

CHUÔNG GIÒ 1

V Ì N G Ủ

HÀN VÕ PHI dịch

Vanvietbooks

Nhà xuất bản
Thanh Niên

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

VĨ NGƯ

TRỌN BỘ

Chương Gió

LynnNgucy dịch

SACHMOI.NET

Thể loại: Kinh Dị & Ngôn Tình

Giới thiệu Chuông Gió

Có khi nào bạn thắc mắc tại sao chuông gió lại kêu?

Tạo ra những âm thanh riêng biệt đặc biệt gió càng thổi thì nó càng kêu lớn...

Đã có giả sử rằng chỉ khi có oán khí của người chết chạm vào.

Một con đường phiêu bạt vĩnh viễn không nhìn thấy điểm cuối...

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

*Chuong
gio*
VĨ NGƯ

Quyển I

VĨ NGU

QUYỂN 1

Thực Tôt

LynnNgucy dịch

Nhà xuất bản Đang cập nhật

Thể loại: Kinh Dịch & Ngôn Tình

Nguồn:TVE-GROUP

Ebook edited and combined: Vinaguy

Lời mở đầu

Bình thường tôi không có sở thích gì đặc biệt, thời gian rảnh rỗi thích một mình xách ba lô đi xa, cứ đi mãi như vậy, thế mà đã đi gần hết nửa đất nước, lúc không có việc gì thì ngồi xem lại ảnh chụp du lịch và nhật ký hành trình, rất yêu cảnh vắng người thưa thớt của miền Tây, trừ cảnh sắc độc đáo ra, những kỳ nhân kỳ sự ở đó cũng khiến cho tôi nhớ mãi không quên.

Cho nên tôi rất muốn viết một câu chuyện về bọn họ, cho dù chưa khắc họa được hết cũng đặc biệt muốn ghi lại cuộc sống phiêu bạt ở trên đường.

Ý tưởng của cuốn tiểu thuyết này thực ra đã có từ rất lâu rồi, khi đó tôi còn ở Đại Lý, ngồi bên ngoài một tiệm sách phơi nắng, nhìn dòng người hối hả tấp nập trước mặt, chợt nghĩ: nhìn bề ngoài, mọi người đều là những người lữ hành giống nhau, nhưng bên dưới những gương mặt bình thường kia, có thể có một hai người, vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, vì làm một công việc đặc biệt nào đó mà tự do bên ngoài cuộc sống thực tế, vĩnh viễn lang bạt trên đường?

Cảm thấy rất thú vị, cho nên liền bắt tay viết, vui mình vui người, không hơn.

(Người dịch: Đây là một câu chuyện tình yêu gắn mác kinh dị phiêu lưu có xen chút kỳ ảo. Theo lời đề cử của converter thì bộ này đã từng đứng đầu trên bảng xếp hạng những truyện khoa học viễn tưởng — huyền nghi trên Tấn Giang, và khi đọc nó, mình hoàn toàn không hề nghi ngờ điều này. Phải nói là mình chưa từng đọc bộ nào có thể kết hợp nhuần nhuyễn được ba yếu tố kinh dị - phiêu lưu và tình cảm như câu chuyện này. Điểm cộng nữa của truyện, chính là cách kể chuyện của tác giả, cũng chính như lời mà cô nói, cô từng du hành qua nửa đất nước Trung Quốc, chính vì thế câu văn mà cô viết ra cũng bao gồm trải nghiệm của chính cô qua từng vùng miền và phong tục tập quán của nơi đó. Bối cảnh truyện rất rộng, từ

Tây Tạng, Đôn Hoàng, Cửu Trại Câu cho đến Cổ Thành, Côn Minh... Tất cả đều hiện lên sinh động dưới ngòi bút của Vĩ Ngư.

Câu chuyện được khởi nguồn từ duyên phận của nhân vật chính, một cô gái có năng lực đặc biệt qua những cuộc phiêu lưu để tìm kiếm câu trả lời cho thân thế của cô, tình cảm của cặp nhân vật chính cũng dần dần được hé lộ qua từng phần chứ không hề dồn dập và chóng vánh. Họ không phải những hình mẫu nam nữ chính lý tưởng hóa trong ngôn tình, tình yêu của họ thấm dần qua thời gian và hoạn nạn. Những bí mật kinh khủng về thân thế của nữ chính không khiến cho câu chuyện mang màu sắc bi lụy mà chỉ làm nổi bật lên tình yêu giữa ranh giới sự sống và cái chết của họ. Đặc biệt là những mẫu đối thoại hài hước, những nhân vật phụ đáng yêu cũng rất kịp thời giúp cho thần kinh của người đọc được buông lỏng sau những trường đoạn căng thẳng. Tình tiết câu chuyện được bóc mở từng lớp từng lớp, càng về sau lại càng ly kỳ hấp dẫn.

Sự kiên cường và độc lập của nữ chính khiến cho mình cảm thấy vô cùng khâm phục nhưng đồng thời cũng thương cảm cho cô, trong khi đó, nam chính lại như một làn gió thổi tung vỏ bọc trấn định đó, anh từng do dự, từng đắn đo nhưng cuối cùng anh vẫn lựa chọn đứng cùng cô bên bờ vực nguy hiểm, xuất hiện vào những lúc cô gặp nguy nan. Duyên phận giữa bọn họ không thể dùng từ ngẫu nhiên để diễn tả.

Quyết định làm bộ này có thể nói là hơi liều lĩnh, vì đây là một bộ dài hơi và tương đối khó làm, nhiều địa danh xa lạ và văn phong của tác giả cũng khá mới mẻ với mình. Nhưng vốn là fan của thể loại huyền nghi, mình đã mong được làm một bộ như thế này từ rất lâu rồi, có điều trong số những bộ mình đọc thì có bộ thiên về kinh dị nhiều hơn, có bộ lại là ngôn tình trá hình, không được trọn vẹn. May mắn là cuối cùng mình đã tìm được bộ này. Mình không dám bảo đảm sẽ truyền tải được 100% ý đồ của tác giả, nhưng mình cũng muốn giới thiệu câu chuyện này đến các bạn bằng hết khả năng mình có. Nếu bạn đang thấy nhàm chán với

những câu chuyện bình bình, đang thềm một món ăn mới lạ độc đáo, thoát ly khỏi những câu chuyện tình cảm đơn thuần thì bạn tìm đúng chỗ rồi. Đừng vì e ngại cái mác kinh dị mà bỏ qua nó nhé.)

Chương 1

Buổi tối khoảng bảy giờ, máy bay đến không phận của Lan Châu*, từ cửa sổ máy bay nhìn xuống là một mảnh đất trơ trọi ngàn khe vạt rãnh, hoang vu vô tận.

Xuống máy bay, ngồi thẳng lên xe bus của sân bay, Quý Đường Đường trước tiên là xem lại bản giới thiệu lộ trình, muốn đến nội thành Lan Châu còn phải đi hơn nửa tiếng đồng hồ nữa.

Bên cạnh có một người đàn ông da ngăm đen đang ngồi, lúc người bán vé đến thu tiền, Quý Đường Đường nghe thấy anh ta nói chuyện với người bán vé, dùng tiếng địa phương.

Trung Quốc rộng lớn, mười dặm không chung tiếng nói, nghe không hiểu những gì anh ta nói cũng là chuyện hợp lý, Quý Đường Đường hơi nghiêng đầu, định chớp mắt một lúc, người đàn ông kia lại bắt chuyện: “Đây là túi của cô à?”

Có lẽ biết cô là người từ nơi khác đến, lúc nói chuyện với cô, anh ta chuyển thành tiếng phổ thông có hơi miễn cưỡng, Quý Đường Đường nhìn theo phương hướng anh ta chỉ, đúng là cái ba lô đã được nhét đầy ụ của mình, sáu mươi lít*, bên ngoài treo đệm chống ẩm, bên cạnh còn thủ sẵn một đôi gậy leo núi.

“Phải.”

“Khách ba lô?” Người đàn ông kia cười ha hả.

Nụ cười của anh ta khiến cho Quý Đường Đường cảm thấy có chút không thoải mái, cô lại nghiêng đầu qua một bên, không để ý đến gã đó nữa.

“Đi du lịch một mình à?” Người nọ hỏi tới.

“Không phải.” Quý Đường Đường không định dài dòng, cô nhanh chóng nhắm mắt lại.

Người đàn ông kia không nói gì nữa, nhưng Quý Đường Đường vẫn có thể cảm nhận được gã đang nhìn cô, kiểu nhìn chòng chọc không hề che giấu ấy ít nhiều khiến cho cô có chút không thoải mái, cô không mở mắt, chân mày nhíu lại.

Cũng không biết qua bao lâu, xe đột nhiên dừng lại, giọng nói bén nhọn lạnh lạnh của người bán vé vang lên: “Đến nội thành rồi, ai muốn xuống thì nhanh xuống đi!”

Quý Đường Đường nhanh chóng đứng dậy, người đàn ông kia nhường đường cho cô một chút, ngẩng đầu dường như còn định nói gì với cô, Quý Đường Đường cố ý lơ đi, xốc cái ba lô hơn sáu mươi lít kia lên, nhanh chóng xuống xe.

Một người đàn ông râu quai nón ngồi đằng sau cười lên ha hả, vỗ vỗ bả vai người kia: “Dạng này khó của lắm.”

“Chuẩn đấy.” Người kia lơ đãng cười một tiếng, đứng dậy lấy túi của mình trên giá để hành lý.

Lúc cầm túi, gã nhìn qua ngoài cửa sổ một cái, Quý Đường Đường đang lên một chiếc xe taxi màu xanh biếc.

* * *

Taxi dừng lại trước một nhà khách, Quý Đường Đường trả tiền xe, bước vào cửa đi về phía quầy tiếp tân.

Một cậu chàng mặt mày tỏa nắng mỉm cười với cô: “Chào cô, tiểu thư, có dự định gì chứ?”

Quý Đường Đường lắc đầu, rút chứng minh thư và ba tờ tiền mệnh giá lớn màu đỏ ra: “Một phòng đơn.”

Cậu ta nhận tiền, lại trả lại cho cô một tờ: “Phòng đơn chỉ có 188 nguyên thôi, thừa rồi.”

Quý Đường Đường cười cười: “Cũng không nhiều, phiền anh giúp tôi đặt vé xe sáng mai đến Hạ Hà*.”

Cậu chàng kia sững sốt một chút, theo bản năng nhìn lướt qua chiếc ba lô sau lưng cô: "Đi đến đó... du lịch?"

"Phải."

"Một mình?" Cậu ta giật mình.

"Đúng." Quý Đường Đường không phòng bị như lúc trước.

Cậu kia không nói gì nữa, cúi đầu viết hóa đơn thuê phòng, sau đó đưa tiền thừa và thẻ mở cửa phòng cho cô: "Phòng 301 tầng 3."

Quý Đường Đường cúi đầu, đem tiền lẻ nhét lại vào trong ví, cậu trai kia do dự một chút, lại không nhịn được mà gọi cô lại: "Quý... tiểu thư?"

"Chuyện gì vậy?" Quý Đường Đường ngẩng đầu.

"Nếu có thể thì cố gắng đừng đi du lịch đến chỗ đó một mình." Cậu ta có chút ngắc ngứ nói: "Đầu bên đó... là đất Tạng rồi."

"Sao vậy? Dân Tạng không thân thiện sao?" Quý Đường Đường cười.

"Cũng không phải vậy, chính là tập quán không giống nhau, dễ sinh ra xung đột."

Lúc nói những lời này, cậu ta ngẩng đầu nhìn cô một cái, có chút đỏ mặt, lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

"À..." Quý Đường Đường gạt đầu một cái: "Tôi biết rồi."

Cô chưa nói có thay đổi kế hoạch hay không, xách ba lô đi thẳng lên tầng.

Cậu trai kia ngẩn ra nhìn bóng lưng của cô, thỉnh thoảng nhìn qua chiếc ba lô sau lưng bị người ta vỗ mạnh một cái: "Đại Lâm, nhìn cái gì thế?"

Nghe giọng cũng biết là Vương Thiếu cùng đứng ở quầy tiếp tân, Đại Lâm nhìn về hướng Quý Đường Đường biến mất, chép miệng: "Cô gái kia, sáng mai muốn đến Hạ Hà, nhờ tôi đặt vé xe sớm."

"Một mình?" Vương Thiếu cả kinh, có chút khó tin: "Một mình hả?"

"Còn không phải sao." Đại Lâm than thở.

“Không sợ chết.” Vương Thiếu hừ một tiếng: “Ở đâu đến?”

“Bắc Kinh.”

“Thành phố sung sướng thì không ở, cứ đến cái chỗ khi ho cò gáy này làm gì, còn tưởng là dưới chân thiên tử, ai ai cũng an phận thủ thường chứ.” Vương Thiếu lăm bắm một tròng, bỗng nhiên thần thần bí bí ghé sát vào Đại Lâm: “Ê, tôi bảo này, lần trước có cô gì tên Lăng Hiểu Uyển ấy, cũng đến Hạ Hà, giờ vẫn chưa tìm được đúng không?”

Lăng Hiểu Uyển là khách trọ của nhà khách từ tháng trước, lúc rời khỏi Lan Châu, dự định ở ba ngày trong nhà khách, nói muốn đến Hạ Hà chơi hai ngày, kết quả đến ngày thứ ba vẫn còn chưa thấy về, ngày thứ tư thứ năm cũng không thấy người đâu, cô ta còn để lại một phần hành lý ký gửi ở khách sạn, mới đầu tất cả mọi người đều không bận tâm, cho đến khi nhận được điện thoại của gia đình Lăng Hiểu Uyển đánh tới hỏi thăm mới biết Lăng Hiểu Uyển đã mất tích.

Sau khi điều tra, Lăng Hiểu Uyển đã xuống xe trên đường đi đến Hạ Hà, nghe kể là kết bạn với bạn phượt* trên xe rồi cùng nhau bắt xe đến cảnh đẹp nào đó, rồi cứ thế bật vô âm tín.

Đại Lâm đã làm tiếp tân ở nhà khách ba năm rồi, mấy vụ du khách mất tích cũng đã thấy qua bốn năm lần, nhìn quen cũng không thấy sợ nữa, chẳng qua là ít nhiều cũng có chút tiếc nuối thay những người như cô gái ấy, đều là những người trẻ tuổi, sống không thấy người chết không thấy xác, nói không thấy là không thấy.

Dáng dấp của Quý Đường Đường rất quen thuộc, Đại Lâm cảm thấy cô vô cùng gần gũi, không muốn cô mạo hiểm, mặc dù nói tỷ lệ gặp chuyện không may là rất nhỏ.

* * *

Quý Đường Đường vào phòng, cầm thẻ mở cửa phòng vào rảnh sạch điện, thuận tay mở TV lên, cầm điều khiển chuyển kênh một lượt, cuối cùng giữ

nguyên ở kênh âm nhạc.

Lúc chuông điện thoại di động vang lên, Quý Đường Đường còn tưởng là nhạc trên TV, nằm trên giường ngay đơ không nhúc nhích, cho đến khi cô nhận ra tiếng nhạc cứ lặp đi lặp lại mãi không ngừng mới bò dậy lần mò trong ba lô.

Màn hình di động hiển thị, bốn chữ lấp lóe lấp lóe: Nhà Lãng Hiếu Uyển.

Quý Đường Đường nhấn nút trả lời, đồng thời đi tới trước TV, ấn mạnh vào nút tắt.

Đầu kia truyền đến một giọng nói sợ hãi: "Quý tiểu thư?"

"Dạ, là cô Lãng phải không?" Trước mắt Quý Đường Đường hiện lên gương mặt tiêu tụy của một người phụ nữ trung niên: "Tôi đã đến Lan Châu rồi, sáng mai sẽ đến Hạ Hà."

"VẬY... xin nhờ Quý tiểu thư."

"ĐỪNG KHÁCH KHÍ."

Đầu dây bên kia ngượng ngập không biết nói gì, Quý Đường Đường quyết định giúp bà ta: "Không có chuyện gì thì dì cúp máy đi, tôi sẽ liên lạc lại sau."

Gác điện thoại xuống, Quý Đường Đường nhất thời chẳng còn tâm trạng mà nghỉ ngơi, cô mở ba lô ra, lấy một chiếc netbook từ ngăn kếp bên trong ra, cắm dây mạng của nhà khách vào, nhập một vài địa chỉ trang web lên khung địa chỉ.

Mạng của nhà khách hơi chậm, Quý Đường Đường ôm cánh tay tựa trên ghế, như đang suy ngẫm điều gì đó nhìn những trang web lần lượt được mở ra, đây là những bài viết do bạn thời đại học của Lãng Hiếu Uyển đăng lên kêu gọi những người bạn trên mạng giúp đỡ tìm kiếm Lãng Hiếu Uyển. Tin tức bên trong bài viết hiển thị, Lãng Hiếu Uyển, 19 tuổi, sinh viên năm ba trường đại học Nông lâm Phương Bắc, là thành viên cốt cán trong câu lạc bộ du lịch bụi của trường học, trước đó đã từng một mình đi du lịch

đến vùng Cam Nam*, sau đó thì mất tích.

Bên trong bài viết có một tấm ảnh của Lăng Hiếu Uyển, một cô gái rất thanh tú, thắt tóc bím hai bên, đuôi tóc buộc một chuỗi hoa đính ngọc kiểu Hàn, thời buổi này rất ít có con gái bện tóc bím, bất kể bạn có thừa nhận hay không, tết bím ít nhiều cũng sẽ khiến bạn trở nên quê mùa, vậy mà ở trên người Lăng Hiếu Uyển, chút quê mùa này hoàn toàn không biểu lộ ra, trái lại, còn có thêm vài phần ngọt ngào khả ái.

Quý Đường Đường thở hắt ra, vươn hai ngón tay chạm nhẹ lên gương mặt của Lăng Hiếu Uyển trên màn hình, không nhìn được mà lắm bầm: “Cô đang ở đâu?”

Lăng Hiếu Uyển đương nhiên không thể trả lời được, cặp mắt to trong suốt nhìn Quý Đường Đường, trong mắt dường như còn có nét cười yêu kiều.

Tin tức lấy được từ nhà của Lăng Hiếu Uyển tương đối chính xác, là từ bên cảnh sát Lan Châu báo lại cho nhà họ Lăng sau khi tiến hành điều tra: Lăng Hiếu Uyển hôm đó ngồi xe từ Lan Châu đến Hạ Hà, giữa đường đã xuống xe đi cùng với vài người bạn phượt bắt xe đến thị trấn Ca Nại huyện Lục Khúc*, ở tại Lữ Quán Thanh Niên* ở thị trấn Ca Nại.

Thị trấn Ca Nại là nơi tụ cư của người dân tộc Tạng, dân trong trấn cũng chỉ chưa đầy trăm hộ, mới đầu cũng chỉ là một trấn nhỏ bình thường, sau lại có một đoàn khách du lịch bụi từ nước ngoài đến đây du ngoạn, được mở mang tầm mắt với cảnh sắc nơi đây, sau khi về liền viết một bài ký sự du lịch, đăng lên một diễn đàn du lịch có tiếng, từ đó danh tiếng của trấn Ca Nại lên cao - dĩ nhiên chỉ là đối với những người đam mê du lịch bụi ở nước ngoài cùng với dân phượt ham mê yêu thích thám hiểm ở trong nước mà thôi, với phần lớn du khách Trung Quốc, sức hút của những điểm du lịch này còn lâu mới bằng được những cái tên cũ kỹ như Bắc Kinh, Thượng Hải hay Tây An.

Từ thị trấn Ca Nại đi về phía Tây chưa đầy hai mươi phút chính là hẻm

núi Ca Tát Ma sâu thăm thẳm, trong tình huống bình thường, dân phượt sẽ chọn đi bộ qua hẻm núi chừng 1 - 2 tiếng sau đó đi lòng vòng, trừ thám hiểm hẻm núi ra còn có thể bắt xe đến đồng cỏ ẩm ướt cách đó ba mươi cây hoặc đến hồ cao nguyên, lại vừa có thể ngắm nhìn khung cảnh của đất Tạng.

Lăng Hiếu Uyển mất tích đúng vào lúc đang thám hiểm ở hẻm núi, một nhóm sáu người, vừa đi vừa nghỉ, thị trấn Ca Nại có độ cao so với mặt nước biển hơn ba nghìn mét, Lăng Hiếu Uyển có một chút phản ứng cao nguyên, cần nghỉ ngơi nhiều hơn người khác, người đi cùng phía trước cho là cô dừng lại nghỉ ở đằng sau nên không thấy cô cũng không để ý lắm, chỉ dừng lại ở lối vào để chờ cô, trái phải đều chờ không thấy, bấy giờ mới hốt hoảng đi vào tìm một lượt, lại không tìm thấy.

Hẻm núi Ca Tát Ma...

Quý Đường Đường thấp giọng lầm bầm mấy chữ này, chợt nhớ ra gì đó, mở khung tìm kiếm của anh Gúc ra, nhập mấy chữ 'Hẻm núi Ca Tát Ma' vào, sau đó nhấn cách một cái, lại nhập thêm hai chữ 'mất tích'.

Khỏi phải nói, thực đúng là nhảy ra không ít đề mục.

Quý Đường Đường vội vàng xem một lượt, những nội dung có tính chân thực không nhiều lắm, trái lại, có một bài blog lại thu hút sự chú ý của cô.

"Ngay từ sáng tinh mơ chúng tôi đã đến hẻm núi Ca Tát Ma, chuẩn bị không ít lương khô, trước khi xuất phát, ông chủ quán trọ A Khôn bên cạnh còn dọa chúng tôi: Nhớ quay về sớm một chút, nếu mà để bị lạc là không tìm thấy đâu! Ha ha, tưởng chúng tôi là trẻ con ba tuổi hay sao?"

Quý Đường Đường kích vào trang chủ của chủ blog, lần cập nhật cuối cùng là vào năm 2006, đã nhiều năm trước rồi, có thể thấy đây là một blog đã sớm bị bỏ hoang, lẻ tẻ vài bài viết, trừ bài viết về du lịch này có nhắc tới hẻm núi Ca Tát Ma ra thì những bài khác đều viết về tình cảm vui buồn.

Quý Đường Đường lấy sổ tay ghi chép và bút trong túi ra, viết mấy chữ:

hẻm núi Ca Tát Ma, A Khôn lên từ đầu tiên.

Dừng một chút, lại dùng bút gạch chân dưới cái tên 'A Khôn', đánh dấu mũi tên ghi chú bốn chữ: ông chủ quán trọ.

Sau chữ ông chủ quán trọ có một dấu hỏi.

Chương 2

Hôm sau dậy sớm lên đường, tuyến xe sớm chạy lúc 7 giờ 10, đến bến xe Hạ Hà vào khoảng hơn 11 giờ trưa.

Mới vừa xuống xe, đã có vài lái xe con vây xung quanh kéo khách: “Đi Ca Nại à? Bốn người chung xe, mỗi người 350!”

Lúc kéo khách, hai tay bọn họ liều mạng giang ra, giống như gà mẹ che chở gà con, chỉ sợ du khách cứ thế chạy mất.

Quý Đường Đường nhú mày một cái, đẩy cánh tay một gã ra thoát khỏi vòng vây nho nhỏ này, người kia rất tức giận nhưng lại sợ du khách khác cũng làm theo cách đó mà chạy mất nên nhanh chóng bỏ qua Quý Đường Đường, tiếp tục vây lấy những du khách tiềm năng.

Quý Đường Đường xách túi đi về phía cửa bến xe, ở đó có một chiếc xe đẩy bằng kính, trong tủ kính có bày vài quả trứng kho được đóng trong bao chân không, còn có bánh bích quy gì đó, vỏ ngoài đều bắn bắn cũ cũ, trên mặt tủ có một cái lồng hấp nhỏ, bên trong là ngô hấp, Quý Đường Đường nhìn một lúc lâu, chọn ngô hấp.

Vừa ra khỏi cửa bến xe đã thấy một cô gái ngồi trên bậc thang phía bên phải, tóc ngắn, mặt tròn, mặc một chiếc áo gió màu xanh lục, cạnh chân có một chiếc túi đeo lưng, cũng đang gặm ngô.

Lúc Quý Đường Đường nhìn cô gái đó, cô ta cũng nhìn thấy Quý Đường Đường, nhoẻn miệng cười một tiếng với cô, bên mép còn dính một hạt ngô.

Quý Đường Đường cười lại một tiếng, cũng rất tự quen thuộc ngồi xuống bên cạnh cô gái kia, bóc túi ngô ra, đang định cắn mạnh một miếng, cô gái kia lại mở miệng: “Đến du lịch à?”

“Ừ.” Quý Đường Đường cắn miếng tiếp theo, mồm miệng lúng búng: “Cô cũng thế à?”

“Tôi cũng chơi được kha khá rồi, đang chuẩn bị dọn đường về phủ đây.” Cô gái cười cười, rất già dặn lấy kinh nghiệm của người từng trải chỉ điểm cho Quý Đường Đường: “Đừng có đi xe của bọn họ, cật cổ lắm, bốn người chung xe mà mất tận 350 đồng lận! Buổi chiều có tuyến xe đến trấn Ca Nại đấy, chỉ hơn 40* thôi.”

“Cám ơn nhé.” Quý Đường Đường rất cảm tạ tin tức của cô gái.

Cô gái kia cười cười, quan sát Quý Đường Đường từ trên xuống dưới một lượt, chân mày nhíu lại: “Cô có mang theo quần áo dự phòng không vậy, không phải chỉ mặc có tí như thế đấy chứ?”

Giờ đang là tháng năm, Quý Đường Đường chỉ mặc một chiếc áo hai dây, bên ngoài khoác một cái áo dài tay màu hồng, bên dưới là quần jean, giày chạy Nike.

“Có mang!” Quý Đường Đường giơ một tay vỗ vỗ cái ba lô: “Giày leo núi, áo gió, áo lông, quần quần đội chống nước đều mang theo hết, bên Ca Nại lạnh lắm sao?”

“Độ cao so với mặt biển hơn ba ngàn mét cơ mà, hai ngày trước còn có tuyết rơi, không lớn nhưng cũng đủ đông lạnh rồi. Bọn tôi cả ngày trốn trong nhà vây quanh chảo lửa sưởi ấm.”

Nói đến đây cô gái lộ ra vẻ tiếc nuối: “Cô mà tới sớm mấy ngày thì tốt, còn kịp mùa đông khách mỏng một tháng năm, qua mỏng một tháng năm Ca Nại cũng không có mấy khách, tìm người kết đoàn gì đó khó lắm.”

“Tôi cũng xem qua trên giới thiệu thấy có người đề cập tới, nói tháng tám mới là mùa du lịch đắt khách nhất của Ca Nại. Bây giờ ít người lắm sao?”

“Ít lắm, mỗi quán trọ cũng chưa được mấy người ở.” Dừng một chút, cô gái lại bổ sung: “Tôi nói là nói khách thôi, ở đây cũng có một ít người Hán mở cửa hàng, nhưng phần lớn vẫn là người Hồi với người Tạng.”

“Lúc tôi ở Lan Châu, có người nói với tôi bên này không được ổn định,

bảo một mình không nên qua bên này du lịch."

Cô gái kia cười hà hà một tiếng: "Mỹ nữ, một thân một mình như cô, đi đến đâu cũng là mục tiêu của kẻ xấu được chưa?"

"Nói linh tinh." Quý Đường Đường không nhin được cười.

Cô gái quay lại chuyện chính: "Nơi xa xôi như vậy, độ cao so với mặt biển lại cao, cộng thêm bị phản ứng cao nguyên giày vò, rất nhiều du khách không thoải mái được, chuyện không đáng ngại. Ôi... Xe của tôi..."

Quý Đường Đường còn chưa kịp phản ứng lại, cô gái kia đã xách ba lô lên chạy về bến xe, thì ra là một chiếc xe khách từ Hạ Hà quay về Lan Châu đang chậm rãi đi ra khỏi cửa, hóa ra cái loa to thùng treo trên nóc chỉ để trang trí, không thông báo cho du khách lấy một tiếng.

Chạy được một nửa, cô gái kia lại quay đầu vẫy tay với Quý Đường Đường, Quý Đường Đường vội vàng gật đầu với cô ta, dùng khẩu hình nói với cô ta: "Cám ơn nhé."

Cô gái kia tám phần là hiểu, tâm trạng rất tốt bước lên xe.

Cho đến khi chiếc xe kéo theo đất vàng khói đen biến mất nơi cuối con đường, Quý Đường Đường mới thu hồi lại tầm mắt, trên đường đi thường hay gặp được những người bạn nhiệt tình nhưng có tụ có tan như vậy, cho dù không biết tên họ của đối phương nhưng chỉ cần nói chuyện một lúc, trong lòng đã thấy hòa hợp.

Quý Đường Đường tiêu diệt bắp ngô xong, cầm khăn giấy lau miệng, đến nơi bán vé mua vé xe chiều đến Ca Nại.

* * *

Hơn hai giờ chiều, chiếc xe nhỏ xuất phát đi về hướng Ca Nại, khách trên xe phần lớn là người Tạng, mặc áo choàng da dê để lộ nửa bả vai, một bên tay áo giắt vào hông, lông dê trên tay áo đã sớm biến sắc, xám không ra xám đen không ra đen.

Quý Đường Đường ngồi gần cửa sổ, hàng ghế trước có một vị Lạt Ma trẻ

tuổi đang gặm một chiếc đùi gà, bàn tay đen đúa bị dầu mỡ làm cho bóng nhẫy, Quý Đường Đường nghiên cứu cậu ta cả nửa ngày, lòng nhủ: Lạt Ma còn gặm đùi gà được cơ à?

Quý Đường Đường không hiểu biết lắm về văn hóa Tây Tạng cũng như Phật giáo Tây Tạng truyền thống, cứ đinh ninh là Lạt Ma cũng giống như hòa thượng ở nội địa, người xuất gia tứ đại giai không, tuyệt đối không dính đến đồ mặn.

Xe đi rất chậm, chạy một lúc dừng một lúc, khi dừng lại, hơn phân nửa là để nhường đường cho bò yak rồi dê rồi mấy thứ gì đó linh tinh, mấy con bò yak kia đi rất chậm, hệt như trốn việc đi uống cà phê vậy, nhàn nhã đến mức làm cho người ta nhìn mà phát bực, còn có mấy con cứ đứng đờ ra giữa đường, đảo cặp mắt to nhìn người bên trong xe.

Lái xe chẳng có cách nào, chỉ có thể nhấn còi điên cuồng, Quý Đường Đường trước từng nghe người ta nói qua, bò dê ở đất Tạng bao giờ cũng được ưu tiên, chẳng những dựng lối đi riêng cho động vật, nếu thực sự hai bên đụng nhau, thường là xe phải nhường đường cho súc vật, có lúc đụng chết một con bò yak còn nghiêm trọng hơn là đụng chết người, tài xế lúc lái xe cũng phải tương đối cẩn thận, thà bị đụng vào xe còn hơn đụng phải bò.

Nửa đường còn lại cuối cùng cũng đến đường quốc lộ trải bê tông, nhưng tài xế lại xảy ra vấn đề, tinh thần không được tập trung, đầu gật gà gật gù, giống như đã mấy ngày chưa được ngủ vậy, lái xe nghèo đông nghèo tây.

Không chỉ Quý Đường Đường, mấy người nói tiếng Hán trên xe ai cũng cuống: “Bác tài, đừng có ngủ gật mà, kiểm chế một chút, ôi...”

Ghét của nào trời trao của ấy, lúc đi qua một khúc ngoặt, xe mất khống chế, lao thẳng vào lề đường.

Một xe người sợ hãi kêu lên, có điều coi như cũng may, bên lề đường chỉ có bờ kênh thấp hơn nền đường khoảng nửa mét, xe nghiêng một nửa,

may mà cũng đứng vững chứ chưa đổ, nhưng khởi động lại lần nữa vô cùng khó khăn.

Tất cả mọi người hùng hùm hỏ hỏ xuống xe, lái xe lúc này lại ngang ngược, chống nạnh đứng ở cửa xe, cất giọng kêu lên: “Đã lật xe quái đâu, sợ cái gì?!”

Xem ra lật xe là chuyện như cơm bữa rồi, lần này coi như phát huy vượt mức bình thường.

Quý Đường Đường im lặng, đứng trên bờ kênh nhìn trước không thôn sau không quán, không tìm được mà hỏi lái xe: “Thế này thì đi Ca Nại làm sao được?”

“Cũng đâu xa lắm.” Lái xe chêm chuyện bé xé ra to: “Cưỡi bò yak, cưỡi ngựa, hoặc là đi bộ, cùng lắm mất một hai tiếng. Nếu may thì có máy kéo, nhờ người ta đưa cô đến cửa thị trấn.”

Không ngờ là đối phó như vậy.

Một xe người, phút trước còn ồn ồn ào ào, cuối cùng ầm ĩ, mệt thì đường ai nấy đi, có người xách đồ kết bạn đi cùng nhau, có người gặp đàn bò yak đến thì đi cùng người ta, cũng có người thấy có người cưỡi ngựa qua thì thương lượng với người ta cho cưỡi cùng.

Càng kỳ quái hơn là, lái xe cũng rất vô trách nhiệm mà chạy lấy người cùng đoàn ngựa thồ, nhìn mà khiến cho Quý Đường Đường trợn mắt há mồm.

Ba lô của Quý Đường Đường nặng khoảng sáu mươi lít, đeo đi một đoạn thì còn được, đi đường dài thất lưng chịu không nổi, đành phải kiên nhẫn chờ máy kéo, thời gian trôi qua từng giây từng phút, bên cạnh chiếc xe khách đổ nghiêng cũng chỉ còn lại mình cô với một anh chàng đeo kính mắt nhìn qua rất nhã nhặn.

Quý Đường Đường mở miệng trước.

“Du lịch à?”

“Ừ.”

“Từ đâu tới vậy?”

“Tây An.”

“Một nơi rất tuyệt.”

Cậu trai kia cười lên, gương mặt xương xương có chút phiếm hồng.

Cũng may vận may của hai người tốt, đợi một lúc, đầu đường quả nhiên có một chiếc máy kéo xích xích xích đi tới, bác lái máy kéo người Tạng cũng biết nói tiếng Hán, đồng ý đưa hai người đến cửa trấn, lấy mỗi người năm đồng tiền.

Vậy nên Quý Đường Đường ngồi trên máy kéo nửa tiếng đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều mà mặt trời vẫn chói chang như mới hai ba giờ, từng mảng mây khổng lồ xa xa để lại một cái bóng trên thảm cỏ xanh biếc, trên đỉnh núi xa hơn chút nữa, những con bò yak nối nhau thành đoàn đang mải mê gặm cỏ, nhìn qua tựa như những chấm đen nho nhỏ.

Đến cửa trấn, Quý Đường Đường nhanh nhẹn nhảy xuống máy kéo, chàng sinh viên đeo kính cũng nhảy xuống theo.

Thị trấn Ca Nại rất nhỏ, chỉ có một con phố chính, đứng ở cửa trấn có thể nhìn thấy cả trấn không sót một chỗ nào.

Anh chàng đeo kính hỏi ý Quý Đường Đường: “Ở đâu đây?”

“Thanh Lữ.” Quý Đường Đường cười cười: “Cho tiện.”

* * *

Trong lúc đi cùng nhau, Quý Đường Đường đã hỏi thăm được tin tức cơ bản của anh chàng đeo kính kia, sinh viên đại học Khoa học Kỹ thuật Điện tử Tây An, năm thứ tư, trước khi tốt nghiệp tính điên cuồng một phen, một mình đi Cam Nam.

Có điều, nhìn đôi giày da và vạt áo dính đầy bụi đất của cậu ta, Quý Đường Đường âm thầm thở dài: đây không phải kiểu ăn mặc phù hợp khi đi đường, cái gọi là đi Cam Nam của cậu ta, cũng chỉ coi là cưỡi ngựa xem

hoa được thôi.

Đi khoảng nửa con phố, bên phải xuất hiện một quán trọ, tấm bảng nhôm trên cánh cửa dùng sơn màu xanh vẽ một dấu hiệu hình tam giác, bên trong là một gốc cây tùng nhỏ và một căn nhà hơi thấp, đây là dấu hiệu quốc tế thông dụng của Lữ Quán Thanh Niên.

Trái tim Quý Đường Đường hơi nhảy lên, bước vào cửa hai bước, ghé đầu nhìn một chút: “Thanh Lữ?”

Không ai trả lời, trong căn phòng đơn sơ có quây tiếp khách bày mấy cái bàn, bắc chảo lửa ở giữa, có một chiếc bàn chất đầy ba lô, bên cạnh đặt bình nước, còn có cả một chiếc túi nylon đơn giản đựng bánh bao ngày mỡ.

Quý Đường Đường nhìn quanh một chút, ở giữa một đồng ba lô có hai cái bộ đàm màu đen.

Đây là trang bị đặc trưng của đoàn du lịch hoặc thám hiểm, chẳng qua là... người đâu rồi?

Rất nhanh, có tiếng bước chân hỗn loạn từ trên lầu bước xuống, kèm theo giọng đôi co của mấy người đàn ông: “Muốn tìm thì tìm nhanh lên, để đêm xuống tìm không dễ đâu...”

Cuộc tranh cãi ngừng bật khi nhìn thấy Quý Đường Đường và chàng trai đeo kính.

Đi đầu là một người có vóc dáng xốc vác, da đen đen, đầu trọc, mặc một chiếc sơ mi không tay, lộ ra cánh tay đầy cơ bắp cuộn cuộn, khiến cho Quý Đường Đường vô cùng thán phục khả năng chống lạnh của anh ta, đi đằng sau là một anh chàng trẻ tuổi, mặc áo gió màu lam, rất đẹp trai, đằng sau nữa là một người đàn ông trông hơi lôi thôi, đầu tóc rối bời, đang gãi gãi đầu, không có tí tinh thần. Phía sau nữa nữa...

Phía sau nữa nữa là một người đàn ông thấp thấp mập mập, mặt đầy tươi cười, người mở miệng đầu tiên chính là anh ta: “Ở trọ à?”

“Ở trọ.” Quý Đường Đường cười một tiếng.

Nụ cười giống như xé bỏ không khí cứng ngắc trong nháy mắt, trừ người đàn ông trung niên kia, mấy người khác đều đi đến trước bàn, xách túi của mình lên, ai lấy nước thì lấy nước, ai cầm bộ đàm thì cầm bộ đàm, anh chàng mặc áo gió màu lam đi cuối cùng, trước khi ra cửa, anh ta quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường một cái.

“Có phòng bốn người với phòng sáu người, nhiều nhất là phòng mười người, không phân biệt nam nữ, ở chung hết.”

“Phòng mười người thì bao nhiêu?”

“Hai mươi lăm.”

“Tôi có thẻ Thanh Lữ, có giảm được không?” Quý Đường Đường đưa tay vào túi tiền lấy thẻ.

Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Chỗ chúng tôi không phải Thanh Lữ.”

“Dấu hiệu bên ngoài cửa...”

“Trước có vào đây chuyên, hàng năm đóng 2000 đồng hội phí, sau lại rút khỏi, cô xem chỗ này, người đến cũng ít, kiếm chẳng được mấy đồng.”

Thì ra là hàng nhái, ông chủ này cũng thẳng thắn, Quý Đường Đường cũng không cần nhằn gì nữa, lấy chứng minh thư ra đăng ký xong mới phát hiện ra cậu chàng đeo kính vẫn còn đứng đờ ra một bên, không hề có ý vào ở.

Thấy Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn mình, cậu ta lập tức lắp bắp lên tiếng: “Ở... ở chung? Nam nữ ở chung?”

Quý Đường Đường còn chưa kịp đáp lời, ông chủ đã dữ tợn quát lên: “Đều ở chung hết, không có phòng đơn, thích thì ở, không thì thôi!”

Chương 3

Sinh viên đại học huyết khí sôi trào, quá nửa là không chịu nổi chế nhạo, cậu sinh viên đeo kính tức không chịu được, ngay cả câu tạm biệt cũng chẳng buồn nói với Quý Đường Đường, bịch bịch bịch xoay người bỏ đi.

Quý Đường Đường cười khổ: "Lại còn đuổi cả khách đi nữa."

"Ra ngoài, nào có cái kiểu kén chọn như vậy!" Ông chủ lại quay ra oán trách với Quý Đường Đường: "Khách kiểu đấy tôi gặp nhiều rồi, ở cái nơi chim cũng chẳng buồn ỉa thề này mà còn hạch ra bao nhiêu yêu cầu xa xỉ, cái gì mà điều hòa với chả máy sưởi tủ lạnh cà phê gì đó, chỗ tôi cũng đâu phải khách sạn năm sao, một ngày được mấy mống đến ở? Chê Đông chê Tây, để ý kiểu đấy, không ở được lâu đâu. Ông đây còn chán chả buồn tiếp ấy, làm ăn ở đây cũng chẳng phải để kiếm tiền, chỉ mong kết giao bạn bè kiếm chút niềm vui thôi, cô gái, cô nói xem có đúng không?"

"Phải." Quý Đường Đường không nhịn được cười: "Ông chủ rất có lý tưởng."

Chủ nhà trọ cũng vui vẻ: "Cô cũng rất hiểu lẽ đời."

Quý Đường Đường mang ba lô cất lên tầng xong, căn phòng dành cho mười người trống rỗng, trừ cô ra, không có dấu hiệu có người ở, ga giường vừa nhàu vừa cũ, giống như lâu lắm rồi chưa đổi lại vậy. Bên tai Quý Đường Đường dường như lại vang lên lời của ông chủ: "Chê Đông chê Tây, để ý kiểu đấy, không ở được lâu đâu!"

Quý Đường Đường thầm cảm thấy may mắn vì bản thân có mang túi ngủ.

Cửa phòng khóa theo kiểu khóa móc, nhưng không có khóa cũng chẳng có chìa, Quý Đường Đường thu xếp xong xuôi mới xuống dưới tìm ông chủ: "Ông chủ, không có khóa sao?"

“Ôi dào cô gái à!” Ông chủ ngồi cạnh bếp lửa sưởi ấm: “Tầng trên tầng dưới tổng cộng được mấy người? Lại còn phải khóa nữa?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút thấy cũng phải, nhất thời cảm thấy hơi lạnh, quay về phòng thay cái áo gió, quần quân đội và giày leo núi vào rồi xuống lầu sưởi ấm cùng với ông chủ.

Ông chủ tự xưng là Mao Ca, người Tứ Xuyên, trước làm thợ công trình ở phía Nam kiếm được không ít tiền, sau lại không muốn vất vả nữa, định tìm một nơi như thế này, mở một quán trọ nhỏ, kết giao bạn bè giết thời gian.

Trên chảo lửa đang đun bình nước sôi, hơi nóng bốc lên hầm hập, cháy được một lúc lửa lại dần, Mao Ca nhắc bình nước lên, dùng cặp gấp than gấp mấy cục phân trâu thả vào chảo, sau một trận mùi không tính là gay mũi bốc lên, ánh lửa lại nhảy lên bập bùng. Mao Ca cười hà hà: “Phân trâu, bảo vệ môi trường.”

“Đúng vậy.” Quý Đường Đường cũng cười.

“Tôi có muốn ăn cơm chung không?”

“Có thể ăn chung sao?”

“Ừ, mười đồng một người, có mặn có canh, cây nhà lá vườn thôi, đừng chê nhé.”

“Xong luôn.” Quý Đường Đường vỗ bàn.

Mao Ca lại cười lên ha hả, tính tình của Quý Đường Đường dứt khoát không dông dài, anh ta có vài phần thích thú: “Vậy chờ đám Đầu Trọc về, chúng ta bắt đầu nổi lửa.”

“Bọn họ...” Quý Đường Đường thử thăm dò hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Đi đâu chứ, còn không phải đến hẻm Ca Tát Ma hay sao.”

“Thám hiểm?”

“Thám hiểm quái gì chứ, đi tìm người!” Mao Ca rất bất mãn vò vò đầu: “Hai cô nàng đến từ Thượng Hải, sáng vào hẻm núi Ca Tát Ma, đến giờ vẫn

chưa thấy về. Cô nói xem, chơi thì cứ chơi thôi, di động cũng không mang theo, muốn liên lạc cũng không được, đúng là chết người!"

"Mấy cô gái trẻ đều ham chơi, nấn ná lại đâu đó cũng là chuyện bình thường."

"Ai dà, vậy cũng đúng." Mao Ca liên tiếp khoát tay: "Sáng đã dặn bọn họ chỉ được đi loanh quanh ở lối vào thôi, ngàn vạn lần đừng có đi vào trong, quá nửa là coi như gió thoảng bên tai rồi, cái hẻm núi đó rất sâu, đến bọn tôi còn chẳng dám đi vào trong. Nhất là mấy ngày trước còn lạc mất một người, càng đáng lo hơn."

"Có phải là cô gái tên Lăng Hiểu Uyển đó không?" Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên một cái.

"Cô cũng nghe nói rồi?" Ở trên trần chẳng có gì là bí mật, mà giới mê phượt ở vùng này cũng nhỏ, Mao Ca cũng không thấy lạ: "Ấy là sáu người đi cùng với nhau mà còn bị lạc mất đấy."

"Thực sự mất tích?"

"Không tìm ra, quá nửa là 'đi' rồi." Mao Ca than thở: "Trong hẻm núi ấy không phải đất bằng như các cô nghĩ đâu, có chỗ phải leo lên có chỗ phải trèo xuống, có đồng cỏ có rừng cây có cả sông ngòi, lại còn cả mấy mỏm núi khe rãnh kia nữa, nếu mà trượt chân ngã xuống thì rất khó tìm, mà dân Tạng ở đây còn đồn là đã từng nhìn thấy sói ở sâu trong hẻm núi ấy nữa. Nhiệt độ chênh lệch ngày đêm lớn như vậy, mấy ngày trước còn có tuyết rơi, một cô gái yếu ớt, lâu vậy mà vẫn chưa tìm thấy, cô nói có phải đã 'đi' rồi không?"

Nói đến cuối cùng, anh ta lại cau mày: "Có điều chỗ sáu người bọn họ đến không phải là chỗ sâu trong hẻm núi, theo lý thì không đến nỗi lạc mới đúng."

Trong lời nói của anh ta có ý gì đó, Quý Đường Đường chớp mắt, cố ý tỏ ra rất lo lắng rất sợ hãi: "Vậy thì đã xảy ra chuyện gì?"

Mao Ca nhìn cô một cái, nhất thời lòng thương hương tiếc ngọc lại nổi lên: “Cô cũng đến đây du lịch hả? Cô gái, hẻm núi Ca Tát Ma kia, đi loanh quanh ở ngoài lối vào là được rồi, đừng có vào trong, trong đó chưa biết chừng có yêu ma quỷ quái gì đó đấy.”

“Yêu ma quỷ quái?” Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười.

“Không phải dọa cô đâu.” Mao Ca chậm rãi lui vào trong ghế co lại: “Ở đây là nơi nào chứ? Coi như là khu Tây đi, thâm sơn cùng cốc, cô biết có bao nhiêu kẻ phạm tội trốn chui trốn nhủi trong đó không?”

Đây là sự thật, trái tim Quý Đường Đường lại lộp bộp một tiếng.

“Mấy năm trước bắt được một tên phạm vào án giết người ở Quảng Châu, trốn thẳng đến tận Tây Bắc, không biết làm sao mà hắn trốn được vào trong hẻm Ca Tát Ma này, trong đó nhiều động, rất khó phát hiện. Ở trong hẻm núi hai ba năm liền, lúc bắt được râu rìa dài thế này này...” Mao Ca khoa tay múa chân: “Như là người rừng ấy, nếu không phải là do hắn trộm đồ ăn chay trong lều của dân Tạng thì chắc còn chưa tóm được.”

Mao Ca hạ giọng: “Cô nói xem, ở bên đó sống hai ba năm, nhỡ đâu gặp được kiểu du khách đi đơn lẻ như thế, bốn phía lại không có người, lại chẳng...”

Anh ta làm động tác cửa cổ.

Quý Đường Đường không lên tiếng, dừng một lúc mới gật đầu: “Cũng phải.”

“Còn nữa.” Mao Ca bắt đầu nói là không khép miệng lại được, hai ngón tay gõ trên đầu gối: “Chỗ này là chỗ nào? Khu Tây, hơn nữa còn là địa bàn của người Tạng, dân Tạng ấy cô gái ạ, nói thì nói là dân tộc dễ gần, nhưng dù sao cũng không phải cùng một dân tộc, có một bộ phận dân Tạng rất ý kiến với việc người Hán cứ thích chạy qua chỗ này. Anh đến đây mở mang phát triển du lịch, nói dễ nghe thì là phát triển kinh tế địa phương, nhưng gặp phải người nghĩ không thông, người ta lại cảm thấy là anh đang phá

hoại vùng đất mà cha ông người ta để lại, gặp phải ai không hiểu biết mà phạm phải cấm kỵ của dân bản xứ thì lại càng dễ sinh ra xung đột. Cho nên cô gái à." Mao Ca dạy dỗ cô: "Đừng tưởng mình chẳng qua chỉ là khách giang hồ, đeo bao lớn là nơi nào cũng xông bừa được, mấy cô gái trẻ ở thành phố như các cô, thiếu hiểu biết lắm."

"Vâng." Quý Đường Đường cười, chợt nhớ tới mấy người khi nãy: "Đầu Trọc và mấy người anh nói, cũng ở trong quán trọ sao? Chuyên môn đi tìm kiếm cứu hộ?"

"Đúng rồi, là chúng nó đấy!" Mao Ca khịt một tiếng qua lỗ mũi: "Trừ Long Gà mở tiệm tạp hóa ở đây ra, hai thằng kia đều là bạn tôi quen trên đường, chúng nó hễ rảnh là cứ thích chạy qua bên này, sống với tôi mấy ngày, uống rượu nói chuyện phiếm gì đó."

"Quen trên đường?" Quý Đường Đường nhìn Mao Ca với cặp mắt khác xưa: "Mao Ca trước kia cũng là... khách ba lô à?"

'Sao hả, nhìn tôi béo thế này thì không làm khách ba lô được à?" Mao Ca nhìn cô một cái, uốn cái bụng phệ lên, Quý Đường Đường hì hì cười lè lưỡi.

Mao Ca cũng chỉ đùa với cô: "Hai cô bé người Thượng Hải kia, cùng lắm mới chỉ hai mươi, con gái lại trẻ tuổi, lâu vậy mà chưa thấy về, sợ nhớ đâu xảy ra chuyện gì nên đám Đầu Trọc mới ra ngoài tìm một chuyến. Mọi người đều là người Hán, ở cái nơi địa đầu này đương nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau, cô nói có đúng không?"

Quý Đường Đường gật đầu, ông anh Mao Ca này, là người tốt.

Lại chờ một lúc nữa, dần dần cũng đến giờ cơm tối, từ khung cửa sổ sát đất ở phòng nhìn ra đầu phố, hai ba người dân Tạng đang kéo một đàn bò yak dừng đình đi qua.

Mao Ca không chờ nổi nữa, vỗ mông đứng lên: "Bắt đầu làm việc thôi! Cô gái, giúp một tay, không lấy tiền cơm."

"Ngay cả mười đồng cũng không lấy?" Quý Đường Đường kinh ngạc.

“Nói chuyện hợp thì chính là bạn bè rồi, tiền nong gì nữa!” Mao Ca rất hào sảng.

Phòng bếp nằm sau phòng khách, bên trong là một cái kháng đất, trên cửa treo một tấm rèm nhìn không ra màu sắc vốn có, phòng bếp rất tối, Mao Ca kéo dây đèn, chiếc bóng đèn hình quả lê cũ kỹ bắt đầu tiêu hao tuổi thọ sống.

Trên thớt gỗ cắm hai con dao, bên cạnh đặt một đồng đồ ăn, có mấy túi rau cải, rau diếp, mướp gì đó, đều không còn tươi, nhìn héo héo rũ rũ, Mao Ca ném túi mướp vào trong rổ nhựa đưa cho cô: “Ra ngoài mà rửa, trước cửa có vòi nước đấy.”

Quý Đường Đường đón lấy cái rổ, bước tới chỗ cái bể xi măng ở cửa lớn mở chiếc vòi định ốc ra rửa rau, những người đi ngang qua đều không nhìn được mà nhìn cô tò mò.

Có hai đứa bé trai vừa mới đi học về vẫn đeo nguyên khăn quàng đỏ còn lại gần bắt chuyện với cô: “Chị ơi chị đang làm gì thế?”

Bê ngoài chính thống là của dân Tạng, lại nói tiếng phổ thông, Quý Đường Đường còn hiếu kỳ hơn bọn nhóc kia: “Em nói được cả tiếng Hán à?”

“Có lớp dạy tiếng Hán mà.”

Quý Đường Đường còn muốn nói thêm mấy câu với bọn nhỏ, chợt có người quát khê lên một tiếng, hai thằng bé kia như mấy con chim bị sợ hãi, vội vàng chạy đi.

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, thấy đám Đầu Trọc đã quay về, lúc đi có ba người, về là năm, có hai cô gái đội mũ trùm đầu đi theo sau, hai người dìu nhau, đi lại tập tễnh, ăn mặc cũng khá thời thượng, xem ra chính là hai cô gái đến từ Thượng Hải mà Mao Ca kể.

Quý Đường Đường thở phào trong lòng một tiếng: tìm được là tốt rồi.

Thấy Quý Đường Đường đang rửa rau, bọn họ có chút giật mình, có điều

cũng nhanh chóng phản ứng lại, mỉm cười hiền hòa với cô, người vừa mới quát khê lúc nãy chính là anh chàng đẹp trai mặc áo lam kia, anh ta chờ những người khác đi vào quán hết rồi mới lại gần nói với Quý Đường Đường: "Tự trông coi đồ đạc của mình cho cẩn thận."

"A?" Quý Đường Đường không hiểu lắm: "Gì cơ?"

"Không có gì." Anh ta bỏ lại một câu chẳng đầu chẳng cuối, bước nhanh vào trong quán.

Rửa rau xong, chẳng còn việc gì cho Quý Đường Đường nữa, Mao Ca vẫn đang bận rộn trong phòng bếp, Quý Đường Đường thấy sắc trời còn sáng, tính đi ra ngoài một chuyến, nếu như được, hẻm Ca Tát Ma cũng chỉ cách đây khoảng hai mươi phút đi bộ, có thể đi coi thử xem đến cùng nơi đó trông như thế nào.

Ai ngờ vừa đi được mấy bước, đằng sau đã có người gọi cô lại: "Đi đâu thế?"

Quý Đường Đường quay đầu lại, thấy anh chàng đẹp trai áo lam kia đang tựa vào khung cửa sổ nhìn cô, bên cạnh là một cô gái trẻ, mặt gầy gầy thon dài, dáng dấp bình thường, trang điểm lại rất đậm, cô ta nhìn Quý Đường Đường không chớp mắt, vẻ mặt có chút cổ quái.

"Đi linh tinh một chút."

Sắc mặt của anh chàng kia trầm xuống, chống vào khung cửa cất bước ra ngoài, chưa đầy vài bước đã đến trước mặt Quý Đường Đường: "Sắp ăn cơm rồi, đừng đi lung tung nữa. Đến lúc đó không tìm được lại phiền phức."

Giọng điệu của anh ta không tốt lành cho lắm, Quý Đường Đường đương nhiên thấy phản cảm: "Tôi có chừng có mực."

Nói xong quay đầu bỏ đi.

Anh chàng kia chưa nói gì, cô em trang điểm đậm đã lên tiếng: "Nhạc Phong, lại đây chơi Tam Quốc Sát đi!"

Thì ra anh ta tên là Nhạc Phong.

Đầu Trọc, Lông Gà, Nhạc Phong, Quý Đường Đường coi như là điểm danh từng người một.

* * *

Đi về hướng Tây chưa đầy mười lăm phút, tiếng nước chảy ào ào và tiếng người huyên náo đã vọng đến bên tai, theo bản hướng dẫn quẹo hai lần, trước mắt xuất hiện một con sông nhỏ, nước chảy không tính là quá siết, rộng chừng hơn hai thước, bên bờ sông là từng mảng cỏ xanh rì, một nhóm Lạt Ma nhỏ tuổi đang đánh cầu lông, rồi đá banh trên cỏ, hai Lạt Ma lớn tuổi hơn thì để chân trần đứng dưới lòng sông, cũng không biết đang làm cái gì.

Nhìn theo hướng ngược dòng, có thể thấy được lối vào của hẻm núi Ca Tát Ma tựa như một cái miệng khổng lồ.

Chương 4

Quý Đường Đường bước mấy bước đến lối vào, nhìn thấy rõ còn có hai ba du khách đang cầm máy ảnh cơ chụp Đông chụp Tây.

Nhìn kiểu gì cũng thấy không khí đầy vẻ hòa bình.

Có điều thời gian cũng không còn sớm, thấy mấy du khách lẻ tẻ đều ra khỏi hẻm núi, Quý Đường Đường tự thuyết phục mình đề nén cơn hiếu kỳ xuống, ngày mai lại vào hẻm núi.

Quay về quán trọ, đám Mao Ca đã ngồi ăn cơm rồi, thấy Quý Đường Đường về, Mao Ca vỗ vỗ cái ghế để không bên cạnh: “Cô gái, lại đây ngồi này, nếm thử tài nấu nướng của tôi đi.”

Quý Đường Đường nói cảm ơn, đi qua ngồi xuống cạnh Mao Ca, Lông Gà đưa cho cô đôi đũa, Đầu Trọc xới cơm giúp cô, Nhạc Phong chỉ lo cầm đũa ăn cơm, không ho he gì hết, về phần hai cô gái Thượng Hải kia, một phải một trái, đều thưởng cho cô một cái trứng mắt.

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, cũng may cô cũng chẳng định bồi dưỡng tình cảm với mấy cô nàng này, cầm đũa gấp thử mấy món ăn, quay đầu hỏi Mao Ca: “Anh Mao Ca, ở trấn Ca Nại này có ông chủ quán trọ nào tên A Khôn không?”

“A Khôn?” Mao Ca nhai mấy miếng, lắc đầu: “Chưa nghe qua bao giờ, này, Lông Gà, có người này không?”

Lông Gà cầm bát cơm suy nghĩ một lượt, sau đó khẳng định lắc đầu một cái: “Không có, người Hán ở cái trấn này một bàn tay đã đủ đếm rồi.”

Quý Đường Đường chưa từ bỏ ý định: “Hình như mở quán ở đây từ năm 2006.”

“Năm 2006?” Đầu Trọc giật mình: “Sớm vậy à, bọn tôi năm 2008 mới đến đây lần đầu tiên, đúng không Mao Ca?”

“Đúng vậy!” Mao Ca nhìn Quý Đường Đường: “Người Hán làm ăn ở cái

trần này cũng đổi đến mấy lượt rồi, cô hỏi người đó làm gì?"

"Cũng không có gì." Quý Đường Đường đáp cho có lệ: "Tôi có ông chú, năm 2006 từng đến đây, kể là có quan hệ rất tốt với người tên A Khôn đó. Nhân tiện đến đây tôi cũng muốn gặp một lần."

Sau khi ăn xong không lâu, trời cũng tối dần, trong quán trọ lớn như vậy chỉ có mấy mống người ít ỏi, đều ngồi trên ghế vây quanh bếp lửa sưởi ấm, nghe nhạc, Quý Đường Đường thấy chán, lên phòng trước, trước khi đi còn hỏi Mao Ca: "Có mạng không?"

Lúc hỏi, cô căn bản không ôm hy vọng mấy, không ngờ Mao Ca lại lười biếng đáp: "Có wifi, nhưng mà tạm tịt lăm."

Quý Đường Đường đã thỏa mãn lăm rồi.

* * *

Trong phòng chỉ có mình cô, tốc độ mở trang web chậm vô cùng, trong lúc đang nhàm chán chờ trang web hiện ra, di động lại vang lên, vẫn là nhà của Lăng Hiểu Uyển.

Quý Đường Đường nhấn nút trả lời, tín hiệu không tốt, cô vừa alô, vừa vội vàng mở cửa ra ngoài.

Đầu kia vang lên giọng nói dè chừng của mẹ Lăng Hiểu Uyển.

Quý Đường Đường thở dài: "Cháu vừa mới đến trấn Ca Nại, mai sẽ đến hẻm núi Ca Tát Ma. Có tin gì sẽ báo cho mọi người kịp thời."

Đặt điện thoại xuống, vô tình liếc thấy Nhạc Phong đang bước lên lầu, cầu thang gỗ bị anh ta giẫm lên kêu kèn kẹt, Nhạc Phong cũng nhìn thấy cô: "Một mình à? Xuống dưới lầu nói chuyện phiếm với mọi người đi."

Quý Đường Đường lắc đầu: "Chạy đi chạy lại cả ngày, hơi mệt, muốn nghỉ sớm một chút."

Nhạc Phong ừ một tiếng, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Mai có định đi đâu không?"

"Sao?" Quý Đường Đường nghe không hiểu.

“Vừa nãy có khách ở quán trọ khác đến, muốn tìm người đi chung xe đến hồ cao nguyên ngày mai. Đi chung xe lúc trả tiền lợi hơn đi một mình. Cô có muốn đi cùng không?”

“Mai tôi có việc rồi, để nói sau đi.” Quý Đường Đường không nói chi tiết, áy náy cười một tiếng với Nhạc Phong rồi bỏ anh ta lại đi thẳng về phòng.

Trước khi ngủ, Quý Đường Đường móc từ trong ba lô ra một chiếc túi nylon bóng khí, xé băng dính trong suốt ra, lấy từ bên trong ra một chiếc chuông gió.

Kiểu dáng của chiếc chuông gió này rất đời bình thường, màu đồng cổ, nắp chuông hình lá sen, thanh la được nối lại từ đủ loại tiền cổ có hình dạng khác nhau.

Quý Đường Đường treo chiếc chuông lên cuối giường, trong bóng tối, cô nhìn chằm chằm hình dáng của chiếc chuông gió, một lúc lâu mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này không được sâu, tiếng nhạc dưới lầu không có tác dụng thôi miên, trái lại còn quấy nhiễu mộng lành của người ta, lúc nhạc dừng, Quý Đường Đường ngó qua di động một chút, vậy mà đã là hai giờ đêm, xem ra mấy người kia đều là cú đêm cả.

Hôm sau sáu giờ sáng chuông báo thức đã reo ầm ỹ, dù sao cũng một mình độc chiếm gian phòng của mười người, không sợ ảnh hưởng đến người khác. Tập thể dục rửa mặt xong, sau đó móc từ trong ba lô một con dao quân dụng kiểu dáng bình thường của Thụy Sĩ và đèn pin cầm tay bỏ vào trong túi quần, lại gỡ một chiếc gậy leo núi từ trên ba lô xuống, vội vàng đi xuống lầu.

Mấy cái ghế ở phòng khách đều được xếp hết lên trên bàn, không giống vẻ mở cửa buôn bán, nhưng cửa chính của quán trọ lại đang để ngỏ. Quý Đường Đường qua quán cơm của người Hồi bên cạnh mua bát cháo, thêm chút dưa muối, lại bảo ông chủ dùng túi nylon gói thêm hai quả trứng nữa vào.

Cơm nước xong, trên phố gần như chẳng có ai, Quý Đường Đường đi thẳng về hướng Tây, chỉ chốc lát sau đã đến lối vào hẻm núi Ca Tát Ma.

Men theo dòng sông đi vào trong, đường đi không tính là hiểm trở, có nơi bãi sông đã bị nước sông ngập qua, cũng may là không sâu, giày leo núi lại chống nước, suốt quãng đường đạp nước mà đi, hai bên vách đá nhìn không sót một thứ gì, phải nói là một người sống to lù lù mà có thể mất tích được ở đây, Quý Đường Đường thực sự không tin nổi.

Đi thêm khoảng một tiếng đồng hồ nữa, nước sông dần chuyển thành dòng chảy ngầm, trên đất chỉ còn lại những viên đá cuội ngổn ngang, địa thế khá cao, tầm mắt không được thông thoáng như trước nữa, có rất nhiều những bụi cây cao đến nửa người.

Quý Đường Đường cảm thấy lùm cây là khu quan trọng, cô đứng tần ngần ở đó một lúc lâu, lấy tay gạt bụi cây ra cẩn thận kiểm tra, hy vọng có thể phát hiện ra thứ bất thường nào đó — trên thực tế, cô chỉ tìm được hai bình nước suối bỏ đi.

Ý nghĩ xoay chuyển, lại cảm thấy mình làm vậy thực phí công, đã qua lâu như vậy rồi, làm gì còn có dấu vết hiện trường nào sót lại để mình phát hiện nữa?

Quý Đường Đường thở dài, bước tới bên cạnh một tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi, trên không truyền đến những tiếng kéc kéc, ngẩng đầu lên nhìn, là hai con chim kền kền, bay một vòng xong lại chui vào trong tổ.

Đầu kia của trấn Ca Nại còn có đài Thiên Táng* của dân Tạng, Quý Đường Đường nghĩ đến chuyện mấy con kền kền này từng ăn thịt người chết xong, không nhin được thấy rợn cả người.

Nghỉ ngơi được một lúc, Quý Đường Đường chuẩn bị tiếp tục đi vào trong, mới đi được hai bước, sau lưng đã có người đứng từ xa gọi với về phía cô: “Hi!”

Quý Đường Đường thực sự bất ngờ, ai mà cũng đến đây sớm như vậy?

Quay đầu lại nhìn, nhận ra là cậu sinh viên đeo kính đã đến Ca Nại cùng với cô ngày hôm qua, đợi đến khi cậu ta tới gần, Quý Đường Đường mở to hai mắt nhìn cậu ta: “Sớm vậy?”

“Chị cũng thế còn gì.” Cậu sinh viên đeo kính cười: “Buổi chiều tôi định đi chung xe với người ta đến hồ cao nguyên, sợ thời gian không kịp nên dậy sớm đến hẻm Ca Tát Ma.”

Sau đó cậu ta vỗ đầu một cái: “Biết nhau lâu thế rồi mà chị vẫn chưa cho tôi biết tên đấy, tên tôi là Trần Vĩ, gọi tôi Đại Vĩ đi.”

Quý Đường Đường gật đầu: “Tôi tên Quý Đường Đường.”

“Vậy tôi gọi chị là Đường Đường nhé?”

“Tôi lớn hơn cậu cơ mà, sao không gọi là chị Đường Đường?” Quý Đường Đường cười khanh khách, cười đến khi Đại Vĩ thấy phát ngượng.

Sau đó cậu ta chợt nhớ ra điều gì đó, móc di động từ trong túi quần ra: “Chị Đường Đường, cho xin số đi, ra ngoài một chuyến, quen biết nhau cũng không dễ, sau này ngày lễ ngày tết còn gửi tin nhắn gì đó cho chị được.”

Quý Đường Đường thấy khó xử: “Lúc tôi ra ngoài không mang theo di động.”

“Vậy đọc số cũng được.” Trần Vĩ mở to hai mắt: “Không phải đến số di động của mình mà chị cũng không nhớ đấy chứ?”

Quý Đường Đường cam nín mà cam chịu, cô thực sự không nhớ số di động của mình, bởi vì chẳng có ai cần phải liên lạc, mua cái sim này chẳng qua là để tạm thời liên lạc với mẹ của Lăng Hiểu Uyển mà thôi, trong danh bạ cũng chỉ có số của mẹ Lăng Hiểu Uyển.

“Tôi... dung lượng não có hạn, thực sự không nhớ rõ.” Quý Đường Đường nhắm mắt giải thích bừa: “Khi nào về cho cậu sau đi.”

May mà Đại Vĩ cũng không nghĩ nhiều, hai người cùng đi vào trong, dọc theo đường đi, Đại Vĩ giới thiệu cho cô những cảnh quan có tiếng trong

hẻm núi Ca Tát Ma.

“Có một nơi gọi là mỏm Miệng Ưng, nghe nói nhìn từ một góc độ nào đó rất giống một con chim ưng, không phải ai cũng may mắn được thấy đâu, còn có động Tiên Nữ nữa, bên trong có Đá thần, rất đông người Tạng đều đến đó bái lạy định kỳ.”

“Đá thần gì?” Quý Đường Đường tò mò.

“Chưa thấy bao giờ.” Đại Vĩ lắc đầu một cái: “Chắc cũng chỉ là tảng đá thôi, nghe nói linh lắm, nếu nhức đầu, cọ cọ đầu lên tảng đá đó, lập tức hết đau ngay, nếu đau bụng thì cọ bụng.”

“Vậy tối qua tôi ngủ không ngon, nhức đầu, lát nữa tôi phải đi cọ đầu mới được.”

“Trong động còn có một cái động nữa, nghe nói nếu ước nguyện ở đó, tiên nữ sẽ nghe thấy.”

“Cậu định ước gì?”

Đại Vĩ thở dài: “Bảo vệ luận văn thành công!”

“Tiên nữ của dân Tạng mà còn quản được cả chuyện bảo vệ luận văn đại học à?” Quý Đường Đường cười cậu ta.

“Chỉ là tâm nguyện thôi mà...” Đại Vĩ lại bắt đầu ngượng ngùng.

Vận may của hai người không được tốt cho lắm, cuối cùng vẫn không thấy được mỏm Miệng Ưng gì đó, nhưng động Tiên Nữ lại tìm thấy rất nhanh — cửa động Tiên Nữ có treo phướn kinh và khăn Khata mà dân Tạng vẫn hay dùng, rất dễ thấy.

Cửa động chỉ cao chừng một mét, phải cúi người đi vào, từ bên ngoài nhìn vào, bên trong tối đen như mực, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nước chảy tí tách.

“Bên trong có nước chảy à?” Quý Đường Đường thấy lạ.

“Không biết, vị đại ca kia không kể.” Đại Vĩ cúi người xuống: “Aiz, để tôi tiên phong.”

Cũng ga lăng ra phết, Quý Đường Đường khen trong lòng một câu, cũng khom lưng đi vào theo, không biết là do vào trong động hay là vì khom lưng, cứ cảm thấy hít thở không được thuận lợi, có chút mất sức.

Đoạn đường phải cúi người rất dài, hai người chốc chốc lại phải ngồi xổm người xuống nghỉ ngơi, càng vào trong lại càng tối, Quý Đường Đường lấy đèn pin ra chiếu sáng, ánh đèn lướt qua một nơi cách đó không xa, chỗ đó rất sáng, có một vũng nước đọng lớn.

"Nước có sâu không?" Quý Đường Đường lo lắng hỏi Đại Vĩ đi đằng trước.

"Sâu thì cũng không sâu, ngập quá bàn chân, ai da, đôi giày đáng thương của tôi!" Đại Vĩ hô to gọi nhỏ, Quý Đường Đường cười trộm ở đằng sau, giày leo núi của cô không sợ nước, bước từng bước không chút kiêng dè.

Ước chừng qua khoảng năm phút, Đại Vĩ đi trước rốt cục cũng thở phào một hơi: "Cuối cùng cũng thẳng người được rồi!"

Quý Đường Đường bước từng bước lại gần, vịn vào vách đá đứng thẳng người dậy, đèn pin đảo qua khắp nơi, liếc thấy một tảng đá hình trụ, trên tảng đá có dính khăn Khata.

"Đó là Đá thần à?"

"Tám phần là đúng." Đại Vĩ nhắc cô: "Không phải chị kêu nhức đầu sao? Mau ra cọ thử đi."

Quý Đường Đường nghe lời đi qua, áp trán lên trên tảng đá, bề mặt đá lạnh lạnh man mát, bóng loáng kỳ lạ, không biết đã bị bao nhiêu người cọ qua rồi, Quý Đường Đường lẩm nhẩm mấy câu, quay đầu lại nhìn Đại Vĩ: "Cậu không cọ à?"

"Tôi đi tìm động ước nguyện kia đã, bảo vệ luận văn quan trọng hơn." Đại Vĩ nhìn khắp mọi nơi: "Rốt cuộc là ở đâu nhỉ?"

Quý Đường Đường chiếu đèn pin giúp cậu ta, luồng sáng của đèn lướt

qua vách động lờm chờm đá thấm nước, Đại Vĩ chợt kêu lên một tiếng: “Đừng di chuyển, chỗ kia kìa, đó đó!”

“Đâu?” Quý Đường Đường dời luồng sáng lại chỗ vừa nãy, một lúc lâu sau mới nhận ra khoảng màu đen ở nơi đó hình như nhạt hơn so với xung quanh, nhìn kỹ mới thấy là một cái động nhỏ.

“Ôi, chị Đường Đường, soi giúp tôi một chút, bảo vệ luận văn có thành công hay không, trông hết vào lần này đây!” Đại Vĩ rất kích động.

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười, hạ thấp đèn pin xuống một chút: “Bên kia cũng có nước chảy, cẩn thận giày đấy!”

Đại Vĩ đáp một tiếng, nhón mũi chân chui vào trong cái động nhỏ đó.

“Sao rồi? Vào được rồi thì mau ước đi chứ.” Quý Đường Đường thúc giục cậu ta.

Đại Vĩ hai tay chống vào vách động, từ từ thò đầu vào trong, bỗng vừa mừng vừa sợ: “Ôi, chị Đường Đường, cái động này cửa động nhỏ nhưng bên trong cao ra phết, vừa khít chứa được một người đứng vào trong này!”

Không đợi Quý Đường Đường đáp lời, cậu ta cúi người chui vào, từ bên ngoài nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy hai cái chân của cậu ta.

Quý Đường Đường nhấn nút giảm độ sáng để tiết kiệm pin: “Đại Vĩ, mau ước đi, ước xong rồi còn ra ngoài.”

Đại Vĩ đáp một tiếng, không biết có phải là vì đang ở trong động hay không, giọng nói nghe trầm đục.

Quý Đường Đường nghe thấy tiếng hô vang dội của cậu ta: “Tôi muốn bảo vệ luận văn! Bảo vệ luận văn! Bảo vệ luận văn!”

Không thấy đáng vẻ cậu ta nhưng ít nhiều cũng có thể tưởng tượng ra được mấy phần, Quý Đường Đường nhin cười: “Được rồi chứ, đi ra đi.”

“Tôi sợ tiên nữ không nghe thấy, kêu thêm ba lần nữa thôi.”

“Tôi muốn bảo vệ luận văn! Bảo vệ luận văn...”

Thanh âm bỗng nhiên im bật.

Quý Đường Đường đợi một lúc, không nhìn được nhắc nhở cậu ta: “Không phải bảo ba lần sao? Sao mới có hai?”

Không ai trả lời.

Quý Đường Đường sững sốt một lúc, dường như nhận thấy có gì đó không ổn, trái tim nhất thời bắn lên mạnh mẽ.

Cô nuốt nước bọt một cái, từ từ đẩy chốt đèn pin lên, luồng sáng rọi vào chỗ Đại Vĩ vừa đứng khi nãy. Từ góc độ này, rõ ràng có thể nhìn thấy hai cái chân lộ bên ngoài cửa động của Đại Vĩ.

Nhưng bây giờ, chỉ có thể thấy cửa động đen ngòm. Bàn tay nắm đèn pin của Quý Đường Đường run lên nhẹ nhẹ, cô thử thăm dò gọi thêm một tiếng: “Đại Vĩ?”

Chương 5

Vẫn không ai trả lời.

Quý Đường Đường rùng mình một cái.

Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, tiếng nước chảy tí tách trở nên chói tai vô cùng.

Quý Đường Đường cầm gậy leo núi trong tay, nắm đèn pin từ từ tiến về phía cửa động kia.

Cửa động rất nhỏ, Quý Đường Đường đưa gậy leo núi vào trong, xoay tay khua mấy cái, đầu gậy nện vào vách đá phát ra những tiếng vang trầm đục, trừ vậy, không hề đụng phải bất cứ chướng ngại vật nào khác.

Quý Đường Đường hạ quyết tâm, cúi thấp người chui vào.

Đại Vĩ nói không sai, động này cửa động nhỏ nhưng bên trong lại khá cao, vừa hay có thể chứa được một người đứng.

Chẳng qua là, trừ cửa động ra, căn bản không có lối ra nào khác, một người to lù lù như vậy, sao có thể cứ vậy mà... biến mất?

Quý Đường Đường đứng một lúc lâu, đột nhiên bắt đầu cảm thấy rờn rợn, tựa như cái động này chính là một cái miệng, chỉ cần trễ chút nữa, hàm răng nhọn kia sẽ khép lại, bản thân mình cũng sẽ chạy không thoát.

Hai chân cô như nhũn ra, gần như chạy trốn chết, lúc ra khỏi động mấy lần va đầu vào vách đá, ngay cả gậy leo núi cũng đánh rơi mất.

Ra khỏi động, ánh mắt trời mãnh liệt đến nhức mắt, Quý Đường Đường chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, từ từ dựa vào vách đá há miệng thở dốc, chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt cay cay, cúi người ghé vào trong động lớn tiếng gào lên: “Đại Vĩ! Đại Vĩ!”

Không có hồi âm, chỉ có mấy con kền kền quanh quẩn trên cao, gió thổi qua, những lùm cây trên mỏm đá khẽ đung đưa, Quý Đường Đường đứng dưới ánh nắng chói chang, lại chỉ thấy toàn thân lạnh run, cho đến khi

bên trái vọng đến tiếng người nói líu ríu.

Quay đầu lại nhìn, lại có người dân Tạng địa phương đi vào, là hai người đàn ông da ngăm ngăm, trong tay cầm Kinh Luân, bờ môi mấp máy, dường như đang niệm lục tự chân ngôn*, Quý Đường Đường giống như kẻ chết đuối vớ được cọc, vội vàng tiến lên đón đầu: "Có thể giúp một chút được không? Bạn tôi đang ở trong động..."

Đối phương mờ mịt, đầu tiên là khua khua tay, ý bảo nghe không hiểu tiếng Hán, sau đó bô bô nói một tràng dài tiếng Tạng, giờ đổi thành Quý Đường Đường nghe không hiểu, cô ngơ ngác nhìn hai người đi qua, hai người kia dường như cũng cảm thấy cô thật kỳ quái, đi một quãng xa vẫn còn quay đầu lại nhìn cô.

* * *

Mao Ca đã dậy từ rất sớm, trước tiên là mở cửa quán trọ ra, anh ta nhớ hai cô bé Thượng Hải kia hai ngày trước từng nói với mình, buổi sáng phải mở cửa trước vì muốn bắt chuyến xe sớm hôm nay về Lan Châu, sau đó từ Lan Châu chuyển máy bay quay về Thượng Hải.

Mở cửa xong, anh ta lại quay về ngủ nướng tiếp, cho đến khi mặt trời lên cao mới ngáp dài chính thức rời giường, đầu tiên là đun nước trên chảo lửa, sau đó lại bỏ hết mấy chiếc ghế gác trên bàn xuống, cuối cùng qua quán ăn của người Hồi bên cạnh, mua cho mình một suất canh bò, mua cho Nhạc Phong và Đầu Trọc tí cháo và bánh bao dưa muối. Về phần Lông Gà, thằng đó vẫn về nhà ở, không cần anh ta phải phụ trách bữa sáng.

Chọn xong rồi lại nhớ đến Quý Đường Đường mới tới ngày hôm qua, cũng gọi thêm cho cô một suất cháo.

Canh dưa đến xong, Mao Ca ngồi xuống cái bàn bên cạnh cửa sổ, rất hài lòng hưởng thụ bữa sáng. Nhạc Phong dậy sớm nhất, chào hỏi với anh ta xong rồi đi toilet, tiếp đó là một trong hai cô gái người Thượng Hải, hình như tên là Vũ Mi gì đó...

Mắt của Mao Ca thiếu chút nữa trợn trừng.

Vũ Mi chào buổi sáng với Mao Ca, miễn cưỡng ngáp dài một cái rồi bước về phía nhà vệ sinh, chốc lát sau Nhạc Phong đi vào rót nước uống, Mao Ca chỉ chờ có thể liền xông lên.

"Này... cô Vũ Mi kia..." Mao Ca tức đến hư phổi: "Không phải là bảo sáng nay sẽ bắt chuyến xe sớm đi sao? Không phải là muốn bắt máy bay sao? Anh còn cố ý dậy từ sớm tinh mơ để mở cửa..."

"Đổi ý." Nhạc Phong trả lời nhẹ bằng.

"Tại sao đổi ý?"

"Ở đây chơi vui, muốn ở thêm mấy ngày nữa."

"Có phải tại chú mày không hả?" Mao Ca nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên chọc vào trán Nhạc Phong.

"Ai da, ai da." Nhạc Phong né ra: "Em có làm gì đâu, em không thích dạng đó."

"Vậy còn không để cho người ta đi?"

"Đã bảo là người ta thích nên mới ở lại mà, hơn nữa, giờ đang ít người, càng nhiều người càng náo nhiệt còn gì, chẳng phải cũng giúp anh kiếm thêm chút tiền phòng hay sao."

Mao Ca không còn lời gì để nói.

Trong lúc nói chuyện, Đầu Trọc cũng đi vào rót nước, nghe đến là vui vẻ, cuối cùng mới vỗ vỗ bả vai Mao Ca: "Nhạc Phong cũng đâu dễ dãi gì, hy sinh nhan sắc để kiếm tí tiền phòng này về cho anh, chẳng đáng."

"Phì." Nhạc Phong và Mao Ca đồng loại phỉ nhổ anh ta.

"Mau rửa mặt ăn cơm đi." Mao Ca tức giận: "À, ai giúp anh lên lầu gọi cô bé kia đi, mới tới hôm qua ấy, sao giờ này rồi mà còn chưa dậy? Để lát nữa nguội hết cả cháo."

Nhạc Phong còn chưa kịp lên tiếng, Đầu Trọc đã nói: "Để em gọi cho!"

Mới đi lên chưa đầy hai phút đã thấy anh ta xuống: "Không thấy cô bé

kia.”

“Không thấy?” Mao Ca thất kinh: “Đi đâu nhỉ?”

“Người thì không thấy nhưng đồ đạc vẫn còn, tám phần là đi ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Mao Ca vội vàng thò nửa người qua cửa sổ, trên phố rất vắng vẻ, rảnh rỗi đi lại chỉ có hai ba con mèo nhỏ.

“Không thể là đến hồ cao nguyên được, buổi chiều mới có xe chung. Cũng không phải đến đài Thiên Táng, gần đây không có người chết, không có Thiên Táng.” Nhạc Phong ngồi xuống chỗ đối diện, cầm thìa khuấy cháo trong bát.

“Vậy là đến hẻm núi rồi?” Mao Ca buồn bực: “Chỉ là cái hẻm núi thôi, có gì hay đâu mà xem?”

“Không thể nói thế được, cô ta mới từ Bắc Kinh đến, cao ốc Cổ Cung Trường Thành gì đó đã xem chán rồi, nhìn hẻm núi vẫn mới lạ hơn chứ.” Nhạc Phong tùy ý nói.

Mao Ca suy nghĩ một chút thấy cũng phải.

Đầu Trọc không nói gì, ngồi xuống sục sọt húp hai miếng cháo: “Cô gái kia có chút kỳ quái.”

“Một mình đến khu Tây, có ai không kỳ quái?” Mao Ca liếc Đầu Trọc một cái.

“Ai kỳ quái thế?” Vũ Mi đúng lúc bước vào, trong tay cầm miếng khăn tẩy trang thấm dung dịch dưỡng da, cẩn thận lau trán.

Mao Ca ra hiệu bảo Đầu Trọc đừng nói linh tinh, hiềm nổi ra hiệu chậm một bước, Đầu Trọc đã phun ra rồi: “Cô gái mới tới hôm qua ấy.”

“Cô ta à...” Khách nữ ở trọ cộng thêm mình cũng chỉ có ba người, Vũ Mi lập tức nhận ra anh ta đang nhắc đến Quý Đường Đường: “Đúng là có chút kỳ quái.”

“Người ta làm sao mà kỳ quái.” Giọng nói của Nhạc Phong hơi lãnh đạm: “Xinh đẹp hơn cô là thành kỳ quái hết, đúng không?”

“Ai da, cái anh Nhạc Phong này!” Vũ Mi hờn dỗi kèm theo chút không vui: “Sao lại nói người ta như thế chứ, làm như là người ta xấu xí hẹp hòi lắm không bằng.”

Nhạc Phong không để ý đến cô ta, lại tự mình nâng đĩa gắp một miếng dưa muối bỏ vào miệng, Vũ Mi có chút lúng túng.

Mao Ca mặc dù cũng chẳng thích Vũ Mi lắm nhưng cũng đành phải đứng ra làm hòa: “Cô bé, chuẩn bị xong rồi xuống dưới này nhé.”

Anh ta đẩy bát cháo vốn là chuẩn bị cho Quý Đường Đường qua: “Chuẩn bị xong rồi xuống ăn sáng.”

Vũ Mi cũng biết Mao Ca đang cho cô ta bậc thang để bước xuống, ngọt ngào đáp một tiếng rồi đi lên lầu.

Mao Ca bấy giờ mới quay ra nhìn Đầu Trọc: “Sao lại kỳ quái?”

Nhạc Phong không ngẩng đầu, nhưng động tác trên tay lại dừng lại.

“Trên đầu giường cô nhóc kia có treo một cái chuông gió, làm bằng tiền cổ.”

“Treo chuông gió thì làm sao?” Mao Ca tức giận: “Nếu cô ta thích, có treo súng máy tự động anh cũng không ý kiến.”

“Em cũng không nói rõ được.” Đầu Trọc gãi gãi đầu: “Mấy đồng tiền cổ kia đã có màu đồng xanh rồi, chữ trên mặt tiền cũng không nhìn rõ, nhìn đã biết là đồ cổ lắm rồi. Sao một cô gái trẻ tuổi lại mang theo thứ đồ chơi này bên người chứ?”

“Ít thấy thì lạ thôi.” Mao Ca hừ hai tiếng qua lỗ mũi: “Chưa biết chừng lại làm đồ cổ.”

“Cô ta như vậy, không giống khách chơi đồ cổ Sơn Tây.”

“Còn nói mấy câu ngu dốt đấy nữa.” Mao Ca đuổi tay, nhắm ngay vào cái đầu tròn vo của Đầu Trọc mà gõ xuống: “Làm đồ cổ còn phải dán giấy trên trán chắc? Đừng có nhìn xem giống hay không, thời buổi này, càng giống lại càng không phải, không giống lại càng phải, chú bảo anh nói thế có lý

không?”

Đầu Trọc cười hề hề: “Đúng là có.”

Nói đến đây, Nhạc Phong chột nhứ mày, giơ tay chỉ ra ngoài: “Không phải là... cô nhóc đó kia sao?”

Theo hướng ngón tay của Nhạc Phong nhìn qua, đúng là Quý Đường Đường.

Cô đang đứng ở cửa quán trọ Dawa ở cuối phố, nói gì đó với người ta.

Mao Ca nhứ mày một cái, dùng cánh tay huých huých Đầu Trọc: “Cô ta ở đó làm gì? Chê ở chỗ này không thoải mái, muốn đổi quán trọ?”

“Không biết.”

Lúc nhìn lại, Quý Đường Đường đã xoay người rời khỏi quán trọ Dawa, bước nhanh rẽ qua góc đường.

“Này, Nhạc Phong.” Mao Ca sai khiến Nhạc Phong: “Chú chạy qua hỏi xem, cô nhóc kia định làm gì?”

“Em bảo này, lão Mao tử, anh rảnh phát điên rồi à?” Nhạc Phong nhích cũng chẳng buồn nhích: “Đang yên đang lành, sao em phải đi hỏi thăm con bé đó?”

“Hỏi thăm một chút thì đã làm sao? Rảnh rồi thì vẫn là rảnh rồi.” Mao Ca hùng hồn nói: “Dù sao chúng ta cũng đâu có việc gì, bây giờ làm ăn nhẹ nhàng như thế, trong quán từ sáng đến chiều chưa được hai mống bước vào, chú mày mệt lắm sao?”

“Không đi.” Nhạc Phong trả lời dứt khoát trôi chảy.

Mao Ca chẳng còn cách nào khác, vừa hay ông chủ Đan Ba của quán trọ Dawa lại đi qua đây, xem tình hình chắc là đến quán ăn người Hồi bên cạnh mua đồ ăn, Mao Ca thò nửa người ra ngoài cửa sổ, chặn đường anh ta lại: “Đan Ba, cô gái vừa nãy nói gì với anh vậy?”

“Cô ta à? Hỏi thăm người.”

“Ai thế?”

“Nói là đang tìm một sinh viên người Hán, tên là Trần Vĩ. Chỗ tôi không có ai như thế, tôi bảo cô ta đến quán trọ nhà Kelsang hỏi rồi.”

“À.”

Mao Ca chẳng hiểu gì, đành phải để Đan Ba đi, Nhạc Phong hừ một tiếng: “Hỏi rồi chứ? Lão Mao tử anh nếu mà thực sự rảnh quá thì chiều cả bọn cùng nhau đi chung xe lên hồ cao nguyên chơi đi, quán nhờ hàng xóm trông hộ là xong.”

Mao Ca còn chưa đáp, Đan Ba đã quành trở về: “Cô gái kia còn hỏi chuyện ước nguyện trong động Tiên Nữ nữa.”

“Ừ?” Mao Ca nhìn anh ta, chẳng lẽ còn về sau nữa?

“Tôi nói với cô ta, phải lắng lắng ước nguyện trước Đá thần, cô ta lập tức hỏi tôi, không thể kêu to lên hay sao?”

“Kêu to lên?!” Lần này đừng nói Mao Ca, ngay cả Đầu Trọc và Nhạc Phong cũng giật nảy mình.

“Lại chẳng?” Đan Ba cau mày: “Ai bảo cô ta kêu to lên? Như vậy sẽ chọc giận tiên nữ trong động. Các anh dạy hả?”

Mao Ca vội vàng lắc đầu: “Cô ta có hỏi tiếng nào đâu.”

Đan Ba đi rồi, Mao Ca và đám Đầu Trọc hai mắt nhìn nhau, Nhạc Phong hừ một tiếng: “Cô nhóc này mà dám om sòm trước Đá thần thật — đó chính là phạm húy, trời phù hộ cho bên cạnh cô ta không có người Tạng, nếu không nhất định cô ta sẽ bị tấn một trận.”

* * *

Trần Vĩ đúng là đang ở quán trọ Kelsang, phòng hai người.

“Trong phòng còn có ai nữa?” Quý Đường Đường hỏi dồn.

Cô bé đứng ở quầy tiếp khách lật giở quyển sổ đăng kí: “Không có ai cả, mấy hôm nay ít khách, có mỗi hai ba người vào ở, không cần phải nhét chung một phòng.”

“Vậy Trần Vĩ có từng hỏi thăm cô về động Tiên Nữ không?”

“Chưa từng.” Cô bé kia lắc đầu.

Quý Đường Đường thất vọng, dừng một chút lại hỏi: “Ở trong động Tiên Nữ có được kêu to không?”

Vấn đề này, lúc này ở quán trọ Dawa cô đã có đáp án, nhưng cô muốn xác nhận lại lần nữa.

Quả nhiên, cô gái kia sợ hết hồn: “Không được, dĩ nhiên là không được, như vậy sẽ chọc giận đến Tiên nữ!”

Quý Đường Đường cắn cắn môi: “Vậy ước nguyện bằng cách nào?”

Cô bé kia nhìn cô kỳ quái một cái, dường như cảm thấy câu hỏi này khá là ngớ ngẩn: “Đương nhiên là đứng trước Đá thần mà ước nguyện, vừa vào động là có thể nhìn thấy Đá thần ngay, cô không biết à?”

“Vậy trong động kia còn có cái động nào nữa không?”

“Ai biết được.” Cô gái kia có chút mất kiên nhẫn: “Chưa nghe qua bao giờ.”

Quý Đường Đường không nói gì nữa, cô chợt nhớ ra, trước khi vào động cô có hỏi Trần Vĩ trong động có nước chảy hay không, Trần Vĩ lập tức đáp một câu: “Không biết, đại ca kia chưa nói.”

Tên ‘đại ca’ đó, rốt cuộc là ai?

Đến cùng là kẻ nào đã nhắc đến động Tiên Nữ với Trần Vĩ, nhắc đến cái động không dễ bị phát hiện ra kia, và cả, lớn tiếng nói ra nguyện vọng của mình nữa?

Ánh mắt của Quý Đường Đường rơi vào quyển sổ đăng kí ghi lại những du khách ngoại lai đến thị trấn Ca Nại huyện Lục Khúc đặt trên quầy tiếp khách.

Tổng cộng chỉ có hai ba người, vậy đối tượng hoài nghi cũng sẽ không nhiều lắm.

Chương 6

Trừ Trần Vĩ ra, trong quán trọ Kelsang còn hai người khách nữa, đều là nam.

Một trong số đó là người Mỹ, tên là Perry, 24 tuổi, đến từ bang Arizona, một anh chàng rất sôi nổi, vóc người cao chừng một mét chín, anh ta không thể là ‘Đại ca’ trong miệng Trần Vĩ nói được, bởi vì tổng cộng anh ta chỉ biết nói duy nhất một câu tiếng Trung.

“Chào bạn...”

Đây là câu đầu tiên anh ta nói khi bước xuống lầu và nhìn thấy Quý Đường Đường, Quý Đường Đường đã chuẩn bị tư tưởng để tiếp thu thứ tiếng phổ thông tối nghĩa khó hiểu hơn của anh ta, nhưng Perry rất biết thân biết phận mà chuyển qua tiếng mẹ đẻ của mình. Người còn lại ký tên rất ngoáy, Quý Đường Đường chỉ đoán được mang máng, ngẫm thấy người này hẳn tên là ‘Hạ Văn Khôn’, ở dòng địa chỉ hiện tại trên tờ đăng kí có ghi hai chữ ‘Lan Châu’, số chứng minh thư còn điền mơ hồ hơn, có hai chỗ bị tẩy xóa, hệ thống quản lý nhà trọ ở thị trấn Ca Nại không được tiên tiến, thông tin đều được ghi lại một cách thủ công, cho nên rất nhiều tư liệu mà người ta cung cấp đều không chính xác, bịa đặt lung tung cũng không hề ít.

Nhưng không khéo ở chỗ, Hạ Văn Khôn cũng đã trả phòng từ sáng sớm, cô gái ở quầy tiếp khách không cung cấp thêm được tin tức gì, chỉ hàm hồ nói có thể là về nhà.

Hỏi về tướng mạo của Hạ Văn Khôn, cô bé đó cũng không nhớ rõ: “Du khách ở thành phố đến như các cô đều đội kiểu mũ đó, đeo khẩu trang chống tia tử ngoại, còn mang cả kính râm, che kín như thế, ai mà nhìn rõ được trông như thế nào? Chỉ biết là anh ta mặc một cái áo gió màu vàng thôi.”

Quý Đường Đường cực kỳ thất vọng, cô lấy quyển sổ ghi chép trong túi ra, mở một trang trắng, viết tên Hạ Văn Khôn xuống, sau đó khoanh tròn thật đậm cái tên đó.

‘Đại ca đó’ trong miệng Trần Vĩ có phải chính là Hạ Văn Khôn hay không?

Quý Đường Đường ra khỏi quán trọ Kelsang, lúc bước xuống bậc thang, chợt nhớ ra chuyện gì, nhanh chóng móc quyển sổ ghi chép đã cất đi ra, lật lại trang trước đó.

Hẻm núi Ca Tát Ma, A Khôn.

* * *

Trở lại quán trọ của Mao Ca, cũng đã gần đến giờ cơm trưa, cả đám Mao Ca ngồi vây quanh một cái bàn, món ăn rất đơn giản, khoai tây xào, đậu phụ áp chảo, thịt hầm, chẳng ăn nhập gì với nhau nhưng mùi thơm vô cùng.

Mao Ca không ngờ cô lại về sớm như vậy: “Cô gái, ăn chung không? Lấy thêm bát là được.”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái: “Không cần đâu, tôi có đồ ăn rồi.”

Cô từ từ bước lên lầu.

Đầu Trọc vươn đầu ra gấp thức ăn: “Cô nhóc này sắc mặt tệ quá.”

“Có gì đâu.” Vũ Mi bối cơm: “Người đến đây, hơn phân nửa là để trốn tránh những chuyện đau lòng trong cuộc sống, chưa biết chừng cô ta thất tình, tức cảnh lại sinh tình, khó chịu trong lòng thôi.”

Bạn của Vũ Mi, Hiểu Giai đã nhét đầy thức ăn trong miệng, ừ một tiếng coi như phụ họa.

“Cô gái này có gì đó không ổn.” Mao Ca như đang suy ngẫm điều gì đó, không hề để ý đến những lời Vũ Mi và Hiểu Giai nói.

* * *

Quý Đường Đường quay về phòng, đi thẳng đến bên giường, vươn tay

gảy gảy chiếc chuông gió treo ở đầu giường, những đồng tiền cổ va vào nhau, vậy mà lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Trần Vĩ tại sao lại đột nhiên biến mất được chứ?

Quý Đường Đường ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vào túi, sờ đến hai quả trứng gà tròn trịa lạnh ngắt.

Cô lấy trứng gà ra, bóc hết vỏ, từ từ đưa lên miệng, nhai từng miếng một.

Lẽ thường mà nói, một người sống lù lù, không thể nào đột nhiên biến mất được, lúc ấy phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Cô cẩn thận nhớ lại tình hình khi đó: trong động rất tối, đèn pin chỉ chiếu đến cặp chân của Trần Vĩ, cô muốn tiết kiệm chút điện nên đã tắt đèn pin đi, sau đó Đại Vĩ còn nói chuyện với cô mấy câu...

Từ lúc Đại Vĩ đột nhiên im lặng cho đến khi cô bật lại đèn pin chỉ cách nhau khoảng một hai phút, trong một hai phút này, cô hoàn toàn không nhìn thấy được tình hình trong động.

Chỉ có hai loại khả năng.

Một, trong cái động ấy có một sức mạnh siêu nhiên nào đó, trong nháy mắt đã đưa Đại Vĩ đi, dù Đại Vĩ còn sống hay đã chết, trong khoảnh khắc đó, cậu ta đã biến mất.

Hai, gạt bỏ suy nghĩ về những cái gọi là quái lực loạn thần kia đi, tất cả những chuyện kỳ lạ này đều do con người nhúng tay, như vậy, khi đó Đại Vĩ biến mất, phải có một con đường hợp lý.

Chẳng lẽ, cái động nho nhỏ chỉ vừa một người đứng kia còn có lối ra thứ hai?

Chỉ nói lý thuyết thôi thì không thông, bởi vì lúc ấy cô đã từng chui vào, một không gian nhỏ như vậy, xung quanh đều là vách đá, động Tiên Nữ nằm sâu trong hẻm núi, nếu thực sự có đường ra khác thì phải đi xuyên qua vách núi dày, không có máy móc giúp đỡ, căn bản là không thể được.

Lúc ấy cô quá mức bối rối, không cẩn thận kiểm tra lại cái động trong

động đó, có lẽ, trong một hai phút ngắn ngủn ấy, Đại Vĩ đã để lại thứ gì đó có thể hữu dụng cho việc điều tra chưa biết chừng.

Không được, vẫn phải quay lại xem một lần.

Quý Đường Đường đứng dậy, thoáng nhìn thấy chiếc di động đang ném trên giường, thuận tay cầm lấy nhét vào trong túi, bịch bịch bịch bước xuống lầu, đám Mao Ca đã cơm nước xong xuôi, trước cửa quán trọ có một chiếc xe Kim Bôi tám chỗ, cửa buồng lái đang mở, Vũ Mi ngồi bên cạnh ghé lái tức giận: “Không phải nói là hôm qua đã liên hệ ổn thỏa rồi hay sao? Sao lúc xuất phát lại thiếu mất một người?”

Bác tài người Tạng cũng chẳng vui vẻ gì: “Hôm qua đã bàn xong rồi, đã bảo là chờ ở chỗ này, thằng nhóc chết tiệt.”

Tim Quý Đường Đường chột rung lên một nhịp, dừng bước lại: “Còn có người chưa đến ư?”

“Còn một người tên A Vĩ gì đó, đã thống nhất là đi chung xe rồi lại chẳng thấy đến, di động cũng không tiếp, Đường Đường phải không, có muốn đi cùng đến hồ cao nguyên không?”

Vũ Mi vốn không vừa mắt cô, giờ lại đột nhiên trở nên vô cùng thân thiện, quá nửa là vì tiết kiệm mười mấy đồng tiền chung xe kia.

“Người tên A Vĩ đó, có phải tên là Trần Vĩ đúng không?”

Bác tài lắc đầu: “Không biết, đã bảo tên là A Vĩ, ở Kelsang ấy.”

Vậy thì quá nửa là đúng rồi, tim Quý Đường Đường nhảy lên một cái: “Số di động của cậu ta là gì? Tôi cũng có việc cần tìm cậu ấy.”

Bác tài cầm chiếc di động Nokia đen trắng phẳng lì kiểu cũ lên, đọc số điện thoại của Trần Vĩ cho Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường lấy di động gọi thử một lần, vậy mà lại gọi được, nhưng không có ai bắt máy.

Buổi sáng lúc ở trong hẻm núi, Trần Vĩ mang theo di động trên người, có thể gọi được nhưng lại không ai bắt máy, rốt cuộc là do không để ý, hay

là vì bị đe dọa nên không thể nhận?

Quý Đường Đường trầm ngâm bỏ đi động lại vào túi quần.

"Này, Đường Đường, rốt cuộc là cô có đi không hả?" Vũ Mi không kiên nhẫn được nữa, Hiểu Giai ngồi ở ghế sau cũng thò đầu ra nhìn cô.

"Không đi." Quý Đường Đường rất dứt khoát từ chối: "Tôi muốn đến hẻm núi."

"Hẻm núi có gì hay mà xem." Vũ Mi cười nhạt, mắt đột nhiên sáng bừng lên, vẻ khinh thường trên mặt chuyển sang nũng nịu và mừng thầm: "A, Nhạc Phong, xe vẫn còn chỗ, đi với bọn em lên hồ cao nguyên đi!"

"Mấy người đi rồi?" Giọng nói miễn cưỡng của Nhạc Phong vang lên đằng sau.

"Xe tám người đây, trừ bác tài ra còn ngồi thêm được bảy người nữa. Bọn em vốn định bốn người chung xe, em, Hiểu Giai, một người nước ngoài, còn cả một người tên A Vĩ gì đó nữa. Giờ tìm mãi chẳng thấy A Vĩ đâu, còn đến bốn chỗ trống lận, không bằng ngồi chung đi, gọi cả đám Mao Ca Đầu Trọc nữa."

"Đi hết, ai trông quán?" Nhạc Phong hơi lãnh đạm.

Vũ Mi bĩu môi: "Để một người lại trông là được rồi, mất bao nhiêu công mua vé đi máy bay đến chơi, anh chẳng phối hợp gì cả."

"Cô cũng đi hồ cao nguyên à?"

Quý Đường Đường sững sốt mấy giây mới nhận ra là Nhạc Phong đang hỏi mình, nhận thấy sắc mặt của Vũ Mi khi bị ngó lơ có chút khó coi, Quý Đường Đường trả lời ngắn gọn: "Không đi."

Nhạc Phong kỳ quái liếc cô một cái: "Vậy cô định đi đâu?"

Vũ Mi cướp lời: "Cô ấy không đi hồ cùng bọn em, cô ấy đến hẻm núi."

"Lại đến hẻm núi?" Nhạc Phong cau mày.

Quý Đường Đường lại hỏi một đằng đáp một nẻo: "Lúc đó anh bảo tôi trông coi đồ đạc của mình cho cẩn thận là có ý gì?"

“Trông coi cẩn thận cái gì?” Nhạc Phong không phản ứng kịp.

“Lúc tôi rửa rau ngày hôm qua ấy, đang nói chuyện với hai cậu bé...” Quý Đường Đường chỉ chỉ bể nước trước quán trọ.

“Có vài đứa nhóc dân địa phương hay lấy đồ của du khách...” Nhạc Phong không muốn nói nhiều: “Tự mình để ý một chút.”

Quý Đường Đường cười cười: “Anh cũng cẩn thận quá.”

“Hai ngày nay du khách trên trấn cũng ít, đi chung xe cũng không đủ người, cô đến hẻm núi với ai?” Đề tài chuyển tới chuyển lui, lại vòng trở lại.

“Tự tôi đi.”

“Cái gì?!” Phản ứng của Nhạc Phong rất lớn, chân mày lập tức nhíu lại: “Không được!”

“Sao lại không được?” Quý Đường Đường không vui.

“Rất nguy hiểm. Bình thường vào hẻm núi ít nhất phải có ba người kết đoàn, một mình cô vào đó, đi lạc thì làm sao?” Nhạc Phong nói chẳng hề khách khí.

“Đi lạc cũng chẳng phải trách nhiệm của anh.”

Nói xong câu đó, Quý Đường Đường không muốn trì hoãn thêm, quay người bỏ đi.

Nhạc Phong lập tức phát hỏa.

“Đi lạc, còn chẳng phải mất công mọi người đi tìm? Mấy người đến từ thành phố lớn như các cô được nuông chiều quen rồi, khuyên kiểu gì cũng không nghe, chỉ giỏi làm loạn thôi!”

Quý Đường Đường chẳng hề dừng bước, trong lòng mắng anh ta té tát: “Mắc mớ gì đến anh!”

Vũ Mi lại bị dọa cho sợ, cẩn thận khuyên giải Nhạc Phong: “Ôi Nhạc Phong, anh đừng để ý cô ta làm gì.”

Đầu Trọc nghe thấy tiếng vang cũng chạy ra: “Nhạc Phong làm sao thế, bốc hỏa lớn như vậy?”

Nhạc Phong không nói gì, Vũ Mi nhỏ giọng kể lại một lượt.

Đầu Trọc nhìn về phía cuối con phố chính, bóng dáng của Quý Đường Đường đã sớm mất tăm.

Anh ta vỗ vỗ vai Nhạc Phong: "Phải đấy, chuốc bực vào người làm gì."

"Không phải, con gái lớn từng ấy rồi, sao chẳng hiểu biết gì cả?!" Nhạc Phong vẫn còn tức trong lòng: "Ở đây đâu phải đất của người Hán, không cần thận phạm phải cấm kị của người Tạng thì phiền phức, hơn nữa một cô gái lại một thân một mình chạy vào trong hẻm núi, cái hẻm núi đó một ngày được mấy người vào, nếu xảy ra chuyện thật thì ai biết được?"

"Bớt giận đi." Đầu Trọc cười cười tiếp lời: "Chắc gì đã xảy ra chuyện thật."

"Đúng đấy." Vũ Mi chua chát nói: "Nhạc Phong, quan tâm quá rồi đấy, sao không thấy tốt với em như thế?"

Nhạc Phong cười lạnh: "Thế à, hôm qua bị treo chân trong hẻm núi, là ai tìm các cô về?"

Vũ Mi bị anh ta nói cho ghen họng, không thốt lên được câu nào.

Được một lúc, anh chàng đi cùng xe người Mỹ kia cũng tới, dáng người rất cao, mặt lúc nào cũng thấy cười, tự giới thiệu mình tên là Perry.

Đám Nhạc Phong Đầu Trọc mới đầu nói không đi, lúc xe khởi động đột nhiên lại đổi ý, mở cửa xe chui vào, Vũ Mi ngoài miệng thì không nói gì, trong lòng đã vui đến nở hoa.

* * *

Quý Đường Đường suốt dọc đường không hề trì hoãn, tiến thẳng vào hẻm núi, chạy vào trong động Tiên Nữ.

Sau khi vào trong động, bật đèn pin lên nhìn một lượt, tìm thấy cái động trong động kia, cô do dự một chút, vẫn chui vào, thuận tiện nhặt lại cây gậy leo núi bị bỏ lại của mình lúc trước.

Vịn vào vách động đứng thẳng dậy, cô ngậm chiếc đèn pin trong miệng, cầm gậy leo núi gõ lên vách đá bốn phía, tiếng vang trầm đục, bốn phía

vách đá đều vững chãi, tuyệt đối không có ánh sáng, cũng không có vẻ giống như có lối đi.

Thế này thì lạ thật, chẳng lẽ từ dưới đất đi ra?

Dậm chân, phía dưới là mặt đất cứng đờ, cũng không có vấn đề gì.

Quý Đường Đường ngậm đèn pin gần ra, tay đút vào trong túi quần, vừa hay chạm phải di động của mình, trái tim cô nhảy lên, móc di động ra, mở các cuộc gọi gần đây, phía trên hiện ra số máy mới nhất được lưu lại, Trần Vĩ.

Gọi lại một lần thử xem, chưa biết chừng lại thông.

Tín hiệu trong động rất chậm chờn, Quý Đường Đường vừa ấn nút gọi, vừa uốn thắt lưng như mèo chui ra khỏi cái động này.

Mới đi ra ngoài được hai bước đã dừng lại, cô từ từ bỏ di động xuống, tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh trong động.

Quả nhiên, tiếng chuông di động của Trần Vĩ vang lên, không chỉ là từ chiếc loa trong di động của cô. Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn nơi mình vừa chui ra.

Thanh âm kia, vọng ra từ trong động. Nhưng khi này cô đã nhìn kỹ, trong động này, rõ ràng không hề có cái di động nào.

Chương 7

Tiếng chuông vẫn còn kéo dài vang vọng, nhạc chuông là một bản nhạc Âu Mỹ rất xưa cũ, Yesterday Once More, rất phù hợp với tính cách hay e dè hướng nội của Trần Vĩ.

Có điều, ở một trong một hang động u ám thế này, lắng nghe thứ giai điệu chậm chậm như vậy...

Quý Đường Đường rung mình một cái, nuốt nước miếng, lấy dũng khí bước vào trong động.

Vừa vào trong, tiếng nhạc càng rõ ràng hơn, Quý Đường Đường tập trung tinh thần tìm kiếm phương hướng phát ra âm thanh, từ từ ngẩng đầu lên.

Tiếng chuông truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Quý Đường Đường ngắt điện thoại, cong ngón tay lại, gõ gõ lên vách đá trên đỉnh đầu, không thấy gì khác lạ, lại dùng bàn tay vận sức đẩy một cái, trái tim đột nhiên giật thót: nơi cô đẩy dường như có chút lỏng ra.

Cô xắn tay áo, mở đèn pin lớn hơn, cẩn thận quan sát phiến đá trên trần động, cùng lúc đó, tiếp tục dùng bàn tay đẩy mạnh lên.

Nhưng vẫn không đẩy ra được.

Quý Đường Đường hạ quyết tâm, cô dùng miệng ngậm lấy đèn pin, đập lên chỗ lõm trên vách đá đứng cho vững, lúc này thân thể đã được nâng cao hơn nửa mét, càng dễ dùng lực hơn.

Cô sử dụng cả hai tay, đẩy lên phía trên, liên nghe cách một tiếng, phiến đá kia đã bị cô đẩy ra, để lộ ra một cái khe.

Có ánh sáng lọt qua, Quý Đường Đường vội vàng dùng tay che mắt lùi lại, sau khi thích ứng mới nhìn lại, bên trên tách ra một khe hở hẹp hình vành trăng, ánh sáng nhìn thấy hẳn là ánh nắng.

Tim Quý Đường Đường rung lên một nhịp, chẳng lẽ cái động trong động

này lại thông ra bên ngoài.

Khó khăn lắm mới phát hiện ra, Quý Đường Đường tiếp tục đập lên hõm đá, lại dùng thêm sức, đẩy phiến đá kia lên, nơi bị phiến đá che lại là một cửa động ước chừng có thể chứa được một người, Quý Đường Đường bám vào cửa động, chân dò dẫm trên vách đá vài cái, đập trúng được một mỏm đá nhô ra trên vách động, mượn thế nhô nửa người qua cái cửa động này.

Quả nhiên, ở đây có một lối thông ra bên ngoài, đường kính cũng xấp xỉ cái động trong động ở dưới, ngửa đầu có thể nhìn thấy lỗ hổng thông ra bên ngoài ở trên cao chừng hai ba thước, nơi đó tối đen tựa hồ do bị bụi cây che khuất, nhưng vẫn có ánh nắng lọt qua.

Quý Đường Đường cúi đầu, quan sát nơi bị ngăn cách này, trên đất đầy cành khô cỏ dại, trong đồng cỏ dại thấp thoáng có thứ gì đó đang lóe lên, Quý Đường Đường vươn tay nhặt qua, trên màn hình hiển thị có vài cuộc gọi nhỡ, số mới nhất là số của Quý Đường Đường.

Đây là di động của Trần Vĩ.

Nhìn lại phiến đá trên đầu vừa bị cô đẩy ra kia, phiến đá này rất nặng, từ dưới đẩy lên đúng là rất khó, nhưng mặt trên có một mẫu nhô ra, giống như một cái tay nắm từ thiên nhiên tạo thành, nếu như có người ở trên thì sẽ dễ hơn nhiều.

Quý Đường Đường đè nén sự kinh ngạc trong lòng, lấy tay cầm đèn pin, lại soi quanh bốn phía.

Trên một tảng đá có một mảng nâu sậm, hình như là máu.

Quý Đường Đường nhìn một lúc lâu, từ từ cúi người, đẩy phiến đá kia lại như cũ, sau đó ra khỏi động Tiên Nữ.

Ngoài động ánh mặt trời thẳng đứng, Quý Đường Đường khum tay che nắng nhìn lên, độ dốc của vách núi này thẳng đứng, bên trên rậm rạp toàn là cây cối, không phải là nơi dễ leo trèo, cũng không phải cảnh đẹp gì đặc

sắc.

Huống chi, bên dưới là động Tiên Nữ, lực chú ý của mọi người đều bị Đá thần hấp dẫn, lại càng sẽ không chú ý đến bên trên vách đá thế nào.

Phỏng đoán trong lòng Quý Đường Đường bước đầu đã thành hình, cô đi ra ngoài, ngồi trên tảng đá ở bãi sông đối diện động Tiên Nữ, từ từ ngẫm lại tình hình lúc đó.

Trần Vĩ hẳn không phải tự chủ động biến mất.

Trong vòng một hai phút khi cô tắt đèn pin, có một người đã nhanh chóng nhắc phiến đá kia lên, không biết dùng cách nào đã chế trụ Trần Vĩ, sau đó kéo cậu ta lên qua cái cửa động kia, tiếp đó lại đẩy phiến đá kia lại.

Trong quá trình đó, di động của Trần Vĩ bị rơi, nhưng nhờ lớp cành khô cở đại ở bên trên nên không phát ra tiếng động gì, người kia không để ý.

Động tác của kẻ đó cũng rất nhẹ nhàng nhanh nhẹn, hơn nữa tiếng hô lúc ấy của Trần Vĩ cũng đã che mất một phần tiếng động khác lạ, nếu không, Quý Đường Đường ở ngoài hẳn sẽ nghe được tiếng vang khác.

Sau đó, Quý Đường Đường phát hiện ra Trần Vĩ biến mất, vào động kiểm tra.

Lúc đó...

Đầu Quý Đường Đường chợt trở nên ong ong, sống lưng lạnh toát: lúc đó kẻ kia hẳn là vẫn chưa kịp đi, nói cách khác, lúc cô dùng gậy leo núi thử dò xét trong động, hẳn đang kiểm kẹp Trần Vĩ, đứng trên đầu cô, chỉ cách một phiến đá!

Nếu Trần Vĩ còn tỉnh táo, khi đó nhất định sẽ liều mạng giãy dụa, nhưng lúc đó cô không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào khác, vậy có thể đoán, Trần Vĩ lúc đó hẳn là đã ngất đi rồi.

Tiếp đó...

Quý Đường Đường thiết nghĩ đến hành động tiếp theo của kẻ kia, hẳn phải đợi đến khi xung quanh không còn ai cả, kéo Trần Vĩ ra khỏi lối vào,

từ chỗ lùm cây che khuất kia đi ra, động tác lôi kéo rất thô lỗ, thân thể Trần Vĩ bị vách đá lởm chởm cào xước, để lại vết máu.

Phòng đoán như vậy hẳn là tương đối hợp lý, nói vậy, tất cả mọi chuyện không hề liên quan đến yêu ma quỷ quái gì cả, thuần túy là do con người sắp đặt.

Quý Đường Đường lượm một cành cây, khua khua quệt quệt, ngoặc viết ngoáy tóm tắt lại từng bước mà chỉ bản thân mình hiểu.

Trần Vĩ bị theo dõi — cậu ta có điểm gì đặc biệt khiến người ta chú ý tới? Kẻ kia để mắt đến cậu ta là do ngẫu nhiên, hay là có mưu đồ từ trước? -

Có người nói cho cậu ta biết chuyện về động Tiên Nữ, đặc biệt là chỉ ra cái động trong động này — vừa rồi cô đã nghe ngóng trên đường một lượt, hầu như không ai biết trong động Tiên Nữ còn có một cái động khác, trong phong tục của người Tạng cũng không có tục kêu to trong động Tiên Nữ, chẳng lẽ kêu to... chính là tín hiệu cho kẻ đứng trên phiến đá kia, báo cho hắn biết có người tới?

Trần Vĩ đã bị đưa đi — vào hẻm núi chỉ để thám hiểm, trên người sẽ không mang theo nhiều tiền, hơn nữa Trần Vĩ chỉ là sinh viên, như vậy có thể khẳng định, kẻ kia không phải vì tiền —

Hẻm núi lớn như vậy, ra khỏi lối đi đó, kẻ kia sẽ đưa Trần Vĩ đi đâu? —

Sự mất tích của Trần Vĩ, cùng với sự mất tích của Lăng Hiểu Uyển, giữa hai việc này có sự liên quan nào hay không?

Quý Đường Đường nhìn những gì mình vừa ngoáy ra, suy nghĩ thật lâu mới giơ chân xóa hết chữ viết đi.

Việc Trần Vĩ mất tích cô có nên báo cho cảnh sát hay không?

Nếu báo cảnh sát, chờ đến khi bí mật động trong động kia lan ra, như vậy, có đánh rần động cỏ không? Ở đây là miền Tây, thực sự có phần tử phạm tội trốn trong hang động hẻm núi, tìm đến mấy năm chưa chắc đã thấy, vụ án như vậy cũng bị gác lại.

Quý Đường Đường rất do dự.

Hơn nữa, cảnh sát nhất định sẽ hoài nghi cô: một du khách bình thường, bạn mất tích ngay trước mắt tại sao lại không báo cảnh sát trước, tự mình tra đông xét tây, còn tìm ra được bí mật về động trong động?

Cô giải thích khó mà rõ ràng, cũng không thể nào giải thích.

Quý Đường Đường thở dài, lúc này, di động lại vang lên.

Nhà Lăng Hiểu Uyển.

Lần này là một người đàn ông trung niên, giọng điệu không được tốt lành: “Là Quý tiểu thư phải không?”

“Phải.”

“Tôi không biết nghề nghiệp của Quý tiểu thư là gì, cũng không biết Quý tiểu thư có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng chuyện ngay cả công an cũng không giải quyết được, tôi cũng không trông chờ gì cả, cho nên, mong từ nay về sau cô đừng gọi điện quấy nhiễu mẹ của Hiểu Uyển nữa, thân thể bà ấy không được ổn, không chịu nổi giày vò như vậy.”

Quý Đường Đường còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại đã ngắt.

Quý Đường Đường nhìn chằm chằm điện thoại, tức quá hóa cười: “Tôi quấy rầy mẹ Hiểu Uyển? Là bà ấy cả ngày cứ gọi điện cho tôi được không?”

Có điều, hiện giờ không phải lúc tức giận với người đàn ông này, chuyện gấp rút lúc này là việc của Trần Vĩ, báo cảnh sát hay là không, Quý Đường Đường quyết định chọn một cách trung gian — cô làm bộ như không sao tìm thấy Trần Vĩ, để quán trọ Kelsang ra mặt báo cảnh sát.

Nhưng không ngờ tới, đến quán trọ Kelsang, sự tình lại phát sinh thay đổi.

“Cái anh Trần Vĩ đó.” cô bé người Tạng đứng ở quầy tiếp khác vẫn còn nhớ rõ Quý Đường Đường đã từng đến đây nghe ngóng vào buổi sáng: “Buổi chiều anh ta có gọi điện tới, nói là có việc phải đi gấp.”

“Có việc gấp...” Quý Đường Đường sửng sốt một chút: “Vây đồ đạc của cậu

ta thì sao?"

"Bảo chúng tôi giữ giúp, nói là một thời gian nữa sẽ tới lấy."

Quý Đường Đường nghiêng rằng: quá ư hoang đường, Trần Vĩ đã mất tích, di động còn đang ở chỗ cô, cậu ta gọi điện thoại cho quán trọ bằng cách nào?

"Người gọi tới thực sự là Trần Vĩ sao?"

"Nghĩa là sao?" Cô bé người Tạng không hiểu.

"Ý của tôi là..." Quý Đường Đường cân nhắc từng câu từng chữ: "Cô nghe giọng của người đó thực sự là Trần Vĩ sao?"

"Chắc là vậy." Cô bé người Tạng thấy là lạ: "Người Hán các cô nói chuyện tôi khó phân biệt nổi. Có điều còn để lại thứ gì anh ta đều kể rất rõ ràng, áo khoác, đồ rửa mặt, mp3, đều đặt trong phòng, tôi đã nhét hết vào trong ba lô của anh ta rồi."

"Trong ba lô của cậu ta còn có gì nữa?" Quý Đường Đường hỏi tới.

"Này." cô bé mất hứng: "Chúng tôi sẽ không lục lọi đồ đạc của khách."

Quý Đường Đường không nói gì nữa, ánh mắt cô lướt qua quầy tiếp khách, tới gần một chiếc ba lô màu đen đặt ở quầy để đồ, nhìn rất quen mắt, hẳn là của Trần Vĩ.

Người gọi cú điện thoại đó là ai? Rõ ràng hẳn đang muốn gây hoang mang, ý đồ dựng lên chuyện Trần Vĩ vẫn bình yên vô sự trong một khoảng thời gian ngắn.

Đầu óc của Quý Đường Đường xoay chuyển mấy lượt, nghĩ đến cách lấy mận thay đào.

Cô nhanh chóng quay lại lữ quán thanh niên của Mao Ca, đám Vũ Mi đến hồ cao nguyên vẫn còn chưa về, trong quán rất lạnh lẽo vắng vẻ, chỉ có Mao Ca và Lông Gà ở lại, Lông Gà mở tiệm tạp hóa ở Ca Nại, cửa tiệm cách quán trọ của Mao Ca cũng không xa, hai ngày nay buôn bán tàng tàng, anh ta toàn chạy đến chỗ Mao Ca, là một nhân vật bại hoại điển hình, đầu tóc

rối bời như ổ gà, Quý Đường Đường rất hoài nghi lần cuối cùng anh ta cắt tóc là khi nào.

Lông Gà lười biếng chào hỏi với cô: “Cô bé, về rồi à?”

Quý Đường Đường cười cười, quay sang Mao Ca: “Mao Ca, có thể tìm giúp tôi một cái ba lô không? Ba lô màu đen ấy?”

Mao Ca rầu rĩ: “Không phải cô cũng có ba lô rồi sao?”

“Có việc khác cần dùng.” Quý Đường Đường hàm hồ đáp.

Khỏi phải nói, Mao Ca thực sự lòi ra một cái cho cô, nói là khách hồi trước chê cũ nên vứt lại, thực ra thì cũng không giống với ba lô của Đại Vĩ lắm, nhưng Quý Đường Đường cảm thấy lấp liếm qua cửa cũng không thành vấn đề.

Cô tìm chút giấy vụn, nhét đầy vào trong túi, vác đến quán trọ Kelsang, cô bé người dân tộc Tạng kia thấy cô lại không mời mà đến, chân mày sắp nhíu thành cái rãnh, Quý Đường Đường cười hì hì, cũng không giận: “Ở trọ.”

“Ở trọ?” Cô bé thất kinh: “Cô ở trọ thật?”

“Đúng vậy.”

“Không phải cô có chỗ ở rồi sao?”

“Muốn đổi nơi khác.”

Người tới là khách, đương nhiên không thể đuổi ra được, cô bé kia cúi đầu điên vào bản đăng ký, Quý Đường Đường giả bộ tò mò, cả người bò nhoài ra trên quầy tiếp khách, càng bò càng gần, càng bò càng gần...

Rầm một tiếng, cô ‘không cẩn thận’ đụng vào cái giá để danh thiếp trên quầy khiến nó rớt xuống đất.

Cô gái kia thấy vậy thì cuống quýt, lại không thể trách móc cô, đành phải cúi người xuống nhặt những tấm danh thiếp tán loạn trên mặt đất, Quý Đường Đường liên mồm nói xin lỗi, đeo ba lô cúi thấp người, chui qua tấm chắn ở quầy tiếp khách vào trong, rất nhiệt tình giúp đỡ cô bé kia

nhặt danh thiếp.

Thừa dịp cô bé kia không chú ý, cô nhanh chóng đổi chiếc ba lô đang đeo với chiếc ba lô của Trần Vĩ trên giá để đồ.

Chương 8

Cô bé kia không hề hoài nghi, dọn dẹp tử tế xong thì cho cô ở trong một phòng đơn ở lầu hai.

Quý Đường Đường đeo ba lô của Trần Vĩ, bịch bịch bịch bước lên lầu, rào bước một mạch mở cửa vào phòng, sau đó đóng cửa lại, tim đập thành thịch không ngừng.

Dù sao cũng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

Cô lấy lại bình tĩnh, bước tới cạnh giường kéo chiếc khóa kéo của ba lô Trần Vĩ ra, cầm lấy phần đáy dốc mạnh xuống, đồ đạc trong túi rào rào rơi ra đầy giường.

Đồ tắm rửa, dụng cụ rửa mặt, một hộp bách bích quy, nửa túi mơ, bút máy, bản giới thiệu Cam Nam dành cho người tự đi du lịch, chứng từ...

Tìm thấy rồi, chứng từ!

Quý Đường Đường cầm thẻ sinh viên của Trần Vĩ lên, trên tấm bìa ngoài màu đỏ có in mấy chữ nổi Đại học Khoa học Kỹ thuật Điện tử Tây An, mở thẻ sinh viên ra, bên trong có hai chiếc thẻ, một là chứng minh thư, một là thẻ ra vào trường.

Quý Đường Đường cười lạnh: có việc gấp phải đi? Có ai đi đường mà lại bỏ chứng minh thư của mình lại không?

Cô nhắt bừa một tờ giới thiệu, chép lại thông tin của Trần Vĩ vào mặt sau, gấp lại bỏ vào trong túi quần, sau đó lại nhét đồ của Trần Vĩ vào trong ba lô.

Đang nhét được một nửa, di động đột nhiên vang lên, Quý Đường Đường sợ thót tim, lúc nhìn màn hình, chân mày lập tức nhíu lại.

Tại sao lại là nhà của Lăng Hiểu Uyển?

Cô sầm mặt không muốn tiếp, hiềm nổi tiếng chuông cứ nổi tiếp hết lượt này đến lượt khác, không có ý tứ ngừng lại, Quý Đường Đường đành

phải nhấn nút trả lời, giọng khá khó chịu: “A lô?”

Giọng nói bên kia sợ sệt: “Quý... Quý tiểu thư?”

Là mẹ của Lăng Hiểu Uyển.

“Quý tiểu thư, ba của Hiểu Uyển tâm trạng không được tốt, cô ngàn vạn... đừng để trong lòng.” Mẹ Lăng Hiểu Uyển cẩn trọng nói: “Chuyện của Hiểu Uyển... còn phải nhờ đến cô...”

Quý Đường Đường tỉnh táo cất lời: “Cô Lăng.”

“A?” Giọng nói đầu bên kia nghe có chút kinh ngạc — điều này cũng hợp tình hợp lý, từ khi Quý Đường Đường tiếp xúc với bà ta đến nay, rất ít khi cô nói chuyện nghiêm túc với bà ta đến như vậy.

Quý Đường Đường thở dài trong lòng một tiếng, tận lực hạ giọng: “Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm đôi chút, đúng là tôi muốn điều tra chuyện của con gái cô, nhưng tôi không bảo đảm là có thể tìm được cô ấy.”

Đầu kia lập tức im bật.

Một lúc lâu sau, trong ống nghe mới truyền đến giọng nói gằn như nghẹn ngào của mẹ Lăng Hiểu Uyển: “Quý tiểu thư, ý cô là... Hiểu Uyển nó đã...”

Quý Đường Đường thấy không đành lòng, chần chừ một chút, trái lương tâm nói: “Tôi chỉ cảm thấy, đã qua lâu vậy rồi...”

“Nhất định không có chuyện gì đâu, Quý tiểu thư.” Giọng nói của mẹ Lăng Hiểu Uyển rất kích động: “Không phải cô còn từng mơ thấy Hiểu Uyển sao? Không phải Hiểu Uyển còn từng trao đổi tin tức với cô hay sao? Nếu cô ra mặt, nhất định sẽ tìm được nó, đúng không?”

Quý Đường Đường không biết nên nói gì, dừng một chút mới nói: “Giờ tôi chưa tra ra được gì cả, chờ có tin tức, tôi sẽ liên lạc với cô.”

Không đợi mẹ của Lăng Hiểu Uyển đáp lại, Quý Đường Đường đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô rất sợ cứ tiếp tục nói nữa, mình sẽ không kiềm được mà khiến mẹ

của Lăng Hiếu Uyển phải đối diện với nỗi thất vọng khổng lồ.

Lăng Hiếu Uyển có bình yên vô sự không ư?

Không thể.

Bởi vì, Lăng Hiếu Uyển là luồng oán khí đầu tiên va vào chuông.

Chỉ có oán khí của người chết, mới có thể khiến cho chiếc chuông gió bằng tiên cổ kia của cô phát ra tiếng.

* * *

Xác nhận việc bỏ đi của của Trần Vĩ đơn giản chỉ là lừa dối che đậy xong, còn phải đổi lại ba lô một lần nữa.

Trò cũ không thể diễn lại, mảnh khoe hết lần này đến lần khác đụng rớt đồ trên quầy không khỏi quá mức vụng về, cũng may đã không còn sớm, chưa đầy một hai tiếng nữa quán trọ cũng sẽ đóng cửa, quầy tiếp khách sẽ không có ai, đến lúc đó đổi ba lô lại tương đối dễ dàng,

Giày vò lâu như vậy, Quý Đường Đường ít nhiều cũng hơi mệt mỏi, ngã ra giường định chợp mắt một chút, vậy mà vừa tỉnh lại đã thấy bên ngoài tối đen, Quý Đường Đường vội vàng lấy di động ra xem giờ, một giờ rưỡi sáng.

Mở cửa phòng, trên hành lang yên tĩnh không có tiếng người, Quý Đường Đường đeo ba lô rón ra rón rén bước xuống lầu, căn phòng lớn bên dưới tối đen như mực, Quý Đường Đường bật đèn pin bỏ túi, xác định vị trí của quầy tiếp khách, sau đó đổi lại ba lô.

Lúc đeo ba lô lên trên lầu, chợt nhớ ra điều gì đó, thầm kêu hồng bét.

Lúc cô mượn ba lô của Mao Ca, không nhắc chữ nào đến chuyện buổi tối đổi lại quán trọ — nói vậy, đối với đám Mao Ca, cô sẽ thuộc dạng lạc đường? Nửa đêm chưa thấy về?

Nhớ đến chuyện đám Đầu Trọc đến hẻm núi Ca Tát Ma tìm Vũ Mi và Hiếu Giai ngày hôm qua, còn cả chuyện trưa hôm nay Nhạc Phong lên cơn với cô một trận như vậy, Quý Đường Đường bất giác cảm thấy da đầu tê

dại.

Nhưng đã trễ vậy rồi, gọi chủ quán ra mở cửa rõ ràng không thỏa đáng cho lắm, Quý Đường Đường bỗng nhanh trí nghĩ đến các quán trọ ở thị trấn Ca Nại hẳn sẽ liên hệ với nhau, vội vàng tìm quyển sổ điện thoại trên quầy tiếp khách, lật giở một lượt, quả nhiên tìm được điện thoại quán trọ của Mao Ca.

Lúc bấm số, Quý Đường Đường nơm nớp lo sợ, cô rất mong là không có ai tiếp: vậy ít nhất cũng thể hiện là chẳng có ai đang chờ cô, mọi người đều đã đi ngủ.

Không như mong đợi, vừa mới tút một tiếng đã có người nhấc máy, là giọng nói lo lắng của Mao Ca: "Tìm được chưa?"

Quý Đường Đường sửng sốt một chút: "A?"

Mao Ca lập tức nghe ra là giọng của cô: "Cô nhóc!"

Trong giọng nói rõ ràng có sự tức giận: "Cô chạy đi đâu vậy hả? Đầu Trọc và Nhạc Phong ra ngoài tìm cô đấy, đến giờ vẫn còn chưa về đây này!"

"Tôi..." Quý Đường Đường chỉ cảm thấy khó mà hé miệng được.

"Không cần biết cô đang ở đâu, mau về đi. Tôi còn phải gọi điện cho bọn Đầu Trọc, bảo chúng nó đừng có đi lung tung trong hẻm núi nữa." Mao Ca không nói hai lời cúp máy luôn.

Quý Đường Đường hối hận lắm rồi, tự mình khẳng khái cố chấp là việc của mình, nhưng làm ảnh hưởng đến người khác thì thực đáng ăn đòn, huống chi bây giờ cũng sắp hai giờ sáng, Nhạc Phong và Đầu Trọc lại vẫn còn đang ở trong cái hẻm núi lớn kia tìm cô.

Nếu có cái lỗ nào đó, cô thực sự muốn chui vào trong.

Quý Đường Đường đành nhắm mắt gọi chủ quán trọ Kelsang ra mở cửa, chủ quán là một người phụ nữ dân tộc Tạng chừng năm mươi tuổi, tâm địa cũng khá tốt, mắt còn ngái ngủ mà hỏi cô: "Cô gái, hơn nửa đêm rồi, cô có chỗ để đi chứ?"

Quý Đường Đường vội vàng gật đầu: “Có.”

Chủ quán không yên tâm, xách đèn pin tiến cô đi một đoạn.

Mao Ca đứng ngay cửa chờ cô, Quý Đường Đường tim đập thon thót, hỏi: “Mấy người Đầu Trọc đã về chưa ạ?”

“Vẫn chưa, đã liên lạc rồi, chắc đang trên đường về.” Mao Ca đầy một bụng tức, lại thấy cô đã ảo não sắp chết đến nơi, cũng không tiện mắng mỏ cô thêm nữa: “Cô nhóc, mau lên phòng ngủ đi.”

“Dạ?” Quý Đường Đường chưa phản ứng kịp.

“Cô không đi ngủ, còn chờ bị ăn mắng đúng không?” Mao Ca trừng cô.

“Nhưng mà...” Quý Đường Đường khó xử nói: “Bọn họ mất công tìm một lượt trong hẻm núi, vốn đã đầy một bụng tức, vừa về lại thấy tôi đã ngông nghênh đi ngủ, chẳng phải là... càng không ổn hay sao?”

Mao Ca cũng bó tay.

Quý Đường Đường thở dài: “Thôi, cứ để bọn họ mắng tôi đi, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Cô bước vào nhà, ngồi xuống bên cạnh chảo lửa, nhiệt độ ban đêm ở Ca Nại thấp hơn ban ngày ít nhất 15 độ, Mao Ca sợ cô lạnh, cầm một cái chăn đến cho cô đắp.

Quý Đường Đường tựa vào ghế dựa, quần chặt lấy cái chăn, ra khỏi hẻm núi cũng cần một khoảng thời gian, đám Đầu Trọc sẽ không quay lại nhanh như vậy, Mao Ca đóng cửa, đứng tính toán sổ sách ở quầy tiếp khách, thi thoảng lại uống một ngụm rượu Thanh Khoa.

“Cô nhóc, có uống rượu không?”

“Không.” Quý Đường Đường lắc đầu, suy nghĩ một chút tìm chuyện để nói: “Hôm nay đám Nhạc Phong đến hồ cao nguyên chơi có vui không?”

“Cũng chỉ đến thế mà thôi.” Mao Ca chẳng buồn ngẩng đầu: “Chúng nó đến đây thường xuyên, hẻm núi, hồ cao nguyên gì đó đã xem chán chê rồi, làm gì có chơi vui hay là không vui nữa.”

“Bọn họ làm gì vậy? Sao lại rảnh rỗi như thế?”

“Mấy đứa nó khác cô, cô nhóc, cô là sinh viên đại học đúng không, tốt nghiệp xong thì vào công ty lớn, làm việc quy củ, không biết bên ngoài có vô số con đường, chỉ cần làm một lần đã kiếm được cả đồng tiền, không nhất thiết phải mệt sống mệt chết.”

Anh ta nói khá mông lung, Quý Đường Đường cũng không tiện hỏi nữa.

Dần dần, cô lại thấy hơi buồn ngủ, trong lúc mơ màng, dường như nghe thấy Mao Ca hạ giọng gọi điện thoại cho đám Nhạc Phong, suy nghĩ của cô rất hỗn loạn, nghĩ đến rất nhiều chuyện, đến động Tiên Nữ, đến cái động trong động đó.

Ở trong động trong động, cô đang cúi người, tay cầm gậy leo núi khua qua khua lại trên vách động, sau đó, dường như cô phát hiện ra điều gì, đẩy phiến đá trên đỉnh đầu ra.

Cô nhìn thấy ở cửa động có một người, ăn mặc rách nát, mái tóc dơ dáy bết thành từng búi, hấn ra sức đi về phía bên ngoài, dưới nách kẹp lấy một người đang hôn mê bất tỉnh, Trần Vĩ.

Trái tim Quý Đường Đường đập thon thót, cô sử dụng cả tay lẫn chân, hy vọng có thể đuổi theo kẻ kia, kéo Trần Vĩ ra khỏi tay hấn, cô liều mạng lao về phía trước, vốn tưởng rằng ra khỏi động là có thể nhìn thấy mặt trời, ai ngờ lại không phải, chỉ thấy một cái hang khác còn u ám hơn.

Trần Vĩ ngồi thụp trong một góc nhỏ, máu me đầy mặt, cậu ta đau đớn nhìn Quý Đường Đường, sau đó mở miệng nói chuyện với cô.

Không hiểu tại sao, cậu ta gắng sức nói chuyện, nhưng Quý Đường Đường không nghe được tiếng nói của cậu ta, chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình của cậu ta, cậu ta hấn đang nói bốn chữ, cứ lặp đi lặp lại.

Toàn thân Quý Đường Đường phát run, lớn tiếng hỏi cậu ta: “Cậu nói gì? Cậu nói gì?”

Đám Nhạc Phong bước vào phát ra tiếng động rất lớn, Quý Đường

Đường lập tức tỉnh dậy, toàn thân cô rét run, cơn lạnh dường như thấm vào tận xương tủy, cả người run lẩy bẩy.

Nhạc Phong liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô, thu hết vẻ mờ mịt của cô vào trong đáy mắt.

Anh cũng không biết Quý Đường Đường gặp ác mộng, anh và Đầu Trọc lòng vòng trong hẻm núi gần ba tiếng, trong khoảng thời gian đó vẫn không ngừng liên lạc với Mao Ca, câu trả lời của Mao Ca vẫn luôn là: "Chưa về."

Sau đó cuối cùng cũng nhận được tin cô ta bình an, cơn tức của Nhạc Phong gần như không thể khống chế, Đầu Trọc cũng giận kinh khủng, suốt dọc đường đi đều oán trách: "Con nhóc này uống sai thuốc hay là đầu óc có bệnh vậy, chạy đến Kelsang ngủ, không dặn lại một câu được hay sao?"

Quá nửa đêm như vậy, sau khi hít gió lạnh trong cái hẻm núi âm u, bị đông lạnh tươi sống suốt ba tiếng đồng hồ, cho dù là ai cũng không thể vui vẻ nổi.

Nhạc Phong cho rằng Quý Đường Đường ít nhiều cũng phải cảm thấy chút áy náy, vậy mà vừa vào cửa đã nhìn thấy vẻ mờ mịt của cô ta, giống như mới tỉnh ngủ, căn bản không biết mình đã đem đến cho người khác bao nhiêu là phiền phức.

Nhạc Phong đang chuẩn bị phát hỏa, Quý Đường Đường lại vụt đứng dậy, giống như phát điên chạy lên trên lầu, lúc ra khỏi phòng còn bị vấp phải bậc cửa, suýt nữa thì ngã.

Nhạc Phong kịp thời đỡ cô một cái.

Quý Đường Đường lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy Nhạc Phong, lão đảo lao lên lầu, Nhạc Phong nhìn Đầu Trọc một cái, nhú mày: "Để tôi xem xem."

Nhạc Phong rảo bước đi lên.

Vừa lên lầu, anh đã nhìn thấy Quý Đường Đường đang đứng ở cửa căn phòng dành cho mười người, cửa phòng đang mở, nhưng Quý Đường Đường không hề bước vào, cô đứng ngay ở ngoài cửa, cứng đờ, giống như một con rối gỗ.

Trong phòng truyền đến tiếng kim loại va vào nhau, mượn ánh đèn yếu ớt từ ngoài hành lang, có thể nhìn thấy chiếc chuông gió treo ở đầu giường kia dường như đang bị một bàn tay vô hình khua đánh lôi kéo, kịch liệt va vào nhau.

Trong đầu Quý Đường Đường thoáng qua bốn chữ. Trần Vĩ chết rồi.

Chương 9

Nhạc Phong còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng chuông gió: “Sao âm thanh lại lớn vậy? Gió to? Không đóng cửa sổ vào à?”

Giọng nói của anh ta khiến Quý Đường Đường tỉnh táo lại, cả người cô chấn động, giằng trước một bước nhảy vào trong phòng, đóng sập cửa lại trước khi Nhạc Phong đi tới, nhanh chóng cài then cửa lại.

Nhạc Phong chưa bao giờ nếm mùi bị sập cửa vào mặt phách lối như vậy, cơn tức lập tức vọt lên, anh bước lên một bước, tay phải thu thành nắm đấm gõ cửa thùm thụp: “Quý Đường Đường, cô bị làm sao thế hả?!”

Tiếng gõ cửa và tiếng chất vấn vọng đi rất xa giữa màn đêm yên tĩnh, Mao Ca và Đầu Trọc ba bước gộp làm hai chạy lên, cánh cửa bên cạnh kẹt một tiếng cũng mở ra, là Hiểu Giai mắt còn nhập nhèm đang mặc áo ngủ, cô ta nhìn thấy Nhạc Phong thì sửng sốt một chút: “Nhạc Phong? Đêm hôm không ngủ, làm gì thế?”

Vũ Mi vốn đang dính trên giường, nghe thấy câu hỏi của Hiểu Giai, biết Nhạc Phong đang ở bên ngoài thì vội vàng mặc áo đi ra.

Mao Ca nhìn sắc mặt Nhạc Phong đã khó coi đến cực điểm, lại quay ra nhìn cánh cửa đã bị đóng chặt kia, có chút khó hiểu: “Nhạc Phong, chuyện gì thế này?”

“Anh hỏi cô ta xem thái độ như vậy là thế nào?!” Giọng điệu của Nhạc Phong rất bức bối: “Có cần phải khó hầu hạ như thế không?!”

Còn chưa dứt lời cửa đã mở ra, Quý Đường Đường đứng trước cửa, sắc mặt vừa tái nhợt lại vừa mệt mỏi.

“Cô bé.” Mao Ca nhận ra giữa hai người có mâu thuẫn, có lòng muốn hòa giải: “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi biết tôi đã gây phiền toái cho mọi người, khiến mọi người hơn nửa đêm rồi vẫn không được ngủ là lỗi của tôi.” Quý Đường Đường nhìn Nhạc

Phong, giọng nói thực bình tĩnh: “Nếu anh có ý kiến với tôi, ngày mai tôi sẽ dọn đi... tối nay cũng được.”

Nhạc Phong không ngờ cô lại nói vậy, lập tức ngăn người.

“Aiz, cô nhóc này, nói gì vậy.” Mao Ca trầm mặt lại: “Nhạc Phong có không đúng đi nữa thì tối nay nó cũng vào hẻm núi tìm cô hai ba tiếng đồng hồ, chịu lạnh chịu mệt, cô không cảm kích thì thôi, sao còn nói những câu tổn thương người khác như thế? Hơn nữa, đang đêm đang hôm, cô còn chuyển đi đâu được?”

Quý Đường Đường im lặng.

“Thôi muộn rồi, có gì để mai hãy nói.” Mao Ca phất tay một cái: “Đều đi ngủ hết đi, không được âm ỉ nữa.”

Trong giọng nói của Mao Ca có ý tứ không được chối từ, Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, xoay người bước xuống lầu, Vũ Mi do dự một chút, khoác áo đi theo, Hiểu Giai và Đầu Trọc thấy không có việc gì của mình, tự đi về phòng ngủ.

Mao Ca không dời bước, anh ta nhìn sắc mặt tái nhợt của Quý Đường Đường, vừa nghi hoặc vừa lo lắng: “Cô bé, có phải cô có chuyện gì không?”

“Không có gì.” Quý Đường Đường nhanh chóng đáp.

Mao Ca thở dài: “Không muốn nói thì thôi. Nhưng cô bé, cái chốn Ca Nại này, quanh năm suốt tháng cũng chẳng có mấy du khách, có thể gặp nhau tại đây cũng là duyên phận, nói chuyện được với nhau lại càng không dễ, giờ đang là mùa ế khách, trong quán trọ này tổng cộng được mấy người ở? Nhạc Phong và Đầu Trọc cũng coi như là một nửa chủ quán, khách cũng chỉ có ba người: cô, Vũ Mi và Hiểu Giai mà thôi, coi các cô như người nhà mình, sợ các cô xảy ra chuyện ở bên ngoài, nói đi nói lại thực ra cũng chỉ vì tốt cho các cô mà thôi, đừng thù dai, đừng để bụng.”

“Không đâu ạ.” Quý Đường Đường vội vàng lắc đầu: “Em không thù dai đâu, thật đấy.”

“Không thù dai là được rồi.” Mao Ca cười cười: “Cô nhóc, còn định ở thêm mấy ngày nữa?”

“Chưa biết được.” Quý Đường Đường đáp mơ hồ: “Có thể còn ở thêm vài ngày nữa.”

“Vậy thì tốt, mau đi ngủ đi, đầu gối vò mệt mỏi cả rồi.”

Mao Ca trấn an Quý Đường Đường mấy câu rồi đi xuống dưới lầu, Nhạc Phong đang ngồi bên cạnh chảo lửa hút thuốc lá, sắc mặt không có vẻ dịu bớt, Vũ Mi khoác áo ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng an ủi.

Mao Ca đuổi hai người đi ngủ, Nhạc Phong chẳng buồn ngẩng đầu lên, rầu rĩ nói: “Ngồi một lát rồi đi ngủ.”

“Ngồi cái gì mà ngồi.” Giọng của Mao Ca không được tốt lành cho lắm: “Mau đi ngủ đi!”

Thuận tay tắt đèn luôn.

Trong bóng tối, Nhạc Phong không hề động đậy, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa từ tàn thuốc lóe lên, lúc sáng lúc tối.

Vũ Mi cũng không có ý định về phòng, người hơi tựa quây một chút, ghé sát lại gần Nhạc Phong.

Mao Ca cũng bó tay, tự mình đi về phòng trước, anh ta và Nhạc Phong, Đầu Trọc ở chung trong căn phòng bốn người, trong phòng còn cái giường trống, có lúc Long Gà cũng đến ngủ ké.

Đầu Trọc vẫn còn chưa ngủ, nghe thấy tiếng động bèn thò đầu từ trong chăn ra: “Thằng cu kia đâu?”

“Dưới lầu.” Mao Ca tức giận: “Lại không ngủ, đêm nào cũng chỉ có nó là dùng dằng trễ nhất.”

“Tâm trạng nó không tốt, đâu phải anh không biết.” Đầu Trọc than thở: “Nó và Miêu Miêu rồi cuộc xảy ra chuyện gì, anh có biết không?”

“Anh biết đâu được?” Mao Ca trợn trắng mắt: “Nói hòa là hòa, nói chia tay là chia tay, chạy đến Ca Nại được mấy ngày rồi, suốt ngày hút thuốc,

uống rượu giải sầu, phát cáu loạn cả lên, tối nay lại âm ỉ với Đường Đường như thế, rõ ràng là giận cá chém thớt, mặc xác nó đi!"

Đầu Trọc ồ một tiếng, chui vào chăn, được một lúc lại thò đầu ra: "Một mình nó ở dưới lầu?"

"Vũ Mi ở cùng."

"Ô ôi." Đầu Trọc lập tức tinh thần phơi phới: "Cô nam quả nữ, aiz, lão Mao tử, anh nói xem có..."

"Ngủ của chú mày đi!" Mao Ca hung tợn quát anh ta một câu.

* * *

Quý Đường Đường cả đêm không ngủ.

Sau nửa đêm, Ca Nại bắt đầu có tuyết rơi, từng mảng từng mảng tuyết lớn bay lả tả xuống từ bầu trời đêm, tính ngày, đã đến tháng năm, ở đất liền ven biển chắc đã đổi sang quần áo mùa hè, ở đây lại vẫn còn tuyết rơi.

Quý Đường Đường ngồi dậy từ trên giường, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ đầu giường ra một khe hẹp, gió luồn theo khe cửa, thổi vào người lạnh đến thấu xương, Quý Đường Đường quấn chặt túi ngủ trên người, nhập thần nhìn từng mảng tuyết rơi.

Tại sao mình lại ở đây?

Cô cố gắng hồi tưởng lại chuyện lúc trước, nếu như, nếu như không có chuyện kia, bây giờ mình sẽ thế nào? Có phải sẽ có một công việc ổn định, có rất nhiều bạn bè, có người mình yêu, có một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn...

Nhưng giờ, tất cả đều đã đổi thay, chấm dứt mọi liên lạc với bạn bè, lau chùi mọi dấu vết của mình trong cuộc sống hiện thực, mang theo hành trang, cứ một mình cô độc lang thang trên đường như vậy, con đường phía trước sẽ ra sao, bản thân cô cũng không rõ ràng...

Khóe mắt Quý Đường Đường dần đỏ lên.

Không biết cứ ngồi ngơ ngẩn như vậy bao lâu, lúc có phản ứng lại, tay

chân đã tê dại lạnh như băng, ngoài cửa sổ đã sớm biến thành một mảng trắng bạc, nhìn qua di động một cái, đã là sáu giờ sáng.

Hôm nay phải làm gì? Đi tìm Trần Vĩ? Bao tuyết sẽ xóa hết mọi dấu vết khả nghi đúng không?

Quý Đường Đường xoa xoa cái trán đang nhức nhối, lấy túi đồ vệ sinh cá nhân ra xuống lầu rửa mặt.

Toilet rất đơn sơ, bên ngoài là hai cái bồn rửa mặt, bên trong phân làm hai gian, nam nữ riêng biệt, Quý Đường Đường thất thần bước vào toilet, đặt túi đồ ở một bên, mở vòi nước, hứng lấy dòng nước lạnh như băng, hắt lên mặt.

Mới hắt mấy cái đã nghe thấy có tiếng bước chân, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn lên, người đang đi đến lại là Nhạc Phong.

Quý Đường Đường không nói gì, cúi đầu rửa mặt, Nhạc Phong lại mở miệng trước: “Dậy sớm vậy?”

“Ừ.” Quý Đường Đường hàm hồ đáp một tiếng.

Nhạc Phong không nói gì nữa, đi thẳng vào gian trong, không hiểu sao, Quý Đường Đường rất sợ phải đối mặt với anh ta lần nữa, nhanh chóng rửa mặt xong rồi y như chạy trốn vọt lên lầu.

Lúc soi gương mới phát hiện ra mắt đã sưng vù, Quý Đường Đường để túi chườm đá ra ngoài cửa sổ cho đông lạnh một lúc rồi cầm vào áp lên mắt, lành lạnh, rất thoải mái. Quý Đường Đường nhắm mắt lại tận hưởng chút cảm giác yên tĩnh hiếm có này, trong đầu đột nhiên lại thoáng qua giấc mộng hôm qua.

Trong mộng, Trần Vĩ há mồm, vẻ mặt căng thẳng nói với cô điều gì đó, hết lần này đến lần khác, cô lại chẳng nghe được gì, chỉ có thể nhìn kỹ khẩu hình của cậu ta.

Đây không phải là một giấc mơ vô nghĩa, Trần Vĩ nhất định có thông tin gì đó muốn truyền đạt cho cô, giống như lần đầu tiên mơ thấy Lăng Hiếu

Uyển vậy, cô bé kia vẫn cúi đầu, dùng ngón tay viết đi viết lại điều gì đó trên mặt đất, đó là một dãy địa chỉ trang web.

Lúc tỉnh lại, chuỗi tiền cổ trên chiếc chuông gió kia cũng va vào nhau như điên, mà trước đó, chiếc chuông gió ấy chưa từng phát ra tiếng bao giờ.

Cô lên mạng tìm kiếm, dựa vào trí nhớ nhập địa chỉ trang web kia vào, hiện ra trang web mà bạn bè Lăng Hiểu Uyển lập ra để tìm kiếm cô ta.

Nhìn trang web, cô mới biết cô bé kia tên là Lăng Hiểu Uyển.

Cho nên, giấc mơ về Trần Vĩ này, tuyệt đối sẽ không vô nghĩa.

Cô nhớ lại khẩu hình của Trần Vĩ, cậu ta đã nói bốn chữ, rốt cuộc là bốn chữ nào?

Nếu cô có thể hiểu được môi ngữ thì tốt quá.

* * *

Quý Đường Đường chạy bình bịch xuống dưới lầu, đi thẳng về phía quầy tiếp khách tìm Mao Ca, vừa vào phòng đã nhìn thấy Nhạc Phong đang đắp chăn nằm tở trên cái ghế vải, mắt khép hờ, tay phải còn đang cầm một điếu thuốc cháy dở.

Mao Ca không có ở đây, Quý Đường Đường nhón chân, xoay người định đi.

“Có việc?”

Giọng nói này vang lên đột ngột, Quý Đường Đường sợ hết cả hồn, quay đầu lại nhìn, Nhạc Phong không biết đã mở mắt từ lúc nào, trên gương mặt không có biểu cảm gì, đưa tay đập đập bên thành ghế, khiến cho một đồng tàn thuốc lá rơi xuống đất.

“Không có gì...” Quý Đường Đường có chút mất tự nhiên: “Tôi tìm anh Mao Ca.”

“Mao Ca dậy muộn lắm.” Giọng nói của Nhạc Phong rất lãnh đạm: “Hay chờ ở đây đi, bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, cô không định đi ra ngoài

đấy chứ?"

"Không... không đi." Quý Đường Đường lúng túng.

Nhạc Phong ừ một tiếng: "Quán ăn bên cạnh chắc cũng chưa mở đâu, nếu đói, trên quầy có bánh bao đấy."

"Không đói."

Nhạc Phong cũng không miễn cưỡng: "Vậy không ngại lấy giúp tôi chén nước chứ?"

Anh ta nhìn qua đúng là rất mệt mỏi, Quý Đường Đường nhớ tới chuyện tối qua, ít nhiều cũng có chút áy náy, trên bàn không có cái cốc nào, chỉ có một cái âu tráng men trắng, Quý Đường Đường dùng nước nóng tráng qua rồi rót đầy nước, đưa cho Nhạc Phong.

"Cám ơn."

"Xin lỗi."

Sau khi xin lỗi xong, có một khoảng trầm mặc, tiếp đó là giọng nói vẫn lãnh đạm như trước của Nhạc Phong: "Không sao."

Lại là một khoảng lặng kéo dài, Quý Đường Đường lúc này không tìm ra được đề tài gì để nói chuyện với anh ta, ngồi không được thoải mái cho lắm.

"Nếu không còn gì để nói thì cứ về phòng đi, không phải ngồi đây với tôi đâu."

Quý Đường Đường bị anh ta châm cho một câu như vậy, lại nhớ đến chính sự: "Có thể giúp tôi một việc được không?"

* * *

Có một khoảnh khắc, Nhạc Phong hoài nghi có phải mình bị thần kinh thác loạn hay không, đang yên lành không đi ngủ, lại ở đây... chơi trò chơi với Quý Đường Đường?

Dĩ nhiên, anh thì cảm thấy là trò chơi, nhưng vẻ mặt của Quý Đường Đường lại rất trịnh trọng.

“Linh... Ốc... Dĩ... Tán...?” Anh nhìn khẩu hình của Quý Đường Đường, cau mày khó khăn phân biệt. Quý Đường Đường cúi đầu, ghi lại bốn chữ này lên sổ ghi chép: “Lần nữa.”

“Lâm... Vũ... Y... Tán...?”

...

Được mấy lượt, Nhạc Phong mất kiên nhẫn: “Tới tới lui lui, rốt cuộc là chơi cái quái gì đây? Cô rốt cuộc muốn nói gì hả?”

“Tôi cũng không biết.” Quý Đường Đường lắc đầu: “Tôi chỉ nhớ rõ khẩu hình.”

“Khẩu hình?” Chân mày Nhạc Phong nhíu lại thành một cái rãnh: “Chẳng lẽ người câm nói cô nghe?”

“Coi như vậy đi.” Quý Đường Đường đáp qua loa: “Nếu tôi hiểu được môi ngữ thì tốt quá.”

Nhạc Phong nhìn chằm chằm cô một lúc, chợt thở dài: “Đưa những gì cô ghi lại ra đây tôi xem nào.” Quý Đường Đường do dự một chút, đưa quyển sổ qua.

“Linh... Lâm... Lệnh... Ốc... Vũ... Vô...”

Nhạc Phong thấp giọng đọc thử mấy chữ, mắt bỗng sáng lên: “Đường Đường, đây là chữ số đúng không?”

“Số?” Quý Đường Đường vẫn chưa kịp phản ứng lại: “Lâm... Vũ... Y... Tán... 0513*, là bốn con số, đúng không?”

Chương 10

"0513..." Quý Đường Đường cau mày lắm nhăm lại dãy số này: "0513, hình như đã thấy ở đâu đó rồi..."

"Có phải là ngày gì quan trọng không?" Nhạc Phong không biết rốt cuộc cô đang muốn tìm cái gì nhưng vẫn hiến kế cho cô.

"Tôi cũng không biết nữa." Quý Đường Đường lắc đầu: "Chỉ là bốn con số, có thể có rất nhiều hàm nghĩa, có thể là tượng trưng cho ngày, cũng có thể là số phòng, cũng có thể là số thẻ sinh viên, còn có thể là những thứ khác nữa..."

"Rốt cuộc là cô đang tìm cái gì?" Nhạc Phong dấy lên nghi ngờ: "Nhìn kiểu gì cũng thấy cô không giống du khách bình thường."

Quý Đường Đường cười cười: "Du khách bình thường thì đến Ca Nại làm gì? Tôi nói tôi đi tìm kho báu, anh có tin không?"

Nhạc Phong hiểu cô không muốn nói: "Tùy cô thôi, ai cũng có quyền giữ bí mật của riêng mình."

Trải qua cuộc nói chuyện này, trao đổi với Nhạc Phong dường như cũng không đến mức quá khó khăn, Quý Đường Đường lại xin lỗi anh ta một lần nữa: "Chuyện tối hôm qua, thực sự rất xin lỗi."

"Đã bảo là không sao rồi."

"Tôi có thể... nói một thỉnh cầu được không?"

"Thỉnh cầu gì?" Nhạc Phong thấy lạ.

"Tôi sẽ còn ở lại Ca Nại một thời gian nữa, có nhiều lúc, sẽ vẫn tự ý quyết định." Quý Đường Đường cân nhắc từ ngữ: "Nếu như có chỗ nào không phải, xin mọi người hãy tha thứ."

"Ý của cô..." Nhạc Phong ngắt lời cô: "Sau này cô vẫn sẽ như hôm qua, hơn nửa đêm không về, cũng không ai biết cô đi đâu?"

“Có lẽ vậy.” Quý Đường Đường không thể loại bỏ khả năng này.

Nhạc Phong không lên tiếng, dừng một chút lại lấy di động ra: “Số di động.”

“Hả?”

“Lưu số lại là được, có chuyện gì cũng dễ liên lạc.”

Quý Đường Đường do dự một chút, đọc số di động của mình cho Nhạc Phong.

Được một lúc, Mao Ca cũng rời giường, anh ta ngáp dài bước từ trên lầu xuống, đi ra nhà trước, sau đó mở cửa quán trọ, gió lạnh cuốn theo bông tuyết ập vào mặt, Mao Ca rung mình một cái: “Tuyết lớn quá.”

“Vẫn chưa ngừng à?” Nhạc Phong cúi người.

“Ngừng rồi, dày chừng một tấc trên đất.” Mao Ca ngẩng đầu nhìn trời: “Trời vẫn còn tối, xem tình hình này là còn rơi tiếp. Hai ngày nay chắc đường sẽ bị khóa, không có khách vào Ca Nại rồi.”

“Tuyết thế này cũng không tính là lớn mà.” Quý Đường Đường đi tới cạnh Mao Ca, ghé đầu nhìn.

“Sao lại không tính là lớn, chẳng lẽ phải dày hơn một mét như ở Cáp Nhĩ Tân mới tính lớn chắc?” Mao Ca trừng cô một cái.” Đường vào Ca Nại vòng vèo, lúc không đổ mưa cũng dễ gặp tai nạn, giờ tuyết lớn như vậy, đường trơn, xe lại càng không dám đi vào.”

“Vậy ra ngoài cũng không được?”

“Thế cũng không được.”

Quý Đường Đường chỉ cảm thấy mới lạ: nói vậy, Ca Nại chẳng phải đã thành một thị trấn cô lập? Không vào được cũng không ra được?

Hứng trí của Mao Ca rất cao, không hề bị ảnh hưởng bởi bão tuyết: “Cô bé, chờ lát nữa đi mua thịt với anh đi, tối nay nướng thịt dê ăn.”

“Có bán cả thịt dê?” Quý Đường Đường nhìn con phố chính vắng vẻ, có chút khó tin.

Mao Ca cười ha hả: “Cô bé, em thế là thiếu kiến thức rồi, ở đây là đất Tạng, thịt bò yak thịt dê bảo đảm đề huề, lúc nào cũng có.”

Hàng thịt nằm ở một căn nhà có mặt tiền nho nhỏ ở tận cuối phố, nói là hàng thịt, thực ra thì là một cái chợ cóc thì đúng hơn, trừ thịt dê bò, còn có mướp, măng tây cải trắng linh tinh, có điều nhìn đều heo héo, không tươi chút nào. Mao Ca dường như chẳng hề để ý tiến lại gần, cầm giỏ mây ra sức mặc cả, thừa dịp chủ quán không chú ý, Quý Đường Đường len lén giật giật vạt áo Mao Ca, chỉ chỉ mấy thứ thức ăn kia: “Đều không được tươi.”

“Đây là chỗ nào, còn mong có đồ tươi để ăn?” Không ngờ lỗ tai của chủ quán lại thính vô cùng: “Cô gái trẻ à, Ca Nại không sản xuất ra đồ ăn, mấy thứ này đều là chuyển từ bên ngoài xa xôi tới, hai ngày nay tuyết rơi, xe chuyển lương thực không vào được, có đồ để ăn là tốt lắm rồi.”

Mặt Quý Đường Đường đỏ bừng lên, im bật.

Mao Ca trả tiền, cùng Quý Đường Đường hai tay xách hai túi đầy ụ quay về, sắc trời rất tối, rõ ràng mới là buổi trưa mà nhìn qua giống như đã gần tối, Mao Ca xỏ một đôi giày mồm lớn, giẫm lên tuyết vang lên những tiếng lạo xạo.

Mao Ca tìm chuyện để nói: “Cô bé, một mình em ra ngoài, cha mẹ không lo lắng sao?”

Một lúc lâu không thấy Quý Đường Đường trả lời, quay đầu nhìn lại, thấy cô mang vẻ bất an, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía đường đi.

Mao Ca thấy lạ, giơ một tay ra quơ quơ trước mặt cô: “Này, cô bé, đang nhìn gì thế?”

Quý Đường Đường do dự một lúc, lại quay đầu lại nhìn: “Hình như có người đang nhìn em.”

Mao Ca dờ khóc dờ cười: “Nhìn em thì có gì lạ, ở đây trẻ con nhìn du khách như xem khi ấy, lạ mà.”

“Không phải trẻ con.” Quý Đường Đường rất khẳng định.

Mao Ca cũng ngoái đầu lại nhìn, trên đường đi trống trải, xa hơn một chút là mảnh trời mây u ám, khiến cho người ta rét lạnh cả người mà chẳng hiểu tại sao.

Mao Ca rùng mình một cái: “Đâu có người nào, mau về đi thôi.”

Quý Đường Đường vâng một tiếng, nhanh chóng bước theo, Mao Ca thấy chân mày cô vẫn nhíu chặt, liền cố ý nói đùa chọc cho cô vui vẻ: “Đường Đường, anh đây sinh ra đã dễ nhìn, không sợ người ta nhìn. Em biết rồi đấy, ở đây là cao nguyên, tia tử ngoại mạnh, mấy cô gái ở cao nguyên cô nào má cũng đỏ hồng...”

Quý Đường Đường nửa ngày mới phản ứng lại: “Đó có phải là cao nguyên đỏ không?”

“Đúng rồi, tên khoa học là cao nguyên đỏ.” Mao Ca tỏ ra chẳng hề để ý: “Cho nên ấy, bọn họ thấy chúng ta da dẻ mịn màng như vậy, bao giờ chả nhìn lâu một chút. Anh ngày nào cũng lượn qua lượn lại trên đường ở Ca Nại, đều bị họ nhìn thành quen rồi...”

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười.

Quay lại quán trọ, đám Vũ Mi cũng đã dậy, bão tuyết nên chẳng có việc gì làm, đều chạy đến ngồi quanh chảo lửa sưởi ấm, đang chơi trò gõ trống chuyển hoa nói thật hay mạo hiểm, Quý Đường Đường vốn không muốn tham gia, lại bị Đầu Trọc nhất quyết lôi vào.

Tổng cộng bảy người, Mao Ca, Nhạc Phong, Đầu Trọc, Quý Đường Đường, Vũ Mi, Hiểu Giai, Long Gà.

Vòng thứ nhất Long Gà gõ trống, không biết anh ta lôi từ đâu ra một cái trống con châu Phi, gõ lia lịa, vui vẻ vô cùng.

Cái gọi là ‘hoa’, chính là cái âu tráng men mà Nhạc Phong uống nước buổi sáng.

Một hồi trống dứt, cái âu men rơi vào tay Hiểu Giai, Long Gà phấn chấn bưng bưng, hỏi: “Đã từng yêu mấy lần rồi?”

Hiếu Giai rất thoải mái, trả lời dứt khoát trôi chảy: "Hai lần."

Lông Gà ồ lên một tiếng, tiếp tục gõ trống.

Hồi trống thứ hai dứt, cái âu rơi vào tay Vũ Mi.

"Lần này để tôi hỏi." Hiếu Giai cười gian xảo, nhìn Vũ Mi chớp chớp mắt: "Trong số mấy anh đang ngồi ở đây, Nhạc Phong, Mao Ca, Đầu Trọc, Lông Gà, cậu sẽ chọn ai làm bạn trai của cậu?"

Gần như là ánh mắt của tất cả mọi người trong nháy mắt đều rơi vào người Nhạc Phong.

Nhạc Phong trừng mắt: "Nhìn tôi làm gì? Mặt tôi nở hoa à?"

Mặt Vũ Mi đỏ bừng lên: "Câu này không tính. Lại đi."

"Ấy sao lại không tính." Hiếu Giai không hài lòng: "Muốn chơi thì phải cởi mở một chút chứ, cứ mắc cỡ ngượng ngùng như vậy, thôi để tôi trả lời thay cậu đi, Nhạc Phong chứ gì."

Lông Gà lại ồ một tiếng, gõ trống cười đến là quái dị, Mao Ca cố ý ho khan hai tiếng: "Nghiêm túc chút đi, nghiêm túc chút đi, tiếp tục, tiếp tục."

Lần này, cái âu rơi vào tay Quý Đường Đường.

Mọi người nhìn nhau một lượt, lại có chút không biết nên mở miệng thế nào, Quý Đường Đường mãi sau mới tới, bọn họ cũng không tiện giỡn mấy chuyện hơi ám muội, vẫn là Hiếu Giai xung phong: "Cô... cô là người ở đâu?"

Mao Ca than thở: "Thế mà cũng hỏi? Hiếu Giai, sao cô hỏi ngớ ngẩn thế? Không phải cô ấy lúc đăng ký đã viết là Bắc Kinh rồi hay sao."

Ai ngờ Quý Đường Đường lại cười cười: "Hải Thành."

"Hải Thành?" Vũ Mi chợt thấy hứng thú: "Hải Thành ở Giang Tô? Gần Tô Châu?"

Trái tim Quý Đường Đường chợt vang lên một tiếng thành thịch: "Sao cô biết?"

"Tôi đã từng sống khá lâu ở Hải Thành." Vũ Mi hưng phấn: "Nhà cũ của

tôi trước đây chính là ở Hải Thành, sau này mới chuyển đến Thượng Hải. Tôi ở Hải Thành học đến trung học cơ sở, trường trung học hạng nhất ở Hải Thành, tôi ở lớp ba, thấy tuổi cô cũng xấp xỉ tôi, ôi, chưa biết chừng chúng ta lại học cùng trường trung học đấy?”

“Không phải chứ.” Mao Ca cười khoa trương một cái: “Ở nơi xó xỉnh như thế này mà cũng gặp được đồng hương à, Trung Quốc nhỏ thế nào cơ chứ?”

“Không phải đâu.” Quý Đường Đường bình thản nói: “Chắc không phải bạn học đâu, hồi ấy thành tích của tôi không được tốt, học ở trường hạng ba thôi.”

“Không phải không phải, Đường Đường, tôi trông cô quen lắm, lần đầu tiên gặp tôi đã cố ý nhìn cô mấy lần liền, tôi cứ cảm thấy chúng ta đã gặp nhau rồi... Tôi nhớ ra rồi, bề ngoài của cô giống hệt như đại biểu tiếng Anh lớp một ở trường chúng tôi, cô bạn đó còn từng chủ trì cuộc tranh tài hùng biện của trường nữa, chỉ là tôi không nhớ rõ cô ấy tên gì...”

“Vây nhất định là nhớ nhầm rồi.” Quý Đường Đường hơi hốt đáp: “Tôi không học trường hạng nhất, tiếp tục đi, nên gõ trống rồi.”

Vũ Mi kỳ quái nhìn Quý Đường Đường một cái, không nói gì nữa.

Cũng không biết tại sao, tiếp đó ai cũng thấy nhạt nhẽo, chơi được một vòng xong, trò gõ trống chuyển hoa liền chấm dứt, Quý Đường Đường lấy cốc ngủ không được ngon, quay về phòng ngủ bù, Mao Ca vào phòng bếp xẻ thịt dê, chuẩn bị để buổi tối ăn tiệc dê nướng, còn dư lại mấy người ở tại chỗ đánh Tam Quốc Sát, chơi được một nửa, Vũ Mi cũng lấy cốc quay về phòng.

Phòng của Vũ Mi là gian cho sáu người, cách phòng mười người của Quý Đường Đường một gian, lúc đi qua phòng Quý Đường Đường, cô ta dừng lại một chút, do dự mấy lượt, vẫn không tiến vào.

Cô ta quay về phòng mình, lấy di động ra từ từ xem danh bạ, sau đó chọn tên một người, nhấn nút gọi.

Người này tên là Khâu Tiểu Vũ, nhóm gọi là 'Bạn Trung học cơ sở'.

"Tiểu Vũ à? Là tớ đây, Vũ Mi." Giọng nói của Vũ Mi đề thấp: "Tớ muốn hỏi cậu chuyện này, cậu có nhớ không, hồi bọn mình học cấp 2... cùng khóa có một người được làm đại biểu môn tiếng Anh? Tớ đã gặp cô ta, nhưng mà không nhớ rõ tên, có phải cô ta tên là Quý Đường Đường không... Cậu có bạn bè nào học lớp một không? Nếu có thì hỏi thăm giúp tớ nhé? Không phải, trên đường tớ quen được mấy người bạn phượt, cô ta là người Hải Thành, tớ cảm thấy cô ta chính là chính là người đó, nhưng cô ta lại bảo không phải... Tớ càng nghĩ càng thấy quái... thế nhé, tớ chờ điện thoại của cậu."

Đặt điện thoại xuống, Vũ Mi có chút bồn chồn, cô ta đi qua đi lại trong phòng mấy lượt, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn di động.

Cũng không biết qua bao lâu, di động đột nhiên vang lên, Vũ Mi vội vàng ấn nút trả lời, cầm di động áp lên tai: "Tiểu Vũ?"

Cô ta không nói gì thêm, chỉ nghe bên kia nói, sắc mặt từ kinh ngạc chuyển sang khó tin.

"Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?" Cô ta hỏi dồn: "Không tìm thấy cô ta nữa à?"

"Ừ." Khâu Tiểu Vũ trả lời chắc chắn: "Vũ Mi, cô bạn đó không phải tên là Quý Đường Đường, có lẽ đồn, lúc ấy cô ấy cũng bị hại, nói cách khác, cả nhà đều gặp phải kẻ xấu. Vậy người cậu gặp không thể là bạn học cùng khóa với bọn mình được, cho dù sau đó có đổi tên thành Quý Đường Đường cũng không phải, hơn nữa, ai đang yên đang lành lại đổi tên chứ."

"Vậy chắc không phải rồi." Đầu Vũ Mi ơng ơng: "Dù sao cũng cảm ơn cậu nhé, Tiểu Vũ."

Cúp máy, Vũ Mi thở hắt ra, nhớ ra đám Nhạc Phong vẫn còn ở dưới lầu chơi Tam Quốc Sát, định ra cửa xuống tìm bọn họ.

Lúc đi qua cửa phòng Quý Đường Đường, cô ta nhớ đến cuộc điện thoại

khi này, không tìm được tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa không khóa, Vũ Mi đẩy cửa bước vào, thấy Quý Đường Đường đang sắp xếp ba lô, trên giường chất đầy đồ đạc.

“Muốn đi?” Vũ Mi kinh ngạc.

“Không.” Quý Đường Đường cười cười: “Muốn ở lại một thời gian nên lấy những thứ cần thiết ra.”

Vũ Mi à một tiếng, suy nghĩ một lúc, trong lời có ý: “Cô đi du lịch một mình?”

“Ừ.”

“VẬY... cha mẹ cô... không lo cho cô sao?”

Giọng nói của Quý Đường Đường rất bình thản: “Không lo, bọn họ sáng suốt lắm.”

“A?” Vũ Mi kinh ngạc: “Vậy giờ họ vẫn ở Hải Thành à?”

“Không, ở Sơn Tây.” Quý Đường Đường mỉm cười: “Quê cha tôi vốn ở Sơn Tây, sau khi tôi đi làm, ông ấy và mẹ tôi đều chuyển về nhà cũ.”

“VẬY À.” Vũ Mi thở ra một hơi, trên gương mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm: “Tôi đúng là suy nghĩ nhiều quá, vậy nhất định không phải cô rồi.”

“Cái gì mà không phải tôi?” Quý Đường Đường thấy lạ.

“Chính là chuyện tôi vừa mới nói với cô ấy, tôi vẫn thấy cô rất giống người bạn học cùng khóa với tôi.” Trong lòng Vũ Mi không còn nghi ngờ, máy hát một khi đã mở là không dừng lại được: “Tôi vừa mới gọi điện hỏi bạn học cũ, cậu ấy bảo, tên của cô bạn kia không phải là Quý Đường Đường, thật đáng thương, nhà cô ấy xảy ra chuyện, thậm chí đi được.”

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc, khi mở miệng, giọng nói có chút rời rạc: “VẬY SAO? XẢY RA CHUYỆN GÌ VẬY?”

Vũ Mi không nhận ra sự khác thường của cô: “Nghe nói là có một hôm, đúng Giao thừa, khoảng ba bốn năm trước gì đó, không nhớ rõ lắm, có kẻ

xấu đột nhập, cha mẹ cô ấy đều bị kẻ ác làm hại, sau đó thì chẳng ai thấy cô ấy đâu nữa, có tin đồn nói cô ấy cũng bị hại... tóm lại..."

Trên gương mặt Vũ Mi hiện lên vẻ thương cảm: "Thật là thảm, chuyện như thế, tôi cứ tưởng chỉ trên báo mới có, không ngờ tới bạn bè xung quanh mình cũng xảy ra chuyện như vậy."

"Còn có vẻ ngoài rất giống tôi, đúng không?" Quý Đường Đường ngồi trên giường, từ từ gấp từng món đồ lại.

"Bởi vì cô cũng là người Hải Thành, trông lại quen mắt như vậy, tôi thực sự tưởng là..." Vũ Mi có chút lúng túng: "Thật ngại quá."

"Không sao." Quý Đường Đường rất hiểu ý cười cười: "Đổi lại tôi mà là cô, tôi cũng sẽ cho là như vậy."

"Vậy... tôi xuống đây." Vũ Mi và Quý Đường Đường cuối cùng cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Đưa mắt nhìn Vũ Mi đi xa, Quý Đường Đường thu hồi tầm mắt, ánh mắt rơi vào một chiếc hộp sắt bình thường đang nằm trên giường.

Hộp sắt bốn phía vuông vức, nước sơn bên góc đã chai sần, nhìn ra được đã có vài năm tuổi. Mở nắp hộp ra, bên trong chất đầy đủ loại cuống vé, thẻ linh tinh, những mẫu báo được cắt rời lớn nhỏ.

Quý Đường Đường lật lật, lấy từ trong hộp ra một tờ báo được cắt rời đã ố vàng. Một mẫu báo to bằng bàn tay, tựa đề dùng kiểu chữ in đậm cỡ to, tiêu đề khiến người ta nghe mà kinh sợ. Vụ án kẻ gian đột nhập giết người vào đêm Giao thừa ở Hải Thành.

Chương 11

Ngày dài nhàm chán, không đợi đến tối, buổi tiệc dê nướng Mao Ca nói đã bắt đầu, thực ra chẳng qua cũng chỉ là vây quanh chảo lửa xiên thịt dê nướng lên mà thôi.

Trừ nướng thịt dê ra, còn nướng kèm rau củ, mận chay kết hợp, cũng cân bằng dinh dưỡng.

Cả đám vây quanh chảo lửa mỗi người một việc, Lông Gà xiên thịt, rau củ lên xiên nướng, Quý Đường Đường dùng một cái chổi nhỏ cẩn thận phết mỡ lên xiên nướng, Vũ Mi và Hiểu Giai xúc hạt tiêu với gia vị, Đầu Trọc và Mao Ca phụ trách nướng đồ.

Chỉ có Nhạc Phong không ngồi gần chảo lửa, một mình ôm chai rượu Thanh Khoa, ngồi bên cái bàn cạnh cửa sổ.

"Này Nhạc Phong, ngồi đó có lạnh không, qua đây cùng nhau hơ lửa đi." Vũ Mi thân thiết tiếp đón anh.

Nhạc Phong nhích cũng chả nhích.

Đầu Trọc ho khan hai tiếng, trong lời có ý: "Vũ Mi, tối qua mấy giờ ngủ thế?"

"Gì cơ?" Vũ Mi khó hiểu.

"Tối hôm qua không phải cô với Nhạc Phong ở một mình với nhau dưới lầu sao?" Đầu Trọc cười mập mờ: "Mấy giờ ngủ?"

Mặt của Vũ Mi chợt đỏ bừng.

"Đầu Trọc, anh muốn chết phải không?!" Nhạc Phong không quay đầu nhưng lại nghe rất rõ ràng động tĩnh bên này.

"Rồi, là tôi lắm mồm, đáng đánh đòn." Đầu Trọc hi hi ha ha lảng đề tài, lại nhìn Quý Đường Đường: "Đang yên đang lành, sao cô lại chạy đến Kelsang làm gì?"

"Tôi..." Quý Đường Đường khó xử, cô đúng là không tìm được lý do gì thuyết phục.

"Đúng rồi, sáng hôm qua có phải cô đang tìm người đúng không, nghe Đan Ba nói cô đang tìm một người tên là Trần Vĩ?"

"Phải, đúng vậy." Quý Đường Đường thấy may vì không phải trả lời câu hỏi trước: "Trần Vĩ là bạn phượt tôi gặp trên đường, cùng đến Ca Nại, có điều chiều hôm qua cậu ta đã về nhà rồi."

"Tôi với Nhạc Phong tìm cô đến là mệt." Đầu Trọc phần nộ lật giờ xiên nướng trong tay: "Trong lòng còn nhủ có khi cô cũng giống cái cô Lăng Hiểu Uyển đó, cũng bị lạc ở trong hẻm núi rồi."

"Lăng Hiểu Uyển..." Quý Đường Đường cười cười, tim chợt rung lên một nhịp: "Lúc Lăng Hiểu Uyển ở Ca Nại cũng ở quán trọ của Mao Ca sao?"

"Lại chẳng, một cô bé vừa xinh xắn lại tốt tính." Đầu Trọc than thở: "Sau khi cô ta đi lạc, đã vận động đến một nửa số dân ở thị trấn đi tìm, chỉ riêng số lần ba người tôi, Nhạc Phong và Long Gà vào hẻm Ca Tát Ma tìm người thôi cũng đã không dưới ba lượt..."

"Vận động một nửa số dân đi tìm?" Quý Đường Đường dường như nghĩ ra điều gì, nhưng nhất thời lại không rõ ràng.

"Đúng vậy." Long Gà chen vào nói: "Công an mang người đến, già trẻ đều ra trận hết, mang theo lương khô, tìm từng cái xó xinh một, chỉ thiếu nước quật ba tấc... Này lão Mao Tử, anh nói Lăng Hiểu Uyển này có thể chạy đi đâu được?"

Long Gà vừa mở miệng đã lạc đề, tìm Mao Ca nói chuyện.

Công an mang người đến, già trẻ đều ra trận hết, mang theo lương khô, tìm từng cái xó xinh một,...

Quý Đường Đường chợt có một suy nghĩ: nếu Lăng Hiểu Uyển cũng giống Trần Vĩ, cũng bị kẻ thần bí trong động Tiên Nữ kia mang đi, có lẽ nào là do sau khi Lăng Hiểu Uyển mất tích, gây náo động quá lớn, khiến cho kẻ

thần bí kia sợ, cho nên lần này vụ bắt cóc Trần Vĩ hấn mới cố tình tung hỏa mù nhiều như vậy, cố ý gọi điện đến quán trọ Kelsang nói là Trần Vĩ đã về nhà, hòng khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì, che giấu tai mắt người khác?

Đang suy nghĩ, Mao Ca lại lười biếng lên tiếng: “Kể ra thì chuyện này đúng là kỳ lạ, cái hẻm núi Ca Tát ma này tôi cũng đã đi qua không ít lần, có nhiều chỗ đúng là nguy hiểm, nhưng trên căn bản không có nơi nào có thể giấu người được, sơn động dù nhiều nhưng tôi cũng đã tận lực tìm hết, bãi cỏ bên trong hẻm núi còn có dân Tạng đến chăn thả, có người còn dựng lều trong hẻm núi, một người sống lù lù như vậy, nói mất tích là mất tích, cũng đúng là tại số.”

“Trong hẻm núi còn có người ở?”

“Cũng không phải là ngày nào cũng có.” Mao Ca giải thích: “Đi vào trong hẻm núi chừng khoảng hai ba tiếng sẽ thấy một đồng cỏ, có vài người dân Tạng hay lừa bò yak qua đó ăn cỏ, có người để cho tiện đã dựng luôn một cái lều trên đồng cỏ, cũng có người nổi lửa nấu cơm, có khi không kịp ra khỏi hẻm núi thì ở lại trong lều một đêm.”

Quý Đường Đường hồi tưởng lại hai lần đến hẻm núi lúc trước, cô cũng đã dừng bước ở động Tiên Nữ nhưng không thấy đồng cỏ chăn nuôi gì đó, xem ra còn phải đi sâu vào trong nữa.

“Lăng Hiếu Uyển đó cũng thật đáng thương.” Vũ Mi lên tiếng: “Còn trẻ như vậy, không phải đã bị sói ăn đấy chứ, anh Mao Ca, trong hẻm núi có sói không?”

“Chuyện này thì khó mà nói lắm.” Mao Ca cau mày.

Quý Đường Đường làm xong phần việc được phân công, nhất thời nhàn rỗi không có việc gì làm, đứng dậy dạo quanh căn phòng, lúc đi đến quầy tiếp khách, thấy quyển sổ đăng ký nằm trên quầy, nhớ đến chuyện Mao Ca nói Lăng Hiếu Uyển cũng từng ở đây, cô bèn tiến lên trước mở ra xem.

Lăng Hiếu Uyển chỉ mới vào ở trước cô có một tháng. Du khách ở Ca Nại ít, chỉ lật khoảng hai ba trang trở lại là có thể nhìn thấy thông tin đăng ký của Lăng Hiếu Uyển, chữ viết ngay ngắn thanh tú. Quý Đường Đường không nhịn được mỉm cười, chỉ mới nhìn chữ thôi đã cảm thấy Lăng Hiếu Uyển là một cô sinh viên điềm đạm ưu tú.

Đằng sau tên họ và địa chỉ chính là số chứng minh thư, Quý Đường Đường nhìn lướt qua, đang định đặt quyển sổ đăng ký xuống, chợt toàn thân chấn động, vội vàng mở ra nhìn lại trang giấy kia.

Mười tám con số chứng minh thư vốn không có gì đặc biệt, mấu chốt là, những con số biểu thị cho ngày sinh tháng đẻ kia.

19910513.

0513? Buổi sáng cô và Nhạc Phong đoán mò lâu như vậy, không phải đoán ra mấy con số này hay sao?

Lúc ấy cô không xác định được dãy số này biểu trưng cho cái gì, là ngày tháng, số nhà, hay số thẻ sinh viên? Có cần phải trùng hợp đến thế không, lúc này lại thấy được dãy số giống hệt ngay trong mã số chứng minh thư của Lăng Hiếu Uyển.

Nhưng bốn con số này, rõ ràng là thông qua miệng Trần Vĩ nói ra.

Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên dồn dập, cô thò tay vào trong túi quần, lấy ra một tờ giấy đã được gấp thành hình vuông, đó là tờ giấy giới thiệu mà cô đã dùng để chép lại tin tức của Trần Vĩ khi đến quán trọ Kelsang ngày hôm qua, cô nhớ, trừ tên họ, địa chỉ, số thẻ sinh viên ra, cô cũng chép cả số chứng minh thư của Trần Vĩ.

19890513.

Năm sinh không giống, nhưng ngày và tháng thì y hệt nhau.

0513, quả nhiên là đại biểu cho ngày tháng.

Sự phát hiện bất ngờ này khiến cho Quý Đường Đường vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, 0513, ngày 13 tháng 5, là ngày gì đặc biệt chẳng?

Quý Đường Đường không kịp chào hỏi những người bên cạnh, siết chặt tờ giấy giới thiệu kia nhanh chóng vọt lên lầu, Mao Ca giật giật mí mắt: “Con bé này... quái lạ.”

Tất cả mọi người đều đang bận, không ai chú ý đến hành vi của Quý Đường Đường, chỉ có Nhạc Phong như có điều gì suy ngẫm nhìn lên lầu một chút, sau đó đứng dậy đi tới quầy tiếp khách.

Quyển sổ đăng ký kia vẫn còn nằm trên quầy, Nhạc Phong cúi đầu nhìn một lát, lẳng lặng đóng quyển sổ lại, quay về bàn ngồi một lúc, đột nhiên nhú mày, cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế đứng dậy: “Lão Mao tử, em đi ra ngoài một chút.”

“Đi cái gì mà đi?” Mao Ca bận bịu nướng đồ ăn, gương mặt tròn tròn béo béo bị khói dầu mỡ hun cho bóng láng: “Một chốc nữa là ăn cơm rồi.”

“Đi ra ngoài mua bao thuốc.” Nhạc Phong không để ý tới anh ta, bước thẳng ra ngoài.

“Tự tung tự tác.” Mao Ca giận dữ: “Quả nhiên, mấy đứa thất tình đứa nào cũng biến thái.”

“Nhạc Phong thất tình?!” Vũ Mi kinh ngạc, dừng một chút mới phát hiện phản ứng của mình hơi thái quá, lúng ta lúng túng không biết nên hỏi tiếp thế nào, thời khắc mấu chốt, Hiểu Giai nháy nháy mắt với cô ta, cười hì hì nhìn Mao Ca: “Nhạc Phong đẹp trai như vậy, con gái nhà ai mà ánh mắt cao thế, đá cả anh ta?”

“Nói gì thế?” Mao Ca kiên quyết bảo vệ người nhà mình: “Cái gì gọi là Nhạc Phong của chúng tôi bị người ta đá chứ? Sao cô biết không phải là Nhạc Phong nhà chúng tôi đá người ta?”

“Xì.” Hiểu Giai xì một tiếng: “Nhìn Nhạc Phong như vậy là đủ biết, nếu anh ta đá người ta, sao lại trưng cái mặt thối như vậy ra cho chúng ta xem.”

Mao Ca bị Hiểu Giai làm cho ghen hòng, không nói được câu nào, suy

ngẫm một chút lại hung dữ quát cô nàng: “Chuyện riêng của người ta, cô hỏi làm gì?”

“Tò mò thôi mà...” Hiểu Giai bấu môi, lại dùng cánh tay huých Vũ Mi: “Này Vũ Mi, rốt cuộc là bao giờ mới đi đây, máy bay cũng đổi chuyến rồi, mấy ngày nữa còn phải đi làm đấy.”

“Có thể xin nghỉ cơ mà...” Vũ Mi nhỏ giọng nói.

“Nhưng tôi không xin, vì đi với cậu nên đã trì hoãn mấy ngày rồi.” Hiểu Giai cau mày oán trách: “Thực sự coi trọng Nhạc Phong à? Không nữa đi?”

“Cậu nói gì thế?” Vũ Mi lập tức căng thẳng.

“Tôi chỉ nói thật thôi.” Hiểu Giai không hề nhún nhường: “Chuyện trên đường kiểu này, rất không đáng tin, Nhạc Phong hàng năm đều bôn ba trên đường, cậu đừng có mà nghiêm túc đấy.”

Đầu Trọc và Mao Ca nhìn nhau một cái, Mao Ca ho khan hai tiếng, coi như không nghe thấy.

Lông Gà lại lười biếng lên tiếng: “Vũ Mi, bạn cô nói đúng đấy, đừng có nghiêm túc quá. Nhạc Phong lang bạt ở bên ngoài quen rồi, cậu ta rất quen thuộc với giới phượt ở Tây Bắc, dọc đường đi không biết gặp được bao nhiêu mỹ nữ giống như cô, đều có tụ có tan mà thôi, tính cách của cậu ta cũng rất được con gái thích... Cho dù có đối tốt với cô thì cô cũng đừng coi là nghiêm túc.”

Vũ Mi không nói lời nào, khóe mắt dần dần đỏ lên.

Mao Ca than thở: “Thằng chết dẫm này, tôi đã mắng nó bao nhiêu lần rồi, đã bảo nó đừng có trêu chọc mấy cô gái tốt rồi...”

Nói mãi nói mãi, anh ta lại nói không nổi nữa, chuyện giữa Nhạc Phong và Vũ Mi, ai trêu chọc ai khó mà nói rõ được, trong cái nhìn của anh ta lại thấy Vũ Mi chủ động nhiều hơn, có điều anh ta cũng không rõ rốt cuộc hai người đã đến bước nào, có vài lời không khỏi hơi khó nói, đành phải quanh co xuất kích: “Nhạc Phong có một cô bạn gái cũng nhiều năm rồi,

tên là Miêu Miêu, tình cảm hai người rất tốt, bao nhiêu năm như vậy cũng chỉ thấy nó nghiêm túc với mình Miêu Miêu. Cho nên Vũ Mi này, đừng lãng phí thời gian vào Nhạc Phong nữa, không đáng đâu."

"Không phải là... đã chia tay với Miêu Miêu rồi sao?" Vũ Mi cắn môi.

Đầu Trọc thở dài: "Có chia tay cũng sẽ không đến với cô..."

"Muốn chết à, nói gì thế." Mao Ca gắt Đầu Trọc.

Đầu Trọc gân cổ lên: "Em nói thật mà. Hai người họ căn bản không ở trong cùng một thế giới, chẳng qua cũng mới vài ngày ở Ca Nại thôi, Vũ Mi, cô là một cô gái lớn lên trong quy củ, môi trường rất đơn giản, cô hiểu về Nhạc Phong được bao nhiêu? Cô đừng thấy cậu ta trẻ tuổi, cậu ta đã lang bạt trên đường được kha khá năm rồi, quen biết đủ loại hạng người, làm việc cũng luồn lách đủ cửa. Nhạc Phong không phải là người sống một cuộc sống bình thường, cô là một cô gái thông minh, nghĩ cho kỹ những lời anh Đầu Trọc này nói đi."

Đầu của Vũ Mi lại cúi càng thêm thấp.

Hiếu Giai thở dài, vươn tay vỗ vỗ vai Vũ Mi: "Coi như một lần điểm ngoi thôi Vũ Mi, chúng ta mau về đi, nghỉ nhiều sắc mặt của ông chủ lại khó coi cho mà xem."

"Ừ."

Mao Ca thở phào nhẹ nhõm, anh ta sợ nhất là xử lý vấn đề tình cảm nam nữ, một đống loạn cào cào, làm thế nào cũng không gỡ ra được, vẫn là nướng đồ ăn đơn giản hơn nhiều, nổi lửa, lật giở, nướng, xong!

Mao Ca chia mấy xâu thịt mới nướng xong đợt đầu cho mọi người, lúc Đầu Trọc cầm lấy lại nhớ đến hai người vắng mặt: "Đường Đường ở trên gác, Nhạc Phong đi ra ngoài, có để phần cho cả hai không?"

"Ai không ở đây thì mất phần." Mao Ca trừng mắt: "Chúng ta cứ ăn đi, dù sao còn nướng thêm nữa cơ mà."

Đang nói đến đây, tiếng chuông di động lại vang lên, kèm theo tiếng

rung của mặt bàn, Mao Ca nhìn về phía cái bàn sát bên cửa sổ, vừa đi qua lấy di động, vừa oán trách: “Cái thằng Nhạc Phong này, sao không cầm di động theo chứ.”

Nhìn vào cuộc gọi hiển thị trên màn hình, Mao Ca chợt ngây ngẩn cả người, Đầu Trọc và Lông Gà cũng nhận ra không ổn, một trái một phải chạy tới ghé đầu vào xem.

Tần Miêu. Là Miêu Miêu.

Mao Ca do dự một chút, nhấn nút trả lời: “A lô, Miêu Miêu à, ừ, giờ nó không ở đây... gì cơ?” Mao Ca mở to mắt, miệng cũng há hốc ra, một lúc lâu vẫn không khép lại được.

Đặt điện thoại xuống, anh ta chợt phản ứng kịp, vội vàng sai khiến Đầu Trọc và Lông Gà: “Nhanh nhanh, đi tìm Nhạc Phong đi, tìm được thì ra cửa trấn ngay, Miêu Miêu đến rồi!”

Chương 12

Quý Đường Đường quay lại phòng để tìm kiếm về một ngày tương chừng như rất bình thường, 'ngày 13 tháng 5', trên khung tìm kiếm nhảy ra không ít đề mục, đứng đầu là sự kiện chống Trung Quốc ở Indonesia năm 98, nhưng nói thật, cô không nhìn ra những ngày 13 tháng 5 trong lịch sử này có quan hệ gì đó với dãy số '0513' trước mắt.

Trên cơ bản, cô coi như phí công vô ích, ngồi quất queo trong phòng một lúc, nhớ ra mọi người vẫn còn đang ở dưới lầu bận rộn nướng đồ ăn, cô đành phải tắt máy tính, ra khỏi phòng, bất chợt cô lại chẳng muốn xuống dưới nữa, định đi về phía khung cửa sổ trông ra ngoài mặt đường ngắm cảnh, đối diện cũng có một dãy nhà, xa xa cao hơn mái nhà là sườn núi tuyết mờ mờ ảo ảo, khiến cho tâm nhìn mờ mịt chia làm hai.

Quý Đường Đường nhìn quanh một hồi, không hiểu sao lại cảm thấy có chút khác thường, trong khoảnh khắc, cô chợt thu hồi tầm mắt, nhìn xoáy về lầu hai phía đối diện.

Cánh cửa sổ thủy tinh vừa bẩn vừa cũ phía đối diện cản trở tầm mắt, không nhìn rõ được bên trong thế nào, nhưng cô tin chắc rằng trong nháy mắt đó, mình đã nhìn thấy có bóng người thoáng qua.

Kẻ đó đang làm gì?

Nhìn cô?

Suy nghĩ này vừa nhảy ra, Quý Đường Đường lập tức cảm thấy sợ run cả người, lại liên tưởng đến cuộc đối thoại trên đường đi mua thức ăn về với Mao Ca, cô mới phản ứng kịp.

Mình đang bị theo dõi.

Vì chuyện gì? Không thể là vì sự tò mò của dân địa phương với du khách như lời Mao Ca nói được, cô mới tới Ca Nại được hai ba ngày, cho nên bị trở thành mục tiêu rình mò của kẻ khác thì chỉ có một khả năng, đó là vì Trần

Vĩ — ở khắp Ca Nại này, chỉ có mình cô biết Trần Vĩ đã xảy ra chuyện, còn đối phương rõ ràng cũng biết cô chính là ‘người chứng kiến’ đó.

Quý Đường Đường đứng im, cô không nhìn rõ được khung cảnh bên trong ô cửa kính kia, nhưng lại có thể nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu qua ô cửa đối diện.

Toàn bộ những chuyện này là thế nào? Từ sau khi gặp phải chuyện không may, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Theo lẽ thường, khi bạn đồng hành gặp nạn hay có chuyện, là người duy nhất biết chuyện hay ‘người chứng kiến’, đáng lý ra cô phải trở thành mục tiêu tiếp theo của tên tội phạm mới đúng.

Lúc ấy trong hẻm núi không có ai, đối phương không chế Trần Vĩ xong, tại sao không lập tức đối phó với cô luôn.

Đối mặt với khung cửa bụi bặm tăm tối kia, Quý Đường Đường vậy mà lại trở nên bình tĩnh tỉnh táo ngấm lại toàn bộ tình hình lúc đó.

Khi đó cô nhận ra Trần Vĩ biến mất, trong lòng rất sợ hãi, lão đảo trốn ra khỏi động Tiên Nữ, sau đó...

Cô đột nhiên tìm ra được điểm mấu chốt — sau khi cô ra khỏi sơn động đã gặp được hai người dân tộc Tạng đang cầm kinh luân, cho nên đối phương mặc dù có lòng muốn hãm hại nhưng vẫn không dám tùy tiện ra tay, trong khoảng thời gian kẻ đó do dự, chính là lúc cô rời khỏi hẻm núi.

Nhưng như vậy cũng sẽ gây khủng hoảng cho đối phương, bởi vì như thế có nghĩa là, cô thoát đi được thì mọi chuyện sẽ trở nên âm ỉ — du khách bình thường sẽ bị dọa cho hồn bay phách lạc, sẽ la hét yêu cầu báo cảnh sát, mà ở Ca Nại, báo cảnh sát có nghĩa là cả một đoàn người cùng nhau lục soát cứu hộ tìm kiếm, giống như khi Lăng Hiểu Uyển bị mất tích vậy.

Cho nên đối phương cũng đang tích cực lấp liếm — đầu tiên, quán trọ Kelsang nhận được điện thoại của ‘Trần Vĩ’, nói dối rằng mình có việc quan

trọng phải đi, thứ hai, âm thầm theo dõi cô, hoặc có lẽ, còn từng tìm cách để khống chế cô trước khi mọi chuyện vỡ lở.

Nhưng trong quá trình theo dõi cô, đối phương nhận ra sự khác thường của cô, cô không báo cảnh sát, cũng không sợ đến mức chạy trốn chết, thậm chí còn hoàn toàn không để lộ chuyện của Trần Vĩ.

Phát hiện này khiến cho đối phương hoang mang, cho nên kẻ đó chưa vội vàng ra tay, mọi chuyện rơi vào trạng thái giằng co, nhưng trạng thái này tuyệt đối sẽ không kéo dài quá lâu...

Cặp mắt của Quý Đường Đường dần dần nheo lại, khung cửa đối diện tựa như biến thành một cửa động tối om, lại giống như một sự khiêu khích ương ngạnh trắng trợn — có dám tiến vào không? Nếu dám đi, sẽ xảy ra chuyện gì?

Quý Đường Đường không biết mình đã dẫn đo bao lâu, thời gian tựa hồ như rất dài, lại tưởng như rất ngắn, sau đó, cô hạ quyết tâm, bình tĩnh bước xuống lầu.

Không cần mang theo bất cứ trang bị phòng thân nào, chẳng qua chỉ là dây nhà đối diện mà thôi, đám Mao Ca đều đang ở dưới lầu, bao nhiêu người như vậy, không tin là đối phương dám làm bậy.

Quý Đường Đường bình bịch bình bịch bước xuống lầu, lúc sắp bước qua bậc cửa, đằng sau chợt có người gọi cô: “Đường Đường!”

Quý Đường Đường theo bản năng quay đầu lại, kinh ngạc nhận ra trong phòng chỉ có mỗi một mình Hiếu Giai.

Hiếu Giai bắt chuyện với cô: “Đường Đường, lại đây ngồi cùng nhau đi.”

“Mọi người đi đâu hết rồi?” Quý Đường Đường chần chờ một lúc, vẫn bước vào ngồi xuống bên cạnh Hiếu Giai, trên cái bàn trước mặt Hiếu Giai có hai chai rượu Thanh Khoa, một trống rỗng, chai còn lại đã vơi mất một nửa.

“Cô uống rượu à?”

“Không phải tôi.” Hiểu Giai cười khổ: “Là Vũ Mi.”

Có lẽ là bởi vì cái cô ‘Miêu Miêu’ trong truyền thuyết kia, Quý Đường Đường chột từ ‘Phần tử ngoại lai, kẻ xâm nhập’ biến thành người mình, Hiểu Giai và cô vô hình trung cũng trở nên thân thiết hơn: “Bạn gái của Nhạc Phong sắp tới.”

“Cho nên?” Quý Đường Đường nhìn hai chai rượu kia một chút, lập tức hiểu ra: “À, hiểu rồi... vậy những người khác đâu?”

“Đi đón hết rồi.” Hiểu Giai cười máy móc: “Như là đón Nữ hoàng đến ấy, còn phải lôi cả đồng người như vậy đi nghênh tiếp.”

“Người tới là bạn gái của Nhạc Phong mà, trong cái nhìn của đám Mao Ca đương nhiên là phải quan trọng hơn một chút.” Quý Đường Đường tốt tính cười cười: “Có bảo đó là Nữ hoàng của bọn họ thì cũng không quá đáng.”

“Con bé Vũ Mi kia nghĩ không thông.” Hiểu Giai than thở: “Vốn là kéo tôi uống rượu giải sầu cùng, kết quả lại uống luôn cả phần của tôi.”

Cô ta vươn tay cầm lấy chai rượu còn lại một nửa kia ‘Con bé này rất cố chấp, trước kia lúc thất tình, chính là hồi còn ở Thượng Hải ấy, một mình nốc đến ba chai bia, hơn nửa đêm bắt xe đến bờ sông Hoàng Phố ngồi cả đêm, lúc ấy tôi ngủ cùng phòng với cô ấy, nửa đêm không thấy cô ấy về nhà ngủ, sợ chết đi được... Lần này không biết lại chạy đến xó xỉnh nào ngồi rồi...’

Quý Đường Đường chỉ nghe lọt mỗi câu cuối cùng, trái tim chột thành thịch một tiếng: “Cô ấy không ở trên gác sao?”

“Mất đồ hoe bỏ ra ngoài rồi.” Hiểu Giai nhún vai: “Sống chết không cho tôi đi theo, bảo là muốn được yên tĩnh một mình.”

“Đi ra ngoài một mình?” Quý Đường Đường vụt đứng dậy.

“Này, ôi, cô đừng lo.” Thấy sắc mặt của Quý Đường Đường không ổn, Hiểu Giai vội vàng giải thích: “Tôi rất hiểu cô ấy, Vũ Mi sẽ không tự sát đâu,

cùng lắm là âm ỉ một chút thôi, cô biết đấy, để người khác phải cuống cuống lên ấy mà, giống mấy cô nữ chính trong ngôn tình phim ảnh ấy..."

Quý Đường Đường không để ý đến cô nàng, ba bước gộp làm hai đi tới cửa, nhìn khắp nơi một lượt, phố chính vắng hoe trống trải, mặt đất phủ một lớp tuyết dày, thỉnh thoảng lại có một trận gió thổi qua, khiến cho đồng tuyết đọng bay lả tả, giống như tuyết vẫn còn chưa ngừng rơi vậy.

Hiếu Giai cũng đi theo ra ngoài.

"Vũ Mi đi được bao lâu rồi? Có mang di động theo không?" Giọng nói của Quý Đường Đường trở nên nghiêm trọng.

"Khoảng gần nửa tiếng..." Hiếu Giai có chút không chắc chắn, cũng nhìn khắp xung quanh một lượt: "Sao lại không thấy ở trên đường nhỉ? Tôi còn tưởng cô ấy chỉ dạo quanh quanh thôi... Di động thì tôi nhớ là không mang theo..."

"Có thể là vào hẻm núi không?" Quý Đường Đường ngắt lời Hiếu Giai, trong lòng có chút căng thẳng.

"Con bé này chẳng biết nặng nhẹ, cũng... không chắc nữa..." Hiếu Giai ấp a ấp úng.

"Sinh nhật cô ta là ngày bao nhiêu?"

"Gì cơ?" Hiếu Giai không kịp phản ứng lại.

"Sinh nhật, ngày sinh của Vũ Mi là ngày mấy?" Quý Đường Đường lặp lại câu hỏi lần nữa: "Không phải cô là bạn học kiêm đồng nghiệp của cô ấy sao, không đến mức không biết chứ?"

"Hình như là tháng tám..." Hiếu Giai cau mày: "Hai mươi hai hay là hai mươi ba nhỉ..."

"Thế này đi Hiếu Giai, tôi vào hẻm núi tìm một chuyến." Quý Đường Đường trầm ngâm một chút, nhanh chóng ra quyết định: "Chờ mấy người Mao Ca về, cô nói lại với bọn họ một tiếng."

"Không phải, Đường Đường, không đến mức như vậy chứ." Hiếu Giai

không ngờ tới chuyện lại đến nước này: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Vũ Mi mặc dù khó chịu trong lòng nhưng cô ấy cũng biết chừng mực, sẽ không để mọi người phải lo lắng đâu.”

Không phải tôi sợ Vũ Mi không biết chừng mực, mà tôi sợ...

Quý Đường Đường cắn môi, lời đã đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

“Đề phòng nhỡ nhàn mà thôi.” Cô cho Hiểu Giai một liều thuốc an thần: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, đường trong hẻm núi lại khó đi, tôi sợ nhỡ đâu cô ấy ngã vấp đâu.”

“Vậy cũng đúng.” Hiểu Giai thở hắt một tiếng: “Lần trước vào hẻm núi, đường đi bằng phẳng mà cô ấy còn bị sái chân, được rồi, vậy cô cứ đi đi. Tôi không đi cùng được, trong quán phải có một người ở lại, Đường Đường, cô cũng phải cẩn thận một chút đấy.”

Quý Đường Đường gật đầu một cái, trước khi đi, cô do dự một chút, vẫn bớt chút thời gian đi đến cửa tiệm đối diện, tầng một là một tiệm tạp hóa xập xệ, vẫn còn dùng loại tủ kính kiểu cũ, những vật dụng hàng ngày bày bên trong đã phủ một lớp bụi mỏng, chủ tiệm là một cô gái mặc đồ Tạng chính cống, đang cúi đầu xâu những viên đá hổ phách và turquoise trong tay, nghe thấy tiếng bước chân, cô ta tò mò ngẩng đầu lên nhìn Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường chắp hai tay thành hình chữ thập, chào hỏi cô ta trước: “Trát Tây Đức Lặc”^{*}.

Trên gương mặt cô gái kia hiện ra nụ cười, bỏ những thứ đang làm trên tay xuống, đáp lễ lại: “Trát Tây Đức Lặc.”

Quý Đường Đường giơ tay ý chỉ lầu trên: “Trên lầu cũng là cửa tiệm sao?”

Cô gái kia không hiểu tiếng Hán cho lắm, Quý Đường Đường phải ra hiệu mấy lượt cô ta mới hiểu ra: “Không có, trống.”

Trái tim Quý Đường Đường trùng xuống.

Chương 13

Hiếu Giai đưa mắt nhìn Quý Đường Đường đi xa, trong lòng cứ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nghĩ ra nổi không ổn ở điểm nào, đành phải tiếp tục một mình canh chừng quán trọ mà ngăn người, một lát sau, lửa trong chảo dần dần nhỏ bớt, Hiếu Giai nhắc bình nước ra bỏ thêm phân trâu vào trong chảo, bỏ được một nửa mới chợt vỡ lẽ ra mình đang lo lắng ở điểm nào: Đường Đường là con gái, một mình cô ấy vào hẻm núi cũng rất nguy hiểm mà!

Hiếu Giai hoảng hốt đứng dậy, chạy ra cửa nhìn về phía hẻm núi, sắc trời hơi âm u, trên bầu trời từng mảng mây mù cuộn cuộn, tựa như đằng sau nó đang cất chứa một sinh vật vô hình, Hiếu Giai rung mình một cái, lại quay đầu nhìn về phía lối vào của thị trấn, đã lâu thế rồi, pho tượng Phật vĩ đại tên Miêu Miêu gì đó kia cũng phải được rước về rồi chứ? Đến lúc ấy, Nhạc Phong mà phát hiện ra cả Quý Đường Đường và Vũ Mi đều không có ở đây, có bốc hỏa lên không đây?

Nghĩ đến đáng về Nhạc Phong lúc nổi giận, Hiếu Giai bất giác có chút chột dạ, khi ngồi xuống cạnh chảo lửa sưởi ấm cũng nhấp nhồm không yên, cầm xiên thịt nướng trong tay lật qua lật lại, thỉnh thoảng ghé đầu nhìn ra ngoài cửa, cũng không biết đến lần thứ mấy, bên ngoài đột nhiên vọng đến tiếng người nói ồn ào, giọng của Mao Ca là to nhất: “Mau vào nhà đi, hơi lửa rồi sẽ bớt lạnh.”

Trái tim Hiếu Giai nảy lên một cái: Miêu Miêu đến rồi?

Mặc dù vẫn lo lắng cho Vũ Mi và Đường Đường nhưng Hiếu Giai vẫn không nén nổi sự tò mò, rất muốn xem xem cô gái duy nhất khiến Nhạc Phong nghiêm túc kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, cô bước nhanh ra cửa, giả bộ chào hỏi với Mao Ca: “Anh Mao Ca, về rồi à!”

Lúc nói câu này, ánh mắt đã không tự chủ được mà bay đến hai người

đi cuối cùng, Nhạc Phong và Miêu Miêu.

Miêu Miêu khoác chiếc áo gió của Nhạc Phong trên người, phía dưới mặc một chiếc quần jean đơn bạc và giày bệt, dựa sát vào người Nhạc Phong, mái tóc dài che mất nửa gương mặt, không nhìn ra bộ dạng thế nào, chỉ có thể nhận ra là đã bị lạnh cóng, trong lòng Hiểu Giai chợt cảm thấy sáng khoái: Đáng đời! Ai bảo thích chưng diện!

Cho đến khi vào trong phòng ngồi xuống, Nhạc Phong kéo Miêu Miêu đến bên cạnh chảo lửa sưởi ấm, Hiểu Giai mới nhìn rõ dáng vẻ của Miêu Miêu.

Tần Miêu thực sự là một cô gái rất xinh đẹp, mặc dù không thích cô ta nhưng Hiểu Giai vẫn không thể không thừa nhận điểm này, một mỹ nữ có gương mặt nhỏ nhắn hiếm thấy, cái cằm thon gọn, lộ ra vẻ tinh tế, đường cong trên gương mặt cũng rất mềm mại xinh xắn, màu da trắng nõn thoáng ửng hồng, mắt đen như ngọc sáng ngời.

Một cô gái như vậy, luôn được đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay, coi như bảo bối mà che chở.

Thì ra Nhạc Phong khoái cái dạng này, nghĩ vậy, trong lòng Hiểu Giai lại thấy bất bình thay cho Vũ Mi một trận, trong lúc đang trợn mắt, chợt liếc thấy cạnh cửa có người đang đứng, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Vũ Mi, cậu về từ bao giờ vậy?”

Cô nàng bỗng nhiên kêu toáng lên như vậy, căn phòng chợt yên lặng hẳn lại, Mao Ca quay đầu nhìn Vũ Mi đang đứng cạnh cửa, lại quay đầu nhìn Hiểu Giai, ngạc nhiên nói: “Vũ Mi vừa mới đi ra ngoài sao?”

“Đâu có.” Vũ Mi giành nói trước Hiểu Giai: “Vừa mới vào toilet.”

Vừa nói vừa nháy mắt với Hiểu Giai vừa bước vào.

Hiểu Giai chẳng hiểu mô tê ra sao, vội vàng kéo Vũ Mi ra đến cửa, hạ giọng hỏi cô ta: “Vừa nãy cậu đi đâu vậy hả?”

“Chẳng đi đâu hết.” Nụ cười của Vũ Mi có chút khổ sở: “Lén đi theo đám

Nhạc Phong, xem tình nhân trong mộng của anh ta có mấy cái đầu thôi."

Câu này chưa gấp mười lần dấm, Hiểu Giai nhất thời không còn lời nào để nói, Vũ Mi quay đầu nhìn Miêu Miêu đang ngồi cạnh chảo lửa, hừ qua lỗ mũi một tiếng: "Cũng chỉ thường thôi, tôi thấy còn chẳng đẹp bằng Đường Đường."

Cô ta không nhắc đến Quý Đường Đường thì thôi, vừa nhắc tới Hiểu Giai đã cuống cuống lên: "Suyt, Vũ Mi, Đường Đường đi tìm cậu đấy."

"Tìm tôi?" Vũ Mi thấy lạ: "Tìm tôi làm gì?"

Giọng nói của cô ta to lên đột ngột, khiến cho Đầu Trọc nhìn qua bên này, Hiểu Giai vội vàng hạ thấp giọng: "Vừa nãy thấy tâm trạng cậu không được tốt, lại chẳng thấy bóng dáng cậu trên đường, tôi và Đường Đường đều tưởng cậu đã vào hẻm núi. Đường Đường sợ cậu bị ngã vấp đầu nên đi tìm cậu rồi."

"Cho nên Đường Đường giờ không ở trong quán?" Vũ Mi giờ mới kịp phản ứng lại.

"Đương nhiên là không rồi!" Hiểu Giai thực sự muốn giậm chân: "Cô ấy lại còn vào hẻm núi nữa, không có chuyện gì xảy ra chứ? Mấy hôm trước Mao Ca còn bảo trong hẻm núi đó có sói đấy."

Vũ Mi cũng có chút ngơ ngẩn: "VẬY... cô ta có mang theo di động không? Mau gọi cô ta về đi."

"Đâu có số của cô ấy."

"Hỏi Mao Ca ấy!"

Hiểu Giai có chút chần chừ: "Để họ biết Đường Đường vào hẻm núi, Nhạc Phong lại điên lên thì làm sao? Mỗi lần chúng ta vào hẻm núi, anh ta đều tức giận."

"Ai mà quan tâm anh ta có tức giận hay không chứ?" Vũ Mi cười lạnh: "Giờ anh ta đang gió xuân phơi phơi thế kia, có tức chết cũng đáng đời. Hơn nữa, chúng ta sợ anh ta tức giận, nhưng Đường Đường không sợ, cậu

quên à, lần trước Đường Đường còn tranh cãi với anh ta."

Nói xong quay người lớn tiếng hỏi Mao Ca: "Anh Mao Ca, anh có số đi động của Đường Đường không?"

Mao Ca đang mân mê mấy xiên thịt, không buồn ngẩng đầu lên: "Cần đi động làm gì, không phải Đường Đường đang ở trên gác hay sao? Thâm sơn cùng cốc, muốn truyền tin cơ bản là dựa vào hò hét hết, cô hét lên một câu là được."

Anh ta nói rất hài hước, Miêu Miêu phì một tiếng bật cười, thanh âm lạnh lót, Vũ Mi nghe thấy vô cùng chói tai, cô ta lạnh lùng liếc Miêu Miêu một cái, chột ngoan độc đáp lời Mao Ca: "Cô ấy không ở đây, vào hẻm núi rồi."

Giọng nói không lớn, căn phòng lại dần trở nên lặng ngắt.

Sau khi kịp phản ứng lại, Đầu Trọc là người đầu tiên nổi giận: "Vào hẻm núi, sao cô ta lại vào hẻm núi nữa, không xem xem thời tiết bây giờ thế nào à, muốn chết hay sao!"

"Đó là vì..." Thấy sắc mặt của Nhạc Phong không ổn, Hiểu Giai muốn biện bạch đôi câu cho Quý Đường Đường, vừa mới mở miệng, Vũ Mi đã véo mạnh vào cánh tay cô, Hiểu Giai bị đau, nhất thời quên mất nửa câu sau.

"Lần này mà có chuyện gì nữa thì đừng mơ tôi sẽ vào đó để tìm cô ta!" Đầu Trọc ngoái đầu nhìn sắc trời bên ngoài, đặt mông ngồi xuống ghế.

Miêu Miêu cũng nhận ra không khí có chút khác thường, dù sao cô ta cũng mới tới, cứ cảm thấy câu nệ khó mà chen lời vào, cẩn thận nhìn sắc mặt của mọi người một chút, lại vươn tay kéo áo Nhạc Phong: "Nhạc Phong, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cô ấy vào hẻm núi, các cô không ngăn lại sao?" Nhạc Phong không trả lời Miêu Miêu mà nhìn thẳng về phía Vũ Mi và Hiểu Giai.

Hiểu Giai không nói gì, Vũ Mi cố ra vẻ trấn định đón lấy ánh mắt của Nhạc Phong: "Đến anh còn chẳng ngăn được nữa là..."

Câu này của cô ta chỉ hơi hợt bề nổi nhưng lại tương đối khéo léo, Nhạc Phong nhớ đến chuyện âm ỉ chẳng vui vẻ gì với Quý Đường Đường lần trước khi cô vào hẻm núi, chân mày dần dần nhíu lại, quả nhiên không gắng hỏi gì Vũ Mi nữa, chỉ có Mao Ca không để ý đến sự vòng vo trong lời có ý: “Chú quan tâm có ngăn hay không ngăn làm gì nữa, mau gọi con bé kia về, trời tối rồi, tuyết lại lớn như vậy, hẻm núi cũng chẳng phải nơi để chơi đùa đâu. Ai có số di động của cô ấy? Ai có?”

Cả đám hai mắt nhìn nhau, sau đó lần lượt nhún vai.

“Tôi không có.”

“Tôi cũng không có.”

“Hình như chẳng ai có cả, cô ta cũng đâu qua lại gì với mọi người.”

...

“Để tôi gọi cho.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về cùng một hướng, người vừa nói là Nhạc Phong.

Lông Gà bỗng đứng lại hớn hờ: “Được đấy thằng em, đi ngang qua đường mà cũng không tha, ngay cả Đường Đường mà cũng...”

Còn chưa dứt lời đã bị Mao Ca kéo lại, Mao Ca trừng anh ta một cái, lại mấp máy môi báo hiệu vẫn còn một cô Miêu Miêu ở đây.

Miêu Miêu nhìn bình nước trên chảo lửa bốc lên từng đợt hơi nóng, trên gương mặt không nhìn ra bất cứ biểu cảm nào, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt nhanh chóng liếc về phía Nhạc Phong một cái.

Lông Gà thức thời im bật, Mao Ca vội vàng đổi chủ đề: “Vậy mau gọi điện cho Đường Đường đi, đi lòng vòng trong hẻm núi làm cái gì, Toàn Dê Yến của anh đây vẫn còn màn phấn khích cơ mà, Miêu Miêu, anh bảo này, kỹ thuật nướng thịt của Mao Ca, ở cả Ca Nại này chỉ có...”

Mao Ca bật ngón tay cái lên.

Không khí nhanh chóng cởi mở hơn, y theo sự phân công lúc trước, mọi

người lại bắt đầu mỗi người một việc, ai thái thịt thì đi thái thịt, ai xiên thịt thì đi xiên thịt, cũng không biết có phải do thời tiết hay không mà tín hiệu trong nhà không được tốt cho lắm, Nhạc Phong vừa bấm số vừa đi ra khỏi căn phòng, Miêu Miêu đứng dậy, do dự một chút, dường như cảm thấy con gái vẫn dễ làm quen với nhau hơn, bèn mỉm cười đi về phía Vũ Mi và Hiểu Giai, còn chưa lại gần đã bắt đầu chào hỏi: "Chào các cô, tôi là Tần Miêu."

Hiểu Giai vì lịch sự nên vẫn cười cười với cô ta: "Tôi tên Hiểu Giai, còn đây là bạn tốt của tôi, Vũ Mi."

Vũ Mi không nói gì, cúi đầu xúc muối lên xiên nướng, bên tay còn đặt một lọ hạt tiêu, Miêu Miêu vội vàng bước lên trước, giúp cô ta rắc hạt tiêu, thao tác được mấy lần như vậy thì làm như lơ đãng hỏi: "Hình như ở đây còn có một người nữa tên Đường Đường? Cũng là con gái sao?"

Hiểu Giai còn chưa kịp đáp lời, Vũ Mi đột nhiên lại lên tiếng: "Đúng thế, cô ấy rất thân với Nhạc Phong."

Miêu Miêu rõ ràng sửng sốt một chút, lại giúp đỡ rắc thêm mấy xiên thịt nữa xong, lấy cớ đi xem Mao Ca nướng thịt, bỏ lọ hạt tiêu xuống xoay người bỏ đi, Hiểu Giai thấy cô ta đã đi xa, cau mày nhìn Vũ Mi: "Cậu có ý gì vậy?"

"Ý gì là ý gì?" Vũ Mi chẳng có biểu cảm gì, giống như chuyện duy nhất đáng để tập trung lúc này chính là rắc gia vị lên xiên thịt vậy.

"Cậu không thích Miêu Miêu tôi có thể hiểu được." giọng nói của Hiểu Giai rất thấp: "Nhưng mượn Đường Đường để xả cơn tức thì quá đáng quá, cô ấy với Nhạc Phong còn chưa đủ âm ỉ hay sao, thế mà là rất thân à? Có bịa đặt cũng phải chừa lại phần cho người khác với chứ, Đường Đường người ta còn vào tận hẻm núi để tìm cậu, vậy mà cậu lại còn..."

Đang nói đến đây, Nhạc Phong sai bước đi vào, khoác chiếc áo gió đưa cho Miêu Miêu hồi nãy lên người, có vẻ muốn ra ngoài, Mao Ca vội vàng kéo anh lại: "Sao rồi, có gọi được không?"

“Gọi được, có điểm lạ lạ.” Nhạc Phong có chút gấp gáp: “Cô ấy thở gấp lắm, xem tình hình này hình như là bị phản ứng cao nguyên rồi, em đi đón cô ấy, trong quán còn thuốc chống phản ứng cao nguyên không? Còn nhiều Hồng Cảnh Thiên* chứ? Chuẩn bị cho cô ấy đi, chưa biết chừng lại cần dùng đến.”

“Phản ứng cao nguyên? Đường Đường đâu có bị phản ứng cao nguyên chứ.” Đầu Trọc buồn bực: “Mấy ngày trước không phải cô ta vẫn thích ứng rất tốt đấy thôi? Giờ lại bị phản ứng cao nguyên?”

“Ngu, chú thì biết cái gì!” Mao Ca vỗ đùi: “Đây mới là loại nguy hiểm nhất, mới đầu không thấy triệu chứng phản ứng cao nguyên, nhưng hễ bị là rất nhanh, mau đi đón con bé đi, muộn thì hỏng bét!”

Nhạc Phong gạt đầu một cái, đang định ra cửa, Miêu Miêu chợt vụt đứng dậy, cầm lấy chai rượu Thanh Khoa trống rỗng trên cái bàn trước mặt, đặt mạnh xuống mặt bàn.

Tiếng động rất lớn, Nhạc Phong chưa quay đầu lại, chân đang chuẩn bị bước ra lại khựng lại tại chỗ.

Không khí trong phòng lập tức trở nên quái dị, Mao Ca nhìn Nhạc Phong một cái, lại nhìn Miêu Miêu sắc mặt xanh mét, lập tức phản ứng kịp, thật đúng là người nhanh trí, thời khắc mấu chốt, lòi ngay Lông Gà ra đỡ đòn: “Việc này làm gì mà phải phiền đến Nhạc Phong, chú đi đi, bình thường chú mày thân với Đường Đường nhất, còn coi con bé là em gái cơ mà, đi đi!”

Chương 14

Đừng thấy Lông Gà đầu bù tóc rối, trí óc lại rất nhanh nhạy, lập tức tát nước theo mưa: “Đúng đúng, chuyện của Đường Đường chính là chuyện của tôi, người ngoài xen vào làm gì.”

Nói xong mặt đầy vẻ hăng hái, ba bước gộp làm hai chạy ra ngoài, Đầu Trọc hừ qua lỗ mũi một tiếng, may là cũng không nói gì, Nhạc Phong khựng lại một chỗ được một lúc lâu mới quay người đi về phía Miêu Miêu, mặc kệ Miêu Miêu có đồng ý hay không, khoác chiếc áo gió lên người cô ta trước: “Miêu Miêu, chúng ta lên gác nói chuyện.”

Miêu Miêu ngồi tại chỗ mất tự nhiên một lúc, cuối cùng vẫn đi theo Nhạc Phong lên lầu.

Đầu Trọc ngồi gần cửa, hai cái chân trước của ghế đã rời khỏi mặt đất, nghiêng người ngoái đầu nhìn hai người biến mất trên cầu thang, bấy giờ mới mặt đầy vẻ râu rĩ quay đầu lại nhìn Mao Ca: “Lão Mao tử, anh nói xem hai đứa này xảy ra chuyện gì vậy? Trùng phùng nơi đất khách, sao mà còn ra vẻ như Hội nghị ngoại giao không bằng? Lên gác nói chuyện?”

Mao Ca cầm xiên sắt trong tay: “Mặc kệ chúng nó, chuyện của người khác, nói linh tinh sau lưng làm gì?”

“Sao lại là chuyện của người khác?” Đầu Trọc không vui: “Nhạc Phong không phải là anh em của chúng ta sao? Tương lai nếu thực sự cặp với Miêu Miêu thì Miêu Miêu chính là em dâu của chúng ta, em dâu làm sao, bậc làm anh chúng ta không quan tâm được hay sao?”

Vừa nói vừa cạch một tiếng hạ hai cái chân ghế xuống đất, thấp giọng xuống một chút: “Lao Mao tử, anh đừng chê em nói chuyện khó nghe, cô em dâu này, em thấy khó mà nhận được. Xinh thì xinh thật, nhưng mà không hợp với Nhạc Phong.”

Mao Ca trước còn không nói gì, sau đó lại buông xiên sắt trong tay

xuống, cả người tựa hết vào trên ghế: “Thế thì có cách nào chứ.”

“Nghe nói cha của Miêu Miêu là thị trưởng gì đó hả?” Đầu Trọc hỏi tới.

“Không, làm gì đến mức ấy.” Mao Ca khoát khoát tay: “Làm quan chức gì đó ở thành phố thôi, gia cảnh không tệ, nghe nói trong nhà riêng biệt thự thôi đã có hai căn rồi.”

“Khốn thật, thế là tham quan rồi còn gì?” Hiểu Giai: “Tiền lương của quan chức bình thường mà mua được biệt thự sao?”

“Đó không phải là trọng điểm.” Mao Ca đã râu rĩ trong lòng, thuận miệng nói: “Mấu chốt là Miêu Miêu người ta lớn lên trong giàu có, vẻ ngoài xinh đẹp chưa tính, còn học ở trường đại học danh tiếng, mấy thứ vẽ tranh đánh đàn thư pháp, cái nào cũng tinh thông. Lúc tốt nghiệp đại học xong, nhà cô ta định đưa cô ta đến Paris học nghệ thuật gì đó, nhưng vì Nhạc Phong nên cô ta sống chết không đi, thế nên cha mẹ Miêu Miêu đã ôm một bụng tức rồi, hơn nữa tình trạng này của Nhạc Phong, phiêu bạt không ngừng, nếu cô là cha mẹ của Miêu Miêu, cô có dám giao con gái mình cho nó không?”

“Cho nên, bây giờ là do trở ngại gia đình?” Hiểu Giai tò mò.

Lúc này, Vũ Mi không tiện mở miệng, Hiểu Giai coi như đang nói thay cho cô ta — dù sao những gì cô hỏi, đều là những chuyện Vũ Mi muốn nghe.

“Không riêng gì gia đình, hình như cũng một phần là ở phía Miêu Miêu nữa.” Mao Ca cau mày: “Hai năm đầu tiên lúc nói chuyện yêu đương thì vẫn ổn, chưa bận tâm đến những thứ không ổn định kia, nhưng con gái mà, kiểu gì cũng phải suy tính cho gia đình sau này gì đó. Tình trạng bây giờ của Nhạc Phong, một năm thì có bảy tám tháng phiêu đảng ở miền Tây, Miêu Miêu không có cảm giác an toàn, sợ chú ấy quen biết được người con gái khác ở bên ngoài. Dạo trước cô ta gạt Nhạc Phong, bảo cha cô ta tìm cho Nhạc Phong một công việc trong cơ quan, ép Nhạc Phong phải đi làm, nói cái gì mà không đi làm thì sẽ chia tay, Nhạc Phong nổi giận ngay tại chỗ,

bỏ Miêu Miêu lại đi thẳng, lúc ấy Miêu Miêu cũng mất khống chế, nói rất nhiều câu tổn thương người khác... Sau đó Nhạc Phong mới tới Ca Nại tìm tôi, được mấy ngày rồi."

"Nếu đã thích như vậy thì đi làm vì Miêu Miêu cũng đâu có sao." Vũ Mi đột nhiên chen vào một câu: "Có người vì tình yêu mà ngay cả mạng sống cũng không cần, chỉ bắt anh ta đi làm vì Miêu Miêu thôi, có làm sao đâu?"

"Vì tình yêu mà ngay cả mạng sống cũng không cần?" Mao Ca nhìn Vũ Mi như nhìn thấy quỷ: "Cô xem tiểu thuyết tình yêu nhiều quá văng hết cả đầu rồi đúng không, ai mà chẳng có vị trí phù hợp của riêng mình, cô biết Nhạc Phong hợp làm gì không? Nó có thể dùng tay không mà leo lên vách núi cao... cao thế này này!" Mao Ca khoa tay múa chân.

"Hồi trước đoàn xe của chúng tôi chạy trên đường, đội đi trước bị chặn cướp ngay ở Lương Sơn — chúng nó ném đinh sắt ra đất, xe vừa đi qua là nổ lốp, bọn cướp đường xông lên giật đồ, đánh người đến chết, nghe thấy tình hình như thế qua bộ đàm, đám nhát chết đi sau sợ chết khiếp, lập tức quay xe định đi đường vòng, chính Nhạc Phong đã dẫn người xách đao xuống liều mạng với bọn chúng, cứu được mấy người đi trước về. Còn cả đợt huấn luyện dã ngoại lần trước đó nữa, đụng trúng phải bọn săn trộm ở Khả Khả Tây Lý, cái đám tạp nham đó hoành hành đến mức nào chứ, đến xe của công an cũng dám đâm cho lật, đám Nhạc Phong đi ngang qua, coi như người chứng kiến, cũng bị đuổi theo diệt khẩu, khốn nạn, xe bị đâm lắc như cái sàng, kết quả thế nào, gắng gượng dựa vào cái xe rách nát kia mà đựng cho cả đám tạp nham đó xuống kênh..."

Vũ Mi nghe mà sững sờ, cuộc sống như vậy thực sự là rất xa vời với cô ta, nghĩ mà khiếp sợ tìm không nổi điểm mấu chốt nào mà cảm khái.

"Tôi kể những chuyện này, không phải là muốn nói Nhạc Phong lợi hại hay oách đến đâu, tôi chỉ muốn nói là, Nhạc Phong trên đường, thực sự được coi là một nhân vật." Mao Ca nhìn Vũ Mi: "Trái lại, để cho chú ấy ngồi văn phòng? Chú ấy tính là cái gì? Chú ấy biết những thứ mà các cô đang

dùng sao? Bảo chú ấy gõ văn bản? Viết báo cáo? Viết tổng kết? Cúi đầu khom lưng với lãnh đạo? Khốn thật, đó còn là Nhạc Phong nữa hay sao?"

"Tôi hiểu rồi." Hiểu Giai chợt mở miệng: "Tôi hiểu ý của anh rồi Mao Ca, không ở bên cạnh Miêu Miêu, anh ta còn là Nhạc Phong, anh ta có thể tiếp tục nhớ nhung Miêu Miêu trong thế giới của chính mình. Nhưng nếu anh ta thay đổi như vậy vì Miêu Miêu thì anh ta không còn là Nhạc Phong nữa, anh ta chỉ là... Miêu Miêu... Miêu Miêu..."

Cô nàng muốn tìm ra một từ ngữ chuẩn xác để hình dung mà nhất thời không nghĩ ra được.

"Chính là ý đó đó!" Đầu Trọc vỗ đùi: "Dù nói ra có chút chua. Nhưng làm em dâu của tôi là phải có giác ngộ bậc này! Hiểu Giai, không nhìn ra, cô lại rất hiểu Nhạc Phong đấy. Nào, chúng ta cạn một chén!"

Đầu Trọc nói đến là cao hứng, chạy thẳng ra quầy tìm chai rượu Thanh Khoa và dụng cụ mở chai, vẻ mặt của Vũ Mi rất phức tạp, nhìn Hiểu Giai một cái, im lặng.

* * *

Lông Gà chui đầu vào hẻm núi, vừa chạy chậm chậm vừa mắng Mao Ca gần chết, mắng xong lại quay qua mắng Nhạc Phong trêu hoa ghẹo nguyệt, lại mắng Đầu Trọc không trượng nghĩa đi cùng mình, tiếp lại mắng thêm cả Quý Đường Đường không chịu ngồi yên, cuối cùng quy kết hết lên người Miêu Miêu: bà mợ này sao mà hẹp hòi quá thể, để Nhạc Phong ra ngoài tìm Đường Đường thì có làm sao?

Đang mắng vui vẻ, thoáng thấy xa xa có người đang đi tới, cái áo gió màu hồng nhạt xen kẽ màu tím rất chói mắt, nhớ ra hình như là kiểu ăn mặc của Quý Đường Đường, vội vàng im bật, lại gần nhìn quả nhiên chính xác, cổ áo kéo cao, gần như che khuất nửa gương mặt, mũ lại kéo sụp từ trên xuống, lại che mất gần nửa gương mặt còn lại, chỉ lộ ra cặp mắt với cái mũi, trong hẻm núi gió lớn, ăn mặc như vậy cũng không kỳ quái, trên thực tế, trong lòng Lông Gà còn có chút vui sướng khi thấy người ta gặp họa: ai

bảo chạy vào trong này, chạy nữa đi, xem có chết cóng không!

Lông Gà và Quý Đường Đường không quen thân lắm, cũng không thể xụ mặt gắt gỏng với cô như Đầu Trọc hay Nhạc Phong được, chỉ đi cùng cô ra ngoài, đi một đoạn mới nhớ đến vụ phản ứng cao nguyên, lắng nghe một lúc thấy nhịp thở của cô coi như ổn định, thấy lạ trong lòng: “Không bị phản ứng cao nguyên?”

“Nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

“Vừa nãy Nhạc Phong gọi điện cho cô, còn nói cô thở gấp lắm, lão Mao tử sợ hết cả hồn, còn tưởng cô bị phản ứng cao nguyên.” Lông Gà tìm chuyện để nói: “Cô không biết chứ, cái kiểu mới đầu thấy không có phản ứng cao nguyên, mà hễ bị một cái là thần tiên cũng khó cứu ấy. Mấy năm trước có một cô gái đến đất Tạng, ở Lhasa độ cao hơn mực nước biển 3700 mét thì vẫn còn khỏe mạnh, cứ cho là cô ta thích ứng tốt. Kết quả hôm đi đến hồ Namtso liền xảy ra chuyện, hồ Namtso chắc cô biết chứ, độ cao so với mực nước biển có 1000 mét, cô gái đó dừng chân ở hồ Namtso, sáng ngày hôm sau gọi kiểu gì cũng không tỉnh, mất công tài xế người Tạng phải chạy xe cấp tốc đưa cô ta đến tận bệnh viện huyện Hùng để tiếp oxy...”

Anh ta nói mãi nói mãi, bước chân cũng chậm dần, Quý Đường Đường lại đi vượt lên trước, cúi đầu im lặng, một lúc lâu mới ừ một tiếng.

Phản ứng của cô khiến cho Lông Gà cảm thấy rất nhột nhèo, vậy nên không khí nhất thời trở nên tẻ ngắt, Lông Gà cũng lười phải tìm chuyện để nói với cô, lồng hai ống tay áo vào nhau để sưởi ấm, huyết sáo một giai điệu nào đó chẳng ai biết mà nhìn đông ngó tây, vô tình thấy sau lưng áo gió của Quý Đường Đường có dính một tảng lớn bùn tuyết và cỏ.

“Đường Đường, áo bẩn rồi kìa.” Lông Gà dẫu dẫu môi nhắc nhở cô.

Quý Đường Đường cúi đầu nhìn một chút: “Chắc là vừa nãy bị cọ vào vách đá, về lấy khăn ướt lau một chút là được.”

Sau đó lại tiếp tục tẻ ngắt đi về quán trọ, Đầu Trọc trước đó đã được Mao

Ca dạn dò, không được nổi giận với cô, nhưng giờ cũng chẳng có tâm trạng mà hỏi han ân cần, Hiểu Giai và Vũ Mi lại rất thân thiện, có điều Quý Đường Đường lại nói rất mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi, Mao Ca vừa nghe vậy đã kéo Vũ Mi và Hiểu Giai ra: “Đường Đường vừa mới bị phản ứng cao nguyên, phải nghỉ ngơi nhiều, đừng bắt cô ấy nói chuyện nữa.”

Quý Đường Đường cảm kích nhìn Mao Ca một cái.

Mới vừa đi được nửa cầu thang, tiếng bước chân đã vọng xuống từ trên lầu, Nhạc Phong và Miêu Miêu đang cùng nhau đi xuống. Quý Đường Đường không hề ngẩng đầu lên, cố gắng nghiêng người qua một bên, để cho Nhạc Phong và Miêu Miêu đi qua trước, Miêu Miêu đoán được chắc hẳn cô chính là Quý Đường Đường, muốn chào hỏi cô trước, nhưng thấy dáng vẻ rũ rúst hờ hững của cô, lời đến cửa miệng lại bị nuốt xuống.

Lúc lướt qua nhau, Nhạc Phong chột sảng sốt một chút, quay đầu lại nhìn lên, Quý Đường Đường đã sắp lên đến lầu trên. Nhạc Phong theo bản năng gọi cô: “Đường Đường!”

“Chuyện gì?” Quý Đường Đường dừng lại, từ từ quay người, mái tóc dài rủ xuống hai bên gò má, không thể nhìn rõ được gương mặt.

Nhạc Phong không trả lời ngay, Miêu Miêu tò mò nhìn Quý Đường Đường rồi lại nhìn anh, mà dưới cầu thang, đám Mao Ca đang ngược mắt lên nhìn, hình ảnh dừng lại giờ phút này có vẻ mơ hồ, lại vô cùng tức cười.

Nhạc Phong nhìn về phía Quý Đường Đường: “Trong nhà lạnh thế sao? Vào nhà, đến mũ cũng không bỏ ra?”

Anh vừa nói vậy, mọi người đều nhận ra thấy lạ ở đâu.

Lúc Quý Đường Đường bước vào nhà, tất cả mọi người ít nhiều đều cảm thấy có chút khác thường, nhưng sự khác thường này không rõ ràng nên cũng mặc kệ bỏ qua. Có điều một khi bị Nhạc Phong vạch rõ, sự tò mò trong lòng mỗi người cũng bắt đầu lớn dần lên.

Quý Đường Đường không phải người sợ lạnh, tại sao hôm nay lại quây

kín như vậy? Cổ áo, mũ trùm, ngay cả những lọn tóc hai bên cũng giống như cố ý thả xuống, thậm chí đến khi vào trong nhà đã có chảo lửa ấm áp rồi mà cô cũng không có ý định bỏ mũ ra.

Trong lúc nhất thời, căn phòng chợt rơi vào yên lặng, phân trâu trong chảo lửa kêu tách lên một tiếng, không biết có phải do đốt trúng cặn trong phân trâu không, Quý Đường Đường và Lông Gà mới từ bên ngoài về, chiếc áo ngoài còn vương khí lạnh đã bắt đầu từ từ ấm dần, rịn ra bọt nước lấm tấm.

Quý Đường Đường bình tĩnh lên tiếng: “Đúng vậy, tôi rất lạnh.”

Chương 15

Nhạc Phong không nói gì nữa, Quý Đường Đường quay mặt lại, từ từ bước lên lầu, bóng lưng nhanh chóng biến mất ở cuối cầu thang.

So với lúc này, tâm trạng của Miêu Miêu dường như đã khá hơn nhiều, vui vẻ quay qua Mao Ca: “Anh Mao Ca, Nhạc Phong bảo thịt nướng của anh ngon cực kỳ!”

Câu này đương nhiên khiến cho Mao Ca rất là lâng lâng: “Đương nhiên rồi, Miêu Miêu, xuống nếm thử tài nấu nướng của anh Mao Ca đi.”

Lầu dưới lại bắt đầu ồn ào, sự quay lại của Quý Đường Đường tựa như một đoạn nhạc đệm không khiến người ta chú ý, Vũ Mi dù mất hứng trong lòng cũng không muốn biểu hiện ra, nhất thời, cả đám lại nói nói cười cười vô cùng hài hòa, Đầu Trọc thấy Miêu Miêu mặt mày tươi tắn, cuối cùng cũng không nén được sự tò mò trong lòng: “Miêu Miêu, có chuyện gì vui à?”

Miêu Miêu liếc nhìn Nhạc Phong, khóe môi vẽ ra một nụ cười rạng rỡ: “Nhạc Phong đồng ý về cùng em rồi.”

Biểu cảm của Đầu Trọc lập tức cứng đờ, đến khi mở miệng lại, giọng nói đã kỳ quái một cách khó hiểu: “Về với em? Về làm gì.”

“Về đi làm ấy.” Miêu Miêu thân thiết choàng lấy cánh tay Nhạc Phong: “Yên tâm đi, anh thông minh như vậy, chuyện ở cơ quan, cho dù chưa quen cũng có thể nhanh chóng nắm rõ thôi.”

Nhạc Phong cười cười, không nhìn ra vui hay là buồn.

Đầu Trọc sững sốt hồi lâu mới à một tiếng, rất bình thản buông một câu: “Cuối cùng anh hùng vẫn khó qua ải mỹ nhân...”

Đề tài này nhanh chóng được bỏ qua, nhưng rất hiển nhiên, trừ Miêu Miêu ra, sự nhiệt tình của mọi người đều dần dần chững lại, Mao Ca chỉ cúi đầu nướng thịt, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, rồi lại nhìn

Miêu Miêu một cái, ánh mắt giống như đang thờ dài; Lông Gà ôm chai rượu Thanh Khoa ngửa cổ nhìn xà nhà, một lúc lâu vẫn không ngồi thẳng lại; Đầu Trọc sau khi nói xong câu kia thì trên gương mặt vẫn giữ cái vẻ không mặn không nhạt không đau không ngứa, về phần Vũ Mi, cô ta chậm rãi cắn thịt trên xiên nướng, có một xiên mà ăn cực kỳ lâu.

Ngồi giữa bầu không khí như vậy, Hiểu Giai chỉ cảm thấy cả người không được thoải mái, cuối cùng cũng không chịu nổi, thuận tay cầm lên mấy xiên thịt nướng: "Mọi người cứ nói chuyện đi, tôi mang chút đồ ăn lên cho Đường Đường."

* * *

Quý Đường Đường khóa trái cửa, đẩy không ra, Hiểu Giai vươn tay gõ cửa: "Đường Đường, có ăn thịt nướng không?"

Không có câu trả lời, Hiểu Giai thấy lạ trong lòng, lại giơ tay lên gõ cửa, gõ mãi lại gõ vào khoảng không, cánh cửa đã lẳng lặng được mở ra.

Quý Đường Đường đứng ngay gần cửa, chiếc mũ áo gió còn trùm trên đầu, trong phòng rất tối, lại bị cái mũ che khuất, Hiểu Giai ngay cả mặt của cô cũng không nhìn rõ, đưa mắt nhìn chỉ thấy bóng đen phủ trên mặt, trong lòng bất giác thấy rờn rợn, chờ người một lúc mới đưa mấy xiên thịt nướng qua: "Ăn chút thịt nướng đi."

Quý Đường Đường vươn tay đón lấy, Hiểu Giai chỉ cảm thấy toàn thân cô đầy vẻ quái dị, trong lúc nhất thời lại thấy ngồi ở dưới lầu còn thoải mái hơn, đang định quay người đi, Quý Đường Đường lại gọi cô lại: "Hiểu Giai, giúp tôi một việc được không?"

"Sao?" Lòng hiếu kỳ chiến thắng cảm giác quái dị, Hiểu Giai vội vàng quay đầu lại: "Việc gì thế?"

Quý Đường Đường chuyển mấy xiên thịt qua tay trái, dùng tay phải kéo chiếc mũ trùm đầu xuống.

Hiểu Giai lập tức hiểu ra vì sao cô lại phải đội mũ.

Trên mặt cô bị xước mấy chỗ, khoe mắt tím bầm một mảng, khoe miệng cũng rách, bên mép còn dính tơ máu.

“Ai đánh thế?!” Hiểu Giai lập tức kích động.

“Suyt, nhỏ giọng một chút.” Quý Đường Đường lại rất bình tĩnh.

“Là tên khốn nào làm?” Hiểu Giai càng nói càng tức: “Có phải là dân bản xứ không? Sao lại bắt nạt du khách chúng ta như vậy chứ? Đường Đường, sao cô không nói với Mao Ca? Phải báo cảnh sát chứ, không lại tưởng là chúng ta dễ bắt nạt!”

Quý Đường Đường cười cười: “Không phải bị người khác đánh, là tự tôi ngã, tôi vào hẻm núi tìm Vũ Mi, định trèo lên đi tắt qua sườn núi, kết quả lại hụt chân ngã xuống, chập vật lắm hả?”

“Ngã à...” Hiểu Giai bấy giờ mới nhận ra phản ứng của mình hơi quá khích, có chút lúng túng: “Tôi còn tưởng cô bị người ta đánh chứ, nhưng sao cô không nói với Mao Ca?”

“Đám Mao Ca không thích chúng ta tự ý đi vào hẻm núi, nếu mà nhìn thấy tôi bị thế này, khỏi phải nói.” Quý Đường Đường bất đắc dĩ: “Tôi ngại nói với họ lắm, thêm một việc không bằng bớt một việc, đúng không?”

“Cũng phải.” Hiểu Giai suy nghĩ một chút, gật đầu phụ họa: “Cô không biết cái ông Đầu Trọc kia đâu, lúc cô chưa về anh ta cứ nặng hết cả lên nói xa xa ấy, giờ mà thấy cô ngã, nhất định là sẽ hả hê lắm. À, cô muốn tôi giúp việc gì?”

“Có thuốc đỏ hay cồn không? Tôi muốn xử lý miệng vết thương một chút.”

Hiểu Giai khó xử: “Ai lại mang theo người mấy thứ đó chứ... đám Mao Ca chắc có, nhưng mà hỏi bọn họ chẳng phải sẽ lộ tẩy hay sao... Được rồi, để tôi ra ngoài tìm xem có cửa hàng nào bán không.”

“Cám ơn cô nhé Hiểu Giai.” Quý Đường Đường có chút băn khoăn: “Cô tìm loanh quanh gần đây là được rồi, không có thì thôi, đừng đi xa quá.”

“Tôi làm việc cô cứ yên tâm đi.” Hiểu Giai nháy mắt với Quý Đường Đường.

* * *

Đầu Trọc lấy cớ muốn Nhạc Phong đi bê rượu giúp, túm anh ra quây, thừa dịp Miêu Miêu không chú ý, cốc một cái thật mạnh lên đầu Nhạc Phong, giọng nói đe thấp: “Cậu diễn trò gì thế, về đi làm thật à?”

Nhạc Phong giận tái mặt: “Có thể không nhắc đến chuyện này được không? Anh không thấy mất vui sao?”

“Tôi làm cậu mất vui à?” Đầu Trọc dữ dần nói: “Là cái cô tình nhân trong mộng kia của cậu được không? Cậu đi làm? Cậu là cộng hành nào thế? Cha Miêu Miêu mà sắp xếp chắc cũng toàn cơ quan Nhà Nước đúng không, nghe nói bây giờ muốn vào làm phải thi công chức mới được, đám sinh viên xuất sắc kia còn chẳng thi vào được, cậu mà vào, cạnh tranh nổi với người ta sao?”

Nhạc Phong cả giận: “Sao anh cứ eo éo như đàn bà thế, bị sứt miệng à?!”

Thanh âm nhất thời to lên, đám người vây xung quanh chảo lửa không kìm được mà quay đầu nhìn về phía này, Miêu Miêu có chút thấp thỏm đứng dậy: “Nhạc Phong, sao vậy?”

“Không có gì, hơi mệt thôi.” Nhạc Phong nén cơn tức xuống, đẩy Đầu Trọc ra đi qua: “Miêu Miêu, em đi đường đói bụng, ăn nhiều một chút. Anh lên ngủ một lát rồi sẽ xuống.”

Nói xong không đợi Miêu Miêu trả lời đã xoay người ra khỏi phòng khách, Miêu Miêu vô cùng lúng túng đứng tại chỗ, một lúc lâu mới chậm rãi ngồi xuống, ngần ra một lúc rồi nhỏ giọng hỏi Mao Ca bên cạnh: “Anh Mao Ca, có phải Nhạc Phong không vui không?”

“Nó không vui? Anh nhớ vào!” Mao Ca chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Thằng thối tha này nó thế đấy, em còn không rõ tính tình của nó hay sao? Nó đang bị tiền mãn kinh trước thời hạn, không cần để ý đến nó.”

* * *

Trong lòng Nhạc Phong phiền muộn không nói nổi thành lời.

Những lời Đầu Trọc nói, tựa như một cái bạt tai, tát mạnh vào mặt anh.

Buông tha cho cuộc sống hiện tại, tìm một công việc yên ổn vẫn luôn là một cái nút chết giữa anh và Miêu Miêu, hễ nhắc đến là căng thẳng, đẩy quan hệ của cả hai đến bờ tan vỡ, trong lòng Nhạc Phong vẫn hạ quyết tâm cắn chết cũng không buông, lần này sao lại thỏa hiệp với cô?

Có lẽ là vì, trong khoảnh khắc vừa nhìn thấy Miêu Miêu ở Ca Nại, anh đã mềm lòng rồi.

Miêu Miêu đương nhiên không giống anh, Miêu Miêu là một đóa hoa có giấu trong nhà kính anh cũng không yên tâm, là công chúa để nâng niu trong lòng bàn tay, khi ở bên nhau, để cô đi dạo phố một mình ở bên ngoài anh cũng không an lòng, bởi vì cô sẽ ngồi nhầm xe, ngồi quá xe, ngồi ngược xe, lần nào cũng tội nghiệp được bạn bè đón về nhà, cô được bảo vệ quá tốt, chưa bao giờ đi xa nhà một mình, và cô cũng chẳng dám đi — cô bị vô số tin tức xã hội và tình tiết vụ án trên báo chí hù dọa, trong tiềm thức luôn cảm thấy thế giới bên ngoài luôn đầy rẫy tội phạm.

Nhưng chuyến đi này, để cứu vãn sự rạn nứt trong mối quan hệ giữa hai người lần cuối, Miêu Miêu lại dũng cảm như vậy, gạt cha mẹ, một thân một mình đến Ca Nại.

Cô ấy đã bước một bước dài như vậy, có muốn anh hy sinh lớn hơn nữa cũng đáng.

Cho nên anh đã cho ra một quyết định không được kiên quyết lắm như thế, ai ngờ quyết định này vừa mới tuyên bố đã bị Đầu Trọc hắt cho một chậu nước lạnh như vậy.

Ngay trước mặt Miêu Miêu, anh không thể bốc hỏa với người khác được, mọi phiền não chỉ có thể nuốt xuống bụng — nhưng gậy răng còn nuốt luôn cả máu, hình như không phải là cá tính của Nhạc Phong anh.

Nhạc Phong vừa bước lên cầu thang vừa móc một điều thuốc ra, cầm bật lửa lên lại không thấy có hứng hút thuốc, tiện tay vút điều thuốc kia xuống đất dẫm nát, ngẩng đầu nhìn lên, trùng hợp lại đang đi ngang qua cửa phòng Quý Đường Đường.

Nhớ đến hành vi kỳ quái của cô lúc ấy, Nhạc Phong do dự một chút, vẫn dừng lại, giơ tay gõ cửa một cái, còn chưa kịp mở miệng, bên trong đã vọng tới giọng nói của Quý Đường Đường: "Sao nhanh vậy?"

Vừa dứt lời, cửa đã cách một tiếng mở ra, trong khoảnh khắc khi ánh mắt của Quý Đường Đường chạm đến Nhạc Phong, vẻ tươi cười biến mất tăm tăm tích, chuyển thành cứng ngắc và khiếp sợ.

Tiếp đó, chuyện đầu tiên cô làm, chính là nhanh chóng kéo cổ áo lên cao nhất.

Nếu cô không làm vậy, Nhạc Phong có lẽ còn không chú ý đến những nơi khác ngoài gương mặt, dù sao thì vết thương trên mặt cũng quá rõ ràng, người bình thường nhất định khó mà dời mắt.

Nhưng cô lại kéo như vậy, dường như cố ý nhắc nhở người ta rằng, bên dưới cổ áo, còn có bí mật gì đó.

Quả nhiên, Nhạc Phong lập tức hoài nghi, thậm chí còn không hỏi đến vết thương trên mặt cô: "Cô kéo cổ áo lên làm gì?"

"Hơi... hơi lạnh." Quý Đường Đường có chút hoảng hốt.

"Mặt là bị làm sao?"

"Ngã." Quý Đường Đường phục hồi lại tinh thần.

Nhạc Phong ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, Quý Đường Đường trộm nhìn dò xét sắc mặt anh ta, thấy anh ta dường như không để ý cho lắm bèn thở phào nhẹ nhõm trong lòng: "Có việc gì không? Nếu không có..."

Mới nói được một nửa, Nhạc Phong chợt ngẩng đầu lên, ra tay rất nhanh, một tay khống chế bả vai cô, còn tay kia trực tiếp kéo cổ áo cô

xuống.

Lúc Quý Đường Đường kịp phản ứng lại thì đã không còn kịp, chỉ nghe thấy xẹt một tiếng, khóa kéo đã bị kéo ra, phần cổ lạnh toát, vẻ khiếp sợ trên gương mặt Nhạc Phong được thu hết vào đáy mắt cô không sót một chút gì.

Sự hốt hoảng khi không giấu kín được bí mật không mãnh liệt bằng cơn tức giận của cô vào giờ phút này, Quý Đường Đường không chút khách khí, vung khuỷu tay về phía cầm Nhạc Phong.

Động tác này của cô vừa nhanh vừa hiểm, khoảng cách giữa Nhạc Phong với cô lại gần, muốn khống chế cô rất khó, đành phải chật vật tránh ra, Quý Đường Đường nhân cơ hội thoát khỏi sự trói buộc của anh, tiện tay cầm lấy cái ghế bên cạnh, hung hăng nện về phía Nhạc Phong.

Một tiếng cạch thật to vang lên, không nện trúng, động tĩnh khiến cho đám bụi trên trần nhà rơi xuống lả tả, dưới lầu vọng đến tiếng kêu la âm ỉ: “Sao thế sao thế, động đất đấy à?”

Lầu dưới đang nhốn nháo ngất trời, hai người ở lầu trên lại vô cùng yên tĩnh, chỉ bốn mắt nhìn nhau, sự tức giận trong mắt đơn giản có thể thiêu cháy đối phương.

Vẫn là Nhạc Phong mở miệng trước: “Cổ cô bị siết thành như vậy, cũng là do ngã à?”

Chương 16

“Liên quan gì đến anh, quản nhiều quá rồi đấy!” Lần này cơn tức của Quý Đường Đường không hề nhỏ: “Tôi đánh nhau với người ta hay bị ngã cũng phải báo cáo với anh chắc?”

Nhạc Phong nhất thời cứng họng, cẩn thận suy nghĩ một chút, cô ta nói cũng có lý: cô ta là du khách, anh chẳng có quyền gì để hỏi đến việc riêng của cô ta cả.

Có điều cái kiểu khí thế ép người này của cô ta, thực sự khiến người ta chán ghét, hơn nữa vừa nãy ngay cả ghế cũng xách ra đập, Nhạc Phong thực sự là không muốn tức cũng khó: “Cô có thể nói chuyện tử tế được không hả? Nói chưa được hai câu đã động tay động chân, cô có giáo dục không đấy?!”

“Anh có giáo dục lắm!” Quý Đường Đường giận quá hóa cười: “Có giáo dục anh còn kéo áo tôi? Dê xôm!”

Nhạc Phong không ngờ tới lại bị chụp cho cái mũ lớn như vậy, nhất thời quên mất phản bác, trong lúc giằng co, sau lưng chợt vọng đến giọng nói của Mao Ca: “Chú... chú kéo áo con bé? Dê... dê xôm?”

Hai người chỉ lo gây gổ, hoàn toàn không chú ý đến khi nãy tiếng vang lúc cái ghế nện xuống quá lớn, khiến cho cả đám người ở lầu dưới đều chạy hết lên.

Thừa dịp Mao Ca còn chưa chú ý đến mình, Quý Đường Đường nhanh chóng đóng cửa lại, trong sát na khi cánh cửa khép lại, tầm mắt vừa vặn đối diện với Nhạc Phong, nét mặt kia của Nhạc Phong, chắc đến suy nghĩ ăn tươi nuốt sống cô cũng có, trong lòng Quý Đường Đường lại thấy khoan khoái lạ kỳ, cố ý ném cho anh ta một nụ cười như khiêu khích.

Không đóng cửa thì thôi, đóng rồi lại càng khiến Mao Ca hoài nghi, một lòng một dạ cho rằng cô là con gái nên xấu hổ, bị Nhạc Phong bắt nạt, lòng

tơ khắp người bỗng chốc dựng đứng, vung một bàn tay đập lên đầu Nhạc Phong: “Thằng thối tha này, chú mày đã làm gì hả?”

“Em làm gì được chứ?!” Hôm nay Nhạc Phong chuyện gì cũng hỏng, cơn tức ngàn ngút, nhìn chằm chằm đám người không rõ chân tướng đằng sau Mao Ca: “Cô ta nói gì anh cũng tin? Mọi người đều ở ngay dưới lầu, em có muốn phạm tội cũng không chọn trường hợp này!”

Mao Ca hoài nghi trừng mắt nhìn anh một cái, đẩy anh ra bước lên gõ cửa phòng Đường Đường: “Đường Đường, có gì cứ nói với anh Mao Ca đi, anh chính chết thằng thối tha này cho.”

Giọng nói của Quý Đường Đường vọng qua cánh cửa: “Không sao đâu anh Mao Ca, bọn em đùa thôi. Em hơi khó chịu, đi ngủ trước đây.”

Nhạc Phong thiếu chút nữa bị cô làm cho tức đến hồ đồ, quay về phía cửa gầm lên: “Giờ cô lại đóng vai người tốt rồi hả?!”

Mao Ca nhức hết cả đầu: “Đừng âm ỉ nữa được không? Kể từ khi Đường Đường đến Ca Nại, hai đứa có lúc nào yên ổn không hả? Hai cô cậu có thù oán à?”

Nhạc Phong xụ mặt không lên tiếng, đám Vũ Mi Long Gà đứng đằng sau thấy vậy cũng thức thời không lên tiếng, trong một mảnh yên lặng, Đầu Trọc bỗng nhiên lại cười hề hề hai tiếng: “Không phải oan gia không đụng đầu, âm ỉ rất tốt, càng âm ỉ càng hòa hợp.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Miêu Miêu lập tức không ổn, Long Gà vội vàng kéo Đầu Trọc xuống dưới lầu, đứng ra xa một chút rồi mới oán giận một tràng: “Ông có mắt không đấy, sao vào lúc này lại nói thế, Nhạc Phong với Đường Đường mà là oan gia cái nỗi gì, chẳng phải là ông rắp tâm khiến Miêu Miêu khó chịu trong lòng hay sao?”

“Tôi cố ý đấy.” Đầu Trọc gân cổ nói: “Nhạc Phong đúng là mỡ lợn đầy tim rồi, chúng ta ai cũng nhìn ra cậu ta không hợp với Miêu Miêu, cậu ta lại còn cố mà bầu víu, giờ còn định về Thượng Hải đi làm cái khi gì đó, tốt

nhất là chia tay với Miêu Miêu, hai bên đều được yên ổn."

Đang nói đến đây, Hiểu Giai mang theo một thân khí lạnh bước vào, đang không chú ý, vừa ngẩng đầu đã thấy hai người bọn họ, sợ đến mức giật mình: "Anh... các anh sao lại đứng đây? Mọi người đâu?"

"Trên lầu!" Long Gà giơ một ngón tay ra chỉ chỉ lên gác: "Ầm ỉ hết cả lên, Nhạc Phong với cái cô Quý đại tiểu thư kia lại cãi nhau rồi."

Hiểu Giai thầm kêu hồng бет, vội vàng nhấc chân chạy lên lầu, đi được một nửa thì gặp đám Mao Ca đang đi xuống, sắc mặt người nào cũng khó coi, Hiểu Giai tránh qua một bên để họ đi trước, thấy họ xuống hết rồi mới vội vàng đi lên lầu gõ cửa phòng Quý Đường Đường.

Cửa vừa mở ra, Hiểu Giai đã vội vàng lách mình vào trong: "Cãi nhau à? Bị bọn họ phát hiện rồi?"

"Không sao đâu." Quý Đường Đường cười cười: "Lúc nào chẳng không hợp với Nhạc Phong, có mua được không vậy?"

"Mua được." Hiểu Giai vội vàng móc từ trong túi quần ra một lọ cồn nhỏ có nắp bịt bằng cao su và cả một túi bông y tế, Quý Đường Đường nói cảm ơn, ngồi xuống giường mở nắp cao su ra, cầm bông y tế chấm chấm chút cồn, nhìn gương chậm rãi xoa lên vết thương, thỉnh thoảng lại nhíu mày, đau đến mức hít hà.

Hiểu Giai đứng bên cạnh nhìn, trong lòng cũng thấy đau thay cô: "Bôi có một chút như thế có ổn không? Có cần bôi thuốc gì đó không? Đừng để mặt mày sứt sẹo đấy."

"Đâu có dễ sứt sẹo đến thế." Quý Đường Đường không để ý lắm.

Hiểu Giai nhìn một lúc, tự tìm chuyện để nói: "Đúng rồi, cô nhìn thấy Miêu Miêu kia chưa?"

"Bạn gái Nhạc Phong đúng không, thấy rồi, rất xinh."

"Nhạc Phong định về cùng cô ta." Hiểu Giai có chút cảm thán: "Người như Nhạc Phong mà lại định quay về đi làm, sống cuộc sống xem báo uống

trà, cô có tưởng tượng được không?"

"Anh ta sao có thể?" Quý Đường Đường đến đâu cũng chẳng buồn ngẩng lên: "Anh ta không hợp."

"Nhưng chính miệng anh ta nói sẽ quay về cùng Miêu Miêu."

"Nói thì nói vậy thôi, chẳng phải vẫn chưa động đậy gì hay sao." Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn cô nàng một cái: "Tám chín phần mười là sẽ không đi."

* * *

Bữa Toàn Dê Yến mà Mao Ca tỉ mỉ chuẩn bị bỗng dừng lại gặp phải biến cố, còn dư lại một đồng thịt nướng mà không ai hỏi han đến, trong lòng Mao Ca rầu rĩ không thôi, sau khi mời chào một vòng mà vẫn không kéo được ai đến tiêu thụ, đành phải tự mình chiến đấu với một bàn ú ụ, ngồi bên góc bàn ăn nhồm nhoàm, Đầu Trọc ngồi bên cạnh nhìn mà đau cả miệng: "Lão Mao tử, anh kiềm chế chút đi, béo như thế này rồi mà còn ăn nữa!"

Mao Ca trừng mắt: "Ăn mà cũng phiền đến chú mày hả, toàn lo chuyện bao đồng xen vào việc của người khác!"

Hiếu Giai vẫn còn ở trên gác chưa xuống, Vũ Mi và Miêu Miêu chụm vào một chỗ cầm chỉ bảy màu tết chuỗi hạt xương bò, lần này Miêu Miêu đến Ca Nại, luôn cảm thấy mọi chuyện thật mơ hồ, bình thường đã quen nắm chắc tất cả, giờ lại không nắm bắt được, trong lòng lạc lõng không nói nên lời, cộng thêm việc còn tức giận vì chuyện vừa mới xảy ra nên không muốn để ý đến Nhạc Phong, nhìn khắp một vòng cũng chỉ thấy Vũ Mi dễ gần nhất.

Nhạc Phong bây giờ chẳng rảnh rồi mà quan tâm đến chút tâm tư nhỏ bé ấy của Miêu Miêu, anh kéo Long Gà qua một bên, ép anh ta nhớ lại tình hình lúc đi đón Quý Đường Đường.

"Bên cạnh cô ta có ai không? Anh có thấy ai khác không? Lúc anh gặp cô

ta, có gì không ổn không?"

Lông Gà phiên đến mức vò đầu bứt tai, thiếu chút nữa vò quả đầu rồi bời thành cái ổ gà: "Không có gì không ổn hết, cô ta quây như đặc vụ ấy, cũng không có ai khác hết, chỉ có mình cô ta thôi."

Nhạc Phong nhú mày không nói gì, Lông Gà tò mò hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?"

Nhạc Phong cân nhắc một chút rồi nói: "Con nhóc này có võ."

"Có võ? Jacky Chan?" Không biết Lông Gà nghe được tên tiếng Anh của Thành Long ở đâu, phát âm đến là quái dị: "Lợi hại thế cơ à?"

"Không lợi hại đến thế." Nhạc Phong nhớ lại tình hình khi động tay với cô: "Nền tảng không tệ. Như kiểu anh, cô ta có thể quật ngã được hai người."

Lông Gà tặc lưỡi xuýt xoa: "Bảo sao, có biết bơi mới dám ra biển*, người ta năm lần bảy lượt vào hẻm núi, thì ra là có võ trong người."

Nhạc Phong cười lạnh: "Vậy mà đấu với người khác cũng có khá hơn được chút nào đâu."

Lông Gà há miệng, lập tức hiểu ra: "Cô ta đánh nhau với người ta à? Có phải bị thương rồi đúng không? Chẳng trách lại quây kín như vậy. Anh còn đang tự hỏi, sao trên áo lại dính toàn bùn với cỏ..."

Nói mãi nói mãi anh ta lại thấy rầu rĩ: "Nhưng mà cô nhóc này trông đâu có giống người xấu tính không biết đạo lý, sao lại chọc đến người ta chứ? Đến nỗi người ta phải động thủ với cô ta? Chẳng lẽ là phạm phải cấm kỵ của dân Tạng?"

Nhạc Phong chợt nhớ đến vết dây trên cổ cô.

Nhìn qua, đó không giống như do phạm vào cấm kỵ mà động thủ với người ta, đối phương là muốn... muốn lấy mạng cô ta!

Nhạc Phong đứng phắt dậy, đẩy Lông Gà ra bước bình bịch lên gác, Lông Gà cuống quýt đứng dưới kêu lên: "Này, này, cậu đi đâu đấy?"

Tiếng kêu kinh động đến đám người bên cạnh, Miêu Miêu ngẩng đầu lên, siết chặt hạt xương bò trong tay, đôi môi mấp máy mấy lần, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chỉ có Đầu Trọc là cười hề hề: “Kiểu này là lại đi tìm Đường Đường rồi, đúng là càng âm ỉ lại càng hòa hợp... ui da!”

Nói được một nửa thì ôm đầu nhảy dựng lên, cúi đầu nhìn, hung khí vừa đập trúng mình là một xiên thịt nướng, Đầu Trọc nổi giận dùng dùng ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với ánh mắt hung dữ của Mao Ca: “Chú mày không nói câu nào thì chết à!”

* * *

Hiếu Giai đang nói chuyện với Quý Đường Đường, cửa lại vọng đến tiếng gõ cửa cộc cộc, mở cửa ra mới thấy, người đến lại là Nhạc Phong.

Sắc mặt của Nhạc Phong không được tốt: “Hiếu Giai, cô đi ra ngoài một lát, tôi có chuyện muốn nói với Đường Đường.”

Hiếu Giai sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường một cái, lại nhìn Nhạc Phong một cái, vừa khó xử vừa do dự, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích: “Nhạc Phong, hai người đừng cãi nhau nữa mà.”

“Không cãi nhau.” Nhạc Phong nhìn chằm chằm Quý Đường Đường: “Lúc này có chút hiểu nhầm, cho nên giờ phải nói cho rõ ràng.”

Tư thế này của anh, nhìn kiểu gì cũng giống như đi tính sổ, Hiếu Giai vẫn không dám đi, Quý Đường Đường lại ngẩng đầu cười cười: “Hiếu Giai, cô tránh đi một lát đi, không sao đâu.”

Hiếu Giai đương nhiên sẽ đứng về phía Quý Đường Đường: “VẬt tôi chờ ngoài hành lang nhé, Đường Đường, có chuyện gì cứ gọi tôi.”

Hiếu Giai vừa mới bước ra ngoài, Nhạc Phong đã không chút khách khí đóng sập cửa lại.

“Quý Đường Đường, giờ chỉ có hai người tôi và cô, có gì cứ nói thẳng ra đi.”

Vừa mở đầu đã lôi cả tên cả họ người ta ra, Quý Đường Đường có muốn làm lơ cũng không được, sau khi trầm mặc một lúc thì gật đầu: “Anh muốn hỏi chuyện gì?”

“Rất nhiều chuyện.” Nhạc Phong vậy mà lại không hề vội vàng, anh kéo một chiếc ghế qua, quay lưng về phía cửa chậm rãi ngồi xuống: “Chúng ta nói từng chuyện một. Tôi nhớ, lúc sáng, cô có nhờ tôi đoán ra một dãy số, 0513, đúng không?”

Trái tim Quý Đường Đường thịch lên một tiếng, sự khôn ngoan của Nhạc Phong nằm ngoài dự liệu của cô, sau khi do dự trong chốc lát, cô gật đầu: “Đúng.”

“Ngày thứ hai khi cô đến Ca Nại đã chạy khắp nơi tìm người, tìm một người tên là Trần Vĩ, đúng không?”

Quý Đường Đường có chút mất kiên nhẫn: “Anh muốn hỏi gì thì hỏi luôn đi, đừng có lằng nhằng như vậy.”

“Tôi đang hỏi đây.” Nhạc Phong căn bản không để ý đến những gì cô nói: “Lúc chiều khi nướng thịt, cô vừa nghe nói Lăng Hiểu Uyển từng ở lại đây đã lập tức giở sổ đăng kí ra xem. Tôi không biết cô đã xem cái gì nên rất tò mò, cũng giở ra xem, nhờ vậy, tôi phát hiện ra, thì ra sinh nhật của Lăng Hiểu Uyển chính là ngày 13 tháng 5.”

Anh dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường biết anh ta còn chưa nói hết, ngồi yên không nói tiếng nào.

Nhạc Phong cười cười: “Sau đó tôi lại nghĩ đến người tên là Trần Vĩ kia, hình như là ở quán trọ Kelsang. Cho nên tôi đã đến Kelsang một chuyến, mở sổ đăng kí ở đó ra mới thấy, cuộc đời này thật lắm chuyện trùng hợp, sinh nhật của anh chàng Trần Vĩ đó, cũng là 13 tháng 5.”

Quý Đường Đường vẫn không nói gì.

“Tiếp đó tôi lại nghĩ đến cái đêm cô thiếu chút nữa không về, chính là

đến quán trọ Kelsang để ở. Cô không trả phòng ở bên này, đồ dùng cá nhân cũng không mang theo, chỉ nói với cô bé tiếp khách là muốn nghỉ lại. Ở được nửa đêm lại chạy về, có người khách nào lại ở trọ như vậy không?"

"Người ở Kelsang nói với tôi, sáng hôm đó Trần Vĩ muốn đến hẻm Ca Tát Ma đi dạo, đi rồi không thấy quay lại, sau đó cậu ta có gọi điện cho quán trọ, nói là đã về nhà trước. Vốn là một chuyện rất bình thường, kỳ quái ở chỗ, sau khi người ta nói với cô như vậy, cô lại không tin mà lập tức đeo ba lô đến Kelsang ở trọ — không phải cô muốn đến ở trọ, cô muốn đến nơi Trần Vĩ đã từng ở để tìm những thứ cậu ta để lại, đúng không?"

"Anh đừng dài một đồng lớn như vậy, rốt cuộc là muốn hỏi gì?" Quý Đường Đường chợt mở miệng ngắt lời anh.

Sắc mặt của Nhạc Phong từ từ trầm xuống: "Tôi nhớ sáng hôm đó, cô cũng đến hẻm núi từ sớm, sau khi ra khỏi hẻm núi cô luôn đi tìm Trần Vĩ — có phải cô đã gặp cậu ta trong hẻm núi, lại bị lạc mất, cho nên cô mới vội vàng đi tìm cậu ta? Người ở Kelsang nói với cô rằng cậu ta đã về nhà, cô không hề tin, có phải là vì cô biết cậu ta không về nhà được, cậu ta đã xảy ra chuyện?!"

Quý Đường Đường sững sờ nhìn Nhạc Phong, vào lúc không nên hoảng hốt nhất, cô lại thất thần: những sự kiện này, đồng một búa tây một gậy, mới nhìn thì chẳng hề liên quan đến nhau, vậy mà lại có người thực sự có thể xâu chuỗi chúng lại. Có lúc, cái gọi là vụ án không có lời giải, có thể không phải do quá bí ẩn, chẳng qua chỉ là do thiếu mất sự xâu chuỗi và phát hiện chẳng?

Nhạc Phong lại hỏi cô câu gì đó, cô không nghe rõ, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn anh: "Gì cơ?"

"Tôi đang hỏi cô." Nhạc Phong gần từng chữ: "Từ khi cô đến Ca Nại, cứ hết lần này đến lần khác chạy vào hẻm núi, Lăng Hiểu Uyển mất tích trong hẻm núi, Trần Vĩ cũng rất có thể đã gặp chuyện trong hẻm núi, lần này cô từ hẻm núi đi ra rõ ràng đã động thủ với người khác. Trong cái hẻm núi

đó, rốt cuộc là có cái gì?!"

Chương 17

“Trong cái hẻm núi đó, rốt cuộc có thứ gì?”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, trong trường hợp cả hai đều đã rõ ràng, trò giả ngu chuyển đề tài không khỏi quá mức vụng về, không bằng cứ nói thẳng.

“Anh xác định anh muốn biết?”

“Có ý gì?” Nhạc Phong quả nhiên đã nghe ra trong lời nói của cô còn có ý khác.

Quý Đường Đường từ từ kéo cổ áo xuống, để lộ ra phần vẫn bị che khuất, trên phần cổ trắng nõn có một vết dây ứ máu ghê rợn, tựa như một con rắn quấn chặt một vòng xung quanh.

“Nhạc Phong, anh nhìn cho kỹ đi.” Giọng nói của Quý Đường Đường vô cùng bình tĩnh nhắc nhở anh: “Cho dù trong hẻm núi đó có cái gì, đó đều là phiền phức của tôi. Nếu anh không biết thì sẽ chẳng có chuyện gì cả. Nhưng nếu anh biết rồi, đến khi đó có muốn không đếm xỉa tới cũng không dễ như vậy đâu.”

Nhạc Phong nhìn chằm chằm vào vết dây kia thật lâu, không mở miệng ngay.

Nếu như nói theo kiểu xưa, anh cũng có thể coi là đã lịch lãm trên giang hồ lâu năm, đạo lý mà Quý Đường Đường nói anh không thể không hiểu: có lúc, biết ít, thì cũng bớt phiền, không phải bí mật nào cũng hợp để thám thính hay dòm ngó, sự tò mò hại chết con mèo, có những bí mật, sẽ lấy mạng người khác.

Mà bí mật của Quý Đường Đường, nhất định là không đơn giản.

Quý Đường Đường biết anh ta đã bị mình làm cho lung lay, cô nhẹ nhàng đặt một cọng rơm cuối cùng lên lưng con lạc đà.

“Cho dù bản thân anh thấy không sao thì ít nhiều cũng phải nghĩ cho

Miêu Miêu chứ."

Quả nhiên, vừa nhắc đến Miêu Miêu, vẻ mặt của Nhạc Phong liền biến đổi, xem ra chiếc xương sườn mềm này đã bị cô tóm trúng rồi.

"Đối với anh mà nói, tôi cũng chỉ là một kẻ xa lạ, là người ngoài, anh thực sự muốn dây vào chuyện này? Nếu thực sự muốn vậy thì tôi sẽ nói cho anh biết, anh xác định là anh muốn nghe chứ?"

Sau một khoảng lặng ngắn ngủn, Nhạc Phong đột nhiên đứng dậy từ trên ghế: "Tôi không muốn nghe."

Quý Đường Đường mỉm cười: "Sáng suốt đấy."

Chẳng qua là cười mãi, cô lại thấy có chút chua xót trong lòng, mình quả nhiên là chó ghét người chê đến mức độ này, ngay cả Nhạc Phong còn không muốn nghe, xem ra nơi đây cũng chẳng ai muốn.

"Vậy cứ thế đi."

Cuộc đối thoại có thể kết thúc, Quý Đường Đường cúi đầu kéo khóa cổ lên.

Nhạc Phong lại không nhúc nhích, sau một lúc chần chừ, anh bình tĩnh mở miệng: "Đường Đường, nếu tôi muốn cô đi, cô sẽ không để bụng chứ."

Tay của Quý Đường Đường lập tức chững lại ở cổ áo.

"Tôi không muốn biết cô có bí mật gì, cũng không muốn biết cô đang làm gì. Nhưng so với Miêu Miêu, Vũ Mi, Hiểu Giai, thậm chí là cả đám lão Mao tử, con người cô quá phức tạp. Nếu chính bản thân cô cũng thừa nhận mình là một sự phiền phức, tôi không muốn chọc đến, nhưng cũng có quyền mời phiền phức đi chứ đúng không?"

Cổ họng Quý Đường Đường chuyển động một chút, định nói gì đó, lời ra đến miệng lại nuốt xuống, chỉ là Nhạc Phong nói chẳng khách khí chút nào như vậy, cô đến cùng vẫn không phải là kẻ mặt dày, lần đầu tiên bị người ta đuổi ra khỏi cửa thẳng mặt như vậy, hai gò má đỏ bừng như bốc lửa.

"Tôi sẽ nói một tiếng với lão Mao tử." Nhạc Phong đứng dậy đặt chiếc ghế về vị trí cũ: "Tiền phòng của cô mấy ngày nay chúng tôi sẽ không lấy, cô thu dọn một chút rồi đi luôn hôm nay đi, tự mình bảo trọng, không tiền."

Đôi ba câu nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng ý tứ trong đó lại nặng trĩu, từng chữ từng chữ, tựa như một cái tát quất lên mặt, Quý Đường Đường chỉ cảm thấy bờ môi phát khô, môi trên môi dưới chạm vào nhau cũng có thể cảm thấy sự thô ráp, cô khó khăn mở miệng, giọng nói thấp đến mức gần như không nghe thấy: "Tôi không thể đi được."

"Có ý gì?" Nhạc Phong quay đầu lại: "Cái gì gọi là cô không thể đi được?"

"Bọn chúng sẽ đến tìm tôi, tôi phải ở đây chờ. Nếu như tạm thời đổi nơi khác, chưa biết chừng sẽ có biến cố, tôi tạm thời không thể đi được."

Quý Đường Đường nhanh chóng nói ra những gì cần nói, gần như có thể cảm nhận được cơn bão tố sắp ập tới.

"Bọn chúng? Bọn chúng là ai?" Sắc mặt Nhạc Phong dần biết đổi: "Kẻ đã ra tay với cô?"

"Ừ."

Nhạc Phong giận tím mặt, anh nặng nề quăng chiếc ghế xuống đất, quát to về phía Quý Đường Đường: "Quý Đường Đường, con mẹ nó, cô thật quá vô sỉ!"

Ngoài cửa vọng đến giọng nói hốt hoảng của Hiểu Giai: "Đường Đường, sao vậy? Sao vậy?!"

Nhạc Phong căn bản không buồn để ý đến Hiểu Giai, anh chỉ vào Quý Đường Đường mắng âm lên: "Cô biết rõ những kẻ đó sẽ đến, cô còn chẳng nói tiếng nào như không có chuyện gì cả? Ở trong quán này có bao nhiêu người như vậy, Miêu Miêu, Vũ Mi, Hiểu Giai, bọn họ phải làm sao bây giờ? Nếu xảy ra chuyện gì thì sao?!"

Quý Đường Đường cắn chặt hàm răng, Hiểu Giai đứng ngoài cửa nghe

không được rõ, bỗng nghe thấy tên mình, lại càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, liền tiếp đấm lên cửa bùm bụp: “Này này, lại liên quan gì đến tôi hả, Nhạc Phong, có gì nói chuyện tử tế, anh đừng có cãi nhau với Đường Đường mà, anh xem, cô ấy đã bị ngã thành như thế rồi.”

Lời nói của Hiểu Giai ít nhiều cũng nhắc nhở Nhạc Phong, anh tiến lên một bước, túm chặt lấy cổ áo Quý Đường Đường kéo xốc lên, Quý Đường Đường bị túm như vậy, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tôi không truy cứu con người cô tại sao lại tồi tệ như vậy nữa.” Nhạc Phong hạ giọng: “Lập tức thu dọn đồ đạc, rút.”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, cô cố gắng đè nén cảm xúc của mình, hạ giọng khấn cầu Nhạc Phong: “Nhạc Phong, sẽ không có chuyện gì đâu, tôi đã quan sát rồi, quán trọ chỉ có hai cửa vào, đều ở dưới lầu. Đến lúc đó mọi người cứ ở trên lầu không đi xuống là sẽ không sao cả.”

“Cái con em cô!” Nhạc Phong rõ ràng bị cô làm cho tức điên lên: “Ngay cả mấy cửa vào cô cũng đã quan sát rồi, cô tưởng cô là ai chứ, đang đóng vai 007 à, cô có tư cách gì?!”

Càng nói càng tức, đến cuối cùng không kiềm chế được, đẩy mạnh cô ra.

Quý Đường Đường không đứng vững, lúc lùi về phía sau lại vấp phải thành giường, ngã phịch xuống đất.

Quán trọ của Mao Ca kết cấu toàn bằng gỗ, tầng hai dùng ván gỗ, chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ gây ra tiếng vang rất lớn, một người trên dưới trăm cân lại va chạm như vậy, cả tầng lầu đều rung lên một cái.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Nhạc Phong không ngờ tới cú đẩy này lại có thể xô ngã cô, trong lúc nhất thời có chút ngây ngẩn. Mà Hiểu Giai ngoài cửa đã hoàn toàn hoảng sợ, cô không nhìn thấy tình hình trong phòng, chỉ nghe thấy tiếng động lớn như vậy, thế nhất định là đã âm ỉ đến long trời lở đất rồi, trong chốc lát

trí tưởng tượng bay xa, trong đầu nhanh chóng hiện lên những cảnh tượng máu me đầy dất, gần như mất đi ngôn ngữ trong nháy mắt, trái tim gần như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Quý Đường Đường nằm trên mặt đất, không hề cảm thấy đau đớn, nước mắt rớt cục cũng không kìm nổi, từng giọt từng giọt rớt trên mặt đất, nhanh chóng đọng lại cùng với lớp bụi trên sàn gỗ, thoạt nhìn có chút vẩn đục. Quý Đường Đường tự giấu cười một tiếng, nhắm chặt mắt, nén nước mắt trong khóe mắt lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra chống tay vịn vào giường ngồi dậy, cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong vẫn đứng đó, từ góc độ này nhìn qua, vô cùng cao lớn, khí thế như muốn chèn ép cô xuống dưới lòng đất.

Quý Đường Đường mấp máy môi, giọng nói rất nhẹ: "Coi như là giúp tôi một lần, được không?"

Nhạc Phong không nói chuyện ngay, mặt đầy vẻ phức tạp nhìn Quý Đường Đường, môi mím chặt, dường như đang cân nhắc xem đến tột cùng có nên giúp hay không, có thể giúp được hay không.

Quý Đường Đường không nói gì thêm nữa, chỉ ôm gối ngẩng đầu nhìn anh ta.

Trong khoảng lặng ngắn ngủn, ngoài cửa bỗng vọng đến tiếng thét chói tai của Hiếu Giai: "Anh Mao Ca mau lại đây, cứu mạng với, Nhạc Phong sắp giết người rồi!"

Hai người bên trong phòng nhất thời không kịp phản ứng lại, hai mắt nhìn nhau, cuối cùng Quý Đường Đường hồi hồn trước, phì một tiếng bật cười, vừa cười đã không khép miệng lại được, cứ cười không ngớt cho đến khi đau cả bụng.

Cái cô Hiếu Giai hâm hâm dờ dờ này, sao trước kia không phát hiện ra cô ta đáng yêu như vậy nhỉ?

Nhạc Phong cũng lập tức hồi hồn, chắc anh cũng không còn gì để nói,

chỉ tức giận quay ra cửa quăng một câu: “Có bệnh!”

Nhưng dù là có bệnh thật hay là có bệnh giả thì cái cổ họng này của Hiếu Giai vẫn có uy lực tương đối vĩ đại, cộng thêm cú ngã của Quý Đường Đường khi nãy đã sớm kinh động đến người ở dưới lầu, chiếc cầu thang bằng gỗ lại nhanh chóng vọng đến những tiếng bước chân lộn xộn, giọng của Mao Ca là lớn nhất, trong giọng nói có thể thấy rõ sự suy sụp: “Thế này là thế nào?”

Quý Đường Đường lại bật cười.

Cô nhớ đến bộ phim truyền hình Hoàn Châu Cách Cách chiếu khắp cả nước rất lâu trước kia, mỗi lần đám Tiểu Yến Tử gây họa gì đó, vị Hoàng A Mã kia đều mặt đầy vẻ suy sụp mà chạy ra chạy vào, lời thoại cũng giống Mao Ca.

Thế này là thế nào...

Cô cười mãi, cười mãi, cười đến ra nước mắt, lúc ngẩng đầu lên, Nhạc Phong đang dùng vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn cô.

Cũng không hiểu tại sao, nhìn cô chật vật như vậy, hốc mắt đỏ bừng ngồi dưới đất vừa khóc vừa cười, cơn tức của Nhạc Phong lại không phun ra nổi, trước khi đám Mao Ca đập cửa thùm thụp đình phá cửa vào, anh hỏi Quý Đường Đường: “Nếu liên lụy đến những người khác, xảy ra chuyện không may thì làm sao?”

Quý Đường Đường bình tĩnh nhìn vào mắt Nhạc Phong: “Nếu xảy ra chuyện không may, tôi sẽ đền mạng.”

Nhạc Phong im lặng.

Đúng lúc đó, cái then cửa vốn không được bền chắc đã bị bên ngoài tông cho gãy, một đám người phá cửa mà vào, Mao Ca đi đầu tiên thiếu chút nữa không thu chân lại được.

Có điều anh ta nhanh chóng phanh lại. Cặp mắt của Mao Ca nhìn chằm chằm vào Quý Đường Đường đang ngồi dưới đất, nhìn khóe mắt thâm tím

và đôi môi còn dính tơ máu của cô, nhìn xong lại quay ra nhìn Nhạc Phong, sau đó anh ta lập tức nói lắp: “Chú... chú chú, đây là do chú... đánh?”

Chương 18

Đến giờ phút này, Hiểu Giai mới nhận ra biểu hiện của mình lúc này hoang đường thế nào, mắt thấy Mao Ca có khuynh hướng phóng đại sự hiểu lầm, cô vội vàng tiến lên một bước lấy công chuộc tội: “Không phải không phải, đây là do Đường Đường tự ngã.”

“Ngã?” Đầu Trọc chen từ sau lưng Mao Ca lên, nhìn một lúc lâu về phía Quý Đường Đường, sau đó liếc Hiểu Giai một cái: “Câu này chắc cũng chỉ gạt được cô thôi nhờ? Ngã với bị đánh mà cũng không phân biệt được, thế này mà là ngã sao?”

Quý Đường Đường thở dài trong lòng: Đám Mao Ca Đầu Trọc kiến thức rộng rãi, cách nói ‘Ngã bị thương’ quả nhiên cũng chỉ gạt được Hiểu Giai.

“Bị đánh...” Hiểu Giai lập tức hồ đồ: “Ai lại đi đánh Đường Đường chứ?”

Không nói thì thôi, lời vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người lại tập trung lên người Nhạc Phong một lần nữa.

Quý Đường Đường không ngờ mọi chuyện lại tiến triển một cách tức cười đến thế, đang do dự có nên đứng ra giải thích đôi câu hay không: nếu cô nói không phải là do Nhạc Phong đánh, mọi người nhất định sẽ hỏi trong hẻm núi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cô phải giải thích thế nào? Nhưng nếu không giải thích, Nhạc Phong chẳng phải là quá oan uổng?

Nhất thời cô tiến thoái lưỡng nan, chỉ biết trầm mặc không nói gì.

Mà trong cái nhìn của những người khác, sự trầm mặc của cô thể hiện vẻ cam chịu.

Đầu Trọc nhìn Quý Đường Đường một chút, lại nhìn Nhạc Phong, miệng há thành hình chữ O, đến lúc kịp phản ứng lại, dấm ngay một phát lên bả vai Nhạc Phong: “Không phải chứ, cậu tởm quá rồi đấy, dù sao cũng không thể đánh phụ nữ được.”

Nhạc Phong ăn một đấm của anh ta, chột nổi giận: “Tôi ngứa mắt cô ta, không được à?!”

Nói xong nhanh chóng gạt nắm đấm của Đầu Trọc ra, quay người sai bước bỏ đi, để lại một đám người trong phòng hai mắt nhìn nhau, sau mấy giây sững sờ, Miêu Miêu nhắc chân đuổi theo.

Quý Đường Đường không ngờ Nhạc Phong lại trả lời như vậy, trong kinh ngạc còn có sự cảm kích xen lẫn buồn cười, cô từ từ chống giường đứng dậy, dùng mu bàn tay xoa khóe miệng một cái — vừa nãy ngã như vậy, hình như bị va phải, khóe miệng đau rát.

Đầu Trọc mở miệng đầu tiên, không kìm được mà khác hẳn với lúc trước, thái độ lần này vô cùng khách khí: “Đường Đường, cô xem chuyện này...”

Anh em nhà mình đánh người ta, anh ta cũng nên hòa giải hòa giải mới phải.

Vừa nói còn vừa dùng mắt ra hiệu cho Long Gà, ý tứ là: đừng có để mình tôi lo lắng, ông cũng lên đi, nói hai câu dễ nghe thì chết à?

Long Gà hiếm khi lại tâm lý tương thông với Đầu Trọc, hắng giọng một tiếng, đang định bước lên trước — còn chưa bước xong, thân thể nhoáng một cái đã bị Mao Ca kéo lại.

“Hai đứa đừng đứng đây nữa, để cho Đường Đường nghỉ ngơi. Hiểu Giai, cô và Vũ Mi ở đây cùng cô ấy đi, đã ra bên ngoài, cũng nên quan tâm nhau một chút.”

Dứt lời thì vừa kéo vừa túm, lôi Long Gà và Đầu Trọc ra ngoài.

Đầu Trọc rất chi là không phục, suốt đường đi đều cố gắng tránh thoát khỏi vuốt sói của Mao Ca: “Ai da ai da, lão Mao tử, em đang nói giúp cho Nhạc Phong mà, chọc đến anh à? Thằng thối tha này đánh người anh có biết không hả? Anh xem, Quý Đường Đường không nói gì, chưa biết chừng trong lòng đang tính xem trả thù Nhạc Phong thế nào. Mấy người đến từ

thành phố lớn này, hơi một tí là muốn kiện lên tòa, anh có biết không hả..."

Đang nói đến đây, đã bị Mao Ca đập mạnh một cái lên đầu, khiến cho trước mắt biến thành màu đen.

Đầu Trọc còn chưa kịp bốc hỏa, Mao Ca đã cả giận trước: "Chú mày là heo à, như thế mà có thể là do Nhạc Phong đánh sao? Anh em nhà mình mà chú còn không hiểu hay sao? Nhạc Phong đã đánh phụ nữ bao giờ chưa? Hơn nữa, trong phòng Đường Đường chú không ngửi thấy mùi cồn à? Nhạc Phong đánh cô ta mà lại còn lấy cồn về cho cô ta xoa vết thương sao? Nó có bệnh à?"

"VẬY Nhạc Phong... đó rõ ràng là... thừa nhận." Đầu Trọc có chút hoang mang.

"Cho nên mới bảo là có gì đó không ổn, rõ ràng không phải chú ấy đánh, tại sao lại thừa nhận, tại sao nhỉ?"

"Chẳng lẽ... có gian tình?" Lòng Gà vẫn bị tóm đi bấy giờ chợt buông một câu dí dỏm nhạt thếch.

Mao Ca hoàn toàn không còn gì để nói, sau một lúc lâu, anh ta định nghĩa hai người: "Hai đứa chúng mày chính là heo, hai con heo!"

* * *

Có thể là do hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, đêm xuống rất nhanh, bởi vì còn dư lại nhiều thịt nướng nên bữa tối cũng không phải thu xếp thêm gì nữa, tất cả mọi người đều ăn thịt nướng, thỉnh thoảng uống mấy ngụm trà bơ, Miêu Miêu không quen ngửi mùi bơ, ngồi cùng với Nhạc Phong tận trong góc, thấp giọng nói gì đó. Vũ Mi ngồi gần cửa sổ, câu được câu chẳng tán dóc với Hiếu Giai, nhưng rõ ràng là lòng không yên, ánh mắt thường hay đảo qua góc nhà.

Sau mấy lượt như vậy, Hiếu Giai không vui, vươn tay gõ lên mặt bàn: "Này này, vẫn còn vương vấn nữa à, cậu còn chưa từ bỏ hả?"

Vũ Mi mất tự nhiên, mượn chuyện lấp liếm qua: “Nào có, tôi đang thấy lạ, đang yên đang lành sao Nhạc Phong lại phải đánh Đường Đường chứ?”

Vừa nhắc đến chuyện tồi tệ này Hiểu Giai lại thấy đầu sưng vù: Quý Đường Đường từ lúc quay về từ hẻm núi đã bị thương trên mặt rồi, như vậy hẳn không thể là do Nhạc Phong đánh. Nhưng Nhạc Phong lại thừa nhận ngay trước mặt mọi người, điều này thể hiện đích xác là do anh ta đánh. Nhưng thế thì không hợp lý, chẳng lẽ lúc Quý Đường Đường còn ở trong hẻm núi đã bị anh ta đuổi theo đánh rồi?

Hiểu Giai chỉ cảm thấy đầu óc không đủ dùng, sáng suốt quyết định không dây vào chuyện này, chỉ cúi đầu nghịch di động, nghịch được một lát lại ngẩng đầu nhìn Vũ Mi: “Máy bay đã đặt ngày mai rồi, ngày mai cho dù có thế nào cũng phải đi đấy.”

Vũ Mi sửng sốt một chút, ánh mắt nhanh chóng trở nên âm đạm: “Biết rồi.”

Thấy dáng vẻ này của cô ta, Hiểu Giai cũng có chút khó chịu, vươn tay vỗ vỗ lên vai cô ta: “Đừng nghĩ nữa, dù sao sau tối nay cũng sẽ chẳng còn cơ hội để gặp lại nữa.”

Vành mắt của Vũ Mi dần đỏ lên: “Tôi không nỡ, Hiểu Giai.”

“Có câu này tôi hỏi cậu đừng giận.” Hiểu Giai liếc mắt nhìn Nhạc Phong, cố ý hạ giọng xuống: “Cậu và Nhạc Phong, rốt cuộc đã đến mức nào rồi?”

Vũ Mi hỏi một đằng đáp một nẻo: “Tôi muốn tâm sự với anh ấy một lần.”

“Tâm sự cái gì mà tâm sự.” Hiểu Giai nhúc đầu: “Bạn gái chính thức của người ta còn đang ở đây, cậu tâm sự kiểu gì.”

Vũ Mi cụp mắt xuống: “Dù sao sau này cũng sẽ không gặp lại nữa, muốn tâm sự với anh ấy một chút cũng đâu có gì quá đáng.”

Hiểu Giai than thở một tiếng, đầu đập thẳng xuống bàn, lúc ngẩng đầu lên, mặt đã mang vẻ khinh bỉ: “Nếu Đường Đường cũng ở dưới lầu, tôi nhất định sẽ không ngồi với cậu, không thể đỡ nổi cậu nữa rồi.”

“Con người của Đường Đường cũng thật kỳ lạ.” Lời của Hiểu Giai nhắc nhở Vũ Mi: “Tôi cảm thấy cô ta không giống du khách một chút nào hết. Từ khi đến Ca Nại cô ta chẳng đi chơi đâu cả, ngày nào cũng chạy vào hẻm núi, chẳng lẽ trong hẻm núi đó có vàng hay sao?”

“Tính người ta thế thôi.” Ấn tượng của Hiểu Giai đối với Quý Đường Đường lại tốt vô cùng: “Lần trước không phải cậu cũng đã nói rồi còn gì, chưa biết chừng cô ấy thất tình, cử chỉ tương đối khác thường.”

Vũ Mi ừ một tiếng, suy nghĩ một chút lại tò mò: “Khác thường như vậy, nhất định là bị người ta đá, này, cậu nói xem loại người thế nào mà lại đá Đường Đường chứ?”

Hiểu Giai suy nghĩ một chút, chậm rãi đáp: “Loại có mắt không trông, tôi thấy Quý Đường Đường rất tốt, người cũng đẹp nữa, tôi mà là đàn ông, còn lâu tôi mới đá cô ấy.”

Vũ Mi nghe mà chua chát: “Tốt cái gì chứ, con gái không thể chỉ xem vẻ bề ngoài được, bên trong mới quan trọng, chưa biết chừng tính tình cô ta rất tồi tệ cho nên mới bị đá ấy, còn nữa, Nhạc Phong bỗng dưng sao lại đánh cô ta, nhất định là do bản thân cô ta có vấn đề.”

Hiểu Giai không nói gì, ngồi yên mờ mắt nhìn Vũ Mi chừng năm giây, Vũ Mi bị cô nhìn cho rợn cả lòng: “Làm sao hả?”

“Sao tôi nghe câu này lại nồng nặc mùi dấm chua thế nhỉ?” Hiểu Giai không vui: “Nhà cậu buồn dấm à? Sao cứ hắt dấm khắp nơi thế? Cậu nói xem, cậu nhăm vào Miêu Miêu còn chưa tính, giờ cậu còn so đo gì với Đường Đường, hả? Cậu ganh tỵ cô ấy bị Nhạc Phong đánh à? Vậy cậu cũng để Nhạc Phong đánh cậu một trận đi.”

...

Gần đến mười hai giờ đêm, Miêu Miêu kêu buồn ngủ trước tiên, bởi vì trời lạnh, đám người đã quen thức đêm cũng lục tục có ý tan cuộc, Đầu Trọc và Long Gà đóng hết cửa chính cửa sổ lại, Mao Ca lười phải dọn dẹp

xiên thịt, ra lệnh cưỡng chế mọi người phát huy tác phong trong căn tin trường học, tự giác tự nguyện xếp hàng cầm xiên nướng mang ra quây, Vũ Mi và Hiếu Giai cảm thấy vô cùng mới lạ, hi hi ha ha âm ỉ muốn chen ngang, Lòng Gà và Đầu Trọc cũng có chút hứng thú, đùa giỡn mãi không chịu để bọn họ chen vào, nhất thời cười cười nói nói rất náo nhiệt, Miêu Miêu kéo tay Nhạc Phong đứng bên cạnh nhìn đến là vui vẻ, thỉnh thoảng che miệng cười.

Đang ồn ào, Quý Đường Đường bỗng bước xuống từ trên gác.

Cô vừa xuất hiện, lầu dưới nhất thời yên tĩnh trở lại.

Cô rõ ràng đã chỉnh trang lại, toàn thân sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều, quần áo phảng phiu, đổi lại một chiếc quần quân đội, ống quần nhét vào trong giày leo núi cao cổ, dây giày thít chặt, dáng vẻ này, không giống như muốn nghỉ ngơi buổi đêm mà giống như bất cứ lúc nào có kèn lệnh là lên đường.

Ai cũng nhìn cô, cô lại chẳng nhìn ai, giống như sự náo nhiệt dưới lầu hoàn toàn chẳng liên quan đến cô, cô vòng qua mọi người đi thẳng đến trước quây, đặt một tờ tiền một trăm nguyên màu đỏ lên bàn, giọng nói không tính là lớn: “Rượu Thanh Khoa, mười chai.”

Mao Ca sững sốt nửa ngày, lúc mở miệng, nói năng cũng ngắc ngứ: “Mười chai?”

“Phải.”

“Em uống?”

“Em uống.”

“Uống bây giờ?”

“Uống bây giờ.”

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủn, Mao Ca há miệng, không biết nên nói gì, Lòng Gà chợt ghé qua: “Đường Đường, dưới lầu tan cuộc rồi.”

“Tôi biết chứ.” Quý Đường Đường cười cười: “Tôi cũng chỉ chờ đến lúc

này, uống rượu một mình cho yên tĩnh."

Đầu Trọc liếc cô một cái: "Uống rượu một mình chán lắm."

Quý Đường Đường trả lời rất bình tĩnh: "Thất tình, chỉ muốn yên tĩnh một mình."

Cô đã nói đến thế rồi, Đầu Trọc cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, nam nữ trẻ tuổi, hễ thất tình là cứ y như trời sập — Biểu hiện của Quý Đường Đường như vậy đã coi như rất tiết chế rồi, còn có người còn náo loạn hoang đường hơn quá đáng hơn nữa kia — cô chỉ không muốn bị người khác quấy rầy, bọn họ cũng nên biết điều phải không?

Vũ Mi đắc ý dùng mắt ra hiệu cho Hiếu Giai, ý tứ là: tôi đã bảo rồi mà, quả nhiên là thất tình.

Mao Ca lẩm bẩm trong lòng, vẫn cúi người lấy nửa két rượu Thanh Khoa ở dưới quây lên cho cô, Quý Đường Đường đón lấy từ trên quây, đang định xoay người, Lông Gà bỗng buông một câu: "Anh cũng độc thân đấy!"

Miêu Miêu không nhịn được, phì một tiếng bật cười, Nhạc Phong phát bực trứng mắt nhìn Lông Gà một cái: "Anh từ nhỏ đến lớn đều độc thân, anh có lúc nào không độc thân hay sao?"

Lần này chọc trúng phải chỗ đau, Lông Gà nhất thời như cà tím gặp sương, ử rử.

Vũ Mi và Hiếu Giai đều không kìm được mà bật cười khe khẽ, Đầu Trọc lại càng vui sướng khi người gặp họa, Quý Đường Đường cúi đầu, khoe miệng cong lên một độ cong rất cặn, sau đó ôm rượu đi về phía trong góc, quay lưng về phía mọi người ngồi xuống.

Mao Ca đuổi người: "Đi thôi đi thôi, ngủ đi ngủ đi, lâu dưới để lại cho người đang thương tâm, đừng có đứng đây cản trở."

Tiếng bước chân lộn xộn, mọi người đều rất biết điều bỏ đi, Mao Ca đi cuối cùng, anh ta hỏi Quý Đường Đường: "Cô bé, có cần đèn không?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Không cần đâu."

Mao Ca do dự một chút, vươn tay tắt đèn.

Phòng khách lập tức trở nên tối om, bóng tối dần dần tụ lại từ xung quanh, Quý Đường Đường bó gối ngồi trên ghế, một lúc lâu mới cúi người lấy một chai rượu từ trong cái két đặt bên cạnh chân ghế, tay trái từ từ vượt qua phần răng cửa ở nắp chai, tay phải móc từ trong túi ra một chiếc dao quân dụng, lấy dụng cụ mở chai ra.

Đang cầm dụng cụ mở chai đặt vào miệng chai, bên ngoài phòng khách chợt vọng đến tiếng bước chân, tiếng động dừng lại ở phía sau cách đó không xa, cảm giác rất quen thuộc, hẳn là Nhạc Phong.

Quả nhiên, giọng nói của Nhạc Phong vang lên: “Hai cánh cửa ở lầu dưới tôi đã khóa hết lại rồi, có chuyện gì, cô cứ gọi một tiếng.”

Quý Đường Đường không quay đầu lại, trong bóng tối, cô mỉm cười một cái, khóe mắt có chút chua xót.

Tiếp đó, tay phải dùng sức, ‘póc’ một tiếng, cái nắp kim loại của chai rượu Thanh Khoa đã bị nạy ra rớt xuống đất.

Quý Đường Đường ngửa đầu uống một ngụm rượu Thanh Khoa, vị rất chát, nồng độ cồn mặc dù chỉ có 11 độ nhưng trong một đêm lạnh lẽo như vậy lại mang theo một luồng nhiệt cay nóng tràn vào trong ruột, cay đến mức khiến cô rớt nước mắt.

Cô hít sâu một hơi, tỉnh táo nhắc nhở Nhạc Phong: “Buổi đêm đừng xuống dưới lầu, cho dù có nghe thấy tiếng động... cũng đừng xuống.”

Chương 19

Vũ Mi và Hiểu Giai ngủ trong phòng sáu người, trước khi ngủ, hai người quần chăn đắp mặt nạ, tán gẫu câu được câu chẳng, đang nhàm chán rảnh rồi, tiếng gõ cửa chợt vang lên, giọng nói của Nhạc Phong vọng vào: “Đã ngủ chưa? Mở cửa đi.”

Hiểu Giai còn chưa kịp phản ứng lại, Vũ Mi đã vèo một cái bật dậy, nhanh chóng gỡ lớp mặt nạ đắp trên mặt ra, nhấc chân xuống giường, khoác áo xỏ giày, chạy ra mở cửa.

Động tác trôi chảy liền tù tì, Hiểu Giai nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, tức giận kêu gào với bóng lưng của Vũ Mi: “Bình thường sao không thấy cậu tích cực như thế, hả?!”

Cửa mở, đối diện lại là Miêu Miêu, Vũ Mi sững sốt một lúc lâu mới phát hiện ra Nhạc Phong đang đứng ở khoảng tối đằng sau Miêu Miêu, Nhạc Phong gật đầu với cô ta một cái, coi như chào hỏi: “Tối nay Miêu Miêu sẽ ngủ cùng hai người.”

Vũ Mi theo bản năng chừa một lối đi ra, Miêu Miêu bước vào, Nhạc Phong xách hành lý đi theo sau cô ta, nhìn quanh một lượt, chọn cho cô ta một chiếc giường thấp sát tường.

Hiểu Giai không quan trọng hóa như Vũ Mi, vẫn đắp mặt nạ nói chuyện với Nhạc Phong: “Sao lại ở phòng bọn tôi, anh phải ở cùng với Miêu Miêu chứ.”

Nhạc Phong giúp Miêu Miêu trải ga giường, không buồn ngẩng đầu lên: “Hai ngày nay Ca Nại có trộm cướp, các cô ở cùng nhau sẽ tốt hơn, có thể quan tâm giúp đỡ lẫn nhau.”

“Sao tôi không nghe nói gì đến trộm cướp nhỉ?” Hiểu Giai nhỏ giọng nói thầm, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó: “Nếu muốn an toàn, vậy không bằng anh và đám Mao Ca Đầu Trọc cũng vào ở cùng đi, chúng tôi dù sao

cũng đều là con gái, nhất gan. Còn chia phòng làm gì nữa?"

Nhạc Phong không trả lời cô ta ngay, quay đầu lại nhìn Miêu Miêu: "Thế nào?"

Miêu Miêu cắn môi: "Như thế làm sao được..."

Vừa nhìn cảnh này, Hiểu Giai đã biết lúc trước nhất định là Nhạc Phong đã từng kể qua về trò ở chung này với Miêu Miêu — bọn họ đi ra ngoài vẫn hay nhập bọn ở chung, dĩ nhiên là chẳng thấy sao cả, nhưng kiểu như Miêu Miêu, chắc là không chấp nhận nổi.

Nhạc Phong lại rất chiều Miêu Miêu: "Vậy con gái các em ở chung với nhau, anh và đám lão Mao tử ở ngay bên cạnh, có gì cứ kêu lên."

Vũ Mi có hơi thất vọng, cô ta nhìn Miêu Miêu một cái, miễn cưỡng cười cười: "Ở chung cũng bình thường thôi mà, coi như là trải nghiệm."

Miêu Miêu vẫn lắc đầu: "Như vậy bất tiện lắm."

Nhạc Phong trải ga giường xong, lại quay ra kiểm tra then cửa, kéo qua kéo lại mấy lần xong mới gọi Hiểu Giai: "Hiểu Giai, cô qua đây một chút."

Hiểu Giai rúc trong chăn, không muốn động dậy một chút nào: "Lạnh lắm, chuyện gì hả? Bảo Vũ Mi giúp anh không được à?"

Nhạc Phong mặt không biểu cảm: "Sao hả, còn không sai được cô nữa à? Tôi chỉ nhắm trúng cô thôi đấy, ra đây cho tôi!"

Hiểu Giai lâu bầu vén chăn xuống giường, vừa xỏ giày vừa oán trách: "Chẳng ga lông tí nào, sao Miêu Miêu lại coi trọng anh được cơ chứ."

Miêu Miêu mím môi cười vui vẻ: "Đâu có, bình thường Nhạc Phong đối xử với con gái rất tốt."

Hiểu Giai vô tình lại cố ý liếc Vũ Mi một cái: "Đúng rồi, nếu không đã chẳng lừa được mấy cô nàng ngốc nghếch."

Bước lại gần, ánh mắt xuyên qua hai lỗ thủng trên mặt nạ lia về phía Nhạc Phong: "Vị gia này, có gì cần làm?"

Nhạc Phong móc từ trong túi quần ra một cái chìa khóa: "Khóa ngoài

hồng rồi, buổi tối khóa trong lại."

"Ôi chao, biện pháp bảo an được tăng cường sao?" Gương mặt Hiểu Giai mới chỉ hơi cử động mạnh một chút, cái mặt nạ giấy trên mặt liền rủ xuống dưới, cô nàng còn chưa phát giác, chẳng buồn bỏ ra, hiệu ứng kinh dị khiến cho Nhạc Phong nhìn mà cảm nín.

"Sao lại phải khóa? Phòng trộm? Có cần thiết phải thế không?" Hiểu Giai ước lượng cái khóa trên tay: "Là vì Miêu Miêu đúng không? Nhạc Phong, thế này là phân biệt đối xử rồi đấy, tôi với Vũ Mi đâu được đãi ngộ như vậy, ném vào trong cái phòng nát là xong, Miêu Miêu vừa tới một cái đã vận dụng đến thứ tiên tiến đắt giá như thế này..."

Cô nàng vừa nói vừa lắc lắc cái khóa sắt trong tay: "Biện pháp bảo an... tiên tiến đắt giá như thế này đây."

Miêu Miêu bị những lời cô nói làm cho sắc mặt ửng hồng, có điều nụ cười nơi khóe miệng thì vẫn không kiềm nổi.

Nhạc Phong phát bực, dừng một chút đột nhiên hạ thấp giọng, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc theo: "Hiểu Giai, khóa kỹ xong, lựa lúc nào đó, lén nhét chìa khóa qua khe cửa ra ngoài, một lát nữa tôi sẽ đến lấy."

Hiểu Giai há miệng, đầu tiên là chẳng hiểu gì, sau khi nghe rõ, cái mặt nạ trên mặt mắc ở mũi đã rớt xuống một nửa, cũng may cô nàng còn biết phải hạ thấp giọng: "Tại sao? Anh muốn giam cầm những cô gái... thanh xuân mơn mớn chúng tôi à?"

"Mơn mớn cái con em cô!" Nhạc Phong đang đứng lại bị cô nàng làm cho tức điên, anh cúi đầu ra vẻ như đang nghịch chốt cửa: "Ca Nại không chỉ đơn giản là có trộm cắp không thôi, nói ra sợ khiến cho Vũ Mi và Miêu Miêu sợ, tôi thấy cô trông có vẻ can đảm nên mới nói cho cô."

Nhạc Phong vốn không muốn để bọn họ xuống dưới lầu, nhưng lại không thể nói rõ ràng, đành phải lấp liếm qua, vốn có thể để chìa khóa lại cho Hiểu Giai, nhưng dưới lầu rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, thực sự anh

cũng không nắm chắc, cho nên liều một phen, khóa lại cho xong, đợi ngày mai mở ra cũng không muộn.

Đâm ngàn đâm vạn, không đâm thủng được lời nịnh hót, Hiểu Giai được anh bơm hơi vài câu như vậy, thực sự là lâng lâng khắp người, đắp mặt nạ nhìn Nhạc Phong cười: “Anh đúng là tinh mắt, chuyện này giao cho tôi là chuẩn quá rồi.”

* * *

Dương dương đắc ý vỗ ngực, đến khi khóa cửa mới nhớ ra một vấn đề: khóa lại rồi, nửa đêm có người muốn đi tiểu thì làm sao bây giờ? Cái này thì không thể nhịn được, nhịn là chết người đấy.

Vậy nên cô vội vàng quay đầu lại hỏi Vũ Mi và Miêu Miêu: “Khóa cửa đấy, hai người ai muốn đi toilet thì mau đi đi, nửa đêm tôi không dậy mở cửa cho đâu.”

Miêu Miêu lắc đầu: “Không đi.”

Vũ Mi chìa tay về phía Hiểu Giai: “Biết thừa là cậu lừa rồi, đưa chìa cho tôi, muốn đi tôi tự mở.”

Hiểu Giai không chịu: “Đi luôn bây giờ đi, phiền phức như vậy làm gì, đêm hôm lại mò xuống dưới đi toilet, lạnh bỏ xừ ấy.”

Vũ Mi chợt sinh lòng nghi ngờ, cô ta quay đầu nhìn Miêu Miêu một cái, thấy Miêu Miêu không để ý, đứng dậy đi thẳng đến bên cạnh cửa, hạ giọng hỏi Hiểu Giai: “Sao lại không thể giao chìa khóa cho tôi?”

“Không sao cả.” Hiểu Giai giả vờ không để ý: “Chẳng phải là vì Nhạc Phong đã nhờ tôi chuyện này hay sao.”

“Thôi đi.” Vũ Mi càng nghĩ càng thấy không ổn: “Vừa nãy cậu với Nhạc Phong đứng đây thì thầm to nhỏ gì hả?”

Hiểu Giai vẫn chưa chịu nói, trong lòng Vũ Mi đã chắc mẩm đến tám phần, bắt đầu túm lấy cái chân đầu của cô: “Không phải chứ Hiểu Giai, chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi? Giờ Nhạc Phong mới giao cho cậu

chút bí mật mà ngay cả tôi cũng không nói được sao? Cậu có tin là khi về tôi sẽ không mua bữa sáng giúp cậu nữa không? Còn nữa, sau này cậu mà đi muộn, tôi cũng không quẹt thẻ hộ cậu nữa."

Hiếu Giai sợ hết hồn: "Này này, đừng có ác thế chứ. Tôi không nói, chẳng phải là vì lo cậu sẽ sợ hay sao."

Trái tim Vũ Mi chợt nhảy lên thịch một tiếng: "Rốt cuộc là thế nào?"

Hiếu Giai nhìn Miêu Miêu một cái, thấy cô ta đang nghịch di động, vội vàng hạ giọng nói cho Vũ Mi nghe.

Tư duy của Vũ Mi nhanh nhạy hơn Hiếu Giai một chút: "Cậu nói coi? Anh ta khóa chúng ta lại làm gì? Có phải là bọn họ muốn làm chuyện gì đó, sợ chúng ta xuống quấy rầy không?"

"Tôi làm sao mà biết được, anh ta cũng đâu có nói." Hiếu Giai rầu rĩ: "Thôi nào thôi nào, giờ đã nói hết với cậu rồi, để tôi khóa cửa được chưa hả?"

Vũ Mi nhìn cô khóa cửa lại, chợt túm lấy cánh tay cô: "Đợi đã."

Hiếu Giai chẳng hiểu ra sao, Vũ Mi bước nhanh về chỗ nằm của mình, lúc quay lại, trong tay đã có thêm một chùm chìa khóa nhà, cô ta lấy chiếc chìa khóa trong tay Hiếu Giai ra so sánh với chùm chìa khóa của mình, sau đó lấy lại một chìa khá giống từ trong chùm của mình đưa cho Hiếu Giai: "Nhét cái này ra ngoài."

Hiếu Giai trợn mắt há mồm: "Cậu... cậu định làm gì?"

"Cũng không có gì." Vũ Mi nắm chiếc chìa còn lại trong lòng bàn tay: "Chỉ tò mò thôi."

"Này, cậu đừng thế." Hiếu Giai cuống đến mức giậm chân, lại sợ Miêu Miêu nhận ra: "Nhạc Phong mà biết thì sẽ giận đấy."

"Giận thì giận, chúng ta sắp đi rồi, có gì mà phải sợ anh ta? Chẳng lẽ anh ta còn dám đánh tôi?" Vũ Mi cắn môi: "Anh ta dám động đến tôi, tôi sẽ không để yên cho anh ta."

Dừng một chút, cô ta lại an ủi Hiểu Giai: “Một cái chìa vớ vẩn thôi mà, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Tối tôi không ra ngoài, không phải cũng giống như là khóa lại rồi hay sao. Nhưng quan trọng ở chỗ, quyền chủ động phải nằm trong tay chúng ta, cậu hiểu không? Ai mà biết buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì? Nhỡ đâu có hỏa hoạn thì sao, còn trông chờ Nhạc Phong đến mở cửa à? Cậu có bị ngu không đấy. Hơn nữa, biết đâu có gì hay để xem thì sao, mãi mới được ra ngoài chơi một chuyến, không xem có gì mới lạ? Bỏ lỡ thì tiếc lắm.”

“Cũng phải.” Đầu óc Hiểu Giai nhất thời không kịp vận hành, suy nghĩ một chút cảm thấy Vũ Mi cũng rất có lý, sau một lúc do dự, cúi người nhét chiếc chìa khóa đã bị Vũ Mi đánh tráo kia ra ngoài.

* * *

Lúc Nhạc Phong lấy được chìa khóa ở ngoài cửa phòng đám Vũ Mi về, mấy người Mao Ca vẫn còn chưa ngủ, Lông Gà hiếm khi ở lại, ngủ ở chiếc giường trên Mao Ca, đang khoanh chân xếp bằng trên đó, thò đầu xuống nhìn Mao Ca, miệng lại đang lải nhải không ngừng, Nhạc Phong nghe cả nửa ngày mới biết anh ta vẫn đang nói đề tài cũ.

“Em đang độc thân, Đường Đường lại thất tình, đúng là vô cùng trùng hợp~”

“Trùng hợp cái đầu ông!” Đầu Trọc ngủ ở cái giường trên của Nhạc Phong: “Người độc thân nhiều lắm, không có lấy một xu quan hệ với ông đâu.”

“Mấu chốt là ngay lúc này ngay ở đây.” Lông Gà cảm thán: “Hơn nữa chẳng nhẽ mọi người không phát hiện ra, Đường Đường vẫn luôn có hảo cảm với tôi hay sao? Còn nữa, ánh mắt của cô ấy mỗi lần nhìn tôi đều tràn ngập hàm ý...”

Nhạc Phong mới cởi áo được một nửa, bị anh ta làm cho buồn nôn: “Đường Đường từng nhìn anh sao? Nhét anh vào giữa đám đông cô ấy cũng không nhận ra nổi.”

Mao Ca còn thẳng thừng hơn: “Lông Gà, tỉnh lại đi, ngủ ngồi không tốt cho cơ thể đâu.”

“Em nghiêm túc mà.” Lông Gà rất buồn bã: “Nam chưa cưới nữ chưa gả, mọi người cho xin tí ý kiến đi được không?”

“Ý kiến của anh chính là chú mày nhanh đi ngủ đi.” Mao Ca hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Đường Đường đến từ Bắc Kinh, không nói đến những cái khác, nếu hai người thành đôi thật, con bé liệu có chịu ở lại Ca Nại không? Chú có chấp nhận hy sinh, đến Bắc Kinh sống qua ngày không, chú định làm gì? Mở tiệm tạp hóa? Muốn mở cửa hàng ở Bắc Kinh cần bao nhiêu tiền hả, chú cùng lắm là mở được cái quán ở lề đường, ngày ngày còn bị dân phòng đuổi khắp nơi nữa.”

“Em có thể đi làm diễn viên quần chúng mà, thân tượng của em là Vương Bảo Cường đấy, hơn nữa, hình tượng của em mạnh mẽ hơn anh ta nhiều.” Lông Gà vươn tay vò vò quả đầu ổ gà của mình: “Làm tóc gì đó xong cũng có thể khiến cho hàng ngàn thiếu nữ mê đắm. Đến lúc đó, biết đâu em lại không vừa mắt Đường Đường, đá cô ấy chưa biết chừng...”

Chưa nói xong, một đôi tất bị vo thành một cục từ giường dưới bỗng bay vọt lên, đập vào mũi anh ta, một thứ mùi mồ hôi chân nồng nặc xộc lên tận não, Lông Gà thiếu chút nữa nháy dựng lên: “Của ai đấy? Của ai đấy? Nửa tháng chưa rửa chân đúng không?!”

Cúi đầu xuống nhìn, Nhạc Phong đang cười lạnh ở bên dưới: “Anh cũng biết thế à? Lần sau mà còn ném tất lên giường tôi nữa, tôi sẽ nhét thẳng vào miệng anh.”

Thì ra là tất của mình, ngọn lửa đang chuẩn bị bùng phát của Lông Gà lập tức tàn lụi, dừng một chút mới làm bộ làm tịch: “Thực ra thì hãy còn sạch chán, vẫn còn mùi thơm của bột giặt đây này...”

Nhạc Phong và Mao Ca đều không để ý đến anh ta, Đầu Trọc nằm trên nôn khan hai tiếng, tiện tay kéo dây đèn trên trần nhà.

Trong bóng tối, Lông Gà thở dài: “Mình vẫn độc thân...”

Căn phòng dần dần yên tĩnh lại, bên ngoài lại bắt đầu nổi gió, có mấy nhà mái lam không được chắc, bị gió quất vào kêu lên ùng ùng, Nhạc Phong không ngủ yên được, cứ lặn qua lộn lại, giường tầng thiết kế không được ổn định, bị anh làm cho rung lắc, khiến Đầu Trọc cũng mất ngủ theo, anh ta giơ tay vỗ vỗ liên tiếp xuống ván giường: “Sao thế hả, trên giường có chuột à?”

Nhạc Phong không trả lời, anh ngồi dậy từ trên giường, chạm đến cái bật lửa đặt bên gối, châm một điếu thuốc, trong bóng tối, khói thuốc mờ nhạt loang ra khắp nơi, chỉ có thể nhìn thấy một đốm đỏ chọt tắt, chọt lóe.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Phong bỗng mở miệng: “Lão Mao tử, súng của anh đâu?”

Chương 20

Mao Ca đang ngủ mơ mơ màng màng, lại bị câu này đột ngột làm cho bừng tỉnh, vừa mở miệng đã lắp bắp: “Súng á... chú... chú cần súng làm gì?”

Đầu Trọc cũng chán chường: “Cậu làm gì thế? Định đi săn? Săn thú sao phải dùng súng của Mao Ca? Của mình không dùng được à?”

Nói xong, gần như là đồng thời cười phá lên với Lông Gà nằm phía đối diện.

Dọc đường đi, nhất là trên đường quanh miền Tây, từ săn thú này còn có một nghĩa khác. Nói dễ nghe thì là săn tình, hạ lưu một chút thì chính là ‘tìm gái’.

Nhạc Phong tức giận: “Phấn đi! Em đang hỏi súng thật, khẩu súng của anh ấy!”

“Anh nào có súng?” Mao Ca giả ngu: “Anh đây không dùng súng lâu lắm rồi. Anh là lương dân, chính sách quốc gia quy định không được phép dùng súng, anh luôn tuân thủ pháp luật...”

“Thôi ông anh dẹp đi.” Lông Gà hừ qua lỗ mũi: “Không phải ông anh có một khẩu súng săn ổ đạn quay hay sao? Năm ngoái bão tuyết lấp đường đi, anh còn cầm giẻ lau tám mươi lần bão muốn vào hẻm núi săn sói cơ mà, nhét dưới giường chứ gì? Quốc gia bao nhiêu chuyện như vậy, rừng mớ hay sao mà đi làm khó anh chỉ vì một khẩu súng vớ vẩn...”

Trong lúc nói chuyện, Nhạc Phong đã vén chăn xuống giường, cầm đèn pin lục lọi dưới gầm giường Mao Ca.

“Này này này.” Mao Ca cuống cuống, xoay người đứng dậy túm lấy cánh tay Nhạc Phong: “Súng là thứ để nghịch linh tinh được à, đây tính là tàng trữ phi pháp, sẽ bị xử phạt đấy, mấy đứa thiếu kiến thức pháp luật như các chú, muốn đẩy anh đi ăn cơm tù đúng không?”

Bả vai Nhạc Phong trầm xuống, tránh thoát khỏi cánh tay của Mao Ca:

“Ở cái nơi như thế này, hờ một tí là vào núi săn sói, giấu khẩu súng săn thì có gì lạ? Dân Tạng ngày nào cũng đeo trường đao chạy lung tung trên đường cũng có bị làm sao đâu.”

“Không phải, mấu chốt là chú lấy súng làm gì hả?” Mao Ca phát điên.

“Em gác đêm.”

“Gác cái con em chú.” Mao Ca mở miệng chửi thề: “Ca Nại quanh năm suốt tháng không có nổi một thằng trộm, chú còn gác đêm cái khi gì. Con mẹ nó, chú tưởng đang đi đóng quân ở dã ngoại đấy à.”

Trong lúc tranh chấp, Đầu Trọc đã kéo dây đèn xuống, anh ta nhìn Nhạc Phong một lát, bỗng lại nói đỡ cho Nhạc Phong: “Anh cứ để nó gác đi, có người gác đêm cho lại chả sướng à, lão Mao tử, anh đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

Mao Ca trợn trừng hai mắt nhìn Đầu Trọc, Nhạc Phong thừa dịp anh ta phân tâm mà kéo khẩu súng được bọc trong vải từ dưới gầm giường ra, tiện tay nhặt áo lên đi ra ngoài, chờ đến lúc Mao Ca chú ý đến anh, cửa đã cách một tiếng khép lại.

Mao Ca tức đến trợn mắt, Đầu Trọc nằm trên cao tặc lưỡi xuýt xoa: “Cái thằng Nhạc Phong này, tán gái quá là tài, thời cơ hơi bị tốt.”

“Bao giờ cơ?” Lông Gà không kịp phản ứng, có chút rầu rĩ.

“Ông nghĩ coi, ai đang ở dưới lầu, chẳng phải là Đường Đường hay sao.” Đầu Trọc chỉ điểm cho anh ta: “Đường Đường không phải bị thất tình sao, đang uống rượu giải sầu còn gì, thời điểm này là lúc mà tâm hồn phụ nữ vô cùng yếu ớt. Lúc này, thằng thối tha Nhạc Phong kia lại xuất hiện, thằng ôn ấy đẹp trai thế nào cơ chứ, mà đấy là chưa tính nó còn mang cả súng theo, mùi vị đàn ông bọc lộ không sót tí gì, ôi khốn thật, tôi mà là Đường Đường tôi sẽ lập tức chui vào vòng tay của nó, không phải do dự.”

Lông Gà lại phản bác: “Chưa chắc đã vậy, Nhạc Phong và Đường Đường vẫn không hợp nhau, nhớ đâu cậu ấy cầm súng là để bắn Đường Đường thì

làm sao.”

Mao Ca bị hai người này làm cho tức đến nỗi suýt không thở nổi, anh ta ngồi dậy xỏ giày: “Không được, phải lôi thằng thối tha này về.”

Vừa nói đến đó, cách một tiếng, Đầu Trọc đã tắt đèn đi.

“Này này, đèn!” Mao Ca nóng nảy.

“Thôi nào lão Mao tử, cho dù giữa Nhạc Phong với Đường Đường có chuyện gì thì anh cũng đừng xen vào.” Trong bóng tối, phía trên vọng đến giọng nói lười nhác của Đầu Trọc: “Nhạc Phong đâu phải người không đáng tin, cho dù có cầm súng cũng không làm chuyện gì xấu xa đâu. Nhớ người ta thực sự đang mất đối mắt ở dưới lầu, anh xuống không phải là phá hoại cảnh tượng hay sao.”

Giọng nói rầu rĩ của Mao Ca vang lên: “Chú là heo à, Miêu Miêu vẫn đang ở đây kia mà, Nhạc Phong có hoang đường hơn nữa cũng sẽ không đến mức ấy chứ.”

Đầu Trọc xoay người, sau đó than thở: “Em chỉ mong hai người đó thực sự có gì, khiến cho Miêu Miêu tức lên mà cắt đứt luôn với Nhạc Phong là tốt nhất — tuy nói em cũng không thích Đường Đường là bao nhưng so với việc cùng Miêu Miêu quay về đi làm thì vẫn tốt hơn nhiều.”

Câu này vừa nói ra đã khiến người ta nghe mà buồn bực, Mao Ca một lúc lâu vẫn không nói gì, Lông Gà lại lâu bầu nói: “Vậy ông lại nhét vật báu cho Đường Đường gánh? Thay đổi phương pháp tạo cơ hội cho hai người? Đường Đường không gánh nổi đâu, Nhạc Phong và cô ấy không hợp nhau mà, ông đây là tuyệt vọng quá nên cách nào cũng dám thử à?”

Đầu Trọc thờ ơ như không: “Quan tâm nhiều thế làm gì, tôi mặc kệ Nhạc Phong ở cạnh Đường Đường là gây gỗ hay là đánh nhau, chưa biết chừng lại cọ sát ra lửa ấy. Hơn nữa, bọn họ ở bên nhau, chính là để cho Miêu Miêu thấy, mấy cô gái trẻ kiểu này hay đa nghi lắm, Nhạc Phong và Đường Đường cứ ở cạnh nhau như thế, trong lòng Miêu Miêu có thể không lăn tăn

được sao? Một lần hai lần, chưa biết chừng lại chó ngáp phải ruồi.”

“Như thế là không được đâu.” Mao Ca gãi đầu: “Dỡ mười ngôi miếu không bằng phá một mối duyên, chúng ta lại ở đây rắp tâm làm chuyện xấu phá hoại Miêu Miêu và Nhạc Phong, như vậy xấu xa quá đúng không? Quá xấu xa, đúng, quá xấu xa.”

Nói mãi nói mãi, anh ta liền nằm xuống, thuận tiện trùm chăn lên.

Đầu Trọc ở bên trên trở mình, miệng lầm bầm: “Ừ, đúng là rất xấu xa.”

Lông Gà cũng phụ họa: “Chết rồi chết rồi, xấu xa quá rồi.”

Nhất thời căn phòng trở nên yên tĩnh lại, không ai nhắc đến chuyện kéo Nhạc Phong về nữa.

* * *

Khi Nhạc Phong xuống lầu, mới phát hiện ra chiếc đèn trên tường hành lang đang được bật, Quý Đường Đường tựa vào tường ngồi trên hành lang, nửa két rượu kia đặt bên cạnh, trước mặt có hai chiếc chai rỗng, trong tay còn cầm nửa chai rượu, thỉnh thoảng lại tu một hớp như đang uống nước.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô cảnh giác ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Nhạc Phong thì cau mày, tựa vào tường đứng dậy: “Anh xuống làm gì?”

Nhạc Phong không để ý tới cô, tiếp tục bước xuống lầu dưới, còn chưa đi được hai bước, Quý Đường Đường đã chắn ở dưới cầu thang, nghếch mặt lên rất là cương quyết: “Nhạc Phong, anh đi lên đi.”

“Đây là nhà cô à, tại sao tôi phải lên?” Nhạc Phong thực sự cảm thấy không thể nói chuyện tử tế với cô được, còn chưa tới hai câu đã bắt đầu bốc lửa, anh tiếp tục đi xuống lầu dưới, cho đến khi không đi được nữa — cầu thang rất hẹp, tư thế kia của Quý Đường Đường rõ ràng là một người đã đủ giữ quan ải.

Nhạc Phong từ trên cao nhìn xuống trừng mắt với cô một cái: “Quý Đường Đường, chó ngoan không cản đường.”

“Là anh bảo tôi đừng gây liên lụy cho người khác, giờ anh lại đi xuống là

thế nào?" Quý Đường Đường khinh bỉ nhìn khẩu súng đang giắt trên vai anh: "Còn mang cả súng bắn chim nữa cơ đây, làm bộ làm tịch."

Nhạc Phong mất một lúc lâu mới đè nén cơn giận xuống được: "Nói chuyện dễ nghe một chút thì chết à, nhường đường!"

Quý Đường Đường như không hề nghe thấy, lại còn ngửa đầu uống một ngụm rượu Thanh Khoa, sau đó, cô dùng mu bàn tay quệt quệt khoe miệng: "Nhạc Phong, quay lại lầu trên đi, tôi không cần anh giúp."

Khoe miệng Nhạc Phong lộ ra một tia cười giễu cợt, anh ghé sát vào Quý Đường Đường, nhìn vào mắt cô nói từng chữ: "Đúng là tự mình đa tình, tôi có nói là đến giúp cô không?"

Nói xong, không chút khách khí đẩy cô ra, đi thẳng xuống lầu, giờ chân đá nửa két rượu kia ra chỗ khác, đặt súng qua một bên rồi ngồi xuống đất.

Quý Đường Đường sầm mặt lại: "Thế anh xuống làm gì, hóng mát à?"

Nhạc Phong chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Gác đêm."

"Gác đêm cái quái gì anh." Quý Đường Đường phát bực: "Không phải chúng ta đã thương lượng ổn thỏa rồi sao, anh ở trên gác, tôi ở dưới lầu."

"Ai thương lượng ổn thỏa với cô?" Nhạc Phong tức giận: "Chỉ bằng cô..."

Anh chỉ vào mặt Quý Đường Đường: "Bị đánh cho sắp hủy dung đến nơi."

Lại chỉ lên cổ cô: "Còn bị siết cho suýt tắt thở, tôi có thể yên tâm giao lầu dưới cho cô sao? Cô có hy sinh cũng chả quan trọng, nhưng nhờ đâu kẻ đó vào được thì làm sao, Miêu Miêu và mọi người phải làm thế nào đây?"

Quý Đường Đường sững sốt một chút, theo bản năng hỏi một tiếng: "Là vì Miêu Miêu?"

Nhạc Phong rất không khách khí: "Nếu không thì sao? Vì cô? Đâu có quen thân gì với cô."

Quý Đường Đường không nói gì, một lát sau, cô nở một nụ cười tự giễu: "Đương nhiên rồi, đâu có quen thân gì với tôi."

Cô vẫn dựa vào tường ngồi bệt xuống, cách Nhạc Phong một khoảng.

Nhạc Phong mắt lạnh nhìn cô ngồi xuống, không nhin được nhíu mày: “Cô không sợ lạnh à, con gái con đũa, không có việc gì thì đừng có ngồi bệt trên đất.”

Quý Đường Đường mỉm cười một cái, cũng chẳng quay đầu nhìn anh ta: “Vậy sao anh còn ngồi?”

“Tôi làm sao mà giống cô được, tôi là đàn ông.”

Một câu nói rất bình thường, lại khiến cho thân thể Quý Đường Đường đột nhiên run lên một cái, cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, giống như chưa từng biết anh, nhìn mãi, vành mắt dần dần đỏ lên.

Ánh mắt của cô dịu dàng vô cùng, trong lòng Nhạc Phong chợt dâng lên một cảm giác khác thường, không kìm được hỏi cô: “Sao thế?”

Quý Đường Đường bấy giờ mới kịp phản ứng lại, cô lắc đầu một cái, quay mặt qua nơi khác, vươn tay phủ lên mí mắt nóng bỏng, lặng lẽ lau đi giọt lệ trên khóe mắt, dùng giọng nói cố ý tỏ ra vui vẻ đáp lại anh: “Không sao cả, mấy người là đàn ông, mấy người lợi hại.”

Nhạc phong nhạy cảm nắm bắt được sự khác thường trong giọng nói của cô.

“Mấy người?” Anh nhấn mạnh: “Mấy người? Còn ai nữa?”

Quý Đường Đường không lên tiếng.

Nhạc Phong đã đánh hơi được đôi chút, anh nhìn Quý Đường Đường, trong giọng nói có thêm chút ý tứ trêu chọc: “Xem ra câu tôi vừa nói, trước kia đã có người nói với cô rồi, Đường Đường, quan hệ của người này với cô không bình thường đúng không, là bạn trai hả?”

Quý Đường Đường vẫn không lên tiếng, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, không biết là do ánh đèn mờ mờ hay là do vẻ mặt dịu dàng của cô lúc này, từ góc độ của Nhạc Phong nhìn qua, gương mặt bên của cô vô cùng xinh đẹp.

“Đúng là danh hoa có chủ rồi à? Xem ra Lông Gà hết cơ hội rồi.” Nhạc Phong cười lớn: “Vậy bạn trai cô đâu, sao không trông chừng cô cho tử tế, lại thả cô một mình chạy lung tung ở bên ngoài thế này?”

Nụ cười trên gương mặt Quý Đường Đường dần biến mất, cô nhìn Nhạc Phong một cái, nâng chai rượu trên tay đặt lên miệng: “Vừa nãy không phải đã nói rồi sao, thất tình.”

“Vậy cũng chưa chắc, xem thái độ của cô, chắc vẫn còn nhớ nhung anh ta lắm, chưa biết ngày nào đó sẽ nối lại. Như tôi với Miêu Miêu ấy.” vừa nhắc đến Miêu Miêu, mặt mày của Nhạc Phong có thêm chút dịu dàng: “Cãi nhau âm ỉ, cũng từng chia tay, nhưng không cắt đứt được.”

“Tôi và người đó, không giống anh với Miêu Miêu.”

“Sao lại không giống?”

Quý Đường Đường cứng người lại, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trên, nơi đó, chiếc đèn tường phủ đầy bụi, bên cạnh chằng đầy mạng nhện, dưới ánh đèn chiếu rọi, tơ nhện tản ra những ánh sáng kỳ dị.

“Người đó không còn nữa rồi.” Giọng nói của Quý Đường Đường rất phẳng lặng, cô giơ chai rượu lên cao: “Kính người đó.”

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Phong, đem nửa chai rượu còn lại, ừng ực ừng ực trút hết xuống.

Chương 21

Nhạc Phong trầm mặc một lúc, bên ngoài gió lại bắt đầu thổi mạnh hơn, quạt vào tấm chắn trên mái hiên kêu lên ken két, từ hành lang, trùng hợp có thể nhìn thấy được hai cánh cửa ở đằng trước và đằng sau, cửa sau xây gần đồng cũi bên cạnh nhà bếp, cửa gỗ đơn sơ, phần dưới chập chập và vá gió lùa qua được, then cửa đã được chốt, gió ở bên ngoài đập vào, chốc chốc lại vang lên những tiếng lách cách.

Mất một lúc lâu, cả hai không nói gì, tầm mắt đều bị tiếng động từ cánh cửa sau thu hút, tựa hồ chỉ sau một khắc, sẽ có kẻ phá cửa mà vào.

Trong khoảng lặng, Nhạc Phong bỗng lên tiếng: “Đường Đường, kể cho tôi nghe đi.”

“Kể cái gì?” Quý Đường Đường quay lại nhìn anh.

“Toàn bộ chuyện này.” Nhạc Phong vươn tay cầm lấy khẩu súng gác trên tường đặt ngang đầu gối, túm lấy một góc vải bắt đầu lau nòng súng: “Cho dù có dính đến điểm bí mật không thể nói ra được của cô, thì ít nhất, cô cũng phải cho tôi biết đại khái, hơn nữa đêm tôi không ngủ, vác súng ra chịu lạnh ở trong cái hành lang này, rốt cuộc là vì thứ gì chứ?”

“Không phải vì Miêu Miêu hay sao?” Quý Đường Đường cố ý giả ngu, trước khi Nhạc Phong sầm mặt xuống định trừng cô, phì cười một tiếng: “Đùa chút thôi mà, làm gì mà nóng vậy.”

Cô giở chai rượu Thanh Khoa ra trước mắt, mượn ánh đèn mờ nhìn rượu trong chai sóng sánh sóng sánh, xem tình hình dường như cũng không định trả lời câu hỏi của Nhạc Phong, Nhạc Phong biết tính tình của cô, cũng đã chuẩn bị tâm lý cô sẽ né tránh, đúng vào lúc sắp hết hy vọng với câu trả lời của cô, Quý Đường Đường lại lên tiếng.

“Tôi đến Ca Nại là vì chuyện của Lăng Hiểu Uyển, hy vọng có thể tìm ra được kẻ đã hại cô ấy, tôi nghĩ, đây cũng là tâm nguyện của người nhà cô

ấy."

"Cô được người nhà cô ta ủy thác? Cô là cảnh sát? Thám tử? Thám tử tư?"

Quý Đường Đường không trả lời thẳng: "Anh cảm thấy như thế nào thì là thế ấy đi."

"Vậy xem ra đều không phải rồi." Nhạc Phong nhún nhún vai: "Sau khi Lăng Hiểu Uyển mất tích, cảnh sát Ca Nại đã tập hợp chúng tôi vào hẻm núi tìm một lượt, vẫn không tìm thấy. Cảnh sát còn chưa kết luận cô ta đã chết, cô lại có thể xác định được cô ta chết rồi sao? Lại còn bị người ta hại chết nữa?"

Quý Đường Đường nhìn anh: "Anh có muốn nghe tôi kể nữa không đây?"

Hỏi mà cũng không cho hỏi, Nhạc Phong cảm tức, sau đó bực bội nói: "Mời ngài."

"Sớm hôm đó lúc vào hẻm núi, đúng là tôi đã gặp Trần Vĩ. Cậu ta gần như mất tích ngay trước mắt tôi, cho nên sau đó tôi vẫn luôn tìm kiếm cậu ta, bao gồm cả buổi tối hôm tôi đến Cách Tang* ở. Trễ hơn một chút, tôi biết cậu ta đã chết..."

"Từ từ." Nhạc Phong nghe mà hết hồn, không kịp được ngắt lời cô: "Sau đó sao cô có thể biết được cậu ta đã chết? Cậu ta chỉ mất tích trước mặt cô thôi, đâu phải là chết ngay trước mắt cô. Còn nữa, cái gì gọi là mất tích ngay trước mắt cô chứ? Đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, nếu cậu ta mất tích, tại sao cô không nói gì? Cô phải báo cảnh sát trước chứ?"

Quý Đường Đường thở dài, ngửa đầu lại tu một hớp rượu: "Anh hỏi nhiều như vậy, bảo tôi nói thế nào đây?"

"Được rồi, đừng uống nữa." Nhạc Phong đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay giật lấy chai rượu: "Cô uống say, làm sao mà kể chuyện cho tôi nghe được?"

Quý Đường Đường vẫn không nhúc nhích, tay phải vẫn còn giữ nguyên

động tác cầm chai rượu, cô nhìn bàn tay trống rỗng, đột nhiên có chút khó chịu, thấp giọng nói một câu: “Nhạc Phong, đây không phải chuyện cổ tích.”

Nhạc Phong nhanh chóng ý thức được giọng điệu của mình quá đổi ngả ngớn, hoặc có lẽ, anh còn chưa thực sự cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của vấn đề — đây không phải là chuyện vặt vãnh như ngã vấp đầu gây chân, Quý Đường Đường mặc dù nói ra rất bình thản, nhưng mới đó đã đề cập đến tận hai mạng người, một mình cô, rốt cuộc làm sao đối mặt được với chuyện này?

“Vậy ban ngày, vết thương trên mặt và cổ cô, đều do đối phương gây ra? Bọn chúng biết cô biết chuyện cho nên hạ thủ với cô?”

Quý Đường Đường khẽ gật đầu một cái.

Nhạc Phong im bật.

Vết thâm tím ở khoeo mắt cô còn rất rõ ràng, vết thương ở khoeo miệng đã bắt đầu kết vảy, biểu cảm trên mặt thản nhiên, thản nhiên đến mức có chút hồ hững.

Nhạc Phong nhìn cô, tưởng tượng những áp lực mà cô phải chịu đựng cùng với những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, cô không biết vì nguyên nhân gì mà lại không thể đứng ngoài một bí mật liên quan đến mạng người, một thân một mình đi dò xét chân tướng, dù có bị bọn họ hiểu lầm cũng không biện bạch hay giải thích dù chỉ một câu. Hôm nay ở trong hẻm núi, có thể cô đã dạo qua một vòng giữa sự sống và cái chết, sau khi trốn thoát lại không thể nói ra mọi ẩn ức hay khổ sở với bất cứ người nào, cũng không thể khóc toáng lên mà phát tiết cho thỏa thích. Tiếp đó nữa thì sao? Anh xông vào, chỉ tay vào mặt cô mắng một trận, thậm chí còn ra tay...

Trong lòng Nhạc Phong chợt dấy lên một sự biến hóa lạ thường, không rõ là khổ sở, hối hận, áy náy hay là thứ gì khác, nếu cô ẩn ức mà khóc lóc, hay là vẫn đối chọi gay gắt gây gổ với anh như trước kia, trong lòng anh có

lẽ còn được dễ chịu hơn đôi chút, nhưng cố tình cô lại tỏ ra thản nhiên thờ ơ như vậy, một người phải trải qua bao nhiêu trắc trở, chịu đựng bao nhiêu nỗi uất ức mới có thể mỉm cười cho qua trước tình cảnh như thế? Tuổi cô cũng không lớn hơn Miêu Miêu là bao, cũng đáng được nâng niu trong lòng bàn tay mà cứng chiều che chở, rốt cuộc là vì sao, cuộc đời của mỗi người lại chênh lệch lớn đến vậy?

Nhạc Phong càng nghĩ càng khó chịu, khóe mắt lại có chút cay cay.

Quý Đường Đường bị ánh mắt và sự biến hóa trên gương mặt của anh làm cho sờ sợ, cô có chút bối rối, nhìn anh lạ lùng: “Nhạc Phong, anh làm sao thế?”

Nhạc Phong lắc đầu, thở dài thườn thượt, đè nén sự chua xót trào dâng trong lòng xuống, sau đó cười cười: “Không sao cả. Đường Đường, cô lại đây.”

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, ngồi xích lại gần anh, Nhạc Phong vươn tay ra, ôm lấy cô từ đằng sau, siết chặt cô một cái, ghé vào bên tai cô nói một câu: “Đường Đường, cô là một cô gái tốt.”

Quý Đường Đường bị hành động bất ngờ này của anh làm cho hoảng sợ, theo bản năng muốn tránh ra, rồi lại chợt nhận ra được thiện ý của Nhạc Phong trước, thân thể căng cứng từ từ thả lỏng, cái ôm của Nhạc Phong rất ấm áp, bờ vai dày rộng và vòng ôm truyền đến cảm giác an toàn và chân thật đã biến mất từ rất lâu rồi.

Quý Đường Đường đã quá lâu rồi không nhận được thiện ý và sự quan tâm như vậy, trong nháy mắt, cô chợt thấy thật mát mẻ và thương cảm: Thật đáng tiếc, cái ôm này, lại chẳng thuộc về cô.

Cô cười cười ngược mặt lên: “Chẳng trách Miêu Miêu thích anh như vậy, Nhạc Phong mà dịu dàng lên, cũng rất kinh người.”

Nhạc Phong nói lỏng tay, rất bất mãn nhìn cô: “Kinh người? Không cảm động à? Tổn thương quá đi mất.”

Quý Đường Đường không tìm được mà bật cười trước, cô vén tóc ra sau tai, ngẩng đầu định nói gì đó, chợt, trái tim bỗng nhảy lên một nhịp, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía lầu trên, Nhạc Phong sững sốt, cũng nhìn theo tầm mắt của cô.

Ở đó, trên cầu thang, Miêu Miêu đang đứng, còn có cả Vũ Mi.

Đầu óc Quý Đường Đường có chút đờ đẫn, thực hoang đường, lần đầu tiên, trong lòng cô trào dâng sự áy náy với biên kịch của những bộ phim truyền hình.

Bao nhiêu lần xem phim truyền hình, khi xem đến những cảnh quá mức trùng hợp vừa khoa trương lại giả tạo như vậy, cô đều si và biên kịch toi bởi hoa lá, giờ phút này cô mới lĩnh ngộ ra: thì ra nghệ thuật thực sự đúng là bắt nguồn từ cuộc sống, dù có khoa trương giả tạo đến đâu thì đó cũng là một sự tồn tại hợp lý.

Trên cầu thang, mặt của Miêu Miêu đã âm lãnh đến mức sắp chảy nước đến nơi, cô ta cắn môi nhìn Nhạc Phong, ánh mắt lạnh buốt như băng, không khí giữa hai người, dường như cũng bị đông cứng lại lạnh lẽo y như vậy.

Không khí như vậy quá mức đè nén, Quý Đường Đường theo bản năng nhích sang bên cạnh.

Tôi với Nhạc Phong, thực sự là quan hệ nam nữ trong sáng mà...

Một giây sau sẽ thế nào đây? Quý Đường Đường bỗng suy nghĩ miên man, cô ta sẽ khóc? Sẽ chửi rủa? Sẽ làm âm lên? Hay là xoay người bỏ chạy?

* * *

Mấy người Vũ Mi là bị giật mình vào lúc đám Mao Ca lớn tiếng kêu la.

Vách ngăn giữa các phòng đều làm từ gỗ, hiệu quả cách âm không tính là tốt, chỉ cần nói chuyện hơi to tiếng thôi là ở bên cạnh có thể nghe được chút âm thanh, Vũ Mi vốn ngủ không quen, vừa nghe thấy tiếng động là tỉnh dậy ngay, dừng một chút rồi xỏ giày đi tới bên tường, nhú mào áp lỗ

tai lên tường.

Cô ta vừa làm vậy, Hiểu Giai và Miêu Miêu cũng tỉnh lại, Hiểu Giai mơ mơ màng màng thấy có bóng đen đứng cạnh tường, sợ đến hết hồn: "Ai... ai đó?"

"Suýt..." Vũ Mi có chút bức dọc: "Tôi."

"Câu làm gì vậy hả?" Hiểu Giai rầu rĩ, sau khi phản ứng kịp thì cũng nhận ra bên cạnh có tiếng vang: "Sao thế? Cãi nhau à?"

"Nghe không rõ." Vũ Mi lại áp áp lỗ tai lên tường: "Nhưng mà bên đó nghe có tiếng mở cửa, hình như là Nhạc Phong xuống dưới lầu rồi."

Vừa nhắc đến Nhạc Phong, Miêu Miêu đã chú ý ngay: "Xuống lầu? Nhạc Phong xuống lầu làm gì?"

"Nguy rồi!" Hiểu Giai chợt nhớ ra được điều gì đó: "Đường Đường đang ở dưới đó mà. Nhạc Phong xuống lầu không phải để tìm cô ấy đấy chứ? Hai người này mấy ngày hôm nay là lạ, có phải lại đánh nhau nữa không đấy?"

"Nhạc Phong và Đường Đường..." Miêu Miêu thực sự có chút phiền muộn, cô ta nhìn về phía Vũ Mi: "Tôi nhớ lúc mới tới, không phải cô đã nói với tôi là Nhạc Phong và Đường Đường rất thân còn gì? Sao lại mâu thuẫn đến như vậy, ầm ỉ đến mức động tay động chân?"

"Ai mà biết được." Vũ Mi tức giận bộp lại một câu, cũng không biết vì lý do gì, cô ta giống như trả thù chêm thêm một câu: "Lúc cô chưa tới thì vẫn tốt lắm."

Miêu Miêu không nói gì, dừng một chút, cô ta thử dò xét nói một câu: "Vậy chúng ta xuống xem một chút đi, nhớ đâu đánh nhau thật thì sao? Cũng phải có người ở bên cạnh khuyên giải chứ?"

Trong bóng tối, Hiểu Giai trừng mắt nhìn, hai người này, đều là trong lời có ý trong ý có lời, thực sự tưởng mình dần dần không biết lòng dạ bọn họ thế nào sao?

Cô lười phải dính vô mấy chuyện tranh cướp người yêu này, nằm thẳng

đơ ra giường, vươn tay trùm chăn qua đỉnh đầu, ậm ờ buông ra một câu: “Lạnh thế này, tôi không thích xuống đâu, hai người thích xem ai thì cứ xem.”

Cô dựng thẳng lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài: tiếng mặc quần áo loạt soạt, tiếng bước chân cố ý nhẹ nhàng, tiếng mở cửa lạch cạch.

Đi đi đi đi đi đi, Hiểu Giai thực sự tức giận, trời cao phù hộ cho các cô nhìn thấy thứ các cô muốn nhớ!

* * *

Nhạc Phong cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến bước này, anh do dự một chút, gác súng vào cạnh tường, đứng dậy bước lên lầu: “Miêu Miêu.”

Miêu Miêu lùi lại một bước, nước mắt rơi xuống tựa như chuỗi ngọc bị đứt, nức nở nhìn Nhạc Phong nói: “Thế này là thế nào hả Nhạc Phong, anh và Đường Đường đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải như em nghĩ đâu, Miêu Miêu, em đừng nghĩ linh tinh vội.” Nhạc Phong rất bình tĩnh: “Anh và Đường Đường đều có thể giải thích với em, em tin lời anh chứ?”

Miêu Miêu nhìn Nhạc Phong qua màn nước mắt, càng khóc dữ dội hơn: “Em không biết, Nhạc Phong, hai người như vậy... hai người không thể như vậy được...”

Cô ta khóc mãi khóc mãi rồi từ từ ngồi co lại, Nhạc Phong nhanh chóng bước lên hai bước cúi người ôm lấy Miêu Miêu, Miêu Miêu nghẹn ngào ôm lấy cổ Nhạc Phong, mặt vùi sâu vào ngực anh, Nhạc Phong cúi đầu, vươn tay vuốt tóc Miêu Miêu, nhẹ giọng nói gì đó.

Lầu trên lầu dưới, tần mắt của Quý Đường Đường và Vũ Mi chạm vào nhau, ánh mắt của Vũ Mi rất phức tạp, Quý Đường Đường cười nhạt đón nhận ánh mắt của cô ta, đột nhiên cảm thấy, vẻ mặt tươi cười của mình cũng không đơn giản như vậy.

Đúng vào lúc này, không biết từ đâu bỗng vọng tới một tiếng rầm vang dội, tiếng động vang lên đột ngột, giữa đêm tối như thế này trở nên vô cùng chói tai, Miêu Miêu sợ đến run rẩy cả người, càng ôm chặt lấy Nhạc Phong hơn, Vũ Mi rùng mình một cái, nhìn quanh quất khắp nơi.

* * *

Gió lập tức ùa vào hành lang, Quý Đường Đường chỉ cảm thấy máu trên người lập tức vọt hết lên đỉnh đầu, cô xoay người, cửa sau quán trọ đã bị đập tung, một gã thân hình cao lớn đang đứng chặn ở đó, trên người gã khoác một cái áo da dê rách bươm, mái tóc rối tung rủ xuống, dơ dáy bết thành từng lọn, gương mặt trét đầy bùn đen mang theo một nụ cười dữ tợn, nhắm vào Quý Đường Đường từ từ nâng khẩu súng săn giấu dưới ống tay áo da dê rách nát lên.

Họng súng đen ngòm nhuộm một thứ ánh sáng quỷ dị, Quý Đường Đường nghiêng rằng, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, đột nhiên lao về phía kẻ đó, lúc gần tới nơi, cơ hồ sắp va thẳng vào, họng súng của gã đó giương lên, vừa vặn đặt lên bụng của cô.

Sau lưng vọng đến tiếng gào thét của Nhạc Phong: “Đường Đường, quay lại!”

Đoàng một cái, tiếng súng vang lên.

Nhạc Phong vừa mới xoay người nhảy xuống từ trên cầu thang lập tức cứng người tại chỗ, Quý Đường Đường vẫn đang trên đà lao về phía trước, đẩy gã kia ngã nhào ra ngoài cửa, dường như lăn đi khá xa, sau đó không còn động tĩnh gì nữa. Cánh cửa bị đá hồng kê lên kéo kẹt, gió cuốn theo những bông tuyết đọng trên mặt đất xoáy thành từng vòng.

Miêu Miêu nắm tay vịn cầu thang ngơ ngác nhìn Nhạc Phong đứng dưới, cô ta và Vũ Mi đều đứng trên cầu thang, không nhìn rõ được cuối hành lang đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là Nhạc Phong đột nhiên đẩy cô ta ra, nhìn quanh hành lang một lượt xong sắc mặt biến đổi, tung người nhảy luôn xuống.

“Nhạc Phong.” Giọng nói của Miêu Miêu run rẩy sợ hãi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Đường Đường đâu?”

Chương 22

Khi tiếng súng vang lên, Mao Ca đang nằm trên giường mơ mơ màng màng, lập tức giật mình tỉnh dậy, nhìn chằm chằm ván giường phía trên chừng năm giây rồi bất chợt nhảy dựng lên, hai chân chạm đất xỏ giày loạn xạ, vừa xỏ vừa mắng to: “Thằng ranh con Nhạc Phong này, nó dám nổ súng thật!”

Đầu Trọc và Lông Gà cũng bị giật mình, chưa mở đèn chưa khoác áo đã nhảy xuống từ trên giường, nhất thời cũng không tìm được giày, chân trần chạy loạn tại chỗ, tựa như mấy con ruồi mất đầu, Mao Ca mở đèn pin, luồng sáng chói lòa mở ra một đường sáng trong căn phòng tối đen như mực, Đầu Trọc vừa liếc đã thấy giày của Lông Gà gần với mình nhất, nhắc chân lên xỏ ngay vào, Lông Gà vẫn còn chưa phát hiện ra, tâm trạng của anh ta đã không còn đặt vào chuyện tìm giày nữa, chỉ lo lầm bầm: “Nguy rồi nguy rồi, nổ súng rồi...”

Còn chưa lâu bầu xong, một cơn gió lạnh ùa vào, Mao Ca đã mở cửa xông ra ngoài.

Cơn rét lạnh đột nhiên ập tới khiến cho hai người đang lê mê đồng loạt giật mình, Đầu Trọc bỗng nhiên bị lạnh như vậy, đầu óc cũng đột nhiên tỉnh táo lại, anh ta nhìn về phía Lông Gà: “Lông Gà, không phải.”

“Cái gì không phải?” Lông Gà đang không tìm được giày, bắt đầu lục lọi ở gầm giường, đầu tiên lục ra một cái dép nhựa mùa hè, rồi lại lôi được một chiếc giày vải mùa đông, mà vừa hay lại là một chiếc trái một chiếc phải, Lông Gà cũng chẳng quan tâm, nhặt lên xỏ luôn vào chân.

“Tiếng súng vừa nãy, ông có chú ý không, đó là súng kíp mà, đoàn một tiếng, là dùng thuốc súng. Súng của lão Mao tử là ổ đạn quay, sao mà phát ra tiếng vang lớn như thế được?”

Anh ta nói vậy, Lông Gà mới nhận ra, có chút dờ dẫm, miệng hết khép lại

mở, sau đó lè lưỡi liếm liếm đôi môi đã phát khô: “Vậy phát súng kia là do Đường Đường bắn? Hai đứa này ở dưới lầu bắn nhau?”

Trong đầu Đầu Trọc bỗng hiện lên một cảnh tượng buồn cười: Nhạc Phong và Quý Đường Đường cầm súng ‘bắn nhau’, biết rõ suy nghĩ này quá mức hoang đường, nhưng giờ đúng là không thể nghĩ ra được khả năng thứ hai — anh ta ngây ngốc há miệng, giống như một con cá mắc cạn, chợt luống cuống: “Nếu thế thì Nhạc Phong nhà mình toi rồi, đừng có hy sinh anh dũng ở đây đây.”

Hai người đều xỏ giày không vừa chân, bình bịch bình bịch chạy xuống lầu, đầu tiên là thấy Vũ Mi và Miêu Miêu, tiếp đó nhìn thấy Nhạc Phong đang chống súng đứng dưới cầu thang, tảng đá trong lòng cũng được hạ xuống, sau đó lập tức thấy lạ: “Nhạc Phong, Đường Đường đâu?”

“Không thấy người đâu cả!” Người trả lời lại là Mao Ca, anh ta đã đi đến cửa sau, vịn vào cánh cửa đã bị đá hỏng đang lỏng lẻo sắp đổ, tay cầm đèn pin soi vào đêm tối: “Không có ai cả.”

Nhạc Phong vẫn đứng thẳng bất động đột nhiên phản ứng lại, anh vọt đến cửa sau, giật lấy cái đèn pin trong tay Mao Ca rọi ra ngoài: Mao Ca nói không sai, trong phạm vi ánh sáng chạm tới được, không có bóng dáng của bất cứ ai.

Nhạc Phong sửng sốt một chút, bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, chúc đèn pin xuống đất, sau đó khom gối ngồi xuống.

Tuyết vẫn chưa tan, đóng thành một tầng dày trên mặt đất, có một hàng dấu chân hỗn loạn hướng về phía quán trọ, xem ra là dấu vết khi kẻ đó đi tới, vậy hẳn rời đi thế nào?

Vấn đề này nhanh chóng có đáp án, nơi ánh sáng động lại, một dấu vết kéo túm xiêu xiêu vẹo vẹo giống như một người đang kéo thứ gì đó rất nặng đi thẳng một mạch, Nhạc Phong nâng đèn pin lên cao hơn một chút, điểm cuối của dấu vết ẩn giấu ở nơi ánh sáng không chiếu tới được, Nhạc Phong cắn răng, đứng dậy đi về hướng đó.

Mao Ca sửng sốt một chút, quấn chặt áo khoác, bước vài bước đuổi theo, vừa đi vừa hỏi anh: “Nhạc Phong, chuyện này không ổn lắm, Đường Đường đâu rồi? Chú nói tử tế với anh xem nào.”

Nhạc Phong không đáp lại ngay, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng sột soạt khi đạp phải lớp tuyết đọng dưới chân, âm thanh ấy đơn điệu vô cùng, đúng vào lúc Mao Ca nghe mà sắp phát hỏa, giọng nói khàn đặc của Nhạc Phong bỗng vang lên: “Trúng đạn rồi.”

“VẬY NGƯỜI Đâu?” Mặc dù đã sớm nghĩ đến chuyện nổ súng thì ắt có thương vong, nhưng khi thực sự nghe Nhạc Phong chính miệng xác nhận chuyện ‘trúng đạn’, Mao Ca vẫn thấy da đầu tê tê.

“CÓ LẼ ĐÃ BỊ KẺ NỔ SÚNG MANG ĐI RỒI.”

Mao Ca rốt cuộc cũng hiểu tại sao Nhạc Phong lại muốn đi theo dấu vết này, anh ta cúi đầu nhìn dấu vết kéo dài, không tìm được mà rung mình một cái.

“Nhạc Phong, tất cả những chuyện này đều không bình thường, Đường Đường tại sao lại chọc phải phiền toái như vậy? Rốt cuộc cô ta có lai lịch gì? Chú biết được đến đâu hả?”

Nhạc Phong không trả lời, chỉ cầm đầu đi về phía trước, Mao Ca nôn nóng trong lòng, vươn tay tóm lấy cánh tay anh, Nhạc Phong cả giận: “Sao anh cứ eo éo mãi như đàn bà thế, giờ kể chuyện cho anh quan trọng hơn hay tìm người quan trọng hơn?!”

Mao Ca tự dưng bị anh làm cho nghẹn họng, lúng ta lúng túng buông tay, nhất thời không biết nên đi cùng hay là không, trong lúc do dự như vậy, Nhạc Phong đã đi được khá xa rồi, quay đầu lại nhìn, Đầu Trọc và Lông Gà đã tìm được đèn pin, run lẩy bẩy đi theo đằng sau, xa hơn chút nữa là Vũ Mi và Miêu Miêu, con gái dù sao cũng nhát gan, không dám đi quá xa quán trọ, Mao Ca thở dài, đuổi theo hướng Nhạc Phong đã đi.

Đuổi được một đoạn, xa xa đã thấy bóng dáng Nhạc Phong, anh chỉ

đứng bất động, mơ hồ như có tiếng nước chảy vọng đến, trái tim Mao Ca nhảy lên một nhịp: đến sông Tụ Long rồi sao?

Sông Tụ Long là một con sông nhỏ ở Ca Nại, trên danh nghĩa thì là sông, trên thực tế, lượng nước cũng chỉ ngang bằng một con suối, nơi nào rộng thì chừng hai ba mét, hẹp thì hơn một mét, độ sâu quá gỏi, nơi sâu nhất cũng chỉ đến bắp chân, vòng quanh Ca Nại một vòng, cuối cùng chảy vào hẻm núi Ca Tát Ma, trong hẻm núi còn có một đoạn sông ngầm, lượng nước tuy ít nhưng lại rất duy trì rất lâu dài, thời điểm khô hanh nhất cũng không thấy cạn, hơn nữa lại vừa sâu vừa dài, nghe nói chảy đến tận bên ngoài hẻm núi, cuối cùng vòng vòng vèo vèo cũng đổ ra Hoàng Hà.

Mặc dù tiết trời đang lạnh, hai ngày nay đều có tuyết rơi nhưng sông Tụ Long vẫn không bị đóng băng hoàn toàn, tiếng nước chảy róc rách không ngừng, bên bờ rải rác những tảng băng và đóng tuyết, giữa những đóng tuyết lộ ra mấy cọng cỏ vàng úa.

Nhạc Phong đứng bên bờ sông, môi mím chặt, đèn pin chúc xuống dưới, ánh đèn rọi sáng một vùng nước nhỏ.

Mao Ca từ từ đi qua, đứng bên cạnh Nhạc Phong, nói ra những lời mà Nhạc Phong không dám nói: “Vết lồi kéo đến đây thì đứt, xem ra là xuống nước rồi, không thể lần theo được nữa.”

Nhạc Phong không nói gì, lại đứng một lúc rồi nhấc chân đi về phía con sông,

Mao Ca thực sự nổi nóng, vươn tay kéo anh lại: “Lời anh nói chú có nghe không? Xuống nước rồi, không lần theo được nữa!”

Nhạc Phong nôn nóng đến đỏ mắt, cứng giọng nói: “Thằng khốn kiếp đó có gan thì đứng lên bờ, hai ngày nay tuyết rơi, lên bờ chắc chắn sẽ có dấu chân, ông đây kiêu gì cũng tìm được!”

“Tìm cái con em chú!” Mao Ca cũng nổi giận, túm chặt lấy cổ áo Nhạc Phong: “Người bị lạc trong hẻm núi, chú có tìm được không? Lăng Hiểu

Uyển kia thế nào? Lúc đó có bao nhiêu người đi tìm? Có tìm được nửa cọng tóc nào không? Nếu gã đó vẫn luôn ẩn nấp trong hẻm núi, lý nào lại không quen thuộc với địa hình bằng chú? Không biết xóa dấu chân đi chắc? Hơn nữa trong tay thằng đó còn có súng! Đêm tối mù mịt, chú cầm đèn pin tiến vào, chính là biến mình thành đích ngắm! Người ta mà nấp sau lưng cho chú một phát súng, mẹ kiếp, ông đây đến xác chú cũng không tìm ra được. Mau về cùng anh, chuyện to bằng giời thì cũng để sáng ngày mai hãy nói!"

Nhạc Phong giãy khỏi cánh tay Mao Ca: "Ngày mai? Cả một đêm, Đường Đường liệu có còn mạng nữa không?"

Mao Ca chợt nghĩ: "Cô ta trúng đạn, giờ có còn mạng hay không cũng khó mà nói, bị thương ở đâu?"

Nhạc Phong đột nhiên im bật.

Bị thương ở đâu ư?

Anh nhớ, lúc đó Quý Đường Đường lao thẳng về phía gã kia, hòng súng tên đó chếch lên, vừa đúng để sát vào bụng cô, sau đó tiếng súng vang lên, bắn ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí cả khả năng bắn trật cũng không có, tiếng súng vừa vang vừa giòn, sau đó có mùi thuốc súng khen khét, là súng kíp, dùng loại súng đó để tấn công gần...

Sức lực toàn thân Nhạc Phong như bị rút sạch, anh siết chặt chiếc đèn pin trong tay, môi trắng bệch đến đáng sợ.

Mao Ca từ từ thả lỏng tay: "Nhạc Phong, về đã. Có chuyện gì mọi người cùng nhau bàn bạc, Vũ Mi và Miêu Miêu đều đang ở đây, còn phải tìm có gì đó để gạt họ nữa."

Nhạc Phong vẫn không động đậy.

Mao Ca thở dài, vươn tay cầm lấy chiếc đèn pin trong tay Nhạc Phong, rọi về hướng con sông chảy vào hẻm núi, có cơn gió thổi qua, mấy cành cỏ khô ven bờ rung lên, bóng lay động trên mặt nước, giống như chẳng có

chuyện gì xảy ra.

Trong yên lặng, sau lưng vọng đến giọng nói của Long Gà: “Bọn anh về trước đây, lạnh cóng không chịu nổi nữa rồi.”

Mao Ca quay đầu lại, Long Gà chân trái xỏ một chiếc giày vải viền lông dê, chân phải xỏ một cái dép nhựa, chẳng khác nào như một chân để trần giẫm lên tuyết, lạnh đến mức răng va vào nhau lách cách, mới nhìn, sắc mặt còn trắng hơn cả Nhạc Phong.

* * *

Từ xa đã thấy mấy người đang quay về, Vũ Mi và Miêu Miêu vẫn khoanh tay đứng run rẩy ngoài cửa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, tiếng vang lúc này khiến Hiểu Giai cũng bị kinh động, cô là người không rõ tình huống nhất, quần chặt áo khoác núp trong cửa, thỉnh thoảng lại ló đầu ra: “Về chưa? Rốt cuộc là thế nào?”

Vũ Mi không nói gì, Miêu Miêu nhìn cô lắc đầu một cái, lại quay đầu lo lắng nhìn qua đám Long Gà đang tiến lại gần, vừa này bọn họ đi về được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, chụm đầu lại một chỗ một lúc lâu, không biết là nói gì.

Đầu Trọc và Long Gà về trước, Nhạc Phong và Mao Ca đi tít đằng sau, đối diện với ánh mắt vừa nghi hoặc vừa thấp thỏm của đám Vũ Mi, Long Gà bắt đầu trấn an lòng dân: “Không có chuyện gì đâu, có trộm, không thấy Nhạc Phong buổi tối xách súng xuống lầu canh chừng hay sao, không ngờ thằng ôn đó cũng có súng, con em nó chứ, trời cao Hoàng đế xa, trộm cắp ở đây cũng coi trời bằng vung rồi.”

“Vậy tiếng vang lúc này là tiếng súng nổ à?” Hiểu Giai sợ hết hồn: “Tôi lại tưởng là pháo chứ.”

Long Gà há miệng ra rồi lại ngậm lại, vừa này anh ta và đám Mao Ca đã chụm lại thảo luận xem làm sao gạt được đám Hiểu Giai, sao lúc ấy lại không nghĩ đến pháo cơ chứ?

“Vậy Đường Đường đâu?” Vũ Mi có chút không tin: “Lúc nãy Đường Đường cũng ở dưới lầu, sau khi tiếng súng vang lên lại không thấy tăm hơi cô ta đâu, cô ta không sao chứ?”

“Đừng nhắc đến con nhóc ấy nữa, đỡ hơi.” Đầu Trọc đột nhiên tức giận buông một câu: “Hám làm anh hùng cũng không đến mức đó chứ, nhất quyết đòi đuổi theo, vừa nãy Nhạc Phong vất vả lắm mới đuổi kịp cô ta, vậy mà chết cũng không chịu về, tôi không tin, cô ta mà bắt được trộm thật thì chính phủ còn tặng vòng hoa gì đó cho cô ta. Nhạc Phong nói mãi nói mãi cũng phải phát bực với cô ta, mặc xác cô ta, cứ để cô ta đi đi.”

Miêu Miêu nghe cả nửa ngày mới hồi hồn: “Cô ấy? Đi bắt trộm? Hơn nửa đêm thế này? Tên kia còn có súng nữa? Mấy anh lại để mặc cô ấy?”

“Hoặc nên nói là cô ta có bệnh.” Lông Gà nói y như thật: “Đâu phải không ngăn cô ta, mà là không ngăn được ấy chứ, hơn nữa, bọn tôi cũng chẳng phải là gì của cô ta, làm sao mà quản lý được cơn điên của cô ta?”

“Đã sớm thấy cô ta quái dị, đúng là có bệnh thật!” Vũ Mi nhú mày: “Hơn nửa đêm còn gây phiền phức cho người khác, làm mọi người đều mất ngủ.”

Đang nói chuyện, Nhạc Phong và Mao Ca đã đến gần, Miêu Miêu vừa thấy sắc mặt của Nhạc Phong không được ổn đã vội chạy tới, vươn tay kéo tay Nhạc Phong: “Không sao chứ?”

Nhạc Phong không nói gì, mặc kệ cô ta kéo tay không nhúc nhích, Miêu Miêu chợt thấy sợ, cô ta ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn vẻ mặt của Nhạc Phong: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhạc Phong chẳng buồn nhìn cô ta, chỉ gằn từng chữ: “Em xuống dưới làm gì? Đang yên đang lành, em xuống dưới làm gì?”

Miêu Miêu chưa bao giờ nghe thấy Nhạc Phong dùng giọng điệu xa lạ mà lạnh lùng như vậy để nói chuyện, nhất thời sợ đến ngây dại, đến khi mở miệng, giọng nói đã không kìm được mà run lên: “Em thấy anh ở dưới

lâu, em định xuống nhìn anh..."

"Có cái gì hay mà nhìn?" Nhạc Phong hất mạnh tay Miêu Miêu ra, gần như gầm lên: "Anh hỏi em có gì hay để nhìn?!"

Miêu Miêu nước mắt tràn mi, môi mấp máy, nhìn Nhạc Phong một lúc lâu, vươn tay lau nước mắt trên mặt, bỗng bật cười: "Nhạc Phong, em là bạn gái anh, em muốn thấy anh lúc nào thì thấy, không được sao? Ngay cả tư cách để nhìn anh em cũng không có hay sao? Muốn nhìn anh còn phải cần anh phê chuẩn nữa à?!"

Mao Ca thầm kêu hồng hét, mạng người quý giá, đứng trước một chuyện lớn như vậy, Nhạc Phong cũng chịu kích thích không nhỏ, lúc này thực sự không thích hợp để giải quyết mâu thuẫn tình cảm, anh ta bước lên nắm lấy tay Miêu Miêu kéo về phía quán trọ: "Miêu Miêu, giày vò lâu như vậy em cũng mệt mỏi rồi, mau nghỉ ngơi đi, tâm trạng của Nhạc Phong không tốt, chuyện của hai đứa để từ từ rồi nói."

Miêu Miêu để Mao Ca kéo đi được hai bước, bỗng nhiên nổi điên: "Cái gì mà từ từ rồi nói, có chuyện gì quá đáng mà không thể nói ngay lúc này? Tâm trạng anh ấy không tốt? Tâm trạng em cũng không tốt đây, vì sao Nhạc Phong có thể quát nạt em? Anh phải xin lỗi em, xin lỗi em ngay lập tức!"

Chương 23

Đối với cô bạn gái được cưng chiều như bảo bối này của Nhạc Phong, Mao Ca đã biết từ lâu, ít nhiều cũng được nghe qua về cái tính đồng danh của Miêu Miêu, nhưng mấy ngày Miêu Miêu đến Ca Nại, phần lớn thời gian đều dịu dàng nhã nhặn đáng yêu, cho nên đột nhiên nổi đóa lên như vậy, Mao Ca thực sự bị sốc nặng, cảm giác trái tim sắp trụ không nổi, đập thùng thùng như bị nhạc heavy metal làm cho chấn động vậy.

Nhạc Phong giống như không hề nghe thấy.

Miêu Miêu mất mặt, bị Nhạc Phong ngó lơ như vậy còn khiến cô ta khó chịu hơn bị anh quát lúc nãy, ánh mắt người xung quanh nhìn cô ta dường như đều biến thành châm biếm và chế nhạo, Miêu Miêu chợt trở nên dữ dằn: “Nhạc Phong, có gan thì anh đừng có hối hận!”

Nói xong, cô ta xoay người lao đảo chạy vào trong quán trọ, Hiểu Giai đang thò đầu ra xem náo nhiệt, thấy cô ta phăm phăm lao đến, sợ đến mức vò một cái lại rút đầu trở lại.

Cô ta vừa chạy đi như vậy, để lại một đám người đứng tại chỗ hai mắt nhìn nhau, đều không biết có nên khuyên giải hay không, cuối cùng vẫn là Nhạc Phong lên tiếng: “Đứng đây làm gì, vào nhà đi.”

Vậy nên lại tốp năm tốp ba vào nhà, đều ngồi cả trong phòng khách, Mao Ca dọn dẹp khẩu súng dựa bên tường và mấy chai rượu Thanh Khoa còn dư lại của Quý Đường Đường, Lông Gà lại đi mân mê cánh cửa gỗ ở sau nhà, không biết là anh ta tìm đâu được cái búa, gõ cồm cộp không ngừng, Đầu Trọc nghe mà phát bực: “Ông đừng gõ nữa có được không? Chốc nữa cả phố đều bị ông âm ỉ làm cho thức dậy hết!”

Vừa mới quát một tiếng, rốt cuộc cũng an tĩnh lại, chỉ chốc lát sau Lông Gà đã đứng đỉnh đi vào, lúc Mao Ca hỏi, anh ta nói là đã cầm cái ghế dài chèn cửa lại rồi.

Nhất thời không khí trở nên nặng nề vô cùng, Vũ Mi ngẩng đầu nhìn cái đồng hồ treo trước quầy, gần ba giờ sáng rồi.

Mao Ca đuổi Vũ Mi và Hiểu Giai lên đi ngủ: “Không có chuyện của các cô đâu, mau đi nghỉ đi.”

Giọng điệu của anh ta không ổn lắm, giọng nói không được thân thiện như ngày thường, Vũ Mi và Hiểu Giai lúc này cũng đã biết quan sát, gặt đầu một cái đi lên lầu.

Mới đi được hai bước, bên trên chợt vọng đến tiếng bước chân nặng nề, Miêu Miêu xách vali gần như lao thẳng xuống, đến dưới lầu, cô ta đặt phịch chiếc vali xuống đất, chỉ nói chuyện với Mao Ca: “Anh Mao Ca, làm ơn mở cửa giúp.”

“Em lại muốn làm gì nữa hả?” Mao Ca một lòng muốn đuổi hết mấy người này đi để còn bàn bạc với đám Nhạc Phong về chuyện tối hôm nay, ai ngờ lại nhả ra hết chuyện này đến chuyện khác, không có lúc nào ngơi, rốt cục cũng không kìm được cơn bực tức nữa: “Ba giờ sáng, mở cửa chặn dê à? Hay là đánh sói?”

“Về nhà!” Gương mặt Miêu Miêu lạnh tanh: “Không ở đây để người ta ghét bỏ nữa, Mao Ca, mở cửa giúp!”

Nhạc Phong ngồi dựa vào góc tường, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, dường như hơi động dậy, cuối cùng vẫn không đứng dậy.

Đầu Trọc và Lông Gà ngồi đối diện với anh, rướn cổ nhìn ra ngoài, nghe thấy yêu cầu của Miêu Miêu xong đều im lặng, được một lúc Đầu Trọc mới cảm thán với Lông Gà: “Chẳng trách có câu đàn bà là nước lũ, lúc này có một Quý Đường Đường nổi điên, giờ lại đến Miêu Miêu nổi điên, Lông Gà, tôi bảo này, may mà Vũ Mi và Hiểu Giai còn chưa nổi điên, nếu không anh em mình sớm muộn cũng sẽ tử trận.”

Lúc nói vậy, Mao Ca vẫn đang nhẩn nại ở bên ngoài khuyên bảo Miêu Miêu: “Cô bé, Nhạc Phong hôm nay thực sự có chuyện, nếu không đã chẳng

như vậy với em. Hai đứa đều đang nóng giận, đều nhường một bước, lên lầu nghỉ ngơi đi được không? Chuyện có lớn bằng trời thì cũng để ngày mai nói sau, bây giờ cả hai đều đang nổi giận, càng nói càng căng thẳng, có đáng không?"

Không biết Miêu Miêu đáp lại thế nào, tóm lại dường như là không bị thuyết phục, cuối cùng Mao Ca cũng tức giận, quay đầu lại quát Nhạc Phong: "Thằng chết dấm kia ra đây, chú mày gây chuyện, mẹ nó, còn muốn ông đây đi chùi dít cho à, anh là mẹ chú mày hả?"

Lần này Nhạc Phong cuối cùng cũng có động tĩnh, anh bước ra cửa, cúi người xách túi của Miêu Miêu lên: "Miêu Miêu, đi lên gác."

Miêu Miêu cười lạnh: "Anh nói lên thì tôi phải lên chắc? Tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Bỏ đồ của tôi xuống!"

Nhạc Phong không nói gì, kéo cánh tay Miêu Miêu đi lên lầu, Miêu Miêu lần này quyết tâm gây gỗ đến cùng với anh, vùng vằng không chịu đi: "Tôi không lên, anh bỏ túi của tôi xuống!"

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, tay ghì lấy thắt lưng Miêu Miêu, gần như ôm lấy cô ta đi lên lầu, Miêu Miêu dùng dằng vừa đá vừa mắng, trong lúc hỗn loạn, cô ta đột nhiên cúi đầu, cắn mạnh lên cổ tay Nhạc Phong.

Người yêu cãi nhau, người ngoài đương nhiên không tiện nhúng tay, Mao Ca trơ mắt nhìn sự tình ngày càng hồng hét, lo lắng lại không có cách nào, Lông Gà đứng bên cạnh nhìn mà mắt biến thành đường thẳng, cổ họng lộn qua lộn lại, sau đó thấp giọng thề với Đầu Trọc đứng bên cạnh: "Sao lại còn cắn nữa? Cả đời này tôi không muốn cưới vợ nữa đâu..."

Nhạc Phong không nhúc nhích, chỉ mặc Miêu Miêu cắn, Miêu Miêu cắn mãi cắn mãi rồi nhả ra, ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, sống mũi cay cay, nước mắt đã rơi xuống.

Cúi đầu nhìn, vết cắn này không hề nhẹ, dấu răng hằn sâu vào, nhìn thấy cả máu cả thịt.

Nhạc Phong mặt không chút thay đổi: “Cẩn đủ chưa? Hải lòng rồi chứ? Em muốn đi, anh không cản. Để sáng mai hãy đi, giờ đêm hôm khuya khoắt, không được.”

Mắt thấy tình thế đã buông lỏng, Mao Ca vội vàng chạy lại làm hòa: “Đây là địa bàn của anh, đã gọi anh một tiếng ‘anh’ thì phải nể nang anh ba phần, giờ đều về phòng ngủ hết đi, còn ai gây sự nữa thì đừng trách lão Mao tử này trở mặt. Vũ Mi, Hiếu Giai, đưa Miêu Miêu về phòng.”

Hiếu Giai khi này thấy sự việc đã âm ỉ lên, sợ đến mức sau lưng toát mồ hôi, chỉ sợ Nhạc Phong truy cứu chuyện cái chìa khóa, giờ thấy Nhạc Phong vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, Mao Ca lại cho bậc thang bước xuống, trong lòng đã thâm hô Ngọc Hoàng đại đế, quyết định sáng sớm mai sẽ cuốn gói đi, không dính vào chuyện tình yêu nam nữ tranh giành tình nhân này nữa, vội vàng bước tới choàng lấy cánh tay Miêu Miêu, lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt tỏ ra vô cùng nhiệt tình: “Miêu Miêu, lên đi, ở dưới này lạnh lắm, đi thôi đi thôi.”

Vừa đỡ vừa khuyên, cuối cùng cũng kéo được Miêu Miêu đi, Vũ Mi cũng tương đối phối hợp, lẳng lặng đi theo sau, đi được nửa đường, Miêu Miêu đột nhiên dừng lại, vịn thành cầu thang, cúi đầu nhìn Nhạc Phong, giọng nói yếu ớt tựa như đổ bệnh: “Nhạc Phong, chúng ta thế này, có xem như là chia tay không?”

Nhạc Phong không lên tiếng, phản ứng này dường như nằm trong dự đoán của Miêu Miêu, cô ta nén nước mắt cười cười, không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng cũng xua được mấy người kia đi, Mao Ca cảm thấy may mắn đến phát khóc, cả đám kéo nhau vào phòng khách ngồi, đầu tiên là lôi hòm thuốc dưới quầy ra nhanh chóng xử lý vết thương cho Nhạc Phong, Đầu Trọc dùng bông y tế nhúng cồn giúp Nhạc Phong lau sạch vết thương, Lông Gà rướn cổ lên nhìn, miệng chặc chặc không ngớt: “Xem cái dấu răng này này, chẳng trách nhắc đến đàn bà người ta hay dùng từ miệng lưỡi bén nhọn, bằng như thế có ổn không đấy? Có cần phải đi tiêm vắc-xin

phòng đại chó mèo gì đó không?”

Mao Ca ngồi bên cạnh gường anh ta: “Vớ vẩn, Miêu Miêu cũng đâu phải...”

Câu này nói hết hay không cũng giống như đang chửi người ta, Mao Ca do dự một chút, nuốt nửa câu sau vào trong bụng.

Từ đầu tối cuối, Nhạc Phong vẫn trầm lặng, mặc cho bọn họ bảy miệng tám lời chí chí chóc chóc, dường như người bị cắn vào cổ tay chẳng phải là anh, nhìn bộ dạng đó, Mao Ca cũng có chút khó chịu thay cho anh, thờ dãi ngồi xuống đối diện: “Chuyện tối hôm nay, mấy anh em cùng nhau bàn bạc đi.”

Vừa nhắc đến chuyện này, Đầu Trọc và Lông Gà liền im bặt, vừa nãy lúc đi được nửa đường, khi bàn xem làm sao để gạt được đám Miêu Miêu, Mao Ca đã thuật lại sơ sơ sự việc, Đầu Trọc và Lông Gà không hề biết tình hình lúc trước, giờ nghe kể lại đã xảy ra chuyện gì, hết như nghe Nghìn lẻ một đêm, không biết nên phản ứng thế nào.

Mao Ca do dự một chút: “Nhạc Phong, anh nói câu này có thể không được xuôi tai, nhưng chuyện tối hôm nay, chú đừng bận tâm quá. Cho dù Đường Đường có xảy ra chuyện gì thật thì chúng ta cũng không hề có lỗi với cô ấy.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Đúng rồi, người cầm súng gác đêm cũng đâu phải anh.”

Đầu Trọc đứng bên cạnh Mao Ca nói: “Xuống gác đêm cũng đâu phải nghĩa vụ của cậu, cậu xuống giúp cô ta, cũng coi như đã hết lòng hết dạ rồi, mọi chuyện đều nghe theo ý trời, giúp được hay không cũng do ông trời định đoạt. Con nhóc đó chọc phải phiền phức không nhỏ, đến nỗi đối phương còn vác súng đến tận cửa, thù hận đến đâu mới đến mức ấy? Nhạc Phong, tôi nói câu này cũng hơi mất mặt, nhưng chuyện của ai thì người ấy tự gánh, sự việc tối hôm nay, kết thúc coi như cũng không đến nỗi thảm, ít nhất bên phía chúng ta không ai xảy ra chuyện gì, cậu nghĩ coi, lúc ấy Miêu Miêu và Vũ Mi đều ở dưới lầu, nhờ đâu cọ súng ra lửa làm hai

người đó bị thương, vậy thì sẽ phiền phức đến mức nào?”

Nhạc Phong hai mắt đỏ cách nhìn Đầu Trọc: “Ý của anh là, Đường Đường gặp chuyện không may là đáng đời? Mạng của ai mà chẳng giống nhau, còn chia sang hèn gì chứ!”

Đầu Trọc cả giận: “Sao nói vậy mà cậu không hiểu nhỉ? Tôi không nói Đường Đường gặp chuyện không may là đáng đời, ý của tôi là, họa do cô ta gây ra, thì cũng nên để cô ta tự thu dọn. Có giúp cô ta hay không thì còn phải xem quan hệ tình cảm, không quen chẳng thân, tôi biết cô ta được bao lâu chứ, xét về mặt cảm tình coi như cũng đã đến nơi đến chốn rồi đúng không?”

Mao Ca ấn vai Đầu Trọc, ý bảo anh ta bớt nóng, sau đó lại nhìn Nhạc Phong: “Anh thấy lai lịch của cô bé Đường Đường này có chút sâu xa, chuyện này chúng ta khó mà quản được. Cho dù cô ta không phải người xấu nhưng vụ này, chúng ta cũng không có khả năng giải quyết — ý anh là báo cảnh sát đi.”

Đầu Trọc và Lông Gà nhìn nhau, sau đó gật đầu phụ họa: “Báo cảnh sát đi.”

Được hai người phụ họa, trong lòng Mao Ca có vài phần ổn định hơn: “Nhạc Phong, ý chú thế nào?”

Nhạc Phong lạnh lùng nhìn Mao Ca: “Lực lượng cảnh sát ở Ca Nại thế nào, anh rõ hơn em nhiều, dựa vào cái đồn công an bé tí đến ban ngày, ca trực mà ngay cả một bóng người cũng không có kia ư? Lăng Hiểu Uyển là sinh viên đại học, chuyện của cô ta còn kinh động đến nhà trường, đến phóng viên nên công an bên này mới làm bộ làm tịch tổ chức tìm kiếm, nhưng có tìm được người không? Chuyện của Đường Đường, báo cảnh sát rồi anh định nói sao đây? Nửa đêm có người xách súng đến cửa? Vì sao? Chúng ta nói Đường Đường bị người đó bắt đi, người ta sẽ tin à? Ngay cả về ngoài cửa gã đó thế nào chúng ta cũng không nhìn rõ. Đến lúc đó công an sẽ đưa vào án đặc biệt, bảo sẽ lưu ý, rồi cứ thế kéo dài không có kết quả.

Đây chính là ý của anh ư? Anh có an tâm không?”

Mao Ca không nói gì.

Nhạc Phong nói rất đúng, đến nơi xa xôi địa đầu này đều là những du khách ham mê du lịch mạo hiểm, hàng năm mất tích chừng chục người cũng không hề lạ, Ca Nại coi như còn đỡ, chứ đến nơi không người như Tân Tạng, có tổ chức bao nhiêu nhân lực cũng không tìm nổi, hơn nữa đúng như lời Nhạc Phong nói, cho dù có báo cảnh sát cũng khó mà đảm bảo sẽ không thành một vụ án không có hồi kết — hình tượng những cảnh sát dũng mãnh gặp án là phá kia cũng chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi mà thôi.

Đầu Trọc có chút phiền não: “Nhạc Phong, vậy cậu muốn làm sao bây giờ? Bắt anh em phải mạo hiểm vì cô ta, tôi thực sự không thích chút nào. Vẫn câu đó thôi, không quen chẳng thân, sự việc lại khó giải quyết như vậy, chúng ta có đáng phải thế không? Nếu như là cậu hay lão Mao tử xảy ra chuyện, anh em một hồi, có kẻ đao lên cổ tôi cũng không ho he một câu, nhưng còn Đường Đường... Đến chuyện cô ta làm gì tôi cũng không biết, lại đi lo chuyện của cô ta, chẳng phải là ăn no rửng mỡ dở hơi hay sao?”

Mao Ca than thở: “Nhạc Phong, Đầu Trọc nói có lý, Đường Đường gặp chuyện không may, thực sự không phải là trách nhiệm của chú, cần gì phải rước việc vào người? Hơn nữa...”

Nói đến đây, giọng nói của Mao Ca chợt hạ thấp: “Hơn nữa, cô ta chết hay sống còn chưa biết, theo như lời chú kể, bị súng bắn như vậy...”

Nhạc Phong chợt ngắt lời anh ta: “Chuyện này có trách nhiệm hay không thì em cũng phải lo. Còn sống em sẽ tìm cho ra người, chết rồi em sẽ nhặt xác cho cô ấy, quen biết một hồi, em không thể để mặc cô ấy ở bên ngoài được.”

Mao Ca hiểu tính Nhạc Phong, biết là có khuyên nữa cũng vô dụng, thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa, Lông Gà thì trái lại, nhìn Mao Ca rồi lại nhìn Đầu Trọc, cuối cùng vươn tay gãi gãi đầu: “Nói cũng đã nói đến thế

rồi, là bạn bè cũng không thể đứng yên nhìn được, dù sao cũng theo cậu là xong."

Nói rồi dùng khuỷu tay huých huých Đầu Trọc: "Ông nói đúng không?"

Đầu Trọc không nói gì, Lông Gà tiếp tục huých, cuối cùng khiến cho anh ta nổi điên: "Mẹ kiếp, rồi rồi rồi. Ông đây sao lại quen phải thằng hâm như thế chứ!"

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Đầu Trọc một cái, giọng nói có mấy phần hòa hoãn: "Anh nói cũng không sai, mọi người cũng không đáng phải mạo hiểm như vậy. Chỉ giúp một tay là được rồi, trong mấy ngày Đường Đường ở lại đây, các anh ít nhiều cũng từng tiếp xúc với cô ấy, thử nghĩ kỹ xem, cô ấy có biểu hiện gì khác thường hay điểm nào không ổn, hoặc có nói gì kỳ lạ không? Mọi người cùng nghĩ, chưa biết chừng lại phát hiện ra chuyện gì đó?"

Mao Ca gạt đầu một cái, đứng dậy cầm quyển sổ đăng ký trên quầy tới, xé mấy tờ giấy trắng ở mặt sau ra, lại lôi ra mấy cây bút bi đã hết mực hoặc bị thừa mực ra: "Lại đây lại đây, nghĩ đi, nghĩ ra cái gì thì viết cái đó, ba anh thợ giày bằng một ông Gia Cát Lượng, hướng chỉ là có đến bốn Khổng Minh đang ngồi ở đây."

Vậy nên mỗi người một tờ, Lông Gà cầm bút suy nghĩ một lúc lâu, viết hai chữ 'Vô công' lên giấy, sau đó thò đầu qua nhìn Mao Ca, Mao Ca cũng đang viết rất nghiêm túc, còn đánh gạch đầu dòng, đầu tiên là 'Cô ta hỏi thăm một người tên là A Khôn', thứ hai là 'Lúc đăng ký cô ta nói là người Bắc Kinh, sau lại bảo là Hải Thành', thứ ba là 'Lúc đi mua đồ ăn, cô ta nói có người nhìn mình'.

Lông Gà chỉ vào chữ 'nhìn' kia, sửa cho Mao Ca: "Ở dưới là chữ 'mắt' không phải chữ 'ngày', anh mù chữ à?"

Mao Ca đập cho anh ta một phát dưới cằm bàn.

Lông Gà đau đến mức ôm gối nhe răng trợn mắt, được một lúc lại quay

ra nhìn Đầu Trọc, Đầu Trọc đang nhìn chảo lửa cách đó không xa thất thần, bút trong tay xoay hết vòng này đến vòng khác.

Lông Gà vươn tay quơ quơ trước mặt Đầu Trọc: “Sao thế, không viết ra được cái nào?”

Đầu Trọc bấy giờ mới hồi hồn, anh ta đập bút xuống bàn, trong giọng nói lộ ra sự quái dị không nói thành lời: “Chuyện này có gì đó không ổn.”

“Có cái gì không ổn?” Mao Ca dừng bút lại nhìn anh ta.

“Vừa nãy khi chúng ta đi ra ngoài, bên ngoài không hề có vết máu!” Đầu Trọc càng nghĩ càng hoảng, giọng nói cũng biến đổi: “Dùng súng kíp bắn ở cự ly gần như vậy... sao có thể một giọt máu cũng không thấy?”

“Cho nên là... không bắn trúng?” Biết rõ xác suất này quá nhỏ nhưng Mao Ca vẫn ôm mấy phần may mắn.

“Không thể không trúng được.” Nhạc Phong chột lên tiếng: “Nếu như không bắn trúng cô ấy, thì chính là bắn vào trong nhà, sẽ để lại muội than hay vết cháy đen. Hơn nữa nếu không bắn trúng cô ấy, với khả năng của Đường Đường, cô ấy sẽ đánh lộn với gã đó, bên ngoài nhất định sẽ có động tĩnh lớn. Nhưng tình hình lúc đó là sau khi tiếng súng vang lên liền không có tiếng động nào nữa, nói cách khác, cô ấy bị bắn trúng, sau đó bị mang đi.”

“Vậy tại sao lại không chảy máu?” Đầu Trọc nhất quyết không tha: “Cậu nói xem, súng bắn đoàng một tiếng như thế, kiểu gì cũng phải có máu chứ?”

Chương 24

Nhạc Phong phiền não: “Chuyện này có quan trọng đến mức đó không? Không thấy máu thì anh định không tìm nữa hay sao?”

“Nói cũng không phải nói thế.” Lòng Gà lẩm bẩm: “Nhỡ đâu cô ta là ma thì sao, thế thì còn tìm cái lông à...”

“Càng nói càng lạc đề.” Mao Ca trừng mắt: “Bảo chú mày viết điểm nghi vấn ra, chú mày viết được cái gì rồi?”

Anh ta vươn tay giật lấy tờ giấy của Lòng Gà nhìn: “Võ công? Võ công gì, nghệ thuật uống trà chắc*!”

Lòng Gà phần nộ, đành phải giật lại tờ giấy ngồi cắn bút một lần nữa, Đầu Trọc vẫn không cam tâm, cầm đèn pin xoay người bước ra ngoài: “Tôi ra ngoài nhìn lại một lượt đã.”

Mao Ca ngấm thấy cũng không thể trông chờ lấy được thông tin gì từ phía Đầu Trọc, đành cầm lấy những gì Nhạc Phong và Lòng Gà viết ra xem, vừa nhìn vừa nhíu chặt mày, sau đó ho khan hai tiếng: “Để anh tổng kết lại nhé...”

Lòng Gà nghển cổ lên chuẩn bị nghiêm túc nghe giảng, nghển gần mười giây mà không thấy Mao Ca nói tiếp, Nhạc Phong đoán chắc Mao Ca đã bị lảm đề mục như vậy làm cho choáng váng, vươn tay cầm lại mấy tờ giấy, nhìn một lúc rồi đặt xuống: “Đường Đường đến Ca Nại, tuyệt đối không phải để du lịch. Cô ấy nói là vì vụ án của Lăng Hiểu Uyển, trong thời gian này, cô ấy chỉ từng dò hỏi về một người qua chúng ta.”

“A Khôn đúng không, anh cũng đã viết ra rồi.” Mao Ca vội giơ tay chỉ vào tờ giấy của mình.

“Sau khi Trần Vĩ gặp chuyện không may, em đã đến Cách Tang điều tra thông tin đăng kí, trừ Trần Vĩ ra, còn có một người tên là Hạ Văn Khôn cũng ở đó. Tên của hai người này đều có một chữ Khôn, không biết có phải

là cùng một người hay không."

"Nhưng tôi nhớ không có ai mở tiệm ở trên trấn tên là A Khôn hết." Lông Gà gãi đầu.

"Lúc Đường Đường hỏi thăm cũng đã nói gã A Khôn đó mở tiệm ở đây từ năm 2006, các anh nhất định là không biết." Nhạc Phong suy nghĩ một chút: "Đường Đường có muốn hỏi thăm những hộ gia đình trong trấn cũng rất khó, thứ nhất ngôn ngữ bất đồng, thứ hai là chuyện đã lâu vậy rồi, không phải cứ hỏi đại hai ba người là ra được. Lão Mao tử, anh đã ở đây khá lâu, quen với dân Tạng ở địa phương, ngày mai anh đi xung quanh hỏi thử xem, chưa biết chừng sẽ có đầu mối."

"Được thôi, chuyện này không khó." Mao Ca liên mồm đáp ứng.

"Về chuyện cô ấy nói lúc đi mua thức ăn có người nhìn cô ấy..." Nhạc Phong cau mày: "Đường Đường sẽ không vô duyên vô cớ lại nói như vậy... Sau khi mua thức ăn về không lâu thì cô ấy vào hẻm núi, lúc quay về rõ ràng đã động tay động chân với người khác, nói cách khác, có thể cô ấy đã đuổi theo hoặc gặp được kẻ đang theo dõi cô ấy."

"Thế tuyệt đối là đuổi theo!" Lông Gà vỗ đùi: "Khả năng gặp được không lớn, tôi đang bảo tại sao cô ấy lại cứ thích chạy vào hẻm núi làm gì, ra là người ta có nguyên nhân."

"Cho nên người đang theo dõi cô ấy, thỉnh thoảng cũng sẽ đi lại trên trấn." Nhạc Phong trầm ngâm: "Mà kẻ đó với gã lúc này, hẳn không phải là cùng một người."

"Sao lại nói vậy?" Mao Ca vội vàng hỏi dồn.

"Em không nhìn rõ bộ dạng của cái gã tối hôm nay cụ thể thế nào, nhưng rách rưới lồi thối lệch thếch như vậy, không giống người trên trấn, nhìn rất hoang dã, giống như vẫn sống trong hẻm núi — người như vậy nếu xuất hiện trên trấn sẽ rất thu hút sự chú ý, hơn nữa Ca Nại rất nhỏ, trừ du khách ra, chỉ cần có khuôn mặt nào hơi lạ một chút là tất cả mọi người

sẽ chú ý ngay. Cho nên người đang theo dõi Đường Đường phải là một kẻ khác."

Suy nghĩ một chút anh lại bổ sung: "Em và Đường Đường đã từng giao thủ, võ công của cô ấy không tệ, đấu một mình cũng sẽ không đến nỗi khó khăn. Nhưng nếu đối phương có hai người thì sẽ dễ giải thích hơn — có thể cô ấy đang đi theo một người, thì lại bị một gã khác tập kích đằng sau..."

Nhạc Phong khoa tay múa chân miêu tả động tác dùng dây siết cổ: "Vết dây trên cổ Đường Đường nằm ngang, nói cách khác, đối phương đột nhiên siết lấy cổ cô ấy từ đằng sau..."

Lông Gà nghe mà mắt đăm đăm: "Cô nhóc này mạng lớn thật, sao không siết chết cô ta chứ!"

"Có thể thoát thân khỏi sự kìm kẹp như vậy, cô ấy cũng đủ bản lĩnh rồi." Nhạc Phong tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, sau lưng cũng có chút rét lạnh cả người: "Sau đó em gọi điện cho cô ấy..."

"Anh nhớ ra rồi, lúc ấy chú nói cô ấy thở rất gấp, giống như bị phản ứng cao nguyên!" Mao Ca chợt hiểu ra: "Nhưng thật ra lúc đó cô ấy vừa mới đánh một trận xong, khốn thật, con bé này cũng bình tĩnh thật đấy, vừa mới dạo một vòng qua Quỷ Môn quan xong mà tiếp điện thoại của người khác cũng không lộ ra chút sơ hở nào."

"Sau đó cô ấy lại muốn chia lầu trên lầu dưới với em, nói là buổi tối một mình canh chừng ở dưới lầu. Đường Đường đã động tay chân với bọn chúng, đối phương là loại hung ác như thế nào, cô ấy biết rõ. Nếu cô ấy đã nói là muốn canh chừng ở dưới lầu, thì hẳn là đã nắm chắc tám phần sẽ đối phó được với bọn chúng..."

"Cho nên bị thương cũng không chảy máu, vì cô ấy có mặc áo chống đạn!" Mao Ca mừng rỡ.

"Áo chống đạn cái con em anh ấy, chống với cả đạn, anh tưởng áo chống

đạn là dép lê chắc, muốn là mua được ngay à!" Người nói chính là Đầu Trọc vừa mới đi 'Tuần tra' ở bên ngoài về, mang theo một thân khí lạnh, run rẩy đặt đèn pin xuống bàn: "Tìm thấy vết máu rồi, ở gần bờ sông, chỉ có một vết, không tính là nhiều. Tôi đoán, đối phương dùng súng cát, bên trong chỉ có thuốc súng chứ không có đạn, nếu phát súng kia không bắn xuyên qua người, kéo đi từ đằng sau thì máu sẽ không chảy xuống được, đến bờ sông thì phải công cô ấy đi, cho nên mới phải xoay người lại, máu là chảy ra vào lúc đó."

Trái tim Nhạc Phong chùng xuống, nhất thời đầu óc trống rỗng, lại quên mất tiếp đó phải nói gì.

Giọng nói Mao Ca cũng có chút run rẩy: "Gã đó lợi nước đi, công theo Đường Đường rất phiền phức, tại sao không bỏ lại?"

Đầu Trọc tách một tiếng bật bật lửa lên, châm điếu thuốc lên hút, rít vài hơi, sau đó nhả ra vài vòng khói, tựa như muốn phun hết những phiền muộn trong lồng ngực ra: "Lão Mao tử, cảnh sát phá án phải nhìn đến chứng cứ, bỏ xác lại thì rõ ràng nói lên ở đây đã phát sinh tình tiết vụ án, có muốn không để ý đến cũng không được. Nhưng nếu mang thi thể đi rồi, ai có thể chứng minh là đã có người chết? Đường Đường đã chết chưa? Chưa, nhớ đầu còn chưa chết hẳn thì sao, chẳng phải là phải đem về xử lý hay sao."

"Vậy... vậy... vậy hẳn định xử lý Đường Đường thế nào?" Mao Ca lúc này run thật.

"Ai mà biết được." Đầu Trọc liếc Nhạc Phong: "Chưa biết chừng trong lúc chúng ta đang nói đông nói tây ở chỗ này, đối phương đã làm thật cô ta rồi. Nhạc Phong, tôi nói câu này cậu đừng giận, nếu người ta đã muốn giết cô ta thì tuyệt đối sẽ không để lại, giết rồi cũng sẽ không ném xác ra chỗ đất trống cho cậu tìm thấy được, cậu không tìm được đâu. Giờ còn ở đây mà loay hoay với mấy thứ vô dụng này..."

Anh ta vươn tay cầm mấy tờ giấy lên, sau đó vút ra đằng sau: "Cậu tưởng

mình là Sherlock Holmes thật à, có tra ra được thì người cũng toi rồi..."

Nói chưa dứt lời, cái ghế bên dưới đột nhiên bị đá một phát, Đầu Trọc ngồi không vững, rầm một tiếng ngã xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn, Nhạc Phong mắt đỏ cạch, găm lên với anh ta: "Mẹ nó anh nhặt lên cho tôi!"

"Nhạc Phong, con mẹ nó, cậu đủ chưa hả?!" Đầu Trọc cũng nổi giận, nhịn đau nhảy dựng lên từ trên đất: "Người xuống gác đêm cũng không phải tôi! Làm bộ làm tịch vác súng xuống, kết quả thì sao, chưa bắn được phát nào đã để mất người rồi! Giờ lại găm lên với tôi? Có bản lĩnh lúc ấy cậu đừng có anh anh em em với Miêu Miêu kia đi, nếu cậu vẫn canh chừng bên cạnh Đường Đường, với bản lĩnh của cậu, chưa biết chừng đã nổ súng hạ gục gã đó trước được rồi ấy!"

Lông Gà vội chạy lại kéo Đầu Trọc: "Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chuyện chưa đâu vào đâu đã quân ta đánh quân mình rồi, thiếu đoàn kết quá!"

Đầu Trọc hậm hực dựng lại cái ghế vừa bị đập nghiêng lại cho thẳng rồi ngồi xuống, Nhạc Phong đứng dậy, nhặt mấy tờ giấy rơi trên đất lên, lạnh lùng nhìn Đầu Trọc một cái: "Cho dù Đường Đường còn sống hay đã chết, chuyện này tôi cũng phải điều tra, trong hẻm núi có một thằng súc sinh như vậy, tôi không thể để cho nó sống tử tế được."

"Có lý." Mao Ca bỗng trở nên thương cảm: "Có nhớ lúc Lăng Hiểu Uyển tới đây không? Một cô bé rất tốt bụng, anh nói hết tiền lẻ để mua thức ăn, cô bé ấy còn cho mượn."

Mao Ca vừa nói vậy, cả đám đều im lặng không lên tiếng.

"Súc sinh, thật đúng là súc sinh." Vành mắt Mao Ca dần dần đỏ lên, khịt mũi một cái, nước mắt cũng sắp trào ra: "Đang yên đang lành, sao lại động đến con gái người ta làm gì chứ, nếu mà sớm bắt được thằng súc sinh ấy thì Đường Đường đã không đến nỗi gặp phải chuyện không may... Được rồi, đừng âm ỉ nữa, anh đi đun nước, pha bình trà uống đã."

* * *

Uống xong một bình trà, trời cũng sáng dần.

Vừa mới qua bảy giờ, Mao Ca đã kéo Long Gà đi ra ngoài nghe ngóng về cái gã tên A Khôn đó, anh ta và Long Gà đều mở quán ở trên trấn, quen biết với dân Tạng ở địa phương, hỏi thăm cũng dễ dàng hơn, mang Nhạc Phong và Đầu Trọc theo lại để gây chú ý, vậy nên đành bỏ hai người lại quán trọ giữ nhà.

Đầu Trọc bây giờ đang ngửa mắt Nhạc Phong, chán chẳng muốn ở cùng một chỗ, vắn eo một cái định đi lên gác ngủ, vừa mới đi được mấy bước đã nghe thấy bên trên vọng đến tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn, Vũ Mi, Hiểu Giai và Miêu Miêu đang xách va li đi xuống.

Đầu Trọc sững sốt một chút: “Sao thế, đi hết à?”

“Mai có chuyến bay, hôm nay kiểu gì cũng phải đi luôn.” Người đáp là Hiểu Gia, cô nhìn Miêu Miêu, lại bổ sung: “Miêu Miêu nói một mình ở đây cũng không có ai nói chuyện cùng nên đi với chúng tôi luôn, trên đường cũng có thể quan tâm đến nhau.”

Đầu Trọc ừ một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn Nhạc Phong dưới lầu.

Nhạc Phong nghe thấy tiếng động, từ từ ngẩng đầu lên.

Miêu Miêu cười cười, xách va li đi xuống, đứng dưới cầu thang nhìn Nhạc Phong: “Nhạc Phong, em hỏi anh lần cuối cùng, anh có đi cùng em không? Hôm qua anh đã đồng ý với em sẽ quay về đi làm.”

Quay về đi làm?

Nhạc Phong có chút hoang mang, câu đồng ý mới ngày hôm qua, không ngờ sau một đêm lại trở nên xa vời như đã qua một năm. Tình hình hiện giờ thế này, anh làm sao có thể đi cùng Miêu Miêu được?

“Không đi đúng không?” Thái độ của Miêu Miêu lại bình tĩnh đến kỳ lạ: “Sớm đã đoán được.”

Nhạc Phong bước tới, cúi người xách lấy va li của Miêu Miêu: “Miêu Miêu,

anh tiễn em."

Không ngờ lại xách huyệt, Miêu Miêu đã xông lên giành trước.

Cô ta nhìn Nhạc Phong, vành mắt dần đỏ lên: "Nhạc Phong, mọi chuyện không thể cứ theo lời anh nói mãi được, anh muốn làm gì thì làm, em chỉ có thể đứng yên một chỗ chờ đợi anh, dõi theo anh. Lần này em không chờ anh nữa, cũng không cần anh tiễn. Xe xuất phát lúc 8 giờ rưỡi, còn một tiếng nữa, đủ để anh thu dọn đồ đạc đi cùng em, anh đến thì đến, không đến thì thôi. Không đến, em sẽ không chờ anh nữa."

Nói xong, cô ta thoáng cười, xách va li đi về phía cửa.

Chiếc va li rất nặng, cô ta cố sức xách, bước chân cũng lảo đảo, lúc ra đến cửa thì đổi tay, nghỉ ngơi một lúc lâu mới xách va li lên lần nữa bước xuống bậc thang.

Nhạc Phong nhìn dáng vẻ cố sức gắng gượng của Miêu Miêu, vành mắt cay cay.

Hiếu Giai bước tới từ phía sau, do dự một chút, hạ giọng khuyên anh: "Nhạc Phong, anh về cùng Miêu Miêu đi, hôm qua cô ấy khóc đến nửa buổi, kể lại chuyện của anh và cô ấy, nghe mà khiến tôi khó chịu vô cùng. Hai người đã bên nhau bao năm như vậy, đâu có dễ dàng, nếu chia tay thật thì thực sự đáng tiếc."

Vũ Mi cũng bước tới, cô ta nhìn Nhạc Phong một cái, không nói gì, chỉ đẩy đẩy Hiếu Giai: "Đi thôi."

Đầu Trọc dựa vào cầu thang, ngẩn ra nhìn họ đi xa dần, trong lòng chợt thấy trống trải: "Hôm qua còn vẫn náo nhiệt, mới đó mà đã vắng lạnh thế này rồi."

Nhạc Phong đứng yên tại chỗ, không đáp lời.

"Haizzz, người anh em." Đầu Trọc quên sạch chút không vui lúc trước, chủ động nói chuyện với Nhạc Phong: "Lão Mao tử nói rất phải, dỡ mười ngôi miếu không bằng hủy một mối duyên, tuy nói tôi vẫn mong cậu với

Miêu Miêu chia tay, nhưng nhìn dáng vẻ cậu bây giờ, trong lòng tôi cũng khó chịu lắm. Chuyện của Đường Đường, coi như anh em đã đồng ý, sẽ giúp cậu tra đến cùng. Cậu đi với Miêu Miêu đi, đừng để lần này lại chia tay thật, sau này có hối hận cũng không kịp."

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Đầu Trọc.

"Đi đi đi đi đi đi." Đầu Trọc phẩy tay như đuổi ruồi: "Chuyện Đường Đường tôi đồng ý sẽ coi như việc của mình mà tra xét cẩn thận, nhất định sẽ bắt được thằng khốn kiếp kia, cậu cứ yên tâm hai trăm phần trăm đi. Đi, đi thu dọn đồng hành lý rách nát của cậu đi."

Nhạc Phong không lên tiếng, dừng một chút rồi nhắc chân đi lên lầu, lúc đi qua Đầu Trọc, dấm mạnh anh ta một phát, cả hai gần như đồng thời bật cười.

Đang cười, dưới lầu bỗng vọng đến tiếng bước chân dồn dập, Lông Gà tựa như một cơn gió chạy vọt vào.

"Tôi không chịu nổi nữa không chịu nổi nữa, tôi chết mất chết mất." Lông Gà hét chói tai, nhìn quanh phòng khách một vòng không thấy ai, bấy giờ mới thấy Đầu Trọc và Nhạc Phong đang đứng trên đầu cầu thang: "Thằng cha A Khôn đó, Ca Nại đúng là có một gã tên A Khôn thật, hai người biết thằng đó ở đâu không?"

Anh ta vươn ngón tay chỉ về phía đối diện quán trọ: "Ở đối diện! Lầu hai! Trống! Hẩn ở ngay đó!"

Giọng của Lông Gà so với bình thường tựa như hai người khác nhau, vừa lạnh lút vừa bén nhọn, hết như của thái giám, cộng thêm nhịp điệu cũng run rẩy theo người, Đầu Trọc nghe mà tim cũng đập thon thót theo: "Này, không nói tử tế được à!"

"Không thể!" Giọng của Lông Gà lại nhảy thêm một quãng tám nữa: "Gã A Khôn đó, gã A Khôn đó có một thằng em trai, đã bị cảnh sát bắt đi, hai người biết em trai gã đó phạm tội gì không? Hả? Có biết nó phạm tội gì

không?"

"Phạm tội gì?" Đầu Trọc bị anh ta làm cho phát hoảng: "Giết người?"

Lông Gà giống như phát điên hét rầm lên: "Nó ăn thịt người! Nó ăn thịt người!"

Chương 25

Sau tiếng thét chói tai của Long Gà chính là sự trầm mặc kéo dài, trong nhà không biết từ đâu bỗng vang lên một tiếng lạch cạch, khiến Đầu Trọc cả kinh nổi da gà đầy mình.

Nhạc Phong nhú mày một cái, bước xuống từ cầu thang: “Rốt cuộc là thế nào? Lão Mao tử đâu, ăn thịt người là xảy chuyện gì? Cũng phải có đầu có cuối chứ.”

“Tôi không biết.” Long Gà khoát khoát tay, vừa nãy la hét dùng nhiều sức quá, hiện giờ hoàn toàn mệt lả: “Lão Mao tử vẫn ở cửa tiệm đối diện, tôi nghe đến đoạn ăn thịt người là chịu không nổi nữa rồi, thần kinh tôi yếu, sợ nhất là gặp mấy chuyện biến thái. Hai người đều biết rồi đấy, hồi còn bé lúc xem thám tử Black Cat, lúc cô dâu bỏ ngựa ăn thịt chú rể bỏ ngựa, tôi đã gặp ác mộng mấy năm liền...”

Mất thấy Long Gà trong chốc lát có thể còn chưa ngừng nói những câu làm nhảm chẳng đầu chẳng đuôi này, Nhạc Phong nói với Đầu Trọc: “Tìm thằng lão Mao tử mà hỏi đi, Long Gà, anh trông quán.”

Lúc đi tới cửa, Nhạc Phong bỗng quay đầu lại, cười xấu xa nhìn Long Gà: “Cẩn thận đấy, đừng để đến lúc về phải mở nổi ra mới tìm được anh.”

Long Gà trong chốc lát chưa kịp phản ứng lại, sau khi hiểu ra liền bị phần vô cùng: “Nhạc Phong, cả nhà cậu, cả nhà cả nhà cậu!”

...

Tầng một của cửa tiệm đối diện với quán trọ Mao Ca là một cửa hàng bán đồ trang sức lưu niệm của người Tạng, trong tiệm có một người phụ nữ dân tộc Tạng đang ngồi, gương mặt ngăm đen phấm hồng, tay đang xỏ hoa tai hổ phách, mỉm cười vui vẻ với Đầu Trọc và Mao Ca vừa bước vào cửa, Nhạc Phong và Đầu Trọc dù đang vội nhưng cũng biết lễ nghi của dân tộc Tạng, vội vàng chấp tay lại: “Trát Tây Đức Lặc.”

“Trát Tây Đức Lặc!” Người trả lời lại là người đàn ông đang nói chuyện với Mao Ca, áo da dê giắt bên hông, để lộ nửa bả vai phải, rất nhiệt tình chào hỏi Nhạc Phong và Đầu Trọc.

Mao Ca quay đầu lại giới thiệu: “Bạn thân của anh, Cường Ba.”

Nhạc Phong gật đầu một cái với Cường Ba, coi như chào hỏi, sau đó nháy mắt với Mao Ca: “Chuyện đó... đó, là thế nào?”

So với Nhạc Phong, Đầu Trọc thẳng thừng hơn nhiều: “Lông Gà sao lại thành ra như thế? Ăn thịt người, ai ăn thịt người?!”

Câu này vừa thốt ra, sắc mặt của Cường Ba lập tức trở nên khó coi, người phụ nữ Tạng kia không hiểu tiếng Hán mấy, nhưng mấy chữ ‘Ăn thịt người’ lại nghe rất rõ ràng, vô cùng bất an đứng dậy.

Mao Ca trừng Đầu Trọc: “Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, đồ tham ăn!”

Đầu Trọc đang đứng lại bị mắng, nhất thời có chút phần nộ.

Mao Ca gật đầu một cái tỏ vẻ xin lỗi với Cường Ba, kéo hai người Nhạc Phong đến góc tường: “Buổi sáng hỏi một lượt rồi, cũng thật trùng hợp, gã A Khôn đó trước kia ở ngay trên lầu của Cường Ba.”

“Trước kia?” Nhạc Phong nhay cảm ngắc đầu lên nhìn trần nhà: “Giờ không ở?”

“Không ở từ lâu rồi. Cũng không biết tên đầy đủ là gì, chỉ biết hay gọi là A Khôn, là người Hán, đến Ca Nại làm ăn phát tài, buôn Đông trùng hạ thảo, hàng năm đến mùa là vào đất Tạng ở một thời gian, mua lại Đông trùng hạ thảo với giá thấp từ dân Tạng, cũng không biết là đầu cơ trục lợi đi đâu, dù sao cũng kiếm được khá tiền.”

“Lại chẳng, lời to ấy.” Đầu Trọc chặc chặc mấy tiếng: “Đông trùng hạ thảo ở bên này dễ kiếm, hợp tác với bên xe bên kia cũng chỉ mất 8 đến 10 đồng một cây, cứ thử đến mấy cửa hàng sang trọng ở Bắc Kinh Thượng Hải xem, giá trên trời ấy, làm ăn như vậy, tiền còn không đổ vào như nước hay sao.”

Nhạc Phong vô cùng câm nín trước sự lạc đề của Đầu Trọc, trừng mắt

nhìn anh ta một cái rồi thúc giục Mao Ca: "Vậy sau đó thì sao?"

"Nghe kể là gã A Khôn này có một đứa em trai, vẫn ở bên Thanh Hải, năm nọ đột nhiên đến tìm gã nhờ vả, còn chưa ở được hai ngày, công an bên kia đã đến tận cửa bắt em trai hắn lại. Nghe nói là đã phạm vào tội không nhỏ, sau đó lại có người quen với đồn công an ở đó ngấm hỏi thăm, bên đó cũng không nói rõ lắm, chỉ bảo là đã động đến mạng người, dường như có nhắc đến chuyện em trai hắn ăn thịt người nữa. Cái thằng Lông Gà nhát chết kia, vừa nghe thấy hai chữ ăn thịt người đã nôn thốc nôn tháo, như bị thần kinh ấy, chạy còn nhanh hơn sói, căn cũng không được."

"Thế A Khôn đâu? Sau khi em trai hắn bị bắt, hắn đi đâu?"

"Đâu dám ở tiếp, khi đó ở Ca Nại ít người, dân Tạng rất kiêng kị chuyện này, nhìn hắn như nhìn yêu ma quỷ quái vậy, hắn cũng không ở lại nữa, chắc là đổi nơi lấy Đông trùng hạ thảo khác rồi. Phòng vẫn để trống."

"Vậy hắn có từng quay lại không?" Nhạc Phong cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

"Không." Mao Ca lắc đầu: "Nhưng phòng này coi như là hắn thuê, nghe nói lúc ấy ký hợp đồng thời gian khá dài, mặc dù người không có ở nhưng cũng không tiện mang căn phòng đó ra sử dụng, hình như chìa khóa vẫn còn ở trong tay gã đó, đúng không Cường Ba?"

Câu cuối là nói với Cường Ba, Cường Ba gật đầu một cái, người phụ nữ Tạng kia tò mò dùng tiếng Tạng hỏi Cường Ba chuyện gì, Cường Ba trả lời một câu, cô ta lại huyền thuyên khoa tay múa chân nói nửa ngày, dừng một chút, Cường Ba nhìn qua Mao Ca: "Cô ấy nói ngày hôm qua cũng có một cô gái người Hán đến hỏi về căn phòng trên lầu, cũng ở quán trọ của các anh."

"Cô gái người Hán? Đường Đường?" Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng: "Cô ấy hỏi những gì?"

Cường Ba còn muốn làm phiên dịch, người phụ nữ kia lại thích thú vì

có thể luyện tập tiếng Hán, vô cùng khó khăn lắp ba lắp bắp: “Cô ấy nói, ở trên, người ở. Tôi nói, không. Không ở.”

Chị ta vừa nói vừa khoát tay, Nhạc Phong gật đầu, ý bảo mình đã hiểu, người phụ nữ kia nhất thời tỏ ra vô cùng vui sướng.

“Cho nên, Đường Đường cũng đã tra ra được tên A Khôn này?” Mao Ca có chút phiền muộn.

Nhạc Phong lắc đầu: “Cô ấy chỉ hỏi có người ở không chứ không hỏi A Khôn là ai, chắc cô ấy vẫn chưa biết người ở đây có thể chính là A Khôn mà cô ấy muốn tìm.”

Vừa nói anh vừa cất bước ra cửa, ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ bám đầy tơ nhện bụi bặm, dừng một chút lại quay đầu nhìn tầng hai của quán trọ, Đầu Trọc cũng ra ngoài vừa quay đầu nhìn theo anh, vừa dùng cánh tay huých anh: “Này, nhìn gì thế?”

Nhạc Phong như đang suy nghĩ điều gì: “Anh xem, Đường Đường ở lầu hai, đối diện với phòng của A Khôn. Rất có thể cô ấy đã phát hiện ra đối diện có người đang nhìn cô ấy, nhưng nhìn ngoài cửa sổ lại không giống dáng vẻ như có người ở, cho nên cô ấy mới đến cửa tiệm để hỏi xem rốt cuộc ở trên lầu có người ở hay không.”

“Cho nên?” Đầu óc của Đầu Trọc tối qua vẫn còn linh hoạt, bây giờ lại giống như bị dính hồ dán, nói thế nào cũng không sáng ra được: “Cho nên sao?”

“Cho nên gã A Khôn này hai ngày nay nhất định là ở Ca Nại, chìa khóa vẫn còn nằm trong tay hắn, nhất định là hắn đã từng lên quay trở về căn phòng này.” Sắc mặt của Nhạc Phong nặng nề: “Nhưng hắn không quay về để ở, nếu như ở lại, trên lầu có tiếng động, nhà Cường Ba nhất định sẽ nhận ra.”

“Hắn đã trở lại, nhưng không ở lại đây, vậy hắn còn ở đâu được?” Đầu Trọc cảm thấy mình hình như có hơi hơi hiểu, nhưng giấu lại, hình như

lại hơi hồ đồ.

“Có hai nơi, một là ở quán trọ khác, hai là... trong hẻm núi.”

* * *

Mấy người quay lại quán trọ, nhất thời cũng không nói rõ chuyện có tiến triển lớn hay là tiếp tục rơi vào tình cảnh hết đường xoay sở, Mao Ca buồn bực gãi đầu mãi: “Nhạc Phong, theo lý thì hai gã tập kích Đường Đường chính là A Khôn và em trai gã, nhưng Cường Ba đã nói rồi, em trai hắn đã sớm bị bắt rồi mà.”

“Lão Mao tử, anh đừng ngây thơ như thế có được không?” Đầu Trọc liên tục vỗ lên mặt bàn: “Trên đời này còn có hai chữ, đó là ‘vượt ngục’. Nhỡ đâu em trai hắn đã trốn ra rồi thì sao, hai anh em lại quay về Ca Nại, chuyện này không phải đã xong rồi sao?”

Nhạc Phong cũng gật đầu: “Lão Mao tử, anh ở chỗ này lâu, có bạn bè quen biết nào trong chính quyền không, hỏi xem tình hình của em trai gã A Khôn đó thế nào? Lúc ấy cảnh sát Ca Nại giữ người lại, đã mượn lực lượng cảnh sát Ca Nại thì bên này nhất định có người biết nội tình. Quan hệ con người cũng chỉ vậy thôi, vòng bảy tám vòng, chưa biết chừng có thể hỏi thăm được tình hình.”

Mao Ca gật đầu: “Cũng được, để tôi đi giờ số điện thoại ra xem. Còn biết làm sao, phải chưng cái mặt dày ra nhờ người ta giúp một tay thôi, cũng chẳng phải chuyện gì khó...”

Nói xong liền đứng dậy, lăm bắm đi vào trong quầy giờ số điện thoại, Lông Gà núp ở một cái bàn rất xa, dáng vẻ như sắp chết đến nơi, Đầu Trọc nhìn mà phát bực: “Đàn ông đàn ông, mấy tuổi rồi mà còn ngây thơ như thế, chỉ là ăn thịt người thôi mà...”

Mới nói đến ăn thịt người, sắc mặt của Lông Gà ở đầu bên kia lại biến đổi, vừa vịn vào bàn vừa nôn khan, Đầu Trọc vội im bật, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, chân chờ rồi nói: “Nhạc Phong, xe của Miêu Miêu sắp

chạy rồi đấy...”

Nhạc Phong trầm mặc một chút, sau đó đứng dậy: “Tôi lên lầu thu dọn đồ đạc.”

Đầu Trọc đang lằm rằm đáp gì đó, giọng nói của Mao Ca nhất thời nhảy lên một quãng tám, dường như là cố ý để anh nghe được: “Con em nó, bây giờ mà còn có tâm tư đuổi theo bồ với bịch của nó nữa!”

Trong lòng Nhạc Phong đương nhiên là phiền não, nhanh chóng bước lên lầu, anh ở trong căn phòng bốn người ở tít bên trong, phải đi qua hai phòng ở đầu cầu thang, đang đi, bỗng nghe thấy tiếng di động vọng tới từ một trong hai căn phòng đó.

Mới đầu anh thực sự muốn cho qua, mà anh thực sự đã làm vậy, lúc đi đến cánh cửa phòng bốn người, tiếng chuông đã dừng bật, Nhạc Phong vừa định giơ tay đẩy cửa ra, lại dừng lại.

Anh lại nhìn về phía gian phòng vừa mới vọng ra tiếng chuông di động lúc này.

Đó là gian phòng mười người, nếu như anh nhớ không lầm, trong căn phòng đó chỉ có một mình Đường Đường ở.

* * *

Trong di động của Quý Đường Đường tổng cộng có mười ba cuộc gọi nhớ, đến từ cùng một người: “Mẹ Lăng Hiếu Uyển.”

Nhạc Phong không gọi lại vội, anh mở danh bạ trong di động của Quý Đường Đường, vốn muốn tìm xem Quý Đường Đường có bạn bè thân quen gì không, kết quả...

Trong danh bạ di động chỉ có số liên lạc của ba người, mẹ của Lăng Hiếu Uyển là một, Trần Vĩ là hai, còn một số là số lạ, không có tên.

Nhưng dãy số xa lạ này lại không hề xa lạ với Nhạc Phong, bởi vì số này là số của anh.

Trước đó một ngày anh đã từng hỏi số điện thoại của Quý Đường

Đường, con nhóc này quả nhiên không coi anh ra gì, ngay cả tên cũng không thèm lưu vào!

Biết rõ giờ không phải lúc nên so đo vấn đề này, nhưng Nhạc Phong vẫn sĩ và Quý Đường Đường một phen trong lòng.

Có điều sau khi sĩ và xong lại là sự nghi hoặc sâu đậm hơn, vào thời buổi mà quan hệ người với người đan xen vào nhau như khối rubik, vậy mà mạng lưới xã giao của Quý Đường Đường lại đơn giản đến vậy? Cha mẹ cô ấy đâu? Bạn bè đâu? Một chiếc di động mà chỉ lưu số của ba người?

Nhạc Phong do dự một chút mới bấm điện thoại của mẹ Lăng Hiểu Uyển.

Đầu kia nhắc máy rất nhanh, giọng vừa hoảng sợ lại vừa căng thẳng: “Quý tiểu thư, có tin của Hiểu Uyển rồi sao? Tôi đã gọi rất nhiều lần...”

Nhạc Phong thoáng trầm ngâm, trong lòng đã có tính toán, không chút khách khí ngắt lời bà ta: “Bà là mẹ của Lăng Hiểu Uyển?”

Điện thoại vọng đến giọng nói đàn ông, mẹ của Lăng Hiểu Uyển hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, lập tức bối rối: “Anh... anh là ai?”

“Tôi là công an Ca Nại.”

“Công... công an?” Mẹ của Lăng Hiểu Uyển lắp bắp: “Điện... điện thoại của Quý tiểu thư, tại sao lại nằm trong tay anh?”

Nhạc Phong không định cho bà ta quá nhiều thời gian để phản ứng: “Quý tiểu thư đã mất tích, chúng tôi tìm được di động của cô ấy tại địa điểm mất tích. Bà là người duy nhất có liên lạc với cô ấy trong khoảng thời gian này, hai người biết nhau thế nào, mục đích của Quý tiểu thư khi đến Ca Nại là gì, mọi đầu mối đều có thể trợ giúp cho việc điều tra của cảnh sát, hy vọng bà có thể cung cấp cho chúng tôi.”

Đầu dây bên kia lập tức im lặng, sau đó bỗng bật ra tiếng khóc: “Quý... Quý tiểu thư đã mất tích?”

“Thưa bà, xin bà hãy bình tĩnh.” Nhạc Phong chẳng hề muốn ngồi nghe

mẹ của Lăng Hiểu Uyển bộc lộ tình cảm cho chậm trễ thời gian: “Chúng tôi hy vọng sẽ sớm tìm được Quý tiểu thư, bất kỳ tin tức nào mà bà cung cấp cũng đều là sự trợ giúp rất lớn đối với chúng tôi, càng sớm tìm được Quý tiểu thư thì càng có thể đảm bảo cô ấy bình an.”

Mẹ của Lăng Hiểu Uyển cuối cùng cũng từ từ bình tĩnh lại, nước nở nghẹn ngào bắt đầu kể lại từ đầu, Nhạc Phong lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái, chân mày dần nhú lại, cuối cùng xác nhận lại một lần nữa với bà ta: “Cô ấy thực sự chính miệng nói với bà, cô ấy có thể giao tiếp với linh hồn?”

* * *

Trên lầu vọng đến tiếng bước chân dồn dập, Mao Ca biết rõ là Nhạc Phong xuống, cố ý không ngẩng đầu lên: “Ô, đi đấy à?”

Không thấy Nhạc Phong đáp lời, lại nghe thấy tiếng Đầu Trọc: “Hành lý của cậu đâu? Thu dọn cả nửa ngày, lại tay không đi xuống?”

Nhạc Phong bước nhanh đến trước quầy, vươn tay ấn nút khởi động của chiếc máy tính bàn cũ kỹ trên đó, quạt gió kêu xè xè trong thùng máy, Mao Ca chẳng hiểu mô tê ra sao, ngẩn ra nhìn anh lên mạng, vào QQ, mở ra một danh sách liên lạc thật dài — cuối cùng cũng không nhìn được: “Không phải chứ? Một là chú đi thăm dò chuyện của Đường Đường, hai là đuổi theo Miêu Miêu, con em nó, chú lên QQ, định chơi trò chơi chác?”

Đầu Trọc và Lông Gà cũng hiếu kỳ bu lại, Nhạc Phong không trả lời, chuột nhấp vào hình cái đầu màu xám, đó là icon một ông chú bí ối, nickname là ‘Cô đơn lòng ta’, chữ ký là ‘Đêm dài đằng đẵng, tối nay ai sẽ ở bên ta’.

“Người này...” Mao Ca đột nhiên cảm thấy cái tên này rất quen: “Hình như cũng là bạn tốt của anh thì phải...”

“Đây không phải là Thân Côn* sao?” Đầu Trọc nhận ra đầu tiên: “Nhạc Phong, cậu tìm lão lưu manh chuyên đi lừa đảo này làm gì?”

Chương 26

Nhạc Phong không trả lời, cũng mặc kệ Thần Côn có online hay không, mở khung chat ra, gõ ba chữ qua trước: “Cút ra đây.”

Đầu Trọc không đạt mục đích thế không bỏ qua: “Nói đi, tìm lão Thần Côn bắt tử kia làm cái gì?”

Hỏi mãi hỏi mãi, cũng hiểu được mấy phần: “Chuyện của Đường Đường lại còn liên quan đến cả yêu ma quỷ quái nữa à?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Đường Đường từng nói với người ta, cô ấy có khả năng thông linh?”

“Cô ấy biết thông linh?” Con người của Mao Ca sắp trứng đến rớt ra: “Con bé đó? Thông linh?”

“Dù sao em cũng không tin.” Nhạc Phong cười lạnh: “Nếu có khả năng giao tiếp với linh hồn thật, còn mất nhiều công sức để điều tra vụ án của Lăng Hiểu Uyển và Trần Vĩ như thế làm gì, gọi hồn hai người đó lên mà hỏi chẳng phải xong sao. Hơn nữa, lão Mao tử, chúng ta rong ruổi trên đường từng ấy năm, những chuyện kỳ lạ cũng đã từng gặp không ít, anh đã thấy có ai thực sự có khả năng thông linh chưa? Đến ông Thần Côn kia, tự xưng là chuyên gia chó má gì đó, chẳng phải cũng là bốc phét ngoài miệng hay sao.”

Trong lúc nói chuyện, cửa sổ chat bỗng rung lên một cái, trong khung chat hiện lên ba chữ: “Tiểu Phong Phong?”

Đầu Trọc và Lòng Gà không đỡ nổi, phụt một tiếng phì cười, mặt của Nhạc Phong xanh mét, vươn tay tóm Mao Ca lại: “Lão Mao tử, anh lên đi.”

Mao Ca cố ý giở trò, từ từ gõ lại: “Tiểu Phong Phong không có ở đây, anh là Mao đại ca của chú đây.”

Đầu kia nhanh chóng trả lời, còn kèm theo tiếng rinh rích vui vẻ của chim cánh cụt, bắn qua một emo mắt trái tim miệng chảy nước miếng,

cộng thêm lời chào đón nhiệt tình: “Tiểu Mao Mao!”

Mao Ca ngay đến di ngôn lâm chung cũng không có, nháy mắt tử trận.

Đầu Trọc cảm khái vạn phần: “Tuổi bằng từng ấy rồi mà vẫn chưa bị bắt vào trại, nhất định là sai sót của bệnh viện tâm thần.”

Mao Ca hồi hồn lại, tức không thở nổi: “Webcam đâu, lôi ra, đối với loại người không phải người này có thể dùng phương thức của con người để trao đổi hay sao?”

Lông Gà vội vàng bò qua quây, mở ngăn kéo lấy camera và một đồng dây nối, giắc cắm ra, Đầu Trọc nhìn Mao Ca, như đang suy ngẫm gì đó: “Mở webcam nói chuyện cũng vẫn là phương thức trao đổi của con người mà.”

Đầu kia nhanh chóng chấp nhận lời mời chat webcam, tốc độ mạng ở đây không ổn định, hình ảnh xuất hiện rất chậm chạp, tám con mắt của đám Mao Ca nhìn chăm chăm lên màn hình, nhìn gương mặt đang cười toe toét bí ối của Thần Côn dần dần hiện ra cùng với khung cảnh đằng sau, tiếp đó bắt đầu trao đổi.

“Đang ở quán net.”

“Mới sáng ra đã ở đó, xem ra là thâu đêm rồi.”

“Có thích đánh cuộc không, ăn bánh bao hay là mì úp, mười đồng.”

“Ăn bánh bao.”

“Bánh bao.”

“Mì úp.”

Cửa sổ video cuối cùng cũng hiện lên toàn bộ, Thần Côn tuổi khoảng bốn mươi, một đầu tóc xoăn, mới nhìn qua trông giống mấy ông chú Trung Đông, tai đang đeo tai nghe, tay bưng một bát mì, mặt mày hớn hờ nhìn về phía mấy người bên này, Nhạc Phong chìa tay về phía Đầu Trọc và Lông Gà: “Mười đồng.”

Đầu Trọc và Lông Gà tâm không cam, tình không nguyện tự mình móc túi giao tiền.

Trong lúc đó, Mao Ca và Thần Côn đã bắt đầu nói chuyện, vẫn nộ ký bất tranh* như trước: “Ông lại lên mạng chơi trò chơi suốt đêm với mấy đứa ranh con rồi, ông hơi bị triển vọng đấy!”

“Tôi làm sao mà giống chúng nó được, tôi chơi game cao cấp hẳn hoi!”

“Game gì mà cao cấp?” Lông Gà biết rõ từ góc độ này không thể nhìn thấy màn hình của Thần Côn được nhưng vẫn thò cổ ra: “Chính trị? Kinh tế? Quân sự?”

“Tìm cặp*.”

Mao Ca chỉ cảm thấy máu toàn thân nhất thời như còn lại một nửa, nói chuyện cũng run rẩy: “Tìm cặp?”

Thần Côn hưng phấn đến mức đỏ bừng cả mặt: “Chơi hơi bị hay, cứ cầm chuột chọn hai cái giống nhau, chiu một tiếng, biến mất luôn. Vừa rồi, phải nói chuyện với các ông nên tôi tạm dừng, giờ tôi cho mọi người nghe nhé.”

Đám Mao Ca còn chưa kịp tiếp lời, chốc lát sau, trong loa đã vọng đến một tiếng chiu, cách mấy giây, lại một tiếng chiu nữa, tôn lên sự huy hoàng của âm thanh đó là gương mặt hồng hào của Thần Côn trên màn hình.

Lông Gà mặt đầy cảm xúc: “Nghe tốc độ này, chơi còn không giỏi bằng thằng cháu ba tuổi của tôi.”

Mao Ca than thở: “Thôi, thừa biết tính cha này rồi, Thần Côn quanh năm suốt tháng lượn lờ ở rừng sâu núi thẳm, hiếm khi nhìn thấy máy vi tính, coi trò Tìm cặp là bảo bối cũng chẳng có gì lạ.”

Đây hoàn toàn là sự thật, bọn họ và Thần Côn đều là bạn bè, biết anh ta vừa mới hai mươi đã cuốn gói ra khỏi nhà, đi khắp đại giang nam bắc, hễ chỗ nào vắng vẻ cổ quái là chạy đến đó, tự xưng là muốn tìm tòi nghiên cứu tất cả những chuyện lạ kỳ nhân trong thiên hạ, làm kẻ đứng đầu trong giới tâm linh, nghe giống như một câu chuyện cười, nhưng mới đó

mà anh ta đã thực sự rong ruổi bên ngoài hai mươi mấy năm trời, dù sao cũng một thân một mình, một người no cả nhà không đói.

Hai năm trước Thần Côn ăn mặc như một kẻ hành khất xin cơm, kéo theo một cái bao tải lớn đến Ca Nại, ngồi nghỉ ngơi trước cửa quán trọ của Mao Ca, lòng tốt của Mao Ca trời dậy, cho anh ta một cái bánh nướng thịt bò, nào biết Thần Côn lại nhìn anh ta cười 'Xinh đẹp' một cái, làm cho Mao Ca suýt nữa suy nhược thần kinh, sau đó vươn tay móc từ trong bao tải ra một quyển vở, ra vẻ nho nhã hỏi Mao Ca: "Đồng chí, có bút không?"

Hôm đó vừa hay trong quán cũng không có việc gì, Mao Ca tìm cho anh ta một cái bút bi, sau đó vừa gặm bánh nướng vừa ngồi bên cạnh nhìn anh ta viết viết vẽ vẽ trên quyển sổ, nhất thời tò mò, hỏi anh ta: "Viết gì vậy?"

Thần Côn đáp rất nghiêm túc: "Truyện kỳ những việc tôi đã trải qua trong đời."

...

Nói một câu là có câu thứ hai, thường xuyên qua lại, Thần Côn đã ở trong quán trọ của Mao Ca hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian đó, Đầu Trọc và Nhạc Phong cũng đến Ca Nại thăm Mao Ca, đương nhiên cũng làm quen với Thần Côn, con người Thần Côn này, dĩ nhiên là hoang đường không thể kiểm chế nổi, nhưng những gì anh ta đã trải qua quả thật có thể gọi là truyền kỳ, những chuyện khác không nói, chỉ riêng trạng thái không có nơi ở cố định rong ruổi trên đường phiêu bạt khoảng hai mươi năm này thôi cũng đủ để đám Nhạc Phong phải thán phục.

Huống chi, Thần Côn còn có thể gọi là một người làm công tác văn hóa.

Trong cái bao tải bự chẳng kia của anh ta đựng đầy những quyển bút ký ghi lại hành trình du tẩu thiên hạ bao năm qua, ở đâu có ma quỷ hoành hành, hoành hành thế nào, phỏng đoán nguyên nhân vì sao, đời trước đồn thế nào, chia ngành chia loại, có trật có tự, càng tích càng nhiều, nghiêm nhiên trở thành chuyên gia trong đó, là ngôi sao sáng trong 'Nghề', lời nói ra cũng kiểu cách như vậy, Thần Côn có lúc cũng cảm khái, vượt ve cái bao

tải kia của anh ta mà không ngừng thốn thức: “Tôi tuyệt đối có thể vào Đại học làm chủ nhiệm khoa.”

Mao Ca lại quan tâm vấn đề thực tế hơn: “Cái bao tải này của anh, vác đi cả ngày mà không thấy nặng à? Hay gửi lại đây đi? Tôi trông cho.”

Thần Côn vô cùng khấn trương: “Thế không được, đây là tâm huyết tôi tích lũy cả đời. Để chỗ anh, nhớ đâu bị trộm mất thì sao? Nhớ đâu nhà anh cháy thì sao? Bị ngập nước thì làm sao? Lở đất thì sao? Bị sét đánh thì sao?”

Mao Ca mặt nóng áp mông lạnh, tức đến mức đỉnh đầu bốc khói, không buồn nhắc lại chuyện này nữa.

Nhạc Phong lại hiến kế cho anh ta: “Anh học đánh máy đi, làm cái USB, chỉnh lý các thứ rồi lưu lại, chẳng tốt hơn là cả ngày vác cái bao tải đi à? Nhớ hôm nào bị dân phòng tịch thu, có muốn khóc cũng không được.”

Thần Côn đành chấp thuận: “Để hôm nào anh bớt thời gian đi học.”

Vậy nên hai năm qua, cả bọn đều tận mắt chứng kiến Thần Côn thăng cấp từng bước trong lĩnh vực IT.

Đầu tiên là mê chơi bài, cả ngày hân hoan rạng ngời nhìn cái máy tính, có lần có một đứa nhóc ngồi bên cạnh nhìn không nổi nữa: “Chú à, vào quán net là phải trả tiền, chú chỉ ngồi chơi bài không, không lên mạng, không có lợi đâu.”

Vậy nên tiếp đó, Thần Côn lên level, bắt đầu chơi QQ, hề chơi là không thể ngừng nổi, nghe nói còn từng chạy đến tận Vũ Hán để gặp bạn trên mạng, cầm một bông hoa đứng ở quảng trường quốc tế Vũ Hán lạnh cóng cả một đêm mà không chờ được người đẹp, Nhạc Phong nghe mà thiếu chút nữa cười đến phát điên: “Anh cũng sắp thành ông già đến nơi rồi, đừng có mơ mộng hão huyền như vậy có được không?”

Thần Côn không phục lắm: “Lúc nói chuyện rõ ràng cô ấy rất tán thưởng anh...”

Sau sự kiện bạn trên mạng đó, Thần Côn dừng một chút, bắt đầu suy

ngâm đến đề nghị của Nhạc Phong, mang toàn bộ tinh hoa của đời mình ra điện tử hóa — nhưng thứ nhất, những tiệm net bình thường không cho cắm máy, thứ hai bảo anh ta vác cái máy vi tính đi du hành cũng không thực tế cho lắm — huống chi những nơi anh ta đi quá xa xôi hẻo lánh, muốn tìm nguồn điện thôi cũng đã là vấn đề lớn, cho nên cái bao tải kia vẫn không tách rời khỏi anh ta.

Tuy nhiên, lòng nhiệt tình của anh ta dành cho chim cánh cụt vẫn không hề tiêu giảm, Thần Côn không có điện thoại di động, QQ là phương thức liên lạc chủ yếu duy nhất giữa anh ta và đám Nhạc Phong, bình thường mà nói, khả năng có thể gọi được người ra ngay lập tức không lớn, nhưng trong vòng ba ngày, tất sẽ có hồi âm — lần này cũng nhờ có trò Trí nhớ, bằng không quả thật là không dễ gì mà kết nối ngay được.

Trong những tiếng chiu chiu không ngớt bên tai, Nhạc Phong gõ lên màn hình một cái: “Có việc tìm anh đây, nói chuyện nghiêm chỉnh đấy.”

“Nói đi.”

Nhạc Phong nhú mày: “Chuyện đứng đắn, anh tắt trò Trí nhớ đi được không?”

Thần Côn chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Chàng trai trẻ, đừng có chuyện to bằng cái rắm mà cũng coi như khiêng súng thép. Anh cậu lịch lãm giang hồ lâu rồi, chuyện có đứng đắn nữa thì cũng như giặc mạnh tan trong nói cười* thôi, có chuyện thì nói có rắm thì đánh đi.”

Trong lúc nói chuyện, lại thêm mấy tiếng chiu chiu nữa.

Nhạc Phong do dự một chút: “Anh ở bên ngoài, đã từng nghe thấy ở đâu xảy ra chuyện... ăn thịt người chưa?”

Mất thấy đã đến giờ kể chuyện, Mao Ca xách mấy cái ghế lại cho cả bọn ngồi xuống, Lông Gà ngồi xa nhất, gần sát cửa, tiện để bỏ của chạy lấy người.

Thần Côn chậm rãi nói: “Nhiều lắm, ăn thịt người chứ gì, từ lâu rồi, mỗi

lần có nạn đói xảy ra đều có hiện tượng đó. Đã nghe thấy tên Bạch Cư Dị bao giờ chưa, người ta từng viết một câu thơ, 'Năm ấy Giang Nam hạn, Cồ Châu người ăn người*', thời vua Đồng Trị nhà Thanh ở phía Nam vẫn còn có người ăn thịt người, ba mươi văn tiền một cân thịt người. Hồi loạn An Lộc Sơn triều Đường xảy ra, Trương Tuân thủ Tuy Dương, cùng binh sĩ ăn ba vạn người*. Những cái khác không nói làm gì, chỉ riêng trong truyện Thủy Hử thôi, hở một tí là đào tim gan người ra nhấm rượu, đó là nhấm rượu thật đấy. Đám mù chữ mấy người, tôi đã sớm bảo mấy người phải đọc sách nhiều vào, sách là nấc thang tiến bộ của loài người, chút vấn đề nhỏ này mà cũng phải hỏi tôi..."

Lông Gà bắt đầu buồn nôn.

Nhạc Phong hận đến ngứa răng: "Tôi không hỏi anh chuyện đó, đừng có mà lạc đề. Tôi hỏi anh, nếu không phải do nạn đói, tại sao phải ăn thịt người?"

Tiếng chiu chiu cuối cùng cũng dừng lại, Thần Côn trừng mắt nhìn Nhạc Phong: "Vậy tôi hỏi cậu, hạt đào để bổ não có đúng không?"

"Anh muốn ăn đòn hả? Ai hỏi anh về hột đào? Sao không lôi cả xoài ra nữa đi."

"Nhạc Phong, cậu bóc hột đào ra nhìn kỹ đi, xem có giống não người không? Người Trung Quốc có câu, ăn gì bổ nấy, đây cũng là một kiểu như thế mà thôi. Cậu nghĩ xem, đau thận thì ăn thận heo, bổ phổi thì ăn phổi heo, muốn ấm bụng thì ăn bao tử heo, tim đập nhanh thì ăn tim heo hầm bách tử nhân, còn cái gì mà dương tiên ngư tiên*, vì sao ư, ăn gì bổ nấy, mà động vật làm sao so với người được, thận heo làm sao mà bổ bằng thận người được chứ..."

Nói đến đây, anh ta đột nhiên ghé sát vào camera, gương mặt to lớn lấp kín màn hình, cười quái dị nhìn chằm chằm Lông Gà: "Cho nên phải ăn thịt người, đúng không Lông Gà?"

Lông Gà hú lên một tiếng quái dị, cả người lảo nhễ ngược ra đằng

sau.

Mà bên kia màn hình, Thần Côn đã cười đến hệt cả hơi.

Nhạc Phong hơi buồn nôn một chút, vươn tay quay camera bên này về phía mình: “Theo ý của anh là, ăn thịt người có lúc là để... chữa bệnh?”

“Tôi đã bảo là cậu ít học rồi mà.” Gương mặt Thần Côn đầy vẻ khinh bỉ: “Cậu đã đọc tiểu thuyết của Lỗ Tấn, thần tượng của tôi chưa, trong đó có người nào ấy nhỉ, à cha của Tiểu Xuyên, chẳng phải đã bỏ một số tiền lớn ra để mua bánh bao thấm máu người cho con trai chữa bệnh lao hay sao. À, còn có cả bà Từ Hi nữa, năm đó khi bà ta lừa gạt Thái hậu Từ An, nghe nói cũng là cắt một miếng thịt trên bắp đùi làm thuốc dẫn cho Từ An...”

Nhạc Phong ngắt lời anh ta: “Vậy tôi hỏi anh, nếu như chỉ ăn người có ngày sinh đặc biệt thì sao? Ví dụ như... 13 tháng 5? Điều này có gì đáng chú ý không?”

Trái tim Thần Côn nhảy thót lên một cái, lần đầu tiên từ khi bắt đầu cuộc đối thoại, trên gương mặt anh ta lộ ra vẻ tương đối nghiêm chỉnh và kinh ngạc.

Đám Đầu Trọc không hiểu ‘13 tháng 5’ từ đâu ra, mặt đầy vẻ khó hiểu nhìn Nhạc Phong: “13 tháng 5 gì thế?”

Nhạc Phong không để ý tới bọn họ, chỉ giục Thần Côn: “Nói đi, ngày sinh đặc biệt, có gì đáng chú ý không?”

Thần Côn không lên tiếng, anh ta bưng bát mì trước mặt lên, cúi đầu sục sọt húp một miếng lớn, sau đó chùi miệng: “Nhạc Phong, câu hỏi này của cậu... rất chuyên nghiệp, hây da, cậu cũng hành ‘nghề’ rồi à?”

Đúng lúc quan trọng anh ta lại giả ngơ phỉnh phờ, Nhạc Phong tức đến nghiến răng, đang định quát cho anh ta mấy câu, điện thoại trước quây lại vang lên.

Tiếng chuông đột ngột làm cả đám giật nảy mình, Mao Ca nhanh chóng phản ứng kịp: “Chắc là sáng anh gọi điện giờ có hồi âm rồi.”

Mao Ca đứng dậy đi qua nghe điện thoại, vừa nói được hai câu đã nháy mắt ra hiệu cho đám Nhạc Phong, ý bảo yên lặng một chút, cả đám cũng không nói thêm gì nữa, nhất thời căn phòng trở nên an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng trả lời của Mao Ca.

“Đúng rồi, đúng rồi... có một người anh trai tên là A Khôn, không biết là gì gì Khôn, ở Ca Nại.”

“Hai năm trước bị bắt thì phải, không phải là 2008 thì là 2009.”

“Đúng đúng, có bảo công an ở Ca Nại chặn lại.”

Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì: “Lão Mao tử, hỏi xem em trai của gã A Khôn đó có bị bệnh gì không.”

Mao Ca gật đầu, đang định tìm đề tài để hỏi thăm chuyện này, đầu bên kia không biết lại nói gì, sắc mặt của Mao Ca có gì đó lạ lạ, chỉ ậm ừ với ống nghe.

Vừa gác điện thoại xuống, Đầu Trọc đã vội vàng hỏi dồn: “Sao rồi, em trai gã A Khôn đó có phải đã vượt ngục rồi đúng không? Có phải còn mắc bệnh nữa đúng không?”

Yết hầu của Mao Ca lộn một cái: “Em trai của A Khôn tên là A Bằng, đầu năm 2009 bị bắt ở Ca Nại. Đúng là có bệnh, bị ung thư xương.”

Đầu Trọc vỗ đùi: “Quá thần dũng. Bệnh nặng như thế mà còn dám vượt ngục, quả thật là thân tàn chí không tàn!”

“Thân tàn chí không tàn cái con em chú!” Mao Ca chợt nổi cáu: “Ung thư xương, giai đoạn cuối, chết rồi! Người nhà mang xác về hỏa táng.”

Chết?

Nhạc Phong vô cùng bất ngờ, bọn họ trước đó vẫn phỏng đoán hai gã ở trong hẻm núi là A Khôn và em trai gã, nếu như em trai A Khôn đã chết, vậy có nghĩa là ngay từ đầu bọn họ đã suy luận sai?

Đầu Trọc có chút cố chấp: “Chết thật rồi? Anh xác định không phải giả chết để lừa gạt nhà tù tiện đường lấy cơ để đạt được mục đích vượt ngục

đấy chứ?"

Mao Ca chỉ hận không thể gõ cho cái đầu tròn vo kia của Đầu Trọc dẹp lép: "Bác sĩ đã chứng minh tử vong. Chết vì ung thư xương, chú có biết triệu chứng của ung thư xương kỳ cuối thế nào không? Da thối rữa, xương tự động nứt gãy, mà xương đã gãy rồi, xác cũng mềm như miếng thịt thôi, như thế chú có giả chết vượt ngục được không?"

Cả đám đều không nói gì, trong khoảng lặng ấy, giọng nói của Thần Côn bỗng vọng ra từ trong loa.

"Chết rồi đúng không? Chết... thì đúng rồi."

Chương 27

Thời gian là chín giờ rưỡi sáng, Mao Ca, Long Gà và Đầu Trọc đồng loạt ngồi trước màn hình máy tính, nhìn Thần Côn đang chống cằm rõ cao trong khung video — không sai, là chống, Thần Côn đang cúi người tìm thứ gì đó, chống cằm rõ cao, vừa vặn đúng ngay tầm webcam, vậy nên Mao Ca ở đầu bên này nhìn rất là phá hoại cảnh quan, Đầu Trọc vỗ một cái lên màn hình máy tính, tựa như có thể thực sự đánh được Thần Côn vậy: “Này này, anh không ngồi xổm xuống được à?”

Thần Côn lẩm bầm gì đó, quả nhiên ngồi xổm xuống một chút.

Mao Ca vô cùng phiền muộn: “Ông còn kéo được cả cái bao tải kia đến tiệm net à, người ta không tưởng ông đi lượm ve chai sao?”

Long Gà vẫn còn căm tức chuyện bị Thần Côn hù dọa khi nãy: “Không phải anh chưa già đã lẩn rồi đấy chứ? Chuyện quý dị như vậy là ai cũng sẽ có ấn tượng sâu sắc, thật sự không nhớ nổi? Phải giờ mấy quyển bút ký rách nát kia của anh ra?”

Thần Côn vụt một tiếng quay đầu lại, hung dữ trừng Long Gà: “Cả đời anh đây đều tìm kiếm ghi chép những chuyện quý dị, sao mà nhớ hết được từng chuyện một? Hơn nữa, trí nhớ tốt cũng không bằng ngồi bút rơm, căn cứ vào thái độ nghiên cứu khoa học nghiêm túc, vẫn là giờ bút ký ra thì tốt hơn... Ô, Nhạc Phong đâu?”

Lúc này anh ta mới phát hiện ra thánh giả của mình đã thiếu mất một người.

Đầu Trọc dẩu miệng chỉ ra ngoài: “Ở ngoài, đang gọi điện cho bạn gái.”

Trên gương mặt Thần Côn lộ ra vẻ mặt phức tạp xen lẫn giữa hâm mộ và ghen ghét, sau đó lại tiếp tục cúi đầu chống cằm lục tìm bút ký.

Lần này Đầu Trọc và Long Gà không dị nghị với việc phá hoại cảnh quan của anh ta nữa, hai người không hện mà cùng quay đầu lại nhìn Nhạc

Phong đang đứng bên ngoài — thực ra anh không nói chuyện, di động kê bên tai, được một lúc lại bỏ xuống bấm số lại lần nữa.

Đầu Trọc dùng tay huých huých Lông Gà: “Miêu Miêu có nhận không?”

“Tuyệt đối là không.” Lông Gà đáp rất khẳng định: “Ai mà không có lòng kiêu hãnh chứ, là tôi tôi cũng không nhận, Miêu Miêu yếu ớt như vậy, khẳng định lại càng không nhận. Nhạc Phong làm vậy cũng phí công, đúng là không hiểu gì về phụ nữ.”

“Sai!” Mao Ca liếc hai người một cái: “Nhạc Phong làm vậy mới gọi là hiểu phụ nữ. Chú đã nói là Miêu Miêu rất yếu ớt rồi còn gì, nếu ngay đến một cuộc điện thoại cũng không gọi thì cô ta còn khó chịu hơn ấy. Tốt nhất là Nhạc Phong cứ gọi liên tục đi, bên kia có nhận hay không cũng chẳng sao cả, 99 không được thì gọi 100 cuộc, cơn tức của Miêu Miêu tiêu tan là vừa.”

Đang nói, Nhạc Phong đột nhiên lại bước nhanh xuống bậc thang, xem tình hình là đi về phía ai đó, Lông Gà thấy lạ: “Đi đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ Miêu Miêu quay lại?”

“Chết tiệt, không phải quay lại thật đấy chứ.” Đầu Trọc rút cuộc vẫn không thấy hai người sẽ tốt đẹp được đến đâu, vừa nghe muốn ôn lại mộng cũ, chân mày đã nhíu thành cái rãnh.

Mao Ca đứng dậy bước tới cạnh cửa, nhìn ra ngoài, sau đó khoát tay với hai người: “Không phải đâu, nó nhận lầm người.”

“Miêu Miêu mà cũng nhận lầm được?” Đầu Trọc khinh bỉ.

Lông Gà lại xem thường Đầu Trọc: “Sao lại nhận nhầm Miêu Miêu được? Nhất định là nhận nhầm thành Đường Đường, cá không, mười đồng.”

Đầu Trọc nhìn vẻ mặt của Mao Ca, quả quyết từ chối: “Tôi là thanh niên tốt, không tham gia đánh bạc.”

Lông Gà hừ lạnh một tiếng, đang định sỉ vả anh ta đôi câu, trong loa lại vọng đến giọng nói chậm rì của Thần Côn: “Tôi bảo này, mấy người có

muốn nghe chuyên gia kể chuyện nữa không hả?”

Ba người cùng nhau quay đầu lại, Thần Côn không biết đã lục lọi xong, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, trong tay còn cầm một quyển sổ, hình vẽ trên bìa là hình Hoàn Châu Cách Cách bản do Triệu Vy đóng, bìa đã quăn góc, nhìn là biết đã được nhiều năm.

Thần Côn hắng giọng một cái: “Chuyện này ấy, là tôi nghe được lúc đi du lịch đến Thanh Hải, đại khái là khoảng ba bốn năm trước.”

* * *

Đầu năm 2008, tôi du lịch đến thị xã Đức Lệnh Cáp* ở tỉnh Thanh Hải, mấy người có biết Đức Lệnh Cáp không? Nó nằm ở phía Bắc bồn địa Sài Đạt Mộc, có bài thơ, tên là ‘Chị ơi, tối nay em ở Đức Lệnh Cáp’ ấy, mà thôi, đám mù chữ mấy người, có nói mấy người cũng chẳng biết.

Lúc ấy tôi đang chờ xe ở một trấn nhỏ ở Đức Lệnh Cáp, chuẩn bị đi Tây Ninh, lúc đó trạm xe Đức Lệnh Cáp còn chưa sửa sang lại, bến xe tồi tàn vô cùng, chờ mãi không thấy xe đến, tôi và ba bốn người nữa đứng chờ xe ngồi chễm chệ ở cửa trạm ăn chè trứng, trong số đó có một ông già, trước kia từng làm trong nông trường cải tạo lao động ở Đức Lệnh Cáp.

Biết nông trường cải tạo lao động ở Thanh Hải không? Đây đều là chuyện của thế hệ trước rồi, đám thanh niên các chú không biết đâu. Để anh kể cho các chú nghe đi, cái nơi Thanh Hải này, vừa hoang vu lại vừa vắng vẻ, hồi xưa chính là nơi chuyên để lưu đày phạm nhân, năm 58 kế hoạch Đại nhảy vọt, số người bị bắt xử phạt và giáo dục lao động tăng vọt, nhà lao, trại giam đầy ắp toàn người, khi đó có công văn hạ xuống, muốn xây dựng một nơi giáo dục lao động ở Tây Bắc, chỉ riêng tỉnh Thanh Hải thôi, trong vòng ba năm đã có hơn hai mươi mấy vạn người từ khắp cả nước bị đưa tới đây. Trong đó có không ít phần tử phải giáo dục lao động, phe cánh phải ấy, trộn lẫn với đám phạm nhân chân chính kia, cùng ăn cùng ở, mà ở Thanh Hải này, vừa cao vừa lạnh, thiếu dưỡng, mấy phần tử trí thức đến từ thành phố mới đầu không thích ứng được, lại phải lao

động chân tay, có một số đông bị chết đói, chết rét, cũng có người chết vì bị ngược đãi, vừa hay lại đúng ba năm thiên tai, người chết lại càng nhiều hơn.

Chuyện này cũng xảy ra ngay trong mấy năm đó, trong đợt rét đậm cuối năm, có một ngày, trong nông trường cải tạo lao động chết mất hai người, rất lạ, không phải chết đói cũng không phải chết rét, mà là bị người ta bóp chết. Thứ nhất là năm ấy có người chết cũng là chuyện thường, thứ hai cũng không có camera gì đó để theo dõi, lính cảnh vệ tra xét nửa ngày, chẳng tra ra nổi tí sứt dầm mào gì, hơn nữa nghĩ lại thấy mấy tên bị nhốt vào đây cũng chẳng có kẻ nào tốt lành lương thiện, bèn giam tập thể bỏ đói hai ngày, dạy dỗ một trận rồi cũng chẳng giải quyết gì nữa.

Ông cụ kể cho tôi chuyện này khi ấy vừa mới hai mươi, ông ta họ Quách, cứ gọi ông ta là lão Quách đi. Lão Quách rất để tâm đến chuyện này, nguyên nhân là vì ông ta có quan hệ không tệ với một người trong số đó, người nọ cũng hào phóng, nhà gửi mì cho, ông ta còn chia cho lão Quách một miếng. Lão Quách nói lúc ấy ông ta đã cảm thấy chuyện này kỳ quái rồi, người đó là một gã cũng đang hoang, không gây sự với người khác, làm sao lại bị bóp chết được?

Lúc phát hiện ra sự việc cũng đã gần tối, nhất thời không tìm được chỗ chôn xác, bèn đặt trong cái lán cỏ ở trong trại, sai người canh chừng, lão Quách tranh thể hiện, xung phong nhận việc, cán bộ trại còn bảo ông ta ghi lại thông tin về người chết, chỉnh trang lại di vật, mà loay hoay như vậy lại giúp ông ta phát hiện ra hai chuyện không thích hợp, đầu tiên là không biết có phải trùng hợp hay không, hai người chết này, ngày tháng ra đời đều giống hệt nhau; thứ hai là trên gáy hai người này đều bị người ta cắt mất một mảng da.

Lão Quách lúc ấy sợ lắm, nhưng năm đó không dám ăn nói lung tung nên cũng đành nín nhịn không nói, sau đó người chôn xác đến chỗ thi thể đi, bảo lão Quách quay về lán của mình, lão Quách có tâm sự trong lòng,

muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, liền đi một vòng, mà đi như vậy lại phát hiện ra một lão già trong nông trường đang nấp sau đồng cùi ăn mảnh.

Lúc này tôi đã nói rồi đấy, mấy năm đó cả nước đều thiếu lương thực, đám người bị đi giáo dục lao động cải tạo này lại càng đói thê thảm, hề rảnh là đi ra ngoài đào rễ cỏ nhỏ địa y, có vài gã còn lên làm thịt mấy con heo con dê con của tập thể nuôi, lúc ăn không dám để người khác thấy, phải đi rất xa, hoặc là thừa lúc đêm khuya vắng người chạy ra ăn một mình.

Lúc ấy lão già kia đốt một đồng lửa, đặt một cái ca uống trà lên trên, hình như đang nấu canh thịt, mùi rất thơm, nếu mà là người khác thì có khi lão Quách còn đòi xin một ngụm, nhưng vừa thấy là lão già kia thì lập tức bỏ đi.

Lý do là vì lão già này cả người mắc bệnh hủi, không biết cụ thể là bệnh gì, dù sao chính là bệnh ngoài da cực kỳ nghiêm trọng, da dẻ toàn thân biến thành màu đen, đến mạch máu cũng không nhìn thấy, thối rửa từng mảng, còn chảy nước nữa, mùi thối kia, đứng từ xa đã hun chết người, lão có nấu đồ ăn ngon hơn nữa thì lão Quách cũng vẫn thấy buồn nôn. Cho nên ông ta âm thầm bỏ đi, lão già kia không biết ông ta đã đi qua.

Lão Quách bỏ đi chừng khoảng mười bước thì lại nghe thấy lão già kia kêu một tiếng quái dị ở đằng sau, giọng ư ử, nghe như sói kêu ấy, ông ta quay đầu nhìn một cái, thấy lão già kia chạy quanh cái ca uống trà hoa tay múa chân, nhảy được một lúc thì quỳ xuống dập đầu, miệng lẩm bẩm gì đó, không biết là đang nói gì. Lão Quách lúc ấy còn nhỏ một bãi nước miếng, lòng nhủ lão già này có bệnh, ăn được tí đồ mà cũng vui đến như thế.

Lão Quách cũng không để chuyện này trong lòng, sau đó ông ta biểu hiện tốt, lại biết chữ nên được lãnh đạo trại cất nhắc lên phòng hồ sơ giúp việc, có hôm phải chuyển một số phạm nhân trong nông trường sang

nông trường Cách Nhĩ Mộc*, phạm nhân phải đến đó lấy thư giới thiệu hay giấy nhắn gì đó, mà lão già kia cũng ở trong sổ ấy, cả phòng hồ sơ nhìn thấy lão mà cả kinh, thời đó người chết vì bệnh nhiều, họ đều nghĩ lão già này bệnh tật như vậy, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ thẳng cẳng, ai ngờ chẳng thuốc thang chẳng bác sĩ mà lão lại khỏi hoàn toàn!

Khỏi hoàn toàn ấy, mấy chú tướng tượng được không? Làn da rửa nát kia như được tráo đổi vậy, khí sắc cũng tốt, cười hì hì, hỏi lão ấy chữa thế nào thì không nói, chỉ bảo là mình mạng lớn.

Lão Quách viết thư giới thiệu cho lão ta, lúc giờ hồ sơ nhìn thấy ngày sinh của lão, tôi nghĩ chắc mấy người cũng nghĩ ra rồi, ngày tháng giống hệt với hai người đã chết kia. Lão Quách cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng ông ấy lại không nói ra nỗi không ổn ở đâu, đành trơ mắt nhìn lão già kia vui vẻ bước đi, cũng không biết là đi đâu, tóm lại sau đó chưa từng gặp lại.

Lúc ấy bọn tôi có ba người đứng ở trạm xe nghe lão Quách kể chuyện, cũng đã đoán là trong ca uống trà của lão già kia đang nấu da của hai người chết đó, lão già kia không phải còn nhảy nhót quanh cái ca sao, không phải miệng còn lẩm bẩm gì hay sao, đáng tiếc là lão Quách không lại gần để xem, chưa biết chừng đó lại là nghi thức rồi thân chú gì đó huyền bí.

Sau đó lão Quách cũng rời khỏi nông trường, được sắp xếp đến đường sắt làm nhân viên bẻ ghi, chớp mắt đã qua mấy chục năm, chuyện này vẫn là khúc mắc trong lòng mà ông ta luôn muốn tìm được lời giải. Có một lần rất vô tình, ông ta nghe được một câu trả lời hợp lý, dĩ nhiên người nói chỉ coi như câu chuyện cười mà thôi, kể rằng trước Giải phóng, ở biên thù phía Tây Thanh Hải có một thôn trang đơn độc không giao tiếp với thế giới bên ngoài, thôn đó đều cung phụng thầy mo, chữa bệnh toàn dùng tà pháp. Suy luận rất đơn giản, anh bị bệnh ngoài da thì anh tìm ngay một người, róc miếng da ăn, bệnh sẽ khỏi ngay; anh bị bệnh tim, thì tìm ngay

quả tim người mà ăn, bệnh cũng sẽ khỏi, dĩ nhiên không phải là cứ bỏ vào bụng là xong, trung gian còn có nghi thức và thần chú nữa, người ngoài không rõ lắm. Mà huyền hoặc nhất chính là chuyện có thể hồi sinh lại người chết, nhưng phải có âm dương xứng, có nghĩa là phải cần hai người một nam một nữ, ngày tháng sinh phải giống với người cần được chữa chạy kia, dĩ nhiên cùng ngày cùng tháng cùng năm thì quá tốt. Trong ba năm đầu tiên kể từ khi cải tử hoàn sinh, năm nào cũng phải tốn thêm một cặp âm dương xứng nữa. Mà cái thôn này toàn gặt người ở bên ngoài vào để làm thuốc, có một lần không biết là làm sao lại để một người trong số đó trốn thoát, dẫn người đến trả thù, tiêu diệt hết cả cái thôn đó.

Lão Quách nghĩ, lão già kia chưa biết chừng chính là người còn sót lại ở cái thôn đó, cho nên mới biết được phương pháp tà môn này, nhưng sau đó lại chẳng ai gặp được lão già kia nên chỉ biết phỏng đoán như vậy. Mấy người biết rồi đấy, tôi đi khắp nơi tìm hiểu những chuyện tâm linh huyền bí này, cho dù có bằng chứng cụ thể hay không, cứ ghi lại là được, cho dù không phải là thật thì nghe gì đó lạ lạ cũng hay, đúng không?

* * *

Đám Mao Ca nghe xong, một lúc lâu vẫn không ai nói gì, Lông Gà không biết là sợ hay làm sao, lần đầu tiên lại không thấy hô sống hô chết kêu khóc om sòm, Nhạc Phong không biết đã đi vào từ lúc nào, đứng đằng sau ba người lẳng lặng nghe, cuối cùng hỏi Thần Côn: “Cho nên chuyện này anh cũng chỉ nghe nói, còn những phần khó hiểu trong đó, anh cũng không biết đúng không?”

“Đi đâu để biết bây giờ?” Thần Côn viện cớ: “Cậu không nghe thấy sao, thôn trang đó đã bị người ta tiêu diệt rồi, nếu mà vẫn còn, tôi nhất định sẽ tìm đến đó dò la sự thực.”

Mao Ca chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, anh ta nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: “Nếu những chuyện này đều là thật, vậy Trần Vĩ và Lăng Hiểu Uyển vừa hay chính là một cặp âm dương xứng, đúng không?”

Vừa nãy không phải đã nói là em trai của A Khôn, chính là cái thằng tên A Bằng đó đã chết vì ung thư xương hay sao, chú nói coi, có phải sau khi A Khôn nhận xác của thằng đó rồi, lại dùng âm dương xúng gì đó hồi sinh nó? Chẳng phải đã bảo là ba năm đầu tiên sau khi hồi sinh lại, mỗi năm đều phải có thêm một cặp sao? Vậy Trần Vĩ và Lăng Hiểu Uyển coi như là xui xẻo gặp trùng phải?"

Đầu Trọc gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Nhưng sinh nhật của Đường Đường đâu có giống hai người Lăng Hiểu Uyển kia? Gã đó đến tận cửa để tìm cô ta, là vì lẽ gì?"

Nhạc Phong trầm ngâm: "Có thể là Đường Đường đã phát hiện ra bí mật này, đe dọa đến bọn chúng, nên bọn chúng sợ sự việc bại lộ."

Đa đầu Mao Ca tê rần: "Cô bé này xong rồi, cô bé này chết chắc, gã đó trói cô ấy vào trong hẻm núi kiểu gì cũng sẽ giết cô ấy, giết xong chôn xuống khe rãnh gò đồng trong núi, ai tìm được?"

Cả đám ở đầu bên này bàn luận, âm thanh lúc lớn lúc nhỏ, Thần Côn ở đầu kia nghe cũng không rõ, chỉ nghe được mấy câu cuối, hừ lạnh một tiếng rất chi là khinh bỉ: "Nếu mà hỏi anh đây ở Ca Nại, cách hủy thi diệt tích dễ dàng nhất là gì ấy, thì chỗ các chú không phải có đài Thiên Táng hay sao? Người chết cứ ném vào đài Thiên Táng một cái, hơn trăm con kền kền bu tới, đến thịt vụn cũng sẽ ăn sạch sẽ cho các chú, mà kền kền xơi không hết thì sẽ có chó hoang ở sườn núi đến gặm, nghe nói mấy con chó hoang ở đó đã quen ăn thịt người chết, con người cũng đỏ như máu..."

Trái tim Nhạc Phong chấn động, lúc nhìn đám Mao Ca, gương mặt mỗi người ít nhiều đều biến sắc.

Cuối cùng là Mao Ca mở miệng: "Thế này đi, Nhạc Phong, chú và Đầu Trọc mang nước, lương khô và trang bị vào hẻm núi một chuyến, mọi chuyện nghe theo ông Trời hết đi, cố gắng đi đến lúc không đi nổi nữa thì thôi, xem xem có tìm được cô bé kia không. Anh và Lông Gà sẽ đến đài Thiên Táng..."

Còn chưa nói xong, gương mặt Long Gà đã biến đổi, màu sắc chẳng khác nào tờ giấy trắng, giọng nói cũng run rẩy: “Em... em không đến đài Thiên Táng đâu, bên đó... đất... đất toàn màu đỏ...”

Chương 28

Lông Gà thật sự không dám đến đài Thiên Táng, cuối cùng vẫn là Nhạc Phong đổi cho anh ta.

Lúc ra khỏi cửa mới nhận ra vấn đề, đi hết, ai sẽ trông quán đây? Nhớ đâu mất đồ thì làm sao? Dù bây giờ khách ít, nhưng nếu có khách tới thì sao? Không có ai tiếp thì không được hay cho lắm.

Hàng xóm bên cạnh cũng không nhờ được, Mao Ca chạy đến phố đối diện nhờ Cường Ba giúp một tay.

Cường Ba rất nhiệt tình, bỏ việc lại đi theo Mao Ca, trước khi ra khỏi cửa lại bị người phụ nữ kia kéo lại, người phụ nữ Tạng kia khua tay múa chân với anh ta một lúc lâu, gương mặt lộ ra vẻ thẹn thùng, Cường Ba chỉ lắc đầu.

Mao Ca thấy lạ: “Cô ấy nói gì thế?”

“Mai Đóa muốn đi trông quán hộ các anh, tiếng Hán của cô ấy không tốt, lúc nào cũng muốn luyện nói tiếng Hán với người ta.” Cường Ba giải thích: “Nhưng mà không được, nhớ làm trễ nải việc làm ăn của anh thì không ổn.”

“Có người trông quán là được rồi, để ý nhiều vậy làm gì!” Bất Cường Ba bỏ cửa tiệm lại đến nhìn quán cho mình, Mao Ca vốn đã rất ngại rồi, giờ nghe Mai Đóa đề nghị như vậy đúng là gãi trúng chỗ ngứa: “Vài ngày nay cũng không có khách mấy, nào có việc làm ăn gì to tát. Hơn nữa, Mai Đóa có thể nói mấy câu tiếng Hán, nếu không ứng phó được thật thì nói cô ấy bảo anh giúp một tay không được sao, dù sao cũng gần mà. Cứ để Mai Đóa đi đi.”

Mai Đóa nghe nửa hiểu nửa không, nhưng nhìn mặt đoán lời, cũng biết mình có thể đi, hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, liên tiếp kêu lên: “Tôi được mà, tiếng Hán, được mà.”

* * *

Bước đến cuối con phố chính, mỗi người một ngã, Lông Gà và Đầu Trọc vào hẻm núi, Mao Ca và Nhạc Phong đến đài Thiên Táng, con đường vào hẻm núi tương đối hiểm hóc, lương khô và các thứ đều đưa cho đám Đầu Trọc, hai bên đều mang theo di động và bộ đàm, đã bàn trước nếu tìm xong ở đài Thiên Táng rồi thì sẽ vào hẻm núi hội hợp với đám Đầu Trọc.

Đài Thiên Táng cách thị trấn khá xa, phải đi qua hai triền núi, đài Thiên Táng nằm ở giữa triền núi thứ hai, lúc đi qua dốc núi thứ hai, cả hai liền nhặt cành cây làm gậy, Mao Ca còn cố ý nhặt thêm hai viên đá to bằng nắm đấm, đưa một viên cho Nhạc Phong: “Nếu có chó hoang tới, nhớ ném!”

Làm như vậy cũng là do bất đắc dĩ, vị trí của đài Thiên Táng bình thường đã rất heo hút, lúc có Thiên Táng, trên trăm người tụ tập lại đương nhiên là náo nhiệt, nhưng một khi giải tán thì lại trở thành một nơi hoang vắng ít người, tuy nói Thiên Táng lấy việc ‘Ăn sạch’ làm đầu, nhưng làm đi làm lại nhiều lần, máu thịt rải rác hấp dẫn đủ loại động vật ăn thịt, mà chó hoang là đứng hàng đầu, theo như lời của Thần Côn nói thì là, chó hoang ở Ca Nại toàn ăn thịt người, ăn nhiều thịt người, con người đều biến thành màu đỏ như máu.

Kên kên được người dân Tạng tôn là Thần điều, mỗi lần có Thiên Táng, người Tạng đều thổi ốc biển đốt lửa dầu tầm để ‘Mời’ bọn chúng xuống, kên kên không thích ăn xương, để cho chúng ăn sạch xương, rửa sạch ‘tội nghiệt’ cho người có tội, có lúc còn phải dùng búa để đập nát xương ra trộn lẫn với bơ sữa bò để dụ kên kên, nhưng chó hoang thì không được đãi ngộ như vậy — ăn quen thịt người lại ăn không đủ no, nhớ mùi, gan càng ngày càng lớn, có có lúc ngay cả người sống cũng dám động đến, hai năm trước thực sự đã xảy ra chuyện chó hoang bao vây tấn công người đi một mình gặm sống, cho nên người ở đây nếu không phải thời điểm Thiên Táng mà đi qua chỗ này, bình thường đều gọi bè gọi bạn, cầm gậy cầm đá kêu thét phô trương thanh thế.

Hôm nay tiết trời không tệ, hiếm khi có chút ánh mặt trời, nhưng trên triền núi toàn tuyết tan, đường lầy lội khó đi, lúc sắp đến giữa sườn núi thật sự đụng phải mấy con chó hoang đang đứng túm tụm ở chỗ xa, Mao Ca khá căng thẳng, một tay khua gậy, một tay kia thì cũng chuẩn bị tư thế ném, đám chó hoang kia nhìn qua phía này một cái, vậy mà lại quay đầu bỏ đi.

Mao Ca rất khó hiểu, hỏi Nhạc Phong: “Đám chó hoang này hoàn lương rồi à? Đổi tính?”

Sắc mặt Nhạc Phong có chút khó coi, không nói gì, Mao Ca nhất thời chưa nhận ra, vẫn còn tự mình suy đoán: “Hoặc là đã ăn đủ rồi, no...”

Nói đến đây thì đột nhiên im bật, Ca Nại mấy ngày nay không hề có Thiên Táng, chó hoang lấy đồ ăn ở đâu ra? Trừ phi...

Mao Ca vội vàng lắc đầu, cố gắng rũ bỏ suy nghĩ chẳng lành ấy ra ngoài.

Lại đi thêm một đoạn nữa, đài Thiên Táng đã ở trong tầm mắt, xung quanh buộc đầy những chiếc phướn cầu nguyện ngũ sắc đã phai màu qua năm tháng, gió vừa thổi là bay lên phấp phật, bên ngoài có chằng lưới sắt, để lại một lỗ hổng lớn để người ra vào, bên ngoài rào sắt là một đồng quần áo — có câu trần trụi không chút vướng bận, người Tạng lúc đến đài Thiên Táng sẽ bỏ sạch quần áo của người chết đi, người thân cũng sẽ không mang đồ về nhà cho nên đều ném ở chỗ này, áo dài, giày, mũ da, nhiều vô số, không biết đã bị mưa quật gió thổi bao nhiêu lần, rũ ra hòa lẫn với đất bùn, giống như bị hư thối, tỏa ra một thứ mùi khó ngửi.

Có điều thứ mùi này so với mùi ở trung tâm đài Thiên Táng thì vô cùng bé nhỏ không đáng kể, giữa đài Thiên Táng là hai cột đá xanh cắm ngập xuống đất, bề mặt bóng láng, ở giữa hơi lõm xuống, trong chỗ lõm có máu thịt rơi rạc, bên góc đặt một cái búa lớn, đúng như lời Long Gà nói, bùn đất xung quanh đều nhuộm màu máu, đôi chỗ còn có một mẫu xương trắng nhô ra, vài con quạ đen đang rìa thịt bên trong hõm đá, hoàn toàn xem nhẹ sự đến gần của người sống.

So với nơi khác, tuyết ở đây đã tan kha khá, hai người bịt mũi che miệng đi qua, nhìn một vòng quanh cột đá, lại cúi người xuống nhìn xung quanh, trên đất thật sự có vài dấu chân còn mới, kích cỡ khác nhau, còn có cả dấu chân của chó hoang chồng lên nhau lẫn lộn, trên cột đá và rìa đá đều có máu, từng mảng nâu thẫm chói mắt, màu bùn bên cạnh hình như cũng đậm hơn nơi khác một chút.

Trái tim Mao Ca đột nhiên trở nên cuồng loạn, anh ta liếc nhìn Nhạc Phong, cổ họng khô khốc đến kỳ lạ: “Nhạc Phong, nghe Mao Ca của chú nói một câu, cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù hậu quả của chuyện đó có là gì, thì việc này, đều không thể trách chú.”

Nhạc Phong không nói gì, Mao Ca vỗ vỗ vai anh: “Đi, xem xung quanh một chút.”

Hai người quay về theo đường cũ, lúc sắp ra đến cửa, Nhạc phong chợt dừng lại, anh nhìn về phía đồng quần áo bỏ đi ở bên cạnh lưới sắt, sắc mặt có chút không ổn, trái tim Mao Ca thót lên một cái, cũng nhìn về phía bên kia: “Thấy gì à?”

Nhạc Phong không nghĩ đến chuyện trả lời, vươn tay nhắc lưới sắt lên, đập vào miệng lưới treo qua, bước nhanh về phía một nơi cách đó xa.

Mao Ca ngẩng thấy dáng người của mình muốn nhảy qua thì khá là khó khăn, bèn chậm rãi chạy ra lối ra, vòng một vòng mới chạy đến chỗ Nhạc Phong, đang định mở miệng hỏi anh, tầm mắt lại liếc thấy một thứ ở phía trước cách Nhạc Phong không xa, giật thót rung mình một cái, bật thốt lên: “Đó chẳng phải là áo của Đường Đường hay sao?”

Là chiếc áo gió của Quý Đường Đường, màu hồng phấn xen lẫn màu tím đỏ, quả thật rất dễ thấy, chẳng trách Nhạc Phong có thể phát hiện ra nó giữa một đồng quần áo, chiếc áo bị vo lại thành một cục, giống như đang bọc thứ gì đó — Mao Ca hơi hiểu tại sao Nhạc Phong lại không dám mở ra, ai mà biết bên trong đang bọc thứ gì, nhớ đâu là thứ mình không muốn thấy thì sao?

Hai người cứ đứng yên như vậy, không ai nhắc đến chuyện mở ra, cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là do thứ mùi xung quanh quá ghê người, cũng có thể là do những cơn gió lạnh lẽo thổi qua quá mức tê buốt, Mao Ca không trụ được trước, anh ta dùng cùi chỏ huých Nhạc Phong: “Nói vậy là, cô bé kia đã đến đây?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Đã tới.”

Nói xong, anh lại im lặng, trầm mặc nhìn rằng mây đã xà xuống rất thấp xung quanh, những phước kinh đã phai màu, mảnh đất lầy lội, những con kền kền thỉnh thoảng lại quanh quẩn trên tầng không, còn cả một đồng quần áo rách nát gần như đồ sộ.

Nếu áo đã ở đây, như vậy, Quý Đường Đường nhất định là đã đến chỗ này.

Lúc cô ấy tới đây, tình cảnh xung quanh thế nào? Ban đêm, không có đèn, gió rất lớn, trời rất lạnh, đám chó hoang đã đói bụng vì giá rét mấy ngày liền không tìm được mà lang vãng xung quanh, khi ấy, cô ấy còn sống hay đã chết? Là hôn mê hay vẫn tỉnh táo? Có vùng vẫy không? Có kêu cứu không? Kẻ đó dùng búa để đối phó với cô ấy sao? Đám chó hoang kia có nhào lên không?

Nhạc Phong càng nghĩ càng lạnh, Mao Ca thở dài, thật nghiêm túc lặp lại với anh: “Nhạc Phong, nhớ lời anh nói, cho dù chuyện có đến nước nào, đó cũng không phải lỗi của chú.”

Nói xong nhắc chân tiến về phía trước, ngồi xổm xuống, cố ý dùng tấm lưng che khuất tầm mắt của Nhạc Phong, cúi đầu mở chiếc áo gió ra.

Nhạc Phong thấy cơ thể Mao Ca rõ ràng run lên một cái, sau đó, anh ta nhanh chóng quần chiếc áo lại, quay người nhìn về phía Nhạc Phong, sắc mặt trắng bệch tựa như người chết.

“Nhạc Phong.” Giọng nói của Mao Ca như bị thổi bay mất: “Chuyện này, không lo được đâu, đi thôi.”

Vừa nói vừa bước tới kéo Nhạc Phong đi, Nhạc Phong đỏ cả mặt, đẩy Mao Ca ra: “Để em xem xem.”

Mới vừa nhắc chân đã bị Mao Ca ôm ngang lấy từ đằng sau, Nhạc Phong nổi cáu: “Lão Mao tử, anh bỏ tay ra!”

“Đừng xem, Nhạc Phong, chú nghe anh đi, đừng xem, chúng ta không xem có được không?” Mao Ca nói mãi nói mãi, giọng lại run run lên như đang khóc: “Anh nói cho chú vậy, toàn là máu, thịt vụn, ruột thôi...”

Nói mãi nói mãi, Mao Ca không chịu nổi nữa, anh ta buông tay chạy vội đến bên cạnh rào sắt, vịn vào đó khom người nôn mửa liên tục.

Đầu Nhạc Phong ong ong, giống như sắp nổ tung, anh nhìn chằm chằm chiếc áo đang nằm trên đất, chiếc áo bị Mao Ca vén một góc lên, bên trong là một mảng màu đỏ, tầm mắt của Nhạc Phong có chút mơ hồ, không sao nhìn cho rõ được.

Anh quay đầu lại nhìn Mao Ca, Mao Ca đã nôn xong, dường như cũng nôn luôn cả suy nghĩ ra, chỉ đứng yên tại chỗ thẫn thờ nhìn anh, Nhạc Phong nói một câu: “Vậy không nhìn là được.”

Nói xong quay người bỏ đi, chân hình như hơi nhũn ra, bước đi mà như trôi nổi, đầu óc trống trơn, vậy mà vẫn nhớ đường xuống núi, đi mãi đi mãi, bỗng nhiên thấy khó chịu, ngồi phịch xuống ven đường, lấy bật lửa và thuốc trong ngực ra, run tay châm một điếu.

Mao Ca đuổi tới nơi, hỏi: “Sao vậy?”

“Đang khó chịu, hút điếu thuốc.”

Mao Ca cũng không dám thúc giục anh, trơ mắt nhìn anh ngồi đó hút thuốc, hút hết điếu này đến điếu khác, trừ lúc châm thuốc mới cử động ra, thời gian còn lại đều như một con rối nặn từ bùn đất, nhìn mà khiến Mao Ca sợ hãi trong lòng.

Lúc Đầu Trọc và Lông Gà nhận được điện thoại của Mao Ca chạy tới, dưới chân Nhạc Phong đã vút đầy tàn thuốc, gương mặt ẩn hiện trong làn khói

thuốc mỡ lung, không nhìn thấu vẻ mặt ra sao, Đầu Trọc kéo Mao Ca qua một bên: "Thật sự... như thế?"

Vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

Mao Ca thở dài một tiếng, cẩn thận nhìn Nhạc Phong, lại hỏi Đầu Trọc: "Bên chỗ chú thế nào?"

"Vào hẻm núi đi cũng được khoảng ba tiếng, khá sâu, không có gì bất ổn cả, nhận được điện thoại của anh thì tới đây ngay." Đầu Trọc ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Cũng không xê xích lắm, trời tối rồi, đêm xuống sớm, hay là về đi thôi."

Mao Ca trợn trừng mắt, miệng chỉ chỉ Nhạc Phong: "Chú khuyên đi, anh không khuyên nổi."

Đầu Trọc nhắm mắt đi qua, còn chưa ngẫm nghĩ xong nên mở miệng thế nào, Nhạc Phong đã ngẩng đầu nhìn anh ta: "Phải đi rồi đúng không?"

* * *

Lúc quay lại thị trấn, trời quả nhiên đã tối mịt, từ xa đã thấy quán trọ đang mở đèn, mờ mờ, nhưng lại toát ra vài phần náo nhiệt, Mao Ca buồn bực trong lòng, nhanh chóng cùng Lô Gà rảo bước qua, còn chưa vào đến cửa, Mai Đóa đã mặt đầy hưng phấn lao ra, khoa tay múa chân với Mao Ca dùng tiếng Tạng nói không ngừng, nói cả nửa ngày mới nhớ ra là phải dùng tiếng Hán, giữa những tiếng lằng lằng, Mao Ca chỉ nghe hiểu được một chữ: "Khách, khách!"

Lúc này, trong quán trọ có thêm hai người, dáng dấp có vẻ đều là sinh viên, một nam một nữ, cả hai đã lạnh cóng đến run rẩy, mặt lại tươi cười, cậu sinh viên kia chào hỏi Mao Ca: "Anh là ông chủ đúng không?"

Hai ngày nay quá nhiều chuyện, Mao Ca đã sớm quên bống mất nghề nghiệp của mình, qua lời nhắc nhở của cậu ta, anh ta mới nhớ ra mình coi như là một kẻ làm ăn, xét trên kinh nghiệm, vẫn đổi lại một gương mặt tươi cười: "Đúng rồi, tôi là ông chủ. Hai người là... sinh viên? Đến Ca Nại du

lịch?"

"Khóa chúng tôi cùng đi du lịch tốt nghiệp." Cậu chàng kia hơi ngượng ngập: "Bọn tôi có bốn người đi trước, ngồi xe công. Còn tám bạn nữa, thuê xe con, vừa mới gọi điện thoại, chắc cũng sắp đến rồi. Ông chủ, có giường ngủ chứ?"

"Có, có." Đang trong mùa ế ẩm mà lại có nhiều khách như vậy, Mao Ca có chút ngoài dự kiến, vội vàng quay đầu lại ngoắc ngoắc Nhạc Phong Đầu Trọc: "Có khách đến, giúp anh tiếp đãi đi."

Quán trọ buổi sáng còn lạnh lẽo vắng vẻ nhờ có mấy người khách sắp tới mà lập tức trở nên ồn ào, trong bốn người đi trước có hai cô gái, vô cùng tò mò với phục sức và mái tóc tết sam của Mai Đóa, kéo chị ta khoa tay múa chân hỏi han, chộc cho Mai Đóa cười khanh khách không ngớt, Lông Gà quay về tiệm tạp hóa lấy hàng cho Mao Ca, bởi vì Mao Ca nói: "Bao nhiêu người như vậy, không ăn hạt dưa hay sao? Không ăn lạc hay sao? Mấy thứ đồ ăn vặt kia, chú phải mang một ít đến chứ?"

Đầu Trọc cũng trở nên hăng hái hơn nhờ trong quán có chút hơi người, ngồi trong quầy loay hoay với máy tính bấm mấy bài hát Tây Tạng, chỉ có Nhạc Phong ôm hai chai rượu, ngồi ở bậc thang ngoài cửa.

Đầu Trọc thấy không còn việc gì thì kéo Mao Ca qua một bên: "Anh đi bảo thằng nhóc kia đi, cả ngày nay chưa ăn gì rồi, trước hút thuốc sau uống rượu, ở đây là cao nguyên, không ăn uống tử tế, chỉ nốc mấy thứ này, kiểu gì cũng chảy máu dạ dày đúng không?"

Mao Ca than thở: "Anh mà bảo được nó thì đã bảo từ sớm rồi. Kệ nó đi."

Lại được một lúc, tiếng động cơ xe từ xa vọng lại, mấy người đến trước hưng phấn chạy ra cửa đón, từ xa đã vẫy tay với chiếc xe con, gần như đồng thời, cửa sổ chiếc xe con cũng mở ra, có người thò nửa người ra ngoài, vừa kêu ầm ĩ vừa cười giòn giã.

Đầu Trọc và Mao Ca cũng ra đón, Mao Ca khoanh tay cảm khái: "Đúng là

trẻ con, được ra ngoài một chuyến mà hưng phấn đến thế đấy."

Đầu Trọc liếc Mao Ca một cái: "Trẻ con gì, cũng sinh viên đại học cả rồi."

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe con đã đến gần, cửa xe mở ra, một đoàn người rào rào bước xuống, hội họp với nhóm đến trước, xách hành lý xách hành lý, bấm máy ảnh bấm máy ảnh, ríu ra ríu rít xen lẫn những tiếng cảm thán.

"Vừa nãy bị một đám bò Tây Tạng chặn trên đường!"

"Mấy con dê ở đây, mông con nào cũng được quét sơn. Nghe kể là để phân biệt với nhà người khác. Nhưng mà nếu có người xấu tính, lên quét dê nhà người khác thành nhà mình thì sao nhỉ?"

"Vừa nãy có một anh người Tạng cưỡi ngựa huýt sáo với bọn mình nhớ! Bọn họ biết cả huýt sáo nữa cơ đấy, không phải người ta nói những chàng trai người Tạng hay thích hát tình ca sao..."

Mao Ca đột nhiên thấy da đầu tê rần: "Anh thấy có một đám quạ đen bay vào trong quán."

Đầu Trọc hừ một tiếng: "Anh cứ lo thu tiền đi, mặc xác là ếch hay quạ đen tới."

Sau phút hưng phấn khi gặp lại, cả đoàn xách hành lý vào trong nhà, xem ra thực sự có người coi đây là làng du lịch, vậy mà lại có thể lưng đeo ba lô tay xách va li, khuỷu tay còn treo một túi đồ ăn vặt!

Mao Ca và Đầu Trọc chẳng còn cách nào khác, đành phải bước xuống giúp một tay, có một cô gái hai tay xách hai chiếc va li cao gần nửa người đi lên bậc thang, mới đi được hai bước đã mệt không thở nổi, thoáng liếc thấy Nhạc Phong đang ngồi uống rượu cách đó không xa, miệng dẩu lên, rất là có vài phần nũng nịu: "Này, anh kia, để mặc người ta một mình xách bao nhiêu đồ nặng thế này, có ga lăng không vậy?"

Nhạc Phong như chẳng nghe thấy, đến mí mắt cũng không buồn nhấc lên.

Đoàn người yên lặng trong nháy mắt, sau đó có người nói mát ở đằng sau: “Ai da, thực sự có người không nể mặt hoa khôi của khoa này. Xem ra mỹ nữ không phải đi đâu cũng nổi tiếng.”

Cô gái kia rất lúng túng, cắn môi nhìn Nhạc Phong, đi cũng không được, mà không đi cũng không xong.

Mao Ca vội vàng đến xách va li cho cô ta: “Đi nào đi nào đi nào, bên ngoài lạnh lắm, vào nhà rồi nói.”

Sự ngỡ ngàng trong nháy mắt giống như tư nhện nhanh chóng bị phủi đi, cả nhóm người cười nói vui vẻ bắt đầu đăng ký ở trọ, cô gái lúc này đăng kí xong nhanh nhất, lúc chen từ đám người ra thấy bóng lưng của Nhạc Phong đang ngồi đó, nhớ đến sự hờ hững của anh lúc này, trong lòng vô cùng cảm tức, đang lúc oán thâm, vai bị người ta vỗ một cái, quay đầu lại nhìn, là Trần Lộ vừa mới chọc ngoáy cô ta lúc này.

“Sao hả, Lâm Chi, người ta không để ý đến cậu hả?”

“Chỉ bằng anh ta?” Lâm Chi khinh thường hừ một tiếng, chột hạ giọng xuống: “Tôi có thể câu được anh ta đấy, cậu có tin không?”

“Cũng chưa chắc đâu.” Trần Lộ nửa cổ xúy nửa khinh thường: “Người ta đâu phải là đám con trai hay theo đuổi cậu đến chết trong khoa, chưa chắc đã thích kiểu như cậu.”

“Cứ chờ xem.” Lâm Chi nhìn về phía Nhạc Phong, trong cặp mắt xinh đẹp có vài phần không cam tâm: “Chờ xem.”

Chương 29

Cuối cùng cũng tạm thời đuổi được đám người lên lầu, Mai Đóa cũng trở về nhà, Mao Ca đặt mông ngồi phịch xuống ghế: “Mệt chết ông đây, còn không được yên ổn bằng lúc không có khách.”

Đầu Trọc liếc xéo anh ta: “Cái dạng này của anh ấy, chỉ một chữ thôi, tiện.”

Mao Ca trừng mắt, đang định bộp lại anh ta mấy câu, Nhạc Phong lại bước vào, ném vỏ chai lên quầy: “Lấy thêm hai chai nữa.”

Mao Ca có lửa cũng không bốc lên được, anh ta nhìn ra bên ngoài một chút, hạ giọng xuống: “Nhạc Phong, bây giờ nhiều người lắm miệng, chờ tối yên tĩnh chúng ta lại bàn bạc chuyện hôm nay. Chú uống ít một chút được không? Đừng để đến lúc mọi người bàn chính sự, chú đã say ngất ngủ mất rồi.”

Nhạc Phong không nói gì, được một lúc thì đổi đề tài: “Đã lo liệu xong rồi chú? Sắp xếp xong cho mấy người kia chưa?”

“Sắp xếp xong rồi, đông quá phải sắp cho ở phòng mười người, không đủ nhét vào gian sáu người.”

Nhạc Phong nhíu mày một cái: “Phòng mười người?”

“Đúng vậy, phòng mười người.” Mao Ca thấy lạ: “Có gì không ổn sao?”

Nhạc Phong hơi cả giận: “Đồ đạc của Đường Đường còn chưa thu dọn, anh đã xếp cho bọn họ ở phòng mười người?”

Mao Ca hơi thộn ra, há mồm ra rồi lại ngậm lại, anh ta đã thực sự quên bém mất chuyện này.

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, cũng lười phải nói thêm gì nữa, xoay người bước lên lầu, Đầu Trọc phần nộ nhìn bóng lưng của anh: “Thằng nhóc thối tha này, cơn tức lớn thật đấy.”

Vừa lên đến cửa đã nghe thấy tiếng người ồn ã bên trong phòng mười

người, tiếng cười đùa giòn giã quện lại với nhau, nếu là ngày thường, không khí này đích thực có thể khơi dậy hứng trí của người ta, nhưng giờ phút này, nó chỉ khiến cho tâm trạng của Nhạc Phong càng thêm phiền não, anh vươn tay vỗ mạnh mấy cái lên cánh cửa khép hờ, coi như gõ cửa.

Bảy tám người bên trong phòng lập tức yên tĩnh lại, kinh ngạc quay đầu nhìn anh, sau đó cùng trao cho nhau những ánh mắt nghi hoặc.

Nhạc Phong cũng chẳng định thừa lời với bọn họ, bước thẳng vào trong, đi được hai bước liền dừng lại.

Lâm Chi đang ngồi trên chỗ nằm của Quý Đường Đường, quần áo đồ đạc vứt khắp nơi, cạnh giường là một chiếc va li da lộn xộn đang để mở.

Nhạc Phong cau mày: “Chỗ này, cô chọn?”

“Tôi chọn.” Lâm Chi vốn đang nghiêng đầu không muốn để ý đến anh, ai ngờ anh vừa mới mở miệng, cô ta đã không kịp được mà đáp lại.

Nhạc Phong đè nén cơn tức trong lòng xuống: “Vậy đồ đạc trên đó đâu rồi?”

“Đồ gì?” Lâm Chi mờ mịt.

“Đồ vốn đặt trên đó!” Nhạc Phong cả giận: “Cô đã từng ở Thanh Lữ bao giờ chưa, chỗ nằm có đồ, chứng tỏ đã có người, ai cho phép cô chọn chiếc giường này?”

Lâm Chi thiếu chút nữa bị anh làm cho sợ đến choáng váng, từ khi sinh ra đến giờ, e là chưa có ai quát lên với cô ta như vậy, lúc mở miệng đã lắp ba lắp bắp: “Ông... ông chủ nói, tùy ý chọn...”

“Thôi vậy thôi vậy.” Nhạc Phong cũng không muốn dài dòng với cô ta: “Vậy đồ đâu, cô bỏ đồ đi đâu rồi?”

Lâm Chi sắp khóc đến nơi: “Tôi không thấy đồ nào cả...”

Nếu là bình thường, có lẽ Nhạc Phong còn có chút lòng thương hương tiếc ngọc, nhìn thấy con gái rơi lệ nhất định sẽ dỗ dành một chút — nhưng hôm nay mọi thứ đều khác biệt, nhìn thấy Lâm Chi lê hoa đào vũ như vậy,

anh chỉ càng thấy phiền lòng hơn: “Thu nước mắt của cô lại đi, đồ đâu?”

“Này này, sao anh lại thế chứ, nói chuyện với bạn học chúng tôi kiểu gì vậy?” Trong phòng quả nhiên có người không nhìn nổi nữa: “Ai lấy đồ của các anh? Bọn tôi cũng đâu phải trộm cắp, nói chúng tôi lấy, chúng có đâu? Các anh không phải muốn bắt chẹt người khác đấy chứ, có biết lý lẽ không vậy?”

Một người vừa mở miệng, cả nhóm liền hòa theo, bảy miệng tám lời, căn phòng trong phút chốc dâng đầy sự căm phẫn, Lâm Chi vừa sợ vừa tủi, nước mắt rớt xuống tựa như chuỗi ngọc bị đứt.

Nhạc Phong căn bản không định phân rõ trắng đen với bọn họ, đối đãi với tú tài, từ xưa đến nay anh đều hành động theo kiểu nhà binh, một nắm đấm nện ngay xuống khung giường: “Đồ trong phòng này, ai lấy, mẹ nó đừng có ở đó mà giả vờ giả vịt với tôi!”

Vừa mới quát như vậy, tất cả mọi người đều im bật, cuối cùng có người không cam tâm thấp giọng lầu bầu: “Quán xá kiểu gì thế này, chúng tôi không ở nữa!”

Nhạc Phong cười lạnh: “Ở hay không thì tùy, không giao đồ ra, đừng kẻ nào mơ mà đi được.”

Không còn ai dám cãi lại nữa, được một lúc, đám sinh viên bắt đầu nhìn nhau, thỉnh thoảng hạ giọng hỏi.

“Đồ gì nhỉ, cậu có thấy không?”

“Tôi vào sau mà, ai vào đầu tiên?”

“Gì chứ không phải mấy món đồ thôi sao, lấy ra trả cho người ta đi...”

Sau những tiếng thì thầm líu ríu, lại là im lặng, cuối cùng, rốt cục cũng có người ngập ngừng nhỏ giọng nói một câu: “Đồ... tôi... tôi lấy.”

Tầm mắt tất cả cùng bắn về phía một người, là một cậu sinh viên vóc người thấp bé, mắt nhỏ, đang co rúm lại tại chỗ, nhìn có chút lồi thoi lệch thếch.

“Thật là, lấy đồ của người ta mà không nói sớm.” Trần Lộ như ghét bỏ dịch sang bên cạnh.

Nhạc Phong nhìn cậu ta, thiếu chút nữa cậu ta làm cho tức phát điên, thằng nhóc này ở đâu ra vậy, trong phòng nhiều người ở lại dám lấy đồ của người khác? Đầu óc có vấn đề hay là nghèo đến phát điên rồi?

Nhạc Phong thật sự là nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi: “Cậu lấy đồ của người ta làm gì?!”

Cậu sinh viên thấp người kia có lẽ là bị khí thế của anh làm cho sợ hãi, không dám nhìn anh mà nói, lúc nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: “Tôi... tôi tưởng là người ta để quên, không dùng đến nữa, nên tôi mới... cất đi.”

Cậu ta vừa nói, vừa móc từ trong túi quần ra một thứ, ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên tay cậu ta.

Đó là vài tờ tiền mệnh giá một trăm nguyên màu đỏ có nhiều nếp nhăn.

Trái tim Nhạc Phong chợt run lên một cái, anh dường như đã nghĩ ra chuyện gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết thuận theo nó thế nào, cảm giác ở trên núi khi ấy lại ủa tới — đầu óc ong ong, ý thức có chút trôi nổi, toàn thân rét run, sau đó lại nóng rần lên.

“Chỉ có năm trăm đồng, để dưới gối, lộ một góc ra ngoài, tôi tưởng là do khách để quên, tôi... tôi mới cất đi.” Cậu sinh viên kia vẫn lảm nhảm không ngớt: “Tôi không biết các anh lại vớt tiền linh tinh như vậy, tôi thực sự tưởng là do vị khách trước đó để quên, tôi mới lấy, đó là nhặt, không tính là trộm...”

Nhạc Phong ngắt lời cậu ta: “Chỉ có cái này?”

“Hả?” Cậu chàng kia sợ hãi.

“Cái giường đó.” Nhạc Phong chỉ chỉ chỗ nằm của Quý Đường Đường: “Lúc cậu tiến vào, trên giường chỉ có cái này?”

“Còn... còn một cái sim nữa, tôi tưởng là không cần, nên tôi... ném vào trong thùng rác rồi.” Cậu ta lắp bắp, bỗng kịp phản ứng lại, nhanh chóng

chạy đến cạnh cái thùng rác bằng nhựa, thò tay móc từ trong đó ra một cái sim di động.

Nhạc Phong nhận lấy, vuốt nhẹ trong tay một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

“Này này.” Cậu sinh viên kia gọi với ở phía sau: “Tiền này, anh không cần hả?”

Không có câu trả lời, cậu ta siết chặt mấy tờ tiền, nhất thời không biết làm sau cho phải, đón nhận những ánh mắt hoặc khinh bỉ hoặc xem thường xung quanh, cậu ta nuốt nước miếng một cái, lại biện minh cho mình thêm lần nữa: “Cái này không tính là trộm, người ta vớt lên giường, tôi nhặt. Bọn họ không bắt cho kỹ, sao lại đổ cho tôi được...”

* * *

Đầu Trọc nhét chiếc sim Nhạc Phong vừa lấy lại vào trong di động của mình, sau khi khởi động bèn mở danh sách liên lạc, tiếp đó lắc đầu nhìn Nhạc Phong: “Không có gì, xóa sạch sẽ rồi.”

Nhạc Phong ừ một tiếng, tìm số di động của Quý Đường Đường trong điện thoại của mình bấm nút gọi.

Quả không ngoài dự đoán, di động của Đầu Trọc đổ chuông.

Nhất thời, Nhạc Phong cũng không biết nên nói gì, tâm trạng có một nửa như chút được gánh nặng, lại có một nửa như tức giận, đến cuối cùng tức giận chiếm thế thượng phong, cầm di động của mình quăng xuống.

“Này này, cái với cái di động của mình làm gì.” Mao Ca xót ruột, nhặt cái di động của Nhạc Phong lại, vô cùng tức cười thối thối rồi lại phì phì.

“Cho nên, tình hình bây giờ thế nào đây?” Lông Gà vừa cắn hạt dưa vừa đặt câu hỏi, mấy thứ hạt dưa ô mai này vốn là chuẩn bị cho khách, anh ta lại hưởng dụng trước: “Nghe ý tứ của cậu, tức là Đường Đường đã quay về rồi, bỏ lại năm trăm đồng và... cái sim này?”

Nhạc Phong không lên tiếng, nhưng nhìn sắc mặt anh, Lông Gà cũng

biết mình đoán không sai.

“Thật quá đáng!” Lông Gà lòng đầy cảm phẫn: “Có ý gì thế hả, mấy anh đây vì cô ta mà chạy trước chạy sau tất bật, còn cô ta ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng đã bỏ đi? Đưa tiền là có ý gì? Tưởng tôi thiếu chút tiền này chắc? À, tiền đâu?”

Nhạc Phong nhắc mí mắt lên: “Không cần.”

“Không cần?” Lông Gà kinh hãi: “Thế là anh em mình ngay cả tiền cũng không kiếm được? Tôi còn đang nhủ có thể làm một chầu rồi...”

Nhạc Phong không để ý đến anh ta: “Lão Mao tử, anh đi hỏi Mai Đóa xem, Đường Đường đã quay về, tại sao chị ta không nói gì cả.”

Mao Ca đáp một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài cửa, mới vừa nhắc chân đã bị Đầu Trọc kéo lại.

“Anh ngớ ngẩn à.” Đầu Trọc tức giận: “Với bản lĩnh và sự láu cá của Đường Đường, cô ta muốn đánh lạc hướng Mai Đóa để lên trên gác, sau đó lấy đồ đạc đi thì có gì khó khăn? Mai Đóa đến tiếng Hán còn nói không sõi, hơn nữa còn một mình trông cái quán lớn như vậy...”

Mao Ca thấy có lý, lại xoay người ngồi xuống buồn bực cúi đầu suy nghĩ, chợt có chút thương cảm.

“Thật không nhìn ra, con bé này lại lạnh lùng như vậy.” Mao Ca có chút chua chát: “Trong lòng anh còn nghĩ cô ta là một cô gái tốt. Chú nói coi cô ta hơn nửa đêm mất tích, chúng ta nhất định là rất lo lắng, sao cô ta không nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ lo lắng chứ? Kiểu gì cũng phải chào một tiếng chứ? Cho dù cô ta về quán không thấy chúng ta ở đây thì cũng phải gọi điện cho anh em mình, hoặc chí ít cũng phải để lại tờ giấy. Mấy anh em mình vì cô ta mà nôn nóng thành cái dạng gì? Bỏ năm trăm đồng lại là thế nào? Lão Mao tử anh thực sự đâu có thiếu chút tiền này.”

“Vậy cũng chưa chắc.” Lông Gà lại có ý kiến khác: “Đưa tiền so với chuyện một chinh cũng không đưa phui mông bỏ đi thì vẫn tốt hơn chứ? Tôi cảm

thấy Đường Đường vẫn còn có chút tình người."

"Cô ta có tình người cái rắm!" Nhạc Phong lập tức bốc hỏa: "Đời này tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô ta, có tin tôi sẽ giết cô ta không!"

Tất cả mọi người đều im lặng, từ đầu đến cuối, Nhạc Phong chắc là người cảm thấy tội lỗi nhất và cũng là người đau khổ nhất, giờ có phản ứng như vậy cũng dễ hiểu.

Trong yên lặng, trên cầu thang vọng đến tiếng bước chân rời rạc, âm thanh này tạm thời thu hút sự chú ý của tất cả, mỗi người, cố ý hay vô tình, đều nhìn về phía cầu thang.

Người đang xuống là Lâm Chi.

Cô ta không hề chuẩn bị tâm lý bị nhiều cặp mắt nhìn chòng chọc như vậy, nhất thời lúng ta lúng túng có chút đỏ mặt, do dự một chút, vẫn bước tới, đứng bên cạnh Nhạc Phong, vươn tay bỏ tiền lên bàn.

"Chuyện đó..." Cô ta cũng không biết nên nói sao: "Rất xin lỗi, bạn học của chúng tôi nhất thời hồ đồ, chúng tôi cũng rất ngại..."

"Ôi, cô có gì mà phải xin lỗi, cũng đâu phải cô lấy." Mao Ca lúc nào cũng là người hòa giải: "Không sao đâu, bảo bạn học của các cô chú ý một chút, không phải đồ của mình thì đừng có lấy linh tinh. Chúng tôi còn không so đo đấy, chứ gặp phải người tính toán thì không biết dọn dẹp thế nào đâu. Ở trên thu xếp xong hết chưa? Xong rồi thì xuống dưới này chơi đi, ở dưới có bài đấy."

Lâm Chi cảm kích cười cười, cuối cùng ngại phải ở lại: "Vậy tôi lên trước."

Trước khi đi, chẳng biết vô tình hay cố ý lại liếc Nhạc Phong một cái.

Lúc bước lên cầu thang, Nhạc Phong chợt gọi cô ta lại: "Này, cô bé."

Lâm Chi sửng sốt một chút.

Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn cô ta, trên gương mặt không có biểu cảm gì: "Ngại quá, vừa nãy không nên quát cô, đừng để bụng."

Kiểu xin lỗi miễn cưỡng như vậy, Lâm Chi chẳng những không cảm thấy không ổn, chẳng hiểu tại sao, trái tim còn có mấy phần vui vẻ, giọng nói cũng mềm mại theo: “Không sao đâu.”

Lông Gà nhìn mặt đoán lời, cũng hít một ngụm khí lạnh, chờ Lâm Chi đi rồi mới nhìn Nhạc Phong chặc chặc thành tiếng: “Đúng là chuyên reo rắc tai họa, tôi đoán là cậu lại định nảy sinh gì đó với em gái này hả.”

“Muốn đánh cuộc không?” Nhạc Phong mắt lạnh nhìn anh ta: “Có tin gia cho anh thua đến cái quần lót cũng chẳng còn không?”

Lông Gà rụt cổ lại, không nói gì nữa.

“Được rồi, đừng luyên thuyên nữa. Nói tiếp chuyện lúc nãy đi.” Mao Ca kéo đề tài lại: “Nhạc Phong, cậu cũng đừng tức quá, nói thật ra, rừng rộng chim gì chẳng có, Đường Đường bỏ đi không chào hỏi chúng ta cũng không tính là phạm pháp, coi như chúng ta mất lé, kết giao nhầm con nhóc này. Tương lai chú có gặp lại thật thì cũng đừng gây chuyện.”

Đầu Trọc bật cười: “Lão Mao tử, anh đúng là nhiều chuyện. Tương lai gặp Đường Đường? Chúng ta còn có thể gặp lại Đường Đường được sao? Nhạc Phong, tôi dám đảm bảo với cậu, cả đời này cậu cũng sẽ không gặp lại cô ta.”

“Sao lại nói vậy?” Nhạc Phong bất giác ngồi thẳng người dậy.

“Mọi người có ai dám vỗ ngực nói, người vào quán trọ thu dọn đồ đạc, để lại tiền hôm nay chắc chắn là Đường Đường không?” Đầu Trọc có vài phần đắc ý: “Đừng quên, lúc Trần Vĩ mất tích, đối phương cũng đã giả mạo cậu ta để gọi điện cho Cách Tang. Nhỡ đâu người tới là gã A Khôn đó thì sao? Gã thu dọn đồ của Đường Đường xong, bỏ tiền bỏ thẻ sim lại, để cho chúng ta tưởng lầm, nghĩ là Đường Đường đã bình an, cô ấy không muốn liên lạc với chúng ta, chúng ta không cần phải tìm nữa. Mọi người nói xem, có khả năng này không?”

Đầu Trọc nhìn xung quanh một vòng, không ai đáp lời, vậy nên anh ta

tiếp tục đề tài.

“Đây là khả năng đầu tiên, nếu như giả thiết là sự thật, Đường Đường đã xảy ra chuyện, tương lai, Nhạc Phong không thể nhìn thấy cô ấy được.”

Mao Ca hắng giọng một cái: “Vậ khả năng thứ hai thì sao?”

“Khả năng thứ hai chính là cô ta không sao cả, cô ta bình an, người tới ngày hôm nay chính là cô ta. Người ta bỏ tiền lại, vứt sim đi, rõ ràng tỏ vẻ sẽ không liên lạc với các anh nữa. Hơn nữa...”

Nói tới đây, thanh âm của Đầu Trọc lập tức hạ thấp xuống: “Hơn nữa, các anh đã nhìn thấy gì ở đài Thiên Táng? Nếu Đường Đường không bị làm sao cả, thì người gặp chuyện chính là đối phương, cho dù đối phương có tốt hay xấu thì cũng là một mạng người, cô ta sao có thể xử lý người ta? Nghiêm trọng mà nói, thì là cô ta đã giết người, cô ta là tội phạm sát nhân, tương lai trốn tránh các anh còn chẳng kịp, lại còn đi gặp mấy người hay sao? Cho nên tôi mới nói, chuyện này mọi người cứ coi như chưa từng xảy ra, càng sớm quên đi càng tốt, đến nước này, người mù cũng nhìn ra được, chuyện của Đường Đường không phải chúng ta muốn dây vào là được, chấm dứt tại đây đi thôi, cứ ăn cứ uống, sống đời vui vẻ là được.”

Không ai nói gì, cuối cùng, Nhạc Phong đứng dậy: “Chán quá, ra ngoài hút điếu thuốc.”

Chương 30

Lúc Lâm Chi bước vào nhà, cuộc phê bình vẫn còn đang tiếp tục, cả đám phần nộ ngồi trên giường, nhìn cậu sinh viên thấp người ở giữa nói dài nói ngắn, cậu chàng kia rất có chút ý tứ kiên quyết đấu tranh đến cùng, liên tục lặp lại câu lúc nãy: “Tôi đây là nhật, không phải trộm, chuyện này không thể đổ thừa cho tôi được...”

Lâm Chi cảm thấy chẳng có gì thú vị, đẩy cửa ra rồi lại khép lại, đi đến cửa sổ ngoài hành lang ngắm cảnh đêm Ca Nại.

Thực ra cũng chẳng có cảnh đêm gì, nơi đây không phải chợ đêm với ánh đèn rực rỡ, trong tầm mắt, chỉ có lẽ tẻ vài điểm sáng màu vàng, phía xa một mảnh đen kịt, màu đậm hơn chút nữa chính là hình dáng của núi.

Nhìn một hồi, Lâm Chi nhàm chán cúi đầu, lại ngoài ý muốn phát hiện ra Nhạc Phong đang đứng trên bậc thang ngoài quán trọ hút thuốc.

Bình thường, cô ta rất ghét con trai hút thuốc lá, nhưng không hiểu tại sao, nhìn Nhạc Phong hút thuốc, lại cảm thấy rất gần gũi.

Cô ta nhìn Nhạc Phong đến xuất thần, anh hơi cúi đầu, tay phải kẹp một điếu thuốc, làn khói lượn lơ thật mỏng manh, giống như hóa ra một tiếng thở dài, chân mày anh nhíu lại, rõ ràng đang có rất nhiều tâm sự, nhưng thỉnh thoảng, giữa gương mặt tuần tú lại xẹt qua vẻ tùy hứng bất cần đời.

Lâm Chi đang nhìn đến nhập thần, sau lưng chợt bị ai đó vỗ một cái, làm cho cô ta sợ đến mức giật nảy mình, trái tim đột nhiên đập loạn xạ.

“Nhìn gì vậy?” Là một cô bạn đi cùng đoàn, cười cười lộ đầu ra ngoài nhìn một chút, giọng cũng hạ thấp theo: “Là anh ta à, vừa nãy dữ chết đi được.”

“Dữ ở đâu chứ, rất man, rất đàn ông mà.” Lâm Chi theo bản năng phản bác một câu.

“Không phải chứ?” Cô gái kia kinh ngạc: “Không phải cậu... không phải cậu thích loại này đấy chứ?”

“Thích thì sao?” Gương mặt Lâm Chi hơi nóng bừng lên: “Cậu không thấy anh ấy rất đẹp trai sao? Cậu xem đám con trai khoa mình, bình thường thì oai phong lắm, khoa tay múa chân trong Hội học sinh, vừa nãy mới bị anh ấy quát cho một câu thôi, đến rằm cũng không dám đánh. Tôi thích người có khí thế như vậy.”

“Nhưng mà anh ta hung dữ lắm.” Cô gái kia không dám gạt bừa: “Vừa nãy đập xuống khung giường một cái mà làm mình sợ đến mức bay mất nửa cái hồn. Này, cậu thích người như vậy, không sợ sau này bạo lực gia đình à?”

“Sao có thể.” Lâm Chi bĩu môi: “Có lúc đàn ông ngoài mặt nhìn thì dữ, nhưng lại rất dịu dàng với cô gái mình thích.”

“À...” Cô gái kia kéo dài giọng, mặt đầy vẻ trêu chọc, sau đó lại hưng phấn không nén nổi: “Cậu động lòng thật à? Này, vậy cậu sẽ thổ lộ với anh ta chứ?”

“Nói cái quái gì thế.” Lâm Chi như trách móc đẩy cô ta một cái: “Chuyện chẳng liên quan gì đến nhau, hơn nữa, bọn mình ở đây chơi mấy ngày rồi đi, làm gì có khả năng chứ.”

Làm gì có khả năng chứ.

Mấy chữ này cô ta nói ra miệng được, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Trong lòng cô ta đang nghĩ: có gì là không thể chứ?

* * *

Đầu Trọc ra ngoài tìm Nhạc Phong, dùng bật lửa trong tay Nhạc Phong châm một điếu thuốc.

“Ở chỗ lão Mao tử đã được một thời gian rồi, cũng phải quay về làm chính sự thôi.” Đầu Trọc rít mạnh một hơi: “Mẹ kiếp, vừa nghĩ đến chuyện

phải quay về giao thiệp với đám người giời kia là thấy phiền, làm công trình phải dựa vào quan hệ, đi khắp nơi làm cháu trai cho chúng nó.”

Nhạc Phong cười ha hả: “Không làm cháu trai thì kiếm tiền ở đâu ra? Anh ấy, làm một vụ có thể nghỉ đến nửa năm trời, tốt hơn nhiều so với việc cả năm không có lấy một ngày nghỉ nào. Thế mà còn không biết đủ, anh có biết xấu hổ không hả?”

Đầu Trọc cười hà hà, dừng một chút lại dùng khuỷu tay huých huých Nhạc Phong: “Vậy còn cậu, cũng không thể ở đây tiếp được, có tính toán gì không?”

Nhạc Phong không nói gì, hồi lâu, anh búng tro thuốc trên điều thuốc xuống: “Quay về tìm Miêu Miêu trước đã.”

* * *

Vũ Mi, Hiểu Giai mà Miêu Miêu đang ăn món nướng trên bàn gang gần khu đường dành cho người đi bộ ở Lan Châu.

Vũ Mi gọi tôm tươi nướng hành tỏi, mỗi con tôm được bung lên đều được khía ở phần lưng, khều hết phần chỉ đen ra, Vũ Mi thở hắt ra như thỏa mãn: “Đây mới gọi là cuộc sống chứ, ở Ca Nại kia làm sao mà ăn được đồ ngon như thế này.”

Miêu Miêu cười cười: “Cô vậy đã thỏa mãn rồi? Cô và Hiểu Giai ở Thượng Hải cơ mà, có đồ gì ngon mà chưa được ăn chứ.”

Vũ Mi có chút đắc ý: “Cái này thì phải xem là so với nơi nào, so với Thượng Hải thì đúng là còn kém một chút, nhưng mà so với Ca Nại thì thực sự tốt hơn nhiều rồi. Cho nên tôi vẫn không sao hiểu nổi, đám Nhạc Phong rốt cuộc thích Ca Nại ở điểm nào chứ?”

Vừa nhắc đến Nhạc Phong, sắc mặt của Miêu Miêu liền biến đổi.

Hiểu Giai trừng mắt liếc Vũ Mi một cái: “Này, nói chuyện chú ý một chút được không?”

“Mọi người gặp được nhau cũng là có duyên, chị em một hồi, có gì mà

không thể nói." Vũ Mi gấp một con tôm cho Miêu Miêu: "Này, ăn đi, sau này không biết bao lâu mới gặp lại nhau đây."

Hiếu Giai bưng bát chờ Vũ Mi gấp cho mình một con, đợi nửa phút mới tỉnh ngộ ra, Vũ Mi không có ý chia sẻ với mình: "Được lắm Vũ Mi, hai người cấu kết với nhau từ bao giờ hả, có mối nời cũ đúng không?"

Vũ Mi cười hì hì, nghiêm nhiên tỏ ra vô cùng thân thiết với Miêu Miêu, còn cố ý dịch ghế sang chỗ Miêu Miêu: "Miêu Miêu, ở đây không có người ngoài, nói ra đi, bọn tôi giúp cô nghiên cứu một chút, có định tha thứ cho Nhạc Phong không vậy?"

Hiếu Giai thờ dãi trong lòng, sớm biết Vũ Mi vẫn không từ bỏ được, quả nhiên, ba câu cũng không thoát khỏi Nhạc Phong. Nếu đã biết Nhạc Phong và bản thân không có khả năng thì việc gì cứ nhất định phải tìm hiểu xem anh ta cùng Miêu Miêu có kết quả hay không chứ?

Miêu Miêu không trả lời ngay, cô ta cầm đũa nghịch nghịch con tôm trong bát, cứ như là gảy mấy cái thì con tôm kia có thể sống lại được vậy.

Vũ Mi có chút thiếu kiên nhẫn: "Miêu Miêu?"

"Nhạc Phong là ai thế?" Miêu Miêu chợt nở nụ cười: "Có liên quan gì tới tôi sao?"

Cô ta nói rất nghiêm túc, Vũ Mi không biết làm sao để tiếp lời, đầu óc Hiếu Giai cũng có chút đình trệ, nhất thời nghe không hiểu được ý tứ của Miêu Miêu: "Anh ta... anh ta không phải bạn trai của cô sao?"

"Chuyện quá khứ rồi."

"Sao lại là chuyện quá khứ được?" Hiếu Giai vẫn chưa ngộ ra nổi: "Buổi sáng không phải cô vẫn chờ anh ta đi cùng ở trạm xe sao?"

"Đúng vậy, chẳng phải là không chờ được hay sao?" Miêu Miêu nói rất bình tĩnh: "Ai mà vĩnh viễn chờ anh ta được?"

Trong lúc nói chuyện, đồ ăn Miêu Miêu gọi cũng được bưng lên, thịt bò cà rốt nướng bản gang, vừa mở nắp ra, hơi nóng đã bốc lên, Miêu Miêu cúi

đầu, cả gương mặt như ẩn trong khói trắng.

Loáng thoáng, Hiếu Giai dường như nghe được giọng nói rất thấp của cô ta: “Không chờ nữa, thực sự không chờ nữa.”

* * *

Buổi đêm, hơn mười một giờ rưỡi, chiếc xe buýt đi về hướng Lan Châu mới chậm rãi vào trạm xe, tài xế thò đầu ra qua cửa sổ chào hỏi với bảo vệ ở cổng: “Mẹ kiếp, đang đi thì có cái xe vận tải đâm vào xe riêng, tắc như gì.”

Xe vừa dừng lại, các hành khách liền xách túi lớn túi nhỏ xô đẩy la mắng tranh nhau đi xuống, mới vài phút đã đi sạch sẽ, nhân viên vệ sinh trong trạm bấy giờ mới xách chổi bước lên xe, cau mày nhìn vỏ hạt dưa, vỏ lạc cùng với đủ loại vỏ bọc đồ ăn trên đất, hùng hổ cúi người quét dọn đồng rác rưởi ở chỗ ngồi.

Lúc quét đến hàng ghế sau, nhân viên vệ sinh chợt sững sốt một chút, ở chỗ thứ hai đếm ngược lên bên cạnh cửa sổ, còn một hành khách chưa đi. Từ bên cạnh nhìn qua thì là một cô gái, tóc dài, dáng rất đẹp, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhân viên vệ sinh tò mò cũng nhìn qua cửa sổ: đơn giản chỉ có mấy chiếc xe trong trạm, đâu có gì đặc biệt.

Nhân viên vệ sinh buồn bực trong lòng, cố ý ho khan hai tiếng, thấy cô ta không có phản ứng bên đi qua vỗ lên ghế: “Này này, cô ơi, đến nơi rồi.”

* * *

Lúc Quý Đường Đường ra khỏi trạm xe đã gần đến nửa đêm, ngoài cổng căn bản không có ai, nhiệt độ ở Lan Châu mặc dù cao hơn so với Ca Nại nhưng ban đêm vẫn có mấy phần lạnh lẽo, Quý Đường Đường đứng ở cổng ra, nhất thời cảm thấy không có chỗ nào để đi.

Bà cụ đang rao bán đồ ăn vặt đằng xa thấy ở đây có người, chậm rãi bước tới, trong cái thùng đang đeo có mì ăn liền, xúc xích, dưa chuột, còn

có thuốc lá và bật lửa, có lẽ đã bận rộn cả một ngày nên mệt mỏi, không hề có ý tích cực kéo khách — bà ta quanh quẩn bên cạnh Quý Đường Đường hai vòng, thấy cô không giống như định mua đồ, đang ngượng ngập định bỏ đi thì Quý Đường Đường bỗng lên tiếng: “Cho tôi một bao thuốc lá.”

Có rất ít con gái muốn mua thuốc, bà cụ mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn cầm một bao đưa qua, Quý Đường Đường đưa mười đồng tiền, không muốn lấy tiền thừa, bèn lấy thêm một chiếc bật lửa chất lượng kém.

Bà cụ đi được mấy bước, không kìm được lại quay đầu nhìn lại, Quý Đường Đường đang cúi đầu châm thuốc, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, từng làn khói mù lượn lơ bay lên, ngọn đèn vàng ở cửa trạm đằng sau chiếu lên người cô tạo thành một chiếc bóng đồ dài.

Bà cụ lắc đầu một cái, lúc đi qua phòng phát thanh ở cổng, ông cụ bảo vệ bên trong ra ngoài vứt rác, đều quen mặt, bà cụ kia chỉ vào Quý Đường Đường, phàn nàn với ông ta: “Con gái còn trẻ như vậy mà hơn nửa đêm không về nhà, đúng là bậy bạ.”

Giọng nói rất lớn, tỏ rõ sự tự nói tự nghe và bất mãn của bà ta, cũng chẳng hề có ý kiêng dè, Quý Đường Đường đương nhiên là nghe thấy, cô cười cười, ngẩng đầu lên, nhả một vòng khói vào khoảng không.

Đây là lần đầu tiên cô hút thuốc lá, vậy mà lại vô cùng thành thạo hoang đường đến kì lạ như vậy, cứ như là từ trước tới giờ vẫn luôn dùng phương thức này để giải sầu và giết thời gian.

Có lẽ là do khói thuốc, tầm mắt có chút mơ hồ, lưng trời có một vành trăng sáng mơ hồ, giống như vươn tay là có thể chạm tới.

Về nhà? Nhà ở đâu? Ai biết.

Tiếp đó, phải đi đâu đây? Cũng không biết. Tầm mắt của Quý Đường Đường dần hạ xuống, dừng lại trên chiếc ba lô đặt bên chân.

Ở chỗ sâu nhất trong ba lô là chiếc chuông gió kia, lúc thu dọn, cô đã dùng bọc nylon cẩn thận gói kỹ, cất kỹ vào ngăn trong cùng.

Chờ đến lúc chiếc chuông gió kia vang lên lần nữa, cũng chính là thời điểm cô sẽ tiếp tục lên đường. Đến lúc đó, Đông, Nam, Tây, Bắc, rồi cô sẽ biết cần đi về hướng nào.

Nhưng bây giờ, phải đi đâu đây? Tàn thuốc tụt lại lác đác rơi xuống quai xách của chiếc ba lô, một điếu thuốc cũng sắp hút xong.

Chương Gió

- Vô Ngục -

Quyển 2

VĨ NGƯ

QUYỂN 2

Tân Tu

LynnNgucy dịch

SACHMOI.NET

Thể loại: Kinh Dịch & Ngôn Tình

Chương 1

Thập Tam Nhận đã mơ một giấc mơ rất dài.

Mơ thấy năm lớp mười một bị người ta dụ dỗ cưỡng bức, mơ thấy mình đi nạo thai ở một phòng khám dỏm không chính quy, mơ thấy cha tái mặt bảo cô cút đi, mơ thấy bản thân thu dọn ba lô lên tàu hỏa đi về hướng Tây, mơ thấy sa mạc mù mịt dọc theo đường đi, mơ thấy những ngày tháng không ngừng bươn trải lưu lạc sau đó, Tây Ninh, Urumsì, Ca Thập, Đông A, Lhasa, Đức Khâm, Shangri - La, Lệ Giang, và cả Cổ Thành, nơi dừng chân cuối cùng.

Khi tỉnh lại đã là ba giờ sáng, khóe mắt ngấn lệ, ánh trăng luồn qua khe hở của cửa chớp, bao dung tựa như ánh mắt của tình nhân.

Thập Tam Nhận sống sờ một lúc lâu mới nhận ra, những khổ sở trong mộng kia đã cách cô xa lắm rồi. Nơi này là Vân Nam, Cổ Thành, quán rượu Hạ Thành, cô đang nằm trên giường của Diệp Liên Thành.

Ý thức được điểm này, tâm tư của cô mạnh mẽ quay về với hiện thực, chiếc đệm lông ngỗng bên dưới mềm mại êm ái, thoải mái đến mức khiến cho người ta muốn thờ dài sảng khoái — đây là phong cách của Diệp Liên Thành, tất cả đều phải tinh xảo, phải thoải mái, phải bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho người ta chìm đắm sa đọa.

Nghĩ đến Diệp Liên Thành, trái tim Thập Tam Nhận chợt đập lên thịch một tiếng, theo bản năng vươn tay sờ sờ.

Bên gối trống không.

Thập Tam Nhận ôm chần ngồi dậy, không khí trong phòng ngủ còn tràn ngập mùi vị của chai rượu Baileys Irish Cream bọn họ mở trước khi ngủ, bên giường có một chiếc va li đang dựng thẳng, đó là thứ cô chuẩn bị cho Diệp Liên Thành hôm qua, bởi vì hôm nay Diệp Liên Thành sẽ đi xe đến Hải Thành.

Thập Tam Nhận bỗng nghĩ ra lúc này Diệp Liên Thành đang ở đâu.

Cô lấy chiếc áo ngủ đang vắt ở đầu giường khoác thêm vào, xỏ dép, cố gắng nhẹ nhàng mở cửa xuống lầu.

Dưới lầu là quầy bar, chỉ có chiếc đèn tường ở vị trí trong góc được bật lên, trong bóng tối mở ra một vòng ánh sáng màu vàng, Diệp Liên Thành ngồi ngay đó, dựa vào ghế sa lon, đằng sau là bức tranh khổ lớn. Một bức chân dung Che Guevara, sát ngay đó là một bức tranh phụ nữ khỏa thân khiêu gợi, cảm giác đối lập rõ ràng và sự kích thích của giác quan khiến cho mỗi vị khách đến Hạ Thành đều mê muội.

Có lần, một tạp chí du lịch thời thượng từ Bắc Kinh đến Cổ Thành làm chuyên đề, quán rượu Hạ Thành được liệt là nơi đáng để tiêu tiền nhất, người biên tập kia còn đặc biệt đề cập đến hai bức tranh này, cô ta hỏi Diệp Liên Thành tại sao lại muốn đặt một người đấu tranh cho tự do ở châu Mỹ La Tinh giàu sắc thái truyền kỳ nhất như vậy bên cạnh một người phụ nữ khỏa thân, trong đó có ý tứ sâu xa châm biếm gì hay không, Diệp Liên Thành cười lớn, đáp: “Chẳng có thâm ý gì cả, đó chẳng qua chỉ là mơ ước của đàn ông mà thôi, tự do, và cả phụ nữ nữa.”

Khi đó, Thập Tam Nhận đã ở Cổ Thành được một thời gian không ngắn, cô đã nghe qua đại danh của vị Diệp công tử này, trẻ tuổi, đẹp trai, nhiều tiền, phong lưu phóng đãng, nghe nói trên giường anh ta, mỗi đêm đều đổi một nữ chính khác nhau.

Tuổi của Thập Tam Nhận cũng không nhiều, nhưng đã vào Nam ra Bắc từng trải sự đời, cô cực kỳ ghét những gã con nhà giàu dựa vào cây đại thụ của gia tộc mà còn tự cho là phong lưu như vậy, thậm chí còn dùng giọng điệu chán ghét để bàn luận về vị Diệp công tử này với bạn bè — Cổ Thành không lớn, rất nhanh, Diệp Liên Thành cũng biết bà chủ xinh đẹp của khách sạn Phong Nguyệt rất khinh thường mình.

Một ngày không lâu sau đó, Diệp Liên Thành mở một ván cược ở quán rượu Hạ Thành, nói rằng không quá ba tháng, Thập Tam Nhận sẽ leo lên

giường anh ta.

Mỗi vị khách tham gia đánh cược đều coi trọng Diệp Liên Thành, tỷ số đánh cược một lần đã là 1 chọi 3, Thập Tam Nhận biết tin, uất đến mức toàn thân phát run, gần như dốc sạch hết tiền để dành của mình, nện trước mặt Diệp Liên Thành, muốn lật ngược tỷ lệ đánh cược, cược rằng Diệp Liên Thành sẽ thua, thua đến cái quần lót cũng không còn.

Kết quả sau cùng là cô thua, thua tiền, thua người, cũng thua cả trái tim, ván cược này, dù có lớn hơn nữa, cũng chỉ là trò chơi giữa đàn ông và đàn bà mà thôi.

Dĩ nhiên, Diệp Liên Thành không cần tiền của cô.

Vậy nên cô bắt đầu những ngày tháng ở bên Diệp Liên Thành, hỗn loạn đến mức chính bản thân cô cũng không thể nói rõ, đến tột cùng, cô và Diệp Liên Thành rốt cuộc là loại quan hệ gì — cho dù có ở bên cạnh cô, Diệp Liên Thành cũng chẳng bao giờ cự tuyệt những cô gái đẹp đủ màu sắc kia, nhưng so với với những cuộc tình chớp nhoáng đó, Thập Tam Nhận không thể nghi ngờ là lâu nhất.

Anh em của Diệp Liên Thành, người hợp tác của quán rượu Hạ Thành, Mẫn Tử Hoa từng có lần bật ngón cái lên mà khen cô: “Đám phấn son trần tục kia làm sao có thể so với chị Nhận Tử của chúng ta, chị Nhận Tử của chúng ta là bao dung nhất!”

Thập Tam Nhận ngoài mặt thì cười thản nhiên, trong đầu thì mắng anh ta xối xả: “Khốn kiếp!”

Đó không phải là bao dung, cô có lòng tự ái của cô, cô là người đã vào Nam ra Bắc gặp đủ loại sóng gió, dù có phật ý cũng không bao giờ hạ mình đi tranh giành tình nhân với đám con gái môi son má phấn ẻo ợt kia.

Dĩ nhiên, trong mắt Mẫn Tử Hoa thì đây đơn giản chính là bao dung, sự bao dung của Thập Tam Nhận khiến cho anh ta rất khâm phục, nên anh ta vô cùng cam lòng hiến kế cho Thập Tam Nhận: “Chị Nhận Tử, muốn lâu dài

với Diệp công tử nhà chúng tôi, ngàn vạn lần là phải có phong độ, cậu ta ghét nhất mấy cô nàng lúc nào cũng eo éo giành giật tình nhân, bảo bọn họ mà om sòm lên thì giống hệt mấy con vịt — dù phụ nữ có đẹp đến mấy mà nhìn thành con vịt thì cũng khiến cho đàn ông mất hết cả nhiệt tình, đúng không?”

Thập Tam Nhạn rất có ‘phong độ’ mỉm cười, gật đầu.

Còn vài câu, anh ta nói thêm với Thập Tam Nhạn: “Nếu chị coi Diệp Liên Thành là một ngọn núi, thì chị phải có mục tiêu lên núi đã, vĩnh viễn đừng có nghĩ đến chuyện lên đỉnh, lên gần đến nơi là được rồi — chị có đẹp hơn nữa, tốt hơn nữa, có móc tim móc phổi cho cậu ta hơn nữa thì cũng không thể so với Thịnh Hạ được đâu.”

Câu này tựa như một tảng đá lớn, lấp kín con đường vốn đã không rõ ràng mà Thập Tam Nhạn mờ mịt dùng để chống đỡ bản thân, nhưng Thập Tam Nhạn vẫn rất có phong độ, cô hỏi Mẫn Tử Hoa: “Thịnh Hạ là ai vậy?”

Mẫn Tử Hoa có chút thương cảm: “Đó là bạn gái của Diệp Liên Thành, bạn gái đầu tiên, mối tình đầu. Hơn nữa, cô ấy đã mất rồi. Cô có biết cô ấy mất thế nào không? Tôi cho cô hay, không phải là mấy căn bệnh nan y bịa đặt như trong phim Hàn đâu, mà là một vụ án thê thảm thực sự, một nhà ba người bị giết sạch. Sau đó nổ bình gas, đến xác cũng không có.”

Thập Tam Nhạn bối rối, đây là chuyện cô hoàn toàn không nghĩ đến.

Mẫn Tử Hoa thở dài: “Đàn ông mà, ai mà không có bệnh lưu luyến tình đầu? Vốn đã khó quên, lại kết thúc một cách bi thảm như vậy. Diệp Liên Thành từ khi đến Cổ Thành chưa từng chuyển nhà, hàng năm chỉ rời khỏi đây có một lần, chính là để đến Hải Thánh viếng Thịnh Hạ. Bất cứ lúc nào, chị cũng đừng có mà âm ỉ với cậu ta về vấn đề Tiểu Hạ, nhất định chị sẽ chết, chết rồi cậu ta cũng sẽ không nhặt xác cho chị đâu. Trên căn bản ấy, chị Nhạn Tử, cứ làm theo hai điều tôi nói với chị, thì chuyện bà chị và Diệp Liên Thành tất có thể nhìn thấy ánh dương thắng lợi.”

Thập Tam Nhạn cười khổ, người yêu đầu tiên, người yêu đã mất, một

người không bao giờ quay trở về nữa, về mặt nào đó, sẽ đồng nghĩa với người yêu mà anh ta quý trọng nhất, đi khiêu chiến với thứ mà Diệp Liên Thành trân quý nhất, cô mà lại ngu xuẩn như vậy sao?

Ngày mai là ngày Diệp Liên Thành đi Hải Thành.

Thập Tam Nhận nhìn Diệp Liên Thành, lúc này, anh ta không giống bất cứ thời điểm nào, không cợt nhả, không lời ngon tiếng ngọt, cũng không lười nhác mà nhàn tản, anh ta ngồi đó, cúi đầu, vuốt ve vật trong tay, trên bàn là một đồng đồ vật, thẻ học sinh, những phong thư, phiếu ăn, ảnh sticker, ổ khóa...

Rất nhiều những đồ vật thoạt nhìn không đáng giá tiền tiệt tay có thể vứt đi, nhưng Thập Tam Nhận biết, đó là tất cả những hồi ức giữa Diệp Liên Thành và Thịnh Hạ.

Thập Tam Nhận ho nhẹ một tiếng.

Diệp Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô một cái, lãnh đạm không có biểu cảm gì: "Có việc gì?"

"Không có gì cả." Thập Tam Nhận cười cười: "Em chỉ định nói với anh là em đi về trước đây."

"Ừ."

Anh ta lại chìm đắm bên trong cảm xúc của mình, nơi mà chiếc đèn tường kia bao trùm, không chỉ có khoảng đất kia mà còn là cả thế giới giữa anh ta và Thịnh Hạ, Thập Tam Nhận cố gắng gào thét cỡ nào... cũng không tiến vào được.

Lúc Thập Tam Nhận mở cửa bước ra ngoài, nước mắt đã tuôn xuống, cô dùng mu bàn tay lau một cái, đóng cửa rồi đi.

Diệp Liên Thành thực sự không nhìn cô một chút nào hay sao? Tiết trời tháng mười hai, mặc dù nhiệt độ của Cổ Thành khá cao nhưng đây vẫn là mùa đông, cô mặc áo ngủ, xỏ dép, nửa đêm hơn ba giờ sáng rời khỏi quán rượu, bên ngoài đen kịt, trong ngõ hẻm không có lấy một bóng người, để

một cô gái ra ngoài vào lúc này, Diệp Liên Thành anh là người chết hay sao?! Sao anh có thể tỏ ra như vậy được?!

Thập Tam Nhận là vì tức giận mà bỏ đi, nhưng cô cũng nhanh chóng hối hận — không phải hối hận đã rời khỏi quán rượu, mà là hối hận mình không nên tự giày vò bản thân, đêm hôm khuya khoắt lạnh lẽo muốn chết, cô chỉ mặc một chiếc áo ngủ, hai bắp chân để trần, gió lạnh thổi vào cóng đến run rẩy cả người.

Nhưng giờ mà quay trở lại, cô cũng không muốn, cũng may, cô đã ở Cổ Thành khá lâu, quen cửa quen nẻo, mà khách sạn Phong Nguyệt của cô cũng không xa lắm.

Nhanh chóng đến cửa khách sạn, dưới mái hiên kiểu cổ treo một chiếc đèn lồng, một chiếc xe Toyota Land Cruiser 4500 đang đỗ ở cửa.

Thập Tam Nhận cảm thấy chiếc xe kia rất quen, chợt nhớ ra chuyện gì, trái tim đột nhiên đập thành thịch, ngay cả rét lạnh cũng quên mất, cho đến khi lại có một cơn gió ùa tới, khiến cho cô nổi da gà toàn thân thì mới chạy đến cạnh cửa gõ gõ.

Cửa nhanh chóng được mở ra, bước tới không phải là cậu tiếp tân Thạch Đầu, mà là một người cô đã không gặp từ rất lâu, dáng người cao ráo, mặc quần quân đội rằn ri, jacket màu đen, gương mặt vẫn đẹp trai như trước, dường như có thêm chút tang thương và trầm muộn không hợp với tuổi.

Thập Tam Nhận có chút sững sờ, chàng trai kia nhìn cô một cái, nhíu mày, cởi áo khoác lên người cô.

Hơi thở quen thuộc cùng với sự ấm áp đột nhiên xuất hiện khiến cho mắt của Thập Tam Nhận có chút cay cay, cô hít sâu một hơi, đè nén vô vàn tình cảm phức tạp trong lòng xuống, cố gắng tỏ ra tươi cười: “Nhạc Phong, cậu đến lúc nào vậy?”

“Nửa đêm. Không thấy chị ở đây.” Nhạc Phong ra hiệu cho cô đi vào, lại

đóng cửa lại: “Đi đâu thế?”

Câu hỏi này khiến cho Thập Tam Nhận cảm thấy lúng túng, cô cảm thấy Nhạc Phong đang cố ý.

“Ăn mặc kiểu này, nhất định là không phải đi tản bộ rồi.” Nhạc Phong neho mắt nhìn cô: “Chị Nhận Tử, chị đừng bảo với tôi là chị vừa mới bị đuổi khỏi giường của thằng nào đấy, đứa nào mà khốn nạn thế?”

Thập Tam Nhận có chút mất hứng: “Ăn nói đừng khó nghe như thế được không?”

“Không thì còn thế nào? Nói là chị được khiếu tám người khiêng đưa về chắc?” Nhạc Phong cười lạnh: “Thạch Đầu kể tôi nghe rồi, Diệp công tử đúng không? Chị Nhận Tử, trước kia chị gọi cho tôi, nói thằng khốn kia đem chị ra đánh cược, giọng điệu hung dữ kia, giờ tôi vẫn còn nhớ đây. Thật đúng là oan gia, còn thua trong tay hần thật nữa!”

Thập Tam Nhận cắn răng không nói câu nào, bước tới sô pha trong phòng khách ngồi xuống, ban đêm không có khách, Thạch Đầu đã đi ngủ, trên cái bàn trước sô pha có hai chai rượu, một cái gạt tàn, bên cạnh có một chiếc bật lửa và một bao thuốc đã được bóc ra, lúc cô chưa quay về, Nhạc Phong chắc hẳn đã ngồi đây giết thời gian.

Nhạc Phong cũng bước qua: “Đúng là hần? Hơn nửa đêm đuổi chị về?”

“Đúng đấy!” Giọng điệu của Thập Tam Nhận rất kích động, vừa nói vừa thấy chua xót trong lòng, nước mắt liên tục rơi: “Anh ta đuổi tôi về đấy, cậu làm gì được?”

“Thằng khốn kiếp này.” Nhạc Phong hung tợn: “Tôi giết hần!”

Nói xong quay người bước đi, Thập Tam Nhận ở đằng sau anh bật khóc: “Cậu đứng lại đó cho tôi, không được đi!”

Nhạc Phong chẳng còn cách nào khác, xoay người nhìn Thập Tam Nhận: “Vậy cứ trơ mắt nhìn hần bắt nạt chị sao?”

Thập Tam Nhận lau nước mắt, yên lặng nhìn Nhạc Phong mấy giây, lại

cười: “Anh ta bắt nạt tôi? Cậu bắt nạt tôi còn ít hay sao?”

Chậ nước này hắt rồi hắt, vậy mà lại hắt lên người mình, Nhạc Phong bốc hỏa: “Này, chị Nhạn Tử, nói chuyện phải có lý một chút chứ, tôi bắt nạt chị lúc nào?”

Thập Tam Nhạn không để ý tới anh, ngồi xuống cầm chai rượu lên uống hai ngụm, lại dùng tay áo ngủ lau miệng, giống như phần nộ nhìn Nhạc Phong: “Diệp Liên Thành không thích tôi, cậu cảm thấy đó là bắt nạt tôi. Vậy cậu thì sao, lúc trước tôi thích cậu lâu như vậy, cậu đã từng thích tôi bao giờ chưa?”

Nhạc Phong nhúc cả đầu: “Chị Nhạn Tử, chuyện này đâu có giống nhau. Tôi gọi chị bằng chị, hơn nữa, lúc trước tôi có...”

“Lúc trước cậu có Miêu Miêu đúng không?” Thập Tam Nhạn ngắt lời anh: “Vây Diệp Liên Thành cũng thế thôi, anh ta cũng có Miêu Miêu của anh ta. Cho nên anh ta cũng như cậu, không thích tôi, cậu thấy anh ta bắt nạt tôi, vậy chẳng phải cậu cũng bắt nạt tôi hay sao!”

Nhạc Phong tức giận: “Chị Nhạn Tử, chuyện này có thể giống nhau sao? Tôi đã chạm đến chị chưa?”

Thập Tam Nhạn nghech mặt lên: “Tôi thích để anh ta chạm đấy, sao hả?”

Nhạc Phong bực mình, dừng một chút rồi đặt mông ngồi xuống: “Rồi rồi, ngừng đi. Đúng là không thể nói lý với đàn bà. Chị đã vô lý như vậy thì tôi cũng chẳng nhúng vào nữa, thích ra sao thì ra, tôi không nói gì nữa, được chưa?”

Thấy Nhạc Phong tức giận, Thập Tam Nhạn lại cười rộ lên: “Không thèm thích tôi, kết quả giờ cái cô Miêu Miêu kia cũng chẳng còn nữa, cậu chia tay với Miêu Miêu, đáng lắm!”

“Này, chị Nhạn Tử!” Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: “Đừng có xát muối lên miệng vết thương của người khác được không?”

Thập Tam Nhạn cười cười: “Ai u, tức thật à? Con người tôi cậu còn không

biết hay sao, mồm miệng cay độc, cái gì cũng nói được. Miêu Miêu đúng là cái xương sườn mềm của cậu đấy, mới chọc một cái đã cuống lên rồi."

Nhạc Phong trằm mặt không lên tiếng.

Thập Tam Nhạn thở dài, lại rút một điều thuốc từ trong bao châm lên: "Chia tay thật à? Bao lâu rồi? Lần trước gọi điện cho Mao Ca, anh ấy nói cậu và Miêu Miêu đã gây gỗ từ hồi ở Ca Nại rồi, vậy cũng phải được nửa năm rồi nhỉ?"

Nhạc Phong không lên tiếng.

"Miêu Miêu này cũng dở người thật, đã vui vẻ với cậu bao nhiêu lâu như vậy, giờ mới chia tay được có nửa năm, sao đã định kết hôn với người khác? Dĩ nhiên, cậu cũng dở người y hệt, cô ta kết hôn cậu nhét phong bì mừng dày một tí là được, còn đặc biệt đến đây mua ngọc phỉ thúy gì đó cho cô ta nữa, loại cậu cần là loại hầm cũ, là loại có chất ngọc tốt nhất, miếng ngọc lần trước qua tay tôi đã là tám vạn rồi, Phong Tử, cô ta đã chẳng còn là người phụ nữ của cậu nữa, tặng đồ quý như vậy làm gì?"

Sắc mặt của Nhạc Phong rất khó coi: "Chị Nhạn Tử, chỉ mua của chị miếng ngọc thôi, có thể đừng nhắc đến những chuyện không liên quan này được không?"

"Rồi, thì không nhắc." Thập Tam Nhạn nhả ra một ngụm khói: "Cậu cũng nên tự trọng một chút, đừng có vì một người phụ nữ mà nửa chết nửa sống. Lần này đến ở mấy ngày? Tôi giới thiệu cho mấy em? Hay là cặp với tôi đi, thế nào?"

Nhạc Phong mặt không chút thay đổi: "Chị Nhạn Tử, bây giờ tôi thực sự không có hứng thú với phụ nữ, chị có thể giúp tôi liên hệ với người bán lần trước được không? Chị cho một lời đi, không được thì tôi đi luôn."

Thập Tam Nhạn vỗ bốp một cái lên đầu Nhạc Phong: "Nhãi con, chỉ được cái sưng mặt là giỏi, tôi mới khích cậu mấy câu thôi đấy, xem cơn tức của cậu kìa, cứ như là tôi nợ nần gì cậu không bằng. Người bán chứ gì, tôi liên

hệ giúp cậu được chưa. Còn nữa, chuyện giới thiệu mấy em tôi vừa nói, cậu tưởng tôi giới thiệu cho cậu thật đấy à, giới thiệu thật chẳng phải là hổ cho con nhà người ta sao?"

Nói mãi nói mãi liên thấy khó chịu: "Cậu cái dạng này, cứ nhớ nhưng Miêu Miêu suốt ngày thế, có cô nào tốt hơn đến với cậu thì cũng bị xếp thứ hai, mẹ nó chứ, mùi vị bị xếp thứ hai khó chịu vô cùng, cậu biết không? Không biết đời trước tôi đã tạo nghiệp gì mà phải làm kẻ đến sau ngàn năm thế này, lúc thích cậu thì cậu có Miêu Miêu, lúc thích Diệp Liên Thành thì anh ta có Thịnh Hạ, mẹ nó, cả đời tôi chỉ là thứ hai, vĩnh viễn không tranh nổi. Cặp chân này có dài đến thế nào cũng không chạy vượt được người ta!"

Vừa nói vừa hung hăng véo chân mình.

Nhạc Phong cản cô lại: "Chị Nhận Tử, so đo với bản thân làm gì chứ."

Thập Tam Nhận ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, nước mắt từ từ chảy xuống: "Phong Tử, cậu đã gọi tôi một tiếng chị thì hãy đồng ý với tôi một chuyện."

Nhạc Phong gật đầu: "Chị nói đi."

"Tương lai ấy, nếu cậu có thích cô gái khác, nhất định không được lưu giữ bóng dáng Miêu Miêu trong lòng. Nếu cậu thích Miêu Miêu, không quên được cô ta thì đừng thích người con gái khác nữa. Mùi vị vĩnh viễn bị xếp thứ hai này, rất khó chịu."

Thập Tam Nhận cười cười gạt nước mắt, lại cúi đầu rít một hơi thuốc lá: "Thật đấy, chị Nhận Tử này của cậu biết rất rõ, khó chịu vô cùng."

Chương 2

Bởi uống rượu nên Thập Tam Nhận ngủ đến 3 giờ chiều mới tỉnh, vừa dậy đã thấy lỗ mũi nghẹt nghẹt, đầu thì nặng trĩu, sợ là tối qua bị cảm lạnh, vội vàng mở ngăn kéo uống hai viên Ngân kiều phiến*.

Đẩy cửa sổ ra mới phát hiện thời tiết hôm nay đẹp lạ thường, trời xanh thăm thẳm, dãy núi xa xa vạch ra một vệt màu xanh nhạt ở chân trời, không biết là quán cơm nhà nào đang nổi lửa, mùi thức ăn xào nấu khiến cho lỗ sâu đói trong bụng Thập Tam Nhận ngo ngoáy, cô khoác đại một cái áo ngoài, vội vàng xỏ dép đi thẳng xuống phòng bếp.

Bình thường đến giờ này, trong phòng bếp đến cơm cạn canh thừa cũng chẳng còn sót — trong khách sạn có nuôi một chó một mèo, chó tên Sô cô la, mèo tên Kem Cốc, cơm thừa mọi ngày đều do chúng nó xử lý hết. Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, chưa vào cửa phòng bếp đã ngửi thấy mùi thơm của cần tây.

Thập Tam Nhận trong lòng vui vẻ, ba bước gộp làm hai chạy vào, Tiểu Mễ đang đổ thức ăn ra từ trong nồi, thấy Thập Tam Nhận bước vào, đôi mắt cười lên thành hai vành trăng khuyết: “Bà chủ, chào buổi sáng.”

Đã xế chiều đến nơi rồi, còn chào buổi sáng, Thập Tam Nhận thâm xấu hổ, cũng chẳng quan tâm còn chưa đánh răng, vươn tay nhón lấy một sợi rau cần từ trong đĩa lên nhai: “Hôm nay sao giờ này mới làm cơm? Thạch Đầu đâu?”

Tiểu Mễ là nhân viên trong khách sạn, chưa đầy hai mươi tuổi, bình thường lo việc nấu cơm, thỉnh thoảng giúp việc cho bác gái dọn vệ sinh, con gái trẻ dáng dấp thanh tú, lại nghe lời, rất được Thập Tam Nhận yêu quý.

“Cơm trưa ăn lâu rồi. Đây là làm cho anh Phong Tử, buổi sáng anh ấy lái xe dạo xung quanh một vòng, mang bao nhiêu đồ ăn tươi về.”

“Anh... Phong Tử?” Thập Tam Nhận cảm thấy một tia sét từ trên trời đang đánh úp xuống đầu, giọng nói cũng run rẩy: “Em gọi nó là anh?”

“Đúng vậy.” Tiểu Mễ vẫn chưa nhận ra được ý tứ của Thập Tam Nhận: “Sáng nay em nói chuyện với anh Phong Tử, anh ấy nói anh ấy lớn hơn em, chẳng phải nên gọi là anh sao? Không thì gọi là gì?”

Thập Tam Nhận nghiêng rằng: “Gọi cháu nó!”

Vừa mới dứt lời, Nhạc Phong đã từ bên ngoài tiến vào, anh mới nghe được có nửa câu sau của Thập Tam Nhận, có chút khó hiểu: “Gọi ai là cháu?”

Thập Tam Nhận tức không thở nổi, xông lên véo tai Nhạc Phong, khiến Nhạc Phong đau đến mức kêu lên oai oái: “Ui da, ui da, chị Nhận Tử, nhẹ chút, nhẹ chút!”

Sau khi tránh thoát, Nhạc Phong chắc là bị cô véo cho đau thật, sắc mặt có chút khó coi: “Vừa mới dậy đã phát điên rồi, chị đến thời kỳ mãn kinh rồi đúng không?”

Thập Tam Nhận không để ý đến câu đâm chọc này của anh: “Cậu quen Tiểu Mễ à?”

“Quen chứ, vừa nói chuyện ban sáng xong, cô bé rất ngoan.”

Thập Tam Nhận nhìn chằm chằm anh: “Có ngoan hơn nữa cũng không cho phép ra tay, nghe chưa?”

Câu này thật thẳng thừng, mặt của Tiểu Mễ lập tức đỏ gay. Nhạc Phong giờ mới hiểu tại sao Thập Tam Nhận lại nổi điên: “Nghĩ đi đâu thế, chị có bệnh không đấy?”

Thập Tam Nhận không hề yếu thế: “Với kinh nghiệm từng trải của tôi, tôi dám nói là tôi không hề nghĩ nhiều. Từ hôm nay trở đi, cậu phải giữ khoảng cách ba mét với Tiểu Mễ, không được phép tùy tiện nói chuyện với con bé, càng không được cười với nó, nghe rõ chưa?”

Nhạc Phong đang đứng lại bị chị ta làm cho tức điên: “Sao phải thế,

Đảng và nhân dân còn chưa cướp đoạt quyền lợi nở nụ cười của tôi, chị dựa vào cái gì mà cấm, dựa vào bộ dạng chị đẹp ấy hả?”

Nói xong, hình như còn cố ý muốn chọc giận chị Nhạn Tử, quay về phía Tiểu Mễ vô cùng kiêu cách vô cùng đáng ăn đòn cười một tiếng, cười đến mức khiến cho Thập Tam Nhạn tức không thở nổi, vươn tay đập một phát lên đầu anh.

Không đợi Nhạc Phong kêu đau, cô đã ra lệnh cho Tiểu Mễ: “Em gái, cách xa cái loại này ra một chút, nghe chưa?”

Tiểu Mễ vô cùng lúng túng, cúi đầu vò vò góc áo, nửa ngày mới nhả ra một câu: “Anh Phong Tử rất tốt mà...”

“Tốt cái lông!” Thập Tam Nhạn giậm chân: “Nhìn người không thể nhìn cái vỏ ngoài được, phải nhìn rõ bản chất! Chị nói em nghe, không thể ôm ảo tưởng với Phong Tử được, nó đã kết hôn từ lâu rồi em biết không? Có ba đứa con rồi, ở ngoài còn ba đứa con riêng nữa...”

Nhạc Phong nghe mà mặt mày xanh mét: “Chị Nhạn Tử, miệng chị chạy bằng đệm từ đúng không, có ai cay độc như chị không hả?”

Tiểu Mễ nhìn ra Thập Tam Nhạn phần lớn là đang bịa chuyện, mím môi cười vui vẻ.

Thập Tam Nhạn tức giận: “Đi đi, đi tìm Thạch Đầu mà chơi, chị có chuyện muốn nói với Phong Tử.”

* * *

Mất thấy Tiểu Mễ đã đi xa, Nhạc Phong liếc mắt nhìn Thập Tam Nhạn: “Chị Nhạn Tử, giờ tôi chẳng có chút hứng thú nào với phụ nữ hết, chị đừng lôi những chuyện vớ vẩn này ra có được không?”

Thập Tam Nhạn cười tít mắt ngồi xuống bên cái bàn trong phòng bếp: “Sao lại một chút hứng thú cũng không có được? Liệt dương? Không ngóc lên được?”

Nhạc Phong im lặng một lúc lâu, dừng một chút, nhả từng chữ từng chữ

qua kẽ răng: “Thẩm Gia Nhận! Mẹ nó chứ, chị là phụ nữ à?”

Thập Tam Nhận gật đầu như thật: “Quả nhiên, thằng đàn ông nào cũng thế, hễ bị đụng chạm đến gốc rễ là nổi điên ngay.”

Tiếp đó thờ dài: “Cậu còn nhớ cả tên tôi cơ à, cả thế kỷ rồi chẳng ai gọi.”

Nhạc Phong căn bản không thêm để ý đến chị ta nữa, Thập Tam Nhận cười hì hì, kéo Nhạc Phong ngồi xuống: “Sao thế, câu thật à, không phải tôi đã nói với cậu rồi hay sao, miệng lưỡi tôi cay nghiệt, cậu so đo với tôi làm gì, Nhạc Phong của tôi làm sao mà lại không ngóc lên được cơ chứ, cậu là người cả đời không cần dùng đến Viagra...”

Nhạc Phong cười lạnh: “Chị cứ nói nữa đi, cứ cọt nhả lưu manh trước mặt tôi đi, chị dám nói câu này trước mặt Diệp Liên Thành không?”

Thập Tam Nhận sững sốt một chút, hứng thú trêu chọc anh nhanh chóng hạ xuống, dừng một chút, hai tay bưng mặt, vô cùng mất hứng: “Trước mặt anh ta tôi sao dám nói mấy câu này chứ, để học theo cô bạn gái đã đi gặp Các Mác kia của anh ta, tôi giả làm gái ngoan giả bộ ưu nhã cũng phát buồn nôn rồi. Nhạc Phong, vẫn là ở bên cạnh tốt nhất, cái gì cũng dám nói.”

“Đương nhiên rồi, tôi là ai chứ, tôi là người trong nhà có ba đứa con, bên ngoài có ba đứa con cơ mà.”

Thập Tam Nhận phì cười một tiếng: “Đùa cậu thôi mà, tưởng thật à. Tiểu Mễ là đứa chân chất, tốt nghiệp trung học xong thì nghỉ học, vẫn làm công ở chỗ này, thậm chí còn chưa bao giờ xa nhà, tính tình rất đơn thuần, không giống với mấy con hồ ly tinh cậu hay trêu chọc đâu.”

Nhạc Phong văng cả đầu: “Tôi nói tôi muốn trêu chọc Tiểu Mễ nhà chị bao giờ?”

“Không sợ cậu trêu chọc, chỉ sợ con bé tơ tưởng cậu thôi.” Thập Tam Nhận nói năng chắc nịch: “Trình độ của con bé Tiểu Mễ kia, làm sao so với cậu được.”

Nhạc Phong hô to oan uổng: “Tôi mới nói với cô ta có mấy câu thôi mà cô ta cũng tư tưởng tôi được sao?”

“Cái đó không nói chắc được.” Thập Tam Nhận trừng anh một cái: “Cậu nghe Mẫu đơn đình chưa? Cô em gái không có tâm nhân kia trong mộng mơ thấy một anh chàng, ngày nhớ đêm mong đến chết đi đấy còn gì. Tiểu Mễ nhất định là có cảm tình với cậu, phụ nữ nhìn phụ nữ là chuẩn nhất, cậu cách xa con bé một chút là được.”

Nhạc Phong trừng chị ta một cái: “Muốn tôi cách xa cô ấy, chỉ có một cách.”

“Cách gì?”

“Mau tìm người bán cho tôi đi!” Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Chắc chị ném chuyện này ra sau gáy rồi chứ gì, nói đông nói tây, chuyện chính thì chả thấy chị để ý!”

Thập Tam Nhận liếc anh một cái: “Biết rồi biết rồi, chuyện to bằng cái rắm, lải nhải mãi.”

Vừa nói vừa rút di động ra tìm danh bạ: “Nhưng mà Nhạc Phong, chưa chắc đã tìm được đâu.”

“Sao lại nói vậy?”

“Cậu không làm nghề này, không biết những chuyện bên trong đâu.” Thập Tam Nhận vừa tìm danh bạ: “Có câu Vân Nam sinh ngọc, thực ra thì số ngọc thượng hạng đều được mang về từ Myanmar, hơn nữa loại cậu cần là loại thủy tinh hầm cũ, chất ngọc tốt nhất, chỉ có thể mang từ bên đó về. Nếu đi theo đường chính quy thì giá cũng trên trời, mua không nổi, cho nên mới có không ít người lên mua hàng qua tôi, nói trắng ra thì đều là liều mạng trộm từ bên đó về. Tôi chỉ biết người mua, còn người bán thì chỉ móc ngoặc thôi, nhưng chuyện vận chuyển trộm như vậy, một lần hai lần thì còn được, chứ lâu dài ai dám làm? Nguy hiểm lắm chứ, chưa nói đến chuyện sợ bị lính biên phòng tra, nhớ đâu bị kẻ nào hiểm độc nhắm trúng

thì sao? Lần trước cậu nhìn thấy loại hằm cũ ở chỗ tôi là hai hay ba năm trước? Lâu như vậy, chưa biết chừng người ta đã không làm nghề này nữa rồi, nhưng kiểu người như họ bình thường đều giữ lại một hai món hàng tốt, nếu tìm được thì nhất định không sai. A lô, Lão Tứ hả?"

Mắt thấy điện thoại đã thông, Nhạc Phong cũng không nói gì thêm nữa.

Thập Tam Nhạn rất quen thuộc hàn huyên với đối phương: "Tôi, Nhạn Tử đây. Ừ, lâu rồi không liên lạc, không có việc quan trọng thì cũng chẳng dám phiền đến tôn đại Phật như anh đâu. Tôi có cậu em, muốn mua một miếng ngọc loại thủy tinh hằm cũ, anh còn nhớ miếng ngọc qua tay tôi hai năm trước không, đúng, miếng mà trong suốt, trông như thủy tinh ấy, lúc ấy anh còn khen người phụ nữ kia cung cấp ngọc đặc biệt tốt cơ mà. Đúng rồi, cô ta tên gì? Có phương thức liên hệ không?"

Cũng không biết đầu bên kia nói gì, Thập Tam Nhạn ậm ừ hai tiếng, nhíu mày: "Vây cố tìm giúp tôi đi, tìm được thì nhắn tin cho tôi nhé... Ừ."

Thập Tam Nhạn cúp máy, báo kết quả cho Nhạc Phong: "Thực sự là lâu không liên lạc, Lão Tứ cũng không nhớ rõ, bảo là phải tìm lại xem. Này, Phong Tử."

Nói đến cuối thì đổi giọng, Nhạc Phong nghi hoặc: "Sao hả?"

"Tặng thật đấy à?"

Nhạc Phong tức giận: "Tặng giả đấy, tôi đùa chị chơi thôi!"

Thập Tam Nhạn cũng chẳng giận: "Phong Tử, tối qua tôi đã định nói với cậu rồi, kết quả lại bị chuyện khác quấy rối, quên khuấy mất. Loại hằm cũ này không rẻ đâu, tôi biết cậu có tiền, nhưng cũng chẳng phải từ trên trời rơi xuống, tiết kiệm một chút vẫn hơn."

Nhạc Phong vừa lên tiếng đã tức chết người: "Tiết kiệm làm gì, đốt khi chết à?"

"Không phải." Thập Tam Nhạn nhíu mày: "Dù vậy cũng không thể lãng phí như thế được, không có năm vạn tám vạn thì cũng sợng mặt lắm."

Nhạc Phong móc thuốc ra, đánh bật lửa mấy cái, cũng không vội châm thuốc, ngọn lửa bùng lên rồi lại tắt ngúm, giống như đang chơi đùa: “Tặng Miêu Miêu, sao lại gọi là lãng phí được, hơn nữa, tôi cam tâm, chị quản được hay sao.”

Thập Tam Nhận lại cười, dừng một chút, giọng cũng mềm mỏng lại: “Nhạc Phong, cậu biết không, tôi lại rất thích cái tính vô lại này của cậu đấy.”

“Nhưng mà, có vài đạo lý chưa chắc cậu đã hiểu. Chị Nhận Tử của cậu lớn hơn cậu mấy tuổi, có vài việc nhìn thấu hơn cậu nhiều, tôi phải nói cho cậu.”

Nhạc Phong châm thuốc: “Chị nói đi.”

“Cậu tặng thứ đắt tiền như thế cho Miêu Miêu là để làm gì? Nếu thực sự để cho chồng của Miêu Miêu nhìn thấy, người ta sẽ nghĩ sao? Không phải thế là cậu cố ý khiến người ta khó chịu hay sao? Sau này nếu anh ta và Miêu Miêu có bất hòa, nhất định sẽ lôi miếng ngọc này ra nói đầu tiên. Phong Tử, cô ta đã không là của cậu thì thực sự không thuộc về cậu nữa. Cô ta có sống không tốt, bị chồng đánh chồng mắng cậu cũng không thể xen vào. Dù cậu có ý tốt, nhưng nhờ đâu vì thế mà sau này khiến cho Miêu Miêu phải chịu khổ, vậy đâu có ổn.”

Nhạc Phong trầm mặc không nói gì.

“Tôi hỏi cậu câu nữa, cậu có mong Miêu Miêu hạnh phúc không?”

Nhạc Phong buồn bực rít một hơi thuốc lá: “Chị Nhận Tử, chị hỏi thế không phải thừa hay sao.”

“Miêu Miêu làm sao thì cậu mới hạnh phúc được hả Nhạc Phong, về mặt hôn nhân, cô ta phải quên cậu thì mới hạnh phúc được, nếu không cả ngày cứ nghĩ đến cậu, lại chung giường với một kẻ khác, vậy thì đáng lo lắm. Cậu tặng cho cô ta miếng ngọc quý giá như vậy, khiến cho cô ta cả ngày cứ nghĩ đến chuyện cậu đối xử với cô ta rất tốt, ra tay thật hào phóng,

nghĩ nhiều là hỏng việc rồi. Cậu muốn cô ta hạnh phúc thì cưới cô ta đi, nếu cưới không được thì cậu phải xóa bỏ sạch sẽ dấu vết của cậu trong thế giới của cô ta, một sợi tóc cũng không được để lại, cậu hiểu chưa?"

Nhạc Phong vẫn không nói gì, Thập Tam Nhận nhìn anh, chợt nhìn thấy đáy mắt Nhạc Phong có gì đó lóe lên, trái tim thích một tiếng, bật thốt lên: "Nhạc Phong, cậu khóc đấy à?"

Nhạc Phong dùng tay dụi mắt thật mạnh: "Ai khóc, chị tưởng tôi là chị chắt?"

Không hiểu tại sao, Thập Tam Nhận có chút khó chịu, vành mắt bắt đầu đỏ lên, dừng một chút, khịt mũi vài cái, bỗng cười lên: "Mẹ kiếp, Miêu Miêu hạnh phúc thật đấy, nếu cậu có thể đối xử với tôi như vậy, có mười Diệp Liên Thành tôi cũng không đổi."

Đang nói, di động bỗng rung lên một cái, một tin nhắn được gửi tới, Thập Tam Nhận mở ra xem một chút: "Tìm được rồi, người kia tên là Trần Lai Phượng, người Giang Tây, Lão Tứ cũng không biết số di động của cô ta, chắc là hay thay đổi, điện thoại ở nhà thì có. Phong Tử, cuộc điện thoại này có gọi hay không đây?"

Nhạc Phong vẫn không trả lời, khói thuốc tràn ra xung quanh, Thập Tam Nhận xuyên qua màn khói nhìn gương mặt anh, lại hỏi một câu: "Phong Tử, cho một câu, có gọi hay không?"

Đợi một lúc lâu không thấy anh trả lời, Thập Tam Nhận vươn tay vỗ vỗ vai anh: "Cậu cứ từ từ suy nghĩ, tôi đói rồi, đi ăn cơm trước đã."

Nói xong liền đứng dậy lên gác, đánh răng rửa mặt trước, sau đó thay quần áo, lúc xuống phòng bếp lần nữa, Tiểu Mễ đã ở bên trong, đang hâm nóng lại mấy đĩa thức ăn khi nãy, lại xới cho Thập Tam Nhận một bát cơm: "Chị Nhận Tử ăn cơm đi này."

Chiếc gạt tàn trước mặt Nhạc Phong đã có bốn năm mẩu đầu lọc, tay còn đang kẹp một điếu, bên cạnh còn có mấy chai rượu đã thấy đáy, Thập

Tam Nhận nổi nóng: “Ai bảo em lấy rượu cho cậu ta?”

Tiểu Mễ sợ hãi: “Vừa mới nãy đi vào, anh Phong Tử bảo lấy, em liền... lấy...”

Thập Tam Nhận tức giận giật điều thuốc trong tay Nhạc Phong lại: “Hết thuốc lại đến rượu, Phong Tử, muốn thành tiên à!”

Nhạc Phong ngẩng đầu lên nhìn chị ta, không ngờ là... lại cười: “Chị Nhận Tử.”

“Sao?” Thập Tam Nhận vẫn đang tức giận.

“Tôi và Miêu Miêu, dù gì cũng đã được bảy năm.” Giọng của Nhạc Phong rất thấp: “Lần trước khi nhìn thấy miếng ngọc kia ở chỗ chị, tôi đã nghĩ, nhất định phải mua cho Miêu Miêu một miếng, đắt mấy cũng mua, tôi lớn bằng từng này cũng mới chỉ một lòng một dạ thích một cô gái như vậy, tôi sao lại không mua, có táng gia bại sản tôi cũng phải mua, đúng không?”

Thập Tam Nhận chưa bao giờ nghe Nhạc Phong dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, bất giác đã ngồi xuống bên cạnh anh, Tiểu Mễ vốn định đi ra ngoài nhưng chân lại như bị dính nam châm vậy, không sao di chuyển được.

“Nhưng mà, luôn có những chuyện tồi tệ, không thể tránh né được lại xảy ra thật, không ngờ lại là mua để tặng khi Miêu Miêu kết hôn với người khác, con mẹ nó, tôi đã gây tội nghiệt gì chứ!”

“Sau khi chia tay với Miêu Miêu ở Ca Nại, tôi đã quay về tìm cô ấy một lần, tôi nói, tôi đồng ý đi làm, đồng ý để cha cô ấy sắp xếp thế nào cũng được, bảo làm gì tôi làm cái đó, Miêu Miêu lại không chấp nhận, cô ấy nói, Nhạc Phong, em rất hiểu anh, anh nhìn được một lúc chứ không nhìn được cả đời, em cũng không muốn âm ỉ với anh nữa, chúng ta có nhiều kỷ ức đáng giá như vậy, mỗi lần cãi nhau lại vơi đi một chút, mỗi lần cãi nhau lại bớt đi một chút, ngày nào đó khi đã cạn sạch, em sao chịu đựng nổi, anh phải để em giữ lại một chút chứ...”

Nói mãi nói mãi, Nhạc Phong bỗng nghẹn ngào, Thập Tam Nhận đứng dậy, cúi người xuống ôm lấy vai anh: “Phong Tử, cô bé Miêu Miêu này rất tốt, thật đấy.”

Nhạc Phong cười lên: “Chị Nhận Tử, gọi điện đi. Tôi không biết có tặng được hay không. Nhưng tôi vẫn muốn mua, mua cho Miêu Miêu, cho dù cô ấy có nhận hay không, có nhận được hay không, tôi vẫn muốn mua.”

Thập Tam Nhận cũng cười: “Vậy được. Nhưng mà nói thì hay lắm, nhờ đâu điện thoại không gọi được, hoặc là bên kia nói đã không làm nghề này nữa, không có hàng, Nhạc Phong, chúng ta sẽ dừng lại, đó là ý trời, được không?”

Nhạc Phong gật đầu.

Thập Tam Nhận thở hắt ra một hơi, nhớ số điện thoại trong tin nhắn, bấm phím.

Đầu kia nhanh chóng có người bắt máy, là giọng của một người đàn ông: “A lô?”

Thập Tam Nhận hắng giọng một tiếng: “Chào anh. Xin hỏi đây có phải là nhà của Trần Lai Phượng không?”

Đầu kia im lặng mấy giây: “Đúng rồi.”

“Xin hỏi cô Trần có nhà không?”

“Xin chờ một chút.”

Thập Tam Nhận thở ra, dùng khẩu hình ra hiệu cho Nhạc Phong ý bảo: gọi được.

* * *

Chồng của Trần Lai Phượng, Lý Căn Niên siết chặt ống nghe, chỉ cảm thấy trái tim sắp vọt ra từ trong lồng ngực, anh ta dùng một tay che ống nói, cứng ngắc xoay người lại.

Đằng kia, trên ghế sa lon, đứa con trai Thái Đầu ba tuổi của anh ta đang chơi xếp gỗ, cười khanh khách vui vẻ vô cùng, mà đang chơi với cậu bé là

một cô gái trẻ tuổi, mái tóc xoăn thật dài, mặc một chiếc áo lông màu đen, vành mũ đính một vòng lông tơ mềm mại, ánh chiều tà ngoài cửa sổ chiếu vào, giống như đang lóe sáng.

Dường như nhận ra được sự khác lạ của Lý Căn Niên, cô gái kia quay đầu nhìn anh ta. Lý Căn Niên vừa mở miệng giọng đã run rẩy: “Quý, Quý tiểu thư, điện thoại tìm Đại Phượng.”

Quý Đường Đường đứng dậy, cô bước đến bên cạnh điện thoại, giơ ngón trỏ đặt lên miệng, ra hiệu cho Lý Căn Niên đừng nói chuyện, dừng một chút, bình tĩnh nhận điện thoại: “A lô?”

Đầu kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: “Chào cô, xin hỏi cô chính là cô Trần Lai Phượng phải không?”

Khóe miệng Quý Đường Đường nhướn lên một nụ cười: “Là tôi đây, xin nói đi.”

Chương 3

“Cô Trần, chào cô.” Thập Tam Nhận nháy mắt với Nhạc Phong, ý bảo gọi được rồi, giọng nói cũng trở nên khách khí hơn: “Cô còn nhớ tôi chứ, khoảng chừng ba năm trước, tôi có sang tay một miếng ngọc loại thủy tinh hằm cũ từ chỗ cô, tôi họ Thẩm.”

“Vậy sao?” Quý Đường Đường cười cười, giọng nói rất bình tĩnh: “Bạn bè làm ăn nhiều quá, tôi không nhớ rõ. Cô ở đâu nhỉ?”

Thập Tam Nhận thầm kêu khổ, thật ra thì vụ làm ăn năm đó, trung gian còn có người dặt mối, cô cũng không tiếp xúc gì với Trần Lai Phượng này, chắc trên đường có chạm mặt cũng chẳng nhận ra, lần này vì chuyện của Nhạc Phong nên mới cố tỏ ra thân thiết, không ngờ người ta ngay từ đầu đã rất thẳng thừng — tôi không nhớ rõ.

Cô hắng giọng một cái: “Tôi ở Vân Nam, Cổ Thành. Tôi họ Thẩm, Thẩm Gia Nhận, Thẩm trong Thẩm Dương, Gia trong gia đình, Nhận trong chim nhận. Là chim nhận mùa thu, không phải là chim én.”

“À, Vân Nam, Cổ Thành, Thẩm Gia Nhận, Thẩm trong Thẩm Dương, Gia trong gia đình, Nhận trong chim nhận.”

Quý Đường Đường dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Căn Niên, chậm rãi nhắc lại lời của Thập Tam Nhận, tay cầm bút của Lý Căn Niên run bần bật.

“Là thế này, cô Trần, bên cô còn hàng chứ? Nếu như có món nào tương tự, tôi muốn mua một miếng, giá cả có thể thương lượng.”

“Có. Thẩm tiểu thư ở chỗ nào của Cổ Thành, hình như tôi có chút ấn tượng.”

Thập Tam Nhận cười lên: “Khách sạn Phong Nguyệt, cứ hỏi thăm là được. Cô Trần, về chuyện miếng ngọc...”

Nói đến đây, cô đột nhiên ơ một tiếng, chuyển di động ra trước mắt: “Sao lại tắt rồi... cái điện thoại dummer này...”

* * *

Quý Đường Đường cúp máy xong, vô cùng không khách khí rút luôn cả dây điện thoại: “Chắc sẽ gọi lại nữa, mấy ngày tới đừng cầm dây lại.”

Lý Căn Niên cúi đầu nhìn những thông tin được ghi lại trên giấy, đôi môi vẫn đang run rẩy, Quý Đường Đường khẽ thở dài: “Cổ Thành Vân Nam, gần Myanmar, địa điểm không chênh lệch lắm với nơi tôi nghĩ.”

“Thăm... Thăm Gia Nhận này.” Lý Căn Niên ngẩng đầu lên, vành mắt phiem đỏ, tay siết chặt tờ giấy: “Có phải chính cô ta đã... hại Đại Phượng không?”

“Việc này rất khó nói.” Quý Đường Đường trầm ngâm một lúc: “Có thể phải, cũng có thể không phải. Nhưng cho dù thế nào, cú điện thoại này nhất định là yếu tố quan trọng.”

Lý Căn Niên không nói gì nữa, trong góc, Thái Đầu bị ngó lơ bắt đầu thấy bất mãn, bĩu môi phá động xếp hình gỗ trong tay, Quý Đường Đường cười cười, thấy cảm xúc của Lý Căn Niên khó mà khôi phục trong chốc lát, đành ra dỗ dành Thái Đầu trước.

Thái Đầu nhanh chóng không nhõng nhẽo nữa, lại thêm việc Quý Đường Đường mềm giọng dỗ dành, thỉnh thoảng lại bật ra tiếng cười, tầm mắt Lý Căn Niên bắt đầu mơ hồ, trong lúc hoảng hốt, tựa hồ như người đang ngồi đó chọc cho Thái Đầu vui vẻ không phải là Quý Đường Đường, mà là vợ anh ta, Đại Phượng.

Tính ra, Đại Phượng mất tích cũng được ba năm rồi.

Chuyến đi đó của cô ấy, thật ra bản thân anh ta vô cùng không tán thành, khi đó Thái Đầu vừa mới được hai tháng, còn chưa dứt sữa, mắt thấy vợ mình nhận được tin tức từ bên Myanmar liền thu dọn hành lý như muốn đi, Lý Căn Niên lập tức nóng nảy, hai người cãi nhau khá căng, Lý Căn Niên nhớ mình đã liệt kê ra rất nhiều lý do, ví dụ như Thái Đầu không thể xa mẹ, ví dụ như phụ nữ còn đang ở cữ không thể mệt mỏi

được, ví dụ như trong nhà vẫn còn tiền để dành không vội dùng đến tiền.

Nhưng câu đầu tiên của Đại Phượng đã khiến anh ta ghen cứng: “Nghề này ai làm lâu dài được? Không thừa dịp em còn làm được mà kiếm chút tiền học tiền sửa cho Thái Đầu, sau này biết sống thế nào?”

Lý Căn Niên nhất thời ử rữ, nói cho cùng thì vẫn là anh ta vô dụng, chỉ biết ngoan ngoãn bám lấy đơn vị quốc doanh, một tháng chỉ được một ngàn tám trăm tiền lương, muốn nuôi gia đình phải dựa vào phụ nữ, vốn đã ngượng phải nói ra, làm gì có tư cách ngăn cản Đại Phượng đi kiếm tiền?

Vậy nên đành chấp nhận, giúp Đại Phượng thu dọn đồ đạc, sáng hôm sau lúc đi tiễn, còn cố ý làm cho cô một túi trứng luộc.

Kết quả lần này Đại Phượng đi rồi, lại không trở về nữa.

Hai tháng đầu tiên anh ta còn mong ngóng trông đợi, nhưng lại không dám báo cảnh sát, chuyện Đại Phượng làm dù sao cũng là phạm pháp, nhờ đâu người chẳng làm sao, lại bị anh ta báo cảnh sát gieo họa thì chẳng phải là khiến người ta cười đến rụng răng? Lại chịu đựng thêm hai tháng, thực sự không nhịn nổi nữa, lên nói chuyện này cho mẹ vợ, bà cụ liền gào khóc trên giường: “Đã là lúc nào rồi, mau báo cảnh sát đi, không chừng con tôi đã rửa ra ở ngoài kia rồi, Phượng Nhi của mẹ...”

Bấy giờ mới báo cảnh sát, trừ những ánh nhìn xem thường mỗi lần ra vào đồn ra, dường như chẳng có tác dụng gì, Lão Vương trông cửa ở đồn công an thấy anh ta đáng thương, lên kéo anh ta ra chân tường nói một tràng: “Nghe tôi nói, từ bỏ đi người anh em. Vợ cậu chẳng phải danh nhân gì, cái đồn công an nho nhỏ ở địa phương này chẳng lẽ còn phải chạy ra nước ngoài tìm người cho cậu hay sao? Biên giới là nơi nào kia chứ, tôi nghe nói người chết chỉ ném xuống rãnh là xong việc, vợ cậu đã bật vô âm tín lâu vậy rồi, lành ít dữ nhiều.”

Lành ít dữ nhiều, bốn chữ tựa như bốn con dao, đâm cho anh ta lạnh cả lòng, về nhà ôm Thái Đầu khóc đến nửa ngày trời.

Sau đó cũng từ từ tiếp nhận sự thật này.

Hàng xóm không biết đã xảy ra chuyện, trong lòng đều cho là Trần Lai Phượng ghét bỏ người đàn ông này không có bản lĩnh đã chạy đi với người khác, còn rất đồng tình với anh ta, còn có người hay chuyện mai mối cho anh ta, đều bị anh ta kiếm cớ từ chối — Đại Phượng dù sao cũng là vì một thằng đàn ông như anh ta, vì cái nhà này nên mới bật vô âm tín, anh ta cũng phải giữ mình mấy năm mới đúng? Nếu lại chung giường với người đàn bà khác nhanh như vậy, anh ta có còn là con người nữa không?

Một người đàn ông nuôi một đứa trẻ con, cuộc sống thực sự không dễ chịu, nhưng cũng chịu đựng được qua ngày, ngày nào cũng giống nhau, nặng nề trôi qua, được ngày nào hay ngày đó.

Mơ thấy Đại Phượng là chuyện cách đây gần một tháng.

Đêm đó, ngủ thẳng đến nửa đêm, mơ mơ màng màng, bên cạnh có người dùng cùi chỏ huých anh ta: “Anh Niên, anh Niên, em đau bụng quá.”

Là giọng của Đại Phượng.

Anh ta quay người, lầu bầu một câu: “Ừ.”

Lúc dậy cũng không nghĩ nhiều, đến khi ăn sáng, chợt nhớ lại giấc mộng đó, mắt đỏ lựng lên, tan làm lén chạy ra cái sân sau nhà đốt một xập tiền giấy.

Tối hôm đó cũng ngủ thẳng đến nửa đêm, Đại Phượng lại ở bên cạnh đẩy anh ta: “Anh Niên, anh Niên, em đau bụng.”

Trong mộng, anh ta vậy mà lại tỉnh táo biết là đang nằm mơ, giọng nói khi nói chuyện trở nên khô khốc: “Phượng à, ở bên đó sống không tốt đúng không? Hôm nay anh đốt cho em một xập tiền giấy, nếu không ngày mai sẽ cho em thêm ít đồ, thiếu gì thì nói được không?”

Đại Phượng chỉ đẩy anh ta: “Anh Niên, em đau bụng.”

Liên tiếp mấy ngày liền, đều mơ một giấc mơ y hệt, Lý Căn Niên ban ngày len lén bật khóc, cho là mình bị Đại Phượng ám ảnh.

Lại qua mấy ngày nữa, lần này khi mơ, anh ta chợt lấy dũng khí nói một câu: “Phượng, đau bụng thì ngủ đi, nằm sắp một lúc sẽ hết đau.”

Đại Phượng im lặng một lúc, đúng vào lúc Lý Căn Niên đang mơ mơ màng màng định ngủ tiếp, đột nhiên cô gào lên đến tê tâm liệt phế: “Em bị mắc kẹt rồi anh Niên, em đau lắm, em không xoay người được.”

Lý Căn Niên sợ đến mức giật mình tỉnh dậy, đệm giường dưới thân ẩm ướt, nhìn chỗ trống bên cạnh, lần đầu tiên lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Đại Phượng nhất định đã xảy ra chuyện.

Vậy nên hôm đó cả ngày anh ta đều dờ dẫm, nhớ đến giấc mơ quái dị cứ lặp đi lặp lại suốt một tháng nay, Lý Căn Niên cảm thấy Đại Phượng đang muốn nói gì đó với anh ta, trong ti vi không phải cũng diễn thế sao, người chết oan sẽ báo mộng cho người nhà, báo người nhà báo thù gì đó.

Lý Căn Niên quyết định nếu tối nay lại mơ thấy giấc mơ đó, anh ta nhất định phải hỏi nhiều hơn một chút.

Rất nhanh đã đến buổi tối, Lý Căn Niên dỗ cậu con trai Thái Đầu đi ngủ xong, tắt đèn lên giường sớm một chút, cặp mắt dõi lên trần nhà trong bóng tối, nghe tiếng tích tắc đơn điệu của đồng hồ, lật qua lật lại mãi không ngủ được, bắt đầu đếm dê, một con dê đen, một con dê trắng, hai con dê đen, hai con dê trắng...

Cũng không biết đếm được bao nhiêu, khuỷu tay liên bị người ta huých nhẹ một cái, bên tai vọng đến giọng nói u oán của Đại Phượng: “Anh Niên, em đau bụng.”

Cảm giác này quá rõ rệt, không hề giống như đang nằm mơ, Lý Căn Niên sợ đến mức toàn thân đầy mồ hôi lạnh, cổ giống như bị đông cứng, không sao chuyển động nổi — hoặc nên nói là trong lòng anh ta căn bản cũng không dám quay đầu lại nhìn: Nhỡ đâu nhìn thấy một cặp mắt xanh lè hay đỏ như máu thì làm sao đây? Nhỡ đâu thấy Đại Phượng mặt đầy máu me nằm bên cạnh thì làm sao bây giờ? Đại Phượng là vợ anh ta, đúng vậy,

nhưng vợ biến thành ma thì anh ta cũng vẫn sợ.

Trái tim của anh ta như sắp vọt lên cổ họng: “Đau thế nào Đại Phượng?”

Đại Phượng nức nở: “Chính là đau thôi anh Niên, anh xoa cho em với.”

Lý Căn Niên ừ một tiếng, cứng nhắc vươn tay sang bên cạnh, đầu tiên là chạm đến vạt áo của Đại Phượng, sau đó là phần đùi mềm mại, quen thuộc giống như những lúc vợ chồng tâm sự mỗi đêm trước kia, trái tim anh ta thoáng buông lỏng, chạm đến bụng của Đại Phượng, trong lòng tự an ủi: là mộng du, có lẽ là mơ?

Suy nghĩ này lập tức sụp đổ hoàn toàn sau một khắc, huyết dịch toàn thân tựa như ngừng chảy trong thoáng chốc, nơi anh ta chạm đến thô ráp, cành cây nhánh cây xen lẫn bùn đất ướt át, giống như vô số những sợi rễ nhỏ mọc ra từ rễ cây.

Gần như ngay lúc đó, Đại Phượng lại kêu lên đau đớn: “Anh Niên! Anh Niên! Đau quá! Em đau quá!”

Lý Căn Niên vụt một cái bật dậy từ trên giường, chiếc chăn đang đắp đã bị xốc lên, anh ta liếc nhìn Đại Phượng nằm bên cạnh, cặp mắt mở to, gương mặt đau đớn nhăn nhó, cổ rướn thật cao, mà trong bụng...

Trong bụng đầy những cành, những nhánh, những sợi của rễ cây, ngo nguậy giống như đang không ngừng sinh trưởng...

Lý Căn Niên hét lên một tiếng bi thảm, ngã rầm một tiếng từ trên giường xuống đất, Thái Đầu khóc toáng lên ở đầu giường, run rẩy bám công tắc đèn, trên giường không hề có Đại Phượng, tất cả, chỉ là một giấc mộng.

Ngày hôm sau lúc đi làm, anh ta tựa như một con rối gỗ đứng ở phân xưởng, liên tiếp làm hỏng mấy món hàng liền, tổ trưởng mắng anh ta một trận, một người vẫn hiền lành nhút nhát như anh ta lần đầu tiên gây gỗ với người ta, cãi lộn đến cuối lại òa lên khóc, tổ trưởng sợ hết hồn, lại trở nên lúng ta lúng túng: “Tôi có nói cậu làm sao đâu, đàn ông đàn ang, khóc

cái gì chứ?"

Tiếp đó lại cho anh ta qua một bên nghỉ ngơi, anh ta cũng trải báo ra ngồi xuống cạnh tường thật, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái đèn lớn trên nóc phân xưởng, trong đầu không ngừng quanh quẩn một suy nghĩ: Đại Phượng bị kẻ khác hãm hại, Đại Phượng bị người ta chôn, chôn dưới gốc cây, nhất định là chôn dưới gốc cây...

Cũng không biết đã ngồi cạnh tường được bao lâu, ông bác trông cửa đi vào gọi anh ta: "Lý Căn Niên, Lý Căn Niên, bên ngoài có mỹ nữ đến tìm kìa."

Một đám công nhân ở phân xưởng cười ầm lên, dưới ánh nhìn của mọi người, anh từ từ đứng dậy, chậm rãi bước từng bước ra ngoài phân xưởng.

Sau đó, anh ta thấy Quý Đường Đường.

Tiết trời rất lạnh, bầu trời lất phất mưa bụi, Quý Đường Đường đứng dưới bức tường xám xịt của nhà xưởng, bên cạnh là một gốc cây trơ trụi cành lá, cô mặc một chiếc áo lông dài mỏng màu đen, viền mũ đính một vòng lông tơ màu xám tro mềm mại, quần bó sát màu xám, boots màu đen, mái tóc xoắn thật dài, hơi ngẩng đầu lên nhìn cái tổ chim bị bỏ không trên cành cây trụi lụi, từ góc độ của anh ta nhìn qua, có thể thấy được gò má trắng nõn của cô.

Cả cô, cả cảnh tượng trước mắt, đều là đen trắng, xám tro, giống như một bức tranh đen trắng, hoặc tựa như một thế giới khác trầm lặng không hề bị quấy nhiễu, có một người phụ nữ béo ú mặc một chiếc áo đỏ chói đi ngang qua, tựa như một viên đạn chói mắt, mạnh mẽ chen vào.

Không hiểu tại sao, Lý Căn Niên có một cảm giác mãnh liệt, người trước mặt, là đến vì chuyện của Đại Phượng.

Quả nhiên, câu đầu tiên mà Quý Đường Đường nói với anh ta chính là: "Gần đây, anh có mơ thấy vợ anh không?"

Chương 4

Thập Tam Nhận bấm lại mấy lần, cuối cùng còn chuyển qua di động của Nhạc Phong để thử, điện thoại nhà Trần Lai Phượng trước sau vẫn không gọi được.

“Lần này thì không trách tôi được nhé, ý trời đúng không?” Thập Tam Nhận ném di động lại cho Nhạc Phong: “Có việc ai lại không làm? Gọi được rồi mà còn bị ngắt, ngắt rồi gọi lại lại không được — Phong Tử, ông trời cố ý chặt đứt tơ tưởng của cậu đấy.”

Nhạc Phong lẩm bẩm mắng gì đó, hai tay gối sau gáy, tựa trên ghế dựa ngửa đầu nhìn trần nhà.

Tâm trạng của Thập Tam Nhận tốt trở lại, vừa ăn cơm vừa hỏi anh: “Mai tôi đưa cậu ra ngoại ô Cổ Thành chơi nhé? Hay là lái xe ra bờ ruộng dạo một chút?”

Nhạc Phong không nói gì, nửa ngày mới lười biếng đáp lại một câu: “Không có tâm trạng. Mai tôi về.”

Thập Tam Nhận nhất thời tưởng mình nghe nhầm, sau khi phản ứng kịp bèn đập đôi đũa xuống bàn, cơm cũng không ăn nữa: “Thằng ranh con này, cậu nói lại lần nữa tôi nghe xem nào?!”

Nhạc Phong chẳng hề sợ chị ta, chậm rì rì đáp lại một câu: “Tôi bảo ngày mai tôi về, nghe không hiểu sao?”

Thập Tam Nhận tức đến run rẩy cả môi: “Cậu được lắm... đồ vô lương tâm, đến Cổ Thành chỉ vì mua miếng ngọc cho Miêu Miêu thôi hả? Không mua được ngọc thì phải mông về? Vậy tôi thì sao? Còn không tính đến xem tôi nữa hả?”

Nhạc Phong ngồi thẳng người, cẩn thận nhìn Thập Tam Nhận từ đầu tới chân một lượt, lúc mở miệng lại lần nữa, suýt nữa đã làm cho Thập Tam Nhận tức đến vỡ bụng: “Đây không phải là đã xem rồi sao? Có xem

nữa cũng chẳng mọc ra đóa hoa nào."

"Phong Tử cậu ép tôi phải ác lên đúng không?"

Nhạc Phong vậy mà lại bị chị ta làm cho vui vẻ, vừa đứng dậy đi ra ngoài vừa trêu chọc chị ta: "Chị Nhạn Tử, cấp độ của chị thế nào tôi còn không biết hay sao? Chị ác lên?"

Một câu nói ra, âm cuối còn kéo dài, khinh thường không nói thành lời, Thập Tam Nhạn dữ dằn nói với bóng lưng Nhạc Phong: "Phong Tử cậu nghe cho kỹ đây, chị Nhạn Tử của cậu bình thường không ác, nhưng đã ác thì không phải là người..."

Thập Tam Nhạn nói được làm được, lúc Thạch Đầu ra ngoài đổ rác, cô đang xắn tay áo tháo bánh xe Nhạc Phong, bên cạnh bày đầy tua vít, dùi, vôn vôn,... đủ loại công cụ không gọi nổi tên, Thạch Đầu nhìn mà choáng váng: "Chị Nhạn Tử, chị đang làm gì thế này? Anh Phong mà nhìn thấy không phải sẽ phát điên sao?"

Thập Tam Nhạn nghe cậu ta nói mà cả người thư thái: "Điên mới tốt, chị chỉ sợ nó không điên thôi."

Sau đó lại sai Thạch Đầu: "Đổ rác xong ra ngoài cửa canh cho chị đi, nếu thằng ranh kia quay về, nhớ kêu lên một tiếng."

Thạch Đầu dạ một tiếng, ngoan ngoãn đứng ra ngoài canh chừng, cho đến khi Thập Tam Nhạn làm xong vẫn chưa thấy Nhạc Phong về, lúc ăn cơm chiều, vẫn chưa thấy bóng dáng Nhạc Phong đâu, Thập Tam Nhạn có chút mất kiên nhẫn, bảo Thạch Đầu gọi điện cho Nhạc Phong, Thạch Đầu gọi xong bèn quay lại báo cáo với cô: "Anh Phong bảo không về đâu."

Trái tim Thập Tam Nhạn thịch một tiếng: "Có nói đang ở đâu không?"

Sắc mặt của Thạch Đầu có chút mất tự nhiên, cố ý tránh né ánh mắt của Thập Tam Nhạn: "Không, không nói."

Thập Tam Nhạn trừng mắt, vỗ bàn một cái: "Cậu cũng muốn tạo phản phải không?"

Thạch Đầu sợ hết hồn, lập tức khai sạch, lúc khai còn biện bạch cho mình mấy câu: “Thật sự không nói ở đâu mà, nhưng bên cạnh em nghe thấy có tiếng con gái, nghe giọng như là A Điềm ở Đăng Hồng Tửu Lục.”

Thập Tam Nhận hít một hơi lạnh, lập tức nhức hết cả đầu: “Sao lại đụng phải A Điềm chứ?”

* * *

Đăng Hồng Tửu Lục là một quán bar ở Cổ Thành, A Điềm là ca sĩ ở đó, người cũ của Diệp Liên Thành, người trong lòng của Mẫn Tử Hoa — Cổ Thành chỉ lớn có vậy, không có cái gọi là công việc hay hiệu suất ăn mòn thời gian tinh lực của người ta, giữa nam nữ, quan hệ khó tránh khỏi phức tạp.

Thập Tam Nhận đến với Diệp Liên Thành sau A Điềm, nhưng cô không phải là nguyên nhân khiến cho Diệp Liên Thành cắt đứt với A Điềm, nguyên nhân căn bản là Mẫn Tử Hoa — người anh em chí cốt học chung bốn năm đại học sau đó tốt nghiệp xong thì cùng đến Cổ Thành với Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành vô tình phát hiện ra tấm ảnh của A Điềm anh ta kẹp trong sách, sau khi xác nhận anh ta có tình cảm không bình thường với A Điềm xong liền ngửa bài với A Điềm, dùng câu mà anh ta nói với Thập Tam Nhận sau này chính là: “Anh em như tay chân, đàn bà như quần áo, không thể vì một bộ quần áo mà tổn thương tình nghĩa tay chân được.”

Lúc anh ta nói vậy tùy ý vô cùng, chẳng để tâm xem Thập Tam Nhận có nghĩ nhiều hay không.

Thập Tam Nhận ngoài mặt thì cười rất ‘phong độ’, chỉ trộm nghiêng răng ken két, rất muốn bộp lại anh ta một câu: “Có bản lĩnh anh cũng vứt bộ quần áo Tiểu Hạ kia đi đi!”

Tình cảnh đêm đó, Thập Tam Nhận nhớ lại đến giờ vẫn rất khó xử, hôm đó có mưa, không tính lớn, nhưng cũng không nhỏ, cô ngủ lại Hạ Thành, trong phòng ngủ của Diệp Liên Thành. A Điềm vẫn đứng khóc dưới lầu, toàn thân bị mưa làm cho ướt sũng, Mẫn Tử Hoa ra ngoài che ô cho cô ta,

cô ta cầm ô vút qua một bên, quật cường ngáng đầu nhìn căn phòng lộ ra ánh sáng màu kem của Diệp Liên Thành trên lầu.

Mẫn Tử Hoa sau đó thực sự không chịu nổi, chạy lên lầu vịn tay nắm cửa gỗ thùm thụp lên cửa phòng Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành mất diếc tai ngơ, nghiêng người dựa vào đầu giường, vô cùng nhàn nhã nghịch cái điều khiển ti vi trong tay, chuyển hết kênh này đến kênh khác, sau cùng vẫn là Thập Tam Nhận ra mở cửa.

Cô nhớ Mẫn Tử Hoa vừa mở cửa đã vọt vào, mắt đỏ bừng như con thú bị chọc giận, nhào về phía Diệp Liên Thành rống lên: “A Diễm ở ngay dưới, cậu xuống giải thích rõ với cô ấy đi.”

Diệp Liên Thành cười cười, thậm chí đến mí mắt cũng không buồn chớp: “Giải thích rõ rồi, có tụ có tan. Còn gì để nói nữa.”

Mẫn Tử Hoa bốc hỏa: “A Diễm đang dầm mưa dưới lầu đấy! Diệp Liên Thành!”

Diệp Liên Thành thờ dãi: “Tôi biết chứ, cậu đau lòng đúng không? Nhưng tôi không đau lòng. Hơn nữa, Nhận Tử còn đang ở đây, cậu như vậy không phải là đến phá hoại hay sao?”

Một khắc ấy, Thập Tam Nhận cảm thấy Diệp Liên Thành vô cùng cặn bã, Mẫn Tử Hoa đi rồi, cô cũng nói y nguyên như vậy với Diệp Liên Thành: “Sao anh lại cặn bã như thế chứ?”

“Đúng vậy.” Diệp Liên Thành không hề phản bác: “Tôi chưa từng giấu diếm điều này, trước khi em qua lại với tôi không phải cũng đã biết tôi là loại người nào rồi hay sao? Tôi không ép em cũng không gạt em, em tình tôi nguyện thôi. Nếu giờ em hoàn toàn tỉnh ngộ muốn đẩy cửa đi, tôi cũng không có ý kiến.”

Thập Tam Nhận vậy mà lại không hề phản đối, xét từ một góc độ nào đó mà nói, Diệp Liên Thành nói đúng, anh ta không trộm không cướp không dối không gạt, chẳng khác nào một hai ba bốn năm sáu bảy tám mang hết

của nải bày hết ra trước mặt người qua đường, như thiêu thân lao đầu vào lửa, là tự bọn họ đâm đầu vào, trách ai được?

Cơ hội hoàn toàn tinh ngộ đẩy cửa đi ấy, cô đã bỏ lỡ, sau đó cũng có vô số lần đặt trước mắt, cô lại không hề quý trọng, cho đến bây giờ.

Nhưng đối với A Điềm, cô thật sự buồn giận thay cô ta.

Chuyện xảy ra ngoài dự kiến của mọi người, A Điềm không lao vào vòng tay của Mẫn Tử Hoa, sau một khoảng thời gian suy sụp cô ta lại tiếp nhận một gã buôn đồ cổ đã hơn năm mươi tuổi thường hay đến Cổ Thành làm ăn, trở thành tình nhân bao dưỡng của gã buôn đồ cổ đó ở Cổ Thành.

Gã buôn đồ cổ vừa béo vừa lùn, còn thấp hơn A Điềm nửa cái đầu, thịt mỡ ở thắt lưng chảy cả xuống, cười một tiếng là lộ ra cả cao răng trên dưới, trông cực kỳ bỉ ổi, vậy mà A Điềm lại có thể ung dung khoác tay gã đi khắp phố lớn ngõ nhỏ trong Cổ Thành, lơ đi tất cả những nụ cười mỉa mai khinh thường sau lưng. Những ngày gã kia không ở Cổ Thành, cô ta đến Đăng Hồng Tửu Lục làm ca sĩ thường trú, chẳng hề cố kỵ việc liếc mắt đưa tình với những gã đàn ông khác, cũng chẳng quan tâm xem sáng hôm sau sẽ thức dậy trên giường của ai.

Thập Tam Nhạn thực lòng xót xa cho A Điềm, chính bản thân cô cũng vì lúc còn trẻ không biết nhìn người, sau đó mới phiêu bạt dọc đường, làm phụ nữ khổ sở vô cùng, không mong A Điềm cũng đi vào vết xe đổ của mình, có lần bắt gặp cô ta ở trong ngõ, cô nói với A Điềm: "Cho dù cô có phí hoài bản thân đến mấy, Diệp Liên Thành cũng sẽ không để ý, muốn trả thù anh ta cần gì phải mang bản thân ra chà đạp?"

A Điềm chỉ dùng hai chữ để đáp lại ý tốt của cô: "Tiện nhân!"

Thập Tam Nhạn không phản đối, có lúc, cô cảm thấy là Diệp Liên Thành đã hủy hoại A Điềm, nhưng có đôi lúc, cô lại cảm thấy là A Điềm tự hủy hoại chính mình.

Cô chưa từng kể chuyện A Điềm cho Nhạc Phong, cho nên hai người này

chỉ có thể là tình cờ gặp nhau, Nhạc Phong có lẽ là buồn bực trong lòng, đến Đặng Hồng Tửu Lục uống rượu giải sầu — Nhạc Phong ở quán bar hẳn là khá thu hút sự chú ý của người khác, mà A Điềm cũng vậy — người trong lòng đều có người khác, hai người từ khi ánh mắt chạm nhau đã hấp dẫn đối phương, tất cả đều nước chảy thành sông.

Thập Tam Nhạn vuốt trán, cô thực sự không muốn gặp lại A Điềm.

“VẬY... CHỊ NHẠC TỬ.” Thạch Đầu nhìn sắc mặt của cô, ngập ngừng ấp a ấp úng: “CÓ CẦN ĐI TÌM ANH PHONG VỀ KHÔNG?”

Thập Tam Nhạn cắn cắn môi, giống như tức giận cầm dũa gây loạn trong bát: “KHÔNG TÌM, ĂN CƠM ĐI!”

Bữa cơm này ăn hết sức nặng nề, Thập Tam Nhạn bảo Thạch Đầu để cửa cho Nhạc Phong, đến nửa đêm, cô thực sự không ngủ được, vén rèm cửa sổ nhìn ra cửa khách sạn, con đường nhỏ trống rỗng khiến cho lòng người hốt hoảng, chiếc đèn lồng treo dưới mái hiên chao đảo, chiếc xe việt dã của Nhạc Phong giống như tan vào trong màn đêm, đằng sau bị cô tháo mất hai chiếc bánh xe, đều nhét ở dưới giường.

Thập Tam Nhạn nhìn một lúc, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Đêm đó, Nhạc Phong không hề trở lại.

* * *

Hôm sau Thập Tam Nhạn lại dậy sớm, nằm trên giường nghe tiếng tí tách bên ngoài cửa sổ, nhìn ra thấy sắc trời tối sẫm, liền xoay người ngủ tiếp, cho đến tận trưa bị một tin nhắn đánh thức, mở ra xem mới thấy là Diệp Liên Thành gửi, chỉ nói là đã đến Hải Thành, tất cả đều ổn.

Một tin nhắn bình thường, Thập Tam Nhạn lại lật đi lật lại xem thật lâu, nghĩ đến việc người như Diệp Liên Thành mà cũng báo bình an với cô, trong lòng lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Chỉnh trang ổn thỏa bước xuống lầu mới biết, cơn mưa này dường như lớn hơn so với tưởng tượng, quây tiếp khách lạnh lẽo vắng vẻ, ngấm hẳn

cũng không có mấy khách vào ở, Thập Tam Nhận bước ra cửa xem, có vài vị khách đang che ô giơ máy chụp ảnh lấy cảnh, hẳn là cảm thấy Cổ Thành dưới mưa lại có một phong vị khác lạ, Thập Tam Nhận nhìn một lúc, ánh mắt chợt rơi vào chiếc xe việt dã đỗ trước cửa, trái tim đột nhiên trùng xuống, hỏi Thạch Đầu: “Phong Tử đã về chưa?”

Thạch Đầu lắc đầu: “Chưa ạ.”

Suy nghĩ một chút lại hỏi Thập Tam Nhận: “Chị Nhận Tử, cần em đi tìm không?”

Thập Tam Nhận chần chờ một lúc: “Để tối đi, đến giờ cơm mà chưa về thì hẵng đi tìm.”

Ban ngày trôi qua rất nhanh, dường như thoáng cái đã đến buổi tối, Thạch Đầu đợi mưa đến Đẳng Hồng Tửu Lục tìm Nhạc Phong, Thập Tam Nhận giúp Tiểu Mễ nấu ăn trong phòng bếp, đang làm được một nửa thì nghe thấy tiếng di động kêu, đầu bên kia là giọng nói lo lắng của Thạch Đầu: “Chị Nhận Tử, chị đến Đẳng Hồng Tửu Lục một chuyến đi!”

“Sao thế hả?” Thập Tam Nhận vươn tay đảo đảo đồ ăn trước mặt: “Phong Tử không về?”

“Không phải.” Giọng nói của Thạch Đầu có chút mùi vị khóc không ra nước mắt: “Anh Phong anh ấy đánh ông chủ Mẫn rồi!”

“Ông chủ Mẫn?” Thập Tam Nhận khựng lại năm giây mới kịp phản ứng lại, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Xương cốt của Tử Hoa, làm sao chịu nổi một đấm của Nhạc Phong?”

* * *

Thập Tam Nhận trong vòng mười phút đã chạy đến Đẳng Hồng Tửu Lục, chuyện không nghiêm trọng như cô tưởng, một cú đấm của Nhạc Phong cũng không khiến Mẫn Tử Hoa bị thương mấy — có điều Mẫn Tử Hoa đã sống ở Cổ Thành khá lâu, người trong quán bar đều về phe anh ta, rất có thanh thế, Thập Tam Nhận vừa đến, mọi người đều hiểu là mưa to rơi vào

miếu Long Vương, hi hi ha ha hàn huyền đôi câu, để bọn họ tự mình xử lý.

Sau khi biết được tiền căn hậu quả, cũng không thể trách Nhạc Phong toàn bộ, là Mẫn Tử Hoa ra tay với A Diêm trước, hai người không biết làm sao lại cãi cọ, Mẫn Tử Hoa giơ tay tát cô ta một cái — nghe đến đó Thập Tam Nhận đã hiểu: Nhạc Phong không đánh phụ nữ, càng không thể nhìn người khác ra tay với phụ nữ, chẳng trách Mẫn Tử Hoa lại ăn đấm.

Thập Tam Nhận chỉ vào Nhạc Phong giới thiệu với Mẫn Tử Hoa: “Tôi coi cậu ta như em trai ruột, cậu ấy có lỗi lầm gì tôi xin chịu trách nhiệm, cậu ta đánh anh, nếu anh muốn đánh lại, cứ trút lên người tôi đi.”

Mẫn Tử Hoa lúng túng: “Chị Nhận Tử, chị nói gì vậy, tôi sao có thể so đo với chị được.”

Thập Tam Nhận lại nhìn Nhạc Phong: “Phong Tử, đây là bạn của tôi, bạn tốt. Đánh người là cậu sai rồi, nể mặt tôi, xin lỗi người ta đi được không?”

Nhạc Phong cười lạnh: “Bạn tốt? Đừng tưởng tôi không biết gì. Chẳng phải là bè lũ của Diệp Liên Thành hay sao? A Diêm đã kể tôi nghe rồi, tình huynh đệ sâu đậm, nhường cả đàn bà cho anh em, đều làm toàn chuyện chẳng ra gì...”

Thập Tam Nhận găm lên: “Phong Tử, nói gì thế!”

A Diêm nhìn Nhạc Phong một chút, đôi môi ngập ngừng mấy cái, hốc mắt bất giác đỏ lên.

Mẫn Tử Hoa đẩy gọng kính đen trên sống mũi, tức đến mức nói chuyện cũng run rẩy: “Anh... anh nói cho rõ đi, cái gì gọi là chuyện chẳng ra gì?!”

Nhạc Phong chẳng hề khách khí: “Chuyện chẳng ra gì chính là A Diêm bị gã anh em cận bã kia của anh đá đi, cô ấy với các người không có nửa xu quan hệ. Vậy mà có kẻ còn bắt chó đi cày chạy đến quán đông quán tây, mắng chửi người ta không có tự trọng không có tự ái, nói xong còn động tay chân— anh có tư cách gì đánh cô ấy? Anh nuôi cô ấy à? Hay cô ấy nợ anh? Cô ấy vì anh mà bị đá một cách vớ vẩn còn chưa đủ, giờ còn phải bị

anh dạy dỗ cả đời hay sao?”

A Điềm cúi đầu, nước mắt từng giọt rớt xuống.

Mẫn Tử Hoa nói không lại anh, nén nửa ngày mới dật ra một câu: “Các người... các người là đồ đạo đức bại hoại, cái loại một đêm tình, vô trách nhiệm...”

Nghe Mẫn Tử Hoa chua chát lên án kiểu nhân văn như vậy, Thập Tam Nhận thiếu chút nữa bật cười.

Lời nói của anh ta, Nhạc Phong nghe như đánh rắm vậy: “Mẹ nó, đừng có tự mình suy nghĩ bần thiêu rồi nghĩ người khác cũng bần thiêu như mình, con mắt nào của anh thấy bọn này một đêm tình? Cho dù có một đêm tình thật, anh tình tôi nguyện, anh quản được sao? Tôi thấy cô gái này không tệ, tôi thích, tôi muốn cưới về làm vợ tôi đấy, sao lại là đạo đức bại hoại?”

Thập Tam Nhận sợ hết hồn: “Phong Tử, đừng nói linh tinh.”

Nhạc Phong vươn tay kéo A Điềm lại gần: “Ai nói linh tinh? Hai ngày trước không phải chị còn khuyên tôi tìm một cô bạn gái ổn định sao? Đây, tìm thấy rồi, không trộm không cướp, tôi đạo đức bại hoại thế nào?”

Thập Tam Nhận biết con người Nhạc Phong không thể kích bác, dù sao giờ cậu ta không có Miêu Miêu, có tìm ai cũng giống nhau — ở bên cô gái khác cũng được, nhưng A Điềm thì cô thực sự không mong muốn, như vậy sau này cô biết xử lý đồng quan hệ ngổn ngang này thế nào?

Mẫn Tử Hoa trợn tròn hai mắt: “Tôi không tin, các người thực sự bên nhau? Anh dám hôn cô ấy trước mặt mọi người không?!”

Thập Tam Nhận cảm thấy như có một tia sét bổ ngay xuống đầu, cái tên Mẫn Tử Hoa này, bình thường trao đổi cũng không đến nỗi, tại sao cứ dính đến chuyện của A Điềm là thành dần độn? Nhạc Phong là loại thế nào, lấy chuyện này để khiêu chiến cậu ta ư?

Nhạc Phong quả nhiên liền vui vẻ: “Hôn thì hôn, sợ anh chắc?”

Anh nháy mắt với A Diêm: “Vợ, lại đây, hôn cái nào.”

A Diêm mắt ngấn lệ cười lên.

Trong ánh mắt khó tin của Mẫn Tử Hoa, Nhạc Phong cúi đầu xuống hôn A Diêm.

Đám người xung quanh vỗ tay âm ỉ hết cả lên, trong lòng Thập Tam Nhận lại ngổn ngang trăm mối, Nhạc Phong trái lại không hề để ý, đến lúc sắp hôn lên môi A Diêm, ngoài cánh cửa thủy tinh sát đất đối diện con phố có người đi lướt qua.

Bên ngoài mưa rất to, trên phố đã chẳng còn mấy người, bỗng nhiên có người đi qua liền có vẻ vô cùng thu hút sự chú ý của người khác — khoe mắt của Nhạc Phong trong lúc vô tình liếc qua bên ngoài.

Là một cô gái trẻ tuổi, áo lông mỏng màu đen, đeo một chiếc ba lô rất lớn, bên ngoài ba lô bọc một chiếc áo mưa màu cam, trên người gần như đã ướt hết, cô đứng dưới mái hiên ngoài quán rượu, vươn tay bỏ mũ xuống, để lộ ra mái tóc xoắn thật dài, mấy lọn tóc gần thái dương bị mưa xối ướt, tóc mai còn đọng vài giọt nước mưa.

Cô ngẩng đầu nhìn mưa rơi, lại nhìn những vật trang trí bên ngoài quán bar, tiếp đó liền nhàm chán nhìn qua cánh cửa thủy tinh, trong khoảnh khắc nhìn thấy Nhạc Phong, cô dường như sống sót một chút, biết rõ trên thủy tinh không có hơi nước mà vẫn vươn tay chùi chùi khoảng thủy tinh kia.

Nhạc Phong bỗng cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh như không tồn tại, tựa như quay lại nửa năm trước, ở Ca Nại, đài Thiên Táng, chân như mềm nhũn, đầu óc trống trơn, thân thể giống như đang trôi nổi.

Anh nghe thấy giọng mình kỳ quái tựa như phát ra từ miệng người khác: “Đường Đường?”

Chương 5

Thập Tam Nhận nhìn Nhạc Phong một chút, lại nhìn Quý Đường Đường một chút.

Hai người này nhất định là quen biết.

Nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn, rốt cuộc là không ổn ở đâu?

Không giống như người yêu, ánh mắt nhìn nhau không có tình cảm mập mờ lưu chuyển giữa những người yêu nhau; cũng không giống như bạn bè, nếu là bạn thì sớm đã ra nghênh đón. Đây là không hẹn mà gặp, không hề mong đợi cũng không dự trù trước, nhưng đây cũng tuyệt đối không phải kiểu không hẹn mà gặp đơn giản, xem ra, cuộc gặp gỡ không nằm trong kế hoạch này sẽ dấy lên một cơn sóng gió không nhỏ.

Lòng hiếu kỳ của Thập Tam Nhận tựa như một ngọn lửa nhỏ cháy bùng lên.

Yết hầu Nhạc Phong chuyển động từng chút, dần dần trở lại trạng thái thực tế, ánh mắt anh lướt qua cửa chính của Đẳng Hồng Tựu Lục, lại quay trở lại người Quý Đường Đường.

Rất tốt, đại khái cách khoảng năm bước, lao tới cần khoảng ba đến năm giây.

Quý Đường Đường không hề bỏ qua sự biến hóa trong ánh mắt của anh, cô cũng nhìn về phía cửa chính Đẳng Hồng Tựu Lục, đó là một cánh cửa kính rất bình thường, trái phải hai cánh, trong ngoài đều có tay cầm, giống như cửa lớn của khách sạn.

Ánh mắt của cô đo đạc khoảng cách giữa Nhạc Phong và cửa chính, đại khái khoảng năm bước, lao tới cần khoảng ba đến năm giây? Cạnh cửa có gác một cây chổi trụ lúi rất buồn cười, trên rìa cửa có tấm bảng trách nhiệm bao thầu, cây chổi này hẳn là dùng để quét dọn con phố đối diện.

Nhạc Phong chú ý đến sự thay đổi trên vẻ mặt của Quý Đường Đường,

anh mơ hồ nhận ra được chuyện sẽ không phát triển thuận lợi như mình nghĩ, nhưng mà, mặc xác nó!

Gần như đồng thời vào lúc Nhạc Phong lao về phía cửa lớn, Quý Đường Đường bên ngoài cũng chạy vội về phía cửa.

Thập Tam Nhận có chút ngơ ngẩn, thế này tính là gì? Khẩn cấp muốn gặp nhau? Nhưng không đúng, vẻ mặt của người trong cuộc không hề giống vậy.

Rất nhanh, cô liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, mà hiểu rồi lại khiến cô trợn mắt há mồm, đồng thời cũng có chút vui sướng khi người khác gặp họa, còn cả dờ khóc dờ cười nữa.

Vào lúc Nhạc Phong vươn tay nắm lấy tay cầm cố gắng kéo mạnh ra, Quý Đường Đường vội đến cửa cúi người cầm lấy cái chốt trụ lủi kia, mạnh mẽ cắm xuyên qua tay cầm ở ngoài cửa, Nhạc Phong đang kéo cửa ra được một khoảng bằng bàn tay liền bị cây chốt cắm ngang ngoài cửa làm cho kẹt cứng, gan bàn tay ần ần đau.

Xuyên qua khe hở, có thể nhìn thấy Quý Đường Đường dường như trút được gánh nặng thở hắt ra, cô thậm chí còn phúi phúi hai tay, giống như vừa mới hoàn thành một công trình lớn đáng để khen ngợi.

“Đường Đường.” Nhạc Phong cố gắng làm cho bản thân nhìn có vẻ bình tĩnh, anh còn ráng nặn ra một nụ cười tương đối thân thiện: “Cô mở cửa ra, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái, nụ cười nơi khóe miệng gần như lướt qua.

Cô không ghét Nhạc Phong, còn rất cảm kích sự trợ giúp của anh khi còn ở Ca Nại, gần như là vui mừng với cuộc trùng phùng ở nơi đất khách tựa như kỳ tích này, thời gian dài như vậy, từ trước đến giờ cô chưa từng gặp lại ai đến lần thứ hai, một phần nguyên nhân là cô cố ý tránh né, song nguyên nhân chủ yếu hơn chính là: duyên phận giữa người và người vốn

mỏng manh nhạt nhẽo, tựa như một quyển sách đã từng đề cập tới — những người gặp được khi đi trên đường, tựa như bụi trong nước đục, không hẹn gặp lại.

Vốn một người cho là sẽ không bao giờ gặp lại, vậy mà có thể tái ngộ một cách thần kỳ như vậy, trừ hai chữ duyên phận đã bị dùng đến mòn ra này, cô thực sự không nghĩ ra cách giải thích nào khác.

Nếu như mình không ở trong tình cảnh này, hẳn sẽ vui mừng nghênh đón chẳng, sẽ nói gì đây?

— Ô, sao anh cũng ở đây thế, thật là khéo quá.

— Cũng đến đây chơi à? Ở mấy ngày?

— Lâu rồi không gặp, dạo này có khỏe không?

Đáng tiếc, không thể làm gì cả.

Chuyện đầu tiên phải làm lúc này là nhanh chóng quay đầu rời đi, nhưng Quý Đường Đường ít nhiều cũng có chút không nỡ, cô từ từ lùi lại phía sau, hơi cúi đầu gần như xin lỗi nhìn Nhạc Phong, cô hiểu tính khí Nhạc Phong: lần này, chắc sẽ bị cô làm cho tức đến phát điên.

Nhạc Phong rốt cục cũng hiểu Quý Đường Đường chắc chắn sẽ không mở cửa cho anh, anh lại đẩy cửa vài cái, cây chổi ngoài cửa cực kỳ cứng cáp, Nhạc Phong nghiêng răng nhìn Quý Đường Đường: “Cô giỏi lắm, cô nhớ đẩy cho tôi, đừng để rơi vào tay tôi!”

Quý Đường Đường cười rộ lên, sau khi gặp lại, chữ đầu tiên, cũng là duy nhất mà cô nói là: “Được.”

Được? Cô ta lại còn được? Nhạc Phong chỉ cảm thấy một ngọn lửa không tên vọt thẳng lên đầu, huyết Thái Dương cũng bị cơn tức làm cho hần lên giật giật, trơ mắt nhìn cô đội mũ lên, không nhanh không chậm xoay người rời đi.

Nhạc Phong tức mà không có cách nào, thoáng liếc thấy bồi bàn đang bưng khay đứng một bên, vươn tay tóm lấy cổ áo của cậu ta: “Cửa sau! Cửa

sau ở đâu?"

Bồi bàn sợ hết hồn, lắp bắp chỉ đường cho anh: "Đó... từ đó đi ra ngoài, qua sân, quẹo phải, có một cái hẻm nhỏ..."

Còn chưa nói hết, Nhạc Phong đã buông cậu ta ra, tựa vào cửa đặt móng ngời phịch xuống đất: còn phải qua sân, lại quẹo phải, đuổi được ra đến nơi thì cũng đã muộn rồi.

Quay đầu lại nhìn ra cửa, sớm đã không có ai.

Đám người đứng xem náo nhiệt trong nhà đều có chút sững sờ, Thập Tam Nhạn háng giọng một tiếng, lại gần kéo Nhạc Phong: "Này, Phong Tử, cô gái ấy là ai vậy?"

Nhạc Phong chống tay trên gối, lấy tay ôm đầu, tựa như rên rỉ: "Chị Nhạn Tử, tôi tức quá... nói không ra lời."

Thập Tam Nhạn phì cười một tiếng, quay đầu lại nhìn đám A Diêm, ghé sát tai Nhạc Phong hạ thấp giọng nói: "Đừng tức, người đẹp còn đang chờ môi thơm của cậu kia kìa, Tử Hoa còn đang chờ để quyết đấu với cậu đấy."

Nhạc Phong hữu khí vô lực: "Chị Nhạn Tử, tôi thật sự không còn sức nữa. Chị hôn giúp tôi đi."

"Ranh con, cái này mà cũng giúp được à?" Không hiểu tại sao, thấy Nhạc Phong bó tay, trong lòng Thập Tam Nhạn rất vui sướng, ngoài miệng thì mắng anh, trên mặt lại tràn ngập ý cười.

Có người ở bên kia âm ỉ lên: "Thế này là thế nào? Bị vợ bắt tại trận rồi hả?"

Cả đám cười âm lên, lại có người trêu chọc anh: "Anh chàng đẹp trai, tối nay về quỳ bàn giặt đồ đi?"

"Đến bàn giặt đồ chưa chắc đã được quỳ đâu, không thấy tư thế kia của người ta sao, đến cửa cũng chặn không cho vào."

Người trêu chọc người âm ỉ, lại phá giải cục diện bế tắc, Thập Tam Nhạn đi qua chào Mẫn Tử Hoa: "Thôi, đừng so đo với cậu em của tôi, tôi dẫn nó

về, anh cũng để người ta yên lòng một chút, đừng âm ỉ nữa."

Nói xong câu cuối cùng, Thập Tam Nhận nghiêng đầu nhìn A Diêm, A Diêm cúi đầu không nói gì.

Sắc mặt Mẫn Tử Hoa rất cổ quái, anh ta đẩy mắt kính một cái, giống như không hề nghe thấy lời Thập Tam Nhận nói: "Chị Nhận Tử, vừa nãy... ngoài cửa, có phải có một cô gái đi qua không?"

"Nói thừa, anh là heo à, là người thì đều thấy bên ngoài có một cô gái đi qua." Thập Tam Nhận trừng mắt nhìn anh ta một cái, xoay người gọi Nhạc Phong quay về khách sạn.

Cô không nghe được câu lẩm bẩm gần như sợ hãi của Mẫn Tử Hoa: "Đó là... đó là Tiểu Hạ mà..."

* * *

Trên đường quay về khách sạn, Thập Tam Nhận càng nghĩ càng buồn cười, mấy lần cười ra tiếng, đến cuối phải dùng tay huých Nhạc Phong: "Này Phong Tử, cô gái kia là ai vậy, mạnh mẽ thế?"

Nhạc Phong vẫn hữu khí vô lực: "Không quen."

"Bốc mùi!" Thập Tam Nhận trừng mắt: "Không quen cậu còn chạy nhiệt tình như thế làm gì? Như ghé con thấy mẹ ấy..."

"Này này!" Nhạc Phong cau: "Chị có biết nói chuyện không đấy? Tôi dù gì cũng từng đi học, ví dụ này có thể không dùng theo cách thô thâm trần gian như thế được không?"

Thập Tam Nhận nén cười: "Tóm lại ấy, tôi rất thương thức cô bé này, cậu không thấy sự mạnh mẽ khi cô ấy cầm cái chổi xuyên qua cửa sao, quá mạnh mẽ."

"Ngại quá, tôi chắc thương thức tí nào hết." Nhạc Phong tức giận: "Nếu tôi mà gặp được cô ta, tôi nhất định sẽ giết chết cô ta!"

Thập Tam Nhận hừ qua lỗ mũi: "Cậu đã giết được ai chưa, cậu mà giết người được thật thì số người bị cậu giết bây giờ đã đủ chất đầy một cái sọt

rồi."

Nhạc Phong bị chị ta làm cho nghẹn cứng không nói thành lời, còn định phản bác mấy câu, vừa ngẩng đầu đã đến khách sạn Phong Nguyệt, Thập Tam Nhận cụp ô lại, mới đẩy cửa ra, Tiểu Mễ đã bước ra báo: "Bà chủ, có khách."

Thập Tam Nhận thuận miệng đáp một tiếng: "Đăng ký chưa?"

"Rồi ạ."

Trái tim Nhạc Phong chợt rung lên một nhịp, theo bản năng bước ra quây tiếp tân cầm lấy sổ đăng ký, còn chưa mở ra, sau lưng đã vọng đến một giọng nói vô cùng vui sướng: "Tiểu Phong Phong?"

Giọng nói này vừa vang lên, mặt mày Nhạc Phong lập tức xanh mét, tim gan phèo phổi đều run rẩy mấy lượt.

Thập Tam Nhận tò mò nhìn người nọ, người kia vẫn ngồi ở chiếc sa lon trong góc phòng khách, bọn họ bước vào cũng không chú ý lắm, xem tư thái này, là quen Nhạc Phong?

Có điều, Nhạc Phong quen ở đâu một nhân vật như vậy? Ăn mặc chẳng ra kiểu cách gì, một mái tóc xoăn tít như mấy ông chú Trung Đông, cười lên bĩ ối còn chưa tính, bên cạnh còn có một cái bao tải, đây không phải là điển hình của thu mua phế liệu hay sao? Tiểu Mễ sao lại để một người như vậy tiến vào?

Nghĩ thế, Thập Tam Nhận như trách móc nhìn Tiểu Mễ một cái, Tiểu Mễ vội vàng giải thích: "Anh ta nói quen bà chủ, là bạn của chị giới thiệu..."

Về mặt của Nhạc Phong tương đối phức tạp, anh giơ một tay ra đằng trước đẩy, thành công chặn được Thần Côn đang vô cùng nhiệt tình muốn sáp lại gần ở một khoảng cách an toàn: "Sao anh lại đến đây?"

Thần Côn mặt mày hớn hờ: "Đương nhiên là nơi nào có chuyện lạ huyền bí, nơi đó sẽ có anh trai Thần Côn của cậu."

Anh trai Thần Côn...

Thập Tam Nhận thiếu chút nữa cười phụt ra.

Nụ cười này thu hút lực chú ý của Thần Côn: “Đây là em Nhận Tử phải không? Là Mao Ca giới thiệu tôi tới, anh ta nói đến Cổ Thành, có thể tới khách sạn Phong Nguyệt ở.”

Chẳng trách Tiểu Mễ lại cho người vào, thì ra là bạn của Mao Ca. Có điều cái câu em Nhận Tử này...

Da mặt Thập Tam Nhận giật giật mấy cái, Thần Côn vẫn đang đứng đó mà khách sáo với cô: “Đã sớm nghe danh em Nhận Tử, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không giống bình thường, rất hiếm khi có thể nhìn thấy một người mà cả vẻ đẹp lẫn trí tuệ đều đầy đủ...”

“Đủ cái con em anh ấy!” Nhạc Phong thực sự không chịu nổi: “Anh mà không ăn nói tử tế thì ra ngoài ngủ đi! Phòng số mấy? Đã xếp phòng chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiểu Mễ vội vàng giải thích: “Vốn đã đưa chìa khóa cho anh ấy, anh ấy lại bảo chờ bà chủ về chính thức gặp mặt.”

“Xếp cho anh ta gian trong cùng ở sân sau ấy, bớt ra ngoài dọa người khác.” Nhạc Phong không chút khách khí: “Anh, vác bao tải lên, đi theo tôi.”

Thần Côn cũng chẳng ngại ngừng trước khí thế hung ác của Nhạc Phong, vừa đi vừa vui vẻ hỏi anh: “Tiểu Phong Phong, sao cậu cũng ở Cổ Thành vậy? Người xưa nói rất hay, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Mao Ca cũng không nói với anh cậu ở đây, có phải cậu biết anh tới cho nên cố ý chạy đến gặp anh không hả?”

Nói đến đây, Nhạc Phong đã đưa anh ta rẽ vào trong sân, Thập Tam Nhận không nhìn thấy sắc mặt Nhạc Phong, lại nghe thấy một tiếng ‘Phi!’ cực kỳ mạnh mẽ.

Tiểu Mễ không nhịn được cười: “Người này thật là thú vị, em vừa nhìn thấy anh ta đã muốn cười.”

Thập Tam Nhận cũng cười theo: “Là bạn của Mao Ca, vậy chị cũng phải qua chuẩn bị một chút, đúng rồi, hôm nay chỉ có một người khách này

thôi à?"

"Còn một người khách nữ nữa, đang ở trên lầu."

"Được rồi, có chuyện gì thì gọi chị."

* * *

Mất thấy Thập Tam Nhận đi rồi, Tiểu Mễ vẫn không nhin được bật cười, cái ông Thần Côn này thật buồn cười, sao lại là bạn với anh Phong Tử được chứ?

Đang suy nghĩ, trên lầu vọng đến tiếng mở cửa, Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nhìn, là vị khách còn lại vào ở trọ đêm nay, rất sạch sẽ xinh đẹp, nói chuyện cũng hòa nhã, Tiểu Mễ rất thích, vậy nên lúc đăng ký có cố ý nhìn kỹ tên của cô ấy, Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường đã thay bộ quần áo ướt sũng, mặc một chiếc áo len sợi lớn rộng rãi, cổ áo hơi rộng, lộ ra xương quai xanh trắng nõn tinh xảo, mái tóc xoăn thật dài buông xõa, không mặc quần dài, xỏ hai chiếc dép lê hình con thỏ bước từng bước xuống lầu.

Tiểu Mễ hít một hơi: "Chị không lạnh à?"

Quý Đường Đường cười: "Không phải đang bật điều hòa sao, mặc vậy có một lát, lạnh đến đâu được chứ?"

Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn cô, có chút xuất thần, Quý Đường Đường thấy lạ: "Em nhìn gì vậy?"

"Không có gì." Tiểu Mễ xấu hổ cười: "Chỉ là cảm thấy, ăn mặc như vậy, rất có..."

"Rất có cái gì?" Quý Đường Đường cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, cô thay đồ chỉ mặc đại một bộ rồi đi xuống, chẳng lẽ Tiểu Mễ lại cảm thấy cách phối hợp quần áo của cô rất có tiêu chuẩn?

"Rất có phong cách!" Tiểu Mễ lập tức nhớ ra: "Bà chủ thường nói vậy, là phong cách."

Quý Đường Đường không nhin được cười rộ lên, cô bước tới quây tiếp

khách, cúi chỏ chống lên mặt quây: “Bà chủ của em về chưa?”

“Về rồi, vừa mới về xong, đang dẫn khách ra sân sau.”

Quý Đường Đường ồ một tiếng: “Chị ta tên là Thẩm Gia Nhận?”

“Em không biết.” Tiểu Mễ lắc đầu: “Mọi người đều gọi chị ấy là chị Nhận Tử. Chị biết chị ấy à? Chị là bạn của bà chủ?”

Quý Đường Đường cười giảo hoạt: “Biết thì cũng không biết. Chẳng qua là chị nghe nói, bà chủ của các em rất hiểu biết về ngọc?”

Tiểu Mễ nói không được rõ ràng: “Hình như là thế, hay có người tìm bà chủ để mua ngọc. Chị muốn mua?”

Quý Đường Đường nháy mắt với cô bé một cái: “Không phải mua, chị muốn bán ngọc.”

“Bán ngọc?” Tiểu Mễ cực kỳ kinh ngạc: “Chị là người làm ăn? Không giống tí nào.”

Quý Đường Đường vươn tay chọc lên trán Tiểu Mễ một cái: “Cô bé ngốc, ai lại đi nhìn người bằng cách xem có giống hay không. Chờ bà chủ của em quay lại, bảo chị ta lên lầu tìm chị nhé, trong tay chị có ngọc, loại thủy tinh hầm cũ thượng hạng.”

* * *

Quý Đường Đường vừa mới lên lầu không lâu Thập Tam Nhận đã quay lại, bảo Tiểu Mễ mang hai bình nước sôi cho Thần Côn, Tiểu Mễ nói lại chuyện của Quý Đường Đường, Thập Tam Nhận quả nhiên rất kinh ngạc: “Lại lịch thế nào vậy, trong tay có hàng tốt như thế?”

Dừng một lúc lại đẩy Tiểu Mễ: “Đi, gọi Phong Tử ra đây.”

Tiểu Mễ đi rồi, Thập Tam Nhận đứng dưới lầu chờ một lúc mới lên lầu gõ cửa, mới gõ được mấy cái, đã thấy Nhạc Phong đi tới, không nhận được trưng anh: “Lê mề thế, không phải đã bảo Tiểu Mễ đi gọi cậu rồi sao?”

Nhạc Phong lười biếng đáp: “Đến đây rồi còn gì?”

Thập Tam Nhận mất hứng: “Này, tôi là vì cậu cả đấy, là cậu muốn mua

ngọc hay là tôi muốn mua ngọc hả?"

Nhạc Phong rõ ràng chẳng ham hố gì: "Người ta nói thế nào chị cũng tin? Ai cũng có loại thủy tinh hầm cũ để bán hay sao, chị tưởng là thị trường bán lẻ đấy à, hay là lừa đảo?"

Thập Tam Nhận vội vàng bịt miệng anh lại: "Tổ tông à, cậu nhỏ giọng một chút, người ta nghe thấy đấy!"

Gần như là ngay lúc đó, khóa cửa kêu lên tách một tiếng, giống như có người vừa mở cửa ra, sau đó lập tức đóng lại luôn.

Thập Tam Nhận không để tâm lắm, chỉ trừng Nhạc Phong: "Cậu bịt miệng đi, gặp người ta thì khách khí một chút, chưa biết chừng ngọc của người ta lại rơi vào tay cậu đấy."

Nửa ngày không thấy có tiếng động, Nhạc Phong cau mày: "Làm gì vậy, còn sĩ diện à."

Vừa nói vừa vươn tay đập cửa, vừa mới vỗ một cái, cửa đã mở ra.

Thập Tam Nhận nhìn người đứng bên trong, nhất thời không biết phải chào hỏi thế nào.

Thế này là đãi khách kiểu gì vậy? Tóc búi trên đầu, trên mặt còn đắp một cái mặt nạ trắng bệch, là định dọa người khác hay sao?

Giọng nói của Quý Đường Đường rất cổ quái, có lẽ là vì đắp mặt nạ, gương mặt không thể cử động mạnh nên thanh âm khi nói chuyện cũng có chút kỳ dị: "Ngại quá, tôi đang đắp mặt nạ."

Nhạc Phong im lặng, khinh thường nhìn trời, miệng lâu bầu: "Đỏm đáng gì chứ."

Thập Tam Nhận dùng cùi chỏ huých khuỷu tay Nhạc Phong, cười vô cùng khách khí với Quý Đường Đường: "Con gái mà, ai chả thích đẹp, không có gì."

"Vậy... hay là để mai?" Quý Đường Đường tỏ vẻ mình không được thuận tiện.

“Cũng được.” Thập Tam Nhận cũng không nói nhiều, quay đầu nhìn Nhạc Phong: “Phong Tử, để mai đi.”

* * *

Nhìn Nhạc Phong xoay người đi, Quý Đường Đường thở phào một tiếng, vươn tay đóng cửa, mắt thấy cửa sắp đóng lại, bất chợt lại rầm một tiếng, Nhạc Phong không biết từ lúc nào đã quay người lại, nhanh chóng chặn cửa lại.

Quý Đường Đường sợ đến mức hồn vía lên mây, xuyên qua khe hở nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong cười đến là xấu xa: “Hôm nay luôn đi người đẹp, đắp mặt nạ thôi mà, dù sao cũng chỉ mất mười lăm phút, đúng không?”

Thập Tam Nhận ngậy ngẩn cả người, sau khi hồi hồn vội vàng chạy tới kéo anh: “Phong Tử làm gì vậy, như thế rất bất lịch sự.”

Nhạc Phong không nhìn chị ta, chỉ nhìn Quý Đường Đường: “Chẳng phải là đắp mặt nạ sao, tôi có thời gian chờ, cô có đắp thêm hai cái nữa cũng không sao. Tưởng đắp mặt nạ lên thì tôi không nhận ra đúng không? Có giỏi thì cô lấy mặt nạ quần khắp người đi!”

Chương 6

Quý Đường Đường rốt cục cũng ý thức được đã bị lộ tẩy, vậy nên hành vi búi tóc đắp mặt nạ nhất thời trở nên vô cùng ngớ ngẩn — thành thật mà nói, sau khi hóa trang như vậy, đến cô soi gương còn chẳng nhận ra mình, Nhạc Phong rốt cuộc nhận ra bằng cách nào?

Cô nhìn Nhạc Phong một cái, không nói gì, vươn tay gỡ mặt nạ trên mặt xuống, rũ mí mắt dùng mu bàn tay chùi hết dịch nhờn do mặt nạ để lại, Thập Tam Nhận mới đầu không nhận ra cô, cho đến khi cô buông tóc xuống, Thập Tam Nhận mới giật mình: “Cô không phải là... cô gái cấm chối kia sao?”

Không nhắc đến chối thì thôi, vừa nhắc đến, cơn tức của Nhạc Phong lại bốc lên, đương nhiên không chỉ có tức, cùng với đó còn có sự sung sướng hả hê tràn trề: đây mới gọi là quả báo tới nhanh, nhóc con nhà cô lúc cấm chối không phải rất ngoan độc hay sao, cứ vênh váo nữa đi cho gia xem nào?

Thập Tam Nhận không nhịn được mà vui vẻ: “Trùng hợp vậy sao, là cô muốn bán ngọc?”

“Thôi đi, cô ta? Bán ngọc? Bán cá cũng không đủ trình độ.” Nhạc Phong cười lạnh: “Lừa đảo toàn tập.”

Quý Đường Đường vẫn chưa lên tiếng, trong lòng đã mắng chửi Nhạc Phong đến máu chó ngập đầu.

Cũng không hiểu tại sao, Thập Tam Nhận rất ngứa mắt cái vẻ phách lối của Nhạc Phong, không tự chủ mà đứng về phe Quý Đường Đường: “Ai u, oán khí không ít nhì. Cô gái này sao lại là lừa đảo được? Lừa cậu à? Là lừa tiên, lừa tình của cậu? Hay là... lừa thân?”

Câu này quá ư mạnh bạo, Nhạc Phong bị chị ta làm cho ghen hòng cả nửa ngày không kịp phản ứng lại, sau khi hồi hồn, thực sự chỉ hận không

thể cần chị ta hai cái: “Họ Thẩm kia, chị có phải phụ nữ không đấy?!”

Công phu bỏ đá xuống giếng của Quý Đường Đường cũng chẳng hề thấp, cô ho khan hai tiếng, liếc mắt nhìn Nhạc Phong từ đầu đến chân một lượt, giống như cân đo đong đếm cái trắng ngoài chợ, cuối cùng tựa như chán ghét buông một câu: “Tôi cũng đâu có hiếm lạ gì.”

Nhạc Phong bị một câu này của cô làm cho ghen đến mức trợn trừng mắt, Thập Tam Nhận dù sao cũng từng lăn lộn giữa đám đàn ông, nói chuyện mạnh bạo cũng nằm trong dự liệu của anh, nhưng Quý Đường Đường vậy mà lại có thể kẻ tung người hứng với chị ta — ngấm lại, hai lần gặp Quý Đường Đường, cô đều đang phiêu bạt bên ngoài, chắc gan dạ, kinh nghiệm, từng trải, bao gồm cả da mặt gì đó cũng đã luyện ra hết rồi, không thể đánh đồng cô với những cô nàng ngây thơ động một tí là đỏ mặt được.

Nhạc Phong quyết định điều chỉnh sách lược, đầu tiên là đuổi Thập Tam Nhận đi trước: “Chị Nhận Tử, có thể tránh đi một chút được không? Tôi có không ít chuyện phải tính toán với người đẹp đây.”

Lúc nói đến ba chữ ‘phải tính toán’, vô cùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Thập Tam Nhận còn chưa kịp đáp lời, Quý Đường Đường đã mở miệng trước: “Tránh gì chứ, tôi cũng đâu có quen anh.”

Nhạc Phong không giận mà còn cười: “Sao cô lại không quen tôi?”

“Dạo trước mới mất trí nhớ.” Quý Đường Đường cười vô cùng khiêu khích nhìn Nhạc Phong, cười đến mức khiến Nhạc Phong hận không thể dấm cô một cái.

“Sao lại mất trí nhớ chứ?”

Thập Tam Nhận đứng bên cạnh nghe mà cơ mặt giật giật, hiếm khi Nhạc Phong có thể nhẫn nhịn như vậy, Quý Đường Đường thế này là khiêu khích rõ ràng, vậy mà cậu ta vẫn có thể nói hòa theo được.

Quý Đường Đường trả lời rất nhanh: “Vì bị lừa đục đá vào đầu.”

Nhạc Phong nhìn cô cả nửa ngày, bật ra hai chữ qua kẽ răng: “Vô sỉ!”

“Đúng vậy, con lừa ấy thật vô sỉ, nhưng mà đã cũng đã rồi, tôi cũng không thể so đo với nó được, đúng không?”

Quý Đường Đường cười rạng rỡ, trong mắt tràn ngập vẻ hào hùng của lộn chết không sợ nước sôi.

Thập Tam Nhận bắt đầu thấy thương hại cho Nhạc Phong, dù sao cũng là người phe mình, bị người ta bắt nạt một ít thì không sao, nhưng bắt nạt đến tình cảnh thâm hiểm thế này, giờ cô có chút không nỡ: “Phong Tử, tôi xuống xem anh bạn kia của cậu một chút, hai người cứ từ từ nói chuyện đi nhé, hạ thủ nhẹ chút.”

“Chuyện này khó nói lắm.” Nhạc Phong âm u đáp: “Cơn tức lớn, hạ thủ không biết nặng nhẹ, sợ là sẽ giết chết cô ta.”

“Tôi không nói cậu.” Thập Tam Nhận nhìn Quý Đường Đường: “Tôi đang nói với em gái này này, hạ thủ nhẹ một chút, mấy cọng xương này của Phong Tử sợ là không đủ để cô rất răng đâu.”

Hóa ra là tự mình ra vẻ ngẫu lại thành trò cười, Nhạc Phong tức đến nín bật, Quý Đường Đường phì cười một tiếng, gật đầu với Thập Tam Nhận: “Được.”

Lúc gần đi, Thập Tam Nhận vỗ vỗ vai Nhạc Phong, ghé lại bên tai anh ta thầm thì: “Cô nhóc này ăn mềm không ăn cứng, mách cho cậu chút sách lược này Phong Tử, đi theo đường lối mềm dẻo đi.”

Âm thanh không lớn không nhỏ, bảo đảm Quý Đường Đường tuyệt đối có thể nghe được, khoe miệng Nhạc Phong co giật: “Ai cần chị dạy!”

Thập Tam Nhận này, chuyên trị đến hạ bộ anh đúng không?

Thập Tam Nhận đi rồi, Nhạc Phong xoay người đóng cửa lại, lúc quay đầu nhìn Quý Đường Đường lần nữa, lại giống như quay trở về thời điểm khi còn ở Ca Nại, hai người ở trong phòng đối chọi gay gắt.

Thực ra thì không cần Thập Tam Nhận nhắc nhở, cái tính ăn mềm không ăn cứng của Quý Đường Đường, anh rõ ràng hơn ai hết: lúc ở Ca Nại,

mới kéo cổ áo của cô thôi mà ngay sau khi tránh thoát đã lập tức xách ghế lên đập rồi, trái lại đêm hôm đó, lúc ở dưới lầu, nói chuyện tử tế với cô thì cô cũng sẽ cười dịu dàng.

Nhạc Phong nhớ lại những lời Đầu Trọc nói cuối cùng lúc ở Ca Nại. Quả nhiên bị anh ta đoán trúng, khi gặp lại lần nữa, Quý Đường Đường đã dùng trăm phương ngàn kế để tránh mặt anh.

Xem tình hình bây giờ, phải có một người xuống nước trước, mà căn cứ vào một loạt những biểu hiện tối hôm nay của Quý Đường Đường — đầu tiên là cấm chối, sau đó lại đắp mặt nạ giả vờ, tiếp nữa lại không ngại tuyên truyền tự bôi xấu bản thân mình...

Nhạc Phong thở dài trong lòng: Thập Tam Nhạn nói không sai, đúng là phải đi theo đường lối mềm dẻo, con người của Quý Đường Đường, nếu muốn cưỡng ép hỏi chuyện gì từ miệng cô thì còn khó hơn lên trời. Nhưng nếu quan hệ giữa hai người dịu bớt, chung đụng hòa hợp thì chuyện ở Ca Nại, kiểu gì cũng có một ngày anh có thể rõ ràng, tựa như đêm hôm ấy, Quý Đường Đường cũng đã chuẩn bị nói với anh điều gì đó, nếu không phải vì sự xuất hiện đột ngột của Miêu Miêu và Vũ Mi, nếu không phải sau đó lại xảy ra chuyện bất ngờ...

Trong lòng anh nghĩ vậy, mặt lại không biểu lộ gì khác thường, bước hai bước về phía Quý Đường Đường, về mặt cô đầy sự cảnh giác: "Có gì đứng xa xa ra mà nói."

Nhạc Phong nhìn cô: "Mất trí nhớ đúng không, uống thuốc chưa?"

"Rồi."

"Thuốc gì?"

"Tam Cửu Vị Thái, viên sủi Centrum, Clarityne, Tư Đạt Thư*." Quý Đường Đường khó chịu, cô vốn định lôi cả Ô Kê Bạch Phượng Hoàng ra, sau lại nghĩ đây hình như là thuốc chuyên dùng cho phụ nữ, đành trợn mắt nuốt trở lại.

Nhạc Phong thực sự là dở khóc dở cười, vốn còn định nhẫn nại tiếp mấy chiêu với cô, nghe cô trợn mắt nói mò lòi cả mấy thứ linh tinh vào, rốt cuộc không nhịn được mà buồn cười, vươn tay vò vò mái tóc cô: “Đường Đường cô có bị bệnh không đấy, hạ bệ tôi trước mặt người khác thú vị lắm phải không? Tôi với cô có thù oán gì hả? Thấy tôi liền quay đầu bỏ chạy đến nhìn cũng không muốn? Tôi sẽ cắn cô hay sao? Tôi có nói sẽ gây phiền phức cho cô không? Cô ăn đạn phải không? Lại còn lừa đá vào đầu nữa chứ, nhóc con nhà cô cũng có tài đấy, cô có tinh thần thế này sao không đi chống khủng bố đi.”

Quý Đường Đường hơi ngẩn ra, mặt nhất thời cứng đờ, không biết nên banh mặt hay nên cười, Nhạc Phong giúp cô chỉnh lại mái tóc bị vò cho rối: “Được rồi, đừng banh mặt nữa, cô đâu phải cái loại mặt núi băng lãnh diễm cao quý đấy, bình thường chút đi.”

Quý Đường Đường không phát câu nổi, trên thực tế, từ đầu tới cuối cô cũng không giận dữ gì, nghĩ đến sự càn quấy của Nhạc Phong lúc ứng phó với cô cả buổi tối, tự mình cũng cảm thấy buồn cười, lại có chút ngượng ngùng, dừng một chút bèn vươn tay lên chỉnh lại đầu tóc: “Kiểu tóc đều bị anh làm hỏng hết.”

Đã chịu nói chuyện tử tế, cục diện bế tắc này coi như đã thông thoáng, Nhạc Phong thở phào một hơi, bản thân cũng cảm thấy nhẹ nhõm không ít, nhìn kỹ cô một chút, tóc đã dài hơn, người lại gầy đi một ít, bỏ qua một màn bị cô chọc tức khi nãy thì thật lòng mà nói, nhìn thấy cô, thực sự vẫn rất vui, dù sao tỷ lệ vô tình gặp được như vậy cũng rất nhỏ.

Không âm ỉ không náo loạn nữa, nhất thời lại không biết nói gì, được một lúc, Nhạc Phong giang hai tay: “Lại đây, Đường Đường, xa cách gặp lại, ôm một cái nào.”

Quý Đường Đường ném cho anh một cái nhìn khinh bỉ: “Thôi đi, có thể thu hồi đường lối mềm dẻo của anh lại được rồi đấy.”

Nhạc Phong trừng cô: “Cái gì mà đường lối mềm dẻo, tôi đây là thông lệ

quốc tế, cái ôm thể hiện cho sự hữu hảo. Cô có thể đừng có mà lấy dạ tiểu nhân đen tối của cô mà đo lòng quân tử quang minh lỗi lạc của tôi được không?"

Quý Đường Đường không hề nhượng bộ: "Đừng có mà bôi xấu chữ quân tử được không, nằm mà cũng trúng đạn."

Nhạc Phong tức không chịu được, vươn tay kéo qua, trực tiếp ôm kiểu con gấu, tóc cô mới khô được một nửa, mùi vị trên người rất dễ chịu chứ không phải thứ mùi nước hoa hay ngửi thấy trong show diễn tối.

Cái ôm này tự nhiên mà ấm áp hơn tưởng tượng rất nhiều, Nhạc Phong nhất thời có chút không nỡ buông tay, cho đến khi Quý Đường Đường chậm rãi nhắc nhở anh: "Căn cứ theo thông lệ quốc tế, cái ôm thể hiện sự hữu hảo này của anh đã vượt quá thời gian."

Nhạc Phong gắt cô: "Mới nhìn đã biết là không tập trung, xa cách gặp lại, tôi đây cảm động quên hết tất cả, cô lại còn ở đó mà tính giờ!"

Quý Đường Đường cũng cười, cô dịch ra một chút, hỏi Nhạc Phong: "Đám Mao Ca khỏe hết chứ?"

"Rất ổn. Đầu Trọc về nhà chạy công trình, mùa đông ở Ca Nại quá lạnh, âm hai mươi mấy độ, lão Mao tử chạy về phía Nam sống qua mùa Đông rồi." Nhạc Phong chợt nhớ ra chuyện gì: "Có lần gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy còn nhắc đến cô đấy. Ngày Đường Đường, lát nữa gọi điện cho Mao Ca đi."

"Gọi điện? Nói gì đây?" Quý Đường Đường do dự một chút.

"Đầu tiên cô đừng nói gì cả." Nhạc Phong cười xấu xa: "Chờ anh ấy mất kiên nhẫn, cô mới giả ma, cô nói, Mao Ca, em là Đường Đường đây, em đang ở Ca Nại, lạnh quá..."

Anh học theo giọng điệu âm u ma quái, Quý Đường Đường cười đến đau cả bụng: "Sao lại xấu xa như thế chứ, dọa anh ấy sợ thì làm sao?"

Nhạc Phong cũng cười: "Dọa được mới hay. Đúng rồi, thấy ba lô của cô ở

dưới quây, vừa mới tới hả?"

Quý Đường Đường gật đầu: "Đến Cổ Thành không có chuyến bay thẳng, phải chuyển xe khách."

"Ăn cơm chưa?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Lát nữa úp mì."

"Thôi, còn ăn mì gì nữa." Nhạc Phong quyết định thay cô: "Đến đây tôi coi như là một nửa chủ nhà, phải có nghĩa vụ mời cô bữa cơm chứ, coi như đón gió."

"Sao anh lại coi như một nửa chủ nhà?" Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng: "Trông anh có vẻ rất thân với bà chủ, quen à?"

"Quen, bạn trên đường hồi trước, tôi gọi bằng chị."

Quý Đường Đường ừ một tiếng, không nói gì nữa.

"Vậy cô thay đồ đi, tôi chờ cô ở dưới lầu."

Nhạc Phong xoay người mở cửa, Quý Đường Đường chợt gọi anh lại: "Này."

"Sao thế?" Nhạc Phong thấy lạ.

"Chuyện đó..." Quý Đường Đường cắn cắn môi: "Vừa nãy sao anh nhận ra được?"

"Vừa nãy?" Nhạc Phong nghĩ một lúc mới nhận ra là cô đang nói đến chuyện búi tóc đắp mặt nạ.

"Sao nhận ra được vậy?" Quý Đường Đường thực sự tò mò: "Đến tôi soi gương mà còn không nhận ra được."

"Muốn biết?"

"Muốn."

Nhạc Phong cười xấu xa, anh ghé mặt lại gần Quý Đường Đường, chỉ chỉ mặt: "Hôn một cái, hôn một cái rồi tôi sẽ nói cho cô biết."

Quý Đường Đường trừng anh, Nhạc Phong đắc ý: "Tôi đây coi như là bảo

vệ quyền lợi tài sản tri thức, không thể không có tí lợi lộc nào mà lại đi nói cho cô biết được đúng không?"

Quý Đường Đường hừ một tiếng, xoay người bước đến cạnh bàn, xé một tờ giấy nhấn, cúi người viết mấy chữ, quay lại đưa cho Nhạc Phong: "Này, nói cho tôi biết đi."

Nhạc Phong nhìn tờ giấy, trên đó có hai hàng chữ, hàng đầu tiên là: Hôn một cái. Hàng tiếp theo là: Phê chuẩn, thời gian tiến hành chờ sắp xếp.

Quý Đường Đường còn giống như sợ anh xem không hiểu, giải thích: "Hôn một cái chứ gì, tôi đồng ý. Nhưng lúc nào hôn anh chưa yêu cầu đúng không, vậy nên phải chờ sắp xếp, cũng vẫn có hiệu lực."

"Đúng là không nhìn lầm cô chút nào, thật vô sỉ." Nhạc Phong uất thì uất nhưng vẫn gập tờ giấy lại nhét vào trong túi quần, sau đó hắng giọng nói: "Làm sao nhận ra ấy hả? Tiểu Mễ qua tìm tôi, nói là có một mỹ nữ muốn bán ngọc, tôi lăm mồm hỏi một câu là ai, cô bé nói tên là Quý Đường Đường."

Trước khi sắc mặt Quý Đường Đường biến đổi, Nhạc Phong vỗ vỗ vai cô: "Mau thay quần áo đi nhé, chờ cô dưới lầu đấy."

* * *

Thập Tam Nhận đang đứng trước quầy nói chuyện với Tiểu Mễ, nghe trên lầu có tiếng vang bèn ngẩng đầu lên nhìn, Nhạc Phong vô cùng đắc ý nhướn mày với chị ta.

Thập Tam Nhận hít một hơi lạnh: "Xong rồi xong rồi, lại bị Phong Tử thu phục rồi, đúng là tai họa."

Trong lúc nói thì Nhạc Phong đã bước xuống, Thập Tam Nhận nhìn anh có vẻ như là định đi ra ngoài: "Đi đâu thế?"

"Đưa người đẹp ra ngoài ăn cơm."

Thập Tam Nhận trừng anh: "Bên ngoài còn đang mưa đấy Phong Tử, tán gái cũng không cần phải vội vàng nửa đêm canh ba như thế này chứ."

“Tán gái gì chứ.” Nhạc Phong sửa lại: “Người ta đi đường đến đây vẫn còn đói bụng, tôi mời cô ấy ăn cơm, hợp tình hợp lý.”

Thập Tam Nhạn không nói gì nữa, sau lưng lại vang lên một giọng nói u oán: “Tiểu Phong Phong, anh cũng chưa ăn cơm đây này.”

Da gà da vịt của Nhạc Phong nhất thời nổi đầy người, anh nhìn theo hướng tiếng nói, Thần Côn không biết từ lúc nào đã ôm bình nước sôi đứng trong khoảng tối ngoài cửa, thật sự trông hệt như cô hồn dã quỷ.

Nhạc Phong tức giận: “Không phải đã bảo anh đừng chạy ra ngoài dọa người khác rồi hay sao?”

“Nước sôi không ra, không dùng được.” Thần Côn đáng thương nhìn anh, lại cường điệu thêm một lần: “Anh còn chưa được ăn cơm...”

Nhạc Phong nhìn anh ta khoảng hai phút: “Anh không biết tự úp mì mà ăn à?”

“Dù sao cậu cũng định đưa người đẹp ra ngoài ăn cơm mà, đưa anh đi với.” Thần Côn vì một bữa cơm mà cúi mình.

Nhạc Phong trả lời rất dứt khoát: “Tự quay về mà nấu mì.”

Thần Côn vô cùng buồn bã: “Anh và người đẹp thì có gì khác nhau? Trừ chuyện không đẹp bằng người ta ra, đó chỉ là vấn đề của một tầng da thôi. Cô ta có nội hàm bằng anh không? Có từng trải bằng anh không? Ngẫm thấy anh đây trong vòng hai mươi năm đi khắp đại giang Nam Bắc, truy tìm thăm dò đủ loại sự kiện huyền bí khắp mọi nơi, đã đủ để mở một khoa làm Chủ nhiệm khoa ở Đại học rồi, Tiểu Phong Phong, không phải anh chém với cậu đâu, cậu chỉ cần ăn với anh một bữa thôi, tuyệt đối bằng mười năm đọc sách...”

Thập Tam Nhạn lần đầu tiên nếm mùi lải nhải liên miên của Thần Côn, con người suýt nữa rút ra ngoài, Nhạc Phong thở dài, dùng tay đỡ đầu: “Lại nữa rồi...”

Thần Côn đang nói vui vẻ, bên cạnh chợt có người chọc chọc bả vai anh

ta: "Này, anh thực sự hiểu biết những chuyện đó..."

Thần Côn không lường được có người đột nhiên lại xuất hiện ở bên cạnh, sợ đến mức run bắn lên, bình nước sôi rớt khỏi tay, mắt thấy sắp rơi xuống đất, Quý Đường Đường vươn tay chụp lấy, kịp thời bắt được bình nước sôi.

Cô tò mò nhìn Thần Côn: "Anh thật sự hiểu biết những chuyện huyền bí kia à?"

Thần Côn chờ ra nhìn cô: "À... ừ."

Quý Đường Đường ồ một tiếng, quan sát anh ta trên dưới một lượt, quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong, đưa anh ấy đi cùng đi."

"Mang anh ta theo làm gì chứ?" Tuy nói ra ngoài ăn cơm với Quý Đường Đường cũng chẳng phải để nói chuyện yêu đương gì đó, nhưng Nhạc Phong thật lòng cảm thấy, trong bất cứ trường hợp nào, Thần Côn cũng là một cái bóng đèn cực kỳ chói sáng, có thể phóng xạ khiến cho thần kinh của mọi người suy nhược.

"Nghe mấy câu chuyện ma."

"Ngại quá, không có cửa đâu." Nhạc Phong không hề khách khí: "Tôi chỉ mời cô ăn cơm, không mời anh ta."

Tâm trạng tốt đẹp của Quý Đường Đường không hề bị ảnh hưởng chút nào, cô nói với Thần Côn: "Đi cùng đi, Nhạc Phong mời em, em mời anh."

Nhạc Phong nổi điên: "Đường Đường!"

"Sao?"

"Là hai chúng ta đi ăn cơm, có thể không đưa con chó con mèo không liên quan theo được không?" Nhạc Phong từ xưa đến nay đã quen không chút khách khí với Thần Côn, vốn đã ngứa mắt anh ta, tối nay lại càng thêm chướng mắt.

"Tôi thấy anh ấy rất thú vị, muốn nghe anh ấy kể mấy câu chuyện thần bí kỳ quái kia." Quý Đường Đường cũng nhìn ra Nhạc Phong và Thần Côn

không có tiếng nói chung: “Hay là, chúng ta để hôm khác đi? Tôi mời anh ấy ra ngoài ăn bữa cơm trước đã?”

Nhạc Phong chỉ cảm thấy đại não trống trơn trong nháy mắt.

Thế này là có ý gì? Cho anh đi tàu bay giấy ngay tại chỗ? Từ khi biết suy nghĩ đến giờ, hình như đây là lần đầu tiên thì phải? Hơn nữa kẻ địch lại còn là Thần Côn, nhục nhã, quá nhục nhã...

Da thịt trên mặt Nhạc Phong co rút hồi lâu, nửa ngày trời không hồi hồn lại được, Thập Tam Nhạn đứng bên cạnh cũng hít khí lạnh liên tiếp, cô đã phải nhìn Quý Đường Đường với cặp mắt khác xưa, vừa nãy còn tưởng lại có một thiếu nữ ngu ngốc nửa quỳ gối trước gấu quần quân đội của Nhạc Phong, xem ra đúng là mình đã phán đoán sai rồi, vì Thần Côn mà đá Nhạc Phong, khẩu vị nặng đây, cấp độ này, kịch trần rồi...

Về phần người trong cuộc là Thần Côn thì đã cảm động đến mức lệ nóng quanh tròn: “Người đẹp, em thật có giác ngộ, em chính là Hồng Phát tinh mắt biết anh hào trong truyền thuyết...”

Chương 7

Nửa tiếng sau, một nhóm ba người ngồi trong quán đồ nướng nổi tiếng ở Cổ Thành, vì đang mưa và trời cũng đã muộn, trong quán chỉ có hai ba bàn khách, ông chủ kê giá nướng dưới mái hiên, khói trắng bốc lên hòa vào trong màn mưa.

Nhạc Phong cầm đôi đũa dùng một lần trên bàn nhằm chán khua qua khua lại, thỉnh thoảng tức giận nhìn hai người trước mặt, kể từ lúc ra khỏi cửa, cái mồm kia của Thần Côn chưa từng khép lại, blah blah blah mãi không ngớt, xem tình hình, không dốc hết những thứ đã tích lũy trong hai mươi mấy năm qua ra thì tuyệt đối sẽ không câm miệng.

Quý Đường Đường lại càng khiến người ta tức giận, cô không những rất phối hợp mà lắng nghe, còn thỉnh thoảng chen vào mấy lời góp ý — mỗi lần góp ý đều khiến Thần Côn hưng phấn giống như bị đánh tiết gà, vậy nên hai con người mới gặp mặt chưa đầy nửa giờ đã trở thành người có chung sở thích, tri âm, Bá Nha và Tử Kỳ.

Đề tài này thì có gì mà thú vị? Nhạc Phong có nghĩ nát óc cũng không thông. Được rồi, anh thừa nhận, hồi trước khi ngồi cùng bàn ăn cơm với người đẹp, anh cũng từng kể đôi ba câu chuyện ma như vậy, nhưng mục đích là để chế tạo hiệu quả kinh sợ, làm nổi bật khí phách đàn ông để cho mỹ nữ có cố mà sa vào ôm ấp...

Đại khái khoảng năm phút trước, Nhạc Phong có cố đổi chủ đề, lại bị Thần Côn vô cùng kì thị: “Tiểu Phong Phong, bọn anh đang trao đổi học thuật cậu có hiểu không? Trao đổi học thuật ấy.”

Thế còn chưa hết, anh ta còn đây vể xin lỗi cười cười với Quý Đường Đường, giống như phụ huynh đang giải thích với người ngoài về đứa con không hiểu biết của mình vậy: “Tiểu Phong Phong nó vậy đấy, anh đã bảo nó đọc nhiều sách vào rồi, vô văn hóa...”

Cuối cùng anh ta còn mưu đồ gạt Nhạc Phong qua một bên: “Hay là Tiểu Phong Phong này, cậu qua bên kia ngồi đi, dù sao cậu có nghe cũng không hiểu...”

Sắc mặt của Nhạc Phong xanh mét, anh đi ra ngoài tìm chủ quán, chỉ thị ông ta tiến hành xử lý đặc biệt với xiên thịt của Thần Côn: “Đúng rồi, chín ba phần là được, anh ta thích ăn sống.”

Mấy xiên thịt nướng xong trước này rốt cuộc cũng cắt đứt sự lải nhải của Thần Côn, anh ta vừa đón lấy khay thịt vừa thấy lạ: “Nhanh thế à... Đây Tiểu Đường Đường, anh bổ sung năng lượng tí đã, lát nữa nói tiếp nhé.”

Quý Đường Đường bị biệt danh mà Thần Côn đặt cho cô làm cho ghen nửa ngày không nói ra lời.

Thần Côn cầm cúi ăn thịt, Nhạc Phong kéo Quý Đường Đường qua một bên: “Tôi bảo này, có thể không bày ra cái vẻ như thiếu nữ ngớ ngẩn gặp được ngôi sao học thuật đấy được không? Ánh mắt kia của cô làm cho người ta nuốt không trôi cô biết không?”

Quý Đường Đường kinh ngạc: “Rõ ràng đến thế à?”

Quả nhiên anh đoán không sai, con nhóc này đúng là có chút động cơ không thuần khiết với Thần Côn, Nhạc Phong cực kỳ phiền muộn: “Rốt cuộc là cô có chuyện gì mà phải lấy lòng anh ta như vậy?”

“Chẳng phải là vì muốn nghe kể chuyện sao, đã cầu cạnh người ta, thái độ đương nhiên phải khách khí một chút.” Quý Đường Đường trái lại rất thoải mái: “Dù sao, Thần Côn nuốt được là ok rồi.”

“Vậy có thể đừng giả bộ như thế được không? Ánh mắt có thể bình thường một chút được không? Chúng ta có thể tỏ ra tự nhiên một chút được không?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Thế không được, tôi sẽ phì cười mất.”

Nhạc Phong im lặng, cuối cùng tặng cho cô hai chữ: “Giả dối.”

Quý Đường Đường không tán thành: "Tôi thế này gọi là chủ và khách đều vui, cả nhà vui vẻ."

Lại còn dùng cả thành ngữ nữa, Nhạc Phong đang tức muốn cốc cho cô một cái, mới giơ tay lên, di động trong túi ngực lại đổ chuông, Nhạc Phong vừa lấy di động vừa đe dọa cô: "Chờ lát nữa tính sổ với cô."

Giờ di động ra trước mặt, nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, Nhạc Phong bỗng trầm mặc.

Quý Đường Đường tò mò liếc một cái, sau đó cười xấu xa: "Miêu Miêu à, người sống biến ngay đây, ngài cứ chậm rãi nghe nhé."

Cô cười khúc khích quay về bàn.

* * *

Nhạc Phong do dự một chút mới ấn nút trả lời, anh bước thẳng đến ngoài mái hiên, tận lực tránh xa khỏi những khách ăn ngồi bên trong.

Trong loa truyền đến giọng nói của Miêu Miêu: "Nhạc Phong?"

"Ừ." Nhạc Phong thấp giọng đáp một tiếng, sau đó là một sự im lặng kéo dài, kể từ sau khi chia tay, đây là lần đầu tiên Miêu Miêu gọi điện cho anh.

Miêu Miêu ngập ngừng một lúc lâu mới mở miệng: "Trời đang mưa?"

"Ừ." Nghĩ chắc Miêu Miêu có thể là nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn mái hiên: "Ở chỗ em... không mưa à?"

"Không, tiết trời rất đẹp, chỉ hơi lạnh thôi."

"Vậy mặc nhiều thêm một chút, đừng để bị cảm."

Miêu Miêu bỗng cười lên ở đầu bên kia: "Hỏi thăm bạn anh, họ nói anh không có ở đó, em biết ngay là anh lại đi nơi khác."

"Tìm anh có việc?"

"Ừ... Nhạc Phong, thiệp mời gửi đi đâu?"

Trái tim Nhạc Phong chột hẫng hụt nháy lên một cái.

Miêu Miêu nói rất chậm: "Muốn gửi cho anh, lại không biết anh đang ở

đâu. Nhạc Phong, anh sẽ đến chứ?"

Nhạc Phong cười một cái, cảm thấy trong lồng ngực tràn ngập mùi vị đắng ngắt: "Em muốn anh đi sao? Nếu muốn, anh sẽ đi. Nếu em cảm thấy anh đến sẽ thành phiền phức, vậy anh sẽ cách xa một chút."

Miêu Miêu cười lên: "Sao anh lại là phiền phức được."

Nhạc Phong hít sâu một hơi: "Chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Xong hết rồi, chiều nay vừa thử áo cưới."

Nhạc Phong chẳng biết nên nói gì tiếp theo, cứ tiếp tục đối thoại như vậy, anh thực sự không chống đỡ nổi: "Vậy là được rồi, Miêu Miêu, chúng ta liên lạc lại..."

"Nhạc Phong, em thử hai bộ áo cưới, một bộ hở vai, một bộ cổ chữ V khoét sâu, em không quyết định được, anh nói bộ nào ổn hơn?"

Nhạc Phong chỉ cảm thấy mắt cay xè, anh vươn tay ấn lên mắt: "Hở vai đi, vai em đẹp."

"Nhưng vị hôn phu của em thích bộ có cổ chữ V sâu."

"Vậy nghe anh ta đi, anh ta thấy đẹp thì hẳn là đẹp."

Nhạc Phong đang nói, bỗng bị ai đó kéo một cái, quay đầu lại nhìn, Quý Đường Đường trừng anh một cái: "Đừng tập trung thế được không? Sắp đứng ra giữa trời mưa rồi kìa."

Nhạc Phong bấy giờ mới phát hiện nửa vạt áo đã ướt đẫm, anh định cười với cô, da mặt lại như cứng đờ, không tài nào cười nổi.

Quý Đường Đường là đang định ra ngoài mượn chủ quán giấy bút, thoáng liếc thấy nửa người Nhạc Phong đã chìm trong mưa mới kéo anh lại, vốn còn đang định trêu anh ngọt ngào quá mức, lúc nhìn đến mặt anh, lại cảm thấy vẻ mặt không đúng, Nhạc Phong dường như cố ý muốn tránh khỏi ánh nhìn dò xét của cô, lúc mí mắt rũ xuống, trong ánh mắt có gì đó chớp lên một cái.

Quý Đường Đường theo bản năng bật thốt lên: "Anh sao vậy?"

Nhạc Phong còn chưa kịp trả lời, trong điện thoại lại vọng đến giọng nói của Miêu Miêu: “Bên cạnh có bạn gái à?”

“Ừ, một người bạn.”

Miêu Miêu cười khẽ lên tiếng: “Em biết ngay là anh đi đâu cũng không thiếu con gái bên cạnh mà. Nhạc Phong, anh đưa điện thoại cho cô ta đi, em nói với cô ta mấy câu.”

Nhạc Phong sửng sốt một chút: “Em nói gì với cô ấy? Em đâu có quen cô ấy...”

Quý Đường Đường cũng thấy lạ: “Cô ấy muốn nói chuyện với tôi?”

Nhạc Phong theo bản năng cảm thấy yêu cầu của Miêu Miêu rất kỳ quái, nhưng Miêu Miêu ở đầu bên kia rất cố chấp, mà Quý Đường Đường bên này cũng rất thân nhiên: “Vậy nói mấy câu cũng được, này Nhạc Phong, thực ra thì ở Ca Nại tôi cũng từng gặp qua cô ấy một lần mà, chưa biết chừng cô ấy vẫn nhớ đấy.”

Điện thoại đến tay, không đợi cô tự giới thiệu làm quen với Miêu Miêu, bên kia đã hỏi cô: “Nhạc Phong khóc à?”

Quý Đường Đường sợ hết hồn, thành thật mà nói, vừa nãy thấy mất Nhạc Phong có gì đó chộp lên, trong lòng cô đã ngờ ngợ, nhưng cho dù thế nào thì lời dạo đầu của Miêu Miêu vẫn khiến cô kinh ngạc, Quý Đường Đường nhất thời không biết trả lời thế nào, đành phải ậm ừ một tiếng.

Miêu Miêu cười khẽ một tiếng: “Tôi hỏi anh ấy, tôi nên chọn bộ áo cưới nào.”

Quý Đường Đường lại hiểu lầm: “Hai người sắp kết hôn? Anh ta cảm động phát khóc?”

“Là tôi sắp kết hôn, không phải với anh ấy.”

“Cái gì cái gì cái gì?” Quý Đường Đường ngây người một hồi lâu, bấy giờ mới nhận ra nửa năm gần gũi đã thay đổi bất ngờ: “Hai người... chia tay rồi?”

Lúc nói đến hai chữ 'chia tay', cô cố ý xoay người quay lưng về phía Nhạc Phong, hạ giọng thật thấp.

Miêu Miêu cười quái dị: "Chúng tôi không chia tay thì đâu đến lượt cô."

Quý Đường Đường sững sốt khoảng một hai giây, cuối cùng cũng hiểu tại sao Miêu Miêu lại bắt Nhạc Phong đưa điện thoại cho cô, té ra là tưởng cô là tình mới của Nhạc Phong, định ôm lòng trả đũa đây.

Nghĩ vậy liền thấy thông suốt, biểu hiện của Nhạc Phong vừa nãy cũng trở nên hợp tình hợp lý, Quý Đường Đường biết khá ít về những rắc rối giữa Nhạc Phong và Miêu Miêu, chỉ theo bản năng mà cảm thấy cô ta làm vậy thật sự quá tàn nhẫn: "Hai người đã... ừ, vậy đó. Mà cô còn hỏi chuyện đó... đó sao?"

Câu này nếu được điền hoàn chỉnh thì là: Hai người đã chia tay rồi, cô còn hỏi anh ấy chọn áo cưới thế nào sao?!

Không cần phải nói hết, cuộc đối thoại giữa những người cùng giới, Quý Đường Đường tin là Miêu Miêu có thể hiểu được.

Miêu Miêu quả nhiên hiểu được: "Nhạc Phong nói sao thì cũng đã là bạn trai tôi một thời gian dài, tôi hỏi anh ấy thì mắc mớ gì đến cô?!"

Quý Đường Đường tức đến run rẩy cả tay, may mà cô không phải bạn gái kế nhiệm của Nhạc Phong, nếu người nghe điện thoại thực sự có dây dưa với Nhạc Phong thật, chẳng phải sẽ bị Miêu Miêu làm cho tức điên lên hay sao.

Nhạc Phong đứng đối diện nhìn mà thấy kỳ quái: "Đường Đường?"

Quý Đường Đường nhanh chóng hạ quyết định: vì sao Miêu Miêu lại kích thích Nhạc Phong như vậy là chuyện của hai người đó, lý ra cô không nên dính vào, nhưng lại vô tội bị vạ lây, cô nhất định phải gỡ hòa một bàn, cho dù Nhạc Phong có vì thế mà nổi giận cô cũng chẳng làm sao hết.

Cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong cười cười, lấy tay che ống nói của di động lại, dùng khẩu hình nói với Nhạc Phong: "Đang nói chuyện rất ổn."

Sau đó cười vô cùng khách khí với cái điện thoại: “Cô vừa mới nói... hỏi anh ấy cái gì nhỉ? Chọn áo cưới đúng không? Có những kiểu nào.”

Cũng không biết Miêu Miêu đã đáp gì ở đầu bên kia, Quý Đường Đường hết sức thân thiện: “Vấn đề này cô không nên hỏi anh ấy, cô nên hỏi tôi đây này...”

Cô vừa nói vừa di chuyển lại gần phía giá nướng, chắc mắt Nhạc Phong không nghe được rồi, cô mới nhanh chóng cúi người xuống, hạ thấp giọng vô cùng ác độc: “Hở vai không hợp đâu, vì vai cô bị sụp. Cổ chữ V khoét sâu cũng không hợp, bởi vì ngực cô bị lép. Hỏi tôi ấy à, bikini là thích hợp nhất!”

Nói xong, cô nhanh chóng nhấn nút ngắt cuộc gọi, trong lòng hả hê miễn bàn.

Dương dương đắc ý đứng dậy, vừa ngẩng đầu đã đối diện ngay với một gương mặt.

Quý Đường Đường sợ bắn người, nhìn kỹ mới thấy hóa ra là chủ quán, đang cầm giấy bút cô cần trong tay, nhìn cô tựa như nhìn người ngoài hành tinh, chắc là bị nghe thấy hết rồi.

Cảm giác bị người ta bắt quả tang tại trận dâng lên ồ ạt, Quý Đường Đường vô cùng lúng túng, cô cười ha hả: “Bác xem... cháu cũng... bí ối thật ha ha...”

Chủ quán không nhịn được cười, đưa giấy bút cho cô, Nhạc Phong tiến lại cầm lấy di động: “Nói chuyện gì vậy?”

“Cũng... cũng không nói gì.” Quý Đường Đường vừa nói vừa nhìn cái di động trong tay Nhạc Phong, chỉ sợ Miêu Miêu gọi lại nổi trận lôi đình gì đó.

Cũng may, cô ta không gọi đến nữa.

* * *

Quay về bàn, Thần Côn đã chờ không nổi: “Nhanh nhanh, Tiểu Đường Tử, mau bắt đầu đi.”

Mới ra ngoài có một lúc thôi, biệt danh của Quý Đường Đường đã từ Tiểu Đường Đường biến thành Tiểu Đường Tử theo phong cách thái giám, Nhạc Phong đồng cảm nhìn Quý Đường Đường một cái, Quý Đường Đường hung tợn trừng mắt nhìn anh: “Nhìn cái gì hả!”

Ngắm thấy hần là không nổi cáu được với Thần Côn nên quay ra khai đao với mình đây, Nhạc Phong rất thông minh tránh khỏi mũi nhọn, lại hỏi Thần Côn: “Chơi gì thế?”

“Chơi một trò vô cùng hay vô cùng tri thức.” Thần Côn vui sướng rạo rực.

Quý Đường Đường xé giấy thành ba tờ, mỗi tờ viết mấy chữ lên trên, sau đó gập lại: “Thần Côn vừa nói, cho dù là một thứ mới nhìn vô cùng bình thường, anh ấy cũng có thể kể ra được những gì đằng sau nó, có thể là một mẩu chuyện ma quỷ, hoặc là một công dụng đặc biệt. Anh ấy bảo tôi tìm mấy tờ giấy, tùy tiện viết mấy thứ lên, rút trúng thứ nào thì anh ấy sẽ kể về thứ đó.”

Vừa nói vừa cầm ba mẩu giấy trong tay tung lên bàn: “Nào, chọn một cái đi.”

Thần Côn tiện tay bốc một tờ mở ra, sau đó giơ ra cho Nhạc Phong và Quý Đường Đường xem: “Chuông.”

Quý Đường Đường cười lên: “Bốc trúng chuông rồi, vậy kể đi.”

Cô đẩy đồ trên bàn sang một bên: “Dọn sạch sẽ đi nào, còn nghe kể chuyện.”

Động tác hơi mạnh, mấy chiếc khay từ chỗ Nhạc Phong rơi cạch xuống đất, Quý Đường Đường thè lưỡi một cái, Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô, cúi người xuống nhặt.

Lúc cúi người xuống, thấy hai mẩu giấy còn lại cũng bị rơi ở bên cạnh, trái tim Nhạc Phong bỗng đập thịch một tiếng, không hiểu tại sao lại vươn tay, nhặt hai mẩu giấy kia lên.

Lúc đứng dậy, Quý Đường Đường chống hai tay lên mặt bàn nâng cằm,

đang nhìn Thân Côn: “Kể bọn em nghe đi, chuông có chuyện gì kỳ bí?”

Nhạc Phong nhìn gương mặt bên của Quý Đường Đường, lông mi cô khẽ chớp lên mấy cái, cánh môi thoáng cong lên, tựa hồ như lơ đãng, liếm môi một cái.

Trong đầu Nhạc Phong bỗng nảy ra một cảnh tượng.

Đó là khi còn ở Ca Nại, có một buổi tối, Mao Ca nói Quý Đường Đường vào hẻm núi vẫn chưa thấy về, bảo anh và Đầu Trọc mau đi tìm. Bọn họ tìm nửa ngày trời mới nhận được điện thoại của Mao Ca, lúc vào quán trọ thì gặp Quý Đường Đường đang chạy lên lầu, sau khi đi theo lên, anh nghe được tiếng chuông, đầu giường Quý Đường Đường, có treo một chiếc chuông gió.

Nhạc Phong cup mắt, mượn thân mình che giấu, từ từ mở hai tờ giấy còn lại trong tay ra. Tờ thứ nhất là chuông. Tờ thứ hai, vẫn là chuông.

Chương 8

Ngoài dự đoán của mọi người, Thần Côn lần này không ba hoa chích chòe, anh ta vậy mà lại chờ người ra một lúc, giống như đang cố gắng nhớ lại chuyện gì đó, sau đó nhìn Quý Đường Đường: “Tiểu Đường Tử, nói về chuông, anh thật sự có thể kể cho em nghe một câu chuyện rất dài rất dài.”

Nhạc Phong vốn đã không có hứng thú với trò kể chuyện của Thần Côn, nghe thấy định ngữ ‘rất dài rất dài’ như vậy lại càng văng hết cả đầu: “Vậy anh không biết tóm tắt lại à?”

Quý Đường Đường vậy mà lại nạt anh: “Không muốn nghe thì anh về đi, tôi cũng đâu có giữ anh lại đây.”

Con nhóc thối tha này, đúng là cùng một giuộc với Thần Côn, Nhạc Phong tức điên lên chỉ muốn cốc cho cô một cái thật mạnh, cũng may chủ quán lại bê số thịt nướng còn lại lên — so với cô ta, mấy xiên thịt nướng này còn đáng yêu hơn một chút, Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô một cái, vùi đầu chuẩn bị lấp đầy bụng mình.

“Chuông, thứ này vốn đã rất kỳ bí. Thường nói có chuông gọi hồn chuông trấn quỷ, còn có một ý kiến khác, nói rằng vào thời điểm bốn loại quỷ tiết: mồng ba tháng ba, tiết thanh minh, rằm tháng bảy, đầu tháng mười, ngàn vạn lần chớ mang theo chuông mà đi đêm, nếu không sẽ dẫn về những thứ không sạch sẽ, Tiểu Đường Tử, em có nghe qua chuyện này chưa?”

Quý Đường Đường gật đầu: “Có nghe.”

Nhạc Phong khinh bỉ, lâu bầu một câu: “Mê tín.”

“Thật ra thì chuông còn coi như bình thường, dù sao cũng là bị chạm vào nên mới phát ra tiếng. Kỳ bí nhất chính là một dạng biến tướng của chuông, đó là chuông gió.” Về mặt Thần Côn rất kỳ quái: “Tiểu Đường Tử, đã nghe thấy tiếng kêu của chuông gió bao giờ chưa?”

“Tiếng kêu của chuông gió làm sao? Không phải là nghe rất hay sao?” Nhạc Phong nhàm chán nói: “Kiểu dáng cũng đẹp, có nhiều người đều lấy chuông gió làm quà tặng, sao đến anh lại thành kỳ bí rồi, lại còn biến tướng nữa chứ, sao anh không bảo là dị dạng đi...”

Còn chưa nói xong, Quý Đường Đường đã vỗ bàn một cái, nổi cáu với anh: “Nhạc Phong anh xong chưa hả? Ở đâu ra mà lảm mồm thế? Còn nói nữa có tin tôi ném anh ra không hả?”

Nhạc Phong bị cô làm cho sợ hết hồn, nửa ngày không kịp phản ứng, sau khi hồi hồn lại mới cảm thấy mình thực sự là oan ức vô cùng: “Này, Quý Đường Đường, tôi nghe kể chuyện có thắc mắc lại không được hỏi à, Thần Côn không có ý kiến thì thôi, cô cáu cái gì, đúng là Hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp.”

Vừa nói vừa cầm một xiên đậu phụ nướng lên, vừa ăn vừa hung dữ nhìn cô, cố ý nghiêng răng kèn kẹt, rất có cảm giác như đang mài dao để thịt heo thịt dê.

Thời khắc máu chót, Thần Côn vẫn đứng về phía người nhà mình: “Ai da Tiểu Đường Tử, hiếm khi Tiểu Phong Phong lại hiếu học như vậy, cứ để cậu ấy nghe một chút đi.”

Chủ trò đã lên tiếng, Quý Đường Đường cũng không tiện đuổi người, trừng mắt nhìn Nhạc Phong một cái cho xong việc.

“Tiếng kêu của chuông gió đúng là rất dễ nghe, nhưng hai người nghĩ xem, phải có gió thổi thì mới kêu đúng không?” Thần Côn khoa tay múa chân miêu tả gió thổi: “Lúc không có gió thì chuông gió hẳn là không thể kêu đúng không? Nhưng có rất nhiều chiếc chuông gió lúc không có gió vẫn bất chợt vang lên. Ví dụ như ở nhà, đầu giường treo một chiếc chuông gió, cửa sổ đóng chặt rồi, đang đêm hôm cái chuông gió kia đột nhiên lại kêu lên, cậu nói có kỳ bí không?”

Thần Côn hạ thấp giọng không nhanh không chậm như vậy, Nhạc Phong vậy mà lại bị anh ta đưa vào trong khung cảnh đó, đặt mình vào

hoàn cảnh người đó mà nghĩ thì đúng là có điểm rờn rợn, định mắng anh ta bớt giả thần giả quỷ đi, lời đến cửa miệng, liếc thấy Quý Đường Đường lại nuốt trở lại. Sau khi nuốt vào lại buồn nôn muốn chết, tự sỉ vả bản thân mình nhát như cáy: bà nội nó, đúng là sợ con nhóc này thật rồi.

“Cho nên mới có một ý kiến, đó là lúc chuông gió đột ngột vang lên là có ma quỷ đi qua. Hai người nghĩ coi, ma quỷ là thứ gì? Căn cứ vào phỏng đoán của anh, ma thuộc về một loại khí, một loại khí lưu động, một loại năng lượng, chuông gió là một loại vật chất đặc biệt nhạy cảm, cho nên khi thứ năng lượng ấy xuất hiện sẽ khiến cho chuông gió phát ra tiếng. Hai đứa nói coi, anh nói thế có lý không?”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, coi như đáp lời.

“Trước khi kể câu chuyện này, anh sẽ phân tích cho hai đứa nghe về trạng thái sau khi chết. Theo những lý luận nghiên cứu của phương Tây thì con người khi chết đi rồi sẽ đi qua một đường hầm thật dài, cuối đường hầm có một quang sáng trắng. Anh thấy như thế không đúng, không phù hợp với trạng thái của chúng ta, sau khi người ta chết đi, chỉ soạt một cái, sẽ tiến vào một trạng thái tối tăm mờ mịt lung, hai đứa hiểu thế nào gọi là trạng thái tối tăm mờ mịt lung không? Nói thế này đi, Bàn Cổ hai đứa biết chứ, không phải truyền rằng trước khi Bàn Cổ ra đời, ông ta ngủ trong một quả trứng hay sao? Ngủ bên trong bóng tối mờ mịt lung, chính là trạng thái này, anh giải thích đã đủ thông tục chưa?”

Nhạc Phong rửa thầm trong lòng: Thông tục cái rắm!

Quý Đường Đường lại ừ một tiếng.

“Trước đó không phải anh đã nói, hồn của người chết chính là một loại khí hay sao? Khi tiến vào trạng thái tối tăm mờ mịt lung như vậy, thực ra có rất nhiều luồng khí sẽ tự động tiêu tan, tương tự như anh sống cả đời, biết mình đã chết, bỏ hết trọng trách của kiếp này xuống, buông hết những thứ ở kiếp này lại — nhắm mắt xuôi tay ấy, cho nên tâm sự vừa bỏ xuống, luồng khí ấy sẽ tiêu tán, hòa vào bóng tối mờ mịt lung kia. Nhưng có vài

người tình trạng của họ lại rất đặc thù. Ví dụ như những người chưa chết mà linh hồn không hiểu sao lại tiến vào nơi tối tăm kia, người kiểu đó sẽ làm sao bây giờ? Phải gọi hồn về đúng không, dùng cái gì để gọi? Chuông gọi hồn! Bởi vì tiếng chuông là âm thanh duy nhất có thể truyền từ dương gian đến cõi âm, những linh hồn đi lạc kia đang đi lung tung dưới âm phủ, đột nhiên, kìa, ở dương thế có âm thanh đang gọi ta, vậy linh hồn đó chẳng phải sẽ quay về được đúng không?"

Quý Đường Đường lần này không lên tiếng, Nhạc Phong trái lại đang nghe nhập thần, theo bản năng ừ một tiếng.

"Trên đây là một loại tình huống, còn một tình huống khác, chính là người này có oán khí quá mạnh, chết không nhắm mắt, biết mình chết rồi cũng không buông tay được, người như thế chính là kiểu trợn mắt như Kim Cương, nắm tay siết chặt ấy — Hai đứa nghĩ coi, trẻ con mới sinh ra, có phải đều nắm tay thật chặt mà bước vào thế giới này không? Loại người siết chặt nắm tay mà bước vào âm phủ như thế này, giống hệt như những đứa trẻ mới sinh, khí rất thịnh, bọn họ có thể ở lại âm phủ rất lâu, mà thứ hồn khí này trải qua thời gian dài vẫn không tiêu tan, sẽ tạo thành ma mà chúng ta vẫn hay nhắc đến."

"Tuy là, rất nhiều câu chuyện ma đều kể rằng ma hung dữ ra sao hại người thế nào, nhưng cá nhân anh lại cho rằng, ma thật ra rất đáng thương. Mọi người nghĩ xem, ma thật ra chỉ là một loại khí, một loại khí thì có thể làm gì? Ngay cả mùi vị cũng không có, muốn hun người ta cũng chẳng được. Nhưng chúng ta không thể để cho luồng khí này tích tụ như vậy được đúng không? Qua nhiều ngày suy nghĩ anh đã nghiên cứu ra một lý luận của riêng mình, anh cho là, thân thể của con người là chính, mà thứ khí của linh hồn này là phụ, hai thứ chính phụ này hoặc là đều ở đây, hoặc là đều không tồn tại, vậy thì năng lượng trên thế gian này mới có thể bảo toàn. Nhưng thân thể đã bái bai rồi mà luồng khí này vẫn còn, năng lượng không được bảo toàn, mà không bảo toàn thì Newton sẽ không

đồng ý. Cho nên luồng khí này nhất định phải được hóa giải, nhất định phải trừ khử, vậy làm sao để trừ khử, bản thân nó không thể trừ khử được thì phải mượn tác động từ bên ngoài đúng không? Mượn ngoại lực thế nào, khí chắc chắn là không biết nói chuyện rồi, vậy phải làm sao bây giờ, oán khí va vào chuông, tiếng chuông là âm thanh duy nhất có thể truyền từ dương thế đến âm phủ, từ cõi âm truyền đến dương gian, oán khí va vào chuông, lấy một loại ngôn ngữ riêng của chuông, tương tự như mã Morse vậy, để một vài người có năng lực đặc biệt nghe được những gì mà bản thân muốn truyền đạt. Những người này sau khi nghe được sẽ lựa chọn hành động, dùng những cách khác nhau để hóa giải luồng oán khí này..."

Nói đến đây, Thần Côn dừng lại một chút: "Này, hai đứa hiểu được không đấy? Anh không lo cho Tiểu Đường Tử, nhưng mà Tiểu Phong Phong, lý luận cá nhân của anh đây khá là cao thâm, có dính đến bảo toàn năng lượng thâm ảo trong Vật lý học, Tiểu Phong Phong cậu có hiểu được không?"

Nhạc Phong hận không thể cầm xiên nướng đâm xuyên người anh ta: "Gia từng đi học! Gia nghe hiểu được!"

Quý Đường Đường bật cười một tiếng, thật ra thì Thần Côn nói cũng khá dễ hiểu, nhưng thỉnh thoảng lại đề cập đến nghiên cứu của phương Tây rồi cái gì mà lý luận khoa học khiến cho cô cảm thấy rất xoắn não: "Tại sao còn lôi cả bảo toàn năng lượng ra?"

"Đây chỉ là một loại giả thuyết, giả thuyết của Thần Côn." Thần Côn giải thích với cô: "Hiện giờ chưa có lập luận vững chắc để ủng hộ, nhưng Tiểu Đường Tử, em nên nhớ là, rất nhiều những nghiên cứu mới đầu chỉ là giả thuyết, anh phải đặt ra giả thuyết trước, sau đó mới chứng minh nó. Nói cách khác, học thuật thì không có biên giới, Tây làm Trung dùng ấy mà, một lý luận khoa học chính xác thì có thể ứng dụng trong bất cứ lĩnh vực nào, cho dù là khoa học huyền bí. Em nói có đúng không?"

"Đúng đúng đúng." Quý Đường Đường vừa gật đầu vừa vươn tay lấy xiên

nướng: “Đây chính là câu chuyện về chuông của anh? Câu chuyện rất dài rất dài?”

“Ai bảo, đây chỉ là mở màn thôi.” Thần Côn kích động: “Anh mới nói qua kiến thức liên quan cho hai đứa một lượt thôi, để hai đứa hiểu được toàn bộ bối cảnh.”

Vừa mới nghe đây chẳng qua mới chỉ là mở đầu, Nhạc Phong thiếu chút nữa ngất đi: hóa ra lão Thần Côn này cũng thật thà thật, rất dài rất dài của anh ta, không hề dính một tí hơi nước nào.

“Tiếp theo anh sẽ chính thức bắt đầu kể chuyện đây, câu chuyện này anh đã ghi chép lại rất cẩn thận, anh còn đặt riêng cho nó một đầu đề nữa, tên là: Con gái nhà họ Thịnh.”

Quý Đường Đường đang ăn, vừa nghe đến câu này, tay đột nhiên run lên, đầu xiên nướng vẽ ra một vệt máu ở môi dưới, mùi sắt tràn ra giữa rừng môi, bản thân cô cũng không chú ý tới giọng nói của mình đang run lên nhè nhẹ: “Tại sao câu chuyện này lại tên là Con gái nhà họ Thịnh?”

Thần Côn không hiểu câu hỏi của cô, mờ mịt nhìn cô: “Cái gì mà tại sao, chẳng tại sao hết, tên là Con gái nhà họ Thịnh thôi.”

Chương 9

Thần Côn hắng giọng một cái: “VẬY anh kể nhé?”

Quý Đường Đường gật đầu: “Kể đi ạ.”

Nhạc Phong cũng ừ một tiếng: “Kể đi.”

Thần Côn lại không vội kể, chỉ đây vè mong chờ nhìn hai người, Quý Đường Đường và Nhạc Phong bị nhìn mà chẳng hiểu ra sao, một lúc sau Thần Côn mới nhin không nổi: “Không vỗ tay à?”

Còn phải vỗ tay? Khóe miệng Quý Đường Đường co giật mãi mới giơ tay lên, cảm thấy vô cùng mất mặt vỗ bộp bộp bộp ba cái cho anh ta.

Thần Côn vẫn chưa thỏa mãn, anh ta nhìn về phía Nhạc Phong: “Còn Tiểu Phong Phong đâu?”

Nhạc Phong mặt không thay đổi: “Phấn, gia không ngớ ngẩn như thế.”

Quý Đường Đường đá anh một cái dưới gầm bàn: “Vỗ tay đi.”

Nhạc Phong không thỏa hiệp: “Cô nói vỗ thì phải vỗ chắc? Cô là ai thế, chuyên gia chỉ huy người ta vỗ tay của Xuân Văn* à?”

Quý Đường Đường không dài dòng với anh, rướn người đến trước mặt anh, chớp mũi thiếu chút nữa đã chạm phải mặt anh, Nhạc Phong sợ đến mức co lại phía sau, còn chưa kịp phản ứng, hai bàn tay đã bị Quý Đường Đường một trái một phải bắt được, cưỡng ép cầm lấy vỗ một cái xong việc.

Nhạc Phong bị chọc tức: “Sao cô lại tóm tay tôi? Cô là con gái đấy, cô có hiểu cái gì gọi là e dè không hả?”

Quý Đường Đường ngồi lại chỗ cũ, hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Không hiểu.”

Không biết hối cải! Nhạc Phong vốn từ thiếu thốn, nửa ngày mới dật ra được một câu: “Lưu manh!”

Quý Đường Đường âm u đáp: “Tôi lưu manh đấy, anh có ý kiến à?”

Thần Côn ở bên cạnh vui sướng đến mức toàn thân run rẩy, anh ta nói đỡ cho Quý Đường Đường: “Tiểu Đường Tử người ta mà lưu manh sao? Chẳng qua là sờ tay cậu thôi mà. Lúc cậu đi tán gái hết ôm lại hôn, có ai lưu manh bằng cậu không?”

Quý Đường Đường rất phối hợp với Thần Côn, cô khinh bỉ liếc Nhạc Phong, còn dịch dịch ghế sang một bên: “Không ngồi chung với lưu manh.”

Nhạc Phong thật sự muốn cắn cho cô hai phát.

Cuối cùng là Thần Côn ra mặt kết thúc, xem ra, anh ta phi thường hài lòng với màn náo loạn tặng kèm với tràng vỗ tay trước khi bắt đầu kể này: “Chú ý chú ý nào, anh kể đây.”

* * *

Chuyện này tính ra, chắc cũng phải mười năm rồi, khi đó anh ở đang ở phía Tây của Tứ Xuyên, định đi Thanh Hải, muốn đến Thanh Hải phải đi qua châu Cam Tư, đó là nơi người Tạng tập trung. Có biết châu Cam Tư không, đến giờ vẫn còn rất nghèo nàn chứ đừng nói là mười năm trước.

Một phần lớn của châu Cam Tư là đất Tạng Khang Ba, dân địa phương cực kỳ hung hãn, con đường đó thường hay xảy ra tai nạn, chặn đường, cướp bóc, án mạng xảy ra liên miên, anh nhớ là khoảng năm 2007 hay 2008 gì đó, chính phủ địa phương có ra sức chinh đốn một lần, tình hình mới chuyển biến tốt hơn đôi chút.

Lúc anh đi vào tuyến đường đó có thể coi như là thời điểm hỗn loạn nhất, xe công cũng không dám chạy, đương nhiên anh cũng không dám ngồi xe, con đường sứt sọ kia, xe lật nhiều vô kể. Cộng thêm anh cũng không vội, anh quyết định từ từ đi, vậy nên tốn tám mươi đồng mua cái xe đạp hai tay ôm lấy cả Đại Giang, đặt bút ký cùng với cái túi đựng đồ của anh ở yên sau, còn mua một bộ quần áo chắp chắp vá vá của người Tạng, đội mũ da chó, mặt bôi đen sì, nhìn không khác người Tạng là mấy.

Anh cho cậu hay, Tiểu Phong Phong, cái này gọi là trí thông minh, trí

thông minh sinh tồn, ai mà lại đi cướp của một kẻ nghèo như anh chứ đúng không? Cho nên cả con đường ấy thuận lợi khỏi phải bàn, dọc đường đi mấy người Tạng còn Trát Tây Đức Lặc với anh nữa kia, còn mời anh đến nhà uống trà bơ. Anh mà huênh hoang như chú mày, phóng xe âm âm đến thì chắc đã sớm bị cướp đến cái quần lót cũng không còn.

Anh nhớ hôm đó đi đến cửa Ô Tử, bình thường anh chỉ dắt xe chứ không đi, bởi vì khả năng thăng bằng của anh không được tốt, phi, tiểu não của anh phát dục tốt vô cùng cho nên anh không cưỡi xe đạp được.

Hôm đó vừa hay lại phải đi xuống một con dốc lớn, tiết kiệm sức bao nhiêu cậu nghĩ xem, cho nên anh quyết định cưỡi xe xuống, kết quả cưỡi một phát là toi, phanh của cái xe đểu kia không tốt, mới cua gấp một cái cả người cả xe đã văng ra rồi, người thì không sao, nhưng mà xe thì bị rớt xuống dưới vách núi, xe thì không nói làm gì, nhưng yên sau còn có bút ký của anh nữa, đó là mười mấy năm tâm huyết, tâm huyết đấy, cậu hiểu không?

Anh quyết định bò xuống dưới tìm lại đồ của mình về, cái vách núi ấy dốc đứng nhé, lại còn cao nữa, không để tâm mà giẫm hụt một cái thì chết chắc, nhưng vì sự nghiệp của mình, anh không thể chùn bước được, anh liền túm cỏ cây đất đá mà bò xuống, bò khoảng hai giờ mới đến đáy, lúc tới nơi chân cũng đã mềm nhũn, tê liệt hết cả.

Dưới dốc núi đó còn có cả loại xe vận tải lớn cũng bị lật xuống, đã hoen gỉ gần hết, chắc là gặp tai nạn giao thông không di chuyển được nữa, cũng có cả xe con, rồi quần áo rách bươm gì đó, có thể thấy con đường kia rất dễ gặp tai nạn, cái xe kia của anh cũng rớt chổng gọng đấy, anh cũng chẳng cần nữa, anh chỉ muốn tìm cái bao tải kia của anh thôi, bên trong trừ bút ký ra còn có mấy món quần áo lương khô nữa.

Sau khi tìm được đồ rồi anh định đi lên, nào biết vừa mới nhấc mắt đã thấy cách đó không xa có hai con chó Tạng đang khịt khịt không biết là ngửi cái gì, Tiểu Phong Phong cậu biết rồi đấy, khi còn bé anh đã từng bị

chó cắn nên khá là sợ chó, anh mới nhặt hai viên đá ném qua, đuổi chúng nó đi, sau đó đi qua nhìn, trong bụi cỏ kia vậy mà lại có người!

Lúc ấy anh hãi lắm, nhìn cách ăn mặc thì là người Hán, nam, đại khái khoảng ba bốn chục tuổi, nhìn lại thì cách đó không xa có một cái mô tô hỏng, anh đoán mười phần thì đến chín là cũng bị rơi từ trên kia xuống, thử kiểm tra thì mũi vẫn còn hơi thở, nhưng không thể di chuyển, thân thể đó mềm nhũn, anh đoán là ngã không nhẹ, cũng không cứu sống được, chẳng qua là nhất thời chưa tắt thở mà thôi.

Cậu nói xem anh phải làm sao? Anh đã học sơ cứu bao giờ đâu, cũng không có kinh nghiệm, núi non hoang vu, chẳng biết tìm ai để cứu mạng, anh đành phải nhóm đống lửa bên cạnh chỗ cậu ta, lấy nước đổ lên mặt cậu ta, vỗ mặt gọi cậu ta, giằng co một lúc lâu, cậu ta lại tỉnh thật, tinh thần cũng không tệ, còn có thể nói chuyện đôi ba câu, anh đoán không hề sai, đích xác là phóng xe nhanh lẫn từ trên kia xuống, nằm dưới này phải hai ba ngày rồi, anh mà đến trễ một ngày, chắc chỉ thấy được người chết thôi.

Lúc người ta sắp chết cũng rất bình tĩnh, cậu ta không bảo nhấn nhủ cho người nhà cái gì, chỉ nói là muốn ăn một bữa thịt hộp.

Cậu nói coi anh đây hai tay áo đầy gió mát, kiếm đâu ra thịt hộp cho cậu ta ăn chứ, anh nói với cậu ta: người anh em, trong túi tôi có hai cái bánh bao, còn có một cái xúc xích nữa, cho chú em hết, trước khi lên đường ráng ăn cho hết đi, bèo nước gặp nhau, cũng coi như tấm lòng của người anh này.

Cậu ta vô cùng cảm kích anh, cũng phải, trước khi đi còn được ăn bữa cơm no, so với việc chết đói chết rét vẫn tốt hơn đúng không? Ăn xong rồi cậu ta nói với anh, trên người không mang theo nhiều tiền mặt, chắc chỉ còn mấy trăm đồng, cho anh hết, coi như cảm ơn anh.

Vậy sao được, anh học tập theo Lôi Phong mà trưởng thành, lấy giúp người làm niềm vui, đâu phải là vì tiền, anh nói anh không cần, bảo cậu ta

nói địa chỉ nhà ra, anh có thể giúp cậu ta gửi tiền về, cậu ta lại bảo không cần.

Được một lúc cậu ta nói: Anh, nợ anh ân tình này, thật ngại quá, tiền anh cứ cầm đi. Anh mới bảo không cần, nếu cậu thật sự muốn cảm ơn tôi, không bằng kể cho tôi nghe một câu chuyện ly kỳ, chuyện ma cũng được, tôi đang sưu tầm mấy thứ này.

Cậu ta chắc nghe không hiểu, anh mới giải thích chí hướng của mình cho cậu ta, còn lấy bút ký trong bao tải ra cho cậu ta xem, anh nói anh đang tích góp ghi chép lại về những chuyện ma quái này, nếu trong bụng cậu có mấy thứ đó thì kể cho anh nghe, không có thì cho qua đi.

Cậu ta nghe vậy, cười ha ha hai tiếng, nói không có, trên đời này nào có nhiều chuyện lạ như vậy.

Anh thấy cậu ta nói mãi nói mãi rồi yếu dần, cũng không nài cậu ta kể chuyện nữa, chỉ kể cho cậu ta nghe những chuyện xảy ra trên đường, kể luôn cả những kiến thức kỳ lạ ly kỳ cho cậu ta, sau đó trời tối dần, buồn ngủ, anh lấy áo khoác đắp lên người cậu ta, đáng thương, anh đoán chắc cậu ta không chịu được qua đêm nay.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cậu ta bỗng kéo áo anh, đánh thức anh dậy, nói với anh: Anh à, anh là người tốt, tôi không giấu diếm gì anh nữa, tôi thực sự có một chuyện có thể kể cho anh nghe.

Thật ra thì mới đầu anh khá tức giận, cậu nói xem anh mệt mỏi thế nào kia chứ, hết cưỡi xe lại bỏ nhào rồi leo núi, đang ngủ ngon lại bị cậu ta lôi dậy, có khổ không cơ chứ. Nhưng vừa nghe nói có chuyện kể cho anh nghe là anh nhanh chóng bỏ dậy ngay, vì sự nghiệp mà, phải hy sinh thôi.

Cậu ta nói cậu ta họ Thịnh, hỏi anh có biết nhà họ Thịnh không, nhà họ Thịnh chuyên điều khiển chuông, anh nói anh không biết, cậu ta liền cười, dừng một chút rồi nói, đàn ông nhà họ Thịnh không đáng giá, phụ nữ mới quý báu, nói chính xác, là phụ nữ chưa sinh đẻ mới quý báu.

Đến đây thì có thể liên hệ với chuyện chuông gió mà anh vừa kể cho hai đứa rồi đấy, còn nhớ không, anh đã nói có một số người đặc biệt có thể nghe và hiểu được tiếng chuông, biết người âm phủ muốn truyền đạt tin tức gì cho họ, nhà họ Thịnh chính là một gia tộc như vậy, sinh ra ở nhà họ Thịnh, con trai thì không có năng lực đó, chỉ có con gái mới có.

Theo lời kể của cậu ta, nhà họ Thịnh là một gia tộc rất lâu đời, cũng vô cùng ẩn dật, con gái nhà họ Thịnh có thể nghe hiểu được tiếng chuông, bọn họ có năng lực tiếp nhận tin tức từ âm phủ, sau đó hóa giải oán khí của người chết oan, đây coi như là năng lực mà trời ban cho người nhà họ Thịnh, có khả năng đặc biệt thì cũng phải làm hết nghĩa vụ của mình, cũng chính là hóa giải những luồng oán khí và vào chuông.

Đến đây lại nhắc đến chuông rồi, lúc đầu anh đã nói, oán khí chính là một luồng khí, oán khí có mãnh liệt hay không, có liên quan rất nhiều đến tính cách và những gì người đó đã trải qua, chỉ có oán khí cực mạnh mới có thể va vào chuông của nhà họ Thịnh, mà nhà họ Thịnh tồn tại bao nhiêu năm như vậy, sinh sôi nảy nở, không chỉ có một nhánh, cũng không chỉ có một chiếc chuông gió, mỗi loại chuông gió sẽ bị một loại oán khí khác nhau đụng phải, nghe nói loại oán khí mạnh nhất là oán khí do những người chết ở nơi xứ người, vốn sống đã bi thảm, lại còn chết yếu tha hương, đương nhiên là oán khí sẽ lớn, loại chuông có thể bị thứ oán khí như vậy đụng vào gọi là Lộ Linh. Người nọ sở dĩ lại nhắc đến chiếc chuông này, là bởi vì người khống chế Lộ Linh, chính là chị gái của cậu ta.

Lại nói về nhà họ Thịnh, trên đời này, luôn tồn tại những mối quan hệ hỗ trợ phụ giúp và đối nghịch, có hắc tất có bạch, có tốt thì cũng có xấu, nghe nói nhà họ Thịnh vẫn có một kẻ thù không đội trời chung, họ Tần, cũng là một gia tộc. Nhà họ Tần và nhà họ Thịnh không giống nhau, trong cái nhìn của bọn họ, oán khí có thể va vào chuông gió thì có thể sử dụng cho bản thân, giải thích điều này thế nào đây? Nói thông tục một chút nhé, nói luôn không khí đi, dưới trạng thái bình thường, không khí chính

là không khí, không có gì nguy hiểm, nhưng nếu anh nén thứ không khí này vào trong một không gian vô cùng nhỏ bé, nó có thể khiến anh nổ tung! Anh không biết nhà họ Tần làm bằng cách nào, nhưng bọn họ dường như rất muốn thu thập những oán khí và vào chuông để luyện Quỷ Linh.

Luyện Chuông quý thì luyện đi, không chung một đường khó chung tiếng nói, cùng lắm là bất đồng chính kiến thôi đúng không, nhưng hai nhà sở dĩ lại trở thành kẻ thù không đội trời chung là vì hai nguyên nhân, thứ nhất là nhà họ Tần không có năng lực nghe hiểu được tiếng chuông, nói cách khác, chuông rơi vào tay bọn họ chỉ là một đồng sắt vụn, cho nên bọn họ phải ép con gái nhà họ Thịnh đi thu thập oán khí; thứ hai chính là điểm tàn nhẫn của việc luyện Chuông quý, nghe nói bước cuối cùng của quá trình này là cần mạng sống của con gái nhà họ Thịnh. Việc đã dính đến mạng người thì to tát rồi, cho nên hai nhà này, đời đời kiếp kiếp một mất một còn.

Ở đây lại dính đến một nhà thứ ba nữa, họ Thạch. Nhà họ Thạch là thông gia với nhà họ Thịnh qua nhiều thế hệ, nghe nói là bởi vì có một khoảng thời gian, nhà họ Thịnh gần như bị nhà họ Tần tiêu diệt, sau đó lại nhờ có sự bảo vệ của nhà họ Thạch mới một lần nữa đứng vững, cho nên lâu dài thành tập tục, con gái nhà họ Thịnh đều lấy con trai nhà họ Thạch, đàn ông nhà họ Thạch bảo vệ phụ nữ nhà họ Thịnh, hai gia tộc lớn sinh sống cùng một nơi, tránh thoát khỏi sự hãm hại của nhà họ Tần.

Tại sao lại nói phụ nữ chưa sinh đẻ ở nhà họ Thịnh mới là quý giá nhất? Bởi vì sau khi sinh đẻ, năng lực nghe hiểu tiếng chuông của người đó sẽ biến mất, nếu như sinh con gái, khả năng này sẽ tự động truyền đến người đứa bé gái, nếu như sinh con trai, thì đó sẽ chỉ là một người bình thường. Mà còn phải là thai đầu, thai thứ hai dù cho có sinh con gái thì khả năng đó cũng không được di truyền lại. Mà cứ di truyền qua từng đời như vậy, tỷ lệ năm mươi phần trăm, con gái nhà họ Thịnh càng ngày lại càng ít.

Vốn số lượng đã ít, con gái nhà họ Thịnh lại hay gây ra chút chuyện, nói thế nào bây giờ nhỉ, con gái nhà họ Thịnh nhất định phải lấy con trai nhà họ Thạch. Nhưng hai đứa nghĩ coi, chuyện tình yêu sao có thể cưỡng cầu được, có vài người con gái của nhà họ Thịnh đã yêu người đàn ông khác, gia tộc lại không đồng ý, cho nên dần dà đã phát sinh ra chuyện bỏ trốn.

Theo như lời kể của người kia, gia quy của nhà họ Thịnh rất nghiêm cần, một khi đã bỏ trốn rồi thì tương đương với việc cắt đứt với gia tộc, nhà họ Thịnh tuyệt đối sẽ không can thiệp đến sự sống chết của bọn họ nữa, đó cũng là để giết gà dọa khỉ, răn đe.

Nhưng nhà họ Thịnh không quan tâm, không có nghĩa là nhà họ Tần không quan tâm.

Nhà họ Thịnh và nhà họ Thạch, hai gia tộc lớn ở cùng một nơi, nhà họ Tần muốn hạ thủ sẽ rất khó khăn, nhưng một khi cô đơn thân độc mã, thoát khỏi sự che chở của gia tộc thì khác, nhà họ Tần có phải đào ba thước cũng phải tìm cho ra cô, mà một khi rơi vào tay nhà họ Tần, kết quả cũng chỉ có một, luyện Quỷ Linh.

Nghe nói có một khoảng thời gian, có không ít con gái nhà họ Thịnh trốn đi, nhưng sau đó lại quay trở về, thậm chí có người đã sinh con gái ở bên ngoài, con gái của họ lại mang chuông gió về nhận tổ quy tông, tiếp nhận sự sắp xếp của gia tộc kết hôn với con trai nhà họ Thạch. Họ đồn rằng luyện Chuông quỷ rất tàn nhẫn, bọn họ ở ngoài không thể gánh được áp lực như vậy.

Nhưng quay về cũng chưa chắc đã hạnh phúc, vốn đã không có tình cảm gì, chung sống cùng nhau cũng là một loại đau khổ, cộng thêm quy củ cách làm của gia tộc, rất nhiều những người con gái của nhà họ Thịnh đều sớm buồn bực mà chết, có người thì tinh thần rối loạn phát điên... Gia tộc kiểu như thế này, anh nghĩ quá nửa cũng có điểm biến thái.

Nhưng chết tử tế không bằng sống dựa dẫm, theo lời cậu ta nói, một khoảng thời gian dài, nhà họ Thịnh không có những cô gái vì tình yêu mà

liều mạng nữa, ai ngờ bỗng nhiên lại nháy ra một người, mà càng đáng chết hơn là, người này lại chính là chị ruột của cậu ta.

Anh không biết nhà họ Thịnh và nhà họ Thạch ở đâu, cậu ta cũng không kể cho anh, chỉ nói là sau khi chị gái của cậu ta lẳng lặng trốn đi, thế hệ trước của nhà họ Thịnh đều rất tức giận, ban đầu cậu ta mới chỉ nghe qua chuyện luyện Chuông quý mà thôi, không cảm thấy đáng sợ là bao, nhưng có ngày, cậu ta vô tình tìm được một quyển sách cổ của gia tộc ở nhà tổ, mới sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Cậu ta không nói cụ thể luyện Quý Linh là luyện thế nào, chỉ mơ hồ dính đến mấy chữ lấy mỡ xác người sống máu tươi nuôi thai, anh đoán quá trình luyện Chuông quý tàn nhẫn vô cùng, nhà họ Tần có thể sẽ khiến cho những người con gái chưa sinh đẻ của nhà họ Thịnh mang oán khí thai nghén thành một cái thai quỷ, nhưng lấy mỡ xác từ trên thân thể người sống, lấy bằng cách nào anh cũng không biết. Chắc là vì thực tế phải đối mặt quá đáng sợ nên những cô gái bỏ chạy khỏi nhà họ Thịnh có thể trốn được thì đều trốn về, mà không về thì có lẽ là đã sinh con trai, vứt bỏ năng lực dị bẩm của gia tộc, không còn bất cứ giá trị gì với nhà họ Tần nữa, những người khác, hẳn là đã rơi vào tay nhà họ Tần.

Cậu ta nói với anh, sau khi nhìn thấy cách luyện Chuông quý, cậu ta liền lập tức thu dọn đồ đạc đi tìm chị gái của mình, hy vọng có thể khuyên chị gái cậu ta quay đầu lại, nếu như chị gái cậu ta đã sinh con rồi, nếu sinh một đứa bé trai thì tốt, nhưng nếu như sinh con gái thì nhất định phải đưa về nhà họ Thịnh, để tránh sau khi tiếp nhận Lộ Linh sẽ bị người của nhà họ Tần tìm được.

Cậu ta đã tìm rất lâu, tìm hết thành phố này đến thành phố khác, vậy mà cuối cùng lại tìm được thật, chị gái của cậu ta đang làm bác sĩ tại một bệnh viện, lúc nhìn thấy cậu ta thì rất vui vẻ, kể cho cậu ta rằng mình đã sinh được một đứa bé gái, sinh vào mùa hạ, vừa mới sinh nhật 10 tuổi, lại còn cho cậu ta xem ảnh nữa.

Cậu ta nói chuyện với chị gái mình rất lâu, chị gái cậu ta kiên quyết không đồng ý đưa con gái về nhà họ Thịnh, nói với cậu ta là Lộ Linh đã bị phong ấn lại, sẽ không có oán khí va vào chiếc chuông gió này, cũng vĩnh viễn sẽ không để cho con gái mình rơi vào cảnh ngộ bi thảm đó, cô ta hy vọng con gái có thể sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường. Cô ta nói họ đã che giấu rất tốt, thân phận và tên họ đều đã thay đổi, người nhà họ Tần sẽ không có cơ hội tìm được họ, bảo cậu ta có thể yên tâm.

Cậu ta biết sẽ không thuyết phục được chị gái mình, bèn đến trường học thăm con gái của chị mình, cậu ta nói lúc ấy đang là tiết Thể dục, học nhảy dây, cách hàng rào của trường học, cậu ta nhìn thấy cô bé kia, rất thanh tú, vừa quay dây giúp bạn vừa cười.

Cậu ta nói cậu ta vừa nhìn mà vừa khóc, đó là cháu ngoại của cậu ta, một cô bé đáng yêu biết bao, nhưng vào lúc cô bé được mười tuổi, cậu ta đã biết cô bé không thể có được một cuộc sống hạnh phúc bình thường được, không những thế, cô bé rất có thể còn phải trải qua sự hành hạ vô cùng tàn nhẫn sau khi chết đi. Trước khi đi, cậu ta nói yêu cầu với chị mình, cậu ta nói, nếu như cậu ta có thể trải qua nỗ lực mà tìm được bọn họ thì người nhà họ Tần thân thông quảng đại thủ đoạn tàn nhẫn cũng nhất định có thể, chị gái của cậu không có quyền giấu diếm con gái, cũng không nhất định nắm chắc được mười phần có thể tránh thoát khỏi sự hãm hại của nhà họ Tần. Cậu ta yêu cầu chị gái mình phải chuẩn bị toàn diện, dù cho không nói ngay bây giờ, cũng có thể dùng hình thức văn kiện hay thư để ghi lại toàn bộ sự việc, tương lai nếu không xảy ra chuyện thì tốt nhất, nếu như vạn nhất gặp phải chuyện không may, con gái của cô ta còn có thể lấy được văn kiện mà biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cậu ta xin chị gái mình cho con gái hai con đường, con đường thứ nhất là chuẩn bị đầy đủ tiền và thân phận mới, để khi cơn ác mộng xuất hiện, con gái của cô ta có thể dùng thân phận mới mà thoát khỏi sự truy lùng, nói chưa biết chừng có thể chống đỡ thêm một khoảng thời gian, trong

khoảng thời gian đó kết hôn, sinh con trai, gỡ bỏ tất cả giá trị khiến nhà họ Tần có hứng thú. Con đường thứ hai là, để cho con gái cô ta tự mình lựa chọn, rất có thể con gái của cô ta sẽ vì thù hận nhà tan cửa nát mà lựa chọn tiếp nhận Lộ Linh, quay lại nhà họ Thịnh, một lần nữa nhận được sự che chở của gia tộc.

Cậu ta nói, thật ra thì còn một con đường thứ ba nữa, cậu ta không muốn nói ra, bởi vì đó là tình cảnh mà cậu ta không muốn thấy nhất. Con gái của chị cậu ta có thể không muốn quay lại nhà họ Thịnh, cũng không tài nào chấp nhận việc kết hôn với người mình không yêu, nếu như tính tình của cô bé đó ương ngạnh, rất có thể cô bé sẽ dựa vào lòng can đảm mà lựa chọn tiếp nhận Lộ Linh, mở phong ấn, mượn những lần hóa giải oán khí để nâng cao năng lực của mình, lựa chọn một mình đối kháng với người nhà họ Tần để báo thù, mà trước khi năng lực của cô bé đạt đến một trình độ nhất định, cô bé nhất định phải cẩn thận tránh né sự truy lùng của nhà họ Tần, phiêu bạt hết nơi này đến nơi khác, không kết giao bạn bè, cũng không liên lạc với bạn bè cũ của mình để tránh lưu lại dấu vết, cuộc sống như vậy đối với một cô gái trẻ mà nói, quá mức cực khổ, rất khó để duy trì, hơn nữa còn không có kết quả. Anh hùng can đảm chẳng qua chỉ có ở trong phim ảnh và chuyện cổ tích, một người không có bất cứ sự trợ giúp nào, làm sao có thể tưởng tượng được cô bé có thể trốn thoát khỏi vận mệnh cuối cùng bị luyện thành Chuông quỷ.

Khi đó anh cũng lang bạt được kha khá năm trên đường rồi, nhưng chưa bao giờ nghe được một câu chuyện cặn kẽ như vậy, anh vẫn nhớ mãi, viết phải mất bốn trang giấy lớn, đất Tạng vào đêm lạnh lắm chứ, cuối cùng đến đầu ngón tay của anh cũng đã tê cứng, lúc đã ghi lại được kha khá, anh mới hỏi cậu ta: Vậy cậu cứ đi như vậy? Không khuyên chị gái cậu nữa? Được một lúc không thấy cậu ta trả lời, anh nhìn qua, thì ra cậu ta đã chết rồi, không biết đã tắt thở từ lúc nào, khóe mắt còn vương một hàng lệ, thật đấy, thực sự có một hàng lệ.

* * *

Kể xong, Thần Côn chợt có chút sâu não, anh ta nhìn Nhạc Phong một chút, lại nhìn Quý Đường Đường một chút: “Cho chút phản ứng cái nào, cảm nhận khi nghe xong đâu, hai đứa thấy là thật hay giả?”

Nhạc Phong cau mày: “Chắc giả rồi, nào có chuyện quỷ dị như vậy, tôi ở bên ngoài bao nhiêu lâu như vậy mà sao chưa từng nghe người ta nhắc đến nhà họ Thịnh khổng chế chuông gì đó cả?”

“Anh cũng chưa từng nghe qua.” Thần Côn có chút dao động: “Sau đó anh còn cố ý để tâm thăm dò, đến giờ vẫn chưa nghe ai nói qua bao giờ. Có điều người đó khi ấy cũng sắp chết đến nơi, cậu ta sao mà có tinh thần để bịa ra một câu chuyện phức tạp như vậy để kể cho anh nghe trong thời gian ngắn như vậy được chứ?”

“Hiếm thấy thì lạ thôi.” Nhạc Phong lườm anh ta một cái: “Anh có biết cái gì gọi là đèn tắt lại sáng không? Lúc sắp chết tập trung tinh thần hết sức, có chuyện gì mà không bịa ra được? Chưa biết chừng anh ta viết tiểu thuyết, học Trung văn, trong đầu đã sớm có dàn ý của câu chuyện rồi thì sao?”

“Cũng phải...” Thần Côn lẩm bẩm một tiếng, lại nhìn Quý Đường Đường: “Tiểu Đường Tử, em nói coi? Em thấy chuyện này thế nào?”

Quý Đường Đường cúi đầu không lên tiếng, một lúc lâu mới hỏi anh ta: “Sau đó thì sao? Anh có chôn người đó không?”

“Chôn chứ.” Thần Côn rất nghiêm túc: “Chẳng lẽ một người đạo đức cao thượng như anh lại để người ta phơi thây nơi hoang dã hay sao? Đây là nguyên tắc làm người cơ bản, nhất định phải chôn chứ.”

Quý Đường Đường nở nụ cười, cười mãi cười mãi, khóe mắt dường như có thứ gì đó trong suốt lóe lên, cô nhanh chóng cúi đầu, dùng thanh âm thấp đến mức chỉ có bản thân mình nghe thấy nói hai chữ.

Cám ơn.

Chương 10

Trên đường về, ba người vốn đi cùng nhau, thừa dịp Nhạc Phong không chú ý, Quý Đường Đường kéo áo Thần Côn, ra hiệu cho anh ta đi chậm một chút.

Mất thấy đã cách xa Nhạc Phong một khoảng, Quý Đường Đường thấp giọng hỏi Thần Côn: ‘Em hỏi anh này, con gái nhà họ Thịnh ấy, không phải anh nói họ biết cách hóa giải oán khí va vào chuông sao? Họ hóa giải bằng cách nào? Phương pháp nào?’

“Câu hỏi này rất hay.” Thần Côn khen cô: “Tiểu Đường Tử, có thể thấy em đã nghe giảng rất nghiêm túc. Đáng tiếc là anh không biết.”

Quý Đường Đường sửng sốt một chút: “Người đó không nói?”

“Đương nhiên rồi.” Thần Côn tỏ vẻ khinh thường với việc cô hỏi một câu như vậy: “Em nghĩ xem, hóa giải oán khí thế nào, đó là bí mật lớn của nhà họ Thịnh, cậu ta sao có thể vì hai cái bánh bao một cây xúc xích của anh mà mang bí mật ra nói cho anh biết.”

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười một cái: “Cũng phải”

Nói xong câu này, cô không lên tiếng nữa, mưa đã nhỏ hơn lúc nãy một chút, rào rào dội vào hai bên mái hiên, đèn đường cao cao trong màn mưa bụi nhìn qua tựa như một cái lòng đỏ trứng gà đang treo ngược, Quý Đường Đường càng bước càng chậm, cô kéo chiếc mũ che mưa xuống, nước mưa nhanh chóng xối ướt đầu tóc, làm ướt gò má, còn có những giọt nước mưa lạnh như băng theo lọn tóc trượt vào trong cổ áo.

Càng về sau, thật sự không muốn đi nữa, ngồi phịch xuống trên bậc thang của một căn nhà, ôm gối nhìn chiếc đèn lồng trống rỗng treo dưới mái hiên, nhìn một lúc bèn tựa đầu lên tường, nhìn những hạt mưa nện xuống những chỗ lồi lõm trên mặt đất.

Nhạc Phong và Thần Côn một lúc lâu mới tìm đến, Nhạc Phong rất tức

giận, chưa đến gần đã quát cô: “Cô có bệnh hả, không đi nữa thì phải bảo một tiếng chứ, mới đi có một lúc thôi mà người đã biến đâu mất, nửa đêm canh ba, tôi còn tưởng cô bị ma nó đớp rồi.”

Quý Đường Đường không để ý đến anh.

Thần Côn lại nhận ra có gì đó không ổn, anh ta tiến đến trước mặt Quý Đường Đường nhìn một lúc lâu, sau đó gào to: “Ai da Tiểu Phong Phong này, cậu xem Tiểu Đường Tử ủ rũ, ỉu xìu thế này, chẳng lẽ đổ bệnh rồi?”

Nhạc Phong sững sốt một chút, bước tới nhìn cô: “Đường Đường, sao rồi?”

“Mệt thôi.” Quý Đường Đường vươn tay xoa trán: “Vừa nãy nghe Thần Côn kể câu chuyện kia thấy buồn bực, lại ăn dầu mỡ, khó chịu.”

Nhạc Phong vươn tay ướm lên trán cô một chút, vốn định xem có nóng hay không, ai ngờ chạm vào một cái tay đã ướt đầm: “Mắc mưa à?”

“Không phải đã bảo là đang mệt rồi hay sao?” Quý Đường Đường đẩy tay anh ra: “Hai người về trước đi, tôi nghỉ một lúc là ổn.”

Nhạc Phong không lên tiếng, Thần Côn nhìn anh: “Hay là, chúng ta về trước đi?”

“Về là về thế nào, anh có kiến thức thông thường không hả, đêm hôm khuya khoắt, để con gái một mình như cô ấy lại đây, nếu xảy ra chuyện thì làm sao?” Nhạc Phong vô cùng bức hỏa với đề nghị của Thần Côn: “Còn nữa, đang đứng anh lại kể chuyện kia cho cô ấy nghe làm gì, tôi nghe cũng thấy phiền.”

Thần Côn cảm thấy mình rất oan uổng: “Cũng đâu phải anh muốn kể, tự cô ấy muốn nghe đấy chứ.”

Nhạc Phong không để ý đến anh ta, đợi một lúc rồi ngồi xuống cạnh Quý Đường Đường: “Đường Đường, hay là về trước đã, bảo Tiểu Mễ pha cho cô cốc trà hay gì đó nhé?”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái, sau đó nhìn Nhạc Phong: “Nhạc

Phong, tôi không sao thật mà, chẳng qua là trong lòng không thoải mái thôi. Hai người về trước đi, không cần đợi tôi đâu, thật đấy."

Thần Côn sớm đã chờ sốt ruột, vừa nghe câu này vội vàng xúi bẩy Nhạc Phong: "Tiểu Phong Phong cậu nghe đi, Tiểu Đường Tử nói thành khẩn biết bao, chúng ta về trước đi."

Nhạc Phong cá giận: "Anh bị làm sao thế, không phải tôi đã bảo Đường Đường là con gái rồi sao, muộn thế này, đường đường đàn ông như anh lại không đưa cô ấy về, cứ muốn bỏ cô ấy lại là thế nào?"

Thần Côn mặt như đưa đám: "Không phải là anh không muốn chờ, mà là bỗng dưng anh bị đau bụng. Không biết có phải do mấy món đồ nướng lúc nãy không, anh không nhịn được nữa..."

Nhạc Phong bỗng nhớ lại chuyện vừa bảo ông chủ quán nướng gian lận với mấy xiên thịt của Thần Côn khi nãy.

"Vậy anh về trước đi, tôi đợi cô ấy."

Thần Côn như được đại xá, ôm bụng quay đầu bỏ chạy.

Nhạc Phong ngồi với Quý Đường Đường một lúc, cuối cùng cũng hơi mệt, cúi đầu vươn tay day day mi tâm, Quý Đường Đường chợt mở miệng: "Nhạc Phong, anh cũng về đi, tối nay tôi không về đâu."

Nhạc Phong sửng sốt một chút: "Cô lại bày trò gì nữa đây?"

"Không gì cả, chẳng qua là buồn bực trong lòng thôi." Quý Đường Đường tựa đầu vào bên tường: "Tôi muốn ngồi thêm một lúc nữa, anh về đi, không cần ở cùng với tôi."

"Đây nếu là quán trọ của lão Mao tử, lầu trên lầu dưới, cô có ngồi cả đêm cũng không thành vấn đề. Nhưng Đường Đường, đây là Cổ Thành, đã từng có khách nữ đi một mình rồi xảy ra chuyện cô có biết không? Cô đừng có cả ngày muốn thế nào là như thế ấy tùy hứng như vậy nữa."

Quý Đường Đường cười cười: "Nhạc Phong, tôi biết tôi nói câu này ra anh sẽ giận. Nhưng tôi vẫn phải nói, tôi là khách của khách sạn Phong

Nguyệt, tối tôi có về hay không, muốn làm gì cũng không liên quan gì đến anh cả, anh không có quyền quản lý."

Lửa giận của Nhạc Phong lập tức bốc lên, câu này ở Ca Nại đã từng nghe cô nói qua, khi đó hai người còn chưa tính là quen thân, nhưng trải qua rất nhiều chuyện như vậy, một lần nữa được thốt ra từ miệng cô, thực sự vô cùng chói tai.

Nhạc Phong nén giận, cố gắng bình tĩnh: "Đường Đường, tôi coi cô là bạn, tôi chỉ quan tâm đến cô thôi."

Quý Đường Đường cười nhạt, nụ cười kia nhìn kiểu gì cũng thật châm chọc: "Nhạc Phong, tôi không coi anh là bạn. Chúng ta mới chỉ gặp có hai lần, ngoại trừ tên anh ra thì tôi chẳng biết gì về anh cả, nếu bảo là quan tâm tôi, thì sự quan tâm của anh cũng thừa thãi quá rồi đấy."

Câu này vừa thốt ra, người bình thường không ai chịu nổi chứ đừng nói là Nhạc Phong, nắm tay của anh gần như siết chặt lại, mấy lần muốn nói lại không thốt ra lời, cuối cùng giận quá hóa cười: "Vậy sao? Quý Đường Đường, bị cô nói như vậy, tôi lại thấy mình đúng là không có tự trọng."

Anh cười lạnh hai tiếng, xoay người bước đi.

Giờ này mọi con đường ngõ hẻm ở Cổ Thành đã chẳng có bóng người, tiếng bước chân của Nhạc Phong rất nặng nề, rốt cuộc không quay đầu lại nữa.

Quý Đường Đường nhìn theo bóng lưng của Nhạc Phong, nhẹ giọng nói một câu: "Thật xin lỗi, Nhạc Phong, tôi thực sự coi anh là bạn."

* * *

Nhạc Phong đi rồi, Quý Đường Đường lại ngồi thêm nửa tiếng nữa mới đứng dậy men theo con hẻm đi về phía trước, giờ đã là nửa đêm, nhưng Cổ Thành dù sao cũng là nơi du lịch nổi tiếng, thỉnh thoảng vẫn gặp được một vài cửa tiệm buôn bán suốt đêm, ví dụ như tiệm sách hay quán rượu gì đó, đi tiếp một lúc, lại gặp được một quán bán nước ép trái cây tươi, Quý

Đường Đường suy nghĩ một chút, bước vào quán gọi một cốc nước ép chanh tươi.

Nhân lúc nhân viên phục vụ ép nước, Quý Đường Đường hỏi cậu ta: “Trong Cổ Thành có chỗ nào bán vàng mã và hương không?”

Nhân viên phục vụ là một cậu chàng khoảng hai mươi tuổi, đã quen gặp mấy vị khách kỳ quái nên cũng không thấy lạ: “Giờ chắc ít chỗ bán, gần Thanh Minh mới nhiều.”

Quý Đường Đường cười: “Cho nên mới hỏi có chỗ nào bán không.”

Cậu phục vụ suy nghĩ một lúc: “Chị đi theo con đường trước cửa về hướng Nam, trong cái hẻm gần cổng thành có nhà bán vàng mã. Nhưng mà giờ này chắc đã đóng cửa rồi.”

Quý Đường Đường ồ một tiếng, nhận lấy cốc nước chanh.

Sau khi ra khỏi thành, đi thẳng theo hướng mà cậu phục vụ chỉ dẫn, vừa đi vừa chậm rãi hút nước chanh, đến lúc gần hết, vậy mà cô lại tìm được thật, ngoài cửa hàng vàng mã có treo một tấm bảng, mượn ánh đèn, có thể nhìn thấy hai chữ ‘Hong Ký’.

Nhà cửa dọc theo phố xá ở Cổ Thành đều theo kiểu tầng hai để ở tầng một làm cửa tiệm, Quý Đường Đường đi qua gõ cửa, sợ bên trong không nghe thấy nên gõ rất mạnh, qua khoảng mười phút, đèn tầng hai sáng lên, có một người đàn ông quần áo khoác đẩy cửa sổ lộ đầu ra: “Thần kinh à, ngủ rồi!”

Quý Đường Đường ngẩng đầu cười cười: “Tôi muốn mua đồ.”

“Đóng cửa rồi! Đi ngủ rồi! Điên à!” Người nọ thở phì phì, râm một tiếng đóng cửa lại.

Quý Đường Đường bị ăn mắng cũng không tức giận, vẫn rất kiên nhẫn gõ cửa, chỉ chốc lát sau bên trong vọng đến tiếng bước chân bình bịch, sau đó là tiếng cửa bị nặng nề kéo ra, người đàn ông bên trong gần như đang giậm chân: “Cô muốn chết phải không, còn gõ nữa, gõ nữa...”

Quý Đường Đường đưa hai tờ một trăm ra, rất bình tĩnh: “Một xấp tiền giấy, một bó hương, không cần trả lại. Đêm hôm khuya khoắt, coi như nhận lỗi.”

Người đàn ông kia sửng sốt một chút, nường theo ánh đèn trong nhà, lãnh đạo trên hai tờ giấy màu đỏ kia nhìn qua như đang mỉm cười với anh ta, anh ta nuốt nước miếng một cái, bỗng thấy ngại ngùng: “Thật là... thế này... thế này thì ngại quá...”

Anh ta khách khí bỏ những thứ Quý Đường Đường cần vào trong túi, còn tặng thêm một hộp diêm.

Quý Đường Đường xách túi lên đi ra khỏi cửa Nam, mưa tạnh dần, bên ngoài Cổ Thành toàn nhà làm nông, từng thửa ruộng bát ngát, từng đồng rơm khô chất cao, Quý Đường Đường bước đến ngồi xuống bên cạnh bờ ruộng, rút hai nén hương ra cắm xuống đất, dùng diêm châm lửa, nhìn làn khói dâng lên lượn lờ mà xuất thần, được một lát, bỗng nhớ ra: còn cả cậu nữa.

Vậy nên lại rút thêm một nén hương nữa, từ từ châm lửa, lại lấy một tờ tiền giấy ra, cuộn lại đốt từ góc, chờ đến khi ngọn lửa cháy gần đến tay mới vứt ra giữa không trung, thấp giọng nói một câu: “Mẹ, con rất ổn.”

Vừa nói xong câu này nước mắt đã tuôn rơi, cô dùng tay lau nước mắt, khịt mũi một cái, lại đốt thêm một tờ tiền giấy nữa: “Thật ra thì cũng không được ổn lắm.”

Cô đốt từng tờ tiền giấy một, ngọn lửa màu đỏ nhanh chóng cắn nuốt trang giấy thô ráp thành tro bụi, thỉnh thoảng có cơn gió nổi lên, những vụn tiền giấy xoay vòng bay lên cao, rơi lả tả ở bên cạnh.

Quý Đường Đường cúi đầu, thỉnh thoảng cầm tiền giấy trong tay đưa đến đầu ngọn lửa, giọng nói đê thấp, giống như đang tán gẫu việc nhà.

“Sau chuyện xảy ra ở Ca Nại, con vẫn mất ngủ, mới đầu còn mơ thấy ác mộng, sau đó thì không mơ nữa, nhức đầu, chỉ đau bên phải, cứ nhảy lên

giật giật."

"Con cũng không biết nên tìm ai để hỏi, phương thức hóa giải oán khí của gia đình... quá đẫm máu. Năm đó có phải vì mẹ không chịu nổi nên mới phải bỏ đi đúng không?"

"Hôm nay con mới biết thì ra mình còn có một người cậu, mẹ chưa nhắc tới bao giờ. Cậu còn từng xem con nhảy dây vào tiết Thể dục, con chẳng có ấn tượng nào hết, có lẽ là khi đó còn quá nhỏ."

"Hôm nay con lại gặp Nhạc Phong, lần trước ở Ca Nại đã gặp một lần, không ngờ lại gặp lại."

"Lâu không kết giao bạn bè, đã thấy không quen rồi."

...

Nói được một lúc, huyết thái dương bên phải lại co giật, Quý Đường Đường thở dài, đứng dậy đi về phía Cổ Thành, mới vừa đi được hai bước đã dừng lại, nhìn về phía đầu bên kia của bờ ruộng.

Phải chăng cô nghe nhầm? Vừa nãy, hình như nghe thấy tiếng kêu cứu.

Cô bước hai bước xuống dưới ruộng, cẩn thận phân biệt những tiếng động khác lạ, được một lúc, dường như lại nghe thấy một tiếng nức nở rất nhỏ.

Bên ngoài Cổ Thành là một mảnh lớn thửa ruộng nối liền thửa ruộng, bờ ruộng ở giữa nối liền, điểm tuyết lẻ tẻ vài cái lán, giữa ruộng là một đồng cỏ khô cao ngất, nếu như có gì khác thường, nhất định là ở đằng sau đồng cỏ khô đó.

Quý Đường Đường bước rất khẽ, đêm yên tĩnh vô cùng, gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở cùng với tiếng sột soạt của những con côn trùng không biết tên, cùng với đó thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nức nở mỏng manh, cô bước tới gần đồng cỏ khô.

Tiếng động rõ ràng phát ra từ đây, đó là tiếng nức nở của người phụ nữ khi bị kiềm chế chặt chẽ, cùng với tiếng thở gấp của đàn ông...

Trái tim Quý Đường Đường trầm xuống.

Chuyện kiểu này, không phải là cô chưa từng gặp bao giờ, trái lại, cô đã từng đụng phải mấy lần, cô hay đi đường đêm, một mình băng qua quốc lộ dài đằng đẵng, thậm chí cả rừng rậm không dấu chân người, ở những nơi như vậy, đủ loại tội ác ngang ngược, có lúc, cô có thể bắt gặp hiện trường phạm tội, có khi, thứ cô nhìn thấy chỉ là một khoảnh đất hỗn loạn.

Nhạc Phong nói không sai, buổi đêm ở Cổ Thành không hề an toàn.

Âm thanh vọng đến từ sau đồng cỏ khô, Quý Đường Đường sai bước đi qua, bước chân rất nặng, cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng quá mức chịu đựng, gã đàn ông đang gây án đó, nếu như còn chút liêm sỉ hay biết sợ thì cũng nên dừng lại.

Quả nhiên vừa mới bước đến gần đồng cỏ, một gã đàn ông cao to đã hốt hoảng bỏ chạy, trên mặt đất có một cô gái trần trụi đang nằm, thân hình mảnh mai, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, đã hôn mê bất tỉnh.

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn gã kia, cô thấy một gương mặt có vẻ hơi hốt hoảng nhưng dữ tợn chiếm phần nhiều, gương mặt ngăm đen chất đầy vẻ hung hãn, môi rất dày, mũi ưng, thân trên rất vạm vỡ, da thịt trên cánh tay nổi lên thành từng khối.

Thấy Quý Đường Đường chỉ có một thân một mình, vẻ hốt hoảng của gã kia nhanh chóng rút đi, tia hung dữ chợt lóe lên trong mắt, khước miệng nhướn lên một cách quái dị bổ nhào về phía cô, Quý Đường Đường nghiêng răng, cúi xuống, nghiêng người dùng khuỷu tay huých mạnh vào sườn thất lưng của gã.

Kẻ kia đau đớn rên lên một tiếng, Quý Đường Đường không để cho gã có cơ hội phản ứng kịp, duỗi chân ngang lấy mất cả chân phải của gã, ngoắc mạnh về hướng ngược lại, vốn muốn kéo ngã hắn, nhưng cô thực sự đã coi nhẹ khí lực và sức nặng của gã này, bản thân đứng không vững, ngã dúi vào người gã.

Gã kia không mặc áo, cả người đầy mùi mồ hôi, Quý Đường Đường buồn nôn trong lòng, chống tay nhanh chóng thẳng người dậy, tay phải giơ lên, đang định chặt mạnh vào cổ hoặc gáy gã, chợt thấy lóa mắt — cũng không biết là do dạ quang hay do ánh trăng, khiến cho vật gã kia đeo trước ngực bỗng lóe lên óng ánh.

Đó là một miếng ngọc, toàn thân sáng bóng trong suốt, nhìn hình dạng tựa như một con Tì Hưu, cũng không biết tại sao, trong đầu Quý Đường Đường chợt nhảy ra một suy nghĩ: đây chính là thứ ngọc thủy tinh hãm cũ của Trần Lai Phượng!

Chỉ mới thất thần một thoáng, bụng đã bị giáng một cú đấm nặng nề, cú đấm này suýt khiến cô đau đến chết, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, nằm trên đất nửa ngày không dậy nổi, lúc giãy dụa bò dậy, liền thấy gã kia đang đứng bên cạnh cô gái đã hôn mê lúc nãy, mặt cười ác độc cầm một viên gạch nện xuống.

Một tiếng vang trầm đục, trong bóng tối, Quý Đường Đường cảm giác mình nhìn thấy máu tươi bắn tung tóe, gần như theo bản năng, cô hét râm lên.

Chuyện kể tiếp xảy ra rất nhanh, mấy nhà nông gần đó liền sáng đèn, gã kia không nghĩ đến chuyện đối phó với cô đã chạy trốn chết, xung quanh bắt đầu có tiếng người, luồng sáng của đèn pin lướt qua bên người cô, có người gọi điện báo cảnh sát, có người ghé vào xem náo nhiệt, chen chen lấn lấn, người tới càng lúc càng nhiều, có người còn dùng đèn pin tò mò rọi thẳng vào mặt cô.

Quý Đường Đường bị chói không mở mắt ra được, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, người soi đèn pin kia đã bị đẩy mạnh ra, Quý Đường Đường nghe thấy có người gầm lên: “Cút!”

Là giọng của Nhạc Phong.

Trái tim Quý Đường Đường thoáng buông lỏng, theo bản năng vươn tay tóm lấy cánh tay Nhạc Phong, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt đã biến

đổi, hàm răng cũng run lên từng chập, Nhạc Phong cũng bị cô làm cho sợ, một lúc lâu mới vươn tay ôm lấy cô: “Đường Đường, không sao, cô bình tĩnh một chút.”

Lúc này, trong đám người xem bỗng có người nhận ra cô gái bị hại kia; “Đây chẳng phải là cô gái đang hát ở Đăng Hồng Tửu Lục hay sao?”

Chương 11

Nghe thấy bốn chữ Đăng Hồng Tửu Lục, bóng lưng Nhạc Phong đột nhiên cứng đờ, lập tức nhớ đến A Diêm, cũng may, tiếng bàn tán đã nhanh chóng xóa bỏ sự hoài nghi của anh: “Là cái cô tên Anh Tử ấy hả? Anh Tử hay là Anh Đào?”

Nhạc Phong thở ra một hơi, đưa Quý Đường Đường ra một nơi cách xa đó một chút, Quý Đường Đường cũng mặc kệ trên đất còn ẩm ướt, ngồi xuống ôm lấy đầu gối, vùi đầu thật sâu, thỉnh thoảng thân mình lại khẽ run lên một cái.

Chỉ chốc lát sau xe cảnh sát đã đến, vài cảnh sát nhân dân bật đèn pin bước tới, đầu tiên là hỏi thăm những người có mặt tại hiện trường mấy câu, lúc nói chuyện, không ngừng quay đầu nhìn về phía Quý Đường Đường.

Nhạc Phong cũng đoán được sơ sơ, cúi người vuốt vuốt mái tóc của Quý Đường Đường: “Đường Đường, cảnh sát muốn tìm cô hỏi thăm.”

Quý Đường Đường chỉ lắc đầu.

Nhạc Phong do dự một chút, đi qua giải thích với bọn họ một lượt, sau đó quay lại: “Đường Đường, chúng ta về trước đã.”

Quý Đường Đường chỉ cảm thấy đầu óc mê man nặng trĩu, mặc cho Nhạc Phong dắt đi, mãi cho đến khi vào trong Cổ Thành, xung quanh không còn ai cô mới tỉnh táo lại, dừng bước hỏi Nhạc Phong: “Cảnh sát không hỏi thăm à?”

Nhạc Phong nhìn cô một cái: “Tôi đã cho họ biết địa chỉ khách sạn của chị Nhạn Tử, nói là cô vừa bị kinh hách, thực sự không thích hợp để tra hỏi, bảo họ ngày mai đến khách sạn tìm cô.”

Quý Đường Đường à một tiếng, Nhạc Phong thấy cô vẫn hoảng hoảng hốt hốt, lại nhắc nhở cô: “Vừa nãy bọn họ hỏi tại sao cô lại ở đó, tôi nói cô

là bạn gái tôi, cãi nhau nên mới chạy đến đó. Ngày mai nếu họ có hỏi, cô cũng phải nói thế đấy."

Quý Đường Đường không phản ứng kịp: "Tại sao phải nói thế?"

Nhạc Phong hơi bực mình: "Không nói thế thì tôi biết nói thế nào? Bảo cô trời sinh biến thái, đêm hôm thích chạy đến mấy chỗ hoang vắng đi dạo hay sao?"

Quý Đường Đường à một tiếng, lại im lặng.

Nhạc Phong biết là cô vừa bị kinh sợ, vốn không định nói, giờ cơn tức lại bốc lên: "Không phải cô bảo trong lòng không thoải mái, muốn ngồi ở đó một lúc sao? Tại sao ngồi kiểu gì mà lại chẳng thấy người đâu nữa?!"

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn anh: "Anh quay lại tìm tôi à?"

"Có thể không tìm sao, nhờ gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?"

Quý Đường Đường lại à một tiếng, mặc dù bị anh quát nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Vậy sao anh tìm được thế?"

Nhạc Phong tức giận: "Tìm suốt dọc đường. Không phải cô bảo là ăn đồ nướng nên bị ngấy sao, tôi nghĩ có thể cô muốn đi uống gì đó, thấy còn một quán đồ uống đang mở, tôi mới vào hỏi. Người ta bảo có một cô gái đi về phía cửa Nam, tôi đoán chắc là cô, bèn đi về phía đó. Vừa ra khỏi cửa Nam đã nghe thấy tiếng người huyên náo, có người nói có một cô gái vừa xảy ra chuyện, đang ở ngoài bờ ruộng."

Cứ thế mọi chuyện tiếp diễn, Quý Đường Đường thấy sắc mặt của Nhạc Phong không tốt, chỉ biết lúng ta lúng túng tìm lời để nói: "Anh tưởng người gặp chuyện là tôi phải không?"

Nhạc Phong dữ dần nói: "Tôi chỉ ước là cô, bớt đi một tai họa."

Vừa nói vừa kéo cổ áo cho thoáng: "Mẹ nó, làm gia sợ toát hết cả mồ hôi."

Quý Đường Đường trông đáng vẻ câu kính của anh, không hiểu làm sao lại thấy rất buồn cười, Nhạc Phong càng tức hơn: "Còn cười à!"

Quý Đường Đường ồ một tiếng: "Vậy không cười nữa là được chứ gì..."

Vừa dứt lời, Nhạc Phong bỗng kéo tay cô ra dưới đèn đường: “Lại đây.”

Quý Đường Đường còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, một tay Nhạc Phong đã bắt lấy cằm xoay mặt cô qua, cổ của Quý Đường Đường thiếu chút nữa trật khớp: “Này, làm gì thế?!”

Nhạc Phong buông tay ra, sắc mặt có chút khó chịu: “Cô lại động tay động chân với người ta phải không?”

Quý Đường Đường sửng sốt một chút, theo bản năng vươn tay sờ sờ mặt mình: “Bị thương à? Hắn đâu có đánh vào mặt tôi.”

“Mất thâm tím lại rồi kia kìa. Không đánh mà mặt cô đã thành như thế rồi? Trình độ của cô không biết là kém đến mức nào nữa?”

Quý Đường Đường bốc hỏa, muốn biện minh rằng lúc ấy chẳng qua là mình không chú ý, Nhạc Phong căn bản không để ý đến cô, vừa tóm vừa kéo thúc giục cô: “Mau về thôi.”

* * *

Quay trở lại khách sạn Phong Nguyệt, trừ Thạch Đầu gác đêm vẫn còn đang ngủ gà ngủ gật ở quầy ra thì những người khác đã đi ngủ hết, Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường lên lầu: “Đừng đóng cửa vội, lát tôi đến tìm cô.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, về phòng thay bộ quần áo ướt ra, lại mặc chiếc áo len sợi to màu đen lúc trước vào, lấy cái gương ra nhìn mặt mình.

Nhạc Phong nói không sai, khóe mắt có một mảng xanh tím lớn, Quý Đường Đường không sao nghĩ ra nỗi mình bị đụng phải lúc nào, chẳng lẽ là lúc bị ngã ra đất?

Đang phiền muộn, Nhạc Phong gõ cửa tiến vào, đưa cho cô một quả trứng gà, cầm trong tay rất ấm, giống như vừa mới luộc, Quý Đường Đường cầm trứng gà đập lên bàn cho nứt ra, sau đó bóc vỏ trứng: “Cho tôi bồi bổ à?”

Nhạc Phong nghi ngờ cô giả ngơ, không để ý đến cô, mắt lạnh theo dõi,

cho đến khi cô bóc xong hết định bỏ vào trong miệng.

Nhạc Phong vội giật lại: “Cô là heo à, ai cho cô bồi bổ?”

Quý Đường Đường nhìn quả trứng gà một lúc rồi lại nhìn anh, tội nghiệp hỏi: “Vậy không đến mức anh định đưa quả trứng này cho tôi giấu đi đấy chứ?”

Nhạc Phong đang đứng lại bị cô làm cho tức điên: “Cô xem phim Hàn bao giờ chưa hả? Để cho cô xoa vào mắt! Cầm trứng gà lăn một vòng lên chỗ bị ứ máu, nhanh lên!”

Nhạc Phong ngoài miệng thì nói vậy chứ thực ra cũng chưa xem bao giờ, chiều này là anh học của Miêu Miêu, trước kia khi hai người còn ở bên nhau, Miêu Miêu rất hay xem phim Hàn, trong đó có một tập mắt của nam chính bị người ta đâm cho một phát, cả vành mắt trông như con gấu trúc, nữ chính liền luộc một quả trứng gà, sau khi để nguội một chút bèn giúp anh ta xoa lên mắt, Nhạc Phong cảm thấy tình tiết đó vô cùng bình thường, Miêu Miêu lại cảm động rầm trời, còn năn nỉ anh: “Nhạc Phong, sau này em bị người ta đánh, anh phải lấy trứng gà xoa cho em như thế nhé.”

Nhạc Phong nhớ lúc đó mình đã cười cười ôm chầm lấy cô: “Anh sao có thể để em bị người ta đánh được.”

Nhớ tới Miêu Miêu, Nhạc Phong thất thần trong nháy mắt, sau khi hồi hồn lại mới nhận ra Quý Đường Đường đang dùng một loại ánh mắt vô cùng luyến tiếc nhìn quả trứng gà trong tay anh.

“Vậy...” Quý Đường Đường nuốt nước miếng một cái: “Xoa lên mắt xong, có ăn được nữa không?”

Nhạc Phong nổi điên: “Đồ tham ăn nhà cô, cô chỉ nghĩ đến ăn thôi đúng không?!”

“Hay là để tôi ăn đi.” Vừa nghĩ đến chuyện lăn quả trứng trên mắt một vòng xong đã phải vứt đi, Quý Đường Đường đau lòng vô cùng: “Con gà nó

sinh được quả trứng cũng đâu dễ dàng gì..."

Nhạc Phong dờ khóc dờ cười, vươn tay ấn cô xuống ghế: "Ngồi yên."

Quý Đường Đường còn chưa phản ứng kịp, Nhạc Phong đã cúi người xuống, một tay đặt lên trán cô, tay kia cầm trứng gà nhẹ nhàng lăn quanh chỗ ứ máu trên khóe mắt cô.

Quý Đường Đường vừa đau vừa nhột lại vừa buồn cười: "Nhạc Phong, để tôi tự làm đi."

Nhạc Phong liếc xéo cô một cái: "Biến, trứng gà vào tay đồ tham ăn như cô thì còn sống sót được hay sao?"

Quý Đường Đường mở to hai mắt nhìn Nhạc Phong, thật ra thì đáng vẻ khi chuyên tâm và dịu dàng của Nhạc Phong quả thật rất đẹp trai, cộng thêm khoảng cách gần, cơ hồ như có thể ngửi thấy được mùi hương trên người anh, nhưng mà, chú ý cái nhưng mà này, chỉ cần vừa nghĩ đến Nhạc Phong đang cầm trứng gà lăn lăn trên khóe mắt cô, Quý Đường Đường liền không thể chống đỡ nổi.

Cô vẫn không nhịn được cười, cười đến mức toàn thân run lên, sau đó run quá mạnh mẽ, quả trứng trong tay Nhạc Phong suýt nữa lăn xuống.

Nhạc Phong tức đến hồng người: "Không được cười, cười nữa tôi hôn đấy."

Mắt của Quý Đường Đường lập tức trợn tròn: "Vậy không còn bằng, tôi không nhịn được."

Nhạc Phong liếc cô một cái: "Ai biết có đúng là cô không nhịn được hay không? Chưa biết chừng cô muốn tôi hôn nên cố ý cười thì sao?"

Cái mũi này chụp quá nghiêm trọng rồi, Quý Đường Đường quả nhiên không cười nữa, có mấy lần không nín được, vừa mở to hai mắt nhìn Nhạc Phong, vừa liều mạng dùng tay véo đùi mình, nhắc nhở mình không thể cười.

Nhạc Phong cũng đã nhận ra, không biết là do quá vênh vào hay là cố ý

trêu cô: “Cứ nhìn chăm chăm anh làm gì? Thấy anh đẹp trai quá phải không?”

Quý Đường Đường không nhin nổi nữa, phụt một tiếng bật cười, vừa cười vừa tiện thể vươn tay xoa đầu Nhạc Phong một cái: “Nhạc Phong, sao anh lại đáng yêu thế nhỉ?”

Nhạc Phong hóa đá tại chỗ, Quý Đường Đường cười sặc sụa xong rồi, anh vẫn còn cầm quả trứng gà đứng ở đó, giống như Nữ thần Tự Do đang hạ thấp ngọn đuốc vậy, mặt lúc xanh lúc trắng.

“Quý Đường Đường.” Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô vừa mới sờ đầu tôi phải không?”

“Đúng thế.” Quý Đường Đường chẳng cảm thấy chuyện có gì nghiêm trọng: “Sao hả? Không phải anh cũng hay sờ đầu tôi còn gì?”

Nhạc Phong cả giận: “Đầu của đàn ông không thể chạm vào tùy tiện được cô hiểu không?”

“Không hiểu.” Quý Đường Đường vô cùng thật thà lắc đầu, cô đã đi qua không ít nơi, biết có nhiều địa phương rất kiêng kỵ với phụ nữ, ví dụ như phụ nữ không thể ngồi ở trên cao, nếu ngồi thì không được phép ăn, nhưng chuyện đầu của đàn ông không thể chạm vào, cô thực sự không biết: “Hiến Pháp quy định thế à?”

Nhạc Phong bị nghẹn một cái, anh cũng không thể nói rõ tại sao mình lại có suy nghĩ này, nửa ngày mới dật ra một câu: “Tóm lại là không thể, cổ kim nội ngoại, chỉ có mẹ tôi mới được sờ đầu tôi.”

Quý Đường Đường hừ một cái, cô liếc nhìn đầu Nhạc Phong, miệng làu bàu một câu: “Đầu bằng vàng nạm kim cương hay sao mà không được sờ.”

“Tóm lại là không được!” Nhạc Phong theo bản năng cảm thấy thứ đồ chơi như đầu này rất liên quan đến tôn nghiêm của người đàn ông: “Quý Đường Đường tôi cho cô hay, nếu cô dám sờ nữa...”

Còn chưa nói xong, Quý Đường Đường đã vươn tay vò đầu anh một cái,

giống hệt như đang sờ đầu con chó Bắc Kinh nuôi trong nhà vậy: “Sờ đấy, làm sao?”

Làm sao? Đúng vậy, làm gì được cô ta? Nhạc Phong điên tiết rất muốn đánh cô, nghĩ một chút lại thấy không thể làm gì cô, trong lòng ngọt ngào, định quay đầu bỏ đi, lại thấy thật không có khí thế, phải có một động tác bày tỏ mức độ tức giận của mình chứ đúng không?

Cũng may trong tay anh còn có đạo cụ, Nhạc Phong ném mạnh quả trứng lên người cô: “Thật lưu manh.”

Nói xong quay đầu bước đi, lúc mở cửa, Quý Đường Đường ở đằng sau nói thêm một câu: “Mình của bao nhiêu gái ở ngoài như vậy thì không sao, mới sờ đầu một cái mà đã giãy nảy lên như con nhà lành không bằng...”

Nhạc Phong cảm thấy da mặt mình đang co rút, tối nay nếu anh để cho con nhóc này yên ổn, anh nhất định không phải là đàn ông!

Quý Đường Đường không ngờ Nhạc Phong đi rồi mà còn quay lại, sợ đến mức giật bắn người: “Lại sao nữa hả?”

Nhạc Phong giận không kìm nổi: “Trả trứng gà lại cho tôi!”

Quý Đường Đường cười phụt ra, cảm thấy Nhạc Phong tựa như một đứa bé chơi thua liền giận dỗi nhõng nhẽo với ông mình vậy.

Nhạc Phong rất không khách khí đoạt lấy quả trứng, vẻ mặt đầy nghiêm túc: “Đường Đường, tôi góp ý cho cô nhé.”

“Góp ý gì?” Quý Đường Đường cười hì hì: “Không được sờ đầu anh chứ gì?”

“Không phải.” Nhạc Phong rất nghiêm túc: “Tôi nói nghiêm túc đấy, chuyện này liên quan đến nếp sống xã hội và tư cách đạo đức của con người, cũng liên quan đến ấn tượng mà cô để lại cho người ta trong tương lai, vừa này tôi vẫn do dự xem có nên nói cho cô hay không, sợ nói ra cô chịu không nổi, cô có muốn nghe không?”

Quý Đường Đường nhộn nhạo trong lòng, cô ừ một tiếng: “Vậy anh nói

đi."

Nhạc Phong thở dài một tiếng, vươn tay kéo kéo cổ áo cô lên: "Đường Đường này, cổ áo của bộ này thấp quá đấy, lộ hết cả hàng ra rồi, vừa nãy tôi chịu đựng mãi mới không nói..."

Như anh đoán, sắc mặt của Quý Đường Đường thoát cái đã xanh mét.

Nhạc Phong hả hê trong lòng, anh ghé sát lại bên tai Quý Đường Đường, nhẹ giọng nói một câu: "Bé con, ăn nhiều đu đủ một chút, chắc chưa được A đâu nhỉ?"

Vừa mới dứt lời, đùi đã bị ăn một phát đập, Nhạc Phong còn chưa kịp phản ứng, đã bị Quý Đường Đường túm lấy bả vai ấn lên tường, lưng bị va sinh đau, còn chưa kịp nói chuyện, tay của Quý Đường Đường đã ghì lên cổ anh.

"Đồ lưu manh nhà anh, nói xin lỗi tôi!"

Nhạc Phong cười đến không thở nổi, cổ lại bị cô ghì phát đau, cười mãi cười mãi liền ho khan: "Đường Đường, cô thả tay ra đi, tôi xin lỗi cô, chân thành xin lỗi."

Quý Đường Đường nới lỏng tay, hung dữ nhìn chằm chằm Nhạc Phong: "Mau xin lỗi!"

Xem tình hình, nếu không nói xin lỗi, cô sẽ cắn anh hai phát.

Nhạc Phong xoa xoa phần cổ bị đau, lại hắng giọng một cái, ánh mắt nhanh chóng quét qua vùng dưới xương quai xanh của cô một vòng, nín cười xin lỗi cô: "Tôi sai rồi."

"Sai ở đâu?!" Quý Đường Đường hung tợn hỏi tới.

Vẻ mặt của Nhạc Phong hết sức chân thành: "Không phải là A, phải đến C, độ bao nhiêu mút vẫn là C."

Lần này anh đã có kinh nghiệm, trước khi Quý Đường Đường biến sắc đã tông cửa xông ra ngoài trước, chờ đến lúc Quý Đường Đường đuổi theo tới nơi, anh đã nhanh nhẹn chạy xuống dưới lầu, mấy bậc thang cuối còn

phải nhảy xuống, làm cho Thạch Đầu đang ngủ gà ngủ gật lập tức tỉnh lại, mờ mịt ngẩng đầu nhìn lên lầu.

Quý Đường Đường đuổi không kịp, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Nhạc Phong dưới lầu, Nhạc Phong ngẩng đầu lên, hai tay gác ra sau đầu, rất chi là đắc ý hếch hếch cằm với cô.

Quý Đường Đường chợt nhớ đến hình như ngay tối hôm nay, mấy tiếng đồng hồ trước, cô cũng từng dùng mảnh khóe dùng từ ngữ để công kích Miêu Miêu tương tự.

“Mẹ nó chứ, đúng là quả báo tới nhanh.” Hít một hơi khí lạnh xong, cô dùng một câu chữi thề để kết thúc.

Chương 12

Quý Đường Đường tối hôm trước lặn qua lộn lại quá muộn, ngủ một giấc thật trầm, đến chiều hôm sau mới bị tiếng gõ cửa đánh thức, Thạch Đầu vừa gõ cửa vừa gọi cô: “Quý tiểu thư, người của đồn công an đến rồi, đang chờ chị để hỏi chuyện đấy.”

Quý Đường Đường đầu tiên còn đang mơ màng, sau mới đột nhiên nhớ đến câu Nhạc Phong nói với cô tối qua, vội vàng bò dậy từ trên giường, chỉnh trang qua một chút rồi theo Thạch Đầu xuống lầu, rốt cuộc trong lòng vẫn có chút không chắc chắn, hỏi Thạch Đầu: “Nhạc Phong dậy chưa?”

Thạch Đầu lắc đầu: “Đi gọi một lần rồi, anh Phong Tử nói, hôm qua anh ấy mệt ghê gớm, tôi mà còn dám gọi anh ấy nữa, anh ấy sẽ lột da tôi.”

Quý Đường Đường nhìn Thạch Đầu mặt đầy vẻ sợ sệt, không hiểu sao lại thấy vô cùng buồn cười, suy nghĩ một chút lại hỏi: “VẬY THÂN CÔN ĐÂU?”

“Trời chưa sáng đã vác túi chạy đi rồi, bảo là muốn vào núi tìm nữ quỷ.”

Quý Đường Đường thật cảm khái, Thân Côn này, quả nhiên không phải cùng một băng tần với cô...

Đồn công an cử hai người tới, một già một trẻ, đang vừa uống cà phê vừa tán gẫu với Thập Tam Nhận trong phòng khách, Cổ Thành không tính là lớn, cảnh dân cơ bản là cùng một nhà, hai người kia đã gặp Thập Tam Nhận không chỉ một lần, nói chuyện cũng thân thiện, trái lại không giống đến tra án chút nào.

Quý Đường Đường coi đến cửa điều tra tình hình với lấy khẩu cung tội phạm hiềm nghi là một, nhớ lại trong mấy bộ phim truyền hình, hình như toàn phải đến đồn cảnh sát, còn bị đèn chiếu thẳng vào mặt rồi bị người ta vỗ bàn quát tháo gì đó, trong lòng có chút căng thẳng, anh cảnh sát Tiểu Lý trẻ hơn vừa thấy cô xuống, nhếch miệng cười một tiếng, lại rất

vui vẻ: “Bạn trai cô đâu, không đi cùng cô à?”

Đại não của Quý Đường Đường nhất thời đình trệ, quên mất bạn trai của mình hẳn là Nhạc Phong, lúng ta lúng túng không nên lời, Thập Tam Nhận thì ngược lại, nghe vậy, chị ta nhìn cô một cái, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Người cảnh sát già hơn họ Trương, thái độ cũng hòa hảo vô cùng: “Nghe nói hai anh chị tối qua cãi nhau hả? Cô gái trẻ, đừng có mới cãi nhau có một tí mà đã học mấy cô nữ chính trong tiểu thuyết tình cảm chạy lung tung khắp nơi, xảy ra chuyện gì lại không tìm được đâu.”

Thái độ của họ ôn hòa, Quý Đường Đường cũng bớt lúng túng, tiếp đó nói chuyện cũng rất thuận lợi, chẳng qua chỉ hỏi thăm tình huống cụ thể một chút, đến lúc hỏi đến bộ dạng của gã kia, Quý Đường Đường miêu tả là “Dáng dấp rất hung hãn, khá to khỏe, rất đen”, anh chàng Tiểu Lý kia ngay cả ghi chép cũng lười phải ghi, nhìn cô vui vẻ: “Cô gái trẻ, người xấu thẳng nào chẳng như vậy.”

Quý Đường Đường cũng đã nhìn ra, bọn họ chẳng qua chỉ đi cho có lệ, không hề để tâm lắm.

Quả nhiên, hỏi xong, bọn họ cũng không vội đi ngay, lại trò chuyện với Thập Tam Nhận một lúc, Quý Đường Đường ngồi bên cạnh nghe, mới biết cô gái bị hại tên là Trì Hồng Anh, thỉnh thoảng cũng hát ở Đăng Hồng Cửu Lục, mọi người đều gọi cô ta là Anh Tử, nghe ý tứ trong lời kể của bọn họ thì cô Anh Tử này hình như cũng làm mấy vụ buôn bán da thịt, đây có lẽ là nguyên nhân khiến bọn họ hờ hững như vậy, anh chàng Tiểu Lý kia còn như oán trách nói: “Cô gái này nếu biết giữ mình trong sạch một chút thì đâu đến nỗi xảy ra chuyện đúng không?”

Lão Trương tiếp một câu: “Mấy cái cô ở Đăng Hồng Cửu Lục cô nào mà chẳng như vậy, cậu xem cô Phương Lộ Diễm kia chẳng phải cũng thế hay sao, mới hỏi cô ta có mấy câu thôi mà mặt đã nhăn nhó như bà cụ ấy.”

Tiểu Lý nghe đến cái tên này liền cau mày: “Tôi không tin cô ta không

thấy gì cả, tối qua là cô ta tạm thời thay ca cho Trì Hồng Anh, Trì Hồng Anh đi làm gì, cô ta có thể không biết tí nào được hay sao?"

Lão Trương than thở: "Ai cũng sợ rước họa vào thân, cô ta nói không biết, cậu có cạy được miệng cô ta ra không?"

Quý Đường Đường lẳng lặng ghi nhớ cái tên Phương Lộ Diễm này.

Hai viên cảnh sát ngồi một lúc rồi mới đi, Thập Tam Nhận bảo Tiểu Mễ tiễn bọn họ, chờ những người khác đi ra ngoài hết, chị ta đột nhiên hỏi Quý Đường Đường: "Cô qua lại với Phong Tử từ bao giờ?"

Quý Đường Đường giật bắn người, hàm hồ đáp: "Khoảng... khoảng gần nửa năm."

Thập Tam Nhận sửng sốt một chút, lại hỏi cô: "Phong Tử vì cô nên mới chia tay với Miêu Miêu?"

Quý Đường Đường lại ậm ừ quanh co lòng vòng cho xong, không chú ý đến sắc mặt của Thập Tam Nhận càng lúc lại càng khó coi.

Sau khi lấp liếm qua loa với Thập Tam Nhận, Quý Đường Đường lựa thời cơ đi về phía Thạch Đầu hỏi thăm: "Cái cô Phương Lộ Diễm ở Đãng Hồng Tẩu Lục kia, cậu có biết không?"

Thạch Đầu suy nghĩ một lúc lâu: "Là A Diễm ấy hả, biết chứ, đối thủ một mất một còn với bà chủ của chúng tôi."

Quý Đường Đường mờ mịt: "Tại sao lại gọi là đối thủ một mất một còn?"

"Tình địch ấy." Thạch Đầu cường điệu: "Cô ta thích một người, chính là Diệp công tử ở quán bar Hạ Thành. Nhưng mà Diệp công tử lại thích bà chủ của chúng tôi, chị bảo vậy không gọi là tình địch thì gọi là gì?"

Thời buổi này mà còn có người được gọi là 'Công tử'? Quý Đường Đường rửa thầm một câu bảnh chọe trong lòng, lại hỏi Thạch Đầu: "Cô A Diễm đó có dễ nói chuyện không? Tôi có chút chuyện riêng muốn hỏi thăm cô ta một chút."

Thạch Đầu lắc đầu: "Khó nói chuyện lắm, sớm nắng chiều mưa, quá nửa

là sẽ không để ý đến chị."

Nghĩ một chút lại cười rộ lên: "Bảo anh Phong Tử đi hỏi đi, A Diễm thích anh Phong Tử đấy, chị không biết à?"

Té ra còn có màn kinh hỉ này, Quý Đường Đường mở cờ trong bụng, lôi kéo Thạch Đầu định đi tìm Nhạc Phong, Thạch Đầu cuống lên liên tiếp khoát tay: "Tự chị đi đi, phòng 102 ở sân sau ấy, sáng tôi có vào nên cửa không khóa đâu, anh Phong Tử bảo, tôi mà đến nữa là anh ấy lột da đấy."

Quý Đường Đường nén cười bỏ đi, Thạch Đầu rướn cổ ra nhìn theo cô, đang không đề phòng đã bị vỗ ngay một phát vào đầu, quay lại nhìn mới thấy Thập Tam Nhạn sắc mặt không được tốt cho lắm: "Đừng có cợt nhả với khách không quen."

Thạch Đầu ồ một tiếng, không dám nói nữa, neho mắt nhìn Thập Tam Nhạn rời đi, cậu ta lén buôn chuyện với Tiểu Mễ: "Bà chủ của bọn mình hình như không thích cái chị Quý tiểu thư này lắm thì phải."

* * *

Nhạc Phong quả nhiên vẫn còn đang ngủ, Quý Đường Đường do dự một chút, vẫn bước tới cạnh giường ngồi xuống, sau đó lay lay cánh tay anh: "Này, Nhạc Phong, Nhạc Phong!"

Nhạc Phong mở mắt, vô ý thức nhìn cô một cái, theo bản năng lại định kéo chăn trùm lên đầu, Quý Đường Đường vội vàng túm lấy góc chăn không cho anh kéo: "Này Nhạc Phong, dậy đi, có chuyện cần nói với anh đây."

Nhạc Phong mở mắt một cái, lại nhanh chóng nhắm lại, miệng lầm bầm: "Đường Đường, cô là đẹp nhất, tôi muốn đi ngủ."

Câu tăng bốc này quá giả dối, Quý Đường Đường cố ý không để cho anh được yên ổn: "Không có cửa đâu, Nhạc Phong, anh dậy đi cho tôi!"

Nhạc Phong rốt cục cũng ý thức được mình đừng mong mà ngủ được, anh thốt khổ rên rỉ một tiếng: "Tổ tông à, cô lại định làm gì nữa hả!"

Quý Đường Đường cười hì hì ghé sát lại gần anh: “Nhạc Phong, trông anh đẹp trai, anh giúp tôi đi tìm A Diễm một lần đi, chính là cái cô A Diễm ở Đảng Hồng TỬ LỤC kia ấy.”

Nhạc Phong rớt cục cũng mở mắt nhìn cô: “Tìm cô ta làm gì?”

“Hỏi chuyện tối hôm qua, hôm nay người của đồn công an tới rồi, bọn họ nói người bị hại kia tên là Trì Hồng Anh, cũng hát ở Đảng Hồng TỬ LỤC như A Diễm, còn nói ngày hôm qua là A Diễm thay ca cho cô ta, có thể A Diễm biết được chuyện gì đó.”

Nhạc Phong mặt không biểu cảm: “Vậy để cho người của công an đi mà tra hỏi.”

“Bọn họ hỏi không ra, còn nói A Diễm không để ý đến bọn họ. Nhạc Phong, không phải A Diễm thích anh sao, anh đi hỏi cô ta một chút coi.”

Nhạc Phong nhìn Quý Đường Đường, tiếp tục mặt không biểu cảm: “Đường Đường, cô biết tại sao A Diễm lại thích tôi không?”

“Không biết.”

Nhạc Phong vụt một cái ngồi bật dậy từ trên giường, hung tợn gào lên với cô: “Bởi vì ông đây từ xưa tới nay không bao giờ gọi người khác rời giường vào lúc người ta đang thềm ngủ!”

* * *

Nửa tiếng sau, Nhạc Phong bắt đầu ăn sáng, Quý Đường Đường ngồi bên cạnh mép bàn, hai tay chống cằm mong đợi nhìn anh, đầu óc Nhạc Phong lúc này đã vận hành trở lại, nhíu mày nhìn cô: “Cô muốn tra chuyện tối hôm qua làm gì hả?”

“Thì là... tra thôi.” Quý Đường Đường hàm hồ đáp.

Nhạc Phong hiểu rõ tính tình của cô, biết có hỏi nữa cũng vô ích: “Mỗi lần cô xuất hiện ở chỗ nào là y như rằng chỗ đó có chuyện kỳ quái xảy ra. Lần này nói trước thì tốt hơn, không được giống như ở Ca Nại, dẫn người về đến tận nhà, chị Nhạn Tử nhất gan lắm, không chịu nổi mấy cú hù dọa

của cô đâu.”

“Sao có thể.” Quý Đường Đường liên mồm đáp ứng.

“Lời nói của cô mà tin được, heo mẹ cũng biết leo cây.”

...

Hai người chọc ngoáy lẫn nhau, trước khi ra cửa vẫn còn chẳng ai nhường ai, Thập Tam Nhận tựa vào cửa dõi mắt nhìn hai người đã đi xa, lúc Tiểu Mễ đi qua, Thập Tam Nhận đột nhiên hỏi cô bé: “Tiểu Mễ, Phong Tử với cái cô Quý tiểu thư này, em thấy có xứng đôi không?”

Tiểu Mễ không đoán ra được được ý tứ của Thập Tam Nhận: “Em cảm thấy rất xứng mà.”

Thập Tam Nhận ừ một tiếng, không nói gì nữa, khoảng thời gian kế tiếp, cô im lặng đến dị thường, ngồi trên chiếc sofa bên cạnh cửa sổ ngắm người, thậm chí còn rất khác thường châm một điếu thuốc, khi hút được một nửa mới nhận ra mặt trời sắp xuống núi, chân trời là một mảng rắng đỏ, đỏ ối tựa như nhuộm một tầng huyết sắc.

Có người vào cửa, Tiểu Mễ bước lên chào hỏi: “Ông chủ Mẫn, hôm nay sao lại rảnh rồi có thì giờ đi dạo thế này?”

Mẫn Tử Hoa? Thập Tam Nhận sững sốt một chút, cô nhìn về phía Mẫn Tử Hoa, nhưng không hề đứng dậy, chỉ dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở xuống gạt tàn.

Sắc mặt của Mẫn Tử Hoa có điểm lạ, anh ta bước thẳng tới, ngồi xuống phía đối diện với Thập Tam Nhận, do dự mấy lần vẫn không mở miệng được.

Thập Tam Nhận cười lên: “Sao vậy hả Tử Hoa, hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây? Không phải anh vì A Diêm nên định đến tìm Phong Tử gây sự đấy chứ?”

Mẫn Tử Hoa lắc đầu một cái: “Chị Nhận Tử, có chuyện, tôi không biết có nên nói hay không. Nhưng mà có liên quan đến A Thành, tôi nghĩ, vẫn nên

cho chị biết thì tốt hơn."

Trái tim Thập Tam Nhận đập thịch một tiếng, theo bản năng ngồi thẳng người dậy: "Chuyện gì vậy?"

"Tối hôm qua, ở Đàng Hồng Tửu Lục. Bên ngoài có một cô gái đi ngang qua, chị có nhớ không?"

Nhớ chứ, chẳng những nhớ, cô ta bây giờ còn đang ở Phong Nguyệt kia kìa, Thập Tam Nhận nghĩ vậy, lời ra đến cửa miệng lại thành: "Sao thế, anh nhầm trùng rồi hả? Tôi thấy cô bé đó cũng chỉ thường thôi mà."

"Không phải thế..." Mẫn Tử Hoa khó mà hé răng, anh ta do dự một chút, móc ra từ trong túi quần một tấm ảnh, đặt lên bàn chuyển đến trước mặt Thập Tam Nhận.

Thập Tam Nhận chỉ liếc một cái là vui sướng, cô nhận ra đó là Quý Đường Đường, mặc một chiếc áo phong màu trắng in hình con mèo máy, váy ngắn nhiều màu, buộc tóc đuôi ngựa, đang ôm một chiếc vợt cầu lông trong ngực, ăn mặc kiểu sinh viên đại học, hẳn là đã chụp từ mấy năm trước.

"Được lắm Tử Hoa." Thập Tam Nhận cầm tấm ảnh lên nhìn nhìn, sau đó lại lật mặt sau lên: "Anh ngay cả ảnh của người ta hồi trước cũng có? Anh thầm yêu người ta bao nhiêu năm rồi? Cô bé này khá hơn A Diễm nhiều, anh việc gì phải rúc vào cặp sừng trâu của A Diễm kia chứ..."

Cô chợt im bặt.

Đằng sau tấm ảnh rõ ràng viết mấy chữ.

Thịnh Hạ, chụp tháng 6 năm 2008.

"Chị thấy rồi đấy." Yết hầu của Mẫn Tử Hoa lặn lộn: "Đó là ảnh của Tiểu Hạ, A Thành giữ lại. Cho nên chị Nhận Tử, tối qua nhìn thấy cô gái kia, cả người tôi cứ như trống rỗng..."

Thập Tam Nhận chợt ném tấm ảnh lại mặt bàn: "Anh nghĩ nhiều quá chẳng Tử Hoa, Tiểu Hạ không phải đã chết từ nhiều năm trước rồi hay

sao."

"Đây chính là chuyện tôi muốn nói với chị." Mẫn Tử Hoa chỉ cảm thấy khó mà mở miệng được: "Tối qua, tôi đã gọi điện cho A Thành."

Thập Tam Nhận ngẩng đầu nhìn anh ta, Mẫn Tử Hoa có chút hoảng, vội vàng giải thích: "Không phải là tôi muốn phá hoại quan hệ giữa hai người, tôi chỉ là... chị biết tôi là bạn cùng phòng với A Thành mấy năm đại học, tôi cũng quen Tiểu Hạ, mặc dù không nói chuyện được mấy lần, nhưng coi như cũng là bạn bè. Thấy cô gái kia, tôi không nhận được..."

Giọng nói của Thập Tam Nhận có chút run rẩy: "Sau đó thì sao?"

"Lạ là lạ ở thái độ của A Thành, lần này ở Hải Thành, không biết đã xảy ra chuyện gì, cậu ta nhận được điện thoại xong hình như không hề giật mình chút nào, cậu ta nói sẽ về ngay lập tức, chắc chỉ khoảng hai ngày là về tới nơi, bảo tôi dù bằng bất cứ phương pháp gì, nhất định phải tìm thấy cô gái kia trước, cậu ta bảo tôi nhất định phải tìm được..."

Thập Tam Nhận cảm thấy lỗ tai ong ong, Mẫn Tử Hoa hình như còn nói gì đó với cô, cô chỉ không tài nào nghe nổi, mờ mịt nhìn anh ta: "Anh nói gì cơ?"

"Tôi nói là." Mẫn Tử Hoa lặp lại một lần: "Cái cậu em đó của cô, tên Phong Tử ấy, hình như quen cô gái kia phải không? Có thể hỏi thăm từ phía cậu ta được..."

"Phong Tử không quen cô ta." Sau vài giây trầm mặc, Thập Tam Nhận bỗng tỉnh táo lại: "Tối qua tôi đã hỏi cậu ấy, cậu ấy nói chỉ gặp thoáng qua, va chạm một chút, cụ thể không rõ ràng lắm."

"Vậy sao?" Sắc mặt Mẫn Tử Hoa có vẻ thất vọng rõ ràng: "Cổ Thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm người, nhất thời đúng là khó giải quyết."

"Đúng vậy." Thập Tam Nhận cười cười: "Hay là vậy đi Tử Hoa, du khách đến Cổ Thành kiểu gì cũng phải dừng chân, anh thử đi hỏi thăm mấy

khách sạn lớn xem có ai như vậy không, có lẽ có thể có chút đầu mối."

Mẫn Tử Hoa thở dài: "Tôi cũng nghĩ thế, tạm thời, hình như cũng chỉ có thể như vậy."

Chương 13

Đến được cửa Đàng Hồng TỬ LỤC, trời đã sẩm tối, mặc dù còn chưa đến thời điểm náo nhiệt nhất, nhưng Cổ Thành là địa điểm du lịch nổi tiếng, điều này cũng khiến cho quán bar có không ít hơi người — từ ngoài cửa nhìn vào đã thấy bóng người qua lại ở bên trong, đã có không ít khách.

Nhạc Phong bảo Quý Đường Đường đứng bên ngoài chờ: “Cô đừng vào cùng tôi, đứng đây chờ được rồi.”

Quý Đường Đường không đồng ý: “Tại sao phải thế?”

Nhạc Phong vặn cô: “Cô đã thấy thằng đàn ông nào đến quán bar sán tỉnh mà còn mang phụ nữ đi theo không? Hơn nữa, trông cô xấu xí như vậy, cô đi theo tôi vào, các mỹ nữ thấy thẩm mỹ tôi kém như thế, còn nói chuyện với tôi nữa được hay sao?”

Quý Đường Đường khinh bỉ hừ một tiếng: “Anh đi của anh, tôi đi của tôi, chúng ta giả vờ không cùng một đường không được hay sao? Quán bar này người đến người đi, tôi cứ đứng đó không đi vào — anh tưởng tôi là mèo chiêu tài chắc?”

Nhạc Phong bó tay, đành phải nhượng bộ: “Vậy nếu có gã nào tiếp cận cô, đừng có để ý đến hắn đấy, chẳng được mấy kẻ tốt đẹp đâu.”

Quý Đường Đường đầy thâm ý nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong lại bổ thêm một câu: “Người quân tử được như gia đây, tuyệt đối là thiếu số.”

Hai người thật sự bước vào Đàng Hồng TỬ LỤC cách nhau một khoảng thời gian, Quý Đường Đường vào sau, đẩy cửa ra, ánh mắt tùy ý đảo quanh, đã thấy Nhạc Phong đang ngồi trên chiếc sofa nhỏ kê trong góc, ánh đèn màu sắc mập mờ phủ xuống từ trên đỉnh đầu, trên bàn có hai ly rượu cocktail màu xanh biếc, đối diện chiếc bàn là một mỹ nữ, tóc dài, trời lạnh như vậy mà mặc váy dài thêu theo kiểu Thái và áo yếm, dây thắt màu đỏ lượn quanh phần cổ trắng nõn, cực kỳ khiến cho người ta phải mơ màng.

Đây chắc chính là cô Phương Lộ Diễm gì đó rồi, Quý Đường Đường bĩu môi: ăn mặc cũng bạo dạn quá đấy, là định ép người ta phạm tội hay sao.

Cô giả bộ lơ đãng nhìn xung quanh một chút, lượn lơ ngời xuống một cái bàn ở gần đó, Nhạc Phong cũng đã thấy cô, thừa dịp A Diễm không chú ý liền nhướn nhướn mày với cô.

Quý Đường Đường bốc hỏa trong lòng, có chút hối hận mình không có di động, nếu có thì đã có thể nhắn tin cho Nhạc Phong rồi: nhắc nhở anh ta đi thẳng vào vấn đề, đừng có ở đó mà cợt nhả.

Được một lúc, không biết hai người đó nói gì, A Diễm lại đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế sofa Nhạc Phong đang ngồi, cái ghế này vốn dành cho một người, Nhạc Phong mặc dù đã dịch ra bên cạnh nhưng A Diễm vẫn không có chỗ, gần như quá nửa là ngồi lên đùi Nhạc Phong, về mặt anh trái lại rất bình tĩnh, vươn tay tự nhiên vòng qua thắt lưng A Diễm, A Diễm cười ngọt ngào cúi người xuống, ghé sát tai Nhạc Phong nói gì đó.

Quý Đường Đường lòng tràn ngập phần nộ, quay đầu sang phía con phố, lòng nhủ các người cứ chen chúc đến chết luôn đi, có bản lĩnh thì chen chúc trên xe bus ấy, tiết kiệm được một chỗ cho người già yếu gì đó.

Đang giận dữ, trên đầu chợt có người hỏi cô: "Tiểu thư, có thể mua cho cô một ly đồ uống được không?"

Quý Đường Đường giật bắn mình, ngẩng đầu lên nhìn, là một người đàn ông trung niên mặt đầy râu quai nón, tóc buộc thành một dóm ở đằng sau, rất có khí chất u buồn của nghệ thuật gia, nếu là bình thường, nhất định cô sẽ lịch sự từ chối, nhưng đang ở Đẳng Hồng Tử Lục, hình như cũng nên nhập gia tùy tục một chút thì hơn?

Ông anh râu quai nón kia rất quen cửa quen nẻo ngồi xuống đối diện cô, giơ tay gọi phục vụ tới, gọi hai ly Baileys, lời đạo đầu tương đối đường đột: "Tiểu thư, vừa nhìn đã thấy cô là người có chuyện xưa rồi."

Quý Đường Đường thiếu chút nữa bị sét đánh, cô nghĩ ít nhất cũng phải

hỏi xem từ đâu đến hay bao nhiêu tuổi, làm công việc gì trước nữa kia, không ngờ tới vừa mở miệng đã là một đề tài đầy tính văn nghệ như vậy, không biết nên đáp thế nào, nửa ngày mới bật ra một chữ: “Ừ.”

“Tôi đoán ra được mà.” Râu quai nón cảm khái, sau đó châm thuốc, dưới ánh mắt chờ đợi chết lặng của Quý Đường Đường, chậm rãi nhả ra một vòng khói hoàn mỹ: “Cô vừa mới bước vào quán, tôi đã chú ý đến cô, cô biết tại sao không?”

Da mặt Quý Đường Đường đã co giật: “Không biết.”

“Bởi vì trên người cô có một thứ khí chất u buồn rất đặc biệt, vô cùng hấp dẫn tôi.” Ánh mắt của Râu quai nón trở nên mơ màng mà xa xăm: “Cô biết bức tranh Mona Lisa của Da Vinci chứ? Cảm giác cô lưu lại trong tôi, giống hệt như nàng vậy, nhưng sự u buồn của nàng ấy là vì tang tóc, hình tượng hóa mà cảm giác hóa, nhưng cô thì khác, sự u buồn của cô lại không tài nào cảm nhận được, tựa như một chiếc giếng sâu không thấy đáy, trên miệng giếng phủ đầy rêu xanh...”

Quý Đường Đường cảm thấy cái miệng giếng kia chính là chỗ mà Sadako trú ẩn, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Sadako bò ra từ miệng giếng, đang thất thần, chợt sầm một tiếng, có ai đó vỗ mạnh lên bàn, làm cô sợ đến mức run bắn.

Ngẩng đầu lên nhìn, là Nhạc Phong, sắc mặt đã âm u đến sắp chảy nước, A Diêm đứng đằng sau, có chút bối rối.

Quý Đường Đường mờ mịt, Nhạc Phong âm u liếc cô một cái, sau đó từ từ quay sang Râu quai nón, mặt không biểu cảm: “Vị tiên sinh này, anh có thể dập thuốc đi được không? Anh có biết làm vậy gây ảnh hưởng đến những khách bên cạnh không?”

Râu quai nón sững sốt một chút, tựa hồ như vô cùng không cam tâm bị mất mặt trước mặt phụ nữ: “Chỗ này hình như là khu hút thuốc.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Chỗ này không phải.”

Râu quai nón lại sững sốt một chút, bản thân cũng có chút không chắc chắn: "Tôi nhớ trước kia đúng vậy mà, đổi từ lúc nào vậy?"

"Đổi từ lúc ông đây ngồi bên cạnh!"

A Diễm ở đằng sau phì một tiếng bật cười: "Nhạc Phong, anh đừng trêu người ta chứ."

Râu quai nón tức giận, nhưng nhìn thấy tư thế kia của Nhạc Phong lại có chút sợ, điều thuốc trong tay ném không được không ném cũng không xong, Nhạc Phong lại hung dữ trừng mắt nhìn Quý Đường Đường một cái, ý tứ là: cô đang hoảng một chút cho tôi.

Quý Đường Đường lại chẳng hề sợ anh, thừa dịp người khác không chú ý, còn bày ra một vẻ mặt vô cùng khiêu khích, giống hệt như con chó săn nhỏ trừng mắt muốn cắn người vậy, lúc Nhạc Phong kéo A Diễm về chỗ ngồi, cô còn vô cùng nhiệt tình an ủi Râu quai nón: "Có một số kẻ không có tư chất như vậy đấy, đừng để ý đến anh ta."

Nhạc Phong tức điên chỉ muốn một cước đá bay cô ra ngoài, lúc ngồi trở lại ghế sofa, A Diễm không ngồi xuống nữa mà lại nửa quỳ cúi người trước người anh, hai tay vòng qua thắt lưng anh, đầu nhẹ nhàng gối lên đầu gối anh.

Nhạc Phong vươn tay chạm lên tóc cô ta: "Vở này ở đâu ra đây?"

A Diễm thủ thỉ tựa như rên rỉ: "Thế này thoải mái hơn."

Nhạc Phong cười lên, anh cúi người xuống, ghé sát lại bên tai A Diễm: "Tối qua Cổ Thành có án mạng, cô biết không?"

"Anh Tử phải không?" A Diễm miễn cưỡng đáp: "Có người đến có kẻ đi, có người sống có người chết, ngày nào cũng thế, quanh đi quẩn lại cũng thế thôi."

"Không nhận ra cô cũng triết lý ra phết đấy." Nhạc Phong bật cười: "Nghe nói hôm qua cô thay ca cho cô ta, cô không thấy điểm gì khác thường sao?"

A Điềm khẽ xoay mặt, đối diện với tầm mắt của Nhạc Phong, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Nhạc Phong, hôm nay tới chỗ em đi.”

Trái tim Nhạc Phong thót lên một cái, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thế không được, tôi sợ người hâm mộ kia của cô lại đến gây sự với tôi lắm.”

A Điềm cười phì một tiếng: “Anh ta là cái quái gì.”

Dừng một chút lại hỏi lại anh lần nữa: “Đến chỗ em nhé?”

Nhạc Phong lắc đầu, thân thể ngả về phía sau, lảng lảng bỏ cánh tay đang vòng qua thắt lưng mình của A Điềm ra: “A Điềm, cô biết mà, chị Nhạn Tử không thích tôi qua lại với cô cho lắm.”

A Điềm nhìn anh tựa như cầu khẩn, giọng nói càng thêm mập mờ: “Em không qua lại với anh, em cũng không cần anh chịu trách nhiệm. Chúng ta cùng vui vẻ một lần, cho nhau chút hồi ức tốt đẹp, được không?”

Nhạc Phong nhìn cô, chợt cười lên: “Lần trước gặp mặt, cô đã tâm sự với tôi rất nhiều, cô nói cô không sao quên được cái gã Diệp công tử kia — tôi từ xưa đến nay không bao giờ đụng vào người phụ nữ của kẻ khác cô hiểu không? Trong lòng cô đã nhung nhớ người khác, chung giường với tôi, cô không cảm thấy khó chịu hay sao?”

A Điềm cười rộ lên, hai bàn tay từ từ trượt xuống bắp đùi của anh: “Nhạc Phong, anh lắm quy củ quá, có một số chuyện, làm là sung sướng, việc gì phải lo nghĩ nhiều như vậy? Có lẽ thử một lần với em, suy nghĩ của anh sẽ thay đổi đấy.”

Nói xong, khóe môi ánh màu nhũ bóng khẽ cong lên, bàn tay dùng sức siết lại.

Nhạc Phong chỉ cảm thấy máu trong người oành một cái vọt lên tận óc, sau một khắc, không chút nghĩ ngợi, túm lấy bả vai A Điềm, đẩy bật cô ta ra ngoài, A Điềm bất ngờ không kịp đề phòng, cả người va vào bàn ngã xuống đất.

Râm một tiếng, cả quán bar đều kinh hãi, nhất thời yên tĩnh vô cùng,

chỉ còn lại tiếng đĩa hát cũ khẽ vang lên, đang phát một bài hát trước Giải phóng của một nữ minh tinh từng được mệnh danh là một thể hệ Yêu cơ, giọng hát trầm thấp mà hơi khàn khàn lượn lơ quanh quán rượu: Nếu như không có anh, em sẽ sống làm sao? Trái tim em tan nát, chẳng thể làm được gì...

Quý Đường Đường cầm ly Baileys trên tay, mới uống được ngụm đầu tiên, chuyện đã xảy ra, nhất thời không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn Nhạc Phong tức giận bỏ đi, chỉ cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao, không biết là mình có nên đi theo ra hay không — anh ta đến chào hỏi cũng không nói với mình một tiếng, cứ thế mà chạy theo như theo đuôi anh ta ra ngoài vậy có phải rất mất mặt hay không?

Đáp án của Quý Đường Đường là 'yes', cho nên cô ngồi im không nhúc nhích, cúi đầu uống thêm hớp nữa, còn chưa nuốt xong ngụm thứ hai, đã bị người ta túm tay xốc lên: "Đi!"

Nhạc Phong không biết đã quay trở lại từ lúc nào, kéo cô đi ra ngoài, Quý Đường Đường bị anh kéo lảo đảo một cái, cổ họng bị sặc rượu, ho đến đỏ cả mặt, rượu trong tay cũng vẩy ra khắp người, những người xung quanh đều dừng ra nhìn, chỉ có nhân viên phục vụ phản ứng kịp: "Này, này, cô ơi, cái ly đó là của chúng tôi, không thể cầm đi được!"

Ngay lúc trước khi bị túm ra khỏi cửa, Quý Đường Đường kịp thời ném cái ly lên chiếc sofa đệm mềm ở gần cửa.

Ra khỏi Đãng Hồng Tửu Lục, Quý Đường Đường hơi điên tiết, cộng thêm cánh tay bị anh siết chặt phát đau: "Này, làm gì thế, đừng kéo nữa được không?!"

Nhạc Phong buông tay, Quý Đường Đường cau mày vươn tay xoa xoa cánh tay: "Chẳng phải đang nói chuyện ổn thỏa sao, anh làm sao vậy?"

Nhạc Phong mặt lạnh tanh: "Cô là heo đúng không?"

Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, Nhạc Phong cười lạnh: "Rượu

của mấy gã đàn ông xa lạ trong quán rượu mời mà có thể uống được sao? Cô không sợ bị bỏ thuốc hả?"

"Đừng có viện cớ để trút giận được không?" Quý Đường Đường không hề lép vế: "Tôi không tin, chỉ bởi vì tôi uống của người ta một ly rượu mà anh lại xô A Diêm ra? Tôi hỏi anh làm sao hả, đừng có đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi được không? Hơn nữa, anh tưởng quán rượu là quấy thuốc hay sao, ngày nào cũng bỏ thuốc được?"

Vừa nói đến đây, ông anh Râu quai nón kia cũng bước ra, lúc này anh ta lại có chút khí khái anh hùng, đứng rõ xa gọi Quý Đường Đường: "Này, cô gái, không sao chứ? Cô quen người này không?"

Cả một bụng tức của Nhạc Phong đang không có nơi xả, hung tợn quát anh ta: "Biến, ông đây đang dạy vợ, mắc mớ gì đến anh!"

Quý Đường Đường cũng nổi giận: "Anh biến ấy, đừng có nhận vợ, ai là vợ anh?"

Râu quai nón bị Nhạc Phong quát cho như vậy, vốn đã định rút lui có trật tự, Quý Đường Đường vừa nói câu này, anh ta lại có thêm tí dũng khí: "Này, tôi bảo anh ấy, đừng có tùy tiện quấy rối con gái nhà người ta..."

Nhạc Phong giận quá hóa cười, đẩy Quý Đường Đường sang bên cạnh, siết nắm đấm bước nhanh về phía gã Râu quai nón kia, ấn tượng của Quý Đường Đường với Râu quai nón vốn không được tốt, thời khắc quan trọng anh ta lại dám xông ra bất bình thay, lập tức có thêm ba phần hảo cảm với anh ta, mắt thấy tư thế kia của Nhạc Phong, biết anh đã lửa bốc lên đầu không được bình thường rồi, nhanh chóng chạy qua chặn anh lại, vừa chặn vừa dậm chân: "A Diêm làm gì anh hả!"

Cô ta còn dám nhắc đến chuyện này, Nhạc Phong nghiêng rằng: "Ông đây muốn bóp chết cô!"

Quý Đường Đường thật sự cảm thấy tư duy của Nhạc Phong rất rối loạn: "Ai chọc giận anh thì anh đi mà bóp người đó ấy!"

Nhạc Phong ác lên, vươn tay bóp cổ cô: "Chính là cô chọc!"

Mặc dù anh chỉ làm bộ một chút nhưng tay cũng dùng lực, Quý Đường nhất thời hít thở khó khăn, nhanh chóng gấp khuỷu tay định huých vào nách anh, Râu quai nón kia nhìn mặt đoán ý, trực giác cảm thấy bắt đầu động tay chân rồi, vội vàng chạy lại can ngăn: "Anh anh... sao anh có thể đánh người nữa hả!"

Nhạc Phong tức điên: "Còn dám tới, ông đây đang lo không có người để đánh đây!"

Quý Đường thầm kêu không ổn, mắt thấy Nhạc Phong ra vẻ muốn đánh thật, vội vàng xông tới chặn giữa anh và Râu quai nón, cản tay anh lại không cho động thủ, cô vừa mới chắn như vậy, gã Râu quai nón kia biết mình đã được an toàn, dù sao cũng không bị thương được, gan lại càng to ra, còn nhào lên túm cổ áo Nhạc Phong.

Nhạc Phong tức hồng người: "Đường Đường cô tránh ra!"

Quý Đường Đường vánh hết cả đầu: "Chúng ta về đi được không?"

Nhất thời loạn thành một đồng, trong quán rượu đã có không ít người chạy ra ngoài xem náo nhiệt, trong đám hỗn loạn, chợt có người kêu to: "A, đồng chí cảnh sát, đồng chí cảnh sát, bên này!"

Sau một khắc, có người uy nghiêm quát lên: "Làm gì thế này hả? Muốn ngồi tù phải không!"

Quý Đường Đường liếc thấy người đến mặc một thân cảnh phục, lòng kêu toi rồi, chọc đến công an rồi, vội vàng buông tay đứng sang một bên, Nhạc Phong hừ lạnh một tiếng, kéo kéo cổ áo vừa bị Râu quai nón túm ra.

Râu quai nón vui như mở cờ: "Đồng chí cảnh sát, là anh ta, con gái nhà người ta không quen anh ta, anh ta còn lôi lôi kéo kéo, còn định đánh người nữa!"

Người nọ đi hai bước về phía bên này, bỗng 'A' một tiếng: "Này, là cô à cô gái!"

Hóa ra mình còn có cả người quen ở đây? Quý Đường Đường dạt dào phiền muộn, ngẩng đầu lên nhìn, cũng nhận ra: người kia là một trong số hai người cảnh sát đã từng đến khách sạn Phong Nguyệt gặp cô để điều tra tình huống, là người lớn tuổi hơn, lão Trương.

Lão Trương lại nhìn Nhạc Phong, cũng nhận ra anh: "Cậu không phải là bạn trai cô ta sao? Sao lại thế này? Cãi nhau?"

Sâu thẳm trong nội tâm của Quý Đường Đường có một giọng nói đang gào thét: Ông đây không có loại bạn trai thiếu tư chất như vậy như vậy như vậy!

Lờ mờ nhất chính là Râu quai nón, anh ta há miệng, nhìn Nhạc Phong một chút, lại nhìn Quý Đường Đường một chút: "Cô là vợ anh ta thật à?"

Ngay trước mặt cảnh sát, không thể để lộ, mặt của Quý Đường Đường co quắp hết cả lại, cô khó khăn dật ra mấy chữ từ kẽ răng: "Tôi... còn chưa vào cửa..."

Vào cửa hay chưa vào cửa cũng không thể an ủi tâm hồn đã bị thương tổn kia của Râu quai nón: té ra là vợ chồng son cãi nhau, lấy anh ta ra làm gia vị xúc tác...

Râu quai nón cứ thế bị tổng cổ, người vây xem thấy không còn gì hay để coi, cũng đều tản đi, lão Trương không đi vội, nhìn Nhạc Phong vui vẻ nói: "Tối hôm qua cậu nói bạn gái cậu đang hoảng sợ, bảo hôm nay hãy đến tìm cô ta, thật là một chàng trai rất biết săn sóc, sao nói cãi lộn là cãi lộn ngay được rồi?"

Lão Trương này, xem ra cũng là một người hay chuyện, Quý Đường Đường thở dài trong lòng, mong Nhạc Phong đừng để ý đến ông ta mà có tụ có tan đi, ai ngờ Nhạc Phong liếc cô một cái, đột nhiên buông một câu: "Cô ta rất hám tiền!"

Cái gì? Cặp mắt của Quý Đường Đường và lão Trương gần như trợn tròn cùng một lúc.

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, móc từ trong túi ngực ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lên: “Cô ta nhắm trúng cái dây chuyền vàng, sống chết âm ỉ đòi mua, hai ngày trước vừa mới mua cho cô ta cái vòng tay xong, đúng là lòng tham không đáy. Không mua cho cô ta cô ta còn làm âm lên, giữa đường giữa phố, thật không biết mất thể diện.”

“Vậy à...” Lão Trương có chút đồng cảm với Nhạc Phong.

Mặt của Quý Đường Đường đã xanh lè, trong lòng lòi Nhạc Phong ra mắng xối xả: cái con em anh, tôi nhìn trúng cái dây chuyền vàng lúc nào, đây là trò mèo của anh với Miêu Miêu thì có, lại chụp lên người tôi, anh tưởng tôi dễ chọc lăm đúng không?

Lão Trương lại quay ra khuyên Quý Đường Đường: “Cô bé, mắt đừng nên chỉ nhìn thấy mỗi tiền, quan trọng là đối xử tốt với cô, chứ dây chuyền vàng cũng chỉ là sợi dây thôi, không ăn được cũng chẳng mặc được, cần cái thứ đồ chơi đó làm gì.”

Quý Đường Đường giận quá hóa cười: “Sao lại không để làm gì, yêu đương bao nhiêu năm rồi, anh ta đã mua cho tôi cái gì chưa? Chỉ tặng mỗi cái vòng tay, mồm bảo là phỉ thúy, đưa đi kiểm tra hóa ra là bột đá ép, nhiều lắm cũng chỉ 80 đồng. Tôi có thiệt thòi hay không chứ? Lần nào đi ra ngoài ăn cơm cũng là tôi trả tiền, đồ anh ta mặc trên người có cái nào không phải do tôi mua? Ki bo đến tận bà ngoại nhà anh ta, mua tuýp kem đánh răng bánh xà phòng cũng phải đòi tiền của tôi, tôi muốn cái dây chuyền vàng chẳng lẽ là quá đáng hay sao? Không quá đáng đúng không?”

Lão Trương giật mình, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Phong nhất thời có thêm chút hàm ý như kiểu chuyên dùng để nhìn mấy gã trai bao ăn bám, đồng thời ông ta cũng nhận ra được quan thanh liêm khó quản việc nhà, đôi nam nữ này xem ra đều là cực phẩm cả, mình ít dây vào thì tốt hơn.

Lại lấy lệ nói đôi câu, lão Trương vội bỏ đi, chỉ còn lại Quý Đường Đường và Nhạc Phong nhìn nhau trừng trừng, xem ai có thể trừng chết người kia trước.

Cuối cùng, Nhạc Phong mở miệng trước, từng chữ từng chữ, tựa như hận không thể cắn cho cô hai phát: “Giỏi lắm Đường Đường, phải biểu diễn cơ đấy.”

Quý Đường Đường liếc mắt nhìn Nhạc Phong: “Như nhau cả thôi.”

Nói xong lại trừng nhau tiếp, cuối cùng Nhạc Phong không banh mặt nhịn cười nổi, vươn tay vò vò đầu cô: “Nhóc con, nói y như thật.”

Anh vừa mở miệng như vậy, Quý Đường Đường cũng không chơi trò u oán với anh nữa, cười hì hì hỏi anh: “A Điềm làm gì anh thế?”

Nhạc Phong trợn mắt nhìn cô một cái, không để ý đến cô, Quý Đường Đường mặt dày mày dạn tiếp tục hỏi: “Chuyện tôi bảo anh hỏi A Điềm, anh đã hỏi được chưa?”

“Chưa.”

Quý Đường Đường thất vọng: “Chẳng phải là A Điềm thích anh sao? Sao lại không hỏi ra được chứ?”

Nhạc Phong tức giận: “Bởi vì ông đây không muốn hiến thân vì cô!”

Câu này có chút khó lý giải, Quý Đường Đường cau mày suy nghĩ hàm nghĩa trong đó, đúng lúc này, di động của Nhạc Phong vang lên, anh nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi một chút, áp di động lên tai: “Chị Nhạn Tử.”

Dừng một chút, anh nhìn Quý Đường Đường: “Đúng rồi, Đường Đường đi cùng tôi. Đi đâu? Sao cứ nhất định phải bắt tôi đi cùng? Vậy... được rồi, tôi đi, để tôi bảo Đường Đường về trước.”

Cúp điện thoại, Nhạc Phong dặn dò Quý Đường Đường: “Chị Nhạn Tử vừa mới gọi điện, chị ấy sai Thạch Đầu đến chỗ bán buôn bán sỉ trong chợ chuyển rượu, sợ Thạch Đầu không làm được, bảo tôi đi theo trông coi cậu ta, Thạch Đầu bây giờ đang đợi tôi ở cửa Nam. Cô về khách sạn trước đi, đừng có mà tự đi tìm A Điềm hỏi lung tung, biết chưa?”

Quý Đường Đường có chút do dự: “Không hỏi cô ta, làm sao mà nghe ngóng được?”

Nhạc Phong tức giận: "Ông đây đã đồng ý thì nhất định sẽ hỏi thăm cho cô! Cô về khách sạn trước đi, trời tối rồi, đừng có mà chạy lung tung như con nhặng mất đầu, nghe chưa?"

Quý Đường Đường ừ một tiếng quay người đi, Nhạc Phong thở hắt ra, nhấc chân đi về phía cửa Nam, mới đi được hai bước, Quý Đường Đường lại gọi với anh từ phía sau: "Này, Nhạc Phong!"

Nhạc Phong quay đầu lại nhìn cô, Quý Đường Đường cười hì hì: "Đừng quên mua dây chuyền vàng cho tôi đấy!"

Chương 14

Lúc Nhạc Phong đến cửa Nam, Thạch Đầu đã sớm không chờ nổi, kéo cái cửa xe con ra hết nhìn Đông lại nhìn Tây, lúc thấy Nhạc Phong liền liên mồm oán trách: “Anh Phong Tử, anh nhanh lên đi, muộn rồi đấy.”

Chờ anh lên xe rồi, miệng của Thạch Đầu vẫn chưa ngừng lại: “Bình thường đều do em đi, lần này lại cứ nhất quyết bảo anh đi, cái này gọi là dùng người không khách quan, em phải kháng nghị với bà chủ.”

Nhạc Phong buồn cười, tiện tay vỗ lên đầu Thạch Đầu một cái: “Thằng thối tha này, học hành cũng được đấy nhỉ, đến câu dùng người không khách quan mà cũng biết dùng cơ đấy.”

Thạch Đầu vuốt đầu cười he he: “Không phải học lúc đi học, học trên tivi đấy.”

Từ Cổ Thành đến khu chợ, nghiêng trái nghiêng phải lòng vòng bảy tám lần, tốn một giờ mới đến cửa hàng bán buôn bán lẻ, đứng thấy Thạch Đầu tuổi còn nhỏ, cậu ta vô cùng thành thạo cầm đơn nhập hàng mặc cả nói chuyện tồn kho ưu đãi rồi trả lại hàng với ông chủ cửa hàng, rõ ràng là bình thường đã làm quen, trái lại, Nhạc Phong ở một bên chẳng có việc gì làm, đứng đó nghe hạ giá chiết khấu cũng chẳng hiểu mấy, cuối cùng phải mộng đứng dậy: “Thạch Đầu, cậu cứ lo liệu đi, anh ra ngoài đi dạo.”

Con phố chỗ cửa hàng bán buôn bán lẻ rất náo nhiệt, thứ gì cũng có, Nhạc Phong không muốn mua gì, chỉ tùy ý dạo quanh, lúc sắp đến cuối phố, bỗng thấy một cửa hàng đèn đuốc sáng trưng ở cuối, bước tới nhìn, là một tiệm vàng, tên nghe khá là sơn trại, ‘Kim Đại Phúc’.

Nhạc Phong thiếu chút nữa bật cười, còn Kim Lục Phúc* nữa kia kìa.

Vốn không định vào, đến lúc quay người lại đổi ý, đẩy cửa kính ra bước vào.

Ngoài cửa có một gã bảo vệ, nghe thấy tiếng hơi hếch mí mắt lên, xác

nhận Nhạc Phong không giống đến cướp bóc xong, tiếp tục cúi đầu ngủ gà ngủ gật, nhân viên cửa tiệm là một cô gái trẻ tuổi, đang soi gương sửa lông mày, thấy có khách bước vào, vội vàng cất luôn chiếc gương nhỏ đi: “Anh đẹp trai muốn mua gì vậy?”

Nhạc Phong không lên tiếng, cúi người chống tay lên quầy thủy tinh nhìn mấy chiếc dây chuyền vàng bên trong, cô gái trẻ kia nhìn mặt đoán ý: “Mua dây chuyền vàng hả? Muốn loại mảnh hay loại thô? Có mặt đeo hay không?”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút, khoe miệng dâng lên một nụ cười xấu xa, anh ngẩng đầu lên nhìn cô gái trẻ kia: “Người đẹp, có mạ vàng không?”

Cô gái kia sửng sốt một chút: “Anh đẹp trai à, chỗ chúng em là tiệm vàng, toàn là vàng thật cả!”

Nhạc Phong nhún nhún vai: “Tôi chỉ muốn mua mạ vàng thôi.”

Nếu là người khác, cô gái kia nhất định sẽ nhướn mày châm chọc, nhưng với loại họa thủy như Nhạc Phong thì đương nhiên là khác: “Chỗ chúng em ở đây toàn hàng thật thôi, sao mà có mạ vàng được? Anh đẹp trai, anh định tặng ai thế? Không phải tặng bạn gái đấy chứ? Bạn gái anh mà thấy anh đưa hàng giả, chẳng phải sẽ tức chết sao?”

Nhạc Phong bật cười: “Tôi còn đang sợ không tức chết được cô ta ấy chứ.”

Cô gái trẻ kia sửng sốt nửa ngày, mới chỉ đường cho anh: “VẬY anh qua chỗ quầy hàng cách đây một con phố mà xem, chỗ đó chắc là có... hình như là nhạ mạ vàng, mười đồng ba cái...”

Ánh mắt của Nhạc Phong lập tức lóe sáng: “VẬY có mặc cả được nữa không?”

Da mặt cô gái kia đã co rút: “Chắc... chắc là được...”

* * *

Nửa tiếng sau, Thạch Đầu chỉ huy đám giúp việc ở cửa hàng giúp bê

hàng chạy ra đón Nhạc Phong, trên tay anh đang vung vẩy một sợi dây chuyền, ánh vàng lấp lóe, độ kém chất lượng có thể thấy được qua một vòng màu vàng bị dính lên cổ tay.

Thạch Đầu rất khó hiểu: “Anh Phong Tử, anh nhật thứ đồ chơi này ở đâu ra đấy?”

Nhạc Phong trừng mắt: “Nhật? Chú mày thử đi nhật cho anh xem! Tốn mất ba đồng của anh đấy!”

Thạch Đầu nhăn mặt: “Mấy thứ đồ rởm này, bán cho em một đồng em cũng chẳng cần.”

Nhạc Phong lười phải để ý đến cậu ta: “Nhanh lên, anh còn vội về.”

Thạch Đầu dạ một tiếng, quay người làm một lúc, lại không nhìn được, chạy đến chỗ Nhạc Phong: “Anh Phong Tử, trong lòng em có một thắc mắc, em muốn hỏi mà lại sợ anh uýnh em, nhưng mà không hỏi, trong lòng em rất khó chịu...”

Nhạc Phong ừ một tiếng, tiếp tục quay dây chuyền: “Nói đi.”

Thạch Đầu nhìn sắc mặt của anh: “VẬY em hỏi nhé, nói trước rồi đấy, không được uýnh em.”

Nhạc Phong trừng mắt: “CÓ LỜI THÌ NÓI CÓ RẮM THÌ ĐÁNH, BÊN LA BÊN LÊN, VỪA MỚI VỀ NHÀ CHỒNG À?!”

Thạch Đầu hắng giọng một cái: “Anh Phong Tử, lúc anh chưa đến Cổ Thành, bà chủ bảo bọn em là anh sắp tới, còn nói là... anh thất tình, bảo bọn em đừng có mà nhắc đến chuyện này trước mặt anh...”

Động tác trên tay Nhạc Phong dừng lại.

Thạch Đầu nhắm mắt nói tiếp: “Nhưng mà em thấy, mấy ngày hôm nay anh vui vẻ lắm mà, đâu có giống thất tình, anh dọa bà chủ của bọn em đúng không anh Phong Tử?”

Thấy Nhạc Phong không lên tiếng, Thạch Đầu thử thăm dò gọi một tiếng: “Anh Phong Tử?”

Nhạc Phong ngẩng đầu lên, trên mặt không có biểu cảm gì, trong mắt toàn là sát khí: “Thạch Đầu, lại đây.”

Da đầu Thạch Đầu bắt đầu tê rần, trực giác cảm thấy mình sắp bị đánh: “Anh Phong Tử, em nói trước rồi mà, em đã nói thật rồi mà, đã bảo là không uýnh em rồi, ai da ai da anh Phong Tử...”

Nói chưa xong, Nhạc Phong đã tóm lấy cổ cậu ta, kiên quyết kéo cậu ta lại gần.

Thạch Đầu sắp khóc lên đến nơi: “Anh Phong Tử em sai rồi, anh đừng đánh vào mặt em, em vốn đã không đẹp trai rồi, đánh nữa thì hỏng mất.”

Nhạc Phong kẹp đầu Thạch Đầu dưới cánh tay, chẳng quan tâm cậu ta đã bị kẹp đến mức kêu cha gọi mẹ, mắt nheo lại nhìn về phương xa, tựa như một vị đại hiệp đã ẩn dật giang hồ đang nhớ lại quá khứ xa xưa: “Thạch Đầu, chúng ta là đàn ông, gãy răng phải nuốt luôn cả máu, không được học mấy cô gái trẻ kia, thất tình là đòi chết đòi sống, cậu hiểu chưa?”

Đáng thương cho Thạch Đầu cổ đã bị kẹp cho hằn một vòng, sao còn ‘lắng nghe’ Nhạc Phong dạy bảo được: “Anh Phong Tử, đau, đau...”

Nhạc Phong tiếp tục ‘dạy bảo’ cậu ta: “Làm sao cậu biết là trong lòng anh không khó chịu, đừng chỉ trông bề ngoài ra sao thì cho rằng nó là như thế, hiểu chưa?”

Thạch Đầu chỉ kềm nước giã lên đành dạch: “Hiểu rồi, hiểu rồi, anh Phong Tử, anh tha cho em đi.”

Cánh tay Nhạc Phong buông lỏng, thương hại nhìn gương mặt đã nghẹn thành màu gan lợn của Thạch Đầu, sau đó vô cùng thân thiết hỏi cậu ta: “Còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không?”

Thạch Đầu kinh hãi kêu lên một tiếng bắn ra đến ba mét: “Không có, không có! Thật sự không có!”

Tiếp đó, Thạch Đầu ra sức giúp mấy người làm thuê của cửa hàng chuyển rượu, không chịu lại gần Nhạc Phong, thỉnh thoảng có tiếp xúc

giữa ánh mắt thì cũng sợ đến mức giật mình thon thót.

Nhạc Phong mới đầu còn cảm thấy buồn cười, sau đó bất tri bất giác lại cảm thấy trong lòng đắng ngắt, anh rút di động, mở cuộc gọi đến được lưu lại của Miêu Miêu, nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn không ấn gọi.

* * *

Sau khi chia tay với Nhạc Phong, Quý Đường Đường chậm rãi đi về khách sạn, khi trời buổi tối rất thoải mái, gió mát lành lạnh thổi vào mặt, cô cúi đầu đá đá viên đá nhỏ, đá mãi đá mãi, viên đá bị cô đá cho lăn xuống cống, Quý Đường Đường rất không cam lòng đứng bên cạnh nắp cống nửa ngày trời mới phần nộ quay về.

Lúc đi ngang qua một cái ngõ, thấy trên mặt đất có mấy ô vuông vẽ bằng phấn để nhảy, mắt thấy bốn bề vắng lặng, cô bèn nhảy một lần, thoáng chốc như quay trở lại hồi còn bé, cùng cười cùng nghịch cùng chơi đùa với đám bạn thân, khi đó ngây thơ biết bao, cứ cho rằng cuộc sống sẽ mãi mãi tiếp tục như vậy, ai ngờ có một ngày, ngón tay út của vận mệnh lại đẩy cô ra rìa như thế này, cô đã bước trên một con đường hoàn toàn khác biệt.

Lúc về đến khách sạn, Quý Đường Đường ngạc nhiên nhận ra đèn ở trước quầy tắt ngúm, trong nhà không có ai, chỉ còn sót lại ánh sáng màu vàng mờ mờ của chiếc đèn treo tường khiến cho màu sắc của cả căn phòng trở nên xám xịt, cô có chút ngỡ ngàng, bước đến sau cửa tìm công tắc, thử mấy lần vẫn không phải, đang mờ mịt, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Thập Tam Nhận: “Đường Đường về rồi à.”

Quý Đường Đường sợ hết hồn, xoay người quay về phía Thập Tam Nhận thở hắt ra: “Bà chủ, chị làm tôi sợ muốn chết, chị đi đường chẳng có tiếng động gì cả.”

Vừa nói vừa nhìn xung quanh: “Sao không bật đèn vậy, Tiểu Mễ đâu rồi?”

“Cho con bé nghỉ một ngày, về nhà rồi.”

Quý Đường Đường sống sốt: “Vậy một mình chị có lo liệu công việc được không?”

Thập Tam Nhận cười cười: “Không phải còn có cô nữa hay sao.”

Vừa nói vừa dẩu miệng về phía một loạt bình nước dưới quây: “Đường Đường, giúp một tay cầm hộ mấy cái bình không lên, đi với tôi xuống bếp đổ nước vào đi.”

Quý Đường Đường không kịp phản ứng lại, đây là... đây là sai cô làm việc?

Cô mở to hai mắt nhìn Thập Tam Nhận, Thập Tam Nhận thúc giục cô: “Nhanh lên nào, cầm bình lên đi.”

Quý Đường Đường đành phải cúi người ôm hai bình nước lên, lòng tràn ngập không tình nguyện đi theo sau Thập Tam Nhận về phía sân, thành thật mà nói, bảo cô giúp chút việc cũng không thành vấn đề, nhưng thái độ kỳ quái này của Thập Tam Nhận khiến cho cô rất không hài lòng: nhờ người ta giúp một tay thì cũng phải cúi mình một chút chứ, vênh mặt hất hàm sai khiến như thế là thế nào?

Quý Đường Đường oán thầm: bà chị này, đúng là không khách khí với mình chút nào.

Trong sân tối như mực, mấy cây hoa chỉ còn trơ lại cành vươn ra trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng nhánh cây lại cọ vào đầu người ta, phòng bếp nằm ở góc sân, bóng đèn đang sáng, nhìn như đèn hoang lửa rừng, Quý Đường Đường chợt nhớ ra điều gì: “Thần Côn đã về chưa?”

“Vẫn chưa.”

Quý Đường Đường thầm than trong lòng, ngày hôm qua lúc mới gặp Thập Tam Nhận cũng đâu thấy chị ta khó chung đụng, hôm nay sao lại cảm thấy kỳ quái như vậy nhỉ? Nhạc Phong cũng không có ở đây, Thạch Đầu không có ở đây, Tiểu Mễ không có ở đây, đến cả Thần Côn cũng chưa

thấy về, khách trọ cũng không có mấy người thấy mặt, chẳng lẽ cô phải mắt to trừng mắt nhỏ với Thập Tam Nhận cả một buổi tối?

Cô quyết định đổ nước xong phải quay về phòng rửa mặt đi ngủ, tuyệt đối sẽ không đốt đèn nâng chén tâm sự đêm khuya gì đó với Thập Tam Nhận.

Mới nghĩ như vậy đã đến cửa phòng bếp, Thập Tam Nhận nghiêng người, để cho cô vào trước: "Tiểu Hạ, vào đi."

Quý Đường Đường ừ một tiếng, mới vừa đẩy cửa ra, đột nhiên phản ứng kịp, nhất thời lập tức bối rối, cô nhìn Thập Tam Nhận: "Chị gọi tôi là gì?"

Thập Tam Nhận cười cười, giọng nói rất bình tĩnh: "Tiểu Hạ à, sao không vào, Diệp Liên Thành đang chờ cô ở bên trong đấy."

Thập Tam Nhận nói một cách bình tĩnh tự nhiên như là chuyện đương nhiên như vậy, màn đêm xung quanh đen kịt, những nhánh cây đóng đưa trong bóng tối, Quý Đường Đường có một loại cảm xúc tức cười gần như hoang đường cùng với cảm giác như thời gian bị đảo lộn, nhất thời lại hoài nghi chính bản thân mình: cô đang trở về thời điểm khi còn được gọi là 'Tiểu Hạ'? Đó là mấy năm trước? Ba năm, hay là bốn năm?

Còn nữa, Thập Tam Nhận vừa mới nói gì?

"Diệp Liên Thành chờ cô ở bên trong."

Vài chữ ngắn ngủn nổ tung trong đầu cô, một cảm giác tê dại từ trong đầu chạy khắp thân thể, tựa như những con côn trùng đang ngo ngoài trườn qua mặt, từ bả vai bò xuống, xuôi theo khớp xương ở khuỷu tay, đến cánh tay, đến cổ tay, đến ngón tay, hai bình nước trống rỗng trong ngực lần lượt rớt xuống mặt đất, ruột bình trắng bạc vỡ tan, những mảnh vỡ nhỏ li ti văng khắp nơi.

Quý Đường Đường nhìn xuống tay mình, hai bàn tay của cô còn giữ nguyên tư thế ôm bình cứng đờ ở đó, trong nháy mắt không hề nghe sự sai khiến của đại não, run rẩy như đang co giật.

Một lúc sau, cô theo bản năng đẩy Thập Tam Nhận đang đứng chắn trước mặt ra: "Tôi không hiểu chị đang nói gì, tôi muốn về."

Thập Tam Nhận không nhượng bộ: "Trong lòng cô không có gì giấu giếm thì việc gì phải đi?"

Quý Đường Đường không dám đối diện với ánh mắt của Thập Tam Nhận, cô muốn tránh thoát khỏi Thập Tam Nhận: "Tôi không hiểu chị đang nói gì."

Thập Tam Nhận cười lạnh: "Không hiểu tôi nói gì, tại sao cô không dám đi vào gặp anh ấy?"

Quý Đường Đường bỗng trợn to hai mắt, đến giờ cô mới kịp nhận ra ý tứ của Thập Tam Nhận: Diệp Liên Thành ở trong phòng!

Cô không chút nghĩ ngợi, giơ tay đẩy Thập Tam Nhận ra, Thập Tam Nhận sớm đã đoán được cô sẽ làm vậy, ấn lấy vai cô trước cô một bước, đẩy mạnh cô về phía cửa.

Cửa khép hờ, Quý Đường Đường vấp phải bậc cửa, ngã thẳng vào trong, đau đến mức nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, Thập Tam Nhận bước vào ngay theo sau, sập thẳng cửa lại.

Trong phòng không có ai khác, cái gọi là Diệp Liên Thành, đều là giả dối.

Sau phút hốt hoảng ban đầu, cơn tức giận của Quý Đường Đường dâng lên tựa như thủy triều: "Con mẹ nó, chị chơi xỏ tôi!"

"Ai u, chửi bậy rồi cơ đấy, sớm biết cô không đơn giản rồi!" Thập Tam Nhận cười lạnh: "Mới đầu tôi không dám khẳng định cô là Thịnh Hạ, nhưng đạo hạnh của cô kém quá, mới thử có một lần đã lòi đuôi."

Quý Đường Đường nghiêng rằng đứng dậy từ trên mặt đất: "Đã bảo là không phải rồi, tôi chưa từng nói tôi là Thịnh Hạ."

Thập Tam Nhận cười rộ lên: "Đừng chống chế nữa, ở đây chẳng có ai cả, chỉ có hai ta thôi, còn giả bộ làm gì? Giả bộ cho ai xem? Cô bé, khi chưa ổn định ở Cổ Thành, tôi đã lăn lộn trên đường biết bao nhiêu năm rồi, những

kẻ trợ lý hơn cô gấp mười lần tôi cũng đã gặp, đừng có mà cứng miệng với tôi."

Bàn tay Quý Đường Đường chậm rãi siết chặt lại.

"Nghiêm túc mà nói, tôi với cô cũng chẳng có xô xát gì." Thập Tam Nhận từ từ ngồi xuống chiếc ghế con, lắc lắc ấm trà tử sa đặt trên bàn, phát hiện không có nước, lại đặt lại chỗ cũ: "Nhưng cô không nên trêu chọc Diệp Liên Thành rồi, lại đi trêu chọc Phong Tử."

Quý Đường Đường thật sự muốn chửi bậy tiếp.

"Cô biết Phong Tử thích Miêu Miêu đến thế nào không? Cậu ta có thể vì cô mà chia tay với Miêu Miêu, thì chính là thực sự thích cô. Nếu không có chuyện Diệp Liên Thành, tôi sẽ rất vui nếu cô và Phong Tử thành đôi. Nhưng có Diệp Liên Thành trước đó thì không được." Thập Tam Nhận nhìn thẳng vào mắt Quý Đường Đường: "Cô biết cô đã khiến cho Diệp Liên Thành sống dở chết dở bao nhiêu năm không? Cô có biết anh ấy vẫn không quên được cô không? Con mẹ nó, cô lại còn chết nữa, cô đóng phim đấy à, à đúng rồi, còn đổi tên nữa, Quý Đường Đường đúng không, cô đúng là chu toàn đến một giọt nước cũng không lọt!"

Bao nhiêu năm đã qua, lần đầu tiên nghe được đôi câu vài lời có liên quan đến Diệp Liên Thành, mắt của Quý Đường Đường thoáng cay cay, cô hít sâu một hơi, nhàn nhạt đáp lại một câu: "Tôi đã nói rồi, tôi không phải Thịnh Hạ, chị cứ tự ở đó mà hoang tưởng đi."

Thập Tam Nhận không để ý tới cô, tiếp tục tự nói: "Nếu cô chết thật thì không nói làm gì, Tiểu Hạ, cô biết tôi hận cô vì điều gì không? Tôi hận cô không lời nhấn nhủ không chịu trách nhiệm, nếu cô không thích Diệp Liên Thành, ít nhất hãy nói rõ ràng với anh ấy, dùng cái chết để trói buộc người ta là thế nào? Tử Hoa nói với tôi, Diệp Liên Thành cũng đã sắp tốt nghiệp đại học, con đường phía trước thênh thang rộng mở, Tiểu Hạ vừa mới chết, tất cả đều thay đổi, công việc, học vị, chẳng cần gì hết, chạy đến quán rượu ở Cổ Thành, sống vất vưởng chín tháng, sau đó người nhà tới

tìm, anh ấy cũng không về, mở quán rượu Hạ Thành, tiếp tục sống say chết mộng..."

Nói đến đây, chị ta cười lên: "Hạ Thành, Hạ Thành, nhắc đến suốt ngày, đến hôm nay tôi mới hiểu được ý nghĩa của cái tên này, Thịnh Hạ, Diệp Liên Thành, thật là nên thơ."

"Chị là bạn gái hiện giờ của Diệp Liên Thành?"

Từ khi nói chuyện đến giờ, lần đầu tiên Quý Đường Đường khá là bình thản mà mở miệng, Thập Tam Nhận có chút ngoài ý muốn, nhưng cùng với đó là một nụ cười mỉa mai khó có thể ức chế: "Bạn gái trước bắt đầu truy hỏi rồi hả?"

Quý Đường Đường mặt không chút biểu cảm: "Chị muốn tôi làm thế nào?"

Thập Tam Nhận sững sốt một chút: "Cái gì?"

"Tôi hỏi chị." Quý Đường Đường lặp lại lần nữa: "Chị muốn tôi làm thế nào?"

Thập Tam Nhận không trả lời ngay.

Muốn Quý Đường Đường làm thế nào, cô đã từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng cô không có đáp án.

Mới đầu, thật ra cô cũng rất rối loạn, chỉ cảm thấy lồng ngực bị nén chặt, chỉ muốn ép Quý Đường Đường thừa nhận thân phận Thịnh Hạ, rất nhiều thứ cần suy nghĩ, cô lại không suy nghĩ, đến tận lúc này, khi Quý Đường Đường đột nhiên bình tĩnh lại, Thập Tam Nhận mới bỗng dưng nhận ra, mình đã để sót rất nhiều thứ.

Vụ án đẫm máu của nhà họ Thịnh không phải là giả, lúc ấy có tin tức báo chí, có công an tham gia, mấy năm sau, Diệp Liên Thành đích thực hàng năm đều về Hải Thành viếng Tiểu Hạ, khi Thịnh Hạ trước mặt này xuất hiện lại lần nữa, cô ta có một chiếc thẻ chứng minh thư thực sự có thể tra trên mạng lưới liên lạc, tên trên chứng minh thư là Quý Đường Đường.

Lấy năng lực của một mình cô ta, với số tuổi hiện nay của cô ta, không thể nào suy tính chu toàn mà lâu dài như vậy được, có người đứng đằng sau sắp xếp cho cô ta hết thảy, con đường đã được dọn sẵn này, không phải đơn thuần chỉ là vấn đề tình cảm hay chạy trốn khỏi sự phản bội, đằng sau chuyện này có nguyên nhân, có chân tướng, Thập Tam Nhận cảm thấy, mình hiện giờ đang cách chân tướng đó rất gần, nhưng cô không dám vạch trần nó.

Cô không muốn làm đứa bé hiếu kỳ thám tử anh dũng đập vỡ nồi đất hỏi đến cùng gì đó, cô hy vọng tất cả những chuyện này chưa từng xảy ra, Thịnh Hạ đã chết ngủ yên dưới lòng đất, bên cạnh Nhạc Phong không hề xuất hiện cô gái tên Quý Đường Đường này — cô ta chưa từng xuất hiện, chưa từng khuấy động bất cứ một tia gợn sóng nào quanh bọn họ.

“Cách xa Nhạc Phong một chút, cũng cách xa Diệp Liên Thành một chút.”

Quý Đường Đường bật cười, trong mắt Thập Tam Nhận, nụ cười kia gần như ác độc: “Tại sao phải thế? Nếu tôi không làm thì sao? Chị có thể làm gì được tôi?”

Thập Tam Nhận cảm thấy có gì đó lạ lạ, chị ta đứng dậy: “Cô muốn làm gì...”

Còn chưa dứt lời, Quý Đường Đường đã vọt tới, Thập Tam Nhận theo bản năng giơ tay chặn cô lại, Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng, tay trái khống chế bả vai chị ta, tay phải trực tiếp ghì lấy cổ họng chị ta, vào lúc chị ta gần như chưa kịp phản ứng đã đẩy chị ta lên tường.

Thập Tam Nhận chỉ cảm thấy khó thở, lồng ngực phập phồng kịch liệt, bên tai vang lên giọng nói lạnh lùng của Quý Đường: “Chị rất thông minh, chị có đạo hạnh, miệng lưỡi chị rất lợi hại, bị chị bắt nạt như vậy, chị đã tìm ra tôi là Thịnh Hạ.”

“Nhưng tại sao chị không nghĩ tới, một kẻ vốn là người chết rồi, bỗng nhiên lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt chị, đằng sau chuyện này có vài bí

mặt không thể nói ra, chị lại nhất định phải vạch trần, chị có từng nghĩ đến hậu quả hay không?"

Tay cô thoáng dùng sức, ánh mắt Thập Tam Nhận dần mê man, đúng vào lúc chị ta cho rằng mình sẽ bị Quý Đường Đường bóp, tay của cô lại buông lỏng, Thập Tam Nhận mềm nhũn dựa vào vách tường trượt xuống đất, ho khan kịch liệt, thở hỗn hển từng ngụm.

Quý Đường Đường cúi người xuống ghé sát lại bên tai chị ta: "Chuyện tôi là Thịnh Hạ, chị hãy chôn vùi ở trong lòng, nếu chị nói ra, tôi sẽ giết chị trước, sau đó giết Diệp Liên Thành, Nhạc Phong tôi cũng giết!"

Cô không nhìn về mặt của Thập Tam Nhận nữa, quay người đi ra cửa, lúc đi ra đạp phải mảnh vỡ mạ bạc của ruột bình, dưới chân vang lên những tiếng nứt vỡ lách tách.

Khi đi ngang qua sân, có một cành hoa vươn ra quệt vào mặt cô, cô vươn tay hái cành hoa kia xuống, siết chặt trong lòng bàn tay, cành hoa gãy lìa, gai nhọn găm vào gan bàn tay, cả trái tim cũng đau đớn như vậy.

Nơi này, không thể ở lại nữa.

* * *

Một lúc lâu sau khi Quý Đường Đường rời khỏi, Thập Tam Nhận vẫn còn ngơ ngác ngồi trên đất, chuyện vừa xảy ra lúc này tựa như một giấc mơ, không phải cô chưa từng gặp những kẻ hung ác và những chuyện tàn bạo hung hãn, nhưng cô không sao liên hệ được những thứ đó với Quý Đường Đường.

Tiểu Hạ mà Diệp Liên Thành tâm tâm niệm niệm không phải như thế, Quý Đường Đường trước đó một ngày còn đấu võ mồm với Nhạc Phong căn bản cũng không phải như thế.

Sau khi bí mật bị vạch trần, cô ta đột nhiên biến thành một người khác, Thập Tam Nhận đến giờ vẫn không quên được sát khí và sự ngoan độc chột lóe lên trong ánh mắt của Quý Đường Đường, đó hẳn là một mặt mà

cô ta chưa bao giờ bộc lộ ra trước mặt người khác — Thập Tam Nhận cười khổ, mình sớm đã phải nghĩ đến, một cô gái một thân một mình bên ngoài, một cô gái về ngoài nhìn có vẻ yếu ớt ngoan ngoãn, nếu như sớm đã quen với cuộc sống phiêu bạt này, nhất định sẽ có bản lĩnh và tâm tư chống chọi lại gian khổ, chứ không phải là một người lấy sự lượng thiện hay may mắn mà đối mặt với trắc trở.

Cô ta đã đi chưa? Sau khi Phong Tử quay lại, mình nên giải thích thế nào?

Ngoài cửa vang lên tiếng động rất khẽ, giống như tiếng mảnh vỡ bị dẫm nát, Thập Tam Nhận cảnh giác ngẩng đầu: “Ai?”

Không có tiếng trả lời, chỉ có một cái bóng, dưới ánh đèn yếu ớt rọi xuống, len qua khe hẹp nơi cánh cửa đang để ngỏ, hẹp dài mà quái dị.

Trái tim của Thập Tam Nhận nhảy lên thành thịch, cô dựa vào vách tường đứng dậy, lại hỏi một tiếng: “Ai?”

* * *

Khi hai người Thạch Đầu quay lại, khách sạn Phong Nguyệt đã bị vây kín đến giọt nước cũng không lọt, chiếc đèn màu đỏ trên hai cái xe cảnh sát không ngừng lóe lên, khiến cho xung quanh lúc tối lúc sáng.

Thạch Đầu bước xuống xe trước, khó hiểu nhìn khách sạn Phong Nguyệt trước mặt: “Thế này là thế nào?”

Cậu ta vừa nói vừa chen vào bên trong, bên cạnh có người biết cậu ta, nhỏ giọng bàn tán: “Là nhân viên trong khách sạn, tên Thạch Đầu.”

Người nghe được vừa đáp lại vừa nhìn cậu ta, tự động dịch qua bên cạnh nhường đường cho cậu ta.

Tạm thời chưa ra một lối đi nhỏ, Thạch Đầu nhìn thấy Tiểu Mễ vốn đã nên về nhà nghỉ phép, đang ngồi trên chiếc ghế trước cửa khóc rống lên, trên người khoác một chiếc chăn mỏng, có một cảnh sát đứng bên cạnh an ủi cô.

Thạch Đầu nhìn mà mí mắt giật giật, cậu ta nuốt một ngụm nước miếng: “Tiểu Mễ, thế này là thế nào?”

Tiểu Mễ không lên tiếng, người cảnh sát kia lại nhìn cậu ta: “Cậu là nhân viên làm trong khách sạn của Thẩm Gia Nhận?”

Trong lòng Thạch Đầu dâng lên một dự cảm chẳng lành, giọng nói cũng run lên: “Phải.”

“Lúc xảy ra chuyện, cậu ở đâu?”

Nước mắt của Thạch Đầu bấy giờ đã rơi xuống: “Xảy ra chuyện gì hả? Tôi đi chuyển rượu, xảy ra chuyện gì vậy?”

Cậu ta hoảng hốt, chảy nước mắt nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng nhìn Tiểu Mễ: “Xảy ra chuyện gì rồi, xảy ra chuyện gì hả? Tiểu Mễ, đang hỏi cô đấy!”

Chương 15

Thập Tam Nhạn bị chìm chết trong chum nước.

Chum nước kia, Nhạc Phong đã thấy rất nhiều lần, nó nằm trong góc sân sau, trên thành chum phủ đầy rêu xanh, trước kia anh còn khuyên Thập Tam Nhạn thuê người vớt cái chum ấy đi, Thập Tam Nhạn không đồng ý, nói là cả cái sân trông cổ kính thế này, để cái chum đó lại, chẳng phải là rất hợp hay sao?

Vậy nên đành giữ lại, nhớ hồi đó Thập Tam Nhạn thường sai Thạch Đầu đổ nước vào đầy chum, dùng để tưới hoa cỏ trong sân, có lúc quên, cái chum cũng để không mấy ngày liền. Mấy hôm nay mưa nhiều, nước trong chum vẫn đầy đến mép, rất đục, trên mặt nước còn có bọt gầy.

Là một vị khách ở trong khách sạn phát hiện ra Thập Tam Nhạn đầu tiên, bồn cầu của anh ta bị tắc, vậy nên định xuống lầu tìm chủ khách sạn, kết quả chẳng tìm thấy ai trong phòng khách, sau đó lại thấy đèn ở phòng bếp đang sáng, anh ta liền đi qua tìm, mượn ánh đèn mờ mờ nhìn thấy Thập Tam Nhạn mềm nhũn nằm rũ trên miệng chum, mặt úp ngập trong nước, mái tóc dài từng lọn nổi lênh bênh trên mặt nước, tựa như những mảng bèo màu đen sẫm.

Thạch Đầu và Tiểu Mễ trên căn bản đã tê liệt, hai người dù sao tuổi cũng còn ít, tuy làm việc đầu ra đầy nhưng đến khi gặp chuyện thật thì cũng suy sụp, cuối cùng vẫn là Nhạc Phong đứng ra lo liệu.

Nhưng trên thực tế, bản thân Nhạc Phong cũng đã tê cứng, kể từ lúc nghe được tin Thập Tam Nhạn đã chết, cả đầu anh cứ ong ong, luôn cảm thấy đây không phải sự thật, đến một chút cảm giác bi thương cũng không có, trước mặt từng cái miệng hé ra ngậm lại, đều đang gặng hỏi anh, anh chết lặng mà nghe, máy móc trả lời, chính bản thân cũng không biết mình đang nói gì, cuối cùng, nghe thấy cuộc đối thoại của hai cảnh sát trước

mặt: “Chuyện này không thể nào hiểu nổi, anh nói coi có quái lạ không, tại sao bà chủ khách sạn này lại đẩy hết người trong khách sạn đi?”

Nhạc Phong kỳ lạ nhìn bọn họ: “Tại sao lại không có ai? Không phải Đường Đường đã về rồi sao?”

Cảnh sát khó hiểu: “Đường Đường? Đường Đường gì?”

Nhạc Phong theo bản năng đi lên trên lầu, hai cảnh sát nhìn nhau một cái, một người trẻ tuổi hơn trong số đó gật đầu, đi theo Nhạc Phong lên lầu, đến cửa phòng Quý Đường Đường, cửa đang khép, Nhạc Phong vươn tay đẩy cửa ra.

Bên trong trống không.

Đầu của Nhạc Phong nhói lên như bị kim châm, anh hỏi người cảnh sát kia: “Đường Đường đâu?”

Người cảnh sát kia nhìn anh một cái, chắc cũng nhận ra hiện giờ anh có chút bất ổn, không trả lời ngay, Nhạc Phong còn định nói gì đó, âm thanh đột nhiên nghẹn lại, anh vươn tay che mắt, cổ họng lộn mấy lượt, dựa vào tường ngồi phịch xuống đất.

Cảnh sát đã quen với việc xử lý trường hợp này, biết người thân của người chết hiện giờ cảm xúc tương đối kích động, nhất thời có chút thương cảm, đang định nói vài câu cho hợp với hoàn cảnh ví dụ như nén bi thương thuận theo biến cố mà cố gắng giữ tinh tảo gì đó, trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngẩng đầu lên nhìn, là đồng nghiệp lão Trương vừa đi dò la tình huống ở bên ngoài.

Lão Trương gật đầu với anh ta một cái, coi như chào hỏi, vừa mở miệng đã nhằm về phía Nhạc Phong: “Bạn gái cậu đâu rồi? Cái cô Quý tiểu thư đó ấy?”

Người cảnh sát kia thấy lạ: “Hai người quen nhau?”

Lão Trương dậm chân: “Vụ án ở ngoài bờ ruộng tối hôm qua, không phải có một cô gái ngẫu nhiên chứng kiến được hay sao, cô gái đó cũng ở

trong khách sạn này."

Người cảnh sát kia lập tức phát hiện ra chỗ không ổn: "Hai vụ án có liên quan? Cô gái kia đâu?"

"Vốn cũng không thấy liên quan, nhưng vừa nãy ở bên ngoài điều tra, có một chủ quán ở cửa tiệm đầu phố nói, khoảng một giờ trước có thấy một người đàn ông khả nghi đi ra, khi tả lại về ngoài cho tôi thì rất giống với kẻ đã giết Trì Hồng Anh mà Quý tiểu thư nói trước đó. Nếu đây thực sự là do một người làm, khốn thật, gan của gã đó cũng quá lớn, dám mò đến tận cửa để diệt khẩu!"

Người cảnh sát kia vội chặn ông ta lại: "Ôi, chúng cơ còn chưa có, đừng tùy tiện kết luận."

Vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu về hướng Nhạc Phong, giọng cũng hạ thấp giọng theo: "Còn có người thân ở đây."

Lão Trương là cảnh sát địa phương, đã lăn lộn lâu năm ở Cổ Thành, chưa bao giờ để ý đến những lý lẽ kiêng dè phức tạp kia, nhìn thấy đứa hậu sinh trước mặt miệng còn chưa có lấy một cọng râu, dùng giọng này giọng nọ nói kiểu cách với ông ta, lập tức mất hứng: "Chuyện này không phải rõ quá rồi sao? Nếu thực sự là cùng một người, vậy thì có mâu thuẫn chỗ gì với Thập Tam Nhận? Rõ ràng là nhằm vào cái cô Quý tiểu thư kia."

Người cảnh sát trẻ tuổi không được vui cho lắm, nhìn Nhạc Phong một cái, kéo lão Trương qua một bên: "Vậy cũng không hợp lý, nếu muốn diệt khẩu, ban ngày không phải các anh đã tìm Quý tiểu thư hỏi thăm tình hình rồi hay sao? Thế thì diệt khẩu còn ý nghĩa gì nữa? Còn nữa, nếu toàn bộ sự việc đều không can hệ đến Thẩm Gia Nhận thì tại sao lại phải giết Thẩm Gia Nhận? Tội phạm giết người cũng phải có lý do của nó, phải biến thái thể nào mới đến mức thấy người là giết chứ?"

Lão Trương đẩy một bụng khó chịu, nhất thời lại không tìm ra được câu nào để phản bác, đang nghẹn cứng, chợt thấy Nhạc Phong đứng phắt dậy, theo tầm mắt của anh nhìn xuống dưới lầu, cô gái vừa mới đẩy mọi người

ra chui vào chính là Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường chạy rất vội, cô nhìn xung quanh lầu dưới một lượt, ngẩng đầu nhìn thấy mấy người Nhạc Phong đang ở trên lầu, ba bước gộp làm hai chạy lên.

Lão Trương thấy cô, thở phào nhẹ nhõm trước một tiếng: “Còn tưởng là cô bị người ta trói lại rồi, hóa ra là cô ở bên ngoài à?”

Quý Đường Đường là nghe được tin nên mới chạy về, trên thực tế, cô cũng đã chọn khách sạn khác để ở, lúc xuống lầu nghe thấy ông chủ đang bàn tán chuyện khách sạn Phong Nguyệt xảy ra tai nạn, mới hay tin Thập Tam Nhận bị ngộ hại — Cổ Thành không lớn, hai vụ án mạng xảy ra liên tiếp, Thập Tam Nhận lại là một nhân vật có chút danh tiếng trong Cổ Thành, tin tức lan truyền nhanh chóng cũng hợp tình hợp lý.

Lão Trương vừa nói vậy, Quý Đường Đường có chút hoang mang: “Sao tôi lại bị người ta trói lại được?”

“Chuyện tối hôm qua không phải cô nhanh quên đến thế chứ?” Lão Trương nhắc nhở cô: “Vừa nãy gặp cô ở ngoài cửa Đãng Hồng Tửu Lục, tôi cũng định nhắc cô hai ngày nay nếu không có việc gì thì đừng chạy loạn bên ngoài, phải có chút ý thức cảnh giác, nhỡ đâu kẻ đó thừa cơ trả thù thì làm sao? Nhưng mà cũng may là cô không có ở đây, cô mà ở đây, chưa biết chừng người đang nằm ở sân sau chính là cô.”

Người cảnh sát trẻ kia rất không vui với kết luận như vậy của lão Trương, hơn nữa lại còn ngay trước mặt người thân của người chết, càng không có ý thức tự giác của một cảnh sát — nhưng lão Trương lớn tuổi, lại từng trải, nhất thời cũng khó mà nói gì ông ta trước mặt người khác.

Quý Đường Đường chợt phản ứng kịp, một luồng khí lạnh vọt thẳng lên đầu: “Ý của ông là... hung thủ là kẻ tối hôm qua? Hắn là đến tìm tôi?”

Lão Trương không lên tiếng, nhưng trên mặt rõ ràng viết hai chữ ‘Đương nhiên’.

Ánh mắt Quý Đường Đường bỗng tối sầm, vội vàng vươn tay vịn lấy lan can, trái tim bắn lên như sắp vọt ra ngoài, lúc mở miệng giọng nói có chút nghẹn: “Vậy hẳn hại bà chủ làm gì?”

“Chuyện này rất khó nói.” Lão Trương trầm ngâm một chút: “Lúc ấy tình hình đụng chạm là thế nào không ai biết cả, hung thủ đang vội vàng hoảng sợ, nói không chừng liền...”

Nhất thời im lặng, huyết Thái Dương bên phải của Quý Đường Đường nhảy lên giật giật, tầm mắt tựa hồ như bịt kín một tầng sương, trong đầu chỉ có hai chữ: xong rồi.

Trong lúc mơ hồ, Nhạc Phong bước tới trước mặt cô, hỏi một câu rất kỳ quái: “Đường Đường, đồ đạc của cô đâu?”

Câu hỏi này vừa thốt ra, cả lão Trương và người cảnh sát kia đều có chút khó hiểu, cảm thấy câu hỏi của Nhạc Phong rất kỳ quặc, không hề liên quan gì đến chuyện trước mắt, chỉ có Quý Đường Đường hiểu ý tứ đằng sau câu nói của anh, đôi môi hấp hê mấy lần, không lên tiếng.

Nhạc Phong lại hỏi thêm lần nữa: “Cô chuyển đi làm gì?”

Quý Đường Đường lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhạc Phong: “Tôi cảm thấy, ở đây có thể sẽ rất nguy hiểm, cho nên tôi liền chuyển đi.”

Nhạc Phong không nhúc nhích nhìn cô: “Ở đây sao lại nguy hiểm?”

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười cười: “Anh nghĩ coi, hôm qua tôi đã gặp phải chuyện như vậy, còn đánh ngay mặt với kẻ đó, nhớ đâu kẻ đó đến tận cửa tìm tôi gây chuyện, chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao? Cho nên tôi nghĩ, tạm thời chuyển chỗ ở, có thể sẽ khá hơn một chút.”

Lần này, lão Trương và người cảnh sát kia cũng nghe ra có gì không ổn, hai người nhìn nhau một cái, không hện mà cùng đứng giữa Nhạc Phong và Quý Đường Đường.

Nhạc Phong nhìn thẳng vào Quý Đường Đường, cuối cùng, bỗng bật

cười, cười mãi cười mãi, nước mắt liền chảy xuống, anh vươn tay quệt nước mắt, vẫn cười mà nhìn Đường Đường: “Đường Đường, cô cảm thấy nguy hiểm, trước khi đi, cô có nhắc nhở chị Nhạn Tử, bảo chị ấy cũng cần thận một chút không?”

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc, nhẹ giọng đáp một câu: “Không.”

Nhạc Phong vẫn cười: “Tôi nhớ khi còn ở Ca Nại, tôi đã từng nói với cô, đừng làm liên lụy đến người khác, chuyện do chính cô làm, tự cô phải gánh vác, câu này tôi đã nói rồi đúng không?”

Quý Đường Đường gật đầu: “Nói rồi.”

“Tôi còn nói với cô, đừng có giống như lần ở Ca Nại, dẫn người đến tận nhà, chị Nhạn Tử nhất gan, không chịu nổi kinh sợ, tôi nói rồi đúng không?”

Quý Đường Đường tiếp tục gật đầu: “Nói rồi.”

Lão Trương mặc dù không biết đầu đuôi câu chuyện, càng chẳng hiểu gì về Ca Nại vân vân, nhưng nghe Nhạc Phong liên tiếp nói hai câu ‘Tôi nói rồi đúng không’, chỉ cảm thấy da đầu tê rần, cảm giác như Nhạc Phong có thể lột da Quý Đường Đường chỉ sau một khắc, vậy mà cô nhóc này chẳng biết là giả ngu hay là không biết sợ, còn bình tĩnh gật đầu như vậy.

Trong mắt Nhạc Phong rốt cuộc cũng hiện lên vẻ hung dữ: “Cô không làm chị ấy sợ, cô trực tiếp hại chết chị ấy! Quý Đường Đường, người chết tại sao không phải cô!”

Còn chưa nói dứt lời, anh đã đột nhiên xông về phía Quý Đường Đường, cũng may là lão Trương và người cảnh sát kia sớm đã có phòng bị, mỗi người một bên giữ chặt cánh tay anh lại, nhưng sức lực của Nhạc Phong khá lớn, hai người cũng không kìm giữ được, gần như là đè Nhạc Phong ra ngã xuống đất, Nhạc Phong một tay đẩy lão Trương ra định đứng lên, lão Trương cũng nhận ra anh cũng có bản lĩnh trong người, lại như hổ vô xông tới đè anh lại, sợ anh lại gây chuyện tiếp, vừa khuyên răn vừa đe dọa:

“Chúng tôi đang phá án, cậu bình tĩnh một chút, đừng gây chuyện nữa!”

Nói xong lại đuổi Quý Đường Đường: “Cô đi xuống đi, tâm trạng của cậu ta hiện giờ đang rất kích động, nếu gây tổn thương cho cô thật, mọi người cũng chẳng có cách nào đâu.”

Quý Đường Đường lại không đi, cô tiến lên hai bước, chậm rãi cúi người xuống trước mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong ngược cặp mắt đỏ cạch lên nhìn cô, lão Trương và người cảnh sát kia cuồng cuồng, định kéo Quý Đường Đường đi, lại sợ bên này mà buông lỏng thì bên kia sẽ không kiềm chế được Nhạc Phong, đành phải tiếp tục giữ chặt lấy anh.

Quý Đường Đường cười lên: “Nhạc Phong, bây giờ thì anh biết con người tôi xui xẻo đến thế nào rồi chứ, anh xem, tôi đi đến đâu, chỗ đó liền xảy ra chuyện không may. Anh từng đuổi tôi một lần ở Ca Nại, nếu lần này gặp được tôi, anh cũng đuổi tôi đi thì đâu có chuyện gì? Thậm chí tiểu thư cũng sẽ không phải chết, nếu nói tôi hại chết chị ta, thì có một nửa cũng là công lao của anh.”

Nhạc Phong gần như bị chọc giận đến phát điên rồi, lại nghe cô nói những lời này, máu xông lên não, nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh, giãy người một cái vùng khỏi hai người bên cạnh, đứng dậy quăng một cái tát lên mặt Quý Đường Đường, còn định tát cô thêm cái nữa, hai người phía sau đã bổ nhào tới giữ anh lại, lão Trương cũng bị chọc giận, quát anh: “Cậu muốn chết à!”

Quý Đường Đường bị anh tát mạnh cho một cái như vậy, nửa bên mặt lập tức tê rất, trong lúc nhất thời ngay cả đau cũng không cảm giác được, thấy Nhạc Phong bị hai người kia kìm giữ, không chút nghĩ ngợi, tiến lên trả lại anh một cái tát.

Nhạc Phong chưa từng bị phụ nữ đánh bao giờ, cho dù hồi còn nhỏ có bị cha mẹ ruột đánh thì cũng chỉ dùng roi mây quất lên người, còn mặt thì chưa có ai dám động đến dù chỉ bằng đầu ngón tay, giờ bị Quý Đường Đường tát cho một cái như vậy, sống sờ hết cả người.

Quý Đường Đường không nhìn đến anh, quát người cảnh sát trẻ tuổi: "Các người là người chết à, anh ta dám đánh tôi ngay trước mặt cảnh sát!"

Lầu trên âm ỉ có chút gay gắt, mấy đồng nghiệp phía dưới của lão Trương đều lục tục chạy lên, Quý Đường Đường mặt không chút thay đổi bước xuống lầu, lúc lướt qua người mấy cảnh sát kia, nước mắt rồi cuộc không kìm được, giống như mất phanh mà tràn ra đầy mặt.

Lúc xuống đến dưới lầu, Thạch Đầu có chút nôn nóng bước tới: "Quý tiểu thư, xảy ra chuyện gì thế này?"

Quý Đường Đường cười một cái: "Thạch Đầu, cậu cách xa tôi ra một chút, nếu không, có ngày cậu chết thế nào cậu cũng không biết đâu."

Từ trong ánh mắt của Thạch Đầu, cô nhìn thấy nét mặt của bản thân, gần như dữ tợn.

Thạch Đầu sợ hãi, bước lùi lại mấy bước.

Quý Đường Đường cười lên lạnh lạnh, cô đi ra ngoài cửa, bên ngoài có không ít người đang đứng xem, thấy cô ra ngoài, không hiểu làm sao nhưng vẫn tự giác chừa ra một lối đi cho cô, cách xa một khoảng mới chỉ chỉ trở về phía cô, cô coi như không nhìn thấy.

Đi được một đoạn, những âm thanh ồn ã và ngọn đèn của khách sạn Phong Nguyệt đã bị bỏ lại phía sau, con ngõ hẻm trước mặt lập tức an tĩnh trở lại, sau lưng có tiếng bước chân, Quý Đường Đường dừng bước quay lại nhìn, người đến là lão Trương.

Lão Trương chạy tới, hơi thở gấp: "Quý tiểu thư, giờ cô đang ở đâu? Căn cứ vào thái độ có trách nhiệm, tôi phải nhắc nhở cô, nếu như hung thủ giết Thẩm Gia Nhận tối nay và hung thủ giết Trì Hồng Anh là cùng một người, vậy tình trạng của cô đang rất nguy hiểm. Còn nữa, có một số việc, còn phải tìm cô để tra rõ tình huống."

Quý Đường Đường ngắt lời ông ta: "Thẩm tiểu thư thực sự là kẻ chết thay cho tôi?"

Lão Trương sững sốt một chút, lúc này ông ta chắc chắn như vậy, nhưng giờ lại bắt đầu không xác định được: “Chuyện này... cô cũng không cần để trong lòng, thành thật mà nói thì cũng chưa chắc, nếu quả thật tối hôm qua là kẻ đó đi, vậy cũng là nhắm về phía cô mới đúng, tại sao phải giết bà chủ Thẩm đúng không, cũng rất khó mà nói xuôi được... Tóm lại... không nhất định... dù sao cũng không nhất định.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng: “Tôi hiểu rồi.”

Trầm mặc một lúc, cô nhẹ giọng nói một câu: “Tối nay tôi trọ tại Khách Mãn Đình ở hướng Tây.”

* * *

Sợ trên đường lại xảy ra chuyện gì, lão Trương đưa Quý Đường Đường quay về Khách Mãn Đình, ngoài cửa Khách Mãn Đình có khoảng chục người đang đứng đó lao nhao, thấy lão Trương tới, biết ông ta là cảnh sát, đều tiến lên hỏi thăm tình hình ở khách sạn Phong Nguyệt, lão Trương bị vây kín không thoát thân được, Quý Đường Đường cười cười: “Tự tôi đi lên được rồi.”

Cô lên tới lầu hai, móc chìa khóa mở cửa, tay run kịch liệt, mấy lần không tra nổi chìa vào ổ khóa.

Sau khi vào phòng, chốt cửa lại, dựa vào tường đứng yên một lúc lâu vẫn không bật đèn, một lát sau, đột nhiên cảm thấy ánh trăng tràn vào qua cửa sổ quá mức chói mắt, bước mấy bước về phía cửa sổ, kéo rèm xuống.

Trong phòng lập tức tối om, trong một mảng bóng tối, Quý Đường Đường lại cảm thấy an toàn mà ấm áp dị thường, cô lau nước mắt, bước đến bên cạnh chiếc túi của mình, thò tay vào lục, rốt cuộc chạm đến chuỗi chuông gió được bọc trong túi nylon kia, lấy ra xé lớp nylon đi, cầm trong tay lắc lắc, thanh la bằng tiền cổ va vào nhau, một chút âm thanh cũng không có.

Quý Đường Đường dò dẫm đi đến cạnh bàn, mở ngăn kéo, chạm vào cây nến sáp ong và hộp diêm chuẩn bị để dùng cho lúc mất điện mà chủ quán nói với cô khi mới vào ở.

Cô quẹt diêm, mùi lưu huỳnh nhàn nhạt xông vào chóp mũi, ánh sáng dịu dịu của cây nến bùng lên, mở ra một khoảng sáng trong bóng tối, Quý Đường Đường một tay cầm nến, một tay kia giơ chuỗi chuông gió lên, từ từ bước đến trước chiếc gương to đặt trong phòng khách.

Một tấm gương rất lớn, bên trên có vài vết bẩn, trong gương phản chiếu dáng vẻ của cô, một nửa gương mặt bị sưng vù, khóe miệng cũng rịn tơ máu, đầu tóc tán loạn, một gương mặt vô cùng chật vật, phản chiếu ánh nến lập lòe.

Quý Đường Đường cười khở một tiếng, cô đặt chiếc chuông gió xuống đất, lựa lấy một thanh la có dạng tiền đao*, siết chặt trong tay.

Máu chảy ra, nhuộm đỏ cả bàn tay, Quý Đường Đường bước tới trước gương, bàn tay vạch ra một vòng tròn lớn ở trên mặt kính.

Sau đó, cô lùi lại hai bước, thấp giọng nói một câu: "Trần Lai Phượng, cô ra đi."

Cô nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong gương, trong ánh nến mờ nhạt, bên trong vòng tròn huyết sắc mơ hồ kia, vẫn là cô.

Chóp mũi Quý Đường Đường cay cay, cầm cây nến ngã ngối trên đất.

Phương pháp này, là cách mà mẹ cô đã từng nhắc đến trong thư.

Trong thư nói, mới đầu khi oán khí va vào chuông gió, cô chỉ có thể nhìn thấy người chết trong mộng, nghe được vài câu nói, sau đó chậm rãi sắp xếp đầu mối, đi thăm dò những việc từng trải qua. Mà đợi cho đến khi năng lực của cô mạnh dần, có đủ tâm lý chịu đựng năng lực, cô có thể thử trao đổi nhiều hơn với người chết, đến khi đó không chỉ là trong mộng, có lẽ có thể đặt câu hỏi cho bọn họ, thậm chí có thể bước vào một cảnh giới kỳ lạ.

Quý Đường Đường thấy rất may mắn khi oán khí mới đầu đã dùng cách này để truyền tin cho cô — trên thực tế, gan của cô cũng không lớn, lần đầu tiên mơ thấy Lăng Hiểu Uyển, khi tỉnh lại quần áo đã thấm đẫm mồ hôi, cô căn bản không dám tưởng tượng nếu mặt đối mặt hay trao đổi ngôn ngữ với người chết thì sẽ như thế nào, cô rất rõ năng lực chịu đựng tâm lý của mình, rất sợ nhờ đâu có dây thần kinh nào đứt phụt, mình sẽ bước đến ranh giới sụp đổ.

Nhưng tối hôm nay, sau khi gặp phải sự cố, cô đột nhiên lại không còn thấy sợ, trên đường về, cô chỉ có một suy nghĩ, gọi Trần Lai Phượng ra, xin cô ta cho mình thêm đầu mối, chuyện ở Cổ Thành, cô hy vọng càng sớm kết thúc càng tốt, Diệp Liên Thành ở đây, bản thân gián tiếp hại chết Thập Tam Nhạn, Nhạc Phong còn hận cô đến tận xương tủy, từng chuyện từng chuyện, đều là nguyên nhân khiến cô muốn nhanh chóng rời khỏi Cổ Thành.

Cho nên cô đột nhiên không còn sợ nữa, lần đầu tiên cô thử cách này, mặc dù từ sâu trong lòng, cô rất sợ tổ hợp quý dị nển sáp ong, mặt gương ban đêm, lòng bàn tay đầy máu như vậy.

Trong thư nói, nếu năng lực của cô đủ mạnh, nếu như cô thật sự có thể gọi được người đã chết, trong vòng tròn mà cô vạch ra từ máu trên lòng bàn tay sẽ không xuất hiện hình ảnh của cô, mà người đã khuất kia sẽ xuất hiện, sẽ cho cô đầu mối mà cô muốn biết.

Giờ xem ra, vấn đề không phải là cô có muốn hay không hay có sợ hay không, mà là năng lực của cô căn bản không đủ, cô không gọi được Trần Lai Phượng ra, không tài nào lấy thêm được đầu mối, chỉ có thể tiếp tục dò dẫm trong bóng tối.

Sáp nển màu trắng chảy xuống dọc theo thân nển, rơi vào bàn tay đang cầm nển, đầu tiên là rất bông, sau đó nhanh chóng hạ nhiệt, lưu lại một giọt sáp nển rất mỏng trên làn da: làm sao bây giờ? Chuyện của Trần Lai Phượng vẫn không có chút tiến triển nào, mà ở nơi khác, Trì Hồng Anh đã

bị giết, Thập Tam Nhận cũng chết một cách quý dị, người giết bọn họ thực sự là cùng một người sao? Nếu như phải, cô phải tìm ra bằng cách nào?

Huyệt Thái dương bên phải đột nhiên lại nháy lên giật giật, Quý Đường Đường vươn tay day day. Đang lúc day, chuổi chuông gió đặt trên mặt đất kia, chợt vang lên.

Trái tim Quý Đường Đường cơ hồ như ngừng đập, cô nhìn thấy chuổi chuông gió kia, chẳng hề được treo lên, vậy mà thanh la lại bắt đầu va chạm khắp nơi.

Tiếp đó, ánh mắt của cô chậm rãi rời về phía mặt kính. Đầu tiên cô nhìn thấy một đôi chân.

Đó nhất định không phải chân cô, cô đang ngồi dưới đất, cầm nển trong tay, cô đi ủng màu đen, mà đôi chân kia lại đang xỏ một đôi giày vải đế bằng màu lam.

Có bọt nước không ngừng chảy xuống từ trên mặt kính, tạo thành một vũng nước đọng quanh đôi chân kia, vũng nước từ từ tràn ra ngoài, càng lúc càng lớn, càng lúc... càng lớn...

Chương 16

Sớm tinh mơ hai ngày sau, bến xe cửa Nam Cổ Thành xuất hiện một người hùng hùng hổ hổ, Mao Ca.

Mao Ca ngồi xe cả đêm chạy tới, tinh thần vẫn rất sáng láng, xách ba lô to tướng đứng ở cửa bến xe gọi điện cho Đầu Trọc: “Anh đến nơi rồi, bao giờ chú mày đến? Không có xe công? Con em chú, không biết thuê xe đến à? Khẩn trương lên, Nhạn Tử không có thân thích gì, một đồng chuyện cần xử lý, anh em mình không gánh thì ai gánh?”

Gác điện thoại xuống, Mao Ca thở dài, day mi tâm, bước đến hàng quà vật đi rong ở bên cạnh mua cái bánh bao, vừa mới cắn được một miếng đã thấy Thần Côn cuống cuống chạy về phía bên này, cũng khó trách cặp mắt của anh ta bé, một người to lù lù như mình đứng sờ sờ ở đây mà Thần Côn có thể trực tiếp chạy lướt qua được.

Mao Ca tức giận quay đầu quát anh ta: “Này, ở đây! Mắt mũi đặt ở đâu thế?”

Thần Côn lại vội vàng quành trở về.

Mao Ca nhìn về hướng anh ta vừa chạy tới một cái: “Nhạc Phong không đi cùng ông à?”

“Còn trông cậy gì cậu ta nữa.” Thần Côn oán trách: “Hai ngày rồi, không ra khỏi phòng Nhạn Tử, Tiểu Mễ mấy lần mang cơm vào cậu ta cũng chẳng mó tới. Biết là Nhạn Tử mất, không biết, còn tưởng là Miêu Miêu toi rồi ấy chứ.”

Mao Ca trừng anh ta: “Đừng có đem chuyện đó ra đùa? Tôi nghe nói, đêm hôm đó nếu không phải ông ra ngoài lê lổng, khách sạn của Nhạn Tử đã không đến nổi một bóng người cũng không có, nói chưa biết chừng Nhạn Tử đã không xảy ra chuyện.”

Thần Côn nóng nảy: “Sao lại bảo tôi lê lổng? Đã nói với ông là tôi vào

núi tìm nữ quý rồi còn gì."

Mao Ca cười lạnh: "Thế tìm thấy không?"

Thần Côn chẳng hề nhận ra sự châm chọc trong giọng nói của Mao Ca, khổ não gãi đầu: "Không thấy, xung quanh Cổ Thành nhiều núi non quá, cây cũng nhiều, nhìn mấy cái gốc cây kia cái nào cũng giống, không biết rốt cuộc là chôn ở dưới gốc nào nữa."

Mao Ca không ngờ anh ta lại còn nghiêm túc trả lời thật, nhất thời vô cùng câm nín, dừng một chút mới căn dặn anh ta: "Bình thường ông có điên điên khùng khùng cũng mặc, nhưng Nhạn Tử mất là chuyện lớn, mấy ngày tới ít nhất ông cũng biết chừng mực một chút, giúp đỡ nhiều vào, đừng có muốn đi là đi luôn."

Thần Côn rất oan ức: "Tôi biết chừng mực lắm rồi mà, hai ngày rồi tôi chưa lên núi, toàn ở trong khách sạn cạnh cửa. Còn nữa, không phải tôi đến đón ông rồi sao, đến nơi đến chốn rồi còn gì."

Hai người vừa nói vừa đi về, Mao Ca hỏi thăm tiến triển bên phía công an, Thần Côn chỉ lắc đầu, Mao Ca cuối cùng vẫn lo cho Nhạc Phong, lại xác nhận với Thần Côn một lần nữa: "Nhạc Phong hai ngày không thấy ánh mặt trời thật à?"

Thần Côn suy nghĩ một chút, bèn cải chính: "Ngày thứ hai sau khi Nhạn Tử mất, Nhạc Phong có tới Khách Mãn Đình một chuyến, chắc là đi tìm Tiểu Đường Tử nhà tôi rồi, nhưng mà không tìm thấy."

Mao Ca khó hiểu: "Tiểu Đường Tử là ai thế? Nữ à?"

Thần Côn gật đầu: "Là một cô bé trọ trong khách sạn của Nhạn Tử, cũng là tri âm của tôi."

Mao Ca vừa nghe thấy cô gái này được Thần Côn coi là tri âm, hứng thú lập tức giảm mất tám mươi phần trăm, còn sót lại hai mươi phần trăm giúp anh ta hỏi thêm một câu: "Tri âm của ông, ông không tìm thì thôi, Nhạc Phong tìm làm gì?"

“Vấn đề này... tôi cũng không rõ.” Thần Côn giải thích: “Lúc tôi quay về từ trong núi đã là sáng hôm sau rồi, chỉ nghe Thạch Đầu thuật lại lè tè thôi. Nghe ý tứ của cậu ta, hình như là người giết Nhạn Tử là nhầm vào Tiểu Đường Tử mà tới, kết quả Nhạn Tử lại làm người chết thay. Nhạc Phong vì chuyện này nên rất tức giận, gây gổ với cô ấy, nghe nói còn động chân động tay. Sau khi xô xát thì Tiểu Đường Tử liền chuyển đến Khách Mãn Đình. Ngày hôm sau có một ông cảnh sát họ Trương đến tìm Nhạc Phong, cũng không biết là nói gì, Nhạc Phong liền đi tìm cô ấy, kết quả không tìm được. Trên đây chính là tất cả những gì đã xảy ra.”

Mao Ca vốn đã khó hiểu, sau khi nghe Thần Côn giải thích lại càng thấy khó hiểu hơn.

Thần Côn cũng mặc kệ Mao Ca nghe có hiểu hay không, lại tự lẩm bẩm rầu rĩ một mình: “Này Mao Tử, quan hệ của Nhạc Phong với Nhạn Tử không đơn giản đúng không, sao lại khó chịu đến như thế chứ, không giống cậu ta lắm.”

Mao Ca ừ một tiếng: “Nhạc Phong từng thật lòng thích Nhạn Tử, Nhạn Tử xảy ra chuyện, đương nhiên là chú ấy phải khó chịu rồi.”

Con người của Thần Côn sắp rớt khỏi tròn mắt đến nơi: “Gì cơ? Không phải là Miêu Miêu sao? Sao lại biến thành Nhạn Tử rồi? Chẳng ai kể cho tôi hết.”

Mao Ca tức giận: “Lúc gặp được ông, chuyện của Nhạc Phong với Nhạn Tử đã qua lâu lắm rồi, ai còn kể lại cho ông làm gì? Cũng chỉ là thích thôi, chưa từng ở bên nhau. Nói thế nào đây, Nhạc Phong gặp Nhạn Tử còn trước cả Miêu Miêu, lúc đó chú ấy thích Nhạn Tử, nhưng chú ấy không nói, trong lòng chú ấy có điểm do dự. Một là Nhạn Tử lớn tuổi hơn chú ấy, từng trải qua nhiều chuyện hơn chú ấy, lúc đó chú ấy cũng chỉ là một thằng nhóc mới lớn, cảm thấy khó mà giữ được người phụ nữ như Nhạn Tử; hai là, con đường của Nhạn Tử cũng va vấp, cũng đã từng có mấy người đàn ông, đàn ông mà, ngoài miệng thì nói không ngại những chuyện đó,

trong lòng nghĩ tới thì vẫn thấy vướng mắc đúng không, cho nên tâm lý của Nhạc Phong khi đó không được thoải mái, ngoài mặt thì làm bộ như không sao nhất định không thổ lộ. Nhạn Tử thích Nhạc Phong bọn tôi cũng nhận ra được. Sau đó lại gặp được Miêu Miêu, xong, chân mệnh thiên nữ xuất thế, tâm tư với Nhạn Tử chú ấy cũng nhanh chóng đè xuống. Nhạn Tử cũng có một lần thổ lộ với chú ấy, Nhạc Phong chỉ lấy lệ nói là đã có Miêu Miêu, khiến Nhạn Tử tưởng là Nhạc Phong đã quen Miêu Miêu từ trước. Có điều tình cảm dù sao thì cũng vẫn còn, chỗ Nhạn Tử mà xảy ra chuyện gì, chỉ cần chú ấy giúp được là sẽ không nói hai lời. Ông vừa gọi điện báo Nhạn Tử xảy ra chuyện cho tôi, Nhạc Phong lại ở đó, tôi liền nghĩ là phải đến ngay, thứ nhất là giúp Nhạn Tử lo liệu hậu sự, thứ hai là để khuyên giải Nhạc Phong, tránh để chú ấy suy nghĩ tiêu cực."

Thần Côn gật đầu như thật: "Vậy ông nói coi, Nhạc Phong có tự sát không?"

"Tôi phi!" Mao Ca hận không thể phỉ nhổ đầy mặt anh ta: "Ông có tự sát nó cũng không tự sát."

* * *

Vừa vào Phong Nguyệt, Mao Ca đã thấy một cảnh tượng tan hoang, nhà có tang, quả nhiên ngay cả không khí trong nhà cũng bí bách khó thở, Mao Ca chỉ huy Tiểu Mễ và Thạch Đầu mở cửa cho thoáng, quét sân lau bàn, còn mình thì xắn tay áo chuyển cái ghế sa lon và bàn uống trà ở phòng khách sang chỗ khác, cứ bận bịu như vậy, cảm giác không khí cũng có sức sống hơn không ít.

Lúc hỏi đến Nhạc Phong, Tiểu Mễ nói vẫn còn ở trong phòng Thập Tam Nhạn, Mao Ca cũng không quấy rầy đến anh, tự mình chạy đến quầy tiếp tân lật giở sổ sang lại sổ sách, còn kéo Tiểu Mễ qua giúp một tay, rảnh rang lại nói bóng nói gió đôi câu: "Cô bé, đừng có mặt như đưa đám mãi, cơm phải ăn người phải ngủ việc cũng phải làm, cô không thể khiến bản thân khó chịu mãi được — phải tìm việc gì đó mà dời lực chú ý đi, còn nữa,

lúc khó chịu, đừng có nghe mấy cái bài hát bi lụy kia, tôi nói cô nghe, tôi mà nghe mấy bài đó, bảo đảm đã đi treo cổ rồi."

Tiểu Mễ phì một tiếng bật cười, bật cười xong lại nhớ đến Thập Tam Nhạn, nước mắt bất tri bất giác lại chảy xuống.

Mao Ca than thở: "Khóc đi, khóc cho thoải mái, bà chủ của các cô có nhìn cũng thấy được an ủi, lúc nào cũng có người nhớ đến cô ấy đúng không?"

Anh ta vừa nói lật quyển sổ đăng ký, đang lật, sắc mặt lập tức liền biến đổi, đột nhiên hỏi Tiểu Mễ: "Quý Đường Đường này, có phải chính là Tiểu Đường Tử mà Thần Côn nói không?"

Tiểu Mễ lộ đầu sang nhìn sổ đăng ký: "Anh nói Quý tiểu thư hả? Anh Thần Côn hình như đúng thật là thích gọi chị ấy là Tiểu Đường Tử, bọn em không gọi thế."

Mao Ca nuốt nước miếng một cái, chỉ cảm thấy trái tim đang đập bùm bùm: "Đêm hôm đó, Nhạc Phong động tay động chân với cô ấy?"

Tiểu Mễ gật đầu: "Lúc đó em ở dưới lầu, không thấy được rõ lắm, toàn nghe Thạch Đầu kể lại, Thạch Đầu nói cả hai đều như liều mạng ấy, ra tay rất độc."

Mao Ca im bật nửa ngày, Thần Côn đứng một bên nghe lỏm được đôi ba câu bèn bu lại: "Sao thế Tiểu Mao Mao, anh cũng quen Tiểu Đường Tử nhà tôi à?"

Mao Ca không buồn để ý đến anh ta, chỉ tự mình lẩm bẩm: "Mình đây là gặp ma rồi."

Lẩm bẩm lâu bầu một chút, chợt ôm lấy quyển sổ đăng ký, bịch bịch bịch chạy lên lầu tìm Nhạc Phong.

* * *

Đẩy cửa phòng Thập Tam Nhạn ra, ập vào mặt là mùi khói rượu, Mao Ca dùng tay phe phẩy trước mặt mới thấy được Nhạc Phong đang ngồi bệt bên cạnh giường, trước mặt bày một quyển sách cũ, tay kẹp một điếu

thuốc, đốm lửa ở đầu lọc sắp cháy đến đầu ngón tay.

Mao Ca vừa dậm chân vừa đi qua một bên mở cửa sổ, Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn anh ta một cái: “Đến rồi à?”

Mao Ca quăng quyển sổ đăng ký trên tay xuống, giật lấy điều thuốc trong tay Nhạc Phong ném đi: “Thằng thối tha này, đừng có trưng cái vẻ nửa chết nửa sống ấy ra nữa, trước kia đã không chọn Nhạ Tử thì bây giờ cũng không đến lượt chú đau lòng đau phổi, Nhạ Tử người ta cũng chẳng bấu gì đâu.”

Nhạc Phong cau mày: “Nói gì thế, lẽ nào chị Nhạ Tử mất, em phải cười ha ha mới được?”

Mao Ca bị anh nói cho sưng sờ, cơn giận nhất thời không phát ra được, dừng một chút, anh ta ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong: “Bên phía công an, thật sự không có chút tiến triển gì sao?”

“Mới được có mấy ngày, bọn họ cũng đâu phải thần thám gì, cũng phải để cho người ta chút thời gian chứ.”

Mao Ca ừ một tiếng, trầm mặc một hồi, không nhìn được dùng cùi chỏ huých huých: “Đường Đường cũng ở đây à?”

Hỏi xong câu này, Mao Ca có thể cảm nhận được rõ ràng bà vai đang kê sát người anh ta của Nhạc Phong run lên cứng đờ.

Qua một lúc lâu, Nhạc Phong mới gật đầu: “Phải, em rất có lỗi với cô bé đó.”

Mao Ca nhìn anh: “Chú đánh con bé?”

Nhạc Phong thở dài, đầu vùi thật sâu vào đầu gối, giọng nói nghe ù ù: “Lúc ấy quay về, nghe nói chị Nhạ Tử chết, em cảm thấy cả người đều tê cứng. Vừa nghe thấy có người nói chị Nhạ Tử là kẻ chết thay cho Đường Đường, em liền nổi điên, toàn thân như muốn nổ tung, sau đó cô ấy lại nói chuyện với em, giọng điệu thản nhiên, em không khống chế được, tát cô ấy một cái. Ngày hôm sau lúc đầu óc tỉnh táo lại em mới cảm thấy chuyện

này cũng không thể trách cô ấy được, tiếp đó lại có một ông cảnh sát đến, bảo với em là Đường Đường đã đến Khách Mãn Đình ở hướng Tây trợ rồi. Em đầu tiên là muốn nói chuyện tử tế với cô ấy một chút, thứ hai là nếu hung thủ thật sự nhắm vào cô ấy, một mình cô ấy ở bên ngoài cũng quá nguy hiểm, còn không bằng có em ở cùng, có thể trông chừng lẫn nhau, ai biết đến Khách Mãn Đình thì người ta nói, cô ấy đã bỏ đi ngay đêm hôm đó rồi."

Mao Ca ừ một tiếng: "Giống cái lần ở Ca Nại, lẳng lặng bỏ đi không chút tiếng động nào đúng không?"

Nhạc Phong cười khổ gật đầu: "Sau đó cái ông cảnh sát kia cũng giúp tìm kiếm, nói là đã tìm khắp tất cả các khách sạn ở Cổ Thành, không có ghi chép đăng ký, xem ra đã đi thật rồi. Chỉ có thể nợ cô nhóc này, muốn nói một câu xin lỗi với cô ấy cũng không được. Lần này có thể tái ngộ ở Cổ Thành, xem như là vô cùng đúng dịp, sau này em thấy chắc cũng chẳng còn cơ hội để thấy mặt cô ấy nữa."

Mao Ca thở dài: "Vừa nãy anh nhìn thấy tên con bé ở sổ đăng ký, còn tưởng là gặp ma cơ đấy. Cô nhóc này cũng thật kỳ lạ, hai lần gặp cô ta, sao đều thấy máu chết người cả... Đi cũng tốt, hy vọng sau này một đường thuận lợi, ai nấy đều bình an."

Nhạc Phong gật đầu: "Hy vọng thế, hút thuốc không?"

Mao Ca không cự tuyệt: "Nói chuyện với chú, trong lòng ngọt ngọt chết đi được, cho một điếu đi."

Nhạc Phong cầm bao thuốc bên cạnh lên, phát hiện đã trống không, nhớ đến trong túi quần hình như còn một bao mới, thò tay vào lấy, chọt chạm tới vật gì đó, lấy ra nhìn, là chiếc dây chuyền bằng nhựa mạ vàng, đã nằm trong túi quần một hai ngày, có mấy chỗ đã tróc lớp sơn vàng ra.

Mao Ca cũng nhìn thấy: "Cất thứ đồ chơi cổ quái như thế trong túi quần làm gì? Vàng không ra vàng sắt chẳng ra sắt."

Nhạc Phong không nói gì, anh nhìn sợi dây chuyền kia, nhớ đến tình cảnh khi mua, cách bấy giờ chẳng qua cũng chỉ mới một hai ngày, vậy mà phảng phất đã xa xôi như một hai năm.

Nhạc Phong thoáng thở dài trong lòng, anh bước tới mở cửa sổ, do dự một chút, cuối cùng vẫn ném sợi dây chuyền kia ra ngoài.

Bên dưới cửa sổ phòng của Thập Tam Nhận là từng mảng từng mảng hoa cỏ cây cối, giờ là mùa đông, hoa còn chưa nở, những cành cây trụi lủi vươn ra, sợi dây chuyền không rớt xuống đất mà bị mắc vào một cành cây to, ánh mặt trời rọi vào những chỗ lớp sơn màu vàng chưa bị tróc ra, một mảnh ánh sáng đẹp mắt phản chiếu vào trong đôi mắt anh, tầm mắt tạm thời mơ hồ, chợt nhớ lại cảnh tượng khi chia tay với Quý Đường Đường ở ngoài cửa Đăng Hồng Tửu Lục tối hôm đó.

“Nhạc Phong, đừng quên mua dây chuyền vàng cho tôi đấy.” Mặc dù cõi lòng đắng ngắt, Nhạc Phong vẫn bất giác mà mỉm cười.

Tiếng bước chân lộc bộp vang lên, ngoài cửa vọng đến giọng nói sợ hãi của Tiểu Mễ: “Anh Mao Ca, anh Phong Tử, ông chủ Diệp của Hạ Thành và ông chủ Mẫn đang ở dưới lầu.”

Chương 17

Thần Côn ở dưới lầu làm lão Đại, đầu tiên là tiếp đón Diệp Liên Thành và Mẫn Tử Hoa, cũng chẳng hiểu tại sao anh ta nhìn Diệp Liên Thành kiểu gì cũng thấy ngứa mắt, tức giận bất bình nói thầm với Thạch Đầu đứng bên cạnh: “Cậu ta còn đeo đồng hồ vàng cơ đấy, lấp la lấp lánh, thô tục!”

Thạch Đầu lại ủng hộ Diệp Liên Thành: “Thô tục ở đâu? Chị Nhạ Tử từng nói cái đó làm từ vàng thật đấy, đắt lắm.”

“Người cũng không đẹp trai.” Thần Côn tiếp tục bẻ cong hiện thực: “Chẳng hiểu Nhạ Tử coi trọng cậu ta ở điểm nào.”

“Đẹp trai thật mà.” Thạch Đầu tiếp tục không ủng hộ luận điệu của Thần Côn: “Nhìn ở một số góc độ, tôi cảm thấy anh ta còn đẹp trai hơn anh Phong Tử nữa.”

“A phi.” Thần Côn thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Ngay cả một cọng lông của Tiểu Phong Phong nhà chúng ta cũng không bằng.”

Thẩm mỹ của hai người nảy sinh sự khác biệt nghiêm trọng, đang mất to trứng mất nhỏ, Nhạc Phong và Mao Ca đã bước từ trên lầu xuống, đây là lần đầu tiên Nhạc Phong nhìn thấy Diệp Liên Thành, trước kia toàn là nghe qua miệng Thập Tam Nhạ: Con người của Diệp Liên Thành này căn bản thế nào thế nào, lấy chị ấy ra đánh cược ra sao, tại sao lại ở cạnh anh ta một cách chẳng hiểu ra làm sao như vậy...

Nhạc Phong phải thừa nhận, lần đầu tiên khi nghe thấy tin Thập Tam Nhạ và Diệp Liên Thành ở bên nhau, trong lòng anh, không hẳn là không ganh tỵ: phải nói là đàn ông cũng thật sự là lòng tham không đáy, khi đó anh đã có Miêu Miêu, lại còn uống dấm của Diệp Liên Thành, cũng không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà từ sau khi Thập Tam Nhạ đi theo Diệp Liên Thành, anh cũng rất ít đến Cổ Thành, cứ thế bao nhiêu ngày trôi qua vẫn chưa từng chạm mặt Diệp Liên Thành.

Lần này cuối cùng cũng chính thức đối diện với Diệp Liên Thành, lại là vì cái chết của Thập Tam Nhận, Nhạc Phong tự giễu cười cười, theo phép lịch sự vươn tay về phía Diệp Liên Thành: “Nén bi thương.”

Trời lạnh như vậy, Diệp Liên Thành chỉ mặc một chiếc sơ mi màu trắng, một chiếc quần ka-ki, cúc áo sơ mi cởi ra hai chiếc, lộ ra mặt dây chuyền hình tỳ hưu treo trước ngực, anh ta dựa lên quầy, tay đang nghịch một cái bi đông rượu bỏ túi bằng bạc, cũng chẳng vươn tay bắt tay với Nhạc Phong: “Nhạc Phong đúng không, nghe Nhận Tử nhắc đến anh rất nhiều lần, ngưỡng mộ đã lâu.”

Sắc mặt Nhạc Phong lạnh lẽo, tay vẫn duy trì tư thế vừa nãy: “Tôi đang bắt tay với anh, anh có bắt hay không?”

Diệp Liên Thành cười cười, vươn tay ra, hai người nhìn như nắm tay, trên thực tế đến đập tay cũng không tính, giống như chẳng qua chỉ chạm vào rồi rút lại.

Mao Ca đứng cách đó không xa nhìn mà mặt đầy vạch đen, ức chế lắm lắm: “Hai đứa ranh con, đến giờ này rồi mà còn ganh đua, ngây thơ!”

“Đúng vậy, quá ngây thơ.” Thần Côn có dụng ý khác mà nịnh nọt Mao Ca: “Này, Tiểu Mao Mao, có ông ở đây tôi cũng an tâm rồi, ông trông coi hai người này nhé, tôi ra ngoài đi dạo một chút?”

Mao Ca mất hứng: “Ông lại đi chơi với quỷ hả?”

“Suyt, nghiên cứu học thuật, nghiên cứu học thuật chứ.” Thần Côn chắc cũng biết mình đi lúc này là không đúng lúc, vội vàng yêu cầu Mao Ca nhỏ giọng một chút: “Tôi vượt ngàn dặm đến đây, cũng chỉ vì muốn tìm một con quỷ...”

“Vì sao cứ phải là quỷ hả?” Mao Ca bị anh ta làm cho tức đến điên đầu: “Ông tìm ma tìm quỷ đã hơn nửa đời người rồi, có tìm được bao giờ chưa? Hả?”

“Chính là bởi vì chưa từng tìm được nên lần này mới càng có ý nghĩa

mở ra thời đại mới mang tính lịch sử chứ.” Thần Côn thật sự nóng nảy: “Tiểu Mao Mao, tôi nói ông nghe, người kể chuyện cho tôi lần này, thể chất rất âm, từ nhỏ đã hay gặp những thứ không sạch sẽ. Anh ta cũng mới đến Cổ Thành khoảng hai tháng trước thôi, đến đây leo núi, kể là leo được nửa đường thấy mệt, bèn ngủ dưới một gốc cây, mơ thấy đang đè lên một người phụ nữ, cô ta quát anh ta cút đi, còn cào móng anh ta nữa. Sau đó anh ta tỉnh lại, cũng không cảm thấy gì hết, nhưng tối hôm đó lúc nằm ngủ lại thấy đau móng, đến quá nửa đêm đau không chịu nổi mới cõng quần ra nhìn, trên móng có từng vết máu một nhé, ông nói xem đó không phải là ma cào thì là cái gì? Một đề tài có giá trị như vậy, ông nói coi có đáng để nghiên cứu hay không?”

Mao Ca nói trong lòng: Không đáng!

Nhưng nhìn dáng vẻ mong chờ kia của Thần Côn lại không nỡ đã kích anh ta, anh ta cho dù có điên rồi si ngốc, chí ít cũng không hại nước hại dân gây nguy hiểm cho xã hội đúng không?

Mao Ca thở dài trong lòng, lời ra đến cửa miệng lại thay đổi: “Bên ngoài Cổ Thành này toàn là núi, trên núi lại nhiều cây cối như vậy, chẳng lẽ ông định ngủ từng gốc từng gốc cây một sao? Nhỡ đâu nữ quỷ người ta có yêu cầu gì đó với móng, nhất quyết không cào ông thì làm sao bây giờ?”

Thần Côn chắc hẳn là chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhất thời có chút đờ ra: “Có yêu cầu với móng?”

Mao Ca thâm nhủ xong rồi, vẫn là đừng nên thảo luận vấn đề móng với anh ta thì hơn, chuyện này cũng giống như yêu đương vậy, trái tim đã không còn ở đây thì còn ép buộc níu giữ lại làm gì, dù sao cũng chẳng trông mong gì anh ta có thể bày mưu tính kế chỉ huy đại cục gì ở đây, cứ để cho anh ta ra ngoài chơi với quỷ đi thì hơn.

Được Mao Ca ngầm cho phép, Thần Côn kích động như gì, lúc chạy thẳng ra ngoài chỉ kém không hu ra một tiếng.

Đuổi được Thần Côn đi rồi, Mao Ca lại ra hòa giải Nhạc Phong và Diệp

Liên Thành, anh ta nhìn ra được, Nhạc Phong và Diệp Liên Thành không hợp nhau, nửa ngày chưa chuyện nổi quá ba câu, nhưng Diệp Liên Thành đến cửa là khách, lại là tới vì Thập Tam Nhận, làm chủ nhà, lễ nghĩa cũng phải chu đáo, vậy nên mới bước tới nói đôi ba câu chuyện phiếm với Diệp Liên Thành, đơn giản là tới từ lúc nào, trên đường đi có thuận lợi hay không vân vân...

Vừa bắt chuyện vừa đưa mắt nhìn tám hướng, vừa nhìn lại thấy ngay được điểm không ổn: cái gã Mẫn Tử Hoa vẫn ngồi một bên kia cứ nhìn chằm chằm vào Nhạc Phong, giống như hận không thể cắn cậu ấy hai phát vậy, Nhạc Phong cũng đã nhận ra ánh mắt bất thường của Mẫn Tử Hoa, bất giác nhú mày.

Mao Ca đang phiên muện, Mẫn Tử Hoa chợt rướn cổ nói một câu: “Anh làm gì A Điềm rồi?”

Nhạc Phong chẳng hiểu ra sao: “Tôi làm gì A Điềm?”

Diệp Liên Thành cũng có chút ngoài ý muốn: “Anh ta biết A Điềm?”

Mẫn Tử Hoa cười lạnh: “Hôm đó sau khi ra khỏi Đăng Hồng Tửu Lục, A Điềm rất kỳ lạ, gọi điện không tiếp, mặt cũng không thấy đâu, gõ cửa không ra, anh đã làm gì cô ấy?”

Nhạc Phong cảm thấy Mẫn Tử Hoa thật đáng ăn đòn: “Anh không tìm được cô ta, là cô ta không muốn gặp anh, chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Mẫn Tử Hoa còn muốn nói gì đó, sắc mặt của Diệp Liên Thành đã trầm xuống: “Nhận Tử xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu đừng lôi những việc vớ vẩn này vào có được không?”

Mẫn Tử Hoa im lặng, Mao Ca dù không rõ ràng lắm nhưng cũng đã nghe ra có gì đó không ổn: “A Điềm này là ai?”

Nhạc Phong tức giận: “Không biết, em không có quan hệ gì với cô ta.”

Mẫn Tử Hoa không nhịn được cười lạnh: “Ngủ cũng ngủ rồi, còn nói không có quan hệ.”

Mao Ca thật sự tức đến hồng người, lập tức vỗ lên đầu Nhạc Phong một cái: “Chú làm sao thế hả, đến chỗ Nhận Tử rồi mà còn không biết ngừng, chẳng trách Miêu Miêu lại chia tay với chú.”

Nhạc Phong lần này bị oan thật, lại bị Mao Ca vỗ cho một cái, cơn tức bốc lên, quay ra gào lên với Mao Ca: “Đúng đấy, là em đấy, em không biết ngừng đấy, sao hả?”

Mao Ca bị anh gào cho như vậy, trái lại không biết nên nói gì, Diệp Liên Thành cũng cảm thấy khó xử, vốn là định đến để xem chuyện của Thập Tam Nhận có gì giúp đỡ được hay không, ai ngờ cái cậu Mẫn Tử Hoa lỗ mãng chẳng biết phân biệt nặng nhẹ này lại khiến cho nhà người ta nội chiến, đang định bước lên nói đôi câu giảng hòa, ngoài cửa chợt vọng đến tiếng thét chói tai của Thần Côn: “Không ổn rồi, không ổn rồi!”

Âm thanh vọng từ xa lại gần, Thần Côn chạy vọt vào, đến cách họ hai bước chân thì dừng lại, sau khi thở hổn hển, tầm mắt rơi vào người Nhạc Phong: “Tiểu Phong Phong, chuyện này phải trách cậu.”

Nhạc Phong tức quá hóa cười: “Lại trách tôi, làm sao nữa? Ra cửa bị xe tông hay là bị chó cắn? Chuyện to bằng cái rắm cũng đều tại tôi cả phải không? Ông đây không liên can, ai thích dây thì dây!”

Vừa nói vừa xoay người đi vào trong sân, đầu của Mao Ca cũng to ra, anh ta nhìn về phía Thần Côn: “Không phải ông đi tìm quý cơ mà? Sao rồi?”

Thần Côn rất buồn bã: “Tiểu Đường Tử nhà chúng ta nhảy sông tự vẫn, nhất định là do bị Tiểu Phong Phong đánh, nhất thời nghĩ không thông nên mới tự vẫn...”

Còn chưa nói xong, cổ áo đã thít chặt, Nhạc Phong không biết đã lộn trở lại từ lúc nào: “Anh nói gì? Đường Đường vẫn còn ở Cổ Thành?!”

Thần Côn trừng anh: “Không phải cậu không liên can sao, không phải bảo ai thích dây thì dây sao, cậu quan tâm Tiểu Đường Tử có còn ở Cổ Thành không...”

Nói được một nửa đã không thốt lên lời nổi nữa, Nhạc Phong túm cổ áo anh ta, thiếu chút nữa đã siết cho cổ anh ta lần một vòng: “Đường Đường nhảy sông nào? Đã cứu lên chưa?”

“Chính là con sông có cái cầu đá ở trước mặt kia kìa... ui da...”

Gân xanh trên trán Mao Ca đã hằn lên, anh ta liếc mắt nhìn Thần Côn vừa bị ném xuống đất đang kêu ai ái, lại nhìn ra cửa — Nhạc Phong đã sớm không thấy bóng dáng.

Diệp Liên Thành và Mẫn Tử Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ, giống như có chút chẳng biết phải làm sao với tình cảnh hỗn loạn trước mắt, đang đến viếng yên lành, bỗng dưng lại biến thành một màn hài kịch, Mao Ca cảm thấy rất áy náy, anh ta nuốt nước miếng: “Hay là... ngồi xuống uống chén trà?”

* * *

Lúc Nhạc Phong đến nơi, dưới cầu vẫn còn một đám người đang tụ tập bàn tán âm ỉ, liếc mắt một cái, bên trong căn bản không hề có Quý Đường Đường, Nhạc Phong sốt ruột vô cùng, kéo lấy một người hỏi thăm, người kia cũng không để ý lắm đến thái độ gấp rút của anh, nói với anh là có một gái nhảy từ trên cầu xuống, có điều đã nhanh chóng được cứu lên, còn nói tính tình cô gái kia có chút cổ quái, được cứu lên xong không nói câu nào đã bỏ đi, nói xong còn chỉ hướng cho Nhạc Phong: “Đấy, lên núi rồi.”

Bên cạnh có người chen vào nói: “Không phải là nhảy sông không được, lại đi nhảy núi đấy chứ?”

Lại có người không mẫn không nhạt tiếp lời: “Trời phải đổ mưa, gái phải lấy chồng, người ta muốn tìm cái chết, anh cản được hay sao?”

Quả nhiên chuyện chẳng liên quan đến mình thì nói rất nhẹ nhàng, đám người kia nhắc đến chuyện này, tựa như xem kính chiếu ảnh vậy, Nhạc Phong đầy một bụng tức, lại lười phải nói nhiều với bọn họ, đi tìm theo phương hướng mà người nọ chỉ.

Đường lên núi mới đầu còn khá bằng phẳng, sau đó lại càng đi càng dốc, Nhạc Phong càng đi lên tìm lại càng thấy luống cuống, bò một đoạn, hai tay chống đầu gối thở đến hụt hơi, lòng nói cứ ngu ngốc đi tìm như thế này không được, vẫn phải gọi, vậy nên bèn bắc hai tay thành loa gọi quanh bốn phía một lần, chỉ chốc lát khắp nơi vọng đến tiếng vang, gió lửa qua, cành lá trên đầu kêu lên xào xạc, lại khiến cho xung quanh có vẻ như càng thêm yên tĩnh, Nhạc Phong chẳng còn cách nào khác, thở hổn hển xong, lại tiếp tục trèo lên núi, đi được khoảng gần mười phút mới dừng lại nghỉ, vô tình nhìn lại con đường phía sau, chợt thấy trong bụi cỏ khuất tầm mắt có một người đang ngồi, trái tim Nhạc Phong giật thót, theo đường cũ đi xuống.

Đến gần nhìn, quả nhiên chính là Đường Đường, cô bó gối ngồi đó, đầu gác trên đầu gối, toàn thân cao thấp đều ướt sũng, bùn đất xung quanh cũng ướt một khoảng, cũng may hôm nay cô mặc một bộ đồ khá bắt mắt, bằng không Nhạc Phong thật sự khó mà phát hiện ra cô.

Nhạc Phong nhìn cô một lúc, băng qua bụi cỏ ngồi xuống bên người cô, dừng một chút rồi hỏi cô: “Đường Đường, tôi gọi cô, cô có nghe thấy không?”

Quý Đường Đường vẫn giữ nguyên tư thế kia, ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên, lúng búng đáp một tiếng: “Có.”

Nhạc Phong nhất thời cảm thấy đoạn đường khi nãy đi thật phí công: “Vậy sao cô không trả lời tôi?”

Câu trả lời của Quý Đường Đường thiếu chút nữa làm anh tức đến ngất xỉu: “Anh gọi tôi là tôi phải trả lời sao, Hiến Pháp quy định thế à?”

Nhưng Nhạc Phong thật sự chẳng còn cách nào với cô, đành phải hỏi cô tiếp: “Đang yên đang lành, cô nhảy sông làm gì?”

“Dưới sông mát mẻ.”

Nhạc Phong chỉ hận không thể mua một miếng đậu hủ mà đập đầu

chết: “Đường Đường, cô có thể nói chuyện tử tế với tôi được không? Xem như tôi cầu xin cô đấy, được không?”

Ăn nói khép nép vẫn có chút tác dụng, Quý Đường Đường rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, toàn thân cô chẳng có chút sức sống nào, ánh mắt rất mệt mỏi, vết thâm tím nơi khoe miệng còn chưa tan, mặt hình như còn hơi bị sưng, Nhạc Phong sững sốt một chút, vươn tay muốn chạm lên mặt cô, đến trước mặt lại rút trở lại: “Tôi đánh đúng không?”

Quý Đường Đường cười nhạt một tiếng: “Không phải, lừa dối.”

Nhạc Phong vừa tức vừa buồn cười, đành phải nói hùa theo cô: “Vậy cô làm gì con lừa đó rồi?”

“Xất làm tám miếng, bốn miếng đưa sang Nhật Bản, bốn miếng tổng đến Trung Đông.”

Da mặt Nhạc Phong giật giật: “Đưa đến một nơi không được à?”

“Không được, đưa đến một nơi còn có khả năng được toàn thân, phải tách ra.”

Nhạc Phong ghen nửa ngày không thốt nên lời, cuối cùng than thở: “Cô bé, là lỗi của tôi, đừng giận nữa được không? Cô nói đi, muốn tôi làm gì đây.”

Mặt Quý Đường Đường không chút thay đổi: “Bảo anh làm gì anh cũng làm hết?”

Nhạc Phong gật đầu: “Làm hết.”

“Vậy anh đi chết đi.”

Nhạc Phong câm nín, nửa ngày trời mới dật ra được một câu: “Có thể không chết được không?”

Quý Đường Đường cũng thoải mái: “Có thể, anh đi bán đi.”

Lần này Nhạc Phong liền ghen đến mức không thốt nên lời, Quý Đường Đường hừ lạnh một tiếng, lại vùi đầu gác trên đầu gối.

Nhạc Phong vág hết cả đầu: “Đường Đường, tôi có thể không làm

chuyện vô đạo đức đó được không? Quá gia tăng gánh nặng cho tổ càn quét mại dâm..."

Quý Đường Đường không trả lời, Nhạc Phong nhìn cô một lúc, phát hiện bà vai cô đang rung lên từng đợt, bỗng nhận ra: cô ta đang cười!

Nhạc Phong bị chọc giận, nắm lấy vai cô buộc cô ngẩng đầu: "Học ở đâu cái thói hư hỏng như vậy hả?"

Quý Đường Đường nín cười: "Sao anh lại đến đây?"

Nhạc Phong giúp cô gảy mấy lọn tóc ướm ra sau vai: "Thần Côn thấy cô nhảy sông, đang yên đang lành, nhảy sông làm gì?"

Ánh mắt của Quý Đường Đường có chút biến đổi, cô cúi đầu vươn tay day day huyệt Thái Dương: "Tôi thật sự không biết."

Nhạc Phong trừng cô: "Tự mình nhảy từ trên cầu xuống, lại nói mình không biết? Cô gạt ai thế?"

Quý Đường Đường cũng rất khổ não: "Tôi thật sự không biết, tôi đang đi trên cầu, đầu óc đột nhiên liền trống rỗng, sau khi tỉnh táo lại, tôi đã được người ta vớt lên từ dưới sông rồi."

Nhạc Phong căn bản không tin, anh tiến tới trước mặt Quý Đường Đường, vươn tay sờ sờ trán cô: "Đường Đường, ngã bệnh phải uống thuốc."

Quý Đường Đường tức giận gạt tay anh ra: "Nhưng mà tôi có một phỏng đoán."

"Nói nghe xem nào."

Quý Đường Đường nhìn anh một cái, chột iu xù: "Thôi đi, có nói anh cũng chẳng tin."

"Tôi tin mà." Nhạc Phong vội vàng tỏ rõ thái độ: "Cô nói đi."

Quý Đường Đường do dự một chút: "Tôi cảm thấy, hình như tôi bị Thẩm Gia Nhận nhập vào người."

Nhạc Phong không nói gì, một lúc lâu mới nhẹ giọng đáp lại: "Đường Đường, chị Nhận Tử vừa mới mất, cô đừng lấy chị ấy ra đùa."

Quý Đường Đường vụt đứng dậy: “Đã bảo là anh sẽ không tin mà, cứ bắt tôi phải nói. Nói ra lại bảo tôi nói đùa, con người tôi thích nói giỡn lắm hay sao, anh cho là bị ma nhập vào người vui vẻ lắm à?”

Cô càng nói càng tức, quay đầu bỏ đi, Nhạc Phong không ngờ cô lại tức đến vậy, vội vàng đứng dậy kéo cô lại: “Đường Đường, chờ đã.”

Quý Đường Đường bị anh kéo lảo đảo một cái, sau khi đứng vững, chột vung tay cho anh một cái bạt tai.

Nhạc Phong bị hành động bất thành linh của cô làm cho tỉnh mộng, lại nghe thấy Quý Đường Đường nức nở kêu lên: “Tôi có gì không tốt, vì sao cậu thích Miêu Miêu mà không thích tôi? Cậu thích Miêu Miêu trước, vậy những việc cậu làm vì tôi tính là cái gì? Lúc tôi bị Diêm Lão Thất đánh, cậu đứng ra mặt vì tôi chứ, cậu che chở tôi như vậy, thật sự chỉ coi tôi là chị gái thôi sao? Thật sự chỉ coi tôi là chị gái thôi sao?”

Đầu óc Nhạc Phong oành một tiếng nổ tung, tầm mắt nhanh chóng phủ kín một tầng hơi nước, Quý Đường Đường níu lấy cổ áo anh, khóc suốt mướt hỏi đi hỏi lại anh câu đó, thân thể từ từ xụi lơ xuống, Nhạc Phong bỗng không phân biệt nổi đây là hiện thực hay là ký ức, anh cúi người ôm lấy thất lúng Quý Đường Đường: “Chị Nhạn Tử, chị đứng lên rồi nói.”

Mặt Quý Đường Đường tràn ngập nước mắt, cô ngẩng đầu lên, không chút nghĩ ngợi, hôn lên môi Nhạc Phong.

Tất cả, giống hệt cái đêm Thập Tam Nhạn uống rượu say mấy năm trước, chỉ khác ở chỗ, lúc đó đám Mao Ca và Đầu Trọc đều có mặt, lập tức kéo hai người ra, giải cứu cho Nhạc Phong đang lúng túng lúc ấy.

Nhạc Phong nhất thời cứng đờ, không biết làm sao mới phải, trong đầu lại thoáng qua một suy nghĩ thật tức cười: nếu bị Đường Đường phát hiện, lần này chắc phải xắt thành tám mươi miếng đây? Chắc có thể xuất khẩu đến Á Phi Mỹ La tinh bảy lục địa...

Suy nghĩ còn chưa vận hành xong, đột nhiên đã bị đẩy mạnh ra, đụng

trúng vào thân cây phía sau, lưng bị va chạm sinh đau, Nhạc Phong thâm nhủ toi rồi, thay đổi cũng đúng lúc ghê.

Quả nhiên, vừa ngẩng đầu lên đã gặp ngay ánh mắt giết người của Quý Đường Đường.

Nhạc Phong vội vàng chứng tỏ sự trong sạch: “Đường Đường, tôi tuyệt đối không phải là thừa nước đục thả câu.”

Quý Đường Đường ‘ừ’ một tiếng, ừ mà khiến cho Nhạc Phong lạnh cả sống lưng: “Vậy ý của anh là, anh đang coi giúp người khác làm niềm vui đúng không?”

“Tôi chỉ là bị ép phối hợp một lúc.” Đầu óc Nhạc Phong nhanh chóng vận hành, nghĩ phải nhanh chóng dời lực chú ý của Quý Đường Đường đi: “Đường Đường, tôi tin lời cô, cô có lẽ thật sự bị chị Nhạn Tử ám rồi. Chuyện này rất nghiêm trọng...”

Quý Đường Đường không mẫn mà với cái trò này của anh: “Tôi biết chuyện rất nghiêm trọng, anh lại đây để tôi tấn một trận trước đã.”

Nhạc Phong không ngừng kêu khổ: “Thật sự không thể trách tôi, cũng đâu phải là tôi chủ động!”

Quý Đường Đường không để ý đến anh, bắt đầu ngồi xổm xuống tìm hung khí trên đất, cuối cùng nhặt lên một cành cây, ít nhất cũng phải to bằng cái gậy.

Cũng may người có lúc nhanh trí, Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì: “Đường Đường, tôi thấy nghiêm trọng không chỉ có chuyện cô bị ám, cô biết không, Diệp Liên Thành, bạn trai của chị Nhạn Tử đã quay lại rồi.”

Quý Đường Đường rõ ràng sống sót một chút, giọng nói chợt biến đổi rất kỳ quái: “Diệp Liên Thành?”

“Phải, Diệp Liên Thành là bạn trai của chị Nhạn Tử đấy.” Mất thấy lực chú ý của Quý Đường Đường không còn đặt ở chuyện tấn anh nữa, Nhạc Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm: “Cô xem cô đi, một khi bị ám là

không biết mình đang làm gì, nhớ đâu chị Nhạn Tử đi tìm Diệp Liên Thành thì sao? Nhớ đâu còn... ngọt ngào lần cuối thì làm sao bây giờ? Tôi nói cô hay, tôi là một người có đạo đức, tôi sẽ ngăn không để cô làm loạn. Nhưng mà Diệp Liên Thành thì chưa chắc, mỹ nữ nhảy vào vòng tay, anh ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt, đến lúc đó có phải cô sẽ... à ừm... thiệt lớn đúng hay không?"

Đầu óc của Quý Đường Đường hỗn loạn thành một đống, cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Diệp Liên Thành?"

"Đúng vậy." Nhạc Phong vô cùng nghiêm túc gật đầu một cái, thuận tiện rút cành cây từ trong tay cô ra, vung tay lên ném đi xa nhất có thể: "Cho nên, tôi phải canh chừng cô đúng không?"

Quý Đường Đường cúi đầu, hàm hồ đáp một tiếng.

"Cuối cùng tôi muốn hỏi cô một câu." Nhạc Phong chuyển đề tài về chính đạo: "Trên đời này, thật sự có chuyện bị ma nhập vào người à? Nhóc con, sao cô lại bị nhập được?"

Chương 18

Tại sao lại bị Thập Tam Nhạn nhập vào người? Bản thân Quý Đường Đường cũng không biết rõ.

Đêm đó, rõ ràng cô muốn gọi Trần Lai Phượng ra, cách làm kia cũng hoàn toàn là sao y bản chính, đáng lý sẽ không xảy ra sai lầm. Nguyên nhân duy nhất có thể xảy ra là, cô không nghe theo lời mẹ dặn dò mà lần từng bước đến, sử dụng chú thuật phức tạp trong trạng thái năng lực của bản thân còn chưa đầy đủ, không khống chế được những oán khí đột nhiên xuất hiện bên cạnh nên mới bị Thập Tam Nhạn nhập vào người.

Đây chưa phải là điều tồi tệ nhất, tồi tệ hơn nữa chính là, cô căn bản không biết làm sao để đẩy Thập Tam Nhạn đi, giở thư mà mẹ để lại cho cô ra, trong đó cũng hoàn toàn không đề cập đến — có thể những người con gái họ Thịnh khác đều thân thông quảng đại, chưa bao giờ gặp phải tình huống trái khoáy như cô.

Có lẽ là bởi vì khi bị nhập vào người trí nhớ của bản thân hoàn toàn trống rỗng nên Quý Đường Đường không có cảm giác sợ hãi mấy, trái lại càng nghĩ càng tức, cố tình bên cạnh lại còn có một người chẳng biết điều cứ liều mạng hỏi dồn: “Này Đường Đường, sao cô lại bị chị Nhạn Tử nhập vào người?”

Cơn tức trong bụng Quý Đường Đường đều trút hết lên người Nhạc Phong: “Tôi gọi hồn, gọi nhầm người nên bị nhập, tôi chưa thành thạo nghiệp vụ được chưa?!”

Nhạc Phong sửng sốt một chút, nửa ngày mới dật ra hai chữ: “Nghiệp vụ?”

“Đúng vậy, nghiệp vụ, tôi làm nghề này đấy, sản nghiệp gia tộc, thừa kế gia nghiệp, không được à?”

Cô đang tức giận, nói đến 90% đều là thật, có điều trong đầu, cô chắc

chấn Nhạc Phong hẳn là không tin, mà Nhạc Phong thì đương nhiên là không tin.

Có điều ngoài mặt Nhạc Phong vẫn rất bình tĩnh: “Sản nghiệp gia tộc à? Gia tộc cô tại sao lại tòi ra một con gà mờ như cô chứ, gọi hồn mà cũng gọi nhầm người, mấy vị tiên nhân nhà cô mà biết có con cháu đời sau như cô, chắc cũng tức đến mức đội mồ sống dậy mất.”

Quý Đường Đường giận sôi nói không nên lời, trừng mắt nhìn Nhạc Phong một cái xoay người bỏ đi, còn chưa bước được hai bước đã bị Nhạc Phong kéo lại: “Đứng lại cho tôi, còn chưa nói xong đâu, cơn tức lớn vậy. Tôi hỏi cô, chị Nhạn Tử nhập vào cô, tại sao lại lôi cô đi nhảy sông?”

Quý Đường Đường vươn tay gạt bàn tay đang kéo cánh tay cô của Nhạc Phong ra, lại không đẩy được: “Ma quỷ thì còn có thể muốn làm gì, chẳng phải là tìm thể thân hay sao?”

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: “Chị Nhạn Tử không phải người như vậy.”

Quý Đường Đường thấy nực cười trong lòng, chẳng buồn gỡ tay Nhạc Phong ra nữa: “Nhạc Phong, giờ chị ta không phải là người nữa, mà là ma.”

Nhạc Phong không chút khách khí: “Cho dù là ma thì cũng phân ra tốt xấu.”

Quý Đường Đường châm chọc: “Ma tốt thì không gọi là ma, mà gọi là thiên sứ.”

Sắc mặt Nhạc Phong lạnh lẽo, bàn tay nín lấy cánh tay cô dùng sức hơn mấy phần: “Đường Đường, cô mà còn nói linh tinh với tôi nữa, tôi sẽ trở mặt đấy.”

Quý Đường Đường đau đến hệt hơi, thấy Nhạc Phong nổi giận, trong lòng không hiểu sao lại thấy thật ấm ức: “Tại sao tôi lại phải lừa anh! Nếu không chị ta kéo tôi đi nhảy sông làm gì? Chẳng lẽ chị ta muốn đi bơi? Nhạc Phong, tôi căn bản không biết bơi, nếu lúc ấy không phải ban ngày,

nếu không phải trên bờ sông có nhiều người vớt tôi lên, tôi thật sự sẽ chết đuối dưới nước. Anh không tin chị ta muốn hại tôi, vậy anh cảm thấy mục đích của chị ta là gì? Hả?”

Nhạc Phong nhất thời không có lời nào để đáp lại.

Quý Đường Đường gạt tay anh ra, cau mày xoa xoa nơi bị anh siết đau, trong lòng Nhạc Phong cũng có chút không chắc chắn, giọng nói thoáng phiến não: “Nhưng vô lý, chị Nhạn Tử không thù không oán với cô, không đến nỗi đi hại cô chứ.”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, không tìm được an ủi anh: “Tôi cảm thấy, chuyện này không liên quan đến việc chị Nhạn Tử có thù oán với tôi hay không, tôi luôn nghĩ, ma là một phần phóng đại vô hạn của mặt tối trong con người ta. Nhạc Phong anh cứ nghĩ đi, một người đã chết, nếu như tâm cảnh thật sự bình yên thì phải tiêu tán như một cơn gió hay một làn khói mới đúng, nhưng oán khí là phần không tiêu tan, cho nên ngưng tụ thành ma, nói cách khác, ma này vốn là một luồng oán khí một luồng bóng tối, mặt lương thiện đã sớm rời khỏi chị ấy rồi, cho nên ma muốn hại người cũng là chuyện đương nhiên thôi đúng không? Cho nên anh đừng có coi chị ta là Thẩm Gia Nhạn nữa, kỳ thực đã không phải, thật sự không phải.”

Nói xong mới phát hiện Nhạc Phong vẫn đang nhìn cô, Quý Đường Đường bị anh nhìn mà thấy rờn rợn: “Sao hả?”

Nhạc Phong nhin cười: “Đường Đường, sao trong nháy mắt tôi lại có cảm giác cô bị Thần Côn nhập vào người nhỉ? Đây, tôi đột nhiên phát hiện ra cô và Thần Côn rất có tiếng nói chung đấy, cô xem, trai tài gái sắc, hay là để tôi se duyên cho, cô suy nghĩ đi?”

Quý Đường Đường không hề tức giận: “Được thôi Nhạc Phong, là anh nói đấy, mỗi ngày anh nhất định phải làm được.”

Nhạc Phong không ngờ tới vậy mà không khiến cô tức giận được: “Thật à?”

Quý Đường Đường cười tíu mắt: “Thật chứ, anh đi nói với Thần Côn, tôi cũng thăm mến anh ấy lâu lắm rồi.”

Nhạc Phong phản nộ: “VẬY thì thôi, cô đồng ý nhưng tôi còn không nở đâu. Bây giờ đang ở trong cái động nào hả?”

Quý Đường Đường nghe không hiểu, Nhạc Phong nhin cười: “Trước công an có giúp tìm cô, kết quả tất cả các quán trọ đều không có ghi chép đăng ký vào ở của cô. Cô không ở trong động thì còn đi đâu được?”

* * *

Mặc dù đã sớm đoán được chỗ ở của Quý Đường Đường tuyệt đối không phải nhà trọ bình thường, nhưng tận mắt nhìn thấy thực sự, Nhạc Phong vẫn lấy làm kinh hãi: đây làm sao mà gọi là chỗ ở được, bên ngoài Cổ Thành toàn là núi, trên con đường núi ở lưng chừng triền núi gần đây nhất có một căn nhà gỗ bỏ hoang của người dân trước kia, nóc nhà dột mưa, cửa sổ gió lùa, ngay cả cửa cũng không có then cài, quanh nhà mọc đầy cỏ dại, cô ấy lại ngủ ở một nơi như thế này.

Nhạc Phong lập tức không kìm được nói: “Đường Đường, đây là chỗ cho người ở sao?”

Quý Đường Đường trừng anh: “Tôi không phải là người à, anh dù sao cũng đã lăn lộn trên đường lâu như vậy, chưa ở ngoài trời bao giờ à? Ở đây so với đất hoang, ít nhiều cũng có mái ngói che đầu, không phải sao?”

Nhạc Phong có chút tức giận, cũng không rõ là đang tức ai: “Không phải tôi có ý đấy, Đường Đường, chỗ này không nước không điện, giường cũng chỉ còn lại tấm ván, chắc cũng bị bỏ hoang mười mấy năm rồi, cô là con gái, sao lại ở chỗ này được?”

Quý Đường Đường thấy lạ: “Có gì mà không thể? Chẳng phải đã có nệm chống ẩm với túi ngủ rồi sao, cũng chỉ là chỗ ngủ mà thôi, trước kia tôi đã ngủ rất nhiều nơi, còn không bằng được với chỗ này ấy, xiêu xiêu vẹo vẹo.”

Nhạc Phong không dài dòng với cô nữa: “Cô đi theo tôi, tối nay quay về

Phong Nguyệt ngủ."

Quý Đường Đường lập tức cự tuyệt: "Tôi không về, đó là nơi Thâm Gia Nhận đã chết, chị ta vẫn còn ám tôi đây này, nhớ đâu xảy ra chuyện gì thì sao."

"Vậy đến Khách Mãn Đình, tiền trọ tôi chi, cô không thể ở đây được."

Quý Đường Đường rất cố chấp: "Tôi nhất định phải ở đây."

Nhạc Phong cả giận: "Tại sao cô cứ nhất quyết phải ở chỗ này, đầu óc cô có vấn đề à."

Quý Đường Đường mới đầu không nói gì, sau đó chợt cứng rắn bật ra một câu: "Ở đây trừ tôi ra đến một con ma cũng không có, nếu thật sự có kẻ muốn giết tôi, có đến đây cũng sẽ không giết nhầm người, việc tôi làm mình tôi chịu, sẽ không liên lụy đến người khác."

Nói xong cũng không nhìn Nhạc Phong, quay người bước vào nhà.

Nhạc Phong bị những lời của cô làm cho bối rối, sau khi hồi hồn, lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu: Cô bé này ngoài miệng thì không nói, trong lòng sợ là vẫn cảm thấy cái chết của Thập Tam Nhận không thể không liên quan đến mình, miệng thốt ra những lời tức giận, nhưng nghe vào, tại sao lại thấy khó chịu như vậy?

Nhạc Phong đứng nguyên tại chỗ một lúc, cuối cùng vẫn bước vào trong, trần nhà lơ lửng thành đồng, khoảng trống giữa nhà trải một tấm nệm chổng ải, Quý Đường Đường ngồi trên nệm, đang vùi đầu lục lọi thứ gì đó trong ba lô, Nhạc Phong nhìn cô nửa ngày, chợt buông một câu: "Đường Đường, trông cô cũng là con gái được nuôi dưỡng trong nhà khá giả, tôi mà là cha mẹ cô, nhìn cô như thế này, chắc đau lòng chết mất."

Quý Đường Đường lập tức sững sờ cả người, cô nhìn Nhạc Phong một cái, vành mắt nhanh chóng đỏ lên, dừng một chút, cô ngẩng đầu lên nhìn mái nhà, nén nước mắt lại, khịt mũi: "Nhạc Phong, trước kia tôi còn ngủ

ngoài mộ nữa kia, tôi cũng cảm thấy, nếu cha mẹ tôi mà nhìn thấy, chắc đau lòng chết mất."

Vừa nói vừa đưa tay lau mắt, lại cúi đầu lục túi, Nhạc Phong chỉ cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi, anh bước qua ngòi xuống trên nệm chống ẩm cạnh Quý Đường Đường: "Cô bé, sao cô lại ngủ ngoài mộ được?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy chuyện này quá mức nghẹn ứ, không muốn tiếp tục dồn nén trong lòng nữa: "Có một lần đang đi trên đường, ở Ninh Hạ, cụ thể thì không nhớ rõ, dù sao thì trước không thôn sau không quán, trời lại sắp tối, đành phải bắt xe trên đường đi quá giang. Nhờ được một chiếc xe container, tôi ngồi ở buồng lái, lúc ấy tôi hỏi cần bao nhiêu tiền, gã đó nói không cần. Sau đó xe đi được nửa đường, gã đó lại nói ra một yêu cầu rất quá đáng, vô cùng không biết xấu hổ, tôi tức quá, chửi gã một trận, gã cũng không cưỡng ép, chỉ nói không làm thì cút xuống xe, tôi bảo cút thì cút, cửa xe vừa mở, tôi liền nhảy xuống luôn, đeo ba lô đi về phía bên kia, lúc đấy trời đã tối rồi, lại đang tức giận, không chú ý nhiều, sau đó lại cảm thấy có gì đó không ổn, vừa bật đèn pin lên nhìn, tóc gáy dựng hết cả lên, tôi lại đi đúng vào nghĩa địa, chi chít, từng nắm mồ một, da đầu tôi như nứt hết cả ra, mà ma quỷ hơn chính là, tiếp đó tôi không ra khỏi đó được, như là bị quỷ dựng tường vậy, đi một vòng mà vẫn ở một chỗ."

Cô cười một cái, có chút ngượng ngập nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong, tôi không nói quá một chút nào đâu, lúc ấy tôi sợ đến mức bật khóc."

Nhạc Phong vươn tay vuốt tóc cô: "Vậy sau đó thì sao?"

"Tôi nghe nói, quỷ dựng tường cũng tương tự như một loại thôi miên bởi hoàn cảnh, không phải là bởi vì không có đường, mà là lúc ấy anh đã mất đi cảm giác về phương hướng, nói cách khác, khả năng định chính của đôi mắt và đại não anh không tồn tại, anh cảm thấy anh đang đi thẳng, nhưng thực chất là anh đang đi lòng vòng, chỉ có điều lúc đó anh không cảm giác được, càng cố chấp lại càng không thoát ra được, càng

không thoát ra được lại càng thấy suy sụp. Lúc ấy tôi cảm thấy mình không thể đi tiếp được nữa, tôi phải nghỉ ngơi, tôi phải ngủ, tôi liền lấy đệm ra, trải ra giữa một đồng cỏ mả, cuốn quần áo nằm một đêm, thật ra thì chẳng ngủ nổi, anh biết mấy tiếng động kỳ quái trong nghĩa địa rồi đấy, còn cả ma trôi nữa, cả đời này tôi chưa bao giờ trải qua một đêm nào dài như vậy, lúc ấy tôi cảm thấy mình nhất định sẽ phát điên. Kết quả sáng hôm sau, mặt trời lên, thấy đường, tôi liền ra ngoài được."

Nhạc Phong không lên tiếng.

Quý Đường Đường không nhìn anh, chỉ thở dài một tiếng: "Lúc ấy sau khi ra đến đường cái, quay đầu lại nhìn một đồng cỏ mả đằng sau, không hiểu tại sao, tôi lại có một thứ cảm giác mãnh liệt, cảm giác tôi của ngày hôm qua đã ở lại đó rồi, bước ra ngoài là một người khác."

Nhạc Phong rung mình một cái, anh vén ống tay áo lên, để cho Quý Đường Đường nhìn thấy cánh tay mình: "Đường Đường, cô xem cô nói ghê chưa này, tôi nổi hết cả da gà lên rồi."

Ánh mắt của Quý Đường Đường có chút phiêu đảng, hạ giọng xuống: "Thật đấy Nhạc Phong, anh không biết trước kia tôi là người thế nào đâu. Mao Ca lúc nào cũng nói Miêu Miêu rất yếu ớt, thật thì tôi còn ông ọ hơn cô ấy nhiều, lúc đó, tôi có ra ngoài dạo phố, bạn trai tôi cũng phải đưa tôi đến tận nơi, giao tận tay người bạn cùng đi dạo với tôi, anh ấy còn chẳng yên tâm để tôi ngồi xe một mình, tôi thường ngồi quá bến, cũng hay xuống nhầm bến, xuống nhầm xong toàn vừa khóc vừa gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đến đón tôi, tôi còn sợ sét đánh, lúc sét đánh nhất định phải có người ở bên cạnh tôi, tôi cũng sợ bóng tối nữa, buổi tối đi ngủ lúc nào tôi cũng bật đèn, chờ đến khi tôi ngủ thiếp đi rồi mẹ tôi mới vào tắt đèn hộ tôi. Lúc đó tôi đứng trên đường, nhìn cái nghĩa địa mà tôi đã nằm cả đêm, chính bản thân tôi cũng không rõ, một người như tôi, làm sao có thể chống đỡ qua một đêm như vậy."

Nói đến đây, cô quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Anh nói xem, là vì cái gì?"

Nhạc Phong biết cô chỉ hỏi như vậy chứ chẳng hề mong chờ câu trả lời của mình, cười cười không lên tiếng, quả nhiên, Quý Đường Đường lại tự nói tiếp: “Tôi cảm thấy, tôi giống như một đứa trẻ bị ngã, lúc có cha mẹ ở bên cạnh, vấp ngã thì gào khóc chờ cha mẹ đến ôm ấp dỗ dành, nhưng một khi bọn họ không có ở đây thì chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc tự mình bò dậy. Con người đều bị cảnh ngộ bức bách mà ra, một khi biết được chẳng còn nơi nào để dựa dẫm thì cũng chỉ có thể học cách tự mình bước đi; một khi biết nước mắt là vô dụng thì dần dần cũng sẽ không khóc nữa; một khi đã ăn gạo cám rồi thì sau này có ăn gạo nào cũng chẳng kén chọn nữa; lúc đó mà còn ồng ẹo, ồng ẹo cho ai nhìn đây. Giờ mà anh để cho tôi nhìn thấy bản thân trước kia, tôi sẽ cảm thấy mình là một đứa ngớ ngẩn, tật xấu đầy người, nhưng mà khi đó, có người yêu tôi, có người thương tôi. Giờ tôi cảm thấy mình đã tiến hóa nhiều lắm, rất độc lập, cũng không mắc bệnh công chúa nhiều như trước, vậy mà lại chẳng có ai yêu cũng chẳng còn ai thương, con mẹ nó, đây là cái thói đời chó má gì thế.”

Nói đến cuối, cô chột tức giận, ngửa đầu nằm ngả ra sau, hai tay đặt sau gáy.

Nhạc Phong cúi người xuống nhìn cô: “Đường Đường, vừa mới nói bậy nha.”

Quý Đường Đường liếc xéo anh một cái: “Nói thì nói,, có ai quản đâu.”

Nhạc Phong không vui: “Không phải có tôi quản đây sao.”

Quý Đường Đường hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Anh là cọng hành nào thế?”

Nhạc Phong nhìn vào mắt Đường Đường, vươn tay chỉnh trang lại đầu tóc của mình, giống như đang soi gương: “Một cọng hành vô cùng đẹp trai.”

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười, được một lúc cuối cùng một mồi: “Nhạc Phong tôi ngủ đây.”

“Cô vẫn còn ướt mà, cứ thế đi ngủ à?”

Quý Đường Đường từ từ nhắm mắt lại: “Tôi mệt thật mà, tôi chỉ nằm một chút thôi.”

Nhìn cô đã mệt mỏi đến mức không xong, Nhạc Phong không đành lòng gọi cô dậy, đang định để mặc cho cô ngủ, ai ngờ cô bỗng nhiên lại tự mình mở mắt: “Nhạc Phong, nếu Thẩm Gia Nhận lại nhập vào người tôi, anh nhất định không được để cho tôi đi gặp Diệp Liên Thành đấy.”

Nhạc Phong cũng không để ý lắm: “Gặp cũng có làm sao, tôi sẽ trông chừng cô không được à, yên tâm, sẽ không để anh ta xớ múi được gì của cô đâu, không để cô làm mấy chuyện không dành cho nhi đồng được chưa.”

Quý Đường Đường lắc đầu: “Như thế cũng không được.”

Nhạc Phong thấy lạ: “Tại sao chứ?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: “Nghe nói anh ta rất đẹp trai, tôi sợ tôi không kiềm chế được mà yêu anh ta thì không ổn.”

Nhạc Phong ‘Phi’ một tiếng thật mạnh, sau đó chỉ chỉ mặt mình: “Lại đây, nhìn gương mặt này lâu một chút.”

Lần này đến lượt Quý Đường Đường thấy lạ: “Tại sao chứ?”

“Cô nhìn thấy gương mặt đẹp trai như thế này rồi thì sẽ không rung rinh với Diệp Liên Thành nữa.” Nhạc Phong rất bốc mùi: “Thế này cho dễ so sánh, ví dụ như cô đã ăn gạo Thái chất lượng cao rồi thì chẳng có lý do gì cô lại đi nhưng nhớ gạo cám hết.”

Quý Đường Đường nhắm mắt lại, lẩm bẩm một câu: “Vừa nãy không phải anh vẫn là hành cơ mà, sao giờ lại biến thành gạo rồi?”

Nhạc Phong tức giận: “Gia thích biến thành gạo không được à, gạo còn không ý kiến, cô ý kiến cái gì?”

Quý Đường Đường ừ một tiếng: “Tôi vẫn thích hành hơn.”

Nhạc Phong không hề yếu thế: “Hành không thích cô.”

Quý Đường Đường lại ừ một tiếng, giọng nói dần nhỏ lại: “Đừng để tôi

gặp Diệp Liên Thành đấy...”

Nhạc Phong vừa tức vừa buồn cười: “Diệp Liên Thành có nhìn thấy cô cũng sẽ không thích cô.”

Quý Đường Đường không đáp lại nữa, xem ra là đã ngủ thật.

Nhạc Phong thở ra, vươn tay vuốt ve mặt cô, thấy tóc cô ướt nhẹp, trong lòng than thở: để tóc ướt đi ngủ, tỉnh dậy kiểu gì cũng nhức đầu.

Nhất thời chẳng có việc gì làm, thấy ba lô cô đã thu dọn được một nửa, định kéo qua giúp cô nhét đồ lại vào bên trong, lúc nhét vào, chạm phải một thứ lạnh như băng, móc ra nhìn, là nắp một chiếc hộp bằng sắt, nhìn vào bên trong, chiếc hộp vẫn còn nằm trong ba lô, trong đó đầy những cuống vé sắp rớt ra đến nơi, Nhạc Phong vội vàng lấy ra, đang định đặt nắp hộp lại, chợt sững sốt một chút, vươn tay cầm lấy mẫu báo được cắt rời nằm ở trên cùng lên.

Vụ án kẻ gian đột nhập giết người vào đêm Giao thừa ở Hải Thành.

Giấy báo đã ố vàng, tiêu đề to đùng chữ in rất bắt mắt, Nhạc Phong đang định nhìn kỹ, sau lưng chợt vọng đến một tiếng thở dài âm u.

“Phong Tử.”

Chương 19

Nhạc Phong từ từ quay đầu lại.

Quý Đường Đường chẳng biết đã ngồi dậy từ lúc nào, đang mỉm cười với anh.

Đó không phải là kiểu cười của Quý Đường Đường, dù sao cô vẫn trẻ tuổi, không thể nào có kiểu cười từng trải qua bể dâu mà vẫn không mất đi mùi vị quyến rũ của đàn bà như vậy, đón lấy ánh mắt dịu dàng như nước của Thập Tam Nhận, cổ họng Nhạc Phong nghẹn cứng lại, chỉ gọi một tiếng 'Chị Nhận Tử' rồi chẳng nói thêm được gì nữa.

Thập Tam Nhận vươn tay ra, từ từ vuốt ve gương mặt Nhạc Phong, xúc cảm mềm mại mà hơi lành lạnh khiến cho Nhạc Phong thoáng tỉnh táo lại, anh lấy lại bình tĩnh, hỏi chị ta: "Chị Nhận Tử, là ai giết chị?"

Trên mặt Thập Tam Nhận hiện lên vẻ hoảng hốt, chị ta rút tay lại, một lúc lâu mới lắc đầu: "Chuyện này không quan trọng."

"Sao lại không quan trọng!" Nhạc Phong nóng nảy: "Chị Nhận Tử, chị chết... thậm chí vậy, tôi sẽ không để cho chị chết mà không nhắm mắt."

Nhạc Phong nói đến đây, mới đột nhiên ý thức được Thập Tam Nhận đang nói chuyện với mình, theo lý thường thì đã là một con 'ma', nhưng kỳ lạ, anh vậy mà chẳng có chút sợ hãi nào.

Nghe Nhạc Phong nói vậy, vẻ dịu dàng trong mắt Thập Tam Nhận bắt đầu tản đi, thay vào đó là một vẻ mĩa mai gần như lạnh lẽo, giọng nói cũng trở nên chua chát: "Chết không nhắm mắt? Khiến tôi phải chết không nhắm mắt, không chỉ có mỗi chuyện này."

Dừng một chút chị ta đứng dậy: "Diệp Liên Thành trở về rồi đúng không?"

Nhạc Phong chợt cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức đứng dậy cản chị ta lại: "Chị định làm gì?"

Thập Tam Nhận nhúu mày: “Tôi muốn gặp Diệp Liên Thành, không quá đáng chứ?”

Nhạc Phong không biết nên nói sao: “Chị Nhận... Nhận Tử, chị... chị đang nhập vào người khác, Đường Đường cô ấy... không muốn gặp Diệp Liên Thành. Còn nữa, tại sao chị lại kéo cô ấy đi nhảy sông? Chị có biết làm thế sẽ hại chết cô ấy không?”

Thập Tam Nhận lùi về phía sau hai bước nhìn Nhạc Phong, một lát sau, bỗng nở một nụ cười như điên cuồng: “Tất cả chuyện này đều do cô ta nói với cậu?”

Không đợi Nhạc Phong đáp lời, chị ta lại mở miệng: “Cô ta nói gì cậu cũng tin sao?”

Nhạc Phong đang định mở miệng, Thập Tam Nhận đã ngắt lời anh, cười đến càng thêm cổ quái: “Cô ta nói tôi rất xấu xa đúng không? Cô ta nói tôi muốn lấy mạng của cô ta đúng không? Phong Tử, thời gian tôi quen biết cậu lâu hơn hay là cô ta quen biết cậu lâu hơn, tại sao cậu lại không tin tôi? Đồ ngốc, cô ta bỏ bùa cậu hay sao mà cô ta nói gì cậu cũng tin?”

Nhạc Phong chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, mơ hồ cảm thấy sự tình dường như khác hẳn với những gì mình nghĩ lúc trước, lai lịch quỷ dị và hành động cử chỉ khó mà nắm bắt của Quý Đường Đường không ngừng đảo quanh trong đầu, cứ như vậy, trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi bản thân: đúng vậy, hiểu biết của mình với Đường Đường cũng chẳng đến mức nào, tại sao cô ấy nói gì mình đều tin?

Nhưng theo bản năng, vẫn muốn biện bạch đôi câu vì Quý Đường Đường: “Chị Nhận Tử, Đường Đường... cô ấy...”

Thập Tam Nhận không để anh nói hết, chị ta bỗng vươn tay túm lấy cổ áo Nhạc Phong, kéo Nhạc Phong suýt nữa lao đảo, thần sắc trên mặt gần như dữ tợn: “Phong Tử, cậu hãy nhớ, không có cô ta tôi sẽ không chết, không có cô ta, tôi căn bản sẽ không phải chết!”

Nhạc Phong chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đang âm âm sụp đổ, lỗ tai ong ong, cố tình lại nghe rất rõ những câu nói khác thường tiếp đó của Thập Tam Nhận: “Cậu biết tại sao cô ta không dám gặp Diệp Liên Thành không? Hà, tại sao?”

‘Không muốn gặp’ và ‘Không dám gặp’ hiển nhiên là hai định nghĩa khác hẳn nhau, Nhạc Phong lập tức phản ứng kịp: “Ý chị là, Đường Đường biết Diệp Liên Thành?”

Thập Tam Nhận cười lên lạnh lạnh, tiếng cười nhỏ dần, sắc mặt chị ta thoáng lạnh lẽo, vươn tay nắm lấy cổ tay Nhạc Phong, ngón tay thon dài gần như găm vào thịt anh: “Phong Tử, đi gặp Diệp Liên Thành với tôi, gặp được Diệp Liên Thành rồi, cậu sẽ hiểu hết tất cả.”

Nhạc Phong bị Thập Tam Nhận kéo đi, trong đầu như bị lấp đầy bởi một đồng hồ hỗn loạn, đường xuống núi gập ghềnh, mấy lần anh suýt té, trời đã về chiều, mặt trời từ từ hạ xuống núi, trong núi lạnh lẽo nhanh hơn trong Cổ Thành rất nhiều, lúc gần đến chân núi, Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì, đột ngột dừng bước, lật tay kéo Thập Tam Nhận dừng lại.

Thập Tam Nhận quay đầu lại nhìn anh, mái tóc thật dài vẫn còn ướt, có vài sợi dính vào trên trán, cằm hơi nâng lên, trong nháy mắt giống như Quý Đường Đường đã quay trở lại, Nhạc Phong nhìn Thập Tam Nhận, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Chị Nhận Tử, chị nói thật với tôi, kể tình mấy năm nay tôi vẫn gọi chị bằng chị, kể mặt giao tình giữa mọi người, chị nói một câu, tôi sẽ tin chị. Chị nhìn vào mắt tôi mà nói, là Đường Đường hại chị, là cô ấy hại chết chị.”

Thập Tam Nhận ngẩng đầu nhìn vào mắt Nhạc Phong, nhả từng chữ: “Là cô ta.”

Nhạc Phong mặt không chút thay đổi nhìn chị ta, đầu tiên là trầm mặc một lúc lâu, sau đó chợt bật cười, cười mãi cười mãi, nước mắt đã chảy ra, anh vươn tay lau mặt, tránh khỏi ánh mắt của Thập Tam Nhận, vẫn cười, cuối cùng cực kỳ chua chát nói một câu: “Đường Đường, tại sao cô lại thế,

tôi chưa từng hoài nghi cô."

Nói một câu liền nói không nổi nữa, anh vươn tay đẩy Thập Tam Nhận ra, tự mình men theo đường núi đi về phía Cổ Thành, gió núi thổi qua, tạt vào mắt phát đau, Thập Tam Nhận sững sờ một lúc, đuổi theo, lúc gần đến cửa thành, chị ta thực sự không nhìn được, bước nhanh vài bước chặn Nhạc Phong lại: "Phong Tử, có phải cậu thích Đường Đường rồi không?"

Nhạc Phong không lên tiếng, anh ngẩng đầu nhìn bức hoành phi treo ở chính giữa tường thành, đáp lại: "Có thích cô ấy hay không tôi không rõ, tôi chỉ biết, vừa nghĩ đến chuyện từ đầu đến cuối cô ấy đều lừa dối tôi, tôi khó chịu vô cùng, thật đấy."

Nói xong lại bật cười, cúi đầu day mi tâm: "Chị Nhận Tử, chị đang nhập vào người cô ấy, chị có thể rời đi một lúc không? Tôi muốn nói với cô ấy mấy câu."

Thập Tam Nhận vươn tay nắm lấy tay Nhạc Phong, dịu dàng đáp một câu: "Phong Tử, cậu hãy tin tôi, sau này cô ta sẽ không có cơ hội để lừa gạt cậu nữa đâu."

Nhạc Phong còn chưa kịp trả lời, sau lưng chợt vang lên một tràng tiếng chuông xe đạp lanh lảnh, ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc: "Này, cô gái, cô chưa đi à? Tốt quá, tôi đang vội tìm cô đây."

Nhạc Phong dựa vào giọng nói là nghe ra ngay người nói chuyện chính là ông cảnh sát lão Trương kia, mấy ngày nay thường xuyên qua lại, lão Trương cũng coi như một nửa là người quen, Nhạc Phong kéo Thập tam Nhận ra sau lưng che chắn, chào hỏi lão Trương: "Vẫn đang bận?"

"Vừa hay đang đi tìm cô bé này." Lão Trương bước từ trên xe xuống, chống chân chống xe đạp, cúi đầu móc một xấp tài liệu từ trong chiếc túi đeo vai trên người ra: "Người ở trên phố chúng tôi cũng đã hỏi một lượt rồi, lại tra hồ sơ, đã liệt kê được một vài kẻ tình nghi ra, trên cơ bản là đều có tiền án, mà ở đây cũng chỉ có cô gái này từng thấy mặt hung thủ, tôi đang nghĩ tìm được cô bé này để nhận diện thì tốt qua, cô gái, cô sang đây

xem xem, kẻ nào giống nhất?"

Ảnh đều là bản photocopy đen trắng, Nhạc Phong kéo Thập Tam Nhận một cái: "Nhận... Đường Đường, tới đây xem xem, đêm hôm đó, là kẻ nào?"

Thập Tam Nhận đón lấy xấp giấy photo kia, từ từ lật xem, bên trên đều là một đám cao to, mặt mày cũng lộ ra vẻ dữ tợn, Nhạc Phong nhìn một chút, chợt nhảy ra một suy nghĩ: đêm hôm đó ở ngoài bờ ruộng, Đường Đường đúng là bị người khác tấn công, nếu quả thực như lời chị Nhận Tử nói là Đường Đường giết chị ấy, như vậy thì người giết Trì Hồng Anh và chị Nhận Tử không phải một người. Nhưng dựa vào lập luận của cánh sát, sau khi Thập Tam Nhận chết, có hàng xóm nhìn thấy một gã mặt mày dữ tợn rời đi, lúc đó lão Trương cũng căn cứ vào điều này mà phỏng đoán rằng hung thủ muốn đến tìm Đường Đường diệt khẩu...

Nếu không phải là gã đó giết Thập Tam Nhận, vậy hẳn là Đường Đường giết, nhưng Thập Tam Nhận là bị người ta dìm vào trong chum nước mà chết ngạt, Nhạc Phong không sao tưởng tượng nổi cảnh tượng Quý Đường Đường tàn nhẫn dìm Thập Tam Nhận vào trong chum nước.

Đến tận giờ phút này, anh mới bắt đầu nghĩ đến một vấn đề: những gì chị Nhận Tử nói, có nhất định là sự thật hay không?

Những lời Quý Đường Đường nói chợt vang lên rành mạch trong đầu: ma này vốn là một luồng oán khí một luồng bóng tối, mặt lương thiện đã sớm rời khỏi chị ấy rồi, cho nên ma muốn hại người cũng là chuyện đương nhiên thôi đúng không? Vậy nên anh đừng có coi chị ta là Thẩm Gia Nhận nữa, kỳ thực đã không phải, thật sự không phải...

Trán và lòng bàn tay Nhạc Phong bắt đầu rịn mồ hôi: nên tin ai đây? Đường Đường hay Thập Tam Nhận?

Nội tâm đang giằng xé kịch liệt, Thập Tam Nhận bỗng rút ra một tờ từ trong tập giấy kia ra: "Tên này."

Nhạc Phong theo bản năng nhìn sang, trên giấy là một gã đàn ông

khoảng 40 tuổi, mặt chữ quốc, môi rất dày, mũi ưng, thân hình rất to khỏe.

Lão Trương dường như cũng hít một hơi lạnh, ông ta cầm lấy tờ giấy kia, nhìn một lúc lâu, hung ác mắng một câu: “Mẹ kiếp, phức tạp rồi.”

Nhạc Phong nghe ra trong lời nói của ông ta có ý tứ khác, vô cùng cảnh giác hỏi tới: “Sao vậy?”

Lão Trương đến giờ mới nhớ đến chuyện giữ bí mật: “Chuyện này... không tiện tiết lộ, để sau này có đầu mối gì sẽ nói với cậu sau...”

Nhạc Phong bức bối: “Thôi dẹp đi, ông tưởng ông là cảnh sát quốc tế chắc, lại còn không tiện tiết lộ. Cổ Thành này to bằng chừng nào, đầu đường cuối phố cũng toàn người quen, hơn nữa tôi là bạn của người bị hại, chẳng lẽ tôi còn đi thông báo cho tội phạm chạy trốn chắc?”

Lão Trương suy nghĩ một chút thấy cũng phải, đưa mắt nhìn quanh thấy không nhiều người lắm, bèn kéo Nhạc Phong sang bên cạnh hạ giọng nói: “Gã này tên là Ngô Thiên, có tiền án rồi, hai năm trước uống rượu say đánh nhau với người khác, cầm dũa chọc mù một con mắt của người ta, sau vẫn trốn chui trốn nhủi, không ngờ lại dám lén quay về...”

Nhạc Phong bình tĩnh nghe ông ta nói: “Ông vừa mới kêu phức tạp cơ mà, phức tạp thế nào?”

“Tên này trước khi phạm tội đã làm việc cho một gã buôn đồ cổ đến Cổ Thành làm ăn, gã buôn đồ cổ đó là người Sơn Tây, chuyên thu mua đồ cổ và ngọc, tên là Hoàng Vượng Phát.”

“Vậy làm sao mà phức tạp?” Nghe cả nửa ngày vẫn không ra ý chính, Nhạc Phong có chút sốt ruột.

Lão Trương lần này cuối cùng cũng nói vào trọng điểm: “Tên Hoàng Vượng Phát kia ở Cổ Thành có một cô nhân tình, coi như tình nhân bao nuôi ấy, tên là Phương Lộ Diễm, chính là cái cô A Diễm đang hát ở Đăng Hồng Tửu Lục.”

Nhạc Phong sửng sốt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, lão

Trương cũng không để ý, trái lại tiếp tục nói: “Cậu thấy phức tạp chưa? Ngô Thiên là tay chân của Hoàng Vương Phát, A Diễm này lại là tình nhân của Hoàng Vương Phát, Trì Hồng Anh đã chết lại hát ở cùng một quán bar với A Diễm, bạn trai của Thẩm Gia Nhận đã chết lại là bạn trai cũ của A Diễm, chuyện này nhìn thì tưởng chừng là không liên quan, nhưng ngấm ngấm thì lại dây mơ rễ má như thế đấy, cậu có nhớ lúc chúng ta tìm cái cô A Diễm kia để điều tra tình huống, cô ta cứ luôn miệng bảo không biết gì cả không?”

Dĩ nhiên là nhớ, Nhạc Phong nhớ lúc ấy Quý Đường Đường còn bảo anh đi tìm hiểu tình hình vụ án này qua A Diễm, sau đó anh lại bị hành vi của A Diễm chọc giận — anh cứ cảm thấy A Diễm làm như vậy thật quá lẳng lơ, giờ ngấm lại, chưa biết chừng là vì A Diễm có liên quan, thấy anh đến hỏi dò nên luống cuống tay chân mới cố ý tỏ ra như vậy?

Nhưng nếu có liên quan thì A Diễm đóng vai trò gì trong chuyện này? Vì yêu sinh hận? Ghen tỵ chị Nhận Tử cướp mất Diệp Liên Thành? Nếu như là do A Diễm đứng sau giật dây thì toàn bộ chuyện này không hề liên quan gì đến Đường Đường hết, vậy tại sao chị Nhận Tử lại muốn bôi xấu Đường Đường?

Nhạc Phong nghĩ mà đau cả đầu, lão Trương lấy di động ra bấm số: “Cho dù sự thật thế nào, trước tiên phải khống chế được cái cô Phương Lộ Diễm này đã rồi nói sau.”

Vừa bấm vừa vô ý thức liếc ra phía sau Nhạc Phong: “Ô, cô bạn gái của cậu đâu rồi, mới nói có hai câu thôi mà sao đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa?”

Sống lưng Nhạc Phong chợt lạnh toát, nhất thời không dám quay đầu lại nhìn: “Không thấy cô ấy?”

Lão Trương còn chưa kịp gạt đầu, Nhạc Phong đột nhiên xoay người, lao vào trong thành như phát điên, lão Trương có chút sững sờ, nhìn Nhạc Phong liên tiếp va phải mấy người, thậm chí còn có thể nghe được mấy

người đó lớn tiếng oán trách: “Thần kinh à, không có mắt à!”

Nhạc Phong chạy một hơi không ngừng, chạy mãi, chân cũng đã tê rần, cánh cửa của quán bar Hạ Thành dần dần hiện lên trong tầm mắt, bên tai tựa hồ như lại vang lên câu nói của Quý Đường Đường.

“Nhạc Phong, anh nhất định không được để tôi gặp Diệp Liên Thành đâu đấy.”

Chương 20

Đẩy tung cánh cửa Hạ Thành ra, Nhạc Phong liếc mắt đã nhìn thấy Diệp Liên Thành, anh ta đang cúi đầu nói chuyện với cô gái tóc dài đứng trước mặt.

Trái tim Nhạc Phong đột nhiên nhảy lên một cái, suy nghĩ đầu tiên chính là: xong rồi, rốt cuộc cũng gặp được.

Nghe thấy tiếng đụng cửa, Diệp Liên Thành có chút không vui ngẩng đầu nhìn về phía bên này, cô gái kia cũng hiếu kỳ quay đầu sang, Nhạc Phong bấy giờ mới nhận ra là mình nhận nhầm, cô gái kia tóc không dài bằng Quý Đường Đường, quần áo mặc trên người cũng không giống.

Trái tim Nhạc Phong thoáng buông lỏng, còn chưa buông xuống đáy, cơn tức lại nổi lên, anh thấy rõ ràng, tay của Diệp Liên Thành đang khoác lên hông cô gái kia, còn tay cô ta thì đang đùa nghịch mặt dây chuyền tỳ hưu trên cổ Diệp Liên Thành.

Phản ứng của Nhạc Phong chỉ có hai chữ, 'Ông C...', anh giờ chân đạp đổ cái ghế bên cạnh, tiếng vang không nhỏ, quán rượu lập tức lặng xuống, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Nhạc Phong, Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, từ từ giơ ngón giữa lên với Diệp Liên Thành.

Cô gái kia hơi sợ, lại cảm thấy kích thích và hưng phấn, cô ta ngẩng đầu nhìn Diệp Liên Thành: "Bạn của anh à?"

Diệp Liên Thành rút con tỳ hưu từ trên tay cô ta về, vô cùng mập mờ cười một tiếng: "Xin lỗi một lúc nhé."

Nói xong, giống như chẳng làm sao bước ra nghênh đón: "Nhạc Phong đúng không, đến tìm vui à?"

Nhạc Phong không thèm để ý đến anh ta: "Họ Diệp, làm người hạ lưu cũng phải có mức độ thôi, chị Nhạn Tử vừa mới đi, anh kiếm chế một hai ngày thì chết à?"

Diệp Liên Thành cười phá lên: “Tôi đây mở cửa làm ăn, phải tươi cười chào đón với khách chứ? Gặp dịp thì chơi, anh cũng chẳng lạ gì đúng không, bày ra cái vẻ như chính nhân quân tử cho ai xem hả?”

Nếu là bình thường, Nhạc Phong đã sớm tung một đấm qua, nhưng giờ đang là lúc quan trọng, anh cũng lười phải so đo với anh ta: “Tôi hỏi anh, có cô gái nào đến tìm anh không?”

“Nhiều lắm.” Diệp Liên Thành chỉ đám khách trong quán bar: “Anh hỏi người nào?”

Nhạc Phong nhíu mày, theo lý thuyết, Thập Tam Nhạn nhất định là chạy thẳng đến Hạ Thành, hơn nữa tính thời gian, hẳn là phải đến sớm hơn mình, sao lại không thấy người đâu là thế nào?

Một suy nghĩ đột nhiên nảy ra: Không phải là Thập Tam Nhạn cũng nhìn thấy cái cảnh Diệp Liên Thành gọi là ‘Gặp dịp thì chơi’ vừa nãy, tức quá bỏ đi rồi chứ?

Không đúng, không giống tính tình của Thập Tam Nhạn, chị ấy mà thấy thật thì sẽ lật tung Hạ Thành lên mới đúng.

Chẳng lẽ lại trút hết lửa giận lên người Đường Đường, dẫn cô ấy đi nhảy sông nữa?

Da đầu Nhạc Phong tê rần, vừa lúc mới thấy quên đi động, bèn đẩy thẳng Diệp Liên Thành ra, đi đến trước quầy bar, cô gái kia hơi sợ, theo bản năng lùi lại một bước, bên trong quầy bar, Mẫn Tử Hoa đang đứng chờ ra đó đẩy chiếc kính gọng đen trên sống mũi: “Anh... anh định làm gì?”

Nhạc Phong căn bản lười để ý đến anh ta, vươn tay bê chiếc điện thoại bàn bên trong quầy lên, bấm số của Phong Nguyệt.

Nghe điện là Mao Ca: “Phong Tử, đang ở đâu đấy?”

“Ở Hạ Thành. Đừng quan tâm đến em vội, anh dẫn Thạch Đầu, cả Tiểu Mễ nữa, đi tìm Đường Đường quanh Cổ Thành đi.”

Mao Ca có chút kỳ quái: “Đường Đường? Không phải đi nhảy sông rồi

sao? Cậu không tìm được con bé à?"

Nhạc Phong cũng không giải thích rõ ràng: "Tìm thấy rồi, lại lạc. Tóm lại... Tóm lại anh dẫn người đi tìm là được, tìm ở bờ sông nhiều một chút, em sợ cô nhóc này nhớ đâu nghĩ không thông lại nhảy xuống nước, tóm lại anh cứ đi tìm đi là được. Đúng rồi, Thần Côn có đó không? Anh ta cũng biết Đường Đường, bảo anh ta cũng đi tìm đi..."

Qua ống nghe, Nhạc Phong nghe thấy tiếng Mao Ca hò hét: "Này, lão Thần Côn kia, Phong Tử bảo ông đi tìm Đường Đường đấy..."

Cũng không biết là Thần Côn đáp lại thế nào, Mao Ca lại cầm ống nói lên: "Thần Côn bảo muốn vào núi làm nghiên cứu khoa học, thôi cậu đừng trông chờ gì vào thằng cha ấy..."

Nhạc Phong gần như quát lên: "Bảo ông tướng kia ra nghe điện thoại!"

Đầu kia lại ầm ĩ một trận, Thần Côn đón lấy điện thoại, vừa mới 'A lô' một tiếng, Nhạc Phong đã hạ giọng: "Ông tướng, Đường Đường bị Nhạn Tử nhập vào người, anh có tìm hay không, chỉ thế thôi!"

Nói xong cũng chẳng chờ Thần Côn đáp lại, rầm một tiếng cúp điện thoại, Mẫn Tử Hoa vốn đã ngửa mặt anh, giờ lại càng không vui: 'Mượn điện thoại nhà người ta dùng mà cũng không biết nâng niu.'

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng: "Ông đây không đập nát cái quây bar này của nhà các anh đã là nâng niu lắm rồi."

Mẫn Tử Hoa bị anh nói ghen không ra lời, Diệp Liên Thành vừa vắn bước tới, nghe thế cũng chẳng tức giận: "Tử Hoa, rót cho Nhạc Phong một ly, cơn tức lớn thế này, giúp anh ta hạ hỏa đi."

Cô gái khi nãy phì một tiếng bật cười: "Đây là bạn anh à? Ngẫu thật đấy."

Diệp Liên Thành đưa mắt nhìn nhìn cô ta: "Sao hả, ưng rồi? Vậy để tôi làm người giới thiệu nhé, vị này là Nhạc Phong, còn người đẹp đây là... Na Na phải không?"

Cô gái kia dẫu môi: "Đã nói đến ba lần rồi, Ni Na!"

Diệp Liên Thành cười xấu xa với cô ta: “Già rồi, trí nhớ không tốt, tôi mời rượu, tự phạt một chén được chưa.”

Vừa nói vừa ném chiếc ví da lên quầy bar, bảo Mẫn Tử Hoa: “Cho tôi một ly luôn.”

Mẫn Tử Hoa không nói gì, Diệp Liên Thành kỳ quái liếc anh ta một cái, bấy giờ mới phát hiện sắc mặt của Mẫn Tử Hoa hơi tái nhợt, anh ta gần như kinh hoàng nhìn về phía sau Diệp Liên Thành và Nhạc Phong, yết hầu lộn lên lộn xuống, chợt lắp ba lắp bắp dật ra hai chữ: “Tiểu... Hạ...”

“Làm sao thế?” Diệp Liên Thành bật cười, vỗ vỗ lên mặt Mẫn Tử Hoa tựa như đang vỗ một con chó Nhật: “Mẫn kinh rồi à? Triệu chứng suy nhược thần kinh?”

Cả người Mẫn Tử Hoa run bắn lên, anh ta đột nhiên bắt lấy cánh tay Diệp Liên Thành, hai con mắt mở to nhìn xoáy vào Diệp Liên Thành: “A Thành, là Tiểu Hạ!”

Diệp Liên Thành sửng sốt một chút, anh ta nhìn Mẫn Tử Hoa, bỗng cảm thấy huyết dịch toàn thân như lạnh toát.

* * *

Thấy sắc mặt của Mẫn Tử Hoa không ổn, Nhạc Phong quay đầu lại nhìn, bấy giờ mới phát hiện Quý Đường Đường không biết đã tiến vào từ lúc nào, đứng ngay đó cách bọn họ không xa, anh mừng thầm trong bụng, đang định tiến lên đón, trái tim chợt đập thịch một tiếng, theo bản năng liền dừng bước.

Lẽ ra bây giờ đang là mùa đông, tiết trời lạnh thế này, Quý Đường Đường tìm đâu ra một bộ quần áo như vậy?

Áo phong màu trắng, đằng trước in hình chú mèo máy, váy kaki ngắn xếp li, giày vải màu trắng, mái tóc dài buộc thành một túm đuôi ngựa cao cao, gọn gàng thanh thoát không nói lên lời, trên gương mặt điểm một nụ cười nhẹ nhẹ, nói thật, nụ cười này không giống Quý Đường Đường, cũng

không giống Thập Tam Nhạn, trong tay cô đang cầm một cuốn Độc Giả, Nhạc Phong kỳ lạ chú ý đến ngày phát hành của quyển tạp chí này, tháng 4 năm 2007.

Nhạc Phong có chút hồ đồ, còn chưa kịp phản ứng lại, Diệp Liên Thành đã lướt qua bên cạnh anh, anh ta bước đến trước mặt Quý Đường Đường, chân chữ hỏi một câu: “Tiểu Hạ?”

Quý Đường Đường ngẩng đầu mỉm cười: “A Thành.”

Đằng sau, cô gái tên Ni Na kia thấy lạ bèn hỏi Mẫn Tử Hoa: “Tiểu Hạ là ai thế?”

Mẫn Tử Hoa phục hồi lại tinh thần, anh ta đẩy mắt kính một cái: “Bạn gái của Diệp Liên Thành, tên là Thịnh Hạ.”

Cái tên này lập tức khiến cho Nhạc Phong tỉnh táo lại từ trong mơ hồ, anh vươn tay qua quây bar túm lấy cổ áo Mẫn Tử Hoa: “Chẳng phải Thịnh Hạ đã chết rồi sao?”

Nhạc Phong thậm chí còn nhảy ra một suy nghĩ vô cùng quái dị: Đường Đường này, không phải bị Thập Tam Nhạn nhập vào người rồi, giờ lại bị Thịnh Hạ nhập đấy chứ? Cũng không đúng, Thịnh Hạ này đã chết phải được bốn năm rồi, muốn nhập cũng không chờ đến tận bây giờ, hôm nay là cái ngày xui xẻo gì thế không biết...

Mẫn Tử Hoa hừ lạnh một tiếng gạt tay Nhạc Phong ra, suy nghĩ một chút bèn mở chiếc ví da của Diệp Liên Thành trên quây bar ra, rút từ bên trong ra một tấm ảnh, giống như đang ra oai vỗ lên trên bàn: “Tự mình xem đi, đây chẳng phải là Thịnh Hạ sao.”

Cô gái trong hình, ăn mặc giống hệt Quý Đường Đường trước mặt, tay ôm vạt cầu lông, cười ngọt ngào với Nhạc Phong, Nhạc Phong nhất thời rối bời: Đường Đường tại sao lại giống Thịnh Hạ như vậy?

Những ngõ ngách trong chuyện này, anh thực sự không nghĩ ra nổi, chỉ máy móc lặp lại một lần: “Chẳng phải Thịnh Hạ đã chết rồi sao?”

“Chuyện này khó nói lắm.” Mẫn Tử Hoa bỗng nhiên lại dễ nói chuyện hẳn lên: “Năm đó nghe đâu là nổ bình gas, người cũng nổ tan tành rồi, căn bản không thể nhận xác, không có chân tướng, cho nên còn sống cũng có khả năng đúng không. Chậc chậc, giống hệt phim truyền hình, xa cách gặp lại, gương vỡ lại lành chính là đây...”

Mấy câu kể tiếp toàn lắm bầm, cũng chẳng quan tâm dùng từ có chính xác hay không.

Nhạc Phong chỉ cảm thấy tim đập dồn dập đến nhức cả lồng ngực: Thịnh Hạ chưa chết? Đường Đường chính là Thịnh Hạ? Vậy thì chuyện Đường Đường bị Thịnh Hạ nhập vào người là không tồn tại, người đang nhập vào Đường Đường bây giờ là Thập Tam Nhận, nhưng tại sao chị ấy lại phải mặc đồ giống như Thịnh Hạ? Chị ấy định làm gì?

Càng nghĩ càng cảm thấy hít thở không thông, Nhạc Phong hạ quyết tâm, bước nhanh về phía hai người, mới đi được hai bước, Mẫn Tử Hoa đã nhào người qua quầy bar kéo anh lại, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Này, này, có mắt nhìn một chút chứ, người ta đang gặp lại người yêu, anh phải biết điều chút chứ?”

Hai chữ người yêu này, nghe sao thật chói tai, Nhạc Phong có thể tiếp nhận Thập Tam Nhận hay A Điềm có quan hệ với Diệp Liên Thành, nhưng Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành, thật sự là một tổ hợp quá khiên cưỡng, quá ngàn lẻ một đêm, tầm mắt của anh lại một lần nữa rơi vào tấm ảnh kia.

Anh không thể không thừa nhận, Quý Đường Đường thực sự chính là Thịnh Hạ, giờ mà bảo anh đi tìm mấy cái cơ khoa trương mà giả tạo kia, ví dụ như sinh đôi, ví dụ như người người giống nhau, đến bản thân anh cũng không tin được.

Tâm trạng của Nhạc Phong phức tạp không nói thành lời, anh quay đầu nhìn Diệp Liên Thành, trên gương mặt Diệp Liên Thành, anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ nghiêm túc gần như thành kính cùng với ánh mắt trù mến

vô cùng chuyên chú như vậy, giống như lãng tử trong nháy mắt biến thành chàng trai trẻ mới yêu lần đầu, còn Quý Đường Đường, cô hơi ngửa đầu, đường cong trên gương mặt mềm mại mà đáng yêu, khóe miệng điểm một nụ cười nhẹ, Nhạc Phong chợt không muốn nhìn tiếp nữa, tầm mắt anh rời khỏi gương mặt Quý Đường Đường xuống dưới, nơi đó, tay trái cô còn cầm quyển Độc Giả, tay phải đang chậm rãi rút thứ gì đó từ bên trong ra...

Ánh sáng màu bạc chớp lên một cái, Nhạc Phong đột nhiên hét lớn: "Mau tránh ra!"

Cùng lúc đó, thân hình Nhạc Phong bắn lên, lao thẳng về phía trước va vào Quý Đường Đường, Diệp Liên Thành chỉ cảm thấy lưỡi dao lóe qua trước mắt, cánh tay trái chợt lạnh, người khách nữ ngồi bên cạnh chỉ cảm thấy có một tia máu nóng hổi thoáng chốc làm mờ ánh mắt, sau khi chờ dẫn khoảng một hai giây, xuyên qua màn sương huyết sắc nhìn thấy lưỡi dao đang nhỏ máu cách đó không xa, hét rầm lên tựa như sắp mất mạng.

Quán bar trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, người nhìn thấy thì sợ hãi chen chúc lao ra cửa, người không nhìn thấy thì hoảng hốt đi theo dòng người, xô đẩy trong sợ hãi, Quý Đường Đường ung dung đứng thẳng, cầm dao từ từ đi về phía Diệp Liên Thành.

Nhạc Phong đứng dậy từ trên mặt đất, dường như chỉ mới trong chớp mắt, trong quán rượu đã là một mảnh người ngã ngựa đổ, anh cắn răng, thấy Quý Đường Đường đang đi về phía Diệp Liên Thành, khóe mắt liếc thấy Mẫn Tử Hoa và cô gái tên Ni Na kia đang chật vật chạy ra bên ngoài, Nhạc Phong do dự một chút, vươn tay tóm lấy Mẫn Tử Hoa trước, thét về phía anh ta: "Trông chừng mấy người ở ngoài, đừng để họ báo cảnh sát, nghe rõ chưa?"

Cặp chân của Mẫn Tử Hoa đã mềm nhũn, còn chưa kịp tiêu hóa xong lời nói của Nhạc Phong đã bị anh đẩy ra ngoài, anh ta lão đảo vịn vào bậc cửa đứng dậy, quay đầu lại thấy Nhạc Phong đang đẩy Diệp Liên Thành ra, một

tay ra sức giữ lấy bàn tay đang cầm dao của Thịnh Hạ, bên tai vọng đến tiếng quát giận dữ của Nhạc Phong: “Chị điên rồi!”

Xung quanh con người đen nhánh của Quý Đường Đường dần dần phủ một vòng sắc xanh âm u, mới nhìn, tựa như là lửa ma trời đang lấp lóe, cô nhìn Nhạc Phong cười một cách quỷ dị: “Phong Tử cậu tránh ra.”

Nhạc Phong ghì chặt tay hơn: “Chị giết anh ta, có nghĩ đến chuyện Đường Đường sẽ phải làm sao không? Cô ấy chỉ là một cô gái, thoáng chốc đã trở thành tội phạm giết người, cô ấy sẽ phải ngồi tù đấy chị Nhạn Tử!”

Quý Đường Đường nhìn chằm chằm Nhạc Phong, bỗng cười phá lên, cười mãi cười mãi, có một dòng lệ màu xanh thẫm tuôn ra từ khóe mắt, cùng với vẻ mặt dữ tợn, nhìn mà khiến da đầu Nhạc Phong tê rần.

Nhạc Phong nghe thấy chị ta dùng một giọng nói vô cùng bình tĩnh nhưng ẩn chứa sát ý mãnh liệt: “Phong Tử, tại sao A Diêm lại giết tôi, cô ta hận tôi cướp mất Diệp Liên Thành, hận Diệp Liên Thành thích tôi mà không thích cô ta. Nhưng trong lòng Diệp Liên Thành từng có tôi sao? Từ đầu đến cuối, chỉ có một Tiểu Hạ. Tôi chết một cách vớ vẩn như vậy, chẳng đáng như vậy, oan ức như vậy. Cả Thịnh Hạ và Diệp Liên Thành đều nợ tôi, đều nợ tôi!!!”

Diệp Liên Thành vẫn ngây người như phỗng chột rùng mình một cái, anh ta khó tin mà nhìn về phía Quý Đường Đường: “Em... em là Nhạn Tử?”

Nụ cười của Quý Đường Đường dần biến mất, từng chữ từng chữ đều giống như muốn nhằn từng miếng thịt của anh ta mới cam tâm: “Anh xuống cùng tôi đi, anh có chết cũng không được gặp Tiểu Hạ, để cô ta ngồi tù, ngồi cho đến chết!”

Lúc nói đến chữ ‘Chết’, toàn bộ phần lòng trắng ngoài đồng tử trong mắt Quý Đường Đường đột nhiên biến thành màu xanh lè, Nhạc Phong chỉ cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau nhói, rắc một tiếng, khớp xương khuỷu tay trật vị trí, cả người gần như bị ném bay ra ngoài, cùng lúc đó, mấy chiếc đèn treo trên trần nhà choang một tiếng nổ tung, những

vụn thủy tinh nhỏ li ti bắn đầy lên mặt lên đầu người ta.

Nhạc Phong nén đau, chống tay còn lại quay về phía Diệp Liên Thành gào lên: “Anh là người chết à, còn không mau chạy đi!”

Mất thấy Diệp Liên Thành vẫn giữ nguyên dáng vẻ cứng đờ, Nhạc Phong hạ quyết tâm, xoay người quét chân, dứt khoát quét ngã Quý Đường Đường đang tiến lại gần Diệp Liên Thành xuống đất, thừa dịp cô còn chưa đứng dậy, lại mạnh mẽ bổ nhào qua, đang muốn khóa cô lại, Quý Đường Đường xoay người một cái vươn tay siết lấy cổ họng Nhạc Phong, đè ngã anh xuống đất, Nhạc Phong chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, gần như sắp bị cô bóp chết ngay tức khắc, miễn cưỡng mở mắt nhìn, con dao nhọn trong tay Quý Đường Đường đang nhanh chóng cắm xuống mặt anh.

Đại não của Nhạc Phong đầu tiên là trống rỗng, ngay sau đó thoáng qua gương mặt của Miêu Miêu, tiếp đó nữa lại nghĩ nên nói một câu di ngôn với Quý Đường Đường: cô nhóc, xin lỗi, không trông coi được cô.

Mũi dao không hạ xuống như dự đoán, sự kìm hãm nơi cổ họng dường như có dấu hiệu nới lỏng, Nhạc Phong mở mắt, phát hiện con dao kia chỉ dừng lại trước mặt nhiều lắm là 5cm, cánh tay cầm dao của Quý Đường Đường còn đang run rẩy nhưng vẫn chậm rãi hạ xuống, trong đôi mắt cô, ánh sáng màu xanh thẫm thoáng chốc rút đi rồi lại nhanh chóng bao phủ trở lại, trong khoảnh khắc màu xanh thẫm kia rút đi, Nhạc Phong nhìn thấy ánh mắt quen thuộc của Quý Đường Đường, còn có một lần, cô nức nở thúc giục anh: “Nhạc Phong anh mau chạy đi.”

Nhạc Phong thực sự không chạy nổi, mỗi một lần sắc xanh thẫm bao phủ lấy đôi mắt của Quý Đường Đường, cổ họng anh lại bị kẹp chặt thêm một phần, tầm mắt cũng ngày càng mơ hồ, lần cuối cùng khi cổ họng thoáng được buông lỏng trong nháy mắt, Nhạc Phong gom hết hơi sức nói một câu: “Cô nhóc, tôi không trách cô đâu.”

Nếu còn sức lực, anh còn muốn cười xấu xa chỉ đạo cho cô đôi câu, ví dụ như nếu ngồi tù thật thì nhất định phải dữ dằn một chút, đừng để cho

người ta bắt nạt, phải làm lão Đại ở trong tù...

Mũi dao lạnh như băng từ từ găm vào lớp da ngoài cùng, đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng vọng đến giọng nói vô cùng háo hức, vô cùng mừng rỡ, vô cùng kích động của Thần Côn: "Tiểu Phong Phong nhà chúng ta có phải đang ở cùng với nữ quý không?"

Chương 21

Kèm theo giọng nói vô cùng vui mừng này, đầu của Thần Côn cũng thò qua cánh cửa Hạ Thành, vẻ mặt vô cùng hân hoan của anh ta khi nhìn thấy Nhạc phong và Quý Đường Đường lập tức biến thành vô cùng khiếp sợ, ngay sau đó cao giọng thốt lên một câu: “Thế này là muốn giết người ta à!!!”

Chữ ‘à’ kéo rất dài, âm cuối còn chưa dứt, cánh tay đã vung lên, một thứ gì đó văng về phía Quý Đường Đường, nghe không có tiếng động, cân lượng khá nhẹ, nhưng Quý Đường Đường vẫn theo bản năng giơ tay lên che chắn — yết hầu Nhạc Phong thoáng hơi lỏng, cùng lúc há to mồm hít thở, không biết lấy sức mạnh ở đâu ra, bật người dậy, đẩy Quý Đường Đường sang bên cạnh.

Lúc này mới nhìn rõ vật mà Thần Côn dùng để ném Quý Đường Đường: là một cái bánh mì, lớp vỏ nylon mỡ màng bên ngoài còn in mấy chữ: Tiệm bánh ngọt Con gà vàng.

Quý Đường Đường xem ra vô cùng tức giận, gầm nhẹ một tiếng, vụt đứng dậy, cầm một cái ghế đập về phía cửa.

Thần Côn ‘Á á’ một tiếng, trước khi cái ghế kia đập vào cửa đã soạt một cái rứt đầu lại, cái ghế đập ra một vết nứt lớn trên khung cửa rồi rớt xuống đất, đoạn Thần Côn lại thò đầu vào, vui sướng ngúc ngắc cái đầu: “Không đập trúng nhá!”

Bị Thần Côn pha trò như vậy, Nhạc Phong đến suy nghĩ đập đầu vào tường cũng có, còn Quý Đường Đường hiển nhiên là bị chọc tức, cô đứng lên, cổ họng phát ra những âm thanh kỳ quái, chột cười lên một tiếng quái dị, nhắc thẳng cái bàn tròn trước mặt lên.

Thần Côn lập tức trợn tròn mắt, lúc chiếc bàn bị quăng qua, Nhạc Phong cảm thấy giữa không trung còn mơ hồ vọng đến tiếng gió — cũng may

Thần Côn vẫn tránh được, anh ta được người ta kéo ra, người nọ hung tợn quát anh ta: “Ông có bệnh hả, lại còn không đập trúng nhá, ông tưởng đang đánh chuột đấy à!”

Là giọng của Mao Ca, tâm lý Nhạc Phong thoáng buông lỏng.

Lại một tiếng rầm, sơn tường cũng bị tróc xuống, trong đám khách vừa chạy đi lúc nãy có kẻ to gan bắt đầu ngó đảo dác về phía này, cũng có người bắt đầu lấy di động ra gọi điện, Nhạc Phong biết trông chờ vào Mẫn Tử Hoa ngăn cản những người này báo cảnh sát căn bản là thất bại — cho dù thế nào, nhất định phải khống chế được Quý Đường Đường trước khi cảnh sát đến, vạn nhất bị bắt đi, chưa biết chừng Thập Tam Nhận lại lợi dụng thân thể của cô ấy để gây chuyện, đến lúc đó, cô nhóc này căn bản coi như hoàn toàn xong đời.

Nghĩ đến đây, Nhạc Phong cuống đến đỏ cả mắt, thét về phía bên ngoài: “Lão Mao tử, vào khống chế cô ấy!”

Mao Ca đến muộn hơn Thần Côn, nhìn tình hình xung quanh liên phát hiện ra sự việc không được bình thường, lại nghe thấy giọng của Nhạc Phong, trái tim thích một tiếng, không chút nghĩ ngợi lao thẳng về phía Quý Đường Đường, vừa mới đến gần đã đối diện ngay với một cặp mắt xanh lè lè, da gà lập tức nổi lên khắp người, Thần Côn theo sát đằng sau lại kích động y như bị gà bị cắt tiết: “Mắt xanh lè! Mắt xanh lè!”

Mao Ca nhủ thầm ông mặc kệ mắt xanh lè hay mắt xanh lam, xử lý xong rồi nói, bèn vươn tay bắt lấy cánh tay Quý Đường Đường — Mao Ca không có căn cốt võ nghệ gì, lúc đánh nhau cũng hoàn toàn chỉ bằng một thân sức mạnh, tự động lôi Quý Đường Đường ném lão đảo, trong lòng đang đắc ý, cánh tay còn lại của Quý Đường Đường đột nhiên duỗi lên trên, năm ngón tay xòe ra, siết chặt lấy xương quai hàm của Mao Ca.

Mao Ca đầu tiên còn chưa cảm thấy gì, sau đó mới cảm thấy không bình thường — tay của Quý Đường Đường cứng hệt như sắt nung, càng bóp càng chặt, lực đạo càng lúc càng lớn, bên tai cơ hồ như có thể nghe thấy tiếng

xương quai hàm mình đang rộn rạo, mắt thấy cảm có thể sắp bị cô ta bóp nát, Mao Ca cũng cuống cuồng: “Mau mau, kéo ra... kéo ra...”

Nhạc Phong chật vật muốn đứng dậy, quên mất tay đã bị trật khớp, vừa mới chống lên mặt đất đã đau đến mức lăn lộn, Thần Côn xông lên gỡ tay Quý Đường Đường, lại không sao gỡ ra nổi, mắt thấy gương mặt Mao Ca sắp biến dạng, cuống đến mức kêu loạn cả lên: “Ta cần, ta cần này...”

Nói được làm được, miệng há to, cắn phập xuống cánh tay Quý Đường Đường, gần như đã dùng hết tất cả sức bình sinh, lại nhận ra Quý Đường Đường đến sắc mặt cũng chẳng biến đổi, trong lòng thất kinh: thì ra ma không sợ bị cắn!

Chẳng lẽ lại để mặc cho Tiểu Mao Mao hy sinh lừng lẫy ở chốn này? Điều đó là tuyệt đối không thể! Dưới tình thế cấp bách, hai cánh tay Thần Côn ôm lấy cánh tay Đường Đường, cặp chân ra sức co lại, giống như con khỉ đang đu dây mây vậy, vọng tưởng dùng gần một trăm cân sức nặng của mình kéo được cánh tay của Quý Đường Đường xuống...

Ngay vào lúc này, thân thể của Quý Đường Đường chợt mềm nhũn, rũ người xuống, Thần Côn mất trọng tâm, lăn chống vó ra đất, ngẩng đầu lên nhìn, đằng sau Quý Đường Đường là Diệp Liên Thành, khuôn mặt không chút biểu cảm, nửa cánh tay đã nhuộm máu, cầm trong tay một chiếc gậy bóng chày.

Thần Côn phi thường kích động nghĩ đến một câu: Thật là đẹp trai!

* * *

Giải quyết hậu quả cũng không dễ dàng, theo lời dặn của Nhạc Phong, Thần Côn và Mao Ca đưa Quý Đường Đường lên tầng hai của Hạ Thành, tìm một sợi dây trời chặt lại, chuyện bên ngoài thì giao cho Nhạc Phong và Diệp Liên Thành xử lý, trong lúc chờ Nhạc Phong, Thần Côn nghiên cứu năm vết lõm trên cảm Mao Ca, miệng chặc chặc thành tiếng: “Lão Mao Tử, năm vết lõm này mà cứ để vậy thì ông trông còn xấu hơn cả mặt rỗ...”

Mao Ca phun đầy nước miếng lên mặt anh ta: “Biến!”

Thần Côn không hề tức giận: “Mất công tôi còn cứu ông... Tiểu Đường Tử là bị Mai Siêu Phong nhập vào à, xem năm cái hôm này đi, có giống bị Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cào cho không cơ chứ...”

Tự nói tự nghe một lượt, thấy Mao Ca không để ý đến anh ta, lại bắt đầu nghiên cứu Quý Đường Đường đang hôn mê, cầm mí mắt cô vạch lên vạch xuống nhìn để nhìn: “Vừa nãy xanh lè, giờ lại bình thường rồi, có thể thấy người bị ma nhập xong khi hôn mê thì tương đối bình thường. Chờ lát nữa tỉnh lại không biết là ma tỉnh trước hay người tỉnh trước đây, điều này là một ẩn số...”

Đang lăm bằm, chân lại bị Mao Ca đạp cho một cái: “Ông ngồi yên một chút, đừng có lật tới lật lui mí mắt Đường Đường nữa...”

...

Lại được một lúc, Nhạc Phong trở lại trước, tay bó thạch cao, hỏi Diệp Liên Thành đâu, anh nói là để anh ta ở ngoài đối phó với 110, Mao Ca có chút lo lắng: “Hai người nói thế nào, đã khớp khẩu cung chưa?”

Nhạc Phong gật đầu: “Không sao, Cổ Thành bé tí, mọi người đều là chỗ quen biết, anh ta ra mặt hữu dụng hơn em nhiều. Dù sao chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, việc này em bảo anh ta cứ nói như là tranh chấp giữa nam nữ, đơn giản là anh ta trêu ghẹo rồi đá người ta, cô gái đó nhận ra sự thật, cầm dao dọa anh ta, không chú ý mới va quệt phải... Anh ta là người bị thương, anh ta không truy cứu thì còn chuyện gì to tát nữa, cùng lắm thì mở tiệc rượu, mời bữa cơm, nhiều một việc không bằng bớt một việc, cảnh sát cũng chẳng muốn nhiều chuyện.”

Vừa nói vừa cúi người xuống xem xét Quý Đường Đường: “Đường Đường đã tỉnh lại chưa?”

Mao Ca vừa xoa mấy vết lõm ở cằm vừa lắc đầu: “Vẫn chưa, một gậy kia của Diệp Liên Thành không nhẹ chút nào, nãy anh còn đang nghĩ, cầu

mong đừng có đánh ra tật, lần này đúng đến khổ, Nhạn Tử sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ, có sức lực thì đi hành nghiệp trượng nghĩa đi, so đo với Đường Đường làm gì không biết."

Nhạc Phong không nói gì, thấy Quý Đường Đường vẫn mặc áo ngắn tay váy ngắn, không nhịn được nhíu mày: "Không biết đường tìm cái áo dày dày đắp lên cho cô ấy à."

Thần Côn cãi cọt: "Ma đến cả căn cũng chẳng sợ, nhất định cũng không sợ lạnh."

Câu này lập tức nhắc nhở Nhạc Phong, anh quay qua nhìn cánh tay bị cắn của Quý Đường Đường, không nhịn được mắng Thần Côn: "Rằng anh là răng chó à, cắn người ta thành thế này, cô ấy mà tỉnh dậy thì có bỏ qua cho anh không? Còn không mau đi tìm chút côn xoa cho người ta!"

Thần Côn lâu bầu đứng dậy chuẩn bị đi tìm côn, chưa đi được hai bước đã bị Nhạc Phong kéo lại: "Tôi hỏi anh, người bị ma nhập, làm cách nào để đuổi đi?"

Thần Côn trợn to hai mắt: "Anh sao mà biết được! Anh có bị đè bao giờ đâu!"

Nói xong, lại cảm thấy ba chữ 'Có bị đè' này còn có một nghĩa khác không được hay ho cho lắm, bèn nhấn mạnh: "Ý của anh là anh chưa bị ma đè bao giờ."

Nói xong, lại nghĩ nghĩ, nhấn mạnh lần nữa: "Ý của anh là chưa từng bị ma nhập lên người."

Nhạc Phong cười lạnh: "Thấy anh ngày nào cũng huênh hoang với người ta là đang tìm kiếm những chuyện huyền bí, đã phiêu bạt trong giang hồ hai mươi năm, bao nhiêu năm như thế chỉ toàn hít gió trời phải không? Ngay cả một phương pháp cũng không tìm ra được?"

Lời anh nói chẳng hề dễ nghe, nhưng lại chọc trúng phải cái xương sườn mềm của Thần Côn, ngấm một chút, anh ta thấy cũng đúng, so với

đám lão Mao tử, mình chính là người chuyên nghiệp cơ mà, lúc này mình không ra mặt thì còn đợi đến khi nào?

Thế nên bèn sửa miệng: “Cách thì nhất định là có, nhưng mà anh không nhớ rõ, phải giở bút ký xem lại đã... Còn nữa, ghi chép thì là ghi chép, chứ mấy cách đó anh chưa từng xài bao giờ, không biết có linh hay không nữa, cũng chẳng rõ có tác dụng phụ hay không.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Biến ngựa chết thành ngựa sống đi, cứ để cho chị Nhạn Tử hành hạ như vậy, so với chết Đường Đường cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu. Em ra ngoài một chuyến, Mao Ca, anh chăm sóc cho cô ấy cẩn thận, nếu cô ấy tỉnh lại, không cần biết biểu hiện của cô ấy có bình thường hay không, đừng cời trói cho cô ấy, chờ em về rồi nói.”

* * *

Nhạc Phong và Thần Côn cùng nhau xuống dưới lầu, ngoài cửa Hạ Thành treo một tấm bảng ‘Tạm ngừng kinh doanh’, Mẫn Tử Hoa dẫn theo hai người làm công đang thu dọn đồ đạc, công an đã đi rồi, Diệp Liên Thành tay quấn băng, trầm mặc ngồi trên sofa, thấy Nhạc Phong đi xuống, anh ta đứng dậy từ trên ghế, Nhạc Phong không thể không để ý đến anh ta, đành phải tìm chuyện mà nói: “Công an đi rồi à? Không có chuyện gì chứ?”

Diệp Liên Thành hỏi một đằng đáp một nẻo: “Nhạc Phong, cô gái trên lầu là Tiểu Hạ ư?”

Nhạc Phong lạnh nhạt đáp lại một câu: “Tôi không quen Tiểu Hạ nào cả, cô gái trên lầu tên là Quý Đường Đường, anh muốn hỏi gì, chờ cô ấy tỉnh lại rồi hỏi đi.”

Diệp Liên Thành à một tiếng, lại chậm rãi ngồi xuống ghế, cũng không biết có nghe lọt lời anh nói không.

Ra khỏi Hạ Thành, Thần Côn quay về Phong Nguyệt để tra cứu bút ký bảo bối của anh ta, Nhạc Phong thấy sắc trời gần tối, cũng quay về Phong

Nguyệt lấy đèn pin dã ngoại, sau đó đi thẳng lên núi, đến căn nhà rách nát kia lấy đồ cho Quý Đường Đường.

Lòng vòng mãi mới tìm được căn nhà kia, trời đã tốiมืด, Nhạc Phong xách đèn pin bước vào, trong nhà vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc bọn họ đi, Nhạc Phong thở dài, bước tới cạnh tấm nệm, nhặt lên mẫu báo anh chưa kịp xem lúc này.

Vụ án kẻ gian đột nhập giết người đêm Giao Thừa ở Hải Thành.

Nhạc Phong nhìn lướt qua, thời gian là bốn năm trước, đại ý là đúng vào đêm Giao Thừa lại xảy ra một thảm kịch nhân gian, hung thủ cực kỳ hung ác, đột nhập vào giết sạch một nhà ba người, xong việc còn gây ra một vụ nổ khí gas để hòng hủy thi diệt tích vân vân, người bị hại là một đôi vợ chồng cùng với cô con gái nhân dịp nghỉ đông về nhà đón năm mới với bọn họ, chỉ còn nửa học kỳ nữa là cô gái đó tốt nghiệp đại học.

Danh tính của người bị hại đều được dùng tên giả, không nhìn ra đầu mối gì, nhưng mấu chốt là, nếu như chuyện này không liên quan gì đến Quý Đường Đường, vậy tại sao cô ấy lại lưu giữ tờ báo này một cách cẩn thận như vậy?

Nhạc Phong suy nghĩ một chút, lại dốc hết toàn bộ những thứ trong chiếc hộp sắt kia ra, đủ loại hóa đơn, vé xe, vé tàu hỏa, vé máy bay, địa điểm gần như trải rộng khắp cả nước, xem ra Quý Đường Đường có thói quen thu thập vé xe, bên trong còn có mấy tấm ảnh, Nhạc Phong cầm lên nhìn kỹ, tấm thứ nhất hẳn là ảnh gia đình, Quý Đường Đường buộc tóc đuôi ngựa đang cười vô cùng rạng rỡ, một trái một phải ôm lấy cha mẹ mình, tựa như cô con gái rượu hay cô công chúa nhỏ của bất cứ gia đình nào.

Nhìn kỹ, vẻ ngoài của Quý Đường Đường rất giống mẹ, nhưng vẻ mạnh mẽ và cương quyết giữa hai hàng lông mày hiển nhiên là đến từ cha — Mẹ của Quý Đường Đường có một vẻ đẹp mỏng manh, điểm này rất khó tìm thấy trên người Quý Đường Đường.

Tấm ảnh thứ hai...

Nhạc Phong trầm mặc nhìn tấm ảnh thứ hai, luồng sáng của đèn pin dừng lại rất lâu ở hình người trên đó.

Tấm ảnh thứ hai là Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành.

Cùng là gương mặt thoáng chút ngây thơ đó, địa điểm là Hoàng Sơn hay là Thái Sơn? Tóm lại là một ngọn núi rất nổi tiếng, bọn họ đứng ở đỉnh núi, đằng sau là biển mây, đang tạo dáng kiểu Titanic kinh điển.

Vậy nên, rất nhiều thứ đã có thể liên hệ với nhau.

Diệp Liên Thành có một mối tình đầu, tên là Thịnh Hạ.

Bốn năm trước, gia đình Thịnh Hạ xảy ra biến cố, cả nhà đều gặp bất hạnh.

Mẫu báo được cất giữ cẩn thận cùng với tấm ảnh chụp chung với Diệp Liên Thành đã đủ để nói rõ, Quý Đường Đường chính là Thịnh Hạ.

Ở Hạ Thành, Diệp Liên Thành đã hỏi anh: “Cô gái trên lầu là Tiểu Hạ ư?”

Lúc ấy anh không thể trả lời, nhưng giờ, anh có thể.

Nhạc Phong từ từ đẩy chốt đèn pin xuống, căn phòng phút chốc chìm vào một mảng bóng tối.

Trong bóng tối, Nhạc Phong châm một điếu thuốc, tàn thuốc đỏ tươi, lúc sáng, lúc tối, khói thuốc từ từ dâng lên, lượn lờ, khiến cho tầm mắt càng thêm mơ hồ.

Một mối nghi được gỡ bỏ, lại mang đến nhiều nghi vấn hơn.

— Thịnh Hạ chưa chết, tại sao những tin tức thời sự và công an điều tra lúc đó đều thống nhất là ‘Cả nhà gặp chuyện chẳng lành’, là ai đã che đậy chân tướng?

— Thịnh Hạ là người may mắn sống sót, tại sao lại lựa chọn im lặng một cách bất thường như vậy, còn cắt đứt tất cả những mối quan hệ với tất cả bạn bè của mình, bao gồm với cả bạn trai mình — Diệp Liên Thành? Hơn nữa liên tục trong vòng bốn năm sau đó, gần như đi khắp đại giang nam bắc? Cô ấy đang tìm kiếm thứ gì, hay đang tránh né điều gì?

— Quý Đường Đường đã từng trọ ở Ca Nại và cả Phong Nguyệt, chứng minh thư của cô ấy không có bất cứ vấn đề gì, trong một chế độ mà hộ tịch được quản lý nghiêm ngặt như vậy, cô ấy làm sao có thể thay đổi thân phận một cách dễ dàng như thế? Tính ra, bốn năm trước cô ấy cũng mới chỉ hai mươi tuổi đầu, một cô gái được nuông chiều từ bé, không có người khác trợ giúp, hẳn là không làm được chuyện này.

— Ở Ca Nại, cô ấy rõ ràng đã trúng đạn, sau đó lại chẳng làm sao xuất hiện ở Cổ Thành, lúc ở Ca Nại rốt cuộc cô ấy có giết người hay không? Lần này, cô ấy bị ma nhập vào người một cách quỷ dị như vậy, luôn miệng nói đó là do mình 'gọi ra', rốt cuộc cô ấy đang làm gì?

...

Rất nhiều câu hỏi, khiến cho Nhạc Phong nghĩ mà huyết Thái Dương giật giật đến phát đau, anh day day trán, vươn tay kéo chiếc ba lô đang dựng bên cạnh của Quý Đường Đường lại, chiếc ba lô quá nặng, trực tiếp đổ xuống, những món đồ nhét qua loa bên trong lập tức lăn ra đầy nệm, lúc này ánh mắt của Nhạc Phong đã hơi quen với bóng tối, ánh trăng nhàn nhạt rọi vào từ ngoài cửa sổ, mượn ánh trăng mỏng manh, anh nhìn thấy một chuỗi chuông gió ngay gần đó.

Nhạc Phong giật mình, anh đột nhiên nghĩ tới, Thần Côn đã từng kể một câu chuyện về chuông gió, khi đó anh nghe mà không để tâm lắm, câu chuyện đó như thế nào nhỉ?

Anh vừa nghĩ, vừa duỗi tay cầm chuỗi chuông gió kia lên, thanh la va vào nhau, nhưng kỳ lạ, không có bất cứ tiếng vang nào.

Nhạc Phong nhận ra sự bất thường, anh sửng sốt một chút, dùng sức cầm chiếc chuông gió trong tay lắc lắc.

Vẫn không có âm thanh, lại có điểm giống cảm giác trăng mờ gió lớn, ngựa bỏ chuông, người ngậm tằm.

Nhạc Phong thấy thật phiền muộn, đang định mở đèn pin xem cho rõ,

bên ngoài căn nhà lại vọng đến tiếng bước chân, tiếng động không lớn, bước chân rời rạc, người nọ dừng lại bên ngoài cửa sổ, bóng người yếu điệu chiếu vào trên cửa sổ, thoát nhìn là một cô gái.

Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng, chẳng lẽ Đường Đường lại chạy đến?

Đang định đứng dậy đi ra ngoài, bên ngoài bỗng vang lên tiếng nói, dứt quãng, giống như đang gọi điện thoại: "Tôi đến rồi... Không phải... ở sườn núi, chỗ căn nhà bỏ hoang ấy, rất dễ tìm, anh đang ở đâu?"

Nhạc Phong đột nhiên cảm thấy giọng nói này nghe rất quen.

Cuộc gọi vẫn đang tiếp tục: "Tôi không về được... Nghe nói công an đã tìm đến mấy lần, không phải đã bảo là tối nay sẽ đi sao, chạy lên núi làm gì, đúng là quái nhân..."

Máu khắp người Nhạc Phong như lập tức vọt lên đỉnh đầu. Là giọng của A Diêm!

Chương 22

Sau khi nhận ra người đứng ngoài là A Điềm, đầu óc Nhạc Phong ong ong, tựa như có một nhúm lửa từ cổ họng bốc thẳng lên đầu, anh cắn răng đứng dậy bước tới cạnh cửa.

Ngoài cửa sổ, tiếng nói của A Điềm vẫn tiếp tục vang lên.

“Anh nhanh lên một chút được không? Một mình tôi hơi sợ, đã đến chưa? Thôi được, tôi chờ.”

Có ngọn gió lùa qua khe tường, cái lạnh ban đêm ít nhiều làm dịu cơn nôn nóng khi nãy, Nhạc Phong rút bàn tay đang định mở cửa lại.

Đã trễ thế này, A Điềm đang đợi ai?

Dù loại dấu hiệu đều chứng tỏ cái chết của Thập Tam Nhận có quan hệ trực tiếp đến A Điềm, nhưng Nhạc Phong vẫn không tin là A Điềm đích thân giết chết Thập Tam Nhận - Thập Tam Nhận ít nhiều cũng từng phiêu bạt bên ngoài, nếu thật là hai người va chạm, chỉ bằng chút khí lực kia của A Điềm thì không thể nào chiếm được phần thắng dưới tay Thập Tam Nhận, cô ta nhất định còn có đồng bọn. Hơn nữa, chẳng phải ông cảnh sát kia đã nói, đêm hôm đó, có hàng xóm nhìn thấy một gã có bộ dạng khả nghi rời đi hay sao?

Phải chăng cô ta đang đợi gã đó?

Câu hỏi này nhanh chóng có đáp án, ngoài cửa vọng đến tiếng bước chân nặng nề từ xa lại gần, lúc gần hơn chút nữa còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc thô trầm, tiếp đó, có thứ gì đó bị ném xuống đất vang lên một tiếng vang trầm đục...

Nhạc Phong nghe thấy giọng nói oán trách không thiếu phần tò mò của A Điềm: “Kéo cái bao tải đến làm gì? Bên trong có gì?”

Có người thô giọng đáp một câu: “Trần Lai Phượng.”

Nhạc Phong đang nghĩ cái tên Trần Lai Phượng này nghe quen quen, A

Điêm đã kinh hoàng thét lên: “Không phải cô ta đã chết bao nhiêu năm rồi sao, anh đào một người chết từ dưới đất lên để làm gì!”

Gã kia chửi thề một tiếng: “Bố đây dạo này xui không chịu được, từ lúc xử con mụ họ Trì kia xong liền bị lũ cảnh sát kia bám đít như ruồi, có hai lần suýt bị tóm, ông C...!”

Trong giọng nói của A Điêm lộ ra mấy phần khó chịu: “Tôi đã sớm báo anh, lúc đó dọa Anh Tử một chút là được rồi, anh lại cứ nằng nặc đòi giết cô ta, đánh rần động cỏ.”

Gã kia cười lạnh: “Họ Trì kia nghe lỏm chúng ta nói chuyện, biết tôi từng giết người, còn biết tôi muốn động đến Thẩm Gia Nhận, dọa nó một chút mà được à? Nó đã lăn lộn trên giường của bao nhiêu thằng rồi, đâu phải hạng tốt lành gì? Nếu thả nó, ngoảnh đi ngoảnh lại nhất định nó sẽ báo tin cho Thẩm Gia Nhận, cô không sợ bị liên lụy? Đúng là đàn bà, lắm mồm lắm miệng.”

A Điêm nén giận: “VẬY... Trần Lai Phượng này đã chết được ba năm rồi, anh đào người ta lên làm gì?”

“Đã bảo là gần đây gặp vận xui rồi còn gì?” Gã kia mất kiên nhẫn: “Tìm lão mù Cát Nhị ở sau núi bói một quẻ, lão xướng một khúc, cái gì mà nhân hôm qua quả hôm nay, rồi thì nữ quỷ ôm cây khóc, nói tóm lại, nguyên nhân chính là con mụ này, không có nó thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

A Điêm hơi sợ: “VẬY... vậy đào ra ngoài làm gì, anh định chôn cô ta lại lần nữa?”

“Ông có chôn mẹ nó ấy!” Giọng nói của gã kia đầy vẻ ngoan độc: “Không phải là nữ quỷ khóc dưới lòng đất sao, ông giao cho Cát Nhị xử lý, xem nó còn dám tác oai tác quái trước mặt bố mày không!”

Dứt lời, một tiếng vang trầm đục vang lên, hình như là chưa hết giận, nhấc chân đá mạnh vào cái bao tải kia một cái.

Đúng vào lúc này, chuỗi chuông gió nằm trong nhà bỗng vang lên

những tiếng va đập kịch liệt.

Nhạc Phong bị tiếng động này làm cho hết hồn, đằng sau lưng lạnh toát, vội vàng quay đầu nhìn lại, chuổi chuông gió vừa nãy làm cách nào cũng không phát ra tiếng bị anh vút trên nệm, vậy mà lại đang kêu lên một cách quỷ dị!

Đối lập với tiếng vang của chiếc chuông gió là sự im lặng chết chóc ngoài cửa.

* * *

Trái tim Nhạc Phong đột nhiên đập thành thịch, anh cố gắng cử động thật nhẹ, từ từ lùi lại cách xa cánh cửa.

Xem ra tối nay sẽ không được dễ chịu rồi, gã đang đứng bên ngoài, tuyệt đối không phải là một kẻ dễ đuổi, nếu như là bình thường, một chọi một thì anh có thể có tám phần thắng, nhưng bây giờ một cánh tay đã không thể sử dụng, coi như là một nửa phần tử tàn phế rồi...

Đang nghĩ vậy, bên ngoài chợt vang lên một tiếng quát lớn, cánh cửa bị đập một cái bật ra, đập thẳng vào người Nhạc phong, bụi mốt bám trên mặt cửa dính đầy lên đầu lên mặt anh, Nhạc Phong lão đảo lùi lại mấy bước, cánh tay trật khớp bị va đập, đau đến mức hụt hơi.

Gã kia đứng ngay cửa, trời tối nên không nhìn rõ được dáng dấp, chỉ thấy gã lưng hùm vai gấu, đứng chặn ở cửa như một tòa tháp sắt, tay đang chống một chiếc xẻng.

Nhạc Phong thầm kêu hồng bét, gã kia cười hà hà: "Người anh em, coi như chú mày xui xẻo, vừa khéo ngoài kia còn một con đàn bà chết rồi, tiền hai chúng mày đi cùng nhau đi, trên đường còn có vợ chồng làm bạn."

Vừa nói vừa nhấc tay, vung một xẻng về phía Nhạc Phong, Nhạc Phong cúi thấp người tránh thoát, mũi xẻng lướt qua đỉnh đầu, chém mạnh vào mảng tường đất bên cạnh, thừa dịp gã kia gắng rút xẻng ra từ trên tường, Nhạc Phong chịu đựng cơn đau nhức trên cánh tay, nghiêng người trượt

trên đất, hai chân ngoắc vào chân phải của gã vịn sang một bên.

Gã đó lão đảo một cái, nhờ có sức nặng làm lợi thế, vậy mà lại không hề ngã xuống, Nhạc Phong cũng là người nhanh trí, lòng nhủ bây giờ cũng chẳng nên dẫn đo mà đánh lén, trực tiếp xoay người co gối, huých vào sinh mệnh của gã kia.

Chiêu này quả nhiên đủ độc, gã kia đau đến mức nhảy dựng, Nhạc Phong thừa cơ đứng dậy, nghĩ phải nhanh chóng tìm được gậy gộc gì đó, ai ngờ càng vội lại càng xui xẻo, trong phòng này trống rỗng, chẳng có bất cứ thứ gì để anh có thể cầm lấy phòng thân, mắt thấy gã kia đã nổi trận lôi đình lại bỏ nhào tới, Nhạc Phong hạ quyết tâm, một tay túm lấy ba lô của Đường Đường, ném thẳng lên đầu gã kia.

Ba lô còn chưa đóng lại, mấy thứ đồ bên trong theo miệng túi văng ra khắp nơi, có đều vẫn nện thẳng vào mặt gã kia, lần này chắc phải nện cho gã máu me đầy mặt, Nhạc Phong cũng là người hiểm độc, tuyệt không để cho gã có cơ hội thở dốc, bỏ ngay cho gã một cú đập vào khuỷu chân, thừa dịp gã nằm sấp trên đất chưa dậy nổi, co gối đè lên xương sống của gã, cánh tay không bị thương vòng qua cổ gã, kẹp lấy cổ gã nhắc lên, siết thật mạnh.

Giờ cả người gã đó đã bị kiểm chế hoàn toàn, cổ họng ư ử thành tiếng, cũng còn biết đường xin khoan dung: “Người anh em, tôi không có mắt, không biết anh lợi hại, buông tay, buông tay, có gì từ từ nói.”

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng, cánh tay lại càng siết chặt hơn: “Thẩm Gia Nhận là mày giết?”

Gã kia có nằm mơ cũng không ngờ người nghe lén trong phòng tối lúc nửa đêm lại là đến vì chuyện của Thẩm Gia Nhận, hé miệng, nhất thời không nói thành lời, Nhạc Phong nhớ đến dáng vẻ tranh cãi với mình của Thập Tam Nhận lúc bình thường, hai mắt cay xè: “Thằng khốn, đi xuống chôn cùng chị ấy đi!”

Nói xong, cánh tay lại siết chặt hơn.

Gã kia liều mạng giãy giụa dưới sự kiềm chế của cánh tay Nhạc Phong, nhưng không tài nào tránh thoát, Nhạc Phong cũng nôn nóng đến đỏ cả mắt, không mong siết chết gã chỉ mong siết ngất được gã, nếu để gã tránh thoát, chưa chắc có cơ hội nào tốt như vậy để bắt được hắn.

Đang giằng co, bỗng thấy cổ mình bị thít chặt, anh nhận ra A Diêm đang xông lên như phát điên, liều chết ôm lấy cổ Nhạc Phong kéo về phía sau, sau khi phát hiện không có hiệu quả, cô ta cúi đầu cắn thật mạnh lên cổ anh.

Phụ nữ mà điên lên đúng là không nể tình, một phát cắn xuống ra cả máu cả thịt, cắn bản là muốn dật luôn một miếng thịt của anh ra, dưới cơn đau, cánh tay bị thương của Nhạc Phong không dùng lực được, buộc phải buông lỏng cánh tay còn lại, giữ lấy cằm của A Diêm.

A Diêm cũng là kẻ chạm vào là liều mạng, bị Nhạc Phong siết đến chảy nước mắt nước mũi mà vẫn không buông tay, chỉ ngửa đầu khản giọng thét lên: "Lão Ngô, lão Ngô, giết hắn!"

Nhạc Phong thoáng thất thần, anh nhớ tấm ảnh lão Trương đưa cho bọn họ nhận diện mà Thập Tam Nhận chỉ ra, tên là Ngô Thiên.

Lão Trương còn nói gã đó từng có tiền án, đã từng dùng một cái đũa, thiếu chút nữa chọc mù mắt người ta...

Bộp một tiếng, phần ót đau nhức kịch liệt, Nhạc Phong khản đặc rên lên một tiếng, ngã xuống đất, đầu ong ong, tựa như đang có ngàn vạn con ong đang vây lại một chỗ, mắt nổ đom đóm, lồng ngực dâng lên một cơn buồn nôn, muốn nôn mà không sao nôn ra được, anh gom hết sức lực toàn thân lết về phía trước, đằng sau là tiếng chửi cay cú của Ngô Thiên: "Đ... mẹ mày, muốn lấy mạng của bố à, ông bóp chết mày, cho mày biết chữ chết viết thế nào..."

Vừa nói vừa hung hăng đá cho Nhạc Phong một cái, hai bàn tay như gọng kìm siết chặt lấy cổ Nhạc Phong từ đằng sau.

Tầm mắt Nhạc Phong dần mơ hồ biến thành màu đen, hai tay quơ loạn trên mặt đất, chột ngón tay bỗng chạm tới hai cây gì đó giống như chiếc đinh, cảm giác hình dáng chất liệu dường như cũng chẳng phải đinh, nhưng có một đầu nhọn, lúc này không hề phát hiện, có lẽ là rơi từ trong ba lô của Quý Đường Đường ra chưa biết chừng.

Tốt quá, Nhạc Phong chột cười lên, hai cái này hiển nhiên không giết được Ngô Thiên, nhưng khiến gã đau đớn một chút thì cũng được.

Anh gom hết sức lực toàn thân, vươn tay về phía sau bắt lấy mặt Ngô Thiên, gã chẳng hề tránh né, chỉ cười gằn: "Cào đi, cào đi, sắp chết đến nơi rồi, chỉ biết cào loạn như đàn bà."

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng trong lòng, dứt khoát găm hai thứ kia lên mặt hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, tay lại càng dùng sức hơn, Nhạc Phong thở dài một tiếng trong lòng, đang định nhắm mắt chờ chết, Ngô Thiên bỗng ré lên một tiếng thảm thiết, ngã ngửa về phía sau.

Nhạc Phong cảm thấy cả đời này chưa bao giờ nghe qua tiếng kêu nào thê thảm như vậy, mặc dù mình là người đứng xem nhưng cũng thấy không rét mà run, giống như có vô số con sâu đang ngo ngoài bò lung tung trên người mình vậy, anh vùng dậy xoay người lại nhìn Ngô Thiên, Ngô Thiên đang chạy loạn khắp phòng như lên cơn điên, có mấy lần va phải vách tường lại lộn trở lại, ngẫu nhiên quay mặt về phía Nhạc Phong một hai lần, Nhạc Phong phát hiện trên mặt gã có hai điểm xanh lè tựa như ma trơi đang nhanh chóng di chuyển, lần đầu nhìn vẫn còn ở trên mặt, lần thứ hai đã thấy dịch chuyển xuống cằm.

Trái tim Nhạc Phong thiếu chút nữa vọt ra, anh lao đảo bước mấy bước đến bên nệm, cầm đèn pin rọi về phía Ngô Thiên, Ngô Thiên bị cột sáng đột nhiên chiếu vào làm cho giật mình, cứng đờ ra trong chốc lát.

Cuối cột sáng, là một gương mặt máu thịt lẫn lộn, máu tươi nhỏ từng

giọt tong tòng, ẩn hiện hai ngọn lửa ma trời xanh lè, tầm mắt Nhạc Phong bỗng tối sầm, tay mất khống chế, chiếc đèn pin rớt xuống mặt đất, nhanh như chớp lăn ra thật xa.

* * *

Thần Côn xoa xoa tay, đi lui đi tới, đi tới đi lui trước cửa Hạ Thành, cũng không biết đã đi qua đi lại đến lần thứ mấy, mắt thấy sắc trời đã sắp tờ mờ sáng, mới thấy Nhạc Phong đang đi về phía này.

Thần Côn kích động một phen, oa một tiếng bổ nhào lên: “Tiểu Phong Phong, sao giờ cậu mới tới?”

Nhạc Phong không nói gì, Thần Côn bấy giờ mới phát hiện Nhạc Phong có gì đó là lạ, trên mặt anh có mấy mảng xanh tím, quần áo cũng rách mất mấy chỗ, toàn thân thoát nhìn rất mệt mỏi, dáng vẻ như có nói bất cứ chuyện gì cũng không lên nổi hứng thú.

Thần Côn kinh ngạc mở to mắt: “Cậu đánh nhau với người ta à?”

Nhạc Phong ừ một tiếng, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Đường Đường sao rồi?”

“Ha ha ha.” Thần Côn cảm thấy chỉ có chống nạnh ngửa mặt lên trời cười mới có thể biểu lộ được tâm trạng kích động của bản thân lúc này: “Anh đây đã ra tay, không có gạo nào là không xay ra cám hết!”

Gương mặt Nhạc Phong đến lúc này mới có chút biểu cảm, chẳng qua là cảm xúc đó vừa mới hiện lên một lát đã ẩn trở lại: “Đường Đường tỉnh rồi?”

“Đương nhiên.” Thần Côn lại kích động: “Tiểu Phong Phong, cậu không đến đúng là một sai lầm lớn, cậu căn bản không thể tưởng tượng nổi lúc này hung hiểm ra sao đâu, anh cậu đây đã chỉ huy quyết định anh mình đến thế nào, phương pháp mà anh sử dụng hợp lý mà thần ký biết bao...”

“Ờ.” Nhạc Phong lại nhàn nhạt đáp một tiếng: “Vậy tôi đi thăm Đường Đường một chút.”

“Này này, Tiểu Phong Phong.” Thần Côn vội vàng chặn anh lại: “Vừa này

cái tên Diệp Liên Thành kia cứ nằng nặc dính lấy nhất quyết muốn lên xem Tiểu Đường Tử, anh kiên quyết không chịu, anh nói với cậu ta người còn chưa tỉnh lại, bảo cậu ta biến đi thật xa đi, đừng quấy rầy đến Tiểu Đường Tử nhà chúng ta. Với giác quan thứ sáu của anh, anh cảm thấy tên Diệp Liên Thành này có suy nghĩ không đứng đắn với Tiểu Đường Tử nhà chúng ta, cho nên anh đã không cho cậu ta gặp, tất cả đều chờ cậu chờ lại rồi nói tiếp, sao hả, anh đây có phải rất tôn trọng cậu, luôn ưu tiên cậu đúng không?"

Nhạc Phong chẳng còn lòng dạ nào mà nghe anh ta nói nhảm, anh mặt không biểu cảm nhìn Thần Côn: "Nói xong chưa? Xong rồi thì tránh ra được chứ?"

Thần Côn vẫn chưa tránh ra, anh ta tội nghiệp nhìn Nhạc Phong: "Tiểu Phong cậu xem, anh biểu hiện ưu tú như vậy, cậu có thể giúp ông anh này một việc nhỏ xíu được không?"

Quả nhiên là khúm núm với người ta tất có điều cần nhờ vả, dong dài như vậy cuối cùng cũng vào đề chính, Nhạc Phong ừ một tiếng: "Anh nói đi."

"Mới vừa nãy... Tiểu Đường Tử tỉnh dậy xong, có hỏi anh là ai cần con bé, cậu biết đấy, Tiểu Đường Tử vẫn rất sùng bái anh, hình tượng của anh trong lòng cô bé tương đối vĩ đại, cho nên là... lúc ấy... anh liền... liền..."

Thần Côn vừa nói vừa cười cực kỳ đê tiện: "Cậu xem chuyện này thật lộn xộn, Tiểu Phong Phong, nể tình ông anh này của cậu hôm nay biểu hiện vượt xa mức bình thường như vậy..."

Nhạc Phong chột phản ứng kịp, anh nhìn Thần Côn như nhìn quỷ: "Không phải là anh nói với Đường Đường, là tôi cần cô ấy đấy chứ?!"

Chương 23

Trước khi Nhạc Phong quay về, Thần Côn đúng là đã cầm bút ký của anh ta, thử rất nhiều cách.

Ví dụ như, có một cách, gọi là 'Gào thẳng vào mặt', cảm giác không khác Kim Cương Hống là mấy, Thần Côn vừa nhìn những câu thần chú dài dằng dặc được ghi lại bằng phiên âm của mình vừa đọc một hơi, vung tay vỗ lên gáy Quý Đường Đường: "Còn không đi!"

Quý Đường Đường vẫn mê man, không có chút phản ứng nào, Thần Côn gãi gãi đầu, lại thử lại lần nữa.

Thứ đến lần thứ ba thứ tư, Mao Ca bước tới, vung một cái tát lên gáy Thần Côn khiến cho anh ta xoay 180 độ tại chỗ: "Con em ông, Đường Đường không bị Diệp Liên Thành đánh cho ngốc thì cũng bị ông vỗ thành đần."

Thần Côn không chút tức giận, lật lật bút ký, lại tìm được cách mới, bảo Mao Ca đỡ Quý Đường Đường dậy, mình thì ngồi xuống mặt đối mặt với Quý Đường Đường, tay phải cầm nển sáp ong, tay trái đặt chính giữa đầu Quý Đường Đường, nhắm mắt lại, miệng không biết huyền thuyên lắm bầm cái gì, sau đó mở mắt cười tà mị một tiếng, cười mà khiến cho Mao Ca nổi hết da gà da vịt khắp người xong mới nhìn Quý Đường Đường vẫy tay ba cái: "Đi theo ta đi."

Anh ta nói đi là đi, cầm nển mở cửa bước xuống lầu, bước chân cực kỳ âm u quỷ dị, khiến cho Mao Ca tưởng như Thập Tam Nhạn đang nhập vào người Thần Côn.

Thần Côn tưởng tượng đến cảnh hồn phách của Thập Tam Nhạn đang đong đưa mờ ảo đi theo sau mình, toàn thân cứ gọi là nhiệt huyết sôi trào, sau khi ra khỏi Hạ Thành khoảng trên dưới một trăm mét mới sung sướng ngửa đầu gọi với lên trên lầu: "Tiểu Mao Mao, Đường Đường ổn chưa?"

Năm phút sau, Mao Ca mở cửa sổ, lộ nửa người ra, vô cùng mạnh mẽ mắng anh ta té tát: “Ổn cái đầu ông ấy, cút lên đây cho tôi!”

...

Đến biện pháp hiệu quả cuối cùng, Mao Ca mới đầu nói gì cũng không đồng ý, bởi vì áp dụng quả thật rất nguy hiểm, theo ý tứ của Thần Côn, nhất định phải tái hiện lại cảnh tượng khi Thập Tam Nhận chết, nói cách khác, Thập Tam Nhận chết kiểu gì thì phải lặp lại kiểu đó với Quý Đường Đường một lần — bởi vì Thập Tam Nhận bị chết ngạt trong nước, nên cô ta sẽ có ý thức sâu sắc và nhạy cảm đối với nước, dù cô ta có muốn tìm người thế mạng, sau khi dụ dỗ người ta xuống nước rồi thì chính cô ta cũng không dám ở lại trong nước, nhất định sẽ rời khỏi người bị nhập, mà Thần Côn anh ta chính là phải nắm bắt được khoảnh khắc đó, nhanh chóng che thất khiếu của Quý Đường Đường lại, để cho Thập Tam Nhận không thể nhập vào được nữa!

Về phần tại sao lại phải niêm phong thất khiếu, anh ta cũng có một cách lý giải: “Tiểu Mao Mao, ông nghĩ coi, ma, nói trắng ra chính là một loại khí, ma làm sao để nhập vào người được? Cái khiếu toàn thân chấn động rồi xoẹt một cái bị ma nhập trong ti vi rõ ràng là không chuyên nghiệp, chỉ để lừa gạt quần chúng nhân dân thôi, loại khí này sẽ tiến vào qua những lỗ trên cơ thể, lỗ nào, thất khổng, cũng gọi là thất khiếu, người cổ đại bị chảy máu thất khiếu sẽ chết ông có biết không? Cho nên, cho nên! Tôi phải dán bùa chu sa lên lỗ tai, lỗ mũi, miệng và mắt của Tiểu Đường Tử, ông xem, trong bản bút ký của tôi có chép lại bùa rồi đây, giờ tất cả đã sẵn sàng hết rồi, ông thấy sao Tiểu Mao Mao?”

Da mặt Mao Ca co giật: “Tôi có thể giết chết ông! Ông định dìm Đường Đường vào trong nước chứ gì, ông có khống chế được sức không? Nhớ đâu ông dìm chết con bé thì ông định ăn nói thế nào với Phong Tử?”

Thần Côn vô cùng phiền muộn, cũng không biết anh ta tìm đâu ra được lá bùa, tự mình dùng bút đỏ vẽ vẽ ở trên, vẽ một chút rồi giơ ra trước mặt

Mao Ca cầu xin an ủi: “Tiểu Mao Mao, anh xem tôi vẽ có đẹp không?”

Nói ra cũng tà môn, lúc anh ta vẽ được bảy lá bùa, Quý Đường Đường vừa hay cũng tỉnh dậy.

Có điều thời gian tỉnh lại chỉ trong nháy mắt, Mao Ca đơn giản không tài nào hình dung nổi sự thay đổi trên gương mặt Quý Đường Đường, lúc trước vẫn còn là khuôn mặt an tĩnh bình thản, sát na mở mắt, dường như có một tầng hắc khí bốc lên từ dưới làn da, con ngươi một mảnh đỏ chạch, xung quanh là sắc xanh lè, suýt nữa làm cho Mao Ca sợ đến mức tim ngừng đập, đang thầm cảm thấy may mắn là đã trói con bé này lại rồi, vừa rũ mắt xuống, nhất thời dờ ra.

Quý Đường Đường đang bị trói bởi một sợi thừng nylon, ước chừng phải từ mười sợi bện thành một, bây giờ, rõ ràng không ai cầm dao cắt mà sợi dây lại đang tự đứt thành từng đoạn!

Quý Đường Đường nhìn Mao Ca cười một cách quỷ dị, khoe miệng khê cong lên, cực kỳ giống ma quỷ trước khi săn mồi.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là Thần Côn xông lên: “Kéo cô ấy ra phòng rửa tay! Ấn vào nước!”

Câu này đã nhắc nhở Mao Ca, hai người luống cuống tay chân, vừa ôm vừa kéo lấy Quý Đường Đường còn chưa thoát khỏi sự trói buộc thẳng vào phòng rửa tay, Thần Côn bảo Mao Ca ấn đầu Quý Đường Đường xuống bồn rửa mặt, còn mình thì vội vàng vịn vò nước, mới đổ đầy được nửa bồn nước đã nghe thấy Quý Đường Đường gào lên một tiếng chói tai, giãy mạnh một cái, ngóc thẳng đầu lên, Mao Ca đang khóa lấy cô ở đằng sau bị đẩy bắn ra đến tận hai ba bước.

Thần Côn hiếm khi nhanh trí, nhảy lên bên cạnh bồn tắm mở vòi sen ra, khua khua lá bùa trong tay kêu toáng lên: “Lão Mao tử, lão Mao tử, ấn vào bồn tắm, ấn vào bồn tắm!”

Mao Ca hạ quyết tâm, bất chấp tất cả: giờ Nhạc Phong không có ở đây, lại

không có trợ thủ khác, nếu trong thời gian ngắn không khống chế được Quý Đường Đường, hai cái mạng già của mình và Thần Côn chẳng phải sẽ để lại đây? Thế này quá là lỗ vốn, kiếp này mình còn chưa được nuôi con nữa!

Trong ánh mắt ngậy ra như phồng của Thần Côn, Mao Ca ôm ngang lấy Quý Đường Đường, cả hai cùng ngã vào trong bồn tắm, tiếng cốp kia, không biết là do đầu hay là xương đụng vào bồn tắm, nghe mà Thần Côn cũng thấy đau thay cho anh ta, còn chưa kịp phản ứng, Mao Ca đã xoay người quay mặt lên trần nhà, tay chân túm chặt lấy thành bồn tắm, hàm răng cắn chặt, thân thể bị Quý Đường Đường đang gào thét giữa sau lưng đẩy cho nhấp nhô như thuyền trên ngọn sóng, vòi hoa sen xối nước ào ào, mắt thấy trong thời gian ngắn sẽ khó mà đây được, Thần Côn vội vàng cầm chậu rửa mặt chạy ra bồn rửa mức nước, hứng được nửa chậu thì đổ vào bồn tắm, dội cho Mao Ca cũng ướt sũng, mới đổ được hai chậu, mắt thấy Mao Ca sắp trụ không nổi, Thần Côn ném cái chậu đi, quát to một tiếng: “Tôi cũng lên!”

Thấy tư thế kia của anh ta giống hệt như muốn nhào lên che lỗ châu mai vậy, Mao Ca thậm chí không ổn, gần một trăm bốn mươi cân này của Thần Côn mà nhào tới, chẳng phải mình sẽ bị anh ta đè cho tàn phế, trước khi Thần Côn nhào tới, anh ta nhanh chóng quyết định, vụt một cái ngồi thẳng người dậy.

Vậy nên Thần Côn đầu tiên là đập đầu một cái lên thành bồn tắm, tiếp đó liền trực tiếp rơi lên người Quý Đường Đường, Mao Ca lúc này lại phản ứng rất nhanh nhạy, thấy Thần Côn còn chưa kịp bò dậy, liền đặt mông ngã ngồi lên lưng Thần Côn.

Nước trong bồn từ từ đầy lên, Thần Côn bị sặc kêu loạn, tay phải liều mạng thò ra khỏi mặt nước khua khua: “Giấy! Bùa giấy, đừng làm hỏng!”

Mao Ca cầm lấy lá bùa cất kỹ, trong lòng hơi cảm động một chút: cái tên Thần Côn này, vẫn rất có tinh thần trách nhiệm.

Chỉ chốc lát sau, nước trong bồn tắm dần dần đầy được hai phần ba, Quý Đường Đường cũng chậm rãi không còn giãy giụa kịch liệt nữa, Mao Ca bắt đầu hoảng, chỉ sợ làm Quý Đường Đường chết đuối, Thần Côn không bình tĩnh được, ngẩng đầu lên khỏi mặt nước lấy hơi: “Cần cứ vào cảm nhận của tôi, con ma này vẫn chưa đi.”

Lần tiếp theo anh ta ngửa đầu lên khỏi mặt nước lấy hơi: “Tiểu Mao Mao, tôi cảm thấy tôi học được cách lặn rồi.”

Mao Ca điên lên, thuận tay đóng vòi nước lại.

Được một lúc, Mao Ca đột nhiên cảm thấy phía dưới nhẹ bẫng, còn chưa kịp phản ứng, Thần Côn lại ngóc đầu lên: “Tiểu Mao Mao, mau nhìn, mau nhìn!”

Mao Ca cúi đầu nhìn, Quý Đường Đường không nhúc nhích nằm dưới đáy bồn tắm, bên cạnh đầu có vài đám bọt khí, ục ục sủi lên trên.

“Thấy không thấy không thấy không?!” Thần Côn kích động đến mức giọng cũng trở nên run rẩy: “Đó là ma đấy ông thấy không? Cô ta đi rồi ông thấy không? Ông thấy không?”

Mao Ca nhủ thầm tôi không mù, nhưng vẫn tiếp lời anh ta: “Vậy có nên vớt Đường Đường lên không, chết đuối thì làm sao bây giờ?”

“Từ từ đã!” Thần Côn giơ tay giữa không trung tựa như một vĩ nhân vậy: “Xem tôi ra tay!”

Nói xong lại nhích mông một cái: “Ông đừng ngồi lên người tôi nữa được không? Con bé nó có cử động nữa đâu mà ông còn ngồi!”

Mao Ca đỡ lấy thành bồn tắm trèo ra ngoài, lúc này mới phát hiện tay chân như nhũn ra, mặc dù toàn thân cao thấp đều ướt sũng nhưng vẫn giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, ngay lúc này, sau lưng vang lên một tiếng rào rào, Thần Côn đỡ Quý Đường Đường ngồi dậy từ trong nước: “Bù đầu, dán, dán lên!”

* * *

Lúc Nhạc Phong tiến vào, Quý Đường Đường đang ngồi trên giường, quần chăn nói chuyện với Mao Ca, đầu tóc ướt sũng, thấy Nhạc Phong vác ba lô của mình bước vào, Quý Đường Đường vui vô cùng: “Anh dọn ba lô mang đến cho tôi rồi à? Nhạc Phong, tôi đang lo không có quần áo để thay đây.”

Nhạc Phong đưa ba lô cho cô: “Mặt xám mày tro, đi tắm trước đi.”

Dỗi mắt thấy Quý Đường Đường đã vào phòng rửa tay đóng cửa lại, Mao Ca ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, câu đầu tiên nói là: “Thế này là chuyện gì...”

Nhạc Phong vươn tay vỗ vỗ vai Mao Ca: “Anh vất vả rồi.”

Mao Ca vươn hai tay day day huyệt Thái Dương: “Một hơi của anh còn treo ở cổ họng, chưa xuống được đây này, tối hôm nay lộn xộn thế không biết, anh đang nằm mơ đúng không, này, Phong Tử, anh nằm mơ đúng không?”

Nói mãi nói mãi, anh ta vươn tay véo mạnh lên tay mình một cái, đau đến mức kêu ái lên một tiếng.

Nhạc Phong ngồi xuống cạnh Mao Ca, lấy thuốc và bật lửa từ trong túi quần ra, ngậm điếu thuốc trước, một tay bật lửa châm thuốc, Mao Ca một lúc lâu mới hồi hồn: “Phong Tử, đây là nhà của Diệp Liên Thành, đừng có coi như nhà mình, chuyện Đường Đường gây thương tích cho người ta còn chưa biết nên giải thích với người ta thế nào đây... Này, chú đánh nhau với người khác đấy à?”

Nhạc Phong nhả ra một ngụm khói, trên gương mặt không có cảm xúc gì: “Vâng.”

Mao Ca thấy lạ nhìn anh một cái: “Diệp Liên Thành có lên tìm mấy lần, anh cảm thấy cậu ta và cô bé này chưa biết chừng lại quen nhau, nhưng sau khi Đường Đường tỉnh dậy, anh có hỏi con bé, nó nói chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ, Phong Tử, cậu thấy có lạ không?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Đúng là rất lạ.”

Mao Ca thực sự cảm thấy Nhạc Phong tối nay có gì đó không ổn, đang định hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, Nhạc Phong lại ngẩng đầu nhìn anh ta: “Lão Mao tử, anh xuống dưới chờ được không? Em có mấy câu muốn nói với Đường Đường.”

* * *

Quý Đường Đường chỉnh trang xong xuôi liền bước ra ngoài, phát hiện Mao Ca không biết đã đi từ lúc nào, chỉ còn lại mình Nhạc Phong đang tựa vào cạnh giường ngồi bệt dưới đất, một tay nghịch nghịch bao thuốc, nhưng không hút nữa, tay kia bó thạch cao.

Quý Đường Đường thấy ái ngại trong lòng, cô đi tới, cúi người nhìn Nhạc Phong: “Này, tay anh đỡ hơn chút nào chưa?”

Nhạc Phong ngẩng đầu lên, cô đã chỉnh trang lại, trông sáng sủa hơn nhiều, mặc một bộ áo ngủ liền thân bằng nhung, vạt áo khép lại, vừa hay biến thành một con vịt nhỏ màu vàng trông vô cùng buồn cười, thoát nhìn, không khác bất cứ cô gái đáng yêu nào.

Nhạc Phong vươn tay sờ sờ đầu cô: “Nhóc con không nổi điên thật là tốt, cô không thấy lúc mắt cô xanh lè đâu, có thể làm người ta sợ đến mất mật.”

Quý Đường Đường cũng chẳng nghe vào, bỗng nhiên a một tiếng: “Cổ anh làm sao vậy?”

Cổ?

Nhạc Phong sửng sốt một chút, vươn tay ra sờ, ngón tay chạm vào, đau đến mức hựt hơi, bấy giờ mới nhớ ra cổ vừa bị A Diêm cắn cho một cái, đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện, quên băng mất, đang định tìm một lý do nào đó để lấp liếm đi, lại thoáng thấy sắc mặt Quý Đường Đường cổ quái một cách kỳ lạ.

“Cái đó...” Cô ấp a ấp úng: “Không phải là tôi đấy chứ? Không phải tôi cắn đấy chứ? Là vì anh cắn tôi một cái, chộc giận tôi nên tôi cắn lại anh sao?”

Nhạc Phong dờ khóc dờ cười, dừng một chút rồi gật đầu: “Cô thấy sao?”

“Phải thật à?” Quý Đường Đường cảm thấy áp lực sâu sắc, cô ghé lại gần một chút, không khỏi nhíu mày: “Miệng tôi mà to thế á?”

Nhạc Phong buồn cười mà lại không thể cười: “Biết đâu đấy, lúc cắn người mồm to như chấu máu.”

Quý Đường Đường vô cùng không cam lòng nhìn chằm chằm vết thương của Nhạc Phong, muốn chối nhưng lại cảm thấy không chối nổi, cuối cùng chấp nhận: “Tôi tìm cồn thoa cho anh.”

Cô tìm được lọ cồn sát trùng Mao Ca vừa mới dùng để xoa cho cô, cẩn thận thoa cho Nhạc Phong, Nhạc Phong cũng chẳng thấy đau, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, trong lòng chợt cảm thấy khó chịu, lời muốn hỏi cô cứ nghẹn trong cổ họng, không sao thoát ra nổi, đắn đo mãi, cuối cùng vẫn vươn tay nắm lấy cánh tay cô: “Đường Đường, cô ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

Lần này, Quý Đường Đường cuối cùng cũng nhận ra Nhạc Phong không được bình thường, cô có chút căng thẳng, mắt tự nhiên nhìn xung quanh một chút, sau đó chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong: “Anh... muốn hỏi gì?”

Nhạc Phong không nói gì, xòe bàn tay bên cánh tay bó thạch cao ra, lộ ra vật vẫn được nắm chặt trong lòng bàn tay.

Ba chiếc xương đinh màu xám tro, dài ngắn không giống nhau.

Quý Đường Đường im lặng.

Nhạc Phong nhìn chằm chằm xương đinh trong lòng bàn tay, không hề nhìn Quý Đường Đường: “Đường Đường, đây là xương người phải không?”

Quý Đường Đường vươn tay ra, nhận lấy ba chiếc xương đinh: “Anh lục đồ của tôi?”

Nhạc Phong cười cười, đang định nói, Quý Đường Đường đã mở miệng trước: “Lục thì lục đi, dù sao tôi cũng không có dán chữ không cho lục.”

Giọng nói của cô dần trở nên ung dung hơn, nhưng cùng với đó, đáy mắt bắt đầu xuất hiện vẻ hờ hững và thái độ thù địch phòng bị lúc mới quen: “Vậy chắc anh đã biết được khá nhiều rồi, còn muốn biết gì nữa?”

Nhạc Phong nhìn cô: “Thứ này tổng cộng có năm cái đúng không? Lúc tôi thu dọn đồ cho cô được nửa chừng đã đánh nhau với kẻ khác, lúc ấy tôi không tìm được thứ gì để dùng, mới tiện tay cầm lấy hai cái xương đinh, cắm vào mặt hấn.”

Sắc mặt Quý Đường Đường nhất thời biến đổi, sắc đỏ hồng sau khi tắm rửa phút chốc đã rút đi sạch sẽ, thay vào đó là một tầng sắc xám như tro tàn, nói chuyện cũng có chút không lưu loát: “Anh... cắm vào... trên người hấn ư? Vậy hấn đâu rồi?”

Sắc mặt Nhạc Phong từ từ lạnh xuống: “Lúc ấy, tôi nhớ tôi đã cắm vào đây.”

Tay của anh nhẹ nhàng chạm lên gò má phải của Quý Đường Đường, lại dịch chuyển xuống cầm cô: “Sau đó nhìn lại, chiếc xương đinh kia đã ở chỗ này. Đường Đường, loại xương đinh này di chuyển trong thịt người đúng không, nó có thể xé mở thịt mà di chuyển đúng không?”

Cánh môi Quý Đường Đường ngấp ngừng một chút, không nói gì, chỉ bỗng nhiên siết chặt xương đinh trong tay.

“Tôi còn nhớ, nửa năm trước lúc cô còn ở Ca Nại, đêm hôm đó đã bị trúng đạn, tôi và đám Đầu Trọc sợ cô gặp chuyện không may, hôm sau đã chia nhau ra ngoài tìm, tôi và lão Mao tử tìm đến đài Thiên Táng, nhìn thấy quần áo của cô. Bọn tôi đã mở đồ của cô ra, thấy một đồng gì đó ở bên trong...”

Nhạc Phong không nói nổi nữa, trước mắt như lại xuất hiện cảnh tượng máu me đó, anh lấy lại bình tĩnh, đè nén cơn buồn nôn đang dâng lên trong lồng ngực xuống: “Lúc ấy tôi thấy rất lạ, nếu như là bị thú hoang tập kích, Ca Nại không có gấu, còn sói sẽ không xé nát người ta ra thành như vậy, hơn nữa ngay cả một mẫu xương hoàn chỉnh cũng không sót lại. Còn

nếu là người làm, hình như cũng không có khả năng, phải dùng một thứ công cụ thế nào mới có thể gây ra sự tổn hại như vậy được kia chứ? Nhưng mà giờ, hình như tôi đã biết rồi."

Giọng của anh trầm xuống: "Là cô làm?" Quý Đường Đường nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lông mi rung lên mấy cái, lại từ từ mở ra: "Là tôi làm."

"Cô giết người?"

"Đúng, tôi giết người."

Chương 24

Nhạc Phong im lặng châm một liều thuốc.

Quý Đường Đường không nói, nhưng trong lòng cô mơ hồ đoán được Nhạc Phong muốn nói gì, thậm chí: sớm muộn cũng đến, sớm muộn cũng đến...

Quả nhiên, được một lúc, Nhạc Phong lên tiếng: “Đường Đường, ở đây không có người ngoài, tôi cố ý đẩy lão Mao tử đi chỉ để nói với cô vài câu, vài câu thật lòng thật dạ.”

Vành mắt Quý Đường Đường cay xè, cô khịt mũi một cái, sau đó gật đầu: “Anh nói đi.”

Nhạc Phong cười cười, cup mắt xuống nhìn liều thuốc đang kẹp trong tay, khói thuốc lượn lơ bốc lên, giống như muốn dẫn dắt suy nghĩ của người ta đi về hướng hỗn loạn: “Tôi cũng không hiểu tại sao, tôi lại luôn muốn quan tâm đến chuyện của cô, ở Ca Nại là thế, đến Cổ Thành cũng vẫn vậy, có lúc cảm thấy không nên dây vào, không chú ý một cái là lại quan tâm.”

Quý Đường Đường cũng không biết nên nói gì, dừng một chút mới đáp một câu: “Ừ, là anh nhiệt tình.”

Nhạc Phong không nhìn cô, chỉ dụi tắt đầu thuốc xuống đất: “Tôi thấy chắc không phải vậy, tôi nghĩ, tôi hẳn là thích cô rồi.”

Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong vẫn đang dụi tàn thuốc, dường như muốn dụi tắt liều thuốc đó cần rất nhiều sức lực vậy: “Tôi biết, nói như vậy có thể cô sẽ cảm thấy tôi không biết xấu hổ, tôi đây vẫn còn thích Miêu Miêu nữa đúng không, vậy mà ngoảnh đi ngoảnh lại lại đi nói với cô như vậy, tôi cũng không nói rõ nỗi, dù sao... dù sao tôi không ghét cô là được.”

Quý Đường Đường quay mặt đi, cúi đầu ừ một tiếng.

“Lúc ở Ca Nại, tôi đã cảm thấy cô rất kỳ quái rồi, cảm thấy con người cô nhất định có chuyện, khi đó cũng không muốn quan tâm lắm, con người đều ích kỷ, chẳng đáng vì một người không liên quan mà rước họa vào thân. Sau đó gặp lại nhau ở Cổ Thành, chúng ta dần quen thuộc, ngoài miệng tôi không nói với cô, thực ra thì sâu bên trong, tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi nghĩ, để bảo vệ cô bé này, tôi có thể gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm.”

“Mới đầu tôi nghĩ, phải chăng cô đã đắc tội với kẻ nào đó, một cô gái trẻ sống bên ngoài cũng không dễ dàng, tôi tình nguyện ra mặt xử lý việc này, cùng lắm thì bỏ ít tiền, mua lại sự bình yên cho cô. Sau đó tôi lại cảm thấy việc này không đơn giản, bởi vì mỗi lần cô đánh lộn với người ta đều với trạng thái liều mạng, tôi nghĩ đây không phải là chuyện mà tiền có thể giải quyết được, chưa biết chừng lại phải xắn tay áo tay dao tay súng lên sàn, tôi nghĩ rồi nghĩ, cảm thấy cũng được, cùng lắm thì ăn một nhát dao, anh hùng cứu mỹ nhân, còn bộc lộ được vẻ đặc biệt, đúng không?”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt bật cười một tiếng, sau đó gật đầu: “Đúng.”

“Tiếp đó cô lại bị chị Nhạn Tử nhập vào người, mới đầu tôi cảm thấy rất không bình thường, thật ra thì trước kia tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lúc ấy lại không muốn nghĩ theo chiều hướng lệch lạc đó... Sau đó nữa chính là đêm hôm nay, đêm hôm nay tôi đi thu dọn đồ đạc cho cô, đã gặp phải A Diêm và đồng bọn của cô ta ở đó...”

Giọng của Nhạc Phong hạ thấp, sau đó cười khổ một tiếng: “Thiếu chút nữa sẽ chết ở đấy...”

Quý Đường Đường nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Không sao là tốt rồi.”

“Trải qua chuyện tối hôm nay, tôi mới biết, chuyện của cô, tôi căn bản không thể lo được.”

Nước mắt của Quý Đường Đường lập tức trào ra.

“Thật sự, không lo được.” Nhạc Phong cười khổ: “Đâu chỉ là không lo được, tôi căn bản chưa từng nghĩ đến. Thật xin lỗi, Đường Đường, tôi hèn nhát, trước kia tôi thấy mình rất to gan, cái gì cũng có thể buông được, nhưng khi sắp chết thật thì mới phát hiện ra là không phải vậy, tôi còn có người nhà, còn có bạn bè, còn có... Miêu Miêu, rất nhiều thứ không buông xuống được. Tôi nghĩ, tôi nên dứt ra từ bây giờ thì hơn.”

Nước mắt Quý Đường Đường rơi xuống, cô vội vàng dùng sức gạt đầu che giấu: “Ừm, tôi hiểu, tôi hiểu mà. Nhạc Phong, anh không cần xin lỗi đâu, thật đấy.”

Có tư cách gì yêu cầu Nhạc Phong phải giúp cô bệnh vực cho cô đây? Chuyện của mình khó giải quyết như vậy, mỗi chuyện đều có thể gây hại cho người ta, đổi lại là người khác, biết cô sẽ chọc phải phiền phức, chỉ e tránh còn không kịp, hiếm hoi lắm mới có Nhạc Phong còn từng nghiêm túc lo liệu cho cô, hơn nữa còn dưới tình trạng cô luôn che giấu giữ kín như bưng chuyện của mình, chỉ bằng điểm ấy thôi, cô đã phải thấy cảm kích rồi.

Nhạc Phong biết cô khóc, lòng xót xa, cuối cùng vẫn dần lòng cụp mắt xuống, đành coi như không thấy.

Quý Đường Đường lau nước mắt, đột nhiên hỏi anh: “Nhạc Phong, có phải anh cảm thấy tôi rất đáng sợ đúng không?”

Nhạc Phong không biết nên nói sao, trước tối hôm nay, nếu Quý Đường Đường hỏi anh như vậy, anh nhất định sẽ phỉ nhổ cô một trận, nhưng sau tối ngày hôm nay...

Nghĩ đến tình trạng thê thảm sau khi chết của kẻ đó, nghĩ đến việc Quý Đường Đường bình tĩnh mà thừa nhận ‘Đúng, tôi giết người’, cho dù những kẻ đó có tội ác tày trời, nhưng chết một cách cực đoan và tàn nhẫn như vậy...

Quý Đường Đường không cho anh có cơ hội trả lời, chỉ nhanh chóng nói một câu: “Không sao, có lúc, tôi cũng cảm thấy tôi rất đáng sợ.”

Lại là một sự trâm mặc khiến người ta hít thở không thông.

Nhạc Phong thực sự không chịu nổi, anh chống thành giường đứng dậy: “Đường Đường, tôi về Phong Nguyệt đây. Cô nếu vẫn muốn về thì thu dọn một chút rồi về ở đi. Còn nếu cô muốn ở đây thì cũng tùy cô, nếu cô đã là Thịnh Hạ thì có một số chuyện, cô nên nói rõ với Diệp Liên Thành.”

Quý Đường Đường không lên tiếng: lời nói của Nhạc Phong thật là chu toàn: “Cô nếu vẫn muốn về thì thu dọn một chút rồi về ở đi”, anh đã quyết định dứt ra rồi, chẳng lẽ cô còn định lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh hay sao? Lang bạt bên ngoài lâu như vậy, ít nhất cũng học được cách biết điều, giờ này, phút này, nơi này, kỳ thực là lúc từ biệt chẳng?

Chợt nhớ đến trước kia, quen tự quyết định, rất ghét Nhạc Phong để ý đến chuyện của cô, nhưng đến ngày anh chính miệng nói sẽ không quan tâm nữa thật, trong lòng lại khó chịu đến vậy.

Lại nghĩ đến hồi ở Ca Nại, thực ra cũng đã bị Nhạc Phong đuổi một lần.

— “Nếu chính cô cũng thừa nhận bản thân là một sự phiền phức, tôi không muốn trêu vào, nhưng cũng có quyền mời phiền phức đi đúng không.”

Lần đó, Nhạc Phong vì không hiểu rõ chuyện của cô mà đuổi cô đi, lần này, Nhạc Phong là bắt đầu hiểu nên mới quyết định dứt ra, quanh đi quẩn lại, lòng và lòng vòng, kết cục đều giống nhau.

Nhạc Phong chờ một lúc, không thấy cô nói gì, thở dài một tiếng trong lòng, chậm rãi mở cửa đi ra, trước khi khép cửa lại, anh nghe thấy giọng nói trầm thấp của Quý Đường Đường: “Nhạc Phong, giúp tôi cảm ơn Mao Ca và Thần Côn, cũng cảm ơn anh nữa.”

* * *

Nơi cuối tầm mắt, cánh cửa kia từ từ khép lại, chậm rãi giống như những cảnh quay chậm trong phim, nước mắt của Quý Đường Đường bỗng nhiên không sao ngừng lại được, cô túm bừa lấy vạt áo che mắt lại,

trong lòng lặp đi lặp lại với chính mình: mày khóc gì chứ? Mày khóc cái gì? Heo cũng đoán được sẽ là như vậy, mày khóc cái gì đây?

Mắng chửi bản thân dường như cũng có chút tác dụng, khi ngẩng đầu lên lần nữa, nước mắt đã chẳng còn rơi, Quý Đường Đường quay đầu nhìn nơi Nhạc Phong đã từng ngồi, chỗ đó còn một bao thuốc lá sót lại và một chiếc bật lửa.

Quý Đường Đường cầm lấy bao thuốc rút một điếu ra, bật lửa châm, mùi thuốc chậm rãi làm dịu thần kinh căng thẳng, thời khắc này, kỳ quái là cô lại liên tưởng đến ma túy: có nhiều người thích hút thuốc phiện như vậy, chắc hẳn cảm giác cũng rất thoải mái...

Tiếng chốt cửa khẽ xoay, không khí đối lưu nhẹ nhàng, nơi cuối tầm mắt, cánh cửa được đẩy ra một cách nhẹ nhàng, xuyên thấu qua màn khói mù đang bốc lên trước mắt, Quý Đường Đường nhìn thấy Diệp Liên Thành.

Đây là người cô nhớ nhung nhiều nhất trong bốn năm phiêu bạt, đây là người trước đây cô vẫn sợ phải nhìn thấy, đây là người khiến cô lần đầu tiên cảm thấy không biết nên đặt tay chân ở đâu mà đối mặt.

Cuộc sống luôn luôn xảy ra những chuyện nằm ngoài dự kiến của bạn, giờ phút này, cô mặc áo ngủ, ngồi dưới đất, hút thuốc, bình tĩnh nhìn Diệp Liên Thành, giống như bất cứ một kẻ không liên quan nào.

Tim có đập nhanh không? Bộ phận to chừng nắm đấm giấu trong lồng ngực kia chỉ tựa như một cục thịt chết không biết thở.

Diệp Liên Thành không hề nghĩ tới đẩy cửa ra lại thấy một cảnh tượng như vậy, trong lúc lúng túng, đáy lòng cũng dâng lên một nỗi thất vọng không nhỏ, sau khi sững sốt trong chốc lát, hy vọng lại lần nữa chiến thắng, anh chần chừ mở miệng: "Cô... là Thịnh Hạ ư?"

Quý Đường Đường nhả ra hai vòng khói, nhìn Diệp Liên Thành qua vòng khói vậy mà lại mờ ảo mà biến dạng giống như đang nhìn vào một tấm gương lồi lõm, cô tùy ý cười cười với Diệp Liên Thành: "Anh cảm thấy

phải, thì là phải đi."

Diệp Liên Thành cứng đờ ở cửa, không biết nên đi vào hay nên bỏ đi, Quý Đường Đường lại gọi anh ta: "Đi vào ngồi đi."

Diệp Liên Thành do dự một chút, vẫn đẩy cửa đi vào, lúc bước tới giường, anh ta chần chừ một chút không biết ngồi đâu: Quý Đường Đường đang ngồi dưới đất, nếu anh ngồi lên giường, từ trên cao nhìn xuống mà nói chuyện với cô, hình như không thích hợp cho lắm?

Cân nhắc một chút, mặc dù không quen nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường chẳng để ý nhiều như vậy, cô vẫn đang lục lọi ba lô của mình, sau đó giơ tay lên, đưa cho Diệp Liên Thành một tấm thẻ.

Diệp Liên Thành theo bản năng nhận lấy, là chứng minh thư của cô, tên họ bên trên là 'Quý Đường Đường', cơ quan cấp phép đằng sau là: Sở Công an Thành phố Sơn Tây.

Diệp Liên Thành có chút ngoài ý muốn, anh ta trả chứng minh thư lại cho Quý Đường Đường: "Cô là người Sơn Tây?"

Quý Đường Đường nhận lại: "Về ngoài của tôi và Thịnh Hạ rất giống nhau đúng không? Trước đó tôi có nghe chị Nhạn Tử nhắc tới, cũng đã nghe chị ấy kể qua chuyện của hai người."

Diệp Liên Thành ừ một tiếng: "Cô và Thịnh Hạ giống nhau như đúc, chẳng qua là..."

Nói đến đây, anh ta ngừng lại một chút, ánh mắt nhanh chóng liếc qua điếu thuốc trong tay Quý Đường Đường: "Tiểu Hạ không hút thuốc."

Quý Đường Đường bỗng có chút tức giận, cô quay mặt sang, nhìn Diệp Liên Thành tựa như khiêu khích: "Con người sẽ thay đổi, chưa biết chừng về sau cô ấy lại hút thì sao?"

Về mặt của Diệp Liên Thành có chút ngạc nhiên, anh ta suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Tiểu Hạ không hút thuốc."

Trong lòng Quý Đường Đường dâng lên vài phần châm biếm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc và cố chấp kia của Diệp Liên Thành, một góc nào đó trong tim chợt nhói lên một cái, để che giấu sự thất thố của mình, cô rít mạnh vài hơi thuốc, suýt nữa sặc.

Liên nghe thấy Diệp Liên Thành hỏi cô: “Cô rất thân với Nhạ Tử ư?”

Quý Đường Đường không nhìn anh ta: “Cũng không phải là quá thân, tôi đến Cổ Thành du lịch, trọ ở Phong Nguyệt.”

Diệp Liên Thành không nói gì nữa, chỉ không kìm được mà nhìn Quý Đường Đường, cuộc đối thoại này ngay từ lúc bắt đầu đã bất thường, cô Quý tiểu thư này, từ nét mặt đến động tác rồi giọng nói, hoàn toàn trái ngược như hai người khác nhau với Thịnh Hạ, nhưng vẻ ngoài của hai người lại giống đến mức kỳ lạ.

Suy nghĩ một chút, vẫn phá vỡ tình thế bế tắc: “Hôm nay cô... làm sao vậy? Giống như có vẻ mất khống chế.”

“Hôm nay?” Quý Đường Đường sững sốt một chút, bấy giờ mới nhận ra là Diệp Liên Thành đang nói đến chuyện cô bị Thập Tam Nhạ nhập vào người, có điều phản ứng của cô cũng khá là nhanh: “Tôi có chứng động kinh, lúc phát tác lên rất đáng sợ.”

“Vậy à...” Diệp Liên Thành không tiện tỏ ra quá mức kinh ngạc: “Cô và Nhạc Phong là bạn bè? Anh ta có biết cô... bị bệnh không?”

“Anh ấy không biết.” Quý Đường Đường cười rộ lên: “Tôi vẫn giấu anh ấy, giờ anh ấy biết, nên đi rồi. Anh ấy... đi rồi đúng không?”

Diệp Liên Thành gật đầu: “Đi rồi, vừa mới đi cùng bạn của anh ta.”

Quý Đường Đường ‘À’ một tiếng, bỗng có chút mất mát, thấp giọng nỉ non một câu: “Đi rồi...”

Diệp Liên Thành dừng một chút, bỗng nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó: “Hôm nay cô... lúc phát bệnh, tôi cảm thấy giống như Nhạ Tử đang nói chuyện, giống như kiểu... bị nhập vào người vậy...”

Quả nhiên Diệp Liên Thành chẳng phải là kẻ ngốc, không dễ lấp liếm cho qua như vậy, cũng may Quý Đường Đường vẫn đối đáp tự nhiên: “Vừa nãy Nhạc Phong cũng nói, còn bảo có nên tìm ông thầy bói nào đến coi cho tôi hay không — loại chuyện yêu ma quỷ quái này cũng khó mà không tin, chị Nhạn Tử vừa mới chết, còn chưa được bảy ngày, nhập vào người khác tác quái gì đó cũng bình thường.”

Diệp Liên Thành ngơ ngẩn, Quý Đường Đường nhận ra được sự khác thường của anh ta: “Sao thế?”

“Không có gì.” Diệp Liên Thành hồi hồn lại: “Cô to gan thật, nói đến những chuyện này mà bình thường như chuyện cơm bữa. Nếu là Tiểu Hạ... cô ấy nhất gan lắm.”

Tiểu Hạ Tiểu Hạ, lại là Tiểu Hạ, ba câu không rời khỏi Tiểu Hạ, cơn tức của Quý Đường Đường lại bốc lên, cô cảm thấy mình như đang so đo với chính bản thân mình trước đây một cách thật nực cười, nhưng mà, cô không khống chế được.

“Con người không thể nhất gan cả đời được đúng không? Tôi nghe chị Nhạn Tử nói Tiểu Hạ đã mất bao nhiêu năm rồi, nếu cô ấy không chết, chưa biết chừng cũng sẽ giống tôi bây giờ, cũng hút thuốc, cũng to gan.”

Diệp Liên Thành bình tĩnh nhìn Quý Đường Đường, cuối cùng chậm rãi lắc đầu: “Bây giờ nhìn lại, cô không giống Tiểu Hạ một chút nào hết.”

Quý Đường Đường lập tức bị chọc giận, cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Liên Thành: “Anh đừng có ở đó mà lừa mình dối người nữa, nói cho cùng, anh không muốn thừa nhận là Tiểu Hạ sẽ thay đổi đúng không, tại sao cô ấy lại không thay đổi? Tại sao cô ấy lại phải vĩnh viễn là một người ngoan ngoãn nghe lời lại nhất gan sợ phiền phức? Chẳng phải anh cũng đã khác hẳn trước kia sao? Tôi nghe nói trước kia anh rất chung thủy, bây giờ chẳng phải cũng là một kẻ lẳng nhăng hay sao?”

Câu này có chút khó nghe, sắc mặt Diệp Liên Thành trầm xuống, có điều rốt cuộc vẫn không quen thân với cô, không tiện nổi cáu: “Quý tiểu thư,

hôm nay cô mệt rồi, có lẽ cô nên nghỉ ngơi ở đây trước đã, ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp."

Nói xong liền đứng dậy, Quý Đường Đường cũng vụt một cái đứng lên, chặn Diệp Liên Thành lại không cho anh đi, trong lúc giằng co, cô đột nhiên cảm thấy cảnh tượng lúc này cực kỳ giống những lúc cãi cọ với Diệp Liên Thành trước kia, cô cũng tùy hứng như vậy, rất vô lý và ngang bướng.

Quả nhiên có một vài thói quen hay tính cách, vẫn luôn được giữ lại.

"Nếu như, tôi nói là nếu như." Cô gần từng chữ từng chữ hỏi Diệp Liên Thành, dường như đồng thời cũng đang hỏi chính mình: "Nếu như bây giờ Tiểu Hạ cũng giống tôi thì sao?"

Diệp Liên Thành nhìn cô, sự phản cảm lúc nhìn thấy con gái hút thuốc lá, nỗi thất vọng hỗn tạp của bản thân, cùng với sự ngang ngược trong lúc nói chuyện khiến cho người ta khó chịu của cô ta, sự khinh thường với Tiểu Hạ trong giọng nói, tất cả mọi thứ, rốt cục khiến cho anh ta mất hết kiên nhẫn, đến nỗi anh ta đánh mất cả thói quen rộng lượng và nhẫn nhịn khi nói chuyện với con gái, trả lời rất không khách khí: "Nếu Tiểu Hạ giống như cô, vậy đó còn là Tiểu Hạ hay sao? Nếu như cô ấy giống như cô thì mới đầu tôi sẽ không nhớ nhưng đến thế."

Anh ta gạt tay Quý Đường Đường ra, đi thẳng, lúc đi ra không có tiếng sập cửa thật mạnh, rốt cuộc vẫn rất có giáo dưỡn.

Quý Đường Đường cuối cùng cũng ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm.

Đó chính là, cô cho rằng người Diệp Liên Thành thích là cô, nhưng thực ra, người anh thích là Tiểu Hạ. Tiểu Hạ có thể tùy hứng hay càn rỡ trước mặt anh, nhưng cô thì không.

Nếu Tiểu Hạ giống như cô, vậy đó còn là Tiểu Hạ hay sao? Nếu như cô ấy giống như cô thì mới đầu tôi sẽ không nhớ nhưng đến thế.

Nếu như cô ấy giống như cô thì mới đầu tôi sẽ không nhớ nhưng đến

thế!

Giống như mình? Quý Đường Đường cúi đầu nhìn điều thuốc sắp cháy hết trong tay mình: giống như mình là bộ dạng gì?

Chẳng qua chỉ là hút thuốc, không khép nép sợ sệt, cách nói chuyện khiến anh không thích thôi, anh đã chịu không nổi, nếu như anh biết, em còn giết người nữa thì sao?

Quý Đường Đường đứng một lúc, rốt cục nhận ra được ngày hôm nay của mình thật bi thảm, cô bước tới cạnh tường tắt đèn đi, mò mẫm trong bóng tối nằm dài xuống giường, quấn lấy chăn, chợt cảm thấy chăn còn ân cần hơn con người nhiều lắm: sẽ không vô duyên vô cớ mà bỏ đi, ôm chặt vào còn rất ấm áp, chẳng trách từ xưa đến nay, bất kể là chạy nạn hay bỏ nhà đi, đều là cuốn gói mà đi.

Trước khi ngủ, cô mơ màng nghĩ: Nhạc Phong đi thì đi đi, Diệp Liên Thành đi thì đi đi, ít nhất, vẫn còn chăn ở lại.

Chương 25

Ngủ một giấc, tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn, Quý Đường Đường vừa mở mắt đã cảm thấy khó chịu, cổ tình trong đầu lại hỗn loạn một đống, ý thức nhất thời chưa theo kịp, bản thân cũng chẳng biết tại sao lại khó chịu — nằm trên giường một lát mới dần dần nhớ lại, chợt nhận ra đây là nhà của Diệp Liên Thành.

Vậy nên cô vội vàng rời giường rửa mặt, nhét toàn bộ đồ đạc của mình vào trong ba lô, xác nhận không còn thiếu thứ gì xong mới rón rén mở cửa, đang nghĩ có thể lảng lạng bỏ đi, ai ngờ vừa nhìn xuống lầu dưới, Diệp Liên Thành đã ngồi ăn sáng ở đó, ngẩng đầu, nhìn thấy cô còn chào buổi sáng với cô, Quý Đường Đường vô cùng lúng túng, đứng yên tại chỗ một lúc, đành phải nhắm mắt bước từng bước xuống lầu.

Diệp Liên Thành dường như cũng cảm thấy không khí buổi tối ngày hôm qua không được tốt lắm, từ lời nói đến hàm nghĩa đều có ý bù đắp: “Vẫn chưa ăn gì đúng không, ngồi xuống ăn cùng đi.”

Quý Đường Đường quả thật cũng đói bụng, do dự một chút, vẫn ngồi xuống vị trí đối diện Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành đưa thực đơn bữa sáng của quầy bar cho cô, Quý Đường Đường lật lật, toàn là món kiểu Tây, thịt bò hành tây hun khói bít tết cuốn gì đó, dù sao cũng không lên cơn thèm ăn nổi, chọn đại một món, Diệp Liên Thành dặn người làm thông báo cho phòng bếp, lại tự mình gọi thêm cho cô một cốc cà phê Blue Mountain.

Món ăn bưng lên hơi chậm, Quý Đường Đường chẳng tìm được câu nào để nói chuyện với Diệp Liên Thành, đành phải nhìn qua cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, cửa sổ của quán bar được thiết kế rất lớn, tầm mắt vô cùng thông thoáng, Cổ Thành buổi sớm không có mấy người, ánh mặt trời lóng lánh trên những mái nhà màu xanh xám lộ ra chút ý vị lười nhác mà thanh thản, Quý Đường Đường ngắm được một lúc, chợt thấy hâm mộ:

“Ở chỗ này, rất thoải mái đúng không?”

Nửa ngày không thấy Diệp Liên Thành đáp lại, Quý Đường Đường quay lại, phát hiện Diệp Liên Thành như đang suy ngẫm gì đó nhìn cô, trái tim bất giác đập thịch một tiếng: “Sao vậy?”

Diệp Liên Thành cúi đầu, cầm dao nĩa tinh tế cắt miếng thịt bò bít tết trên đĩa, trong giọng nói có sự thương cảm rất rõ ràng: “Không có gì, cô thật sự... vô cùng giống Tiểu Hạ.”

Vẫn là đề tài ấy, nhưng có lẽ tâm cảnh đã khác, Quý Đường Đường giờ phút này không hề tức giận, trái lại có chút chua xót, cô ngồi yên không nhúc nhích, nhân viên phục vụ trong quán đi tới, bưng món chính và cà phê lên, món chính là sandwich cá ngừ và trứng gà ốp hành tây, trứng ốp được lồng vào trong những khoanh hành tây, Quý Đường Đường cầm đĩa lên, đầu tiên là ăn khoanh hành tây, đang cúi đầu ăn được một nửa, Diệp Liên Thành chợt mở miệng: “Tiểu Hạ rất ghét ăn hành tây.”

Quý Đường Đường vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nghe Diệp Liên Thành nói tiếp.

“Cô ấy rất kén ăn, không thích ăn rất nhiều thứ, hành tây, ớt xanh đỏ, rau hẹ, nộm hoa tỏi, thịt mỡ... Có lần đi leo núi cùng với cô ấy, trên núi có một quán ăn, ở đó không có mấy món ăn, sau khi đồ ăn được bưng lên, cô ấy nhìn mãi nhìn mãi, nhất định không chịu động đũa, lúc ấy tôi đã nổi cáu, bảo cô ấy là: Đại tiểu thư em chịu khó một chút, lát nữa còn phải đi tiếp đây. Cô ấy liền dùng thìa múc nước sốt rưới lên cơm, bộ dạng rất đáng thương, giờ nhớ lại vẫn thấy buồn cười...”

Giọng nói của Diệp Liên Thành có chút nghẹn ngào, không thể nói tiếp được nữa.

Quý Đường Đường có chút hoảng hốt, cô cúi đầu nhìn lát hành tây xiên trên nĩa, cố gắng nhớ lại xem từ lúc nào mình đã bắt đầu ăn những thứ mà trước đây chưa bao giờ chạm đến này, nhưng không sao nhớ ra nổi. Cô thấy buồn thay cho Diệp Liên Thành, vì sao những thứ mà đến bản thân

mình cũng đã dần quên lãng, anh lại nhớ rõ từng thứ, từng thứ một như vậy?

Cô chậm rãi ăn hết lát hành tây, cầm dao xắt miếng trứng ốp la ra thành từng miếng nhỏ, cố ý chuyển đề tài: “Tiểu Hạ đi cũng được mấy năm rồi đúng không?”

“Bốn năm.”

“Tối hôm qua, anh vừa thấy tôi đã hỏi tôi có phải là Tiểu Hạ không, anh cảm thấy cô ấy còn sống?”

Diệp Liên Thành hạ chiếc nĩa trong tay xuống, suy nghĩ một lúc, vươn tay day day mi tâm: “Tôi có một chút bằng chứng.”

“Sao lại nói vậy?”

Diệp Liên Thành do dự một chút, chột ngắc đầu nhìn cô: “Hay là tôi kể cho cô nghe, cô thử nhìn từ góc độ của người ngoài xem giúp tôi, cô cảm thấy chuyện là thế nào.”

* * *

Gia đình Tiểu Hạ gặp chuyện không may vào bốn năm trước, đêm Giao Thừa, thời gian vào khoảng mười giờ rưỡi tối, thời gian ngộ hại cụ thể thì tôi không rõ lắm, nhưng vụ nổ khí gas thì chắc là vào khoảng mười giờ rưỡi, bởi vì hàng xóm đã báo cảnh sát ngay sau đó.

Tôi và Tiểu Hạ học chung một trường Đại học, nhưng nhà lại không ở gần nhau, lúc mừng năm mới, cô ấy về nhà mình, tôi về nhà tôi, ngày hôm sau tôi mới nhận được tin, là đồng hương của Tiểu Hạ nói cho tôi biết, bảo rằng kẻ gian đột nhập, một nhà ba người đều bị giết, để tiêu hủy dấu vết hiện trường nên đã dàn dựng vụ nổ khí gas, thi thể đều nát thành từng khối, không thể phân biệt được, tôi vừa nhận được tin đã tê liệt, ngày hôm sau cha tôi phải đưa tôi đến nhà Tiểu Hạ, vốn là muốn nhận xác, cảnh sát lại nói rất bí hiểm, đừng nên nhìn. Cha tôi cũng sợ tôi gặp chuyện không may nên lúc đó không cho nhìn.

Lúc Tiểu Hạ gặp nạn là năm thứ tư Đại học, chỉ còn nửa học kỳ nữa là tốt nghiệp. Trước đó tôi và Tiểu Hạ đã thống nhất, tốt nghiệp rồi sẽ qua nhà tôi, sản nghiệp nhà tôi ở đó rất lớn, nhà, xe, công việc, muốn cái gì có cái đó. Cha tôi nói, nếu thanh niên chúng tôi thích xông xáo, muốn đến Bắc Kinh Thượng Hải gì đó thì cũng tùy chúng tôi, dù sao cũng không thiếu tiền.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Tiểu Hạ vừa mới mất, tôi liền vô cùng thoái chí, lúc đó ngay cả suy nghĩ tìm đến cái chết cũng có, Tử Hoa là anh em với tôi, cậu ta thấy tôi đột đó quá tiêu cực liền kéo tôi ra ngoài du lịch giải sầu, đi rất nhiều nơi, cuối cùng trụ lại Cổ Thành lâu nhất, nơi này yên tĩnh, rất hợp để dưỡng thương, tôi cũng thích nơi đây, lúc ấy ở Cổ Thành đến tháng thứ chín thì tôi quyết định ở lại, mới mở quán rượu Hạ Thành này.

Ở Cổ Thành bốn năm, tôi căn bản chưa từng ra ngoài, trừ ngày giỗ của Tiểu Hạ ra, hàng năm cứ gần đến ngày giỗ của cô ấy là tôi lại đến Hải Thành một chuyến, tro cốt của ba người nhà họ đều được chôn ở khu mộ ngoài ngoại ô, tôi nghĩ bọn họ cũng không có thân thích gì, cho dù có, chắc hẳn cũng không thường qua lại, bởi vì năm thứ hai tôi đến đó, thấy trước mộ phần vô cùng... vô cùng quanh quẽ, so với bên cạnh... không nói nữa, lúc đó nước mắt cũng sắp trào ra.

Trừ khu mộ ra, tôi còn đi qua vài nơi, ví dụ như những nơi mà Tiểu Hạ từng học, hoặc ví dụ như Bệnh viện tỉnh Hải Thành. Mẹ của Tiểu Hạ là bác sĩ, Tiểu Hạ đã từng kể với tôi, khi còn bé, những lúc được tan học sớm, lúc đó mẹ cô ấy còn chưa tan việc, cô ấy phải đến phòng làm việc ở trong bệnh viện làm bài tập, vừa làm vừa chờ, bệnh viện có thể coi như một nửa ngôi nhà của cô ấy.

Phòng bảo vệ của bệnh viện có một người họ Đinh, sau khi nhà của Tiểu Hạ gặp chuyện không may, đơn vị của mẹ cô ấy đã lập lễ truy điệu, lúc ấy tôi cũng ở đó, chính vào lúc đó đã quen được ông ta, ông ấy cũng biết tôi là

bạn trai của Tiểu Hạ, hai ba năm sau cũng nhiều lần gặp được ông ta, năm nay lại không gặp được, tôi hỏi thăm, mới biết con gái ông ta bị bệnh bạch cầu, mấy ngày nay ông ấy không đi làm, đơn vị còn đang tổ chức quyên góp tiền cho nhà ông ấy, dù sao cũng là chỗ quen biết cũ, tôi liền nhờ đồng nghiệp của ông ta mang hai ngàn đồng đến giúp.

Buổi tối hôm đó ông ta tìm đến khách sạn, người đã già hơn rất nhiều, vì hai ngàn đồng tiền mà cảm ơn tôi rối rít, cảm ơn xong ông ta lại không đi, ấp a ấp úng nói với tôi, có việc, không biết có nên nói hay không.

Chuyện ông ta muốn nói chính là chuyện đêm nhà Tiểu Hạ gặp chuyện không may hôm đó.

Đêm hôm đó lúc gần mười giờ, ông ta nhận được điện thoại của Tiểu Hạ, đã từng ra ngoài gặp Tiểu Hạ.

Chắc cô nghe chán lắm nhỉ, để tôi kể cô nghe kiểu khác. Lão Đinh nói, ông ta đã quen mẹ của Tiểu Hạ rất nhiều năm, trước khi nhà Tiểu Hạ gặp họa chừng một hai năm, có một ngày, mẹ của Tiểu Hạ hẹn gặp ông ấy sau khi tan làm, giao cho ông ấy một phong thư và một ngàn đồng tiền, nhờ ông ấy một chuyện: nếu như có một ngày, ông ấy nhận được điện thoại của Tiểu Hạ, bất kể là ban ngày hay ban đêm, bất kể là mưa gió hay bão bùng, ông ấy cũng phải đến chỗ tượng đài giữa ngã tư đường ở trung tâm Hải Thành, giao phong thư đó cho Tiểu Hạ.

Lúc đó, một ngàn đồng tiền vẫn rất đáng giá, lão Đinh nói lúc ấy ông ta rất khó hiểu, bèn từ chối bảo là: chẳng phải chỉ là giúp một việc thôi hay sao, chuyện tiện đường giúp đỡ, không phải tiền bạc gì hết. Nhưng mẹ của Tiểu Hạ rất nghiêm túc, bà ấy nói với lão Đinh: Anh Đinh, tôi đang thuê anh, anh phải hiểu là, nếu anh đồng ý chuyện này, đến lúc đó cho dù là đêm hôm mười hai giờ, cho dù trời có đổ mưa đao, cho dù anh có tàn phế, anh cũng phải bò đến đó giao đồ cho Tiểu Hạ, còn nữa, chuyện này không thể nói với bất cứ người nào, một ngàn đồng này, là phí dịch vụ, cũng là phí giữ miệng.

Lúc ấy lão Đinh thấy sợ, lại nói, ông ấy kiếm được cũng không nhiều, một tháng chỉ được mấy trăm đồng tiền, một ngàn đồng với ông ta mà nói cũng là một món hấp dẫn, cho nên ỡm ờ rồi cũng nhận.

Phong thư đó bị dán kín, con người của lão Đinh rất thật thà, chưa bao giờ dám mở ra, có điều ông ta đã sờ thử đồ bên trong qua lớp phong bì, ông ta bảo sờ giống như hai chiếc chìa khóa.

Mười giờ đêm Giao Thừa hôm đó, ông ta nhận được điện thoại của Tiểu Hạ, ông ta nói ông ta nhớ rất kỹ thời gian, bởi vì lúc ấy, cả nhà ông ta đang vây quanh ti vi xem chương trình chào xuân cuối năm, biết ông ta muốn ra ngoài, vợ ông ta còn oán trách một câu, bảo rằng sắp mười giờ đến nơi, còn điên điên khùng khùng đi ra ngoài.

Lão Đinh kể lúc ấy ông ta đạp xe đi ra ngoài, đạp rất nhanh, vì ông ta sợ bị lỡ mất tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn, lúc đến ngã tư đường chắc khoảng mười giờ mười lăm, chờ một lúc Tiểu Hạ mới đến, ông ta còn hỏi một câu: Cháu gái, cháu không về nhà xem ti vi à?

Ông ta kể rằng chỉ nhớ sắc mặt của Tiểu Hạ lúc đó rất cổ quái, cầm thư là đi luôn.

Hôm sau ông ta cũng thông qua đồng nghiệp mới biết nhà Tiểu Hạ gặp chuyện không may, lúc đó cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cuộc sống thật vô thường, mấy tháng sau, có một hôm khi tán gẫu với bạn bè, biết được thời gian cụ thể khi nhà Tiểu Hạ gặp chuyện chẳng lành, ông ta mới đột nhiên phản ứng kịp.

Ông ta nói trung tâm thành phố cách nhà Tiểu Hạ khá xa, lúc đó Tiểu Hạ không đạp xe, Hải Thành là một nơi khá nhỏ, xe taxi cũng không nhiều, lý ra Tiểu Hạ sẽ không về nhà kịp vào lúc mười giờ rưỡi, hơn nữa mười giờ rưỡi là thời gian mà vụ nổ khí gas diễn ra, nếu như người bị giết thì phải là trước mười giờ rưỡi, như vậy lại càng không hợp lý.

Chuyện này, lão Đinh vẫn thấy kỳ lạ khó hiểu, ông ta vẫn cảm thấy Tiểu Hạ chưa chết, nhưng phía công an và báo chí đều khẳng định, hơn nữa

đầu tiên là chuyện đã qua mấy tháng rồi, ông ta không muốn nhiều chuyện; thứ hai ông ta cũng không có chứng cứ xác thực, đêm đó chỉ có ông ta và Tiểu Hạ gặp nhau, không có người làm chứng, ông ta sợ nói không rõ lại rước họa vào thân; thứ ba mẹ của Tiểu Hạ đã đưa phí giữ miệng, ông ta cảm thấy mình cũng không tiện âm ỉ với bên ngoài, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chuyện này, ông ta vẫn chôn trong lòng.

Lần này ông ta kể với tôi, tôi đoán quá nửa là nể tình hai ngàn đồng tiền kia, ông ta muốn báo đáp tôi, nhưng không báo đáp được gì nên đã mang câu chuyện vẫn chôn chặt trong tim này ra kể cho tôi.

Sau khi tiền lão Đinh về, tôi không sao ngủ nổi, thật ra thì tôi không thể tin được rằng Tiểu Hạ vẫn còn sống, bởi vì nếu như cô ấy không làm sao thì phải tìm đến tôi đầu tiên chứ đúng không. Tôi dù sao cũng có thể coi là người thân thiết nhất với cô ấy ngoài cha mẹ ra. Hơn nữa tại sao công an phải nói dối chứ, không hợp logic đúng không.

Nhưng cô cũng biết rồi đấy, con người lúc nào cũng mâu thuẫn, một mặt tôi không tin Tiểu Hạ còn sống, mặt khác lại không tìm được mà suy nghĩ đi suy nghĩ lại những lời của lão Đinh, cảm thấy Tiểu Hạ đúng là có khả năng còn sống, đúng vào lúc tôi đang rối bời vì chuyện này, tôi nhận được điện thoại của Tử Hoa.

Tử Hoa nói với tôi, ở Đãng Hồng Tửu Lục ở Cổ Thành, cậu ta nhìn thấy một cô gái có vẻ ngoài giống y hệt Tiểu Hạ, giống y hệt.

Bây giờ suy nghĩ lại, chuyện này không khỏi quá mức trùng hợp, bên đó vừa có người nói với tôi Tiểu Hạ có thể chưa chết, bên này đã nhìn thấy một người giống y hệt, nhưng lúc đó không thể nghĩ nhiều đến thế, lúc ấy toàn bộ đầu óc đều hoang mang, thu dọn đồ xong liền nhanh chóng quay về, căn dặn Tử Hoa nhất định phải tìm bằng được cô gái đó.

Không ngờ tới là, quay về, lại thấy Nhạn Tử xảy ra chuyện...

* * *

Lúc Diệp Liên Thành nói, Quý Đường Đường vẫn cúi đầu cầm thìa khuấy cốc cà phê trước mặt, có vài lần, khuấy khuấy, nước mắt lại tràn ra khóe mắt.

Buổi tối mà cả cuộc đời này cô không bao giờ muốn nhớ lại ấy, dưới lời kể của Diệp Liên Thành, giống như một tấm lưới khổng lồ màu đen, đang chậm rãi quay đầu tiến lại.

Thật ra thì có vài chi tiết Diệp Liên Thành không nhắc tới, ví dụ như trước khi xảy ra chuyện, thực ra cô đang nói chuyện điện thoại với Diệp Liên Thành.

Con gái lúc nào cũng hay ngượng ngùng, đợt đó, cha mẹ vẫn hỏi dò cô ở trường có yêu đương gì không, có bạn trai chưa, cô luôn không muốn thừa nhận, đỏ mặt dậm chân nói không có không có, cho nên tối hôm đó, lúc Diệp Liên Thành gọi điện tới, cô lấy cớ nói muốn xuống dưới lầu mua đồ, báo với cha mẹ một tiếng rồi đi xuống luôn.

Mới đầu là đứng dưới lầu nói chuyện, sau đó có dì hàng xóm mua hàng Tết đi qua, cô thấy ngượng, liền chạy ra ngoài cổng khu nhà, sau đó lại có mấy nhà đốt pháo để ăn mừng năm mới, ùng ùng đoàng đoàng, làm cho cô không sao nghe rõ được giọng của Diệp Liên Thành, cô lại chạy ra xa một chút.

Giữa người yêu với nhau luôn có những lời nói không bao giờ hết, cô còn chưa nói đã, di động của Diệp Liên Thành đã ngắt máy, gọi lại chỉ nghe thấy giọng báo tắt máy.

Cô đoán chắc là di động hết pin, chỉ biết thầm mắng anh là đồ ngốc, lúc chuẩn bị về nhà mới phát hiện trong lúc gọi điện thoại, mẹ có gửi cho cô một tin nhắn.

Cô cho là tin nhắn giục cô mau về nhà, vậy nên chỉ vừa ngậm nga vừa lơ đãng mở ra, mới vừa ấn mở, bước chân đột nhiên khựng lại.

Mẫu tin nhắn kia, đến giờ cô vẫn còn nhớ.

“Tiểu Hạ, nếu con nhận được tin nhắn này, trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện. Nhất định không được về nhà, mẹ xin con đấy, nhất định không được về. Hãy gọi vào số điện thoại được ghi trên cây cột thứ ba trong khu để xe đạp của khu nhà, mẹ không nói đùa đâu.”

Xem xong tin nhắn, nước mắt của cô đã trào ra, không thể nói rõ tại sao, chỉ là sợ hãi, ngẩng đầu nhìn vào trong khu nhà, còn có thể thấy ánh đèn sáng qua cửa sổ nhà mình trên tầng sáu, nhưng tại sao lại... không cho cô về nhà?

Đầu tiên là gọi điện cho Diệp Liên Thành.

“Xin lỗi, thuê bao bạn gọi hiện đang tắt máy.”

Tại sao lúc ấy anh không có một cục pin khác? Nếu như lúc đó có thể gọi được cho anh, chuyện xảy ra sau đó, phải chăng sẽ khác?

Để cho dân trong khu có thể lấy xe đạp một cách tiện lợi, khu nhà đã xây một khu để xe đạp, bên trong ít nhất có mười mấy chiếc xe, trông xe đã sớm về nhà đón Giao Thừa, bên trong khu để xe tối om om, cô chảy nước mắt run lẩy bẩy lảng lảng bước vào khu để xe, mượn ánh sáng từ màn hình điện thoại di động đếm số cột trong khu để xe, trên cột dán đầy quảng cáo, chữa bệnh vảy nến, mua bán trao tay xe đạp,... ở trên mặt đất dưới vị trí của cây cột thứ ba, cô nhìn thấy một dãy số được viết bằng bút xóa, đã bị bụi đất che khuất, cô lấy tay phui rồi phui, run rẩy bấm số.

Đầu dây bên kia, là lão Đinh.

Lão Đinh bảo cô đến tượng đài ở ngã tư đường trung tâm thành phố, nói có đồ muốn đưa cho cô, cô rất sợ hãi, một thân một mình men theo con phố vắng tanh vắng ngắt đi về phía trung tâm thành phố, những cửa hàng ven đường vọng đến tiếng chương trình Xuân Vãn, không biết đang diễn tiểu phẩm của ai, trong ngoài màn ảnh, ha ha cười chung một nhịp.

Lúc đến nơi, lão Đinh đã chờ ở đó, khi giao phong thư cho cô, lão Đinh còn thấy lạ mà hỏi cô: “Cháu gái, cháu không về nhà xem ti vi à?”

Sau khi lão Đinh đi rồi, cô mở phong thư ra, nhờ sắc vàng của đèn đường trên đỉnh đầu, cô nhìn thấy trong phong thư có hai chiếc chìa khóa.

Còn một tờ giấy, rất mỏng, cho nên mặc dù lão Đinh đã cạy lên phong thư rất lâu nhưng vẫn không đoán được bên trong có thứ gì ngoài chiếc chìa khóa.

Trên tờ giấy là nét chữ quen thuộc.

“Tiểu Hạ, mẹ rất yêu con. Lúc con đọc được tờ giấy này, cha mẹ đã không còn ở đây nữa. Nhất định không được khóc, đừng hoảng sợ, nhất quyết không được về nhà. Tiểu Hạ, trấn định một chút, làm theo chỉ dẫn của mẹ, chỉ cần làm theo thôi, cầm lấy chìa khóa, đi đến địa chỉ phía dưới, cái lớn hơn là chìa khóa cửa, cái bé là chìa khóa ngăn kéo.”

Cô sao có thể không khóc, không hoảng sợ được đây? Hơn mười giờ tối, gió đêm rét căm căm, một tin nhắn không đầu không cuối, cái gì gọi là ‘Cha mẹ đã không còn ở đây’, là không còn ở nhà nữa sao? Tại sao lại lập đi lập lại với cô rằng ‘Nhất quyết không được về nhà’? Đèn trong nhà vẫn sáng, người đang đợi dưới ngọn đèn đó, lẽ nào không phải là cha mẹ?

Một mình cô trốn vào góc tường bên cạnh khóc, bấm đi bấm lại số máy của Diệp Liên Thành, trên đường càng ngày càng vắng người, vắng đến mức cô không dám tiếp tục ở bên ngoài, cô quệt nước mắt, lặng lẽ tự nhủ bản thân rằng không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Cô không về nhà mà đi thẳng đến địa chỉ đó, đó là phòng hồ sơ của một trường tiểu học, cách nhà cô rất xa, cô chưa từng đến đó bao giờ, cũng không biết làm sao mẹ tìm được một nơi như vậy, cửa chính bên ngoài bị khóa, cô trèo qua hàng rào sắt, chiếc áo lông bị hàng rào nhọn xé ra một vết rách, xoẹt một tiếng, đến giờ cô vẫn còn nhớ, giống như đang vắng vắng bên tai.

Buổi đêm trong trường học quá ư tĩnh lặng, cô men theo hành lang đi đến phòng hồ sơ, tiếng bước chân có nhẹ nhàng đến mấy cũng vẫn có tiếng vọng, cô run rẩy đi mãi, cố gắng cách xa mỗi cánh cửa phòng, chỉ sợ

đang đi, đột nhiên có một cánh tay vươn ra từ một gian phòng nào đó, túm lấy cô lôi vào.

Cuối cùng cũng tìm được cái phòng hồ sơ đó, tay cô run rẩy kịch liệt, chìa khóa tra mấy lần vẫn không vào ổ, có một con mèo hoang không biết từ đâu ra, meo một tiếng xẹt qua sau lưng cô, hình như đuôi nó quét qua lưng cô, nơi bị quét phải, mãi lâu sau vẫn không có cảm giác.

Rốt cục cũng vào được trong phòng, tìm được ngăn kéo tủ trong góc, vừa tra chìa khóa vào, chiếc đồng hồ treo tường bên trên bỗng vang lên một tiếng kêu ngân nga vang vọng.

Mười hai giờ, kết thúc một năm, chào năm cũ, đón xuân mới, tiếng pháo vang lên không ngớt bên tai. Cô chậm rãi mở ngăn kéo ra.

Đập ngay vào mắt là một chiếc chứng minh thư, trên tấm thẻ chứng minh, Thịnh Hạ đang nhìn cô mỉm cười, ô tên họ, rõ ràng in ba chữ.

Quý Đường Đường.

Chương 26

“Cô nói xem, Tiểu Hạ có khả năng còn sống không?”

Thấy Quý Đường Đường không đáp lời, Diệp Liên Thành không kìm được hỏi lại một lần.

Quý Đường Đường cúi đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên, dáng vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì: “Con người anh thật là kỳ quái, chuyện đến cả công an và báo chí cũng đã xác nhận rồi, một ông bảo vệ mới nói có mấy câu với anh, anh đã nghi thần nghi quỷ. Hơn nữa, chính anh cũng nói, nếu Tiểu Hạ chưa chết thì cô ấy làm gì mà không đến tìm anh? Cha mẹ cô ấy đều đã mất hết, một cô gái như cô ấy, không nơi nương tựa, cô ấy còn có thể đi đâu? Chưa biết chừng đã bị người ta bán đi rồi, theo ý tôi, lúc đó đi cùng cha mẹ có khi còn tốt hơn một chút, người một nhà, xuống dưới đó cũng chăm sóc được cho nhau.”

Diệp Liên Thành không lên tiếng, chân mày lại nhíu lại, được một lúc, trong giọng nói có sự bất mãn rõ ràng: “Con người cô nói chuyện thật khiến người ta khó chịu, cô có thể suy nghĩ đến cảm nhận của người khác được không?”

Quý Đường Đường cười nhạt: “Sự thật mất lòng, anh muốn nghe những câu khiến anh thoải mái thì tôi cũng nói được thôi, ví dụ như Tiểu Hạ vẫn sống, sống một cuộc sống thần tiên như trong truyện cổ tích vậy, anh có tin không?”

Diệp Liên Thành nhìn chăm chăm Quý Đường Đường một lúc lâu: “Sao cô cứ như muốn ganh đo với tôi vậy? Tôi đố tội cô à?”

Quý Đường Đường không chút để ý xé một miếng bánh kẹp đưa lên miệng: “Tính tôi nó thế đấy.”

Diệp Liên Thành tức giận, anh ta đặt dao nĩa xuống, bỏ lại một câu ‘Ăn không vô nữa’, quay thẳng lên lầu.

Quý Đường Đường cắn nĩa nhìn Diệp Liên Thành lên lầu, vừa nhìn vừa cảm thán mình đúng là không biết xấu hổ đến cùng cực, ăn không ở không của người ta, còn có thể chọc cho chủ nhà tức đến mức này, Diệp Liên Thành không tổng cổ cô ra ngoài, thật sự là quá có tu dưỡng.

Đang suy nghĩ lung tung, chợt nhớ đến chuyện Nhạc Phong dữ dần đòi cô quả trứng gà trước đó, đổi lại là cái tên Nhạc Phong hẹp hòi keo kiệt kia, chắc sẽ giật lấy cái đĩa ôm khư khư vào ngực không cho cô ăn đây.

Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, rõ ràng vẫn còn đang khó chịu, thế mà lại vui lên được, đang vui vẻ, vô tình lại thấy Mẫn Tử Hoa đang ngồi cách cô hai cái bàn mà nhìn cô.

Trái tim Quý Đường Đường đập thịch một tiếng, còn sợ là mình đắc ý vênh váo quá nên để lộ sơ hở gì, vội vàng cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, ai ngờ Mẫn Tử Hoa đã bước tới, ngồi xuống chỗ đối diện của Diệp Liên Thành: “Chào cô, tôi là Mẫn Tử Hoa, bạn của Diệp Liên Thành.”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, nuốt nốt miếng bánh kẹp xuống, ú ớ đáp một câu: “Hân hạnh được gặp.”

Mẫn Tử Hoa cười cười: “Tôi và Tiểu Hạ cũng là bạn học, chỉ có điều là không được thân lắm thôi.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng rồi im lặng, trước kia cô với Mẫn Tử Hoa đúng là chỉ như chuồn chuồn lướt nước — nếu không phải bởi vì anh ta là bạn cùng phòng với Diệp Liên Thành, chắc ngay cả chút giao tình ấy cũng không có.

“Về ngoài của cô thật sự rất giống Tiểu hạ. Nếu không biết Tiểu Hạ đã qua đời, tôi thật sự sẽ nghĩ cô chính là cô ấy.”

Xem ra có rất nhiều chuyện, Diệp Liên Thành không nói cho Mẫn Tử Hoa, Quý Đường Đường thở phào nhẹ nhõm.

“Hôm qua, cô cầm dao đâm A Thành là xảy ra chuyện gì?”

Quý Đường Đường mờ mịt: “Hả?”

Mẫn Tử Hoa giải thích: “Hôm qua khi công an tới, A Thành nói gặp dịp thì chơi với cô, sau đó chia tay, cô không chịu được cơn tức, cầm dao đến hù dọa cậu ấy, cậu ấy không cẩn thận quệt phải — đây là giúp cô che giấu đúng không, về ngoài cô giống hệt Tiểu Hạ, A Thành làm sao có thể gặp dịp thì chơi với cô được, hơn nữa, trước đó cậu ấy đã gọi điện cho tôi, luôn bảo tôi giúp một tay tìm cô, cậu ấy không thể nào biết cô trước khi chuyện xảy ra được.”

Quý Đường Đường cười cười: “Tại sao lại giúp tôi che giấu thì anh nên đi hỏi Diệp Liên Thành ấy. Về chuyện cầm dao, tôi có chứng động kinh, có lúc sẽ lên cơn, đơn giản vậy thôi.”

Mẫn Tử Hoa lắc đầu: “Tôi có ông chú cũng bị động kinh, tôi đã thấy chú ấy phát bệnh, không hề giống cô. Hơn nữa, lúc ấy cô mặc đồ Tiểu Hạ, cô có chuẩn bị.”

Quý Đường Đường nhấp một ngụm cà phê, suy nghĩ một chút, vẫn nói cho anh ta biết: “Tin hay không tùy anh, tôi không nhớ rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Nhạc Phong nói, có thể tôi bị Thẩm Gia Nhận nhập vào người.”

Mẫn Tử Hoa sửng sốt một chút, theo bản năng đẩy gọng kính trên sống mũi, vậy mà lại chấp nhận cách nói này: “Chẳng trách... Chị Nhận Tử ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng vẫn rất để ý đến chuyện Tiểu Hạ.”

Quý Đường Đường thấy hơi lạ: “Sao anh không giật mình chút nào vậy, anh rất tin vào chuyện này à?”

Mẫn Tử Hoa lúng túng cười: “Thực ra thì... tôi cũng nửa tin nửa không... Nhưng mà A Diễm thì rất tin, bị cô ấy ảnh hưởng, tôi cũng cảm thấy rất mơ hồ.”

“A Diễm? A Diễm ở Đảng Hồng Tửu Lục?” Quý Đường Đường lập tức ngồi thẳng người: “Anh rất thân với cô ta à?”

“Cũng tạm tạm thôi.” Về chuyện của A Diễm, Mẫn Tử Hoa không muốn nhiều lời: “Có qua lại một chút, mấy ngày nay có thể cô ấy đi xa nhà, đến

nhà cũng không tìm được cô ấy."

"Cô ta ở đâu?"

Thấy vẻ kinh ngạc của Mẫn Tử Hoa, Quý Đường Đường mới ý thức được mình hỏi dò quá dồn dập, vội vàng nói dối để lấp liếm: "Tôi từng nghe cô ấy hát, rất êm tai. Lúc đó tôi còn ghi âm lại gửi cho một người bạn ở Bắc Kinh, bạn tôi vừa hay đang làm trong hãng thu âm, cậu ta nói rất có tiềm chất, bảo tôi liên lạc giúp, để xem có cơ hội hợp tác hay không, ra đĩa nhạc gì đó..."

Nói dối một tràng xong, Quý Đường Đường cũng thấy bội phục bản thân mình, mấy năm nay đúng là từng trải hơn, mồm miệng bịa chuyện mà y như thật, đến nháp cũng không cần.

Không lâu sau khi Quý Đường Đường bỏ đi, Diệp Liên Thành xuống lầu tìm Mẫn Tử Hoa, lúc hỏi đến Quý Đường Đường, Mẫn Tử Hoa báo cho anh ta biết người đã đi rồi, thuận miệng kể lại chuyện cô tìm A Diêm.

Diệp Liên Thành trầm mặc một lúc, cuối cùng mới nói: "Cô ta là bạn của Nhạc Phong, còn quen người trong giới giải trí, cô gái này, bối cảnh rất phức tạp."

* * *

Nhà của A Diêm nằm ở ngoại ô Cổ Thành, vị trí hơi có chút vắng vẻ, một căn biệt thự nhỏ hai tầng riêng biệt, mới nhìn qua, khá giống với nhà của mấy người giàu xổi ở Cổ Thành, Quý Đường Đường nhìn nhìn thấy trước sau ngõ ngách không có ai, đầu tiên ném chiếc ba lô qua bờ tường không được cao lắm, sau đó trèo tường vào — lúc chống chân đáp xuống đất, đau đến mức nhảy bắn tại chỗ chừng mười giây mới khôi phục bình thường.

Cửa chính của căn biệt thự đã khóa, hai bên cửa sổ đều có lưới chống trộm, Quý Đường Đường đi vòng quanh căn nhà một vòng mới phát hiện ra một khung cửa sổ ở đằng sau căn nhà, xuyên qua lớp kính nhìn vào trong thì thấy là một cái toilet, cửa sổ bị khóa từ bên trong, Quý Đường

Đường lượm một miếng ngói xanh ở trong vườn hoa, dùng áo bọc lại đập vỡ cửa sổ, gỡ hết những vụn thủy tinh ở góc cạnh ra xong mới trèo qua cửa sổ nhảy vào.

Đẩy cửa phòng vệ sinh ra là bước ngay vào phòng khách tầng một, bên cạnh có cầu thang thông lên tầng hai, đồ đạc trong phòng khách đều làm từ gỗ, nhìn có chút cổ xưa, trên tường treo đầy tranh thủy mặc tùng trúc cúc mai, trên chiếc án kê dựa vào tường có thờ một pho tượng Quan Thế Âm bằng sứ trắng, nhìn kiểu gì cũng thấy không giống chỗ ở của A Diễm, Quý Đường Đường một lúc lâu mới nhận ra đây là phong cách thẩm mỹ của cái gã buôn đồ cổ tên Hoàng Vương Phát kia, ngẫm lại cái kiểu cách vừa lười nhác vừa tư sản kia của A Diễm — hai kẻ này lại góp gạo thổi cơm chung, đúng thật là một chuyện tức cười đến đỉnh điểm.

Tầng hai chủ yếu là phòng ngủ, ngoài ra còn một phòng vệ sinh và hai gian phòng nhỏ khác, phong cách trang trí vẫn theo kiểu của Hoàng Vương Phát, ngay đến cả cái giường lớn kê trong phòng ngủ cũng là kiểu giường bốn chân khắc hoa văn, trên tủ đầu giường có một tấm ảnh của A Diễm, hiếm hoi để mặt mộc không trang điểm, áo phong cộc tay màu trắng, váy kaki dài đến đầu gối, tóc buộc đuôi ngựa, mới nhìn qua, có vài phần giống với Thịnh Hạ năm đó, Quý Đường Đường cầm lấy khung ảnh nhìn một lúc lâu, chợt nhảy ra một suy nghĩ kỳ quái: Diệp Liên Thành mới đầu ở bên cạnh A Diễm, chẳng lẽ là vì vẻ ngoài của A Diễm có vài phần giống mình?

Nghĩ đến vẻ quyến rũ mà đã trải hết bụi trần của A Diễm bây giờ, trong lòng Quý Đường Đường có chút khó chịu: sự thay đổi của A Diễm, gần như diễn ra ngay trước mắt Diệp Liên Thành, Diệp Liên Thành thấy vậy mà thực sự không có chút đau lòng nào hay sao? Hay nên nói là trải qua ‘cái chết’ của Thịnh Hạ, đối với tất cả những chuyện khác, anh ấy đã thực sự hoàn toàn không quan tâm?

Mở tủ quần áo ra, quần áo hàng ngày của A Diễm vẫn còn, Mẫn Tử Hoa

nói ‘đến nhà cũng không tìm được cô ấy’, như vậy A Diễm hẳn là đã vội vàng rời đi sau khi chuyện bị bại lộ, mà căn cứ vào cuộc chạm trán giữa Nhạc Phong và bọn họ trước đó một ngày, A Diễm hẳn là chưa rời khỏi Cổ Thành — Quý Đường Đường gần như có tám phần chắc chắn A Diễm còn có thể sẽ quay về một chuyến nữa.

Đã vậy, cô chẳng phải đang là ôm cây đợi thỏ hay sao: dù sao cô cũng chẳng có chỗ nào để đi, ở đây có ngói che đầu, tốt hơn bao nhiêu so với căn nhà hoang tàn trong núi kia.

Tiếp đó cả một ngày, cô đã lục lọi hết tất cả các ngõ ngách trong căn nhà này, nói là nhà này bị gặp cướp cũng không quá đáng — có điều cô hành động cẩn thận hơn, cho dù có lục lọi bữa bãi đến đâu thì cuối cùng vẫn sắp lại nguyên dạng, không để cho kẻ khác thấy được nửa phần sơ hở.

Trên nóc tủ treo quần áo có một chiếc hộp da, cô lục ra được ảnh của Diệp Liên Thành và Thập Tam Nhận, cũng không biết là A Diễm dùng cách nào mà chụp được, lúc đi dạo, lúc ăn cơm, ngay cả lúc hôn, mỗi một tấm trên gương mặt của Thập Tam Nhận đều được dùng bút đỏ vẽ từng vòng tròn thật đậm, đánh một dấu X, có vài tấm còn bị dùng đầu bút chọc cho thủng, bên cạnh xiêu vẹo viết một vài câu mắng chửi ngoan độc, Quý Đường Đường chưa bao giờ vì yêu mà ghen tỵ với người khác, cô không hiểu được tại sao ham muốn chiếm hữu và trả thù của A Diễm lại mãnh liệt như vậy, lại nghĩ, có một số người không chiếm được tình yêu chỉ biết lặng lẽ rơi lệ hay yên lặng ra đi, có người không chiếm được lại nghĩ đến chuyện đồng quy vu tận, hoặc là hủy hoại người kia, có lẽ là vì người với người bất đồng chẳng.

Dưới ngăn để đĩa của kệ ti vi tìm được chừng mười cái CD khiêu dâm, minh họa bên trên vô cùng khó coi, cực kỳ bỉ ổi, thậm chí còn có tính ngược đãi, Quý Đường Đường nhận ra hẳn là của Hoàng Vương Phát hết — một gã đàn ông lớn tuổi lại có ngoại hình đáng khinh như vậy, ỷ vào mình có chút tiền, bao nuôi một cô nhân tình trẻ tuổi, trong chuyện giường

chiếu, khả năng tình dục hòa hợp là không lớn, chỉ e dùng A Diễm để phát tiết là chiếm phần nhiều — về phóng túng không chút kiềm chế trong chuyện nam nữ và cả sự tự giày vò bản thân của A Diễm sau này, chắc hẳn không thể không liên quan đến chuyện Hoàng Vượng Phát lấy cô ta ra để phát tiết, chuyện trên đời, có quả tất có nhân đi.

Nghĩ vậy, không nhịn được lại nhìn tấm ảnh của A Diễm, dường như nhìn thấy chính bản thân mình rất lâu trước kia, Quý Đường Đường lảng lảng nói với chính mình: nếu như có một ngày như vậy, bất kể có thất vọng hay tan nát cõi lòng thế nào thì nhất quyết không được oán hận bản thân mình, buông tha cho chính mình, chỉ cần mày chà đạp lên bản thân mình bước đầu tiên, thì cả thế giới sẽ chà đạp mày.

Vậy nên trong đáy lòng cô, ít nhiều cũng có chút kiêu ngạo vì bản thân mình: Sau đêm hôm đó, con đường phía trước thực ra có vô số khả năng vô số kiểu sa đọa buông lơi hay cách thức để kết thúc, nhưng mình cuối cùng vẫn kiên cường chấp nhận, gập ghềnh bước tới ngày hôm nay, mặc dù chẳng phải nữ siêu nhân nữ cường nhân gì cả, nhưng biểu hiện chung quy vẫn đáng khen ngợi.

Sắc trời dần tối lại, trong tủ lạnh có mì tôm và bánh bích quy, vốn định ăn mì, lại cảm thấy mùi mì tôm khá nồng — nhớ đâu thực sự có người tiến vào sẽ nảy sinh nghi ngờ, vậy nên gặm vài miếng bánh bích quy cho xong việc, đem xuống liền mò mắm rửa mặt, nếu chỗ này đã ‘không có ai’ thì cô cũng phải phối hợp diễn cho đạt mười phần mười.

Tối đó ngủ sớm hơn hẳn, trải nệm chống ẩm bên cạnh chiếc giường lớn ở phòng ngủ chính, ba lô nhét vào trong tủ quần áo của A Diễm, nằm một lúc trong lòng lại thấy nôn nao, cô rời giường lấy ba chiếc xương dính còn dư lại trong ba lô nhét vào trong túi quần, còn cả chuỗi chuông gió kia nữa, may mà cuốn vào xong lại nhét vừa túi áo.

* * *

Quý Đường Đường ngủ một mạch đến nửa đêm thì tỉnh lại, trong mơ, cô

nghe thấy tiếng bước chân lên tầng, muốn tỉnh lại mà không tỉnh được, vậy nên cứ ra mồ hôi lạnh mãi, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Tiếng bước chân từ trong mộng rõ ràng kéo dài đến hiện thực — cũng may cô đang ngủ trên đất, càng dễ nghe thấy tiếng động vọng đến từ mặt đất, Quý Đường Đường ôm lấy trái tim đang nhảy bắn lên, lại áp tai xuống đất lắng nghe, không phải chỉ có một người, mà phương hướng, chính là đang nhắm về phía phòng ngủ chính...

Trước khi cánh cửa phòng ngủ chính bị đẩy ra, Quý Đường Đường nhanh chóng kéo đệm và bản thân lùi vào dưới gầm giường, đồng thời thầm cảm kích lão Hoàng Vương Phát kia: may mà lão có phong cách thẩm mỹ cổ hủ cực kỳ thế này, chứ nếu mà dùng loại giường đôi hiện đại kia, thành giường sát đất, cô có chen đến bẹp người cũng không chui nổi vào trong gầm giường.

Cửa đẩy ra, mượn ánh trăng nhàn nhạt, xuyên qua tấm ga trải giường rủ xuống bên mép giường, có thể nhìn thấy hai đôi chân, giọng của A Diêm vang lên đầu tiên: "Đến rồi."

Một giọng nam khác hàm hồ ừ một tiếng, sau đó chợt tức giận hạ thấp giọng: "Cô là heo à, không được mở đèn, mở đèn một cái là người ta biết trong nhà có người ngay, không được thì dùng đèn pin đi."

Rất tốt, đến nhanh vậy. Quý Đường Đường thấy may mắn, đồng thời lại có vài phần bất an.

A Diêm đáp một tiếng, cửa ngay lập tức khép lại, thân giường khẽ rung lên, hai người kia lần lượt ngồi xuống.

Quý Đường Đường nằm thẳng trên nệm, lẳng lặng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Chỉ nghe thấy A Diêm hạ giọng nói: "Cát Nhị bảo hai cái xương đinh trên mặt anh không thể gỡ ra được, chẳng lẽ cứ để nó dính trên mặt như vậy cả đời sao?"

Ngô Thiên cười lạnh một tiếng: “Lần này nhặt được cái mạng về đã là không tệ rồi, cô không nghe lão mù Cát Nhị nói sao, xương đỉnh vốn có năm cái, hơn nữa còn là xương ngón tay người. Hai cái trên mặt tôi xem ra là ngón trỏ và ngón giữa, nhỡ đâu có ngày cả năm ngón cùng tê tỵ, cắm hết lên người tôi, đó tương đương với việc bị vuốt quỷ túm lấy không buông, đến lúc đó, chết thành cái dạng gì cũng khó nói — cái C..., lần này đúng là gặp phải khắc tinh, lại ngay ở Cổ Thành này, mẹ kiếp, không biết có phải lão ấy thừa cơ hại tôi hay không.”

A Diêm vội vàng ngắt lời gã: “Lão mù Cát Nhị đó rất thiêng, lúc tôi mới tới Cổ Thành, lão ấy còn chưa mù hẳn, vẫn coi bói ở đầu cầu, lão bảo với tôi là tôi có kiếp nạn, đầu tiên là tình kiếp, xoay đi xoay lại là có thể chuyển thành mệnh kiếp, cách tránh nạn duy nhất là lập tức rời khỏi Cổ Thành, lúc ấy tôi còn trẻ, nào có nghe lão. Ai ngờ chưa đến hai ngày đã gặp được Diệp Liên Thành... Ngẫm lại những chuyện xảy ra gần đây, đúng là tính kiếp chuyển thành mệnh kiếp, đều bị Cát Nhị nói trúng. Lần này chúng ta nghe lão đi thôi, lão bảo chúng ta đi về phía Nam, ra khỏi biên giới là không còn gì phải sợ nữa. Đi tiếp về phía Nam chính là Myanmar, bên đó có người chuyên tổ chức vượt biên, tôi nghĩ chắc cũng không thành vấn đề.”

Ngô Thiên hừ một tiếng: “Nói ra chuyện này cũng vì Trần Lai Phượng cả, mẹ kiếp, sớm biết con mụ họ Trần này phiền toái như vậy, trước kia tôi đã không giết nó, đều tại lão Hoàng mập kia, ao ước miếng ngọc của Trần Lai Phượng đến phát điên, mụ họ Trần đó cũng tham, thấp hơn mười vạn nhất định không chịu nhả tay, ông đây xử nó, sang tay bán cho lão Hoàng mập kia năm vạn, con mẹ nó, lão mập đẩy nhát chết, nghe nói chết người là chết cũng không lấy ngọc, cũng không cho ông đây phát tài theo, ông chỉ hận không xử luôn cả lão.”

A Diêm cười khê một tiếng: “Sợ là anh không có cơ hội giết lão rồi, kể từ lần lão bắt gặp tôi ở với anh đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa rồi. Tiền tiêu

mỗi tháng cũng cắt, có điều cũng may là không thu lại cái nhà, cũng không tìm tôi gây phiền phức."

Ngô Thiên cười lạnh một tiếng: "Lão dám tìm cô em gây phiền phức sao, chán sống rồi chắc."

A Điềm than thở: "Sớm biết vậy trước kia cùng anh trốn ra ngoài thì đã không nghĩ đến chuyện giết Thập Tam Nhận xả giận, người định không bằng trời định, kéo theo lắm chuyện như vậy."

Sau khoảng im lặng trong chốc lát, Ngô Thiên thúc giục cô ta: "Đừng nhắc đến những chuyện vớ vẩn này nữa, chỗ ở này của cô, công an sớm muộn cũng sẽ để mắt tới, không phải dọn đồ nữa, chỉ cầm tiền theo thôi, cô có tiền mặt đúng không?"

A Điềm có chút đắc ý: "Đương nhiên, còn là chiết khấu bảo đảm nhé. Để trong ngân hàng, tài khoản mà bị đóng băng thì tôi mất hết à, trước kia anh còn cười tôi giấu tiền kiểu quê mùa, giờ chẳng phải chỉ trông vào chút tiền này của tôi? Chạy trốn cần tiền, mà muốn cầu Cát Nhị trấn áp con ma Trần Lai Phượng này, chắc cũng phải ra chút máu..."

Ngô Thiên mất kiên nhẫn: "Tiền giấu đâu rồi?"

"Dưới giường, trong hộp giày."

Dưới giường?

Trái tim Quý Đường Đường thót lên một cái, ban ngày lúc lục đồ, cô cũng thấy dưới giường có một đồng hộp để giày, lưỡi phải lôi mấy cái giày thối ra nên cô cũng không lấy ra ngoài xem, không ngờ bên trong lại giấu tiền.

Thân giường chột nhẹ, A Điềm quỳ xuống, hai tay thò xuống dưới gầm giường, trái tim của Quý Đường Đường đập thành thịch, cô nín thở, đầu óc nhanh chóng vận hành: đầu tiên là phải khống chế A Điềm, chỉ cầm cô ta ghé đầu vào, liền túm đầu cô ta đập lên thành giường, đập đầu bất tỉnh rồi thì tập trung đối phó với gã kia, trên người gã kia có hai chiếc xương đing,

chỉ cần đem ba chiếc còn lại cắm lên người hấn...

Ngô Thiên chợt suyt một tiếng: "Có người gõ cửa, nghe thấy không?"

Động tác của A Diễm khựng lại.

Quả nhiên, có tiếng gõ cửa, hấn là ở sân trước.

Ngô Thiên thấp giọng dặn A Diễm: "Cô đứng ra cạnh cửa sổ xem ai tới."

A Diễm ừ một tiếng, đứng lên cố gắng rón rén đi ra ngoài, trái tim Quý Đường Đường thoáng buông lỏng, còn chưa kịp thở hắt ra, ga giường đã bị vén lên, Ngô Thiên cầm đèn pin chui vào.

Bốn mắt nhìn nhau, vẫn là Quý Đường Đường phản ứng nhanh hơn, cô không kịp nghĩ nhiều, một cước đạp lên mặt Ngô Thiên, mượn lực khi đạp trượt người ra ngoài từ phía bên kia giường, vừa mới đứng dậy, cạnh cửa đã vọng đến giọng nói hoảng loạn của A Diễm: "Có người đến, đừng có lên tiếng đấy, là..."

A Diễm không nói tiếp được, cô ta bị hai bóng người trong phòng làm cho phát sợ, theo bản năng muốn kêu toáng lên, Quý Đường Đường một lòng muốn quật ngã A Diễm trước, cô tóm lấy bả vai A Diễm, đẩy mạnh ra ngoài.

A Diễm đụng vào khung cửa sổ, tiếng động lần này rất lớn, người đang gõ cửa bên ngoài lập tức cảnh giác: "A Diễm, cô đang ở trong nhà đúng không?!"

Quý Đường Đường lập tức ngăn ra: Diệp Liên Thành sao lại tới đây?

* * *

Trên một khía cạnh nào đó, Diệp Liên Thành là bị Mẫn Tử Hoa và Quý Đường Đường cùng nhắc nhở: Mẫn Tử Hoa nói cho anh biết, Quý Đường Đường hỏi dò địa chỉ của A Diễm.

Diệp Liên Thành cảm thấy chuyện này hình như còn liên quan đến một chuyện khác nữa, lại không sao nghĩ ra nổi, cho đến lúc trước khi đi ngủ, anh mới chợt nhớ ra trước đó một ngày, lúc Quý Đường Đường bị Thập

Tam Nhạn nhập vào người đã nói:

“Phong Tử, tại sao A Diêm lại giết tôi?”

Cho nên, cái chết của Nhạn Tử có liên quan đến A Diêm?

Diệp Liên Thành nhấp nhồm không yên, một đêm vợ chồng trăm đêm ân nghĩa, cho dù anh không thật sự dốc hết lòng dạ với Thập Tam Nhạn, nhưng chung quy vẫn có tình cảm, càng nghĩ càng không ngủ được, biết rõ Mẫn Tử Hoa đã đến tận cửa mấy lần vẫn không tìm được A Diêm nhưng vẫn ôm hy vọng đến tìm, phảng phất như chỉ cần đến trước cửa nhà A Diêm là có thể ăn nói với Thập Tam Nhạn.

Đầu tiên anh nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong yên tĩnh, không có phản ứng gì như trong dự liệu, Diệp Liên Thành do dự một chút, lại cảm thấy mình đúng là vẽ chuyện, lúc xoay người định đi, trong căn nhà chợt vọng đến một tiếng râm, giống như có thứ gì đó bị va phải.

Diệp Liên Thành toàn thân chấn động: “A Diêm, cô đang ở trong nhà đúng không?”

Không ai trả lời, nhưng tiếng động bên trong là có thật, dưới tình thế cấp bách, Diệp Liên Thành tông cửa, cánh cửa bật mở, giờ anh ta mới phát hiện cánh cửa này chẳng qua chỉ bị gài vào, băng qua sân chạy vội đến trước cửa, cánh cửa khép hờ, anh chạm đến công tắc trên tường, bật đèn.

Ánh sáng chói mắt, đối diện là một pho tượng Quan Âm bằng sứ trắng, tựa như đang nhìn anh chằm chằm.

Tiếng động trên lầu lại vọng tới, dường như có người đang xô xát, Diệp Liên Thành hoảng hốt, men theo cầu thang đi lên: “A Diêm, A Diêm, cô ở đâu?”

Vừa mới đến đầu cầu thang đã có người gào lên bổ nhào tới, Diệp Liên Thành bị gã đó quán lấy lăn xuống cầu thang, trên lầu vọng đến tiếng kêu nức nở của A Diêm: “Đừng giết anh ấy, đừng giết anh ấy!”

Va chạm kịch liệt khiến cho màng nhĩ của Diệp Liên Thành kêu ong

ong, trong lúc mơ hồ, anh thấy một gương mặt dữ tợn đầy hung ác, trên gương mặt gã nọ có hai vết sẹo lằn cả thịt trắng ra cực kỳ ghê người, hai cánh tay như hai gọng kìm sắt đang kẹp chặt lấy cổ họng anh.

A Diêm gần như ngã lăn một vòng từ trên lầu chạy xuống, cô ta khóc nức chạy đến gỡ tay gã kia ra: “Đừng giết anh ấy, anh thả anh ấy ra đi...”

Ý thức của Diệp Liên Thành dần mơ hồ, giữa lúc hoảng hốt, anh thấy sau lưng người nọ xuất hiện bóng dáng của Quý Đường Đường, cô giơ cao một cái ghế lên, đập mạnh xuống đầu gã kia...

Tiếp đó, tựa như những thước phim câm, gã kia mềm oặt ra ngã vật xuống, A Diêm sợ đến mức không phát ra nổi tiếng nào, trong tay Quý Đường Đường còn cầm tay vịn của cái ghế, mấy chiếc chân ghế đã bị đập gãy rời.

Diệp Liên Thành ho khan ôm cổ họng đứng dậy, Quý Đường Đường nhìn qua có vẻ mệt lả, cô lau vết máu đang chảy ra từ khóe miệng xong mới bước một bước về phía Diệp Liên Thành, thân thể lung lay một cái, suýt nữa ngã xuống, Diệp Liên Thành vội vàng đỡ lấy cô: “Quý tiểu thư, tại sao cô lại ở đây?”

Quý Đường Đường đẩy mạnh anh ra bên ngoài: “Đi mau, anh đừng ở lại đây, đi mau!”

Diệp Liên Thành có chút mờ mịt: “Vậy còn cô, cô không sao chứ, cô...”

Đang giằng co, chợt nghe thấy một tiếng phập vô cùng nhẹ, thân thể Quý Đường Đường chợt run lên, sắc mặt lập tức biến đổi.

Diệp Liên Thành bị cô làm cho hoảng sợ: “Quý tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Quý Đường Đường không trả lời, cô cúi đầu, nhìn bụng mình.

Nơi đó, là đầu nhọn của một chiếc chân ghế bị gãy, từ sau xuyên qua, lộ ra chùng nửa tắc dài nhọn.

Đầu óc Diệp Liên Thành uỳnh một tiếng, lão đảo lùi lại hai bước, vấp vào ngưỡng cửa một cái, cả người gần như té ngã ra sân, anh ngẩng đầu lên,

thấy Quý Đường Đường vẫn còn đang đứng ở cửa, thậm chí còn cười với anh một cái.

Anh không nghe thấy giọng nói của cô, nhưng có thể đọc được khẩu hình của cô, cô đang nói với anh: “Đi đi.”

Diệp Liên Thành lão đảo mà chạy, lúc chạy đến gần cửa, anh quay đầu nhìn lại, gã kia hình như muốn đuổi theo, bị A Diêm ôm lấy, gã giơ chân đạp A Diêm một cái, miệng mắng chửi gì đó, tiếp đó đạp lên người Quý Đường Đường, rút thanh gươm ra.

Tầm mắt Diệp Liên Thành mơ hồ, anh lão đảo chạy, cũng không biết bản thân đã chạy bao lâu, lúc dừng lại, hình như là ở trên con phố quán rượu ở Cổ Thành, rất nhiều quán còn chưa đóng cửa, xa xa có một nơi rất dễ trông thấy, Đổng Hồng Tửu Lục.

Diệp Liên Thành run rẩy như phát sốt, anh rút di động ra, nhấn 110.

Không hiểu tại sao, đầu kia không tiếp ngay lập tức, nước mắt của Diệp Liên Thành bất tri bất giác đã chảy ra, anh găm lên với chiếc di động: “Nghe điện thoại đi, mau nghe điện thoại!”

* * *

Chiếc điện thoại ở Phong Nguyệt vang lên vào lúc 1 giờ sáng đã lâu.

Thần Côn và Mao Ca đều ngủ ở sân sau, đêm khuya không nghe thấy, lẽ ra buổi đêm là đến phiên Thạch Đầu trực đêm nhưng mấy ngày hôm nay cậu ta cũng mệt lả, vùi mình trên cái sofa ở đại sảnh ngủ như heo, động đất cũng không tỉnh lại được.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Phong từ trên lầu đi xuống nghe. Người gọi điện chính là ông cảnh sát họ Trương kia, câu đầu tiên là: “Hồng rồi, đã xảy ra chuyện.”

Chương 27

Mao Ca ôm ba lô của Quý Đường Đường, ngồi trên bậc thang bên ven đường cách cửa nhà A Điềm khoảng mười mét chờ Nhạc Phong, có hai chiếc xe cảnh sát đỗ ở cửa nhà A Điềm, chiếc đèn đỏ trên nóc nhấp nháy nhấp nháy, khiến cho đầu anh ta choáng váng, một đám hàng xóm vây xung quanh chiếc xe cảnh sát, khoác áo xách dép, vô cùng hưng phấn châu đầu ghé tai, thi thoảng lại có vài câu như thế này truyền đến lỗ tai của Mao Ca.

“Một lão già bao nuôi bồ nhí, sớm muộn cũng gặp chuyện không may, thấy chưa, tôi nói chuẩn không.”

“Nghe nói là xảy ra án mạng.”

“Tà môn thật, dạo này mới có mấy ngày mà đã có vài vụ án mạng rồi.”

“Giết người vì tình, tôi cho anh hay, tuyệt đối là giết người vì tình! Cái cô chủ khách sạn Phong Nguyệt kia chẳng phải là tình nhân của Diệp Liên Thành còn gì, mà cô A Điềm này lại là nhân tình trước kia của Diệp Liên Thành, tuyệt đối là giết người vì tình!”

...

So với bên ngoài, không khí trong sân nặng nề hơn rất nhiều, vài người cảnh sát vây xung quanh vị trí có vết máu ở cửa, người đeo găng tay cầm bàn chải nhỏ quét bạc bromide, người thì chụp hình, người thì ôm bản kẹp giấy múa bút thành văn, lão Trương đưa Nhạc Phong đến phía sau căn biệt thự, bảo anh nhìn khung cửa sổ không có kính kia.

“Diệp Liên Thanh nói, lúc đó trong nhà có ít nhất ba người: A Điềm, Ngô Thiên, người còn lại chính là Quý Đường Đường. Cửa đều phải mở bằng chìa khóa, A Điềm đi cùng Ngô Thiên về nên sẽ không phá cửa kính. Khung cửa kính này nhất định là do Quý Đường Đường đập.”

Nhạc Phong không nói gì.

“Cô gái này bị làm sao vậy? Làm gì có cô gái bình thường nào nửa đêm nửa hôm lại đi phá cửa sổ vào nhà người ta? Hơn nữa nhất định là cô ta trèo tường vào đúng không? Cô ta căn bản không phải là bạn gái của cậu đúng không? Giờ tôi mới suy nghĩ triệt để, Trì Hồng Anh và Thẩm Gia Nhạn bị giết, cô ta không là người chứng kiến thì cũng là người cuối cùng xuất hiện, hôm nay còn xảy ra chuyện một cách kỳ quái như vậy. Còn nữa, tôi nhớ ra rồi, hôm qua ở Hạ Thành cũng là cô ta cầm dao đúng không? Thần tiên của tôi ơi, chuyện này là thế nào vậy?”

Nhạc Phong vẫn chưa lên tiếng.

Lão Trương cúi: “Cậu nói đi xem nào?”

“Nói gì?” Nhạc Phong cười lạnh: “Tôi làm sao mà biết được.”

Lão Trương quát anh: “Cô ta không phải là bạn gái của cậu sao?!”

“Không phải ông vừa mới kết luận nói cô ấy không phải sao?” Nhạc Phong châm chọc: “Hỏi tôi xảy ra chuyện gì? Các người không phải là cảnh sát nhân dân dũng mãnh như thần sao? Ông còn không tra ra nổi đã xảy ra chuyện gì, ông hỏi tôi? Tôi là thần tiên à? Ông đến Phong Nguyệt xem đăng ký vào trọ của Quý Đường Đường coi cô ta vào Cổ Thành từ hôm nào? Cô ta tới hôm nào thì tôi quen cô ấy từ hôm đó, chuyện của cô ta tôi có thể biết sao?”

Lão Trương bị anh làm cho nghẹn cứng không nói thành lời, được một lúc, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cậu giỏi lắm nhóc con, cậu dám quát công an, cậu, cậu...”

‘Cậu’ nửa ngày trời vẫn không có câu kết, cuối cùng mới dốc hết vẻ uy phong của cảnh sát ra: “Quay về Phong Nguyệt đi, đừng có mà đi lung tung, có chuyện còn cần hỏi đến cậu đấy, tôi cho cậu hay, tiểu tử thối, chuyện này tôi còn chưa xong với cậu đâu, còn nói người ta là bạn gái cậu, lừa gạt cảnh sát, nhiều loạn phương hướng điều tra... Sao cậu còn chưa đi hả?”

“Tôi đợi họ Diệp ra ngoài.”

Lão Trương cảnh giác: “Cậu lại định làm gì nữa hả, cậu lại định đánh người nữa có phải không? Có tin tôi sẽ dùng bạo lực để thẩm tra cậu không?”

Ông ta vừa nói vừa gỡ cái còng tay treo trên thắt lưng xuống, cũng quái dị, bình thường gỡ một cái là ra, hôm nay không biết móc phải chỗ nào, không sao kéo ra được, đành phải vừa chiến đấu với cái thắt lưng vừa tiếp tục đe dọa Nhạc Phong: “Lần trước cậu đánh người, tôi đã nhớ kỹ cậu rồi, hôm nay cậu mà dám coi thường cảnh sát nữa...”

Nói còn chưa xong, Nhạc Phong đã đẩy ông ta ra tiến về phía trước, lão Trương từ xa đã nhìn thấy Diệp Liên Thành lấy lời khai xong được người ta dẫn ra khỏi nhà, vội vàng xông tới, cuối cùng cũng thành công chặn được Nhạc Phong lại trước khi anh đến trước mặt Diệp Liên Thành.

Diệp Liên Thành thoát nhìn cũng rất suy sụp, bên cạnh có Mẫn Tử Hoa đi cùng, đằng sau có hai cảnh sát, anh ta liếc thấy Nhạc Phong, môi ngập ngừng một chút, dường như muốn nói gì đó, Nhạc Phong không muốn nghe anh ta nói thừa: “Tôi hỏi anh, anh thực sự thấy, kẻ đó cầm chân ghế đâm xuyên cô ấy?”

Diệp Liên Thành trầm mặc một chút, sau đó gật đầu: “Thật sự thấy được, đâm từ đằng sau, đằng trước còn lộ ra chừng nửa tấc.”

Nhạc Phong nhìn xoáy vào anh ta, nắm tay từ từ siết chặt lại, lão Trương mắt thấy tay anh đã hằn cả gân xanh lên, lòng nhủ không ổn, thằng ranh này có tiền sự, vội vàng dùng mắt ra hiệu cho đám Mẫn Tử Hoa lùi lại đằng sau.

“Vậy tôi lại hỏi anh.” Nhạc Phong cố gắng khống chế cơn giận của mình: “Lúc anh mới nhìn thấy cô ấy, có phải cô ấy vẫn lành lặn đúng không?”

Ánh mắt Diệp Liên Thành thoáng ảm đạm, giọng nói hạ thấp xuống: “Đúng.”

“Vậy anh là heo à, anh ở ngay cạnh cô ấy, tại sao anh không giúp cô ấy?!”

Nhạc Phong thực sự không nhịn được, nói được một nửa đã tung một quyền tới, may mà lão Trương có chuẩn bị, vội vàng ôm lấy thất lưng kéo anh về đằng sau: “Này, này, nén bi thương, kiềm chế một chút, kiềm chế một chút chứ.”

Diệp Liên Thành ngơ ngẩn đứng đó, nhìn Nhạc Phong tức giận, mắt cày xè, anh ta hít một hơi, run giọng nói một câu: “Thật xin lỗi, Nhạc Phong.”

“Xin lỗi?” Nhạc Phong giận quá hóa cười: “Anh nói xin lỗi với tôi? Cô ấy là gì của tôi mà anh xin lỗi tôi? Anh có biết không, cô ấy chính là...”

Anh kịp thời ngừng lại, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cuối cùng xô mạnh lão Trương ra ngoài, sải bước nhanh chóng ra ngoài cửa.

Lão Trương thở phào một hơi, nhìn bóng lưng của Nhạc Phong, bỗng nhiên lại dấy lên chút ý vị đồng cảm, buông một câu như cảm khái: “Cái cậu này... Nhớ năm xưa, tôi cũng nóng tính như vậy đấy.”

Nói xong quay đầu lại, hai người cảnh sát trẻ khác và Mẫn Tử Hoa đang đồng loạt nhìn ông ta như nhìn thấy quỷ.

Lão Trương lập tức ý thức được mình đang lệch lạc nghiêm trọng, vội vàng đổi sang vẻ mặt bất bình phần nộ: “Đúng là coi thường cảnh sát, quá manh động! Thật là quá đáng!”

* * *

Mao Ca theo Nhạc Phong đi thẳng về Phong Nguyệt, Mao Ca mặc dù không thấy được bên trong đã xảy ra chuyện gì nhưng từ những tiếng tranh chấp sau đó cũng đoán ra được chút ít, dọc đường đều phải quan sát sắc mặt Nhạc Phong, cũng không tiện nói gì thêm, khi gần tới Phong Nguyệt, Nhạc Phong dừng bước lại: “Lão Mao tử, anh về trước đi, em đi xung quanh... tìm một chút xem.”

Mao Ca thấy lạ: “Chú tìm gì chứ? Chú tìm...”

Nói được một nửa mới phản ứng kịp: “Phong Tử, chúng ta đừng dây vào được không, chuyện này giao cho công an đi, người ta mới có khả năng lo

liệu! Hơn nữa, một tay cậu vẫn còn đang bó bột kia kia, cậu còn muốn đuổi theo hung..."

Nhạc Phong biết Mao Ca nghĩ sai: "Không phải, em chỉ muốn đi tìm Đường Đường thôi."

Mao Ca lại càng khó hiểu hơn: "Tìm cô ấy làm gì, cô ấy chết rồi."

Nhạc Phong trầm mặc một chút, thanh âm trầm xuống: "Trong lòng em, vẫn cảm thấy, cô ấy... cô ấy sẽ không chết."

"Chú cảm thấy không chết thì cô ấy sẽ không chết sao, chú là Jesus à?"

Nhạc Phong hiếm khi không đôi co với anh ta: "Anh có nhớ lần ở Ca Nại không, chúng ta cũng cho là cô ấy đã xảy ra chuyện? Nhưng sau đó, không phải cô ấy vẫn ổn đấy sao?"

"Lần đó khác!" Mao Ca cũng đoán được anh nhắc đến chuyện nào: "Lần đó ai mà biết được cô ấy có mặc đồ che chắn gì ở trong hay không, dù nói áo chống đạn người bình thường khó mà mua được, nhưng mà chú cũng thấy rồi đấy, cô nhóc này rất lăm chiêu, chưa biết chừng cô ta tự làm một chiếc để mặc thì sao? Lần này chú không nghe công an nói sao, chân ghế đâm xuyên qua, đâm xuyên qua ấy, chú biết thế nào gọi là đâm xuyên qua không?"

Mao Ca vừa nói vừa khoa tay múa chân, hận không thể cũng đâm xuyên Nhạc Phong một cái cho anh hiểu.

Nhạc Phong bình tĩnh nhìn Mao Ca: "Vậy anh có thể giải thích được, tại sao không phát hiện được thi thể của Đường Đường ở hiện trường không?"

Mao Ca giậm chân: "Bị Ngô Thiên và A Điềm đưa đi rồi."

"Lúc ấy động tĩnh rất lớn, Diệp Liên Thành lại chạy thoát được, người xung quanh đều bị kinh động. Nếu như anh là hung thủ, nhất định anh sẽ phải chạy trốn trước, tại sao còn phải phí sức mang thi thể đi? Hơn nữa, Ngô Thiên và A Điềm đã bị cảnh sát tình nghi, bọn chúng căn bản đã là tội phạm giết người, còn sợ người ta phát hiện ra thi thể hay sao?"

“Cho nên là?” Mao Ca đỡ ra, “Ý của cậu là, Đường Đường chết rồi, lại vùng dậy từ trên đất chạy đi? Phong Tử, cậu phát sốt rồi hả, cậu xem Resident Evil nhiều quá rồi đúng không?”

* * *

Cát Nhị coi như một nửa là người mù, khoảng chừng trên dưới sáu mươi, mấy năm trước mở quán coi bói cho người ta ở Cổ Thành, lúc đó lão còn chưa mù, sau đó, mệnh số càng xem càng chính xác, danh tiếng càng lúc càng lớn, mắt bắt đầu mọc ra một thứ không biết là thứ gì, một tầng trắng ờn, trông như lông mao, nhìn mà khiến người ta buồn nôn, người xung quanh bắt đầu len lén bàn tán kỳ thị, lão nghĩ, hẳn là đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, ông Trời bắt lão ta phải câm miệng, vậy nên không mở quán nữa mà chạy vào trong núi tìm một khoảnh đất vắng vẻ, dựng một cái lều mà ở.

Nhắc đến cũng kỳ lạ, sau khi không mở quán, tật mắt liền không còn tệ đi nữa, mơ mơ hồ hồ còn có thể nhìn thấy chút bóng dáng, trong núi thanh tĩnh, dễ làm việc, vậy nên lão quyết định ở lâu dài trên núi, lại dựng thêm hai ba cái lều nữa, quây một cái sân, bắt được khoảng mười con mèo hoang, buộc mấy con chó, chó là lão cố ý mua về, toàn là chó mực, giữ lại hữu dụng.

Việc làm ăn thì vẫn phải tiếp tục, mọc được cái mồm, hàng ngày cũng phải ăn cơm. Nếu như trước kia toàn khách tạp nham thì bây giờ coi như ít mà chất — lão vẫn có một vài khách hàng bí mật qua lại có thể ‘tin được’, mà sự giới thiệu bí mật của khách cũ lại mang đến nguồn khách mới cho lão, lão lấy giá rất cao, giúp người ta xử lý một vài phiền phức rất khó giải quyết, ví dụ như... chuyện của Ngô Thiên.

Thời gian là khoảng hơn ba giờ sáng, lão khoác áo ngồi giữa tấm nệm rơm ở giữa lều, tay vuốt ve ba chiếc xương đĩnh, hút chiếc bình shisha kiểu cổ, miệng phát ra những tiếng ục ục.

“Đại tiên nhận ra có gì không ổn sao?” Một kẻ giết người không chớp

mắt như Ngô Thiên, vậy mà lúc này cũng căng thẳng, gã liếc mắt nhìn thi thể của Quý Đường Đường được bọc bằng ga giường dưới chân, lại nuốt một ngụm nước bọt: “Trên người con nhóc này lục được ba cái xương đĩnh này... Thầy có nói là có năm cái, cô gái này liệu có phải khắc tinh của con không ạ?”

Cát Nhị lại ục ục rít một hơi, chậm rãi bỏ xương đĩnh xuống: “Vận may của anh cũng không tệ, đầu óc cũng còn nhanh nhẹn, còn biết đường mang thi thể đến.”

Ngô Thiên thở phào nhẹ nhõm: “Dạ, lúc ấy con nghĩ, con bé này khi còn sống đã có thể giúp người chết đối phó con, có chết chắc cũng là lệ quỷ, bị nó quẩn phải, chắc còn phiền phức hơn cả Trần Lai Phượng, không bằng mang theo luôn, dù sao Đại tiên hôm nay cũng định trấn áp Trần Lai Phượng, không bằng trấn luôn cả con bé này.”

Cát Nhị giơ hai ngón tay lên: “Hai vạn.”

“Tổng cộng hai vạn?”

“Thêm hai vạn.”

“Trần Lai Phượng mới chỉ có một vạn...”

Ngô Thiên còn chưa dứt lời, A Diêm đã kịp thời kéo gã lại, móc từ trong chiếc túi du lịch bên cạnh ra hai cọc tiền, nhất mực cung kính đẩy tới trước mặt lão mù Cát Nhị: “Hai vạn thì hai vạn, chỉ cần có thể chấm dứt chuyện này, ngày lễ ngày Tết cũng sẽ không quên dâng lễ cho Đại tiên.”

Lão mù Cát Nhị cười rộ lên, cặp môi vừa mở đã để lộ ra một hàm răng xiêu vẹo vàng khè: “Mang xác nó đặt cùng với Trần Lai Phượng ở đằng sau đi.”

Ngô Thiên nén ngọn lửa trong lòng xuống, cùng A Diêm một nhấc đầu một nhấc chân, mang thi thể Quý Đường Đường ra đằng sau, lúc đứng dậy, không kìm được mà liếc mắt nhìn Trần Lai Phượng, cái xác này này đã rửa nát chỉ còn lại xương, miễn cưỡng mới sắp thành hình người, hai hốc mắt

đen ngòm to đùng trên cái sọ tựa như muốn nuốt lấy gã.

Ngô Thiên rùng mình một cái, Cát Nhị đằng trước lại giống như có thể nhìn thấu tâm tư của gã vậy: “Cũng may nhà anh vận khí không tệ, giết Trần Lai Phượng xong, chôn cô ta dưới gốc cây, rễ cây từ dưới đất mọc ra, chui vào xác cô ta, quần lấy xương cô ta, anh đừng có coi thường sức sinh trưởng của đám thực vật này, nghe nói độ mạnh khi hạt giống nảy mầm có thể khiến cho xương sọ cũng phải nứt ra, Trần Lai Phượng còn chết một cách đau đớn như vậy, oán khí vượt xa những kẻ chết bình thường. Chính oán khí của cô ta đã dẫn khắc tinh đến với anh, cũng là mệnh số của anh đã tới.”

A Diêm vô cùng thấp thỏm: “Vậy... thưa Đại tiên, làm sao để trấn áp?”

Cát Nhị mò mẫm đứng dậy, cầm lấy cái gậy đang gác bên cạnh, sau đó dùng tay còn lại chỉ chỉ Ngô Thiên: “Anh, theo tôi ra ngoài, giết một con chó mực, lấy máu.”

Yết hầu Ngô Thiên lộn một cái, bước tới bên cạnh Cát Nhị, A Diêm theo bản năng cũng muốn đi theo, Cát Nhị sầm mặt xuống: “Đàn bà chớ có theo, bần.”

Ngô Thiên nghe vậy, trừng mắt nhìn A Diêm một cái, A Diêm do dự một chút, ngồi xuống tấm nệm rơm mà Cát Nhị vừa mới ngồi, trơ mắt nhìn hai người kia bỏ đi, trong lòng nhất thời yên tĩnh trở lại, cô ta có chút hoảng hốt, ngón tay sờ soạng trên nệm, chợt chạm phải mấy cây xương dính kia, vội rút tay lại như bị điện giật, quay đầu lại nhìn thi thể của Trần Lai Phượng và Quý Đường Đường cách đó không xa, lại nhích dần ra phía mép nệm.

Lại một lúc sau đó, bên ngoài hình như đang bắt chó, tiếng mèo kêu, tiếng chó sủa, còn cả tiếng chửi rủa của Ngô Thiên đan xen vào nhau, ở giữa lại chen lẫn giọng nói không chút nhấp nhô của Cát Nhị: “Từ từ thôi, con chó này là để giúp anh hóa tà đấy.”

A Diêm ngồi một cách gò bó, thấp thỏm chờ, tiếng động bên ngoài lớn

hơn, con chó đen đang sủa như điên, có lẽ là đang giãy dụa, trong sự rợn tóc gáy ấy, A Diễm bỗng nghe thấy sau lưng vọng đến tiếng chuông nhẹ nhẹ.

Rất nhẹ rất mềm, tựa như một khúc dương cầm, hoặc giống như tiếng à ơi dỗ dành trẻ con lúc đi ngủ, da đầu A Diễm tê rần, cô ta từ từ quay đầu lại.

Nơi đó, tấm ga bọc Quý Đường Đường đã bị mở ra, ngay chính giữa là một vũng máu, thi thể lại không thấy đâu.

Mà giữa khoang bụng của bộ xương Trần Lai Phượng lại có một chuỗi chuông gió, thanh la vắt qua xương trắng, đang nhẹ nhàng va vào nhau, âm thanh êm dịu mà mênh mang, tựa như thứ âm nhạc bay ra từ một quán cà phê vắng khách trong một buổi chiều nhàn tản.

Mười đầu ngón tay của A Diễm cuối cùng cũng mất khống chế mà bắt đầu co rút, trong con người phản chiếu lại chuỗi chuông gió kia rõ ràng, cô ta cảm thấy như có ai đó đang cạy đỉnh đầu của mình ra, trút một âu nước nóng bỏng xuống, bỏng đến mức khiến cho toàn thân cô ta đều bốc hơi.

Sau lưng, có người nhẹ giọng hỏi cô ta: “Cô đang tìm tôi à?”

* * *

Trời bốn chân treo ngược con chó đen đang giãy dụa kịch liệt lại, ánh mắt Ngô Thiên lóe lên một tia độc ác, hần nuốt một câu chửi xuống, lưỡi liềm trong tay chuẩn xác mà nhanh chóng cắt đứt cổ họng của con chó đen.

Máu phun ra, ánh mắt của Ngô Thiên mờ mịt, đám chó đen bên cạnh xót đồng loại, sủa như điên không ngớt, đúng vào lúc này, Ngô Thiên dường như nghe thấy tiếng kêu của A Diễm, thê lương mà ngấn ngùn, gã sợ run bắn người, lúc nghiêng tai nghe một lần nữa, lại không thấy bất cứ âm thanh nào.

Ngô Thiên một tay ấn lên người con chó, để tránh cho nó giãy dụa làm cho máu bắn ra ngoài thùng, một tay khác day lên đôi mắt bị máu làm cho

nhòa nhoẹt, vừa day vừa hỏi Cát Nhị bên cạnh: “Thầy có nghe thấy tiếng của A Diêm không?”

Cát Nhị nheo mắt nhìn về phía cửa lều, mơ mơ màng màng thấy bên trong có một cái bóng phụ nữ. Lão đáp lời Ngô Thiên: “Không sao hết, cô ta vẫn còn ở trong kia.”

Chương 28

Lưỡi hái xén qua cổ họng con chó đen, mới đầu ra máu rất nhiều, tựa như những dòng chảy nhỏ, đập vào cái thùng sắt tây kêu bang bang, chảy đến gần nửa thùng, lượng máu từ từ ít dần, Ngô Thiên có chút gấp gáp, hai tay ép lấy thân thể con chó đen từ phía sau, tựa như đang bóp một tuýp kem đánh răng mềm nhũn vậy, như thể ép như vậy có thể khiến cho chỗ máu còn thừa trào ra tiếp.

Đang siết đến nóng ran cả người, sau lưng bỗng truyền đến tiếng quát không được vui của lão mù Cát Nhị: “Đã bảo là đàn bà không được đi theo rồi, quay về!”

A Diêm này, sao lại không biết điều như vậy chứ! Ngô Thiên có chút cáu giận, quay đầu lại đang định quát cô ta hai câu, chợt thấy hoa mắt, còn chưa rõ xảy ra chuyện gì đã bị người ta dùng tay bóp lấy gần nửa gương mặt, xuyên qua năm ngón tay đang xòe rộng ra kia, gã nhìn thấy ánh mắt sung huyết của Quý Đường Đường.

Con nhóc này vẫn chưa chết!

Đầu của Ngô Thiên oành một tiếng, vùng vẫy chỉ muốn thoát khỏi tay cô, nhưng bất kể hấn có giãy giụa thế nào, tay của Quý Đường Đường vẫn tựa như mọc rễ sinh trưởng trên gương mặt của hắn vậy, Ngô Thiên găm lên lùi lại phía sau, chân lại vấp phải cái giá treo chó, cả người cả giá ngã ngửa ra đất, lúc ngã xuống đất đè trúng lên cái xác mềm nhũn của con chó, thùng máu chó kia cũng bị lật đổ, mùi tanh tươi thối hoắc của máu chó tràn ra.

Cho dù là như vậy, gã cũng không thể thoát khỏi sự kiểm chế của Quý Đường Đường, cô gần như thuận thế dúi gã ngã ra đất, cong đầu gối bên phải huých mạnh vào bụng gã, chỉ hơi dùng một chút lực, gã đã cảm thấy đâm ruột gan trong bụng như sắp vỡ vụn ra.

Ngô Thiên nổi điên, gã liều mạng vặn vẹo cổ — nhưng tất cả cố gắng đều phí công, đầu của gã vẫn đang bị ấn chặt xuống đất, nơi phần đầu gối lên gần như đã bị gián tiếp ấn ra một vết lõm, Quý Đường Đường cười cười với gã, tay còn lại từ từ giơ lên.

Ba cây xương đĩnh phiếm sắc xanh, trong bóng đêm nồng đậm, mới nhìn tựa như là một đám ma trôi xanh lè lệt tàn ác.

Cơn tuyệt vọng khổng lồ hoàn toàn hạ gục Ngô Thiên, sức lực toàn thân hắn tựa như đột nhiên bị rút khỏi thân thể, lần đầu tiên trong đời, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hoàng sâu đậm, cất giọng khản đặc như sắp khóc: “Cát Nhị, cứu mạng! Cát Nhị!”

Đáp lại gã là cú đâm của ba chiếc xương đĩnh, xương đĩnh rất nhọn, cắm vào thịt không chút phí sức, thậm chí không có cả tiếng động, tựa như một con trùng độc nhẹ nhàng mà nham hiểm, thoát cái đã biến mất vào sâu trong da thịt, chỉ để lại ba cái lỗ đen ngòm máu thịt mơ hồ.

Cát Nhị cũng có chút luống cuống, lão trợn to đôi mắt phủ một lớp lông trắng, đằng trước chỉ có cái bóng đung đưa mơ hồ, lão giơ gậy của mình dò dẫm về phía có tiếng nói: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Có một lần, cây gậy của lão quơ trúng Quý Đường Đường, cô nhú mày một cái, lúc đứng dậy, tiện tay xách lấy cái thùng sắt tây đựng đầy máu chó kia lên.

Cát Nhị còn tưởng cô là A Điềm: “Đã bảo là phụ nữ không được ra, hồng việc! Hồng việc!”

Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng, chụp thẳng cái thùng sắt lên đầu Cát Nhị, thuận tiện nhấc chân giẫm lên bụng lão, đá lão ngã lăn ra chỗ mấy con chó đen bị buộc, cũng không biết là do cái chết của đồng loại hay do mùi máu tươi của đồng loại kích thích, đám chó đen kia lông lên điên dại, không chút do dự nhào vào người Cát Nhị cắn xé, Cát Nhị kêu lên quái dị cầm cây gậy trong tay trái ngăn phải khua, may mà có cái thùng sắt bảo vệ đầu và cổ của lão, nếu không chưa biết chừng đã bị cắn rách cổ họng

rồi.

Ngô Thiên từ từ đứng dậy từ dưới đất lên, gã hoảng sợ nhìn Quý Đường Đường mặt không chút biểu cảm, hàm trên hàm dưới bắt đầu va vào nhau lập cập.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, năm chiếc xương đĩnh kia, đều đã ở trong thân thể gã.

Nhưng mà, đi đâu kia chứ?

Lần này không giống lần trước, lần trước lúc hai cây xương đĩnh kia bị Nhạc Phong cắm vào mặt gã, nó giống như một vật còn sống, từ mặt xuyên xuống cằm, đau đến mức chết đi sống lại, nhưng lần này, ba cây xương đĩnh kia cắm vào lại giống như một con mèo nhỏ đang phe phẩy cái đuôi, theo mạch máu của gã mà lặn mất vô ảnh vô tung.

Đồng thời biến mất còn có cả hai chiếc đĩnh trước đó, mới đầu vẫn còn mắc ở cằm của hắn, giống như hai hàm răng dữ tợn, rút không ra đẩy không vào, giờ đã không thấy đâu, chẳng lẽ là bị ba cây này gọi, tụ tập đến cùng nhau?

Ngô Thiên rùng mình một cái.

Năm chiếc, năm khớp xương ngón tay, tề tựu, ẩn núp trong cơ thể gã, dùng cách nói của Cát Nhị, thì đó là một cái vuốt quỷ, có thể bóp nát cả xương.

Gã cảm thấy mình giống như trứng nọc rắn năm bước, chỉ cử động một cái thôi cũng không dám, nhỡ đâu kinh động đến năm chiếc xương đĩnh kia thì làm sao bây giờ, nhỡ đâu bọn chúng từ trong xiên ra ngoài, xé hắn tan xương nát thịt thì làm sao?

Tiếng kêu thảm thiết của Cát Nhị, tiếng chó đen sủa điên loạn, còn có tiếng mèo hoang chạy loạn khắp nơi, giống hệt như khung cảnh ban đêm, xa tít tận chân trời.

Chỉ có giọng nói của Quý Đường Đường có thể đánh vào thần kinh của

gã: "Theo tôi vào nhà đi."

* * *

Vừa mới vào nhà, đã thấy A Diêm nằm trên mặt đất, giống như một con búp bê vải không có sức sống, Ngô Thiên thấy cơ thể cô ta dường như còn hô hấp phập phồng, trái tim hơi buông lỏng một chút: cô ta không giết A Diêm, vậy hẳn là cũng sẽ không giết mình chứ?

Quý Đường Đường bước tới bên cạnh hài cốt của Trần Lai Phương, quay đầu hỏi Ngô Thiên: "Anh biết cô ấy là ai chứ?"

Giọng của Ngô Thiên bắt đầu phát run: "Biết... biết."

"Là anh giết cô ấy đúng không?"

Ngô Thiên do dự một chút, đáy lòng thoáng qua một tia hy vọng và ăn may của kẻ sắp chết, Quý Đường Đường không để lọt bất cứ biểu cảm nào của gã, bình tĩnh nhắc nhở gã: "Cô ấy đang nhìn đấy, anh mà dối trá, hoặc ngụy biện, sẽ chỉ càng khiến cô ấy tức giận hơn mà thôi."

Thân mình Ngô Thiên run run, lại nhìn hai hõm đen sâu hoắm trên cái đầu lâu kia, chân lập tức mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, bên tai vọng đến giọng nói của Quý Đường Đường: "Quỳ xuống, đập đầu nhiều vào, cô ấy hài lòng, anh sẽ ít phải chịu đau đớn hơn."

Từ trong giọng nói của Quý Đường Đường, Ngô Thiên mơ hồ nghe thấy vài phần hy vọng, gã không chút nghĩ ngợi, quay về phía Trần Lai Phương bắt đầu cộp cộp cộp đập đầu, mỗi lần đều đập mạnh xuống đất, chỉ hận không thể đập cho trán trầy da sứt thịt ngay lần đầu, miệng thì không ngừng lầm bầm: "Là lỗi của tôi, đại tỷ, tôi không phải là người, kiếp sau tôi sẽ đầu thai thành heo, đại tỷ, chị đại nhân đại lượng, đại nhân đại lượng..."

Cũng không biết đập đến cái thứ bao nhiêu, chuỗi chuông gió đặt trên bộ xương của Trần Lai Phương bắt đầu có tiếng va đập, âm thanh này mới nghe còn có chút xa, nghe lại đã thấy ở ngay trước mặt, Ngô Thiên cảm thấy kỳ quái, khẽ nhìn trộm một cái, vừa nhìn đã sợ đến mức đặt móng

ngã ngời ra đất.

Chuỗi chuông gió vốn nằm trong bụng của Trần Lai Phượng, vậy mà đã treo lơ lửng ngay trước mặt gã, rõ ràng không có gió, lại va vào nhau kịch liệt, thanh la liên tiếp biến đổi hình dạng không gian, từ góc độ của gã nhìn lại, cực kỳ giống một gương mặt người đang nổi giận!

Quý Đường Đường thở dài, cô vươn tay, tựa hồ như muốn vuốt ve chuỗi chuông gió kia, cuối cùng vẫn rút tay lại: “Cô ấy hỏi anh nói, lúc ấy cô ấy đã cầu xin anh rất nhiều, cô ấy nói mình còn có con nhỏ, anh cướp tiền được rồi, tại sao còn lấy mạng người ta?”

Da đầu Ngô Thiên tê rần, gã liều mạng đập đầu xuống đất: “Đại tỷ, tôi sợ chị đi tố cáo tôi, tôi sợ bị bắt lại, tôi bị hỏng đầu rồi, đại tỷ, chị đại nhân đại lượng, đại nhân đại lượng...”

“Anh cắt cổ họng cô ấy phải không? Cô ấy nói cô ấy chảy rất nhiều máu.”

“Khốn kiếp, tôi là thằng khốn kiếp, là kẻ khốn nạn.” Thân mình Ngô Thiên run bần bật như cái sàng, bắt đầu tự tát vào mặt mình.

“Cô ấy nói, cô ấy bị chôn dưới gốc cây ba năm trời, cô hồn dã quỷ, ngay cả người thấp cho nén hương cũng không có.”

“Tôi thấp, tôi thấp, tôi sẽ dựng miếu, làm kim thân cho chị, ba năm hương khói đều bù đắp, bù gấp bội.”

Cạch một tiếng, chuỗi chuông gió đang lơ lửng giữa không trung bỗng rớt mạnh xuống đất, trong lều không còn bất cứ âm thanh nào, ngay cả đám chó đen bên ngoài cũng không sủa nữa, Cát Nhị rên rỉ đứt quãng, càng khiến cho xung quanh giống như yên tĩnh đến chết lặng.

Trái tim của Ngô Thiên sắp vọt ra từ trong cổ họng, gã cảm thấy miệng khô khốc, không nhin được mà liếm môi, gã ôm nỗi kinh hoàng khổng lồ mà nhìn về phía Quý Đường Đường, trải qua chuyện vừa rồi, gã biết Quý Đường Đường có thể nghe được những gì gã không nghe thấy, Trần Lai Phượng nhất định còn có lời muốn nói, rốt cuộc cô ta đã nói cái gì?

“Cô ấy nói, không biết có phải do nhờ có máu thịt của người chết nuôi dưỡng hay không, rễ của cái cây kia mọc rất nhanh, rất nhanh, cuộn thành từng bó từng bó, xuyên thủng bụng cô ấy, quấn đút xương cô ấy...”

Ngô Thiên bắt đầu không ngừng nuốt nước bọt, màng nhĩ của gã bắt đầu ong ong, gã nhìn chằm chằm vào đôi môi của Quý Đường Đường, cô chậm rãi nói ra câu cuối cùng, âm thanh nhẹ bằng tựa như bay đến từ một thế giới khác.

“Cô ấy nói, cô ấy muốn anh biết, cô ấy đã đau đớn thế nào...”

* * *

Ngô Thiên há hốc miệng nhìn Quý Đường Đường, giống như không hiểu lời cô nói, Quý Đường Đường không giải thích thêm nữa, cô chậm rãi xoay người, bước ra khỏi lều.

Trải qua lần ở Ca Nại kia, cô đã ít nhiều đoán được cảnh tượng tiếp theo sẽ vô cùng tanh máu, sự báo thù của người chết vốn không có nhân tính, oán khí của lệ quỷ sẽ gây nên sự giết chóc kinh người nhất — cảnh tượng như vậy vượt quá sự chịu đựng của cô, cô không muốn có thêm một ký ức như vậy nữa.

Cô băng qua sân, bước tới con đường nhỏ bên cạnh triền núi, nhìn xuống, một mảnh rừng cây đen thẫm, trông về phía xa, màn đêm nồng đậm đang dần loãng ra, chưa đầy một tiếng nữa trời sẽ sáng.

Cô chợt nhớ đến câu nói nổi tiếng của nhân vật chính Scarlett trong Cuốn theo chiều gió, Tomorrow is another day.

Đối với cô mà nói, ngày mai có thể là một ngày khởi đầu hoàn toàn mới hay không? Hay vẫn chỉ là những vòng luẩn quẩn tránh mãi không thoát cứ lặp đi lặp lại?

Tiếng hét thê thảm vọng ra từ trong lều kéo suy nghĩ miên man của cô trở lại, xem ra, sự trả thù của Trần Lai Phượng đã bắt đầu, đây chính là cách hóa giải oán khí của nhà họ Thịnh bọn họ, dùng một cái chết thảm khốc

để an ủi vong linh của người bị chết oan.

Phương thức như vậy, thực sự thích hợp ư?

Có tiếng cái giá bị xô đổ, mấy con chó đen lại sủa lên liên hồi, đám mèo hoang sợ hãi kêu ré lên, Quý Đường Đường theo bản năng quay đầu lại. Ngô Thiên đã vọt ra từ trong lều, gã đang ôm bụng, chạy loạn khắp nơi trong sân, cuối cùng đập phải hàng rào gỗ quanh sân, lão đảo vọt về phía Quý Đường Đường.

Còn chưa tới nơi đã ngã sấp xuống, gã che bụng, co người lăn lộn trên mặt đất, hai tròng mắt gần như sấp lồi ra ngoài, khuôn mặt vì phải chịu sự đau đớn khổng lồ mà vặn vẹo biến hình, chỗ lúc trước bị xương đinh xuyên rách bắt đầu chảy máu, hắn khản giọng cầu xin Quý Đường Đường: “Cô gái, giúp tôi với, cô ta ở trong bụng tôi, ở trong bụng!!!”

Cổ họng Quý Đường Đường dường như nghẹn lại, cô muốn nhanh chóng bỏ đi, nhưng chân lại như bị đóng đinh, không sao cất bước được, hai tay Ngô Thiên xé tung vạt áo, bụng của hắn lộ ra bên ngoài, từ góc độ của Quý Đường Đường, có thể nhìn thấy rất rõ, bên dưới bụng hắn, một bàn tay đang nhấp nhô.

“Cô ấy nói, cô ấy muốn anh biết, cô ấy đã đau đớn thế nào...”

Đó là oán khí của Trần Lai Phượng, nó khổng lồ chế năm chiếc xương đinh kia, nó có thể kéo đứt ruột gã, bóp nát dạ dày gã, xuyên qua mật gan của gã, cô ta không vội khiến gã tan xương nát thịt, mỗi hận sát thân của cô ta, nỗi khổ sở khi bị chôn vùi dưới gốc cây bị rễ cây cắn nuốt thân mình, cô ta đều muốn bắt gã từ từ hoàn trả lại.

Ngô Thiên đến cả hơi sức để kêu rên cũng chẳng còn, gã dùng hết sức lực toàn thân, chậm chạp nhích người về phía Quý Đường Đường, từng tắc từng tắc một.

“Cô gái, giúp tôi với, giết tôi...”

Hai tay gã túm lấy giày leo núi của Quý Đường Đường, gắng sức ngẩng

đầu lên.

Đôi môi Quý Đường Đường mấp máy, hé miệng run rẩy muốn rụt chân lại, đối với một kẻ ác độc như Ngô Thiên, cô vốn không nên có lòng trắc ẩn gì đó, nhưng không hiểu tại sao, nước mắt của cô đã bất tri bất giác rớt xuống, cô nhìn vào mắt Ngô Thiên, theo bản năng nói xin lỗi với gã: "Xin lỗi, tôi không hề muốn, tôi không hề muốn..."

Còn chưa dứt lời, hai chiếc xương đỉnh đột nhiên từ bên trong xuyên thấu qua mắt của Ngô Thiên, trồi thẳng ra ngoài.

Quý Đường Đường thét lên một tiếng nhắc chân bỏ chạy, tay của Ngô Thiên giữ quá chặt, cô vừa mới nhắc chân đã ngã quy, lăn thẳng từ trên triền núi xuống, không biết đã đề lên biết bao nhiêu cành khô, lăn qua bao nhiêu tảng đá, bầu trời, mặt đất và núi đá đều xoay tròn trước mắt, sau đó rốt cuộc cũng dừng lại, ngôi sao cuối cùng nơi chân trời lóe lên, chìm thẳng vào nơi sâu thẳm trong đáy mắt cô.

Mí mắt Quý Đường Đường giống như hai tấm màn lớn bị vô số người ra sức kéo lại gần nhau, từ từ khép lại.

Cô thực sự đã quá mệt... quá mệt mỏi...

* * *

Quý Đường Đường mơ một giấc mơ rất dài, rất hỗn độn.

Mơ thấy khi còn bé, mặc váy trắng, trước ngực dùng kim băng cài một chiếc khăn tay hoa, dùng gọt bút chì hình con vật dễ thương gọt bút chì, gọt ra những vụn gỗ thật dài, những đường cuộn sóng ở ngoài viên tựa như hoa văn uốn lượn, trong phòng học mỗi người có một cái bàn nhỏ, hai cánh tay chắp sau lưng đọc thơ cổ, quên mất là thơ của ai, chỉ nhớ rõ mỗi đứa bạn học cùng lớp đều nghiêng đầu đọc: "Lầu ngất ngưỡng trăm thước, tay có thể hái sao, không dám cao giọng nói, sợ kinh động côi trên*."

Sau đó đến tiết Tập làm văn của môn Ngữ văn, đề bài là 'Lý tưởng của em'.

Cô cần đầu bút, lật sách, hễ giờ đến nhân vật nổi tiếng nào là lại viết ra một lý tưởng của mình.

— em muốn làm một vận động viên ưu tú, giành vinh quang về cho Tổ quốc.

— em muốn làm một nhà khoa học, chế tạo ra một chiếc ô tô còn nhanh hơn cả máy bay.

— em muốn làm một giáo viên, Xuân tàn đào tử ti phương tần, Lạp cự thành hồi lệ thủy kiên*.

— em muốn làm một công nhân cần cù lao động, góp một viên gạch nhỏ cho ngôi nhà Tổ quốc vĩ đại.

...

Cô viết mãi viết mãi liền mất tập trung, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mẹ đã đến trường đón cô, vẫy tay với cô qua khung cửa sổ: “Tiểu Hạ, Tiểu Hạ.”

Mẹ đón cô đi học đàn, đàn organ, cô vụng về đàn bài ‘Twinkle twinkle little star’, thầy giáo đứng bên cạnh lắc đầu với mẹ: “Cô bé này không hợp đánh đàn, không hợp...”

Đàn mãi đàn mãi, cô đột nhiên lớn lên, phòng dạy nhạc đơn giản biến thành một nhà hát khổng lồ không có lấy một bóng người, trên sân khấu tràn ngập ánh sáng đẹp mắt, trước mặt là một chiếc đàn dương cầm bóng đến mức soi gương được, cô vẫn chơi bài ‘Twinkle twinkle little star’ đó, đàn mãi đàn mãi, phím đàn màu trắng toàn bộ biến thành từng ngón từng ngón tay người bằng xương...

* * *

Quý Đường Đường giật mình một cái, từ từ tỉnh lại. Trời chiều đã ngả về Tây, ánh nắng mềm dịu mà sắc lạnh xuyên qua những cành cây trên núi, từ từ vẩy lên người cô, trên cao có mấy con chim vỗ cánh bay qua, dưới ánh nắng chiều tựa như từng hình cắt màu đen.

Cứ thế mà thiếp đi dưới triền núi lâu như vậy?

Quý Đường Đường ngồi dậy, đầu nặng trĩu, không chút tỉnh táo, cô ngồi yên một lúc, mới nhớ đến phải men theo triền núi mà đi lên.

Lúc bò đến đỉnh, có một đám mèo hoang bị sự xuất hiện đột ngột của cô làm cho cả kinh chạy trốn khắp nơi, có một con gan lớn, không nhích người, sống lưng cong lên, lông trên người dựng đứng.

Chỗ bầy mèo hoang kia đang đứng là một vũng bùn bị ngấm máu tím đen, lấm tấm thịt vụn, mảnh xương trắng phớt, xương đỉnh nằm cách đó không xa, Quý Đường Đường thấy buồn nôn, quay đầu nôn thốc ra, con mèo vốn đang chuẩn bị chiến đấu kia vậy mà lại bị cô làm cho hoảng sợ, meo một tiếng rồi linh mất thật xa.

Giờ cô cũng chẳng có gì để nôn, nôn một lúc, dùng mu bàn tay lau miệng, vươn tay nhặt năm chiếc xương đỉnh lên nhét lại trong túi quần.

Cát Nhị không biết đã chạy đi đâu, trong cái sân nhỏ chỉ còn lại A Điềm, cô ta giơ chuỗi chuông gió của Quý Đường Đường lên, ra sức lắc rồi lắc, vừa lắc vừa cười: "Không kêu, chuông không kêu."

Lại lắc một lượt, dường như nhận ra có người đang nhìn cô ta, vừa quay đầu nhìn thấy mặt của Quý Đường Đường đã sợ đến mức ném chiếc chuông gió đi, gào toáng lên trong sân: "Ma! Ma!"

Cô ta vậy mà lại chạy đến ổ của mấy con chó đen kia, ôm đầu liều mạng trốn sau lưng mấy con chó, đám chó kêu ăng ẳng trốn chạy khắp nơi, A Điềm quay đầu lại thấy Quý Đường Đường vẫn còn đó, càng sợ hơn, thoáng thấy cái thùng sắt tây kia, vội vàng cầm lấy chụp lên đầu mình.

A Điềm vậy mà lại bị cô làm cho sợ đến mức phát điên rồi.

Quý Đường Đường đứng cạnh hàng rào nhìn cô ta một lúc, đi vào trong sân nhặt chuỗi chuông gió kia lên, A Điềm nhấc cái thùng sắt lên một chút lên lên nhìn cô, thấy Quý Đường Đường lại nhìn về phía mình, vội vàng hạ ngay cái thùng xuống.

Vậy là, qua một đêm, cô làm cho A Diêm sợ đến phát điên, gián tiếp giết chết Ngô Thiên?

Đầu Quý Đường Đường đau đớn kịch liệt, cô nhắc chiếc chuông gió lên, chậm rãi đi xuống chân núi.

Cô còn nhớ rõ đường về Cổ Thành, tập tễnh bước từng bước, đi mãi đi mãi trước mắt liền biến thành một màu đen, đành phải dừng một chút nghỉ một chút, cũng không biết đã đi bao lâu, rốt cục cũng nhìn thấy cổng thành của Cổ Thành, trời vẫn còn sáng, có mấy nhà đã bắt đầu mở đèn, trên đường lớn người đến người đi, cảnh tượng náo nhiệt biết bao, đông người như vậy, có người ăn, người uống, người đi chơi, so với trên núi, đơn giản là hai thế giới khác biệt, Quý Đường Đường chợt cảm thấy rất hạnh phúc, câu nói kia không sai, tomorrow is another day, tất cả vẫn rất tươi đẹp.

Cô bước vào trong dòng người, ai cũng kinh ngạc nhìn cô, sau đó tránh xa ra.

Quả nhiên vẫn có chút kỳ lạ, bọn họ đều biết cô đã làm gì trên núi đúng không? Nếu không, tại sao lại dùng ánh mắt kỳ quái như vậy để nhìn cô?

“Đường Đường.”

Giọng nói này thật quen tai, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn anh một cái, chào anh: “Nhạc Phong à, anh khỏe chứ.”

Sau khi chào xong, cô tiếp tục đi về phía trước, Nhạc Phong kéo cô lại từ đằng sau: “Cô làm sao thế?”

“Tôi làm sao?” Quý Đường Đường còn kinh ngạc hơn cả anh: “Không phải tôi vẫn rất ổn hay sao?”

Nhạc Phong không nói câu nào, chỉ quan sát cô từ trên xuống dưới, Quý Đường Đường sửng sốt một chút, nường theo tầm mắt của anh cúi đầu nhìn bản thân.

Trên người cô có rất nhiều máu, rất nhiều rất nhiều máu, đằng trước áo

có một lỗ máu, trên quần toàn là bùn, còn dính đầy cỏ...

Thế là, tất cả ký ức trong nháy mắt quay lại, tất cả những chuyện đã xảy ra, từng thứ từng thứ, tựa như một thước phim điện ảnh, dung lượng tin tức lớn đến mức như muốn làm đầu cô nổ tung, huyết Thái Dương bên phải giật giật, Quý Đường Đường lập tức ôm đầu ngồi sụp xuống.

Nhạc Phong cởi áo khoác khoác lên người cô: "Đường Đường, chúng ta về Phong Nguyệt trước đi."

Chương 29

Nhìn thấy Nhạc Phong thật sự đưa Quý Đường Đường về, con người của Mao Ca mở to đến mức sắp rớt ra ngoài, Nhạc Phong không nói gì, đưa thẳng Quý Đường Đường lên phòng khách trên lầu lo liệu, đôi mắt nhìn hai người lên lầu, Mao Ca dùng cách tay huých huých Thần Côn bên cạnh, Thần Côn đang tập trung tinh thần chơi Tím cặp, hai con mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, chỉ thiếu nước trứng thành mắt gà chọi, căn bản không hề nhìn thấy Nhạc Phong và Quý Đường Đường đã trở về.

"Tôi hỏi ông này Thần Côn." Mao Ca nuốt nước miếng: "Ông nói xem trên đời này có người nào, chết rồi mà còn có thể sống lại được không?"

"Có chứ." Thần Côn chiu chiu chiu nhấp vào hai hình vẽ giống nhau như đúc, trả lời tương đối thuận miệng.

Mao Ca buồn bực, Thần Côn nói như chuyện đương nhiên, giống như người chết sống lại chỉ là chuyện thường tình mà chẳng phải chuyện lạ: "Ai vậy?"

"Transformer."

Một ngụm máu già yếu của Mao Ca thiếu chút nữa phụt lên tận trần nhà: "Trans cái đầu ông. Tôi hỏi người cơ mà! Người ấy!"

"Người cũng có." Thần Côn tiếp tục nhìn màn hình.

Mao Ca chờ nửa ngày không thấy anh ta nói tiếp: "Ông là thái giám phải không? Nói chuyện chỉ nói có một nửa?"

"Cái đó cái đó cái đó... thì còn phải xem là người nào." Thần Côn nhất tâm nhị dụng, khó tránh khỏi có chút không theo kịp: "Cuối đời nhà Thanh, cái tổ chức Nghĩa Hòa Đoàn kia, rồi Hồng Đảng Chiếu gì đó, chẳng phải cũng tuyên bố là đao thương bất nhập cả tử hoàn sinh hay sao, thủ lĩnh của đám đó tên gì nhỉ, à, Hoàng Liên Thánh Mẫu, a ha ha ha, đao thương bất nhập."

Mắt thấy tình hình trò chơi rất ổn, tối nay hoàn toàn có thể thắng cấp từ ngôi sao nhỏ đến ông trắng sáng, tâm trạng của Thần Côn có thể nói là ngập tràn ánh nắng.

Hiển nhiên, cầu người không bằng cầu mình, Mao Ca cố nén nổi kích động mang Thần Côn ra chìm vào bồn cầu lại, tự mình lẳng lẳng mở một chiếc máy vi tính khác lên, vào mạng, tìm kiếm, gõ vào mấy từ khóa: “Người chết, sống lại.”

Nhảy ra rất nhiều đề mục, Mao Ca không ngừng mở ra, tin tức hiện lên không ngoài mấy loại: ma nhập, cương thi, thân ma, các sự kiện huyền bí, tâm linh siêu tự nhiên...

Mao Ca nhìn màn hình sững sốt thật lâu, chợt buông một câu: “Tôi cảm thấy, cô ấy đã không phải là người nữa rồi.”

“Ai! Ai không phải là người?!” Trong lúc đang đột phá đến cửa quan trọng của loại trò chơi cao cấp như Tìm cặp này, cũng chỉ có vấn đề học thuật ma chẳng phải người cao cấp như vậy mới có thể phân tán được lực chú ý của Thần Côn, anh ta vụt ngẩng đầu lên, cặp mắt nhỏ tựa như một chiếc bóng đèn siêu mạnh vèo một cái bắn ra ánh sáng: “Ai ai ai? Ai không phải là người? Tiểu Phong Phong phải không? Tại sao cậu ấy không phải là người? Hà? Tại sao?”

Mao Ca nhìn Thần Côn một cái, chậm rì rì đáp lại anh ta: “Bởi vì ông là heo!”

* * *

Mao Ca lên lầu tìm Nhạc Phong, vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng nước rào rào trong phòng tắm, chỉ thấy Nhạc Phong ngồi trong phòng, tay đang mở cái áo khoác ngoài của Đường Đường ra nhìn, hai lỗ máu đằng trước đằng sau đều khớp với nhau, xem ra Diệp Liên Thành đích thực không hề nói láo.

Nhạc Phong cũng nhìn thấy Mao Ca, anh đặt chiếc áo qua một bên: “Có

việc?"

"Đường Đường đang tắm à?"

"Vâng."

Mao Ca thấy hoang mang, anh ta bước hai bước về phía Nhạc Phong, chỉ chỉ vào áo của Quý Đường Đường: "Chú đã hỏi cô ấy chưa?"

"Hỏi cô ấy?" Nhạc Phong đầu tiên là không phản ứng kịp, sau đó lắc đầu: "Chưa, cô ấy hốt hốt hoảng hoảng, bảo em hỏi thế nào được?"

Mao Ca nuốt nước miếng: "Phong Tử, cô ấy... cô ấy còn là người hay sao?"

Nhạc Phong nhíu mày một cái: "Có ý gì?"

"Không phải chứ Phong Tử, bây giờ anh nhìn thấy cô ấy, da đầu cũng tê rần hết." Mao Ca xắn tay áo cho anh nhìn: "Chú xem, chú xem anh nổi đầy da gà lên rồi đây này."

Nhạc Phong không nói gì.

"Chú đưa cô ấy về làm gì hả?"

Câu này khiến cho Nhạc Phong hơi phản cảm: "Cô ấy bị như vậy, em có thể không đưa cô ấy về hay sao?"

"Không phải thế, Phong Tử, chú đừng cáu, không phải anh có ý đó." Mao Ca cảm thấy mình có chút lẩn lộn, anh ta rút từ trong ngực ra một điều thuốc, cầm bật lửa châm, trầm mặc hút vài hơi: "Tại sao cô ấy lại không sao cả?"

"Không phải cô ấy vẫn thường không sao còn gì?" Nhạc Phong mất kiên nhẫn: "Ở Ca Nại, không phải anh chưa thấy bao giờ."

"Chú đừng có lơnh lẹo với tôi." Mao Ca nổi cáu: "Lần ở Ca Nại đó với lần này có thể giống nhau chắc? Lần trước chúng ta còn có thể tìm lý do cho cô ta, nói cô ta mặc áo chống đạn gì đó, lần này chú định giải thích thế nào? Người ta chính mắt thấy cô ta bị đâm chết, ngoảnh đi ngoảnh lại chú đã đưa người về, đó còn là người sao hả? Có người bình thường nào chết rồi lại nhảy nhót quay về được không?"

Nhạc Phong cắn răng, muốn đáp lại đôi câu lại không tìm ra lý do phù hợp.

Mao Ca đổi sang giọng tương đối hoàn hảo: “Phong Tử, chú suy nghĩ kỹ đi, đây tuyệt đối không phải chuyện đánh đấm lật vật đâu, chuyện này khác hẳn với mấy lần chú có thể ra mặt chơi đến bạt mạng trước kia, hồi trước vì giúp Nhạn Tử mà võ đầu chảy máu với Diêm Lão Thất, anh em có nói hai lời hay không? Vết sẹo trên đùi của Đầu Trọc do đám chó của Diêm Lão Thất cắn vẫn còn đó, phàm là những việc có thể đáp ứng, chú nói một câu, anh em có bao giờ nhú mày lấy một cái không? Chính chú suy nghĩ cho kỹ, chuyện lần này không giống với mọi lần, chỉ bằng việc Đường Đường chết đi sống lại thôi đã tuyệt đối không phải phiền phức mà chúng ta có thể dây vào!”

Nhạc Phong vẫn không lên tiếng.

Theo nhịp câu chuyện, trí tưởng tượng của Mao Ca bắt đầu bay xa: “Chú có nhớ vụ âm ỉ năng lực đặc dị mấy năm trước không? Đến cơ quan quốc gia cũng gia nhập ấy, kiểu cải tử hoàn sinh này, kiểu gì cũng tính là cơ mật quốc gia đúng không? Nói không chừng cái gì của nước ngoài, CBA ấy... là CBA đúng không nhỉ?”

Nhạc Phong tức giận: “Cục tình báo Mỹ, CIA.”

“Đúng rồi đúng rồi, CIA.” Mao Ca vội vàng ghi nhớ lại danh từ mới này: “Chuyện này, chú cảm thấy đám dân thường nhỏ bé như chúng ta có thể lo được hay sao? Anh cho chú hay, kiểu cơ quan tình báo như thế này làm việc ngoan tuyệt thế nào kia chứ, chú xem trong phim Mỹ ấy, những người can thiệp dính dáng đến vụ án đều bị giết sạch, chưa biết chừng ngày nào đó hai ta vừa ra khỏi cửa là bị ăn đạn rồi, còn là loại đạn do cục tình báo đứng đầu về khoa học kỹ thuật kia nghiên cứu ra nữa ấy.”

Nếu là bình thường, Nhạc Phong nhất định sẽ quát anh ta đã trốn ra từ bệnh viện tâm thần nào ra, nhưng lần này, vài lần muốn mở miệng vẫn không nói ra lời.

Bình tâm mà nói, Mao Ca nói tuy có khoa trương, nhưng những lời anh ấy nói, chẳng lẽ mình chưa từng nghĩ đến?

Trong lúc nhất thời, căn phòng yên tĩnh vô cùng, Nhạc Phong nhìn chăm chăm vào điếu thuốc trên miệng Mao Ca, bên tai chỉ có tiếng nước chảy tí tách.

Tiếng nước chảy tí tách?

Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn về phía phòng tắm.

Mao Ca cũng đã nhận ra, anh ta có chút lắp bắp; “Cô ấy... cô ấy tắm xong rồi?”

Cửa nhẹ nhàng chuyển động, Quý Đường Đường mặc chiếc áo len sợi to rộng thùng thình kia, vừa cầm khăn lông lau tóc vừa bước ra ngoài, lúc thấy Mao Ca, mỉm cười một cái: “Anh Mao Ca cũng ở đây à?”

“Ừ... ừ.” Mao Ca vội lấy Nhạc Phong ra làm bia đỡ đạn: “Không phải sắp đến giờ cơm tối rồi sao, anh đang hỏi xem Nhạc Phong muốn ăn gì, miệng nó kén chọn, kén ăn lắm...”

“Cơm tối à?” Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: “Để em mời đi, lần trước ở Ca Nại còn chưa cảm ơn mọi người đã quan tâm. Còn cả Thần Côn nữa, tất cả cùng đi đi.”

“Vậy... cũng được, để anh xuống hỏi Thần Côn muốn ăn gì.” Mao Ca vô cùng lúng túng, khi quay người bỏ đi, thấp giọng rỉ tai Nhạc Phong một câu: “Chú giải quyết đi.”

* * *

Mao Ca vừa đi, không khí trong căn phòng dường như lập tức thay đổi, Nhạc Phong nhìn Quý Đường Đường: nét mặt cô vô cùng bình tĩnh, vẫn cúi đầu cầm khăn lông lau tóc, như thể trước khi tắm, cô chẳng hề xảy ra bất cứ chuyện chật vật nào, chỉ mới ra ngoài đi dạo phố, ăn bát cơm hay là gọi điện thoại cho bạn bè.

Được một lúc, cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong: “Có phải anh... muốn hỏi tôi chuyện gì không?”

Nhạc Phong lấy lại bình tĩnh, đang định mở miệng, dưới lầu lại vọng đến tiếng gào thét vô cùng buồn bã của Thần Côn: “Tại sao?! Tại sao không để cho tôi ăn KFC suốt gia đình? Cũng đâu phải anh mời!”

Hai người sững sốt một chút, sau đó đều không căng thẳng nổi, đồng thời mỉm cười.

Không khí buông lỏng một chút, Nhạc Phong muốn bắt đầu bằng một đề tài nhẹ nhõm: “Đang yên đang lành, sao lại nghĩ đến chuyện mời cơm?”

“Nhận được sự giúp đỡ của mọi người, có qua có lại thôi.”

“Giúp cô đâu?”

“Anh giúp nhiều nhất, còn cả Mao Ca lúc ở Ca Nại cũng đã rất quan tâm đến tôi, còn cả Thần Côn, đã kể cho tôi nghe một câu chuyện nữa.”

Lúc nói đến Thần Côn, cô cố ý dừng lại một chút, nhìn thẳng vào mắt Nhạc Phong.

Trong lòng Nhạc Phong dâng lên một cảm giác khác thường, anh nhìn vào mắt quý Đường Đường, trong thoáng chốc, một suy nghĩ bỗng vụt qua, thất thanh nói: “Đường Đường, cô vốn họ Thịnh...”

Quý Đường Đường không nói gì, cô giơ ngón trỏ lên đặt bên môi, mí mắt rủ xuống, không nhúc nhích như một bức tượng.

Nhạc Phong nuốt câu còn lại xuống, anh bắt đầu nhớ lại câu chuyện mà Thần Côn kể tối hôm ấy, lúc đó, anh không tập trung nghe lắm, Thần Côn rốt cuộc đã kể gì?

Nhà họ Thịnh, con gái nhà họ Thịnh, lộ linh, oán khí người chết, nghe hiểu tiếng chuông, hóa giải oán khí, nhà họ Tần, luyện chuông Quỷ, nhà họ Thạch, kết thân, thân phận mới, đầy đủ tiền, phiêu bạt bên ngoài...

Đầu Nhạc Phong âm âm tựa như muốn nổ tung, ngàn lời vạn chữ trước kia không sắp xếp nổi lúc này tựa hồ như đều tranh nhau gắn kết lại trong

nháy mắt thành một bức tranh đầy đủ.

— Đường Đường vẫn luôn mang theo một chiếc chuông gió bên người, có lúc lắc thế nào cũng không kêu, lúc lại quỷ dị phát ra âm thanh...

— trước kia, cô ấy vì một Lăng Hiểu Uyển vốn không quen biết mà đến Ca Nại, lại lặn lội vì một Trần Vĩ cho dù chỉ là bèo nước gặp nhau, sau khi gặp lại ở Cổ Thành, cách xa ngàn dặm, cô ấy vẫn đi theo oán khí... Cho nên mỗi lần gặp cô ấy, sự tử vong luôn hiện hữu như bóng với hình...

— rõ ràng là Thịnh Hạ, nhưng lại có một tấm thẻ chứng minh thư có thể tra được trên mạng lưới mang tên 'Quý Đường Đường', rõ ràng không có công việc, lại chẳng lo sinh kế, cha mẹ đã sớm lót đường cho cô ấy xong xuôi...

— vụ án giết người tàn bạo vào đêm Giao Thừa ở Hải Thành, rõ ràng còn sống nhưng lại không liên hệ với bất cứ bạn bè nào thậm chí là cả người yêu, bởi vì khi đó cô ấy đã không còn tên là Thịnh Hạ, cũng bởi vì khi đó, cô ấy đã bắt đầu cuộc trốn chạy...

"Tôi cảm thấy, phải cho anh biết một số chuyện, anh bị việc của tôi làm liên lụy đến mấy lần, còn bị thương, không cho anh biết gì cả thực sự không được hay cho lắm."

Nhạc Phong chặn lời cô lại: "Từ từ đã Đường Đường, cô chậm một chút cho tôi, cô để tôi từ từ đã."

Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: "Trí thông minh không đủ hả, đầu óc không kịp vận hành?"

"Biến!" Nhạc Phong trừng mắt nhìn cô một cái.

Quý Đường Đường ngoài thương cảm ra lại có thêm mấy phần buồn cười, cô bước sang bên cạnh lấy đồ dưỡng da của mình ra, sau đó nhìn vào chiếc gương to bắt đầu thoa dung dịch dưỡng da, lúc đang dùng bông trang điểm lau trán, Nhạc Phong gọi cô từ đằng sau: "Đường Đường."

"Sao?"

“Tại sao lại nói cho tôi biết chuyện này?”

Quý Đường Đường sững sốt một chút, cô nhìn Nhạc Phong trong tấm gương.

“Cô dần hả, chuyện quan trọng như vậy, cô lại tùy tiện nói cho người ta, chỉ bởi vì người ta giúp cô? Nhỡ đâu người ta có dụng ý khác thì sao? Cha mẹ cô vì chuyện này mà đã phải trả một cái giá đắt như vậy, cô cứ thế mà nói ra được?”

Lời của Nhạc Phong rất có đạo lý, Quý Đường Đường không nói gì, nếu cô nói với Nhạc Phong rằng ‘Tôi tin anh sẽ không bán đứng tôi’ thì có vẻ vẽ trò quá không, hơn nữa, tại sao phải tin chứ? Chỉ bằng tổng cộng chưa đầy mười ngày chung đụng hiểu biết này hay sao?

Cho nên cô ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.”

Thấy cô phối hợp như vậy, Nhạc Phong lại chẳng đào đâu ra lời để nói, dừng một chút chột cái bần: “Sao cô lại thế được cơ chứ?!”

“Tôi làm sao hả?” Quý Đường Đường chẳng hiểu ra làm sao.

Nhạc Phong cũng không biết nói sao cho rõ, chỉ thấy phiền muộn trong lòng: chuyện không nên như vậy, tối hôm qua nhất định cô ấy đã trải qua chuyện rất đáng sợ, cho nên lúc tìm thấy cô ấy trên đường, cô ấy mới có dáng vẻ hoảng hốt thần thờ như thế — nhưng mới chớp mắt, tất cả bỗng bình thường trở lại, lại giống như anh là người ngoài cuộc vậy, chẳng lẽ không phải cô ấy nên khóc sao? Không phải nên rất khó chịu hay sao? Cái dáng vẻ lịch sự, mỉm cười, chẳng hề để tâm như vậy, khiến cho anh nhìn mà thấy phiền muộn không thốt nên lời.

“Đường Đường, cô đừng như vậy.” Nhạc Phong rốt cuộc không nhịn được: “Nếu cô nghe thấy những gì Mao Ca nói, khó chịu trong lòng, cô muốn khóc thì cứ khóc đi, cô đừng giả bộ như người chẳng bị làm sao cả được không?”

Quý Đường Đường ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Nhạc Phong: “Nhạc

Phong, sao anh lại thế chứ, lại còn ép người ta phải khóc?"

Nhạc Phong trừng cô, đầu tiên cô còn ra vẻ vô tội, bị Nhạc Phong nhìn chăm chăm lại có chút chột dạ, tránh khỏi tầm mắt anh không nói câu nào,

Trái tim Nhạc Phong bỗng mềm nhũn: "Đường Đường, cô nhất định phải đi theo con đường này hay sao? Cô còn có sự lựa chọn khác mà đúng không? Chúng ta tìm một công việc, sống ổn định tử tế đi, cứ lang thang trên đường như cô, bao giờ thì mới kết thúc? Hơn nữa luôn đối mặt với những chuyện máu me này, tâm lý của cô có chịu được không?"

Quý Đường Đường cười nhẹ: "Tôi không tìm được việc làm đâu Nhạc Phong, tôi còn chưa học xong Đại học, tôi cũng chẳng có chút kinh nghiệm làm việc nào hết."

"Tôi tìm giúp cô, hay là cô về cùng tôi trước đã, chỗ tôi có nhiều bạn bè quen biết, tôi bảo họ tìm cho cô một công việc ổn định không gây chú ý, mọi người ở gần nhau cũng chăm sóc được cho nhau. Đường Đường, cô thực sự không thể cứ tiếp tục mãi như vậy được, quá nguy hiểm, một cô gái như cô, ngày nào đó mà thực sự chết ở bên ngoài, đến cả người nhặt xác cho cũng không có."

Câu này hiển nhiên là chạm đến tâm sự của Quý Đường Đường, nụ cười của cô dần dần mất dạng: "Nhạc Phong, chuyện này mới nghĩ thôi đã cho qua được rồi, anh cảm thấy thực sự có thể yên ổn được ư? Mẹ tôi trốn tránh lâu như vậy, không phải vẫn bị tìm được đấy sao? Chuyện kiểu này, thò cổ là một đao, rút cổ cũng là một đao, thay vì lo lắng đề phòng sống qua ngày, chẳng bằng chết sớm siêu sinh sớm."

"Tôi không tin cô muốn như vậy!" Nhạc Phong nói rất nghiêm túc: "Đường Đường, cô có lý do gì không thể nói ra mà cứ nhất định phải lựa chọn con đường này?"

"Mẹ tôi hy vọng tôi làm vậy." Quý Đường Đường tránh nặng tìm nhẹ: "Hơn nữa, trước kia không phải đã nói với anh rồi sao, sự nghiệp của gia

tộc mà."

Nhạc Phong nổi cáu: "Đường Đường, cô nhất định phải ép tôi nói ra bằng được ư? Cô là một cô gái thông minh, cô thực sự không hề cảm thấy cách hóa giải oán khí này của nhà họ Thịnh các cô có vấn đề một chút nào hay sao?"

"Tôi không làm cái nghề của nhà các cô, nhưng ngay cả dân ngoại đạo như tôi cũng cảm thấy, hóa giải oán khí của người chết thì không nên dùng phương pháp lấy ác trị ác như vậy. Người giết người đương nhiên đáng hận, nhưng cô dùng xương đinh khiến người ta tan xương nát thịt, kiểu người khi còn sống đã làm kẻ ác như vậy oán khí sau khi chết chẳng phải sẽ còn lớn hơn hay sao? Nếu như nhà các cô vẫn dùng phương thức này để hóa giải oán khí thì trình độ tà môn của nhà họ Thịnh các cô cũng có khác gì nhà họ Tần? Đường Đường, tất cả mọi thông tin của cô đều đến từ mẹ cô đúng không? Nếu nhà họ Thịnh các cô căn bản không giống như những gì mẹ cô kể thì sao? Nếu như nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, nếu như những chuyện cô đang làm hiện giờ đều là sai trái, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục càng đi càng xa trên con đường này?"

Quý Đường Đường mấp máy môi hai cái, lời nói của Nhạc Phong không chút lưu tình đẩy cô đến trước vấn đề mà từ trước đến nay cô vẫn sợ phải đối diện nhất, nếu như tiền đề của cả câu chuyện này căn bản là một sai lầm, nếu như động cơ của nhà họ Thịnh căn bản chẳng phải chính nghĩa, cô phải làm sao?

Cô cảm thấy thân thể mình đang dần dần lạnh run, vào giờ phút này, nỗi sợ hãi trong lòng thực sự còn lớn hơn rất nhiều rất nhiều so với những chuyện tanh máu đáng sợ kia.

Cô lấy lại bình tĩnh: "Nhạc Phong, mẹ tôi nuôi tôi hai mươi mấy năm, tôi quen anh, cộng lại cũng không quá hai mươi ngày. Tại sao tôi phải tin lời anh mà hoài nghi mẹ ruột của mình?"

Nhạc Phong cuống cuống: “Đường Đường, ý tôi không phải vậy...”

Quý Đường Đường không để anh nói xong, cô lùi lại đằng sau một bước, nhìn Nhạc Phong thật lâu, từ từ cúi người trước anh.

Rất tiêu chuẩn, rất thành kính, 90 độ.

Nhạc Phong tay chân luống cuống: “Đường Đường, cô làm gì vậy?!”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, vành mắt bắt đầu phiem hồng: “Nhạc Phong, tôi rất biết ơn anh, những chuyện anh đã giúp tôi, tôi đều ghi nhớ. Nhưng mà, tôi không mong anh tiếp tục tham gia vào nữa, những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai chỉ có khó giải quyết hơn hiện tại mà thôi, tôi hy vọng các anh đều được sống yên bình, anh đã từng nói với tôi anh muốn dứt ra, bắt đầu ngay từ bây giờ, được không?”

Vành mắt Nhạc Phong có chút cay cay, anh thở hắt ra, cúi đầu lau mắt: “Đường Đường, cô lại đây.”

Anh kéo Quý Đường Đường lại gần một chút: “Tôi hỏi cô một chuyện nữa, một chuyện cuối cùng, khúc mắc này được giải, tôi sẽ không còn lo nghĩ gì nữa.”

Nói đến cuối, ánh mắt của anh không tự chủ mà dời đến chiếc áo ngoài của Quý Đường Đường đang đặt bên cạnh chiếc ghế dựa: “Đường Đường, ở Ca Nại và Cổ Thành cô đều từng gặp nạn, nhưng sau đó đều ổn cả, có phải cô... sẽ không chết đúng không?”

Quý Đường Đường ngẩn ra một chút: “Gì?”

Nhưng cô nhanh chóng phản ứng kịp, lập tức gật đầu: “Đúng vậy.”

Nhạc Phong không tin: “Cô nhìn vào mắt tôi mà nói.”

Quý Đường Đường cười rộ lên: “Anh tưởng mắt anh là máy phát hiện nói dối chắc?”

Nói xong, cô nghiêm túc nhìn vào mắt Nhạc Phong: “Sự thực ở ngay trước mắt, Nhạc Phong, anh chính mắt thấy, tôi không sao cả, anh không cần phải lo lắng.”

Vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không tìm ra sơ hở gì, Nhạc Phong buông tay cô ra: “Khi nào đi?”

Đáy mắt Quý Đường Đường thoáng lướt qua sự kinh ngạc.

“Đang yên đang lành lại muốn mời cơm, còn gọi hết mọi người đi, thật ra là muốn đi rồi đúng không?” Nhạc Phong cười lên: “Dù sao cũng tiến bộ hơn lúc ở Ca Nại, không phải không nói câu nào đã chuồn mất. Khi nào đi?”

“Bị anh nhìn ra rồi.” Quý Đường Đường mỉm cười: “Tôi đang nghĩ gọi một bàn rượu thịt ngon lành, chúc cho mọi người say hết, sau đó lạng lẽ đi. Ai ngờ lại bị anh vạch trần mất rồi.”

“Vậy tôi phải xuống nói với lão Mao tử, bảo anh ấy chọn quán nào đắt nhất, chọn những món ngon nhất.” Nhạc Phong cũng cười: “Cô cứ gắng mà chúc rượu tôi đi, tôi vẫn sẽ say. Đường Đường, tôi không tiễn cô đâu, hãy bảo trọng.”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt cười rộ lên: “Bảo trọng, tất cả chúng ta đều bảo trọng.”

* * *

Nhạc Phong đi xuống lầu, tám phần là để thương lượng chuyện cơm tối với Mao Ca, bởi vì Quý Đường Đường nghe thấy Thân Côn lại than vãn: “KFC! Tôi mặc kệ các người ăn cái gì, tôi chỉ ăn KFC thôi!”

Quý Đường Đường cảm thấy buồn cười, cô đứng trong phòng cười nửa ngày, cười mãi cười mãi, liên không cười nổi nữa.

Vừa mới dùng dung dịch dưỡng da, da có hơi khô, cô rút một miếng bông hóa trang mới ra, thấm ướt, từ từ soi gương lau.

Lau rồi lau, chợt nhớ đến lời Nhạc Phong vừa mới nói.

— “Cô thực sự không hề cảm thấy cách hóa giải oán khí này của nhà họ Thịnh các cô có vấn đề một chút nào hay sao?”

— “Nếu như nhà các cô vẫn dùng phương thức này để hóa giải oán khí

thì trình độ tà môn của nhà họ Thịnh các cô cũng có khác gì nhà họ Tân? Nếu như nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, nếu như những chuyện cô đang làm hiện giờ đều là sai trái, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục càng đi càng xa trên con đường này?"

Quý Đường Đường nhìn chằm chằm con người tái nhợt trong gương, theo bản năng đáp một câu: "Tôi đã từng nghĩ đến, Nhạc Phong."

Nhưng Nhạc Phong, anh có nghĩ tới không? Nếu như những lời anh nói là thật, nếu như nhà họ Thịnh căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác, vậy thì tôi hiện giờ, trên tay đã có ba mạng người, tôi đã triệt để, triệt để là một kẻ giết người.

Chương 30

Nhạc Phong quả nhiên đã đặt một bàn tiệc lớn, gà vịt thịt cá, phàm là món gì vợ vét được ở Cổ Thành là bày hết lên bàn, rất có cảm giác sư ít cháo nhiều.

Quý Đường Đường muốn đưa tiền cho Nhạc Phong, anh lại không lấy: “Nghèo trong nhà khá ra đường, cô ở bên ngoài, giữ lại để dùng đi thì hơn.”

Quý Đường Đường không đồng ý: “Nhạc Phong, tôi đủ tiền để dùng.”

Nhạc Phong cười cười: “Cô có thể có được bao nhiêu? Cũng chỉ có một chút cha mẹ cô để lại cho thôi, nếu cô là triệu phú thật thì đã ra vào xe hơi khách sạn năm sao rồi đúng không? Miệng ăn núi lở như cô, chỉ có ra mà không có vào, tiết kiệm được chút nào hay chút ấy đi.”

Anh đã nói vậy, từ chối tiếp lại có vẻ khách khí quá, Quý Đường Đường đành phải cắt tiền đi: “Nghe anh nói như thế tôi đáng thương lắm ấy, cứ như là sắp tới tôi sắp phải đi xin ăn khắp phố vậy.”

Đến giờ cơm tối, Mao Ca bảo Tiểu Mễ và Thạch Đầu đóng cửa khách sạn, mọi người cùng nhau ngồi xung quanh cái bàn, chỉ có Thần Côn ôm một suất cho gia đình ngồi ở một cái bàn nhỏ ở tít xa — xem ra, trải qua đàm phán vượt mọi khó khăn gian khổ, Thần Côn cuối cùng cũng được hưởng phúc lợi ăn suất ăn gia đình, nhưng đồng thời cũng bị Mao Ca trả đũa: chỉ được phép ngồi bàn nhỏ, không cho ngồi vào chỗ.

Nhưng điều này cũng chẳng làm ảnh hưởng đến tâm trạng tươi đẹp của Thần Côn, anh ta dương dương đắc ý vừa bóp sốt cà chua ra vừa cất cao giọng hát: “Cánh gà nướng, tôi thích ăn, tôi thích ăn nha, cánh gà nướng...”

So với sự vui vẻ một mình của anh ta thì bên này tuy nhiều người nhưng không khí lại nặng nề, Nhạc Phong cũng không nhắc đến lý do thực sự mở bàn tiệc rượu này, chỉ nói là vì chuyện của Thập Tam Nhận mà đợt này tất cả mọi người đều chịu không ít khổ cực bỏ không ít sức, mở

tiệc rượu, coi như là khao.

Đây thực sự là một khúc dạo đầu thương cảm, Tiểu Mễ không tìm được đầu tiên, vừa chạm cốc nước mắt đã lăn chã rơi xuống, Thạch Đầu lấy tay dụi mắt, hỏi Mao Ca: “Bà chủ đã mất rồi, khách sạn này chắc cũng không mở nữa đúng không ạ?”

Mao Ca gạt đầu: “Cái nhà này là Nhạn Tử thuê, hợp đồng còn một tháng nữa, sau này anh cũng không ký tiếp hộ cô ấy nữa, Phong Nguyệt này làm đến đây thôi, hai đứa cũng đừng lo, anh và Phong Tử đã bàn rồi, gửi các em thêm mấy tháng tiền lương, các em tuổi còn trẻ, kiểu gì chẳng tìm được nơi để làm.”

Sau đó lại quay đầu nhìn Nhạc Phong: “Đồ của Nhạn Tử bọn anh đã thu dọn rồi, cô ấy chẳng còn ai, chú chọn mấy thứ giữ lại làm kỷ niệm, còn lại, xem Tiểu Mễ với Thạch Đầu có cần hay không.”

Đề tài này càng nói càng khiến người ta khó chịu, Quý Đường Đường chợt nhớ đến khúc Chim bay về rừng trong Hồng Lâu Mộng, trong đó có câu: Như chim khi đã hết môi, Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành.

Không lâu nữa, cái khách sạn tên Phong Nguyệt này sẽ chẳng còn tồn tại, những người đã từng làm ở đây, từng đặt chân đến đây như Nhạc Phong, Mao Ca, và cả mình nữa, còn có tất cả những câu chuyện đã xảy ra ở Phong Nguyệt, sẽ như những hạt cát bị một cơn gió lớn thổi đi, không biết sẽ bị cuốn về đâu.

Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành...

Mao Ca châm rượu cho từng người một: “Chén này kính Nhạn Tử, Nhạn Tử mới chưa đầy ba mươi, đời này chịu khổ thì nhiều, hưởng phúc thì ít, kiếp này tiếc nuối nhất là không gặp được một người đàn ông tốt. Kiếp sau đi đâu thai tử tế, đi đúng đường, tìm một người đàn ông tốt, hai vợ chồng hòa thuận mỹ mãn, nào, cạn.”

Tất cả đều nâng chén, rượu trắng vào miệng đắng chát, Tiểu Mễ bị sặc

đầu tiên, Nhạc Phong nhìn Tiểu Mễ nói một câu: “Con gái uống ít thôi.”

Tiểu Mễ cố chấp lắc đầu: “Chị Nhạn Tử đối xử với em tốt vô cùng, chén rượu này không thể không uống hết.”

Quý Đường Đường ngồi bên cạnh, trầm mặc mím môi nhấp rượu trong chén, đề tài trên bàn rượu chẳng hề liên quan đến cô, cô giống như một kẻ ngoài cuộc đi ngang — nhưng như vậy cũng tốt, không ai ép cô uống rượu, cô lẳng lặng nghe Nhạc Phong và Mao Ca kể chuyện của Thập Tam Nhạn, lần đầu tiên biết được thì ra là khi còn trẻ Thập Tam Nhạn lỡ bước, một mình lên đến phòng khám dờm phá thai, tổn thương đến cơ thể, từ đó không thể sinh con, người nhà không tha thứ cho chị ta, còn trẻ mà chị ta đã bắt đầu lưu lạc, bữa đói bữa no, đã từng vì kế sinh nhai mà đi theo một gã tồi tệ khá nhiều năm, gã đó sau lại bán chị ta cho một lão thủ lĩnh xã hội đen ở Tương Tây, Diêm Lão Thất.

Khi ấy, Nhạc Phong mới quen đám Mao Ca chưa lâu, đi theo Đầu Trọc tự lái xe cùng nhau đến Tương Tây, tối đến đốt lửa nhấm rượu giữa đất hoang, uống xong thì quay về lều, mới phát hiện ra trong lều của mình có một cô gái đang trốn.

Thập Tam Nhạn quỳ xuống trước mặt Nhạc Phong, chảy nước mắt cầu xin anh cứu mình, lúc đó Nhạc Phong cũng chẳng còn cách nào khác, ra ngoài tìm đám Mao Ca bàn bạc, còn chưa bàn xong, Diêm Lão Thất đã dẫn người dắt chó đuổi tới, chẳng mất bao nhiêu công sức đã lôi được Thập Tam Nhạn ra ngoài.

Diêm Lão Thất là một gã cẩn thận, thấy Nhạc Phong là dân nơi khác, sợ bọn họ có lai lịch lớn, chỉ chửi mắng mấy câu rồi quay qua lôi Thập Tam Nhạn ra để xả giận, ngay trước mặt Nhạc Phong, bọn chúng cầm gậy quật vào cánh tay Thập Tam Nhạn, rất mạnh tay, một gậy đập xuống lập tức đánh gãy tay Thập Tam Nhạn.

Thập Tam Nhạn cũng kiên cường, bị đánh gãy tay cũng không khóc chẳng kêu, cắn đến nát cả môi ra, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong,

nắm đấm của Nhạc Phong cứ siết chặt rồi lại siết chặt, rốt cuộc nhin không được, một cước đạp bay Diêm Lão Thất.

Kể đến đây, Mao Ca nhìn Nhạc Phong cười: “Nhạn Tử cũng biết nhìn người thật đấy, sao cô ấy biết chú sẽ mềm lòng nhỉ? Nói thật, lúc ấy cô ấy mà cầu xin anh hay là Đầu Trọc thì chưa chắc bọn anh đã giúp.”

Nhạc Phong kính Mao Ca một chén rượu: “Lúc đó em xúc động, liên lụy đến các anh, Đầu Trọc bị chó cắn một cái mà còn giúp em một mắt một còn với đám người của Diêm Lão Thất kia, có điều sau đó phải đến ba tháng trời không để ý đến em.”

Tiểu Mễ và Thạch Đầu lần đầu tiên được nghe câu chuyện này, hoàn toàn không ngờ tới bà chủ bình thường quyến rũ muôn vẻ mà lại có một câu chuyện cũ chua xót như vậy, Thạch Đầu hỏi Nhạc Phong: “Anh Phong Tử, vậy sau đó thì sao, Diêm Lão Thất không tìm anh gây phiền phức ư?”

Mao Ca cười phá lên: “Sao không tìm, nó đánh Diêm Lão Thất ngay trước mặt thuộc hạ của người ta, còn mang đàn bà của người ta chạy mất, nếu là cậu, cậu có nhin được cơn tức này không? Hơn nữa đều là người lăn lộn bên ngoài, bảy nhờ tám cậy, muốn tìm được Phong Tử rất dễ dàng, Diêm Lão Thất sau đó lại tìm người nhặn cho Phong Tử, hoặc là giao người, hoặc là giao tiền, mở miệng đã đòi năm vạn, sau đó lại có người ở giữa nói giúp, Phong Tử chỉ một vạn, đúng không?”

Nhạc Phong cười nhạt: “Chuyện lâu quá rồi.”

Mao Ca than thở: “Chẳng trách Nhạn Tử lại thích chú, chú đã làm không ít chuyện vì cô ấy.”

Cứ thế vừa uống vừa tán gẫu, Tiểu Mễ có chút say trước, ngay sau đó là Thạch Đầu, mê mê man man nằm sắp xuống bàn ngủ thiếp đi, Mao Ca bắt đầu nói lấp bắp, mắt thấy chỉ kém chút nữa là ngã gục, Thần Côn vẫn ngửa ngáy từ nãy đến giờ, xách chai Coca chạy sang đòi chạm cốc với Quý Đường: “Tiểu Đường Tử, anh có thể phỏng vấn riêng em được không?”

Quý Đường Đường cười: “Anh muốn phỏng gì đây?”

“Chuyện bị ma nhập vào người ấy.” Thần Côn cười cười lấy lòng: “Em là người đầu tiên trải qua, anh đã sớm muốn tìm em phỏng vấn rồi, chẳng qua là không tìm được em thôi, nói với lão Mao tử, anh ta lại mắng anh nhiều chuyện, vất vả lắm mới chờ được anh ta uống say, Tiểu Đường Tử, làm phỏng vấn được không? Anh sẽ viết em vào sách của anh, viết hẳn một chương lớn.”

Quý Đường Đường không nói lời nào, vươn tay cầm lấy một chai rượu trắng đã bật nắp trên bàn, như khiêu khích đặt trước mặt Thần Côn, mặt của Mao Ca đỏ như tôm luộc, nhìn Thần Côn cười hê hê không ngừng.

“Anh anh anh... anh không uống được.” Thần Côn nuốt nước miếng một cái: “Anh một chén đã ngã...”

“Vây tùy anh.” Quý Đường Đường nhún nhún vai: “Vì nghiên cứu học thuật cũng phải trả giá cao một chút chứ, tự anh chọn đi.”

Đối với Thần Côn mà nói, nghiên cứu học thuật vĩnh viễn đứng hàng đầu, anh ta ôm lấy chai rượu ngửi ngửi, trước khi đổ vào bụng còn xác nhận với Quý Đường Đường một lần: “Phỏng vấn chứ?”

Quý Đường Đường cho anh ta một liều thuốc an thần: “Phỏng vấn.”

Thần Côn yên lòng, bèn ngửa đầu ừng ực bắt đầu uống, ừng ực được một nửa, phịch một tiếng đã đổ sầm xuống.

Quý Đường sợ hết hồn: “Một chén đã ngã” chỉ mới được nghe qua, cứ tưởng là cách nói khoa trương, hoàn toàn không ngờ tới lại có người lấy thân ra chứng minh, càng nghĩ càng thấy buồn cười, còn lo Thần Côn đang giả bộ, cúi người đẩy đẩy anh ta: “Này này, say thật à?”

Thần Côn không nhịn được ư ử hai tiếng, còn liếm liếm sốt cà cà chua dính bên mép.

Quý Đường Đường buồn cười, hỏi Nhạc Phong: “Tửu lượng của Thần Côn kém vậy thật à?”

Chờ nửa ngày, không thấy Nhạc Phong trả lời, quay đầu lại nhìn, bất giác sửng sốt.

Không biết từ lúc nào, Nhạc Phong cũng đã say.

Khung cảnh trước đó còn náo nhiệt như vậy mà giờ đã trở nên vắng lặng, Quý Đường Đường ngo ngắc nhìn Nhạc Phong, nghĩ thầm: cuối cùng vẫn là rập dù có dài đến nghìn dặm, cũng không có bữa tiệc nào là không tàn.

* * *

Thật ra Nhạc Phong chưa say hẳn, đầu anh choáng váng, có chút khó chịu nên mới gối tay gục xuống, lúc Quý Đường Đường hỏi anh, anh nghe được nhưng không đáp lại cô ngay, chờ đến khi cơn khó chịu qua đi định mở miệng mới phát hiện xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chợt nhận ra: Đường Đường tưởng là mình say.

Lúc nghĩ như vậy, trong lòng có chút lạc lõng, lại có điểm thoải mái: như thế cũng tốt đúng không? Nếu không phải hai mặt nhìn nhau với cô ấy, biết nói gì đây? Những gì cần dặn dò cũng đã dặn rồi, không nên nói cũng đã nói nhảm rồi. Vậy cứ thế này đi, cô ấy đi rồi, tất cả sẽ kết thúc, cuộc sống sẽ quay lại quỹ đạo trước kia, cánh cửa dẫn đến máu tanh, quỷ quái và những chuyện không thể lý giải kia cũng sẽ hoàn toàn đóng lại trước mặt anh.

Anh nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng lên lầu, một lát sau lại là tiếng đi xuống, âm thanh nặng nề hơn rất nhiều, hẳn là cô ấy đã mang theo hành lý xuống, ngay sau đó, cô dừng lại trước mặt anh, dường như vẫn đang nhìn anh chăm chú.

Nhạc Phong chợt rất hy vọng Quý Đường Đường sẽ phát hiện ra anh đang giả bộ say.

Nhưng cô không hề, cuối cùng, cô chỉ nhẹ giọng nói một câu: "Nhạc Phong, tôi đi đây."

Chẳng qua chỉ là một câu nói rất bình thường, lại khiến cho nước mắt của anh chực trào ra, men rượu cuối cùng cũng dâng lên, huyết Thái Dương giật giật đau nhức, anh nghe thấy tiếng đóng cửa.

Tiếng đóng cửa rất nhẹ, trái tim đột nhiên trống rỗng một khoảng, anh tiếp tục nằm, dường như cứ thế thì có thể thuyết phục được bản thân rằng mình thực sự đã say, đầu óc ngày càng tỉnh táo, có thể phân biệt được rõ ràng hơi thở của từng người, người nặng nề, người êm ái.

Nhưng không có cô ấy, cô ấy đã bước ra khỏi thế giới của họ.

Nhận ra được điều này, trong lòng ngọt ngào vô cùng khó chịu, Nhạc Phong chống bàn ngẩng đầu lên, thấy mấy cái chai còn sót rượu trên bàn, không chút nghĩ ngợi cầm một chai lên đổ vào chén, một chai không đủ đây, lại lấy thêm một chai khác.

Mao Ca gọi anh từ phía đối diện: “Này.”

Nhạc Phong sợ hết hồn, anh ngẩn ra nhìn Mao Ca một lúc, chợt nổi cáu: “Anh giả vờ say à!”

Mao Ca rất bình tĩnh: “Không phải chú cũng thế hay sao.”

Nhạc Phong bị anh ta làm cho ghen lời, oán giận nhìn anh ta một lúc, đột nhiên cảm thấy người trước mặt đáng ghét vô cùng, anh đẩy chai rượu trước mặt ra: “Lười phải nói với anh, em đi ngủ đây.”

Vừa nói vừa đứng dậy bỏ đi, Mao Ca gọi anh từ phía sau: “Này, Phong Tử.”

Ngọn lửa trong lòng Nhạc Phong lại phừng phừng, muốn mượn cơ bốc ra ngoài: “Con em anh, lại sao nữa hả?”

“Chú không nở thật thì đi tiễn cô ấy đi, dù sao sau này cũng không gặp được nữa, tiễn một lúc cũng chẳng làm sao. Anh cũng chẳng biết cô bé này rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng mà thoát nhìn, cái kiểu sống trôi nổi khắp nơi này của con bé chắc sẽ còn tiếp tục lâu dài — đã trể thế này rồi, đoạn đường ra trạm xe, cũng đừng để cô ấy phải đi một mình.”

Lồng ngực Nhạc Phong phập phồng kịch liệt, nhả ra mấy chữ qua kẽ răng: "Ông đây chẳng không nở gì hết!"

Mao Ca không để ý đến anh, đứng dậy dọn dẹp đồng lộn xộn trên bàn, giữa tiếng chén đĩa va chạm, chậm rì rì nói một câu: "Cũng đâu phải đánh cược với ai, có nở hay không, tự chú biết, nếu không có duyên tiếc gì thì lên lầu ngủ đi, cái gì."

* * *

Quý Đường Đường vốn định đi thẳng đến trạm xe, nhưng bất tri bất giác lại bước đến cửa Hạ Thành.

Còn chưa đến nửa đêm, đúng là thời điểm làm ăn tốt nhất của quán bar, đèn đuốc sáng trưng, bóng người đông đưa, có tiếng nhạc chậm rãi bay ra, là bản nhạc nền bộ phim điện ảnh Proof of the men của Nhật Bản, khúc ca Mũ rơm.

Một khúc nhạc buồn bã, có rất nhiều vị khách trầm mặc thẩn thức, nhưng lại không chút trở ngại đến những người khác mua say cuồng hoan, sự bi thương của bạn, trong cái nhìn của một số người khác, đơn giản chỉ như bụi bặm vụn vặt.

Diệp Liên Thành ngồi tựa vào bên cửa sổ, bên cạnh kê sát một cô gái trẻ tuổi có gương mặt xinh xắn.

Ánh mắt của Quý Đường Đường rơi vào hai cánh tay đang giao nhau của họ, kỳ lạ là, tâm trạng không hề có chút nhấp nhô nào, tựa như một ao nước tĩnh lặng trong suốt.

Cô cúi đầu châm một điếu thuốc, ngồi xuống ngay trong bóng tối phía con đường đối diện, nhìn Diệp Liên Thành ở bên kia, tựa như nhìn những thước phim câm trong khung hình chiếu.

Quý Đường Đường thành thạo nhả ra từng vòng khói, có vài lần, cố ý để cho gương mặt của Diệp Liên Thành lồng vào trong vòng khói, vòng khói lớn dần rồi mơ hồ tản ra, giống như cuốn theo những ký ức mơ hồ cuối

cùng, có thể gặp được Diệp Liên Thành ở Cổ Thành, chung quy, cô vẫn thấy cảm kích trong lòng.

Cho mình thêm thời gian một điều thuốc, nhìn anh, suy nghĩ về chuyện lúc trước, sau đó sẽ ra đi.

Hút được một nửa điều thuốc, bên kia chợt dấy lên cái vĩa, Diệp Liên Thành tức giận hất đổ cái khay cô bé kia vừa mới bê tới, cũng không biết đã hất thứ gì, cô bé kia đứng trước mặt Diệp Liên Thành một lúc lâu, bỗng quay người lại rồi bỏ đi.

Quý Đường Đường nhìn có chút sững sờ, điều thuốc đã cháy thành tro một đoạn mà vẫn chưa phát hiện ra.

Chỉ chốc lát sau, cô bé kia bước ra từ Hạ Thành, vươn tay quệt lên mắt, dường như là đang lau nước mắt, được một lúc, hình như là có tiếng chuông di động, cô ta vừa nghe vừa bước đến chỗ yên tĩnh bên này.

Bước đến gần mới nhận ra có người ngồi trên đất, bên cạnh còn có một chiếc ba lô lớn, hẳn là đến du lịch, cô bé kia nhìn cô một cái, hơi quay người sang chỗ khác, nói vào di động.

Quý Đường Đường nghe thấy giọng nói cô ta có chút ghen ghen: “Không sao, không sao hết, mình không khóc. Thật, hai ngày nữa sẽ về trường, thầy hướng dẫn có hỏi thì nói khó giúp mình một chút nhé.”

Cũng không biết đầu kia nói gì, cô ta có chút ấp a ấp úng: “Tâm trạng của A Thành không được tốt, hôm qua Cổ Thành xảy ra chút chuyện, nghe nói là án mạng, mình đến từ trưa, Tử Hoa nói A Thành vẫn không ăn gì cả... Mình còn tưởng mình khuyên thì anh ấy nhất định sẽ ăn... Không sao, trong lòng hơi khó chịu chút thôi, không việc gì đâu...’

“Mình không nhìn anh ấy đâu mà... Mình biết, nhưng mà mình thích anh ấy, đúng vậy đúng vậy, mình biết cậu là chị em tốt, lo cho mình, nhưng giờ mình chỉ... không khống chế được.”

Khóe miệng Quý Đường Đường lộ ra một nụ cười.

Một cảnh tượng hạnh phúc mà quen thuộc đến cỡ nào, cô bé này chắc cũng là sinh viên đại học, đằng sau còn một đám chị em cùng phòng bày mưu tính kế cho cô ấy, cô ấy thích một người đàn ông không bình thường, có người khích lệ cô ấy dũng cảm theo đuổi, có người lại tạt nước lạnh bảo cô ấy nhanh chóng quay đầu lại...

Rất giống với trước kia, lúc ấy, khi Diệp Liên Thành mới bắt đầu theo đuổi cô, đám chị em cùng phòng đã nói sao nhỉ?

"Tiểu Hạ, nhất định phải tóm được đấy, vừa đẹp trai lại có tiền, sau này mình muốn làm phù dâu của cậu!"

"Tiểu Hạ, những tên đẹp trai đều lãng nhãng cả, mình cảm thấy bên ngoài không quan trọng, quan trọng là bên trong, phải đảm bảo, đáng tin. Cậu xem mỹ nữ có bao giờ ở bên trai đẹp đâu, Tiểu Hạ của mình là mỹ nữ đúng không, tương lai chắc là không hợp với trai đẹp đâu, không hợp với Diệp Liên Thành, không hợp..."

...

Cô bé kia gọi điện thoại xong, hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng, đang định quay về, Quý Đường Đường lại gọi cô ta: "Này, cô bé, cô lại đây."

Cô bé kia sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường, thấy ngón tay cô còn đang kẹp điếu thuốc, trong lòng đã nảy sinh ba phần cảnh giác, Quý Đường Đường cười cười: "Có chuyện gì vậy?"

"Liên quan gì đến chị?"

Quý Đường Đường cũng chẳng tức giận, cô nhìn Diệp Liên Thành qua khung cửa sổ: "Cãi nhau hả, vì chuyện gì, chưa biết chừng tôi có thể giúp được cô đấy."

Cô bé kia nhìn theo tầm mắt của cô, rõ ràng sửng sốt một chút, lúc mở miệng lần nữa, trong giọng nói đã có thêm mấy phần do dự: "Chị... biết A Thành?"

"Rất thân, có điều, đã là chuyện quá khứ rồi." Quý Đường Đường búng

tàn thuốc: “Có muốn nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Chưa biết chừng, tôi có thể chỉ điểm cho cô đấy.”

Cô bé kia vẫn còn do dự không nói câu nào, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt thấp thỏm quan sát cô, Quý Đường Đường cũng chẳng vội, cô rất kiên nhẫn hút xong một điếu thuốc, dụi tắt tàn thuốc trên bậc thang, lưu lại một vòng tròn màu đen, cúi đầu thổi một cái đã mờ nhạt đi rất nhiều.

“Cũng... cũng không có gì.” Cô bé kia rốt cục cũng lên tiếng: “Chỉ là... xảy ra vài chuyện, A Thành cứ không ăn gì, tôi sợ anh ấy đói quá có hại cho thân thể nên ép anh ấy ăn, anh ấy mới nổi giận...”

“À...” Quý Đường Đường à một tiếng: “Vậy thì thật không biết điều, trên đời này có biết bao nhiêu người không lấp đầy bụng nổi, mang đồ cho anh ta ăn mà lại còn nổi giận.”

“Không phải không phải, là do tâm trạng của anh ấy không tốt.” Cô bé kia vội vàng biện minh cho Diệp Liên Thành: “Anh ấy đã buồn lắm rồi, tôi còn đứng bên cạnh lải nhải...”

Quý Đường Đường đầy hứng thú quan sát cô bé: “Quan hệ của cô với anh ấy là thế nào? Cô là bạn gái anh ấy à?”

Cô bé kia lập tức cuống cuống đến đỏ cả mặt: “Không phải thế... coi như là bạn bè đi, tôi không phải là cái kiểu... bạn gái đó của anh ấy.”

Quý Đường Đường ồ một tiếng: “Hiểu rồi.”

Cô bé kia lúng túng, không biết nên nói gì, dừng một chút rồi định đi, Quý Đường Đường lại lên tiếng: “Cô muốn cho anh ấy ăn gì đó đúng không, vậy cô phải mang thứ gì anh ấy thích ăn đến chứ.”

Cô bé kia gật đầu: “Đều là đồ anh ấy thích ăn mà, thịt bò bít tết, cá sốt cà chua, còn cả Cappuccino nữa.”

Quý Đường Đường cười rộ lên: “Ý của tôi là, cũng có thể thử một vài thứ anh ấy thích ăn từ trước kia ấy.”

Cô bảo cô bé kia trông túi giúp, còn mình thì đi đến cái tiệm nhỏ ở đầu

đường, lúc về, tay đã có một túi toàn hạt dưa.

Cô bé kia mở to hai mắt: “A Thành thích ăn hạt dưa?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, cô ngồi xuống bậc thang, lục khăn giấy trong ba lô ra, rút hai tờ sạch sẽ lót trên đất, xé miệng túi ra, đổ một đống lên tay, bắt đầu bóc hạt dưa, những hạt đã được bóc xong đặt chung ở một chỗ, vỏ hạt thì để bên tờ giấy còn lại, cô bé kia không nhịn được lại hỏi cô: “Anh ấy thích ăn hạt dưa bóc rồi ư?”

Quý Đường Đường ừ một tiếng: “Ngồi xuống bóc cùng tôi đi.”

Hơn nửa đêm, cùng một cô gái không rõ lai lịch cùng nhau ngồi bóc hạt dưa...

Cô bé kia nghĩ kiểu gì cũng thấy quái dị, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không cần đâu, tôi về trước đây.”

Quý Đường Đường chẳng buồn nhìn cô ta: “Tùy cô thôi, cô về, anh ấy cũng vẫn chẳng ăn gì như thường.”

Cô bé kia không lên tiếng, một lát sau, cô ta dè dặt ngồi xuống bên cạnh Quý Đường Đường, cũng đổ một vốc hạt dưa từ trong túi ra tay.

Quý Đường Đường rất chăm chú bóc hạt dưa, ngón trỏ và ngón cái nhanh chóng nhấn phát đau, có lúc lực ngón tay bóc không ra, đành phải đặt lên răng cắn dập trước một cái.

Diệp Liên Thành có thích ăn hạt dưa hay không thì cô không biết, nhưng bản thân cô thật sự rất thích ăn hạt dưa, cũng thật sự rất ghét bóc hạt dưa.

Lúc đó, toàn là Diệp Liên Thành bóc cho cô, bóc mãi bóc mãi rồi tố khổ với cô: “Đau tay quá, này, Tiểu Hạ, mua loại bóc sẵn từng túi không được à, cũng có đắt hơn là bao đâu.”

“Loại đấy ăn không ngon mà.” cô đáng thương nhìn Diệp Liên Thành: “Em chỉ thích ăn loại này thôi, làm bạn trai người ta thì phải biết chịu đựng, em sẽ theo dõi anh đấy.”

Diệp Liên Thành lệ rơi đầy mặt.

Anh bóc được một lúc, lại hỏi cô: “Tiểu Hạ, không phải là em sẽ thích ăn hạt dưa cả đời này đấy chứ, vậy vỏ hạt anh bóc cho em không phải sẽ chất thành một ngọn núi Phú Sĩ hay sao?”

Cô suy nghĩ một chút, nở một nụ cười ranh mãnh: “Vậy à~”

Diệp Liên Thành cảm thán: “Thời buổi này, kiếm vợ thật là khó, em xem, cần bao nhiêu kỹ năng.”

Cô cho anh một cái bánh vẽ lớn: “Kiên trì đi! Lần sau em bóc cho anh ăn.”

Diệp Liên Thành cười ngất: “Thôi đi cô, câu này cô đã nói tám trăm lần rồi...”

Quý Đường Đường bật cười, lúc trước cho Diệp Liên Thành ăn bánh vẽ, giờ cuối cùng cũng thành thật rồi, là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng đi, trong trí nhớ, hình như là từ sau khi gặp Diệp Liên Thành cô mới bắt đầu thích ăn hạt dưa, sau khi đi rồi thì chẳng ăn nữa — thói quen này, rốt cuộc là vì cô, hay là bởi vì Diệp Liên Thành mà có?

...

Cô bé kia cầm một bọc hạt dưa đã được bóc xong, bản thân cũng cảm thấy buồn cười: “Trông ngớ ngẩn quá.”

Quý Đường Đường dặn dò cô ta: “Cứ bảo là cô tự nghĩ ra nhé, đừng nói là được tôi chỉ.”

Cô bé kia cười cười: “Tôi biết rồi.”

Được một lúc cô ta thần bí ghé sát vào Quý Đường Đường: “Thực ra thì, tôi đoán, chị chắc là cô bạn gái trước nào đó của anh ấy đúng không?”

Quý Đường Đường gật đầu: “Bị cô đoán trúng rồi.”

Cô bé kia thoáng buồn: “Tôi cảm thấy chị rất tốt, như chị mà còn không lâu dài được với anh ấy, aiz...”

Cô ta đi về phía Hạ Thành, lúc gần đến nơi, bước chân lại trở nên nhẹ

nhàng, đến cùng thì vẫn là một cô gái trẻ, cho dù có cảm giác thất bại thì cũng có thể nhanh chóng lấy dũng khí, tiếp tục tin tưởng.

Trong khung hình đó, cô nhìn thấy Diệp Liên Thành mở bọc giấy kia ra.

Nước mắt không hề báo trước bất chợt tràn mi mà ra, Quý Đường Đường lấy tay lau nước mắt, nhẹ giọng nói một câu: "A Thành, em đi đây."

* * *

Lúc đến trạm xe đã là ba giờ sáng, ở đây không có xe chạy ca đêm, cả trạm xe tối om om, tựa như một con vật khổng lồ đang nằm phục trong bóng tối, ông bác gác cửa ngáp dài không cho cô vào: "Xe đi Côn Minh sớm nhất là năm giờ rưỡi, ít nhất năm giờ trạm xe mới mở cửa, đến lúc đó cô hãy quay lại..."

Quý Đường Đường rất kiên nhẫn cầu xin ông ta: "Bác à, bác xem đã quá nửa đêm rồi, cháu cũng chẳng có nơi nào để đi hết, bác mở cửa cho cháu vào đi, cháu ngủ tạm một lúc ở bên trong là trời sáng ngay ấy mà, sẽ không trái với quy định để bác khó xử đâu."

Nói đến đây, chính bản thân cô cũng kinh ngạc trước tư thái cúi mình nhân nhượng của mình, dường như phiêu bạt lâu trên đường, càng ngày càng quen với chuyện mỉm cười mà lấy lòng, càng ngày càng không để ý đến sự cứng rắn hay ý thế bức người của kẻ khác, cứng chọi cứng thì có ích lợi gì đây, cúi đầu gập mình, cong gối đúng chỗ, có thể dễ dàng được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Ông bác kia nhìn cô một lúc, tựa hồ như rất hưởng thụ với việc một cô gái thành phố xinh đẹp kiểu này lại nhỏ nhẹ nài nỉ với một ông già giữ cửa như ông ta, suy nghĩ một chút mới lách cách lấy chùm chìa khóa ra: "Vậy cô vào đại sảnh mà ngủ đi, năm giờ mới có thể cho người vào trong."

Đại sảnh tối đen, ông bác kia giúp cô bật một chiếc đèn tường nhỏ lên, điện áp không ổn định, ánh đèn màu vàng u ám lúc tắt lúc lóe, chỉ có thể chiếu sáng hàng ghế gần đó, Quý Đường Đường cảm ơn ông ta, tự mình lấy

túi ngủ được gói cẩn thận trong ba lô ra, tạm làm gối đầu, ngả ra ghế nằm luôn xuống, ông bác kia nhìn cô kỳ quái một cái rồi đi ra ngoài, lúc đóng cửa, Quý Đường Đường nghe thấy ông ta thấp giọng lẩm bẩm: “Ngủ như dân công...”

Quý Đường Đường thiếu chút nữa bật cười, cô nhắm mắt lại nghĩ: dân công cũng được, phú hào cũng thế, ngủ rồi thì bên dưới cũng chỉ cần một chỗ để nằm, có thể ngủ được an ổn, đã là sung sướng rồi.

* * *

Nhạc Phong đến trạm xe còn sớm hơn cả Quý Đường Đường, ông bác trông cửa vô cùng bất mãn với việc bị anh quấy rầy mộng đẹp, chỉ đẩy khung cửa kính ra một khe nhỏ, rất hung dữ quát anh: “Năm giờ! Năm giờ mới mở cửa!”

Nhạc Phong đành phải tức giận rời đi, trên đường đi càng nghĩ càng thấy kỳ quái: cô bé này không đến trạm xe thì đi đâu chứ? Nửa đêm nửa hôm đi dạo trong Cổ Thành? Đi tìm Diệp Liên Thành? Hay là đến cái nhà tồi tàn kia ở trên núi?

Tóm lại là anh không tìm được, mắt thấy trời sắp sáng, trong lòng rất cuộc bắt đầu sốt ruột, có thể là đi khác đường chẳng, vậy thì vẫn nên đến trạm xe ngồi canh có vẻ ổn.

Một lần nữa chạy đến trạm xe, năm giờ mười phút, trạm xe đã mở cửa, vài hàng quán bắt đầu lục tục mở hàng, vài người đến bắt xe sớm đứng trước hàng quán chỉ chờ: “Lấy một trà trứng... hai bánh quẩy... có bánh bao không? Có nhân thịt không?”

Nhạc Phong bước thẳng vào đại sảnh, liếc mắt đã thấy Quý Đường Đường đang nằm ngủ, trong đại sảnh còn lác đác khoảng mười người, đều đang gà gật.

Tìm khắp cả đêm, đến lúc tìm được lại không cất bước nổi, Nhạc Phong đột nhiên cảm thấy chạy đến tiền cũng là một hành vi rất ngu xuẩn, anh

do dự rồi cuộc có nên đến hay không, đúng vào lúc này, Quý Đường Đường đột nhiên vụt một cái ngồi bật dậy.

Không hề khoa trương, vụt một cái, tựa như đèn flash của máy ảnh đột nhiên chớp lên, Nhạc Phong không lường trước được, sợ đến nỗi tim đập thót lên, anh thấy Quý Đường Đường chờ đợi một lúc, ngay sau đó liền đứng dậy, hốt hoảng chỉnh trang đầu tóc, phúi phúi vỗ vỗ cái gì đó từ trên người xuống, cuối cùng còn ngồi xuống, cởi giày ra, dốc miệng giày xuống dưới đập đập.

Nhạc Phong mờ mịt, cô ấy đây là đang... làm gì?

Quý Đường Đường đứng tại chỗ một lúc, giống như phát hiện ra chuyện gì, vội vàng nhét túi ngủ vào trong ba lô, xốc lên rồi chạy đến bên cạnh bảng thông báo trong trạm xe.

Ở đó có dán một tấm bản đồ của tỉnh Vân Nam và một tấm bản đồ Trung Quốc, Nhạc Phong lại gần một chút, thấy cô vươn tay, di chuyển trên vị trí Tây Bắc trên bản đồ ước lượng, cuối cùng dừng lại ở một phương vị.

Cách xa nên nhìn không rõ lắm, Nhạc Phong nhớ đại khái vị trí lại.

Đúng vào lúc này, cửa vào trạm mở ra, có một người phụ nữ cầm một chiếc loa to kêu: "Côn Minh Côn Minh, tuyến xe sớm đi Côn Minh, có vé thì lên xe, không có thì lên xe trước mua vé bổ sung sau, bảo đảm có chỗ, bảo đảm có chỗ..."

Phần lớn số người trong đại sảnh đều đang chờ để bắt tuyến xe này, nghe vậy liền xách hành lý chạy về phía cửa vào, bên ngoài còn có người mới uống được nửa cốc sữa đậu nành ăn được nửa bát cháo loãng đã xách túi chạy vào trong, so với họ, Quý Đường Đường tương đối lảng lảng, đến khi cửa vào đã sắp không còn ai, cô mới đeo ba lô tiến vào, đi hai bước còn như có gì suy tư quay đầu lại nhìn sang bản đồ, cũng không biết là đến lần quay đầu thứ mấy, bỗng nhìn thấy Nhạc Phong.

Quý Đường Đường sững sốt một chút, sau đó theo bản năng vươn tay

vẫy vẫy Nhạc Phong, Nhạc Phong cũng vẫy tay với cô, đang định tiến lên, người phụ nữ cầm loa kia lại nóng nảy: “Này, cô gái, cô có đi không nào, chậm trễ là không có chỗ ngồi đâu.”

Câu này lập tức ghim Nhạc Phong tại chỗ, Quý Đường Đường cười cười với anh, nói một câu.

Nhìn khẩu hình, dường như muốn nói: “Đừng tiến.”

Đại sảnh lập tức trở nên vắng lặng, chỉ còn lại người công nhân vệ sinh đang gấp dài xách chổi bắt đầu làm việc, Nhạc Phong trầm mặc một chút, bước tới bên cạnh tấm bản đồ kia, theo vị trí vừa mới ghi nhớ khi nãy, vươn tay ra so.

Đại khái là ở Cam Túc miền Bắc, gần với Tân Cương, rất nhiều những địa danh quen thuộc, Gia Dục Quan, Tửu Tuyền, An Tây, Đôn Hoàng, Nhạc Phong khẽ thở dài, anh đã đi qua vùng Lũng Bắc mấy lần, một vùng sa mạc rộng lớn, vị trí nhìn chỉ dài bằng một tắc trên bản đồ, trên thực tế lại rộng lớn vô bờ, giờ là mùa đông, nhiệt độ ở đó thấp nhất phải hai mươi độ âm đi.

Xem ra, sau khi đến Côn Minh, Quý Đường Đường sẽ đi về hướng Bắc, nếu không vừa nãy cô ấy đã nhìn bản đồ tỉnh Vân Nam chứ không phải là bản đồ Trung Quốc.

Có điều, Lũng Bắc rất lớn, cụ thể, cô ấy sẽ đến thành phố nào đây?

Nhạc Phong đứng một lúc, chợt nhớ tới điều gì, vừa quay đầu đã thấy nhân viên vệ sinh sắp quét dọn đến chỗ Quý Đường Đường vừa mới ngồi, vội vàng chạy lại: “Đừng quét vội!”

Trong ánh mắt khó hiểu của nhân viên vệ sinh, Nhạc Phong từ từ ngồi xổm xuống.

Trên đất phủ một tầng cát dày mỏng không đều, hạt cát hơi thô, đích xác là kiểu ở sa mạc, liên tưởng đến việc cô vừa mới phúi phúi người, chẳng lẽ là phúi những hạt cát này? Những nơi khác vẫn sạch sẽ, chỉ có

chỗ cô ấy ngồi là có cát, không phải bị dính vào trước khi ngủ, thoát nhìn, giống như là trong lúc ngủ, cô ấy đã đi đến nơi nào đó — điều này đương nhiên là không thể tưởng tượng nổi, nhưng những chuyện từng xảy ra với cô ấy không phải cũng khiến người ta khó hiểu hay sao?

Nhân viên vệ sinh không nhịn được đập đập cái chổi xuống đất: “Này này, có để cho người ta quét hay không?”

Nhạc Phong nói một câu ‘Xin lỗi’ rồi lại quay lại vị trí trước tấm bản đồ, sau khi suy nghĩ một lúc, xác định được một nơi.

Đôn Hoàng.

Lũng Bắc đương nhiên có địa hình sa mạc, nhưng nói đến địa hình gò cát sa mạc điển hình thì Đôn Hoàng đã chiếm mất hai nơi, một là núi Minh Sa ở nội thành, đó là thắng cảnh du lịch nổi tiếng, được bảo quản lý tương đối hoàn thiện, liên tưởng đến những nơi Quý Đường Đường thường tới, hình như nơi còn lại có khả năng nhiều hơn.

Trên bản đồ không có đánh dấu địa danh này.

Cách Ngọc Môn Quan về hướng Tây 75 cây số, địa mạo Ya Dan* trải rộng, diện tích chừng 400km vuông, Bắc bộ thẳng xuống Lop Nur Tân Cương, bên trong có vô số những mỏm đá bị gió cát đục khoét, nghe nói ban đêm khi gió lớn thổi qua sẽ phát ra những tiếng kêu quái dị khiến người ta rợn cả tóc gáy, dân bản xứ gọi là: Thành phố Ma quỷ Ya Dan.

Chuong Gió

Vĩ Ngư

Quyển 3

VĨ NGƯ

QUYỂN 3

Phi Tiên

LynnNgucy dịch

SACHMOI.NET

Thể loại: Kinh Dịch & Ngôn Tình

Chương 1

Lúc sáng sớm, Nhạc Phong có tỉnh lại một lần, bị chuông báo thức của di động đánh thức, anh nhắm mắt lại vươn tay ấn tắt, chồm chiếc chăn lông ngỗng lên đầu mơ mơ màng màng, tiếp tục ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, lại bị một tiếng kêu lúc dài lúc ngắn dưới lầu đánh thức, người kia vừa gọi còn vừa gõ lên hàng rào sắt ngoài cổng biệt thự: “Phong Tử! Phong Tử!”

Nhạc Phong nhận ra đó là giọng của Da Đen, nhận mệnh than thở, sau đó lờ mờ bước đến bên cạnh khung cửa sổ sắt đất, kéo rèm lên.

Ánh mặt trời đẹp đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi, ánh sáng đột nhiên tiến vào khiến anh chói mắt không mở ra nổi, anh đẩy cánh cửa sổ ra một khe hẹp, trong giọng nói có sự mất kiên nhẫn rõ ràng: “Gọi cái gì mà gọi hả!”

“Phong Tử, là ông thật à!” Da Đen mừng rỡ: “Sáng tôi đi qua, thấy xe ông đỗ dưới lầu, đang nhủ không biết có phải ông đã về rồi không, về thật mới hay, sao không báo cho anh em một tiếng, để anh em đón gió tẩy trần cho ông chứ, Phong Tử, mở cửa đi.”

Xem ra kiểu này đừng mong mà ngủ được, Nhạc Phong đưa tay day day chân mày, mặc áo ngủ vào, xuống lầu mở cửa cho Da Đen.

Da Đen hưng phấn vô cùng, kể từ lúc vào cửa miệng chưa từng ngậm lại: “Dưỡng thương ra cái dạng này à? Mấy ngày trước các anh em tụ hội còn nhắc đến ông đấy, tên Cửu Điều đệ tiện kia còn nói ông sắp chết vì tình, tôi nhủ thâm còn lâu, thiên hạ mỹ nữ nhiều vô kể, Phong Tử làm sao có thể treo cổ trên một cành cây được, đúng không?”

“Nhặng xì như ruồi ấy, lái xe cả đêm, mệt chết đi được, nói ít đi được không. Pha cho gia cốc trà.”

Da Đen ừ một tiếng, quen cửa quen nẻo bước đến cạnh tủ, mở cửa lấy ra

một lớn đựng đầy trà túi lẩn lộn, vừa lựa lựa nhạt nhạt vừa si và Nhạc Phong: “Phong Tử, nói sao thì nói cũng đang ở biệt thự, đẳng cấp sống của ông có thể cao lên một bậc nữa được không? Thứ đồ chơi như trà túi này...”

Nhạc Phong ngả người nằm xuống sô pha, đầu gác trên thành sô pha ngửa mặt nhìn cái đèn chùm to đùng treo trên trần nhà: “Gia không biết uống trà, trà túi với Đại Hồng Bảo, uống vào cũng như nhau cả.”

Da Đen ra bình nước lấy nước: “Còn tưởng ông sẽ ở lại Cổ Thành lâu cơ đấy, nhưng về cũng tốt, sắp qua năm mới rồi, mấy ngày nay tụ tập nhiều lắm, Cửu Điều ngày nào cũng nhắc đến ông. Chỗ con bé Khiết Du, một mình giúp ông quản lý hai quán bar, bận đến không thể bận hơn... À, đúng rồi, Khiết Du có bạn trai rồi đấy, ông biết chưa?”

Nhạc Phong ngoài ý muốn ngẩng đầu lên: “Chuyện bao giờ?”

“Cũng mới đây thôi, lúc ông đi còn chưa có động tĩnh gì cả.” Da Đen gãi gãi đầu: “Con bé này thật là, đã canh ông bao nhiêu năm như vậy rồi, vất vả lắm mới canh được bà chánh cung Miêu Miêu kia lui xuống, cố chờ thêm một chút, có phải là tu thành chính quả được với ông rồi không? Để xây ngàn dặm lại bị phá trong chốc lát, thế mà lại đi chạy theo người khác.”

Nhạc Phong cười mắng anh ta: “Miệng chó không mọc được ra ngà voi, Khiết Du là em gái nuôi của tôi, cũng là đối tác làm ăn của tôi, ông đừng có chuyện gì cũng lòi sang quan hệ nam nữ được không. Bạn trai của Khiết Du lai lịch thế nào, tìm người tra một chút, Khiết Du nhà chúng ta là một cô gái tốt, đừng để người ta lừa.”

Bụng rỗng uống trà, càng uống càng đói, Nhạc Phong định thu dọn ra ngoài ăn bữa trưa cùng Da Đen, ở trong thành phố lái xe việt dã không tiện, Da Đen lái xe của mình tới, sáng bong sáng bóng, mới toanh, Nhạc Phong vỗ vỗ đầu xe: “Lại đổi sang Lexus, ôi con nhà ông nháy cóc cũng nhanh thật đấy.”

Da Đen cười cười: “Năm mới cảnh mới mà, tích cóp tiền hai ba năm, bán chiếc cũ mới đổi chiếc mới, đúng rồi, phòng trà của Đại Trí mới tân trang

lại đấy, giờ cứ gọi là vô cùng khí khái, đến đó ăn, thế nào?”

Nhạc Phong gật đầu: “Ông sắp xếp đi.”

Da Đen lái xe, Nhạc Phong ngồi ghế phụ, nhìn ra được Da Đen rất thích chiếc xe mới này, lái rất cẩn thận, không lạng lách cái kiểu không va phải hai người bán hàng rong thì tuyệt đối không bỏ qua như hồi trước.

Da Đen, Đại Chí, còn có cả Cửu Điều, cùng với một vài người chưa xuất hiện là đám bạn bè có giao tình vô cùng thân thiết với Nhạc Phong trong thành phố này, tất cả đều không có xuất thân là người giàu có, mới đầu cũng bị người ta kêu đến hết đi, cũng chịu khổ mấy năm trời, sau này lại tự mình mày mò làm lấy, mạng lưới quan hệ dần dần mở rộng, cửa hàng cửa tiệm được mở từng cái một, cuộc sống ngày càng ổn định, mặc dù không tính là đại phú đại quý nhưng so với quá khứ cũng coi như cách biệt một trời một vực.

Xe rẽ vào tuyến đường chính, dòng người tăng dần, cảnh tượng thành phố quen thuộc lần lượt đập vào tầm mắt, quảng trường thành phố, trung tâm thương mại Thái Bình Dương, siêu thị máy tính, nhà hàng hải sản, những cô gái ăn mặc thời thượng trên đường, khoác những chiếc túi hàng hiệu lúu rú, Nhạc Phong có chút thất thần, Da Đen liếc anh một cái, làm bộ như lơ đãng mở miệng: “Sao hả, thấy cảnh sinh tình, nhớ đến Miêu Miêu nhà ông hả?”

Nhạc Phong không lên tiếng, Da Đen lại tự lẩm bẩm tiếp: “Anh em cũng giúp ông hỏi thăm rồi, hôn sự của Tần Miêu đã định vào mồng năm đầu tháng, địa điểm là khách sạn Thủy Tinh Cung, thiệp mời đã gửi đến quán rượu của ông rồi, Khiết Du nhận, chờ ông mở đấy. Chồng tương lai của cô ta tên gì quên rồi, chỉ biết cha anh ta là Bí thư Ủy ban Chính trị và Pháp luật, tính ra cũng môn đăng hộ đối với nhà họ Tần, thằng ranh đó trước có bạn gái, nghe nói còn mang thai, vừa mới xác định chuyện với nhà họ Tần xong là lập tức chia tay phui sạch, lấy năm mươi vạn đưa cho cô bạn gái kia để người ta đi, mẹ kiếp, đúng là ngoan tuyệt.”

Nhạc Phong thấp giọng chửi một tiếng: “Khốn nạn.”

Da Đen chuyển tay lái rẽ sang khúc ngoặt: “Ông định thế nào đây, tôi và đám Cửu Điều trước còn nghĩ, Miêu Miêu không phải là gia đình không đồng ý hay sao, hay là bảo cô ấy bỏ trốn với ông, đường đi anh em sẽ sắp xếp, đảm bảo lão già nhà họ Tần kia có tìm khắp nơi cũng không thấy, được hai năm sinh một đứa con ra, gạo sống nấu thành cơm chín, không đồng ý cũng phải đồng ý, ông thấy thế nào?”

Nhạc Phong chẳng có chút tinh thần: “Đừng nói nhảm.”

“Thật không thể văn hồi?” Da Đen có chút tiếc hận: “Miêu Miêu xinh thế cơ mà, ông nói coi, ông cũng thật là, trước kia đồng ý đến chỗ cha cô ấy sắp xếp đi làm chẳng phải đã xong rồi không? Kiểu gì thì cũng phải cười cho xong rồi hăng nói chứ?”

“Ngây thơ.”

“Tôi làm sao mà ngây thơ?” Da Đen không phục.

“Ông thực sự cảm thấy tôi đồng ý đi làm ở cơ quan thì nhà họ Tần sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này?” Nhạc Phong nhìn sợi dây treo Quan Âm cát tường trong xe: “Đó chỉ là cái cớ thôi, Miêu Miêu có bối cảnh thế nào? Nhà tôi xảy ra chuyện đó, chỉ cần là người hơi lớn tuổi một chút trong thành phố này đều biết cả, nếu thật sự kết thông gia với nhà họ Tần thì sẽ có bao nhiêu người bàn tán về vụ việc kia? Một người ưa thể diện như Tần Thủ Nghiệp có thể chịu được bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng hay sao? Trừ bối cảnh gia đình ra, còn cả bạn bè nữa, tôi không có ý chê bai các ông, nhưng đám người cao cao tại thượng như bọn họ, coi chúng ta đều là lưu manh côn đồ, thực sự có thể hạ mình chấp nhận cuộc hôn nhân này? Ông quá hồn nhiên rồi.”

Da Đen trầm mặc hai giây: “Phong Tử, là ông tự mình suy nghĩ nhiều quá chăng?”

“Không suy nghĩ gì hết, Tần Thủ Nghiệp nói vậy.”

Da Đen chột phanh lại, bánh xe phát ra tiếng ma sát chói tai, Nhạc Phong bị dây an toàn siết cho một cái, ngực đau gần chết: “Ông làm gì vậy!”

“Tần Thủ Nghiệp nói?! Ông ta nói ngay trước mặt ông?”

Nhạc Phong không lên tiếng.

“Cái C..., họ Tần đúng là không phải người, nhắc đến chuyện kia nhà ông ngay trước mặt ông?”

Nhạc Phong lại cười: “Ông tức cái gì, tôi không tức ông tức gì chứ, Tần Thủ Nghiệp nói đâu có sai, trước kia là mẹ tôi không đứng đắn, làm trò bẩn thỉu với người ta ở ngoài, cha tôi đi bắt gian, kết quả sàn nhảy bốc cháy, chết cháy ở đó, lúc đó còn hoài nghi là mẹ tôi gây ra, mẹ tôi còn bị giam lại mấy ngày, sau đó không tra ra được, thả ra, nhưng ai nhìn vào cũng cảm thấy bà ta đã giết người, chuyện này lúc đó náo động thế nào kia chứ, sao ông ta lại không nhắc đến cho được?”

Da Đen há miệng ra rồi lại ngậm lại, được một chút buồn buồn khởi động lại xe.

Nhạc Phong lại an ủi anh ta: “Được rồi đấy cái ông này, đừng tự khiến mình khó chịu, ông cũng phải hiểu cho Tần Thủ Nghiệp chứ, ông ta có cay nghiệt đến đâu thì cũng xuất phát từ tấm lòng yêu thương con gái thôi, tôi không so đo.”

Da Đen phản hận: “Nhưng chuyện mẹ ông gây ra cũng đâu phải lỗi của ông chứ.”

“Đừng nhắc đến người đàn bà đó được không, làm tôi đau cả đầu.”

“Tôi không phải là đang lo cho ông với Miêu Miêu sao, tôi sợ tương lai ông sẽ hối hận đấy, Phong Tử, tôi nói thẳng, người ông cưới cũng đâu phải cha của Tần Miêu, nhà cô ấy không đồng ý, bản thân cô ấy đồng ý là được rồi. Ông đưa cô ấy đi đi.”

Nhạc Phong cười khổ: “Ông tưởng tôi không nghĩ vậy hay sao? Nhưng Da Đen, Miêu Miêu không giống chúng ta, cô ấy không thể làm loại chuyện

phản nghịch như vậy được. Chuyện này chấm dứt tại đây đi, đừng có nhắc đến trước mặt tôi nữa."

Da Đen im lặng, không khí nhất thời trở nên vô cùng nặng nề, được một chút anh ta giật nhẹ cổ áo: "Mẹ nó, bí thật."

Nói xong thì vặn radio trên xe lên, chuyển hết kênh này đến kênh khác, cái gì mà giai điệu âm nhạc, giải đáp thắc mắc của dân, chuyện kiếm hiệp linh tinh, đang chuyển, Nhạc Phong bỗng ngồi thẳng người dậy: "Từ từ, chuyển lại đi."

Da Đen sửng sốt: "Kênh nào?"

"Lùi lại, lùi lại hai kênh."

Da Đen ngoan ngoãn vặn lại.

"Chuyên gia phân tích, khu vực An Tây, Đôn Hoàng sẽ xuất hiện siêu bão cát với sức mạnh ghê gớm vô cùng hiếm thấy vào mùa đông, lần này chủ yếu là do ảnh hưởng của áp cao từ miền Tây Mông Cổ đổ xuống phía Nam cùng với áp thấp ở hành lang Hà Tây. Trước mắt siêu bão cát sẽ kéo dài khoảng ba ngày, tầm nhìn chưa đến 100 mét. Vài năm trước cũng từng xuất hiện siêu bão cát kéo dài mười ngày liền, chính quyền thành phố đã nhắc nhở người dân giảm bớt ra ngoài, xe cộ đi lại nhất định phải trang bị đèn báo hiệu..."

Da Đen nhìn Nhạc Phong một cái: "Bên Cam Túc kia, nhất là Tây Bắc, điều kiện khí hậu vốn đã kém rồi, ông xem gió cát thổi thế này, giạt quần áo cũng chẳng được, đúng không?"

* * *

Quý Đường Đường quán hết những chỗ có thể quán trên người lại, khăn quàng cổ thật dày che kín nửa gương mặt, kính mắt che nốt nửa phần còn lại, những hạt cát nhỏ đánh vào áo phao, phát ra những tiếng lạo xạo rất nhỏ—may là đang ở trong thành phố, chứ nếu đang ở trong sa mạc bằng phẳng nơi bão cát đang hoành hành thì hạt cát có thể mài sạch lớp sơn

trên đầu xe, chỉ để lại lớp sắt sáng loáng, nhìn qua chật vật giống y như bị lột sạch quần áo.

Chương 2

Lúc ăn cơm, Da Đen gọi điện thoại cho Cửu Điều, hẹn buổi tối đặt tiệc, Cửu Điều đề nghị đặt ở hộp đêm mình mở, một là để đón gió tẩy trần cho Nhạc Phong, hai là để giúp Nhạc Phong lấy tinh thần sống cuộc sống mới, gọi là chân trời nơi nào chẳng có cỏ non, tội gì phải quyến luyến một gốc mạ.

Lúc Da Đen truyền đạt lại tinh thần của buổi tiệc cho Nhạc Phong, anh thiếu chút nữa ngất đi: “Gia không yếu ớt như vậy được không, té ra mấy thằng các ông đều chắc mẫm tôi chia tay đợt này xong sẽ đi tìm cái chết phải không? Sao mấy ông không mở bàn cược đi?”

Sắc mặt Da Đen chợt bất ổn, trái tim Nhạc Phong thịch một tiếng: “Mở thật à?”

Da Đen ấp úng: “Mở... có mở, một chọi ba...”

“Ông nói coi, ông mua gia chết hay sống, hả?”

Da Đen chợt dạ liếc Nhạc Phong một cái.

“Mua gia chết đúng không?”

Da Đen tiếp tục giữ vững im lặng.

Nhạc Phong tức hồng người: “Gia giết chết ông trước!”

* * *

Nhạc Phong vẫn nén cơn tức này trong lòng đến tận tối, vào hộp đêm của Cửu Điều, mắt cũng không liếc gã lấy một cái, Cửu Điều tự biết đuối lý, trước khi bữa tiệc bắt đầu đã đẩy Khiết Du ra ngoài làm người hòa giải.

Trong đám con gái Khiết Du tính ra có dáng người cao ráo, cao 1m7 mà chỉ nặng có chín mươi sáu cân*, mặt nhỏ nhắn, tóc cắt ngắn, mới nhìn trông hơi giống Lương Vịnh Kỳ khi còn trẻ, cô bước đến trước mặt Nhạc Phong rồi cúi người chín mươi độ chào kiểu trịnh trọng: “Anh, đừng giận nữa, cái đám mua anh chết đều là ghen tỵ với anh thôi — anh nói coi, nếu

anh mà còn sống chẳng phải là sẽ tiếp tục tìm bạn gái hay sao, có anh ở đây, các mỹ nữ sao còn liếc mắt lão ấy một cái đúng không, mua anh nghèo trái lại đều là đang chứng minh luận chứng là anh đẹp trai!"

Nhạc Phong dờ khóc dờ cười, dừng một chút rồi hỏi Khiết Du: "Bạn trai em không đến à?"

"Nào dám mang đến." Khiết Du lè lưỡi: "Anh Cửu Điều có lai lịch gì kia chứ, anh xem dáng dấp cái hộp đêm này này, chờ lát nữa ăn cơm kiểu gì cũng gọi gái đẹp đến ngồi cùng, bạn trai em là giáo viên trung học, rất chân chất, anh ấy mà tới, chưa biết chừng lại tưởng là xã hội đen đang tụ tập ấy chứ."

Nhạc Phong cười mắng cô: "Hình tượng của bọn anh trong mắt em là thế hả?"

"Chủ yếu là anh Cửu Điều ấy." Khiết Du hạ thấp giọng xuống, sắc mặt có vài phần bất đắc dĩ: "Cửu Điều hai ngày trước đã nói với em, anh ta định cho người mang 'bột' vào quán bar... Anh, ngay từ đầu em đã nói rồi, quán bar chỉ là quán bar, không làm chuyện kiểu đó. Nếu anh mà đồng ý với anh ta, em không làm nữa đâu."

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: "Anh ta nói vậy thật à?"

Khiết Du gật đầu một cái, nói mãi nói mãi bỗng thấy ảm ức: "Anh ta nói không phải cố định, thỉnh thoảng làm một hai vụ thôi, có bị bắt cũng sẽ không liên lụy đến quán. Nhưng em không dám đâu, đó là ma túy, cảnh sát mà hỏi đến em sẽ phát run mất. Anh, Cửu Điều mấy năm qua càng đi càng lệch đường, bao nhiêu người đều nói sau lưng, cái hộp đêm này của anh ta chính là một ổ mại dâm cỡ bạc. Em thấy, sau này anh ít qua lại với anh ta thì hơn."

Nhạc Phong vỗ vỗ vai cô: "Anh biết rồi, anh ta đúng là quá đáng quá rồi. Nhưng em cũng phải hiểu, mấy năm trước lúc anh chưa biết gì, anh ta xem như là người đã giúp anh cất bước, giờ có chút sản nghiệp đã qua sông rút cầu, chuyện này anh không làm được. Nhưng em cứ yên tâm, những việc

phạm pháp như vậy, anh sẽ không dính đến dù chỉ một chút."

Khiết Du cắn cắn môi: "Anh, anh đương nhiên là sẽ không dính vào, nhưng sao cần nổi anh ta muốn kéo anh xuống nước cùng, nhớ đâu anh ta chụp mũ bắt anh vào tròng thì sao? Anh ta muốn có thêm tay chân, không tin được người ngoài, đám anh em các anh chẳng phải là lựa chọn tốt nhất? Anh, anh nhất định phải kiên quyết, chuyện một lần sảy chân để hận nghìn đời này...Tối nay bảo là đón gió tẩy trần, chắc chắn không thể thiếu nửa đường sẽ nhắc đến chuyện làm ăn, anh cần nhắc đi."

Khiết Du nói không sai, vừa vào phòng bao, Nhạc Phong đã có cảm giác ý của Túy ông chẳng ở rượu, bình thường anh em có tụ tập, âm ỉ quây phá một trận cho đã rồi về, nhưng lần này rõ ràng đẳng cấp hơn nhiều, ngay giữa là một cái bàn tròn cực lớn, hoa tươi nở rộ, điều hòa nhiệt độ mở vừa đúng, chiếc TV tinh thể lỏng treo trên tường đang phát một MV là lướt lãng đãng, tô đậm bầu không khí mập mờ vi diệu.

Nhạc Phong đón đầu Cửu Điều trước: "Khiết Du là con gái, anh đừng quá mức."

Cửu Điều cười cười vỗ vai anh: "Lòng anh tự biết giới hạn."

Cửu Điều nói được là làm được, nửa đầu quả nhiên quy củ, uống rượu dùng bữa, nói về thị chính, cổ phiếu, công thương, thuế vụ, uống được một nửa thì nóng đầu lên, bắt đầu có người buông thả, giống như trước đây, Khiết Du nửa đường thì thoát đi, trước khi ra cửa đụng phải mấy cô gái chuẩn bị vào tiếp rượu, trái tim cô thót lên một tiếng, quay đầu lại nhìn Nhạc Phong.

Nhạc Phong phất phất tay với cô, ý bảo cô yên tâm.

Rất nhanh bên cạnh mỗi người đều có thêm một cái ghế, ai cũng có một cô gái đẹp ngồi hầu, có vài người đứng núi này trông núi nọ đã xiêu vẹo ôm ấp lấy nhau, một số người lại không thích chơi trò này, chỉ chạm cốc cho hợp thời, Nhạc Phong thực sự là chẳng có tâm trạng, nghe nam nữ tình tình yêu yêu bên tai chỉ cảm thấy phiền não, tự mình uống rượu gặp

thức ăn.

Cửu Điều vẫn chú ý đến động tĩnh của anh, được một lúc bèn nhắc nhở anh: “Phong Tử, người đẹp bên cạnh là cố ý chọn cho chú em đấy, cậu xem, có giống Miêu Miêu không?”

Nhạc Phong sững sốt, bấy giờ mới quay đầu lại nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, cô bé kia rất bồn chồn, dù mặc một chiếc sườn xám xẻ tà rõ cao nhưng còn chưa rũ bỏ dáng vẻ ngây ngô mới vào nghề, Nhạc Phong không kìm được hỏi cô ta: “Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bảy.”

Nhạc Phong nhìn Cửu Điều, ý là: nhỏ như vậy cũng tuyển?

Cửu Điều lại chẳng chút để tâm: “Mười bảy thì sao, làm nghề này chẳng phải là ăn cơm thanh xuân hay sao, xuống nước sớm mới kịp lên bờ, chẳng lẽ còn làm đến sáu mươi tuổi rồi về hưu theo pháp luật quy định được chắc?”

Nhạc Phong không nói gì, quy tắc ngầm ở chỗ này của Cửu Điều anh cũng biết sơ sơ, nói là tiểu thư hầu rượu, nhưng quanh quẩn quần quần, không thiếu liên quan đến buôn bán da thịt, cô bé này có thể là mới đến, trước ngực có một tấm bảng nhỏ, coi như là nghệ danh, gọi là Bảo Lai.

Cửu Điều nói không sai, dáng dấp của Bảo Lai tuy không được xinh đẹp như Miêu Miêu nhưng mặt mũi lại có vài phần tương tự, Nhạc Phong cũng chén với cô ta một lần: “Cô uống ít thôi.”

Nói xong, lại tự mình uống cạn một hơi.

Cửu Điều cười mập mờ: “Sao hả, không đúng khẩu vị à? Cũng phải, tay mơ mà, mấy tháng nữa sẽ khác.”

Nhạc Phong tự mình uống rượu: “Cửu Ca, anh biết tôi vẫn còn nhớ đến Miêu Miêu mà, có xinh đẹp hơn nữa thì tôi thật sự cũng chẳng có hứng thú, đừng gán ghép linh tinh ở đây được không?”

Cửu Điều nhìn chằm chằm anh một hồi, xác định anh đang nói thật,

hơi bực mình: “Anh còn đang nhủ nếu Bảo Lai không hợp ý cậu thì chuẩn bị đổi Đường Đường tới đây, xem ra không cần gọi nữa...”

Còn chưa dứt lời, Nhạc Phong đã phụt một tiếng, phun hết cả một ngụm rượu ra.

Da Đen cuống đến mức giậm chân: “Ai da tổ tông ơi, ông phun thế, cả bàn đồ ăn này còn chén được hay sao?”

Nhạc Phong lấy lại bình tĩnh, cầm khăn lau miệng: “Gọi phục vụ đổi bàn khác, tôi chỉ tiền được chưa, đáng mà.”

Trong lúc Da Đen gọi nhân viên phục vụ, Nhạc Phong hỏi Cửu Điều: “Đường Đường cũng mới tới?”

“Tới được một thời gian rồi.”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Anh gọi người tới cho tôi xem một chút.”

Người tới rất nhanh, tuổi không nhiều lắm, nhưng rõ ràng là tới sớm hơn Bảo Lai, khoe mắt đuôi mày đã lộ ra hơi thở phong trần, dáng người rất được, khuôn mặt cũng xinh đẹp, lúc tiến vào đầu tiên là lượn một vòng quanh Cửu Điều trước, Cửu Điều véo tay cô ta, cười mập mờ: “Phong Tử gọi em vào đây, còn nhớ cậu ấy không?”

Cô gái kia ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: “Sao lại không nhớ, lần trước anh ta không uống rượu em mời.”

Nhạc Phong khó hiểu: “Chúng ta đã gặp nhau?”

“Sao lại chưa gặp, lần trước mời anh uống rượu, anh bảo bạn gái anh không cho anh uống, đẩy thẳng người ta ra, tay còn đập vào ghế, tím xanh một mảng đây.”

Lần trước...

Nhạc Phong chẳng có chút ấn tượng nào, có điều hẳn là đã rất lâu rồi.

Cô gái kia cười với anh: “Hôm nay lại nhớ đến em, bạn gái anh không cần anh nữa hả, có thể uống rượu với người ta rồi?”

Vừa nói vừa đảo sóng mắt một cái, giúp Nhạc Phong rót rượu, hai tay bưng lên đưa đến bên miệng anh, mấy người ngồi tại chỗ vỗ tay âm ỉ hết cả lên, Nhạc Phong đưa tay nhận lấy: “Uống thì được, nhưng có thể đáp ứng một chuyện được không?”

Cô gái kia nhếch nhếch khóe miệng, vươn tay cầm lấy chai rượu, chuẩn bị chờ anh uống xong sẽ rót: “Chuyện gì hả? Ra ngoài với anh?”

Cô ta đúng là bạo miệng, tiếng ồn ào càng lớn, Da Đen kêu lên quái dị: “Cậu ta có muốn, Cửu ca cũng không nỡ đâu.”

Cửu Điều cười to: “Đúng là không nỡ, nhưng nếu Phong Tử thích thì cũng cố mà nén đau bỏ thứ yêu thích thôi.”

Trái tim Nhạc Phong đập thịch một tiếng, hôm nay Cửu Điều nở nang mặt mũi anh đủ đường, rõ ràng là trong lời có ý, xem ra Khiết Du không hề nhắc thừa, nghĩ vậy, trên mặt anh không biểu lộ gì, chỉ cười cười: “Không phức tạp như vậy. Cô sửa tên lại đi, tôi nghe thấy khó chịu.”

Cô gái kia rõ ràng sững sốt, dừng một chút cau mày: “Tên tôi sao lại phiền đến anh?”

Nhạc Phong không để ý đến cô ta, vừa ngẩng đầu lên uống cạn rượu sau đó dốc miệng ly xuống dưới, ý bảo đã uống cạn: “Chẳng qua là nghe không thoải mái thôi.”

Cô gái kia cũng có cá tính, cộng thêm bình thường được Cửu Điều nuông chiều, rõ ràng không vui cho lắm: “Vậy thì tại sao phải thế, anh nói đổi là đổi, anh là ai chứ!”

Vừa nói vừa đặt chai rượu lên bàn, hừ một tiếng quay đầu bỏ đi.

Tất cả mọi người đều im lặng, phần lớn đều bày ra vẻ mặt có chút hả hê xem trò vui, tiểu thư hầu rượu giận dữ, cũng không đáng mà nổi giận với cô ta, mấu chốt là xem Nhạc Phong xuống đài bằng cách nào, Cửu Điều nhìn Nhạc Phong cười, Nhạc Phong cũng cười cười, ra chiều không sao cả ngồi nhích vào trong ghế.

Cô gái kia sắp đi ra đến cửa, Cửu Điều bỗng đột nhiên nổi giận, gã cầm chai rượu trước mặt ném xuống đất: “Cái thá gì! Tưởng mình là diễn viên thật à! Giờ đã dám làm mất mặt anh em tao, tiếp nữa có phải sẽ cười lên đầu tao mà đi tiểu không hả!”

Việc này quá đột ngột, không khí lập tức cứng ngắc, mấy người đang dính lấy các cô tiểu thư hầu rượu cũng mượn cơ hội ho khan để che giấu ai về chỗ nấy, cô gái kia bị Cửu Điều quát cho run bắn, đứng yên tại chỗ không dám động đây.

“Ở chỗ tao, lời Phong Tử nói cũng tương đương với lời tao nói, bảo mày làm cái gì mày phải làm cái đó, đừng nói là đổi tên, cho dù có bắt mày đổi tên thành rắm mày cũng phải đổi!”

Cô gái kia vô cùng sợ Cửu Điều, nước mắt cũng sắp tràn ra, cô ta vội vàng vươn tay gỡ tấm bảng trên ngực, nhìn ra được tay cũng đang run lên, Nhạc Phong biết Cửu Điều đang mượn cớ để nói, nhưng chuyện đi đến nước này anh cũng thấy hối hận, mấy cô gái làm công việc kiểu này quá nửa đều do cuộc sống bức bách, bản thân đã rất đáng thương rồi, anh cũng không muốn làm khó bọn họ: “Đừng tưởng thật mà Cửu Ca, tôi chỉ đùa với cô ấy một chút thôi, anh xem anh làm người ta sợ rồi.”

Cô gái kia bước tới, đặt tấm bảng lên bàn Nhạc Phong, ngập ngừng không dám nói lời nào, Nhạc Phong rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ta, lại nói với Cửu Điều: “Cửu Ca, anh nói một câu đi, nếu không cô em đây chắc sẽ sợ cả đêm mất.”

Cửu Điều cười ha hả: “Chẳng phải là chuyện một câu nói của chú em hay sao, Đường Đường, Phong Tử xin tha cho cô, cô xem mặt mũi cô lớn thế nào, ngồi xuống đi.”

Cô gái kia bị Cửu Điều vừa đấm vừa xoa, vẻ kiêu ngạo lúc trước sớm đã mất tăm, lau nước mắt ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong, Nhạc Phong cũng hối hận trong lòng, giúp cô ta gấp mấy miếng đồ ăn: “Ăn chút gì đi.”

Cửu Điều cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, gã háng giọng nói:

“Phong Tử, vừa hay mọi người đều đang ở đây, có việc...” Nhạc Phong lại cướp lời Cửu Điều trước: “Cửu Ca, lần này tôi đùa hơi quá trớn, anh xem cô em đây rớt cả nước mắt rồi, tôi đưa cô ấy ra ngoài đi dạo một chút, cho người đẹp bớt sợ.”

Cửu Điều nheo mắt nhìn Nhạc Phong, không rõ lắm anh rốt cuộc là thanh niên ham chơi hay là cố ý tránh né đề tài này, có điều thấy anh chịu để ý thấy đứa con gái khác cũng tốt, so với việc nối lại với Miêu Miêu làm con rể nhà họ Tần thì có lợi cho gã hơn nhiều — Nhà họ Tần nói sao thì cũng là phe chính phủ, hô gió gọi mưa ở cái thành phố này, lúc đó có muốn kéo Nhạc Phong đi làm trợ thủ đắc lực cũng khó khăn, bèn cười hào sảng: “Được rồi, chuyện của anh em mình, nói lúc nào chả được. Cậu vừa mới về, cứ chơi cho đã đi, cô em Đường Đường này cũng rất được, nếu mà hợp ý thì quá tốt, chưa chắc đã kém hơn Miêu Miêu đâu.”

Nhạc Phong cười cười, kéo tay cô gái kia đi ra ngoài: “Tôi thử xem.”

Anh kéo cô gái kia ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã trầm mặt xuống, cô gái kia cân nhắc sắc mặt của anh, không dám nói nhiều, chỉ yên lặng đi theo, cho đến khi ra khỏi hộp đêm, cô ta mới không nhịn được rung mình một cái, Nhạc Phong giờ mới hồi hồn, anh buông ta cô ta ra: “Đồ của cô đâu rồi?”

“Ở phòng thay quần áo.”

Nhạc Phong nhú mày một cái, thực sự không muốn quay lại, tự cởi áo khoác đưa cho cô ta: “Cô khoác tạm vào đi.”

Cô gái kia nhận lấy chậm rãi khoác vào, co rúm nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong chẳng hề chú ý đến cô ta, cau mày xem tin nhắn Da Đen vừa mới gửi đến di động: “Cửu Ca hơi mất hứng, chuyện này sớm muộn gì ông cũng phải nói.”

Nhạc Phong muốn nhấn lại gì đó, bấm mấy chữ lại ấn tắt, ngẩng đầu lên thấy cô gái kia đang giương mắt nhìn anh: “Cô ở đâu, tôi gọi xe đưa cô về.”

“Không đến chỗ anh?”

Câu này cũng nhắc nhở Nhạc Phong, anh lấy ví ra rút 500 đồng đưa cho cô ta: “Giúp tôi một việc, ngày mai Cửu Ca có hỏi, cứ nói tôi qua đêm với cô.”

Cô gái kia cắn môi: “Sao phải nói vậy, rõ ràng... không qua đêm với nhau.”

Nhạc Phong hơi bực với cô ta: “Không chịu chứ gì, vậy thì thôi.”

“Không phải không phải.” Cô gái kia vội lắc đầu, nói hơi ấp úng: “Anh không phải cho em tiền đâu, em làm theo lời anh là được.”

Lời này ngoài dự đoán của Nhạc Phong, anh nhìn cô gái kia một cái: “Cô tên gì?”

“Đường Đường.”

Cái tên này thực sự rất chói tai, Nhạc Phong nhíu mày một cái: “Tôi hỏi tên thật của cô ấy, tên này là Cửu Ca đặt cho lúc vào đây đúng không, trước kia cô tên gì?”

“Tương... Dung.”

“Vậy đổi thành Dung Dung đi, cũng rất dễ nghe.”

Tương Dung ừ một tiếng, được một lúc mới lấy dũng khí hỏi anh: “Anh ghét cái tên Đường Đường này đến thế cơ à?”

Nhạc Phong sững sốt một chút, anh suy nghĩ một lúc, bất tri bất giác mỉm cười: “Cũng không phải, tóm lại...”

Tóm lại là gì, anh không nói tiếp, Tương Dung cũng không hỏi nữa.

Cô gái tên Đường Đường kia, nếu sau này không còn gặp được nữa thì sớm quên đi sẽ tốt hơn, có người lại cả ngày ở trước mặt anh nhắc đến cái tên này, cứ rối ruột rối gan, lại không thể làm được gì thì cũng chẳng có nghĩa lý gì hết.

Nói cho cùng, quay trở lại thành thị quen thuộc, làm những việc người bình thường nên làm, giống như hôm nay, hội họp với bạn bè, bàn về nhà cửa tiền bạc xe cộ, quen biết những cô gái mới, xử lý việc làm ăn, tất cả đều

bình thường, hợp lý, càng gần với mặt đất hơn.

* * *

Đồng hồ trong trạm xe biểu hiện giờ là mười giờ đêm.

Cũng không biết là khí ẩm quá nhiều hay là gần mùa đi lại nên dòng người trong trạm xe khá đông, tỏa ra nhiều nhiệt lượng hơn, thời gian đợi ở đây mặc dù dài nhưng vậy mà chẳng hề thấy lạnh, Quý Đường Đường thối thối cốc trà sữa trân châu cuộn tròn trong một chỗ ngồi, cách bốn năm hàng ghế quan sát ba người nhà họ Thịnh phía trước, thỉnh thoảng nhét một viên đậu phộng vào trong miệng, nhai ròn rột.

Tổng cộng có ba người nhà họ Thịnh, trừ Thịnh Ảnh ra, hai người còn lại là nam.

Quý Đường Đường đi theo họ suốt một đường, từ lúc đến trạm xe ba người chưa từng dịch chuyển, họ trao đổi không nhiều lắm, chỉ nhắc đến vài từ quan trọng vào lúc mua vé: Quảng Tây Quế Lâm, Bát Vạn Đại Sơn.

Quảng Tây Quế Lâm, Bát Vạn Đại Sơn.

Tin tức này cùng với những gì mẹ đã để lại gần như nhất trí, nơi ẩn náu của nhà họ Thịnh tương đối kỳ bí, theo như lời mẹ nói thì là ở Bắc Quế Tây, sâu trong động đá vôi ở Bát Vạn Đại Sơn, cửa vào của động đá vôi là thôn trại của dân tộc thiểu số, do nhà họ Thạch canh gác.

Thế núi và địa lý Quảng Tây vô cùng phức tạp, từ xưa đã là chốn tốt để ẩn thân, truyền thuyết kể lại thời đầu nhà Minh khi xảy ra biến cố, Kiến Văn Đế lẩn trốn, chính là ẩn nấp sâu trong Thập Vạn Đại Sơn ở Thượng Tư, khiến cho Chu Lệ tìm khắp nơi mà không được.

Từ khi lên đường tới nay, Quý Đường Đường không phải không nghĩ đến chuyện đi tìm nơi ở của nhà họ Thịnh, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Đầu tiên là với Bát Vạn Đại Sơn, Quảng Tây có Thập Vạn Đại Sơn, thuộc về huyện Thượng Tư thành phố Phòng Thành Cảng, Cửu Vạn Đại Sơn, nằm

ở ven cao nguyên Quý Châu, nhưng có Bát Vạn Đại Sơn hay không thì dân bản xứ không chắc chắn lắm. Cho nên Bát Vạn Đại Sơn có tồn tại hay không, vốn đã là một khái niệm mơ hồ, hơn nữa người Quảng Tây hay đặt tên cho núi, cái gọi là Cửu Vạn Thập Vạn Sơn, chẳng qua là để cho dễ phân biệt, chứ cũng chẳng phải là núi cao vạn trượng nên được đặt tên hoành tráng như vậy, cái gọi là Bát Vạn Đại Sơn, có thể chỉ là một ngọn núi nhỏ cũng chưa biết chừng.

Tiếp đó là đến động đá vôi, hồi Trung học đã từng học địa lý qua, khu vực Lương Quảng Vân Quý có địa mạo Các-xơ rất phổ biến, có nhiều những hang động đá vôi rộng lớn nằm trong lòng núi ít người biết đến, tính chất ẩn khuất cũng rất cao, ví dụ như hang động đá vôi Ngân Tử ở gần Dương Sóc Quế Lâm, năm 1999 mới được khai phá, động Thần Long ở trong ranh giới Thần Nông Hồ Bắc, năm 1931 khi thợ săn địa phương vào núi săn thú mới tình cờ phát hiện ra, sau đó vẫn giữ kín không nói ra, cho đến năm 1991 khi gần chết mới báo bí mật này cho chính phủ, hơn sáu mươi năm mà không một ai phát hiện ra — so với những hang động đá vôi trên, chỗ ẩn thân của nhà họ Thịnh chi biết sẽ càng thêm bí ẩn, bắt cô dựa vào sức của một người tiến hành cuộc tìm kiếm quy mô như vậy, khó khăn có thể tưởng tượng được.

Nhưng lần này, cơ duyên xảo hợp, lại khiến cho cô gặp được người của nhà họ Thịnh vốn phải ẩn náu trong động đá vôi ở sâu trong Bát Vạn Đại Sơn ở Đôn Hoàng cách xa vạn dặm này...

Quý Đường Đường bắt đầu dao động, cô cảm thấy chuyện thành phố Ma quỷ Ya Dan có thể gác lại một bên, phải nắm bắt lấy cơ hội trước mắt này, đi theo bọn họ thẳng xuống phía Nam, cô rất muốn biết về chuyện của nhà họ Thịnh, nhất là sau những gì xảy ra ở Cổ Thành và khu nhà xập xệ kia. Nhà họ Thịnh rốt cuộc là chính hay tà, vấn đề này vẫn quấy nhiễu cô, nếu quả thực giống như Nhạc Phong nói, nhà họ Thịnh căn bản đang làm việc ác thì tại sao cô phải dính vào nỗi giảo cho giặc?

Sâu trong đáy lòng có một giọng nói đang thúc giục cô: nhanh lên nhanh lên, quay về quán trọ lấy hành lý, mua vé, đuổi theo mấy người này...

Đang định đứng dậy, chợt phát hiện đám Thịnh Ảnh có cử động khác lạ, vốn là không giao tiếp với nhau, giờ lại đang tụm vào một chỗ hạ giọng nói gì đó, Quý Đường Đường không muốn bỏ qua bất cứ tin tức nào có liên quan đến bọn họ, cô vội vàng đeo kính lên, làm bộ như đang hút trà sữa, cặp mắt sau tròng kính khóa chặt lấy Thịnh Ảnh...

Đại khái chừng 5 giây sau, tầm mắt thành công dịch chuyển qua, Quý Đường Đường thở hắt ra một hơi, cô biết bây giờ bản thân mình nhất định là đang chờ ra như phỗng giống lão tăng nhập thiền, cũng may cô dùng kính mắt và trà sữa làm đạo cụ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khả năng người khác chú ý đến sự khác thường của cô cũng không lớn.

Thịnh Ảnh khá trấn định, cô ta cúi đầu, kéo kéo khăn quàng cổ, hạ giọng nói một câu: "Tại sao anh ta lại tới?"

Người đàn ông bên cạnh cũng dựng cổ áo lên: "Không thể để cậu ta biết nhà họ Thịnh chúng ta cũng tới Đôn Hoàng được, nếu không cậu ta nhất định sẽ nghi ngờ chúng ta giết người phụ nữ của cậu ta, đến lúc đó âm ỉ lên, không được hay lắm."

Người còn lại cười lạnh: "Anh ta hẹn Vương Tư gặp mặt ở trạm xe, hai ngày liên tục không đón được người, tìm kiếm ở đây cũng là chuyện bình thường. Chúng ta chỉ cần không tự mình hỗn loạn thì sẽ chẳng có vấn đề gì hết."

Quý Đường Đường giật mình trong lòng.

Xem ra, người của nhà họ Thạch đã xuất hiện.

Cô nhìn theo ánh mắt của ba người nhà họ Thịnh tìm kiếm người tên Thạch Gia Tín kia, nhanh chóng đã bắt được mục tiêu, là một chàng trai khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cao gầy, mặc một chiếc áo khoác

màu đen, hai tay cầm trong túi, biểu cảm trên gương mặt rất hồ hững, có điều dáng dấp cũng không tệ, Quý Đường Đường nhủ thầm nhà họ Thạch hiếm hoi có được một nhân vật coi được, kết đôi với Thịnh Ảnh cũng đủ thừa, chẳng trách Thịnh Ảnh không kiêng nể gì mà ra tay tranh đoạt!

Xem ra cô gái bị giết trong khu nhà xập xệ kia tên là Vuư Tư, cuộc đối thoại của đám Thịnh Ảnh cho thấy, Vuư Tư hẳn là bạn gái của Thạch Gia Tín, trong lòng rất đồng tình cho anh ta: chắc anh ta còn chưa biết bạn gái mình đã không còn nữa.

Thạch Gia Tín đứng một lúc, dường như nhìn thấy cái gì, đi về một hướng khác, Quý Đường Đường không có mấy hứng thú với anh ta, tiếp tục nhìn đám Thịnh Ảnh, mắt thấy Thạch Gia Tín đã đi, bọn họ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, trong giọng nói của Thịnh Ảnh có thêm vài phần đắc ý: “Vuư Tư chết rồi, Thạch Gia Tín ở bên ngoài cũng chẳng còn gì lưu luyến nữa, tôi không tin anh ta sẽ không đồng ý chuyện với tôi.”

Người đàn ông ngồi bên cạnh dội nước lạnh: “Chuyện này khó nói lắm, nếu dồn ép quá, nhà họ Thịnh cũng có cách nói khác, nên nhớ là, theo quy định của thế hệ trước, người Thạch Gia Tín nên cưới phải là con gái của Thịnh Thanh Bình.”

Thịnh Ảnh có chút kích động, giọng nói cũng càng thêm cay nghiệt: “Đùa gì thế, Thịnh Thanh Bình hai mươi mấy năm trước đã bỏ trốn với đàn ông rồi, ai biết bà ta đã chết ở bên ngoài hay chưa, cho dù bà ta không chết, anh có dám đảm bảo chắc chắn bà ta sẽ sinh con gái không? Cho dù có sinh con gái, cái loại được nuôi dạy trong thế giới phồn hoa như thế này, sớm đã có người thương rồi, sao phải coi trọng họ Thạch nhà anh ta?”

Người đàn ông kia nói không nhanh không chậm, giống như cố ý khiến cho Thịnh Ảnh khó chịu: “Tôi chỉ muốn nói, nhà họ Thạch vẫn nắm đằng lý. Hơn nữa Thạch Gia Tín từ xưa đến nay vẫn ghét cô, nếu cậu ta không muốn cưới cô thì luôn có cách để từ chối, chỉ xem cậu ta có muốn làm đến cùng hay không thôi — tuyệt tình nhất chính là dùng con gái của Thịnh

Thanh Bình làm lý do, chỉ cần cậu ta có thể tìm được con gái của Thịnh Thanh Bình, cô gái kia lại đồng ý lấy cậu ta thì nhà họ Thạch sẽ không ép cậu ta phải cưới cô nữa, cô đừng quên, nếu Thịnh Thanh Bình có con gái, thì sẽ không chế Lộ Linh..."

Phụt một tiếng, Quý Đường Đường phun luôn một ngụm trà sữa ra, lỗ tai ong ong, tầm mắt lại khôi phục lại chu vi quanh chỗ ngồi, cô không quan tâm nổi đến ánh mắt của người khác nữa, ôm đầu cúi gầm, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói: mẹ, trước kia mẹ bỏ đi quả thật là một quyết định quá chính xác...

Đang lẩn quẩn, chợt phát hiện ra trước mặt mình có một người đang đứng.

Quý Đường Đường từ từ ngồi thẳng người, tầm mắt nhìn thẳng, cô thấy một chiếc áo khoác màu đen, người nọ cầm hai tay trong túi, trên tay áo đầy những giọt trà sữa chảy tong tong — vừa mới bị cô phun ra.

Quý Đường Đường không cần ngẩng đầu cũng biết anh ta là ai.

Trong giọng nói của Thạch Gia Tín có vài phần không vui: "Tiểu thư, cô cũng biết nói một tiếng xin lỗi chứ?"

Quý Đường Đường vẫn không ngẩng đầu, nghĩ đến chuyện nếu không phải trước kia mẹ đã quyết định chính xác, cô sẽ phải sống với cái tên trước mặt đến hết đời, một cơn ác cảm không lý do lập tức tràn ngập ruột gan, cô chỉ hận không phun được axit sunfuric ra, phun cho cánh tay anh ta thủng ra mấy cái lỗ.

Còn muốn bắt cô xin lỗi? Kiếp sau nhé.

Cô từ từ đứng dậy, hai tay dò dẫm về phía trước, Thạch Gia Tín sững sốt một chút, theo bản năng lùi lại phía sau hai bước, Quý Đường Đường coi như không nhìn thấy, tiếp tục dò dẫm, sau đó 'Rất vất vả' mò tới lưng ghế dựa, vịn vào lưng ghế cẩn thận từng li từng tí bước từng bước ra ngoài.

Bên cạnh có người vô cùng thương tiếc tổng kết cho cô một câu: "Đáng

tiếc, thì ra là mắt không nhìn thấy..."

Chương 3

Quý Đường Đường cố ý đi rất chậm, trong đầu có chút đắc ý, cảm giác phản ứng lúc lâm trận của mình thật là nhanh nhạy, dưới ánh mắt của mọi người, ít nhất phải đi xuống tầng dưới thì trò bịp này mới viên mãn — dù sao xe cũng chưa tới, coi như cô ra ngoài hít thở không khí một chút, quay về rồi đuổi theo đám Thịnh Ảnh sau cũng được.

Vậy nên cô làm như thế thật, điểm chờ xe ở tầng hai, lúc đi xuống cầu thang, thật có không ít người nhường đường cho cô, còn có người tốt bụng nói một câu: “Cô gái, cẩn thận một chút.”

Quý Đường Đường tự khen mình trong lòng: Phái biểu diễn.

Chợt nhớ đến chuyện đóng kịch với nhau cùng Nhạc Phong ở Cổ Thành, nếu giờ có Nhạc Phong ở đây thì sẽ đóng vai gì nhỉ? Quý Đường Đường bỗng nhiên bằng hình tượng Nhạc Phong ngồi khoanh chân ven đường kéo đàn nhị, cảm thấy vô cùng ăn nhập với hình tượng giả mù của mình, thuận tiện còn có thể kiếm vài đồng thu nhập.

Nghĩ vậy, tâm trạng chợt tốt đẹp lên, lúc ra khỏi cổng lớn của trạm xe, thậm chí còn ngâm nga, còn gần một giờ nữa mới đến giờ xe chạy, cô quyết định trở về dọn dẹp hành lý.

Bão cát vẫn còn rất lớn, vừa rời khỏi phạm vi hoạt động của trạm xe, đường phố lập tức trở nên vắng vẻ, cô quần áo phao đón gió đi vào một con hẻm nhỏ, gió lớn thổi vào những cánh cửa kính trên cao hai bên âm ỉ, đèn đường lúc sáng lúc tối, có lẽ là do bị gió thổi, chiếu xuống cái bóng đổ trên mặt đất đông đưa, tâm trạng vui vẻ của Quý Đường Đường vẫn kéo dài cho đến khi đằng sau chợt vọng đến một tiếng lách cách.

Quý Đường Đường chấn động toàn thân, giống như bị điện giật nhanh chóng quay đầu lại, đằng sau là con hẻm vắng tanh, chỉ có từng cơn gió ào ào thổi qua, có một lon Coca bị đập bẹp một nửa, từ từ lăn ra giữa đường,

lăn thêm hai vòng rồi dừng lại, phần miệng móp quay về phía cô, giống như một cái miệng cười châm biếm.

Quý Đường Đường nhìn chằm chằm vào cái lon đó, khí lạnh vọt lên từ sống lưng, tiết trời lạnh như vậy, cô lại toát cả mồ hôi: có người đang đi theo cô, là ai?

* * *

Trong bức thư mà mẹ để lại cho cô có nói: Tiểu Hạ, nhất định phải trốn, nhà họ Tần sẽ tìm con bằng mọi cách, cho dù con có ngủ thiếp đi thì trong bóng tối cũng sẽ luôn có một cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào con. Mẹ không dọa con đâu, phải hoài nghi từng người con gặp, con mới có thể sống được lâu hơn.

Đối với Quý Đường Đường mà nói, những gì mẹ lưu lại trong thư gần như là cơn ác mộng thứ hai sau biến cố của gia đình, thời gian đầu khi mới rời khỏi Hải Thành, cô gần như không có đêm nào thực sự được ngủ yên — trước khi ngủ phải kiểm tra đi kiểm tra lại xem cửa sổ đã đóng kỹ hay chưa, phải dùng ghế dựa hay sô pha để chèn cửa, trên ghế còn phải đặt một chiếc bình thủy tinh, dưới gối đầu của cô mới đầu còn nhét một con dao gấp, sau lại đổi thành một con dao thẳng, cô sợ nếu xảy ra chuyện bất ngờ thật thì không có thời gian mở dao gấp ra; buổi đêm chỉ cần có chút tiếng động hơi nhỏ thôi cũng có thể khiến cô tỉnh giấc: tiếng nước nhỏ giọt, tiếng ho trong hành lang, tiếng thủ thi được đè thấp ở căn phòng bên cạnh giữa đêm khuya...

Những ngày tháng kinh hoàng không thể chịu nổi dù chỉ một ngày ấy đã kéo dài rất lâu, cũng không biết là đã khôi phục lại bình thường từ khi nào, nhưng cơn ác mộng trước sau vẫn còn đó, kẻ đi đằng sau có thể là bất luận kẻ nào nghi ngờ hay có bất cứ mục đích nào đó, nhưng dội vào thân kinh của cô đầu tiên vĩnh viễn vẫn chỉ có hai chữ.

Tần gia.

Người đá phải cái lon đó là người nhà họ Tần ư? Kẻ đó đã đuổi theo cô

từ khi nào? Có mấy người tới?

Quý Đường Đường nhìn về phía góc ngoặt, người kia hẳn là đang trốn đằng sau góc tường, nấp mau thật đấy, nhưng hẳn không biết, một bức tường, hiện giờ đã chẳng ngăn được ánh mắt của cô nữa.

Quý Đường Đường cứ nhìn chằm chằm vào nơi đó, cho đến khi tầm mắt vòng qua.

Thạch Gia Tín!

Anh ta dựa vào tường, hai tay cắm trong túi quần, cổ áo dựng lên che khuất nửa gương mặt, vẻ mặt rất lạnh lùng, mí mắt rũ xuống, thỉnh thoảng, ánh mắt sẽ thăm dò qua bên này, mỗi lần chạm đến cái bóng bất động bị đèn đường kéo dài của cô lại nhanh chóng thu lại.

Thạch Gia Tín đi theo cô làm gì chứ?

Trong đầu Quý Đường Đường nhanh chóng loại trừ từng khả năng.

Anh ta bị cô phun đầy người, cho nên tìm đến gây sự với cô...

Anh ta phát hiện cô giả bộ mù, rất tức giận, cho nên đi theo...

Không phải, toàn bộ đều không phải, muốn gây sự với cô, có thể quang minh chính đại chặn cô lại, không cần phải dè chừng như vậy.

Anh ta đang đợi ở trạm xe để hội họp với cô bạn gái Vuư Tư mãi không thấy xuất hiện, anh ta đang rất vội, sẽ không vì một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà rời khỏi trạm xe, chuyện này rất quan trọng.

Đối với Thạch Gia Tín mà nói, cô hoàn toàn là một người xa lạ, cô thậm chí còn không mở miệng nói câu nào, rốt cuộc là điểm nào không ổn mà khiến anh ta phải theo dõi cô?

Quý Đường Đường chợt thấy sợ, đối với cô mà nói, Thạch Gia Tín giống như một đầu dây, một khi động vào, thì đầu dây dính dấp đến nhà họ Thịnh, nhà họ Thạch, thậm chí là cả nhà họ Tần cũng sẽ trôi lên mặt nước, cô đúng là muốn biết một vài chuyện, nhưng những chuyện đó phải dựa trên cơ sở cô từ đầu đến cuối phải đứng ở nơi an toàn, sự tồn tại của cô

phải là một bí mật, không thể để bất cứ bên nào biết được.

Có một chữ từ từ nổi lên thành hình trong đáy lòng: trốn.

Cô xoay người, giả bộ như chẳng phát hiện ra bất cứ điều gì, tiếp tục men theo con hẻm đi về phía trước, từ từ ra khỏi con hẻm, đường phố trở nên rộng rãi hơn, ven đường có mấy quán hàng vẫn còn sáng đèn, có một chiếc xe taxi đỗ ở ven đường, một đôi nam nữ bước xuống, tựa vào gần cửa xe chờ tài xế tìm tiền lẻ.

Quý Đường Đường bước chậm lại, tài xế kia đã tìm thấy tiền lẻ, tò mò nhìn Quý Đường Đường, trước còn tưởng cô định gọi xe, sau lại thấy cô không có ý định lên xe, thất vọng vươn tay đóng cửa xe lại.

Đúng vào lúc cửa xe khép lại được một nửa, Quý Đường Đường bỗng vọt tới, tài xế thậm chí còn không kịp thấy cô lên được bằng cách nào, đã nghe thấy rầm một tiếng, cửa sập lại, cô đã ngồi trên ghế phụ, mặt đầy vẻ bối rối: “Bác tài, mau lái xe, có lưu manh đuổi theo tôi!”

Xem ra bác tài xế tuyệt không phải lần đầu tiên xử lý tình huống khẩn cấp như vậy, đến hỏi cũng không hỏi nhiều, vừa dẫm chân ga đã hất bụi mà đi, qua gương chiếu hậu của xe, Quý Đường Đường thấy Thạch Gia Tín bước dài một bước ra đường cái, gương mặt tức giận nhanh chóng bị lùi lại phía sau cho đến khi mờ nhạt.

Bác tài rất quan tâm hỏi cô: “Cô gái, trẻ vậy mà còn ra ngoài đường à, có cần báo cảnh sát không?”

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười cười: “Không cần, cũng không thấy rõ lắm, chẳng qua là cứ đi theo tôi nên tôi hơi sợ.”

Cô nói lại tên nhà khách, tài xế hỏi qua vị trí đường phố, thận trọng lái lên tuyến đường chính, đèn trên đường chính sáng sủa hơn nhiều, có vô vàn những mái hiên trú mưa treo từng chuỗi đèn lồng màu sắc hay những cái đèn lồng to dùng màu đỏ treo bốn chữ ‘Mừng xuân vui vẻ.’

Quý Đường Đường thấy lạ hỏi một câu: “Sắp qua năm mới rồi?”

Tài xế cười ha ha: “Đúng vậy cô gái, ngày mai là Giao Thừa rồi.”

Ông ta nhận thấy Quý Đường Đường có chút căng thẳng, vậy nên cố gắng tìm chuyện để nói với cô: “Cô không phải dân địa phương đúng không? Du khách à... Đến tham quan hang đá Mạc Cao? Có thể thuê xe qua đó, cũng có xe buýt đấy, chẳng qua là không dễ bắt... Đến thành phố ma quỷ Ya Dan? Vậy thì phải đi xe tải, chắc phải đợi sang năm đã, tài xế xe tải cũng phải mừng năm mới chứ, năm hết Tết đến ai lại thích chạy ra ngoài, hơn nữa bây giờ tiết trời cũng không tốt. Tôi chạy nốt ngày mai rồi cũng nghỉ phép, năm mới mà, phải nghỉ ngơi một chút...”

Sau đó bác tài còn lái nhải gì đó, nhưng Quý Đường Đường hoàn toàn chẳng nghe lọt, cô thần thờ nghĩ: lại một năm nữa rồi...

* * *

Chiều ba mươi, Khiết Du ôm một đồng thiệp mừng đến cho Nhạc Phong ký, lời chúc cũng đã viết xong, đơn giản là ‘Năm mới vui vẻ vạn sự như ý cả nhà hòa thuận’, chỗ ký tên để trống, bắt Nhạc Phong phải ký, Nhạc Phong nhúc nhích: “Không ký được không?”

Khiết Du trừng anh: “Dĩ nhiên là không được, anh biết tối nay có bao nhiêu khách quen đến quây bar đếm ngược đón năm mới không? Anh biết có bao nhiêu là mỹ nữ đến vì anh không? Lần nào anh cũng không có mặt, ít nhất cũng phải đưa cho người ta tấm thiệp chúc mừng để đền bù chứ.”

Nhạc Phong bó tay, đành phải vùi đầu vào ký, ký một lúc liền nhìn đồng thiệp mừng đỏ chóa in chữ vàng châm chọc: “Cho nên trước kia anh mới không chọn làm ngôi sao, cái trò ký tên này, rất tốn sức.”

Khiết Du bật cười một tiếng, dừng một chút bỗng nhớ ra chuyện gì: “Hàng Tết đã cất vào xe cho anh rồi đấy, trừ đồ ăn ra còn có mấy bộ đồ giữ ấm, cả mấy cái áo lông nữa, tơ ngỗng đấy, mẹ em bảo cái này tốt lắm, mặc rất ấm.”

Nhạc Phong cúi đầu ký thiệp, không nhìn thấy nét mặt của anh: “Phí

công."

Khiết Du trầm mặc một chút: "Anh, hay là, đưa dì đến quán bar đón năm mới đi, quen biết anh lâu như vậy mà em chưa gặp dì bao giờ."

"Bà ấy không thích ồn ào."

Khiết Du sững sốt một chút, cô cúi đầu sắp lại những tấm thiệp Nhạc Phong đã ký xong, giả bộ lơ đãng: "Anh, thực ra chuyện đã qua bao nhiêu năm như vậy rồi..."

Nhạc Phong không hề ngẩng đầu: "Khiết Du, về sau chuyện kiểu này thì đừng nói với anh, tình cảm của chúng ta tốt như vậy, trở mặt vì chuyện này, không đáng."

Khiết Du không nói gì nữa, bao nhiêu năm qua, trừ Miêu Miêu ra, cô có thể coi như là người khác phái có quan hệ gần gũi nhất với Nhạc Phong, nhưng có một khoảng lãnh địa, có đi tới đi lui cũng không lại gần được, không có chỗ trống nào để thương lượng.

Hốc mắt có hơi ướt, cô quay đầu không để cho Nhạc Phong nhìn thấy, nhẹ giọng đáp một câu: "Được."

* * *

Nhạc Phong vẫn chịu đựng đến gần chín giờ tối mới lái xe đi, đến nhà cũ ở huyện nơi mẹ anh ở dự tính mất khoảng hơn hai giờ đi đường, bình thường thì mười một giờ anh sẽ tới nơi, ăn bữa cơm đoàn viên, sang năm mới, hơn một giờ sáng sẽ đi, cho dù là trời có đổ mưa đao cũng không ở lại thêm phút nào, có lúc, chính bản thân anh cũng không rõ, mỗi năm chỉ gặp một lần, mỗi lần chỉ để hỏi một câu y như vậy, rốt cuộc là hành hạ bà ta nhiều hơn, hay là hành hạ mình nhiều hơn?

Lúc xe đến trạm thu phí thì nhận được điện thoại của dì Triệu vẫn chăm sóc cho mẹ anh: "Phong Tử, xem dự báo thời tiết thấy bảo buổi tối sẽ có mưa tuyết đấy, lái xe cẩn thận một chút."

Trái tim Nhạc Phong chợt ấm lên: "Không sao đâu, dì Triệu, lát nữa gặp."

Sau khi đặt điện thoại xuống, anh bỏ thêm một ngàn đồng vào bao lì xì cho dì Triệu năm nay.

Dự báo thời tiết rất chính xác, mới đi được nửa tiếng, trời đã bắt đầu đổ mưa, chỉ chốc lát sau từng hạt tuyết đã đập vào kính xe sần sật, ánh đèn trước xe chiếu rọi một khoảng mơ hồ, trên đường không có nhiều xe lắm, ngẫm chắc đều ở nhà đón Giao thừa cả, Nhạc Phong mở radio trên xe, kênh nào cũng cười nói hoan ca, càng nghe càng khiến anh thấy phiền lòng, khó khăn lắm mới tìm được một kênh không ca nhạc âm ỉ, MC đang phát ngôn giống như tuyên thệ: "Trong thời gian nghỉ Tết, càng cần phải bảo đảm an toàn cho sinh mạng tài sản của quảng đại quần chúng nhân dân, càng cần phải đề cao cảnh giác, không để cho các phần tử tội phạm có cơ hội, bảo đảm cho quần chúng nhân dân sẽ có một năm mới vui vẻ an lành..."

Trái tim Nhạc Phong rung lên một nhịp, theo bản năng đạp phanh xe, mặt đất rất trơn, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, hai chiếc cần gạt nước đơn điệu quét qua tấm kính đằng trước, để lại một vệt nước hình vòng cung.

Phản ứng đầu tiên của anh chính là lấy di động ra, lúc bấm danh bạ mới sực nhớ đến, khi gặp lại ở Cổ Thành, Quý Đường Đường đã không dùng di động từ lâu rồi.

* * *

Lúc xe lái đến khu nhà ở ngoại thành huyện đã trễ hơn thời gian dự định khá nhiều, dì Triệu che ô đứng ở cửa khu nhà chờ anh đã lâu, lạnh cóng đến phát run, thấy xe đến, vui vẻ vẫy tay với anh.

Đỗ xe xong, dì Triệu giúp anh xách hàng Tết xuống, đường lên cầu thang tối om om, dì Triệu giải thích với anh: "Hai ngày trước bị hỏng, đã bảo là phải người tới sửa rồi mà chả thấy tới, chắc là nghỉ Tết."

Lên đến tầng ba, dì Triệu lấy chìa khóa mở cửa, Nhạc Phong không nhịn được nhú mày: "Bà ấy đâu rồi ạ?"

“Mẹ con vừa mới xem ti vi xong, kêu mệt nên đi nghỉ trước rồi. Dặn khi nào đến Giao thừa thì gọi bà ấy dậy.”

Trong nhà vẫn bày biện như năm trước, chẳng có thêm thứ gì mới, quét dọn rất sạch sẽ nhưng lại chẳng có chút không khí năm mới nào, trên bàn đặt một cái thớt, sủi cảo gói được một nửa, Nhạc Phong đặt đồ trên tay xuống: “Dì Triệu, con gói cùng dì đi.”

Dì Triệu hơi lúng túng: “Hay là... để dì gọi mẹ con dậy trước nhé?”

Nhạc Phong cười nhạt: “Không cần, cũng không phải gọi bà ấy dậy đâu, tự bà ấy sẽ dậy.”

Trước khi bắt tay vào làm, Nhạc Phong đưa bao lì xì cho bà, dì Triệu chỉ từ chối: “Mỗi tháng con đã cho nhiều phí sinh hoạt thế rồi, dì và mẹ con có tiêu cả ngày cũng chẳng hết, sao lại còn không biết xấu hổ...”

Nhạc Phong nhàn nhạt đáp một câu: “Cứ nhận đi, dì đáng được mà.”

Dì Triệu trước ở nông thôn, chồng con đều mất hết, vẫn sống một thân một mình, sau đó cùng thôn có một cô hay vào thành phố, nói với bà ấy có người muốn tìm người chăm sóc cho bà mẹ góa của mình, đầu tiên là bà ấy muốn kiếm chút tiền, thứ hai cũng muốn có người ở cùng cho đỡ buồn nên bèn xử lý căn nhà dưới quê rồi lên thành phố, từ đó đến giờ vẫn sống cùng với Kim Mai Phượng — mẹ của Nhạc Phong, lúc đó còn chưa thấy nhà này có gì phức tạp, chỉ hơi ngỡ vực với chuyện người làm con trai như Nhạc Phong mà chẳng thấy đến thăm Kim Mai Phượng bao giờ, sau đó đến cái Tết đầu tiên gặp được Nhạc Phong, thấy hai mẹ con xung đột mới biết gia đình này không đơn giản như mình nghĩ. Sau đó cũng loáng thoáng nghe được chuyện xảy ra năm đó, trong lòng thương xót không thôi, lúc nhìn Nhạc Phong cũng thấy thương như con trai mình, có lúc, ngay cả chính bà cũng cảm thấy, so với Kim Mai Phượng, bà còn giống mẹ của Nhạc Phong hơn.

Hiện tại, được làm sủi cảo cùng với Nhạc Phong, trong lòng bà không phải là không vui, hỏi han anh rất nhiều, làm ăn có được hay không, thân

thể thế nào, mọi việc có được thuận lợi hay không, bạn bè có giúp đỡ không, rồi lại kể tình hình ở đây, thức ăn lại tăng giá, Kim Mai Phượng dạo trước thích ăn canh chim bồ câu, thích hầm cả con với cầu kỷ...

Sắc mặt Nhạc Phong mới đầu còn khá lạnh nhạt, sau đó nói chuyện cũng cởi mở hơn, trên mặt rốt cục cũng có chút ý cười, cũng nói chuyện nhiều hơn một chút, đang nói đến lúc vui vẻ, cửa phòng ngủ mở ra, Kim Mai Phượng bước ra ngoài.

Bà ta mặc chiếc áo vải sợi may theo kiểu trang phục thời Mãn Thanh rất thịnh hành trước kia, phần eo căng chặt, dây nịt cũng sắp tung ra, phía dưới mặc một chiếc quần màu đen dài chấm gót, giày da đen đế bằng, trên mặt thoa phấn, bôi son, gò má phải bị lửa thiêu vẫn chưa khôi phục nhìn càng thêm lồi lõm, mái tóc mới uốn quần thoa dầu tóc hai ngày trước, bóng loáng, trên cổ còn quấn một cái khăn vuông nhỏ, Nhạc Phong vừa nhìn thấy kiểu cách ăn mặc quái dị này đã nổi giận, viên sỏi cỏ mới gói được một nửa đã vút lên mặt bàn.

Dì Triệu thở dài trong lòng, bà vỗ vỗ tay Nhạc Phong, hạ giọng khuyên anh: “Bà ấy vẫn thế, con cũng biết rồi đấy. Để dì lấy sỏi cỏ cho con, ăn nhiều một chút, lát nữa còn phải lái xe về nữa.”

Kim Mai Phượng ngồi trên ghế sofa, vừa xem ti vi vừa cắn hạt dưa, coi như không thấy Nhạc Phong bên cạnh, chỉ chốc lát sau dì Triệu bưng sỏi cỏ chín đặt lên bàn trà, tổng cộng ba bát, Kim Mai Phượng một bát, Nhạc Phong một bát, còn một bát đặt ở đối diện Kim Mai Phượng, trên bát đặt một đôi đũa, sau khi làm xong tất cả, giống như năm ngoái, lại yên lặng quay lại phòng bếp chờ.

Chờ sỏi cỏ nguội bớt, Kim Mai Phượng cầm đũa lên gắp một viên bỏ vào trong miệng, Nhạc Phong nhìn bà ta: “Bà không có gì để nói với với cha tôi hay sao?”

Kim Mai Phượng tiếp tục nhai sỏi cỏ: “Tiểu Triệu, bỏ nhiều muối quá, mặn.”

“Tôi hỏi bà, năm đó ở cửa phòng để đồ trong sán khiêu vũ, là bà cầm mỗi lửa từ bên ngoài ném vào đúng không?”

Kim Mai Phượng lại gấp một miếng sủi cảo nữa: “Rau hẹ hơi già, khó nhai quá.”

“Cha tôi bị chết cháy, bà không áy náy chút nào hết phải không? Bao nhiêu năm như vậy, đến nhận lỗi mà bà cũng không nhận hay sao?”

Kim Mai Phượng chợt ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp: “Tiểu Triệu, mang bát canh sủi cảo lên đây, khô chết đi được.”

Dì Triệu lúng túng đáp lời, bưng bát canh sủi cảo ra ngoài, Nhạc Phong nhìn chằm chằm vào Kim Mai Phượng: “Năm đó bà gặp may, kết án qua loa, không xử được bà nên bà tưởng mình không có tội thật phải không?”

Kim Mai Phượng đón lấy bát canh sủi cảo trong tay dì Triệu lên húp một hớp, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong: “Tòa án nói tao không có tội thì tao không có tội. Mà không phục thì đi mà kiện, không kiện được thì mày không phải là dòng giống họ Nhạc!”

Nói xong thoát cái cầm bát canh sủi cảo trong tay ném cả bát cả canh về phía Nhạc Phong, dì Triệu đã sớm lường được chiêu này của bà ta, nhanh chóng kéo Nhạc Phong ra trước, bát nện vào tường, mảnh vỡ và nước canh bắn tung tóe khắp nơi.

Giọng của Kim Mai Phượng chua ngoét: “Tao thiêu chết cha mày, con mắt nào của mày thấy thế? Mày lôi ông ấy từ dưới đất lên đây, ông ấy nói tao thiêu thì tao nhận!”

Nhạc Phong tức giận siết chặt tay, giơ chân đạp đổ cái ghế, xoay người bỏ đi, lúc đi sập cửa rất mạnh, tiếng vang khiến cho cả hành lang rung lên.

Lúc sắp đến tầng một, dì Triệu cầm ô đuổi theo xuống: “Phong Tử, này, Phong Tử.”

Nhạc Phong dừng bước.

“Con nói coi, dì biết nói sao với con mới được đây, Phong Tử, mẹ con từ

khi mặt mày sứt sẹo thành như vậy xong tinh thần vẫn không được ổn định, mười mấy năm gần như không ra khỏi cửa, con xem kiểu ăn mặc như vậy, đều là từ năm đó. Con so đo với bà ấy, người tức chẳng phải vẫn là con, việc gì phải như thế chứ?"

Nhạc Phong không nói lời nào.

"Dì biết trong lòng con không dễ chịu, nhưng con nghe dì Triệu nói một câu, chuyện này con có hỏi bà ấy mười năm nữa cũng vẫn vậy thôi. Phong Tử, năm mới vui vẻ, con việc gì phải đâm đầu vào ngõ cụt làm gì, đốt cho cha con thêm chút vàng mã còn hữu dụng hơn ép bà ấy nhận sai. Phong Tử, dì sống lâu hơn con, đã thấy nhiều chuyện hơn con, trên đời này không phải ai cũng biết nhận lỗi, có người dù có chết cũng sẽ không thay đổi, còn cảm thấy là con nợ bọn họ, con không thể cứ giằng co đến chết với họ được, người chịu khổ cũng chỉ có bản thân con thôi, hiểu không?"

Trong bóng tối, Nhạc Phong gật đầu một cái, lúc mở miệng lại lần nữa, giọng nói đã bình tĩnh hơn nhiều: "Dì Triệu, khổ cho dì rồi, dì không nói con cũng biết, lúc bà ta nổi giận dì cũng bị... Con về trước, có gì cứ gọi điện cho con."

Dì Triệu thở dài, che ô tiền anh đến nhà để xe, vừa mới ngồi vào xe, một tin nhắn đã được gửi đến, là Miêu Miêu gửi.

"Lại đến thăm mẹ anh rồi đúng không? Tâm trạng không tốt thì đừng uống nhiều rượu quá."

Vành mắt Nhạc Phong lập tức nóng lên, anh quay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy tay với dì Triệu, khởi động xe rời đi, đồng thời bấm số của Miêu Miêu.

Đầu bên kia rất âm ỉ, giọng của Miêu Miêu được đè rất thấp: "A lô, Nhạc Phong à?"

Nhạc Phong nhẹ giọng nói một câu: "Miêu Miêu, anh muốn gặp em."

Miêu Miêu im lặng một lúc lâu: "Nhạc Phong, em thực sự không ra được. Người nhà hai bên... lần đầu đón Giao thừa với nhau... Em không thể ra

ngoài được."

Người nhà hai bên?

Nhạc Phong chợt hồi hồn lại: còn năm ngày nữa đã là hôn lễ của Miêu Miêu rồi.

Anh hít sâu một hơi, lúc mở miệng lại lần nữa đã chuyển sang giọng nói tương đối nhẹ nhõm: "Vừa gặp mẹ anh xong. Không có chuyện gì đâu, em khỏe không, ở nhà chắc náo nhiệt lắm hả?"

"Vâng. Bởi vì... mở tiệc ra mắt, có nhiều họ hàng ở rõ xa cũng đến, có mấy ông chú ông bác em còn chưa gặp bao giờ, cả một đồng người... may mà nhà rộng... Chú Hai?"

Đầu dây bên kia mơ hồ vọng đến một giọng đàn ông hơi già nua: "Miêu Miêu à, sao không ở trong nhà mà phải chạy ra tận ban công để gọi điện?"

Cũng không biết Miêu Miêu đáp lại thế nào, tóm lại, lúc nói chuyện tiếp, cô đã đổi vị trí: "Vừa nãy ra ban công, đứng ngay phải chú Hai của em."

Nhạc Phong ừ một tiếng, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể nói chuyện phiếm hùa tiếp theo lời cô: "Vậy ông ấy là em trai của cha em hả, trước kia chưa nghe thấy em kể bao giờ."

"Trước em cũng đã gặp bao giờ đâu, lần này vì muốn ra mắt nên mới gặp lần đầu tiên đấy chứ." Ngừng một chút, cô chợt nhảy ra một câu kỳ quái: "Nhạc Phong, chẳng hiểu tại sao, mỗi lần thấy ông ấy em cứ thấy sợ trong lòng."

Nhạc Phong bị cô làm cho buồn cười: "Em lại nghĩ vẫn nghĩ vợ rồi đúng không, trông ông ấy xấu lắm hay sao mà nhìn ông ấy em lại thấy sợ trong lòng?"

"Cũng không phải thế..." Giọng nói của Miêu Miêu nghe quả thực là rất hoang mang: "Ông ấy không giống mấy ông chú ông bác khác của em, vừa thấy mặt đã cho lì xì tặng quà, cũng rất hòa ái dễ gần. Lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy, em đã cảm thấy ông ấy đặc biệt ghét em... không đúng, thực sự

là hận em ấy, Nhạc Phong, em mà xảy ra chuyện gì, nhất định là do ông ta giở trò quỷ!"

Nhạc Phong dờ khóc dờ cười: "Cái chứng vọng tưởng bị hại này của em đến bao giờ mới thay đổi được đây? Ông ấy mà ghét em thì chỉ có một nguyên nhân thôi."

Miêu Miêu hơi căng thẳng: "Nguyên nhân gì?"

"Trước kia ông ấy đau khổ yêu thâm mẹ em, kết quả bị cha em đoạt mất."

Miêu Miêu bật cười, tiếng cười nhỏ dần, thực sự vẫn không thể nào giả bộ như chẳng có ai bên cạnh mà nói chuyện trên trời dưới biển với anh, nỗi thương cảm dần dần chiếm thượng phong: "Nhạc Phong, mong năm tới... anh sẽ đến chứ?"

Nhạc Phong trầm mặc một chút: "Sẽ."

Không hiểu tại sao, anh cứ cảm thấy, mong năm tới sẽ xảy ra một chuyện gì đó.

Chương 4

Lúc đi qua trạm thu phí ở nội thành đã là hơn ba giờ sáng, đám đông đón Giao thừa qua năm mới đã tản đi, thành phố trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng pháo thỉnh thoảng vang lên đằng xa, ngẫu nhiên điểm chút không khí cho ngày lễ tết. Lại có một tin nhắn được gửi đến, Nhạc Phong tùy ý mở ra, là Tương Dung: "Hôm nay anh không về quán bar sao?" Nhạc Phong sững sốt một chút, suy nghĩ rồi bấm gọi lại, bên kia nhanh chóng bắt máy, hơi âm ỉ, có tiếng nhạc nhè nhẹ êm ái, Nhạc Phong không đợi cô ta mở miệng đã hỏi: "Cô đang ở trong quán bar của tôi?"

"Vâng." Tương Dung có chút ngượng ngùng: "Em còn tưởng hôm nay anh sẽ ở quán bar đón năm mới, hỏi quản lý, họ nói có thể anh sẽ tới, em thấy giờ anh vẫn chưa xuất hiện nên mới nhắn tin hỏi một chút."

"Cô đừng đợi, hôm nay tôi không về đó đâu." Nhạc Phong suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Cô đưa di động cho quản lý đi, tôi nói giúp cô một câu, miễn hóa đơn cho cô."

"Không cần vậy đâu, em cũng không uống gì cả." Giọng nói của Tương Dung nghe có hơi thất vọng: "Vậy em về đây, năm mới vui vẻ nhé."

"Cô đến quán bar chỉ để tìm tôi? Có việc gì à?"

"Cũng... không có chuyện gì." Tương Dung mặc dù có chút do dự nhưng vẫn rất thẳng thắn: "Chỉ là muốn gặp anh thôi."

Nhạc Phong đã đi đến ngã ba, nghe thấy câu này bỗng giật mình một cái, qua mấy giây, anh quay đầu xe: "Cô đến ngã tư đường cách quán bar một con phố đi, tôi đón cô."

* * *

Từ xa đã thấy Tương Dung đang chờ ở ngã tư đường, cô ta không che ô, trùm chiếc mũ áo lông lên, đứng yên tại chỗ vừa chà tay vừa giậm chân, thấy xe của Nhạc Phong thì mừng rỡ vẫy anh: "Ở đây, ở đây." Nhạc Phong

táp vào lễ, mở cửa để cô ta lên xe: “Đi đâu?”

Tương Dung không trả lời, đưa cho anh một chiếc hộp nhỏ được gói rất khéo léo: “Quà mừng năm mới.”

Nhạc Phong rất bất ngờ, anh tắt máy, vươn tay nhận lấy, trước khi mở ra còn xác nhận lại với cô ta một lần: “Tặng tôi?”

“Vâng, tặng anh đấy, anh xem có thích không.” Tương Dung hơi đỏ mặt: “Chỉ là một món quà nhỏ để tặng... bạn bè thôi.”

Nhạc Phong mở nắp hộp ra, là một chiếc kẹp caravat mạ vàng, anh cầm chiếc kẹp lên nhìn một chút, thực sự có chút dở khóc dở cười: “Tôi không đeo caravat.”

Tương Dung có chút lúng túng: “Kiểu gì chẳng có vài dịp cần phải dùng... chuẩn bị trước cũng đâu có thừa.” Trong hộp còn có một tấm thiệp rất nhỏ, bên trên viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Năm mới vui vẻ, mỗi ngày đều hạnh phúc mỹ mãn.”

Thấy Nhạc Phong cầm thiệp lên xem, Tương Dung càng mất tự nhiên hơn: “Em ít học, chữ không được đẹp cho lắm...”

Không biết tại sao, nghe cô ta nói xong câu này, trong lòng Nhạc Phong chợt có chút cảm động, anh cất chiếc kẹp caravat và tấm thiệp lại vào trong hộp, hỏi Tương Dung: “Cô thích tôi phải không?”

Tương Dung không ngờ tới anh lại hỏi thẳng thừng như vậy, nhất thời có chút luống cuống tay chân, có điều cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, to gan nhìn lại Nhạc Phong: “Phải.”

“Cô thích cái gì ở tôi chứ?” Nhạc Phong có chút nghi không thông: “Tôi thì có gì tốt?”

Tương Dung cũng bị câu hỏi của anh làm cho nghẹn cứng, trả lời có chút ngắc ngứ: “Em cảm thấy, đều rất tốt mà...”

“Vậy cô muốn thế nào, muốn làm bạn gái tôi?”

Tương Dung không nói gì. Đáp án này, cô căn bản chưa từng nghĩ đến,

thân phận của cô như vậy, cái gọi là thích, đơn giản chỉ là có thể đi theo người khách hợp ý mình trò chuyện tâm sự nhiều hơn, vui vẻ thêm mấy lần mà thôi. Cô làm sao mà làm bạn gái của Nhạc Phong được chứ, cô đã từng nghe đám Cửu Ca bàn luận về bạn gái trước của Nhạc Phong, bất cứ quang hào quang nào trên người Miêu Miêu cũng đủ để đè chết cô, dáng đẹp xinh đẹp bằng cấp cao gia thế tốt biết vẽ tranh biết đánh đàn còn có một tay viết chữ đẹp, một cô gái như vậy mới đáng để Nhạc Phong theo đuổi cưng chiều, như cô, chỉ có thể bị gọi đến hét đi trên giường mà thôi...

Cô lắc đầu: “Anh đừng đùa với em, em nào xứng.”

Nhạc Phong ngồi yên nhìn cô ta, nhìn hàng mi dài buông xuống cùng với hai bàn tay đang xoắn lấy nhau vì căng thẳng của cô ta, một góc nào đó trong đáy lòng chợt trở nên mềm nhũn, anh nhớ tới căn nhà lạnh lẽo khiến cho người không tài nào chịu đựng nổi mà mình vừa mới rời khỏi kia. Tại sao không thể thể là cô ấy? Từ trước đến giờ, đương nhiên là anh vẫn thích con gái sạch sẽ mà tốt đẹp như kiểu Miêu Miêu, nhưng mình có xứng không? Từ ngoài nhìn vào, chia tay với Miêu Miêu là vì sự lựa chọn công việc, chẳng lẽ lại không có nguyên nhân nào sâu xa hơn hay sao? Gia đình, bối cảnh, quá khứ, thậm chí là cả bạn bè của anh... Không nói đâu xa, anh dám đưa Miêu Miêu đến trước mặt Kim Mai Phượng hay sao? Nhạc Phong chợt cảm thấy mệt mỏi, anh thấy giờ phút này, mình chỉ cần một cô gái đơn giản, không cần quá xinh đẹp, chỉ cần có thể cho anh một chút hơi ấm, trò chuyện cùng anh, thực sự ngồi bên anh, để cho anh cảm thấy không còn cô độc, như vậy là đủ rồi.

Có nhiều lúc, người đó xuất hiện, không phải bởi vì bạn yêu cô ấy bao nhiêu, mà là vì lúc bạn mệt mỏi vừa hay là lúc cô ấy ở đó, giống như trước tối nay, Dung Dung chưa bao giờ là lựa chọn của anh, nhưng vào giờ phút này, anh bỗng quyết định muốn hỏi cô ta một câu, có đồng ý ở bên cạnh anh hay không: “Xứng hay không xứng đều là vớ vẩn, cô đừng nghe là được. Tôi chỉ muốn hỏi cô...”

Di động chợt vang lên. Nhạc Phong lấy di động ra nhìn lướt qua, vốn đang định ấn tắt, lúc nhìn rõ cái tên đang hiển thị trên màn hình, anh do dự một chút, ra hiệu cho Tương Dung đợi một lát, quay sang phía cửa sổ xe tiếp điện thoại. Cuộc gọi là của Mao Ca gọi tới, lộ ra vẻ vui mừng mà gian xảo đến quái dị: “Phong Tử, chú biết anh đang ở đâu không?”

Nhạc Phong cười rộ lên: “Không phải là anh về Ca Nại rồi hay sao, đến nơi rồi hả? Lạnh không?”

“Sao lại không lạnh, hôm nay âm hai mươi ba độ đấy, ống nước cũng nứt cả ra rồi.” Nhạc Phong thở phào một tiếng: “May mà em không về cùng anh, trong quán chỉ có mình anh đúng không, đêm dài đằng đẵng không có ai tám chuyện cùng nên gọi điện quấy rầy gia hả?”

Mao Ca hừ một tiếng: “Anh gọi điện cho chú chính là để nói chuyện này đây, Phong Tử, anh nói cho chú mày hay, anh đây tối nay thực sự không phải một mình nhớ, có người tâm sự với anh nửa buổi rồi cơ, đoán xem là ai?”

“Thần Côn đúng không, khổ cho ông anh rồi, mới đầu năm đã phải ngồi hầu chuyện một lão tâm thần phân liệt.”

“Ha ha, sai bét!” Mao Ca rất hưng phấn: “Đoán tiếp đi, bật mí cho chú một chút. Là mỹ nữ nhé, chúng ta vừa mới gặp ở Cổ Thành xong, ở Ca Nại cũng đã gặp.”

Nhịp tim Nhạc Phong bỗng chứng lại nửa nhịp, dừng một chút hung dữ mắng anh ta: “Anh thật bốc mùi!”

Mao Ca không vừa ý: “Nói gì thế, anh mày đây mà là cái loại hay nói giỡn hay sao, hay là anh để Đường Đường nói chuyện với chú mày nhá.”

Tim Nhạc Phong đập dồn dập: “Vậy anh đưa điện thoại cho cô ấy đi.”

“Chú mày bảo đưa là phải đưa à.”

Mao Ca bắt chẹt: “Anh giúp chú truyền lời thì cũng phải cho anh tí lộc chứ. Chuyến này anh về, khung cửa mấy căn phòng trong quán trọ cũng

nứt hết ra rồi, anh đang tính năm sau đổi lại thành inox hết, chú tính xem thế nào?"

"Đưa điện thoại cho cô ấy trước đã, không nói điều thì gia sẽ cân nhắc trả cho anh một chút."

Mao Ca cười ha ha: "Chờ tí." Nhạc Phong nghe thấy tiếng anh ta chạy chậm chậm, sau đó chợt cao giọng lên: "Đường Đường, Đường Đường còn đó không? À, còn." Đúng là giọng của Quý Đường Đường, có chút không rõ, phát ra ngoài có tiếng vang, Nhạc Phong lập tức nhận ra: Quý Đường Đường không ở Ca Nại, nhưng đúng là cô ấy đã gọi điện cho Mao Ca! Cô ấy gọi điện thoại bàn của quán trọ, sau khi Mao Ca nhận điện thoại của cô ấy xong thì quay ra dùng di động bấm máy cho mình. Mao Ca rất kích động: "Đường Đường, tin tốt đây, anh vừa mới kéo được một khoản tài trợ, tìm được một đứa coi tiền như rác trả hết toàn bộ tiền cửa inox của quán trọ nhé, toàn bộ ấy!" Nhạc Phong gào thét trong lòng: bốc mùi, ông đây bảo là trả 'chút', một chút!

Quý Đường Đường cười rộ lên ở đầu dây bên kia: "Thật à? Thế anh cho người ta cái gì? Sau này ở trọ miễn phí?"

Mao Ca suy nghĩ một chút: "Anh bán em."

Quý Đường Đường chẳng hề tức giận: "Bán làm vợ người ta sao? Vậy mỗi bữa em có được ăn thịt không?" Nhạc Phong nói thầm trong lòng: không được, chỉ có thể húp canh!

Mao Ca lại tự biên tự diễn: "Được chứ, thịt cá bảo đảm. Có điều là người hơi bị tồi chút thôi."

Quý Đường Đường cười khanh khách: "Vậy thì được, dù sao bán qua một thời gian là em lại chạy, còn có thể bán thêm mấy lần nữa, còn kiếm gấp bội, anh mở quán trọ." Nhạc Phong oán thầm: đạo đức bại hoại! Giả danh lừa bịp!

Được một lúc, Mao Ca định ngửa bài: "Đường Đường này, vừa nãy chẳng

phải anh bảo với em là anh đi vệ sinh sao, thực ra là anh lừa em đấy, vừa này có bạn cũ tới, em đoán coi là ai, anh gợi ý cho em nhé, chúng ta vừa mới gặp ở Cổ Thành đó, là một anh chàng đẹp trai."

"Là Thần Côn à?" Nhạc Phong hoàn toàn câm nín.

"Là Phong Tử!"

Quý Đường Đường căn bản không tin: "Mao Ca, anh cứ chém đi, Nhạc Phong mà ở Ca Nại, em sẽ chặt đầu xuống cho anh ngồi."

"Em không tin? Em không tin thì anh bảo nó nghe điện thoại nhé!"

"Vậy anh đưa cho anh ấy đi."

Mao Ca lại diễn lại vở cũ: "Em nói đưa là phải đưa à, cũng phải cho anh tí lộc chứ? Thế này đi Đường Đường, ống nước trong quán anh cũng nứt mất rồi, hay là chúng ta thương lượng, phí sửa chữa em chi?"

Nhạc Phong hít một hơi lạnh, nhất thời nhìn Mao Ca với cặp mắt khác xưa, quen biết bao nhiêu lâu như vậy, sao anh không phát hiện ra ông tướng này cũng gian manh như thế nhỉ? Quý Đường Đường không chấp nhận: "Sao phải thế, nghe Nhạc Phong nói mấy câu thôi mà cũng phải chi tiền à, anh ta tưởng anh ta mở buổi hòa nhạc hay sao."

Nhạc Phong tức đến hồng người luôn, cảm giác như số tiền chi cho khung cửa inox kia thật quá là uổng, đang định lên tiếng bóp chặt lại cô đôi câu, đầu bên kia chợt vang lên những tiếng tuýt dài, ngay sau đó chính là giọng của Mao Ca: "Quái, sao đột nhiên lại ngắt rồi?"

Nhạc Phong sửng sốt: "Có gọi lại được không? Gọi lại thử xem?"

"Chú biết chỗ anh rồi còn gì, điện thoại bàn kiểu cũ, không hiện số gọi tới."

Trái tim Nhạc Phong trầm xuống: "Cô ấy đang ở đâu, lúc này anh không hỏi sao?"

"Hỏi rồi, chú thừa biết rồi đấy, con bé chẳng nói gì cả. Chỉ bảo là thấy buồn quá định tìm người nói chuyện thôi, số của quán trọ là con bé tra

được trên web, nó nói chỉ gọi bữa chơi chơi thôi, chắc là căn bản không ngờ tới anh lại ở đây. Gọi được thì cũng hàn huyên tán gẫu, anh nghĩ chú thân với con bé, đầu năm mới, hỏi thăm một tí cũng không tệ cho nên mới gọi di động cho chú, quái lạ, đang nói sao lại ngắt được... Không sao, chờ con bé gọi lại vậy."

Nhạc Phong cảm thấy Quý Đường Đường hẳn là sẽ không gọi lại, nhưng anh vẫn dặn một câu: "Nếu cô ấy lại gọi tới, giúp em hỏi thăm số của cô ấy, em gọi cho cô ấy, không có ý gì khác, chỉ tán gẫu mấy câu thăm hỏi đầu năm thôi."

Sau khi cúp máy, Nhạc Phong im lặng một lúc lâu, Quý Đường Đường gọi đến quán trọ của Mao Ca, tuy bất ngờ, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng thấy không khó hiểu lắm: từ trước đến giờ cô ấy cũng không liên lạc với người khác nhiều lắm, lại chẳng có bạn bè gì, đối với cô ấy mà nói Giao Thừa là thời điểm rất khó chịu, đêm nay nếu đã khó ngủ thì đương nhiên là muốn tìm người để nói chuyện, như lời Mao Ca nói thì nếu như cô ấy biết Mao Ca ở Ca Nại thì tuyệt đối sẽ không gọi đến số máy này, nhưng một khi gọi được thì cũng tán gẫu — vậy cũng tốt, có thể trò chuyện với Mao Ca còn đỡ hơn là để cô ấy suy nghĩ vẩn vơ một mình. Có điều, điện thoại sao lại đột nhiên bị ngắt chứ?

Tương Dung mới đầu còn im lặng không quấy rầy đến anh, sau đó lại không nhịn được hỏi anh: "Vừa nãy anh muốn hỏi em cái gì?"

"Gì cơ?" Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Nhạc Phong hoàn toàn không quay lại được quỹ đạo, tỏ ra còn khó hiểu hơn cả cô ta: "Tôi định hỏi cô cái gì?"

"Chính là lúc nãy, trước khi nghe điện thoại ấy." Tương Dung nhắc nhở anh: "Không phải anh nói muốn hỏi em chuyện gì đó hay sao?" Nhạc Phong rớt cuộc cũng nhớ ra, anh nhìn Tương Dung một cái, sau đó cười cười: "Không có gì, chỉ là định hỏi nhà cô ở đâu để đưa cô về thôi."

* * *

Điện thoại là do Quý Đường Đường cúp mất trong lúc gấp rút, bởi vì cô nghe thấy một giọng nói trong hành lang. Đêm Giao thừa, người ở nhà khách vốn đã ít, hơn nữa đã là hơn bốn giờ sáng, chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ để khiến người ta chú ý, hơn nữa một trong số những giọng nói đó cô còn đã từng nghe qua - Thịnh Ảnh.

Buổi tối khi bị Thạch Gia Tín theo dõi, cô hoang mang lo sợ trốn về thẳng nhà khách, cũng từng hối hận vì đã bỏ lỡ hành tung của đám Thịnh Ảnh giữa biển người mịt mù, muốn gặp được người nhà họ Thịnh lần nữa đâu có dễ dàng như vậy.

Hang động đá vôi bí mật ở Bát Vạn Đại Sơn lại càng phải nhắc tới. Cứ cho là bọn Thịnh Ảnh đã trở về Quảng Tây, không ngờ họ lại quay trở lại, hơn nữa còn ở cùng một nhà khách với cô. Quý Đường Đường lặng lẽ xuống giường, ngay cả giày cũng không xỏ, để chân trần từ từ nhích tới gần cửa, nhìn qua mắt mèo. Quả nhiên không hề nhận sai, Thịnh Ảnh và hai người đàn ông kia đang xách túi du lịch, đứng ngay ở trước cửa gian phòng đối diện với phòng cô, một trong số hai người đàn ông kia cầm thẻ mở cửa phòng mở cửa, người còn lại vô cùng cảnh giác hết nhìn Đông lại nhìn Tây. Quý Đường Đường hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đối diện Đầu năm mới, quả nhiên là có một món quà đáng để mong chờ.

* * *

Thịnh Ảnh vào nhà cất hành lý xong, vừa cởi áo khoác vừa dặn dò một trong hai người đàn ông kia: “Thịnh Phúc, anh chờ hai ngày nữa rồi gọi điện cho Thạch Gia Tín, bảo là chúng ta đã lên xe rồi, khoảng mồng năm sẽ tới. Mồng năm hẹn gặp anh ta ở cổng trạm xe. Hai ngày tới đừng ra ngoài đi lung tung để tránh hỏng chuyện — đừng quên, người nhà họ Thạch có thể nhận biết được mùi máu của người nhà họ Thịnh và nhà họ Tần, chỉ cần ở hơi gần một chút thôi, cho dù có nhìn thấy các anh hay không thì anh ta cũng biết các anh đã tới.” Thịnh Phúc cười cười: “Mấy ngày tới

chúng ta đừng ra khỏi cửa là được chứ gì. Thạch Gia Tín ở nhà khách Đằng Long, cách chỗ này mấy con phố, cho dù có mọc mũi chó ra cũng chẳng ngửi thấy chúng ta được. Thịnh Ảnh, cô cảm thấy lời của Thạch Gia Tín có thể tin được mấy phần? Cậu ta thực sự phát hiện được một người con gái khác của nhà họ Thịnh ở Đôn Hoàng sao?"

Thịnh Ảnh gật đầu: "Chắc là thật, mấy chục năm nay, nhà họ Thịnh có vài người con gái bỏ trốn, có điều kết quả là sống hay chết thì chẳng ai biết. Thạch Gia Tín nói anh ta thấy một cô gái trẻ tuổi, hẳn là hậu duệ của nhà họ Thịnh, không biết là nắm giữ loại chuông nào, anh ta bảo nhà họ Thịnh cử một người giữ chuông đến cũng là muốn thông qua cảm ứng giữa chuông và chuông để có thể nhanh chóng tìm thấy cô gái này, chỉ cần cô ta không khống chế Lộ Linh thì chuông Hóa Thi của tôi vẫn có thể cảm ứng được cô ta."

Thịnh Phúc nhìn cô ta một cái: "Nếu như cô ta nắm giữ Lộ Linh thì chắc chắn là con gái của Thịnh Thanh Bình rồi." Người đàn ông còn lại tên Thịnh Lộc, là em họ của Thịnh Phúc, từ sau khi vào trong phòng, anh ta vẫn chưa hề lên tiếng, đến tận lúc này mới mở miệng: "Nhưng hai người không thấy lạ sao, nhà họ Thịnh chưa bao giờ tìm kiếm những người con gái đã trốn đi, mà lần này tôi lại nghe nói, Thạch Gia Tín vừa nhấn về là cả hai thế hệ trước của Thịnh gia và Thạch gia đều bị kinh động, hơn nữa, Thạch Gia Tín đang đi tìm Vương Tư đến sắp phát điên rồi, chuyện này còn quan trọng hơn bạn gái của anh ta sao, đáng để anh ta phải phân tán tinh lực?"

Sau khoảng im lặng ngắn ngủn, Thịnh Ảnh lên tiếng: "Về phòng nghỉ ngơi trước đã, chuyện này người trong nhà mới chỉ nói qua loa với chúng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chờ gặp được Thạch Gia Tín là sẽ biết ngay thôi."

Chương 5

Trưa mồng năm, Nhạc Phong lái xe đến quán bar trước, Khiết Du đã chuẩn bị xong quần áo cho anh, Nhạc Phong nhìn bộ đồ Tây đã được là hơi thẳng thớm mà không ngừng kêu khổ: “Anh không mặc vest có được không?”

“Anh có ý gì đấy hả.” Khiết Du hung dữ: “Em với bạn trai đi dạo phố cả một ngày, chỉ để mua đồ cho anh thôi đấy, anh ấy còn không có ý kiến gì được không hả? Hơn nữa, hôn lễ của Miêu Miêu, anh không mặc đồ Tây thì có nể mặt người ta không? Hai lựa chọn, một là mặc vest, hai là trần truồng, tự anh chọn đi.” Nhạc Phong câm nín, được một lúc mới nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Dĩ thế cẩn thận không ai thêm lấy.”

Khiết Du phì cười một tiếng, chờ anh thay quần áo xong mới giúp anh thắt cà vạt: “Thế này chẳng phải là đẹp trai sao, bảo đảm sẽ khiến một đám mê mệt. Anh, anh xem bộ dạng phù dâu coi có đẹp hay không, nếu mà đẹp chúng ta xuống tay luôn.”

Nhạc Phong nhìn cô: “Chúng ta đừng đùa kiểu này nữa được không? Hôm nay anh mà là đi tiệc cưới sao? Có mà dạo một vòng qua địa ngục thì có.”

Khiết Du rất đồng tình: “Vậy làm sao bây giờ, hay là em đi cùng anh? Anh đi một mình là ăn đủ đấy, bạn bè của Miêu Miêu có không ít người biết anh, chỉ riêng ánh mắt thôi cũng đã đủ giết chết anh rồi.”

“Cám ơn, anh mà dẫn em đi thì thành ra cái gì? Hôn lễ của bạn gái trước, còn đưa em gái kết nghĩa đi cùng, ăn chùa uống chùa là kiểu này à? Ỡ vào da dày, trúng bao nhiêu tên anh tự gánh.” Khiết Du cười mãi lại có điểm khó chịu: “Phong bì em đã gói hai ngàn hộ anh rồi đấy, anh xem thế được chưa?”

Nhạc Phong rõ ràng hơi sững sốt: “Chỉ hai ngàn thôi à?”

“Anh phải xem cho rõ tình hình chứ.” Khiết Du chỉ hận không thể chọc vào đầu anh một cái: “Chỗ chúng ta cũng đâu phải Bắc Kinh Thượng Hải, theo lý quá năm trăm thôi cũng đã sợ nhiều rồi. Anh lại còn định nhét hai vạn vào, anh muốn nhà trai họ nghĩ sao hả?”

Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Anh vốn định mua cho Miêu Miêu miếng ngọc.” Khiết Du không để ý đến chuyện này, thất cà vạt xong mới chợt nhớ ra: “Nguy rồi, không có kẹp cà vạt.”

“Trong ngăn kéo có một cái đấy.”

“Anh mua hả? Biết vậy từ bao giờ thế.” Khiết Du chạy bình bịch mấy bước đi lấy rồi trở lại, chặc chặc chặc không ngớt: “Cái hộp xinh xắn được gói tỉ mỉ thế này, nhất định là con gái tặng rồi. Ô, chữ xấu quá.”

Nhạc Phong vươn tay đoạt lấy tự mình kẹp lấy: “Anh mà là người thích bợ đỡ vậy sao, lẽ nhẹ tình nặng em hiểu không? Lẽ nhẹ — tình — nặng!” Khiết Du cười hì hì bước đến trước mặt anh: “Cô nào thế?”

“Em không biết đâu, ở chỗ Cửu Ca.” Nụ cười của Khiết Du lập tức cứng đờ lại, được một lúc, mặt xị xuống: “Anh, chúng ta chú ý một chút được không?”

“Sao thế? Lại cái nữa?” Nhạc Phong cười cười đỡ dành cô: “Đâu đến mức như vậy, anh cũng chẳng có gì với cô ta cả.”

“Cô ta là tiếp tân!” Khiết Du rất tức giận: “Chỗ Cửu Ca, toàn là loại đó.”

Nhạc Phong không ngờ phản ứng của Khiết Du lại lớn như vậy: “Con người cô ấy không xấu đâu, Khiết Du. Hơn nữa, người ta không ăn trộm ăn cướp...” Mắt thấy mặt của Khiết Du sắp âm u ra sét đánh, Nhạc Phong vội vàng im miệng.

“Em biết sau Miêu Miêu anh nhất định sẽ có bạn gái nữa, nhưng mà không thể là chỗ Cửu Ca được, không thể làm cái nghề đó, anh mà kết giao với loại bạn gái như vậy, anh em chúng ta chia tay, không làm gì nữa!”

“Anh đâu nói cô ta là bạn gái của anh chứ.” Nhạc Phong bật cười: “Hơn

nữa, cho dù có kết giao thật thì sao? Bối cảnh gia đình anh cũng chẳng tốt hơn là bao..."

"Cũng chính vì như thế!" Dưới tình hình cấp bách, Khiết Du chưa suy nghĩ đã bật thốt lên: "Anh muốn em nói sao với anh đây, mẹ anh đã như vậy, có bạn gái cũng như vậy nốt, anh..."

Cô chột hồi hồn, nửa câu sau miễn cưỡng nuốt lại, nhưng vô ích, sắc mặt Nhạc Phong đã hoàn toàn thay đổi, anh nhìn Khiết Du, giống như muốn cười nhưng lại cười không nổi, vươn tay chỉ cô một cái, lại buông xuống: "Anh, không phải em có ý đó." Khiết Du luống cuống, nước mắt thoát cái đã rơi xuống: "Anh, em không có ý coi thường anh đâu, em chỉ là... em sai rồi, được không?"

Cô vươn tay kéo lấy cánh tay Nhạc Phong: "Anh đánh em mấy cái đi, miệng em bần, anh, anh đừng trách em." Thấy Khiết Du rơi lệ, Nhạc Phong chột nở nụ cười, anh vươn tay giúp Khiết Du lau nước mắt: "Khóc gì hả, nói đâu có sai, mấy câu này mà nín nhịn cũng khó chịu, nói ra cũng tốt. Được rồi, không sao, anh đi đây, đến trễ thì không tốt." Nhìn bóng lưng xa dần của Nhạc Phong, Khiết Du lại khóc dữ hơn, chột giơ tay lên tát mạnh mình hai cái: "Cho mày bần! Cho mày bần!"

* * *

Khách sạn Thủy Tinh Cung, hôm nay là nơi được bao riêng của nhà họ Tần. Những băng rôn treo bên ngoài, ảnh cưới to đùng, vào cửa là có ngay thảm đỏ với hai hàng hoa hồng đỏ và bách hợp hai bên, trên không thả những quả bóng bay trái tim màu hồng phấn...

Có những trường hợp, bản thân không thực sự ở trong đó thì không thể biết lòng đau đớn cỡ nào, Nhạc Phong trước đó vẫn cảm thấy, anh cũng có thể coi là một người cầm được buông được, anh có thể tương đối không câu nệ đến tham gia hôn lễ, chúc phúc cho Miêu Miêu với cuộc sống mới — giờ nhìn lại, chỉ toàn là nói vớ vẩn, còn chưa đến đại sảnh đón khách anh đã không bước nổi nữa, trong đám khách khứa đi ngang qua có vài người

đã nhận ra anh, đang châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao.

Vừa vào đại sảnh đã thấy bàn kí tên, Miêu Miêu và chú rể đứng dưới giàn hoa hồng được tạo hình thành hình trái tim, có nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cầm tấm hắt sáng đứng bên cạnh, chụp ảnh chung cho chú rể cô dâu cùng với bạn bè thân thích đến chúc mừng. Miêu Miêu mặc một chiếc áo cưới hở vai, viền váy nạm pha lê, eo ôm sát, phần chân váy đuôi cá phủ một lớp hoa văn ren lưới, mái tóc dài uốn thành búi, những chuỗi ngọc trai rời rạc quấn quanh từng vòng, trước mặt lưu lại hai lọn tóc uốn xoăn rủ xuống hai bên má, vô cùng kiều mị, cô phối hợp với nhiếp ảnh gia hơi nghiêng đầu qua bên cạnh, bó hoa trong tay đặt kê bên má, nhìn kiểu gì cũng thật xinh đẹp. Nhạc Phong mỉm cười, trong lòng nhủ một câu: bé con thật là quá đẹp.

Trong giây phút đèn flash lóe lên, Miêu Miêu nhìn thấy Nhạc Phong, cô ta sửng sốt một chút, chợt chẳng còn biết mình đang ở đâu, cho đến khi nhiếp ảnh gia gọi cô ta: “Cô dâu, bên này, nhìn bên này, cười một cái, cười... đúng rồi...”

Nhạc Phong gật đầu với cô ta một cái, đến bàn kí tên đưa phong bì, người nhận phong bì hào hứng định xướng lên, Nhạc Phong ngăn cản: “Đừng, nhận là được rồi.” Đưa phong bì xong, theo quy trình là phải chụp ảnh chung cùng cô dâu chú rể, nhiếp ảnh gia ra hiệu Nhạc Phong bước tới, anh có chút lúng túng từ chối: “Thôi bỏ đi, tôi không chụp đâu, cứ chụp là cứng đờ người ra, ảnh hưởng đến không khí.”

Vóc người của chú rể không thấp, hơi phát tướng, vẻ ngoài lại khá chín chu, đoán chừng anh ta không biết chuyện của Miêu Miêu với Nhạc Phong trước kia nên rất thân thiện chào hỏi Nhạc Phong: “Vậy sao được, đến đây đều là khách, tôi chụp ảnh cũng bị cứng đờ đấy, anh nghĩ coi, anh chẳng phải còn thoải mái hơn tôi bao nhiêu còn gì, tôi phải chụp bao nhiêu tấm đây này.”

Bên cạnh có người vui vẻ, còn có người cổ vũ cho anh ta: “Chú rể, cố lên.”

Miêu Miêu nhìn Nhạc Phong, như cầu khẩn nói: “Nhạc Phong, chụp một tấm đi.”

Giọng của Miêu Miêu đã không được bình thường, vành mắt cũng đỏ lên, trái tim Nhạc Phong thịch một tiếng, anh cười cười với chú rể bước qua, lúc người chụp ảnh sắp xếp vị trí đứng, anh khẽ nói với Miêu Miêu một câu: “Bé con, kiềm chế một chút, một ngày vui như vậy...” Miêu Miêu đột nhiên bật khóc, nước mắt lã chã rơi xuống, nhiếp ảnh gia nhìn vào ống kính phát hiện không ổn: “Này này, cô dâu, sao lại thế này?”

Chú rể bấy giờ mới nhận ra, anh ta lấy làm lạ nhìn Miêu Miêu, lại hoài nghi liếc mắt nhìn Nhạc Phong. Nhạc Phong thực sự chỉ hận trên đất không có cái lỗ nào để anh chui vào, anh thật sự không ngờ tới Miêu Miêu lại dễ mất kiểm soát như vậy, sớm biết tình hình thế này, có cầm hỏa tiễn đại bác tới ép anh anh cũng không đi: anh bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán âm ỉ còn chưa tính, Miêu Miêu thì làm sao đây, mắt không chế òa khóc ngay tại chỗ, là đàn ông thì ai mà chẳng nghĩ nhiều, sau này khó mà bảo đảm sẽ không gây khó dễ cho cô ấy.

Chú rể trái lại phản ứng rất nhanh: “Thợ trang điểm đâu, này, thợ trang điểm mau trang điểm lại.” Rồi quay ra cười với Nhạc Phong: “Ngại quá, cô ấy là vậy đấy, rất cảm tính, anh nói coi ngày vui thế này, thích thì xúc động một chút là được, lại còn khóc nữa, thật là...” Vừa nói vừa sẵn sóc lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Miêu Miêu.

Chỉ trong chốc lát, bên cạnh đã có không ít người dừng lại, ngay cả nhân viên phục vụ của khách sạn cũng giả bộ như lơ đãng liếc trộm về bên này, Nhạc Phong nghe thấy có người nhỏ giọng bàn tán: “Người đứng đằng trước ấy hả? À, hiểu rồi.” Cũng may đã có người đứng ra giải vây: “Sao thế này, vẫn tụ tập à?”

Nhạc Phong thở dài trong lòng, người anh không muốn gặp nhất đã xuất hiện. Cha của Miêu Miêu, Tần Thủ Nghiệp. Tần Thủ Nghiệp ngoài năm mươi tuổi, đầu tóc hơi có chút hoa râm, mặt chữ quốc, đeo một chiếc kính

gọng vàng, trù phần bụng có hơi phát tướng ra thì vóc người được bảo dưỡng khá tốt, thấy Nhạc Phong, chân mày ông ta lặng lẽ nhú một cái, đáy mắt xẹt qua một tia chán ghét quen thuộc cùng khinh thường. Cho dù đã sớm quen chẳng sợ với ánh mắt như vậy, Nhạc Phong vẫn có chút giận dữ, trong lòng anh nghĩ: chẳng qua chỉ là tới nhìn Miêu Miêu một cái rồi đi, chứ tiệc rượu nhà các người, ông đây chẳng bấu gì.

Tần Thủ Nghiệp hình như cũng chẳng có ý định hàn huyên với anh, quay đầu gọi người bên trong: “Chú Hai, đây là bạn của Miêu Miêu, tiếp hộ anh một chút, đưa cậu ta đến bàn bạn học của Miêu Miêu đi.”

Nhạc Phong cười cười: “Không cần đâu, tôi còn có việc, tôi...” Anh chợt ngừng lại. Một người đàn ông bước ra từ trong phòng, nếu là chú Hai trong miệng Tần Thủ Nghiệp, vậy thì hẳn là chú của Miêu Miêu, nhưng ông ta trông còn già hơn Tần Thủ Nghiệp rất nhiều, lưng hơi còng, nếp nhăn trên trán hằn sâu, ánh mắt vô cùng u ám, cả gương mặt không có lấy một nếp nhăn nào của nụ cười, chẳng trách Miêu Miêu lại sợ ông ta. Tần Thủ Nghiệp trái lại chỉ ước Nhạc Phong có chuyện gì đó mà biến mất: “Sao vậy, cậu có việc à?”

Nhạc Phong hồi hồn lại: “Không, không có gì.” Anh che giấu cảm giác quái dị dồn dập trong tim, nhìn Tần Thủ Nghiệp cười cười: “Cám ơn, chúc mừng.” Tần Thủ Nghiệp lại nhú mày một cái: “Vậy chú Hai, chú tiếp đi nhé.”

Chú Hai của Miêu Miêu tên là Tần Thủ Thành, ông ta chào hỏi, bắt chuyện cho đủ phép lịch sự: “Bạn của Miêu Miêu à, cảm ơn đã tới, đi bên này.” Nhạc Phong không dời bước, anh nhìn Tần Thủ Thành, đột nhiên hỏi một câu: “Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Tần Thủ Thành sững sốt một chút, ông ta ngẩng đầu cẩn thận nhìn Nhạc Phong một cái, sau đó khẳng định lắc đầu: “Chưa từng.”

Được nửa buổi tiệc, cô dâu chú rể bắt đầu đến từng bàn mời rượu, không khí của bàn này cũng hòa vào khung cảnh tươi đẹp, duy chỉ có

Nhạc Phong từ đầu đến cuối không hề động đũa, cũng không nói rõ được đó là cảm giác gì, có lúc đột nhiên cảm thấy quanh người rét run — anh vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc di động trên bàn, chờ điện thoại của Cửu Điều. Bên cạnh có người biết anh, vỗ vỗ vai anh: “Người anh em, chia tay là chia tay, cơm thì vẫn phải ăn đúng không? Chết đói thì hết cả trò hay, nào, cụng một ly.”

Nhạc Phong không buồn để ý đến anh ta, người kia bị lơ đẹp, phần nộ cầm cái ly về: “Cái đồ hãm tài, lại còn sĩ diện nữa cơ đấy.” Nhạc Phong vậy mà chẳng có chút tức giận nào, anh ngồi đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Miêu Miêu đằng xa, cái bóng này đột nhiên cũng trở nên có chút xa lạ — Nhạc Phong cảm thấy trong lòng có một nỗi băn khoăn đang bành trướng, nhưng anh không dám nghĩ tiếp nữa. Anh hy vọng cuộc gọi của Cửu Điều có thể chứng minh mình hoàn toàn đang đoán mò đang phát bệnh đang lo nghĩ vớ vẩn.

Lại được khoảng mười lăm phút đồng hồ, mười lăm phút dài như hai mươi tư tiếng, cuộc gọi của Cửu Điều cũng tới, Nhạc Phong gần như bấm nút trả lời ngay khi vừa đổ chuông: “A lô, tra được chưa Cửu Ca?”

Cửu Điều có chút bất mãn: “Phong Tử, cậu để cho anh lấy hơi đã được không? Cậu tưởng anh là đặc công à? Chuyện điều tra ngọn nguồn người ta kiểu này, anh cũng phải sai phái nhờ vả người ta chứ, cậu tưởng anh nhanh như máy rút tiền, nhét thẻ vào đầu này thì đầu kia phun tiền ra chắc?”

Nhạc Phong nhìn xung quanh một cái, đứng dậy hạ giọng rời khỏi chỗ ngồi: “Tra được gì rồi?”

Cửu Điều giống như muốn cố ý khiêu chiến tính nhẫn nại của anh: “Anh thấy bứt rứt ghê ấy Phong Tử, Miêu Miêu kết hôn, cậu nảy sinh hứng thú với chú Hai của cô ta làm gì? Cậu đổi giới tính rồi à? Nhưng mà tuổi ấy cũng không hợp đâu...”

Nhạc Phong nghiêng rằng: “Anh cố ý hả, không phải chuyện quan trọng

thì tôi cũng chẳng nhờ vả anh, anh có thể nói vào điểm chính được không?"

Cửu Điều không nói gì, gã là một kẻ khôn ngoan, Nhạc Phong lần này về không có chuyện gì là lại trốn tránh gã, chưa từng trực tiếp bàn chuyện làm ăn với gã, bày ra cái vẻ đau khổ vì tình, hết lần này đến lần khác thân thiết với Tương Dung để qua mặt gã — tưởng gã ngu thật hay sao, trong lòng gã rõ ràng, cấp bậc của Tương Dung, còn xa mới có thể khiến cho Nhạc Phong mê muội thần hồn điên đảo. Lần này lại chủ động nhờ vả gã, xem ra là cấp bách thật, nếu đã vậy thì cũng chẳng tội gì mà đông dài nữa, Cửu Điều cười ha hả, nói thẳng những gì tra được ra: "Chú Hai của Miêu Miêu tên là Tần Thủ Thành, là em trai của Tần Thủ Nghiệp. Nhà ở Hán Trung, rất ít qua lại với họ hàng thân thích, nghe nói là làm trong đội khảo sát địa chất gì đó, thường xuyên ra ngoài, đi một lần là hơn nửa năm. À đúng rồi, vợ ông ta kém ông ta mười mấy tuổi, là một giáo viên cấp hai trung học. Có một đứa con trai, giờ hình như đang học cấp một trung học. Chỉ tra được có thể thôi, cậu còn muốn biết gì nữa không?"

Trái tim đang treo ngược của Nhạc Phong cuối cùng cũng quay về vị trí cũ, anh thở dài một hơi: "Vậy không có gì nữa đâu, là tôi nghĩ nhiều quá." Đang nói, trong phòng tiệc chợt vang lên một tiếng rầm, ngay sau đó là tiếng cốc chén bàn ghế đổ vỡ, Nhạc Phong giật mình: "Cửu Ca, chỗ này có chút chuyện, hôm khác tôi cảm ơn anh sau." Cửu Điều còn định nói gì đó, điện thoại đã tút một tiếng, cúp máy. Mẹ cái thằng ranh con thối tha này, Cửu Điều tức đến mức muốn ném điện thoại, ăn cháo đá bát đây mà, thằng thối tha, hỏi thăm cả nhà nó đi.

* * *

Trong phòng tiệc hơi hỗn loạn, có chiếc bàn tròn đã bị lật ngửa, bảy tám nhân viên phục vụ vây quanh dọn dẹp, trong đại sảnh có quá nửa số người đã đứng dậy xem náo nhiệt, có người thấp giọng oán trách: "Chú Hai của Tần Miêu bị làm sao thế, không uống được thì đừng có uống, lật đổ cả bàn,

uống rượu phát điên gì chứ!" Bên cạnh có người hòa theo: "Nhà quê ra, chưa lên bàn tiệc bao giờ, anh cứ uống của anh đi, quản ông ta làm gì!" Không thấy Miêu Miêu đâu, nghe bên cạnh bàn tán, hình như là áo cưới bị rượu và thức ăn làm bẩn, đã được chú rể đưa đi thay quần áo rồi, chỉ chốc lát sau đám đông tách ra một lối đi nhỏ, hai chàng trai đỡ Tần Thủ Thành đã say như chết đi ra, đằng sau là cha của Miêu Miêu, Tần Thủ Nghiệp, mặt đã âm u đến sắp chảy nước tới nơi. Có nhân viên phục vụ chạy lại: "Đưa đến phòng Hoa hồng đi, phòng đó đang trống, có thể nghỉ ngơi."

Nhạc Phong giật mình, cũng chẳng hiểu tại sao, anh bỗng nhấc chân lên đi về hướng ngược lại. Khách sạn Thủy Tinh Cung là một tòa nhà hình vòng tròn, trước có anh em từng mở tiệc rượu ở đây, anh cũng đã tới, từ hướng này đi ra sẽ gần cái phòng Hoa hồng kia hơn một chút. Chính bản thân anh cũng không hiểu tại sao nhất định phải đi qua — Cửu Điều chẳng phải đã cho anh câu trả lời chắc chắn rồi hay sao? Anh đây là không tin hay vẫn chưa từ bỏ?

* * *

Phòng Hoa hồng là phòng để tổ chức những bữa tiệc vừa và nhỏ, hôm nay hôn lễ của Miêu Miêu là hoạt động chính, nơi này tạm thời được dùng làm phòng để đồ, những chiếc ghế sa lon hay ghế dài bàn tròn không cần thiết đều được chuyển vào trong này, ngay cả đèn cũng không bật, một mảnh âm u, trái lại càng dễ ẩn thân. Nhạc Phong vào trước đám Tần Thủ Nghiệp, nhìn khắp nơi một lượt, trốn sau một cái ghế dài kê sát góc tường, thuận tiện kéo tấm rèm cửa sổ sang bên này, cực kỳ bí mật. Cho dù có bị Tần Thủ Nghiệp phát hiện cũng chẳng sao, anh cứ nói mình uống say, đến đây tìm một chỗ yên tĩnh, không tin là Tần Thủ Nghiệp có thể cản anh hai phát.

Chỉ chốc lát sau ngoài cửa đã vọng đến tiếng bước chân, Tần Thủ Nghiệp vừa dò dẫm mở đèn vừa nói cảm ơn với hai chàng trai kia: "Cảm ơn nhé, cơm còn chưa ăn xong, đỡ chú ấy lên ghế sa lon đi, để chú ấy tỉnh

rượu đã. Hai cháu quay về trước đi nhé, xin lỗi, nhất định phải ăn uống cho thoải mái đấy."

Hai chàng trai kia vừa mới đi, căn phòng liền an tĩnh trở lại, chỉ còn Tần Thủ Thành đang nằm trên ghế sa lon cùng với Tần Thủ Nghiệp sắc mặt càng ngày càng khó coi, Tần Thủ Nghiệp xoay người đóng cửa chính lại, chốt cửa lại từ bên trong, im lặng một lúc, chợt giơ chân đá vào sa lon: "Con mẹ nó, chú đừng có giả chết với tôi, dậy đi!"

Nhạc Phong bị giọng nói bất thành linh này của ông ta làm cho sợ đến giật bắn mình, đang chưa làm rõ được tình huống thì đã nghe thấy hai tiếng cười ha ha, Tần Thủ Thành 'say như chết', 'mượn rượu làm càn' kia vậy mà lại chậm rãi ngồi dậy từ trên ghế, sau khi gấp một cái thì rúc vào trong sa lon, hai chân ghếch lên, cần bao nhiêu an nhàn có bấy nhiêu an nhàn. Tần Thủ Nghiệp cực kỳ giận dữ: "Chú Hai, lần này chú đến đây, mẹ nó, không làm chuyện gì ra hồn! Chú trừng mắt với Miêu Miêu bao nhiêu lần? Con bé nó đắc tội gì chú sao? Hôm nay là ngày Miêu Miêu kết hôn, cả đời người cũng chỉ có một ngày như thế, mẹ nó chứ, chú mượn rượu giả điên, mẹ nó chứ, chú phá hoại bữa tiệc của nó, có gì không vui chú nhắm vào tôi đây này, chú cau có gì với đứa tiểu bối chứ?"

Tần Thủ Thành 'Ồ' lên một tiếng quái dị: "Làm gì mà bốc hỏa thế, con gái anh không bệnh không tật, tôi thấy có sống đến bảy tám chục tuổi cũng không thành vấn đề, trừ phi tai họa từ trên trời rơi xuống, nếu không khả năng chết yếu cũng không cao đâu, anh còn gì không hài lòng nữa?"

Tần Thủ Nghiệp thiếu chút nữa bị ông ta làm cho tức đến nổ tung: "Có ai lại nói cháu gái mình như vậy không, chú là chú Hai của Miêu Miêu đấy! Chú Hai!" Tần Thủ Thành cười ha ha, trong tiếng cười thâm lương mang theo sự oán hận, nghe mà khiến Nhạc Phong rợn cả tóc gáy, ông ta cười mãi cười mãi rồi ngưng bật, xuyên qua kẽ hở của tấm rèm, Nhạc Phong nhìn thấy ông ta từ từ đứng dậy, từ từ bước đến trước mặt Tần Thủ Nghiệp, nhả từng chữ từng chữ: "Vậy còn anh? Anh còn là bác Cả của Thịnh Hạ thì sao,

anh đối xử với nó thế nào?" Thịnh Hạ. Đầu của Nhạc Phong oành một tiếng nổ tung, trong một hai giây đó, những âm thanh xung quanh hoàn toàn không thể nghe được, anh nhớ đến đêm ở Cổ Thành, trong căn nhà bỏ hoang ở sau núi, anh đã từng nhìn thấy một tấm ảnh của Quý Đường Đường, ảnh gia đình. Quý Đường Đường buộc tóc đuôi ngựa cười vô cùng rạng rỡ, một trái một phải ôm lấy cha mẹ của mình, giống như cô con gái rượu hay công chúa của bất cứ một gia đình nào. Cha của Quý Đường Đường, tại sao lại có vẻ ngoài giống hệt với chú Hai của Miêu Miêu chứ? Anh đã nhờ Cửu Điều thăm dò, Cửu Điều chẳng phải đã nói rất rõ ràng sao: Tần Thủ Thành ở Hán Trung, có bà vợ kém ông ta mười mấy tuổi, có một đứa con trai đang học cấp một trung học. Không có bất cứ điểm chung nào với cha của Quý Đường Đường, cho nên chỉ là người giống người thôi, không phải sao?

Tại sao những gì mà Tần Thủ Thành thốt ra lại hoàn toàn khác?

Sau những giây yên lặng ngắn ngủn là giọng nói tỉnh táo đến khác thường của Tần Thủ Nghiệp: "Chú Hai, con trai chú tên là Tần Lượng, năm nay mười ba tuổi. Tôi nghĩ, chúng ta ngay từ đầu đã rất rõ ràng, chú căn bản không hề có con gái." Tần Thủ Thành cười dữ tợn: "Vậy sao, vậy tôi và Thịnh Thanh Bình sinh ra, không phải là người hay sao?"

Giọng nói của Tần Thủ Nghiệp càng thêm lãnh khốc: "Ít nhất, nó không phải là người nhà họ Tần." Tần Thủ Thành cười phá lên, cười mãi nước mắt liền trào ra: "Thịnh Hạ và Miêu Miêu sinh ra cùng một năm, trên người con bé có một nửa là máu của Tần Thủ Thành tôi, chỉ bởi vì mẹ nó họ Thịnh nên khác biệt với Miêu Miêu như vậy sao? Tần Thủ Nghiệp, anh có nghĩ đến không, mới đầu khi các bậc bề trên bắt thăm, nếu bắt trúng anh thì sẽ thế nào? Nếu như là anh, người hôm nay rạng rỡ kết hôn phải ở đây là Tiểu Hạ, còn kẻ phải lưu lạc bên ngoài không nhà để về, là Tần Miêu mới đúng, phải không?" Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Chú Hai, giờ đặt những giả thiết này có ý nghĩa gì hay sao? Nếu như lúc trước bắt phải tôi thì chưa

chắc Thịnh Thanh Bình đã yêu tôi, cũng chưa chắc sẽ bỏ trốn cùng tôi, cho dù có bỏ trốn, thì chưa chắc tôi và cô ta đã sinh ra con gái. Hai mươi mấy năm đã trôi qua rồi, bây giờ chú mới thấy bất bình? Mượn tiệc cưới của Miêu Miêu mà xả giận, tôi cũng muốn hỏi chú đây, chú thực sự đang tức giận vì chuyện gì, chú thực sự giận vì Thịnh Hạ và Miêu Miêu giống người mà không giống mệnh hay sao, vẫn là giận quyết định gần đây của nhà họ Tần?"

Tần Thủ Thành hai mắt sung huyết, ông ta đột nhiên túm mạnh lấy cổ áo Tần Thủ Nghiệp: "Đã nói là sẽ cho Tiểu Hạ thời gian, tại sao lại quyết định giết con bé trước thời hạn?"

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên: "Tôi quả nhiên đoán không hề sai, ý của Túy ông chẳng phải ở rượu. Chú Hai, có cho Tiểu Hạ thời gian hay không, kết quả cũng giống nhau mà thôi, cái mà nhà họ Tần muốn, từ đầu đến cuối đều là mạng của nó. Hai mươi mấy năm, chẳng phải chú còn rõ ràng hơn bất cứ ai, không phải sao, giờ chú chơi trò cha con tình thâm, con mẹ nó chú đã làm cái gì rồi?!"

Ông ta cười lạnh đẩy bàn tay đang túm lấy áo ông ta của Tần Thủ Thành ra: "Chú đừng quên, kế hoạch sau đó là do chú đề ra, là chú nói muốn dùng biến cố gia đình để kích thích Tiểu Hạ, khiến cho nó mau chóng trưởng thành, chú ép nó lên con đường trốn chạy này; chú sửa lại bức thư mẹ nó để lại, khiến cho nó ngay từ đầu đã dùng Quỷ thảo của nhà họ Tần để thu thập oán khí; chú nói cho bọn tôi biết mẹ của nó đã tạo cho nó một thân phận giả tên là Quý Đường Đường, cho nên nó đã chạy trốn bốn năm, nhưng chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nhà họ Tần, chỉ cần tra đăng kí thân phận một chút là tôi có thể biết nó đang ở đâu, nửa năm nay, nó từ Cam Túc chuyển đến Giang Tây, rồi cả Cổ Thành, tôi còn biết gần đây nó ở Đôn Hoàng, khách sạn Huy Ánh, số phòng tôi cũng có thể nói cho chú biết, 302, chú nghe cho kỹ, 302! Bọn tôi muốn động đến nó chỉ dễ dàng như bóp chết một con kiến, cho nên nói trước cho chú biết cũng chỉ vì coi chú

là người nhà họ Tần mà thôi, không phải là để chú ở đây giả điên giả dại thêm loạn!" Tần Thủ Thành im bật, ông ta lùi lại phía sau hai bước, hai chân chột mềm nhũn, ngã ngồi trên ghế sa lon. Tần Thủ Nghiệp hít sâu một hơi, giọng nói hơi có chút hòa hoãn: "Chú Hai, kết quả này sớm đã định rồi. Chú đừng quên, Thịnh Thanh Bình có khả năng đoán trước được cái chết, chính cô ta cũng đã nói, Thịnh Hạ không sống quá hai mươi sáu tuổi, sẽ bị mổ bụng phanh ngực mà chết — mổ bụng phanh ngực, đó là cách luyện Chuông Quỷ của nhà họ Tần, tất cả đều là ý trời, Thịnh Thanh Bình yêu chú, bỏ trốn cùng chú, sinh ra một đứa con gái nhất định sẽ chết trong tay nhà họ Tần, tất cả đều đã định trước, đã định trước!" Tần Thủ Thành cười lên: "Thật không? Vậy tôi nói cho anh hay, Thịnh Thanh Bình vì không muốn Tiểu Hạ phải chết thảm đã hy sinh năng lực của mình — tôi không biết cô ấy đã dùng cách gì để truyền lại, nhưng bất cứ sự công kích nào với bụng của Tiểu Hạ cũng không có tác dụng, anh dùng dao cũng được, dùng súng cũng thế, vị trí đó của con bé cho dù có bị bất cứ vết thương trí mạng nào cũng có thể lành lại. Đến lúc đó thì anh định dùng nó luyện Chuông Quỷ bằng cách nào đây, hả?" Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp dần dần chuyển sang lạnh khốc: "Chú Hai, chú nhất định phải chống đối tôi bằng được sao? Thịnh Thanh Bình nếu có bản lĩnh thì sẽ bảo đảm cho Thịnh Hạ vĩnh viễn giết không chết, chỉ bảo vệ được bụng nó thì có nghĩa lý gì? Không mổ được bụng nó thì tôi sẽ đục một lỗ từ phía dưới nó, vẫn có thể bỏ chuông vào như thường! Quyết định giết nó không phải là của tôi đề ra, tôi chỉ thông báo cho chú một tiếng thôi, nếu chú cứ yếu bóng vía như vậy nữa thì chắc tôi phải nghĩ đến chuyện giam chú lại một thời gian thôi." Một sự im lặng chết chóc. Chuông di động vang lên, Tần Thủ Nghiệp bấm nút trả lời: "Ừ, Miêu Miêu à, aiz, chú Hai con uống nhiều quá, cha dẫn chú ấy đi ra ngoài hóng gió một chút, về ngay đây. Mời rượu đúng không, ừ, đồng nghiệp của cha đều làm ở cơ quan, con phải chú ý một chút. Được rồi, cha sắp về đến nơi rồi." Đặt điện thoại xuống, ông ta căn dặn Tần Thủ Thành: "Nửa buổi tiệc còn lại, đừng có bày cái mặt người chết ấy ra, cho dù

có phải diễn trò, chú cũng phải thật vui vẻ cho tôi, diễn cho bằng được!"

Chương 6

Sáng sớm mồng năm, mấy người Thịnh Ảnh đã túi lớn túi bé ra khỏi cửa, gọi xe chạy thẳng đến trạm xe, dạo một vòng xung quanh xong thì ra lối vào chờ, thật đúng là đáng vẻ phong trần mệt mỏi, ngẫm chắc hẳn là đến trước thời gian hẹn với Thạch Gia Tín, nếu đến đúng giờ mà bị bắt thì thật hổ thẹn — Quý Đường Đường được mở rộng tầm mắt, sinh ra vài phần ý vị kiểu như các tổ chức hoạt động ngầm. Không biết rốt cuộc Thịnh Ảnh đã hẹn Thạch Gia Tín vào mấy giờ, Quý Đường Đường trái lại rất hy vọng có thể gặp anh ta — mấy hôm trước cô đã lên ra ngoài mua nước hoa, cố ý chọn loại chất lượng kém và gay mũi nhất: không phải anh có lỗ mũi của chó sao, không phải anh thích ngửi đồng ngửi tây hay sao, không biết loại nước hoa này có che được mùi máu hay không nhưng có thể tạo được hiệu quả nghe nhìn lẫn lộn cũng đã không tệ rồi. Cảm giác đã đợi rất lâu, từ vẻ vô cùng mất kiên nhẫn của Thịnh Ảnh có thể thấy, Thạch Gia Tín rõ ràng đã đến trễ, Quý Đường Đường nghe thấy cô ta dặn dò Thịnh Phúc: “Gọi điện cho họ Thạch kia đi, bỏ chúng ta ở đây là thế nào!”

Điện thoại mới gọi được một nửa thì Thạch Gia Tín đã xuất hiện, Quý Đường Đường nhìn thấy anh ta trước, bộ dạng anh ta thoát nhìn khá mệt mỏi, từ từ đi về phía Thịnh Ảnh, hai tay vẫn cầm trong túi quần như trước, lúc đi được nửa đường thì giơ tay day mi tâm. Lúc đến gần, anh ta giải thích với Thịnh Ảnh một tiếng: “Có một người bạn bị lạc đường, đang đi tìm.” Người bạn lạc đường trong miệng anh ta, ngẫm hẳn là Vương Tư. Quý Đường Đường chợt thấy có chút đồng tình với anh ta: mọi người ở đây đều biết Vương Tư đã xảy ra chuyện, chỉ riêng anh ta là không biết. Thịnh Ảnh rất cuộc vẫn chột dạ, cũng không tiện nói thêm gì nữa: “Lạc bao lâu rồi? Có gọi được điện thoại không? Quá 24 giờ là báo cảnh sát được rồi chứ?”

“Báo rồi, không có tin tức.” Thịnh Ảnh ồ một tiếng, tiện miệng nói một câu: “Đáng tiếc tôi không giữ Lộ Linh, nếu không còn có thể giúp anh tìm

thử xem." Thạch Gia Tín nhìn Thịnh Ảnh một cách kỳ quái, Thịnh Ảnh bị anh ta nhìn khiến cho hơi rờn rợn: "Sao thế hả?"

Thạch Gia Tín không lên tiếng. Thịnh Phúc và Thịnh Lộc cũng không phản ứng kịp, bao gồm cả Quý Đường Đường đang đứng ở xa — cô chỉ hơi ngạc nhiên một chút, thì ra Lộ Linh còn có thể tìm người, cô đúng thực là hiểu biết quá ít về chuông của nhà họ Thịnh. Thạch Gia Tín nhàn nhạt buông một câu: "Thịnh Ảnh, Lộ Linh chỉ dùng để tìm người chết." Sắc mặt Thịnh Ảnh vụt tái nhợt, nhưng cô ta phản ứng rất nhanh: "Thời buổi này, mười người mất tích thì có đến chín người chết, tôi biết anh không thích nghe, nhưng miệng tôi nó vậy đấy — lời nói thật luôn chớ ương tai." Thạch Gia Tín không tiếp lời, đổi lại là người khác, có khi anh ta còn hoài nghi mấy phần, nhưng Thịnh Ảnh từ xưa đến nay vẫn độc miệng như vậy, từ nhỏ đến lớn vẫn thế — anh ta chẳng muốn nói nhiều nữa: "Mệt không, tìm một chỗ nghỉ trước đã." Anh ta bước ra ngoài vài bước đón xe, tiện thể xách túi giúp cho Thịnh Ảnh, ánh mắt Thịnh Ảnh hiếm khi được một chút nhu hòa, bước hai bước theo sát tránh xa khỏi Thịnh Phúc và Thịnh Lộc, thấp giọng hỏi Thạch Gia Tín: "Nghe nói ở bên ngoài anh có người yêu?"

Thạch Gia Tín nhíu mày một cái, không nói gì, Thịnh Ảnh vờ như không nhìn thấy, tiếp tục tự nói: "Đàn ông lúc nào cũng ham vui, có điều, nhớ kỹ mình sẽ kết hôn với ai là được." Sắc mặt Thạch Gia Tín trầm xuống: "Thịnh Ảnh, cô dù gì cũng từng đi học, đừng có nhắc đi nhắc lại chuyện này với tôi mãi." Thịnh Ảnh cười lạnh một tiếng: "Từng đi học thì làm sao? Nhà họ Thạch các anh chính là đi học nhiều quá, học được lắm thứ tâm địa gian xảo như vậy nên đến cả quy củ của thế hệ trước cũng mặc kệ." Thạch Gia Tín giận quá hóa cười: "Nhà họ Thạch các anh? Cô đừng quên, đàn ông nhà họ Thạch đều do phụ nữ nhà họ Thịnh sinh ra! Nói cho cùng, tôi với cô còn có quan hệ huyết thống đấy!"

Thịnh Ảnh im bật, không khí nhất thời trở nên nặng nề, trên đường thỉnh thoảng vang lên những âm thanh của xe cộ vô cùng chói tai, đằng

xa, khoe miệng Quý Đường Đường dâng lên một tia cười châm chọc. Còn chia họ Thạch họ Thịnh làm gì, lừa mình dối người mà thôi, nói cho cùng cũng chỉ là một nhà. Hoặc có lẽ mới đầu khi liên hôn vẫn chỉ là họ Thịnh và họ Thạch đơn thuần, nhưng dần dần lại thành nội bộ gia tộc anh tới tôi qua, nhất là vài thập niên gần đây mà Thịnh Thanh Bình biết rõ — những người con gái hậu duệ của nhà họ Thịnh, chỉ có trưởng nữ họ Thịnh là được nuôi trong động đá vôi. Nhưng người con gái khác, Quý Đường Đường không biết được phân chia như thế nào nhưng trong đó có một phần sẽ bị đưa đến khu trại ở ngoài động, nhà họ Thạch. Lần đầu tiên lúc nhìn thấy bức thư mà Thịnh Thanh Bình để lại, đọc được những tin tức này, Quý Đường Đường nửa ngày trời không hồi hồn lại được, đầu óc hỗn loạn của cô có chút không sao hiểu nổi những khúc mắc vòng vèo bên trong đó, nhưng có một điều lại phi thường rõ ràng: đây chẳng phải là họ hàng gần kết hôn hay sao? Cho dù không phải là người chuyên học về y, Quý Đường Đường ít nhiều cũng có chút khái niệm: đời sau của cuộc hôn phối như vậy, chắc chẳng có mấy trường hợp được bình thường, chưa nói đến thân thể khỏe mạnh cùng với tỷ lệ phát sinh bệnh di truyền, thế này chắc sinh ra quái thai ấy chứ?

Thịnh Thanh Bình lớn lên trong Bát Vạn Đại Sơn, bà nhất định hiểu rõ những điều đó, nhưng trong thư không nói nhiều lắm, chỉ đơn giản nói một câu: “Mẹ hy vọng con vĩnh viễn đừng trở lại.” Có màn hay ho trước mặt này, cho dù không có những lời đó thì Quý Đường Đường cũng ngàn vạn không muốn quay về: Nhà họ Thịnh trong đầu cô là một mảnh hắc ám chưa từng thay đổi, những quy củ cổ hủ, sự tuân theo mù quáng, động đá vôi khép kín, hơn nữa loại quan hệ gia tộc hỗn loạn luân lý này... Nhà họ Thạch sinh sống trong trại, tiếp xúc và tiếp nhận với thế giới bên ngoài cũng nhiều hơn họ Thịnh, chẳng trách tâm tư Thạch Gia Tín lại thay đổi, không muốn dính dáng đến con gái nhà họ Thịnh. Có điều Thịnh Ảnh nếu đã từng đi học, nhất định cũng sẽ biết những tác hại cực đoan của kết hôn

họ hàng gần, tại sao lại vẫn cứ túm chặt lấy Thạch Gia Tín không buông chứ? Chẳng lẽ hôn nhân giữa bọn họ sẽ không xuất hiện kết quả biến dạng tồi tệ như vậy? Được rồi, cho dù có không xuất hiện hậu quả tồi tệ thì Quý Đường Đường cũng không thể chấp nhận, cô gần như nghiền ngẫm như sắc mặt âm trầm của Thạch Gia Tín: nói chưa biết chừng tên Thạch Gia Tín này cùng với mình cũng có chút quan hệ huyết thống làng nhàng khó nói như vậy ấy chứ.

* * *

Đám người Thạch Gia Tín bắt một chiếc taxi, Quý Đường Đường cũng vội vàng gọi một chiếc, dặn tài xế đi theo sau, mắt thấy tài xế nhìn mình như thấy quỷ, Quý Đường Đường lúng túng giải thích: “Cái đó... là bồ nhí...” Tài xế giật mình, vừa khởi động xe vừa rất chi là đồng tình hỏi cô: “Kết hôn được mấy năm rồi?”

“Không phải tôi, là chị gái tôi. Anh rể tôi ngoại tình.” Quý Đường Đường tiện miệng chém bừa, xe ở trên đường lách qua lách lại, cộng thêm có một người to lù lù như tài xế ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm, Quý Đường Đường không thể nhìn được tình hình bên phía Thạch Gia Tín, trong lòng ít nhiều có chút nôn nóng, có điều nghĩ lại thì trên xe kia cũng có tài xế, nếu là chuyện cơ mật thì đám Thạch Gia Tín cũng sẽ không nói linh tinh. Vốn tất cả đều nên thuận buồm xuôi gió, trên đường đi lại xảy ra một tai nạn nhỏ ngoài ý muốn: gần đến điểm cuối, có một chiếc motor bên cạnh giành đường, cọ vào cửa xe, chuyện này nói nhỏ cũng không nhỏ, tài xế tấp vào lề dừng lại, xuống xe bắt đầu gây gổ với người đi motor, Quý Đường Đường mắt thấy đám Thạch Gia Tín xuống xe trước cửa nhà khách Đằng Long, trong lòng gấp gáp, cũng chẳng hỏi tiền xe bao nhiêu, ném 20 đồng lại ghế ngồi rồi nhảy xuống xe đuổi theo. Nhà khách Đằng Long có bốn tầng, tầng một là đại sảnh và quầy tiếp tân, ba tầng trên là nơi nghỉ ngơi. Lúc Quý Đường Đường đuổi đến quầy tiếp tân đã không thấy bóng dáng đám Thạch Gia Tín đâu, Quý Đường Đường lấy danh nghĩa ‘thăm khách

hàng' nhờ tiếp tân tra sổ phòng, cô tiếp tân cúi đầu vào máy tính tra xét một lượt, ngẩng đầu vô cùng nghi ngờ nhìn cô: "Cô có nhớ nhầm tên không vậy? Chẳng có ai tên Thạch Gia Tín cả." Quý Đường Đường hơi sửng sốt, chẳng lẽ Thạch Gia Tín không dùng chứng minh thư của mình đăng ký?

Thấy cô sửng sờ, cô gái tiếp tân cũng dấy lên lòng nghi ngờ, dùng ánh mắt đề phòng nhìn cô: "Này, cô ơi, rốt cuộc là cô tìm ai vậy? Khách hàng của cô có ở trong nhà khách của bọn tôi không hả?" Quý Đường Đường lúng túng: "Vậy cũng có thể là anh ta dùng chứng minh của bạn gái, cô thử tìm giúp một vị tiểu thư họ Thịnh đi, Thịnh trong Mậu Thịnh" Kết quả tìm kiếm là căn bản không có khách nữ nào họ Thịnh hết. Mắt thấy tiếp tân đang dùng ánh mắt nhìn mấy cô gái ở hộp đêm mà nhìn cô, Quý Đường Đường có chút không đỡ nổi, tự mình giải vây cho mình: "VẬY ĐỂ TÔI GỌI ĐIỆN HỎI THỬ XEM." Cô giả bộ thò tay vào túi quần lấy di động, đi đến góc đại sảnh, đám người ở quầy tiếp tân đầu tiên còn chỉ trở về phía cô, sau đó cũng chẳng chú ý đến cô nữa — Quý Đường Đường nhân cơ hội lên cầu thang, đến tầng hai, lại nhìn hành lang yên tĩnh thật dài mà ngẩn ra: bao nhiêu phòng như vậy, trên còn có hai tầng nữa, đám Thạch Gia Tín rốt cuộc đang ở phòng nào đây, cô đương nhiên có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất là tra xét từng phòng một, nhưng thế thì phải tra đến năm nào tháng nào mới ra đây?

Hoặc có lẽ cô có thể kêu to tên của Thạch Gia Tín trong hành lang — hiệu quả đương nhiên sẽ rất nhanh, nhưng dĩ nhiên sẽ đánh rần động cỏ, dẫn đo mãi, đành phải dùng cách ngu xuẩn nhất.

* * *

Sau khi kiểm tra xong từng gian phòng một ở tầng hai, không có kết quả, trái lại còn bị năng lực phản phê, lúc gần đến cuối có chút choáng váng, Quý Đường Đường chống vào tay vịn cầu thang lấy lại bình tĩnh, đang định đi lên lầu ba, chợt nghe thấy một tiếng vang trầm đục khổng lồ,

cảm tưởng như cả thân tòa nhà cũng bị chấn động rung lên. Quý Đường Đường bỗng nảy sinh một dự cảm vô cùng chẳng lành, sự im lặng chết chóc kéo dài khoảng hai ba giây, dưới lầu có người thét lên: “Nhảy lầu rồi, có người chết!” Cửa phòng lục tục được mở ra, có người ngó dáo dác, lúc ánh mắt chạm nhau lảng lảng trao đổi sự hoảng sợ và nghi hoặc, Quý Đường Đường cảm giác lồng ngực như nghẹn cứng, cô mơ hồ cảm thấy chuyện này dường như có liên quan đến bản thân, theo bản năng chạy xuống dưới lầu, vì đang là Tết nên khách vào ở cùng với người đi ngang qua đường cũng không nhiều, chưa đến mức nước chảy không lọt — Quý Đường Đường liếc thấy có một cô gái tay chân dang ra nằm trên mặt đất, bên dưới là một vũng máu lớn, mái tóc dài ngâm trong máu, kết thành từng lọn từng lọn, có người to gan cúi người xuống thăm dò, sau đó lắc đầu với mấy người đứng xung quanh, ý là: chết rồi. Đó là Thịnh Ảnh. Khoảnh khắc nhận ra đó là Thịnh Ảnh, thân thể Quý Đường Đường lập tức cứng lại: thế này là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Thạch Gia Tín đã biết chuyện Thịnh Ảnh giết Vương Tư nên mới giết Thịnh Ảnh cho hả giận? Khoảng thời gian Thịnh Ảnh rơi xuống lầu rất ngắn, đám Thạch Gia Tín nhất định vẫn còn đang ở trên lầu, trái tim của Quý Đường Đường nhảy lên mãnh liệt, xoay người đang định đi lên lầu lại thấy Thạch Gia Tín dẫn Thịnh Phúc Thịnh Lộc xuống lầu, ba người chen vào dòng người đang xuống dưới lầu xem náo nhiệt, sắc mặt mặc dù có chút khác thường nhưng không quá gây chú ý — lúc ra đến cửa, bọn họ liếc nhìn về phía Thịnh Ảnh, xoay người đi về hướng ngược lại phía sau nhà khách. Quý Đường Đường buộc bản thân mình bình tĩnh lại, đang định đi theo, sau lưng bỗng vọng đến tiếng kêu kinh hãi của một người phụ nữ: “Nhìn mặt cô ta! Mặt cô ta!” Mặt cô ta? Mặt của Thịnh Ảnh làm sao? Biết rõ lúc này đuổi theo Thạch Gia Tín mới là việc quan trọng nhất nhưng Quý Đường Đường vẫn không tìm được mà ngoái đầu lại nhìn, chỉ nhìn một cái, toàn thân đã rét run, giống như có ai đó cạy hộp sọ của cô ra, đổ ào một cốc nước đá vào. Mặt của Thịnh Ảnh có ba đường máu từ bên trong xuyên ra

ngoài, máu thịt mơ hồ, dữ tợn như lệ quỷ. Vết thương như vậy chẳng hề xa lạ với cô. Xương đinh! Quý Đường Đường chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, cô lùi lại phía sau hai bước, bất chợt xoay người qua chỗ khác, tựa như phát điên đuổi theo về phía sau nhà khách. Xa xa, đám Thạch Gia Tín đã lên một chiếc taxi màu xanh, đuôi xe bốc lên một đồng khói bụi, ngay sau đó hất bụi mà đi. Trái tim của Quý Đường Đường rơi vào vực thẳm: lần này xong hết rồi, trong nhà khách có camera giám sát, đám Thạch Gia Tín đi cùng với Thịnh Ảnh vào nhà khách, chắc hẳn cũng biết rõ, một khi Thịnh Ảnh gặp chuyện không may, bọn họ chính là những người bị tình nghi — lần này đi rồi, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế giấu diếm tung tích, muốn tìm được bọn họ sẽ khó như lên trời. Quý Đường Đường đứng đó một lúc, chán nản, lê đôi chân nặng nề trở về, hiện trường vụ án mạng đã có đông người hơn, bảo vệ nhà khách đang giải tán người xem giữ vững trật tự, từ xa vọng đến những tiếng ò e ò e, không biết là xe cảnh sát hay xe cứu thương. Quý Đường Đường chợt tỉnh ngộ lại, cô đã nghĩ sai một việc: Thịnh Ảnh không thể là do Thạch Gia Tín giết được, Thịnh Phúc và Thịnh Lộc là đi theo Thịnh Ảnh đến, cho dù xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ về phe Thịnh Ảnh chứ không phải Thạch Gia Tín, nhưng giờ, bọn họ lại đi cùng với Thạch Gia Tín — vừa nãy, trong phòng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, đám Thạch Gia Tín đều không thể ngăn cản mà chỉ có thể tro mắt đứng nhìn. Rốt cuộc là chuyện gì kia chứ? Thịnh Ảnh rõ ràng đã chết bởi xương đinh, chẳng lẽ là oán khí của Vương Tư trả thù? Chẳng lẽ ở đây còn có một người khác đang khống chế Lộ Linh, cảm ứng được oán khí của Vương Tư, giúp cô ta báo thù?

* * *

Trên xe taxi, Thạch Gia Tín ngồi ở ghế phụ, sắc mặt âm u đến mức sắp chảy ra nước, Thịnh Phúc và Thịnh Lộc ngồi ở hàng ghế sau, tay vẫn đang run run, môi mấp máy, lại nuốt nước bọt liên tục, không thốt ra được chữ nào. Taxi dừng lại trước trạm xe, vừa xuống xe đã bước ngay vào dòng

người đông đúc ồn ã, có lẽ là hơi người ấm áp mang lại chút an ủi, sắc mặt của Thịnh Phúc và Thịnh Lộc không còn trắng bệch như trước, Thạch Gia Tín căn dặn Thịnh Phúc: “Dùng một bộ giấy tờ khác đi mua vé, chọn chuyến gần đây nhất về Quảng Tây.”

Thịnh Phúc từ từ chạy về phía ô cửa bán vé, Thịnh Lộc cân nhắc sắc mặt của Thạch Gia Tín, hàm trên hàm dưới đều đang run rẩy: “Vừa nãy, vừa nãy là... Tần gia?”

“Vuốt Quỷ của Tần gia.” Thạch Gia Tín ngắt lời Thịnh Lộc, nắm đấm từ từ siết chặt: “Đồ tạp chủng này, cô ta làm việc cho Tần gia!”

* * *

Khi trời sẩm tối, Quý Đường Đường mới quay trở về nhà khách Huy Ánh — đầu của cô vẫn còn đau kịch liệt, phải ngồi bên cạnh một lúc lâu mới bắt xe về, quay về phòng ngồi yên một lúc, cảm thấy bụng có chút đói, lại lấy thẻ mở cửa phòng ra ngoài mua đồ ăn, lúc đi xuống cầu thang, rõ ràng là đường rộng như vậy, lại có một gã mập đang đi lên lầu đụng vào cô, Quý Đường Đường đang buồn bực trong lòng, trừng mắt định quát anh ta đôi câu cho hả giận, gã mập kia chợt nhét một mẩu giấy vào trong tay cô, sau đó như không có chuyện gì ngâm nga tiếp tục đi lên trên. Trong nháy mắt, Quý Đường Đường tưởng rằng mình gặp ma, nhưng mẩu giấy trong lòng bàn tay cảm giác rất chân thực, cô nắm chặt mẩu giấy, cẩn thận hồi tưởng lại, tin chắc bản thân chưa gặp gã mập đó bao giờ. Trong siêu thị nhỏ bên cạnh nhà khách, Quý Đường Đường chọn một góc khuất trong giá để hàng, mượn xung quanh che giấu, cô từ từ mở mẩu giấy ra, phía trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết một hàng chữ. Quý tiểu thư, chào cô, tôi là bạn của Nhạc Phong, xe tôi đỗ ở đầu đường bên ngoài cách nhà khách Huy Ánh hai con đường, xin hãy nhanh chóng quay về phòng thu dọn hành lý, tôi sẽ chờ cô ở đó, nguyên nhân sẽ giải thích sau.

Chương 7

Quý Đường Đường đầu tiên là sống sót một chút, cô chậm rãi nhấm lại những dòng chữ trên tờ giấy một lần, cảm giác như trái tim bỗng tách một tiếng, lóe lên một tia lửa nhỏ. Có rất nhiều những câu hỏi muốn hỏi, ví dụ như tại sao lại dùng cách liên hệ quái dị như vậy, tại sao cái người tên Nhạc Phong vốn cho là sẽ chẳng bao giờ gặp mặt nữa này lại đột nhiên xuất hiện như thế, gã mập kia rốt cuộc là ai, có thể tin được không, anh ta có quan hệ như thế nào với Nhạc Phong, chuyện này là thật sao, thực sự là Nhạc Phong cô quen đã bảo gã mập này đến tìm cô sao, nếu như phải, thì là đến tìm cô vì chuyện gì? Rất nhiều chuyện, cô tạm thời không muốn nghĩ tới, chỉ đơn thuần cảm thấy, một lần nữa thấy cái tên Nhạc Phong này, thực sự là rất vui.

Mấy ngày nay, cô càng ngày càng cảm thấy, một người, cần phải có vài người bạn, cứ phong bế mình trong thế giới tăm tối thất thường mãi thì sẽ dần dần phát điên mất — cô không hề hối hận vì đã gọi điện cho Mao Ca đêm hôm đó, dù cho nếu mẹ vẫn còn thì sẽ nghiêm khắc khiển trách hành động bại lộ hành tung này của cô quá mức nguy hiểm. Nói chuyện với Mao Ca một lúc thật là tốt, nói cười vui vẻ, đây mới là cách mà người bình thường sống. Vậy nên cô định quay về phòng dọn dẹp hành lý, chỉ thu dọn thôi, mì ăn liền cũng chẳng mua nữa, tiện tay cầm một túi thạch đông lạnh, tâm trạng vô cùng tốt vừa hút vừa đi về khách sạn, thạch hoa quả lành lạnh, vị xoài, Quý Đường Đường cảm khái: thạch hoa quả ngon thế này cơ mà, sao lại bảo là làm từ giày da chứ, cái vị làm ra được thứ này từ giày da cũng có bản lĩnh lắm... Quay về phòng, bắt đầu thu dọn hành lý, lên đường bao nhiêu lần như vậy, đã sớm có kinh nghiệm, lấy đồ ra xếp thành chồng, nhét thẳng vào trong ba lô, dù sao đến nơi tiếp theo cũng phải lấy ra lần nữa, có sắp xếp chỉnh tề cũng vô ích. Có điều đựng đồ như vậy cũng có chỗ không ổn, nhìn giống như sắp bục ra hết đến nơi không khép

miệng túi lại được, Quý Đường Đường ấn từ trên xuống mấy lần mà vẫn không ấn xuống được, định lấy bột đồ bên trên ra ngoài một chút, tay mò xuống đồng hành lý bên dưới, ấn ấn, đột nhiên cảm thấy nơi đầu ngón tay chạm tới có chút dính dính. Quý Đường Đường hoài nghi rút tay lại, đầu ngón tay có màu đỏ nhàn nhạt, cô do dự một chút, đặt tay lên mũi ngửi một cái. Mùi máu.

Ba lô rất lớn, đặt trên bàn giống như một hòn núi nhỏ, Quý Đường Đường nhìn chiếc ba lô, lòng có chút hoảng hốt, sau mấy giây ngây người, cô lại thọc tay vào lấy đồ. Càng nóng lòng lại càng không tìm ra được, toàn lấy phải thứ không phải, những cái khác cũng vậy, Quý Đường Đường nổi nóng, cô lật chiếc ba lô lại, miệng túi hướng xuống dưới xóc xóc mấy cái. Tất cả mọi thứ đều ào một tiếng đổ ra, chiếc hộp sắt đựng rất nhiều hóa đơn và ảnh chụp kia của cô cũng bung nắp, những chiếc cuống vé rơi lả tả khắp mặt đất, Quý Đường Đường quỳ xuống, tay run run gạt đồng cuống vé ra, gạt quần áo ra, gạt những món đồ ngổn ngang ra, rốt cục cũng tìm thấy mấy chiếc xương đĩnh còn dính máu nằm trên mặt thảm. Quý Đường Đường không vươn tay nhặt lấy xương đĩnh, chân cô mềm nhũn, ngã ngôi thẳng xuống thảm, mặt không chút cảm xúc nhìn bức tường trắng trước mặt, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: căn bản không có kẻ thứ hai nào có Lộ Linh và xương đĩnh, Thịnh Ảnh, là gián tiếp chết bởi tay mình!

Buổi tiệc ở Thủy Tinh Cung đến gần nửa đêm mới bắt đầu tan cuộc, khách sạn tặng phòng tân hôn, Miêu Miêu và chú rể sẽ trải qua đêm động phòng ở đây, cha mẹ hai bên, thân thích quan trọng và đôi uyên ương đều đứng ở cửa tiễn khách, mắt thấy số người bên trong phòng tiệc ngày càng ít, Miêu Miêu có chút sốt ruột, cô ta cắn môi, do dự thật lâu, len lén bước tới sau lưng Tân Thủ Nghiệp kéo vạt áo ông ta, hạ giọng hỏi: “Cha, Nhạc Phong đã đi chưa?”

Tân Thủ Nghiệp nhíu mày một cái, ông ta nhìn quanh một chút: “Con

theo cha qua đây."

Giọng nói hơn lớn, khiến chú rể nhìn về phía bên này, Tần Thủ Nghiệp cười ha ha một tiếng: "Chú rể, mượn cô dâu nói mấy câu nhé."

Tần Thủ Nghiệp dẫn Miêu Miêu đến một góc vắng người, sắc mặt cuối cùng cũng trầm xuống: "Con xem bản thân hôm nay có tồi tệ không, con đang kết hôn, không phải là kiểu chia tay nổi lại như trước kia, hôm nay là ngày nào hả, con nhắc đến Nhạc Phong có thích hợp không?!"

Miêu Miêu im lặng, được một lúc vành mắt đỏ lên: "Có làm sao, không cho cưới, còn không cho nhắc đến nữa sao."

Tần Thủ Nghiệp bị cô ta làm cho tức đến mức trợn trắng mắt, được một lúc, ông ta chuyển sang giọng điệu hòa hoãn nói: "Cái tính xấu bốc đồng này của con, đều do cha chiều mà ra, Nhạc Phong cũng thế, việc gì cũng theo ý con, càng ngày lại càng ngang ngược vô lý. Miêu Miêu, cưới rồi sẽ là người của người ta, cái tính này phải sửa đi con ạ, nếu không sớm muộn cũng chịu thiệt, hiểu chưa?"

Miêu Miêu không lên tiếng, Tần Thủ Nghiệp nổi cáu: "Lời cha nói, có nghe thấy không hả?!" Miêu Miêu một khi ương bướng lên cũng có thể khiến người ta tức điên: "Nghe rồi, con có bị điếc đâu. Con chỉ hỏi có một câu, cha càu nhàu nhiều lời vậy làm gì, ngày vui gì chứ, chỉ sợ con đau còn chẳng hết!"

Tần Thủ Nghiệp bị cô ta làm cho nghẹn lời, ngẫm nghĩ một chút lại mềm lòng, định lựa vài chuyện vui mà nói: "Địa điểm trăng mật đã định chưa? Mới vừa nghe cha mẹ Tiểu Trịnh nói, hai đứa hình như vẫn còn chưa quyết định hả. Trước thấy con xem phim Hàn, chỗ đó tên gì nhỉ, không phải con vẫn muốn đi Tahiti hay sao, ở châu Âu hay là ở đâu?"

Miêu Miêu cố ý chọc tức ông ta: "Tahiti là nơi con muốn đến cùng với Nhạc Phong, đi cùng anh ta cái gì chứ? Đến Thiếu Lâm Tự cho xong, anh ta xuất gia con mới được yên tĩnh."

Tần Thủ Nghiệp tức đến mức chỉ muốn chọc một ngón tay vào đầu cô ta, Miêu Miêu xị mặt quay người bỏ đi, đứng ngay phải Tần Thủ Thành đang đi tìm Tần Thủ Nghiệp ở phía đối diện, kêu một tiếng chú Hai cứng đờ rồi đi lướt qua. Tần Thủ Thành bước tới đưa thuốc lá cho Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp khoát khoát tay, sau đó than thở: “Miêu Miêu cũng đã đến tuổi hiểu biết rồi, vậy mà tâm tư vẫn như đứa trẻ con, coi kết hôn cứ như trò đùa, sau này... khó mà nói.”

Tần Thủ Thành tự mình châm thuốc: “Thằng nhóc tối hôm nay đến, nghe nói là bạn trai cũ của Miêu Miêu hả? Tôi thấy cũng được đấy chứ, dáng dấp không tệ, lễ nghĩa cũng đến nơi đến chốn, mấu chốt là, nghe bàn tán thì hai đứa hình như cũng thật lòng thật dạ lắm mà? Nghe bàn tán là do phụ huynh phá đám, sao anh lại không đồng ý?”

Tần Thủ Nghiệp đáp qua loa: “Muốn có một gia đình sống yên ổn thì phải dựa vào những thứ thực tế, cái thứ vợ vẫn như tình yêu chẳng đáng tin, hơn nữa, bàn về bối cảnh gia đình, đời trước nhà Nhạc Phong có tiền án, nói ra cũng chẳng dễ nghe.”

Tần Thủ Thành cười châm chọc: “Anh cả, nhà chúng ta mà còn không biết ngượng đi ghét bỏ bối cảnh gia đình nhà người ta sao? Tiền án? Tiền án gì? Có nghiêm trọng bằng việc khiến gia đình người ta nhà tan cửa nát không?”

Tần Thủ Nghiệp trợn mắt nhìn Tần Thủ Thành một cái: “Biết ngay là cái miệng chó của chú không mọc ra được ngà voi mà, xoay tới xoay lui, vẫn quàn lại chuyện này!” Tần Thủ Thành cười lạnh: “Tôi đâu có nói sai chứ, anh cả, có một bài hát thế này, anh đã nghe qua bao giờ chưa?”

Ông ta ghé sát vào Tần Thủ Nghiệp, chột cất lên một giọng nữ kỳ quái: “Mắt thấy nó dựng lều son, mắt thấy nó đãi tiệc khách, mắt thấy lều nó sụp, rêu xanh ngói biếc chất chồng, ta đây từng tỉnh giấc phong lưu, nhìn thấu năm mươi năm hưng vong...”

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp biến đổi, Tần Thủ Thành thấy cả trong mắt,

cười ha ha, ngừng hát, thân bí ghé lại gần: “Nhà chúng ta là cái hạng gì, tạo nghiệp chướng nhiều, lên voi xuống chó cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, theo ý tôi, đi theo Nhạc Phong chưa biết chừng còn tốt hơn, ít nhất nhà họ Tần có xảy ra chuyện gì, Nhạc Phong còn có thể giúp đỡ Miêu Miêu, không đến nỗi ghét bỏ con bé. Nhà họ Trịnh thì chưa chắc, tính toán chi ly mà kết thông gia với anh, nhờ có xảy ra chuyện, có thể phui sạch bao nhiêu thì phui sạch bấy nhiêu, đến lúc đó Miêu Miêu cả hai bên đều chẳng có chỗ dựa, quá thảm...”

Câu này đâm trúng vào tâm tư của Tần Thủ Nghiệp, ông ta mấp máy môi, bỗng nổi giận: “Mẹ nhà chú, đồ bỏ đi! Chỉ cần chúng ta làm xong chuyện này, Tần gia có thể thiên thu vạn đại!” Ông ta giơ tay định đẩy Tần Thủ Thành ra, thân thể Tần Thủ Thành hơi lung lay một chút, lại vững vàng không dịch chuyển, giọng bỗng hạ thấp, đổi thành giọng cầu khẩn: “Anh cả, đều là ưu tư vì con gái cả, sao đột nhiên lại muốn giết Tiểu Hạ, chuyện này tôi nghĩ mãi không ra, anh hạ một đao xuống thì cũng phải cho người ta chết được rõ ràng chứ?”

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp vô cùng khó coi: “Con gái gì! Sao chú cứ không hiểu chứ, đó là con gái của chú sao?”

Tần Thủ Thành run rẩy một cái, chợt vút điếu thuốc đi, hai tay túm lấy cánh tay Tần Thủ Nghiệp: “Anh cả, xem như tôi cầu xin anh, anh dùng tấm lòng người làm cha với Miêu Miêu mà thông cảm cho tôi một lần được không, bảo anh ra tay với Miêu Miêu, anh có nhẫn tâm không? Tấm lòng của tôi với Tiểu Hạ không phải cũng giống như của anh dành cho Miêu Miêu hay sao, cho dù chỉ bằng một mười thôi thì cũng không ra tay được. Anh nói giết là giết, ngay cả một câu giải thích cũng không có, ít nhất anh phải nói cho tôi biết tại sao, tôi sẽ nghĩ xem có cách nào không, chết tử tế không bằng sống tạm bợ, để cho con bé sống thêm được hai năm nữa thôi cũng được, tôi không muốn cản anh, lòng dạ tôi, suy nghĩ này của tôi, anh thông cảm một lần có được không?”

Miêu Miêu chung quy vẫn là chiếc xương sườn mềm của Tần Thủ Nghiệp, trái tim ông ta mềm xuống, nói trắng ra, tâm địa ông ta cũng chẳng phải sắt đá, chuyện của chú Hai, vì thể diện nên ông ta mới dùng lời lẽ cay độc nghiêm khắc, trong đầu không phải không xúc động, nếu thật sự đổi lại mà Miêu Miêu? Ông ta có nghĩ cũng chẳng dám. Tần Thủ Nghiệp thở dài, nhìn xung quanh một chút, giọng lại hạ thấp thêm mấy phần: “Vuốt Quỷ của nhà họ Tần chúng ta, tay trái vẫn ở nhà tổ, còn năm chiếc bên tay phải ở chỗ của Thịnh Hạ, vuốt Quỷ đã có ba chiếc gặp máu, chuyện này chú cũng biết rồi.”

“Phải, đã biết.” Tần Thủ Thành vội vàng gạt đầu: “Lúc trước chẳng phải đã bàn ổn thỏa rồi hay sao, chờ sau khi cả năm chiếc đều gặp máu mới lẳng lặng đổi năm chiếc còn lại cho con bé, mười chiếc gom đủ mới tính đến chuyện luyện Chuông Quỷ không phải sao?”

“Đây chính là chuyện mà trước kia chúng ta đã sơ sót.” Tần Thủ Nghiệp nhìn chằm chằm Tần Thủ Thành: “Chú hai, chúng ta không coi con bé đó là người của Tần gia, nhưng vuốt Quỷ là vật chết, nó không phân biệt được, chú đã từng nghĩ qua chưa, một khi vuốt Quỷ nhận chủ, con bé luyện thành rồi, vuốt Quỷ sẽ làm việc giúp nó?”

Tần Thủ Thành không kịp phản ứng: “Sao?”

“Chuyện này không phải do mình tôi quyết định, các vị bề trên đều có mối lo như vậy, bao nhiêu năm qua, chưa từng có một ai có chung dòng máu của cả nhà họ Tần và nhà họ Thịnh. Chú nghĩ xem, nó đồng thời có cả Lộ Linh của Thịnh gia và vuốt Quỷ của Tần gia, vuốt Quỷ sẽ công kích người nhà họ Thịnh, nhưng nó sẽ không động đến con bé, Lộ Linh nghe nói lại là loại chuông lợi hại nhất của nhà họ Thịnh... Càng thả nó ở bên ngoài thì tâm lý của chúng ta càng không chắc chắn, trước kia chú nói con bé đó nhất gan, nhưng sau khi Lộ Linh được mở phong ấn, đến giờ mới chưa được bao lâu mà vuốt Quỷ đã có ba chiếc gặp máu, vạn nhất nó có bản lĩnh thành thạo, nuôi mèo thành hổ, sau này muốn động đến nó lại

càng khó, ai cũng sợ bỗng nhiên nhảy ra phiền phức đúng không?” Nói đến đây, ông ta chợt dừng lại một chút, trong ánh mắt lộ ra ý bí mật: “Nếu cẩn thận truy xét, chú hai, chuyện này cũng chỉ trách lúc trước chú nhập diễn quá, lại lau súng tóe ra lửa với Thịnh Thanh Bình ở Bát Vạn Đại Sơn, nếu không thì lúc đó bắt Thịnh Thanh Bình, dùng cô ta luyện chuông Quỷ luôn thì đã chẳng lắm chuyện như vậy.”

Tần Thủ Thành giải thích: “Dù sao cũng đâu phải anh một thân một mình đến Bát Vạn Đại Sơn, khi đó con gái nhà họ Thịnh vẫn không đi lại linh tinh ở bên ngoài, lòng cảnh giác lại cao, khắp nơi chỗ nào cũng có đàn ông nhà họ Thạch, còn phải đề phòng như phòng chó sợ bọn chúng người thấy được mùi, anh tưởng gạt ra ngoài đơn giản như đi xem chiếu bóng hay sao?” Tần Thủ Nghiệp cười ha ha, vỗ vỗ vai Tần Thủ Thành: “Biết chú càng vất vả thì công lao càng lớn rồi, cũng chỉ hết hôm nay thôi, sau này chú có thể sống những ngày tháng thoải mái rồi.”

Trái tim Tần Thủ Thành đột nhiên giật một cái, ông ta nhìn Tần Thủ Nghiệp trừng trừng: “Hôm nay? Hôm nay gì?”

Tần Thủ Nghiệp tự biết lỡ miệng, tránh khỏi tầm mắt của Tần Thủ Thành, biểu cảm trên gương mặt dần nhạt bớt, sắc mặt Tần Thủ Thành dần chuyển thành tức giận: “Tần Thủ Nghiệp, không phải các người đã sắp xếp sẽ ra tay vào hôm nay đấy chứ?”

Tần Thủ Nghiệp không nói câu nào. Chân của Tần Thủ Thành hơi nhún ra, ông ta vẫn chưa tin, vươn tay tóm lấy cổ áo Tần Thủ Nghiệp, cố gắng vùng vẫy vô ích trong cơn hấp hối: “Tin tức anh vừa mới nói cho tôi, vẫn còn đang bàn bạc chọn ngày đúng không? Không phải chứ Tần Thủ Nghiệp, hôm nay Miêu Miêu kết hôn, anh lại động đến Thịnh Hạ?! Tần Thủ Nghiệp, anh có phải con người không?! Anh không sợ báo ứng à? Anh không sợ báo ứng vào người Miêu Miêu hay sao?!!” Tần Thủ Nghiệp nhìn ông ta một cách quái lạ, giơ tay đẩy ông ta ra, thuận tay phui phui cổ áo: “Báo ứng lên người Miêu Miêu? Thật nực cười, đến kẻ làm cha ruột như chú

còn không bị báo ứng, sao lại báo ứng đến Miêu Miêu được?" Trước khi rời đi, ông ta giơ cổ tay nhìn đồng hồ một cái: "Hơn mười hai giờ rồi, chắc cũng đã động thủ. Chú hai, đừng suy nghĩ nhiều quá, chuyện đã xong rồi."

* * *

Xe của Trần Nhị Bàn là một chiếc Peugeot, loại xe con màu đỏ, ban đầu là mua để cho cô vợ Quan Tú của anh ta chạy, sau khi Quan Tú mang thai vẫn ở nhà nghỉ ngơi, xe này lại thành xe của anh ta. Giờ đã là mười hai giờ năm phút, Trần Nhị Bàn đói không chịu nổi, khóa xe xong chạy đến cửa hàng tiện lợi, mua toàn xúc xích Đài Loan, tổng cộng là năm chiếc, vừa ăn vừa đi về phía xe, mới vừa ra đến đầu đường, ba chiếc xe Jeep từ đầu bỗng vọt ra, khiến cho Trần Nhị Bàn sợ đến mức giật bắn mình, rơi mất một cây xúc xích, ba chiếc xe hất bụi mà đi, cái gã lái chiếc xe đi cuối còn thò đầu ra, chửi một tiếng: "Muốn chết à!" Gã lái xe mắng người đeo kính mắt mặt mày dữ dằn, quả thực khí thế bức người, Trần Nhị Bàn không dám hé răng, chờ đến khi xe đi xa rồi, anh ta mới hùng hùng hổ hổ: "Mày mới muốn chết, cả nhà mày muốn chết." Dừng một lúc vẫn chưa hết giận, tiếp tục mắng: "Đêm hôm rồi còn đeo kính mát, mày tưởng mày là minh tinh à!" Cứ thế mắng thẳng một đường đến cửa xe, lúc móc chìa khóa ra đang định mở cửa, bên cạnh bỗng có người hỏi một câu: "Anh là bạn của Nhạc Phong?" Giọng nói đột nhiên vang lên, Trần Nhị Bàn run lên một cái, lại rơi mất một cây xúc xích. Trần Nhị Bàn quay đầu nhìn Quý Đường Đường, chẳng trách vừa nãy thấy giọng nói của cô ta cứ quý dị quái gở thế nào, rõ ràng là trạng thái tinh thần không tốt, sắc mặt tái nhợt trắng bệch, có bị dọa sợ cũng là chuyện bình thường, biết rõ là nên chào hỏi trước nhưng vẫn không nhịn được oán trách một tiếng: "Cô đứng đây cũng phải nói một tiếng chứ, quá nửa đêm rồi, ghê quá đấy."

Quý Đường Đường cười cười: "Tôi đứng chỗ này dễ thấy lắm mà, nếu không phải vừa nãy anh rửa xả người ta quá chuyên chú thì đã sớm nhìn thấy tôi." Té ra là mấy lời bất nhã vừa nãy đều bị người ta nghe thấy, Trần

Nhị Bàn cảm thấy rất ngượng ngùng, anh ta cười ha ha hai tiếng như đánh trống lảng: “Chào cô, cô họ Quý đúng không? Tôi là bạn của Nhạc Phong, từ hồi xưa xưa xưa xưa rồi, tôi với nó từng đi lính cùng nhau, lúc ấy tình cảm tốt vô cùng, sau khi chuyển ngành xong thì cũng nhiều năm rồi không liên lạc. Hôm nay cũng lạ, cậu ta vòng vèo qua đám bạn bè thế nào lại tìm được tôi, vừa mở miệng đã nhờ tôi giúp một việc, đây chính là chuyện không thể thoái thác được, tình cảm chiến hữu mà.” Quý Đường Đường quan sát anh ta từ trên xuống dưới: “Từng đi lính cùng nhau? Anh ở ban cấp dưỡng hả?”

Trần Nhị Bàn theo bản năng hóp bụng lại: “Hai năm nay tôi mới béo lên đây, trước kia... tôi còn gầy hơn Nhạc Phong nhiều! Hồi đó chúng nó còn gọi tôi là xương sườn cơ mà, giờ thì không được rồi, đổi thành Nhị Bàn*.” Đầu tiên anh ta cảm thấy tinh thần của Quý Đường Đường không được tốt, thứ hai là cảm thấy trước mặt người đẹp thì phải bày ra vẻ hài hước thú vị, ngay cả biệt hiệu năm xưa cũng lòi ra để mua vui cho người, không ngờ Quý Đường Đường vẫn lạnh nhạt, dường như đó căn bản chẳng phải là chuyện gì đáng để vui vẻ. Cô hỏi Trần Nhị Bàn: “Vừa nãy anh nhét cho tôi tờ giấy, sao phải lén lén lút lút như vậy? Nói thẳng không được sao?” Không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới, Trần Nhị Bàn còn hoang mang ẩm ứ khó hiểu hơn cả cô: “Tôi nào biết chứ, thằng ranh con kia cứ dạn đi dạn lại trong điện thoại, tôi còn nhủ thầm cô chưa chắc đã tin tưởng tôi đúng không, cậu ta đã biết cô ở đâu thì sao không gọi điện nói một tiếng với cô, cậu ta bảo không được, sẽ bị ghi lại; tôi lại bảo vậy để tôi trực tiếp đi tìm cô, cậu ta nói không được, có theo dõi — cho nên lúc tôi nhét mẩu giấy cho cô tôi vẫn luôn cúi đầu, cô có để ý không?”

Nói đến đây anh ta đột nhiên dấy lên nghi ngờ, nhìn rồi nhìn Quý Đường Đường: “Hai người đang làm gì vậy hả? Cậu ta bảo tôi, nhất định phải đón cô về nhà, không thể tiếp tục ở nhà khách nữa, hai người không phải đã phạm phải tội gì nên sợ bị truy nã đấy chứ?”

Chương 8

Trên đường quay về, Trần Nhị Bàn gọi điện thoại cho Nhạc Phong, không biết bên kia đang bận rộn cái gì, máy bận mãi, Trần Nhị Bàn muốn nói một câu với Quý Đường Đường, từ kính chiếu hậu thấy cô ngồi ở hàng ghế sau, mặt đầy vẻ mờ mịt, chỉ nhìn ra bóng tối bên ngoài cửa xe mà ngẩn người, lời đến khòe miệng lại nuốt xuống, trong lòng lén lẩm bẩm: cô gái này thật kỳ quái, không biết rốt cuộc là Nhạc Phong có quan hệ thế nào với cô ta, đừng có mà phạm tội thật đấy, nếu thế chẳng phải mình sẽ thành đồng phạm hay sao?

Nghĩ vậy, trong lòng hoang mang, xe cũng lung lay một cái, đầu của Quý Đường Đường đập ngay lên ghế trước, vậy mà lại chẳng hề oán trách, yên lặng ngồi lại, tiếp tục nhìn cửa sổ xe bên cạnh. Nhà của Trần Nhị Bàn nằm trong một khu tập thể nhỏ ở phía Đông ngoại thành, khu nhà cũ thì cũ nhưng cũng đầy đủ hết thiết bị, lối vào còn có một cái hồ nhỏ, Trần Nhị Bàn dừng xe dưới lầu, giúp Quý Đường Đường xách ba lô lên tầng, vừa mới ôm lên đã hít một hơi lạnh: “Ba lô của cô sao mà nặng thế?” Quý Đường Đường cười cười không đáp. Quan Tú vẫn chưa ngủ, bật đèn chờ Trần Nhị Bàn, anh ta vừa mở cửa ra đã cuống cuống: “Trời ơi bà cô của tôi ơi, không phải anh đã bảo em đi ngủ sớm một chút rồi hay sao, người lớn chịu được nhưng đứa bé chịu sao nổi.” Lúc hai người nói chuyện, Quý Đường Đường nhìn căn nhà và những đồ trang trí bên trong, căn phòng mới được trùng tu, diện tích không lớn, trông nhãn hiệu của đồ dùng trong nhà thì cũng chỉ là một gia đình bình thường, trừ phòng ngủ chính ra thì có thêm một phòng đọc sách nho nhỏ, phòng khách thông ra ban công, tiếp đó chính là nhà bếp và nhà vệ sinh, cô vào ở như vậy rất bất tiện, nếu không phải Nhạc Phong đã căn dặn bảo cô nhất định phải ở trong nhà, cô thật sự muốn ra ngoài tìm nhà khách ở. Nghĩ đến Nhạc Phong, cô nhìn về phía Trần Nhị Bàn: “Hay là gọi điện cho Nhạc Phong đi?”

Trần Nhị Bàn gật đầu: “Cô gọi đi.”

Quý Đường Đường lúng túng nhìn Trần Nhị Bàn: “Tôi không có di động.” Trần Nhị Bàn tươi cười: “Mất di động rồi chứ gì, vậy mau mua một cái, không thì bất tiện lắm.” Sau khi nối máy được, Trần Nhị Bàn chỉ đơn giản nói đôi câu, đại khái là đã đón được, vẫn chưa ngủ, sau đó đưa di động cho Quý Đường Đường: “Cậu ta muốn nói chuyện với cô đấy.” Nếu thời gian quay ngược trở lại mấy tiếng trước, không xảy ra biến cố về xương đinh, nhận được điện thoại của Nhạc Phong, Quý Đường Đường sẽ rất vui vẻ, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, cô đột nhiên cảm thấy đến cả bầu trời cũng chẳng còn màu sắc, người đang nói chuyện ở đầu dây bên kia là ai, bạn bè hay kẻ địch, hình như đều chẳng quan trọng nữa. Nhạc Phong cũng không biết nên nói gì: “Đại Trần là chiến hữu của tôi, Đường Đường, cô cứ ở chỗ anh ấy trước đã, hai ngày nữa tôi sẽ qua.” Quý Đường Đường đầu tiên là ừ một tiếng, qua một hai giây mới thấy lạ: “Anh định qua đây?”

“Chờ tôi đến sẽ giải thích với cô sau, Đường Đường, hai ngày tới đừng đi ra ngoài.”

“Ừm.” Thứ nhất là giọng nói của cô có chút không ổn, thứ hai là căn cứ vào sự hiểu biết của Nhạc Phong đối với cô, im lặng làm theo chẳng phải là cá tính của cô ấy, hơn nữa chuyện xảy ra đột nhiên như vậy mà cô ấy lại chẳng hỏi gì, không khỏi quá bất bình thường, trái tim Nhạc Phong thích một tiếng: “Đường Đường, có phải có chuyện gì đã xảy ra với cô đúng không?”

Quý Đường Đường không nói gì. Nhạc Phong có chút lo lắng: “Đường Đường, nếu cô có chuyện gì thì nhất định phải nói với tôi. Tôi phải thu xếp công việc bên này một chút, lái xe qua chắc cũng mất khoảng hai ngày, cô có chuyện gì thì phải gọi điện ngay cho tôi, đừng có buồn bực một mình, biết chưa?”

Nước mắt của Quý Đường Đường đột nhiên trào ra: “Nhạc Phong, tôi cảm thấy...” Cô nói được một nửa đã dừng lại, vươn tay chùi nước mắt: “Biết

rồi." Lúc trả điện thoại lại cho Trần Nhị Bàn, cả anh ta và Quan Tú đều có chút lơ mơ, Quan Tú còn định nói đôi câu giải tỏa không khí: "Sao vậy cô gái, cô xem, ai cũng bảo phụ nữ có thai tâm trạng dễ thay đổi, lúc khóc lúc cười, sao cô cũng..."

Cô ấy vừa nói vậy, không biết đã chọc phải sợi dây thần kinh nào của Trần Nhị Bàn, anh ta như bừng tỉnh lại từ trong giấc mộng mà nhìn Quý Đường Đường: "Không phải cô cũng... với Nhạc Phong đấy chứ?" Buồn cười hơn nữa là, Quan Tú hình như cũng cảm thấy cách nghĩ này rất thích hợp, cả hai người đẩy vế mong đợi mà cùng nhìn về phía Quý Đường Đường. Quý Đường Đường sững sốt nửa ngày trời mới hiểu được ý tứ của hai người này, tay vô ý thức đặt lên trên bụng, buồn cười lại không cười ra nổi, được một lúc mới lắc đầu nói: "Thật sự không phải." Cuối cùng bổ sung một câu: "Còn nghiêm trọng hơn chuyện đó nhiều."

* * *

Trần Nhị Bàn khuyên Quan Tú đi nghỉ trước, sau đó mới đến phòng đọc sách giúp Quý Đường Đường sắp xếp chỗ nghỉ, cũng không biết anh ta lôi đâu ra một cái giường lò xo quân dụng, mất công mãi mới mở ra được, trải nệm lên, sợ Quý Đường Đường đứng bên cạnh chờ thấy chán, anh ta còn bảo cô: "Trên bàn có quyển album ảnh đấy, là hồi chúng tôi còn đi lính, ảnh cũ mới lục ra được." Quý Đường Đường bấy giờ mới để ý đến một quyển album ảnh nho nhỏ đặt trên bàn đọc sách, tò mò mở ra xem, đều là cuộc sống ở quân doanh, leo xà kép, đi trên cọc, ở tập thể, cũng có ra ngoài du ngoạn, gương mặt nào cũng trẻ trung non nớt, cô nhìn nửa ngày mới nhận ra Trần Nhị Bàn, trong lòng mặc niệm một câu: năm tháng đúng là con dao giết heo... Trần Nhị Bàn cũng rất cảm khái: "Chắc cũng phải gần mười năm rồi, trước kia đến cái quần cũng có thể mặc chung, sau khi chuyển ngành, nói không liên lạc là không liên lạc, hôm nay nhận được điện thoại của Nhạc Phong, tôi còn tưởng đang nằm mơ, mới lôi cái này ra... so với trong ảnh, Nhạc Phong bây giờ có thay đổi nhiều không?" Quý

Đường Đường lại lật vài trang, thấy ảnh của Nhạc Phong, anh mặc một chiếc quần rằn ri, đang gấp chăn, vừa gấp vừa nhìn ống kính cười, Quý Đường Đường rút tấm hình ra nhìn kỹ, sau đó lắc đầu: “Anh ấy không thay đổi nhiều lắm, càng... chín chắn hơn một chút thì phải.” Trần Nhị Bàn rất ghen tỵ: “Thế này mới khiến người ta tức chết đấy!” Anh ta không kìm được mà kể lại chuyện năm đó với Quý Đường Đường: “Hiếm hoi lắm mới được ngày nghỉ, có thể vào huyện chơi, đến quán trà sữa uống gì đó, lúc thêm nguyên liệu, em gái ở đó cho cậu ta nhiều nhất, đến lượt bọn tôi mua, kêu ít lại còn bị trưng mắt nữa cơ, thối đời kiểu gì thế cô nói coi.” Quý Đường Đường nhét tấm ảnh lại: “Vậy sau này để anh ấy đi mua chẳng phải xong sao, một lần mua luôn cho tất cả các anh, mọi người đều được thêm nhiều hơn.” Trần Nhị Bàn đỡ ra, anh ta nhìn Quý Đường Đường, há hốc mồm không lên tiếng, trong cặp mắt rõ ràng lộ ra vẻ tỉnh ngộ hối tiếc sau bao nhiêu năm. Cách làm đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra sao? Xem ra thiếu niên đi lính đều chất phác thành thật, Quý Đường Đường cúi đầu buồn cười. Có điều, đương nhiên là trừ Nhạc Phong ra.

* * *

Gần hai giờ sáng, cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa, Trần Nhị Bàn xin lỗi vì chỗ nghỉ sơ xài xong liền chúc cô ngủ ngon. Cuối cùng cũng yên tĩnh lại, cả thế giới cô quạnh đến mức chỉ còn lại mình cô, Quý Đường Đường tắt chiếc đèn lớn trong phòng đọc sách đi, chỉ chừa lại chiếc đèn đọc sách nhỏ nhỏ trên bàn, ánh sáng rất mờ, trùm lên một khoảng nhỏ nơi đầu giường, Quý Đường Đường cuộn mình nằm gần khoảng sáng kia, từ từ giơ tay vuốt ve chuỗi chuông gió kia của mình. Từ sau khi Thịnh Ảnh chết, viên của Lộ Linh cũng bị nhiễm huyết sắc, tựa như cách nhuộm vải buộc chỉ của dân tộc thiểu số ở Vân Nam, bất kể là nắp chuông hay là rìa của những đồng tiền cổ, đây là cách mà chuông nhà họ Thịnh tế con gái Thịnh gia hay sao? Nhưng tại sao Thịnh Ảnh lại chết bởi xương đĩnh của Thịnh gia? Hoàn toàn vô lý, mấy lần trước khi hóa giải oán khí, đều là cô cầm xương đĩnh

ấn vào thân thể đối phương, lần này, cô căn bản không hề động tới, thậm chí căn bản còn chẳng hề có suy nghĩ muốn gây tổn thương cho Thịnh Ảnh, tại sao xương đĩnh lại có máu, Lộ Linh lại có màu đỏ? Mới đầu, suy nghĩ của cô rất đơn giản, đây là một chuỗi chuông gió hóa giải được oán khí, mục đích là trừng trị kẻ ác an ủi người chết, đồng thời lại có thể giúp bản thân trải nghiệm nâng cao năng lực — con đường này cho dù cực khổ cô độc, nhưng ít nhất là có thể làm những chuyện có ý nghĩa, ít nhất cũng tích lũy được chút năng lực và hy vọng để báo thù, nhưng kể từ lần đầu tiên khi oán khí va vào chuông gió, tất cả mọi chuyện xảy ra đều từng chút một khiêu chiến và phủ định những gì cô biết lúc mới đầu. — tại sao phương thức hóa giải oán khí lại tàn nhẫn như vậy, chẳng khác nào xé nát một người đang sống sờ sờ, đây rốt cuộc là đang hóa giải oán khí hay là đang thúc đẩy gây ra oán khí? — Thịnh gia rốt cuộc là gia tộc thế nào, Thịnh Ảnh mất chẳng buồn chớp lấy một cái đã giết chết Vuư Tư một cách tàn nhẫn khiến cho cô thấy sợ, nếu như người nhà họ Thịnh cũng coi thường sinh mệnh như vậy thì còn nói gì đến thiên phú dị bẩm hóa giải oán khí?

— tại sao dưới tình huống không hề có sự sai khiến hay hành động nào của cô, xương đĩnh lại tự động tấn công Thịnh Ảnh, thậm chí còn lấy mạng cô ta? — trong bức thư mẹ để lại cho cô, luôn bảo cô phải trốn chạy, nhưng đã gần bốn năm, người của nhà họ Tần vẫn chưa từng xuất hiện, Tần gia sao phải cẩn thận đến mức độ như vậy, bốn năm cũng không để lộ chút dấu vết nào, đến giờ cô đã bắt đầu hoài nghi, cơn ác mộng Tần gia rốt cuộc là có tồn tại hay không? ... Lời của Nhạc Phong một lần nữa lại vang lên bên tai: Đường Đường, nếu nhà họ Thịnh các cô căn bản là một gia tộc chuyên làm việc ác thì sao? Trước kia, cho dù có từng hoài nghi nhưng chưa bao giờ nghi ngờ tiền đề của toàn bộ câu chuyện, nhưng bây giờ, niềm tin trụ cột của cô bắt đầu dao động, lần đầu tiên, cô bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề này. Nếu như Thịnh gia căn bản là một gia tộc làm việc

ác, như vậy cô chính là kẻ đồng lõa, sự thật rằng có người đã bỏ mạng trên tay cô đến chết cũng sẽ không thể thay đổi. Nhưng đây không phải là cú sốc trí mạng nhất với cô. Cú sốc trí mạng nhất là, cô đã từng là Thịnh Hạ, cô đã từng có cuộc sống, có tương lai của riêng mình, sau đó cô đã ra một quyết định, xa lánh bạn bè và chôn vùi tình yêu, bốn năm trời, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, cắn răng chảy nước mắt và máu mà kiên trì tới giờ, quay đầu lại nhìn, bỗng phát hiện, mẹ nó, tất cả chỉ là một trò cười, thật và giả đúng hay sai đáng giá hay không đáng giá cũng không biết rõ, cứ đâm đầu vào đến tận bây giờ, quay đầu chẳng được cũng không thể lui bước, mấu chốt hơn chính là, đằng trước là một màn sương mù, không thể nói rõ nếu bước vào sẽ là phần mộ hay là đường ra. Không có gì thê thảm hơn chuyện này, cho dù là cái lần cô nhà tan cửa nát hoảng hốt trốn chạy đó, dù có bi thảm, nhưng còn có thù hận giúp cô gắng gượng, cô có dũng khí để sống. Lần này, không có gì cả. Nước mắt của Quý Đường Đường từ từ chảy xuống, cô đặt chiếc chuông gió lên bàn đọc sách, nhẹ nhàng tắt cái đèn bàn đi, cô nằm dài trên giường, mở to hai mắt nhìn trũng trũng lên trần nhà tối đen như mực trên đỉnh đầu, trong lòng suy nghĩ: sắp không chịu nổi rồi, thật sự sắp không chịu nổi, để đêm nay mình được ngủ yên một giấc cũng tốt, để mình có sức lực trở lại bình thường. Không biết thiếp đi từ lúc nào, nhưng bỗng nhiên lại tỉnh dậy, đêm vẫn nùng như mực, rạng sáng lại càng thêm lạnh lẽo, có người đang nhìn chằm chằm vào cô trong bóng tối, khoảng cách rất gần, đến cả hơi thở cũng phả lên mặt cô, hơi thở lạnh lẽo. Không biết tại sao, Quý Đường Đường lại biết người này là ai, cô không dám mở mắt, cả người không kim được mà phát run, nhỏ giọng nói một câu: "Thịnh Ảnh, không phải tôi giết cô." Không có tiếng trả lời, hơi thở lạnh lạnh lại gần thêm chút nữa, cách mặt của cô dường như chỉ chưa đầy một tấc, từng giọt từng giọt chất lỏng dính dính mà lạnh như băng rớt xuống gương mặt cô, Quý Đường Đường gần như có thể tưởng tượng được gương mặt nát bấy bởi ba lỗ thủng kia, máu từ trong mỗi cái lỗ trào ra chảy xuống như thế nào, cô cắn răng

không chịu mở mắt, tay ở phía dưới chần từ từ túm lấy, trườn lên đầu, cách một lớp chần mỏng manh, giống như lập tức được một lá chắn che chở, cô đột nhiên nghẹn ngào khóc nức lên. Không biết khóc bao lâu, ánh nắng mỏng manh từ từ xuyên thấu qua lớp chần, trời đã sáng.

* * *

Trần Nhị Bàn bị cơn buồn tiểu làm cho tỉnh lại, thời gian nghỉ Tết dài, vốn hay dậy trễ, cộng thêm hôm qua đi ngủ muộn, biết rõ trời đã sáng mà vẫn dính trong chần không động dậy, cho đến khi bàng quang báo nguy — anh ta mới run rẩy khoác thêm áo ngoài, chân trần tùy tiện xỏ một đôi dép chạy ra ngoài, vừa mới mở cửa phòng ngủ ra đã bị làm cho sợ đến mức giật mình một cái, tí nữa thì tiểu ra quần. Trái tim Trần Nhị Bàn đập thành thịch, anh ta nuốt nước miếng, vươn tay ra sau đóng cửa phòng ngủ lại để tránh làm ồn đến Quan Tú, sau đó cẩn thận đến gần Quý Đường Đường: “Quý tiểu thư, cô ngồi đây làm gì vậy?”

Gọi liên mấy tiếng, cô mới có chút phản ứng: “Gì thế?”

Sắc mặt cô trắng bệch, trong con người không có chút sinh khí nào, lông tơ trên người Trần Nhị Bàn đã dựng hết cả lên, anh ta hắng giọng một cái: “Tôi đang hỏi, sáng sớm cô không ngủ, ngồi đây làm gì?” Quý Đường Đường ‘À’ một tiếng, lại cúi đầu, dường như căn bản chẳng nghe lọt anh ta nói gì, Trần Nhị Bàn lúng túng, cảm thấy như tự mình chuốc phiền, lại thấy cô là lạ khiến cho người ta phát sợ, cộng thêm giờ đang nhin đến khẩn cấp, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi về phía nhà vệ sinh, vừa đi tới cửa, Quý Đường Đường từ phía sau thốt ra một câu: “Tôi nhớ nhà.” Thì ra là nhớ nhà, Trần Nhị Bàn không nghĩ nhiều, một bước nhảy thẳng vào nhà vệ sinh, cách một tiếng đóng cánh cửa kính mờ lại, thuận miệng nói một câu: “Nhớ nhà thì quay về thăm một chút đi.” Quý Đường Đường nhìn cánh cửa kính mờ đã khép lại, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi cũng nghĩ vậy.” Ngày hôm đó trôi qua rất nhanh, Trần Nhị Bàn gọi một đám bạn bè đến nhà chơi mạt chược, phải bày ra đến hai bàn, vốn cũng

định kéo Quý Đường Đường chơi cùng, cô từ chối bảo không biết chơi, tự mình quay về phòng đóng cửa lại, ngồi trên giường nhìn khung cảnh ban ngày biến đổi ngoài cửa sổ, phòng ngoài vẫn ồn ã, nhị bính, nhất vạn, thông cật, hồ, tiếng tráo bài lạo xạo, ti vi cũng được bật lên, coi như tăng thêm chút âm thanh làm nền cho không khí, mọi người ngồi xây trường thành vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm, cao ốc ở đâu mới mở, xe ở đâu hạ giá, ai với ai sắp kết hôn, phải mang bao nhiêu tiền mừng, cha mẹ vợ cầu nhau quá mức, bà cụ bị ngã rạn xương chậu, cô vợ nhìn trúng một chiếc áo khoác lông cừu, con gái la hét đòi đi Hồng Kông chơi Disney Land... Những câu chuyện gia đình rất đời bình thường, Quý Đường Đường nghe mà không ngừng được nước mắt, cô kéo thùng rác lại gần bên chân, xé từng tờ vé xe mình vẫn giữ lại, xé xong vé xe, bắt đầu xé ảnh, xé đến cuối cùng, trong chiếc hộp sắt chỉ còn lại hai tấm ảnh, một tấm là ảnh chụp chung với Diệp Liên Thành, một tấm là ảnh gia đình chụp cùng cha mẹ. Cuối cùng vẫn không nỡ, mấy lần cầm lên, lại đặt xuống. Buổi trưa, Trần Nhị Bàn vào đưa cơm cho cô, bọn họ ở bên ngoài đánh bài, ăn uống đơn giản, đều là cháo loãng với chút bánh bao, ăn xong lại tiếp tục ra trận, hẳn nghĩ đến cô là khách nên cố ý ra ngoài mua cho cô chút đồ ăn vặt kiểu Hồng Kông, bánh sủi cảo tôm và bánh treó rán thịt bò, còn có một bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo, Trần Nhị Bàn vừa gặm bánh bao vừa nói cho cô biết, lúc ra ngoài mua cơm có nhận được điện thoại của Nhạc Phong, anh vậy mà đã lên đường từ nửa đêm hôm qua, tính đường xe, chắc tối nay là đến. Quý Đường Đường lắng lắng nghe, cuối cùng nói một câu: "Vậy tôi sẽ cố chờ anh ấy." Câu này nghe có chút kỳ quái, Trần Nhị Bàn còn muốn ngẫm nghĩ cho kỹ, đám bạn chơi bài bên ngoài đã vỗ bàn kêu ba thiếu một, anh ta vội vàng nuốt hết bánh bao rồi lên bàn, lúc xếp bài lại nhớ đến lời của cô: không phải cô đang ở đây chờ cậu ta sao? Cái gì gọi là cố chờ anh ấy?

Chương 9

Ván bài đến gần 11 giờ đêm mới tan cuộc, sau khi tiễn bạn bè về xong Trần Nhị Bàn mới phát hiện ra trên di động có cuộc gọi nhỡ của Nhạc Phong, gọi vào khoảng 10 giờ hơn, cẩn thận ngắm lại, lúc đó xây trường thành đang high, không tiếp được cũng bình thường, vội vàng gọi lại. Đầu bên kia có chút âm ỉ, hẳn là đang ở trong cửa hàng tiện lợi, bởi vì liên tiếp nghe được mấy tiếng ‘Hoan nghênh ghé thăm’ kèm theo khi cửa kính tự động mở ra, giọng nói của Nhạc Phong nghe rất mệt mỏi, anh nói với Trần Nhị Bàn mình sắp đến An Tây, đang tính tìm một nhà khách nghỉ tạm trước. Trần Nhị Bàn nóng lòng: “An Tây cách Đôn Hoàng cũng chỉ hơn trăm cây, Phong Tử, cậu cố thêm một tí, hai ba tiếng nữa là đến rồi, anh em mình còn uống một chầu.” Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Lái xe một mạch mệt quá rồi, vừa nãy thiếu chút nữa lật xe, tinh thần không tốt, tôi muốn nghỉ một đêm rồi qua đó sau.” Nếu đã thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, Trần Nhị Bàn cũng không thúc giục anh thêm nữa, trong lúc im lặng nghe thấy giọng nói của nhân viên thu ngân bên kia: “Một bao Trung Hoa, tiền thừa đây.” Từ sau khi Quan Tú mang thai, Trần Nhị Bàn đã bị cấm thuốc lá khẩn cấp, nghe thấy đầu kia mua thuốc, trong lòng ngứa ngáy muốn chết, đang nuốt nước miếng, Nhạc Phong lại hỏi anh ta: “Đường Đường ổn không?”

Trần Nhị Bàn kịp phản ứng lại: “Muốn cô ấy nghe điện thoại à?”

Anh ta đi qua gõ cửa phòng đọc sách, một lúc lâu bên trong mới vọng đến giọng nói mơ mơ màng màng của Quý Đường Đường: “Chuyện gì vậy?” Nhạc Phong cũng đoán được Quý Đường Đường đang ngủ: “Thôi đừng gọi cô ấy nữa, không sao là được rồi.” Trong đầu Trần Nhị Bàn đột nhiên nháy ra cảnh tượng lúc sáng, nhớ đến dáng vẻ xơ xác tóc tai bù xù ngồi trên ghế sa lon của Quý Đường Đường, không hiểu sao bỗng rung mình một cái: “Phong Tử, có chuyện...” Anh ta che ống nói của di động lại rồi đi ra xa một

chút, tránh ra góc tường kể lại chuyện hồi sáng cho Nhạc Phong: “Cô bạn này của cậu, chẳng hiểu sao tôi nhìn có khi thấy rờn rợn trong lòng, có lúc thốt ra được một câu cũng khiến cho người ta thấy chột dạ, vừa nãy tôi bảo cô ta cậu sắp đến rồi, cô ta nói sẽ cố chờ cậu đến, cậu nói coi chờ thì chờ không chờ thì không chờ, cái gì gọi là cố mà chờ?” Nhạc Phong hiển nhiên không ngờ đến bên này lại xảy ra tình huống như vậy, được một lúc hỏi anh ta: “Tinh thần của cô ấy thế nào?” Trần Nhị Bàn suy nghĩ một chút: “Không được ổn cho lắm, đúng, thật sự là không được ổn lắm, tôi bảo này Phong Tử, cậu tới sớm được chút nào thì tới đi... cơ mà thôi, an toàn là hàng đầu, đừng đi đường đêm, dù sao cậu có đến, cô ấy cũng vẫn còn ngủ ở đây, không tin cô ấy còn mộng du được!” Nhạc Phong không lên tiếng, được một lúc Trần Nhị Bàn nghe thấy anh nói với nhân viên thu ngân: “Lấy túi gói cà phê lại, cho thêm một lon Red bull nữa.” Trần Nhị Bàn giật mình trong lòng: thế này chứng tỏ là định đi đường đêm hả?

Mặc dù anh ta cũng rất lo cho sự an toàn của Nhạc Phong, nhưng Nhạc Phong có thể đến sớm một chút thì anh ta vẫn cứ vui như gì, dù sao cũng đã bảy tám năm không gặp, có thể gặp nhau sớm một khắc thì cũng vui mừng sớm một khắc: “Vậy là đêm nay đến luôn đúng không? Phong Tử, cậu lái xe cẩn thận một chút, tối nay tôi sẽ ngủ ghế sa lon, cậu đến còn biết đường mở cửa, đêm hôm đỡ làm ồn đến Tú nhi.” Nhạc Phong buồn cười: “Không phải chứ, Trần xương sườn, lớn rồi cũng biết thương vợ đấy nhỉ, hồi xưa là thằng nào vỗ xương sườn nổ rõ vang cái gì mà anh em như tay chân đàn bà như quần áo?” Trần Nhị Bàn lúng túng không chịu được, hăm hở phản kích: “Sao mà so với cậu được, cậu săn sóc thế nào cơ chứ, nghe thấy người ta tinh thần không ổn là kêu khóc uống Red Bull cũng phải chạy qua bên này, tôi đây kém xa còn gì...” Nhạc Phong cười mắng anh ta: “Đừng nói linh tinh, tôi với cô ấy không phải quan hệ như vậy, cậu nhỏ giọng một chút, đừng để cô ấy nghe thấy...” Lại hàn huyên vài câu mới cúp máy, vừa nghĩ đến chuyện đêm nay có thể gặp lại chiến hữu cùng vác súng

năm đó, trong bụng Trần Nhị Bàn mỹ mãn khỏi phải nói, người gặp chuyện vui tinh thần cũng thoải mái, tắt đèn xong hai mắt vẫn sáng lóa như đèn pha, một lúc lâu mới mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ.

* * *

Trần Nhị Bàn bị tiếng chuông làm cho thức giấc. Tiếng chuông không lớn, nhưng lại phi thường chói tai, tựa như một sợi dây thép xuyên vào trong màng nhĩ, giày vò thần kinh. Trần Nhị Bàn tức tối vô cùng, ai đây thế này, có để người ta ngủ không thế? Đánh thức anh ta không sao, nhưng Quan Tú là phụ nữ có thai, ảnh hưởng đến giấc ngủ ảnh hưởng đến tâm trạng ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi thì làm sao bây giờ, có tí kiến thức thông thường nào không vậy? Anh ta nhúu mày lắng nghe khoảng hai giây, phát hiện ra tiếng động vọng ra từ phòng đọc sách, vậy nên tâm trạng tức giận lập tức bị sự tò mò thay thế: là cô bạn kia của Nhạc Phong sao? Cô ta hơn nửa đêm không đi ngủ mà còn làm gì vậy?

Trần Nhị Bàn vén chăn đứng dậy đi về phía phòng đọc sách, đi được hai bước không chú ý đá trúng phải chân bàn, đau thì không đau nhưng không biết tiếng vang có ảnh hưởng đến Quan Tú hay không... Trần Nhị Bàn thấp thỏm quay đầu lại nhìn về phía phòng ngủ chính, tin chắc Quan Tú không bị kinh động, đang định vươn tay gõ cửa phòng đọc sách, ánh mắt chợt bị một thứ gì đó thu hút... Ánh trăng xuyên qua khe hở chưa khép kín của tấm rèm cửa chiếu sáng một góc phòng khách, gã to béo đang nằm trên ghế sofa, ngửa mặt dang tay ngủ khì khì kia chẳng phải là Trần Nhị Bàn anh ta hay sao? Trái tim của Trần Nhị Bàn nghẹn ở cổ họng chừng ba mươi giây, sau đó anh ta xác định một chuyện. Anh ta gặp ác mộng rồi, một cơn ác mộng đáng sợ quá giống thật, đáng sợ hơn chính là, biết rõ bây giờ là đang nằm mơ mà anh ta vẫn chưa tỉnh lại được. Xem ra là bị bóng đè rồi. Tiếng chuông vẫn còn vang, bên trong cánh cửa đằng sau vọng đến tiếng khóc nghẹn nghẹn của Quý Đường Đường, xem ra giấc mộng này cũng rất có tình tiết, Trần Nhị Bàn vươn tay xoay tay nắm cửa

phòng đọc sách, trước khi đẩy cửa ra, anh ta nuốt nước miếng một cái, trong đầu lại xuất hiện dáng vẻ tóc tai bù xù xơ xác ngồi đó của Quý Đường Đường. Trong thực tế, anh ta không tiện hỏi gì, giờ nếu là mơ, anh ta phải hỏi cô ta cho tử tế: cô gái, đang yên đang lành, cô khóc gì chứ? Ngoài dự liệu của anh ta, Quý Đường Đường vẫn chưa tỉnh, chần trùn thật kín, có lẽ cũng mơ thấy ác mộng, khóc rất lợi hại, có mấy lần nghẹn ngào gần như không thở nổi, theo kinh nghiệm của Trần Nhị Bàn, khóc kinh như vậy chắc cũng sắp tỉnh lại, có điều, cô ta mà tỉnh lại, chẳng phải vẫn ở trong mộng của mình hay sao? Cho nên, đây là một giấc mộng trong mộng? Đánh cắp giấc mơ? Chẳng trách cái phim Inception kia mình đã xem ba lần mà vẫn chẳng hiểu gì, quá phức tạp, giờ mới có một tầng mộng cảnh thôi mà anh ta đã có điểm choáng váng rồi. Tiếng chuông vẫn còn vang, Trần Nhị Bàn vô cùng buồn bực nhìn chiếc chuông gió đặt trên bàn: tại sao không ai lắc không ai rung mà nó vẫn kêu được? Chạy bằng điện? Anh ta nheo mắt tiến lại gần nhìn, chiếc chuông gió được đặt trên bàn, anh ta nhìn thấy giữa các thanh la có một đồng gì đó đen thùi lùi, từ từ ngo nguậy vươn ra ngoài, vừa giống như là đang chui ra, lại gần thêm chút nữa, thấy lông lá, giống như đầu của một con mèo, nhìn thêm một lúc, con người của Trần Nhị Bàn bỗng căng ra. Đó là đầu của một người phụ nữ! Cái đầu đó vẫn đang chui ra ngoài, mái tóc thật dài quấn quanh thanh la, thỉnh thoảng lại gây ra tiếng vang, tiếp đó chậm rãi ngửa mặt, đó là một gương mặt máu thịt lẫn lộn, ba lỗ thủng màu đen chia tách gương mặt thành từng mảnh vụn nát, chân của Trần Nhị Bàn nhũn ra, đặt mông ngã ngồi xuống khoảng đất bên cạnh giường, anh ta run rẩy nhắc nhở bản thân mình rằng đây chỉ là mộng: nếu không thì giải thích chuyện đầu người chui ra từ giữa thanh la của chuông gió thế nào được đúng không, thân thể của con người to như vậy, làm sao mà chui vào trong cái chuông gió được chứ? Ánh mắt của người phụ nữ kia quét xung quanh một lượt, lúc lướt qua Trần Nhị Bàn, anh ta chợt nhớ đến một câu chuyện trong Thần thoại Hy Lạp mà mình đã từng đọc, trong đó một yêu nữ tóc rắn,

hình như tên là Medusa thì phải, cô ta chỉ cần nhìn anh một cái, anh sẽ biến thành đá — lúc ánh mắt người phụ nữ kia quét tới, Trần Nhị Bàn cảm thấy mình đã biến thành một khối băng. Vậy mà người phụ nữ kia dường như không nhìn thấy anh ta vậy, con người nhanh chóng chuyển qua hướng Quý Đường Đường, bờ môi nát bấy uốn thành một nụ cười với độ cong quý dị, sau đó, bò về phía Quý Đường Đường. Trần Nhị Bàn trơ mắt nhìn hai cánh tay của cô ta giống như chi trước của con thần lằn, từ trên bàn bò lên giường, leo lên chăn, thân thể cô ta dài mảnh như một sợi mì bị kéo dài, lại giống như một sợi len, đầu sợi ở trong chiếc chuông gió, một đầu khác có thể kéo ra ngoài vô tận. Cô ta tựa như một con rắn có hai cánh tay, phần đuôi vẫn còn ở trong chiếc chuông gió mà phần đầu đã tiến sát đến gần khuôn mặt của Quý Đường Đường, cô ta nhìn từ trên cao xuống, cứ khóa chặt lấy khuôn mặt của Quý Đường Đường mà nhìn, tựa như một loài thú đang nghiên cứu xem nên ăn con mồi thế nào, có máu từ trên mặt cô ta nhỏ xuống. Trần Nhị Bàn cầu nguyện trong lòng: Quý tiểu thư, cô nhất định đừng có tỉnh lại, cô mà tỉnh thì sẽ sợ chết khiếp đấy! Đột nhiên, trong lòng bỗng nảy ra một niềm vui vô bờ bến: may mà đây là mơ, may mà đây là mơ, hôm nay lúc chơi mạt chược vẫn còn oán trách sao kỳ nghỉ Tết lại nhanh hết đến thế, lại phải đi làm, cuộc sống chẳng có gì đáng mong đợi — bây giờ nhìn lại, cuộc sống thật là tươi đẹp biết bao, so với cơn ác mộng này, cuộc sống mẹ nó đẹp như phim điện ảnh Hollywood vậy! Tiếng nước nở của Quý Đường Đường đột nhiên dừng lại, sau một khắc, mắt bỗng vụt mở! Trần Nhị Bàn không nhin nổi nữa, biết rõ một người đàn ông to lù lù ngồi dưới đất gào thét rất không có hình tượng nhưng anh ta vẫn liều mạng thét lên sợ hãi, nhưng rất nhanh anh ta liền phát hiện ra: anh ta giống như một cảnh nền, hoặc có lẽ nên nói là hai bên giống như đang ở trong hai thế giới khác biệt hai tầng tần khác biệt, cho dù anh ta có kêu gào lớn tiếng đến đâu, hai người đối diện căn bản không hề liếc mắt nhìn anh ta lấy một cái, còn đối với Quan Tú ở trong phòng, hình như cũng căn bản không có động tĩnh gì. Quý Đường Đường từ từ ngồi dậy từ

trên giường, người phụ nữ kia từ từ dịch về phía sau theo biên độ khi cô ngồi dậy, nhưng trước sau vẫn duy trì khoảng cách chưa đầy mười centimet với gương mặt của Quý Đường Đường, từ góc độ của Trần Nhị Bàn nhìn qua, sắc mặt của Quý Đường Đường trắng bệch như một tờ giấy, trên gương mặt còn có dấu vết của nước mắt, Trần Nhị Bàn cho rằng cô đã sợ đến mức choáng váng, nhưng không hề, cô nhìn người phụ nữ đối diện cười một cái, nhẹ giọng nói một câu: "Ông đây không chơi với các người nữa!"

Cô rút từ dưới gối ra một con dao, Trần Nhị Bàn nhận ra đó là con dao gọt trái cây của nhà mình: buổi tối Quan Tú vẫn còn đang thắc mắc sao không thấy con dao gọt táo đâu, lại nhải với anh ta một lúc, hóa ra là bị cô ấy lấy rồi? Tiếp đó sẽ thế nào, đánh một trận với người phụ nữ đối diện kia ư? Quả nhiên là nằm mơ, tình tiết quá mức hỗn loạn, hoàn toàn không có chút logic nào đáng nói. Quý Đường Đường tay phải cầm dao, cửa vào mạch đập trên tay trái.

* * *

Toàn thân Trần Nhị Bàn run lên một cái, đột nhiên tỉnh lại, anh ta thờ từng ngum hỗn hển, tựa như một con cá đã rời khỏi nước quá lâu, tim đập dồn dập, màng nhĩ cũng ong ong, giấc mộng này quá mức giống thật, anh ta không kìm được muốn đi về phía phòng đọc sách, muốn xác nhận tất cả đều vẫn ổn. Ngay sau đó, anh ta phát hiện ra mình căn bản không thể nhúc nhích nổi. Trước kia cũng từng trải qua chuyện này, các cụ vẫn hay gọi là quỷ áp giường, rõ ràng đã tỉnh lại, rõ ràng ý thức tỉnh táo nhưng lại không thể động dậy, cũng không thể lên tiếng, khóe mắt anh ta liếc về phía đường sáng xuyên qua cái khe hẹp dưới cánh cửa phòng đọc sách. Đèn trong phòng đọc sách đã sáng, cho nên Quý Đường Đường cũng đã tỉnh lại rồi đúng không? Cô ấy muốn đi vệ sinh hay muốn làm gì? Cách một tiếng, cửa phòng đọc sách mở ra, ánh sáng trải ra một khoảng hình quạt, cái bóng của Quý Đường Đường kéo dài đổ xuống, có thể nhìn thấy

đường nét của chiếc váy ngủ dài đến đầu gối. Trần Nhị Bàn liều mạng muốn cử động thân thể hoặc ngửa đầu kêu to, nhưng hoàn toàn vô dụng, ánh sáng chớp qua chớp lại, cô đi về phía bên này, bước tới bên cạnh ghế sa lon, có một tia sáng trắng lóa nhanh chóng lọt vào con ngươi của anh ta, trong tay cô ấy đang cầm một con dao, một con dao dính máu. Đầu óc của Trần Nhị Bàn nổ oành một tiếng, giống như hồi còn đi lính, nghe pháo binh nã pháo, lần đầu tiên quên bịt lỗ tai, cũng quên mất phải chạy ra xa, oành một tiếng, tựa như khiến cho tất cả dây thần kinh trong đầu đều đặt nhầm vị trí, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường. Lần này cũng oành một tiếng, thậm chí còn lợi hại hơn cả lần đó. Keng một tiếng, Quý Đường Đường ném con dao xuống đất, Trần Nhị Bàn hoảng sợ phát hiện ra, lần này không phải mơ, bởi vì tiếng vang rất rõ ràng, mùi máu tươi mới, một tiếng vang này còn làm kinh động đến Quan Tú trong phòng ngủ, bởi vì anh ta nghe thấy tiếng trở mình của Quan Tú và tiếng sột soạt của nệm. Quý Đường Đường xoay người nhìn Trần Nhị Bàn, cô đã phát hiện ra mắt của anh ta đang mở, Trần Nhị Bàn nhìn cổ tay trái của cô, vết cắt đã bị ống tay áo ngủ màu trắng che khuất nhưng vẫn có thể nhìn thấy máu, chia thành mấy đường chảy xuống, trên những ngón tay thon dài trắng nõn đều có từng vệt máu tươi, Trần Nhị Bàn muốn khóc, nhưng lại không khóc nổi, anh ta liều mạng nháy mắt với Quý Đường Đường, đây là chuyện duy nhất anh ta có thể làm. Anh ta hy vọng Quý Đường Đường có thể hiểu được những gì anh ta muốn nói: Quý tiểu thư cô đang làm gì vậy, có gì cô cứ nói chuyện tử tế chứ, có chuyện gì mà không thể giải quyết được, cô làm vậy tôi biết ăn nói thế nào với Phong Tử đây? Quý Đường Đường nhìn anh ta cười cười, nhẹ giọng nói một câu: "Sẽ không chết trong nhà anh đâu, bắn nhà." Cô biết tại sao Trần Nhị Bàn lại không nhúc nhích được, Thịnh Ảnh tựa như một con rắn đang quấn lấy người anh ta: cô ta đang sợ Trần Nhị Bàn ngăn cản mình tự sát ư? Quý Đường Đường đi ra ngoài, Trần Nhị Bàn giờ mới hiểu tại sao cô ấy đi đường không có tiếng động: cô xuống giường thẳng, chân trần, không xỏ giày. Cô bước tới cửa mở khóa, lúc mở cửa,

dường như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn anh ta: “Trong ba lô của tôi có sổ tiết kiệm, mật mã viết ở đằng sau, tiền đều để cho Nhạc Phong hết, muốn dùng thế nào thì dùng.” Trần Nhị Bàn muốn khóc toáng lên, trong lòng, anh ta vẫn giữ một tia hy vọng, hy vọng Quý Đường Đường có thể đóng sầm cửa lại, như thế tiếng động có lẽ sẽ kinh động đến Quan Tú, Quan Tú ra rồi, gọi anh ta một tiếng hay đẩy anh ta một cái, có lẽ anh ta có thể hoàn toàn tỉnh lại. Nhưng Quý Đường Đường rất cẩn thận, cô không đóng cửa, chỉ khép hờ lại, bên ngoài nhanh chóng không còn tiếng động nào, hành lang đen kịt, màn đêm đen kịt. Trần Nhị Bàn gần như tuyệt vọng, bên bờ vực tuyệt vọng, trong lòng anh ta lại dâng lên một tia hy vọng: đây là nằm mơ đúng không? Nhất định là nằm mơ, đúng không? Anh ta cố gắng nhắm mắt lại, muốn nhét mình trở lại trong giấc ngủ: khi tỉnh dậy, nhất định sẽ chẳng có chuyện gì hết, nhất định! Anh cố gắng muốn ngủ, không biết đã nỗ lực bao nhiêu lâu, ở đầu bên kia của ghế salon, cạnh chân anh ta, di động bỗng rung lên. Trước khi đi ngủ, anh ta đã để chế độ rung, nghĩ Nhạc Phong đến sẽ gọi điện cho anh ta, nếu để chuông thì sợ là sẽ đánh thức Quan Tú và Quý Đường Đường — cho nên cú điện thoại này là do Nhạc Phong gọi tới sao? Có phải cậu ta đã đến dưới lầu rồi đúng không? Trần Nhị Bàn căng thẳng không nói thành lời, anh ta cố gắng ngo nguẩy mắt cá chân, muốn dùng chân ngoắc di động lại đây, chân dường như cử động được một chút, nhưng toàn thân vẫn cứng đờ, di động rung một hồi rồi ngừng, ngay sau đó, trong nhà bỗng vang lên tiếng chuông cửa chói tai. Nhất định là Nhạc Phong đã đến, cậu ta ấn chuông cổng ở dưới lầu, hay lắm, âm ỉ thêm chút nữa đi, tốt nhất là khua chiêng gõ trống vào, anh ta có thể tỉnh lại. Trong phòng ngủ vọng đến tiếng sột soạt, Quan Tú đã dậy, cô mở cửa, rất khó chịu mà bảo anh ta: “Có phải chiến hữu của anh đến không vậy, anh đi mở cửa đi, ngủ say như chết ấy!” Cô ngáp dài bước đến cạnh cửa, lấy điện thoại a lô mấy tiếng, nhỏ giọng nói gì đó, ấn nút mở cửa rồi cúp, thuận tay bật đèn tường lên, sau đó lại gần đá anh ta một phát: “Chiến hữu của anh tới rồi đấy, cả ngày cứ lải nhải mãi, lúc

người ta đến thật lại đơ ra đó.” Trần Nhị Bàn vọt một cái bắn người từ trên ghế sa lon dậy, anh ta cũng không hiểu tại sao đèn vừa sáng, Quan Tú vừa đá một cái là anh ta có thể cử động, có điều giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, anh ta run rẩy nhặt con dao dưới đất lên, lật qua lật lại xem. Quan Tú bấy giờ mới phát hiện ra con dao gọt hoa quả dính máu, cô còn chưa nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: “Anh... anh cất vào tay à?” Trần Nhị Bàn đến tâm lý muốn chết cũng có, anh ta ôm tia hy vọng cuối cùng vọt vào phòng đọc sách, sau đó mặt như tro tàn xông ra, nhìn Quan Tú đang khó hiểu, nghẹn giọng bật lên một câu: “Tú nhi, không phải mơ...”

“Mơ cái gì?” Quan Tú cuối cùng cũng phát hiện ra sự bất thường: “Cô gái kia không có ở trong phòng đọc sách sao?” Sắc mặt cô đột nhiên biến đổi: “Cô ấy sao rồi? Cô ấy ở trong đó sao?”

Trần Nhị Bàn run rẩy không nói thành lời, trong đầu chỉ có một suy nghĩ đang xoay chuyển: xong rồi, mau đuổi theo, đuổi chậm thì toi thật mất! Anh ta không kịp căn dặn Quan Tú, áo cũng chưa khoác đã chạy xuống dưới lầu, bước chân rất nặng nề, mấy cái đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang lần lượt bật lên, mới xuống đến đoạn hành lang thứ hai, thiếu chút nữa đã đụng phải một người đang lên lầu. Trần Nhị Bàn ngẩn ra nhìn Nhạc Phong trước mặt, há mồm nửa ngày không khép lại được, anh ta vừa nhìn đã nhận ngay ra anh, thằng nhóc này đúng là chẳng thay đổi gì cả, chẳng qua là trút bỏ cái vẻ ngây ngô của hồi xưa, có thêm vài phần từng trải, đúng là thời gian qua mau ngày tháng thoi đưa... Trần Nhị Bàn nhất thời quên mất đang ở đâu vào lúc nào, không biết điều chỉnh biểu cảm trên mặt mình ra sao, phải chào hỏi ư? Nhạc Phong lại không nhận ra Trần Nhị Bàn ngay cái nhìn đầu tiên được, cái thằng trơ xương năm đó lại biến thành gã mập trước mặt, anh chần chừ một lúc mới tìm thấy dấu vết hồi còn trẻ trên gương mặt thay đổi theo chiều ngang này, nét mặt đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó lại chuyển thành hoài nghi.

Anh lùi lại sau hai bước, nhìn Trần Nhị Bàn một chút, lại ngẩng đầu nhìn Quan Tú bụng to ùng đang đuổi theo xuống, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên con dao trong tay Trần Nhị Bàn: “Cậu cầm dao làm gì?”

Chương 10

Phòng đọc sách có chút lộn xộn, một nửa chiếc chăn bông thông xuống mặt đất, trên khoảng đất bên cạnh giường có vết máu, Nhạc Phong cúi người vươn tay chạm vào thử, đã kết vảy, sớm đã khô. Trần Nhị Bàn đứng bên cạnh, chỉ thiếu nước khóc lên: "Xin lỗi cậu Phong Tử, cậu đánh tôi đi, cậu nhờ có mỗi một việc này mà tôi còn không trông coi được người ta." Nhạc Phong nhìn Trần Nhị Bàn một chút, chuyện này sao có thể trách Trần Nhị Bàn được chứ, người ta đang sống yên ổn, bị anh kéo vào vũng nước đục này, hơn nửa đêm bị kinh sợ còn chưa nói, lại còn mang về nhận tội nói xin lỗi với anh, bằng cái gì chứ. Anh muốn vỗ vai Trần Nhị Bàn an ủi đôi câu nhưng trong đầu lại hỗn loạn thành một đống, thực sự không còn sức lực để lo những chuyện này: "Cô ấy đi được bao lâu rồi?"

"Không biết, hình như cũng khá lâu rồi." Trái tim Nhạc Phong trầm xuống. Thời gian càng kéo dài lâu, máu chảy càng nhiều, người cũng chết càng nhanh đúng không? Nhạc Phong chống khung giường đứng dậy: "Tôi đi tìm cô ấy, gần nhà cậu có chỗ nào vắng vẻ không? Nếu cô ấy thật lòng muốn chết thì sẽ không đến chỗ có nhiều người, hơn nữa, nếu cắt cổ tay thật, máu chảy nhiều, cô ấy cũng không đi quá xa được."

"Vắng vẻ... vắng vẻ..." Trần Nhị Bàn căng thẳng đến mức hai tay cũng run lẩy bẩy: "Cái đó... đi khoảng năm phút sẽ thấy một con đường, có một cái công viên nhỏ ở giữa đoạn đường đó, buổi tối không có ai đến cả. Còn có..." Trong đầu anh ta nhanh chóng nhớ lại tất cả những nơi có thể gọi là vắng vẻ ở xung quanh nhà, Quan Tú đẩy anh ta một cái: "Anh quên tòa nhà kia à?"

"À, đúng đúng, tòa nhà tòa nhà." Trần Nhị Bàn nuốt nước miếng: "Phong Tử, đi về phía Tây, có một tòa nhà lớn, mới đầu là định khai phá làm trung tâm thương mại gì đó, mới xây được một nửa, nhà đầu tư bùng, cá đứt đuôi, nhưng khung nhà cũng đã dựng lên rồi... Buổi tối không có đèn, âm

âm u u, không ai dám tới,... để tôi tìm đèn pin, tôi với cậu cùng đi tìm." Nhạc Phong cản anh ta lại: "Cậu ở lại với chị dâu đi, một mình tôi đi được rồi." Trần Nhị Bàn còn muốn tranh thủ, vừa quay đầu lại đã thấy gương mặt Quan Tú trắng bệch tái nhợt, hiển nhiên là bị kinh sợ, trái tim mềm nhũn, lời nghẹn ở cổ họng không thốt ra được, chỉ trong chốc lát chân chừ như vậy, Nhạc Phong đã đi rồi.

* * *

Nhạc Phong lái xe, chạy một vòng quanh những nơi cách nhà của Trần Nhị Bàn từ ba đến năm cây số, công viên nhỏ ở giữa đường cũng đã đi, xác nhận không có ai xong, sau cùng, xe dừng lại trước tòa nhà tối đen kia. Tòa nhà trung tâm thương mại bị bỏ dỡ này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, hơn nữa hình như còn chia ra khu ABCD gì đó, ở giữa có lối đi dành cho người đi bộ, xây cao khoảng sáu bảy tầng, Nhạc Phong lia đèn pin soi lên trên cao, tất cả đều là xi măng cốt thép sào trúc giàn giáo, còn bọc lưới bảo hộ màu xanh, bên dưới là đồng cát, xi măng, mấy cái xe đẩy bỏ không, thép chất đồng, trái tim Nhạc Phong gần như sắp chìm xuống đáy vực: Quý Đường Đường có khả năng rất lớn là ở chỗ này, nhưng một tòa nhà lớn như vậy, bắt anh tìm từng tầng một, muốn tìm hết chẳng phải là đến sáng hay sao? Hơn nữa nếu Quý Đường Đường thật lòng muốn chết, chơi trốn tìm với anh ở trong tòa nhà này, anh có tìm thêm một ngày một đêm nữa cũng chưa chắc đã tìm được cô. Huyết Thái Dương của Nhạc Phong giật giật đau nhức, anh bẻ ngón tay, lại lắc lắc đầu cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn một chút, hai ngày nay liên tục đi đường, có lúc đi bộ cũng như bước trên mây, anh mở ngăn đựng đồ trong xe, định tìm dầu cù là cho tỉnh táo tinh thần, tay vừa mới mò vào đã chạm phải một thứ lạnh như băng. Đó là súng, trước khi đi anh đã nhờ Cửu Điều kiểm giúp. Tổng cộng có hai khẩu, một là súng lục, còn lại là một khẩu súng trường, giấu ở ngay dưới hàng ghế sau. Nhạc Phong chần chừ một chút, vẫn lấy súng ra, nhét vào sau lưng. Anh còn nhớ rõ vẻ mặt của Cửu Điều lúc đó, gã vô cùng

ngghi hoặc: “Phong Tử, nhóc con nhà cậu không lên tiếng thì thôi hể gáy một tiếng là ai nấy đều kinh ngạc đấy, bình thường bảo cậu mang tí bột thôi mà toàn chối đây đấy, vừa mở miệng đã đòi súng, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?” Rốt cuộc muốn làm gì, vấn đề này, hai ngày nay anh cũng đang tự hỏi bản thân mình, có mấy lần, đang lái xe chợt dừng lại, gần như định dẹp đường về phủ: rốt cuộc mày muốn làm gì? Mới đầu, suy nghĩ rất đơn giản, chuyện của nhà họ Tần, nhất định phải cho Quý Đường Đường biết, chuyện này quá quan trọng, nếu xử lý không tốt, cú sốc với cô ấy sẽ mang tính chất hủy diệt, cho nên nhất định phải nói trực tiếp với cô ấy. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng lúc làm, hoàn toàn chẳng phải vậy: anh lấy một tấm chi phiếu còn bỏ trống ra, cung cấp phí sinh hoạt một năm cho Kim Mai Phượng luôn một lần, số tiền mặt còn dư lại bỏ vào túi đặt sau cốp xe, trong xe đã trang bị đầy đủ, nồi bát muôi chậu bình gas xêng quân đội cũng chuẩn bị hết, đến mức mà lúc Khiết Du nhìn vào buồng sau xe anh cũng phải tặc lưỡi liên tục: “Anh, anh định đi sống dã ngoại nửa năm đấy à?” Trang bị cho xe xong, chính anh cũng dở khóc dở cười: thế này tính là gì? Đi báo tin thôi, đâu đến mức như vậy, mới đầu khi còn ở Cổ Thành chẳng phải đã nói với Đường Đường là không nhúng tay nữa hay sao? Nhất định phải đi tìm cô ấy chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng không thể vì thế mà lại tiếp tục ngoài ý muốn hăm sâu một lần nữa được đúng không? Anh quyết định dỡ hết đồ đạc trang bị buồn cười này xuống — nhưng không hiểu tại sao, chẳng những không dỡ xuống mà trước khi lên đường còn nhờ Cửu Điều kiểm súng. Nhạc Phong cảm thấy, cả đời này mình chưa từng mâu thuẫn như vậy bao giờ: nghĩ một đằng làm một nẻo, có lúc bản thân anh cũng cảm thấy mình có bệnh. Bên cạnh chỗ ngồi còn đặt một lon Red Bull, cầm lên tay có chút nặng, còn dư lại gần nửa lon, Nhạc Phong vừa ngửa đầu đã uống sạch bóc, bóp bẹp cái lon rồi thuận tay ném xuống sàn xe. Đi về phía tòa nhà bỏ hoang kia, anh cẩn thận dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất: từ lúc ra khỏi khu nhà của Trần Nhị Bàn, có thể thấy được vệt máu đứt quãng trên cầu thang, nhưng sau khi ra khỏi

khu nhà vẫn muốn lần theo vết máu mà tìm thì rất khó, hơn nữa cũng lãng phí thời gian, cho nên đành phải lái xe đi tìm người, giờ nếu đã xác định được chỗ này thì tốt nhất có thể tìm thấy vết máu, nếu lần theo vết máu đi tìm thì cũng không quá khó. Bên trong tòa nhà bỏ hoang tối om, có rất nhiều những món đồ linh tinh trên mặt đất, Nhạc Phong đi tìm từng ô từng ô một trong tòa nhà, chỗ này mới xây được một nửa, toàn bộ cầu thang đều không có tay vịn, lúc lên đến tầng thứ năm, ngay cả sàn gác cũng chưa phủ kín, xuyên qua đồng cốt thép dưới chân là có thể thấy được mấy tầng bên dưới, vôi khô xi măng rơi lả tả, chỉ cần sơ ý một chút là có thể ngã xuống, mà chỉ cần ngã một cú thôi, không chết thì cũng bị thương. Sự kiên nhẫn của Nhạc Phong cứ thế bị mài mòn từng chút một cho đến hết, cuối cùng rốt cục không nhịn được mà kêu to lên: “Đường Đường, tôi biết cô ở đây, cô ra đi!” Có tiếng vang, mấy giây mới yên lặng lại, tựa như đang cười nhạo sự cố gắng bất lực của anh. Dù có bức bối nhưng vẫn phải tìm tiếp, Nhạc Phong vươn tay day mi tâm, đang định đi xuống, trái tim bỗng thịch một tiếng, theo bản năng nhìn về phía dãy nhà đối diện. Anh tin chắc mình vừa mới nghe thấy một tiếng tựa như tiếng nấc nghẹn. Hơn nửa đêm, nghe thấy âm thanh như vậy thực sự có chút rợn người, sống lưng Nhạc Phong đã hơi rét lạnh, anh thử dò xét hỏi một câu: “Đường Đường à?” Không có tiếng trả lời, ánh sáng đèn pin chiếu vào tấm lưới phòng hộ màu xanh của dãy nhà đối diện, anh do dự một chút, vẫn quyết định qua xem một chút, còn đỡ hơn tìm kiếm linh tinh. Giữa hai dãy nhà là một đồng vật liệu xây dựng bỏ không, còn có mấy tấm lưới lọc cát lộn xộn, Nhạc phong đi được một nửa, bỗng cảm thấy có chút khác thường, theo bản năng chìa đèn pin xuống mặt đất. Một vệt máu dài, có dấu vết bị lôi kéo, cột sáng quét qua cuối vệt máu, nó dẫn thẳng đến dãy nhà bên kia. Phản ứng đầu tiên của Nhạc Phong chính là lập tức tắt đèn pin, trong bóng tối, trái tim bắt đầu nhảy lên cuồng loạn. Nếu như ở đây còn có người, vậy tuyệt đối không chỉ có mình Quý Đường Đường, đêm khuya vắng vẻ, ở một nơi thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nhạc Phong yên

lặng một lúc, chờ đến khi mắt có thể thích nghi với bóng tối xong mới nhẹ nhàng bước về phía dãy nhà kia, mới vừa đến tầng một đã thấy trong góc có ánh sáng phản chiếu lại, Nhạc Phong nhìn chằm chằm một lúc, chợt phản ứng kịp: trong góc có một người đeo mắt kính đang ngồi, ánh phản quang khi này là do tròng kính hắt lại! Lúc này anh cũng chẳng quan tâm được thêm nữa, vội vàng bật đèn pin lên, ngoài dự liệu của Nhạc Phong, người đang ngồi trong góc là một cậu trai trông có vẻ như là học sinh, đang che mắt, trên mặt từng vệt máu lẫn với vệt nước mắt, run rẩy nhìn Nhạc Phong. Nhạc Phong cảnh giác nhìn bốn phía một chút, không thấy có ai khác, anh hỏi mắt kính: "Cậu ở đây làm gì, đã xảy ra chuyện gì?"

Mắt kính giống như đã sợ đến mức chờ người ra, không nói một câu nào, Nhạc Phong nhíu mày một cái: "Cậu có thấy cô gái nào đi qua đây không?"

Nghe thấy những lời này, mắt kính cuối cùng cũng có chút phản ứng, cậu ta ngẩng ra nhìn Nhạc Phong, một lúc lâu, run rẩy vươn ngón tay chỉ ra phía đằng sau. Các tầng lầu thông nhau, có thể nhìn thấy dãy nhà đằng sau, phương hướng mà mắt kính chỉ là phần trung gian giữa hai dãy nhà, lại là vô số những đồng xi măng cát vàng vật liệu xây dựng, Nhạc Phong hoài nghi nhìn về phía mắt kính, mắt kính chớp mấy môi, nức nở nói một câu: "Bọn họ ấn cô ta vào đó rồi."

Ấn vào? Ấn vào đâu? Nhạc Phong nghe không hiểu, lại bước vài bước qua phía bên kia đèn pin đột ngột quét qua một mảng lớn màu trắng. Toàn là xi măng cát vàng, còn màu trắng là gì? Nhạc Phong cảm thấy bí bách, nhưng lập tức phản ứng kịp. Đó là hố vôi. Bình thường khi xây nhà, thường sẽ đào một cái hố vôi to ở bên cạnh công trường, bỏ vôi sống vào trong nước sẽ thành hố vôi, ngã xuống có thể khiến người ta chết bồng, cái hố vôi này bởi vì đã lâu không sử dụng, nước ngâm bên trong đã khô cạn một nửa, chỗ nào cũng có thể thấy cao vôi đã đông cứng lại, nhưng trên mặt hố bằng phẳng đã đông cứng lại có một nơi đã được quấy nát, gồ lên một đồng khác thường, giống như là chôn người. Bọn họ ấn cô ta vào...

Nhạc Phong cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của câu này, anh chết trân nhìn chăm chăm vào phần nhô lên ở giữa. Bọn họ là ai? Cô ta là ai? Là Đường Đường ư? Những hoàn toàn không thể quan tâm nhiều đến vậy, Nhạc Phong bước mấy bước vọt đến cạnh hố, phần nát như kia là vừa mới bị kẻ khác quấy lên, vôi mới khuấy nước có thể làm bỏng người ta, Nhạc Phong không dám đường đột đi xuống, anh tìm được một cây gậy dài chừng hai mét bên cạnh, chạm nhẹ vào phần gồ lên ở giữa hố vôi một cái, nếu chỉ có vôi không thì nhất định sẽ bị quấy tan, nhưng nơi chạm phải cứng nhắc, nghĩ chắc bên trong thật sự có người, Nhạc Phong cảm thấy chân của mình đã mềm nhũn — anh lấy lại bình tĩnh, dùng đầu kia của gậy chọc chọc vào trong, mượn ánh sáng của đèn pin, anh thấy đầu gậy kéo ra một lọn tóc, tóc dài. Mà gương mặt dính đầy vôi của cô gái kia, vậy mà lại cử động. Đầu của Nhạc Phong oành một tiếng nổ tung, chẳng để ý được gì hết, bước thấp bước cao chạy ra giữa hố vôi, cũng may cái hố này không tính là quá sâu, bên dưới đã đông cứng, cho dù đập lên có mềm nhũn nhưng cao vôi cũng chỉ đến một nửa, Nhạc Phong biết quần áo còn có thể chống đỡ được một lúc cho nên đi rất nhanh, vừa đến nơi là ôm lấy người nâng lên trên, vừa nâng vừa lợi giữa đông cao vôi đặc quánh quay trở về, vừa tới rìa hố, đỉnh đầu đột nhiên có tiếng gió, anh theo bản năng nghiêng đầu né tránh — không thể tránh hết, bị một gậy của kẻ đó nện vào bả vai, nửa cánh tay nhất thời hoàn toàn tê rần. Có người cười ha hả, vừa cười vừa gọi: “Ra đi, ra hết đi, đùa chết con bé rồi!” Là tên mắt kính mới vừa nãy còn run run rầy rầy nói chuyện với anh. Lúc này, trên mặt của hắn hoàn toàn không tìm thấy vẻ sợ sệt và kinh hãi lúc nãy, thay vào đó là một nụ cười ác độc gần như biến thái, tay cầm gậy, hai con mắt hưng phấn sáng bừng, trong ô nhà đen như mực lập tức có thêm hai tên nữa đi tới, dáng vẻ côn đồ, nhưng tuổi cũng không lớn, cùng lắm là mười sáu mười bảy tuổi. Nhạc Phong cắn răng lùi lại sau hai bước, cánh tay bị đập đã đau đến mức hoàn toàn không nhắc lên được, chỉ có thể dùng tay còn lại ôm lấy cô gái kia, hoặc có lẽ nên nói là cô bé thì chính xác hơn — lúc này khi

vừa ôm lấy cô bé này anh đã biết cô ta khẳng định không phải là Quý Đường Đường, khung xương của cô bé khá nhỏ, thân thể mềm oặt, giống như chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi. Tất cả xảy ra quá đột ngột, tình hình khó mà lý giải, nhưng có một điều vô cùng rõ ràng, cái đám trước mặt này nếu đã có thể gây ra chuyện điên rồ như vậy với cô bé này thì cũng có thể ra tay tàn nhẫn với anh như vậy. Ba tên tạo thành một vòng tròn, tay cầm côn hoặc xẻng, đều là công cụ tìm được ngay tại chỗ, xem tình hình là muốn đánh chết tươi cả hai trong cái hố vôi này, tên mất kính ra tay trước, lại là một gậy bổ xuống, lần này Nhạc Phong có phòng bị, ngã người về phía sau, vươn tay nắm lấy thân gậy kéo giật về đằng sau, tên mất kính kêu lên một tiếng quái dị, vậy mà lại bị anh kéo thẳng xuống hố. Lợi dụng thời gian xảy ra biến cố, Nhạc Phong bước hai bước lên miệng hố, hai tên kia đoán chừng cũng nhận ra anh có võ, đều có chút chùn bước, do dự không dám động thủ, Nhạc Phong thừa cơ xông ra ngoài, anh ôm cô bé kia chạy vào một gian nhà gần đó, quay đầu lại nhìn, tên mất kính đang chặt vật bò lên từ dưới hố, khản giọng quát to: "Đừng để nó chạy, chạy thoát là toi cả đám đấy!" Nhạc Phong chửi thề một tiếng trong lòng, xem tình hình, mấy thằng ranh này sẽ còn đuổi theo nữa, Nhạc Phong cũng chẳng lạ gì cái đám mới nứt mắt ra đã lang thang ở bên ngoài như thế này, trước kia lúc đi theo Cửu Điều khởi nghiệp, cũng đụng phải mấy lần, lũ này tuổi không nhiều, nhưng không biết là ai dạy, làm việc hung ác, đến cả Cửu Điều cũng phải khiếp đảm, gã và Nhạc Phong từng cảm khái: nếu là cái loại người đã từng trải rồi, lòng dạ độc ác thì không nói, nhưng cái đám trẻ trâu này lại giết người không chớp mắt, căn bản là trời sinh ma quỷ. Coi như là đen đui, hôm nay gặp phải chuyện này, nếu mình không ra tay dứt khoát, chắc có thể sẽ bị bọn chúng khử ngay ở đây, Nhạc Phong bỗng bị kích thích, thật sự muốn trực tiếp rút súng ra, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn nhịn xuống: một người một súng đương nhiên là rất đã, nhưng đời này không chung kết dưới viên đạn thì cũng bị trói lại ăn cơm tù, vì một chuyện vớ vẩn như vậy, thật không đáng giá. Nhạc Phong ôm cô bé

kia lên đến tầng trên cùng, cẩn thận vịn vào giàn giáo giữa các tầng, đập lên lối đi thông vào một dãy nhà khác, anh muốn tìm một nơi bố trí ổn thỏa cho cô bé này, sau đó gọi điện thoại cho Trần Nhị Bàn bảo cậu ta báo cảnh sát, chuyện tiến triển đến mức này, chẳng còn cách nào khác, thời gian đã chậm trễ đến vậy thì có thể tìm đến cảnh sát, có thêm người đi tìm Quý Đường Đường cũng tốt. Ai ngờ mới nhảy từ lối đi vào, đằng sau đã có ánh đèn pin đuổi tới, vừa đuổi vừa quát to xuống dưới lầu: “Qua bên đó, qua bên đó chận.” Dưới lầu vọng đến tiếng bước chân bình bịch, hai tên còn lại chạy như bay xuống lầu, lại vào dãy nhà bên cạnh, tên cầm đèn pin đắc ý vô cùng, nhặt lên một thanh thép bị gãy đứng ở đầu bên này quơ quơ, thỉnh thoảng lại đập về phía bên này hai cái, xem chừng là muốn chặt đường lui của anh, chỗ này đã là rìa của tầng lầu, không còn chỗ nào để anh đi nữa, tiếng bước chân dưới lầu ngày càng gần, Nhạc Phong hạ quyết tâm, trước đặt cô bé gái vào trong góc, nhìn xung quanh một chút rồi nhặt lấy một cái cờ lê, trốn đằng sau một bức tường, tập trung chờ đám người phía dưới đi lên, trong lúc chờ, bỗng có cảm giác như hồi được huấn luyện đặc biệt khi đi lính — anh lấy di động từ trong túi quần ra, đang định bấm số của Trần Nhị Bàn thì tiếng bước chân dồn dập dưới lầu bỗng ngừng lại. Nhạc Phong giật mình, ngay sau đó dừng động tác trên tay lại, tập trung tư tưởng lắng nghe động tĩnh dưới lầu: sao đột nhiên lại không có động tĩnh gì cả, chẳng lẽ còn định chơi chiến thuật sách lược gì nữa?

Đúng lúc đó, dưới lầu vọng đến cuộc đối thoại của hai tên kia: “Cô ta chết rồi à? Chết rồi đúng không?”

“Chết rồi, mày xem người cô ta đầy máu.”

“Chắc bị người ta giết rồi ném ở đây? Giết lúc ngủ rồi, mày coi vẫn còn mặc đồ ngủ...” Ngực của Nhạc Phong giống như bị thụi mạnh cho một cái, nhất thời tâm mắt biến thành màu đen, anh biết ai đang ở dưới lầu.

Chương 11

Mắt kính nhìn Quý Đường Đường đang ngồi trong góc tường, đầu cô tựa vào tường, tóc che hết mặt, trên người mặc một bộ váy ngủ màu trắng, cổ tay đầy máu, đêm hôm khuya khoắt, cảnh tượng như vậy, người nào có lá gan lớn hơn cũng thấy da đầu tê rần, Mắt kính cũng có chút rờn rợn, hần kéo Nhị Bì bên cạnh: “Đừng quan tâm đến cô ta, đi lên tìm thằng cha kia đi.” Nhị Bì nuốt nước miếng, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Hình như cô ta còn chưa chết, vừa rồi tóc có động đập một cái, có phải là đang thở không?”

“Chắc gió thổi thôi.” Mắt kính tàn ác thì tàn ác, nhưng bàn đến mấy chuyện quỷ quái gì đó thì da gà trên người cũng nổi hết lên: “Đi thôi, lên đi.” Nhị Bì có chút mềm chân: “Bọn mình đi lên, cô ta... cô ta ở đằng sau. Nhỡ đâu cô ta bật dậy thì sao? Ghê lắm...”

“Sao lại... bật dậy được?” Mắt kính nói đến nửa câu sau giọng cũng trở nên run rẩy, trong đầu nhất thời hiện lên vô số những cảnh tượng kinh dị kinh điển, cảm giác chỉ cần quay người lại thôi, cô gái kia sẽ bật dậy — suy nghĩ này khiến cho từng sợi lông tơ của hần đều dựng hết cả lên, hần đẩy Nhị Bì: “Nếu mà sợ nó còn chưa chết thì đập thêm một gậy cho chết hẳn, thế là xong.”

“Địch cả nhà mà, sao mà không đập đi.” Nhị Bì hơi cúi: “Mẹ nó chỉ biết xúi tao làm, chắc để lúc bị bắt được xử ít đi mấy năm chứ gì.” Nhị Bì vẫn luôn nhìn ánh mắt của mình mà làm việc lại dám chống đối, Mắt kính nổi giận, đang định vung một bàn tay qua lại bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, hần nhìn về phía cầu thêm một cái, nhất thời cứng đờ. Nhị Bì cảm thấy kỳ quái, hần nhìn theo ánh mắt của Mắt kính, Nhạc Phong đang đứng trên cầu thang đi xuống, hống sừng đen ngòm nhắm về phía hai người bọn chúng: “Hần... hần có súng.”

Nhị Bì gần như không thể tin vào mắt mình, hần cũng có thể coi là một nhân vật lợi hại trong đám lưu manh, một câu không hợp là có thể ném

gạch quăng đao ngay, nhưng còn súng, thực sự là chưa đựng tới bao giờ, mới chỉ nhìn thấy trên ti vi. Mắt kính rít lên mấy chữ qua kẽ răng: “Bố mày thấy rồi, bố mày không mù!” Ngoài miệng thì vẫn tỏ ra hung dữ, nhưng trong đầu Mắt kính đang không ngừng kêu khổ, cái tòa nhà bỏ hoang này trời vừa tối là đến một con ma cũng không có, hôm nay đúng là gặp tà, sao lại gặp phải một tên thế này, vừa nãy lúc còn ở trong hố vôi kéo hấn rõ là mạnh, vừa nhìn đã biết là trên người có võ, giờ lại còn lôi cả súng ra nữa! Chơi hấn sao? Chẳng lẽ đựng phải họng súng của công an rồi? Nghĩ đến đây bỗng lạnh cả lòng: là công an thì toi.

Họng súng của Nhạc Phong không hề dịch chuyển, ánh mắt nhìn về phía Quý Đường Đường, trong lòng thực sự lo lắng vô cùng, không tìm được mà gọi cô: “Đường Đường, cô vẫn tỉnh chứ?” Không có động tĩnh gì, trái lại, Mắt kính vô cùng kinh ngạc nhìn Quý Đường Đường, trong lòng ảo não: thì ra hấn đến tìm đứa con gái này, sớm biết thì trốn đi là xong, đã chẳng gặp phải phiền phức thế này... Thấy Quý Đường Đường bên này không có động tĩnh gì, Nhạc Phong có chút hoảng hốt, anh khẽ cắn răng, bước một bước dài nhảy xuống từ trên cầu thang, họng súng xoay một cái, gần như sắp chọc vào trán tên Mắt kính: “Cút qua bên cạnh!”

Mắt kính sợ đến mức thiếu chút nữa tè ra quần, run rẩy nhích sang bên cạnh, Nhị Bì hấn đã quen nhìn thấy hấn hung dữ, chưa từng thấy bộ dạng hèn nhát như vậy, vô cùng khinh bỉ nhìn hấn một cái, Mắt kính tức đến nổ phổi, trong đầu ít nhất cũng phải chửi một ngàn tám trăm câu mẹ nó. Nhạc Phong cúi người xuống xem xét Quý Đường Đường, đèn pin của anh vừa nãy dưới tình huống cấp bách cũng không biết đã vút vào chỗ nào, giờ tối om, chỉ có thể quan sát đại khái, đầu tiên là sờ cổ tay cô, cảm thấy có một bên rất dính, ướt nhẹ, vôi vàng vươn tay nắm lấy, tay còn lại gạt mái tóc của cô ra, lúc chạm được lên khuôn mặt của cô, cảm thấy vẫn còn ấm, trái tim thoáng ổn định một chút, nhưng không thể xác định được là vẫn còn sống hay là hơi ấm còn dư lại sau khi chết rồi, lại thử thăm dò hơi thở

của cô, có lẽ là do trong lòng quá hoảng hốt, cứ cảm thấy không dò được, dưới tâm trạng lo lắng tột độ bỗng cảm thấy sau lưng có tiếng động, quay ngoắt đầu lại, tên Mất kính đứng một bên sợ hãi run run: “Tôi... tôi không hề động đây.”

Lo lắng tất loạn, suy cho cùng vẫn không thể để tâm đến cả hai bên, Nhạc Phong ôm lấy Quý Đường Đường, lại thăm dò mạch đập dưới gáy của cô, Mất kính lén lút liếc anh một cái, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, ra hiệu bằng tay, ý tứ là: hẩn có súng.

Trên lầu, tên đồng bọn thứ ba của Mất kính đang ngó dáo dác xuống dưới, hẩn gật đầu với Mất kính một cái, lại duỗi tay chỉ ra đằng sau, Mất kính đại khái đã hiểu ý tứ của hẩn, lại làm một vài động tác ra hiệu với biên độ nhỏ xong, Mất kính đột nhiên lại làm động tác ném xuống dưới, người kia gật đầu một cái, lẳng lặng biến mất sau bức tường.

Kiểm tra hết thấy các dấu hiệu sống trên thân thể của Quý Đường Đường vẫn còn, Nhạc Phong thoáng an lòng, anh nhìn kỹ đôi mắt của của Quý Đường Đường, ánh mắt cô rời rạc, khiến người ta cảm thấy như linh hồn không còn ở đó — Nhạc Phong giơ tay quơ quơ trước mắt cô, lại vỗ vỗ mặt cô: “Đường Đường, tỉnh lại đi.” Vẫn không có phản ứng gì, Nhạc Phong quyết định đưa cô trở lại xe trước, mặc dù cổ tay cô không còn chảy máu nữa nhưng vẫn nên băng bó một chút thì tốt hơn, Nhạc Phong cởi áo khoác ra, đang định xé một miếng vải lót bên trong ra, trên lầu bỗng vọng đến một tiếng cười quái dị: “Không phải mày giỏi lắm sao? Đón này.”

Giọng nói này... Nhạc Phong lập tức nhận ra, đối phương tổng cộng có ba người! Anh đúng là đồ đầu heo, lại quên mất thằng thứ ba cũng có thể đi từ lối đi đó tới đây! Nhạc Phong ngẩng đầu lên, tên kia đứng ở ô trống trên bức tường ở lầu trên, đang kéo cô bé anh vừa mới cứu từ dưới hố vôi lên khi nãy, thấy Nhạc Phong nhìn qua, tên kia hưng phấn không kiềm chế được, tựa như khiêu khích nhìn anh thả tay ra...

Cầu thang không có tay vịn, tầng cao mới chỉ xây có một nửa, mỗi ghép

giữa các tầng có khoảng cách rất rộng, thế này là muốn ném cô bé kia thẳng xuống từ trên lầu ngã chết, trái tim Nhạc Phong thất lại, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, không thể dẫn đo tiền căn hậu quả gì nữa, không quan tâm được chỗ đó có chịu được sức nặng hay không, găm một tiếng liền nhào tới, giơ tay ra phía trước bắt lấy.

Xi măng bên dưới sụp xuống, trọng tâm toàn thân hoàn toàn biến mất, nhất thời trời đất ngã nghiêng, cũng may những bản lĩnh được huấn luyện năm đó vẫn còn, gặp biến cố không sợ hãi, một tay bám vào cốt thép giữa mảng xi măng, một tay khác lại bắt được lưng áo của cô bé kia...

Người thì túm được, nhưng còn tuyệt vọng hơn so với không túm được. Một là, cả người anh đang treo lơ lửng, sức nặng đều dồn cả vào một cánh tay, nếu như rơi xuống không chết thì cũng tàn phế tình cảnh đã nguy hiểm như vậy, bên trên còn có ba thằng súc sinh, chỉ cần ba tên đó nảy ra một chút ý đồ xấu xa... Hai là, anh túm được lưng áo của cô bé kia, nhưng thân thể của cô bé đang từng chút một trượt ra khỏi chiếc áo, đầu của cô bé đang từ từ tuột khỏi cổ áo... Đây thực sự là một chuyện đáng sợ, Nhạc Phong trơ mắt nhìn thân thể cô bé kia chậm rãi tuột xuống phía dưới, lại không thể bỏ tay kia ra để túm cô bé lại, ba tên kia cũng vây lại từ bên trên, bọn chúng bật đèn pin, giống như phát hiện ra một cảnh tượng gì đó mới lạ, rinh rích cười quái dị, cột sáng chiếu vào bàn tay đang níu lấy cổ áo của cô bé kia, giống như hạ rủa ở trên cao giậm chân reo hò: “Rơi! Rơi! Rơi!”

Ầm một tiếng, sức nặng trên tay Nhạc Phong bỗng nhẹ bẫng, thân thể cô bé kia lướt qua khoảng trống giữa cầu thang, nặng nề nện xuống trên sàn gác tầng hai, trong bóng tối loáng thoáng có thể nhìn thấy bụi mù bốc lên, thứ âm thanh trầm buồn kia giống như nện vào lòng anh, bàn tay đang siết lấy chiếc áo của Nhạc Phong đã run lên, mắt anh ứa máu, từ từ ngẩng đầu lên nhìn ba kẻ đứng bên trên.

Mắt kính nhìn anh cười cười: “Ai u, không phải mày giỏi lắm sao, còn chơi súng nữa cơ mà, a, súng, súng đâu rồi?” Nhị Bì lia đèn pin tìm một lúc,

nhặt từ dưới đất lên đưa cho Mắt kính, Mắt kính thấy vô cùng mới mẻ lật qua lật lại nhìn, nhếch miệng cười một tiếng, chợt biến đổi sắc mặt, báng súng hung hăng nện xuống bàn tay Nhạc Phong: “Đạch cả nhà mày, cầm súng chĩa vào bố mày hả, sớm biết sờ vào mẹ mày sẽ ra cái loại như mày thì bố mày còn lâu mới chơi!”

Hắn nói những câu bẩn thỉu, hai tên bên cạnh lại cười lên quá dị, Nhạc Phong đau đến mức thiếu chút nữa rút tay lại, trong đầu bỗng trống rỗng, chỉ nghĩ đến một câu: lần này đúng là lật thuyền trong mương. Mấy đứa du côn vớ vẫn không rõ lai lịch thế này, bình thường kiêu gì anh cũng không bỏ vào trong mắt, có đánh nhau thì dù có dốc sức cũng chẳng phải đối thủ của anh, nhưng hôm nay giống như bị xuống phong độ, trái lồi phải kéo, lại rơi vào tình cảnh thế này. Hôm nay sẽ chết ở đây ư? Nhạc Phong rung mình một cái, trong đầu hiện lên hình ảnh của rất nhiều người tựa như đèn kéo quân: Kim Mai Phượng, Khiết Du, Cửu Điều, Miêu Miêu, Tương Dung, Thập Tam Nhận, Mao Ca, Thần Côn, Đầu Trọc, còn cả Trần Nhị Bàn nữa.

Mắt kính cười lạnh một tiếng, lại nghiên cứu súng của Nhạc Phong, còn trao đổi ý kiến với hai tên bên cạnh: “Mở cò súng ra là được à, đây là chốt an toàn đúng không?” Hắn nghịch linh tinh, sờ đông mó tây, vậy mà lại đánh bậy đánh bạ mở được cò súng, hắn giơ súng lên, nheo mắt nhắm vào một chỗ trên cao, sau đó cầm súng bổ lên trán Nhạc Phong mấy cái: “Chĩa súng vào tao á, giỏi thì chĩa nữa đi, giỏi thì chĩa nữa đi!” Nói xong, hòng súng dí sát vào huyệt Thái Dương của Nhạc Phong: “Có tin bố mày bắn chết mày không!”

Nhạc Phong sắp ngất xỉu nát răng đến nơi, anh nhìn trừng trừng tên Mắt kính, nhả từng chữ: “Tốt nhất mày nên giết chết tao ngay hôm nay, không giết được, ông đây sẽ bắt mày phải trả giá gấp mười lần.” Thái độ của anh hoàn toàn chọc giận Mắt kính, hắn muốn thấy anh khóc lóc nức nở cầu xin, tốt nhất là sợ đến tè ra quần mới đã nghiệm, hắn chẳng muốn đối diện

với một kẻ hiên ngang lắm liệt như chiến sĩ cách mạng, vậy thì hoàn toàn mất đi 'tính giải trí' rồi, hấn nhìn Nhạc Phong, trên mặt xẹt qua một tia cười ác độc.

Bỗng nhiên khôi phục lại: "Thử súng một phát nhì." hấn nói: "Lấy đũa nào ra thử đây?"

Họng súng của hấn nhắm về phía Nhạc Phong, chậm rãi, đột nhiên chuyển hướng, chĩa về phía Quý Đường Đường. Như hấn mong muốn, sắc mặt Nhạc Phong cuối cùng cũng biến đổi. Mắt kính cười ha hả, hấn cảm thấy quá đã, hấn rốt cục cũng phát hiện ra điểm mấu chốt khi hành hạ người khác, chẳng trách trong ti vi luôn xuất hiện những tình tiết bắt cóc người nhà để uy hiếp những kẻ cứng đầu, quá chuẩn, vừa nãy Nhạc Phong vẫn còn dữ tợn với hấn kìa, khí phách cái kiểu đầu có rút xuống cũng chỉ để lại vết sẹo to bằng cái chén, giờ thì sao, sợ rồi chứ gì? "Lấy đũa nào thử bây giờ?" Mắt kính gật gù như già thuốc: "Hay là chọn đi, giờ Mão điểm tên quan, điểm kẻ nào kẻ đó làm quan; giờ Mão điểm tên trộm, điểm kẻ nào kẻ đó làm trộm, giờ Mão điểm người chết..."

Nhạc Phong rống giận: "Mày bắn đi, có giỏi thì bắn chết tao đây này!"

Mắt kính chẳng buồn để ý đến ai, chậm rì rì đọc nốt câu cuối cùng: "Điểm kẻ nào kẻ đó chết..." Lúc nói đến chữ 'chết', họng súng lại chuyển qua phía Nhạc Phong, hấn nhếch miệng cười một tiếng: "Ai da, không hay rồi, là mày thật à." Hấn chĩa họng súng về phía mặt của Nhạc Phong quay một vòng, cuối cùng dí lên cầm anh: "Tao xem trong ti vi, nổ súng từ chỗ này, oành một cái, óc cũng phòi ra đấy, ai u, rất khó coi, hay là, thử từ cô ta trước?"

Hấn giống như mèo vờn chuột, cố ý đùa bỡn anh thêm một lúc, nói xong lại chĩa họng súng về phía Quý Đường Đường, ánh mắt vừa đuổi đến nơi đã sững sờ. Trong góc, đã không có ai nữa. Trên đỉnh đầu vọng đến giọng nói phẳng lặng của Quý Đường Đường: "Vậy thử từ chỗ tôi trước đi."

Chương 12

Da đầu Mất kính sắp nứt ra, hấn vụt quay người lại, giơ khẩu súng trong tay lên, nhìn kỹ, Quý Đường Đường đang đứng đằng sau hấn, họng súng đang gác trên bụng cô. Trong tay Quý Đường Đường không có bất kỳ thứ vũ khí nào nhưng chẳng hiểu tại sao, Mất kính lại sợ cô vô cùng, giọng nói của cô, ánh mắt, còn cả loại cảm giác âm u lúc nói chuyện đó — Mất kính bỗng nổi hết cả da gà lên, gần như gào thét: “Cút ngay, có nghe thấy không!”

Quý Đường Đường cúi đầu nhìn khẩu súng một cái, khoe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai, chẳng những không lùi lại mà còn bước lên trước một bước, cô nói: “Có giỏi thì nổ đi, tôi sẽ cho cậu xem một trò cực kỳ mới mẻ.”

Nhạc Phong lập tức đoán ra được cô định làm gì, sốt ruột kêu to: “Đường Đường, dừng lại!” Tay còn lại của anh bám lấy phiến xi măng, mượn lực chống người nhảy lên, hai tên bên cạnh muốn cản anh lại, ai ngờ sức bật của anh quá mạnh, cả người va vào hai tên kia, ba người gần như ngã thành một đống, Nhạc Phong còn chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy đoàn một tiếng, tiếng súng vang lên. Mất kính chưa từng nổ súng bao giờ, căn bản không biết cho dù là súng lục thì lực đẩy cũng rất mạnh, hơn nữa nổ súng ở khoảng cách gần, màng nhĩ hoàn toàn không chịu nổi, nhất thời trước mắt sao vàng bay loạn, còn chưa kịp phục hồi lại từ trong cơn choáng váng đã bị Nhạc Phong nện vào gáy một quyền thật mạnh, không kịp rên lấy một tiếng đã ngã lả ra.

Quý Đường Đường nhìn qua bên cạnh Nhạc Phong, hai tên còn lại đang ôm cánh tay lảo lộn trên đất, xem tình cảnh này, hấn là bị bẻ khớp xương rồi. Cô lại cúi đầu nhìn xuống bụng, nơi đó đã có thêm một cái lỗ máu, dòng máu đỏ thẫm đang từ từ trào ra, Quý Đường Đường dùng hai tay che lại, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, ánh mắt có chút

mờ mịt, buông một câu: “Nhạc Phong, đã lâu không gặp.”

Nhạc Phong xót xa vô cùng, anh chạy lại đỡ lấy Quý Đường Đường, khản giọng nói: “Đường Đường, cô không biết yêu thương bản thân mình một chút à, cho dù cô không sợ cái này nhưng cứ nhất quyết phải lấy thân thể mình ra làm bia ngắm hay sao?”

Quý Đường Đường không nói gì, Nhạc Phong cũng chẳng biết nói gì với cô, anh cúi người nhặt súng lên nhét lại sau lưng, lại cầm lấy chiếc đèn pin đang rơi trên đất rọi lên cổ tay Quý Đường Đường, vết cắt rất sâu, để lộ cả máu thịt ra nhưng không còn dấu hiệu chảy máu nữa, Nhạc Phong thấy lạ nhưng cũng không truy hỏi, chỉ xé lớp vải lót bên trong áo giúp cô băng cổ tay lại, vừa quấn vừa hỏi cô: “Có chóng mặt không? Có cần phải đến bệnh viện xử lý một chút không?”

Quý Đường Đường không nói gì, được một lúc đột nhiên hỏi anh: “Sao anh biết?”

Nhạc Phong khó hiểu: “Sao tôi biết cái gì?”

Giọng nói của Quý Đường Đường rất quái lạ: “Sao anh biết... tôi không sợ cái này chứ?” Cô rút tay lại, chậm rãi gỡ vạt áo ngủ ra, Nhạc Phong cảm cô lại, cô chẳng buồn để ý tới, tự vạch vạt áo ra một khoảng, cột sáng chiếu tới, trên phần bụng bằng phẳng mềm mại có một lỗ máu, bên dưới là từng vệt máu, nhưng bên trong lỗ máu có thứ gì đó đang bị từ từ đẩy ra. Là đầu đạn. Hai người đều không nói chuyện, giống như đã giao hẹn trước vậy, trầm mặc nhìn đầu đạn từ từ bị đẩy ra, câu ‘sẽ cho cậu xem một trò cực kỳ mới mẻ’ mà cô vừa mới nói với Mắt kính khi nãy, chắc hẳn là nói chuyện này. Đầu đạn cuối cùng cũng tróc ra rơi xuống mặt đất, trên đất phủ đầy bụi bặm, không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, Quý Đường Đường lại hỏi một câu: “Sao anh biết chứ?” Nhạc Phong không trả lời, chỉ vươn tay giúp cô chỉnh lại vạt áo, vừa cài vừa hỏi cô: “Sẽ tự động lành lại chứ? Có cần phải băng lại không?”

Quý Đường Đường nhìn anh một hồi, chột thờ dài khe khẽ: “Anh không

nói thì thôi." Cô bước tới trong góc, lại từ từ ngồi xuống, khôi phục lại tư thế cũ, đầu tựa vào tường, không nhúc nhích.

Cô ấy vẫn có chút quái dị, Nhạc Phong thở dài trong lòng, bước tới ngồi xổm xuống, vươn tay xoa xoa đầu cô: "Đường Đường, tôi báo cảnh sát trước đã, sau đó chúng ta cùng nhau về, được không?"

Quý Đường Đường không nhìn anh, giống như đang lằm bằm: "Báo cảnh sát sẽ rất phiền phức đúng không?" Nhạc Phong im lặng, báo cảnh sát đương nhiên là sẽ rất phiền phức, anh sẽ phải giải thích tại sao đêm hôm khuya khoắt lại mò đến tòa nhà bỏ hoang này — như vậy tất nhiên sẽ phải lôi Quý Đường Đường ra làm nhân chứng, hơn nữa ba thằng ranh này lại chẳng phải đèn hết dầu, chó cùng dút đậu, nhất định sẽ khai ra chuyện anh mang súng, vậy còn chưa phải là chuyện nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là, bọn chúng đều biết Quý Đường Đường đã bị bắn một phát, nhưng trên người Quý Đường Đường, đến một vết đạn cũng không có...

Quý Đường Đường nhìn anh một cái: "Anh đưa súng cho tôi."

Nhạc Phong chẳng hiểu làm sao, nhưng vẫn rút súng ra đưa cho cô: "Cô lấy súng làm gì?"

Quý Đường Đường nhận lấy súng, cầm góc áo ngủ lau lau thân súng: "Anh báo cảnh sát đi, cứ nói là súng của tôi, chúng ta không hề quen biết, anh đi ngang qua, nghe thấy có tiếng súng nên tiến vào. Về phần tại sao tôi lại có súng, lúc nào bọn họ hỏi, tôi bịa tiếp là được."

Nhạc Phong tức giận, giật lại khẩu súng: "Đầu óc của cô nghĩ toàn những cái gì vậy hả?"

Anh suy nghĩ một chút, bước tới bên cạnh tên Mắt kính, bẻ khớp vai của hắn, Mắt kính vốn đang bất tỉnh, bị đau như vậy, tỉnh lại như heo bị giết, Nhạc Phong lạnh lùng nhìn hắn một cái, đi qua ôm lấy Quý Đường Đường, Quý Đường Đường không chịu, hỏi anh: "Anh làm gì thế, tôi thích ở đây!"

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: "Đường Đường, nghe lời đi!"

Quý Đường Đường ngoảnh mặt vào trong tường: “Không đi. Nói gì cũng không đi, tôi muốn chết, anh đừng có làm phiền tôi!”

Nhạc Phong nén giận: “Đường Đường, cô bao nhiêu tuổi rồi, đừng ngây thơ như vậy được không?”

Quý Đường Đường hừ qua lỗ mũi một tiếng: “Không cần anh lo!”

Giọng điệu của Nhạc Phong hơi nặng hơn một chút: “Tôi từ xa như vậy mò đến đây để tìm cô, cô nói một câu không cần anh quản thì tôi cứ để mặc cô ở đây tự sinh tự diệt à? Cô thấy có thể không? Nếu cô cảm thấy không thể thì đi theo tôi, đừng để tôi phải đánh cô đấy.”

Quý Đường Đường bị anh chọc giận, nói chuyện cũng có chút sảng giọng: “Ái chà, Nhạc Phong, tôi không biết anh lợi hại thế cơ đấy, hôm nay tôi không đi đấy, tôi ở đây đây, anh đánh cho tôi xem.”

Quả nhiên một câu không hợp là bắt đầu bế tắc, Quý Đường Đường mà ngang ngược lên thì khiến cho người ta đến suy nghĩ bóp chết cô cũng có, Nhạc Phong không biết đã mặc niệm trong lòng bao nhiêu lần câu tỉnh táo một chút: lúc này, suy nghĩ của cô ấy ít nhiều vẫn có chút không bình thường, mà chơi cứng chọi cứng với cô ấy tuyệt đối sẽ thua thiệt, mà có tàn nhẫn hơn nữa thì có tàn nhẫn hơn được một người dám cầm dao tự khiến mình đổ máu mà không chớp mắt lấy một cái không? Nhất định phải mềm mỏng, tuyệt đối phải đặt trấn an lên trên hết.

Nhạc Phong quay đầu lại nhìn mấy tên đang lăn lộn rên rỉ trên đất, giọng hạ xuống một chút, đổi sang vẻ ôn hòa: “Đường Đường, đang yên đang lành miệng đừng có mà lúc nào cũng chết với chóc thế, cô nghĩ coi, cuộc sống rất tươi đẹp mà đúng không...” Nói xong câu này bản thân anh cũng quần bách, xung quanh nếu là gió mát nắng ấm cây xanh hoa hồng gì đó, nói vậy, lại dùng động tác tay, vậy còn có sức thuyết phục, máu chốt là, tình cảnh hiện giờ, tối tăm máu me, mở mồm phun ra một câu cuộc sống tươi đẹp, nghe kiểu gì cũng thật mất tự nhiên...

Quý Đường Đường hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện đó, cô quay đầu

nhìn Nhạc Phong, vừa buồn cười lại vừa khó chịu, được một lúc bật ra một câu: “Chém, anh cứ chém tiếp đi.” Sau bao nhiêu ngày tiếp xúc như vậy, Nhạc Phong ít nhiều cũng hiểu Quý Đường Đường, lúc cô đang bị quan thất vọng đi vào chỗ bế tắc, cứng rắn với cô tuyệt đối không được, cô sẽ dùng chỉ số thông minh và cái tính tùy tiện có chết cũng không nói lý kia mà bức người ta phát điên luôn, cứ mềm mỏng nhân nhượng mãi cũng không có hiệu quả mấy, chỉ khiến cho mình trở nên bị động, biện pháp tốt nhất là chọc cho cô ấy vui vẻ trước, chỉ cần cô ấy chịu cười, sau đó có gì cũng sẽ dễ nói chuyện.

Tình hình trước mắt thực ra đã quá tốt rồi, Nhạc Phong hắng giọng một cái: “Đường Đường, chuyện cô tự sát, thực ra thì tôi cũng ủng hộ, cũng chẳng phải tôi nhất quyết muốn ngăn cản cô đâu, nhưng mà, giấy tờ cô còn chưa làm xong, chúng ta bổ sung thủ tục giấy tờ xong rồi tiếp tục.”

Quý Đường Đường nhìn anh chằm chằm: “Giấy tờ gì chứ?”

“Nhiều giấy tờ lắm. Di chúc cô đã viết chưa? Giày cô còn chẳng xỏ đã chạy đi rồi, đồ để lại nhà của Trần Nhị Bàn, người ta biết xử lý đồ đạc của cô thế nào, vứt đi hay là quyền góp đây? Cái ba lô kia của cô nặng như vậy, mang xuống lầu rất tốn sức, nhỡ đâu vẹo thắt lưng, tiền thuốc thang cô đã để lại cho người ta chưa?” Quý Đường Đường cắn răng, Nhạc Phong coi như không nhìn thấy: “Còn nữa, sau khi cô chết rồi, muốn hỏa táng hay thủy táng, hay là... thiên táng đây? Thiên táng thì phải đến đất Tạng, phí chuyên chở... cô phải bỏ ra trước chứ?”

Quý Đường Đường buồn cười lại không thể cười, cuối cùng, giọng rầm rức bật ra một câu: “Nhạc Phong... anh thật không biết xấu hổ.”

Nhạc Phong cười rộ lên ôm lấy cô: “Có gì chúng ta đi xuống rồi từ từ thương lượng giải quyết, bên này còn một đồng chuyện đây này.”

Quý Đường Đường có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Đừng có ôm, khó coi lắm.”

Nhạc Phong liếc cô một cái: “Cô tưởng tôi thích ôm lắm à, ai bảo cô

không đi giày cơ chứ. Hai lựa chọn, một là tôi ôm cô xuống dưới, hai là tôi đưa giày cho cô, cô ôm tôi xuống."

Quý Đường Đường tức giận: "Tôi không ôm nổi heo."

Nhạc Phong đỡ lời rất trôi chảy: "Tôi ôm được."

Quý Đường Đường nửa ngày trời mới nhận ra là bị anh xỏ xiên, tức đến trợn mắt trừng trừng, lúc xuống lầu, thấy ba tên đang nằm trên đất, cô không nhịn được nhỏ giọng hỏi Nhạc Phong: "Chỗ này làm sao bây giờ?"

"Sẽ có cách, cô đừng quan tâm." Quý Đường Đường 'ừ' một tiếng rồi im lặng, chung quy tâm trạng vẫn rất suy sụp, dù đã bị Nhạc Phong chọc cười nói chuyện, nhưng khi lắng xuống rồi vẫn thấy trong lòng trống rỗng vô cùng, cộng thêm mất máu, cảm giác rất mệt mỏi, tựa vào lồng ngực của Nhạc Phong liền nhắm nghiền hai mắt lại, được một lúc, bỗng cảm thấy Nhạc Phong cũng dừng lại.

Quý Đường Đường mở mắt, nhận ra bọn họ vẫn còn ở bên trong tòa nhà, Nhạc Phong đứng trên cầu thang, trầm mặc nhìn xuống hai bậc thang phía dưới: chỗ đó có một người đang nằm úp sấp, không mặc áo, vóc người chưa phát triển hết, giống như một bé gái, Quý Đường Đường nhìn Nhạc Phong: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhạc Phong đầu tiên là im lặng, được một lúc mới hỏi cô: "Lúc đó cô cũng có mặt, cô không biết đã xảy ra chuyện gì sao?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Khi đó tôi không được tỉnh táo, lúc đột nhiên hồi hồn lại, tình cảnh của anh đã rất nguy hiểm."

Nhạc Phong gật đầu một cái, ôm Quý Đường Đường tiếp tục đi ra ngoài, lúc xuống đến dưới lầu, anh đặt Quý Đường Đường ngồi xuống bậc thang, sau đó bấm điện thoại của Trần Nhị Bàn, anh gọi điện khá lâu, giọng đề thấp, Quý Đường Đường chỉ mơ hồ nghe thấy anh bảo Trần Nhị Bàn báo cảnh sát, còn nghe thấy mấy chữ liên quan đến súng. Nói chuyện điện thoại xong, Nhạc Phong đi tới ngồi xuống bên cạnh Quý Đường Đường, lại

cởi áo khoác ra cho cô mặc vào, Quý Đường kéo cao cổ áo quần kín mít, hỏi Nhạc Phong: “Chúng ta chờ công an tới à?”

Nhạc Phong lắc đầu: “Chờ Đại Trần đến đây trước đã, tôi bảo anh ấy mang quần áo tới cho cô rồi. Lát nữa Đại Trần đi xe của tôi tới, cô ở trên xe chờ tôi. Tôi ở đây đợi công an.”

Quý Đường Đường nghiêng đầu nhìn anh: “Vậy anh định nói thế nào?”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Nên nói sao thì nói vậy thôi, tôi lái xe của bạn ra ngoài mua đồ, nghe thấy tiếng động ở gần đây, phát hiện ra hiện trường gây án, ỷ vào mình có chút võ vế nên muốn cứu cô bé kia, ai ngờ trong lúc hỗn loạn vẫn xảy ra chuyện. Sau đó hạ gục được ba tên kia, báo cảnh sát.” Lúc nói đến đây, anh có chút khó chịu, ánh mắt bỗng phát cay, khàn giọng nói: “Đường Đường, vốn tôi có thể cứu được cô bé ấy... cô bé, còn rất nhỏ, cùng lắm là mười hai mười ba tuổi.”

Quý Đường Đường thấp giọng hỏi anh: “Khó chịu trong lòng?” Nhạc Phong gật đầu một cái. Quý Đường Đường thở dài, cúi đầu nhìn bàn chân không nói gì, suy nghĩ một lúc lại hỏi anh: “Khẩu súng kia thì làm sao bây giờ, anh như thế là tàng trữ phi pháp đúng không?”

Nhạc Phong ngạc nhiên nói: “Súng nào? Tôi nào có súng.”

Quý Đường Đường cười: “Thật không biết xấu hổ, súng ở sau lưng anh ấy.”

Nhạc Phong cũng cười cười, anh rút khẩu súng từ sau lưng ra giao cho Quý Đường Đường: “Giấu kỹ đi, lát nữa cất vào trong xe.”

Quý Đường Đường nhận lấy, lầu bầu: “Anh cứ tự lừa mình dối người đi, để tôi giấu thì cảnh sát không biết hay sao, ba tên kia sớm muộn cũng sẽ khai anh ra.”

Nhạc Phong hừ một tiếng: “Ông đây tàng trữ súng đồ chơi mà cũng phạm pháp à.”

Quý Đường Đường nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt: “Trên người

anh còn giấu cả súng đồ chơi?"

"Đại Trần sẽ mang tới." Quý Đường Đường bấy giờ mới hiểu ra: "Nhạc Phong, anh cũng tinh quái ra phết đấy. Nhưng lúc ở trên tầng đã nổ súng rồi mà." Nhạc Phong liếc cô một cái: "Nổ súng thì làm sao? Nổ súng đồ chơi nên mới không có ai chết, thằng súc sinh kia, với chút chí số thông minh ấy thì nó làm sao mà biết mình đang cầm súng giả hay súng thật." Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, cảm thấy đúng là có lý, nhưng vẫn thấy có chút sơ hở: "Vậy tôi thì sao, tôi có phải ra mặt không, tôi cũng phải lấy khẩu cung chứ."

"Cô cái gì mà cô, ai nhìn thấy cô hả? Trong này chẳng có chuyện gì của cô hết được chưa?"

"Nhưng bọn chúng nhìn thấy tôi mà."

"Chúng nó hoa mắt, gặp ma." Quý Đường Đường còn định nói gì đó, Nhạc Phong ngay câu nói đầu tiên đã chặn lại: "Với thân phận bối cảnh và những gì cô đã làm, cô thích cảnh sát nhân dân lắm phải không, chỉ sợ người ta không phát hiện ra cô thôi đúng không." Câu này nói rất có lý, nhưng Quý Đường Đường vẫn cảm thấy không thực tế, nói thêm một câu: "Rõ ràng lúc ấy tôi có mặt mà." Nhạc Phong tức giận: "Cô tưởng cô quan trọng lắm à, lại còn nhất định đòi xuất hiện hoành tráng mới được? Ba tên kia là kẻ sát nhân, không có lắm tâm tư mà dính líu đến chuyện của cô đâu, tôi chỉ cần phải sạch chuyện liên quan đến khẩu súng là sẽ chẳng còn phiền phức gì nữa. Hiểu chưa?" Quý Đường Đường vẫn cảm thấy không chắc chắn: "Người ta là cảnh sát nhân dân đấy, chuyên nghiệp cỡ nào kia chứ, chút trí thông minh này của anh, khẳng định là không độ nổi." Nhạc Phong cáu tiết: "Ông đây còn không phải là vì cô hay sao, không muốn để cô ra mặt cô hiểu chưa. Hơn nữa, trí thông minh của ông đây mà lại thấp như vậy sao, nếu nhớ có bị lộ tẩy, ông đây còn có một câu chuyện tình bi thảm để bổ sung." Quý Đường Đường tò mò: "Lại còn có cả chuyện tình bi thảm nữa?"

“Đương nhiên.” Nhạc Phong dương dương đắc ý: “Nếu nhỡ đầu óc của mấy ông cảnh sát có bị úng nước, kiên quyết muốn hỏi: ở hiện trường còn có một cô gái trông như ma, vậy đó là ai? Gia nhất định sẽ phải kể chuyện cổ tích, cho dù câu chuyện này cần gia phải hy sinh danh tiết một lần, nhưng trên có thể gạt được cảnh sát dưới có thể bịp được Đại Trần, gia cũng chỉ có thể rưng rưng mà chấp nhận.” Anh chủ động kể câu chuyện tình bi thảm này cho Quý Đường Đường: “Cô gái đó là bạn gái cũ của tôi, yêu tôi sâu nặng cuồng dại không thay đổi, nhưng chỉ có cái là quá yêu tiền, kiểu như bị tiền lỏng vào mắt ấy, là đàn ông bình thường thì chẳng có ai chịu nổi cả, đúng không? Cho nên không chút do dự, đá luôn! Cô nàng đó sau khi bị đá mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng đã muộn, làm cách nào cũng không thể vãn hồi được. Đúng vào lúc đó, cô ta phát hiện: mình đã mang thai!” Quý Đường Đường nhìn Nhạc Phong như nhìn thấy quỷ, trong lòng Nhạc Phong mỹ mãn khỏi phải bàn, tiếp tục kể nốt nửa sau của câu chuyện tình bi thảm kia cho cô: “Mang thai rồi phải làm sao đây, mọi suy nghĩ đều tắt lị, cuối cùng, vào một đêm trăng mờ gió lớn, sau khi gửi một tin nhắn từ biệt cho tôi xong, tạch!” Anh làm động tác cắt cổ: “Bước lên con đường không lối về.” Câu chuyện tình bi thảm đến đây đã tới hồi kết, Nhạc Phong cảm khái: “Làm một thanh niên tốt của thời đại, một người đàn ông có trách nhiệm, nửa đêm nửa hôm tôi liền ra ngoài tìm cô ấy, sao hả, vậy đã được chưa. Đủ để giải thích tại sao mới đầu tôi không muốn nói sự thật cho cảnh sát, đó là để bảo vệ danh tiết của cô gái kia đúng không, lòng người cũng làm từ thật, cảnh sát cũng có chừng có mực, con gái nhà người ta cũng đã thê thảm như vậy rồi, đừng nên truy cứu nữa đúng không. Bên phía Đại Trần cũng xong, nếu không đang yên đang lành, một người bình thường, có ai hơn nửa đêm lại còn bỏ nhà trốn đi chơi trò tự sát cơ chứ? Chỉ có thể giải thích thành bị đá nên suy nghĩ không thông mà thôi. Ai da, ai da, Đường Đường, đừng động thủ mà, tố chất! Chú ý tố chất!”

Chương 13

Trần Nhị Bàn đến rất nhanh, hiển nhiên là rất coi trọng lời dặn dò của Nhạc Phong, anh ta mang quần áo và giày cho Quý Đường Đường, trong lúc cô vòng ra sau một cái cột thay quần áo, Trần Nhị Bàn lên kéo Nhạc Phong: “Này, tự sát thật à, thế này trông có vẻ cảm xúc không được bình thường lắm?” Nhạc Phong liếc nhìn về phía Quý Đường Đường, rõ ràng có chút cụt hứng: “Nào có, vừa mới đùa mấy câu逗 cô ấy rồi.”

“Thế giờ là ổn hay chưa?” Nhạc Phong móc một điều thuốc ra, bật lửa nắm chặt trong tay, lại chậm chạp không châm: “Có điểm gì là lạ. Lát nữa tôi không có ở đây, phải đi lấy khẩu cung gì đó thì cậu trông cô ấy giúp tôi đây.”

Trần Nhị Bàn tròn tròn mắt: “Không phải chứ, cô ta vẫn còn muốn tự sát nữa à?”

Nhạc Phong lắc đầu: “Tự sát thì tạm thời sẽ không, con người ấy, khi tuyệt vọng đến một mức độ nào đó thì cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, khi ý nghĩ muốn chết đó đã trôi qua rồi thì không có dũng khí để làm lại lần nữa đâu, tôi thực ra đang lo...” Trần Nhị Bàn chờ anh nói tiếp, anh lại chậm chạp không nói nốt nửa câu còn lại, được một lúc vỗ vỗ vai Trần Nhị Bàn: “Tóm lại là chờ lát nữa ở trên xe, cậu giúp tôi chú ý đến cô ấy một chút.”

Trần Nhị Bàn ừ một tiếng, thấy Nhạc Phong không có ý giải thích thêm với mình, cũng biết điều đổi chủ đề: “Đúng rồi, vừa nãy giúp cậu báo cảnh sát, tiện đường có chào hỏi một ông bạn ở thị cục, anh ấy giải ngũ sớm hơn chúng ta hai năm, đóng quân cùng một nơi với chúng ta năm đó, cũng coi như người trong nhà, anh ấy bảo, bên chỗ cậu cũng chỉ qua loa là xong việc thôi. Chỉ cần không phải cậu giết người thì cái gì cũng ổn.” Nhạc Phong cười rộ lên: “Tình cảm tốt nhỉ.”

Được một lúc lại bổ sung: “Đại Trần, không phải là tôi không muốn nói

thật với cậu, mà chuyện này đôi ba câu không thể nói rõ ràng được, tóm lại cậu cứ tin tôi, tôi không làm chuyện gì xấu xa bẩn thỉu hết." Trần Nhị Bàn yên lòng: "Được rồi, cậu không sao là được. Mới đầu lúc cậu bảo tôi đến nhà khách đón cô nương này, cứ kiên quyết phải lén lén lút lút, tim tôi đã treo ngược rồi, chỉ sợ cậu phạm pháp thôi, bao nhiêu năm tình cảm quen biết, có mấy câu này của cậu là anh em tin được rồi."

Nhạc Phong vừa cảm động lại vừa áy náy, một lúc mới tung một nắm đấm lên hõm vai anh ta: "Sến quá đi mất." Hai người trước cùng đi lên trên lầu, theo ý tứ của Trần Nhị Bàn là nên trói cả ba tên lại trước, ngay cả dây thừng anh ta cũng đã mang theo, kết quả vừa nhìn đã thấy ba tên kia đang nằm sấp trên mặt đất rên hừ hừ, chỉ hơi cựa mình một cái đã gào khóc thảm thiết, dây cũng chẳng cần nữa, Nhạc Phong cầm đèn pin chiếu khắp nơi một lượt, nhặt lại vỏ đạn đã nổ súng khi nãy, trên đất bụi cát rất dày, máu lại chẳng hề có, Nhạc Phong nhìn về phía cái góc mà Quý Đường Đường ngồi lúc trước, trong đầu lại nảy ra nghi vấn đầu tiên: cô ấy cắt cổ tay, tại sao không để lại tí máu nào?

Thấy thời gian cũng chẳng còn nhiều, Nhạc Phong đưa Trần Nhị Bàn và Quý Đường Đường đến chỗ dừng xe ở bên ngoài trước, đổi xe với Trần Nhị Bàn xong, coi như là mình lái xe của Trần Nhị Bàn ra ngoài, sau đó dặn Trần Nhị Bàn lái xe của mình đưa Quý Đường Đường đến một nơi xa xa một chút để chờ, kể từ lúc Trần Nhị Bàn đến Quý Đường Đường đã không nói chuyện mấy, sau khi lên xe là ngồi im ở ghế sau không lên tiếng, Nhạc Phong sợ cô chán, lấy di động mở trò bổ dưa hấu cho cô bổ chơi.

Trần Nhị Bàn lái xe đến đầu đường chờ chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát gầm rú lướt qua, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn, thấy xe cảnh sát dừng lại ở bên ngoài tòa nhà bỏ hoang kia, chiếc đèn đỏ trên nóc cứ xoay hết vòng này đến vòng khác, được một lúc, xe cứu thương của bệnh viện cũng tới, xem thời gian, trời cũng sắp sáng đến nơi, Trần Nhị Bàn ngáp một cái, lấy tay vỗ vỗ miệng, lại nhìn Quý Đường Đường qua

kính chiếu hậu trước mặt. Cô chơi trò chơi không tập trung, rõ ràng không chuyên tâm, có lúc ngón tay đang trượt trượt trên màn hình cảm ứng lại đột nhiên nhúu mảy đờ ra, Trần Nhị Bàn thể là mình đã nghe thấy ít nhất hai mươi lần trò chơi phát ra tiếng: Game Over!

Anh ta tìm đề tài nói chuyện với Quý Đường Đường: “Quý tiểu thư, chờ Phong Tử xong việc chắc còn lâu lắm, nếu trễ quá thì chúng ta đi trước, tìm quán nào ăn sáng đã, quay về rồi hai người nghỉ ngơi tiếp, giày vò cả đêm, ít nhất cũng phải ngủ một ngày để bù lại.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng: “VẬY LÀM PHIỀN ANH RỒI.” Vừa dứt lời, lại là một câu: Game Over! Trần Nhị Bàn bị cô Over quả thực rất muốn cười, trong lòng lại khó hiểu chuyện cô đi tự sát, suy nghĩ một chút lại thấy hình như Nhạc Phong không muốn anh ta biết nhiều, đành nhịn xuống không hỏi, đúng lúc này, chợt nghe thấy hai tiếng chuông báo tin nhắn liên tiếp, nhìn di động của mình thấy không có tin nhắn mới, biết ngay là tin nhắn của di động Nhạc Phong, hoặc là hai tin nhắn dài, hoặc là do hai người gửi. Anh ta len lén nhìn Quý Đường Đường qua kính chiếu hậu, trò chơi bị ngắt, Quý Đường Đường đầu tiên cũng sửng sốt một chút, trong kính chiếu hậu, cô đang cau mày nhìn màn hình điện thoại di động, đầu tiên là không động đậy, được một lúc, vươn tay ra nhấn một cái gì đó.

Trần Nhị Bàn cảm thấy Quý Đường Đường nhất định là đang xem tin nhắn của Nhạc Phong, bởi vì ngay giây kế tiếp, ánh mắt của cô đột nhiên biến đổi, tay cũng trượt một cái, thiếu chút nữa đánh rơi di động của Nhạc Phong, sau đó cô cầm di động nửa ngày không nhúc nhích, ánh sáng màn hình cũng tối dần, hẳn là tự động khóa màn hình. Trong kính chiếu hậu, cô từ từ ngẩng đầu, Trần Nhị Bàn nhanh chóng dời tầm mắt, chỉ sợ cô phát hiện ra mình đang rình trộm — anh ta giả vờ rung đùi gật gù, lúc thì sờ sờ lá bùa bình an treo trên xe, lúc thì vắn vắn cái loa đằng trước, cho đến khi giọng nói của Quý Đường Đường vang lên: “Anh với Nhạc Phong, mới liên lạc lại dạo gần đây thôi đúng không?”

Trần Nhị Bàn quay đầu lại nhìn cô: “Đúng thế, cũng bảy tám năm không gặp rồi, thi thoảng vẫn nghe nói tin tức của cậu ta nhưng không có liên lạc, tôi ở bên này cũng bận rộn nên cứ kéo dài mãi như thế.”

Quý Đường Đường cười cười: “Trước kia Nhạc Phong có một cô bạn gái rất được, anh có nghe nói không?”

Trái tim Trần Nhị Bàn thích một tiếng, anh ta không rõ ràng lắm quan hệ giữa Quý Đường Đường và Nhạc Phong, chuyện về Miêu Miêu ít nhiều cũng được nghe qua một chút, mới đầu anh ta nghĩ, nếu Miêu Miêu đã kết hôn, Nhạc Phong không thể nào cứ cô đơn mãi được, vậy Quý tiểu thư quá nửa chính là người kế nhiệm rồi, nhưng bây giờ lại thấy hình như không đúng, giọng điệu của Quý Đường Đường khi nhắc đến Miêu Miêu không có cái sự ghen tỵ hay ganh ghét như những cô kế nhiệm bình thường khác, anh ta suy nghĩ một chút, cũng đáp theo thực tế: “Miêu Miêu phải không, có nghe nói qua, Phong Tử ấy, trước kia cũng lông bông lắm, thay bạn gái cũng nhiều, mọi người đều cảm thấy cậu ta không có khả năng lâu dài. Sau lại nghe nói có một cô tên là Miêu Miêu, hình như cũng để tâm cũng kéo dài lắm, còn tưởng là hai người có thể có kết quả nữa kìa, ai ngờ lại nghe tin Miêu Miêu kết hôn với người khác, nguyên nhân gì thì tôi cũng không biết.” Quý Đường Đường cười cười, không biết tại sao, Trần Nhị Bàn cứ cảm thấy nụ cười của cô có chút thê lương, cô hỏi Trần Nhị Bàn: “Anh biết Miêu Miêu họ gì không?”

“Không phải họ Miêu sao?” Trần Nhị Bàn đáp rất đương nhiên: “Miêu... Miêu! Sao vậy, không phải họ Miêu à?” Quý Đường Đường không đáp ngay, cô lùi lại dựa vào phía sau, nửa thân trên bỗng chìm vào khoảng tối ở hàng ghế sau, từ kính chiếu hậu không thể nhìn thấy được vẻ mặt của cô, giọng nói thì vẫn có thể nghe rõ. Cô nhẹ giọng nói một câu: “Cô ta họ Tần.”

* * *

Nhạc Phong quả nhiên không thể về trong một chốc một lát được, Trần Nhị Bàn chờ không nổi, lại nhớ phải làm bữa sáng dinh dưỡng cho Quan

Tú, bèn gọi điện thoại cho anh bạn trong cục để lại lời nhắn cho Nhạc Phong xong rồi đưa Quý Đường Đường về nhà trước, vừa về nhà là đeo ngay tạp dề, bảo Quý Đường Đường ngồi trong phòng nghỉ ngơi còn mình thì đi chuẩn bị bữa sáng. Phần cho Quan Tú đương nhiên không thể sơ sài, hai quả trứng gà luộc, cháo hầm lửa nhỏ, trong cháo còn thêm một muống lòng trắng trứng, Quý Đường Đường và Nhạc Phong là khách, đương nhiên cũng phải coi trọng, mấy túi bánh sủi cảo trong tủ lạnh mới đầu là định để dành mười lăm tháng Giêng ăn nguyên tiêu, giờ lòi ra hết, nhìn vị, không biết cô thích ăn loại nào, ló đầu ra khỏi phòng bếp hỏi: “Cô thích ăn thịt heo nắm hương hay là thịt bò cần tây?” Trong phòng khách không có ai, cửa phòng đọc sách lại đang mở, mơ hồ thấy Quý Đường Đường đang cúi người thu dọn cái gì đó, Trần Nhị Bàn cầm muôi canh bước tới, thấy chần nệm trên giường đã được gấp gọn gàng, ba lô của cô đang để ở bên cạnh, đồ đạc bày linh tinh, đang thu dọn từng thứ một bỏ vào trong ba lô. Trần Nhị Bàn sửng sốt: “Cô... cô định đi à? Không phải đã bảo ăn cơm rồi ngủ một giấc rồi sao, hai người cũng phải ở lại mấy ngày chứ, Phong Tử vội đi thế sao?” Trong tiềm thức, anh ta đã nghĩ Quý Đường Đường và Nhạc Phong là cùng tới cùng đi, vừa nghĩ đến chuyện còn chưa nói được mấy câu với Nhạc Phong mà anh đã phải đi rồi, trong lòng không khỏi khó chịu. Quý Đường Đường cười cười: “Anh ấy thì tôi không biết, chờ anh ấy về, anh hỏi anh ấy xem.” Trần Nhị Bàn càng căng thẳng: “Vậy cô phải đi sao, thế cô cũng phải chờ cậu ấy về rồi hãy đi chứ!”

Quý Đường Đường vừa thu dọn vừa gật đầu: “Vâng, chờ anh ấy về tôi mới đi.” Trần Nhị Bàn bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nghĩ: nếu Phong Tử về mà không thấy người đâu thì nhiệm vụ của mình đã hoàn thành quá thất bại. Lúc Nhạc Phong trở về thì mọi người đã ăn bữa sáng được một nửa, bước vào lên tiếng chào xong rồi vào phòng vệ sinh rửa tay hắt nước lạnh lên mặt, Quý Đường Đường đang cúi đầu gấp sủi cảo chấm dấm, trên gương mặt không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì, Trần Nhị Bàn đã

nhét đầy mồm, nói chuyện cũng có chút lúng búng không rõ ràng: “Phong Tử, cậu ăn thịt heo hay là thịt bò? Sủi cảo ấy, tôi múc cho cậu nhé!” Anh ta vào phòng bếp loay hoay, vừa làm vừa nhìn trộm ra bên ngoài, được một lúc có tiếng đẩy cửa, Nhạc Phong bước ra từ nhà vệ sinh, Trần Nhị Bàn vội vàng gọi anh: “Phong Tử, lại đây xem sủi cảo này, sủi cảo...” Nhạc Phong chẳng hiểu ra làm sao: “Sủi cảo có phải tôi nặn đâu, bảo tôi xem làm gì?” Quả nhiên lâu ngày không kể vai chiến đấu, Nhạc Phong hoàn toàn không thể lĩnh hội được là anh ta có chuyện muốn nói riêng với anh, Trần Nhị Bàn đành phải tiếp tục nói bừa: “Cậu xem tôi nặn, có thể so với ban cấp dưỡng hồi xưa không?”

Nhạc Phong vẫn chẳng hiểu gì, trái lại, Quan Tú ở bên ngoài lại bật cười: “Đồ mặt dày nhà anh, đi siêu thị mua, lại còn không biết xấu hổ nói là anh nặn.” Nhạc Phong bước vào phòng bếp, lấy muôi vớt vớt sủi cảo trong nồi: “Vớt ra khỏi nồi được rồi đấy, đừng để nát...” Trần Nhị Bàn nháy mắt ra hiệu cho anh ghé tai lại gần, sau đó nhỏ giọng báo cáo tình hình: “Không bình thường rồi, thu dọn đồ đạc định đi đấy.”

“Cô ấy á?” Nhạc Phong sửng sốt, quay lại nhìn Quý Đường Đường đang chăm chú ăn trong phòng khách, lại quay đầu nhìn Trần Nhị Bàn: “Tại sao chứ?”

“Tôi nào biết?” Trần Nhị Bàn cau, suy nghĩ một chút lại cung cấp tình hình: “Mới đầu còn ổn lắm, sau đó hình như có ai gửi tin nhắn cho cậu, cô ấy liên... là lạ.” Nhạc Phong không nói gì, được một lúc mới ừ một tiếng: “Biết rồi.” Sau khi nói chuyện, hai người giống như chẳng có chuyện gì xảy ra ngồi vào chỗ của mình, Nhạc Phong cầm lọ dấm đổ vào trong cái đĩa nhỏ, giống như chợt nhớ ra: “Đường Đường, di động ở chỗ cô đúng không, có ai gọi điện cho tôi không?” Quý Đường Đường không nhìn anh, tiện tay đẩy chiếc di động đang đặt trước bát mì cho anh: “Có tin nhắn.” Nhạc Phong nhận lấy, mở hộp thư ra, không có tin nhắn mới, Trần Nhị Bàn nói không sai, nhất định là Quý Đường Đường đã mở ra trước, đối với chuyện

này, Nhạc Phong có chút không vui, có một loại cảm giác như bị dòm ngó đời tư, nhất là khi thấy tên của người gửi: Tần Miêu. Miêu Miêu sao lại gửi tin nhắn cho anh chứ? Bỗng nhiên lại nghĩ đến thời điểm này hẳn là tuần trăng mật của Miêu Miêu, trong lòng lại càng khó chịu, nửa ngày không mở tin nhắn ra, Quý Đường Đường lại cười, ngồi phía đối diện thúc giục anh: “Anh mở ra mà xem đi.” Nhạc Phong nhú mày: “Cô đã xem rồi đúng không?”

“Đúng thế.” Cô tỏ ra như không có chuyện gì, Nhạc Phong thực sự bối rối, anh nén sự tức giận: “Đường Đường, cho dù là tin nhắn cũng là tin nhắn riêng tư của người khác, cô không nên tự tiện mở ra.” Quý Đường Đường nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, chợt bật cười: “Anh tưởng tôi muốn mở lắm à?” Cô đột nhiên nổi giận, vỗ mạnh đôi đũa xuống mặt bàn: “Nếu không phải cô ta nhắc đến tôi thì tôi mở ra làm gì?!” Quý Đường Đường đột nhiên mất khống chế khiến cho ai cũng sợ run, Nhạc Phong cũng sửng sốt, lý ra dù anh có tỏ vẻ không vui, nhưng cũng không có ý trách cứ cô nhiều, cô ấy không nên phản ứng gay gắt như vậy mới đúng, Trần Nhị Bàn cũng có chút luống cuống, anh ta nhìn Nhạc Phong một cái, lại nhìn Quý Đường Đường một cái, sau đó đẩy đẩy Quan Tú: “Tú nhi, chúng ta vào trong phòng ăn đi, để hai người họ tâm sự một lúc.” Quan Tú trái lại rất thông suốt: tối qua ồn ào như vậy, cô đã nghĩ, sao buổi sáng còn có thể yên lặng ăn cơm thế kia, quả nhiên là có một trận âm ỉ, cãi vã là đúng rồi. Cô bê bát đi theo Trần Nhị Bàn vào trong nhà, lúc đi ngang qua Quý Đường Đường còn vỗ vỗ lưng cô: “Em gái, bớt giận đi.” Lại nhìn Nhạc Phong: “Phong Tử, nhường con gái một chút.” Cửa cách một tiếng đóng lại, phòng khách nháy mắt trở nên tĩnh lặng, vành mắt Quý Đường Đường hơi đỏ lên, cô vươn tay dụi mắt: “Nhạc Phong, anh mở ra xem Miêu Miêu nói gì trước, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.” Di động của Nhạc Phong đã thiết lập, khi có tin nhắn mới gửi đến sẽ nhảy ra khung nhắc nhở, trong khung có vài chữ đầu của tin nhắn, cho nên dù Quý Đường Đường tình cờ

mở ra thì cũng sẽ thấy một phần nội dung, tại sao Miêu Miêu lại nhắc đến Quý Đường Đường trong tin nhắn? Đã nửa năm kể từ lần gặp mặt trước, sau đó lại chẳng hề gặp gỡ gì, đáng lý ra Miêu Miêu đã sớm quên cô ấy rồi mới phải, cho dù có nhớ, nếu chỉ thoáng nhắc qua thôi thì Quý Đường Đường đâu đến mức phải kích động như vậy?

Nhạc Phong mở tin nhắn ra: “Nhạc Phong, còn nhớ Quý Đường Đường chúng ta từng gặp ở Ca Nại không? Sáng nay cha gọi điện tới hỏi em hồi đi Ca Nại tìm anh có phải đã gặp cô ta rồi không, còn nói ở Cổ Thành anh cũng đã từng gặp cô ta, anh thân với cô ta lắm phải không? Anh có biết giờ cô ta đang ở đâu không? Cha em bảo anh hỏi thăm giúp đấy.” Nhạc Phong sống sờ cả người, cha? Cha của Miêu Miêu chẳng phải là Tần Thủ Nghiệp sao? Tần Thủ Nghiệp tại sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện tìm kiếm Quý Đường Đường thông qua anh? Chẳng lẽ hôm đó ở khách sạn mình đã lộ tẩy? Anh đột nhiên hiểu ra những điểm mấu chốt trong chuyện này. Nhà họ Tần đột nhiên lại đánh mất tung tích của Quý Đường Đường, nhất định là rất khủng hoảng, trong lúc không biết làm thế nào sẽ lần theo lộ tuyến của Quý Đường Đường, Tần Thủ Nghiệp từng nói: “Nó đã chạy trốn bốn năm, nhưng chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nhà họ Tần, chỉ cần tra đăng kí thân phận một chút là tôi có thể biết nó đang ở đâu”, chỉ cần tra xét đăng kí thân phận là biết ngay quãng thời gian trước Quý Đường Đường đã ở Cổ Thành, khách sạn Phong Nguyệt, hơn nữa chỉ cần bọn họ chú ý thêm một chút thôi là sẽ phát hiện có một người quen lúc đó cũng đang ở Phong Nguyệt. Đó chính là anh, Nhạc Phong.

Tiếp tục tra xét quãng thời gian trước, Quý Đường Đường đã từng từ Lan Châu xuống Ca Nại, mặc dù Ca Nại bởi vì cơ sở thiết bị đơn sơ nên không thể tiến hành đăng ký bằng chứng minh thư nhưng căn cứ vào thời gian có thể đoán ra, thời điểm Quý Đường Đường đến Ca Nại cũng chính là thời điểm Miêu Miêu đến đó tìm anh, Ca Nại nhỏ như vậy, khả năng Quý Đường Đường có thể gặp anh là rất lớn, cho nên Tần Thủ Nghiệp mới gọi điện hỏi

Miêu Miêu lúc đi tìm mình có gặp Quý Đường Đường hay không. Cứ thế suy ra, nếu như mình đã từng gặp Quý Đường Đường ở Ca Nại thì ở Cổ Thành sẽ là lần gặp gỡ thứ hai, không quen là không có khả năng. Sau khi hoài nghi đến anh xong thì mọi chuyện sẽ hợp tình hợp lý: thời điểm Miêu Miêu tổ chức đám cưới anh đã từng xuất hiện, đám cưới vừa xong, Quý Đường Đường liền mất tung tích, anh cũng đột nhiên bỏ đi, nếu như Tần Thủ Nghiệp lại tra xét camera hiện trường ở khách sạn...

Sống lưng Nhạc Phong toát mồ hôi lạnh: anh quả nhiên vẫn còn quá sơ suất, chỉ nghĩ giấu Đường Đường đi, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện mình cũng đồng thời bại lộ. Có lẽ điều duy nhất có ý nghĩa an ủi chính là lúc anh đi, không hề nói với bất cứ ai rằng mình muốn tới Đôn Hoàng. Không đúng, Tần Thủ Nghiệp rất có thể sẽ lấy được danh sách cuộc gọi của anh, sẽ phát hiện ra gần đây có vài cuộc điện thoại đều là gọi cho Trần Nhị Bàn ở Đôn Hoàng... Không không không, căn bản không cần phiền phức như vậy, bản thân chiếc di động đã là một cái máy định vị loại nhỏ, căn bản có thể biết được đại khái giờ anh đang ở Đôn Hoàng. Nhạc Phong theo bản năng tắt máy tháo sim ra, tay có chút run rẩy, cho đến khi phần nắp đáy của chiếc di động được gỡ ra rớt xuống bàn cơm, anh mới đứng dậy kéo Quý Đường Đường: “Đường Đường, chúng ta mau đi thôi.”

Quý Đường Đường không động đậy, giọng nói rất phẳng lặng: “Tại sao phải thế?”

Nhạc Phong do dự một chút, cuối cùng cũng nói ra: “Đường Đường, Tần gia đã theo dõi cô rồi.” Quý Đường Đường chẳng hề kinh ngạc, không những không kinh ngạc mà dường như tất cả những chuyện này căn bản đều nằm trong dự liệu của cô, trong giọng nói của cô chất chứa vài phần mỉa mai: “Tiếp đó thì sao, tiếp đó có phải anh định nói cho tôi biết, Miêu Miêu là con gái nhà họ Tần?” Nhạc Phong cảm thấy không bình thường, anh nói lỏng bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Quý Đường Đường: “Đường Đường, rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Quý Đường Đường từ từ đứng dậy từ trên ghế, cô bắt đầu rơi lệ, trong ánh mắt có sự tức giận, cũng có vẻ tự giễu và chua xót. Cô nhìn Nhạc Phong, vừa nhìn vừa cười: “Trước kia mẹ bảo tôi trốn, trốn càng xa càng tốt, bà nói nhà họ Tần nhất định sẽ tìm tôi. Mấy năm nay, tôi vẫn thấy kỳ quái, tại sao đến cả cái bóng của người nhà họ Tần tôi cũng không thấy? Giờ tôi mới biết tôi ngu xuẩn cỡ nào, Tần gia muốn tìm tôi, việc gì phải đích thân ra mặt đúng không, bọn chúng có thể phái chó săn của mình tới được kia mà, có thể phái con rể của mình tới đúng không?” Nhạc Phong muốn nói gì đó, nhưng không thốt ra nổi: “Tôi đã sớm nên cảm thấy bất thường mới đúng, ở Ca Nại gặp phải anh, ở Cổ Thành gặp phải anh, ở Đôn Hoàng cũng vẫn bị anh tìm thấy, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy đúng không? Nhất là lần này, Nhạc Phong, đến cả việc tôi ở đâu anh cũng biết! Anh còn biết vị trí nào của tôi không sợ bị kẻ khác tấn công!” Da đầu Nhạc Phong như nổ tung, anh cảm thấy mớ bòng bong này càng gỡ lại càng rối, anh cố gắng giải thích: “Đường Đường, cô tỉnh táo một chút, cô...” Anh đột nhiên im bặt, trong tay Quý Đường Đường đang cầm một khẩu súng, súng của anh: “Nhạc Phong, tất cả đều đã được sắp đặt rồi đúng không? Đối xử tốt với tôi, đều là giả đúng không? Chia tay với Miêu Miêu, Miêu Miêu kết hôn, mẹ nó, đều là diễn trò cả đúng không?!”

Chương 14

Cảm xúc của Quý Đường Đường cực kỳ bất ổn, Nhạc Phong lúc này lại tỉnh táo lại, anh cố gắng hết sức đứng yên tại chỗ không nhúc nhích để tránh kích động cô hơn: “Đường Đường, cô tỉnh táo một chút.” Quý Đường Đường không nói gì, trong mắt cô lộ ra hận ý vô cùng lớn, giống như đang đứng trước mặt không phải Nhạc Phong mà là tổng hợp của tất cả mọi chuyện tất cả những kẻ đã đẩy cô đến bờ vực sụp đổ. Nhạc Phong nhìn vào mắt cô, giọng nói rất ôn hòa: “Đường Đường, cô vẫn là một cô gái có suy nghĩ rõ ràng, cô cần thận nghĩ xem, từ khi quen cô đến giờ, tôi đã bao giờ làm chuyện gì thực sự gây thương tổn cho cô chưa? Nếu tôi làm việc cho nhà họ Tần, ở Ca Nai, ở Cổ Thành, ở trong tòa nhà kia, tôi có bao nhiêu cơ hội để hạ thủ với cô, tại sao tôi lại không ra tay chứ?” Quý Đường Đường vẫn im lặng, vấn đề này, trước đó cô cũng đã nghĩ tới, phải thừa nhận, Nhạc Phong nói có lý, đây cũng là lý do chủ yếu tại sao cô lại lựa chọn không bỏ đi ngay lập tức mà ở lại nhà của Trần Nhị Bàn chờ Nhạc Phong. Nhạc Phong thậm chí phào nhẹ nhõm, anh dừng lại một lúc, để cho cô có thời gian suy nghĩ, sau đó mới tiếp tục đề tài: “Cô cảm thấy nghi ngờ tất cả mọi chuyện, tôi có thể hiểu được, cô bỏ súng xuống trước đã được không? Lát nữa Đại Trần ra ngoài, cô đừng có dọa người ta, chị dâu còn đang có em bé nữa, tối hôm qua cô đã khiến người ta sợ đủ rồi. Gia đình Đại Trần đối xử với cô đâu có tệ, tìm cô về, cùng ăn cùng ở với cô, chúng ta không thể không suy nghĩ cho gia đình họ được, đúng không?” Quý Đường Đường do dự một chút, đây cũng là một vấn đề, vợ chồng Trần Nhị Bàn muốn để lại không gian cho hai người mà tạm thời tránh đi, nhờ đâu đột nhiên đẩy cửa ra, thấy tình cảnh này, đích xác là có chút kinh sợ: “Tôi biết cô không có ý định nổ súng thực sự, nhưng súng sẽ cướp cò, cô mà bắn chết tôi thật, có hối hận cũng không kịp đâu, Đường Đường, bỏ súng xuống.” Nói đến đây, sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống, bước thẳng về phía Quý Đường

Đường, Quý Đường Đường hơi hốt hoảng, tay cầm súng có chút run rẩy: “Nhạc Phong, anh đứng lại, tôi nổ súng thật đấy, tôi thật sự...” Còn chưa nói hết lời, Nhạc Phong đã đến trước mặt, một tay túm lấy cổ tay cô, tay kia kiên quyết giật lấy khẩu súng trong tay cô. Quý Đường Đường cũng không vùng vẫy nhiều, nhưng ít nhiều cô cũng có chút mất mặt, ngoảnh mặt qua một bên, cố ý tránh né ánh nhìn của Nhạc Phong — một nửa là vì hành vi kích động cầm súng chĩa vào người khác của mình, một nửa là vì Nhạc Phong hoàn toàn ngó lơ sự đe dọa của cô. Nhạc Phong lúc này mới bốc hỏa: “Tôi phải lấy súng gõ đầu cô ra mới được, cô tưởng đang đóng phim à, còn cầm súng chĩa vào tôi?!” Quý Đường Đường nghiêng rằng, cô lạnh lùng liếc Nhạc Phong một cái, vẫn không nói gì. Nhạc Phong chìa khẩu súng ra trước mặt cô, mở chốt ra: “Cô đã nghịch súng bao giờ chưa, nếu muốn nổ súng thật, phải mở chốt an toàn trước, cô cầm súng đã khóa chốt chĩa lưng ta lung tung, oai lắm phải không?” Nói xong anh lại bổ sung thêm một câu: “Y như heo!”

Quý Đường Đường cả giận: “Không phải anh muốn giải thích sao? Cho anh cơ hội đấy, nói đi!” Nhạc Phong nhìn cô một cái, nhét súng ra sau, lấy di động ra mở máy lên lần nữa, chuyển sang cấu hình trên máy bay: “Thu dọn đồ đạc trước đã, đi rồi nói sau.” Nói xong anh bắt đầu thao tác trên màn hình cảm ứng, lúc thì thoát ra lúc thì mở thư mục, giống như đang nhàm chán tìm nhạc, Quý Đường Đường giận điên lên: “Anh nói đi là đi à, anh là cộng hành nào thế? Anh còn nói linh tinh nữa, có tin là tôi sẽ động thủ không hả? Nhạc Phong!” Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường cười cười, giơ di động ra trước mặt cô: “Xem hình tôi chụp thế nào?”

Quý Đường Đường đến suy nghĩ giết chết anh cũng có, dặt ra mấy chữ qua kẽ răng: “Tôi có xem cái con em anh!” Cô nhoáng cái đã vươn tay túm lấy cổ áo Nhạc Phong, hận không thể ghì chết anh, có điều rất nhanh cô đã nới lỏng tay, giống như bị trúng phép định thân vậy, ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại của Nhạc Phong mà sững sờ. Nằm trong dự kiến, Nhạc

Phong thở phào nhẹ nhõm, vươn tay chỉnh lại cổ áo một chút, tiện tay đưa di động cho Quý Đường Đường: “Còn mấy tấm nữa đằng sau, tự xem đi.”

Quý Đường Đường cảm giác như toàn thân đã biến thành một tấm gỗ, máy móc cầm lấy chiếc di động, trượt màn hình mở sang trang kế tiếp, những bóng người vui vẻ, ăn uống linh đình, rõ ràng cho thấy đang ở trong một buổi hôn lễ, nhưng người được chụp lại chỉ có một, ngồi đứng, chính diện, bên cạnh, uống rượu, mỉm cười, có tấm rõ ràng, có tấm mơ hồ, đong đưa như bóng ma, giống như một thế giới không chân thực. Cô nhìn một lần, lại nhìn thêm lần nữa, cơn tức của Nhạc Phong dần vơi bớt, nhìn về mặt cấp bách của cô, trong lòng bỗng có chút khó chịu, có một số việc, anh muốn nói cho cô từng chút từng chút một, nhưng nếu cô đã quá nhạy bén và miễn cảm trong một số chuyện thì cũng chỉ đành đau dài không bằng đau ngắn, để cho cô ấy chết đi sống lại một lần. Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, giọng cô đã phát run: “Nhạc Phong, đây là cha tôi mà.” Nhạc Phong ừ một tiếng: “Thu dọn đồ đạc đi.” Quý Đường Đường mờ mịt nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong không để ý đến cô, đi thẳng đến bàn ăn bắt đầu ăn sủi cảo, dù đã nguội nhưng mùi vị cũng không tệ lắm, chấm thêm dấm thấy ngon hơn, Nhạc Phong vùi đầu ăn mấy miếng, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường đang đứng chờ ra, Quý Đường Đường cũng nhìn anh, sau mấy giây nhìn nhau, cô quay vào phòng thu dọn hành lý. Xuyên qua cánh cửa đang mở, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng hình đang vội vã thu dọn đồ đạc của cô, sột soạt ôm một đống đồ lên, chẳng phân biệt được xanh đỏ tím vàng đã nhét hết vào trong túi, Nhạc Phong thấy buồn cười, cười rồi lại thấy dâng lên một cơn xót xa trong lòng.

* * *

Nhân lúc Quý Đường Đường thu dọn đồ đạc, Nhạc Phong đi tìm Trần Nhị Bàn, đưa cho anh ta một bao lì xì trước: “Ngại quá, bao nhiêu năm không gặp, cậu kết hôn tôi cũng không đến được, giờ chị dâu lại có thai, một bao lớn, biếu cả hai luôn.” Trần Nhị Bàn không đến nỗi không biết xấu

hồ mà mở ra, nhưng tay vừa chạm vào đã thấy độ dày rất khả quan, đang định từ chối, Nhạc Phong lại không cho anh ta cơ hội để nói: “Vốn là định hội họp một phen cho đã nhưng mà lại có việc gấp mất rồi, Đại Trần, ngại quá, tôi phải đi bây giờ.”

“Đi bây giờ?” Trần Nhị Bàn lập tức nóng nảy: “Đừng thế, cậu đi xa như vậy đến đây, một bữa cơm tử tế còn chưa ăn cơ mà...”

“Thật sự có việc gấp.” Nhạc Phong cười cười: “Sao lại chưa ăn, sủi cảo cậu làm, hơn xa tiêu chuẩn của ban cấp dưỡng hồi ấy rồi.” Anh lại nhìn Quan Tú nháy mắt: “Chị dâu, chị có lộc ăn đấy.” Mắt thấy không giữ được khách, Trần Nhị Bàn lấy túi ra nhét đồ ăn cho Nhạc Phong, hoa quả bánh kẹo gì đó, thấy được cái gì là nhét hết vào bên trong, Nhạc Phong muốn ngăn cũng không ngăn được, Quý Đường Đường đã thu dọn xong, xách ba lô đứng ở cửa chờ anh, Nhạc Phong nhìn cô một cái: “Cô không có gì để nói với người ta à?”

Chuyện do mình gây ra, chung quy cũng phải giải thích đôi câu, Quý Đường Đường bước tới nói xin lỗi với Trần Nhị Bàn: “Rất xin lỗi.” Cô chỉ chỉ đầu mình: “Hồi nhỏ có lần tôi bị sốt cao, nóng hồng cả đầu, bây giờ vẫn không được bình thường cho lắm, tự sát cũng không phải lần đầu tiên, lúc tỉnh táo lại là hối hận, rất xin lỗi, đã khiến anh chị sợ.” Trần Nhị Bàn cực kỳ kinh ngạc, há miệng nửa ngày không khép lại được, sau khi phản ứng kịp thì có chút lắp bắp: “Vây... vậy à, thật không nhìn ra.” Quan Tú đứng sau lưng véo anh ta một cái: “Nói kiểu gì thế.” Nhạc Phong bất đắc dĩ nhìn Quý Đường Đường, trong lòng cũng có vài phần bội phục cô, những chuyện mà người bình thường kiêng kỵ, cô ấy lúc nào cũng chẳng buồn chớp mắt lấy một cái mà chụp lên đầu mình, người biết chuyện nghe vào đương nhiên thấy quái dị, nhưng đối với những người ngoài cuộc chẳng hay biết gì mơ hồ như Trần Nhị Bàn, đây chính là đáp án đáng để thông cảm và sẽ không dẫn đến hoài nghi nhất. Quả nhiên tiếp đó, trong giọng nói của Trần Nhị Bàn tràn ngập vẻ tiếc nuối và cảm thông: “Thật là... nên nghĩ thoáng một

chút, chắc do lúc đó điều kiện y tế còn kém, Phong Tử, chăm sóc người ta cho tử tế nhé." Nhạc Phong gật đầu: "Đương nhiên." Nói xong, liền thực hành luôn giúp Quý Đường Đường xách túi lên. Trần Nhị Bàn và Quan Tú tiễn hai người xuống dưới lầu, giúp Nhạc Phong chất hành lý lên cốp sau, vừa nghĩ đến chuyện bạn bè bao nhiêu năm mới gặp lại mà đã phải chia tay, trong lòng không khỏi khó chịu, lúc Nhạc Phong khởi động xe, anh ta nhào người trên cửa sổ xe nhìn Nhạc Phong: "Phong Tử, hết bận rồi nhớ đến một chuyến nữa đấy, còn bao nhiêu chuyện muốn nói." Sau đó lại khách khí với Quý Đường Đường một phen: "Quý tiểu thư, cô cũng đi cùng nhé." Nhạc Phong cười cười: "Nhất định rồi." Xe từ từ lái ra khỏi khu nhà, Trần Nhị Bàn ra sức phất tay về phía chiếc xe, cho đến khi Quan Tú trừng anh ta: "Này này này, xe cũng đã mất hút rồi, đừng có ra vẻ lưu luyến ly biệt như thế được không, ai không biết còn tưởng anh đi tiễn người yêu cũ đấy." Trần Nhị Bàn cười hì hì không ngớt, cố ý nói về thân bí: "Tú nhi, bị em phát hiện rồi, vậy anh cũng không dối gạt em nữa, mối tình bối bối sơn* này, em không hiểu được đâu."

Quan Tú thiếu chút nữa cười phì ra: "Được lắm lão mập kia, cho dù có bối bối sơn thật thì Nhạc Phong cũng chẳng thêm để mắt đến anh đâu." Trần Nhị Bàn cau: "Này, Tú Nhi, năm đó anh cũng đẹp trai lắm đó, lúc anh đẹp trai đến cực điểm, tên Nhạc Phong kia làm sao mà độ được với anh, này, anh nói thật đấy, em đừng có cười mà, này..." Di động vang lên, Trần Nhị Bàn trừng Quan Tú một cái, ý tứ là tính sổ với em sau, sau đó nhấn nút trả lời. Cuộc gọi là của anh bạn ở cục cảnh sát thành phố kia, âm thanh đè rất thấp, giọng nói có chút nghiêm trọng: "Mập à?"

"A, Vương ca, em đây." Trần Nhị Bàn có chút hoảng hốt: không phải mọi chuyện đã nói rõ ràng rồi sao, đột nhiên lại gọi điện tới là thế nào? Chẳng lẽ có biến cố? "Mập à, chuyện phức tạp rồi, bạn chú còn ở đó không? Bảo cậu ta cẩn thận một chút." Trái tim Trần Nhị Bàn thót lên một cái, anh ta nhìn Quan Tú, bước vài bước sang bên cạnh, hạ thấp giọng theo: "Sao lại

phức tạp rồi?”

“Vốn là đã thẩm tra xong rồi, đến gần 11 giờ lãnh đạo bên kia lại ra lệnh, điều người khác dẫn người đi mất, cũng không cho bên tôi nhúng tay vào nữa. Sau đó tôi có vận dụng quan hệ điều tra thử, mấy tên đó đều có tiền án, nhất là cái thằng đeo kính đó, trước đây nó bị tình nghi là có liên quan đến một vụ mất tích, lúc đó có một nhân chứng, là một giáo viên già, ông ấy khai đã thấy tên mất kính đó từng xảy ra tranh chấp với cô gái mất tích, cô bé ngã chết lần này chính là cháu gái của ông ấy. Chú nói xem, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, một vụ trả thù kinh điển, mẹ nó chứ, thằng khốn nạn, ra tay với cả một đứa bé gái.”

“Thằng ranh con này ác thật.” Trần Nhị bàn tặc lưỡi: “Nhưng chẳng phải đã bị bắt rồi sao, cho dù không phải do anh phụ trách, còn sợ nó lật tung trời lên chắc?”

“Không thể nói thế được.” Vương ca nói rất chần chừ, dường như đang cân nhắc từng câu từng chữ xem có nên nói với anh ta không: “Vụ án lần trước, rõ ràng có rất nhiều điểm nghi vấn, vậy mà lại được bảo lãnh ra ngoài, người phụ trách xử lý lại ập a ập úng, tôi đã cảm thấy có vấn đề rồi. Bọn này có thể là có người phía sau, tôi nghi là tội phạm có tổ chức.” Giọng anh ta đột nhiên hạ thấp xuống: “Nói cho chú hay, lúc ba thằng đó mới bị giải vào, thái độ phách lối vô cùng, ông đây đóng cửa lại tấn cho chúng nó một trận, trong lúc kéo túm, vô tình nhìn thấy trên cánh tay nó có một hình xăm, xăm hình Phi Thiên*. Tôi chú ý đến, vạch tay của hai thằng còn lại lên, đều có, chú cũng biết, có những bang phái thường hay thống nhất xăm một thứ gì đó trên người. Lúc bọn chúng bị chuyển đi, chẳng những không căng thẳng, lại còn rất đắc ý... Cẩn thận một chút thì hơn, nếu như phía sau thực sự có băng nhóm, tôi sợ đồng bọn của chúng sẽ trả đũa, dặn cậu bạn của chú mấy ngày tới nên lưu ý một chút.”

Trần Nhị Bàn vội vàng gật đầu, căng thẳng nuốt nước bọt liên tục: “Vâng, vâng, em biết rồi, em phải báo cho cậu ta ngay, cảm ơn Vương ca nhé, hôm

nào sẽ mời anh ăn cơm sau." Cúp máy xong lập tức bấm điện thoại của Nhạc Phong, lúc nghe thấy giọng nói vọng ra từ trong ống nghe, nhất thời trợn tròn mắt: thằng ôn con này, sao lại tắt máy vào lúc này chứ!

* * *

Chiếc xe dần dần tiến vào nội thành Đôn Hoàng, Quý Đường Đường ngồi trên ghế phụ, vẫn lật đi lật lại mấy tấm ảnh trong di động của Nhạc Phong, trong lúc dừng xe chờ đèn đỏ, cô đột nhiên hỏi Nhạc Phong: "Đây là hôn lễ của Miêu Miêu à?" Nhạc Phong 'ừ' một tiếng.

"Người này." Cô chỉ vào Tần Thủ Thành trong hình, chợt đổi cách xưng hô nói: "Là người nhà họ Tần phải không?" Nhạc Phong có chút kinh ngạc, anh nhìn Quý Đường Đường một cái: "Sao lại nói vậy?"

"Hôn lễ của Miêu Miêu, đến dự nhất định toàn là thân thích. Ông ta ăn mặc chỉnh tề thế này, như kiểu quản gia ấy, có mấy tấm, người khác đều mời rượu ông ta, ông ta là người nhà họ Tần đúng không?" Nhạc Phong gật đầu một cái: "Ông ta là chú hai của Miêu Miêu, tên là Tần Thủ Thành." Quý Đường Đường mờ mịt ồ một tiếng, không rõ là thất vọng hay là trút được gánh nặng, được một lúc lại hỏi Nhạc Phong: "Tại sao chú của Miêu Miêu lại giống cha tôi y như đúc nhỉ?"

Đèn đã chuyển, Nhạc Phong khởi động xe, anh nhìn về ngã ba phía trước, cố ý không nhìn qua Quý Đường Đường: "Tại sao cô không cảm thấy, chú hai của Miêu Miêu và cha của cô... là cùng một người chứ?" Quý Đường Đường ngơ ngác nhìn lá bùa bình an treo trên xe Nhạc Phong: "Bởi vì cha tôi đã mất rồi."

"Vậy ư? Cô có tận mắt nhìn thấy thi thể không?" Cô có tận mắt nhìn thấy thi thể không? Đầu óc của Quý Đường Đường lập tức rối loạn, cô cố chấp nhìn Nhạc Phong: "Tôi không thấy thi thể, nhưng tôi đã mua báo, trên báo viết thế." Nhạc Phong thở dài: "Cô bé, báo là do người soạn ra, chỉ cần có đủ mảnh khoe, có thể nói sống thành chết, nói thẳng thành cong." Quý Đường Đường hoảng hốt, cô càng ngày càng cảm thấy không phản bác

được Nhạc Phong, càng ngày càng cảm thấy Nhạc Phong nói có lý, càng ngày càng cảm thấy mình bị Nhạc Phong dẫn dắt: “Ý của anh là, cha tôi là người nhà họ Tần, ông ấy rõ ràng vẫn chưa chết, lại cố tình muốn giả vờ là mình đã chết rồi? Chuyện này không phải rất hoang đường sao? Hoàn toàn không thuyết phục. Hơn nữa, mẹ tôi sao lại muốn lấy một người nhà họ Tần chứ? Bà ấy trốn nhà họ Tần còn chẳng kịp nữa là, với lại cha tôi căn bản không phải họ Tần!” Trái ngược với Quý Đường Đường, Nhạc Phong lại tỉnh táo vô cùng, không những tỉnh táo, đơn giản gần như lạnh lùng, kể từ khi đề tài về ‘Tần gia’ này bắt đầu, Nhạc Phong từ đầu đến cuối vẫn chưa nhìn Quý Đường Đường một cái nào, anh nói: “Nếu mẹ cô căn bản không biết mình lấy phải một người của nhà họ Tần thì sao? Mẹ cô đã giấu cô thân thế của mình 20 năm, giấu cha cô 20 năm, cha cô chẳng lẽ lại không thể có chút bí mật giấu giếm hai người hay sao?”

“Tôi đã nhờ bạn điều tra giúp, nghề nghiệp của Tần Thủ Thành rất ít gây chú ý, là thành viên của một đội khảo sát địa chất, phần lớn thời gian trong năm là không ở nhà, lúc ông ta không ở nhà, hẳn là đang thay hình đổi dạng ở bên cạnh hai mẹ con cô. Vợ ông ta nhỏ hơn ông ta mười mấy tuổi, có lẽ là vì nguyên nhân chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, quan hệ giữa hai vợ chồng rất bình thường, hai người có một đứa con trai, giờ đang học Trung học. Cô thử nhớ lại xem, cha cô mỗi năm có phải bao giờ cũng có một khoảng thời gian đi công tác hoặc không ở nhà không? Nếu đúng thì hẳn là để về nhà họ Tần báo cáo rồi.” Giọng nói của Nhạc Phong rất bình thản, nhưng từng câu từng chữ đều khiến cho Quý Đường Đường sồn tọc gáy, hơi lạnh như toát ra từ sống lưng, đầu ngón tay một mảnh lạnh như băng, nhất là câu cuối cùng: nếu đúng thì hẳn là để về nhà họ Tần báo cáo rồi. Cô tựa như đang lằm bằm một mình, lại giống như đang hỏi Nhạc Phong: “Ý của anh là, cha tôi là người nhà họ Tần, cho nên ngay từ lúc tôi vừa mới sinh ra, Tần gia đã tìm được chúng tôi rồi?”

Nhạc Phong sửa lại cho cô: “Không phải là vừa mới sinh ra, sự ra đời của

cô, căn bản cũng chính là sự sắp đặt của nhà họ Tần. Cô đừng quên, mẹ cô là bỏ trốn, bà ấy bỏ đi là vì cha cô, tôi đoán, mục tiêu của nhà họ Tần ban đầu có thể là mẹ cô, nhưng lúc đó đã xảy ra chút biến cố, mẹ cô mang thai, bà ấy đã không thể được dùng để luyện chuông Quỷ được nữa, cho nên Tần gia mới kiên nhẫn chờ cô lớn lên." Quý Đường Đường lắc đầu: 'Như vậy cũng không đúng, sao bọn họ có thể chắc chắn mẹ tôi nhất định sẽ sinh con gái chứ? Nếu như sinh con trai thì sao, chẳng phải cũng vô giá trị với bọn họ hay sao?' Xe rẽ vào một con phố nhỏ, người đi trên đường không nhiều lắm, Nhạc Phong dừng xe lại bên lề: "Tôi đoán, nếu như sinh con trai thì có thể là một câu chuyện khác, ví dụ như đứa bé vừa mới ra đời thì người cha bỗng bỏ rơi hai mẹ con không rõ tung tích, ai mà biết được, nhà họ Tần luôn luôn căn cứ vào tình hình thực tế mà tiến hành bước kế tiếp. Cô vẫn thấy lạ tại sao tôi biết được chỗ ở cụ thể của cô ở Đôn Hoàng đúng không, không phải là tôi biết, mà là bọn họ biết, tôi nghe lén được, bọn họ biết rõ đường đi của cô, biết cô đã đổi tên thành Quý Đường Đường, biết cô đi đến đâu, biết cô dừng lại ở đâu, cho nên tôi mới bảo Đại Trần lén lút đưa cô đi, tôi sợ cậu ta bị máy quay của nhà khách ghi hình lại, để lại dấu vết." Suy nghĩ của Quý Đường Đường vẫn còn dừng lại ở nửa đoạn trên anh nói: "Bọn họ đã tìm thấy tôi, tại sao lại không ra tay?" Nhạc Phong than thở: "Có lẽ là muốn chờ cô trưởng thành hơn một chút chẳng, so với việc dùng một người con gái nhà họ Thịnh chẳng biết gì cả đi luyện chuông Quỷ, cùng với dùng một người có năng lực có thể một mình đảm đương để luyện, hiệu quả chung quy vẫn khác biệt chứ." Quý Đường Đường đỡ đầu gật đầu: "Như thế cũng giống như nuôi heo ấy hả, lúc heo còn nhỏ gầy teo, kiểu gì ăn cũng không ngon. Cứ mài dao cạnh chừng bên cạnh chuồng, chờ heo lớn rồi mới làm thịt." Nhạc Phong vừa khó chịu vừa buồn cười: "Đường Đường, không ai lại đi so sánh mình với heo cả." Quý Đường Đường đột nhiên lại trở nên cố chấp trong chuyện này: "Cũng đâu có gì khác, trong mắt người nhà họ Tần, có khi tôi còn ngu hơn cả heo." Nhạc Phong vươn tay cầm lấy tay cô: "Đường Đường, muốn khóc thì cứ khóc ra đi, giải tỏa một chút, có lẽ

sẽ tốt hơn." Quý Đường Đường lắc đầu: "Không muốn khóc, không muốn khóc một chút nào hết." Cô rút tay lại, day day thái dương: "Đầu tôi đặc như đá tảng rồi, tôi nghĩ không thông, tôi phải suy nghĩ thật kỹ." Nói xong, cô lại cúi đầu nhìn xuống ngực mình: "Chỗ này trống rỗng quá, không chỉ trống rỗng có một chút, hình như toàn bộ đều trống rỗng, gió mới thổi một chút thôi, xuyên qua, rất lạnh. Nhạc Phong, anh có chăn không?" Nhạc Phong sững sốt một chút: "Không có, hay cô lấy áo khoác của tôi mà đắp?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Không được, phải là chăn mới được." Cô quay đầu nhìn ra đường: "Nhạc Phong, trên đường này có cửa hàng, chắc là có chăn, tôi đi mua một cái." Cô mở luôn cửa xe bước ra ngoài, Nhạc Phong giật mình vội vàng xuống xe từ bên kia đuổi theo cô, cô đứng trên đường nhìn khắp nơi: "Mua cái chăn đi, đắp cho ấm." Nhạc Phong có chút khó hiểu tại sao sau khi nghe một chuyện kinh khủng và kích thích như vậy cô lại vội vàng đi mua chăn, nhưng vẫn làm theo ý cô: "Vâng được, mua một cái đi." Cuối phố có một cửa hàng bán đồ gia dụng, Nhạc Phong trả tiền mua chăn, suy nghĩ một chút lại mua thêm một chiếc gối đầu và đệm dựa, lúc thanh toán, Quý Đường Đường ôm chăn đứng bên cạnh, chàng trai thu ngân cứ tò mò nhìn cô mãi, lúc đưa tiền lẻ cho Nhạc Phong, rốt cuộc không nhịn được buồn cười: "Cô gái này ngộ thật, ôm chặt vậy, đâu có ai tranh của cô đâu." Nhạc Phong liếc nhìn Quý Đường Đường, đáp bừa một câu: "Cô ấy vẫn thích chăn." Quay lại xe, Nhạc Phong chỉnh lại hàng ghế sau, tạm coi như một cái giường hẹp, bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi, lại giúp cô kéo góc chăn cho tử tế, chăn mới mềm mại bông bông, trùm lên thoải mái vô cùng, Quý Đường Đường cuối cùng cũng cảm thấy thả lỏng một chút, hai tay cô túm lấy góc chăn, cặp mắt khép lại, hàng mi chớp lại rung rung, Nhạc Phong bỗng nhìn thấy vết cắt trên cổ tay cô hơi rớm máu, miếng vải băng bó lúc trước không biết đã rơi đâu mất, vội vàng tìm băng gạc trong hòm thuốc trên xe ra giúp cô quấn lại, vừa quấn vừa hỏi cô: "Đường Đường, sao cắt rồi lại không chảy máu?" Đầu óc của Quý Đường Đường đã sớm

trống rỗng, hoàn toàn đi theo câu hỏi của Nhạc Phong, cô nói: “Lúc sắp chết, tôi nghe thấy có người khóc, mở mắt ra đã thấy một cô gái quay lưng về phía tôi, tóc dài, cứ ấn cổ tay giúp tôi.” Trái tim Nhạc Phong thót lên một tiếng, đột nhiên cảm thấy da đầu hơi tê tê: “Một cô gái? Người?”

“Ma.”

“Cô... quen cô ta chứ?”

“Không quen, nhưng tôi lại biết cô ta là ai.”

“Là ai?”

“Một cô gái đã chết ở thành phố ma quỷ. Lúc còn ở Cổ Thành, chuông đã từng kêu lên, tôi đã mơ thấy cô ta.” Nhạc Phong ồ một tiếng, anh vén chăn lên, nhẹ nhàng bỏ tay Quý Đường Đường vào: “Lúc cô mơ thấy cô ta, có thấy được dáng vẻ của cô ta không?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, hơi thở của cô dần dần đều đặn, tựa như đã ngủ thiếp đi, Nhạc Phong vén tóc cô ra sau tai, nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng rút tay lại, không làm phiền đến cô nữa. Thực ra thì Quý Đường Đường không hề ngủ. Cô vẫn đang suy nghĩ câu hỏi của Nhạc Phong: có thấy dáng vẻ của cô ta không? Không có, gần như không hề, khác hẳn với những giấc mơ trước đó, cô đã từng thấy Lăng Hiểu Uyển, từng thấy Trần Vĩ, cũng từng thấy Trần Lai Phượng, ở trong mộng, cô biết mình là một kẻ ngoài cuộc, là một người đứng xem. Nhưng cái lần ở Cổ Thành đó lại khác hẳn, lần đó, cô vừa mới ngủ đã cảm thấy thân thể của mình đang dịch chuyển, giống như bị ai đó kéo lê đi, mở mắt, ánh mặt trời chói chang, trời rất xanh, xung quanh là cát vàng sa mạc chưa từng thay đổi, giống như bị gió bào mòn, tiếng gió ào ào tựa như tiếng ma quỷ đang khóc thét, có một gã đang kéo cô đi, hết như kéo một con chó chết. Cô cố gắng muốn nhìn cho rõ dáng dấp của gã đó, nhưng không sao nhìn rõ được, xuyên qua cặp mắt của người chết này, cô nhìn thấy cánh tay đang kéo kia đầy lông măng đen sì, giữa đám lông măng là từng vệt hình xăm chói mắt. Phi Thiên. Trong truyền thuyết, Phi Thiên là sự kết hợp giữa thần Càn Thát Bà

và Khẩn Na La* của Ấn Độ xưa, vốn mang vẻ mặt mày dữ tợn đầu ngựa mình người, theo sự biến đổi tô vẽ từ đời này qua đời khác, lặn lẽ trút bỏ vẻ ngoài xấu xí, biến thành dáng vẻ mỹ nhân với dải lụa chập chờn thướt tha như hiện nay.

Chương 15

Quý Đường Đường sau đó vẫn ngủ thiếp đi mất. Nhạc Phong cố gắng không làm ồn đến cô, ngồi trên ghế lái lật xem bản đồ và sách giao thông, về vấn đề tiếp theo sẽ đi đâu, anh đã suy nghĩ rất lâu, với tình huống hiện giờ, tốt nhất là đến những nơi vắng người, nhưng không thể đi Ca Nại được, dùng một câu không thích hợp cho lắm thì nơi đó coi như là ‘cái ổ’ của anh, rất dễ thấy. Anh có hai phương án, đầu tiên là từ Đôn Hoàng đến Liễu Viên, đi qua Hami, Ô Lỗ Mộc Tê, đến Nam Cương, Nam Cương người Hán ít người Duy* nhiều, đất đai rộng lớn, muốn truy đuổi không dễ, thứ hai là từ Đôn Hoàng đi xuống, đi qua Cách Nhĩ Mộc, vượt qua đèo Cổ Lạp Sơn xong, tiến vào khu vực không có người ở trên thảo nguyên Khương Đường Tây Tạng vùng Tạng Bắc, nơi đó mặc dù điều kiện gian khổ nhưng cực kỳ dễ ẩn thân — Tần gia ở lâu trong thành phố, đã quen mượn đủ loại công nghệ hiện đại để đạt được mục đích, một khi bước vào loại hoàn cảnh khắc nghiệt thiếu thốn này, mọi người ai sống bằng bản lĩnh của kẻ đó.

Chẳng qua là... Nhạc Phong nhìn Quý Đường Đường một cái qua gương chiếu hậu, chân mày từ từ nhíu lại: Quý Đường Đường chung quy vẫn không phải Miêu Miêu, cá tính của cô ấy quá mạnh, chưa chắc đã chịu nghe lời anh, hơn nữa, anh gần như dám chắc, sau khi cô ngủ xong một giấc, tỉnh dậy, chuyện sẽ khác hẳn. Điều này khiến cho Nhạc Phong cực kỳ khổ não, lúc này anh lại hy vọng cô có thể mềm yếu một chút: nếu cô ấy gặp chuyện hoang mang, chỉ biết khóc, chỉ biết lệ thuộc vào người bên cạnh, mọi chuyện có phải dễ giải quyết hơn không, sự xuất hiện của mình sẽ chẳng khác gì người cứu vớt, kịp thời đưa cô ấy thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhưng cố tình cô lại không phải là người như thế, cô đã một thân một mình lâu như vậy rồi, gần như không hề mở rộng lòng với ai; cô ấy đã đứng trong cảnh lo âu nơm nớp quá lâu, luôn tồn tại sự hoài nghi sâu đậm

đối với bất cứ ai, đã quen coi những người xung quanh là kẻ địch mà phòng bị — thực ra thì làm bạn với Quý Đường Đường là một chuyện rất khó, dù bạn có thể thoát khỏi sự hoài nghi của cô ấy, nhưng chưa chắc bạn đã có thể đột phá được lớp phòng vệ của cô ấy. Nhạc Phong tin rằng kể từ lúc Quý Đường Đường quyết định mang theo Lộ linh lên đường, cô cũng đã đoán trước được cái ngày lưới chết cá rách đó, cho nên suốt lộ trình của mình, cô cố gắng không gần gũi với người khác, đôi khi nhận được sự quan tâm của người khác cũng nhanh chóng tránh né, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất vì sao trong bốn năm qua cô hoàn toàn không có bạn bè gì cả, giống như lúc ở Ca Nại và Cổ Thành, cô biết rõ đám Mao Ca là xuất phát từ lòng tốt, nhưng vẫn lảng lạng bỏ đi không nói một tiếng nào. Cho nên bất kỳ kế hoạch nào của anh cũng có thể chỉ là vẽ chuyện, sau khi tỉnh lại cô sẽ nói một tiếng cảm ơn với anh, sau đó bổ sung thêm một câu, tạm biệt.

Đầu óc của Nhạc Phong loạn thành một đống, anh nhắm mắt lại, đang định chợp mắt trong chốc lát, bỗng nghe thấy Quý Đường Đường ở ghế sau quát một tiếng giận dữ: “Cút!” Nhạc Phong giật bắn mình, vội vàng quay đầu, Quý Đường Đường đã ngồi dậy, cô vung một cái tát thật mạnh vào khoảng không, cũng không biết là đánh thứ gì, sau đó cất giọng sắc lạnh: “Hết kẻ này đến kẻ khác, đều tưởng là tôi dễ bắt nạt phải không? Tôi cho cô hay, đừng nói không phải là tôi giết cô, cho dù có là tôi giết thật, lúc cô sống tôi đã có thể trị được cô, thành ma tôi lại càng có thể đùa chết cô!”

Cô căn bản không hề chú ý đến Nhạc Phong, nói hết lời liền nằm xuống, kéo chăn lên, che mặt lại, Nhạc Phong bị một tràng những câu dữ dằn của cô làm cho giật mình cả nửa ngày không thốt thành lời, những câu nói đó tuyệt đối không phải tự dưng mà bật ra, trong xe nhất định là có thứ gì đó — suy nghĩ này khiến cho Nhạc Phong rợn cả tóc gáy, bên ngoài xe tràn ngập ánh nắng, nhiệt độ trong xe lại đột nhiên thấp xuống mấy độ, Nhạc Phong có chút không chịu nổi, anh mở cửa xe bước ra ngoài, tiếng người

và nhiệt độ bên ngoài xe khiến cho anh cảm thấy khá hơn một chút, anh nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, đi đến quán cơm nhỏ cách đó mấy bước chân, gọi một bát vằn thắn nhỏ. Anh vừa ăn vừa hồi tưởng lại những lời Quý Đường Đường nói khi nãy, cô có thể thốt ra được những lời này, anh đã không còn lo chuyện Tần Thủ Thành sẽ khiến cô suy sụp tinh thần nữa, trong tính cách của Quý Đường Đường có thứ gì đó rất cứng cỏi bén nhọn, nó đã bộc lộ ra ngay từ khi gia đình cô ấy xảy ra chuyện: là một cô gái trẻ không có bất cứ kinh nghiệm sinh tồn nào trong xã hội, có thể chịu đựng được nỗi đau khi mất cả cha lẫn mẹ mà trốn chạy, trên đường không hề suy sụp, không hề sa đọa cũng không lạc lối, bốn năm sau lấy một tư thái tinh táo như vậy xuất hiện ở Ca Nại, chỉ vậy đã đủ để chứng minh điều này, thù hận trái lại có thể khiến cho cô ngẩng đầu.

Nhưng những câu vừa nãy không khỏi quá mức tàn độc, nếu vì để có thể chịu đựng được tất thảy những chuyện này mà bắt cô ấy phải trả cái giá đắt là trở nên lãnh khốc vô tình, thậm chí là ác độc, thực sự Nhạc Phong vĩnh viễn cũng không muốn thấy vậy. Bát vằn thắn nhanh chóng được ăn xong, nhưng anh vẫn cứ ngồi yên bên cạnh chiếc bàn như vậy, cho đến khi mặt trời từ từ buông xuống, thả mình vào khung cảnh bình thường đó, chợt có cảm giác yên bình chưa từng thấy từ trước đến giờ, mùi thơm của thức ăn bay tới từ phía sau, tiếng dầu sôi lách tách, tiếng khách khứa gọi đồ ăn, tính tiền, thỉnh thoảng phàn nàn, trước kia vẫn cảm thấy cuộc sống như vậy quá mức nhàm chán, giờ có Quý Đường Đường để so sánh, bỗng nhận ra chỉ vậy thôi đã đủ hạnh phúc lắm rồi. Bên cạnh lại có một đôi tình nhân bước vào, gọi món xong, người con gái chỉ vào xe của Nhạc Phong đang đỗ ở bên ngoài hỏi bạn trai: “Xe kia là xe gì vậy, trông to quá.”

Chàng trai kia hình như khá am hiểu về xe, trong giọng nói có sự hâm mộ rõ ràng: “Toyota 4500, xe việt dã đấy.”

“Xịn lắm hả anh, có xịn hơn xe việt dã của Mitsubishi không?”

“Đương nhiên là hơn, khung xe của Mitsubishi là thép, dễ bị lắt đuôi. Toyota 4500 đắt hơn, mua mới hoàn toàn phải hơn chín mươi vạn, xe lái nhiều năm rồi, sang tay lại cũng phải bán được hai ba chục vạn đấy.”

Cô gái ồ một tiếng, được một lúc thì oán trách: “Mấy kẻ có tiền chết dẫm. Sao chúng mình không có tiền chứ, xe mười vạn thôi cũng không mua nổi. Cùng là người như nhau mà tức chết đi được, lát nữa ném cho cục đá.”

Chàng trai dở khóc dở cười: “Sao em lại ghét giàu thế hả...” Cô gái cũng cười, hai người nói chuyện một lúc rồi chuyển sang đề tài khác, Nhạc Phong buồn cười mà cười không nổi, trong lòng anh nghĩ: nếu nói cho họ biết, người lái xe và người đang ngồi trên xe thực ra cũng hăm mộ bọn họ chết đi được, không biết bọn họ có tin không đây.

Trời dần tối, quán cơm nhỏ dần đông người hơn, chủ quán có ý đuổi khách, Nhạc Phong cũng không chiếm chỗ nữa, suy nghĩ thấy thời gian cũng không xê xích lắm, nên đánh thức Quý Đường Đường dậy. Mới vừa mở cửa xe, trái tim đã thót lên một cái, Quý Đường Đường không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, quần chần ngồi ở ghế sau không nhúc nhích, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong. Cô bình tĩnh như vậy, Nhạc Phong lại có chút hoảng, được một lúc mới hỏi cô: “Có đói không, muốn ăn gì không?” Vừa nói vừa tiện tay bật đèn trong xe lên.

Quý Đường Đường gật đầu một cái: “Hơi đói, cũng khá mệt nữa.”

Nhạc Phong nhìn quanh con phố một cái: “Vậy ăn chút gì đi, cô muốn ăn mì canh hay rau xào?”

“Chúng ta nói chuyện trước đã.” Nhạc Phong sững sốt một chút, anh chần chờ một lúc, lên xe đóng cửa lại, xoay người qua nhìn cô: “Cô muốn nói chuyện gì?”

“Anh vừa xuống xe là tôi đã tỉnh rồi, tôi đã nghĩ về những gì anh nói với tôi rất lâu, tôi thấy có hai khả năng.”

Cách nói này khiến cho Nhạc Phong thực sự bất ngờ: “Hai khả năng gì?”

“Đầu tiên là, những gì anh nói đều là thật. Mặc dù rất hoang đường, nhưng suy nghĩ một chút cũng hợp lý. Một gia tộc lớn như nhà họ Tần, có đặt ra kế hoạch hai ba chục năm cũng không kỳ quái, cha tôi đúng là người của Tần gia, ông ta kết hôn với mẹ tôi là có mục đích, tôi bước đến con đường này đều là do bị sắp đặt trước, Tần gia vẫn biết tôi đã từng ở đâu, đã làm gì...” Nói đến đây, cô chợt thở hắt ra, mắng một câu: “Mẹ kiếp.”

Nhạc Phong chờ cô nói tiếp, cô không tiếp tục câu chuyện ngay: “Cho xin điếu thuốc đi.” Quý Đường Đường vẫn hút thuốc từ trước đến giờ, đây là điều mà Nhạc Phong hoàn toàn không ngờ tới, anh chần chừ một chút, vẫn móc bao thuốc lá và bật lửa từ trong ngăn kéo xe đưa cho cô, động tác của Quý Đường Đường vô cùng thành thạo, cô châm thuốc, hít sâu một hơi, khẽ ngửa đầu, nhả ra một vòng khói: “Nhưng thực ra vẫn còn khả năng thứ hai, nói cách khác, giả thiết cũ của tôi vẫn được thành lập, anh là con rể của nhà họ Tần, làm việc cho Tần gia. Các người bịa ra một câu chuyện vô cùng hoàn mỹ để lừa tôi.”

Nhạc Phong ngẩn ra, một giây sau, anh nổi cáu: “Vậy mục đích của tôi là gì chứ?!”

“Anh đừng nóng, để tôi nói hết đã.” Quý Đường Đường hít một hơi thuốc, giọng nói phi thường bình tĩnh: “Mục đích chính là để tôi tin tưởng anh triệt để, Tần gia làm vậy cũng có đạo lý, đã gài tai mắt vào bên cạnh tôi rồi, muốn nắm bắt có phải dễ dàng hơn đúng không? Lúc nào muốn hạ thủ, bảo anh một tiếng, anh chỉ cần xoẹt một cái thế này...” Cô lấy tay làm động tác cửa cổ một cái: “Là tôi sẽ xong đời, phải không?”

Nhạc Phong không còn lời nào để đỡ nổi, được một lúc mới nhả ra hai chữ qua kẽ răng: “Hoang đường!”

“Đúng là rất hoang đường.” Quý Đường Đường búng tàn thuốc: “Vậy khả năng thứ nhất thì sao, không hoang đường ư? Một người cha, giết vợ mình, lại gài bẫy con gái, không hoang đường hay sao? Đổi lại anh là tôi, anh sẽ chọn nghi ngờ cha đẻ của mình, hay là chọn hoài nghi một người... không

thân quen cho lắm?”

Nói rất có lý, hoài nghi cũng rất đúng mực, Nhạc Phong nhìn cô một lúc lâu, mở miệng hỏi: “Cho nên so sánh giữa hai cái, cô vẫn chọn tin tưởng cha mình, phải không?”

Quý Đường Đường lắc đầu, cô nhìn vào mắt Nhạc Phong, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi chọn cả hai đều không tin.” Nhạc Phong có chút hiểu ra: “Vậy cô tất sẽ phải oan uổng cho một bên cô hiểu không? Từ góc độ của tôi mà nói, tôi mong muốn gì chứ? Tôi đây cực khổ bận bịu trước sau, chẳng phải là muốn giúp cô hay sao, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, cô cảm thấy có công bằng không?”

Vành mắt của Quý Đường Đường đỏ lên, cô nói: “Xin lỗi, Nhạc Phong, tôi cũng đã nghĩ đến điều này. Nhưng anh cũng nghĩ vì tôi thử xem, đến người sinh ra anh nuôi nấng anh còn chẳng tin nổi, thì còn có thể tin ai được đây?”

Trong lòng Nhạc Phong khó chịu vô cùng, anh trầm mặc một lúc: “Tôi hiểu, lựa chọn như cô, có thể sẽ oan uổng cho bạn bè, nhưng đối với cô mà nói, đó là biện pháp tốt nhất để bảo vệ bản thân mình, cô biết được âm mưu của Tần gia, cũng tránh được khả năng tôi sẽ gây thương tổn cho cô trong tương lai, rất tốt, rất lý trí.” Tàn thuốc làm bỏng tay, sống mũi Quý Đường Đường cay cay, từ từ cúi đầu. Nhạc Phong hít sâu một hơi, giọng nói bỗng trở nên nhẹ nhàng: “Thôi cho qua đi, không sao là tốt rồi. Chuyến này tôi đến vốn là để báo chuyện nhà họ Tần cho cô biết thôi, giờ cũng coi như công đức viên mãn rồi. Tiếp đây cô có tính toán gì không?”

“Chẳng có tính toán gì cả, cha tôi giết mẹ tôi, tôi muốn báo thù cho mẹ, chẳng lẽ phải đi giết cha tôi hay sao? Đột nhiên lại mất sạch phương hướng rồi, chắc sẽ tìm một nơi vắng người, nghỉ ngơi một thời gian.”

“Định đi đâu?”

Quý Đường Đường không nói gì, Nhạc Phong kịp phản ứng, nở một nụ cười tự giễu: “Cũng đúng, không thể nói cho tôi điểm đến tiếp theo được,

lại bại lộ hành tung mất đúng không?"

Quý Đường Đường thấp giọng nói một câu: "Cám ơn anh, Nhạc Phong, tôi sẽ nhớ anh đấy." Cô quay chân sang một bên, cúi đầu xỏ giày, quỳ gối trên hàng ghế sau lô ba lô từ đằng sau xe ra ngoài, sau đó mở cửa xuống xe, nhìn cô đeo ba lô lên bước về phía trước, lúc đi được khoảng mười mấy mét, cô dừng lại trước một cửa hàng bánh bao, bảo chủ quán lấy túi nylon gói cho cô mấy chiếc bánh bao.

Nhạc Phong chợt nhớ ra điều gì, anh xuống xe gọi cô lại: "Đường Đường." Quý Đường Đường sửng sốt một chút, Nhạc Phong vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô lại đây một chút. Lúc Quý Đường Đường đến nơi, Nhạc Phong đã lô từ dưới ghế sau ra một cái ví da màu đen, vừa kéo khóa ra vừa hỏi cô: "Trên người cô còn tiền không?"

"Có, còn hai ba ngàn, không đủ thì vẫn còn trong thẻ."

"Không thể dùng thẻ được." Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn cô: "Tên trên chi phiếu của cô cũng là Quý Đường Đường đúng không? Rút tiền cũng có ghi chép, cũng giống như Tần gia tìm thấy cô qua đăng ký chứng minh thư thôi, thẻ của cô không thể dùng tiếp được nữa." Anh cầm lấy hai phong bì khá dày đưa cho cô: "Tôi không cho cô nhiều lắm, có nhiều cô cũng không cần. Ba vạn đồng đủ để cô trụ được một thời gian, dùng hết thì tự mình nghĩ cách kiếm tiền nhé. Tiền này coi như tôi cho cô mượn, sau này cô muốn trả thì phải gặp mặt mà trả cho tôi, không muốn gặp thì đi quỳên góp giúp tôi, cầm lấy đi."

Quý Đường Đường không đưa tay ra nhận, Nhạc Phong giúp cô kéo khóa ba lô ra, cưỡng ép nhét vào, nhét xong lòng cũng trống rỗng, cảm thấy tất cả mọi chuyện đều đã dọn dẹp xong, chẳng còn lời nào để nói nữa hết. Hai người cứ đứng như vậy, trên con đường bỗng trở nên náo nhiệt người đến người đi sau bữa cơm chiều, Quý Đường Đường nén nước mắt, cô cảm thấy rất có lỗi với Nhạc Phong. Cô nói: "Nhạc Phong, nếu tôi không chết thì nhất định tôi sẽ trả lại cho anh. Có chết cũng để di thư lại nhờ

người khác trả cho anh."

Nhạc Phong bổ sung một câu: "Lãi cũng phải trả đấy." Quý Đường Đường ngậm nước mắt cười một tiếng, Nhạc Phong nghĩ một chút lại hỏi cô: "Tôi tiễn cô một đoạn đi, lái xe sáng sớm để đi lòng vòng hơn, cô ra ngoài tìm xe cũng không dễ. Tôi đưa cô đi, tìm chỗ nào cho cô xuống là được, cô muốn đi đâu? Tối nay vẫn ở Đôn Hoàng chứ?"

Quý Đường Đường lắc đầu: "Tôi muốn rời khỏi đây, hay là anh đưa tôi ra ngoại thành đi, thả tôi xuống đường quốc lộ hay đường cao tốc là được, tôi sẽ bắt xe đi về hướng Tây." Nhạc Phong gật đầu: "Vậy lên xe đi."

* * *

Nội thành Đôn Hoàng không tính là lớn, thoáng cái đã đến trạm thu phí, hai đầu của trạm thu phí, căn bản chính là hai thế giới, một bên là đèn đỏm huy hoàng, bên kia là con đường cao tốc 314 tối đen, nữ cảnh sát đứng trong trạm thu phí dường như chẳng buồn ngẩng đầu lên, thu tiền mở cổng cho xe đi, chờ xe đi qua, cô ta mới ngẩng đầu lên nhìn biển số xe một cái, vừa nhìn vừa bấm điện thoại, cầm ống nói nói một câu: "Là xe đó, vừa mới đi qua."

Nhạc Phong lại lái một đoạn về phía trước, chậm chậm dừng lại, làn xe trước sau tối om om, khoang xe ma sát với nhựa đường, phát ra tiếng vang chói tai, Quý Đường Đường xuống xe ngay tại đây, Nhạc Phong ngồi yên trên xe, lúc Quý Đường Đường đi qua, anh hạ cửa kính xe xuống, hỏi cô: "Muộn thế này, tối vậy, một mình cô bắt xe, không có chuyện gì chứ?"

Quý Đường Đường cười cười: "Cũng đâu phải lần đầu tiên, anh yên tâm đi, hơn nữa, người bình thường muốn hạ gục tôi cũng khó đấy."

Câu này là nói thật, mình lo lắng hơi thừa, mắt thấy cô sắp đi đến nơi đèn xe không chiếu tới được, Nhạc Phong bỗng nhiên gọi cô lại: "Đường Đường."

Quý Đường Đường quay lại, đứng cách xe khoảng hơn một trượng: "Còn

chuyện gì nữa?"

Giọng nói của Nhạc Phong hơi nghèn nghẹn, anh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói tiếp: "Đường Đường, tôi muốn nói với cô là... cho dù cha cô có lừa dối cô, sắp đặt cô, cô cũng đừng tuyệt vọng với tất cả mọi thứ. Cuộc đời này, cô cũng phải tin tưởng vào một số người, nếu như cô cảm thấy cả thế giới toàn là kẻ địch thì cô sẽ phải đối chọi với cả thế giới, cô sẽ lập tức suy sụp. Bảo vệ mình đương nhiên rất quan trọng, nhưng phòng bị đến mức hoài nghi cả thế giới, cô không cảm thấy sống như vậy rất khó chịu hay sao? Đường Đường, cô không tin tôi cũng không sao, nhưng tôi hy vọng, sau này, cô có thể cởi mở hơn một chút, thử kết giao với vài người bạn, vẫn có câu ở nhà nhờ cha mẹ ra đường nhờ bạn bè, có bọn họ giúp đỡ, ít nhất lúc có tai nạn hay ốm đau gì cũng có người chăm sóc cho cô, đúng không? Cuối cùng, tôi muốn nói với cô..." Nói đến đây, anh đột nhiên không nói nổi nữa, cúi đầu tựa vào tay lái một lúc, mới ngẩng đầu lên lần nữa: "Cuối cùng, tôi muốn nói với cô, là tôi thực sự không hề gạt cô, thật đấy."

Quý Đường Đường gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng nghe theo lời anh nói."

Nói xong cô cũng quay người đi, vừa xoay người lại, nước mắt đã tuôn rơi, cô cảm thấy mình thật là khốn nạn, cô từ từ bước ra khỏi phạm vi chiếu sáng của đèn xe, trong lòng thầm nói rất xin lỗi, rất xin lỗi, sau đó lại không ngừng tự nói với bản thân rằng mình làm như vậy là đúng, làm như vậy là đúng. Nhạc Phong không giống với cô, cô đã cửa nát nhà tan, còn Nhạc Phong vẫn có gia đình có nghề nghiệp, có bạn bè, có người thương, Nhạc Phong giúp cô là đồng nghĩa với việc đối chọi với nhà họ Tần, người nhà họ Tần độc ác thế nào kia chứ, ngay cả chuyện thay hình đổi dạng chung giường chung gối sau đó ra tay giết hại cũng làm được, sao cô có thể để Nhạc Phong dính vào? Hiếm hoi lắm, cô mới gặp được một người đối tốt với mình như vậy, sau này có thể sẽ chẳng bao giờ gặp được

nữa, người duy nhất này, cô nhất định phải bảo vệ cho thật tốt, bảo vệ cho thật tốt. Nhất định phải bảo vệ tốt.

Quý Đường Đường nhắm mắt lại, yên lặng nói với bản thân mình một lượt, nước mắt trên mặt đã bị gió thổi khô, da có chút nẻ, bị nước mắt thấm qua khiến cho hơi ran rát, con đường trước mắt vẫn tối đen như mực, đang trong kỳ nghỉ Tết, ngay cả xe trên đường cũng ít hơn, chẳng biết tối nay có bắt được xe không đây... Sau lưng vọng đến một tiếng nổ âm âm, khiến cho Quý Đường Đường chấn động rợn cả tóc gáy, một dự cảm chẳng lành trong phút chốc trùm lên cả trái tim, cô vụt xoay người lại. Một chiếc xe tải khổng lồ không biết đã đi tới từ lúc nào đã dừng ở đó, đèn xe nhấp nháy nhấp nháy, trong ánh đèn chớp nháy, cả chiếc xe của Nhạc Phong đã bị đâm cho lật nghiêng.

Chương 16

Quý Đường Đường kinh hãi đến mức hồn cũng bay mất một nửa, nhấc chân chạy về, lúc cất bước thiếu chút nữa ngã — ba lô của cô nặng quá, bất ngờ chạy nên mất thăng bằng, được nửa đường cô vút luôn ba lô xuống, lúc chạy đến trước xe Nhạc Phong, chân đã mềm nhũn, khuỵu xuống đất, đèn trong xe lúc tắt lúc sáng, xuyên qua cửa sổ xe, có thể nhìn thấy cả người Nhạc Phong đã bị lật nghiêng, đầu ngả sang một bên không nhúc nhích, cũng may dây an toàn vẫn còn, không xuất hiện cảnh tượng bị đè ép đến biến dạng như cô tưởng, Quý Đường Đường chạy tới cạy cửa xe, cũng không biết là bị khóa từ bên trong hay là bị đâm hỏng, không sao cạy ra được, cô đành phải liều mạng vỗ lên cửa sổ, đang vỗ, đằng sau đột nhiên có ánh đèn sáng chói khiến cho cô không tài nào mở mắt ra nổi, trái tim Quý Đường Đường nhảy thót lên một cái, vịn vào thành xe đứng dậy.

Đằng sau là chiếc xe vận tải cỡ lớn kia, kỳ lạ, đâm vào người ta, tại sao tài xế không vội vàng xuống xem chú? Chẳng lẽ là muốn gây chuyện xong rồi bỏ chạy? Chiếc xe vận tải lùi lại phía sau một đoạn, bỗng nhiên lại lao về phía trước, chờ đến lúc Quý Đường Đường hiểu ra nó định làm gì thì đã muộn — thanh chắn trước của cái xe vận tải kia đã đâm vào đuôi xe Nhạc Phong, tiếng va chạm của vỏ sắt và mặt đất vang lên chói tai, xe của Nhạc Phong lại bị xô lên trước một chút, cả chiếc xe nằm vắt ngang giữa đường.

Quý Đường Đường thét lên: “Dừng xe! Dừng xe!” Giọng nói khản đặc tựa như chẳng phải của mình, không biết gã lái xe vận tải có nghe thấy hay không, gã ngồi trong buồng lái nhe răng nhìn Quý Đường Đường cười một cái, giơ tay làm một động tác hạ lưu với cô, giữa ngón tay còn kẹp một điều thuốc.

Thế này thực sự chẳng giống với phản ứng của một tài xế gây ra tai nạn, một suy nghĩ đáng sợ bỗng hình thành trong đầu: chẳng lẽ, hấn cố ý đâm? Chiếc xe vận tải lại chuyển bánh một lần nữa, sau đó lại lao về phía trước,

giống như một kẻ biến thái muốn đùa bỡn con mồi đã chộp được, Quý Đường Đường muốn đẩy xe Nhạc Phong ra, thực sự không đẩy nổi, trơ mắt nhìn chiếc xe vận tải kia sắp đâm tới lần nữa, tròng mắt đã ứ máu, chỉ hận mình không thể lật tung cái xe vận tải kia lên, dưới cơn tức giận cùng cực, cô đã làm một chuyện mà ngay đến cả bản thân mình cũng không ngờ tới, cô lao thẳng về phía chiếc xe vận tải!

Gã tài xế của chiếc xe vận tải không phản ứng kịp, theo bản năng phanh lại — Quý Đường Đường đạp lên thanh chắn trước xe, nhảy lên nắp thùng xe, vài bước đã vọt đến trước tấm cửa kính, nện một cú đấm thật mạnh lên kính chắn gió. Xương tay rạn nứt đau như xé tim xé phổi, từ khớp xương đến khuỷu tay, toàn bộ đều đã tê rần, kính chắn gió đến một vết nứt cũng không có, gã tài xế đầu tiên là theo bản năng né sang bên cạnh, sau khi nhận ra bằng sức lực của cô thì không đạp vỡ tấm kính được thì mừng rỡ đến run rẩy cả người, gã rít một hơi thuốc, phun một ngụm lên mặt của Quý Đường Đường bên ngoài cửa xe, lúc giơ tay lên, ống tay áo trượt xuống, Quý Đường Đường nhìn thấy một nửa hình xăm quen thuộc.

Cô cảm thấy chiếc xe đang chuyển động, quay đầu lại nhìn, xe của Nhạc Phong hình như đã bị đâm cho tê liệt thành một đồng sắt vụn, nước mắt của Quý Đường Đường tràn ra khỏi bờ mi, nghĩ đến việc Nhạc Phong ngày hôm nay có thể cứ thế mà chết ở đây như vậy, chết ngay trước mắt cô, cô cảm giác như cả trái tim như bị xé tan tành, trán cô gác trên cửa sổ xe, hai bàn tay tựa như muốn găm vào tấm kính, nhả ra mấy chữ qua kẽ răng: “Tao muốn giết mày!”

Gã tài xế kia vẫn còn đang cười, cười mãi, sắc mặt đột nhiên chợt biến đổi. Gã thấy một trong số hai con mắt của Quý Đường Đường, lòng trắng mắt đột nhiên toàn bộ biến thành sắc đỏ — đó không phải là tơ máu hay bị sung huyết như mắt của người bình thường, đó là đột ngột, soạt một cái, toàn bộ biến thành màu đỏ, gần như không thể phân biệt được màu sắc của con người. Gã tài xế ngỡ là mình đã nhìn nhầm rồi, gã dụi dụi mắt, lúc

đang định nhìn tiếp, ánh mắt chợt bị một thứ đằng sau lưng Quý Đường Đường thu hút — có thứ gì đó đang nhanh chóng bay tới giữa không trung, không giống như chim đêm, cũng không giống như đồ mà người đi đường ném lại, vậy đó là thứ đồ chơi gì?

* * *

Trong cơn tuyệt vọng, Quý Đường Đường nghe thấy tiếng chuông, tiếng chuông của Lộ linh. Âm thanh dồn dập, thế tới rất nhanh, giống như một tiếng cười bén nhọn, chỉ chớp mắt đã đến sau gáy giữa tiếng gió, Quý Đường Đường theo bản năng quay lại phía sau nhìn, có thứ gì đó lướt qua mặt cô, ngay sau đó va vào kính chắn gió, kèm theo đó là một tiếng vỡ vụn chói tai, vô số những đường nứt rạn nhanh chóng lan ra đến tận mép kính, sau đó cả tấm kính rạn rắc vỡ vụn, Quý Đường Đường còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, gã tài xế đã sợ hãi kêu lên: “Cái quái gì vậy! Cái quái gì thế này!”

Quý Đường Đường cũng ngẩn người, đó là chiếc chuông của cô, nắp chuông hình lá sen bám chặt trên đỉnh đầu gã tài xế, mà những thanh la bằng tiền cổ còn lại giống như những cái xúc tua mềm mại, lại giống như những hình ảnh cổ quái trong phim kinh dị, từng chiếc từng chiếc, bò lên cổ của gã tài xế, sau đó siết thật chặt, từ góc độ của Quý Đường Đường, có thể nhìn thấy rõ gương mặt của gã tài xế bắt đầu ứa máu, gân xanh nổi lên từng vệt, còn cả tiếng kêu thảm thiết của gã nữa: “Cứu với, cứu với...”

Kèm theo một tiếng động kỳ quái khó có thể hình dung, giống như tiếng xương cổ bị bẻ gãy, lại giống như tiếng ‘bạc’ khi bật tung ra, đầu của gã tài xế, cứ thế bị giật ra khỏi cổ, máu tươi từ chiếc cổ cụt ngùn phun ra, bắn lên nóc xe rồi văng tung tóe, Quý Đường Đường đỡ người ra, bị bắn đầy lên mặt, thân thể đã mất đầu còn co rút khắp nơi một cách quái dị, hai cánh tay khua mạnh trên bánh lái, xe lệch hướng, chậm rãi lạng sang lề đường, kèm theo sự rung lắc mạnh mẽ của thân xe, Quý Đường Đường cũng lăn xuống từ trên đầu xe, đầu bịch một tiếng va xuống đất, tất cả mọi

thứ trong não vỡ tan thành một khoảng trống rỗng. Nhưng cô vẫn chưa ngất, cặp mắt nhìn trân trân lên bầu trời, sau vài giây, đau đớn trên cơ thể ủa tới như đồi núi lấp bể, trong đầu chột nháy ra một suy nghĩ: Mình là ai? Mình đang ở đâu? Ngay sau đó, trí nhớ nhanh chóng tràn về, từng nhân vật đã từng quen biết, tựa như những thước phim tua nhanh thoáng hiện ra trước mắt, nhưng kỳ lạ là, mỗi người đều giống như bước ra từ những chiếc gương biến dạng, hoặc cao hoặc thấp, hoặc nghiêng ngả hoặc giãn ngang, đầu tiên là thấy Diệp Liên Thành đang gọi cô ‘Tiểu Hạ Tiểu Hạ’, lại thấy mẹ hoảng sợ hạ thấp giọng nói với cô ‘Chạy mau chạy mau’, sau đó là cha, kéo một chiếc va li du lịch nặng trĩch cười quỷ dị với cô, vừa cười vừa giải thích ‘Đi công tác vài ngày’, ngay sau đó là Miêu Miêu, đầu ngón tay gần như sắp đâm vào mặt cô, chất vấn ‘Cô là ai là ai’, tiếp đó là Nhạc Phong, cả người co quắp nằm trong chiếc xe bị đâm tan tành...

Cảnh tượng cuối cùng khiến cho toàn thân cô giật bắn, gió lạnh buốt, trong bóng tối, cái xe vận tải xiêu vẹo trên rào bảo hộ của đường quốc lộ, bánh xe một bên nhấc lên tựa như một trò cười, Quý Đường Đường chống tay định đứng dậy, xương cốt mềm nhũn chẳng còn sức lực, cũng may nơi cô ngã xuống cách xe của Nhạc Phong không xa, bò mấy bước đã tới — không biết có phải là do bị đâm tiếp hay không, cửa xe vậy mà lại bung ra, Quý Đường Đường dùng hết sức lực kéo cửa xe ra, cúi người bò từ cửa vào, ánh sáng trong xe rất tối, cô lau nước mắt, lại dùng ống tay áo chùi những vệt máu trên mặt, vươn tay vỗ lên mặt Nhạc Phong, hỏi: “Nhạc Phong, anh chết rồi sao?” Không có tiếng đáp lại, nghĩ đến việc mấy phút trước vẫn còn nói chuyện với anh, Quý Đường Đường đau đớn không thốt nên lời, cô vùi đầu xuống đầu gối ngồi trong xe khóc, khóc mãi khóc mãi, chột nghe thấy Nhạc Phong cất tiếng nói: “Thế này không đúng.” Quý Đường Đường sợ đến mức run bắn người, quên cả khóc, vụt ngẩng đầu lên, ngây ngốc hỏi một câu: “Không đúng chỗ nào?”

Nhạc Phong không mở mắt, anh miễn cưỡng cự mình, giọng nói rất

yếu ớt: “Nào có kiểu vừa mở miệng đã hỏi người ta chết hay chưa chứ?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: “Hình như là thế, bình thường đều hỏi là... anh có ổn không...” Cô nói đến đó, bỗng khóc nức lên nghẹn ngào, Nhạc Phong mở mắt nhìn cô, muốn vươn tay vỗ về cô, mới phát hiện ra cánh tay đã bị kẹt, vừa nhúc nhích là đau đến tan nát cõi lòng, đành phải khuyên nhủ cô: “Đừng khóc mà, khóc xấu lắm.”

Quý Đường Đường mắng anh: “Con em anh, còn chê tôi khóc xấu nữa!” Cô lau nước mắt một cái, hỏi anh: “Có cử động được không? Va phải chỗ nào? Anh thử nhúc nhích một cái xem.”

Nhạc Phong nhích một cái, lập tức đau đến hụt hơi, được một lúc mới trả lời cô: “Vẫn cử động được, chân bây giờ không có cảm giác nữa, tay thì bị kẹt rồi, không có gì to tát đâu, xe của anh đây dù sao cũng là chiến hạm tuần dương trên đất liền, ngay cả người mà cũng không bảo vệ được thì quá là lờm rồi.”

4500 là loại xe tiêu chuẩn phù hợp với những đội khảo sát dã ngoại ở rất nhiều quốc gia, vô cùng nổi danh về độ tin cậy, nhất là ở những nơi hoang tàn vắng vẻ như Tân Cương, Tây Tạng này, 4500 là xe thuộc về chính phủ và quân đội, dân Tạng hay gọi là xe đầu bò, Quý Đường Đường không am hiểu về xe cho lắm, nhưng nghe thấy Nhạc Phong gọi chiếc xe này là chiến hạm tuần dương trên đất liền, cũng biết là không tệ, cô thở ra một hơi: “Vậy tôi kéo anh ra nhé? Để vậy chắc anh khó chịu lắm đúng không?”

Trong lúc nói cô đã định cởi dây an toàn của Nhạc Phong ra, Nhạc Phong cuống quýt: “Đừng... đừng...” Thấy Quý Đường Đường mặt đầy vẻ mù mịt, Nhạc Phong thật muốn cốc cho cô một cái: “Cô có kinh nghiệm cấp cứu không? Dưới tình huống này cô phải để tôi ở yên đây, chứ tôi đang không sao, để cô lôi lôi kéo kéo như vậy kiểu gì cũng xảy ra chuyện.” Anh nói vậy, Quý Đường Đường cũng không dám nhúc nhích nữa, suy nghĩ một chút cũng thấy có lý: cô không biết Nhạc Phong bị đâm thế nào, nhờ đâu đâu va đập bị làm sao, lại bị cô chẳng phân rõ xanh đỏ đen trắng kéo

linh tinh một cái, nhớ vỡ mạch máu gì đó thì cô không gánh nổi trách nhiệm này.

Cô nghĩ một chút rồi hỏi anh: “Di động của anh đâu? Tôi báo cảnh sát nhé, gọi 110 và 120.” Nhạc Phong không nói gì, được một lúc mới hỏi cô: “Thằng ranh con đâm vào tôi đâu rồi? Chạy rồi à?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, Nhạc Phong nhìn ra sắc mặt của cô không được ổn: “Sao vậy?” Quý Đường Đường nhỏ giọng nói một câu: “Chết rồi.” Nhạc Phong ừ một tiếng: “Tên đó lái cái xe ghê nào vậy, QQ à? Không đúng, QQ mà có thể đâm lật xe tôi được à?”

“Xe vận tải, xe vận tải cỡ lớn.” Nhạc Phong đang định nói, Quý Đường Đường lại mấp máy môi buông một câu: “Không phải hẳn chết vì va chạm, mà là... bị chuông của tôi giết chết.” Nhạc Phong sững sốt một chút: “Chuông của cô?”

Sống mũi Quý Đường Đường cay cay, giọng nói cũng nghẹn lại: “Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa, kể từ lúc tôi đến đây, có rất nhiều chuyện đều không chịu sự khống chế của tôi... Tôi báo cảnh sát trước đã nhé Nhạc Phong, chuyện này chúng ta để sau hãy nói.”

“Trước kia không phải chỉ có xương đinh giết người thôi sao, chuông làm sao cũng có thể giết người được?” Nước mắt của Quý Đường Đường lách tách rơi xuống: “Không biết, tôi còn chẳng cầm nó, tự nó bay ra ngoài.” Nhạc Phong nhìn bộ dạng của cô, vừa đau lòng lại vừa buồn cười, suy nghĩ một chút mới hỏi cô: “Chết kinh khủng lắm à?”

Quý Đường Đường gạt đầu, cô gắng không nghĩ đến cảnh tượng khi đó, nhưng cảnh tượng ấy cứ hiển hiện, không sao xóa đi được: “Cả cái đầu bị giật xuống, máu bắn ra khắp buồng lái...” Nhạc Phong trầm mặc một lúc, một lát sau, anh thở dài: “Lại gần đây một chút.” Quý Đường Đường nhích lại gần anh, Nhạc Phong vươn cánh tay trái còn cử động được ra, vuốt vuốt mặt cô, giúp cô lau nước mắt, nói: “Cô bé, cô nghe cho kỹ nhé, có một số chuyện, cô phải làm theo lời tôi nói.”

“Đầu tiên cô chỉnh trang lại đồ đạc của cô một lượt đi, chuông của cô, ba lô của cô, trước khi cái xe đầu tiên tới, cô phải rời khỏi hiện trường. Nghe có hiểu không? Cô không thể gọi cú điện thoại báo cảnh sát này được, cô chưa từng đến nơi này, hiểu chứ?” Quý Đường Đường ngậm nước mắt gật đầu một cái, sau đó lắc đầu: “Một cô nhóc thông minh, sao vừa đến lúc quan trọng là lại ngớ ngẩn thế hả?” Nhạc Phong bất đắc dĩ: “Là tôi một mình lái xe, bị chiếc xe phía sau tông vào đuôi xe. Xe lật xong tôi liền hôn mê luôn, về phần chiếc xe đằng sau đã xảy ra chuyện gì, tài xế đã xảy ra chuyện gì, tôi không biết gì hết cả, cô hiểu chưa? Là tài xế của chiếc xe đi ngang qua sau đó báo cảnh sát, lúc anh ta đến hiện trường, tôi vẫn còn ngất, tôi bị kẹt trong xe không thể cử động, gã tài xế lái xe vận tải đã chết, chết như thế nào không biết, cô hiểu chưa? Từ đầu tới cuối, không hề có người nào là cô hết.” Quý Đường Đường đại khái nghe hiểu: “Vậy anh... ở đây, không sao chứ?”

“Tốt nhất là cô hãy cầu cho tôi bị thương nặng một chút, tôi càng bị nặng, thì mức độ hiềm nghi của tôi lại càng nhỏ, tôi cũng không thể chạy đi giết gã tài xế kia rồi lại nhét mình vào trong xe được đúng không... Hơn nữa, Đường Đường, chuyện này đối với cô chỉ có lợi mà thôi, lật xe là chuyện lớn, lát nữa cảnh sát, cứu thương đều sẽ tới đây, chắc phóng viên cũng sẽ tới, chuyện này mà lên thời sự, càng âm ỉ thì càng tốt — nhà họ Tần vốn đang hoài nghi tôi, một khi việc này vỡ lở, bọn họ sẽ biết tôi không ở cạnh cô, con đường điều tra cô theo hướng tôi cũng đứt đoạn. Tóm lại, tôi tạm thời chỉ có thể nghĩ đến thế thôi, cô đi trước đi.”

Quý Đường Đường khẽ gật đầu một cái: “Vậy... chờ anh vào viện rồi, tôi sẽ nghĩ cách đến thăm anh sau.”

Nhạc Phong thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng có chút lương tâm, tôi còn sợ cô sẽ nói, vậy non xanh còn đó nước biếc còn dài, chúng ta cứ từ biệt như vậy đi, kiếp sau nguyện kết cở ngậm vành từ từ báo đáp gì đó nữa cơ...”

Quý Đường Đường phì một tiếng bật cười: “Xem lắm tiểu thuyết kiếm hiệp quả rồi hả, nghe như kể chuyện cổ tích vậy.”

Nhạc Phong cũng cười: “Còn nữa, chuyện cái chuông, cô đừng suy nghĩ nhiều, cô hay thích đoán mò, hễ suy nghĩ nhiều là dễ dàng đi vào ngõ cụt. Chuyện này cứ để từ từ đã, sau này tôi nghĩ giúp cô. Cái chuông kia của cô, cả xương đĩnh nữa...” Nói đến xương đĩnh, Nhạc Phong chợt phản ứng kịp, xương đĩnh này chẳng phải chính là vuốt Quỷ của Tần gia trong miệng Tần Thủ Thành hay sao, nhưng dùng vuốt Quỷ để thu thập oán khí là xảy ra chuyện gì? Anh còn chưa nghĩ ra được, với tình thế hiện giờ thì lại càng khó mà nói rõ: “Cái chuông kia của cô và xương đĩnh, tạm thời đừng dùng nữa, chờ sau khi chúng ta hội họp rồi hãy bàn đến chuyện này.”

Quý Đường Đường gật đầu: “Được.” Cô nói xong, còn chưa muốn đi ngay lập tức, cứ ngồi trong xe như vậy, cho đến khi mặt đất mơ hồ rung lên — đằng xa hình như có xe đang tới, cần phải đi rồi, ánh mắt của Quý Đường Đường bỗng âm đạm, đang định đi ra ngoài, Nhạc Phong lại gọi cô: “Đường Đường.” Anh nhìn vào mắt Quý Đường Đường, nhẹ giọng nói một câu: “Cô đừng cảm lên, nhất định không được sợ, chưa đến thời điểm quyết định, đừng có sợ, nhất định đừng có sợ, tôi ở ngay đây.”

Quý Đường Đường không nói gì, cô ngẩn ra nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong có chút quẫn bách, cố gắng tránh khỏi tầm mắt của Quý Đường Đường, anh cũng không biết quỷ thần xui khiến thế nào lại nói ra một câu như vậy, có lẽ là bởi vì xảy ra chuyện cái chuông giết người, anh sợ cô lại bị kích thích, cũng bởi vì hiện tại không giúp được cô, lại phải để cô một mình trốn trốn tránh tránh, cô là một cô gái, ngoài mặt dù có tỏ ra lợi hại hơn nữa thì rốt cuộc cũng vẫn thấy sợ, anh chỉ muốn cho cô hiểu rằng, trên đời này không có gì đáng sợ...

Lần đầu tiên trong đời Nhạc Phong cảm thấy cái miệng của mình thật vụng về, anh suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói rõ: “Tôi chỉ muốn cho cô biết, tôi là hậu phương của cô, cô hiểu chưa? Hậu phương vững chắc.”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt bật cười: “Tôi biết, hậu phương của tôi kiên cường vô cùng, y như con vịt quay bị treo ngược ở đây, đâm xe xong vẫn tiếp tục kiên cường, nói với tôi bao nhiêu câu như thế, có thể thấy là da dày thì không sợ bị đâm...”

Nhạc Phong tức đến mức thiếu chút nữa ngất đi, anh nhìn Quý Đường Đường gào thét: “Con em cô, cô mới là vịt quay, cả nhà cô là vịt quay...” Câu tiếp theo còn chưa nói xong, Quý Đường Đường đã ghé lại gần, đặt một nụ hôn lên môi anh. Nụ hôn này rất mềm, rất ngắn, man mát, cảm giác rất tuyệt vời, cô không nói thêm gì nữa, nhanh chóng bước đi, lúc gần đi, đóng cửa xe lại. Đại não của Nhạc Phong ngừng vận hành trong chốc lát, đầu óc của anh giờ rất hỗn loạn, không sao nghĩ ra manh mối được, nụ hôn này đến quá đột ngột, trước đó không phải đang nói đến vịt quay sao? Nhảy cóc như vậy cũng xa quá đấy. Vậy sau này nói về vịt quay nhiều hơn đi.

* * *

Quý Đường Đường đầu tiên đi cầm lại ba lô, đằng sau chiếc ba lô đã bị rách một chỗ, chiếc chuông đúng là từ trong ba lô bay ra ngoài: rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ nhớ lúc đó mình đã tức đến sôi máu, nhưng khi đó mình chưa từng nghĩ đến chiếc chuông này mà. Xa xa đã thấy thấp thoáng ánh đèn xe, xem ra là sắp đi qua đến nơi, Quý Đường Đường đeo ba lô lên, nhanh chóng chạy đến bên cạnh cái xe vận tải đã lật nghiêng, đập chân mở cửa xe ra, trong buồng lái nồng nặc mùi máu tươi, cái xác không đầu ngã trong góc, phần cổ bị đứt còn đang sủi bọt máu, tay buông thõng bên cạnh, gần bên cánh tay chính là cái đầu bị giật xuống, chiếc chuông vẫn còn bám trên đỉnh đầu.

Một cơn buồn nôn xông lên não, Quý Đường Đường dời tầm mắt, từng chút một vươn tay ra lấy chiếc chuông, mới vừa chạm vào sợi dây của chiếc chuông, một tiếng chuông báo tin nhấn đột nhiên vang lên, không biết là cài loại nhạc quỷ quái gì, làm cho Quý Đường Đường giật mình trượt chân một cái, thiếu chút nữa ngã từ trên xe xuống, định thần nhìn lại, túi áo

trong của thi thể đang sáng lên nhấp nháy, hẳn là điện thoại di động. Trên người gã này có hình xăm Phi Thiên, mà hình xăm này chính là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cô bôn ba từ Cổ Thành đến Đôn Hoàng, cô không hề biết đám Mắt kính đã gặp trước đó một ngày cũng có hình xăm này, cô chỉ cảm thấy kỳ lạ, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ gặp kẻ nào có hình xăm Phi Thiên trên người, tại sao bọn chúng lại muốn ra tay giết hại Nhạc Phong chứ?

Cô chần chờ hai giây, run rẩy vươn tay ra, kéo khóa kéo áo khoác của người chết xuống, móc chiếc di động đó ra. Tiếng xe hình như ngày càng gần, Quý Đường Đường sợ hãi trong lòng, không kịp nhìn di động, nhanh chóng cầm lấy chiếc chuông — cũng may, chiếc chuông đã buông lỏng, nếu không muốn cô gỡ từng thanh la của chiếc chuông ra khỏi cái đầu người kia, cô thực sự sẽ phát điên mất. Cô chui ra ngoài từ phần hàng rào bảo vệ đường cao tốc bị xe tải đâm gãy, một hơi chạy thật xa, quay đầu lại nhìn lên, đã có xe đỗ lại hiện trường vụ tai nạn, cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy tiếng kêu của tài xế, cô dừng lại trong bóng tối, từ từ dời tầm mắt qua: cô chung quy vẫn có vài phần lo lắng, chỉ sợ người tới lại cùng một bọn với kẻ gây tai nạn, nếu thế Nhạc Phong sẽ gặp nguy hiểm. Thật may là không phải, đó là một chiếc xe buýt đường dài hai tầng, có thể thấy rõ ràng trên tầng hai của xe có người còn đang buồn ngủ ló đầu ra, tài xế lại đứng đó gọi điện thoại, có người biết chuyện chạy ra mở cửa xe Nhạc Phong, còn có hai người bò lên chiếc xe tải cỡ lớn kia... Quý Đường Đường thu hồi tầm mắt, cô cúi đầu nhìn di động, nhấn mở tin nhắn kia ra: “Xong việc đi thẳng đến đây, chỉ biết thằng đó tên là Thạch Gia Tín, người Quảng Tây. Những chuyện khác, gặp rồi nói sau.”

Chương 17

Quý Đường Đường đeo ba lô đi một đoạn qua ngoài hàng rào bảo vệ trên đường cao tốc, từ đường nhỏ chuyển qua đường lớn, lại đón một chiếc xe taxi đến trung tâm thành phố, ánh đèn rực rỡ vừa lên, trên đường cái người đến người đi, Quý Đường Đường đứng trên đường nhìn xung quanh một lúc, bước tới một căn nhà mặt tiền khá hẹp sát ngay cạnh đường, hộp đèn trên cửa chớp lên bốn chữ: Quán trọ Chấn Hoa.

Quầy tiếp tân đối diện với cửa, đằng sau quầy là cầu thang đi xuống dưới tầng ngầm, ở trung tâm thành phố thường xuyên có thể gặp những quán trọ nhỏ có vị trí đắt giá nhưng điều kiện lại tệ hại như vậy, nhân viên nữ trực quầy có chút lời thôi, cô người trên ghế cần hạt dưa, thấy Quý Đường Đường, ngay cả chào hỏi cũng lười phải tiếp đón, hất quai hàm, chỉ về phía bảng giá dán trên tường. Phòng đơn 60.

Tiền không phải vấn đề, Quý Đường Đường do dự một chút, hỏi: “Tôi quên mang chứng minh, có ở được không?”

Nhân viên nữ kia bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn cô một cái: “VẬY phải 100.” Cô ta nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Cô không có chứng minh, chúng tôi cũng phải gánh nguy hiểm chứ.” Quý Đường Đường thở phào nhẹ nhõm, bất cứ vấn đề nào có thể dùng tiền để giải quyết thì đều không gọi là vấn đề — cô đưa tiền trọ và tiền thế chấp, nhận chìa khóa, cầu thang vừa trơn vừa bẩn, lại có một thứ mùi hôi thối xú ối, Quý Đường Đường bịt lỗ mũi đi tới cuối, theo bảng hướng dẫn đi sang bên phải, phòng thứ ba. Trong nhà chỉ có một chiếc giường, ga giường có thể nhìn thấy những vết ố đen, sơn tường đã tróc ra gần hết, bức tường đối diện có một cái kệ ti vi bị hỏng cửa, bên trên đặt một chiếc ti vi cũ, Quý Đường Đường xem ti vi trước, muốn xem có tin tức gì về tai nạn giao thông hay không, vừa mới bấm điều khiển, màn hình đã rào rào toàn bông tuyết, Quý Đường Đường chán nản đặt điều khiển xuống, lại nghĩ, phóng viên chắc vẫn đang trên đường

lấy tin, chuyện tai nạn chắc sẽ không được thông báo nhanh như vậy.

Cô ngồi trên giường nhìn chiếc di động trên tay mình, từ sau tin nhắn kia, chẳng có bất cứ động tĩnh nào nữa, Quý Đường Đường rất do dự — cô rất muốn gửi một tin nhắn qua hỏi ‘Địa chỉ ở đâu’, lại sợ bọn chúng đã sớm giao hẹn địa điểm gặp trước, nói trắng ra như vậy trái lại sẽ khiến người khác sinh nghi, càng kỳ lạ hơn nữa là cái tên Thạch Gia Tín này đột nhiên lại xuất hiện: không phải anh ta đã đưa hai người đàn ông của Thịnh gia kia trở về Bát Vạn Đại Sơn rồi sao? Tại sao lại xuất hiện? Suy nghĩ hồi lâu vẫn không nắm được trọng điểm, nhìn thấy gương mặt tiêu tụy phản chiếu qua màn hình ti vi của chính mình, cúi đầu xuống xem, có vài lọn tóc bị máu làm cho bết lại, một cơn buồn nôn dâng lên ngực, cô móc từ trong ba lô ra chiếc chậu rửa mặt ngoài trời đã gấp lại cùng với khăn lông, đi đến căn phòng vệ sinh nhìn thấy bồn rửa mặt. Phòng vệ sinh ở chỗ này cũng rất bẩn, lát gạch men sứ cũ kỹ, trên nền toàn vết nước cáu bẩn, lại còn có một cô gái tóc vàng đang ngồi ngoài cửa gọi điện thoại, Quý Đường Đường cẩn thận vòng qua cô ta, đi tới bồn rửa mặt hứng nước, lại thả khăn lông vào trong ngâm ngâm. Cô gái kia gọi điện thoại rất lớn tiếng, giọng nói khá mất kiên nhẫn: “Tao làm sao mà biết được, không tìm được là không tìm được thôi, chó má, bà đây không có chìa khóa vào nhà, đành phải ở quán trọ đây này.”

“Mày ăn c...t mà lớn đấy à, báo cái rắm ấy, báo cảnh sát tao biết nói thế nào đây, nói là có một đứa gái bao mất tích? Tao không vào được nhà? Mày sợ công an không biết tao là gái à?” Quý Đường Đường cảm thấy rất lúng túng, cúi đầu vắt khăn lông, thật lòng không muốn nghe, hiềm nỗi không gian nhỏ khuếch âm lớn, giọng nói của cô gái kia vẫn chui vào trong lỗ tai: “Tìm cái gì mà tìm, tám phần là chạy theo đàn ông rồi, hai ngày nữa chơi chán khắc về. Bà đây không đập chết nó không được, nhà này là mình mày thuê đấy à? Đi cũng phải nói một tiếng chứ, ít nhất cũng phải để chìa khóa lại chứ? Hôm nay không tìm được thợ khóa, ngày mai bà đây sẽ tìm người

mở khóa, không, tối nay bà sẽ tìm người cạy ra!" Càng nói càng thô tục không chịu được, Quý Đường Đường vội vàng lau mặt xong rồi bỏ đi, lúc đi qua cô gái kia, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, cố ý nhìn cô ta hai cái. Quay trở về phòng, không ngờ trên di động lại có một cuộc gọi nhỡ, có cả một tin nhắn được gửi tới, còn là do cùng một người gửi: "Bao giờ đến?" Quý Đường Đường nhớ con đường có quán trọ này tên là đường Tân Môn, cô do dự một chút, gửi một tin nhắn lấp lửng ra sao cũng được: "Sắp hết pin rồi, không tiện nghe máy. Mới đến đường Tân Môn, đi từ bên nào qua thì gần?"

Đầu kia nhanh chóng trả lời: "Đường Tân Môn ở trên đường Hoàng Hà, đi đến cuối chính là quán trà, tầng ba, phòng bao 302." Quý Đường Đường thở phào nhẹ nhõm, địa chỉ cụ thể vậy mà lại bị cô giả giả dối dối lừa gạt ra được.

* * *

Cuối đường Hoàng Hà, quả nhiên là một quán trà, khung cảnh cũng khá ưu nhã, người cũng không nhiều, Quý Đường Đường đi lên phòng bao ở tầng ba, trên tầng ba cũng không có nhiều phòng bao, nhân viên phục vụ bảo nhân viên dẫn đường đưa cô lên chọn, phòng bao chia làm hai loại, sát bên phải là từng gian từng gian đơn lẻ, bên trái là kiểu chỗ ngồi lộ liễu, nhưng xung quanh cũng có rèm che chắn, Quý Đường Đường cũng như khuôn như mẫu chọn ba nhật bốn một phen, sau đó chọn vị trí ngồi đối diện với phòng 302, lại gọi một ấm trà hoa hồng. Cửa phòng 302 đang đóng, nhưng điều này không gây khó dễ được cho cô, hai tay cô bưng chén trà vui mình trong chiếc sô pha, nhìn có vẻ nhàn nhã, thực ra ánh mắt đã chạy đến cửa phòng 302. Một cánh cửa vuông vức, phía dưới có ánh sáng lộ ra, đây chính là cửa vào của cô — tầm mắt len qua khe cửa phía dưới vào trong, lúc nhìn vào trong phòng, nhịp tim đột nhiên dừng lại nửa nhịp. Thạch Gia Tín đang ở đây. Sắc mặt anh ta rất âm trầm, ngồi bên cạnh cái bàn, trong tay đang cầm một chiếc điện thoại di động, chiếc ghế bên cạnh

trời một người đàn ông, đầu lệch sang một bên, mặt sưng vù, dưới lỗ mũi có hai hàng máu. Vậy là, tin nhắn là do Thạch Gia Tín gửi? Không đúng, tin nhắn đầu tiên phải là do cái gã đang bị trời kia gửi, gã đó là đồng bọn với tên tài xế đã đâm Nhạc Phong, bởi vì trong tin nhắn gã đã nói rõ: "Chỉ biết thằng kia tên là Thạch Gia Tín, những chuyện khác, gặp rồi nói sau." Cô có thể hiểu thế này, hai tên đó, tối nay đã hẹn Thạch Gia Tín hoặc được Thạch Gia Tín hẹn gặp mặt, không ngờ cả hai đều xảy ra biến cố, một bị Thạch Gia Tín xử lý, một bị cô xử lý. Nhưng trong toàn bộ chuyện này, Thạch Gia Tín rốt cuộc đóng vai trò gì đây? Quý Đường Đường nghĩ không ra, đúng vào lúc này, Thạch Gia Tín đã chẳng còn kiên nhẫn, anh ta nâng mặt gã kia lên: "Đồng bọn của mày đâu? Tại sao còn chưa tới?"

Gã kia yếu ớt: "Không biết, di động ở chỗ anh, tôi không lừa gạt gì được đâu." Thạch Gia Tín cười lạnh một tiếng: "Hắn thực sự bắt cóc người từ đường Xương Lý?"

"Đạo trước hắn vẫn loanh quanh ở mạn đó là để theo dõi hai đứa con gái, sau đó cũng hạ thủ, nhưng trong số đó có bạn của anh không thì tôi thực sự không biết, anh phải hỏi hắn." Thạch Gia Tín nhìn chằm chằm di động, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, bất chợt liên bấm di động, giữa khoảnh khắc chớp nhoáng, Quý Đường Đường lập tức kịp phản ứng cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt, bỏ chiếc di động vào trong ấm trà, tiện tay đóng nắp lại. Thạch Gia Tín đang đi tìm cô bạn gái tên Vương Tư của anh ta ư? Anh ta không biết Vương Tư đã chết trong tay Thịnh Ảnh, lại hoài nghi kẻ này? Mà tên này vừa hay cũng đã bắt cóc hai cô gái? Nhưng không đúng, Thạch Gia Tín và Vương Tư không phải đã hẹn gặp ở trạm xe sao? Vậy đám Thịnh Ảnh hẳn là phải bắt Vương Tư từ trạm xe, vậy đường Xương Lý này là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới nghĩ lui, một suy nghĩ đột nhiên quành ra: trời ạ, mình lại còn ở đây nghĩ vẫn nghĩ vợ, phải biết rằng, Thạch Gia Tín có thể ngửi ra được mùi máu của cô! Da đầu Quý Đường Đường tê rần, mặc dù không biết với

khoảng cách này Thạch Gia Tín rốt cuộc có thể ngủ thấy được hay không, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng mạo hiểm như vậy... Cô đứng dậy định bỏ đi, gần như đồng thời vào lúc đó, cánh cửa đối diện cũng bật mở, Thạch Gia Tín lật tay đóng cửa lại, cũng không biết cái gã bên trong còn sống hay đã chết. Quý Đường Đường chậm rãi ngồi trở lại trên ghế, lúc này mà đi ra ngoài, chắc chắn sẽ chạm mặt Thạch Gia Tín — cô ôm một tia hy vọng trong lòng, mong rằng Thạch Gia Tín trong lúc phiền muộn trong lòng sẽ không phát hiện ra sự khác thường xung quanh mà bỏ đi trước. Có điều hình như không như mong muốn, bởi vì, Thạch Gia Tín bỗng nhiên bất động, ngay sau đó, anh ta từ từ nhìn về phía chỗ ngồi. Nói cho cùng vẫn là mũi chó, thiên tính đã vậy, Quý Đường Đường lại thấy bình tĩnh trở lại, cô và Thạch Gia Tín đã từng đối đầu trong một khoảng thời gian ngắn, bình tĩnh xem xét, cô cảm thấy nếu đơn đả độc đấu thì mình cũng chẳng thua thiệt. Hơn nữa, trong trường hợp công khai như thế này, tầng trên tầng dưới có bao nhiêu cặp mắt, anh ta có thể làm gì được, anh ta dám làm gì cơ chứ? Quý Đường Đường dịch dịch ấm trà về phía mình, nếu đánh nhau thật, đập vỡ ấm trà, cầm mảnh nhọn trong tay cũng có thể tính là một công cụ lấy máu người. Thạch Gia Tín bước tới, anh ta dừng lại trước cửa, bức rèm che khuất, không nhìn rõ được mặt anh ta, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng toàn thân, anh ta cứ đứng yên ở đó, Quý Đường Đường ngồi trên ghế, thẳng sống lưng, có khoảnh khắc, cô chuyển qua suy nghĩ chủ động tấn công: cô có thể nhắc cái bàn trà trước mặt lên đập anh ta... Có điều thôi đi, lựa thời cơ mà hành động, xem tư thế này của Thạch Gia Tín, không giống như muốn đánh một trận ác liệt với cô. Quả nhiên, được một lúc, Thạch Gia Tín chậm rãi giơ hai tay lên. Giống như đang đầu hàng. Anh ta nói: “Có thể nói chuyện một chút được không?”

* * *

Phải đến khoảng mười giây, Quý Đường Đường không nói gì. Sau đó cô hỏi một câu: “Giữa chúng ta, có gì để nói hay sao?” Nói xong câu này, cô

cũng bị sự bình tĩnh và giọng nói lãnh đạm của mình làm cho sợ hết hồn. Trước kia khi nhìn thấy Thạch Gia Tín, bao giờ cũng thấp thỏm trong lòng bỏ chạy trốn chết, cộng thêm chuyện gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, tinh thần của cô lúc nào cũng có thể chạm đến giao điểm sụp đổ, tâm trạng tương đối không ổn định, khóc nhiều hơn, cũng quá khích hơn, trong thâm tâm, chính cô cũng xem thường bản thân, cảm thấy mình thực yếu ớt, nhưng hiện giờ, thái độ bình tĩnh như vậy, khí thế tràn đầy như vậy, tựa như một cao thủ đàm phán, tựa như một đấu sĩ đã trải qua chiến trận. Là bởi vì cái gì? Là bởi vì câu nói kia của Nhạc Phong ư? “Nhất định đừng sợ hãi, tôi ở ngay đây.” Mắt của Quý Đường Đường hơi nóng lên, vào thời khắc không nên thất thần nhất, vậy mà cô lại ngẩn ngơ, cô bỗng muốn nhìn thấy Nhạc Phong hơn bất cứ lúc nào, anh ấy đã được người ta cứu ra khỏi xe chưa? Đã đưa đến bệnh viện chưa? Có xảy ra chuyện gì không? Trước kia cô từng đọc vài bài báo, biết những người bị thương do tai nạn giao thông mới nhìn thì có vẻ như không sao nhưng thực ra lại tổn thương rất lớn, có lúc vào đến bệnh viện đã không gắng gượng nổi, lúc đó khi nói chuyện với Nhạc Phong, không phải anh cũng bảo cô đừng lồi lõm kéo linh tinh, sợ xảy ra chuyện hay sao? Vậy giờ anh ấy... rốt cuộc là có ổn hay không? Trái tim Quý Đường Đường lập tức thất lại, cô có một cơn xúc động muốn đẩy Thạch Gia Tín ra lập tức quay lại hiện trường vụ tai nạn. Lời nói của Thạch Gia Tín kéo tâm trí cô trở lại: “Chỉ cần muốn thì có không ít chuyện để nói đâu. Hơn nữa, chẳng lẽ cô còn sợ nói chuyện với tôi hay sao? Người nên sợ là tôi mới đúng chứ, con gái của nhà họ Thịnh và nhà họ Tần, Lộ linh của Thịnh gia và Vuốt Quỷ của Tần gia, cô muốn đụng đến tôi thì cũng dễ dàng như bóp chết một con kiến thôi, chỉ nói chuyện một chút, có gì mà phải căng thẳng?” Vuốt Quỷ của Tần gia? Quý Đường Đường chưa nhận ra sự liên hệ giữa Vuốt Quỷ và xương đỉnh: cô có Vuốt Quỷ của nhà họ Tần từ bao giờ? Nhưng đứng trước mặt Thạch Gia Tín, cô không muốn có bất cứ sự sơ suất nào, không hiểu tại sao, cô chỉ muốn áp đảo Thạch Gia Tín về mặt khí thế, cô muốn anh ta biết: cô đang nắm giữ thế cục, cô biết rất nhiều rất nhiều

những chuyện mà anh ta không biết, ví dụ như, Vưu Tư đã chết. Thạch Gia Tín vẫn giữ nguyên tư thế giơ hai tay lên: “Tôi có thể vào được chưa?”

Một tấm rèm mà thôi, cũng đâu phải một bức tường, muốn vào thì đã sớm xông vào rồi, năm lần bảy lượt ướm hỏi như vậy, phép lịch sự rất chu đáo, Quý Đường Đường cũng chẳng phải là người không biết lý lẽ: “Vào ngồi đi.” Thạch Gia Tín vén rèm bước vào, lúc nhìn thấy Quý Đường Đường, anh ta sững sốt một chút, nói: “Cô rất giống Thịnh Thanh Bình.” Không ngờ lời mở đầu lại là như vậy, nghĩ đến người mẹ đã chết yếu của mình, trái tim Quý Đường Đường thoáng xót xa, cô chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh: “Ngồi đi.” Lại bấm chuông phục vụ trên bàn, gọi một ấm Phổ Nhĩ. Lúc nhân viên phục vụ châm trà, Quý Đường Đường hỏi anh ta: “Anh đã nhìn thấy ảnh của mẹ tôi phải không?”

Thạch Gia Tín gật đầu: “Con gái nhà họ Thịnh đều có ảnh được lưu lại. Treo trong phòng lớn, hồi đó vẫn còn là ảnh đen trắng, mẹ cô rất đẹp.” Anh ta chột nhìn quanh bốn phía một lượt: “Mẹ cô cũng ở đây à?” Quý Đường Đường rũ mắt xuống: “Không, bà ấy ở nhà.” Thạch Gia Tín nhìn Quý Đường Đường một cái: “Cha cô là người nhà họ Tần, mẹ cô có biết không?”

Câu hỏi này, giống như cầm một mũi khoan khoét vào trái tim một cái, xem ra, Thạch Gia Tín không hề mù mờ như cô tưởng, Quý Đường Đường vô cùng cảnh giác, cô cảm thấy cả hai dường như đều đang cẩn thận thử thăm dò mức độ hiểu biết của đối phương: “Chuyện nhà, người ngoài không nên xen vào.” Thạch Gia Tín cười cười: “Từ trước tới nay chưa bao giờ có tiền lệ Thịnh gia và Tần gia kết thân, nếu không phải chính mắt thấy vuốt Quỷ của cô giết Thịnh Ảnh, tôi cũng không dám tưởng tượng rằng Lộ linh và vuốt Quỷ lại có thể nghe theo sự sai khiến của cùng một người.” Vuốt Quỷ giết Thịnh Ảnh? Nói cách khác, xương đỉnh = vuốt Quỷ? Sắc mặt Quý Đường Đường có chút cứng đờ, bàn tay đặt dưới bàn của cô đã siết chặt lấy bắp chân, giọng nói cố gắng giữ vững bình tĩnh: “Vuốt Quỷ nhà họ Tần?”

“Tôi nghe nói, vuốt Quỷ khi giết người sẽ phi thường tàn nhẫn, cảnh tượng đó, thực sự như tiến vào địa ngục vậy, người chết dưới tay vuốt Quỷ, oán khí rất lớn, khả năng quấy phá cũng lớn, cô dùng vuốt Quỷ giết Thịnh Ảnh, cô ta không quấy rầy đến cô sao?”

Có điểm nào đó không đúng, Thạch Gia Tín dường như biết rõ tất cả như lòng bàn tay, cái chết của Thịnh Ảnh, nghe không giống như là đột nhiên xảy ra mà giống như nằm trong kế hoạch, trong dự tính. Quý Đường Đường cười cười, từ trong cặp mắt của Thạch Gia Tín, cô vậy mà lại có thể nhìn thấy vẻ mặt của chính mình có vài phần dữ tợn: “Quấy rầy chứ, tôi bắt cô ta biến ra xa một chút.” Sắc mặt Thạch Gia Tín thoáng biến đổi. Quý Đường Đường từ từ ghé sát lại gần Thạch Gia Tín, ánh mắt rất ác độc: “Cái chết của Thịnh Ảnh, sao có thể đổ hết cho vuốt Quỷ? Anh cũng có phần, phải không?” Thạch Gia Tín không đáp lời ngay, trước khi anh ta mở miệng, Quý Đường Đường lại bổ sung một câu: “Nếu anh dám nói láo với tôi, thì anh, từ cái bàn này, cút ra ngoài cho tôi.” Cô lại ngồi thẳng người lại, mở ấm trà khi này ra, lấy cái di động đã ngấm nước kia lên, cách một tiếng ném lên bàn, đón lấy ánh nhìn của Thạch Gia Tín, nửa là khiêu khích chỉ về phía gian phòng đối diện: “Không gọi được điện thoại đúng không, có rất ít loại di động có thể chống nước.” Thạch Gia Tín không nói gì, anh ta nhìn Quý Đường Đường một lúc lâu, chợt nở nụ cười, anh ta đổi tư thế ngồi, kéo kéo cổ áo, thở dài một hơi: “Nói chuyện với cô có mấy câu mà sau lưng tôi đã toát cả mồ hôi rồi. Xem ra, cô biết rất rõ về tôi, xứng hô với cô thế nào đây?”

Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng: “Thịnh Hạ.”

“A, Thịnh Hạ, chẳng trách ngồi gần cô lại toát mồ hôi.” Thạch Gia Tín tựa vào lưng ghế sa lon: “Cô lợi hại hơn tôi tưởng nhiều, vậy tôi cũng nói thẳng, tôi không có ác ý gì với cô, chuyện nhà họ Thịnh, tôi không muốn dính vào — điểm này, cô có thể nhận ra từ thái độ của tôi với Thịnh Ảnh.”

“Nếu vậy, muốn nói chuyện với tôi cũng phải có mục đích chứ.” Quý

Đường Đường vẫn ung dung thản nhiên: “Đi thẳng vào vấn đề đi, nói rõ mục đích cho tôi, nếu không, từ cái bàn này, cút ra ngoài.” Thạch Gia Tín nhúu mày một cái: “Cô thật khó gần.”

“Tôi không lôi anh ra cho vuốt Quỷ của tôi xơi tái đã là dễ gần lắm rồi.” Sắc mặt Thạch Gia Tín lại biến đổi, xem ra, sự kiêu dè của Thịnh gia và Thạch gia đối với vuốt Quỷ thực sự không phải ăn nói bừa bãi: “Muốn nhờ cô giúp một chuyện.”

“Trước khi giúp, nói rõ ràng chuyện của Thịnh Ảnh lại cho tôi, anh đóng vai trò gì trong cái chết của Thịnh Ảnh?” Thạch Gia Tín trầm mặc mấy giây, sau đó thở ra: “Lần đầu tiên tôi gặp cô, ngửi thấy trên người cô đồng thời có cả mùi vị máu của Thịnh gia và Tần gia, lại nghĩ đến mấy chục năm gần đây không có mấy người con gái nhà họ Thịnh bỏ trốn, tôi liền đoán ra được, cô có thể chính là con gái của Thịnh Thanh Bình.”

“Con gái của Thịnh Thanh Bình, nhất định là có Lộ linh, nhưng trên người cô có vuốt Quỷ của Tần gia hay không thì tôi cũng không chắc chắn. Tôi bảo Thịnh Ảnh dùng chuông Hóa thi của cô ta để cảm ứng Lộ linh, có một kiến giải cho rằng, những chiếc chuông của nhà họ Thịnh có thể cảm ứng lẫn nhau, nhưng chưa từng có chiếc chuông nào có thể cảm ứng được Lộ linh, ý kiến này có đúng hay không, nói sao bây giờ, thực ra thì chỉ kém một bước cuối cùng, ý tứ chính là, chuông Hóa thi có thể đến được nơi cách Lộ linh rất gần, nhưng chỉ cần kém một bước thôi, nó sẽ không tìm được.”

“Cho nên, chuông Hóa thi không biết Lộ linh ở đâu, Lộ linh lại biết chuông Hóa thi đã đến?” Thạch Gia Tín cũng không phủ nhận: “Xác thực mà nói thì là như thế này. Lộ linh và chuông Hóa thi đều cùng thuộc một mạch của Thịnh gia, mặc dù Lộ linh cũng bảo vệ chủ nhưng nó sẽ không có hành động nào quá giới hạn. Nhưng vuốt Quỷ thì không như vậy, vuốt Quỷ là của nhà họ Tần, vốn có bản tính công kích người nhà họ Thịnh, hướng chi, dưới sự xui khiến của tôi, chuông Hóa thi đã mang theo ác ý

cực lớn để cảm ứng." Quý Đường Đường đại khái đã hiểu: "Vậy nên mới dẫn dụ vuốt Quỷ tới, đúng không?"

"Thịnh Ảnh vừa xảy ra chuyện, tôi biết ngay trên người cô còn có vuốt Quỷ, là một người vô cùng khó giải quyết, cho nên mới vội vàng bỏ đi." Quý Đường Đường cười mỉa: "Vậy à, tôi còn tưởng là do sợ cảnh sát tra ra anh chứ?" Thạch Gia Tín có chút ngoài ý muốn: "Lúc đó cô cũng ở đấy?"

Quý Đường Đường có vài phần ác ý, nhả từng chữ: "Phải, không có chỗ nào là không ở cả." Từ trong ánh mắt của Thạch Gia Tín, cô biết mình đã thắng, cô thành công tạo cho mình vỏ bọc là một người thần bí khó lường năng lực vô biên trước mặt Thạch Gia Tín, anh ta càng kiêng dè cô, cô lại càng có thể lường gạt thám thính được nhiều tin tức hơn từ phía anh ta, đặc ý càng nhiều, đáy lòng lại khó tránh khỏi có vài phần tự giấu chưa xốt: đây cũng chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài mà thôi, vài phút trước, cô còn chật vật đến mức chạy trốn chết, co đầu rụt cổ bế tắc trong quán trọ nhỏ dưới tầng hầm, bây giờ lại ngồi ở đây đóng vai một nhân vật ác độc đứng đằng sau bức màn. Thạch Gia Tín cũng nghĩ khá thoáng: "Cũng tốt, nếu cô có khả năng như vậy, có thể thấy rõ được tất cả, vậy cô cũng phải biết tôi không hề nói dối, đối với cô, tôi đã thể hiện thành ý rất lớn rồi." Quý Đường Đường mặt không chút thay đổi: "Vậy anh có thể nói cho tôi biết, anh và Thịnh Ảnh có thể coi như cùng nhau trưởng thành, là nguyên nhân gì khiến anh phải ra tay ngoan độc như vậy?"

Lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu nói chuyện, trong đôi mắt Thạch Gia Tín thoáng qua một tia độc ác: "Có lẽ là bởi vì, cô ta đã ra tay quá độc ác với người mà cô ta tưởng là Vưu Tư." Quý Đường Đường chấn động trong lòng, cô nhớ lại tờ giấy gấp trong bao thuốc lá có chữ SOS kia, nhớ lại cô gái bị đâm cho cả người loang lổ vết máu đó: "Anh đã tráo Vưu Tư? Anh hẹn Vưu Tư gặp mặt ở trạm xe lửa, anh sắp xếp để cho một người khác đi, khiến cho Thịnh Ảnh tưởng cô ta chính là Vưu Tư, Thịnh Ảnh giết cô ta, tự cho là đã diệt trừ được hậu họa, Vưu Tư thực sự sẽ được an toàn, phải không?" Nói

đến cuối cùng, Quý Đường Đường thoáng lạnh cả sống lưng: “Dĩ nhiên, còn chưa tính là an toàn tuyệt đối được, Thịnh Ảnh chết rồi, sự an toàn của Vương Tư mới có thể được bảo đảm, đúng không?”

Cô không nhìn đến nét mặt của Thạch Gia Tín, tự mình bật cười: “Tôi đúng là được mở mang tầm mắt, những kẻ lớn lên ở Bát Vạn Đại Sơn, người của Thạch gia, người của Thịnh gia, quả nhiên đều không phải là nhân vật đơn giản, à, đúng rồi, còn cả Tần gia nữa chứ.”

So với nhà họ Thạch và nhà họ Thịnh, tâm kế của nhà họ Tần chỉ có hơn một bậc đúng không? Cô bị cuốn vào giữa ba thế lực này, với đầu óc đơn giản ngu xuẩn như heo vậy mà lại không bị chơi đùa đến chết, phải hình dung thế nào đây? Người ngốc có phúc của người ngốc chẳng. Trên gương mặt của Thạch Gia Tín không hề thấy được nửa phần áy náy hay phiền muộn, anh ta cầm ấm trà lên, rót đầy chén trà trước mặt: “Mỗi người, đều có người mà mình muốn bảo vệ, tôi làm vậy, đơn giản cũng chỉ vì muốn bảo vệ người phụ nữ của tôi mà thôi, phải hy sinh một hai người cũng là không tránh được. Đối với tôi mà nói, kẻ nào làm hại đến Vương Tư thì chính là cản trở tôi, Thịnh Ảnh cũng thế, bọn chúng... cũng thế.” Bọn chúng? Trong khoảnh khắc, Quý Đường Đường bỗng hiểu ra, cô có một loại khoái cảm như vui sướng khi kẻ khác gặp họa: “Nói cách khác, Vương Tư vẫn cứ xảy ra chuyện, đúng không?” Thạch Gia Tín nghe ra được sự khinh thường và khiêu khích trong giọng nói của cô, anh ta có chút tức giận, nhưng vẫn kìm lại: “Tôi bảo Vương Tư ở lại trong một phòng trọ ở đường Xương Lý chờ tôi... Sau đó lại mất liên lạc, tôi mới phát giác ra có điểm gì đó không ổn, thăm dò mấy lượt mới tìm được kẻ khả nghi, bên ngoài, bọn chúng đều là đám côn đồ liều mạng, nhưng sau khi ép hỏi, bối cảnh của bọn chúng còn phức tạp hơn cả tôi. Tôi không có năng lực để một mình đối đầu với loại tổ chức băng nhóm này, tôi cũng không muốn chọc đến loại người như vậy.” Quý Đường Đường cười lạnh: “Cho nên sao, để tôi đi chọc?”

“Nói vậy thì nghiêm trọng quá.” Thạch Gia Tín cười cười: “Chính mình

không muốn thì đừng bắt người khác làm, đạo lý đơn giản như vậy tôi vẫn hiểu được. Tôi chẳng qua là đột nhiên nghĩ tới, chúng ta có khả năng hợp tác. Giữa tôi với cô không thù không oán, nói ra, còn có chút quan hệ họ hàng sâu xa, thuận người thuận mình, cô giúp tôi, tôi nợ cô một ân tình, kiểu gì cũng có lúc cô cần đến tôi, có một câu nói rất hay, chỉ cần có chung lợi ích, kẻ địch quay đầu là có thể ngồi uống rượu trên cùng một cái bàn, cô xem, chúng ta hiện giờ không phải đang ngồi uống trà trên cùng một bàn hay sao? Huống chi, chúng ta còn chẳng phải kẻ thù." Quý Đường Đường không nói gì, nhưng cô thừa nhận, cô đã bị Thạch Gia Tín thuyết phục: "Hơn nữa, tôi cũng không phải thành ngốc." Thạch Gia Tín nhìn cô: "Lúc tôi nói với cô tôi muốn nói chuyện một lúc, cô để cho tôi vào, điều đó chứng tỏ, chính cô cũng muốn nói chuyện — nguyên nhân thì tôi không biết, trong lòng cô tự cân nhắc, nói cách khác, tôi đây, đối với cô mà nói, không phải là hoàn toàn vô giá trị. Còn nữa, cô xuất hiện ở đây, cầm di động của đồng bọn gã kia, có phải cô cũng từng khúc mắc gì với kẻ đó? Vậy thì quá tốt, chúng ta có cùng một kẻ thù, không phải sao?"

Chương 18

Quý Đường Đường nói: “Tôi phải suy nghĩ một chút.” Nói xong cô cũng chẳng buồn để ý đến Thạch Gia Tín, một mình một chén trà Phổ Nhĩ, nhấp từng ngụm, ánh mắt cũng phiêu đảng, dáng vẻ như đang suy ngẫm gì đó, thực ra thì cô thực sự chẳng có gì đáng để suy tính, ở một mức độ nào đó mà nói, những gì Thạch Gia Tín nói với cô cũng chính là điều cô đang hy vọng: khó khăn lắm mới gặp được một nhân vật đến từ Bát Vạn Đại Sơn, khó khăn lắm anh ta mới muốn hợp tác cùng với cô, hợp tác rất tốt, cô có thể thỉnh thoảng gạ hỏi được chút tin tức hữu dụng, so với việc một mình nghĩ đến nát óc cũng không ra thì tốt hơn nhiều đúng không. Nhưng không thể đồng ý quá dễ dàng, dễ dàng quá anh ta sẽ có thể nghi ngờ, vẫn phải làm bộ làm tịch một chút. Thạch Gia Tín nhẫn nại chờ cô suy nghĩ, anh ta cảm thấy con người Quý Đường Đường có chút khó nắm bắt, nhất là cô lại rõ như lòng bàn tay và tận mắt thấy rất nhiều chuyện về anh ta, khiến cho anh ta thực sự có chút không rét mà run, nhưng bỏ qua những chuyện này, anh ta cảm thấy hai người có đầy đủ cơ sở để hợp tác, thậm chí, anh ta ít nhiều còn có chút tán thưởng thái độ tinh táo lý trí của Quý Đường Đường, có lý trí là tốt rồi, người có lý trí sẽ biết cân nhắc được mất, ích lợi và đáng giá hay không, còn hơn những kẻ cuồng loạn vì phe phái riêng chó má không bằng mà động đao động thương âm ỉ náo loạn nhà cửa không yên. Có điều, đối với Quý Đường Đường, anh ta vẫn có lòng hiếu kỳ. Qua lời nói, cô ta hiển nhiên đã biết mình là kết quả của hai nhà Tần Thịnh — thái độ của nhà họ Tần đối với cô ta rốt cuộc là như thế nào? Cô ta chính là ứng viên tốt nhất để luyện chuông Quỷ, vậy mà nhà họ Tần có thể nhịn được không hạ thủ, lại còn để cô ta sử dụng vuốt Quỷ? Từ lúc mới gặp cho đến giờ, hình như cô ta vẫn đi một mình, Thịnh Thanh Bình sao lại để cô ta một mình đi loạn khắp nơi chứ? Anh chưa từng thấy cô ta dùng Lộ linh bao giờ, lại chính mắt nhìn thấy Thịnh Ảnh chết dưới vuốt Quỷ, như

vậy chẳng phải đã nói rõ, cô ta nghiêng về phía Tần gia hơn một chút, đang làm việc cho Tần gia?

Nếu không phải vì Vương Tư, có thể anh sẽ phải đối đầu với Thịnh Hạ này, nhưng một khi Vương Tư gặp chuyện không may... Thịnh gia Tần gia gì đó, lúc hai nhà gây thù kết oán, Thạch Gia Tín anh còn chẳng biết đang ở chỗ nào, tại sao phải lãng phí cả cuộc đời vì một mối thù xa tít tắp? Nghĩ đến Vương Tư, trong lòng Thạch Gia Tín có chút phiền não, ngẩng đầu lên nhìn Quý Đường Đường, cô ta vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên đó, cũng không biết xuất phát từ tâm lý như thế nào, Thạch Gia Tín đột nhiên thốt lên một câu: "Cô có từng nghĩ đến chuyện quay về Bát Vạn Đại Sơn không?" Trái tim Quý Đường Đường chấn động một cái, cô quay đầu nhìn Thạch Gia Tín: "Tôi có thể về được sao?" Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút, có chút không chắc chắn: "Chắc không sao đâu... Dù sao người giết người năm đó là mẹ cô, cũng không phải cô, tôi nghĩ..." Quý Đường Đường sững sốt một chút: "Mẹ tôi từng giết người?"

Thạch Gia Tín có chút kinh ngạc: "Cô không biết?"

Sự yên lặng ngắn ngủn bao trùm, Thạch Gia Tín ý thức được mình đã nói ra điều không nên nói, có chút lúng túng: "Ngại quá, tôi không biết là cô không biết chuyện này, tôi lảm mồm rồi."

Trái tim của Quý Đường Đường đập mạnh, nhưng vẫn nói cho đến cùng: "Chuyện này cũng không có gì lạ cả, có người mẹ nào lại gọi con gái tới nói cho con mình biết mình từng giết người chứ đúng không. Có điều, mẹ tôi từng dặn tôi, bảo tôi không được quay lại Bát Vạn Đại Sơn nữa, tôi vẫn không rõ là vì nguyên nhân gì, giờ nghe anh nói vậy, có thể là do liên quan đến chuyện này. Rốt cuộc là tình huống gì, anh kể tôi nghe một chút đi." Thạch Gia Tín thở hắt ra một hơi, anh còn sợ Quý Đường Đường kiêng kỵ chuyện này, không ngờ cô ta cũng rất thoáng, kể cho cô ta một chút cũng tốt, dễ kéo gần khoảng cách của hai người hơn: "Năm đó... à, khi đó, con gái nhà họ Thịnh đều ở trong động đá vôi, bên ngoài động đá là trại của Thạch

gia, mẹ cô quyết định bỏ trốn... quyết định đi cùng cha cô, sau đó nghe nói, bà ấy trốn vào nửa đêm, cửa vào động đá vôi là do một bà vú già nhà họ Thịnh canh chừng, tôi nghĩ lúc ấy mẹ cô chắc đã làm kinh động đến bà vú già đó, trong lúc tranh chấp, có thể nhỡ tay mới..." Quý Đường Đường ngắt lời anh ta: "Bà vú già đó chết thế nào?"

"Bị đập vào gáy... chết."

Quý Đường Đường ồ một tiếng, sau một lúc lâu, cô bỗng cảm thấy nực cười mà tức giận: "Mẹ nó, vậy mà còn bảo là nhỡ tay sao?"

Thạch Gia Tín bị câu chửi tục đột nhiên bật ra của cô làm cho sợ hết hồn, chuyện này dĩ nhiên không phải nhỡ tay, anh ta nói 'nhỡ tay' đơn giản là để ý đến mặt mũi của Quý Đường Đường nên mới nói nhẹ cho Thịnh Thanh Bình mà thôi — trên thực tế, qua bao nhiêu năm như vậy mà những người biết nội tình lúc nhắc đến chuyện này vẫn còn giận dữ chưa nguôi, đây cũng có thể là nguyên nhân Thịnh Thanh Bình không thể quay trở lại: có một số những người con gái nhà họ Thịnh bỏ trốn, không chịu nổi áp lực bên ngoài vẫn quay trở về, Thịnh gia đều rộng lượng thu nhận lại lần nữa, nhưng đối với Thịnh Thanh Bình, quay lại chắc cũng không thoát khỏi sự trừng trị của gia pháp, nhưng nếu nhà họ Thịnh vẫn khẳng định mẹ nọ con trả... Quý Đường Đường cũng nghĩ đến đoạn này: "Nếu tôi trở về, cũng chỉ làm người chết thay thôi phải không?"

Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút: "Tôi tin người nhà họ Thịnh vẫn biết đạo lý, cô và mẹ cô dù sao cũng là hai người, bà ấy làm chuyện sai trái, không thể đổ lên đầu cô được. Nhưng trên tay cô lại có thêm chuyện của Thịnh Ảnh này..." Anh ta hắng giọng một cái: "Dĩ nhiên tôi cũng khó thoát khỏi tội đó... có điều thù mới hận cũ, chung quy vẫn... không về thì tốt hơn." Quý Đường Đường không nói gì, cô ngửa đầu uống cạn chén trà, lại nhắc ấm trà lên rót đầy, ực ực uống một hơi cạn sạch, còn chưa đến chén thứ ba, ấm trà đã sắp thấy đáy, dốc thế nào cũng không ra được, Quý Đường Đường vô cùng bức bối, nhắc ấm trà lên, đập xuống đất. Đập xong,

mặt đất đầy những mảnh sứ nhỏ và lá trà ứt, Quý Đường Đường lại bình tĩnh lại, cô nói với Thạch Gia Tín: "Anh thanh toán đi, đèn ấm trà nữa, tối mai, giờ này, vẫn gặp ở đây." Nói xong quay người bỏ đi, Thạch Gia Tín ngồi yên lặng, cho đến khi cô sắp ra đến cửa mới hỏi một câu: "Cho nên, đề nghị của tôi, cô vẫn đồng ý phải không?"

Thân hình của Quý Đường Đường cứng lại một chút, nhưng cô không để ý đến anh ta, chỉ vén rèm lên thật mạnh, dùng sức quá nên giật hẳn một sợi xuống, hạt châu rớt xuống đất rào rào, có mấy viên còn bắn lên. Thạch Gia Tín cười cười, trong lòng nói: tôi coi như cô đã đồng ý.

* * *

Quý Đường Đường suốt dọc đường đều đi thật nhanh, trong lòng nén một bụng tức, lúc qua đường thiếu chút nữa bị xe đâm phải, cũng không biết về quán trọ được bằng cách nào, càng nhìn càng thấy căn phòng nhỏ vài mét vuông này chật chội, tay chạm đến chiếc điều khiển ti vi, bấm nút mở, màn hình ti vi vẫn toàn bông tuyết, cô rút cục cũng tìm được đối tượng phát tiết, vọt đến trước mặt ti vi vỗ một cái: "Con mẹ nó, mày cũng đáng khinh!" Một cái vỗ này lại vỗ ra kỳ tích, màn ảnh ti vi nhảy lên hai cái, bình thường lại. Quý Đường Đường sợ hết hồn, đi ra phía sau nhìn chỗ dây cắm mới phát hiện ra lúc nãy chắc là có chỗ giắc cắm nào lỏng, bị cô vỗ cho một cái như vậy lại về vị trí cũ. Căn phòng khép kín có tiếng ồn ào của ti vi dường như cũng trở nên có chút sức sống, Quý Đường Đường ngẩn ra ngồi trên giường bắt đầu chuyển kênh, tổng cộng có bảy kênh, chuyển hết lại quay lại từ đầu, nhìn hình ảnh cứ thay đổi qua từng kênh giống như đang chơi một trò chơi không cần dùng đến đầu óc, có lẽ là có chuyện Tần Thủ Thành làm nhạc đệm, đối với chuyện Thịnh Thanh Bình cũng từng giết người, trái lại không khó để đón nhận đến thế, nhưng cõi lòng lại lạnh lẽo, cảm thấy cuộc đời này như muốn đùa giỡn với cô vậy, Quý Đường Đường so sánh với Thịnh Hạ, tất cả mọi thứ đều thay đổi, ít nhất cũng phải giữ lại một hai điều chân thực chứ, không ngờ ai cũng có một mặt khác để

che giấu, ai cũng có bí mật. Đang suy nghĩ, bỗng phản ứng lại, vội vàng bấm lại kênh vừa mới nhảy qua, quả nhiên là kênh tin tức buổi đêm, trên màn hình là hiện trường tin tức, con đường cao tốc đèn đỏ chớp tắt, một chiếc xe buýt lớn, chủ xe đang nhận phỏng vấn, nói một tràng bằng giọng địa phương, diễn tả rất khoa trương: “Thấy ngay một chiếc xe đang bị lật ở đó, chính là ở đó, đến gần nhìn mới thấy còn một chiếc nữa, làm tôi sợ...” Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên thon thót, không biết mình có bỏ qua đoạn mẩu chốt nào không, nhìn cảnh tượng trên màn hình, đèn xe cảnh sát chớp lên, có những bóng người mặc áo dài trắng vội vã bước qua, lời thuyết minh tin tức bắt đầu vang lên: “Đây là vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng đầu tiên xảy ra trong năm nay, nguyên nhân tai nạn và các phương diện có liên quan vẫn còn đang được điều tra, người bị thương đã được đưa đến bệnh viện quan sát...” Người bị thương kia hẳn là chỉ Nhạc Phong rồi, dù sao ‘Người bị thương’ trên chiếc xe còn lại cũng không cần thiết phải đưa đến bệnh viện quan sát, Quý Đường Đường còn chú ý từ đầu đến cuối, tin tức không hề nhắc đến một chữ nào với hung án xảy ra trên chiếc xe còn lại, ngẫm hẳn là vẫn còn đang Tết nhất, không muốn tiết lộ quá nhiều cho dân chúng, gây ra khủng hoảng không cần thiết. Quý Đường Đường vội vàng lấy giấy bút ra từ trong túi xách, nhớ kỹ số điện thoại đường dây nóng của bản tin đêm, quyết định ngày mai tìm một bốt điện thoại công cộng, nói mình là bạn của người bị thương, hỏi thăm xem là đưa đến bệnh viện nào, đêm nay tin là ‘đơn vị có liên quan’ nhất định còn đang bận rộn thành một đồng, đến lại thành hồng chuyện. Khó khăn lắm mới bận bịu xong, đã gần sáng đến nơi, Quý Đường Đường trải túi ngủ lên giường, chui vào nằm xuống, xương cốt rớt cuộc cũng giãn ra, không sao ngủ nổi — có câu ‘Lòng ngủ trước, người ngủ sau’, lòng đang loạn như ma, không sao chớp mắt nổi, lăn qua lộn lại mấy lần, cuối cùng mò mẫm trong bóng đêm lấy chuông gió và vuốt Quỷ ra từ trong túi xách. Nhạc Phong đã từng dặn cô không được suy nghĩ linh tinh, nhưng làm sao có thể đây? Thì ra, đây chính là vuốt Quỷ của Tần gia. Thịnh gia hóa giải oán

khí, sao lại dùng vuốt Quỷ của Tần gia? Là Thịnh Thanh Bình gạt cô, hay là, bức thư mà mẹ để lại cho cô... đã bị chỉnh sửa rồi? Lại nghĩ đến chuyện mình vẫn nằm dưới sự giám thị của Tần gia — như vậy, việc dùng vuốt Quỷ giết người, rất có thể là sự sắp đặt trước của người nhà họ Tần, việc cô đang làm, căn bản không phải là đang hóa giải oán khí, mà là việc mà người nhà họ Tần muốn cô làm.

Mục đích của người nhà họ Tần là gì đây? Kỳ lạ là, đã đến mức độ này mà cô lại chẳng hề nổi giận, cũng không khổ sở, trái lại, một luồng quyết tâm đang phá nát tình cảnh thê lương: còn thế nào được nữa, ngu thì cũng ngu rồi, chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra, đáng giết, không nên giết, cô đều đã giết, bị kẻ khác xỏ mũi dắt đi, cũng đã đi đến tận bước đường này, trong bóng tối, Quý Đường Đường nhìn chằm chằm cửa phòng mà ngăn người: nếu có cảnh sát phá cửa mà vào thì tốt quá, bắt hết lại cho xong, tóm cả ổ luôn, Tần gia, Thịnh gia, Thạch gia, còn cả chính cô nữa, xử tử hình hết, xoẹt xoẹt xoẹt một băng đạn lướt qua, thế giới sẽ yên bình. Cứ suy nghĩ lung tung như vậy, lật qua lật lại, đã ba giờ sáng, rốt cuộc không chịu nổi, hai ba cái đã bò ra ngoài từ trong túi ngủ, mặc quần áo tử tế quần khăn quàng cổ cầm di động ra khỏi cửa, mặc xác nó, cô muốn đi tìm Nhạc Phong.

* * *

Tìm được bộ điện thoại công cộng gọi điện trước, đầu dây bên kia rất nhiệt tình, nói là đã đưa đến một bệnh viện trong thành phố, phòng bệnh cụ thể không rõ, Quý Đường Đường tự nhủ không thành vấn đề, cùng lắm thì hỏi thăm từng phòng một. Vấn đề thực sự là chuyện cô không dự đoán trước được, không có xe taxi. Ở đây không phải thành phố không ngủ như Thượng Hải Bắc Kinh, buổi đêm rất ít xe taxi, quá nửa đêm thì gần như không có, Quý Đường Đường lạnh cóng bước trên đường cái nửa ngày trời cũng không thấy cái xe nào, bất đắc dĩ hạ quyết tâm, quyết định đi bộ thẳng tới, cũng may là sát đường có một cơ quan vẫn còn người gác cổng

trực đêm, cô hỏi thăm phương hướng đại khái xong rồi co đầu rút cổ xuất phát, coi như rèn luyện thân thể. Chán nản đi được mấy cây số xong mới phát giác ra không ổn, hình như cô rẽ sai hướng, bước vào một con phố nhỏ tồi tàn, bên trong con phố còn có một con hẻm nhỏ kéo dài vào trong, hơi giống những con hẻm kiểu xưa ở Thượng Hải, Quý Đường Đường cầm đèn pin soi loạn trên con phố một lượt, đang định trở ra bằng đường cũ, bỗng giật mình, bước lên phía trước một đoạn, chiếu đèn pin lên tấm bảng ở lối vào. Đường Xương Lý. Đây chẳng phải chính là con đường mà Thạch Gia Tín nhắc tới sao?

Quý Đường Đường cắn môi, ngó vào trong con hẻm nhỏ, đang do dự nếu không phải thì có nên đi vào trong một chút không, bên trong bỗng vọng đến tiếng bước chân và tiếng người, lúc đến gần, nghe thấy giọng nói của một cô gái: "Làm phiền bác quá, bác xem đã trễ thế này rồi thật là ngại quá..." Người kia cũng rất tức giận: "Biết phiền mà nửa đêm nửa hôm còn đến tìm! Không mở cửa cô lại còn không thêm đi! Có ai như vậy..." Cô gái kia lập tức bốc hỏa: "Này này, mở khóa vốn đã là công việc của ông rồi, hơn nữa, bà đây chẳng phải đã trả thêm tiền cho ông rồi hay sao, có tiền còn không bật được miệng ông hả!" Giọng nói này nghe quen tai, giọng điệu cũng không lạ, lúc người đến gần, Quý Đường Đường dịch sang bên cạnh nhường đường, ngược mắt lên nhìn, cô gái này đầu tóc vàng chóa, chính là cô gái mà cô đã gặp trong phòng vệ sinh của quán trọ. Nửa đêm đầu ngõ lại có người lảng vảng, bản thân cũng rất gây chú ý, cô gái kia nhìn Quý Đường Đường một cái, có điều không nhận ra cô, liếc mắt một cái rồi bước qua. Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, tiếp tục đi sâu vào trong ngõ, đêm hôm khuya khoắt, các nhà khác đều đã tắt đèn, chỉ có một nhà còn sáng, Quý Đường Đường đoán đây chính là chỗ ở của cô gái kia, cô bước tới cửa sổ, áp vào tấm kính nhìn vào bên trong một chút, bàn ghế tử, hình như chẳng có gì đặc biệt, đang nhìn, sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân, cô gái đó đã tiễn người xong quay trở về, thấy Quý Đường Đường

đứng ở cửa hết nhìn Đông lại nhìn Tây, cô ta rất cảnh giác: “Cô làm gì thế, định ăn trộm à?!”

Quý Đường Đường nhìn nhìn cô ta, lại nhìn căn phòng kia, không biết tại sao, cô có một trực giác mãnh liệt: cô cảm thấy căn phòng này, nhất định chính là căn phòng mà Vương Tư đã từng ở theo lời Thạch Gia Tín nói! Cô gái kia thấy cô không trả lời, trong lòng càng dấy lên nghi ngờ, có điều lại cảm thấy cô không giống một kẻ có thể gây nguy hiểm, định quay lưng về phía cô mở cửa, cửa vừa mới hé ra một khe hẹp đã vội vàng chui vào, đang xoay tay định đóng cửa lại, chợt rầm một tiếng, Quý Đường Đường đã đập một tay lên cửa. Cô gái kia nóng nảy: “Cô làm gì thế, ăn cướp à, có tin một cái tát của bà đây có thể đập chết cô không?!” Quý Đường Đường cười hì hì: “Căn nhà này của cô, không phải chỉ có một mình cô ở đúng không, còn phòng nữa phải không?”

“Liên quan gì đến cô chứ, có tám cái phòng cũng không phải chuyện của cô.” Quý Đường Đường không hề tức giận, cô rút từ trong túi tiền ra một tờ một trăm: “Chúng ta từng gặp qua ở quán trọ nhỏ kia, tôi cũng ở đấy, chỗ đó bẩn lắm, không thể ở được, cho tôi ở nhờ một đêm được không?” Cô gái kia sửng sốt một chút, liếc nhìn tờ tiền màu đỏ, giọng thoáng dịu đi, nhưng vẫn chưa có vẻ thấy tiền là sáng mắt: “Cô có tiền cơ mà, đi tìm quán trọ mà ở, chỗ tôi cũng đâu phải quán trọ. Hơn nữa hai tiếng nữa là sáng rồi, cô đang đùa gì thế?”

Quý Đường Đường lại rút thêm một tờ nữa ra: “Hai trăm, ở một đêm, được hay không cô nói một tiếng đi. Tôi cũng đâu có ở phòng của cô, hơn nữa, trong nhà cô cũng đâu có đồ gì đáng tiền, tôi có thể khiêng cái bàn nhà cô chạy đi được chắc? Hai tiếng, cô kiếm được hai trăm, có lãi hay không? Nếu cô không yên tâm thì đêm nay cô đừng ngủ nữa, trời sáng là tôi đi ngay, thế nào?”

Cô gái kia do dự một chút, cuối cùng vẫn mở cửa ra, tiện tay giật lấy hai tờ tiền, giơ lên trước cái đèn trong nhà soi soi, Quý Đường Đường hỏi xưng

hồ thế nào, cô ta đáp một câu: “Đại Mỹ.” Kiểm chứng xong, cô ta dẫn Quý Đường Đường sang một gian phòng khác, thực ra cũng chỉ là một căn phòng ngăn ra mà thôi, không gian rất nhỏ, một chiếc giường, một cái bàn trang điểm, còn có một chiếc tủ treo quần áo bằng vải không có khóa kéo, vừa vào đến nhà, Quý Đường Đường đã run cầm cập, cô hỏi Đại Mỹ: “Cô có thấy cái phòng này rất lạnh không?”

Đại Mỹ trả lời băng quơ: “Mùa đông đương nhiên phải lạnh rồi, cô là người miền Nam đúng không, không biết chỗ chúng tôi lạnh à, tôi nói cô hay, không có máy sưởi đâu, điều hòa cũng không luôn, tự cô đòi ở đấy nhé.”

Nói xong lắc mông quay người bỏ đi, Quý Đường Đường nhìn bóng lưng cô ta đong đưa qua chiếc gương trang điểm, đột nhiên thấy buồn cười, nói kiểu gì thì cô cũng kiếm được tiền, lại còn mặt nặng mày nhẹ cho người ta xem, có đáng không? Cô ngồi xuống giường, tiện tay cầm lấy chiếc khung ảnh ở đầu giường lên nhìn, cô gái trong ảnh cô đã từng thấy, chính là người đã chết dưới tay Thịnh Ảnh — trong ảnh chụp, cô ta để tóc xoăn, môi đỏ chót, bóng mắt màu vàng, vẻ phong trần lộ rõ, nhớ đến cảnh nhìn nhau lúc đó, cô ta lại tẩy hết phấn son mặt mộc không trang điểm, đó cũng là do Thạch Gia Tín căn dặn ư? Để khiến cho hình tượng của cô ta giống Vương Tư hơn? Đại Mỹ làm gái, cô gái đó chắc cũng cùng một nghề, Thạch Gia Tín chọn cô ta hẳn cũng đã tìm hiểu kỹ càng: dù sao bọn họ cũng dễ bị tiền mua chuộc để làm một số chuyện, hơn nữa, dù có mất tích thật cũng sẽ chẳng có ai nghĩ đến chuyện báo cảnh sát đi tìm đúng không? Lúc Đại Mỹ gọi điện thoại chẳng phải đã nói rồi sao: “Báo cảnh sát cái rắm ấy, báo cảnh sát tao biết nói thế nào đây, nói là có một đứa gái bao mất tích? Mà sợ công an không biết tao là gái à?” Đến cả người ở chung còn chẳng muốn đi tìm thì còn ai sẽ ra mặt chứ? Khách làng chơi? Quý Đường Đường cười khổ, cô kéo ngăn kéo của bàn trang điểm ra, bên trong vứt linh tinh rất nhiều thứ, son môi, băng vệ sinh, hộp phấn, tất chân, lược dao, lô cuốn tóc,

còn có một gói bánh bích quy mới ăn được một nửa, có thể thấy cũng là một người sinh hoạt bữa bãi, đang định đóng ngăn kéo lại, bỗng dừng một chút, sau đó thò tay vào, lấy ra hai thứ từ góc ngăn kéo. Diêm và nến sáp ong. Trong đầu Quý Đường Đường đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ, cô ngẩng đầu lên, nhìn bản thân trong tấm gương trang điểm. Biện pháp này, cô đã từng thử qua lúc ở Cổ Thành, lúc đó còn chưa thành công, trái lại còn bị chị Nhạn Tử nhập vào người, khiến cho náo loạn một trận, nhưng bây giờ đã khác rồi, khi đó cô vẫn còn tay mơ, cũng chưa có khả năng gì cả, nhưng bây giờ, thời cơ hãn đã chín muồi rồi chứ. Quý Đường Đường do dự một lúc, bước ra cửa, đóng cửa lại, tiện tay tắt đèn đi, Đại Mỹ đang ngồi trong phòng khách sơn móng chân, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn qua bên này một cái rồi lẩm bẩm: “Lại bày trò gì thế không biết.” Quý Đường Đường ngồi trước bàn trang điểm, quẹt diêm đốt nến, ánh lửa nhảy nhót, gương mặt cô trong gương lúc sáng lúc tối, cô dùng lưỡi dao cạo thận rạch giữa lòng bàn tay của mình một đường, mặc dù động tác rất nhẹ nhưng vẫn đau đến huyệt hơi, chờ đến khi lòng bàn tay ứa máu, cô lấy bàn tay áp lên mặt kính, lấy ánh nến trong gương làm trung tâm, vẽ ra một vòng tròn. Không có bất cứ công cụ trợ giúp nào nhưng tựa hồ như có thứ gì đó dẫn dắt, vòng tròn này vô cùng hoàn chỉnh, Quý Đường Đường đã có chút chắc chắn trong lòng, cô nhìn ánh nến trong gương, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi biết cô ở đây, căn phòng này lạnh khác thường, mẹ tôi bảo, khi con cảm thấy xung quanh đột nhiên lạnh một cách dị thường thì đó là do có hồn ma đang bốc lên.” Một sự im lặng chết chóc, ánh nến bỗng nhiên dập dờn nhảy loạn, giống như ngay lập tức sẽ tắt ngúm, trong mặt kính mờ mờ, dần dần hiện lên gương mặt của một người, nhưng trước sau vẫn không khôi phục thành diện mạo hoàn chỉnh — đó là một cô gái bị chuông Hóa thi làm cho tan mất một nửa, nửa kia của thân thể, máu lẫn với da thịt, tựa như đang hòa tan.

Chương 19

Cho dù đã từng chứng kiến cảnh tượng tanh máu khi vượt Quỷ giết người, Quý Đường Đường vẫn cảm thấy buồn nôn và khó chịu vô cùng, cô cố gắng không nhìn thẳng vào con người đã bị hủy hoại trong gương, da đầu tê bại: có điều so với lần ở Cổ Thành, lần này coi như đã tốt hơn rất nhiều, lần trước Thẩm Gia Nhận vừa mới xuất hiện cô đã mất đi ý thức, hoàn toàn bị nhập vào người, lần này, chí ít cũng đã tiến bộ. Nhưng phải làm sao để giao tiếp với thứ gọi là ‘ma’ này đây? Nói với cô ta, cô ta có thể nghe được không? Hình như ma không thể trực tiếp giao tiếp với người, kinh nghiệm từ Thịnh gia để lại cũng đã nói, người của âm phủ chỉ có thể dùng mình khí để va chạm làm chuông kêu lên, lệ thuộc vào những con gái nhà họ Thịnh có thể nghe hiểu tiếng chuông truyền lại tin tức — điều này không phải là giả, bởi vì qua mấy lần kinh nghiệm gần đây, Lăng Hiểu Uyển cũng thế, Trần Vĩ cũng vậy, Trần Lai Phương cũng tương tự, còn cả cô gái từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy mặt ở thành phố ma quỷ Yar Dan nữa, cô có thể thấy hành động hoặc vẻ mặt của đối phương, nhưng chưa bao giờ nghe thấy họ mở miệng nói chuyện. Huống chi, lần này, cô căn bản đến cả Lộ Linh cũng không mang. Nhưng cô vẫn muốn thử một lần — sau khi bình ổn lại sự sợ hãi trong lòng, Quý Đường Đường lấy hết dũng khí nhìn vào gương, nhẹ giọng hỏi một câu: “Cô có chuyện gì, muốn dẫn dò lại với tôi không?” Cô gái trong gương chậm rãi ngẩng đầu, một gương mặt gần như đã bị hủy hoại, hai con ngươi lại vẫn sáng ngời, cô ta nhìn Quý Đường Đường chầm chầm, sau đó từ từ... duỗi tay ra. Biết rõ đó là gương, tay không thể vươn ra ngoài được, nhưng tư thế tựa như Sadako kia vẫn làm cho Quý Đường Đường sợ đến mức lùi lại phía sau, đầu ngón tay của cô gái kia đã bị tróc hết, chỉ còn lại ngón tay trụ lúi, cô ta cố gắng vươn về phía trước, trong đôi mắt có nước mắt chảy ra. Quý Đường Đường ngây ngẩn cả người, lúc đối diện, gương mặt cô ta dường như cũng không

đáng sợ đến vậy — trong khoảnh khắc, Quý Đường Đường chợt nhận ra hàm nghĩa của tư thế này: nó tương tự như vẫy tay, mời gọi, cô gái này hình như đang định kéo cô đi đâu đó. Quý Đường Đường nuốt nước miếng, bị ma quỷ mời gọi kiểu này, cô rốt cuộc cũng chưa có gan, hơn nữa, chuyện có thể giao tiếp được với đối phương này khiến cô đột nhiên thấy sợ, cô nhìn cô gái kia một cái, có một dự cảm chẳng lành, dự cảm kia khiến cô quyết định thật nhanh, thối một hơi về phía ngọn nến đang bập bùng sắp tắt. Nhưng biến cố xảy ra còn nhanh hơn, cô gần như không kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra, hai bàn tay chỉ còn trơ lại ngón trong nháy mắt đã xuyên qua mặt kính, tầm mắt Quý Đường Đường bỗng tối sầm, trời đất xoay chuyển, cả người đã bị một nguồn sức lực mạnh mẽ kéo vào. Sau khi tiến vào liên hoang mang, lại là một con hẻm nhỏ dài tít tắp, con đường ngô lát đá phiến, trên đất loang loang những vệt sáng đen thẫm, cô gái kia đã đứng dậy, tay chân nguyên vẹn, mặc một chiếc áo lông màu đỏ, váy da màu đen, xỏ giày cao gót đi về phía sâu trong con hẻm, gót giày nện lên nền đá phiến, phát ra những tiếng cộp cộp cộp. Quý Đường Đường một lúc lâu mới phản ứng được, cô vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn một cái đã sợ đến mức hồn phi phách tán, sau lưng dường như là một mặt kính, có thể thấy bên kia mặt kính là một gian phòng hẹp, có một chiếc tủ vải treo quần áo không có khóa và một cái giường đơn giản, cửa đang đóng, trên mặt kính là ánh sáng chập chờn của cây nến, sáp nến không ngừng chảy xuống, mà chính cô lại đang nằm ở trên bàn, giống như đã ngủ thiếp đi, một cánh tay đang gác bên cạnh cây nến. Lỗi tai Quý Đường Đường ong ong, cô bỗng nảy ra hai suy nghĩ. Đầu tiên là, tay của cô để gần nến như vậy, nhờ đâu nến cháy hết, cháy vào áo của cô thì làm sao giờ? Nhờ đâu thiêu cháy cô, vậy chẳng phải cô sẽ chết sao? Thứ hai là, nếu như cây nến đó mà tắt thì làm sao bây giờ? Lúc đó quyết định thối tắt nến cũng chẳng phải là vì nhất thời nôn nóng, mà là vì mẹ đã từng tiết lộ qua trong thư, với biện pháp gọi quỷ này, khi thắp sáng cây nến thì cũng giống như thắp sáng con đường thông đến thế giới bên kia, mà một khi nến tắt, thế giới

kia cũng sẽ như ánh nến, biến mất trong nháy mắt. Dĩ nhiên, điều đáng sợ nhất không phải là nến bị tắt, mà là cháy hết. Nến bị tắt còn có thể châm lại, nhưng nến mà cháy hết... Quý Đường Đường cuống quýt, cô liều mạng vỗ lên mặt kính trong suốt trước mặt, dùng sức rất mạnh, mặt kính vậy mà lại tựa như mặt nước dựng thẳng, những vết rạn lan tỏa ra bốn phía, nhưng, không hề nứt ra. Trong đầu Quý Đường Đường thoáng qua một suy nghĩ: toi rồi. Người sống thì không thể tiến vào thế giới của người chết được, cô thế này thì tính là gì? Hồn rời khỏi xác? Nhưng thân thể của cô còn đang ở bên kia, nếu như không thể quay về, thân xác chẳng phải sẽ vĩnh viễn ngủ say như vậy? Người trong thế giới hiện thực sẽ nhìn cô thế nào? Sáng ngày mai Đại Mỹ nhất định sẽ vào giục cô đi, đến lúc đó gọi cô không tỉnh, cô ta sẽ báo cảnh sát chứ? Cảnh sát sẽ làm gì với thân xác của cô đây? Đưa đến bệnh viện ư? Lâu dài vẫn không cứu tỉnh được thì làm sao giờ? Còn nữa, nhớ đâu để người nhà họ Tần tìm thấy thân thể của cô thì sao?

Nhạc Phong vĩnh viễn sẽ không biết cô đang ở căn phòng nhỏ hẹp tại cái nơi góc ngách vắng vẻ này đúng không, đang yên đang lành, sao phải chạy lung tung chứ, sao lại tự cho là đúng mà đi gọi ma gọi quỷ làm gì chứ? Quý Đường Đường cuống đến rớt nước mắt, bên tai lại vang lên tiếng bước chân cộp cộp cộp, ngẩng đầu lên nhìn, cô gái kia đã đi được khá xa lại quay trở lại, đứng ở khúc ngoặt, dường như đang đợi cô. Quý Đường Đường then quá hóa giận: “Cô lôi tôi vào đây làm gì? Cô đưa tôi ra đi chứ!” Cô chạy về phía cô gái kia, cô ta nhướn môi cười cười, lại cộp cộp cộp bước về phía trước. Con ngõ tối vô cùng, nhà cửa hai bên hình như đều có chung một kiểu mái hiên và mặt tiền, có mấy lần, Quý Đường Đường gần như mê man mất phương hướng giữa ngõ ngách rắc rối phức tạp, đều phải dựa vào tiếng giày cao gót bỗng nhiên lại rõ ràng mà đuổi theo. Theo đến tận cùng, lại rẽ vào một con hẻm, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, bỗng lối vào hiện rõ ba chữ. Đường Xương Lý. Quý Đường Đường chậm rãi bước vào.

* * *

Khung cảnh xung quanh bỗng náo nhiệt hẳn lên, thời gian là khoảng bảy tám giờ tối, trong ngõ có rất nhiều người đến người đi, có một nhà đang bắn pháo hoa ngoài cửa, châm lên xong tia lửa bắn ra bốn phía, loại pháo hoa này liền được đặt tên là đuốc hoa rực rỡ. Rất nhiều nhà để cửa ngõ, bên trong mỗi cánh cửa đều vọng ra những âm thanh khác nhau, tiếng đảo mặt chược rào rào, tiếng dầu mỡ lách tách khi xào thức ăn, tiếng ồn ào của ti vi,... có nhiều nhà bên trong tỏa ra những ánh đèn màu hồng, nhìn vào trong, trời lạnh như vậy mà các cô gái trong đó chỉ mặc áo hai dây váy ngắn và tất đen, có người xúm lại nói chuyện, cũng có người đang buôn da bán thịt với những gã đàn ông. Nơi này, là chốn tình sắc bí ẩn của thành phố. Quý Đường Đường đi sâu vào trong ngõ, không có bất cứ ai chú ý đến cô, hoặc là, không thể chú ý đến cô. Cô dừng lại trước cửa nhà Đại Mỹ, cửa đang khép hờ, cô tiến lên phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra một nửa. Cô gái đó, cô gái mặc áo lông màu đỏ váy đen đi giày cao gót, đang đứng tựa bên cạnh cái bàn, nhận lấy trong tay Thạch Gia Tín một xấp tiền mặt, rất thành thạo thấm nước miếng bắt đầu đếm. Soạt soạt soạt, tiếng tiền mặt loẹt quẹt, Thạch Gia Tín thản nhiên dặn dò cô ta: "Giúp tôi đến trạm xe lửa, đón người." Cô gái kia ngẩng đầu lên cười: "Đón người, đón người mà cho nhiều như vậy? Tưởng tôi là đồ ngu chắc?" Cô ta ném xấp tiền vừa đếm xong vào ngực Thạch Gia Tín, tiền mặt bay tứ tung, vương vãi đầy trên đất, bên cạnh Thạch Gia Tín có một cô gái tóc dài, chắc hẳn đây là Vương Tư, cô ta kéo cánh tay Thạch Gia Tín, tựa như sợ hãi lùi lại phía sau một bước. Giọng nói của Thạch Gia Tín vẫn rất lạnh nhạt: "Đương nhiên là có nguy hiểm, có điều cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì tôi sẽ không cho cô biết, cô không làm thì trên con đường này còn rất nhiều người sẽ đồng ý." Anh ta ngồi xuống, nhặt từng tờ tiền lên, vẻ mặt cô gái kia vô cùng phức tạp, cô ta trở mắt nhìn Thạch Gia Tín nhặt xong tiền gom lại đập đập xuống đất, một xấp dày như vậy, đúng là không hề ít, chợt mở miệng: "Thêm một ngàn nữa."

Thạch Gia Tín cười mỉa: “Sao, không sợ nữa?”

“Sợ? Sợ con mẹ nó ấy!” Cô gái kia vươn tay nhanh giật lấy xấp tiền trong tay Thạch Gia Tín: “Có thể làm gì được bà đây? Đánh một trận cũng đáng, chẳng lẽ còn cưỡng hiếp tôi chắc? Tôi vốn làm nghề này rồi, coi như làm thêm giờ. Chẳng lẽ người phải đón ở trạm xe còn có thể làm thịt tôi sao?!” Khóe miệng Thạch Gia Tín lộ ra một nụ cười bí ẩn, anh ta giờ cái túi trong tay ra: “Thay quần áo đi, rửa sạch phấn son, tôi không mang đủ tiền, trên đường đi sẽ lấy cho cô.” Cô gái kia đón lấy chiếc túi, cúi đầu lục lọi xem xét một lượt, cười khanh khách: “Đây chẳng phải là quần áo của mấy em sinh viên sao, yên tâm, tôi biết phải hóa trang thế nào, trước kia y tá, tiếp viên hàng không tôi đều đã mặc rồi, đóng vai nào chuẩn vai đó.” Cô ta giờ chiếc túi lên lắc mình đi vào phòng thay quần áo, Vương Tư kéo Thạch Gia Tín, giọng nói có chút run rẩy: “Sao phải làm vậy chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại kỳ quái như vậy?” Thạch Gia Tín trấn an cô ta: “Xong việc anh sẽ giải thích với em, anh cũng chỉ suy tính cho tương lai thôi, sau này em sẽ hiểu.” Chỉ chốc lát sau cô gái kia đã bước ra ngoài, thay quần áo xong tựa như biến thành một người khác, gột bỏ lớp phấn son đi cũng có vài phần bóng dáng của cô gái nhà bên, ngón út cô ta ngoắc một chuỗi chìa khóa: “Em gái này chắc ở lại chỗ tôi hả? Cũng được, đóng cửa lại là yên tĩnh, cũng không có ai lui tới đâu. Căn phòng này tôi thuê chung với người ta, cô ta về ăn Tết rồi, phải mấy ngày nữa mới lên cơ.” Vương Tư cuống đến mức sắp khóc tới nơi: “Không được đâu, em chưa ở một mình bao giờ cả, em cũng chưa từng tới chỗ này... Thạch Đầu, sao không thể đi cùng với anh được chứ?”

Thạch Gia Tín ôm lấy cô ta: “Đừng sợ, chỉ mấy ngày thôi, em cứ xem ti vi là qua ngay ấy mà. Mấy ngày nữa anh sẽ đến đón em.” ... Thạch Gia Tín đưa cô gái kia ra cửa, giày cao gót đã đổi thành giày đế bằng, không còn tiếng bước chân lộp cộp nữa, Vương Tư ngồi trong phòng lau nước mắt, được một lúc thì cài chốt cửa lại, còn cầm ghế chèn vào. Quý Đường Đường muốn đi

theo đám Thạch Gia Tín, nhưng thật kỳ lạ, bọn họ đi rất nhanh, mới hai ba bước đã không thấy người đâu, vội vàng chạy ra đầu ngõ, bỗng phát hiện lối ra là vô số ngã rẽ. Lối ra đường Xương Lý không giống thế này, Quý Đường Đường sững sốt một hồi, cô làm một chuyện mà bình thường có đánh chết cô cũng sẽ không làm, cô đập lên khung cửa sổ của căn nhà bên ngõ, dùng cả tay cả chân, bò lên mái nhà. Leo được lên đến nóc nhà xong, cô liền ngẩn ngơ, đường đi quanh co lòng vòng, tựa như một cái mê cung, hết lối này đến lối khác, tựa như một nhánh rẽ cây già cỗi, kéo dài đến tận chân trời, quả nhiên là thế giới của ma quỷ, không có đạo lý gì để nói, trên đỉnh đầu là một vòng thái dương ảm đạm u ám, gió rất to, vô số những hạt cát nhỏ sắc lẹm bay loạn giữa không trung, bão cát lại thổi rồi. Bỗng nhiên nghĩ đến, vừa nãy không phải là buổi tối sao? Mới nháy mắt sao đã thành ban ngày? Không biết là bởi vì lạnh hay vì bão cát quá lớn, đường Xương Lý ban ngày lại vắng vẻ vô cùng, có hai gã đàn ông cúi đầu tay ủ trong ông tay áo chậm rãi tiến vào từ đầu đường, đều quấn khăn quàng cổ rất dày, đội mũ tai chó, một trong số đó đang đeo một chiếc túi da cũ kỹ màu đen. Quý Đường Đường đứng trên nóc nhà, vậy mà lại có thể nghe được đoạn đối thoại của bọn họ: "Trong nhà có mấy người?"

"Hai, một đứa về quê rồi."

"Cũng tốt, bắt cả hai đứa thì mệt lắm, đàn bà lúc điên lên, mẹ nó, cũng khó trị. Cái đứa lần trước còn cào cho mặt thằng Tam đầy máu me." Quý Đường Đường bò xuống từ trên nóc nhà, đi theo sau hai kẻ đó, một trong hai gã đó có lẽ là bí bức, vươn tay kéo khăn quàng cổ ra cho thoáng, vừa mới lộ mặt, Quý Đường Đường liền nhận ra hần ngay, chính là gã tài xế đã đâm Nhạc Phong! Bọn chúng dừng lại trước cửa phòng Đại Mỹ, một người đứng cách khá xa hóng gió, gã tài xế kia đập cửa rầm rầm, trong nhà vọng ra giọng nói khiếp đảm của Vương Tư: "Ai thế?"

Gã đó rất hung dữ: "Thu tiền nước! Nợ một tháng rồi, có tin sẽ cắt nước của cô không!" Cửa mở ra, Quý Đường Đường thật muốn thở dài, gã kia

tông cửa vọt ngay vào, tiếng giã giụa xô xát nhanh chóng im lặng, tiếng kêu cứu của Vưu Tư cũng yếu ớt như tiếng chiêm chiếp của gà con, chỉ trong chốc lát, gã canh chừng cũng lười nhác tiến vào, Vưu Tư ngã trên ghế sa lon, mái tóc dài che khuất nửa bên mặt, nửa còn lại sưng vù, gã canh chừng gạt tóc cô ta ra nhìn một chút, cười vô cùng hạ lưu: “Dáng dấp cũng không tệ, này, mày muốn chơi một tăng không?” Gã tài xế kia tỏ vẻ chán ghét: “Cái loại đàn bà này bắn bỏ xừ, mày không sợ mắc bệnh à?” Gã canh chừng chép miệng, dường như hơi tiếc của, được một lúc lại hỏi: “Mày nói coi, bọn họ bắt mấy đứa con gái này đi làm gì?”

“Ai mà biết được, bắt về bán chẳng, chẳng phải có mấy nơi hẻo lánh, bao nhiêu thằng không cưới được vợ còn gì.”

“Không đúng, bán đến mấy nơi như thế, còn phải thêm tiền xe cộ, sao kiếm bằng để mấy đứa này ở lại đây bán thịt? Chứ mẹ nó việc gì phải khổ thế, mạo hiểm đi buôn bột trắng, quay về lại bán với giá cải trắng à, hơn nữa, đâu phải cần mỗi đàn bà, bên khu Tây không phải cũng từng đưa cả đàn ông đến còn gì?” Gã tài xế kia có chút mất kiên nhẫn: “Mày chỉ lo cầm tiền là được, để ý nhiều thế làm cái rắm à! Xe đỗ ở đâu ngõ đúng không? Đi thôi.” Gã tài xế vác Vưu Tư trên lưng, tóc buông xuống che mặt, phải che đi tám chín phần, gã canh chừng kia cởi áo khoác ngoài trên người ra, quần lấy Vưu Tư, móc từ trong cái túi da đen ra một cái bình truyền dịch, đầu ống dùng băng dính dính vào trán Vưu Tư, một tay kia giơ cao cái bình lên: “Đi.” Hai gã đi vội đi vàng, một công người chạy, một giơ cái bình truyền dịch theo sát, thỉnh thoảng lại giơ tay lên quệt trán một cái, kêu: “Chậm một chút, chậm một chút, nhẹ thôi, nhẹ thôi!” Đầu ngõ có người đi tới, thấy thế nhanh chóng nhường đường, lúc đưa mắt nhìn còn cảm thán đôi câu: “Đầu năm mới, người ăn phải đồ hỏng bị bệnh đúng là nhiều thật...”

* * *

Trời vừa sáng, Đại Mỹ đã qua gõ cửa: “Này, này, trời sáng rồi đấy.” Tay vừa

chạm vào cửa đã mở ra, chốt cửa bên trong chưa cài chặt, trong nhà có mùi nến, ló đầu vào nhìn, Quý Đường Đường đang nằm trên bàn trang điểm, lại gần xem, đằng trước có một cây nến, đã đốt hết, sáp nến chảy thành một vũng, chỉ còn một đoạn tâm nến dính vào mặt bàn đã bị ám đen. Vẫn còn ngủ nữa, Đại Mỹ cau mày, rất không khách khí vươn tay đẩy: “Này, tôi nói...” Quý Đường Đường lập tức ngã gục. Đại Mỹ sững sốt một lúc lâu, chân tóc cũng tê rần, cô ta dùng chân đá đá Quý Đường Đường: “Này, này, mẹ nó, cô xỏ tôi đấy à?”

* * *

Sắp đến trưa, Đại Mỹ đun nước nấu một tô mì, sụp soạt sụp soạt vùi đầu ăn một mạch, bỗng ngẩng đầu, khóe miệng vẫn còn dính một sợi mì, ngần người. Chuyện này lạ quá? Báo cảnh sát ư? Báo cảnh sát không được, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, cô ta chỉ được cái độc miệng, bị cảnh sát quát cho mấy câu, cái gì cũng khai ra hết, đến lúc đó bị dính cho cái tội bán dâm, mẹ nó, vậy chẳng phải là tự gây chuyện cho mình hay sao? Hơn nữa, cô không biết người ta, cô không biết người ta sao lại để cho người ta vào nhà chứ? Còn thu tiền là sao? Tịch thu! Thuận tiện phạt thêm một ngàn tám trăm nữa, tổ sư, cô ta khổ khổ sở sở làm trâu làm ngựa một lần cũng chỉ được trăm tám mươi, sang năm mới, còn đang mong chờ năm mới khởi đầu mới tốt đẹp đây, không thể để xui xẻo thế được. Cô gái này rốt cuộc là bị tật gì vậy, nói là chết rồi thì hơi thở vẫn còn nóng hôi hổi, nói là còn sống, lại không sao gọi dậy được, tưởng mình là công chúa ngủ trong rừng chắc, như thế thì cũng ngủ nhầm chỗ rồi đấy. Đại Mỹ buồn bực đến mức rụng mất hai cọng tóc, đến chạng vạng, cô ta rốt cuộc cũng nghĩ ra cách, dù sao chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra ở nhà cô ta được, muốn buồn thì để kẻ khác buồn đi! Cô ta kiên nhẫn chờ đến nửa đêm, thấy mấy nhà xung quanh đều đã tắt đèn đi ngủ mới tự mình hí hục vừa lúi vừa kéo, kéo Quý Đường Đường ra tựa vào cửa một nhà ở đầu ngõ, lại len lén chạy về nhà, vừa đóng cửa lại, tảng đá lớn trong lòng đã hạ xuống, thoải mái vô cùng.

Nhưng lúc ngủ lại không sao ngủ sâu được, nghe tiếng gió rét rít ngoài cửa sổ, trái tim bỗng thót một cái: nhớ đâu cả đêm vẫn chẳng có ai phát hiện ra cô gái đó, cô ta chết rét mất thì làm sao? Thế nên lại lập cập khoác áo mở cửa ra nhìn, quả nhiên vẫn còn dựa vào chân tường ở đằng kia, do dự mấy lượt, đành phải hì hục kéo về, mở cặp mắt gấu mèo chờ đến khi trời sắp sáng mới kéo ra ngoài lần nữa. Sau khi về quán chần, nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc, lúc ánh nắng vừa len vào nhà, bên ngoài có tiếng ồn ào, cô ta nghe thấy đã đến lúc, khoác áo gấp dài bước ra cửa, ngoài cửa đã có một đồng người đang vây quanh, Đại Mỹ chen vào, kéo người bên cạnh hỏi: “Sao thế này?”

Vừa hỏi, vừa len lén dùng mắt liếc Quý Đường Đường, có một người phụ nữ đứng tuổi lại gần vỗ vỗ mặt Quý Đường Đường, lại vươn tay chạm vào phía dưới cổ cô một chút: “Vẫn còn thờ, báo cảnh sát đi.” Vừa mới nhắc như vậy, mọi người xung quanh liền ríu rít lấy di động ra, Đại Mỹ thở phào nhẹ nhõm, lòng nhủ: tôi đây đã giúp hết mức rồi. Xe cảnh sát tới trước, hai vị cảnh sát 110 bàn bạc cả nửa ngày, cảm thấy không nên di chuyển linh tinh, cuối cùng vẫn gọi cho 120 cứu thương.

* * *

Hơn tám giờ sáng, một chiếc xe cứu thương ò e ò e tiến vào cổng lớn của bệnh viện số một thành phố, đi theo sau là một chiếc xe cảnh sát, vô cùng bắt mắt, rất nhiều người đang tập thể dục trong sân, người chăm sóc bệnh nhân, người dậy sớm mua cơm đều ghé lại xem náo nhiệt, vừa nhìn vừa ghé đầu ghé tai suy đoán nguyên nhân, xe cứu thương đi qua đi lại trong bệnh viện cũng không hiếm thấy, kỳ kỳ ở chỗ là có xe cảnh sát đi theo, bình thường kiểu này đều là có liên quan đến vụ án, là giết người hay là tự sát đây? Kiếp sống nằm viện nhàm chán vô nghĩa, có những đề tài như thế này để nhai đi nhai lại là ngon lành nhất. Bỗng vừa mới được chuyển ra đã có người phát biểu ý kiến ngay: “Cô gái này trẻ thế, tự sát à?”

“Khả năng là giết người vì tình.”

“Là mở khí gas sao?”

“Chưa biết chừng lại là cắt cổ tay...” Dưới sự bàn tán âm ỉ, một người đàn ông trung niên đầu tóc rối bời, vô cùng ngoan cường chen vào giữa đám người, người bên cạnh bị xô đẩy đang định mắng anh ta, cúi đầu thấy người đến mặc một thân trang phục của người Tạng, nhất thời ngậm miệng, còn dịch sang bên cạnh nhường chỗ, người đàn ông kia rất đặc ý, vừa bập bẹ nói ‘Đột cấp thiết’ (nghĩa là ‘cám ơn’ trong tiếng Tạng), vừa rướn cổ lên xem náo nhiệt, lúc thấy Quý Đường Đường, anh ta đột nhiên há hốc mồm. Nhân viên cứu hộ chỉ dẫn bằng ca vội vã tiến vào đại sảnh phòng khám, đám người xem náo nhiệt có người đi theo, có người tản đi, chỉ có người đàn ông mặc đồ dân tộc Tạng kia vẫn đứng tại chỗ, tay phải giơ một túi bánh bao lớn mua được trong cửa hàng bánh bao của bệnh viện, tay trái là ba phần cháo đã được đóng gói. Được một lúc sau, anh ta mới đột nhiên phản ứng kịp, xoay người, chạy về phía dãy nhà bên trái của đại sảnh bệnh viện, người chờ thang máy rất đông, xếp hàng không lên nổi, anh ta chờ hai giây đã mất kiên nhẫn, bịch bịch bịch chạy lên cầu thang bộ, chạy thẳng một mạch đến phòng bệnh nhân của khoa chỉnh hình ở tầng ba, từ trong hành lang đã kêu la âm ỉ lên: “Tiểu Mao Mao, Tiểu Phong Phong, hai người đoán xem tôi vừa thấy ai?” Thế mà chẳng có ai để ý đến anh ta, hai tay không rảnh rỗi, anh ta giơ chân đạp cửa ra, không ngờ, trong phòng trừ Nhạc Phong và Mao Ca ra còn có hai người đàn ông ăn mặc rất chỉnh tề nho nhã, tuổi cũng phải trên dưới năm mươi, một trong số đó đeo kính gọng vàng, đưa mắt nhìn, rất có khí phái của kẻ làm quan, kỳ lạ, lúc anh ta đi mua đồ ăn sáng, rõ ràng không có khách mà, xem ra nhân duyên của Tiểu Phong Phong cũng dồi dào ra phết. Nhạc Phong nằm trên giường truyền dịch, Mao Ca ngồi bên cạnh, thấy anh ta lỗ mãng xông vào như vậy, lại còn mặc một bộ đồ dờ ông dờ thẳng, ít nhiều cũng có chút lúng túng, cuối cùng, Nhạc Phong ho khan một tiếng, giới thiệu với hai người kia: “Đây là bạn của tôi... Thân Côn, anh ấy quen sống ở đất Tạng, ít ra

ngoài..." Sau đó lại giới thiệu cho Thần Côn: "Hai vị này là... là cha của Miêu Miêu, và... chú."

Chương 20

Thần Côn mặc dù thường xuyên ngổ ngẩn, nhưng chung quy thì vẫn khác bệnh nhân tâm thần, nghe nói là bề trên của Miêu Miêu, anh ta lập tức nghiêm túc, hai tay chắp lại trước ngực, bái chào và chào chạm vào nhau: “Trát Tây Đức Lạc!” Mao Ca cầm nín, khựng lại một lúc rồi đứng dậy: “Phong Tử, anh với Thần Côn đi lấy phim chụp của chú, mọi người cứ từ từ nói chuyện đi nhé.” Anh ta vừa xô vừa đẩy, kéo Thần Côn đi ra ngoài, Thần Côn vẫn còn tự mình cảm thấy hài lòng: “Bọn họ tưởng tôi là người dân tộc Tạng đó, không để Tiểu Phong Phong mất thể diện nhé.” Mao Ca ‘phì’ một tiếng: “Ông vừa mới kêu gào cái gì ở bên ngoài hả, Tiểu Phong Phong Tiểu Mao Mao, có ai không biết là ông biết nói tiếng Hán? Lại còn Trát Tây Đức Lạc nữa, ông đây sẽ trát đầy chàm lên mặt ông, ông có tin không?”

* * *

Mao Ca đang ở Ca Nại thì nhận được điện thoại báo Nhạc Phong gặp tai nạn, vội vàng chạy tới, Thần Côn vừa hay cũng đang trú đông ở Ca Nại nên cũng đi theo, hai người đi vội, lúc ngồi xe thì không cảm thấy, xuống xe mới phát hiện ra một thân trang phục người Tạng này ở trong một thành phố mà dân tộc thiểu số không chiếm đa số như Đôn Hoàng này muốn thu hút bao nhiêu có bấy nhiêu thu hút, Mao Ca lập tức mua một bộ khác để thay, nhưng Thần Côn thì không, anh ta phát hiện ra, bộ trang phục Tạng này khiến cho tỷ số quay đầu nhìn anh ta vượt tiêu chuẩn, nhất là có một số cô gái trẻ, vậy mà lại nhiệt tình đến mức muốn chụp ảnh chung cùng với ‘đồng bào dân tộc Tạng’ mặc trang phục dân tộc là anh ta! Dùng kiểu nói của Mao Ca, đồ của người Tạng vừa mới khoác lên người Thần Côn thì chẳng khác nào biến thành lớp da của anh ta, có lột cũng chẳng ra, chẳng những vậy, cả ngày còn bập bẹ nói mấy câu tiếng Tạng, coi mình là người dân tộc Tạng thật. Thần Côn ý thức được đã bị lộ tẩy trước mặt người thân của Miêu Miêu, vô cùng mất mặt: “Không phải ông bảo Miêu

Miêu đã kết hôn rồi cơ mà? Vậy cha của Miêu Miêu còn đến tìm Phong Tử làm gì chứ?" Mao Ca cũng khó hiểu: "Ai mà biết được, sáng sớm đã tới rồi. Có điều Phong Tử hình như sớm đã đoán ra được." Anh ta vừa nói vừa đón lấy cái túi nylon đựng bánh bao trong tay Thần Côn, vừa mới cắn được hai miếng bánh bao, Thần Côn ở bên cạnh đã vỗ đùi một cái: "Tôi hiểu rồi!" Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của Mao Ca, Thần Côn đinh đạc nói: "Có câu trông lên thì chẳng bằng ai trông xuống thì chẳng ai bằng mình, trước kia không hiểu được cái hay cái tốt của Tiểu Phong Phong nhà chúng ta, giờ lấy kẻ khác rồi mới phát hiện ra Tiểu Phong Phong của chúng ta hơi bị đắt giá đúng không? Tiểu Phong Phong nhà chúng ta trừ việc không thích đi học ra, luận về tướng mạo, nhân phẩm, nghĩa khí, đẹp trai, đều không kém tôi là mấy, Tần gia hối hận rồi chứ gì, chắc đến đây cầu xin Tiểu Phong Phong của chúng ta nối lại với Miêu Miêu, tôi nói ông hay, tôi là người đầu tiên không đồng ý..." Còn chưa dứt lời, miệng đã bị Mao Ca nhét cho hai cái bánh bao: "Câm miệng cho tôi! Đừng tưởng là ở bệnh viện thì ông có thể phát bệnh lung tung!" Mao Ca kéo Thần Côn đến phòng làm việc của bác sĩ lấy phim chụp một ngày trước đó, bác sĩ chỉ vào phim chụp dặn dò Mao Ca: "Chuyện lớn thì không có, nhưng xương chân trái có vết rạn, phải điều dưỡng cho tốt, nếu mà để nứt gãy xương, lệch vị trí thì sẽ phải phẫu thuật. Giờ mà không chú ý, sau này lớn tuổi mọc gai xương trong vết rạn thì sẽ phiền hơn đấy." Mao Ca gật đầu lia lịa, sau khi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, chợt có chút thương cảm: "Phong Tử cũng thật là, bên cạnh chẳng có ai hết. Nếu vẫn còn ở bên Miêu Miêu thì giờ có gặp tai nạn thì ít nhiều cũng có người bên cạnh bưng trà rót nước cho." Thần Côn giơ phim chụp xương của Nhạc Phong lật qua lật lại xem: "Này, Tiểu Mao Mao, ông nói coi, nếu mà cũng đi chụp X-quang thì chắc là không chụp thấy xương đâu nhỉ?" Nói chuyện nghiêm túc với Thần Côn, chính xác là như đàn gảy tai trâu, Mao Ca tức giận: "Không biết! Ông đi tìm một con ma mà chụp thử khắc biết." Trong lúc nói chuyện, Mao Ca dừng lại: "Tìm chỗ nào ngồi đi, Phong Tử với cha Miêu Miêu nói chuyện chắc không xong nhanh vậy đâu."

Hai người ngồi xuống hàng ghế trên hành lang bệnh viện ăn bữa sáng, sì sụp sì sụp húp cháo, thỉnh thoảng cắn hai miếng bánh bao, lúc ăn được một nửa, Mao Ca chợt nhớ ra: “Vừa nãy ông có nói ông nhìn thấy ai?”

Thần Côn bấy giờ mới nhớ đến chuyện này, mắt sáng lên: “Ông đoán coi!” Mao Ca thấy bực anh ta nhất điểm này: “Tôi có đoán cái đầu ông ấy!” Thần Côn vội vàng cho gợi ý: “Không khó đoán đầu, ông biết, tôi biết, Tiểu Phong Phong cũng biết!” Gợi ý này đủ rõ ràng, Mao Ca gật đầu một cái: “Ba chúng ta đều biết, thế thì đúng là không nhiều. Lông Gà hay Đầu Trọc?”

Thần Côn thần thần bí bí gợi ý lần thứ hai: “Là nữ, đoán theo hướng nữ ấy.” Mao Ca suy nghĩ một chút: “Là nữ mà cả ba chúng ta đều biết... Làm gì có.” Thần Côn sốt ruột, tự mình để lộ ra trước: “Sao lại không có, Đường Đường không phải nữ à?”

Mao Ca húp được nửa bát cháo đã dừng lại, anh ta kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn Thần Côn: “Đường Đường nào?”

“Đều quen biết cả, không phải chỉ có một Đường Đường hay sao.” Thần Côn rất đặc ý: “Chính là Tiểu Đường Tử nhà chúng ta ấy.” Mao Ca căng thẳng đến mức giọng nói cũng thay đổi: “Ông thấy con bé?”

“Thấy chứ.”

“Thấy ở đâu?”

“Trên xe cứu thương, ò e ò e, còn có một cái xe cảnh sát đi theo, cả một đám người lao ra xem náo nhiệt cơ mà.”

“Con bé có nói chuyện với ông không?” Thần Côn khinh thường chỉ số thông minh của Mao Ca: “Chẳng phải đã nói với ông là ở trên xe cứu thương rồi còn gì, nếu con bé có thể nói chuyện được với tôi thì còn nằm trên xe cứu thương à?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đi tìm hai người thôi.” Thần Côn phấn chấn bưng bưng: “Ông nói coi có khéo không Tiểu Mao Mao, sao lại gặp được nhỉ, quá là hi hữu,

ông thấy sao?"

Mao Ca lập tức nhảy dựng lên: "Tôi cảm thấy ông đáng ăn đòn! Con em ông, ông thấy Đường Đường nằm trên xe cứu thương không đi mà hỏi xem tình hình thế nào, lại còn chạy về chơi trò đánh đố với tôi, con mẹ nó, ông tưởng ông là dẫn chương trình truyền hình hả?!!"

* * *

Mao Ca kéo Thần Côn lao thẳng đến phòng khám ở đại sảnh, vừa thấy người đã hỏi thăm cô gái đưa vào cấp cứu ban sáng đã được chuyển đến phòng nào khoa nào, sau khi lẩn quẩn mấy vòng, có một người mặc đồ cảnh sát đi theo một người mặc áo blouse trắng từ đằng sau phòng khám tiến vào: "Hai anh biết cô gái đó?" Trái tim Mao Ca thót lên một cái, lúc này anh ta cũng cuống cuống, không nghĩ được nhiều, giờ thấy được quân hàm của người cảnh sát trước mặt là gì, đầu óc lập tức tỉnh táo lại: bọn họ với Quý Đường Đường, trừ tên ra, có thể nói là chẳng biết gì cả, nhà ở đâu, làm việc chỗ nào, chỉ cần hỏi thôi là lúng túng, cảnh sát liệu có tin bọn họ không? Nhỡ đâu còn hoài nghi thêm thì sao? Con người có lúc nhanh trí, Mao Ca ập a ập ứng: "Cũng... cũng không phải, bọn tôi có một người bạn, hai ngày trước cãi nhau, cô ấy... cô ấy liền bỏ đi, không tìm được nên mới lo. Vừa này nghe nói có một cô gái được chuyển tới, cảm giác như vẻ ngoài tuổi tác cũng giống nên chúng tôi mới... sợ là cô ấy, cho nên đến xem thử." Thần Côn chẳng hiểu ra sao nhìn Mao Ca, Mao Ca ra sức nháy mắt mới anh ta, chỉ sợ tổ tông này lại gây ra chuyện gì. Vị cảnh sát kia quả nhiên là thờ ơ: "Người mất tích, theo như luật lệ là phải báo cảnh sát, sao có thể muốn xem là xem được, nếu ai cũng đổ tới đòi xem như các anh, công việc của chúng tôi làm sao mà tiến hành được, hả?" Mao Ca vội vàng gật đầu: "Đúng thế đúng thế, đồng chí cảnh sát, ngại quá, vậy có thể nhìn một cái thôi được chứ?" Cảnh sát kia bắt đầu sẵn giọng: "Không được!" Mao Ca cười trừ, đang định nói mấy câu đưa đẩy, Thần Côn bên cạnh đột nhiên trợn mắt, bóp một tiếng vỗ lên bàn, Mao Ca lòng nhủ toi rồi, dám lên cơn với cảnh

sát, đúng là không muốn sống nữa rồi, da đầu đang tê rần, Thần Côn bỗng bắt đầu bô lô ba la: “À há! Mẽ cổ ba! Súc nã oa! Y tác tác nha tác tác!” Vừa quát vừa giận dữ, lại vỗ bốp bốp bốp mấy cái nữa. Mao Ca đầu tiên là sưng sốt, ngay sau đó hiểu ra dụng ý của Thần Côn, lại nghe mấy câu Thần Côn nói, nhin cười đến mức nội thương, Thần Côn vừa kêu ‘Á! Không có tiền! Đau răng! Bình an cát tường!’, đều là những câu tiếng Tạng tương đối đơn giản, giờ lòi ra kêu linh tinh hết cả lên. Người cảnh sát kia nhìn Thần Côn một chút, chợt do dự, bác sĩ đứng bên cạnh nhỏ giọng nói một câu: “Là đồng bào dân tộc thiểu số, không dễ đụng tới đâu, hay là cứ để họ xem một chút đi.” Vấn đề dân tộc thiểu số là một đường dây cao thế, nhẹ chẳng nhẹ nặng chẳng nặng, nếu không đúng mực chưa biết chừng sẽ thành chuyện lớn, người cảnh sát kia vừa sợ gánh trách nhiệm lại vừa sợ phiền phức, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, Mao Ca vội vàng rên sất khi còn nóng: “Chỉ nhìn một cái thôi. Người bạn này của bọn tôi khá là kích động, anh ấy không hiểu chính sách của chúng ta lắm.” Vừa nói anh ta vừa trợn mắt nhìn Thần Côn một cái, Thần Côn cũng vô cùng phối hợp, khí thế rõ ràng giảm bớt, miệng lẩm bầm làu bàu, dáng vẻ rất không tình nguyện. Cảnh sát thừa dịp xuống nước: “Vậy cũng được, xem một chút đi.” Anh ta dẫn Mao Ca và Thần Côn đến một phòng bệnh đơn giản, đẩy cửa ra, mình không vào, báo với người bên trong một tiếng: “Đấy, nhìn thử xem, có phải bạn của các anh không?” Mao Ca còn chưa lại gần đã nhận ra Quý Đường Đường, thấy cô hôn mê bất tỉnh, trái tim lập tức căng thẳng, đang định nhắm mắt hỏi thử cảnh sát xem đã xảy ra chuyện gì, cũng khéo, điện thoại trên người cảnh sát kia bỗng vang lên, Mao Ca mắt thấy anh ta rút di động ra ‘Alo alo alo’ rồi đi ra xa, vội vàng chạy gần lại sát cửa nghe lén. Nghe thấy anh ta nói: “Kiểm tra rồi, không có chuyện gì lớn, không có vết thương rõ ràng, cũng không có dấu hiệu bị hôn mê do dùng thuốc. Bác sĩ đều không cho là hôn mê, các phương diện kiểm tra đều bình thường, chẳng khác gì ngủ thiếp đi cả.”

“Phải, tôi biết không ai lại ngu như chết thế cả, nhưng bác sĩ nói vậy mà. Không có thứ gì có thể chứng minh thân phận, trong túi quần chỉ có ít tiền, à đúng rồi, lòng bàn tay có một vết máu, không lớn, chắc là vô ý cắt phải, không thể chứng minh là bị tấn công được. Nhưng quần áo trên người có dấu vết bị kéo túm, cho nên bên phía đường Xương Lý vẫn cần phải điều tra một chút.”

“Vậy tôi không cần ở đây canh chừng nữa hả? Năm mới năm me, tôi còn phải xuất cảnh nữa, tôi đã nói qua với bên này rồi, cứ để lại bệnh viện theo dõi trước đã được không, Vương Đội ở gần đây? Được, anh ta muốn tới đây coi một chút cũng được. Báo chí truyền hình đều đã thông báo, chắc hôm nay thông báo tìm người cũng sẽ ra thôi, đúng, ít nhất cũng phải xác nhận thân phận chứ.” Anh ta lại nói mấy câu, vừa cúp máy vừa quay lại, Mao Ca vội vàng chạy về cạnh giường, quay về phía Quý Đường Đường nhìn trái nhìn phải, vị cảnh sát kia mất kiên nhẫn: “Xem kỹ chưa, có phải bạn của các anh không?”

Mao Ca cười trừ: “Vẫn không phải, thật là ngại quá.” Người cảnh sát kia cũng chẳng tỏ vẻ thân thiện gì, phất tay một cái ý bảo hai người mau ‘cút đi’, đi được một đoạn, Thần Côn mới hỏi Mao Ca: “Sao lại nói không quen?” Mao Ca trừng anh ta một cái: “Ông có nói rõ được lai lịch của Đường Đường không? Trừ biết tên cô ấy ra thì ông còn biết gì nữa hả? Chưa biết chừng cảnh sát lại tưởng ông bịa đặt, quay về bàn bạc với Phong Tử đã rồi tính sau.”

* * *

Quay trở lại dãy phòng bệnh của khoa chỉnh hình, từ đằng xa đã thấy Nhạc Phong đang chống tường chờ ở hành lang, Mao Ca vội vàng bước lên vài bước đón: “Cha của Miêu Miêu đi rồi à?”

Sắc mặt của Nhạc Phong rất nghiêm trọng, anh hạ thấp giọng: “Có một chuyện khó giải quyết, anh phải làm giúp em.” Mao Ca bị ngữ khí của anh làm cho hoang mang rối loạn, suy nghĩ định bàn bạc chuyện của Đường

Đường với anh lập tức bị quăng qua một bên: “Chuyện gì thế?”

“Vừa nãy em bật máy, nhận được điện thoại của cậu chiến hữu, cậu ta nói xe em bị lôi đến xưởng sửa xe rồi, chắc hai ngày tới sẽ phải làm giám định gì đó, nếu bên phía em có yêu cầu thì cũng có thể tu sửa...” Nói đến đây, anh cảnh giác nhìn xung quanh một chút, giọng lại xuống thấp mấy phần: “Trong cái xe kia của em có khoảng mười vạn đồng, tiền mặt.” Mao Ca sợ hết hồn: “Chú để nhiều tiền vậy trong xe làm gì?”

“Cái này không phải là cái quan trọng nhất.” Nhạc Phong có chút phiền não: “Phiền phức hơn nữa là, trong xe có súng, hai khẩu. Một ngắn một dài.” Mao Ca đỡ ra, há miệng không thốt nên lời, đã nghe Nhạc Phong nói: “Vừa nãy cậu chiến hữu của em gọi điện cho em, đêm hôm trước ở Đôn Hoàng em có xung đột với một đám côn đồ lưu manh, cậu ta bảo đoán chừng bọn đấy nằm trong tổ chức gì đó. Hôm trước không phải em bị đâm sao, cậu chiến hữu kia của em có quen một người anh em ở trên thị cục, người anh em kia nói với cậu ta, gã tài xế đâm vào em, trên người cũng có hình xăm giống hệt với đám côn đồ đó, cho nên súng trong xe em tuyệt đối không thể để bị phát hiện được, nhỡ bị định thành tội danh gây rối hay xã hội đen thanh toán nhau là em xong đời, anh hiểu không?” Mao Ca còn chưa hiểu lắm, nhưng tính nghiêm trọng của vấn đề thì đã hiểu, cho dù là chuyện của Nhạc Phong nhưng bản thân anh ta cũng căng thẳng đến mức hai chân run bần, nuốt nước miếng liên tục: “Vậy được, anh đi đây, xưởng sửa xe nào, địa chỉ cụ thể có biết không?” Nhạc Phong bấm mở tin nhắn trên di động: “Em cho anh số của Đại Trần, anh đi đường rồi hỏi cậu ta. Đưa cả Thần Côn theo nữa, Đại Trần biết em gặp tai nạn, lát nữa sẽ đến đây với người anh em kia của cậu ta, có hai người ở đây khó mà nói chuyện được.” Mao Ca ừ một tiếng, vào phòng cầm ví tiền và di động đi ra ngoài, đi được vài bước mới nhớ đến chuyện gì đó: “Nhà Miêu Miêu đến tìm chú vì chuyện gì?” Nhạc Phong trầm mặc một lúc: “Quay về rồi nói, làm chính sự đã.” Đám Mao Ca vừa mới đi chưa lâu, Trần Nhị Bàn cùng Vương

Đội mặc cảnh phục đã tới, bắt đầu ôn chuyện, thời gian làm lính đều từng ở cùng một nơi, rất nhanh không còn cảm giác xa lạ, có điều Vương Đội và Nhạc Phong chung quy vẫn còn cách một tầng, chỉ nhắc nhở anh cẩn thận một chút, không giống Trần Nhị Bàn, cuống đến mức thịt trên mặt cũng sắp nhăn thành nếp. Vương Đội nhanh chóng đứng dậy cáo từ, nghe ý tứ của anh ta thì sáng nay đường Xương Lý có xảy ra một vụ án, người bị hại đang ở trong bệnh viện này, anh ta phải qua đó tìm hiểu tình hình một chút. Vương Đội vừa đi, Nhạc Phong đã bảo Trần Nhị Bàn đóng cửa lại nói chuyện, Trần Nhị Bàn bị vẻ nghiêm túc của anh làm cho thấp thỏm một trận: “Thế này để làm gì hả?”

Nhạc Phong hỏi anh ta: “Hai ngày nay có ai đến tìm cậu không?” Trần Nhị Bàn lắc đầu: “Không, có mà tôi tìm cậu gần chết ấy.” Nhạc Phong thầm thở hắt ra một hơi trong lòng, dừng một chút rồi nói: “Vậy tôi đoán, tìm cậu chắc cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi... Cậu còn nhớ Đường Đường không?”

“Quý tiểu thư ấy hả?” Trần Nhị Bàn gật đầu: “Tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, không phải cô ấy đi với cậu ư? Sao lúc bị tai nạn cô ấy lại không có ở đó? Cô ấy đi đâu rồi?”

“Tôi đang muốn nói với cậu chuyện này đây.” Nhạc Phong do dự một chút: “Đại Trần, nếu có người hỏi dò cậu về cô ấy, cậu cứ nói, cô ấy là một người bạn không quen thân lắm của tôi, ở Đôn Hoàng gặp phải chút biến cố, cho nên tôi mới nhờ cậu chăm sóc cô ấy hai ngày. Sau khi tôi đến Đôn Hoàng, có cho cô ấy vay ít tiền, đêm đó cô ấy liền đáp xe của tôi đi luôn, hiểu chưa?” Trần Nhị Bàn suy nghĩ một chút: “Đại khái là... hiểu. Tức là tôi không quen cô ấy, cậu cũng không thân với cô ấy lắm, sau đó cậu cho cô ấy mượn tiền, cô ấy đi luôn, đúng không?” Nhạc Phong thở phào một tiếng: “Cứ nói như vậy, lúc về cậu cũng dặn chị dâu như thế nhé.” Lời giải thích này chính là những câu anh đã dùng để lấp liếm với Tần Thủ Nghiệp và Tần Thủ Thành hồi sáng. Thực ra thì, trước khi Tần gia tới, anh đã nghĩ sẵn

trong đầu đến mười lần, anh không thể nói mình không quen Quý Đường Đường được, đó là giấu đầu lòi đuôi, cũng không thể nói thật quan hệ giữa mình và Quý Đường Đường ra, như vậy lại càng không phải sạch được Cho nên, đối mặt với anh em nhà họ Tần, anh đã thừa nhận như vậy, quen thì có quen, lúc ở Ca Nại có gặp một lần, lúc ở Cổ Thành lại vô tình gặp được lần nữa, cả hai đều thấy rất có duyên, cho nên giữ lại phương thức liên lạc với nhau, nhưng đến Tết lúc gọi điện thăm hỏi theo lệ thì anh mới phát hiện ra, phương thức liên lạc mà Quý Đường Đường đưa cho anh là giả — anh em nhà họ Tần sẽ cảm thấy điều này rất hợp lý, một người có lòng đề phòng mạnh như Quý Đường Đường, sao lại để lại phương thức liên lạc thật cho người lạ được? Sau đó, rất đột nhiên, có một ngày Quý Đường Đường lại gọi điện cho anh (điều này cũng hợp lý, bởi vì anh đã để số điện thoại lại cho Quý Đường Đường, rất có thể cô đã giữ lại), mở miệng mượn anh tiền, anh vốn định chuyển tiền cho cô, nhưng Quý Đường Đường rất căng thẳng nói là mình không cần chi phiếu, qua chi tiết này, anh đã truyền cho Tần gia một tin tức, đó chính là Quý Đường Đường có thể đã phát hiện ra bản thân bị theo dõi, cho nên sự mất tích đột ngột và hành động ngừng sử dụng thẻ của cô hoàn toàn là hành vi tự phát của một mình Quý Đường Đường (về phần Quý Đường Đường tại sao bỗng dưng lại đánh hơi được tung tích của Tần gia, Tần gia rốt cuộc đã để lộ chân tướng ở điểm nào thì cứ để cho nhà họ Tần tự đoán đi, dù sao, không phải là do Nhạc Phong anh nói). Nếu đã không thể chuyển tiền, vậy thì chỉ có thể tự mình đem tới, vốn giao tình giữa hai người rất hòa hợp, anh không định giúp việc này, nhưng vừa hay, một là Miêu Miêu kết hôn, anh không muốn ở lại cái nơi đau lòng này, hai là anh và chiến hữu Trần Nhị Bàn ở Đôn Hoàng có liên lạc lại, biết vợ của Trần Nhị Bàn sắp sinh, có lòng muốn tới thăm một chuyến, ba, thuận tiện đưa tiền cho Quý Đường Đường luôn. Ba nguyên nhân, thúc đẩy chuyến đi của anh đến Đôn Hoàng. Sau khi đến Đôn Hoàng, anh vốn không định đi ngay, nhưng Quý Đường Đường lại nhờ anh đưa đi một đoạn, đưa đến đường quốc lộ là được, cho nên đêm

hôm đó, anh chở Quý Đường Đường đi, kết quả lại xảy ra tai nạn, lúc đó anh bị đâm cho hôn mê, không biết Quý Đường Đường thế nào, nhưng sau khi tỉnh lại thì đã chẳng thấy Quý Đường Đường đâu. Về chuyện tai nạn giao thông này, người làm chứng cho anh rất nhiều, cảnh sát, bác sĩ, thậm chí còn cả báo chí, hơn nữa với năng lực của Tần gia, nhất định có thể dò la được tình hình tử nạn của gã tài xế trên chiếc xe còn lại, bọn họ nhất định cũng có thể đoán ra được là Quý Đường Đường làm, cộng với ở trên đã đủ chứng minh, Quý Đường Đường không hề bị thương trong vụ tai nạn mà là lẳng lặng bỏ đi — về phần đi đâu, ngại quá, trời đất bao la, Nhạc Phong anh đoán không nổi. Nhạc Phong thật sự muốn vỗ tay khen mình một tiếng hay, đến đây, anh coi như đã không chút dấu vết phui sạch cho bản thân mình, đồng thời cũng hoàn toàn dẫn dụ nhà họ Tần mất phương hướng, triệt để mất đi tung tích của Quý Đường Đường, dĩ nhiên, tất cả những điều trên đều căn cứ vào một tiền đề, đó chính là, nhà họ Tần dù có nghi ngờ anh, nhưng chỉ căn cứ vào đăng ký ở quán trọ cùng với những gì hỏi thăm được từ Miêu Miêu, bọn họ chưa nhạy cảm đến mức tra xét camera theo dõi hôm tiệc cưới của Miêu Miêu ở Thủy Tinh Cung. Về điểm này, ông trời vẫn rất nhân từ với anh, từ cuộc đối thoại của Tần Thủ Thành và Tần Thủ Nghiệp có thể thấy được, bọn họ quả thật không nghĩ đến băng ghi hình. Mà trên thực tế, Tần Thủ Thành và Tần Thủ Nghiệp tìm đến cũng chẳng phải vì thực sự trông chờ có thể tìm được tin tức đặc biệt có giá trị gì trên người Nhạc Phong, bởi vì trong cái nhìn của bọn họ, Thịnh Hạ bốn năm trời trốn đông trốn tây, không hề hé lộ ra bí mật với bất cứ kẻ nào, cô làm sao có thể nói với Nhạc Phong được cơ chứ? Có điều không thể không đề phòng bọn họ lên kiểm chứng, nói trước với Trần Nhị Bàn vẫn hơn. Trần Nhị Bàn không hiểu lý do Nhạc Phong làm vậy, có điều từ khi tiếp xúc hai ngày trước, anh ta đã biết Nhạc Phong sẽ không giải thích, bèn chuyển đề tài, nói đến tai nạn lần này, hỏi thân thể có gì khó chịu, Nhạc Phong nhúu mày một cái: “Tổng thể thì không làm sao, xuống đất đi bộ hơi bất tiện, chân vừa chạm đất là đau, tôi đoán chắc không bị va đập gãy xương,

nhưng hẳn là bị rạn.” Nói đến đây, điện thoại của Trần Nhị Bàn bỗng vang lên, người gọi là Quan Tú, nghe nội dung, hình như là muốn ăn bánh ngọt phô mai việt quất ở cửa hàng bánh ngọt đường Cáp Tử gì đó, hơn nữa còn là lập tức, lập tức! Trần Nhị Bàn có chút khó xử, Nhạc Phong cười rộ lên: “Phụ nữ có thai xong, kén ăn lắm, tính khí cũng không tốt. Tôi có hai đứa bạn, lúc vợ mang thai, ba giờ sáng thèm ăn còn dựng chồng dậy bắt đi mua cơ mà. Chị dâu coi như vẫn nể nang cậu lắm, giờ vẫn còn là ban ngày còn gì? Cậu đi đi, tôi không sao.” Trần Nhị Bàn cảm kích vô cùng: “VẬY Phong Tử, tối tôi lại đến thăm cậu sau nhé.”

* * *

Tiền Trần Nhị Bàn đi rồi, phòng bệnh lập tức trở nên im ắng trở lại. Đây là một gian phòng dành cho ba người, nghe nói hai cái giường còn lại vốn đều có người, Tết nên được đón về nhà, lại để Nhạc Phong được lợi một mình độc chiếm phòng ba người, anh được đưa đến bệnh viện từ đêm hôm trước, lúc ấy hỗn loạn, cấp cứu, cảnh sát, phóng viên, khiến cho anh đau cả đầu, cố gắng chống đỡ hết một vòng tra hỏi xong ngủ một giấc đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới dậy gọi điện thoại cho Mao Ca, lão Mao tử rất trượng nghĩa, kéo Thần Côn bắt chuyến tàu đêm, đêm hôm qua đã tới, đến rồi ở trong phòng bệnh suốt cả đêm, sáng ra đuổi Thần Côn ra ngoài mua bữa sáng, bữa sáng còn chưa mua về, người nhà họ Tần đã tới. Tiếp đó từng chuyện từng chuyện cứ xảy ra, Nhạc Phong day day huyết thái dương, cảm thấy từ lúc bị tai nạn đến nay, căn bản y như đi đánh giặc vậy, đến giờ mới có chút thời gian thở dốc — không biết Đường Đường đã trốn kỹ chưa, nếu cô có ý thức đó, hẳn là biết phải đề phòng nhà họ Tần đầu tiên, hai ngày nay đừng có mà đến bệnh viện thăm anh... Nhưng lòng dạ vẫn không yên ổn được, cứ muốn biết cô giờ thế nào, Nhạc Phong nghĩ, sau khi gặp lại, nhất định phải mua cho cô ấy một cái di động, cho dù bên trong chỉ có duy nhất số của anh thôi cũng được, ít nhất còn có thể biết được tin tức, thời buổi hiện đại thế này mà còn lơ mơ như vậy, thật con mẹ nó, khiến

người ta khó chịu. Ngồi một lúc, bụng đói kêu râm rì, nhớ ra còn chưa ăn sáng, bên cạnh giờ lại chẳng có ai có thể sai khiến, đành phải nhắm mắt ấn chuông phục vụ ở đầu giường, chỉ chốc lát sau đã có một cô y tá trẻ tuổi bước vào, khẩu trang che mất hơn nửa gương mặt, trong ánh mắt có ý cười, tựa như hai con cá nhỏ: "Chuyện gì thế?" Nhạc Phong khó khăn nói: "Có thể... mua hộ suất cơm được không, sắp chết đói rồi." Cô y tá trẻ sững mặt lên: "Không được, chúng tôi nhân viên y tế, đâu phải là chân đi đưa cơm." Nhạc Phong chấp hai tay lại, tựa như cầu xin khoan dung vậy: "Chị y tá giúp một lần thôi, hôm nay tôi mà chết đói, cũng tính là các vị cứu chữa không đến nơi đến chốn không phải sao? Nói cho cùng cũng không phải là tôi muốn ăn cơm, tôi chỉ suy nghĩ cho các chị thôi..." Cô y tá trẻ phì cười một tiếng: "Bẻm mép thật, anh tỉnh lại đi." Cô ta xoay người đi ra cửa, Nhạc Phong thở dài trong lòng, thầm nghĩ phải chịu đói chờ đến khi đám Mao Ca quay về, ai ngờ y tá trẻ kia mới đi đến cửa đã dừng lại: "Cửa hàng bên ngoài có đồ ăn nhanh, tôi có thể gọi giúp anh một suất, nhưng mà mùi vị bình thường, có được không?" Nhạc Phong mừng húm: "Được, đa tạ Bồ Tát." Y tá trẻ buồn cười: "Lại còn đa tạ Bồ Tát, anh tưởng anh là con khỉ Tôn hả." Nói là 'đồ ăn nhanh', Nhạc Phong vẫn phải khổ sở chờ nửa tiếng đồng hồ, sau khi đồ ăn tới, cô y tá trẻ giúp anh dựng bàn ăn trên giường lên, hộp cơm vừa mở ra, mùi cơm xông vào mũi, Nhạc Phong đói đến thê thảm, chà chà đôi đũa dùng một lần rồi bắt đầu ăn như bay, cô y tá trẻ mím môi cười, lúc đi còn dặn dò anh: "Chậm thôi, nhớ đâu nghẹn chết, lại là trách nhiệm cứu chữa của chúng tôi." Còn chưa nuốt được hai miếng tử tế, di động lại vang lên, Nhạc Phong lòng nhủ đúng là y như đòi mạng vậy, nhìn màn hình hiển thị, là Trần Nhị Bàn gọi, tiện tay mở loa ngoài vút lên mặt bàn, lại xúc một miếng cơm, lúng búng hỏi anh ta: "Chuyện gì thế?"

Âm điệu của Trần Nhị Bàn rất kỳ quái, lộ ra vẻ căng thẳng: "Phong Tử, cậu xem ti vi chưa?" Nhạc Phong tức giận: "Cậu tưởng tôi đang ở khách sạn hả, phòng bệnh ai lắp ti vi cho tôi xem?" Trần Nhị Bàn có chút lấp lửng: "Cái

cô Quý... Quý tiểu thư đó, cô ấy ở trên tivi, thông báo tìm người..." Nhạc Phong đầu tiên nghe còn chưa hiểu, sau khi phản ứng kịp thì hoàn toàn bối rối, anh ném đĩa đi, cầm lấy di động nhấn lại nút nghe: "Cậu vừa nói gì? Có ý gì? Cô ấy đang thông báo tìm người? Tìm ai?"

"Không phải là cô ấy đang thông báo tìm người." Trần Nhị Bàn giải thích: "Là đường dây nóng của cảnh sát, bọn họ tìm được một cô gái không rõ thân phận đang hôn mê, giờ đang ở trong bệnh viện, sau đó mới đăng tin tìm người, nhờ sự giúp đỡ của nhân dân trong thành phố cung cấp dấu mối, vừa nãy tôi vô tình thấy được, phát cả ảnh lên, chính là cô bé đi cùng với cậu." Trong lòng Nhạc Phong dâng lên một luồng khí lạnh, sống lưng cũng tê cứng rét run, tin tức này quá đột ngột, anh có chút không kịp ứng phó: "Sao lại hôn mê? Có nói đã xảy ra chuyện gì không?"

"Tôi nào biết, phải hỏi cậu chứ. Cậu có nhớ anh Vương đi cùng tôi không? Trong bản tin nói là phát hiện ra Quý tiểu thư ở đường Xương Lý, Vương ca đến bệnh viện chắc cũng vì vụ án này, cô ấy hẳn là đang ở cùng một bệnh viện với cậu đấy."

Đầu óc của Nhạc Phong loạn thành một đống: "Từ từ đã từ từ đã Đại Trần, cậu để tôi nghĩ đã..." Có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vẫn là một đống hỗn loạn, Nhạc Phong cố gắng muốn bắt được điểm mấu chốt nhất từ trong đống hỗn loạn này: "Đại Trần, cái chương trình đường dây nóng của cảnh sát chỗ cậu là vừa mới phát phải không? Thông báo này vừa mới được phát sóng thôi đúng không?" Đầu dây bên kia vọng đến tiếng Trần Nhị Bàn hỏi thăm Quan Tú, được một lúc mới trả lời anh: "Không phải, phát lại buổi trưa, hình như lúc mười giờ sáng đã phát một lần rồi, cũng phải được một hai tiếng rồi." Nhạc Phong rửa thầm một tiếng trong lòng, lập tức xoay người xuống giường, vừa mặc áo khoác vừa hỏi anh ta: "Ở tòa nhà nào trong bệnh viện, tầng mấy, phòng mấy?" Trần Nhị Bàn bối rối: "Tôi... tôi cũng không biết." Nhạc Phong quát anh ta: "Mẹ nó, không biết thì cậu không biết đường hỏi à, Vương ca của cậu không phải đến để xử lý vụ

án này sao, hỏi anh ấy đi! Hỏi được lập tức gọi cho tôi! Nghe thấy chưa!" Cúp máy, Nhạc Phong cảm thấy trái tim sắp vọt ra ngoài đến nơi, anh nhìn xung quanh một chút, mấy bước đã vọt đến cửa phòng bệnh đối diện, dùng sức quá nhiều, bắp đùi đau nhức, sắc mặt cũng biến đổi, phòng bệnh đối diện lại đầy người, có một người nhà đang gọt táo cho bệnh nhân, thấy Nhạc Phong đi vào, có chút kinh ngạc: "Cậu có việc gì không?"

Giọng nói của Nhạc Phong có chút kỳ quái: "Thật ngại quá, có thể cho tôi mượn con dao một lúc được không?"

Chương 21

Nhạc Phong vừa mới rẽ vào hành lang đã biết là có biến cố, trong cái hành lang không được dài cho lắm, trừ mấy bệnh nhân đang xem nào nhiệt ra cũng phải có đến gần hai mươi người, trước cửa phòng bệnh mà Trần Nhị Bàn nói cho anh là đông người nhất, có hai người mặc cảnh phục, hai người mặc áo blouse trắng, còn cả Tần Thủ Thành đang đứng bên cạnh. Nhạc Phong theo bản năng muốn tránh, nhưng chỉ đối diện trong chớp mắt, Tần Thủ Thành đã nhìn thấy anh, Nhạc Phong cười cười, đi thẳng qua: “Mọi người đã tìm được Quý tiểu thư rồi? Cũng xem thông báo?” Tần gia nói với Nhạc Phong Quý Đường Đường là ‘thân thích trong nhà’, vài năm trước vì có chút chuyện mà gây gổ với gia đình, sau đó ‘bỏ nhà ra đi’, cho nên trong nhà vẫn đang tìm kiếm, Nhạc Phong lúc đó còn rất phối hợp mà giả ngu: “Nếu đã là thân thích trong nhà, lúc đó Miêu Miêu cũng nhìn thấy cô ấy, sao Miêu Miêu lại không nhận ra cô ấy?” Tần Thủ Nghiệp lúc đó trả lời rất ung dung: “Miêu Miêu mới chỉ gặp con bé hồi còn nhỏ có một hai lần, sau đó gia đình họ lại chuyển ra ngoài thành phố, Miêu Miêu lại học lên cấp hai, áp lực học tập lớn, căn bản là không hề gặp lại.” Nếu bọn họ đã bịa như vậy thì Nhạc Phong cũng mặc bọn họ dẫn dắt, sau lưng thì nước ngầm dậy sóng, ngoài mặt thì vẫn khách khí như cũ. Tần Thủ Thành miễn cưỡng cười cười: “Đúng vậy, thấy thông báo là tới ngay.” Người mặc áo blouse trắng bên cạnh rất kích động, vẫn đang khoa tay múa chân với cảnh sát: “Cũng chỉ hai ba phút thôi! Mấy phút trước tôi có đi vệ sinh, nhìn qua ô cửa vào trong thấy người vẫn còn đó. Quay lại đã không thấy đâu!” Trong bệnh viện, để theo dõi bệnh nhân một cách thuận tiện, phần trên của các cánh cửa đều có một ô cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh, thừa lúc bọn họ nói chuyện, Nhạc Phong nhìn vào trong phòng một cái, trên giường đích xác là không có ai, chần xốc lên một bên, kim truyền dịch đã bị rút ra vút bên cạnh. Cảnh sát vừa ghi chép vừa nhíu mày: “Vậy cũng

khó mà giải thích được, giày vẫn còn ở đây, anh có thấy ai đi mà không xỏ giày không, này, trong hành lang có camera giám sát đúng không, có thể bật băng theo dõi lên xem được chứ?"

Sắc mặt của bác sĩ có chút lúng túng: "Cái đó... chỉ là để trưng bày thôi thì phải, hình như cũng chẳng dùng được."

Tần Thủ Thành cất giọng khàn khàn: "Phải lấy ra xem, người là bị mất tích ở bệnh viện, người nhà chúng tôi không tìm được người, bệnh viện sẽ phải chịu trách nhiệm. Giày cũng không xỏ, vậy nhất định là đã bị kẻ nào đó đưa đi, ai đưa? Nếu là người xấu thì sao?"

Bác sĩ cuống quýt: "Nói kiểu gì vậy, sao lại là trách nhiệm của bệnh viện được? Bệnh viện chỉ lo cứu người chứ đâu có lo chuyện trông người, bao nhiêu bệnh nhân như vậy, bác sĩ không làm việc nữa hay sao? Đều xách ghế ngồi giữ cửa hết à?"

Trong lúc cả đám tranh chấp, Nhạc Phong vẫn đang nhìn cái camera ở trên cao phía cuối hành lang, bên cạnh cái camera đó kết dây mạng nhện, mặt kính hình như hơi bị rạn, cái camera này chắc là vô dụng rồi — bởi vì lúc mới vào, y tá bên khoa chỉnh hình có nhắc nhở ban đêm phải chú ý tài sản trên người, Tết nhất trộm cắp rất nhiều, lúc đó Nhạc Phong còn bảo dù gì cũng đã có camera, y tá cười lạnh một tiếng nói: "Chỉ có cái camera ở phòng khám ngoài đại sảnh là còn dùng được thôi, chứ phòng bệnh ai mà đi giám sát anh hai mươi tư tiếng được." Cũng không biết đám người kia lại nói những gì, Tần Thủ Thành quay đầu nhìn Nhạc Phong: "Nhạc Phong phải không, cậu cũng quen Đường Đường, hay là cùng đi xem camera giám sát đi?"

Nhạc Phong cười cười: "Không cần, mọi người đi là được rồi, có tin gì thì gọi điện cho tôi." Tần Thủ Thành gật đầu một cái, gọi một gã đàn ông trẻ tuổi bên cạnh hạ giọng căn dặn mấy câu, Nhạc Phong không buồn để ý đến, lúc Tần Thủ Thành đi theo bác sĩ và cảnh sát đến phòng giám sát, có ít nhất sáu người đàn ông trên hành lang đi cùng với ông ta, còn dư lại năm

sáu người đều vây xung quanh người đàn ông trẻ tuổi kia, hạ giọng thăm thì một lúc, cả đám tách ra đi kiểm tra các phòng bệnh khác. Từ điểm này, Nhạc Phong lấy được hai tin tức. 1. Lần này Tần Thủ Thành đến đây, nhân thủ mang theo không dưới mười người. 2. Tần Thủ Thành quả nhiên không hề ngốc, bác sĩ nói ‘cũng chỉ hai ba phút’, trong hành lang người đến người đi, muốn đưa một người đang hôn mê đi kiểu gì cũng sẽ gây chú ý, hơn nữa với thời gian hai ba phút, có thể người vẫn còn đang ở tại tầng này, cho nên ông ta để người lại xục xạo cả tầng này một lượt. Quý Đường Đường chưa rơi vào tay người của Tần gia, chuyện này khiến cho Nhạc Phong ít nhiều có chút vui mừng, nhưng ngay lập tức, một cơn nghi hoặc lớn hơn bùng lên trong lòng: từ xưa tới nay, Quý Đường Đường vẫn không có bạn bè gì, ai lại cứu thoát được cô ấy trước khi người nhà họ Tần tới? Hay là, cô ấy lại đắc tội với kẻ nào đó, là những kẻ khiến cô ấy hôn mê đã đưa cô ấy đi ư?

Đám người của Tần gia đã chia nhau lục soát các phòng bệnh, động tĩnh cũng không lớn, chỉ vào xem một lượt, cúi người xem dưới gầm giường một chút, mở tủ ra xem có giấu người bên trong không, sau đó nói một câu xin lỗi đã quấy rầy với bệnh nhân, Nhạc Phong do dự một chút, cũng đi theo bọn họ xem — trên cơ bản là người của Tần gia lục soát xong phòng bệnh, anh đứng ngoài cửa nhìn lại mấy lần, cộng thêm việc chân của anh bất tiện, lúc trước khi chạy vội đến thì không cảm thấy gì, giờ thả lỏng xuống mới cảm thấy chân đau như bị kim châm, xem xong một phòng là phải nghỉ đến nửa ngày. Lúc nhìn đến gian thứ ba, anh lại dừng lại tựa vào khung cửa nghỉ ngơi, đây không phải phòng bệnh mà coi như là một căn phòng chuẩn bị của nhân viên bệnh viện, có một y tá đang sắp xếp lại ống tiêm trên khay, một người đàn ông khác khoảng 27, 28 tuổi, có thể là người nhà của bệnh nhân, ngồi bên cạnh bàn làm việc, trông có vẻ như đang đợi ai đó, nghịch nghịch một chiếc bút bi nước trong tay. Một đang sắp ống tiêm, một đang nghịch bút bi, lách cách lách cách, nghe mà

khiến Nhạc Phong nhúc cả đầu, anh nghỉ ngơi một lúc, đang định đi đến gian tiếp theo, vừa mới cất bước đã khựng lại. Anh bỗng phát hiện ra, tiếng động bên trong căn phòng không hề hỗn loạn mà là có tính quy luật nhất định, giống như một đoạn nhạc cứ được phát đi phát lại tuần hoàn. Nhạc Phong cảnh giác nhìn vào trong phòng một chút, chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn bước vào, hỏi người đàn ông đó: “Có thể mượn cái bút tờ giấy được không, viết lời nhắn.” Người đàn ông kia nhìn anh một cái, động tác trên tay không hề dừng lại, chỉ hất cằm chỉ về phía ống đựng bút trên bàn: “Tự lấy đi.” Nhạc Phong nói cảm ơn, lấy từ trong ống đựng bút ra một cây bút, lại lấy một tờ giấy bỏ đi, lật mặt sau, làm bộ như đang viết gì đó, thật ra cũng chỉ viết đi viết lại tên của đám Mao Ca Thần Côn mà thôi, nhìn có vẻ như viết rất chuyên chú, đuôi mắt vẫn liếc nhìn người đàn ông và cô y tá kia, mười mấy giây sau, trái tim anh chợt rung lên một nhịp, nhận ra đầu mối rồi! Động tác trên tay y tá kia, cùng với động tác của người đàn ông trước mặt này... giống nhau như đúc! Khi người đàn ông này giờ cái bút lên, y tá kia cũng đồng thời giờ ống tiêm lên, lúc người đàn ông này đóng nắp bút lại, y tá kia cũng đồng thời lấp kim châm vào ống tiêm, trong tay người đàn ông kia giống như đang thao túng một sợi dây vô hình, mà y tá kia lại giống như một con rối gỗ, cứ lặp đi lặp lại những động tác mà người đàn ông kia muốn cô ta làm. Phát hiện này khiến cho Nhạc Phong rợn cả tóc gáy, anh bỗng nhiên nhớ lại, vừa nãy khi anh vào phòng mượn giấy bút, tiếng động rồi nói chuyện như vậy mà y tá kia căn bản không hề liếc nhìn anh lấy một cái. Điều này bất hợp lý, người bình thường đều bị những người hay việc xung quanh ít nhiều làm phân tán lực chú ý, trừ phi cô ta hoàn toàn không có ý thức... Trái tim Nhạc Phong thích thích thích nhảy lên, anh cầm bút vào trong ống, nói một câu cảm ơn với người đàn ông kia, từ từ lê bước ra bên ngoài, lúc đi đến trước bàn làm việc, cố ý lão đảo một cái, va phải y tá kia. Mượn khoảng thời gian va chạm này, Nhạc Phong thấy rõ, mặc dù cô đã đeo khẩu trang che mất quá nửa gương mặt, nhưng đường nét mặt mũi để lộ ra, nghiễm nhiên chính là Quý Đường

Đường. Nhưng ánh mắt cô không hề có tiêu cự — cô bị xô sang bên cạnh một bước, có điều lại nhanh chóng máy móc khôi phục lại vị trí cũ, mi mắt rũ xuống, tay vẫn tiếp tục lặp lại động tác sắp xếp ống tiêm. Nhạc Phong coi như không phát hiện ra điều gì, nói một tiếng ‘Xin lỗi’, sống lưng thẳng tắp, trong khi bước từng bước rời khỏi căn phòng đó vẫn cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông kia luôn dính chặt vào sống lưng anh. Vừa ra khỏi phòng chuẩn bị, chân của Nhạc Phong đã mềm nhũn, dựa vào tường thở từng ngụm, mấy người nhà họ Tần kia hình như đã thu hoạch được gì, có hai người giơ một chiếc áo lông đi về phía mấy người ở đầu kia, lúc đi qua bên cạnh Nhạc Phong, anh nghe thấy bọn họ nói: “Đã bảo là không biết quần áo ở đâu ra, có thể là thay đồ rồi ném ở đó...” Người đàn ông trong căn phòng kia hiển nhiên không phải đến từ Tần gia, nhưng thủ pháp của anh ta quỷ dị như vậy, đoán chừng cũng là cùng một kiểu người với Thịnh gia Tần gia, người của Tần gia vẫn còn ở đây, không thể gây xung đột với người đàn ông này được, Nhạc Phong bước tới hàng ghế đối diện trên hành lang ngồi xuống, đầu tiên là để nghỉ ngơi, xoa nắn bắp chân một cái, thứ hai là vị trí này cũng dễ quan sát được căn phòng chuẩn bị kia, anh không tin hai người có thể chờ ở bên trong cả đợi. Quả nhiên, lúc người của Tần gia đều tụ tập hết ở đầu phía đông của hành lang nhỏ giọng bàn bạc về cái áo lông kia, người đàn ông đó liền dẫn Quý Đường Đường ra, anh ta nhìn đám người nhà họ Tần một chút, rất bình tĩnh đi về hướng khác, Quý Đường Đường vẫn rũ mắt nhìn xuống đất, bước đi có chút cứng ngắc, trong đầu Nhạc Phong không hiểu sao lại nhớ đến điển cố dẫu thầy ở Tương Tây, sợ hết hồn hết vía một trận. Mắt thấy hai người đã xuống cầu thang phía tây, Nhạc Phong vội vàng đứng dậy đi theo. Bệnh nhân và người nhà đi lại trên hành lang không ít, Nhạc Phong cũng không theo sát, chỉ dính chặt tầm mắt, chốc lát sau đã đến sân sau của bệnh viện, chỗ này coi như là nơi nghỉ ngơi, được thu dọn rất thông thoáng, có bồn hoa hồ nước vòi phun, cỏ trong sân mặc dù khô vàng, nhưng có vài cái cây được tắm sương đáng dấp trái lại cũng không tệ, có khá nhiều bệnh nhân

phơi nắng luyện Thái cực quyền gì đó ở đây, người đàn ông kia dẫn Quý Đường Đường đến một nơi vắng người, nhìn mặt trời một chút, lại nhìn xuống mặt đất, kéo Quý Đường Đường dừng lại xong, cúi đầu xuống nhìn cái bóng dưới chân cô. Nhạc Phong thực sự không hiểu anh ta đang làm cái gì, nhưng trực giác anh ta không hề có ý làm hại Quý Đường Đường, bèn nhẫn nại nấp sau một cái cây cách đó không xa chờ, qua khoảng năm phút, tình hình bên kia hình như có chút mất khống chế, người đàn ông đó rõ ràng có chút nóng vội, túm lấy bả vai Quý Đường Đường lắc lắc mấy cái, chưa được mấy giây, anh ta đã tát lên mặt cô một cái, giận dữ quát lên: “Cô nói rõ ràng một chút!” Nhạc Phong cảm thấy máu toàn thân lập tức vọt lên đỉnh đầu, không chút suy nghĩ, lao thẳng tới, trước khi người đàn ông kia ra tay lần nữa đã ấn ngã anh ta xuống, nện cho một cú đấm thật mạnh. Người kia đau đớn rên lên một tiếng, giơ tay ôm cằm, Nhạc Phong còn muốn đấm thêm mấy cái nữa, cuối cùng lại nhớ đến Quý Đường Đường, chỉ đá cho anh ta thêm phát nữa khi đứng dậy, lúc ra đỡ lấy Quý Đường Đường, trong lòng hơi có chút an ủi: may mà cô ấy có đeo khẩu trang của y tá, cho dù bị tát một cái, cũng tốt hơn là dùng mặt mà đón. Quần áo chắc là do người đàn ông này thay cho cô, áo lông khoác bên ngoài đã cởi bỏ, chỉ chừa lại quần áo bên trong rồi khoác áo y tá lên, lúc cầm tay cô thấy lạnh như tảng băng vậy, Nhạc Phong đau lòng vô cùng, cởi áo ra khoác lên cho cô, lại bỏ cái mũ y tá xuống, thả mái tóc dài che khuất qua tai, chắc sẽ ấm hơn được một chút. Khi quay đầu nhìn lại, người đàn ông kia đã ngồi dậy, đang cầm khăn giấy lau vết máu bên khóe miệng, thấy Nhạc Phong nhìn mình, anh ta cười cười như tự giễu, tặc lưỡi, hất cằm về phía Quý Đường Đường: “Hai người quen nhau à?” Nhạc Phong thật sự là căm ghét từ tận đáy lòng, nhủ thầm trước đánh gục tên này đã rồi nói sau, ai ngờ người kia đã sớm phòng bị, liếc nhìn nắm tay siết chặt thành quả đấm của anh: “Đừng vội đánh người, đánh chết tôi, cô ta cũng chẳng tỉnh lại được.” Câu này khiến cho trái tim Nhạc Phong thót lên một cái, nắm đấm từ từ buông lỏng, anh nhìn kỹ ánh mắt của Quý Đường Đường, mặc dù còn rất cứng

ngắc nhưng so với lúc ở trong phòng chuẩn bị khi này thì hình như đã có chút sức sống, anh đỡ Quý Đường Đường đứng dậy, người nọ ở đằng sau chào hỏi anh: “Xem ra anh là bạn của Thịnh Hạ, làm quen đi, tôi họ Thạch, Thạch Gia Tín.” Trái tim Nhạc Phong chấn động: “Thạch của Thạch gia?”

Câu hỏi này thật kỳ quái, nhưng Thạch Gia Tín lại hiểu ý tứ của anh: “Đúng vậy, Thạch của Thạch gia.” Có rất ít người gọi Quý Đường Đường là Thịnh Hạ, xem ra, những chuyện đã xảy ra ở Đôn Hoàng còn phức tạp hơn anh tưởng rất nhiều, không những Tần gia xuất hiện, ngay cả nhà họ Thạch cũng hé lộ tung tích, Nhạc Phong trầm mặc một chút, giọng nói vẫn rất khó chịu: “Anh đánh cô ấy làm gì?”

Thạch Gia Tín cười cười: “Thật là ngại quá, hỏi chuyện cô ấy mà cô ấy không nói, tính tôi hơi bị nóng một chút.” Nhạc Phong thực sự muốn mắng chửi người, lại nghĩ đến chuyện đánh thức Quý Đường Đường, chắc còn phải dựa vào tên Thạch Gia Tín này, đành phải nén một bụng tức xuống: “Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?” Thạch Gia Tín mặc dù không rõ ràng lắm quan hệ giữa anh và Quý Đường Đường, nhưng thấy mức độ bảo vệ của Nhạc Phong đối với cô, trong lòng cũng đoán ra mấy phần, lại nghĩ đến cả sự tồn tại của Thạch gia mà cũng biết, một chuyện mà người bình thường không thể nào biết được như vậy, đoán chừng có thể nói với anh, vậy nên cũng chẳng quanh co lòng vòng: “Thịnh Hạ không phải là hôn mê bình thường, mọi phương diện cơ năng thân thể của cô ấy đều ổn, tôi nghĩ có một từ có thể giải thích được tình huống hiện giờ của cô ấy: hồn rời khỏi xác.”

“Anh có thể nhìn thử xuống cái bóng của cô ấy, có một kiểu nói, là hồn phách của con người được giấu trong cái bóng, ma thì không có bóng, tình huống hồn rời khỏi xác nằm giữa người và ma, cho nên anh nhìn bóng của cô ấy đi, nhạt hơn người bình thường rất nhiều.” Chẳng trách Thạch Gia Tín vừa này vẫn nhìn bóng của Quý Đường Đường, Nhạc Phong cúi đầu nhìn, không nói thì anh thật đúng là không chú ý đến điều này, so với

mình, bóng của Quý Đường Đường đích xác là vô cùng nhạt, tựa như mực bị loang ra trong nước vậy: “Mười hai giờ trưa là lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, cho dù bây giờ đã qua mười hai giờ những cũng không sai biệt lắm, tôi đưa cô ấy ra ngoài, muốn chọn một chỗ ánh nắng rọi thẳng, trực tiếp chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, có thể xua tan ảnh hưởng của âm khí từ bên kia ở mức độ lớn nhất, mặc dù không đến mức có thể gọi được hồn phách của cô ấy trở lại nhưng chí ít cũng có thể giúp cho cô ấy lấy lại chút ý thức, để cô ấy có thể cho chúng ta chút gợi ý — ít nhất là nói cho chúng ta biết, cô ấy đã gặp tai nạn ở đâu.”

“Hiệu quả không lớn, cho nên hơi vội, không khống chế được mà động thủ, ngại quá.”

Nhạc Phong cười lạnh: “Câu này anh khỏi phải nói với tôi, chờ cô ấy tỉnh dậy rồi hãy nói với cô ấy, để xem cô ấy có đánh lại không.” Thạch Gia Tín bị anh làm cho ghen hòng. Nhạc Phong nhìn mặt trời một cái, lại nhìn cái bóng sau gót chân Quý Đường Đường, dịu cô di chuyển mấy bước, lại đổi phương hướng, cảm thấy cái bóng đã thu hẹp lại hết mức, giống như ánh sáng đã rọi thẳng xuống đỉnh đầu: “Có phải thế này không?” Thạch Gia Tín ừ một tiếng: “Có điều tôi vừa mới thử rồi, không hỏi được, có lẽ phải suy nghĩ cách khác...” Nhạc Phong trầm mặt xuống ngắt lời anh ta: “Anh không hỏi được, không có nghĩa là tôi cũng không hỏi được.” Thạch Gia Tín nhún vai, chẳng sao cả cười cười: “Vậy thì tùy, dù sao mọi người đều có chung một mục đích. Anh muốn thử thì cứ cố hết sức mà thử đi.” Nhạc Phong thật sự là chán ghét anh ta vô cùng, anh cau mày, trực tiếp quay lưng lại về phía Thạch Gia Tín, nhìn kỹ vào mắt Quý Đường Đường, quả nhiên, đổi sang vị trí này, trong ánh mắt của cô hình như có chút ánh sáng. Nhạc Phong nhẹ giọng hỏi cô: “Đường Đường, bây giờ cô đang ở đâu?”

Quý Đường Đường cúi đầu, rũ mắt, không hề phản ứng trước câu hỏi của Nhạc Phong, Nhạc Phong vươn tay, nâng cằm cô lên, dù anh có thể nhìn vào trong mắt cô nhưng cô dường như không hề nhìn anh, Nhạc

Phong cảm thấy ánh mắt của Quý Đường Đường giống như một đường thẳng, xuyên thấu qua thân thể của anh, bắn thẳng đến một nơi xa xôi không thể tìm thấy. Nhạc Phong chưa từ bỏ ý định, anh vươn tay gỡ khẩu trang của cô xuống, chạm lên mặt cô, thấp giọng nói: “Đường Đường, tôi là Nhạc Phong đây. Cô nói cho tôi biết cô đang ở đâu, tôi đi tìm cô, được không?” Đôi môi Quý Đường Đường tựa như mấp máy một chút. Nhạc Phong còn tưởng là ảo giác, ngừng cả hô hấp, xác nhận môi của cô đúng là đang mấp máy xong, đơn giản là quá đổi vui mừng: “Cô ấy nói rồi.” Thạch Gia Tín cười lạnh một tiếng, hắt nước lạnh: “Vừa nãy cô ta cũng nói, có gì hữu dụng đâu? Cô ta nói không rõ ràng.”

Thạch Gia Tín nói không sai, mặc dù môi cô vẫn đang mấp máy nhưng căn bản không hiểu cô đang nói gì, đoán chừng vừa nãy Thạch Gia Tín ra tay cũng chính vào lúc đang hỏi như thế này, Nhạc Phong thực ra cũng là một người nóng tính dễ xúc động, nhưng lúc này anh lại kiên nhẫn một cách kỳ lạ: “Đường Đường, cô đừng cuống, nói từ từ thôi, cô đang ở đâu?” Anh ghé sát tai vào môi Quý Đường Đường, môi của cô vẫn cử động, nhiều lần chạm đến vành tai Nhạc Phong, Nhạc Phong cảm thấy nhất định cô đang cố gắng nói gì đó, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô, cảm giác ánh mắt mặc dù vẫn không có tiêu cự, nhưng trong mắt tựa hồ như ướm lẹ, Nhạc Phong rất khó chịu, anh ôm lấy Quý Đường Đường vào trong lòng, vỗ lưng an ủi cô: “Không nói được thì không phải nói nữa, Đường Đường, kiểu gì tôi cũng sẽ tìm được cô.” Nói xong, anh cúi đầu, giúp cô gạt tóc ra, hôn hôn lên má cô. Gần như cùng lúc đó, anh nghe thấy một tiếng nói nhẹ tựa như bị thổi bay: “Căn nhà... Xương Lý...”

Chương 22

Thạch Gia Tín nói: "Tôi cứ cho là nơi phát hiện ra cô ta không phải là nơi cô ta gặp chuyện không may, nếu cũng là đường Xương Lý, vậy chắc tôi biết đó là nhà nào." Để tránh đụng phải người của nhà họ Tần, hai người đi từ cửa sau ít người ra ngoài thuê xe, Nhạc Phong không thích Quý Đường Đường bị anh ta điều khiển như con rối, Thạch Gia Tín cũng không cố chấp, vươn tay giơ ra sau gáy Quý Đường Đường, Nhạc Phong nhướn mày, đang định gạt tay anh ta ra, tay của Thạch Gia Tín đã lật lại, để lộ ra một thứ trông như một miếng đá nam châm trong lòng bàn tay. Anh ta rà nhẹ trên gáy Quý Đường Đường một lượt, khi giơ tay lên lần nữa, trên miếng đá đã có thêm một cây châm, thấy dáng vẻ biểu cảm phức tạp của Nhạc Phong, Thạch Gia Tín cười cười: "Đừng thiếu kiến thức như thế được không, phim kiếm hiệp chắc anh cũng xem rồi chứ, không ít đoạn trong phim kiếm hiệp chẳng phải cũng có tình tiết kiểu này hay sao?" Cây châm vừa được hút ra, thân thể Quý Đường Đường co giật một cái, xụi xuống, Nhạc Phong vội vàng ôm lấy cô, Thạch Gia Tín cười mách mớ: "Cô ta hôn mê bất tỉnh, muốn để cô ta đi được, chỉ có cách này thôi, tôi không có tinh lực mà đi công cô ta, anh không để tôi động châm, vậy anh tự lo đi nhé." Nhạc Phong lạnh lùng đáp một câu: "Không đến lượt anh công cô ấy!" Sau khi lên xe, Thạch Gia Tín ngồi ghế trước, Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường ra ngồi ghế sau, hai người đàn ông to cao mang theo một cô gái ngất xỉu, rất khiến người ta nghi ngờ, tài xế len lén nhìn Quý Đường Đường qua gương chiếu hậu vài lần, lúc nhìn đến lần thứ ba hay thứ tư, Thạch Gia Tín cười cười, vươn tay lên bóp cằm tài xế: "Đẹp mắt thế à? Nhìn ra cái gì rồi?" Tài xế bất ngờ không kịp đề phòng, tay trượt một cái, Nhạc Phong thiếu chút nữa va đầu vào ghế trước, sau khi ngồi vững lại mới quát Thạch Gia Tín: "Anh có bệnh hả, anh ta đang lái xe đấy!" Có điều anh ta vừa ra tay xong, người tài xế kia cũng mất nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám ngó

đông ngó tây nữa, đến đường Xương Lý rồi nhanh chóng thu tiền chạy lấy người, đuôi xe bốc lên một làn khói đen, nhìn y như chạy nạn. Nhạc Phong ôm lấy Quý Đường Đường, cũng may là ngày hôm nay trời lạnh, tư thế không tính là quá gây chú ý, lúc bước vào con hẻm nhỏ trong đường Xương Lý, Nhạc Phong hỏi Thạch Gia Tín: "Tại sao anh lại biết cô ấy? Lúc ở bệnh viện sao lại giúp cô ấy?" Thạch Gia Tín không trả lời luôn: "Chờ cô ta tỉnh dậy, anh hỏi cô ta chẳng phải sẽ biết hết." Anh ta bước tới trước một căn nhà rồi dừng lại, vươn tay gõ mạnh mấy cái lên cửa, bên trong có người mất kiên nhẫn: "Nghe thấy rồi nghe thấy rồi, tôi đâu có điếc." Cửa vừa mở, một cái đầu tóc vàng hoe thò ra, chính là Đại Mỹ, cô ta đang trang điểm dở chừng, một bên mắt có kẻ mắt, màu đậm y như gấu trúc, mắt còn lại còn chưa kẻ xong, nhìn một lớn một nhỏ đặc biệt không cân xứng, mở miệng đã khá khó chịu: "Anh là ai thế hả, chị đây còn chưa bắt đầu làm việc đâu, á á..."

Thạch Gia Tín vươn tay để lên mặt cô ta, ấn thẳng vào trong phòng, Nhạc Phong lặng lẽ nhìn, vẫn đi theo vào, lúc đóng cửa lại, chỉ thấy Thạch Gia Tín vỗ tay một cái, phấn trên tay rơi lả tả, mà giữa mặt Đại Mỹ đã có một dấu tay to đùng, đều là những nơi phấn bị rút mất, Nhạc Phong thật sự buồn cười, anh cẩn thận đỡ Quý Đường Đường thả xuống ghế sa lon, còn Đại Mỹ đứng bên cạnh đã bắt đầu nổi đóa: "Này, các anh có ý đồ gì hả, đột nhập nhà dân à, tôi sẽ báo 110 đấy." Thạch Gia Tín chỉ vào Quý Đường Đường hỏi cô ta: "Cô từng gặp cô ta chưa?" Đại Mỹ bấy giờ mới chú ý đến Quý Đường Đường, lúc nhìn thấy mặt cô, rõ ràng sửng sốt một chút, lập tức vô cùng mất tự nhiên phủ nhận: "Không nhận ra."

Thạch Gia Tín túm lấy tay cô ta: "Thật sự không nhận ra?"

Đại Mỹ rõ ràng có chút hít thở không thông, cô ta rút tay lại phía sau: "Anh làm gì thế, giờ trò lưu manh à, tôi không biết là không biết..." Còn chưa nói xong, lòng bàn tay bất chợt lạnh lạnh, định thần nhìn lại, trong tay Thạch Gia Tín đã có một con dao con, mà lòng bàn tay của cô ta thì đã

có một vết thương. Đại Mỹ sưng sốt trong chốc lát, chợt nổi giận: "Tổ tông nhà mày! Chúng mày là cái thá gì, tưởng bà đây dễ bắt nạt đúng không!" Thạch Gia Tín giơ con dao lên: "Cô nhìn cho kỹ." Anh ta bước tới cạnh Quý Đường Đường, cười cười với Nhạc Phong: "Đắc tội, phối hợp một chút." Nhạc Phong không lên tiếng, chỉ ngoảnh mặt qua một bên, Thạch Gia Tín vươn tay vỗ lên gáy Quý Đường Đường một cái: "Đứng dậy đi." Quý Đường Đường vừa mở mắt đã ngồi dậy thẳng đơ, Đại Mỹ nhìn mà lòng tơ dưng thẳng, khí thế lúc trước nháy mắt đã quăng đến chín tầng mây, cô ta nhìn Thạch Gia Tín, lại nhìn Nhạc Phong, cảm thấy sống lưng bắt đầu bốc khí lạnh. Thạch Gia Tín cầm lưỡi dao dính máu lướt qua mũi Quý Đường Đường: "Người này, cô có biết không?"

Quý Đường Đường mặt không chút biểu cảm, đầu lại gật một cái. Thạch Gia Tín cười lạnh nhìn Đại Mỹ: "Cô ta biết cô, cô lại không nhận ra cô ta, chuyện này giải thích thế nào đây?" Đại Mỹ không dám nói láo, cô ta vừa mở miệng đã lắp bắp: "Tôi thật sự không biết, chỉ gặp qua thôi... tự cô ta tới, nhất quyết muốn ở đây, nên tôi để cho cô ta ở một đêm..." Sắc mặt của Thạch Gia Tín trầm xuống: "Cô ta gặp chuyện không may ở đây?"

Đại Mỹ chợt da chỉ vào trong phòng: "Cô ta ở trong căn phòng đó, sáng ra gọi kiểu gì cũng không tỉnh, tôi thật sự không làm gì cả, tôi chỉ sợ phiền phức nên kéo cô ta ra ngoài thôi."

* * *

Thạch Gia Tín vừa thấy một đồng lộn xộn trên bàn trang điểm đã biến sắc, Nhạc Phong nhạy cảm nhận ra được: "Sao thế?"

"Nến cháy hết rồi." Nhạc Phong bấy giờ mới chú ý đến trên mặt bàn còn một cây nến đã cháy hết, sáp nến chảy thành một vũng lớn, ở giữa có một sợi dây dài khoảng mấy li, anh có một dự cảm chẳng lành: "Cháy hết thì sao?"

"Cây nến này tựa như một ngọn đèn vậy, muốn đến đầu bên kia có ngàn vạn con đường, mỗi một ngọn đèn chỉ có thể chiếu sáng một con đường,

đèn tắt, người đi vào sẽ lạc đường, không tìm về được nữa.” Thạch Gia Tín vươn tay chỉ vào mặt gương, nhìn kỹ, trên mặt kính có một vòng tròn màu đỏ nhạt: “Nhìn thấy không, vòng tròn này được vẽ từ máu ra, đây là cửa vào, chúng ta luôn nói bên kia bên kia, bên kia là một thế giới rộng lớn như bên này, không gian cũng tương đồng, cho nên cửa vào đều nằm trên gương. Người bình thường soi gương sẽ không thấy gì, nhưng có những người có thể chất khác thường thì có thể nhìn thấy những thứ quái lạ trong gương, thật ra đó chính là nhìn thấy bên kia, con người thì không đến thế giới bên kia được, con gái nhà họ Thịnh thì không như vậy, máu của bọn họ, có thể mở ra cánh cửa trên gương.” Nhạc Phong ừ một tiếng: “Vậy là, cô ấy đã mở cửa tiến vào?” Thạch Gia Tín lắc đầu: “Cũng không hoàn toàn như vậy, mấu chốt là phải xem người quản môn bên kia là ai, gọi người nào ra thì chính là bước vào thế giới của người đó. Nếu năng lực của anh đủ mạnh, muốn gọi ai tới thì là người đó, nếu như năng lực không đủ thì phải mượn một vài thứ, ví dụ như vừa vặn đang ở trong nhà của người chết, bên cạnh có những thứ mà họ hay dùng. Nếu như không phải vậy, có thể sẽ làm sai, ví dụ như dẫn phải ác quỷ lúc nào cũng châu chực bên cạnh tới.” Nhạc Phong nhớ đến lần Quý Đường Đường bị Thập Tam Nhạn nhập vào người, thở dài một tiếng trong lòng: “Lần này cô ấy không về được, rốt cuộc là nguyên nhân gì?” Thạch Gia Tín cười cười: “Là vì quá sơ xẩy, không ai thực hiện phương pháp này một mình cả, bình thường đều có đồng bọn canh chừng cây nến ở đầu bên này, phòng ngừa xảy ra biến cố gì làm tắt nến. Còn nữa, trên cổ tay phải buộc một sợi dây đỏ, một đầu ở tay mình, đầu còn lại buộc vào tay đồng bọn, nếu như đến giờ mà vẫn chưa thấy về, đồng bọn ở đầu bên này sẽ kéo dây, cũng tương đương như kéo cô ta trở lại. Kỳ lạ, Thịnh Hạ hình như căn bản không hề biết những điều này, chỉ biết thao tác cơ bản nhất.”

“Vậy bây giờ buộc dây vào cổ tay cô ấy còn kịp chứ?”

“Không kịp nữa, dây đỏ là để buộc hồn, hồn đã đi mất rồi, buộc cũng

chẳng có tác dụng. Bây giờ đầu tiên là phải thấp nển, thứ hai là phải rung chuông, tiếng chuông là âm thanh duy nhất có thể xuyên qua hai giới âm dương, cô ấy nghe thấy tiếng, thấy ánh sáng thì sẽ về được."

"Chuông có gì phải lưu ý không? Chuông nào cũng được?"

"Không có gì phải lưu ý hết, thời cổ, người chuyên môn gọi hồn chỉ lắc chuông mấy cái gọi tên của đương sự, chờ đúng dịp, gửi âm thanh vào tiếng chuông truyền vào trong, gọi người thân về." Nhạc Phong thở ra một hơi: "Nển thì tôi có cách để thấp sáng lại. Chuông thì chắc phải gọi người mua mang tới, có đủ hai thứ này, anh có thể bảo đảm người sẽ tỉnh lại không?" Thạch Gia Tín gật đầu: "Mười phần chắc chín đi."

* * *

Nhạc Phong đầu tiên là gọi điện thoại cho Mao Ca, sau khi hỏi tình hình của xe và súng mới căn dặn Mao Ca đến bệnh viện thu dọn đồ đạc xong thì tới thẳng đường Xương Lý, Mao Ca bấy giờ mới phát hiện ra anh không còn ở trong viện, giậm chân ở đầu dây bên kia: "Phong Tử, chú là cái đồ loi chơi, chân cẳng còn chưa khỏi đã chạy cái gì mà chạy, chú định ngồi xe lăn cả đời đúng không, đường Xương Lý là đường nào hả, chú đi gọi hồn à?!"

Nhạc Phong nhủ thầm, bị anh đoán trúng rồi, đúng là em đang đi gọi hồn đây. Anh bảo Mao Ca đưa điện thoại cho Thần Côn, dặn Thần Côn trên đường đi nhớ nhìn xung quanh, mua một chiếc chuông nhỏ đến, Thần Côn lại ra vẻ trí thức phụt tiếng Anh ra với anh: "Why? Why lingdang?" Hai chữ chuông nhỏ chắc là không biết dịch, trực tiếp dùng phiên âm. Nhạc Phong bị tiếng Anh kèm phiên âm của anh ta làm cho sốc nặng, cơ mặt co rút liên tục: "Để gọi hồn, anh có hứng thú không?"

Thần Côn ở đầu bên kia kích động kêu to: "Yes! Tiểu Phong Phong, anh có!" Điện thoại lại chuyển sang tay Mao Ca, Nhạc Phong dặn anh ta trên đường đi nhất định phải chú ý, không nên nói chuyện nhiều, lưu ý xem có người đi theo hay không, Mao Ca bị lời của anh khiến cho phát sợ trong lòng: "Sao vậy Phong Tử, cái tên đâm phải chú đang theo dõi chú đúng

không?" Nhạc Phong đáp hàm hồ: "Đến rồi nói, tóm lại cẩn thận một chút." Gác điện thoại xuống, Nhạc Phong bảo Đại Mỹ tìm giúp một chén rượu, Đại Mỹ cũng coi là từng trải, không đến mức sợ quá mà bỏ nhà chạy lấy người, Thạch Gia Tín dù có động dao với cô ta nhưng Nhạc Phong lại khách khí, hơn nữa, đối với Quý Đường Đường, cô ta ít nhiều cũng có chút áy náy, cô ta lục lọi trong tủ bát, tìm được một chén rượu to bằng hột đào đưa cho Nhạc Phong, Nhạc Phong bước đến trước bàn trang điểm, cẩn thận dùng lưỡi dao cạo từng miếng sáp nến bỏ vào trong chén rượu nén đây, chẳng bao lâu đã nén được đầy nửa chén, cuối cùng cầm lấy miếng có tâm nến ép vào chính giữa. Thạch Gia Tín đại khái đoán ra được ý đồ của anh: "Cái này có tác dụng không?" Nhạc Phong không nhìn đến anh ta: "Tôi nhớ hồi còn nhỏ hay mất điện, tốn nến, có lần khi chơi đùa với nhau mới nghĩ ra một cách, bỏ cây nến vào trong chén rượu đốt lên, sáp nến nhỏ xuống đều rơi vào trong chén rượu, đốt đến gần hết, dây nến còn dư lại một chút xiu, mới nhìn trông như cái đèn dầu ấy. Anh bảo phải dùng cùng một ngọn nến, sáp nến này là do ngọn nến trước đó chảy ra, tâm nến cũng là dây cũ, có thể đốt nó lên, cũng coi như là cùng một chiếc."

* * *

Đám Thần Côn hơn ba giờ chiều mới tới, Nhạc Phong ra ngoài đón người, lúc mở cửa, Đại Mỹ tựa như cầu khẩn nhìn anh: "Các anh cứ ở lì trong nhà tôi làm sao được, tôi còn phải làm ăn chứ, bao giờ các anh đi đây?" Cô ta cảm thấy Thạch Gia Tín rất dữ, có hơi sợ, chỉ dám nói với Nhạc Phong, Nhạc Phong cười cười: "Người tình chúng tôi khắc đi, nếu làm chậm trễ việc làm ăn của cô, bao nhiêu tiền tôi bù." Đại Mỹ yên tâm, dù sao hôm nay mình vốn không làm ăn gì, thừa cơ gạt được khoản nào hay khoản đấy. Chỉ chốc lát sau, Nhạc Phong dẫn người về, Thần Côn lắc lắc chuông nhảy một cái vào cửa, Mao Ca xách túi lớn túi nhỏ đi theo sau, tay còn cầm cả cái bao tải của Thần Côn, Nhạc Phong muốn giúp anh ta xách một túi, Mao Ca trừng mắt; "Chân cẳng chú thế kia! Xách được à?" Nhạc

Phong nhủ thâm, chân bị thương chứ đâu phải tay, có điều anh lười phải tranh cãi với Mao Ca, anh thích xách thì xách đi, tôi còn đang chẳng muốn xách đây. Mới vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng reo vừa mừng vừa sợ của Thần Côn: "Tiểu Đường Tử! Đời người chỗ nào chẳng tương phùng!" Mao Ca sửng sốt một chút, bước nhanh mấy bước đi vào, sắc mặt cũng thay đổi; "Sao Đường Đường lại ở đây? Không phải con bé đang ở trong bệnh viện sao?"

Nhạc Phong khó hiểu: "Sao các anh biết cô ấy ở bệnh viện? Cũng xem thông báo tìm người?"

Mao Ca bị câu hỏi của anh làm cho mù mịt: "Cái gì mà thông báo tìm người, sáng ra đã thấy rồi, Thần Côn thấy trước, bảo là xe cứu thương đưa vào." Cả hai gộp lại, mới biết ở giữa lại có một màn lẫn lộn đảo điên như vậy, Nhạc Phong hận đến ngứa răng, nhưng lại nghĩ, cho dù có biết Đường Đường ở bệnh viện sớm hơn nhưng nếu không có Thạch Gia Tín ở giữa tác động thì cũng chẳng cứu được cô ấy, trong lòng lại cảm thấy có vài phần may mắn. Thần Côn lại vươn tay ra gầy gầy mí mắt Quý Đường Đường: "Ài u, ánh mắt của Tiểu Đường Tử nhà chúng ta trợn lên này, kiểu này không giống bị ma nhập, là bị mất hồn rồi đúng không, chẳng trách lại bảo anh mua chuông." Đại Mỹ bị anh ta chọc cho vui vẻ, Thạch Gia Tín bước ra từ trong phòng lại không có tâm trạng tốt như vậy, anh ta lạnh lùng mở miệng: "Đồ đã đủ, vậy có thể bắt đầu được rồi chứ?"

* * *

Rèm cửa được kéo xuống, cửa đóng xong, đèn tắt hết, cây nến đặt trong chén rượu nhỏ bùng lên ánh sáng le lói, Nhạc Phong bảo Thạch Gia Tín làm cho cây châm sau gáy Quý Đường Đường nổi lên, đỡ Quý Đường Đường nằm xuống chiếc bàn trước tấm gương, Thần Côn nhìn thấy châm đã mở to mắt, liên tiếp hỏi Mao Ca: "Cái châm kia là để làm gì vậy trời?"

Mao Ca phỉ nhổ anh ta đầy mặt: "Đồ quỷ Nhật Bản chết tiệt, nói tiếng người đi."

Châm nển trước gương, Nhạc Phong cứ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, Thạch Gia Tín đứng bên cạnh bỗng lắc chuông, âm thanh kia gần như chói tai, ngay cả Đại Mỹ bị cản lại bất ngồi ở phòng ngoài cũng phải cau mày bịt tai. Thần Côn cầm một quyển sổ nhỏ ngồi bên cạnh, quan sát được gì thì ghi chép lại, Mao Ca lạnh mắt nhìn, thấy anh ta viết: năm phút trôi qua, gương không có gì khác lạ, người không có gì khác lạ. Thạch Gia Tín căn bản là cứ cách hai ba phút lại rung chuông một lần, Thần Côn lặng lẽ rĩ tai Mao Ca: “Tiểu Mao Mao, hình như đâu phải gọi kiểu này? Chẳng lẽ không phải kêu Thiên linh linh Địa linh linh gì sao?”

Mao Ca tức giận: “Người ta chuyên nghiệp hơn ông, người ta biết dùng châm.”

Vốn tưởng là Thần Côn sẽ không phục, không ngờ anh ta lại gật đầu như thật: “Cũng đúng.” Lại qua khoảng mười lăm phút, trong ngoài gương vẫn là cảnh tượng như cũ, chớp mũi Thạch Gia Tín đã rịn mồ hôi, anh ta nhìn đám Nhạc Phong và Mao Ca một chút: “Các anh đều là bạn của cô ta phải không, ai gần gũi với cô ta nhất, ra nói với cô ta mấy câu, sẽ có hiệu quả.” Thần Côn vội vàng đứng dậy xung phong: “Tôi, tôi rất thân với con bé, chúng tôi là quan hệ Bá Nha Tử Kỳ.” Mao Ca vươn tay kéo anh ta ngồi xuống: “Ông với con bé có quan hệ cái rắm, ngồi xuống, để Phong Tử nói.” Thần Côn rất không phục lâu bầu: “Tôi và Tiểu Đường Tử có cùng chung mục tiêu và sở thích, Tiểu Phong Phong thì hiểu gì, để cho cậu ta nói, hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt...” Nhạc Phong đi qua ngồi xuống cạnh Quý Đường Đường, cúi đầu không biết nói gì đó ở bên tai cô, thanh âm hạ rất thấp, cổ của Thần Côn vươn dài như hươu cao cổ mà cũng không nghe thấy, anh ta nổi cáu với Mao Ca: “Không biết nói gì, bảo tôi biết ghi chép thế nào!” Mao Ca trừng anh ta: “Ông mà còn eo éo nữa thì cút ra ngoài, không cho ở trong này nữa.” Thần Côn buồn bã nhìn Mao Ca một cái, cuối cùng ngậm miệng yên lặng. Có điều dường như vẫn không được hiệu quả, tiếng chuông đơn điệu cứ cách vài phút lại vang lên một lần, cộng thêm giọng

nói đề thấp của Nhạc Phong, vậy mà lại rất có hiệu quả thôi miên, Thần Côn ngáp mấy cái, đầu lệch sang, tựa vào bả vai Mao Ca mà thiếp đi. Cũng không biết đã ngủ bao lâu, hoặc có lẽ cũng chỉ có mấy phút, bỗng nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của Mao Ca: "Trong gương, nhìn trong gương kìa!"

Thần Côn giật bản mình, lập tức tỉnh lại, anh ta vội vàng nhìn gương, trong gương đã không phải là cảnh tượng được phản chiếu lại nữa, đầu bên kia tối đen như mực, chỉ có một đường ánh sáng mảnh đang lóe lên, Quý Đường Đường hiện lên ở bên kia, cô hoảng sợ hết nhìn đông đến nhìn tây, từ nơi này gần như có thể nhìn thấy hàng mi đang lay động của cô, nhưng cô dường như không phân biệt được phương hướng, rõ ràng cách nơi này rất gần, bỗng nhiên lại đi về phía sau, Nhạc Phong cuống đến mức toát mồ hôi, anh ta hỏi Thạch Gia Tín: "Làm sao bây giờ?"

Thạch Gia Tín cũng có chút luống cuống: "Tôi không biết."

Nhạc Phong đến tâm tư giết anh ta cũng có: "Giờ anh lại nói không biết?" Thạch Gia Tín bị anh quát cũng hơi nổi cáu: "Đây là cách của nhà họ Thịnh, tôi không biết, tôi có thể gọi được cô ta đến đây đã là cố gắng hết sức rồi." Gần bước chân vào cửa rồi, anh ta lại bó tay! Nhạc Phong giật lấy chiếc chuông trong tay Thạch Gia Tín, ra sức lắc liên tiếp: "Đường Đường, ở đây, ở đây!" Nhưng Quý Đường Đường rõ ràng không nghe được, cô vẫn còn đang nhìn xung quanh, đi về một hướng hai bước, lại chần chừ lùi lại, Thạch Gia Tín nói: "Khoảng cách gần quá, bây giờ có lẽ xung quanh cô ta đều là tiếng chuông, cô ta không phân biệt được. Nhưng không có thì lại không được..." Trong lúc nói chuyện, Quý Đường Đường bỗng nhiên lại đi về hướng ngược lại, Thần Côn cuống cuồng, quang quác kêu to: "Kéo cô ấy đi, cậu kéo cô ấy đi Tiểu Phong Phong!" Nhạc Phong tức tối quát anh ta: "Cô ấy ở đâu bên kia, tôi kéo thế nào được!" Trong lúc hỗn loạn, Thần Côn bỗng hét lên một tiếng, nháy vô tới, hai tay vươn vào trong gương kéo, mấy chai lọ trang điểm bị anh ta làm cho rớt đầy đất, cơ hồ gần như cùng lúc đó, ánh sáng u ám trong gương chớp lên một cái, định thần nhìn lại, Quý

Đường Đường đã chẳng thấy đâu, lại biến trở lại thành cảnh tượng bên ngoài gương. Nhất thời căn phòng yên tĩnh đến chết lặng, Nhạc Phong hồi hồn lại, vươn tay túm lấy cổ áo Thần Côn, gần như xách anh ta lên khỏi mặt đất: “Anh làm gì thế hả, hả, anh làm gì vậy?!” Thần Côn thiếu chút nữa khóc lên: “Anh chỉ muốn kéo cô ấy ra ngoài thôi, anh thấy cô ấy sắp đi liên cuống lên, anh muốn kéo con bé...” Nhạc Phong mắt đã đỏ lù: “Anh đấy là kéo hay là đẩy hả, bây giờ người đâu, anh đẩy cô ấy đi đâu rồi?”

Thần Côn vậy mà lại khóc thật, còn khóc tu tu: “Anh cảm thấy đã kéo được cô ấy rồi mà, chỉ trong nháy mắt thôi, anh cảm thấy thực sự kéo được cô ấy mà, anh cũng chỉ có lòng tốt...” Nhạc Phong vụt đẩy anh ta ra: “Anh cảm giác! Anh thì có cảm giác chó má gì!” Thần Côn khóc rào rào, dĩ nhiên là thành phần kêu gào chiếm đa số, vừa gào khóc còn vừa vỗ bập đùi: “Phong Tử, sao cậu có thể như vậy, anh cũng chỉ là một bầu nhiệt tình một phút sốt sắng một tấm lòng trong sáng, anh cũng không ngờ tới lại chữa lợn lành thành lợn què...” Kêu gào được một nửa, anh ta ngẩng đầu chùi nước mũi, thấy Quý Đường Đường đang nhìn anh ta cười vui vẻ đằng sau lưng Nhạc Phong, càng thấy ấm ức chua xót trong lòng: “Tiểu Đường Tử, em còn cười à, em tưởng em cười đẹp lắm phải không, nếu không phải vì em...” Anh ta đột nhiên giật mình một cái, không kêu gào nữa.

Chương 23

Mất bao nhiêu công sức như vậy mới lôi được người về, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, lại không biết mở miệng thế nào, chỉ có mình Thần Côn là máu gà tăng vọt: “Tiểu Đường Tử, là anh cứu em về đây em có biết không? Bọn họ đều bó tay, đến thời điểm mấu chốt là anh đã quyết định nhanh chóng, anh đã cho em sinh mệnh thứ hai đấy...” Quý Đường Đường tỉnh tỉnh mê mê, cô không hiểu tại sao trong phòng đột nhiên lại chen chúc lắm người như vậy, mấy người này sao lại tìm đến được? Thần Côn vẫn còn tiếp tục lải nhải không ngớt: “Phân vượn* rồi Đường Đường, lần nào anh cũng giải cứu em trong nguy nan cả, này, em cung gì vậy, chòm sao của chúng ta nhất định là phi thường hợp. À, bát tự của em là gì thế?”

Quý Đường Đường nhìn miệng Thần Côn mở mở ngậm ngậm cả nửa ngày, bỗng ôm đầu: “Anh đừng nói nữa, em đau đầu.” Thần Côn ớ một tiếng, vội vàng lôi quyển sổ nhỏ bên cạnh sang, xoẹt xoẹt xoẹt viết thêm một hàng chữ: đối tượng xuất hiện triệu chứng nhức đầu. Nhạc Phong nhìn Thạch Gia Tín, Thạch Gia Tín hạ giọng nói một câu: “Chắc là bị tiếng chuông làm cho chấn động, nghỉ một lúc sẽ ổn.”

Mao Ca dùng ánh mắt ra hiệu cho đám Nhạc Phong: “Vây ra ngoài trước đã, để cô ấy nghỉ ngơi một lúc.” Thần Côn lưu luyến không nỡ: “Tôi còn phải phỏng vấn con bé nữa chứ, nhớ đâu nó nghỉ xong rồi lại quên mất những gì quan trọng đã trải qua thì sao, Tiểu Mao Mao, tôi đã bảo ông rồi, việc này giống như nằm mơ ấy, nói không nhớ là không nhớ...” Còn chưa nói xong, đã bị Mao Ca túm áo kéo ra ngoài. Thạch Gia Tín do dự một chút, vốn là không định ra ngoài, ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt tựa như một quả chùy của Nhạc Phong đang nhìn mình chằm chằm, đành phải cười cười bước ra ngoài, Nhạc Phong đi cuối cùng, trước khi bước ra, anh vỗ vai Quý Đường Đường, lúc cô ngẩng đầu lên, anh bấm ba chữ ‘có ổn không’ bằng điện thoại cho cô xem, Quý Đường Đường gật đầu, Nhạc Phong cười

cười, vuốt vuốt đầu cô rồi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, tình thế đã thay đổi, lúc trước coi như là hợp tác cùng Thạch Gia Tín, lược bớt khâu nghi kỵ lẫn nhau, giờ thì khác, Nhạc Phong càng nhìn anh ta lại càng thấy khả nghi, Mao Ca cũng kéo Nhạc Phong nhỏ giọng hỏi: “Đây là ai thế? Chú quen à?” Thời khác mấu chốt, Đại Mỹ còn đổ dầu vào lửa một câu: “Té ra là mấy người cũng không quen hả, này, anh là ai thế hả, dám giơ dao với bà đây, hôm nay anh không nói rõ thì đừng mong bước ra khỏi cánh cửa này!”

Chỉ có một người bộc lộ hảo cảm với Thạch Gia Tín — Thần Côn. Anh ta nói: “Mấy người sao có thể nói về một thanh niên ưu tú đầy hứa hẹn như vậy được chứ.”

Sau đó, anh ta khúm núm tiến lên giới thiệu mình: “Này cậu đẹp trai họ gì vậy, cậu coi trông cậu sáng láng vậy, chuyện cái châm kia của cậu là thế nào thế? Cậu vẫn thường chủ trì nghi lễ gọi hồn như vậy à? Cậu tự học hay là tổ truyền?” Mao Ca nghe mà da mặt co rút, anh ta nói với Nhạc Phong: “Anh thật xấu hổ khi nói anh quen thành cha này.” Nhạc Phong không lên tiếng, bước qua xem hành lý Mao Ca mang tới, Mao Ca cũng lại gần, nhỏ giọng nói với anh: “Mấy món to to của chú, túi ngủ bếp lều gì đó, anh chưa có cầm, mấy bộ đồ và tiền đều đã lấy.” Nhạc Phong ừ một tiếng, giọng lại hạ thấp xuống một quãng tám: “Súng đâu?”

Mao Ca chỉ chỉ một trong số những chiếc túi kia: “Ở trong, cái dài anh giúp chú tháo ra rồi.” Sau đó thở dài một hơi: “Mịa, đúng là không thể làm chuyện gì khuất tất, suốt dọc đường anh xách túi, chỉ sợ công an chặn anh lại.” Bên kia, Thần Côn vẫn đang siêng năng tán gẫu với Thạch Gia Tín: “Cậu nhóc này sao lại quái lạ vậy, tất cả đều đồng hành, trao đổi nhiều một chút xem nào, cậu xem cậu chuyên nghiệp thế, cái châm kia của cậu...” Đang nói, cửa bỗng cách một tiếng vang lên, Quý Đường Đường bước ra từ bên trong, cô trông có vẻ vẫn hơi choáng váng, đang dùng tay day huyệt Thái dương, lúc đến trước mặt, cô hỏi Nhạc Phong: “Sao các anh lại đi cùng anh ta?” Xem ra, hình như cô cũng không ưa Thạch Gia Tín cho lắm. Nhạc Phong

đang định giải thích với cô, cô lại nhìn sang Mao Ca: “Mao Ca, không phải anh đang ở Ca Nại à, sao lại chạy tới Đôn Hoàng? Là vì Nhạc Phong gặp tai nạn sao?”

Mao Ca gật đầu: “Ừ, tiện đường kéo Thần Côn đi luôn.”

Quý Đường Đường lại hỏi: “Vậy sao lại biết em ở đây thế?”

Thần Côn tranh trả lời: “Anh, anh phát hiện ra em trên xe cứu thương.” Quý Đường Đường suy nghĩ một chút rồi nhìn Đại Mỹ: “Cô gọi xe cứu thương à?”

Đại Mỹ không đến mức mặt dày mà nói lại chuyện mình đã kéo cô ra cửa. Nhạc Phong cảm thấy vẫn nên nói rõ mọi chuyện cho cô một lần: “Đầu cô còn đau không? Tôi nói với cô chút chuyện.” Anh kéo Quý Đường Đường vào trong phòng, Quý Đường Đường bỗng nghĩ đến chuyện gì đó: “Anh bị tai nạn không sao chứ, thân thể thế nào rồi?”

Lúc này Mao Ca lại đáp giúp Nhạc Phong: “Đáng đời nó! Nó chỉ sợ nó không phải người quê ấy, chạy chạy chạy, chú mày ngoan ngoãn nằm trên giường một chút thì chết à!”

Nói một tràng làm cho Quý Đường Đường phải nhìn xuống chân anh: “Chân anh làm sao?” Nhạc Phong cúi: “Lão Mao tử, anh đừng nói linh tinh được không, có tiền trên người không, lấy hai trăm cho chủ nhà đi, cả đám đứng ở đây lải nhải nửa ngày trời rồi.” Anh kéo Quý Đường Đường vào trong phòng, bắt đầu nói từ chuyện thông báo tìm người trên tivi, đến Tần gia, đến Thạch Gia Tín, sau đó là đường Xương Lý, Quý Đường Đường dò ra cả nửa ngày, cuối cùng câu hỏi đầu tiên lại là: “Cha tôi cũng đến ư?”

Nhạc Phong không nói gì, Quý Đường Đường không hỏi tiếp nữa, ừ một tiếng nói: “Biết rồi.” Nhạc Phong hỏi về Thạch Gia Tín: “Cô và anh ta sao lại gặp nhau?”

Quý Đường Đường hỏi một đằng đáp một nẻo: “Chân anh thật sự không sao chứ?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Đừng nghe lão Mao tử nói vớ vẩn, đâu phải làm bằng sứ đâu, sao có thể nói có chuyện là có chuyện được?” Quý Đường Đường không tin: “Vậy để tôi đá một phát thử xem?”

Nhạc Phong sợ đến mức nhảy lùi về phía sau một cái: “Cô muốn chết à, có tin tôi sẽ cho cô gãy chân luôn không?”

Quý Đường Đường cười khanh khách: “Biết ngay là có chuyện mà, vệt chết mà còn mạnh mẽ. Tôi cũng nghĩ không thể hoàn toàn không sao được, thương gân động cốt một trăm ngày, anh Mao Ca bảo anh nằm thì anh cứ nằm đi chứ.” Nhạc Phong tức giận: “Nếu nằm được thì ai lại không muốn chứ, cô đúng là đứng nói chuyện không thấy đau thắt lưng, không nghĩ xem ai là nguyên nhân hả. Đang hỏi cô đấy, sao lại gặp được anh ta?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, cố gắng thuật lại đơn giản những chuyện đã gặp phải sau khi đến Đôn Hoàng, nói đến những chuyện liên quan đến Thịnh Ảnh Vưu Tư, Nhạc Phong nghe mà nhú chặt chân mày: “Sao còn liên quan đến cả đám người kia nữa? Anh bạn cảnh sát của Nhị Bàn có nói với tôi, người đâm phải tôi cùng với cái đám chúng ta gặp ở trong tòa nhà bỏ hoang đêm hôm trước là cùng một bọn.”

“Không chỉ có vậy, tôi đến Đôn Hoàng là bởi vì có oán khí của một cô gái đã va vào Lộ Linh. Từ những cảnh tượng rời rạc trong mơ có thể thấy, cô gái kia đã bị giết, cũng có liên quan đến đám người này.” Quý Đường Đường bỗng cảm thấy kỳ quái: “Nhạc Phong, những kẻ đó tại sao lại phải bắt cóc người khác, là buôn người ư?”

Nhạc Phong lắc đầu: “Ngoài mặt thì có vẻ như vậy, nhưng buôn lậu bình thường nào có kiểu ngông nghênh như vậy, lái hẳn xe ra đâm, căn bản chính là không coi pháp luật ra gì, hơn nữa nghe anh bạn kia của Nhị Bàn nói, chúng nó hình như cũng có móc ngoặc ở bên công an, hẳn là một nhóm xã hội đen rất có tổ chức, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn. Cô nghĩ xem, hôm đó trong tòa nhà kia, tôi chẳng qua chỉ mới xô xát với mấy thằng lưu manh oắt con ấy thôi, còn chưa can thiệp vào phần công việc đen tối của

bọn chúng nữa kìa, vậy mà đã có thể phái xe đến đâm tôi rồi, nếu mà dây vào phần mấu chốt, chẳng phải là sẽ tiêu diệt cả nhà người ta?" Quý Đường Đường không nói gì, Nhạc Phong hỏi cô: "Chuyện này cô muốn can thiệp đúng không? Nói thật đi." Quý Đường Đường cúi đầu: "Người ta đến là vì chuyện này mà..."

"Vậy là muốn can thiệp chứ gì, không được." Quý Đường Đường sững sốt một chút, còn chưa kịp nói chuyện, Nhạc Phong lại mở miệng: "Đường Đường, tôi phân tích cho cô tại sao lại không được. Việc lần này không hề giống chuyện hồi ở Ca Nại hay Cổ Thành, lần đó, mấy gã cô đụng phải không phải là loại cực kỳ hung ác, cô mạnh tay hơn một chút cũng có thể đấu tay đôi với chúng. Nhưng lần này cô đụng phải ai? Tôi dám nói đám người này ở các giới chính trị công thương pháp luật đều có người, những đám lúc nào cũng có thể bán mạng ở phía dưới cũng không ít, cô thì có cái gì, một cái chuông vớ vẩn với mấy cái móng gà, cô chơi được với bọn chúng sao?"

Quý Đường Đường nhỏ giọng lầu bầu: "Cái đó của người ta gọi là vuốt quỷ." Nhạc Phong trừng mắt: "Cô còn ngoan cố nữa hả, nói đến cái này, chắc cô cũng đã biết trò mèo này của Tần gia rồi, vuốt Quỷ là của nhà họ Tần, cái biện pháp hóa giải oán khí kia của cô hoàn toàn là vớ vẩn, cô còn định dựa vào vuốt quỷ để hành hiệp trượng nghĩa nữa hả?"

Quý Đường Đường mất hứng: "Tôi còn có chuông nữa..."

Nhạc Phong cố ý tỏ ra kinh hãi: "Đúng rồi, còn chuông nữa! Tổ tông ơi, cô không nói thì tôi không biết cô còn có thứ thần khí gặp Phật giết Phật gặp Thần giết Thần là cái chuông kia đấy, chuông nhà cô một vạn năm mới bộc phát được một lần như vậy, cô còn dám lòi ra nói hả, thế này đi Đường Đường, bây giờ cô gọi chuông nhà cô ra, thuận tiện bảo nó lấy một vạn đồng cho cô xài, tôi sẽ cầm ngay, lập tức khua chiêng gõ trống tiễn cô đi hành hiệp trượng nghĩa, được chứ? Chân mày cũng không nhăn lấy một cái luôn." Nói xong, Nhạc Phong lại ngấm lại: "Đường Đường, không

phân tích thì thôi, vừa phân tích một cái, tôi phát hiện ra cô đúng là chẳng có khả năng gì cả..." Quý Đường Đường trừng anh: "Nói! Nói tiếp đi! Nói tiếp tôi sẽ đá vào chân anh." Nhạc Phong hừ lạnh: "Chỉ có thừa bản lĩnh bắt nạt người mình thôi." Quý Đường Đường rất do dự: "Tôi biết anh nói có lý, tôi cũng không dám dây vào đám người đó. Nhưng mà Nhạc Phong, có vài lý do. Đầu tiên là, cô gái đã dẫn tôi đến Đôn Hoàng kia, mặc dù tôi không biết cô ta là ai, nhưng mà... chung quy cô ta vẫn cứu tôi một mạng, anh hiểu không?" Nhạc Phong trầm mặc một chút: "Chính là cô gái đã giúp cô bịt miệng vết thương lúc cắt cổ tay mà cô đã kể? Cô ta là ma mà Đường Đường, không phải Thần Côn đã nói, sức mạnh của ma không thể tác động đến con người rồi còn gì?"

Quý Đường Đường nói: "Tôi cũng không chắc lắm, sau đó tôi có ngẫm lại, có lẽ là bởi vì lúc đó tôi cũng sắp đi tong rồi, trạng thái cận kề cái chết, tại điểm giới hạn đó, cô ta có thể làm gì đó với tôi — nhất định là cô ta không muốn tôi chết, bởi vì cô ta còn phải dựa vào tôi để hóa giải oán khí đúng hay không? Bất kể động cơ cô ta cứu tôi là gì, người ta cũng đã cứu tôi một mạng." Nhạc Phong không lên tiếng, được một lúc hỏi: "Không phải cô bảo có vài lý do sao, còn gì nữa không?"

"Thứ hai đi, bọn chúng thiếu chút nữa đã đâm chết anh, Nhạc Phong, chúng ta lại để mặc cho kẻ khác bắt nạt như vậy sao?" Nhạc Phong cắn răng, sau đó nhin đau quyết định: "Bắt nạt thì bắt nạt đi, tôi nhin, oan oan tương báo bao giờ mới hết, cũng phải có người có đạo đức tốt không đi truy cứu chứ."

"Vậy cái xe kia của anh thì sao, mắc tiền lắm đúng không?" Đúng là cái nào không nên nói thì nói đúng cái đó, tim của Nhạc Phong cũng rỉ máu: "Cô đừng nhắc đến cái xe của tôi được không hả, xe là người vợ đầu tiên của đàn ông đấy, ôi trời ơi chính thất của tôi cứ thế mà đi..." Quý Đường Đường cười đến đau cả bụng, được một lúc cô bỗng thở dài: "Còn cả Thạch Gia Tín nữa Nhạc Phong, lần này anh ta cũng coi như đã giúp tôi, anh ta

không tốt bụng như vậy đâu, suy cho cùng cũng vì bạn gái của anh ta thôi, anh cảm thấy tôi có thể cứ thế mà chuồn sao, hơn nữa, tôi còn mong có thể mượn chuyện này, lấy được nhiều tin tức về nhà họ Thịnh hơn từ phía anh ta, biết nhiều một chút, đối với tôi không hề có hại." Nhạc Phong bị một hai ba bốn năm sáu bảy mớ đạo lý của cô làm cho không còn lời nào để nói: "Nói cách khác, phải can thiệp chứ gì?"

"Nhưng mà Đường Đường, cô có từng nghĩ đến không, cuộc sống như vậy, đến bao giờ mới kết thúc?" Có những đề tài, chỉ cần nhắc đến thôi sẽ vô cùng nặng nề, Quý Đường Đường im lặng, cô cảm thấy thật khó chịu, cô nói: "Nhạc Phong, anh nói thế, cứ như là tôi có quyền để lựa chọn vậy."

"Nếu như không có chuyện này, sau khi biết tất cả đều là âm mưu của nhà họ Tần, cô sẽ định thế nào? Có nghĩ đến chưa?" Quý Đường Đường không lên tiếng, Nhạc Phong đang định nói gì đó, có người đã gõ hai tiếng cốc cốc lên cửa, sau đó đẩy cửa ra một nửa: "Ngại quá, hai người đã quen biết, có thể từ từ tán gẫu. Tôi có mấy câu khẩn cấp phải nói với Thịnh Hạ, không tiện dây dưa." Nhạc Phong nhìn Thạch Gia Tín một cái, lại nhìn Quý Đường Đường: "Vậy hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài giải thích với đám Mao Ca, có một số chuyện không thể gạt bọn họ hết được." ... Đại Mỹ cầm tiền của Mao Ca, trong lòng mỹ mãn vô cùng, con người cũng trở nên hào phóng, khảng khái lấy mì ăn liền của mình ra chia sẻ với Mao Ca và Thần Côn, sau khi Nhạc Phong bước ra, nhìn cánh cửa bị Thạch Gia Tín đóng lại, hỏi Mao Ca một câu: "Thằng nhóc kia vừa nãy có nghe trộm không?" Mao Ca vừa sì sụp húp mì, vừa lúng búng trả lời: "Không, nhưng mà thằng nhóc đó rõ ràng nhấp nhúm không yên, chắc là có chuyện muốn nói với Đường Đường."

Thần Côn ngồi bên cạnh phần hận: "Tôi phải nói với Tiểu Đường Tử, đừng có kết giao bạn bè với cái loại tâm lý u ám chỉ biết ăn một mình không muốn chia sẻ như vậy!" Xem ra cái mặt nóng của Thần Côn, cọ tới cọ lui ở chỗ Thạch Gia Tín vẫn gặp mông lạnh, Nhạc Phong trêu ghẹo: "Vừa

nãy còn bảo người ta là thanh niên ưu tú đây hứa hẹn cơ mà?"

Thần Côn ghen nứa ngày trời mới dật ra một câu: "Ai cũng có lúc nhìn lầm." Mao Ca nín cười, lại hỏi Nhạc Phong: "Phong Tử, lần này chú ở đây rốt cuộc đã đắc tội với kẻ nào, có đầu mối không?"

Nhạc Phong gật đầu một cái: "Đang định nói với hai anh đây." Nói đến đây anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn Đại Mỹ: "Người đẹp, tránh đi một chút được không?"

Đại Mỹ là người từng trải, bình thường khách tới yêu cầu quái lạ kiểu gì cũng có, chỉ cần có mỡ húp, cô ta theo thói quen là phải nhận hết: "Có thể, nhà cũng chỉ có tí đất, tôi cũng chán phải chen chúc. Nhưng mà cậu đẹp trai này, trời lạnh thế này mà đuổi tôi ra ngoài, biết chờ ở đâu bây giờ, ngồi cũng phải trả tiền nước nữa chứ..." Còn chưa nói xong, Mao Ca đã giơ một tờ tiền đỏ in hình lãnh đạo ra: "Cộng thêm số đã đưa lúc trước, được chưa hả."

Đại Mỹ cười cười nhón lấy: "Nói thì nói thế, chẳng qua là để cái tổ lại cho các anh, cũng phải cho tí tiền thế chấp chứ, nhỡ đâu các anh khiêng đồ nhà tôi chạy mất, tôi có khóc cũng chẳng tìm được đúng không..."

Nhạc Phong cười cười, chợt vươn tay rút tờ tiền kia lại: "Nói cũng phải, tiền này đủ để mấy người chúng ta bao phòng nói chuyện rồi, cần gì phải chen chúc ở đây ăn mì ba xu thế này, khó coi muốn chết." Trong dự liệu, Đại Mỹ lại vội vàng thu tiền lại, cười tí mắt: "Người có tiền, lại còn so đo với tôi chuyện này. Các anh cứ ở đây nói chuyện thoải mái, tôi cũng không đi xa đâu, mua cái phao câu gà ngồi gặm ở đầu ngõ thôi, không tin các anh còn trèo tường bỏ trốn được." Cô ta thu tiền, chỉnh lại túi, nhìn quanh nhà một lần, xác định không thứ gì nhỏ mà đáng giá sót lại xong mới khoác áo ngoáy mộng đi ra khỏi cửa, Mao Ca nhìn bóng lưng cô ta dựng thẳng ngón tay cái: "Thần giữ cửa." Anh ta vừa làm động tác này, ống tay áo co lại phía sau, lộ ra một phần hình xăm trên cánh tay. Mao Ca có hình xăm, Nhạc Phong vẫn biết, có điều chỉ nhìn qua loa, chưa từng tìm hiểu xem đến

cùng là xăm thứ đồ chơi gì, bây giờ nhìn thấy một phần đường nét kia, trái tim thích một tiếng, thân mình đột nhiên dựng thẳng: “Mao Tử, anh có xăm hình đúng không?”

* * *

Thạch Gia Tín đóng cửa, bước tới ngồi xuống đối diện Quý Đường Đường: “Thịnh Hạ, hay phải gọi cô là Quý Đường Đường? Bọn họ đều gọi cô như thế đúng không?”

Quý Đường Đường cười nhạt: “Hành tẩu giang hồ, ai mà chẳng có mấy biệt danh.” Nhắc tới cũng lạ, mỗi lần đứng trước mặt Thạch Gia Tín, cô đều có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, sắp xếp lại cảm xúc, ung dung ngồi xuống, giống như là một kẻ làm ăn thâm tàng bất lộ luận bàn tương xứng cân nhắc được mất trên thương trường: “Thật là kỳ quái, con gái nhà họ Thịnh lại kết giao bạn bè với người bình thường, cha mẹ cô không đi theo cô à?” Quý Đường Đường châm chọc: “Luật pháp Trung Quốc, mười tám tuổi đã là người trưởng thành, chẳng lẽ cha mẹ anh lại đi theo anh hai mươi tư giờ?”

“Lúc ở bệnh viện, tôi thấy người nhà họ Tần đến tìm cô, thanh thế lớn như vậy, rõ ràng là đang truy bắt cô. Nói vậy, Tần gia coi cô là mục tiêu?”

Quý Đường Đường nghiêng rằng, mặt thì vẫn mỉm cười: “Anh nói vậy chẳng phải là nói nhảm hay sao, con gái nhà họ Thịnh, vẫn luôn là mục tiêu của nhà họ Tần đúng không.”

Thạch Gia Tín cười cười, nhất thời im lặng, dừng một chút nói thẳng: “Xem ra ấn tượng của cô về tôi không được tốt cho lắm, vậy tôi nói thẳng luôn. Đêm hôm đó, chính là ở trong phòng trà, tôi đã bắt được một tên, hắn có chút liên quan đến sự mất tích của Vương Tư, theo hắn, tôi tìm được một kẻ đồng bọn khác của hắn, tra hỏi một lượt, lấy được chút đầu mối.” Nói đến đây, anh ta dừng lại một chút, chú ý nhìn sắc mặt của Quý Đường Đường. Quý Đường Đường mặt không chút thay đổi, Thạch Gia Tín tự giấu cười cười, đành phải nói tiếp: “Những người này có một điểm giống nhau,

đều xăm hình Phi Thiên trên người, tôi tạm thời gọi đám người này là Phi Thiên. Nghe nói theo cấp độ của chức vị, vị trí hình xăm sẽ khác nhau, thấp nhất, đều xăm ở phía dưới cổ tay, chức vị cao hơn một chút sẽ gần khuỷu tay hơn, cao hơn nữa, có thể chính là ở trên cánh tay, tóm lại, chế độ tổ chức chính là như vậy." Quý Đường Đường ồ một tiếng, nhìn thì có vẻ không để ý, trong đầu thì đã nhanh chóng nhớ lại những kẻ có hình xăm phi thiên trên người, kẻ đâm vào Nhạc Phong có hình xăm ở cổ tay, nhưng người thấy trong mơ, hình xăm đã gần đến khuỷu tay, xem ra là địa vị cao hơn một chút: "Tôi tìm tới tìm lui, chỉ bắt được đám lưu manh loắt choắt này, tổ chức của bọn chúng rất chặt chẽ, những kẻ bên dưới biết rất ít, bọn chúng cách một khoảng thời gian sẽ bắt cóc một số người, những người bị bắt cóc thường là những người làm nghề không chính đáng hay là kẻ lang thang chiếm phần nhiều." Quý Đường Đường ngắt lời anh ta: "Bởi vì những người ít gây chú ý như vậy, mất tích cũng sẽ không bị để ý nhiều, giống như người khách thuê ở căn phòng này mà anh đã lợi dụng đúng không?" Thạch Gia Tín cười cười, cố ý lơ đi sự châm chọc trong giọng nói của cô: "Nghe nói sau khi bọn chúng bắt được người, sẽ nhốt vào trong một chiếc xe tải nhỏ, vào thời gian cố định sẽ lái đến một trạm xăng ở ngoại ô, trong trạm xăng đó sẽ có một chiếc xe vận tải nhỏ giống y như đúc đang đổ, chắc hẳn chỉ khác biển số xe." Quý Đường Đường có chút: "Sau đó bọn họ sẽ làm bộ đổ xăng, hoặc là đi vệ sinh, sau khi về, lái chiếc xe còn lại trực tiếp quay lại theo đường cũ, để chiếc xe có chứa người lại cho kẻ đón đầu đúng không?"

Thạch Gia Tín gật đầu; "Hơn nữa, từ lúc đến nơi cho đến khi rời đi, bọn chúng sẽ không nhìn thấy kẻ đón đầu có hình dáng thế nào, nói cách khác, cho dù hợp tác nhưng chưa bao giờ gặp mặt, nếu như truy xét người bên dưới, đuổi đến trạm xăng là đường dây sẽ bị chặt đứt." Quý Đường Đường trầm ngâm một chút: "Nhưng anh có thể đi theo xe của bọn chúng được đúng không? Bọn chúng đi theo đường cũ về, anh có thể cố gắng chờ

ở trạm xăng, chờ đến khi kẻ đón đầu xuất hiện, sau đó đi theo, chẳng phải sẽ biết bọn chúng đi đến đâu sao?" Thạch Gia Tín lắc đầu: "Cô nghĩ đơn giản quá, ở trạm xăng, nơi thu lệ phí, thậm chí dọc đường đi đều có tai mắt của bọn chúng, sau lượt xe đó, đằng sau cách bao nhiêu xa có xe gì đang đi theo, đi theo bao lâu, có khả nghi hay không, nếu khả nghi có cần phái xe khác ra đâm hay không, nguy tạo tai nạn một thể... Chuyện gì cũng có thể xảy ra, bọn chúng có người, có tiền, có tai mắt, có công cụ, có mạng lưới, tôi chỉ có một mình, tôi mà lỡ mãng lái xe đuổi theo, chưa biết chừng tôi đã nằm thẳng cẳng trên đường rồi."

Quý Đường Đường cả kinh trong lòng, cô đúng là không nghĩ đến tận đó: "Vậ Vưu Tư đã bị chuyển đi rồi sao?"

"Đã nhiều ngày như vậy rồi, hẳn là đã đến trạm đầu tiên. Nhưng trạm tiếp theo thì tôi hoàn toàn không biết, cô biết rồi đấy, vừa ra khỏi Đôn Hoàng đã là sa mạc mênh mông, đi về phía Tây còn có thể đến thẳng Tân Cương, dọc đường còn đi qua thành phố ma quỷ Yar Dan, đều là những nơi hoang vắng, việc mua bán buôn người đều được giao dịch ở trung tâm thành thị như vậy, trừ phi là trực tiếp lái đến Tân Cương. Nhưng loại xe tải nhỏ như vậy không thể chạy đường dài được, hơn nữa chuyển tiếp tương đối thường xuyên, cho nên tôi cảm thấy, trừ phi là người ở bên trong chiếc xe tải nhỏ đó, nếu không, không ai có thể biết được trạm tiếp theo là ở đâu." Quý Đường Đường bỗng có chút khái niệm với việc mà Thạch Gia Tín muốn làm: "Tôi đã tra hỏi tên kia, tôi biết đồng bọn của hắn thường nhắm mục tiêu ở gần khu vực nào. Mục tiêu của bọn chúng là những người lang thang hoặc không có thân phận, nhưng có lúc cũng sẽ có ngoại lệ, ví dụ như người ngoại địa, ví dụ như những cô gái đêm hôm khuya khoắt không về nhà, dĩ nhiên, phải tuyệt đối an toàn, không được có người chứng kiến, nếu đôi lúc có người chứng kiến thì sẽ có chút phiền phức, có điều bằng khả năng của bọn chúng, có thể dàn xếp được."

"Cho nên?"

“Nếu bọn họ bắt được cô, Thịnh Hạ, cô chính là người ở trong chiếc xe vận tải nhỏ đó, cô sẽ biết được điểm dừng tiếp theo ở đâu, cô sẽ có thể giúp tôi tìm được Vưu Tư.”

Chương 24

Quý Đường Đường thuận miệng ừ một tiếng, tỏ vẻ mình đã nghe thấy, ừ xong mới phản ứng kịp, mắt mở tròn trũng trũng: “Anh nói cái gì?”

Thạch Gia Tín do dự một chút: “Tôi nói gì cô đều đã nghe được rồi.”

Quý Đường Đường theo bản năng phản bác: “Sao anh không đi mà đi? Không phải anh cũng có thể giả làm người lang thang sao?”

“Nếu như tôi đi, có thể sẽ cùng chết với Vương Tư ở đó, cô đi thì có thể đưa được cô ấy về. Nếu tôi có khả năng như cô thì đã chẳng phải cầu xin cô ra mặt.” Quý Đường Đường choáng váng cả đầu, nếu không phải để ý đến mặt mũi trước Thạch Gia Tín, cô thật muốn đập nát chục cái nồi niêu chén bát: Khả năng! Khả năng chó má thì có! Hiện giờ trừ việc có thể bẻ cong tâm mắt ra, cô còn có khả năng gì nữa? Cô cũng đâu có thi nhân viên công vụ cấp bốn, cấp sáu! Thạch Gia Tín nhìn chằm chằm cô: “Đừng nói với tôi là cô không biết khả năng của mình đến từ đâu, tất cả những người con gái họ Thịnh đều giống nhau, hóa giải oán khí, sau đó từng chút một mở ra tiềm năng. Bất cứ trách nhiệm nào cũng không gánh chịu, coi như thiên phú dị bẩm, đến cuối đời, cũng không khác người bình thường là mấy.”

Trái tim Quý Đường Đường thoáng rục rịch: “Theo ý anh nói, con gái nhà họ Thịnh đầu tiên là phải hóa giải oán khí, sau đó sẽ nâng cao khả năng — nếu như, cách hóa giải oán khí của tôi là sai thì sao, cũng có thể khiến khả năng nâng cao ư?” Thạch Gia Tín kỳ lạ nhìn cô một cái: “Cách hóa giải oán khí thì có gì mà đúng với sai? Đối với oán linh mà nói, quan trọng là kết quả. Mọi oán linh đều muốn nợ máu trả bằng máu, chẳng qua là gia tộc như kiểu Thịnh gia vẫn thích rêu rao đạo lý nhân nghĩa, không thể vác mặt đi làm những chuyện lấy giết chóc cản giết chóc kia được mà thôi, nhưng cũng chẳng quan tâm đến điều đó, giống như Thịnh Ảnh vậy, chuông Hóa Thi rơi vào tay cô ta, chẳng phải cũng thành một vũ khí giết người lợi hại.”

Tim Quý Đường Đường đập thon thót, cô giả bộ như lơ đãng: “Cái chuông Hóa Thi này, nghe tà dị như vậy, nhà họ Thịnh mà cũng có loại chuông tà dị thế sao?”

Thạch Gia Tín nhú mày một cái, có điều anh ta cũng ít nhiều đoán ra được Thịnh Thanh Bình không tiết lộ quá nhiều với Quý Đường Đường về chuyện nhà họ Thịnh — có thể nhận ra từ việc cô tương đối lơ mờ với chi tiết của việc gọi hồn, thứ hai dù sao cũng phải cầu cạnh cô, nếu cô hỏi, cũng đành phải nhẫn nại trả lời: “Chuông Hóa Thi chẳng qua nghe tên thì thấy tà môn vậy thôi, từ xưa đến nay, vẫn có những người vì những nguyên nhân đặc thù mà không thể chôn cất được ở quê nhà, ví dụ như những người bị tai nạn trên núi, thân thể bị vùi xuống một nửa, lại không cứu ra được, quanh năm phơi thây bên ngoài, chuông Hóa Thi có thể hóa cả cái xác đó đi, không khác mấy với việc hỏa táng; hoặc ví dụ như những người gặp chuyện không may thì thể bị chia năm xẻ bảy không tìm ra được, chỉ cần có thể tìm được một phần của thi thể, chuông Hóa Thi có thể dùng sự cảm ứng mà hóa nốt những bộ phận còn lại, đối với người chết mà nói, tương tự như được chết toàn thây, cũng là một loại an ủi. Dĩ nhiên, mọi loại chuông đều có thể giết người, nó chỉ xem chủ nhân muốn nó làm gì thôi.”

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc: “Nhưng Thịnh Ảnh sai khiến chuông Hóa Thi rất dễ dàng, không giống lúc tôi điều khiển Lộ Linh, lúc nào cũng rất mất công sức.”

Cô nói không rõ ràng, không đầy đủ không chân thực, thật ra thì lúc điều khiển Lộ Linh không phải cô chỉ ‘rất mất công sức’, căn bản là không thể nào nắm trong tay được mới đúng. Thạch Gia Tín chẳng hề thấy lạ: “Đó là đương nhiên, Thịnh Ảnh đã sử dụng chuông Hóa Thi từ lúc mới bảy tám tuổi, nói kiểu gì cũng đã có mười mấy năm kinh nghiệm. Mẹ cô trốn ra ngoài, giữa cuộc sống của người bình thường, làm việc cũng luôn cố kỵ, tôi nghĩ cô tiếp xúc với Lộ Linh cũng chưa lâu, việc sai khiến, chung quy cũng

sẽ tổn sức một chút." Quý Đường Đường im lặng. Tán gẫu một chút với Thạch Gia Tín, quả nhiên vẫn có chỗ tốt. Khả năng của cô, đích xác là sau khi bắt đầu sử dụng Lộ Linh mới có chút dấu hiệu nhen nhóm, dùng vuốt Quỷ giết người đương nhiên không thể nào là phương thức chính xác để hóa giải oán khí, nhưng Thạch Gia Tín nói cũng có lý, chỉ cần kết quả, không cần biết quá trình, oán khí sở dĩ tồn tại đương nhiên là vì oán niệm quá lớn, trước không nhắc đến chuyện thủ đoạn nợ máu trả bằng máu này không được pháp lý hiện đại chấp nhận, liên quan đến oán khí của ma quỷ, bọn họ nào có để ý nhiều đến vậy? Cho nên từ một mặt nào đó mà nói, cô đích xác cũng đang hóa giải oán khí, lấy được chút quà biếu. Nếu như cho cô đầy đủ thời gian, không ngừng hóa giải oán khí, cô có thể biến thành nhân vật như kiểu siêu nhân trong phim ảnh không? Tần gia phải chăng cũng kiêng dè điểm này nên không dám để mặc cho cô 'trưởng thành', vậy nên mới quyết định ra tay vào lúc còn có thể khống chế được cô? Vậy nên đề nghị của Thạch Gia Tín mặc dù khốn nạn, nhưng cũng đáng để suy nghĩ, hướng chi, theo như lời mà Thạch Gia Tín nói, hướng chiếc xe tải con kia đi sẽ đi qua thành phố ma quỷ Yar Dan, mà trong giấc mơ của cô, nơi mà cô gái kia gặp chuyện không may cũng chính là ở thành phố ma quỷ Yar Dan. Chuyển đi này của cô, không chỉ vì Vương Tư, mà còn vì cả luồng oán khí đã va vào chuồng kia nữa, nếu như có thể hóa giải được oán khí của người con gái đó, năng lực của mình, liệu có thể tăng lên tiếp không? Chuyện này đối với cô mà nói rất quan trọng, luôn một mình, không nơi nương tựa, tình cảnh lại hung hiểm như vậy, có nhiều tiền hơn nữa, nhiều bạn bè hơn nữa cũng không thể sánh bằng việc cô có thêm chút khả năng được, cô đương nhiên là căm ghét vận mệnh mà Lộ Linh mang đến cho mình, nhưng đêm đó, nếu không gọi Lộ Linh ra, Nhạc Phong phải chăng đã bị đâm chết rồi? Dựa vào bất cứ kẻ nào cũng không bằng dựa vào chính bản thân mình, hành động theo ý tưởng của Thạch Gia Tín dĩ nhiên là có nguy hiểm, nhưng khả năng nếu chỉ đến lác đác thì cũng chẳng phải khả năng gì khiến người ta mơ ước. Đón lấy ánh nhìn tha

thiết của Thạch Gia Tín, Quý Đường Đường bình tĩnh hỏi một câu: “Vậy anh định cảm ơn tôi thế nào đây?” Thạch Gia Tín thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Cô ra điều kiện đi.”

* * *

Nhạc Phong đang nói chuyện với đám Mao Ca, nghe thấy tiếng cửa mở, Thạch Gia Tín bước ra ngoài trước, anh ta nói với Quý Đường Đường một câu ‘Vậy tối gặp’, gật đầu với đám Nhạc Phong một cái, coi như chào hỏi, không nói gì nữa đi thẳng. Nhạc Phong mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, chỉ vỗ vỗ cái ghế sa lon bên cạnh: “Đường Đường, lại đây ngồi xuống, cho cô xem cái này hay lắm.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, bước qua ngồi xuống cạnh Nhạc Phong, vừa ngẩng đầu đã thấy Thần Côn nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt rất quái lạ: “Cái gì thế, thần thần bí bí?”

Mao Ca có chút lúng túng cười, Thần Côn không kìm chế được sự kích động trong lòng ‘Tiểu Đường Tử em biết không, Tiểu Mao Mao không phải là người bình thường! Thành cha này có thân phận bí mật, em đoán xem anh ấy là ai?’ Quý Đường Đường còn chưa kịp đoán, Thần Côn đã nhin không được mà xổ ra: “Nó chính là lão đại trong Causeway Bay! Mao Hạo Nam!” Vừa mới dứt lời, Mao Ca đã đập cho anh ta một phát ngã từ trên lưng ghế xuống: “Ông xem Cổ Hoắc Tử nhiều quá rồi phải không, đừng có gán tên bậy cho ông đây!” Nhạc Phong nhin cười, nói với Quý Đường Đường: “Qua đây mà xem.” Anh kéo cánh tay Mao Ca qua, xắn tay áo lên. Mắt của Quý Đường Đường lập tức trợn tròn. Phần dưới của cánh tay Mao Ca có một hình xăm, là Phi Thiên. Nhìn ra được là đã từng bị xử lý qua, hình như là muốn xóa đi nhưng không thành công, vẫn lưu lại đường nét đại khái. Mao Ca cười ha ha, lại buông ống tay áo xuống ‘Đường Đường không ngờ tới hả, Mao Ca của em từ trước kia rất lâu đã từng làm một vài chuyện không thể đem ra ánh sáng.’ Quý Đường Đường chợt nhớ lại lúc mới tới Ca Nại, cô từng hỏi Mao Ca đám Nhạc Phong làm gì, lúc ấy Mao Ca

có trả lời, bên ngoài có vô số con đường đủ loại ngành nghề, kiếm được một đồng tiền, không nhất định phải làm đến mệt chết: “Anh không biết bọn đó bây giờ có phải được gọi là bang phái hay không, lúc ấy anh mới hai mươi, không có trình độ văn hóa gì, lăn lộn ở bên ngoài, ai kiếm được tiền thì đi theo người đó, sau lại đi theo một đám buôn thuốc lá giả, quần sợi thuốc, lại đóng gói, mua đi bán lại đã lời gấp trăm lần, khoảng thời gian đó đúng là kiếm lời vô cùng.”

“Cũng chính vào lúc đó anh xăm mình, mọi người còn thể thốt cái gì mà có tiền cùng kiếm đối ngoại một lòng như thật, sau đó nhiều người gia nhập, dần dần bị chú ý, bị công an soát mấy lần, dùng một câu không thích hợp lắm mà nói thì là tích lũy kinh nghiệm trong đấu tranh, một lần hai lần, đã không giống lính mất chỉ huy, có chế độ có quy mô, cũng biết đường phát triển tình báo.” Nói đến đây, Mao Ca dừng lại một chút, rút thuốc từ trong ngực ra châm, hút được một lúc mới thở dài tiếp tục kể ‘Cũng chính là lúc đó anh cảm thấy không ổn, nhận ra con đường này càng đi càng sai, sớm muộn cũng sẽ đẩy một trăm mười mấy cân này vào trong tù, mới dấy lên ý định rút lui, cũng may là khi đó vận khí tốt, đám người đó có nội chiến.’

“Nguyên nhân anh có nghe ngóng qua một chút, đại khái là lúc đó đám thủ lĩnh vì chuyện có muốn làm lớn hơn hay không mà sinh ra sự khác biệt, chính là có kẻ thì gan lớn, mắt không có pháp luật, nhưng có người lại chỉ mong yên ổn một chút, cuối cùng dấy lên xung đột, thời điểm nghiêm trọng nhất là cầm dao chém nhau, chết mười mấy người, bị cảnh sát trừng trị kiên quyết một lượt, đám lưu manh tay chân có ý định rút lui như bọn anh đều thừa dịp đó mà rửa tay. Anh sợ ở lại chỗ đó sẽ bị thanh toán nên chạy đến Tứ Xuyên sống một thời gian khá dài, thâm xây dựng, chạy khắp cả nước, ngao du không ít nơi, cảm thấy cuộc sống như vậy rất thích hợp với anh, cho nên hai năm trước mới đến Ca Nại, mở quán trọ, mặc dù không kiếm được mấy tiền nhưng chí ít cũng an nhàn.” Nói đến

đây, Mao Ca lại trầm mặc, cho đến khi một mẫu tàn thuốc lớn tích lại rớt xuống, anh ta mới búng điếu thuốc rít một hơi dài: “Nhoáng cái mà cũng đã... gần hai mươi năm rồi, chúng ta đừng nói nó có hợp pháp hay không, có phải xã hội đen hay không vội, một bang phái mà tồn tại đến hai mươi năm, tổ chức đến quy mô như thế này, lại chẳng có chút phong thanh nào trong thành phố, vậy phải cần bao nhiêu bản lĩnh chứ. Thành nhóc Phong Tử chú là mạng lớn đấy, nghe anh Mao Ca của chú nói một câu, lập tức dọn đồ chạy ngay, đừng có ở lại đây lúc ẩn lúc hiện để chúng nó nhớ đến, nhớ đâu chúng nó lại thêm lần nữa, chắc xương cũng bị nghiền nát.” Nhạc Phong phản nộ: “Em có sợ cái đầu chúng nó!”

Ngoài miệng thì ngoan cố, trong lòng cũng hiểu lần này không giống những lần trước, không nói gì thêm nữa. Mao Ca nói: “Để được yên ổn, dù sao hành lý cũng đã thu dọn rồi, đừng quay về bệnh viện nữa, hoặc là chú về nhà bồi dưỡng cái chân chú cho tử tế, hoặc là theo anh về Ca Nại một thời gian — có điều ở đó quá lạnh, không thích hợp lắm. Không phải chú có cậu bạn ở Đôn Hoàng sao, cái xe cứ để cậu ta quản lý hộ, sửa xong rồi chú lái về sau, không sửa được thì dỡ ra bán luôn ở đây đi, cũng có thể lấy lại chút vốn.” Thần Côn cũng tính toán vì tương lai: “Tiểu Mao Mao à tôi không đi theo ông nữa đâu, tôi có mục đích kế tiếp rồi. Nay ông có biết cái thôn Phong Môn có ma quỷ lộng hành không? Nghe nói ở đó có một cái ghế Thái sư, tôi quyết định đến ngồi thử một lần.” Mao Ca lại ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường: “Đường Đường, em đi đâu?”

Quý Đường Đường không ngờ tới mới chuyện trò được có một lúc đã phải ai đi đường nấy, bị Mao Ca hỏi mà sững người, dừng một lúc, cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Em vẫn chưa nghĩ ra.”

Mao Ca nói: “Vừa nãy Nhạc Phong nói với bọn anh, cái gã tên Thạch Gia Tín gì đó kia... bạn gái cậu ta có phải bị người ta bắt đi đúng không? Em và cậu ta ở trong phòng lâu như vậy, là để bàn về chuyện đấy ư? Cậu ta định thế nào, chuẩn bị báo cảnh sát sao? Nhưng mà Đường Đường, anh phải

nhắc nhở em một câu, vụ án kiểu này mà báo cảnh sát, thường là không có kết quả gì đâu, bọn chúng quá nửa là có người trong hệ thống cảnh sát, lấy lệ một hai cái là có thể đẩy vụ án này thành án chưa giải quyết thôi." Quý Đường Đường khó khăn nói: "Bọn em định... tự mình nghĩ cách."

Mao Ca cũng không có vẻ quá kinh ngạc: "Cái đó thì cũng tùy hai người thôi, Đường Đường, anh cũng nhìn ra, lai lịch của em và cậu ta đều có điểm kỳ bí. Anh đoán, chắc cả hai đều có chút năng lực... dù sao hai người cũng không muốn nói, vậy tùy các em thôi." Nhạc Phong trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi Quý Đường Đường: "Hai người đã nghĩ ra cách gì?"

Quý Đường Đường bất ngờ không kịp đề phòng: "Hả?"

"Bàn bạc lâu vậy, buổi tối lại còn gặp lại, đã bàn ra cách gì rồi?" Mắt thấy không gạt được, dù sao cũng không có ý định lừa gạt, Quý Đường Đường đành phải nói hết những gì có thể nói ra. Mao Ca nghe được một nửa đã thấy hoang mang, anh ta nhìn Quý Đường Đường như nhìn người ngoài hành tinh: "Năm vùng á? Em không có não à, em tưởng đang quay phim sao, Đường Đường, anh đã bảo với em rồi, không đùa kiểu ấy được đâu." Quý Đường Đường không lên tiếng, Mao Ca càng nghĩ càng hoảng: "Mấy cô cậu thanh niên bọn em, không hiểu là suy nghĩ thế nào nữa, anh cho em hay, cảnh sát đối đầu với loại người này cũng chết không ít người, hai người bọn em là ai chứ? Siêu nhân à? Anh đã nghe Phong Tử kể, biết em có chút võ vẽ, gan cũng to, nhưng vài thứ đó của em người ta có coi ra gì? Em tưởng là cầm cục gạch lên đập là xong à, đám người đó là súng thật đao thật đấy." Anh ta vừa nói vừa đẩy Nhạc Phong: "Phong Tử, chú nói một câu coi, đừng để anh bô bô một mình chứ."

Nhạc Phong cười lạnh: "Em biết nói gì đây, người ta có bao nhiêu là chủ ý, nháy ra một cái là như hát hí khúc vậy, anh bảo em biết nói gì đây?" Quý Đường Đường đã sớm đoán ra Nhạc Phong sẽ tức giận, cúi đầu không lên tiếng. Nhạc Phong càng nói lại càng thấy tức, anh nói: "Tôi thật không nghĩ ra nổi, trên đời này sao lại có người không sợ chết như vậy? Là ai buổi sáng

bị xe cứu thương tha đến bệnh viện chứ, hả?" Mao Ca khuyên nhủ anh: "Chú đừng nổi nóng vội, cứ nói chuyện tử tế với con bé."

"Nói chuyện tử tế sao được, chỉ nói chuyện tử tế với người có não được thôi. Người bình thường đâm vào tường, biết cái thứ đồ chơi đó cứng rắn, sau này sẽ không đâm vào nữa, cái kiểu này của cô ấy là tin chắc đầu mình cứng rắn lắm, nhất định phải đâm cho tường thủng một lỗ mới cam tâm." Quý Đường Đường cũng cảm thấy anh mắng rất có lý, đành phải chịu trận từng câu một. Nhạc Phong càng nghĩ càng giận: "Đường Đường, tôi đã sớm nói với cô rồi, nếu cô có bản lĩnh đó, tôi sẽ không cản cô. Tự cô tính xem đã bao nhiêu lần xảy ra chuyện rồi? Nếu không có người giúp cô dọn dẹp đằng sau, chắc bây giờ mộ cô cũng đã xanh cỏ rồi đấy? Cô lại còn càng chơi càng lớn, còn Vô Gian Đạo nữa chứ!" Anh giơ ngón tay cái về phía Quý Đường Đường: "Cô giỏi lắm, gia phục cô rồi, Đường Đường, cô cứ làm cho tốt, giải Kim Tượng của Hồng Kông đều trông chờ vào cô đấy." Nói xong quay người bỏ đi, lúc đi đến cửa mới nhớ ra cái gì đó, lại quay lại xách hành lý của mình, Mao Ca thở dài, đành phải xách hành lý lên đi theo anh, chỉ có Thần Côn nói chuyện với Quý Đường Đường, sắc mặt anh ta cũng khá trầm trọng, nói: "Tiểu Đường Tử, anh cũng thấy rất nguy hiểm." Nhưng sau một khắc, anh ta đã cười toe toét: "Nhưng mà Tiểu Đường Tử, anh thích xem Vô Gian Đạo nhất đấy, anh thích nhất là Lưu Đức Hoa, cả câu thoại kia của anh ta nữa." Anh ta dùng giọng trầm thấp mô phỏng theo: "Rất xin lỗi, tôi là cảnh sát." Quý Đường Đường thực sự muốn cười, nhưng vừa hé miệng mắt đã đỏ ửng: "Đó không phải Lưu Đức Hoa, đó là Lương Triều Vĩ." Thần Côn thất kinh: "Gì cơ? Lương Triều Vĩ? Lương Triều Vĩ không phải là ca sĩ sao, chính là cái gã hát bài 999 đóa hồng ấy?" Mao Ca ở bên ngoài quát Thần Côn: "Không đi đúng không? Nhanh nhện lên!"

Thần Côn ôi chao một tiếng, vèo một cái vọt từ trên ghế sa lon xuống, trước khi ra cửa còn bơm hơi cho Quý Đường Đường: "Tiểu Đường Tử cố lên, anh thích Vô Gian Đạo nhất luôn, ngẫu!"

* * *

Lúc ra đến đầu đường Xương Lý, chạm phải Đại Mỹ, cô ta không gặm phao câu gà, đang cầm một củ khoai bóc vỏ, thấy Nhạc Phong đi ra định chào hỏi với anh, Nhạc Phong trầm mặt lướt qua cô ta, Đại Mỹ vẫn cười tí mắt, phát phát tay với bóng lưng của bọn họ: “Đi thông thả nhé.”

Mao Ca trong lòng có chuyện, không buồn để ý đến cô ta, vẫn là Thần Côn đầy đủ phép lịch sự nhất, quay đầu lại phát tay với cô ta: “Bái bai, bái bai nhé.” Đi ra ngoài chừng một con phố, đầu đường có một vườn hoa ở giữa ngã tư, Nhạc Phong ngồi xuống cái ghế dài gần cửa vào, hai tay ấn huyệt Thái Dương không nói lời nào, cuối cùng bật ra một câu: “Thật là tức chết em.” Mao Ca ngồi xuống bên cạnh anh: “Thật sự không lo nữa à?” “Lo thế nào được, anh dạy em xem lo thế nào đi, có câu nào nói ra không phải vì tốt cho cô ấy đâu, cô ấy có nghe không?” Mao Ca thở dài: “Vậy bây giờ đi đâu?”

Nhạc Phong suy nghĩ một chút: “Em còn chưa nghĩ ra, anh thấy thế nào?”

Mao Ca không lên tiếng, được một lúc, anh ta nói: “Phong Tử, có chuyện, chú xem có nên quay về nhắc nhở Đường Đường một câu không.”

Nhạc Phong thấy lạ: “Chuyện gì vậy?”

“Chuyện đám người Phi Thiên kia bắt người, không phải chú hoài nghi bọn chúng buôn người hay sao? Anh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không đúng cho lắm. Sau đó anh nghĩ, hẳn là không phải buôn người đâu.”

“Thế thì là làm gì?”

“Mười phần thì có tám chín phần là... buôn nội tạng.”

* * *

Mao Ca đưa Thần Côn đi trước, nói là đến ngã tư đằng trước tìm quán trọ, tìm được điện thoại liên lạc, Nhạc Phong một mình ngồi trên chiếc ghế dài, trời dần tối, đèn đường bên cạnh hắt xuống, một chiếc bóng đung đưa,

dần dần gió nổi lên, trong gió mang theo cả hạt cát, Nhạc Phong ngồi mà chân cũng cứng đờ, đang định đứng dậy, lại nghe thấy Quý Đường Đường gọi anh: “Nhạc Phong.” Lúc ngẩng đầu lên, Quý Đường Đường không biết đã tới từ lúc nào, giơ tay đưa áo khoác cho anh: “Trả áo của anh cho anh này.” Nếu cô không nói, Nhạc Phong thực sự đã quên mất chuyện cởi áo khoác cho cô mượn này, vừa mới thấy bộ đồ y tá mỏng manh cô mặc bên trong, Nhạc Phong đã nhúc nhích: “Mặc vào! Cô sợ lạnh cóng không chết được hả, còn định để lạnh thành bị cảm rồi đi nằm vùng, mang bệnh làm việc sao?” Quý Đường Đường không nhúc nhích, Nhạc Phong thờ dãi, đứng dậy giúp cô khoác áo vào, kéo khóa từ dưới lên, kéo thẳng lên trên, mu bàn tay chạm phải mặt cô, lạnh như băng, Nhạc Phong nói: “Cô đứng đây bao lâu rồi, lạnh thế này, không biết tìm chỗ nào tránh gió nữa hả?”

Anh nhìn quanh, kéo cô đi vào trong công viên, bên trong có một khu vui chơi cho trẻ em, đặt một chiếc cầu trượt rất lớn, phía dưới cầu thang tạo thành hình dáng một căn nhà nhỏ, lại đủ để chắn gió, Nhạc Phong bảo cô cúi người xuống chui vào trong: “Vào trong đi.” Dù là trò chơi của trẻ con nhưng người lớn chui vào cũng không chật lắm, bốn phía kín mít, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, Quý Đường Đường chập hai tay lại hà hơi, cảm giác tốt hơn nhiều, Nhạc Phong tức giận: “Có biết chăm sóc bản thân mình không đấy, không hiểu sao lại lớn được thế này nữa.” Anh tiện tay gõ lên tường của căn phòng nhỏ, làm từ nhựa, vang lên cộc cộc. Quý Đường Đường nói: “Tôi thấy anh đang rất giận, định giải thích với anh.” Nhạc Phong ngắt lời cô ‘Mao Ca vừa mới nói với tôi, đám người này bắt người, có thể không phải là vì buôn người, mà là buôn nội tạng. Nếu là vậy, tôi cảm thấy bạn gái của Thạch Gia Tín kia dữ nhiều lành ít, cô đi cũng chưa chắc đã cứu được cô ta, còn muốn đi nữa ư?’ Anh ngừng một chút, nhìn nét mặt của Quý Đường Đường: “Quả nhiên là vẫn muốn đi.” Quý Đường Đường do dự một chút, vẫn mang những gì đã nói với Thạch Gia Tín lúc trước nói cho Nhạc Phong nghe: “Đêm anh bị xe đâm, Lộ Linh đột nhiên xuất hiện

giết người, tôi đã nghĩ, Thạch Gia Tín nói vẫn có lý. Nếu như tôi có thể kết thúc vụ án ở thành phố ma quỷ này, chưa biết chừng tôi có thể nâng cao năng lực, đối với tôi mà nói, chung quy vẫn là chuyện tốt. Nhà họ Tần có tìm đến thật, tôi cũng không đến mức bó tay chịu trôi." Nhạc Phong không lên tiếng, bên ngoài gió thổi ào ào, hạt cát đánh vào căn phòng bằng nhựa tạo nên những âm thanh dồn dập tựa như trời đang đổ mưa. Quý Đường ôm gối nhìn Nhạc Phong: "Anh thấy sao?" Nhạc Phong nói: "Suy nghĩ của cô tôi hiểu, nhưng cô thực sự cảm thấy mình thích hợp ư?"

Quý Đường Đường nghe không hiểu: "Thích hợp là có ý gì."

"Nếu như cô nghĩ dùng cách này để nâng cao năng lực, cô phải không ngừng đối đầu với những loại người cực kỳ hung ác này, rất nhiều những cảnh tượng tanh máu tàn nhẫn, bất kể là vận dụng vuốt Quỷ hay là Lộ Linh, kết quả sau cùng đều là giết người, bất kể những kẻ đó có đáng chết hay không — vậy thì cô phải giết bao nhiêu người? Giết chóc mãi rồi có thể trở nên chai sạn hay không? Đây chính là cuộc sống mà cô muốn hay sao?"

Quý Đường Đường ngây ngẩn cả người, bị Nhạc Phong nói vậy, cô cảm thấy sống lưng mình cũng đang lạnh cóng: "Trước kia tôi cảm thấy cô rất kiên cường, nhưng lần này cô tự sát, tôi nghĩ có thể tôi đã lầm. Con đường này rất gian khổ, cô đi một đoạn còn được, nhưng đi lâu dài, không thấy được hy vọng, lại mãi mãi chỉ có một mình, tiếp xúc toàn với mặt đen tối, sẽ nhanh chóng lại suy sụp, đến lúc đó không cần Tần gia đến tìm, tự cô đã vứt bỏ chính bản thân mình. Cho nên tôi mới hỏi cô, cô cảm thấy mình thích hợp ư?" Quý Đường Đường không nói lời nào, cô vươn tay vuốt nhẹ lên cái băng trên cổ tay, được một lúc thì cúi đầu, nửa gương mặt vùi trong cổ áo kéo cao. Nhạc Phong nói: "Cô nói đi, rốt cuộc có thích hợp hay không, đừng có mạnh miệng, đừng sĩ diện, nói thật." Vành mắt Quý Đường Đường dần đỏ lên, cô nhìn Nhạc Phong lắc đầu, nhỏ giọng nói một câu: "Không thích hợp." Nói xong thì bật khóc, Nhạc Phong lại gần ôm lấy cô, cô vừa run rẩy vừa nghẹn ngào: "Nhưng biết làm sao bây giờ, tôi cũng không muốn,

nếu được lựa chọn tôi cũng đâu muốn vậy, giết người xong là tôi sẽ mất ngủ, đầu của tôi lúc nào cũng đau, lúc nào cũng mơ thấy ác mộng, đêm đó, cái đêm tự sát ấy, tôi đã nằm mơ." Trái tim Nhạc Phong căng thẳng, anh vẫn cảm thấy, việc Quý Đường Đường tự sát đêm hôm đó dường như là bị đốn ngã trong nháy mắt, nhất định là có nguyên nhân trực tiếp gì đó, xem ra, giấc mơ này là mấu chốt: "Mơ thấy gì?"

"Mơ thấy kết hôn với A Thành." Nhạc Phong ừ một tiếng, cũng không nói rõ trong lòng rốt cuộc có cảm giác gì, dừng một chút lại ôm chặt hơn, hỏi cô: "Sau đó anh ta không cần cô nữa đúng không?" Nước mắt Quý Đường Đường thấm lên ngực Nhạc Phong: "Không phải anh ấy không cần tôi, tất cả bạn bè của tôi đều có mặt, đều đang giúp tôi chuẩn bị hôn lễ, nói cười giống hệt như nhà tôi căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì, tôi và A Thành vẫn rất ổn. Tôi cảm thấy may mắn vô cùng, cảm thấy như đã mơ một cơn ác mộng, sự thực thì những chuyện tồi tệ kia chưa từng xảy ra. Sau đó trang điểm thật đẹp, mặc áo cưới, MC nói, A Thành đang chờ tôi ở giáo đường, nhưng giống như trong phim viễn tưởng, phải có người dẫn tôi qua mới được, cho nên tôi phải ở trong phòng chờ trước, chờ cha tôi tới dẫn tôi đến giáo đường, chỉ có mình tôi cầm hoa chờ trong phòng, được một lúc, có người gõ cửa, tôi mở cửa ra nhìn..." Cô chợt rung mình một cái, giống như vừa quay trở lại giấc mộng đó, Nhạc Phong cúi đầu hỏi cô: "Là cha cô à?"

"Là cảnh sát." Nhạc Phong đang định nói gì, di động bỗng vang lên, Quý Đường Đường giống như bị giật mình ngồi thẳng dậy, Nhạc Phong rút di động ra nhìn màn hình một chút, nói với cô 'Là Mao Ca', tiện tay bấm nút trả lời. Mao Ca nghe có vẻ không mấy vui vẻ: "Gửi tin nhắn cho chú sao không thấy nhắn lại hả, bọn tôi vào trọ rồi, ở đường Khánh Xuân, chú tìm cái chỗ tên gì nhỉ... Nhà khách Đường tư lựa, 302 nhé."

Sau khi cúp máy, Quý Đường Đường hình như đã hồi phục một chút, cô nghe được một phần nội dung cuộc gọi, cười cười với anh: "Mao Ca bảo

anh về nhanh đúng không? Tôi cũng phải đi đây, tối nay tôi vẫn phải đi tìm Thạch Gia Tín. Anh để lại số điện thoại cho tôi đi, xong vụ này, nếu tôi không bị làm sao, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh báo bình an. Còn nữa, anh đừng ở lại đây, mau về nhà đi, không phải Mao Ca đã nói rồi sao, đám người kia hung ác vô cùng, nhớ đâu vẫn muốn tiếp tục đối phó với anh nữa thì sẽ phiền to." Cô nói xong, thấy Nhạc Phong không có ý định cho mình số điện thoại, sửng sốt một hồi, cuối cùng nói một câu: "Tôi đi nhé." Chui ra khỏi căn phòng nhỏ, bên ngoài gió lớn, thổi xuyên qua trái tim, vừa mới đi được mấy bước, Nhạc Phong đã gọi cô từ đằng sau 'Đường Đường.' Quý Đường Đường quay đầu nhìn anh, Nhạc Phong cúi người bước ra khỏi căn phòng nhỏ, đột nhiên hỏi cô: "Đường Đường, em có thích anh không?"

Quý Đường Đường gật đầu nói: "Thích chứ."

Một lát sau, cô nói thêm một câu: "Nếu không có những chuyện ngổn ngang rối rắm này, tôi nhất định sẽ theo đuổi anh."

"Thích thì dễ xử lý rồi, dù sao anh cũng thích em, vậy chúng ta ở bên nhau đi. Bắt đầu từ hôm nay em là người của anh, nhớ đấy."

Chương 25

Gió lớn như vậy, những hạt cát nhỏ đánh vào người, lạo xạo, Quý Đường Đường cảm thấy Nhạc Phong có thể là bị cát vào đầu rồi, dĩ nhiên, cô cũng có thể là bị cát vào đầu, cô lắp bắp nói: “Sao lại... lại thành người của anh được chứ?” Nhạc Phong hỏi một đằng đáp một nẻo: “Em đi đâu đây, hẹn với Thạch Gia Tín ở đâu?”

“Tôi đến nhà trọ Chấn Hoa lấy ba lô trước đã. Ở ngay bên kia, con đường chính giữa nhất ấy.”

“Vậy anh đi cùng em.” Quý Đường Đường lão đảo bị anh kéo đi, đi được một đoạn mới hồn hồn lại, chết sống không bước tiếp: “Nhạc Phong, chúng ta phải nói chuyện một chút.”

Bàn tay đang túm lấy tay cô của Nhạc Phong không hề buông ra: “Nói chuyện gì?”

“Thế này không ổn, sao lại thành người của anh được, tôi đâu có đồng ý.”

“Không phải em thích anh sao? Thích là xong rồi, thích thì phải ở bên nhau chứ.” Suy luận kiểu gì đây, Quý Đường Đường toát mồ hôi, cô đổi ý: “Tôi không thích anh.” Nhạc Phong không cho qua: “Vậy vừa nãy sao lại nói thích?”

Quý Đường Đường định chơi xấu: “Tôi vừa nói đùa thôi.”

Nhạc Phong nhìn cô: “Không nhìn ra, em hài hước thật đấy.”

Quý Đường Đường muốn rút tay lại, hiềm nỗi Nhạc Phong túm rất chặt, đành phải vươn tay tách ngón tay anh ra: “Tôi có lý do mà Nhạc Phong.”

“Trừ phi là không thích, lý do khác đều là bỏ đi.”

Quý Đường Đường đến suy nghĩ muốn đập đầu vào tường cũng có: “Tôi thật sự không thích anh mà.”

“Vậy sao vừa nãy nói thích, em phải chịu trách nhiệm với những gì

mình nói." Nhạc Phong gạt bỏ từng cái một cho cô: "Còn lý do gì nữa không?"

Quý Đường Đường đột nhiên cái khó ló cái khôn: "Tôi... tôi còn chưa quên được Diệp Liên Thành." Nhạc Phong không nói gì, sắc mặt có chút khó coi, Quý Đường Đường cảm thấy có hi vọng, cô lấp bắp giải thích: "Anh xem tôi nằm mơ còn mơ thấy kết hôn với anh ấy, ngày nghĩ thì đêm mơ..." Nhạc Phong chợt nhe răng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng đều đặn: "Dù sao em cũng không thể ở bên anh ta được, ai mà chẳng có bệnh lưu luyến mối tình đầu, anh hiểu mà." Nói xong, còn vươn tay vỗ vỗ đầu cô: "Em mà quên phắt anh ta thật, anh lại cảm thấy em không tim không phổi ấy, cô bé tình cảm, có tình có nghĩa, anh thích." Quý Đường Đường thiếu chút nữa tức đến hồ đồ, kiên quyết tung tuyệt chiêu: "Anh... con người anh rất phức tạp, quan hệ nam nữ lại bừa bãi, tôi... tôi với anh không hợp." Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, vươn tay kéo cô lại, Quý Đường Đường thiếu chút nữa đập đầu vào ngực anh: "Quan hệ nam nữ bừa bãi, chính mắt em nhìn thấy à?"

Quý Đường Đường che trán nhìn anh: "Không thấy, nhưng mà nghe người ta nói..."

"Nghe người ta nói? Người ta còn nói Obama là thằng chặn ngựa đấy, em có tin không? Bừa bãi hay không, sau này tự em sẽ thấy, sự thật sẽ là minh chứng thuyết phục nhất, điểm này không thông qua, còn lý do gì nữa không?"

Quý thần xui khiến, Quý Đường Đường chợt nháy ra một câu: "Sao anh lại thích tôi được chứ Nhạc Phong? Không phải anh yêu Miêu Miêu à, Miêu Miêu vừa mới kết hôn, anh còn dự lễ cưới của cô ta nữa cơ mà, sao mới ngoảnh mặt lại đã thích tôi rồi?"

Nụ cười trên mặt Nhạc Phong dần dần biến mất, anh buông tay Quý Đường Đường ra, một lúc lâu vẫn không nói gì, Quý Đường Đường có chút hối hận, Miêu Miêu quả nhiên vẫn là tử huyệt của Nhạc Phong, chỉ mới

chọc nhẹ vào một chút như vậy thôi, miệng máu đã rách ra. Cuối cùng, Nhạc Phong thấp giọng nói một câu: “Đi cùng em lấy ba lô trước đã.”

* * *

Tiếp đó, Nhạc Phong căn bản không hề nói chuyện, lúc Quý Đường Đường về nhà trọ Chấn Hoa thu dọn ba lô, thay quần áo, mơ hồ nghe được nhân viên nhà trọ đang oán trách chỉ đưa tiền có một ngày mà đồ đã để hai ba ngày làm trễ nải việc làm ăn, được một lúc thì không có động tĩnh gì nữa, chắc là bị Nhạc Phong chi tiền xử lý. Sau khi rời khỏi Chấn Hoa, Nhạc Phong đi cùng cô đến chỗ hẹn với Thạch Gia Tín, mượn giấy bút viết số di động cho cô, Quý Đường Đường không dám nhìn vào mắt anh, nhận lấy xong gấp lại, nói: “Vậy tôi đi lên đây.” Lên tới tầng hai, không hiểu tại sao lại đi thẳng đến chỗ ngồi bên cửa sổ nhìn xuống, đợi khoảng năm phút, thấy Nhạc Phong đẩy cửa chính đi ra, anh dừng lại ở cửa khoảng hai ba phút, giống như đột nhiên cảm thấy lạnh, chà chà tay, dựng cổ áo lên, bước men theo đường về rồi đi. Quý Đường Đường thực sự muốn tát cho mình hai phát, cô cảm thấy một buổi tối đang yên đang lành lại bị mình phá hỏng, tại sao cứ nhất quyết không đồng ý chứ, tại sao cứ phải nhắc đến Miêu Miêu làm gì? Cô ảo não cụng đầu lên cái bàn thủy tinh, được một lúc có nhân viên phục vụ bước lại hỏi: “Tiểu thư, có muốn gọi gì không?”

Quý Đường Đường gác đầu trên cái bàn thủy tinh lắc đầu, nhân viên phục vụ kia ngẹn cười đi về. Lại được một lúc, có người ngồi xuống ở phía đối diện, từ dưới đáy bàn, Quý Đường Đường thấy đôi giày mà Thạch Gia Tín đi, trên giày có một tầng cát mỏng. Quý Đường Đường không ngẩng đầu, cô hỏi: “Tối nay sẽ phải đi đúng không?”

* * *

Nhạc Phong trở lại nhà trọ Đường tơ lụa, Mao Ca thuê một căn phòng cho ba người, anh ta và Thần Côn đã rửa mặt xong xuôi trèo lên giường, hai ông lớn cộng lại cũng gần trăm tuổi lại đang tranh nhau điều khiển ti vi, Thần Côn muốn xem phim kinh dị, Mao Ca lại muốn xem kênh nghệ

thuật, Nhạc Phong rửa mặt trong tiếng gào khóc í éo của Thần Côn, rửa xong ra ngoài nhìn một cái, trên màn hình quỷ khí âm u, Thần Côn xem rất nghiêm túc, đến hơi thở cũng không phập phồng. Nhạc Phong phiền não trong lòng, trèo thẳng lên giường đắp chăn nằm xuống, mới vừa khép mắt lại chưa đầy mấy phút, Mao Ca đã ghé lại hỏi: “Chú nói chuyện kia với Đường Đường chưa?” Nhạc Phong ừ một tiếng: “Nói rồi.” Mao Ca có hơi thất vọng: “Không nghe khuyên bảo đúng không?”

“Không nghe.” Mao Ca nhủ thầm điều này cũng nằm trong dự tính, anh ta lùi lại trong chăn xem ti vi, vốn không thích xem phim yêu ma quỷ quái nhưng bị hiệu quả âm thanh trong ti vi hấp dẫn nên cũng xem say sưa, đang xem đến đoạn gay cấn, bỗng nghe thấy Nhạc Phong hỏi anh ta: “Mao tử, nếu em nói với anh, em thích một người khác không phải Miêu Miêu, có phải anh sẽ cảm thấy rất vớ vẩn đúng không?” Mao Ca thuận miệng trả lời: “Đúng là rất vớ vẩn, chú và Miêu Miêu, y như phim truyền hình ấy, tan tan hợp hợp, kiểu như không có nhau không được, đột nhiên lại thích người khác, chú đùa mọi người cho vui à?”

Nhạc Phong im bặt.

* * *

Có lẽ tất cả mọi thành thị đều có những góc ngách bị vứt bỏ như vậy, con hẻm sâu thẳm, đèn đường chập chờn, rác rưởi bốc mùi chua thối, những kẻ lang thang đập báo và bao tải, những người ngã lòng say rượu chống tường nôn mửa... Quý Đường Đường xách chai rượu đứng ở đầu con hẻm một lúc, nhắm mắt đi vào trong, cầm rượu chỉ là để ngụy trang, đám người Phi Thiên kia nếu bắt người nhất định sẽ đánh cho người ta ngất đi, cô không muốn đầu bị gõ cho một cái lỗ nên quyết định giả say, mềm nhũn nằm lăn ra đất một cái, bị người ta vác đi cũng bớt phải chịu đau đớn da thịt. Thời gian không tính là quá muộn, trong ngõ hẻm chỉ còn lại hai ba kẻ lang thang, trên đường đi vậy mà lại chạm phải một đôi đang đánh dã chiến, quần gã đàn ông quần tụt đến đùi, đẩy cô gái kia lên tường,

trong lòng Quý Đường Đường như nghẹn một đồng ruồi nặng, bước nhanh qua hai người đó, cô gái kia hé miệng thở hổn hển, cặp mắt khép hờ giống như đang nhìn cô, lại giống như chỉ là hai cái động trống rỗng. Đi tiếp vào trong chính là ngõ cụt., nơi góc tường có một đồng đen đen, không biết là mèo hay là chó, Quý Đường Đường chọn một góc tường ngồi xuống, mở nắp chai rượu ực một hớp, cô chọn rượu đế, loại đó mùi rất nặng, có điều vị cay chất lúc vào miệng thực sự không vừa, kích thích toàn thân cô đều co rúm lại, nhưng chưa được bao lâu, dường như hơi nóng làm nở lỗ chân lông, lại cảm thấy rất thoải mái, cô giống như giải khát uống thêm vài ngụm, men rượu chậm chậm bốc lên, đầu bắt đầu choáng váng, cảm giác mình đối với thuốc lá với rượu cũng rất có điểm không thấy mà thạo. Cũng đã gần đến mười lăm giữa tháng, trên trời lại không thấy được trăng sáng, đây cũng là một chuyện lạ lùng, Quý Đường Đường nhìn chằm chằm lên nóc nhà, vài giây sau liền đẩy tầm mắt của mình qua. Có lẽ là bởi vì uống rượu, sử dụng năng lực lại phi thường dễ dàng, hơn nữa còn kéo dài hơn bình thường một chút, cô tựa như đang đứng trên nóc nhà, quan sát khu dân cư gần như khu ổ chuột này, thỉnh thoảng lại chuyển tầm mắt đến bên ngoài những khung cửa sổ sáng đèn, cách tấm kính, nhìn vào nhà người khác, cảm giác như đang xem ti vi, nhưng nhìn mãi nhìn mãi lại càng khiến sự cô đơn của mình hiển hiện, trên đỉnh đầu người ta dù gì cũng có ánh đèn, không giống cô, soi trước soi sau vẫn chỉ là một mảnh đen kịt. Cô lại quay trở lại nóc nhà, thấy đầu ngõ đang có một chiếc xe ken két tiến vào, loại xe nhỏ chuyên bán cháo và bánh rán, một người cúi đầu đẩy, một người khác ở bên cạnh giúp đỡ, mười phần thì đến chính là hàng rong dọn hàng về trễ. Mà ở đầu bên này, đôi nam nữ đánh dã chiến kia đang ôm ôm ấp ấp thấp giọng cười nói đi ra ngoài hẻm, con hẻm rất hẹp, chiếc xe tránh tới tránh lui vẫn tránh không ra, bấp nghiêng sang bên cạnh, đầu trong nồi bắn tung tóe lên quần của gã đàn ông kia, gã tức giận, giơ một chân lên đạp vào bánh xe. Chuyện nhỏ nhặt như vậy mắt thấy sắp diễn biến thành cảnh đập nồi đập quán nghiêm trọng, hà tất

phải thế, Quý Đường Đường thu hồi tầm mắt, mê mê man man đỡ tường đứng dậy, lảo đảo đi về phía đầu bên kia, cô hơi say, chẳng rõ là muốn đi xem náo nhiệt hay là đi khuyên can. Vừa mới đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông kia, âm thanh vừa bật ra đã tắt ngấm, dư âm cũng không còn, sự yên tĩnh đột nhiên xuất hiện có vẻ phi thường rợn người, Quý Đường Đường sửng sốt một chút, tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía bên kia, đầu tiên là nghe thấy tiếng giầy dựa của người phụ nữ, sau đó là tiếng dịch bếp nôi, lúc đến gần, không còn gì khác thường, trong con hẻm vắng người giữa đêm khuya, một chiếc xe đẩy nặng nề ken két nổi bật, hai người đẩy xe liếc mắt nhìn Quý Đường Đường, đi lướt qua cô. Quý Đường Đường đứng lại, cô quay đầu lại nhìn chiếc xe đẩy nhỏ kia, cánh cửa kéo bên dưới còn chưa đóng kín, lắc lư trên con đường lát đá phiến, có một cái chân người mềm nhũn rũ xuống. Quý Đường Đường cười khanh khách, cô chỉ vào cái chân kia nói: “Có người kia.” Chiếc xe đẩy nhỏ kết một tiếng dừng lại, một trong số hai người kia cúi đầu nhìn cửa kéo, sắc mặt vô cùng khó coi, một người khác nháy mắt với hắn, tay giấu đằng sau đi về phía Quý Đường Đường, Quý Đường Đường vẫn cười, giơ chai rượu lên, uống cạn sạch ngụm rượu cuối cùng bên trong, tay áo lau miệng, lầu bầu lặp đi lặp lại một câu: “Có người kia.” Nói xong câu này ngã thẳng xuống, giống như uống say chống đỡ hết nổi, lúc ngã xuống cùi chỏ gối dưới đầu, ít nhiều cũng giảm bớt lực va chạm, mắt nửa khép nửa mở, thấy bàn tay giấu đằng sau lưng của gã kia đang cầm một cái dùi, giống loại dùi nhọn để mài dao mà các sạp thịt lợn chuyên dùng để róc thịt. Gã kia cúi người xuống nhìn Quý Đường Đường, cô không nhúc nhích, trong bàn tay nắm chặt bên người đang cầm một chiếc vuốt quý. Gã kia thấp giọng nói một câu: “Say rồi, mang theo đi.”

* * *

Trong không gian nhỏ hẹp như vậy của chiếc xe đẩy mà lại có thể nhét thêm được một người nữa, mà lại còn bị gập lại như hàng hóa mà nhét

vào, Quý Đường Đường chỉ có thể cắn răng chịu đựng, mặt chạm vào mặt của người phụ nữ kia, mượn ánh sáng từ bên ngoài cánh cửa kéo lọt vào, bỗng phát hiện ra mắt của người phụ nữ kia đang trợn tròn, cho dù có bị đè ép xô đẩy thế nào cũng không có biểu cảm gì. Chẳng lẽ, hai người này đều đã chết? Trái tim Quý Đường Đường thót lên một cái, sau khi cánh cửa kéo bị kéo lên, cô run rẩy vươn tay ra đặt phía dưới mũi người phụ nữ kia thăm dò, dường như có hơi thở, lại giống như là ảo giác do độ ẩm cơ thể, người đàn ông kia bị gập bên dưới cô, không có chút động tĩnh nào, Quý Đường Đường khó khăn khom người dậy, tay chống xuống dưới, đụng ngay phải đầu của người đàn ông kia, lồm một khối, giống như bị thứ gì đó đập vào, chạm tay thấy mỡ dính, hình như bị dính dầu, giơ tay lên, không nhìn thấy gì nhưng có thể ngửi thấy mùi máu tươi trong dầu mỡ, sợ hãi và cơn buồn nôn xộc lên óc Quý Đường Đường: co rúc cùng hai người chết trong cái xe nhỏ này là việc tồi tệ nhất cô từng trải qua trong cuộc đời này, không có lần thứ hai. Cô cố gắng nghiêng người sang bên cạnh, đầu gác lên cạnh tôn của chiếc xe đẩy nhỏ, cố gắng đè nén sự kích động muốn hét to đập vỡ cánh cửa kéo ra hết lần này đến lần khác, phần khó chịu đựng nhất cũng đã chịu đựng được, đứng để kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Cũng không biết qua bao lâu, chiếc xe đẩy nhỏ đột nhiên dừng lại, mượn ánh sáng trong nháy mắt cánh cửa kéo được đẩy ra, Quý Đường Đường loáng thoáng thấy hình như đang ở trong một khoảng sân, trên cao treo một cái đèn rất sáng, dường như là một nhà xưởng, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, bị người ta lôi ra ngoài từ chiếc xe đẩy ném xuống đất, lúc rơi xuống đất, cô nghe thấy kẻ đó nói: “Người chết không để được đâu, đêm nay đưa đi luôn đi.” Một gã khác ừ một tiếng, lại có kẻ thứ ba bước tới, trước mắt dường như có không ít cái bóng chập chờn, Quý Đường Đường không dám mở mắt, cũng không rõ rốt cuộc có mấy người, có người vỗ vỗ lên mặt cô: “Mùi rượu nặng phết, trối đứa này lại.”

“Cho vào tải đi.”

Ngay sau đó chính là tiếng xé băng dính rẹt rẹt, đầu tiên là dính một vòng lên miệng cô, sau đó bẻ hai tay ra sau lưng quấn một vòng, cởi giày ra, vòng một vòng quanh mắt cá chân, cuối cùng nhét vào trong bao tải, sau khi bỏ vào, lại đẩy cô vào bên trong: “Đứa còn lại cũng nhét vào tải à?” Người trả lời đầu tiên nói: “Sống với chết nhét riêng ra, trên tải có dính nhân đấy, đừng có nhầm.” Quý Đường Đường thật sự muốn khóc, tên kia nói ‘Sống với chết nhét riêng ra’, giống như đang lựa lật cá chết tôm chết vậy, căn bản không coi cô là người. Được một lúc, có xe chạy tới, có tiếng lạch cạch khi mở cửa sau của xe, sau đó là bịch một tiếng, ném người lên xe, tiếng va chạm làm Quý Đường Đường nghe mà dựng cả tóc gáy, lúc đến phiên cô, có người dặn dò một câu: “Sống thì nhẹ một chút.” Sau đó lại nói mấy lần, tính cẩn thận, hình như trên xe có tám người, nếu không có dặn dò gì đều là người chết thì người chết chắc chiếm một nửa. Bỏ người lên xong, lại chất thêm đồ lên, nghe giọng điệu thì hình như có đồ ăn, cuối cùng cạch một tiếng, cửa sau xe liền khép lại, chỉ chốc lát sau, chiếc xe liền khởi động. Qua chừng nửa tiếng, xe chợt dừng lại, nghe bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng bóm xăng và tiếng xe, hẳn là cái trạm thu phí theo lời Thạch Gia Tín nói, lần này chờ rất lâu, vừa đói vừa lạnh cộng thêm men rượu, Quý Đường Đường vậy mà lại ngủ thiếp đi, đến lúc tỉnh lại, chiếc xe đã chạy rất ổn định, cẩn thận lắng nghe có thể nghe được tiếng gầm xe ma sát với mặt đất, có lúc gió đột nhiên lại bốc lên, loại gió quét qua khắp nơi chỉ có thể có ở nơi cực kỳ trống trải. Không khí trong bao tải rất bí bách nhưng không đến nỗi làm cô nghẹt thở, thân thể cô động đậy, cánh tay bị quặp ra đằng sau cào lên bao tải, cảm giác như rạch ra được một lỗ nhỏ, cả người cả tải xoay lại, sau đó nhìn chằm chằm qua lỗ hổng, tầm mắt cũng như người, khó khăn chen ra ngoài qua lỗ hổng. Đây cũng là một chiếc xe tải nhỏ 0.9 tấn, xung quanh là từng cái từng cái bao tải bị buộc kín miệng, người cũng bị bẻ gập thành những hình thù kỳ quái, mới nhìn qua không giống như đựng người mà là từng bao từng bao khoai tây, có mấy cái bao tải trên miệng được buộc một tấm bảng màu đỏ, bao gồm cả chính cô, hẳn

là dấu hiệu đánh dấu người sống. Gần cửa là từng sọt từng sọt đồ ăn, mặc dù đã bị nylon che khuất nhưng mơ hồ có thể thấy được cải trắng, khoai tây, củ cải gì đó, còn có cả từng tảng sườn, thịt bò, thịt dê được bọc màng nylon và mấy chiếc rương lớn, không biết đựng gì. Lại một lát sau, xe chợt rung lên, giống như là chuyển từ đường lớn bằng phẳng sang đường gồ ghề, có mấy lần nghiêng sang một bên, đồng bao tải va vào nhau, hai cánh cửa đằng sau xe cũng rung lên, có lúc rung lắc quá mạnh, giữa hai cánh cửa sẽ hé ra một khe hở. Tầm mắt của Quý Đường Đường từ từ chuyển qua khe cửa. Thời điểm là khoảng trước sau bình minh, nửa bầu trời tối mù, sắc trắng bệch từ từ xâm chiếm, gió rất lớn, ào ào thổi, trên sa mạc vô bờ không có bất cứ vật cản nào, cuồng phong quét đất mà qua, có lúc, sườn chiếc xe tải nhỏ cũng giống như một chiếc lá cây chao tới chao lui. Ở nơi xa, nơi chân trời dính vào sa mạc tạo thành một đường cong đặc thù, lúc gió lớn nổi lên, dọc theo đường cong bỗng mơ hồ tựa như bốc sương lên, thoáng chốc có vô số những hình thù kỳ quái hiện lên, những tiếng u u kỳ quái theo tiếng gió không ngừng lên xuống, những gò đất chông chéo liên miên cùng vết xe tựa như đao khắc thô bạo quét qua mặt đất, vài cột gió xoáy nhỏ nhanh chóng thoát tới thoát lui, thoáng chốc đã kéo theo bụi bay mù mịt, giống như yêu ma quỷ quái đột nhiên lẫn xuống đất bỏ trốn trong Tây Du ký. Yar Dan, thành phố ma quỷ.

Chương 26

Cảnh sắc bên ngoài xe rất đơn điệu, mà căn cứ vào lộ trình để suy đoán, rất hiển nhiên là đã đi qua trung tâm cảnh khu của thành phố ma quỷ Yar Dan, vận dụng năng lực trong thời gian dài khiến cho Quý Đường Đường rất mệt mỏi, cô thu hồi tầm mắt, nhắm mắt lại chớp mắt một lúc — lần ra ngoài này, cô không mang theo Lộ Linh, thể tích của Lộ Linh khá lớn, nếu nhớ bị soát người gì đó thì rất dễ gây chú ý, cô mang theo hai chiếc vuốt quỷ, một chiếc nắm chặt trong tay, chiếc còn lại bỏ trong túi áo lót, tối hôm qua lúc bị băng dính trói tay, cô đã lén nhét chiếc trong tay vào trong ống tay áo, sau cả đêm xóc nảy nó đã tuột đến dưới cánh tay, cộm cộm khó chịu. Quý Đường Đường cố gắng ngọ nguậy người, muốn đẩy chiếc vuốt quỷ kia ra, nhưng hai tay lại bị trói, sự cố gắng này có vẻ phí công, sau một lúc giằng co, lưng cô đã toát mồ hôi, trong lúc đang chán ngán, thùng xe bỗng rung lắc không ngừng. Quý Đường Đường nhất thời căng thẳng, vừa nãy bị cô cọ xát như vậy, cái lỗ nhỏ trên bao tải chắc lại bị dịch xuống dưới người, nhất thời không còn kịp dịch chuyển tầm mắt nữa, đã có người mở cửa xe, Quý Đường Đường cố gắng bình tĩnh lắng nghe động tĩnh xung quanh: gió bên ngoài vẫn rất lớn, không giống như đã đến khu tập trung của các hộ gia đình. Chú ý lắng nghe tiếp, bên ngoài vẫn chỉ có giọng nói của hai người, đoán chừng một người lái xe một người áp xe, một trong số đó bò vào trong buồng xe, lớn giọng nói với người kia: “Dịch nữa đi, một chút nữa thôi.”

Dịch cái gì mà dịch? Quý Đường Đường có chút hồ đồ, một lát sau thân xe thoáng rung lên về phía sau cô mới hiểu là đang chuyển xe, xe lại một lần nữa dừng lại, cô nghe thấy một chuỗi tiếng chìa khóa va chạm, sau đó là tiếng kéo nắp phi thường chói tai, một người khác cũng bò vào, nói: “Chuyển đi.” Hai người ở trong xe khuân đồ, không hề xuống xe, cũng không hề nghe thấy trên mặt đất có tiếng đón đỡ, đến lượt Quý Đường

Đường, tim của cô sắp vọt ra đến nơi, mới vừa cảm thấy trước mắt sáng lên một chút, nháy mắt đã lại tối sầm xuống, một cảm giác cực kỳ áp lực trống rỗng sinh ra, một trong những tên kia đẩy cô một cái, cô vấp mà lại không khống chế được mình trượt thẳng xuống! Quý Đường Đường chợt nhận ra, cô đã bị đẩy xuống một cái ống giống như thang trượt! Chỗ này đúng là không có nhà dân, có thể là một nơi mà bất kỳ du khách nào cũng không thèm nán lại, cửa vào được dựng ở nơi cao cho nên phải đứng ở sau buồng xe mới được, hơn nữa cửa vào có khóa, có thể là tương tự như là nắp giếng, trên cửa có thể còn được ngụy trang, khiến cho người ta cảm thấy đây chỉ là kiểu địa hình phong thực bình thường — sau khi mở cửa ra là một thang trượt đi xuống, người phụ trách giao hàng chỉ cần đẩy những món hàng này qua thang trượt, lại đóng nắp giếng lại, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ! Không biết cái thang trượt này dài bao nhiêu, cảm giác trượt tự do khoảng hơn mười mấy giây mới hạ xuống một tấm lưới mềm, bên tai có tiếng chuông kêu vang — phải chăng chỉ cần có vật tiếp xúc với tấm lưới, tiếng chuông sẽ vang lên, thành báo hiệu cho người phía dưới rằng có hàng đến? Quý Đường Đường hít một hơi lạnh, cô cảm thấy đám người Phi Thiên này, tâm tư thực sự có chỗ xảo diệu: người bắt người chỉ cần lo bắt người, bọn họ sẽ không biết người sẽ được đưa đi đâu; mà người chuyển người cũng chỉ đưa đến cửa vào là ngừng, bọn họ không biết bên dưới là chỗ nào, cho dù có dẫn cảnh sát tới, trong lúc cảnh sát đang xoay xở với cái cửa bé tí đó, người bên dưới biết có biến cố đã có thể thông qua một lối ra khác chạy thoát, từng vòng từng vòng, nhanh chóng cắt đuôi, không để một sai sót nhỏ làm ảnh hưởng đến toàn cục. Lại có bao tải rơi xuống tấm lưới, va thẳng vào mặt cô, đau đến mức cô vội xoay người, chỉ chốc lát sau, từ trên lối vào mơ hồ vọng đến tiếng đóng cửa nặng nề, tiếng chuông cũng im ắng lại, xung quanh đột nhiên yên lặng đến đáng sợ. Điểm lợi duy nhất của lần trượt này đối với Quý Đường Đường là chiếc vuốt quỷ trong ống tay áo lại trượt xuống cô nắm chặt trong tay, trái tim thoáng bình ổn lại, thở dài thậm thụt, đầu gối lên tấm lưới không nhúc

nhích, mà mấy người sống còn lại hiển nhiên cuối cùng cũng đã lác đác tỉnh lại, Quý Đường Đường nghe thấy những tiếng giã giũa hoảng sợ, tấm lưới bên dưới cũng rung lên rung xuống. Lại chờ mấy phút, đầu bên kia bỗng vọng đến tiếng bước chân lẩn lộn, tiếng bánh xe hỗn tạp của kiểu xe chở hàng loại nhỏ, nghe chắc phải có hơn bốn năm người, lúc đến gần, hẳn là có người ấn chốt mở, tấm lưới mềm từ từ hạ xuống, cuối cùng chạm đất. Quý Đường Đường chợt nhớ đến những tấm lưới bẫy thú do đám thợ săn sắp sẵn trong rừng, có thể treo dĩa thú lên cao, sau đó hạ xuống, chắc không khác cảnh tượng trước mặt là mấy. Có những tiếng rẹt rẹt kéo bao tải lục xem hàng, có kẻ mắng: “Mẹ kiếp, lại cái trắng, thịt dê, thịt dê, cái trắng, mận chẳng ra mận chay chẳng ra chay có khổ không cơ chứ!”

“Lại cá muối khô, ông đây thềm ăn cá tươi đến phát điên rồi.”

“Gạo cũng không tẻ, Hắc Long Giang đây...” Mấy tên cười cười nói nói, chất đồ lên xe đẩy, ken két đẩy đi, Quý Đường Đường đón là mấy gã khuân vác phụ việc của nhà bếp, trong lòng không biết có mùi vị thế nào: những tên này đúng là quen rồi nên chẳng thấy sợ, đồ để chung với người sống người chết đưa tới mà vẫn nuốt vào mồm được. Chỉ còn lại hai ba gã đứng bên cạnh, kéo bao tải qua xem nhãn, một trong số đó bỗng nổi giận, đập một phát thật mạnh vào một trong số những chiếc bao tải kia: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có giết chết người, mất cả tươi! Mang đến cho bố mày đem đi thiêu chấ!” Cái bao tải kia rầm một tiếng đổ xuống đất, những tiếng giã dũa á ố xung quanh càng to hơn, bỗng có người tò mò hỏi một câu: “Trong này còn sống không? Sao chẳng thấy ngọc ngậy gì hết? Chết ngạt rồi à?” Trong lúc nói chuyện, miệng túi đã được mở ra, Quý Đường Đường sững sốt một chút, từ từ ngẩng đầu nhìn ba kẻ trước mặt. Ba gã đàn ông, đều rất cao to, mặc áo khoác quân đội thật dày, một trong ba tên ngồi xổm xuống, kéo cầm Quý Đường Đường lên nhìn một chút, giọng nói có vài phần tiếc nuối: “Bộ dạng cũng xinh xắn đấy, đáng tiếc.” Nói xong liền buông tay ra, dặn tên bên cạnh: “Đứa này mang đến căn phòng phía đông

kia đi, giữ được bao lâu thì giữ, lợi cả đôi đường!" Hai gã bên cạnh đều cười, ánh mắt vừa dâm tà vừa hưng phấn, Quý Đường Đường rũ mắt xuống, vẻ mặt rất bình tĩnh — tất cả những chuyện này đều nằm trong dự liệu, nếu quả thật đúng như lời Mao Ca nói, đây là một tổ chức buôn bán nội tạng, không coi người là người, kết cục của những người phụ nữ tại đây tất nhiên sẽ càng thêm bi thảm và khó mà chịu nổi, so với bản thân, cô lại thấy lo cho Vương Tư hơn, cô cảm thấy, Vương Tư hoặc là đã chết một cách bi thảm, hoặc là vẫn sống... một cách bi thảm hơn.

* * *

Căn phòng phía đông giống như ký túc xá, một cái bàn, bốn chiếc giường đơn sơ, trần nhà thô, có dấu hiệu thấm nước, chỉ có cái giường sát cửa là có một người phụ nữ đang nằm, lúc Quý Đường Đường bị đưa vào, chị ta đang ngồi dậy từ trên giường, hoảng sợ nhìn ra ngoài, trên gương mặt mang theo nụ cười lấy lòng mà bất an. Gã cầm đầu không bước vào, đứng ngoài cửa căn dặn: "Lục soát trên người xem, có dao kéo gì không, phiền phức." Gã còn lại đang gỡ băng dính trên cổ chân Quý Đường Đường, nghe vậy lục túi cô, lục xong rồi kéo khóa áo ngoài xuống, vươn tay sờ soạng lên ngực, mang theo mấy phần háo sắc chứ chẳng giống tư thế soát người, bóp lên ngực cô một cái, Quý Đường Đường bất ngờ không kịp đề phòng, lúc phản ứng kịp máu đã xông lên tận não, đầu húc lên trên, đập vào mũi tên kia, gã đó đau đến mức kêu rầm lên, vươn tay tát cô, Quý Đường Đường nghiêng đầu, tránh thoát được cú tát đó, tên cầm đầu tiến vào, thấy cảnh này lại cười ha hả: "Tay chân tấy máu chứ gì, đáng đời!"

Gã kia bị người khác vạch trần, cũng không tiện làm tới, che mũi bắt đầu giận dữ: "Ra về cái rắm, chẳng phải là chuyện sớm hay muộn, lăn trên giường của Thiết Toa một lần, rồi mày cũng bị rút xương thôi!" Cặp mắt của Quý Đường Đường đã đỏ cạch, răng cắn chặt môi, hận không thể cắn gã hai cái, tên cầm đầu kéo gã kia: "Đi thôi, đang bận, trước đấng sau ngọt, tối lại ngủ với gái tiếp."

Nói xong, gã dùng ánh mắt ra hiệu cho người phụ nữ trong phòng: “Linh tử phải dạy dỗ lại một chút đi, đỡ phải chịu khổ.”

Linh tử vội vàng gật đầu: “Biết rồi.” Sau khi khóa cửa, Quý Đường Đường rót nước mắt, cô chống đất đứng dậy, dùng sức lắc lắc cánh tay muốn gỡ băng dính trên cổ tay ra, Linh tử bước tới giúp cô, bị cô dùng khuỷu tay đẩy ra, tự mình đập đập gỡ bỏ lớp băng dính đã gỡ một nửa trên cổ chân ra, lại mất nửa ngày mới lấy vuốt quỷ trong tay đâm thủng một lỗ trên băng dính, cuối cùng mới cầm hận xé lớp băng dính trên miệng, dùng sức quá mạnh, đau đến mức thiếu chút nữa kêu lên, đành phải cẩn thận từ từ xé phần còn lại ra. Linh tử vẫn đứng nhìn, cuối cùng nói một câu: “Cần gì phải làm vậy, tự làm khổ mình.” Quý Đường Đường nói chuyện đã kèm theo tiếng nấc nghẹn: “Không biết xấu hổ!”

Nói xong, đá một cái vào bàn, cả cái bàn nghiêng qua, cái ca men bên trên rơi xuống, lăn lông lốc đến góc tường. Thực ra thì chuyện như vậy, bản thân cô cũng đã thấy không hề ít, cái lần ở Cổ Thành đó còn từng gặp phải, cũng đã động thủ — nhưng chuyện xảy ra với người khác cùng xảy ra với chính mình, suy cho cùng vẫn khác nhau, nhớ đến hành vi vừa nãy của tên kia, cô chỉ hận không thể chặt cái tay chó kia xuống đem cho heo ăn. Linh tử than thở: “Vậy đã là không biết xấu hổ rồi? Em gái à, cô mới vậy mà đã không chịu nổi được rồi thì tiếp đây sẽ chẳng còn đường sống nữa đâu.” Quý Đường Đường dụi mắt, ngẩng đầu nhìn Linh tử kia, chị ta khoảng ba lăm bốn mươi, mặc dù khoe mắt đã có nếp nhăn mờ mờ nhưng bộ dạng vẫn còn khá xinh đẹp, Quý Đường Đường hỏi chị ta: “Chị cũng bị bắt đến đây?” Không đợi Linh tử trả lời, cô lại hỏi: “Đây là chỗ nào, chị biết không?” Linh tử cười khổ: “Chỗ nào ư, tóm lại không phải chỗ cho người ở.”

Dừng một chút lại hạ thấp giọng: “Nếu cô ở đây lâu, có lúc, nửa đêm nửa hôm có thể nghe thấy tiếng người kêu thảm thiết, y như địa ngục vậy.” Xung quanh rất yên tĩnh, chị ta lại hạ thấp giọng, Quý Đường Đường bị chị ta nói làm cho lông tơ dựng hết cả lên, hỏi chị ta: “Chị đã ở đây lâu lắm rồi

à?"

Không biết có phải do bị Linh tử ảnh hưởng không, lúc nói chuyện cô cũng hạ giọng xuống, giống như đang tránh tai mắt không nhìn thấy. Linh tử gật đầu một cái: "Cũng hơn một tháng rồi, người trong cái phòng này cũng đã đổi đến mấy lượt."

Chị ta chỉ vào mấy cái giường còn lại: "Đều là phụ nữ, bị hành chết đi sống lại, chán rồi lại mang ra ngoài, không thấy về nữa. Tôi đoán..." Nói đến đây, gương mặt chị ta hiện lên vẻ không đành, liên tục lắc đầu. Quý Đường Đường im lặng, chỉ kéo lại quần áo, suy nghĩ một chút lại hỏi chị ta: "Vậy còn chị, sao vẫn ở trong căn phòng này?"

Linh tử bật cười, trong giọng nói mang theo sự chua xót xen lẫn đắc ý: "Tôi nghe lời mà, biết quan sát ánh mắt người ta, bảo gì làm nấy, xuất thân từ cái nghề này, có mấy phần kỹ xảo, hầu hạ bọn chúng thoải mái, ít bị ăn đòn, có lúc còn có thể lấy được ít tươi cười."

"Dĩ nhiên, tôi và các cô không giống nhau. Kiểu xuất thân từ sinh viên như các cô, đương nhiên là cao giá, không để cho người ta đụng vào, muốn phản kháng, dê con lạc vào hang sói, đó là tự mình chuốc lấy khổ. Trên cái giường kia..." Linh tử nói đến đó thì ngừng lại, chỉ chỉ vào một cái giường: "Mấy hôm trước có một cô gái bị đưa đến, không khác cô là mấy, trắng trẻo mịn màng rất xinh xắn, còn làm âm ỉ hơn cô nhiều, cũng định đập đầu vào tường tìm cái chết, bị mấy thằng lôi ra hành hạ cả một đêm, lúc về cả người đầy máu..."

Chị ta chỉ vào ngực của mình: "Tôi đi qua vén quần áo lên, đầu vú bên phải cũng đã bị cắn đứt, cô chỉ bị sờ có một cái đã tính là cái gì..." Trái tim của Quý Đường Đường nhảy lên thành thịch, cô gấp gấp ngắt lời Linh tử: "Cô gái kia tên gì?"

Linh tử lắc đầu: "Không biết. Tôi tắm rửa cho cô ta, lúc tỉnh lại thì ngớ ngẩn luôn rồi, nửa đêm ngồi trên giường lúc khóc lúc cười, làm người ta nhìn mà khó chịu trong lòng."

“Vậy giờ cô ấy đâu?”

“Trước lúc cô tới bị Thiết Toa mang đi rồi, xem ra tâm trạng của Thiết Toa lại không tốt, chắc là lại hành hạ cô ta rồi.”

“Thiết Toa là ai, thủ lĩnh của đám người kia?”

Linh tử cảnh giác nhìn ra phía cửa, ghé sát lại bên tai Quý Đường Đường, tựa như đang thổi khí phun ra hai chữ: “Biến thái.” Chị ta kéo tay Quý Đường Đường: “Lại đây.” Quý Đường Đường đi theo chị ta, đến cái giường trong cùng, trên giường đang trải chăn, không thấy có gì bất thường, Linh tử nhìn Quý Đường Đường một cái: “Chuẩn bị tâm lý đi.” Nói xong, vươn tay vén chăn lên. Cả giường đầy máu, đã khô, màu sắc tối thẫm nhuộm ra một hình người mơ hồ, Quý Đường Đường lùi về phía sau hai bước, Linh tử thở dài, lại phủ chăn lên: “Đấy là hồi tôi mới tới được mấy ngày, trong phòng này có một cô, nghe nói là một nữ giáo viên, bị học sinh của mình lừa ra ngoài bắt cóc, thói đời gì không biết, học sinh mà cũng có thể gài bẫy cô giáo. Cô ta bị cái tên Thiết Toa kia cưỡng hiếp, không hề kêu gào, người đọc sách, nội tâm thâm sâu, lần thứ hai lúc bị Thiết Toa đưa đi, cô ta giấu một cái kẹp tóc, chính là cái loại kẹp tóc nhỏ để kẹp tóc ấy, vừa nhọn vừa mảnh. Cô ta chọc mù một mắt của Thiết Toa.”

Quý Đường Đường nghe mà da đầu như muốn nứt ra: “Tôi nhớ hôm đó đúng buổi trưa, đột nhiên nghe thấy Thiết Toa kêu thăm thiết ở bên ngoài, sau đó cửa mở ra, Thiết Toa che một mắt, mặt đầy máu, túm tóc cô gái kia lôi vài, có mấy lần tuột tay, túm ra một đồng tóc. Gã ném cô gái kia lên giường, cầm dao lên bắt đầu đâm, tôi sợ đến mức không dám nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng phập phập khi dao cắm vào thịt, hơn nữa hấn còn không đâm vào chỗ hiểm, có ý đồ muốn cô ta chịu đau đớn thể xác, hai dao cuối cùng, đâm vào hai con mắt, mũi dao còn móc cả con ngươi ra...” Quý Đường Đường phát rét một trận: “Đừng, đừng kể nữa.” Linh tử thấy cô sợ, thở dài ngừng nói, nhưng được một lúc, Quý Đường Đường lại hỏi chị ta: “Tiếp đó thì sao?”

“Sau đó Thiết Toa mặc kệ cô ta, bị người ta đưa đi xử lý vết thương. Lúc về lại lôi cô ta ra, kéo ra một vết máu, từ bên này ra tới tận cửa...” Chì ta ra hiệu cho Quý Đường Đường xem: “Tôi lấy áo gối lau nửa ngày trời... sau đó cuộn lại, ném dưới giường.” Không hiểu tại sao, Quý Đường Đường từ từ bình tĩnh lại, nhìn chiếc giường nhỏ hẹp trước mặt, cô bỗng nhiên có một loại cảm giác rõ ràng như được chỉ dẫn đến nơi vụ án diễn ra, cô hỏi Linh tỷ: “Sau đó thế nào?”

“Sau này, có lần tôi hầu hạ Thiết Toa, xong việc mới hỏi gã cô gái đó có phải đã chết rồi đúng không, cái dáng vẻ cười cợt của hắn hết như ma quỷ vậy, giờ tôi vẫn còn nhớ. Hắn nói hắn không giết cô ta, hắn vứt cô ta ra ngoài, hắn nói ở đây là sa mạc, không có người, hắn ném cô ấy xuống một nơi thấp trũng, ban ngày bị mặt trời thiêu đốt, buổi tối nhiệt độ xuống đến âm mười mấy hai mươi độ, một ngày đã chết, hắn ném xác cô ấy ở đó mấy ngày, lại còn cho tôi xem ảnh chụp trong di động, mới đầu là một cô gái xinh đẹp biết bao, mới mấy ngày, ban ngày phơi nắng buổi tối lạnh cóng, một lớp da bọc xương, không khác gì cây khô.” Quý Đường Đường không nói gì thêm, cô tiến lên trước, lại vén chăn lên, tay run run muốn chạm lên vết máu trên ga giường, lại như bị điện giật mà rút lại. Linh tỷ khuyên cô: “Chuyện của người khác, đều là bài học cho bản thân mình. Tấm ảnh kia như khắc sâu trong đầu tôi vậy, Thiết Toa chợt một mắt, thực sự như biến thành súc sinh, ra tay rất tàn độc, cô gái tôi kể với cô lúc này cũng là số phận xui xẻo, rơi vào tay hắn. Trước kia tôi sợ bị đánh, lúc nào cũng tươi cười nịnh nọt nghe lời, sau chuyện đó, tôi lại càng ngoan ngoãn phục tùng, coi như tôi là con chó đi, chó nghe lời, chủ nhân cũng không nỡ đập, thỉnh thoảng còn được miếng thịt ăn đúng không? Cho nên người trong căn phòng này cứ lần lượt thay đổi, nhưng tôi vẫn ở đây.”

“Cô gái, cô đừng cố chấp. Còn sống là quan trọng nhất, những cái khác đều là giả dối hết. Đám người kia giết người không chớp mắt, cô đừng có liều mạng, cô cứ tươi cười, dỗ bọn chúng vui vẻ, cuộc sống của cô cũng sẽ

tốt hơn, tôi thấy cô trông cũng thông minh lanh lợi nên mới nhắc nhở cô một chút, cô mà ở lại được, hai chị em chúng ta cũng có bầu có bạn, trò chuyện, ngày tháng cũng không khổ sở nữa..."

"Hắn tên gì? Thiết Toa đúng không?"

Linh tử sửng sốt một chút, theo bản năng tiếp lời: "Đúng vậy, sao thế?"

Quý Đường Đường không lên tiếng, cô nhìn chằm chằm vết máu hình người trên giường kia một lúc lâu, động tác rất nhẹ nhàng chậm rãi kéo chăn lên: "Cô yên tâm đi, tôi đến rồi, ngày chết của hắn cũng đã đến." Linh tử bị lời nói của cô làm cho sợ hãi: "Cô... đang nói với ai vậy?" Quý Đường Đường không đáp lời, cô vươn tay vào trong túi áo lót, móc ra một chiếc vuốt quỷ khác. Vuốt quỷ đã gặp máu mấy lần, trong màu xương trắng hếu có lẫn huyết sắc, nắm trong lòng bàn tay có một thứ độ ẩm kỳ dị. Đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ, cô thực sự có suy nghĩ dùng vuốt quỷ để giết người.

Chương 27

Quý Đường Đường chọn chiếc giường trống duy nhất ngồi xuống, cố gắng muốn phớt lờ hiện trạng trước mắt, Linh tỷ vốn còn muốn tiếp tục lái nhải, thấy vẻ mặt hồ hững của cô, đành nằm xuống giường giở tạp chí — loại tạp chí chuyên đăng những vụ án tình ái, ảnh minh họa và tựa đề tương đối khiến người ta kinh sợ vẫn hay lưu hành ở bến xe. Buổi tối trước đó một ngày khi thảo luận với Thạch Gia Tín, cô đã khoanh vùng điểm đích đến khoảng chừng hơn mười dặm ngoài thành phố ma quỷ Yar Dan, từ tài liệu chính thức được cung cấp, diện tích của Yar Dan khoảng 400 ki-lô-mét vuông, theo kế hoạch, cô cố gắng ‘bị bắt cóc’, mà Thạch Gia Tín sẽ nghĩ cách thuê xe, mang theo Lộ Linh đến Yar Dan trước, trên đường đi, vận tốc xe của anh ta sẽ rất chậm, trong lòng cả hai đều biết có thể sẽ bị chiếc xe vận tải nhỏ kia vượt qua, anh ta nhất định không được đuổi theo để tránh dẫn đến nghi ngờ mà phải nhớ lại phương hướng của chiếc xe đó, sau đó căn cứ vào đầu mối này, tiến hành tìm kiếm trải rộng ở phạm vi Yar Dan trong thời gian dài — thứ nhất là Lộ Linh có thể nhận chủ, thứ hai là càng đến gần nơi án mạng xảy ra, tỷ lệ chuông kêu lại càng cao, một khi chuông vang lên, cô và Lộ Linh sẽ có thể tụ hội. Không biết Thạch Gia Tín đã đến đâu, nếu như lời Linh tỷ nói không sai, cái gã tên Thiết Toa kia hiện giờ đang hành hạ Vương Tư, tinh lực của một gã đàn ông dù sao cũng có hạn, khả năng động đến cô tối hôm nay rất nhỏ, cô phải tranh thủ vì chính mình đến thời điểm đó, cũng là tranh thủ thời gian cho Lộ Linh và Thạch Gia Tín đến nơi, đồng thời, còn có thể lợi dụng khả năng bẻ cong tầm mắt của mình: “dạo” một vòng quanh cái ma quật dưới lòng đất này, biết rõ đường chạy trốn. Đang nghĩ vậy, khóa ngoài cửa mở, Quý Đường Đường theo bản năng nhìn ra phía cửa, thân thể lại không nhúc nhích, Linh tỷ thì ngược lại, vội vội vàng vàng vén chăn xuống giường, thuận tay cầm lấy một cái áo khoác, chỉ chốc lát sau, chị ta kéo một cô gái đầu tóc rối bù từ

ngoài cánh cửa hé một nửa vào, rất đau lòng khoác thêm áo cho cô gái kia. Điều này khiến cho Quý Đường Đường bất giác có vài phần hảo cảm với chị ta, mặc dù đã rất khăng định nhưng cô vẫn phải đến gần một chút xem cô gái kia có phải Vương Tư hay không — đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng rầm rì, cánh cửa gần khép lại lại hé ra một chút. Có một luồng ánh mắt tàn bạo hung ác nhìn thẳng về phía cô, Quý Đường Đường cả kinh trong lòng, theo bản năng nhìn qua, là một gã đàn ông một mắt, mắt phải đeo bịt mắt màu đen, vóc người không tính là cao nhưng phi thường to lớn, tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay rất rắn chắc, thô hơn cẳng chân của người bình thường, giữa lớp lông rậm rạp ẩn hiện hình vẽ phi thiên chói mắt. Da đầu Quý Đường Đường hơi tê dại, nhưng rất nhanh, bên ngoài đã đóng cửa lại, trong sát na khi cánh cửa khép lại, cô nghe thấy từ ngoài bay vào một câu nói: “Đúng là trông không tệ.” Linh tử cúi người lôi một đôi giày từ dưới gầm giường ra cho cô gái kia xỏ vào, Quý Đường Đường bấy giờ mới chú ý tới cô gái đang để chân trần, vừa nhìn tiếp đã hiểu tại sao Linh tử lại cầm áo khoác: trời lạnh thế này, cô gái kia chỉ mặc một chiếc áo đơn, giống như loại áo rộng thùng thình của bệnh nhân trong bệnh viện, nút áo trên dưới đều cài lẫn lộn, lộ ra nửa bả vai đã bị cắn máu thịt mơ hồ. Quý Đường Đường sững sốt một chút, chợt cảm thấy có chút không ổn, cô hỏi Linh tử: “Sao cô ấy lại mặc ít vậy?”

Linh tử đổ chút nước nóng từ trong bình vào cái chậu nhựa, cầm lấy cái khăn lông nhìn không ra màu sắc vắt ở đầu giường ngâm ngâm, vắt khô rồi giúp cô gái kia lau người: “Sợ trên người có giấu đồ theo, hận không thể cởi hết mà đưa vào, nghiệp chướng chó má.” Cô gái kia đứng đờ đẫn, mặc Linh tử lau chùi cho mình, đôi con ngươi lảng lạng nhìn bức tường, lúc Linh tử giúp cô ta vén tóc ra sau tai, Quý Đường Đường nhận ra cô ta chính là Vương Tư mình đã từng gặp lúc bị nhốt trong gương, so với vẻ đáng yêu như con chim nhỏ nép vào người khi đó, cảnh tượng bây giờ khiến người ta nhìn mà khó chịu trong lòng muốn rơi lệ. Nhưng so với việc đồng tình

với Vưu Tư, giờ cô có chuyện khó giải quyết hơn để lo lắng. Mẹ nó! Cô chửi tục một tiếng trong lòng. Không thể mang vuốt quỷ theo, chẳng phải là muốn lấy mạng cô hay sao?

* * *

Thiết Toa đuổi chân, ngậm một miếng thuốc rồi đi về phía nhà ăn, một gã đàn ông đầu trâu mặt ngựa bên cạnh ghé lại gần: “Thiết ca, thoải mái rồi chứ?”

“Thoải mái cái rắm, như con cá chết.” Thiết Toa đánh bật lửa, hai lần vẫn không được, trong lòng càng khó chịu hơn: “Trước kia còn biết phản kháng, chơi còn có tí thú vị. Mẹ kiếp, hai lần này nằm ngay đơ, cần véo thế nào cũng không phản ứng, con mẹ nó, y như làm người chết vậy, mất cả hứng! C...!” Gã kia lấy lòng hấn: “Không phải vừa hay có đứa mới tới sao.” Thiết Toa hồi tưởng lại vẻ ngoài của Quý Đường Đường vừa mới thấy, trong cổ họng hơi khô khốc: “Hai đợt này đều không tệ, mà nói coi thế này có quái không, hoặc là mấy lần liền đưa toàn gái đẹp tới, hoặc là liên tục mấy lần đều xấu đến mức mẹ nó cũng chẳng muốn đụng vào. Hệt như đòi người, hoặc là xui xẻo liên tục, hoặc là may mắn dài dài, mà nói có đúng không?” Gã kia lại nịnh nọt: “Lại chẳng đúng.”

“Con bé kia giữ lại cũng chẳng để làm gì, ăn mãi cơm khô, ngán rồi. Tối nay động dao bên kia đi, đưa nó vào.” Gã kia có chút tiếc nuối: “Mặt mũi đáng dấp cũng đâu có tệ, vừa nghĩ đến chuyện xuống dao xắt thành mấy khối máu me đầm đìa đã thấy tiếc.” Thiết Toa liếc gã một cái: “Mày chưa được ném nên là không cam lòng chứ gì? Đáng lẽ có chuyện tốt, cả lũ cùng hưởng mới đúng, có điều tao nói thật với mày, chả có gì thú vị đâu, bò già khai hoang chỉ tổ phí sức, còn chẳng vui vẻ bằng Linh tử. Hơn nữa, mấy đứa đưa qua đây đều có danh sách cả, chúng ta đây đưa được một thoáng, cũng phải giao người ra chứ, Linh tử đã lần lửa lâu như vậy rồi, cũng phải tìm người mới thay vào đúng không? Mẹ kiếp, lần trước cũng là tao tay thối, lôi con C... kia ra hành hạ, kết quả chết phéng mất ở bên ngoài, nội

tặng hồng hết, tổn thất cũng phải hơn vạn."

"Hơn ấy." Gã còn lại lắc đầu: "Nghe nói ngoài chợ đen, một quả thận cũng phải từng này con số." Gã giơ một bàn tay ra lắc lắc. Thiết Toa chép miệng: "Mẹ bố nó chứ, còn nói trên người heo cái gì cũng là của quý, trên người người mới toàn báu vật ấy, có lúc tao còn nghĩ da người đốt đi cũng tiếc, may nói xem có làm cái túi hay đôi giày cũng là da thật, đúng không." Gã kia vội vàng giơ ngón cái: "Đúng là Thiết ca suy nghĩ chu toàn nhất."

* * *

Gần trưa, có người đưa cơm tối, ba phần, bánh bao và cải trắng xào, Quý Đường Đường thực sự là không có lấy nửa phần thêm ăn, nhưng nghĩ mấy bữa liên không ăn mà lúc nào cũng có thể phải chiến đấu kịch liệt, vẫn nên bổ sung một chút thì hơn, đành phải cắn răng nuốt xuống, Vưu Tư căn bản không ăn, khẩu vị của Linh tỷ thì tốt vô cùng, bẻ bánh bao chấm nước rau xào, thanh toán luôn cả phần của Vưu Tư. Sau một khắc đồng hồ, có người đến thu bát đĩa, hỏi: "Đi nhà xí không?" Quý Đường Đường còn chưa hiểu gì, Linh tỷ vội vàng gật đầu: "Đi, đi chứ!" Chị ta kéo Vưu Tư ra ngoài, ra hiệu cho Quý Đường Đường đi theo, bên ngoài có hai gã vạm vỡ, đều đã gặp lúc trước, Quý Đường Đường bấy giờ mới phát hiện cái gọi là gian phòng 'phía Đông' này của bọn họ lại là nơi nằm sát trong cùng nhất, cuối đầu phía tây cũng có hai ba kẻ đang đứng, Linh tỷ dẫn bọn họ đi về phía tây, đi qua hai gian phòng, chính là nhà vệ sinh, còn chưa tiến vào mùi lạ đã xộc vào lỗ mũi, Quý Đường Đường có chút buồn nôn, nói: "Tôi không muốn đi." Linh tỷ liếc nhìn cô: "Một ngày chỉ được một lần thôi, mau lên, để cho cô đi đã là tốt lắm rồi đấy." Trong lòng Quý Đường Đường như nghẹn một đám ruồi chết, nhìn dáng vẻ khúm núm của Linh tỷ, lại có vài phần thê lương, cảm thấy ở tình cảnh thế này, con người thực sự chẳng khác gì súc vật, không còn một chút tôn nghiêm. Trong nhà xí bắn đến mức không đặt chân xuống nổi, Quý Đường Đường che mũi tốc chiến tốc thắng, vọt ra đầu tiên, Vưu Tư là người thứ hai đi ra, Quý Đường Đường chú

ý đến, mặc dù vẻ mặt cô ta vẫn điên điên dại dại nhưng lúc đi đường lại có ý thức tránh được mấy bãi ứ vật. Phát hiện này khiến cho trái tim Quý Đường Đường thích một tiếng, một người đã phát điên thì làm gì còn chú ý đến những tiểu tiết này? Quay lại gian phòng, Linh tử giúp Vưu Tư nằm trên giường, đắp chăn cho cô ta, Linh tử đi rồi, Quý Đường Đường bước tới cạnh giường của Vưu Tư ngồi xuống, vươn tay vỗ vỗ cô ta: “Này, cô tên gì?” Linh tử ngồi trên giường mình thở dài, chỉ tay vào đầu mình: “Em gái à, cô đừng chọc đến cô ta nữa. Chỗ này của cô ta bị đờ rồi.” Quý Đường Đường không muốn uổng phí công sức, cô suy nghĩ một chút, ghé lại gần tai Vưu Tư nói một câu: “Cô tên là Vưu Tư đúng không? Tôi là bạn của Thạch Gia Tín, anh ta nhờ tôi đến tìm cô.”

Không có động tĩnh gì, đứng dậy nhìn một cái, ánh mắt của Vưu Tư vẫn đờ đẫn không chút sức sống, nhìn trừng trừng lên trần nhà. Quý Đường Đường bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, cô sống người bên cạnh chiếc giường của Vưu Tư một lúc, cho đến khi bên ngoài vang lên một tiếng hét thảm thiết. Âm thanh cất lên rất đột ngột, biến mất lại càng nhanh hơn, cả người Quý Đường Đường sồn gai ốc, cô bất chợt phản ứng kịp, nhanh chóng quay trở lại chỗ của mình nằm xuống. Không thể chần chừ thêm nữa, phải nhanh chóng xem thử, nơi này rốt cuộc là nơi thế nào.

* * *

Tất thảy rất thuận lợi, tầm mắt thành công vòng qua khe cửa, đây là một đường hầm kéo dài, phòng của bọn họ nằm ở bên trong cùng, liếc mắt thấy hai bên có thêm tám căn phòng, phía cuối là nhà xí, một nam một nữ. Trừ gian phòng của các cô, còn hai gian nữa cũng được dùng để nhốt người, phần lớn giường ngủ đều trống không, chỉ có lẻ tẻ hai ba người. Những căn phòng khác đều là phòng đơn hoặc phòng hai người, trong đó có một gian phòng tương đối rộng một chút, trên tường dán đầy những tấm ảnh ướt át nhức mắt, chăn chiếu trên giường xộc xệch không chịu nổi, đầu giường buộc dây thừng, đầu đệm còn có vài mảng máu rõ ràng, Quý

Đường Đường nghĩ đến chỗ đầu vai Vưu Tư bị cắn rách, trực giác thấy đây chính là phòng Thiết Toa. Cô dừng lại trong căn phòng đó một lúc, nhìn kỹ vị trí của từng món đồ có thể trở thành vũ khí tạm thời, cô không hề sợ sẽ động thủ với Thiết Toa, sau khi chạy trốn khỏi nhà, để ứng phó với những nguy hiểm có thể gặp phải khi sinh tồn, cô đã từng học võ một thời gian, hơn nữa, để có hiệu quả thực tế, cô toàn học những chiêu võ vật lộn đánh đấm nhanh chóng đả thương đến những nơi yếu hại trên cơ thể con người, thông thường, để đối đầu với hai ba người thì không thành vấn đề, có điều vẫn nên hành sự cẩn trọng, kinh nghiệm qua vài lần đối đầu đã cho cô bài học, nửa điểm sơ suất cũng không được. Đường hầm không lớn, phân ra làm năm khu, nơi chỗ nhóm Quý Đường Đường ở hẳn là nơi đảm bảo kê ở, có chừng sáu người, một khu khác là nơi đầu bếp hậu cần ở và nhà ăn, thời gian là giữa trưa, trong hành lang rất yên tĩnh, phần lớn đều đang ở nhà ăn ăn cơm, căn cứ vào cách sắp xếp chỗ ngồi, số người ở đây tổng cộng không quá 20. Điểm này khiến cho Quý Đường Đường có chút ngoài ý muốn, cô vốn tưởng rằng quy mô sẽ lớn hơn — xem ra, đây chỉ là một trong số những cứ điểm mà thôi. Trừ mấy tên bảo kê mà cô từng gặp khi nãy, cô còn nhìn thấy ba gã khuôn vác kiếm hậu cần ở nhà bếp, cái bàn còn lại có hai gã đàn ông mặc áo blouse trắng đang ngồi, đeo kính, khoảng tầm ba bốn chục tuổi, nhìn cũng khá nhã nhặn. Đến gần một chút, có thể nghe thấy hai người đang hạ giọng nói chuyện phiếm: “Dạo này lượng công việc lớn quá, không thích ứng lắm.”

“Bỗng dưng lại tăng tốc, lần sau nữa mà được thế này, chắc phải lâu lắm.”

“Hai ngày kết thúc, chắc phải làm liên tục, không được nghỉ ngơi. Nhưng mà xong sớm cũng tốt, chưa biết chừng còn kịp về ăn tết.”

“Xem danh sách cũng không nhiều lắm, làm một lần cho xong chuyện đi.”

“Ông nói coi, đây rốt cuộc là chỗ nào? Vẫn còn ở trong nội thành chứ?”

“Chưa chắc. Bằng không cho chúng ta đội mũ đeo ống nghe, chưa biết chừng cũng chỉ ở quanh quanh nội thành thôi, có khi lại đang ở gần nhà ấy. Chúng ta đừng quan tâm nữa, lấy tiền, thanh toán rồi đi, làm nhiều xem ít, cũng đừng chọc vào phiền phức.”

“Đúng rồi đấy...” Hai người vừa nói vừa ăn, bữa trưa là thịt dê cải trắng hầm sủi cải, ngấm đầy dấm, ngửi mà khiến sâu đói trong bụng người ta ngọ nguậy. Xem ra, Mao Ca đoán trúng mười phần mười. Khu thứ ba tương đối chỉnh tề sạch sẽ, mùi nước khử trùng nồng nặc, mấy căn phòng sát bên ngoài là chỗ ở, cấp bậc bày biện cũng cao hơn một chút, trên bàn làm việc còn có vài quyển sách chuyên ngành y đang để mở, bên trên dùng bút mực khoanh khoanh vẽ vẽ, ghé sát lại nhìn, là tranh vẽ kết cấu cơ thể người. Phía cuối là một phòng giải phẫu lớn, bốn cái bàn, bên trong còn có hai người mặc áo trắng còn chưa đi ăn cơm, vây xung quanh một cái bàn có người nằm bện rộn, một trong số hai người lấy từ trong bụng người đang nằm ra một đồng gì đó máu me đầm đìa, cẩn thận bỏ vào trong dụng cụ đựng đầy dung dịch bên cạnh — nội tạng thiếu máu khi cắt rời khỏi cơ thể dưới nhiệt độ bình thường sau nhiều nhất 1 giờ sẽ chết, cho nên cần phải được ngâm trong dung dịch đặc chế để bảo quản hoạt tính, mà trừ phi bệnh nhân tiếp nhận nội tạng di thực cũng ở trong này, nếu không nội tạng bị lấy ra vẫn nên nhanh chóng được chuyển đi. Khu thứ tư tương đối chật chội, ngay cả đèn ở hành lang cũng rất tối, trên đất có những đốm máu đã kết khô, từng vệt máu và dấu vết kéo túm, cuối cùng là một gian phòng lớn, đối diện cửa là một cái ao lớn, trên mặt ao có lưới sắt che phủ, chỉ mở ra một khe hở dài chừng nửa mét ở gần rìa, có hai gã mặc đồ bảo hộ đeo mặt nạ đang bện rộn, cởi một cái bao tải loang lổ vết máu, lôi từ bên trong ra các mảnh xác không toàn vẹn, cẩn thận thả xuống ô cửa kia, mỗi lần thả xuống một mảnh, mặt ao lại sôi trào kịch liệt, giống như bốc khói vàng, bọt máu sủi lên, lại nhanh chóng lặn xuống. Ở dưới đất, đốt xác đương nhiên là không thích hợp, thứ nhất điều kiện hệ thống xả khói

không cho phép, thứ hai cũng dễ gây chú ý, cho nên Quý Đường Đường đoán, đây hẳn là phải nơi tương tự như lò thiêu, là ao axit để hóa xác. Dạo quanh một vòng này không khác gì đi quanh địa ngục một lượt, mặc dù những cảnh tượng quá mức tanh máu cô chỉ dám liếc một cái từ xa nhưng vẫn bị chấn động mạnh, tầm mắt của cô dừng lại trong hành lang một lúc, tiếp tục chuyển đến khu thứ năm, chỗ này gần như với cửa ra, có một đường hầm khá đặc biệt, điều này cũng chứng minh phỏng đoán khi trước của Quý Đường Đường: trừ cái ống kia ra, quả nhiên còn có một lối ra khác, hơn nữa khoảng cách giữa hai bên rất dài, dễ dàng tranh thủ thời gian để đào thoát. Cuối lối đi có dựng mấy chiếc xe đi trên cát, bên cạnh là một căn phòng lớn hơn, giống như phòng họp, trên tường dán chi chít danh sách, ghi chép tương tự, hoặc rất nhiều những thông báo cô xem không hiểu, có một gã đàn ông trung niên ngồi bên cạnh bàn, Thiết Toa đứng đối diện. Lại gần thêm chút nữa, tiếng hai người nói chuyện với nhau cũng rất rõ ràng. Giọng của Thiết Toa có chút kích động: “Bỗng đứng lại bảo đi? Lại còn không thể quay về nội thành, vậy anh em phải đi đâu?”

“Không phải là đi, là tránh đầu sóng ngọn gió thôi. Bên kia liên tiếp xảy ra vài chuyện lạ, đều là đám giao hàng cho chúng ta. Đầu tiên là đang đi đường thì bị kẻ khác bắt mất đầu mà chẳng hiểu sao, máu bắn đầy cả buồng lái; sau lại có một đứa chết trong quán trà, rõ ràng đã bị tra khảo qua, còn mất tích một đứa, đến giờ vẫn không tìm thấy. Chuyện này không thể không đề phòng, cho nên ở trên suy tính, làm xong chuyến này, tạm ngừng một thời gian trước tránh gió đã. Mà với mấy anh em đừng quay về nội thành vội, Tân Cương, Thanh Hải, đi một vòng chỗ nào cũng được, chờ tiếng gió qua rồi về. Chuyện này thực đúng là quý dị, không giống như bọn cớm gây chuyện, giống như đen ăn đen hơn, mấy năm nay làm ăn lớn, kẻ ghen ghét nhiều lắm, cũng nên dừng lại để xem tình hình một chút. Tao là phụ trách đầu bên này, phải truyền đạt lại ý tứ rõ ràng cho mày. Bên đám bác sĩ tao cũng đã thông báo rồi, đang có hàng, nhanh chóng xử lý,

chắc tối nay phải động dao liên tục, sáng sớm mai rút lui dần đi, có xe đón bác sĩ về thành phố, còn đám chúng mày, tự mình tính toán, chia nhau ra, một nửa đi Tân Cương, một nửa đi Thanh Hải, lúc nào quay về sẽ thông báo sau. Tiền sẽ được gửi vào tài khoản, không sợ chúng mày bị chết đói đâu." Quý Đường Đường đột nhiên cảm thấy khó thở, tầm mắt rung lắc kịch liệt, tất cả cảnh tượng mơ hồ thành một mảnh, đầu đau đớn như bị xuyên thủng, cô vụt ngồi dậy, có người bịt kín miệng cô, không cho cô phát ra tiếng. Định thần nhìn lại, là Vương Tư: "Xin... xin lỗi." Vương Tư rất hoảng hốt, nước mắt sắp trào ra đến nơi: "Tôi định nói chuyện với cô, nhưng cô... mắt cô cứ mở trũng trũng, không nhúc nhích, giống như... giống như chết rồi vậy, tôi đành phải liều mạng lắc cô, khó khăn lắm mới..." Bình thường đều là tự thu hồi tầm mắt, thì ra bị người khác đánh gãy giữa đường lại khó chịu như vậy, trán của Quý Đường Đường lấm tấm mồ hôi, cô khoát tay với Vương Tư, ý bảo không sao. Vương Tư cắn môi: "Cô thực sự là bạn của Thạch Đầu?" Quý Đường Đường nhìn cô ta, cảm giác khó chịu kia lại dâng lên, hạ thấp giọng hỏi: "Cô không sao chứ?"

Chỉ ngăn ngủi mấy chữ mà tựa như bom cay, nước mắt của Vương Tư trào ra, cô ta đột nhiên nhào vào lòng Quý Đường Đường, vươn tay ôm chặt lấy hông cô, nghẹn ngào nói 'Tôi phải làm sao bây giờ', rồi không nói nổi nữa. Quý Đường Đường ôm Vương Tư, không biết phải an ủi cô ta thế nào, đến cả khóc cô ta cũng khóc rất dè dặt, cố gắng không phát ra âm thanh lớn, Linh tỷ đã ngủ thiếp đi, đoán chắc cũng chỉ có chị ta mới có thể vô tâm vô tư mà ngủ yên ổn, Quý Đường Đường chợt nhớ đến câu 'danh ngôn' kia của chị ta. — coi như tôi là con chó đi, chủ nhân cũng không nỡ đạp, thỉnh thoảng cũng thưởng cho miếng thịt ăn không phải sao? Quý Đường Đường cười khổ, bây giờ: "chủ nhân" của chị đã sắp tan đàn xẻ nghé, nếu chị biết vận mệnh mà chị sắp gặp phải, liệu có ngủ tiếp được nữa không? Ngoài cửa bỗng vọng đến tiếng quát tháo giãy dụa, nghe giống như là người trong phòng khác bị kéo ra, thân hình mảnh mai của Vương Tư run bật lên, không

dám nhúc nhích, Linh tỷ cũng tỉnh lại, mở to hai mắt ngồi dậy từ trên giường, dường như cũng nhận ra không khí căng thẳng và khác thường. Khóa cửa vang lên, từng tiếng từng tiếng chìa tra vào ổ rõ ràng giống như dội vào lòng. Có hai gã đàn ông tiến vào, một trong số đó cầm một bộ quần áo, giống như đồ bệnh nhân, gã ném quần áo lên bàn, nhìn Quý Đường Đường cười cười, trong giọng nói có ý đe dọa: "Thay quần áo, cởi giày ra." Chó má! Hàm răng Quý Đường Đường cũng sắp bị cắn nát, thế này là chết đến nơi còn muốn ngóc dậy, định hưởng thụ một lần đúng không. Toàn thân Vương Tư cứng đờ, không biết là đang nói với Quý Đường Đường hay với chính mình, nỉ non hạ giọng lặp đi lặp lại: "Cô sẽ bị cưỡng hiếp." Quý Đường Đường nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, tự mình bước qua lấy quần áo, sau đó ngồi lại trên giường cởi giày, hai gã kia hoàn toàn không có ý tránh đi, dường như muốn tham quan toàn bộ quá trình thay quần áo. Vương Tư ngồi thụp xuống đất, thấp giọng khóc lên, Quý Đường Đường cúi người ôm lấy cô ta, lặng lẽ nhét một chiếc vuốt quỷ vào trong tay cô ta, cô ghé sát bên tai Vương Tư, giọng nói rất thấp: "Thạch Gia Tín đang trên đường tới, cô cố gắng chịu đựng thêm một phút là có thêm một cơ hội để gặp anh ta. Thứ này, lúc nào nguy hiểm nhất thì hãy dùng đến, ấn vào người đám súc sinh này, hiểu không?" Vương Tư nghe hiểu, cô ta co mình lại gập đầu, tay nắm chặt thành quả đấm. Quý Đường Đường thở hắt ra, tiếp tục trấn định cởi quần áo, trong lòng nhủ thầm: coi như bị chó nhìn, coi như bị chó nhìn. Có điều cho dù là chó cũng không nhìn được chỗ quan trọng, cô không cởi quần áo lót, mặc thẳng đồ bệnh nhân vào. Có một gã đứng sau cái kính quát cô: "Áo lót cũng cởi!"

Quý Đường Đường lạnh lùng nhìn hấn một cái, thò tay vào trong áo cởi móc áo lót, sau đó lôi áo lót từ trong ống tay áo ra ngoài, giống như thị uy ném mạnh xuống đất. Gã kia cúi đầu, ít nhiều cảm thấy mình như tự tìm khó chịu: "Đi thôi!" Quý Đường Đường bình tĩnh bước ra ngoài, lúc ra đến cửa, Linh tỷ khổ sở dặn dò cô một câu: "Cô đừng có đối đầu với người ta, đỡ

phải chịu khổ.”

Chương 28

Quý Đường Đường cúi đầu, đi theo sau hai gã đàn ông kia, chân trần dẫm lên mặt đất rất lạnh, lòng bàn chân của cô không tự chủ được mà co lại, cảm giác chỉ mới vài giây đã đến cửa phòng Thiết Toa, xuyên qua cánh cửa hé một nửa, cô nhìn thấy Thiết Toa đang đập một quả trứng gà sống vào trong một cái ly thủy tinh, chao chao vỏ trứng trên miệng ly rồi vút đi, thò ngón trỏ vào quấy tung lòng trứng bên trong lên, sau đó bưng lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, yết hầu nhô ra lộn lên lộn xuống rõ ràng, lúc đặt cái ly xuống, còn có một sợi lòng trắng trứng kéo dài từ khoe miệng. Quý Đường Đường có chút buồn nôn, đằng sau có người đẩy mạnh cô một cái, cô lảo đảo rồi bước vào phòng, khó khăn lắm mới đứng vững, ngẩng đầu lên đã thấy Thiết Toa đang đứng gần đó quan sát cô, Quý Đường Đường nhú mày một cái, lại lùi lại phía sau hai bước. Thiết Toa nhìn cô, trong đầu cứ cảm thấy có chút khác thường: những đứa con gái được đưa vào trong căn phòng này, có người khóc lóc làm loạn, có người tìm đến cái chết, cũng có người cúi mình lấy lòng, nhưng trước mắt, vẻ mặt chán ghét kiểu này, thoáng chốc đã khiến lửa giận trong lòng gã bùng lên: xuất thân tha hương, lúc mới đến thành phố làm ăn, bị kỳ thị gây khó dễ khắp nơi, có lúc lấy dũng khí để theo đuổi con gái, đối phương rõ ràng xấu muốn chết, lại ỷ mình là người thành phố, dám hếch mũi lên trời nhìn gã xem thường, ra cái vẻ thiên nga bị cóc theo đuổi... Cái vẻ mặt chán ghét đó, cùng với vẻ mặt của Quý Đường Đường, giống đến kỳ lạ. Một cơn phản hận từ trong lòng Thiết Toa bốc ra ngoài, lần đầu tiên nhìn thấy Quý Đường Đường gã đã biết, cô gái này nhất định không phải là gái, trông khí chất ăn mặc cũng không tệ, hẳn là cái loại 'người thành phố' được ăn học tử tế kia, người như vậy, nếu là lúc bình thường, có một trăm năm cũng sẽ chẳng liếc nhìn gã lấy một cái đúng không? Sâu tận đáy lòng, gã có một ham muốn hủy diệt với loại người như vậy, giống như thứ đồ sứ đẹp để tinh tế

kia, kiểu gì cũng phải đập cho nát bấy đầy đất mới thư thái, còn phải chà đạp xuống bùn đất, đập đến khi hoàn toàn biến đổi mới thấy hết giận. Còn dám vênh mặt với gã, khước miệng Thiết Toa lộ ra một nụ cười gằn: gã đột nhiên rất muốn nhìn thấy cảnh Quý Đường Đường bị hành hạ đến máu thịt mơ hồ tan thành từng mảnh. Gã ngẩng đầu lên, nhìn cái gã đang vươn tay khép cửa bên ngoài nói một câu: “Cùng nhau đi.” Gã kia há hốc miệng, sau khi hiểu ý của Thiết Toa, nói chuyện cũng có chút lắp bắp: “Chuyện này... Thiết ca, vậy sao được...”

Thiết Toa cười đầy vẻ xấu xa: “Đều là anh em với nhau cả, chơi chút mới mẻ chứ.”

“Vậy... sao mà không biết xấu hổ được...” Gã kia ngoài miệng thì nói vậy, chân đã nhảy vào, thuận tiện đóng cửa lại, nuốt nước miếng, cặp mắt sáng rực lên như sói săn mồi: gã đúng là chưa từng chơi kiểu biến thái thế này bao giờ, nhưng tâm lý vốn có của đàn ông, vẫn muốn thử một lần: “Lại đây đi.” Thiết Toa tỏ ra rất rộng rãi: “Mày trước.” Gã kia có chút ngoài ý muốn, nhưng tinh trùng xông não, vẫn bị tinh trùng làm cho hồ đồ, vội vội vàng vàng cởi dây lưng tụt quần, đến gần Quý Đường Đường, bỗng có chút luống cuống tay chân, cô gái này cứ giữ vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, không sợ không hoảng không tránh né, khiến cho gã có chút khó xuống tay, do dự một chút, cuối cùng vẫn trơ mặt ghé mồm lại hôn, còn chưa chạm đến, một cái tát của Quý Đường Đường đã vung qua, bốp một tiếng giòn vang, trên mặt mới đầu vừa nóng vừa rát, sau đó liền sưng vù lên. Thiết Toa đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, gã có chút quyền cước võ vẽ, người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề trông môn phái, một cái bạt tai này của Quý Đường Đường đánh có căn cơ, không giống những cô gái bình thường lúc giãy dụa, hua tay loạn xạ, đánh vào mặt thật ra chẳng đau — cái bạt tai này của cô khác hẳn, xét về góc độ, lực đánh đều nằm trên cổ tay, tiếng vang cũng rất thật, đó là đánh thật, da mặt của đàn ông khá dày và thô, nào có chuyện bị phụ nữ tát một cái đã sưng vù lên. Thiết Toa lẳng lặng lùi

lại phía sau, vươn tay mò lấy cái xích sắt giấu dưới giường, trên mặt lại là cái vẻ ngoài cười nhưng trong không cười: “Người anh em, để một con đàn bà đánh trúng, nói ra có xấu hổ không cơ chứ?”

Gã kia có chút thẹn quá hóa giận, lật tay đã vung ra một bàn tay tựa như cái quạt hương bồ lại, Quý Đường Đường nghiêng đầu tránh thoát, thuận thế gập khuỷu tay, cẳng tay hướng lên trên, huých mạnh vào cằm của gã kia, gã kêu oai oái, che cằm lùi lại phía sau hai bước, bị cái quần tụt đến bàn chân vướng víu, ngã sõng xoài. Một con mắt của Thiết Toa nheo lại thành một khe hở hẹp, sự ngoan độc nơi đáy mắt dâng lên, nếu như nói cái bạt tai vừa rồi tính ra cũng chỉ có vài phần kỹ thuật thì lần ra tay này hoàn toàn là do người có võ mới đánh ra được, gã không chút nghĩ ngợi, cổ tay nhấc lên, lôi ra một dải xích sắt thô bằng hai ngón tay dài hơn một trượng, khóe mắt Quý Đường liếc thấy ánh bạc chớp lên, lại nghe thấy tiếng gió trên đỉnh đầu bất ổn, sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng cúi người thụp xuống, đã nghe thấy đỉnh đầu vang lên một tiếng âm thật lớn, chiếc xích sắt đã vung đến cái bàn gỗ có mặt kính dày bên cạnh, cứ thế tạo ra một vết nứt lớn, bột gỗ và vụn thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi. Gã đàn ông ngã sõng xoài khi này để mông trần đứng dậy, vừa đau vừa thẹn, nhất thời nổi lên sát tâm, gào thét nhào về phía Quý Đường Đường, Quý Đường Đường chỉ lo để ý đến hành động của Thiết Toa, không đề phòng bị gã xô trúng, sống lưng va vào cạnh bàn, tay đánh đổ cái ly, cái ly mà Thiết Toa dùng để uống trứng gà sống. Trong đầu Quý Đường Đường nhanh chóng thoáng qua một suy nghĩ, chỉ trong khoảnh khắc đó, gã kia đã lao đến trước mặt, giơ tay siết chặt lấy cổ cô, Thiết Toa quán một đoạn xích sắt quanh cổ tay, đang định vung ra một roi nữa, thấy gã kia đắc thủ, tâm lý buông lỏng, cánh tay nâng lên lại buông xuống, Quý Đường Đường nắm bắt được một hai giây này, chịu đựng sự kiềm kẹp nơi cổ họng, cánh tay giấu sau lưng nhanh chóng cầm lấy cái ly thủy tinh đập xuống mặt bàn, đồng thời cảm giác được cái ly trong tay vỡ vụn, cầm lên một

miếng thủy tinh lớn nhất, không chút nghĩ ngợi, cắm thẳng vào cổ họng của người trước mặt. Vài động tác này chỉ diễn ra trong nháy mắt, gã kia muốn lùi lại về phía sau, rớt cuộc vẫn muộn một bước, mảnh thủy tinh găm vào động mạch trên cổ, máu tươi nhanh chóng ứa ra, con mắt của Thiết Toa như muốn rách ra, hét lớn một tiếng lại vung xích sắt về phía này, Quý Đường Đường không còn kịp tránh ra nữa, hạ quyết tâm, túm gã đàn ông kia che trước người, chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm đục, xích sắt nện vào đầu gã kia, mạnh mẽ phạt ra một cái hõm, mới nhìn, giống như cái đầu bị bổ ra từ giữa, đến óc cũng lòi ra. Cổ tay Thiết Toa vừa nhắc lên, đầu sợi xích sắt găm quá sâu vào trong đầu của gã kia, vậy mà lại lôi cả thân thể đi theo, nhìn từ góc độ của Quý Đường Đường, vẻ mặt gã quý dị, đầu đầy máu và óc, giống như một con rối dây, da đầu cô tê rần, chân cũng mềm nhũn, không chút nghĩ ngợi, dùng toàn bộ sức lực của bản thân chạy thoát ra, sau lưng lại vang lên một tiếng động thật lớn, xích sắt quật lên đất bùn, phạt ra một vết nứt sâu hoắm. Quý Đường Đường nhận ra rằng mình đã phạm một sai lầm, có lẽ những hung hiểm cô đã trải qua vẫn quá ít, cô chung quy vẫn tưởng giới hạn cuối cùng của con người rất cao, nghĩ tình hình quá đơn giản, Thiết Toa không phải loại thủ lĩnh của đám bảo kê chỉ có vài phần cậy mạnh biết chút đấm đá tay chân, khả năng điều khiển xích sắt của gã thực sự quá tốt, xích sắt nằm trên tay hắn giống như có thêm một đôi mắt vậy, chỉ đâu đánh đó, gã đàn ông lúc này kia tính ra là bị xích sắt đánh trúng một cú đã mất mạng, nếu là cô, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, bị xích sắt quét qua một cái như thế, không chết tất bị thương. Mà Thiết Toa hiển nhiên là quyết tâm không chừa đường sống cho cô, một tay xích sắt vung lên vù vù xé gió, một trượng xung quanh đều thành cấm địa, chỗ bị xích sắt quật phải, không lật ghế thì vụn tường cũng rơi lả tả, Quý Đường Đường nhanh chóng bị ép vào góc chết — nếu không tránh thoát khỏi phạm vi hoành hành của xích sắt, với sức nặng của xích sắt cùng với sức mạnh của của Thiết Toa, cô gần như có thể dự đoán được mình sẽ bị quất thành một đồng máu me be bét thế nào, dù có liều mạng

bị thương một lần cô cũng phải đột phá khỏi vòng vây này... Quý Đường Đường hạ quyết tâm, bảo vệ chỗ yếu hại của đầu, nhắm về nơi vòng xích không quá dày đặc nhảy ra ngoài, thân thể còn chưa hạ xuống đất, bắp chân trái đã đau đến thất tim, đau đến mức da thịt khắp người co rút, 'khực' một tiếng đã nằm xoài trên đất, mắt cũng mờ đi, một cú xích sắt này quá hiểm độc, cả quần áo và da thịt đều rách ra, thịt lòi ra ngoài, nhất thời chưa thấy máu, chỉ có một phần màu trắng ớn. Thiết Toa lao tới, đầu gối chặn lấy chân cô, vươn tay rút xích sắt từ trên đùi cô ra, mắt Quý Đường Đường ứ máu, thân thể lại co rút một chập, Thiết Toa cười lạnh mấy tiếng, vòng sợi xích sắt quanh cổ Quý Đường Đường, túm lấy tóc giữa đầu cô lên, sau đó đập mạnh xuống đất. Đây cũng là động tác hấn quen dùng, phải đánh phụ nữ đến khi không còn sức chống cự, mất đi ý chí chiến đấu thì sẽ không còn phản kháng. Hô hấp của Quý Đường Đường dần yếu bớt, đầu óc bị va chạm như vậy, cảm giác mọi cơ quan đều lệch vị trí, tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên không chân thực, nhìn đồ vật giống như trong gương biến dạng, méo mó quỷ dị, Thiết Toa thở hắt ra một hơi, đứng dậy từ trên người cô, đứng từ trên cao nhìn xuống cô. Cô ngay đến cả sức lực đứng dậy cũng không có, một chân đang tứa máu, thỉnh thoảng co rút, môi khẽ mấp máy, cơn đau trên thân thể tới quá mạnh mẽ, cả người dường như không còn ý thức, mắt tiếp tục sung huyết, xuyên qua một tầng sương máu, cô nhìn thấy Thiết Toa cởi quần, lộ ra bộ phận xấu xí. Thiết Toa cúi người, ghé sát vào cô cười dữ tợn, vươn tay kéo xích sắt, giống như đang lôi một con chó chết, gã vỗ lên mặt Quý Đường Đường, ép cô tỉnh táo lại, nói: "Mày nhìn cho kỹ, giờ ông đây sẽ chơi mày một lần, đợi siết chết mày rồi, tao còn gian thi một lần nữa, sau đó xắt mày thành từng miếng, ông đây sẽ tự mình mang mày đi thiêu." Nói xong liền vạch áo cô ra, da thịt mỏng mơn của con gái làm thú tính của gã bộc phát, vùi đầu, cắn mạnh lên bả vai cô, máu tươi ầm ập tràn vào khoang miệng, khiến cho gã không khỏi hưng phấn và nóng bừng, đúng lúc này, Quý Đường Đường bỗng mơ hồ nói câu gì đó. Thiết Toa ngẩng đầu lên, lúc nhếch miệng, giữa kẽ răng còn dính tơ

máu, gã cười gằn hỏi: “Mày nói gì?” Cánh môi Quý Đường Đường mấp máy một cái, vậy mà lại nhìn hẩn cười cười, Thiết Toa có chút bất ngờ, gã vươn tay tóm lấy cằm Quý Đường Đường: “Mày nói gì?!” Cổ họng Quý Đường Đường phát ra những âm thanh kỳ quái, giống như đang cười, ánh mắt của cô từ vẻ đau đớn ban đầu dần chuyển thành âm lãnh mà sắc lẹm, đón lấy ánh mắt của Thiết Toa, từ từ hé miệng ra. Thiết Toa bỗng hiểu ra chuyện quái dị ở điểm nào: từ lúc vào cửa đến giờ, Quý Đường Đường chưa từng mở miệng nói câu nào. Trong miệng cô đang ngậm thứ gì đó, sắc xanh trắng, lại không nhìn rõ hình dạng. Thiết Toa do dự một chút, gã cảm thấy đã ghé quá sát, tốt nhất là mình nên cách xa một chút để nhìn — chỉ với không phải một giây do dự này, Quý Đường Đường đột nhiên dùng hết sức lực cuối cùng lao đầu tới, giữa cánh môi cô nhanh chóng đẩy ra một chiếc xương đing bén nhọn, chính xác không hề sai lệch đâm vào con mắt duy nhất còn nhìn được của gã. Lần thứ hai bị dị vật chọc vào mắt, sự tuyệt vọng còn hơn cả cơn đau đớn, Thiết Toa kêu thảm một tiếng, vươn tay định gỡ chiếc xương đing kia ra, tay còn chưa chạm tới, đột nhiên hoảng sợ phát hiện xương đing tựa như vật còn sống, vậy mà lại tự động chui vào trong! Huyết sắc trong nháy mắt lan ra khắp con mắt, Thiết Toa kêu thảm ôm đầu ngã quỵ về phía sau, vậy mà lại không mù ngay, cuối cùng còn có thể nhìn trong thoáng chốc, trong tầm mắt đầy máu mờ hồ, hoảng hốt nhìn thấy trên bàn có một cô gái đang ngồi, làn da nhẵn nhéo như bị gió thổi khô, mỏng dính dán vào xương, trên cái đầu tựa như xương khô có một mái tóc dài xơ xác, chân đung đưa dưới gầm bàn hé miệng nhìn gã cười. Nước mắt của Quý Đường trào ra, Thiết Toa ở ngay bên cạnh cô, giấy dựa như một con chó chết, cô dùng hết sức lực dịch sang bên cạnh, túm chặt lấy cái áo đang mở rộng, sau đó bắt được chân giường, dùng sức của cái chân không bị thương chống đỡ, từng chút từng chút một ngồi lên giường, sau đó vươn tay gỡ từng vòng xích sắt trên cổ xuống, rất trấn định quần thành một cái thông lọng ở đầu giường. Cổ họng Thiết Toa ư ử, trong miệng phát ra những tiếng khè khè như rấn, mò mẫm đứng dậy từ trên

đất, giống như nổi điên, đá loạn va lung tung khắp nơi, con mắt trái đã thành một lỗ máu, Quý Đường Đường lạnh lùng nhìn gã đá đổ cái ghế rồi va vào tường, ngã xuống đất rồi thở hổn hển bò về phía giường, trong lòng dâng lên vài phần thỏa mãn khi báo thù được, khoe miệng vậy mà lại rướn lên một nụ cười. Cô cúi người, thả cái thông lọng kết từ xích sắt xuống, rủ xuống phía trước Thiết Toa, xuyên qua vòng tròn đồng đưa, có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt mang đầy vết máu của Thiết Toa, gã không nhìn thấy gì, cũng đã đánh mất sự nóng nảy loạn đá loạn đung khi vừa mới mù, cẩn thận cau mày muốn nghe ngóng động tĩnh xung quanh, tay dò dẫm trên mặt đất, dường như đã phát hiện ra Quý Đường Đường không còn ngồi trên đất, trên gương mặt lộ ra vẻ cực kỳ kinh hãi. Quý Đường Đường nhẹ nhàng rung cái xích sắt lên, giống như đang trêu chọc con thú cưng trong nhà, tiếng kim loại va chạm thu hút sự chú ý của Thiết Toa, gã tựa như động vật đột nhiên gặp phải nguy hiểm, lông tơ toàn thân đều dựng đứng, Quý Đường Đường cười một cái, động tác rất nhẹ nhàng tròng xích sắt vào đầu Thiết Toa, dừng lại một hai giây, sắc mặt lạnh tanh, đột nhiên giật xích, thân hình Thiết Toa run lên, theo bản năng vươn tay gỡ ra, Quý Đường Đường không cho gã cơ hội, một tay cô giữ chặt cổ họng Thiết Toa, sức nặng toàn thân dồn hết lên cổ Thiết Toa, xích sắt trong nháy mắt đã thít vào cổ họng gã, Thiết Toa giống như nổi điên giãy dụa đập đá bên dưới Quý Đường Đường, cánh tay Quý Đường Đường càng kéo càng chặt, ánh mắt dính chặt vào bức tường đối diện, không nhúc nhích. Động tĩnh bên dưới cơ thể ngày càng nhỏ ngày càng yếu ớt, cho đến khi hoàn toàn yên lặng, tầm mắt Quý Đường Đường có chút mơ hồ, cô thả tay ra ngã sang bên cạnh, thân mình nặng trĩu của Thiết Toa bị cái thông lọng thắt ở đầu giường treo cách đất chừng nửa thước cao, giống như đang tập hít đất, đầu lưỡi đỏ màu thịt thè ra, dài đến vậy, rung rung, một tiếng 'póc' vang lên, chiếc xương đỉnh kia rớt ra từ trong hốc mắt của Thiết Toa. Trong phòng không còn tiếng động gì, hơi người chết cùng với mùi máu tanh quanh quẩn bên người, Quý Đường Đường chợt thấy sợ, cô hốt hoảng mở

tủ đầu giường ra, lục lấy một cây kéo, kéo ga giường cắt thành từng dải, quấn chặt từng vòng quanh chân trái đang túa máu, quấn mãi quấn mãi, đôi môi bắt đầu run rẩy, tay bắt đầu run rẩy, cuối cùng toàn thân đều run lên bần bật, vừa mới ác chiến một trận sinh tử, thê thảm tựa như không phải sự thực, từ mượn xương đỉnh qua tay người khác lúc mới đầu, từng bước một, cuối cùng đã đi tới con đường tự tay giết người này — cô gái ra tay giết người độc ác kia xa lạ như chẳng phải mình, nếu như nói giết người là để tự vệ, vậy thì trò đùa giỡn con mồi tựa như trò chơi kia là gì? Là do đã nhìn thấy quá nhiều cảnh thê thảm nên hoàn toàn không còn để tâm đến chém giết nữa hay sao, hoàn toàn bóc trần bộc lộ ra mặt đen tối thích giết chóc trong tính cách của mình hay sao? Hay nên nói là trải qua những tháng ngày bế tắc cô đơn tanh máu này, tâm lý của cô đã trở nên vặn vẹo, bất tri bất giác đã có những suy nghĩ và hành động không bình thường? Cô vươn tay nhặt lấy xương đỉnh, bệnh nhức đầu cũ lại tái phát, từng cơn từng cơn đau như bị gai chích, sau cuộc chém giết, đáy lòng dấy lên một sự thê lương khổng lồ, giống như một lớp tuyết thật dày phủ xuống sa mạc, xa tít tắp vô bờ bến — cô nằm mơ cũng muốn quay về với cuộc sống bình thường, giống như một người bình thường, ăn, ngủ, yêu đương, bận rộn công việc, lo lắng về tiền bạc nhà cửa, nhưng thân không thuộc mình, lúc nào cũng bị đủ loại biến cố đột nhiên xuất hiện đẩy đến bờ vực bóng tối, cảm giác giống như cô hồn dã quỷ bị đẩy xa khỏi thế giới con người, chút nguyện vọng chạm đến khói lửa nhân gian nhỏ nhoi này cũng xa xỉ đến mức không mua nổi. Con đường này, lúc nào thì mới kết thúc đây? Nếu như vĩnh viễn phải sống trong cảnh như vậy, thì sống và chết, dường như cũng đâu có gì khác. Trong ngăn kéo có thuốc và bật lửa, cô lấy một điều châm lên, thuận tay bỏ máy lửa vào trong túi áo bệnh nhân, gần như tham lam rít lấy một hơi, thuốc có mùi vị như một bàn tay dịu dàng, vỗ về thần kinh căng thẳng của cô, nghe nói bạch phiến sẽ có cảm giác tốt hơn, sẽ cho người ta một giấc mộng đẹp nhất, bình thường nếu nhắc tới heroin, cô sẽ nhớ đến những già trẻ lớn bé gầy trơ xương,

cánh tay đầy lỗ kim da bọc xương trong trại cai nghiện, nhưng lần này thì khác, cô cảm thấy thử một lần cũng không phải không thể, cô đã mơ một cơn ác mộng suốt bốn năm trời, nguyện vì một lần mộng đẹp mà trả giá sống ít đi mười mấy năm, chỉ hy vọng trong mộng, tất cả chưa từng đổi thay, mẹ vẫn còn sống, cha vẫn còn đó, Thịnh gia Tần gia đều là chó má, không có những chuyện kinh tởm, những kẻ xấu xa này, cô vẫn tên là Tiểu Hạ, Thịnh Hạ. Trong vòng khói lượn lờ, bên ngoài mơ hồ vọng đến âm thanh gì đó, Quý Đường Đường nhíu mày một cái, được một lúc lâu mới nhận ra đó là tiếng kêu thảm thiết đến xé gan xé phổi. Cô có chút hoảng hốt, mình rốt cuộc đang ở đâu? Tại sao lại có tiếng kêu thảm thiết như vậy? Quý Đường Đường dần dần hồi hồn lại, tựa như một chiếc áo lạnh như băng lại một lần nữa khoác lên người, cô chấn động cả người, trong phút chốc tỉnh táo lại: đây là cứ điểm giết người lấy nội tạng của Phi Thiên, cô vừa mới giết người, mạng của Vu Tư đang như chỉ mảnh treo chuông, dưới tình cảnh nguy hiểm như vậy, cô lại đang hút thuốc! Quý Đường Đường vụt đứng dậy, cơn đau nhức từ chân trái truyền tới, đau đến mức giây tiếp theo cô đã ngã quỵ trên đất — cô cắn răng chịu đựng, đầu tiên nhặt lại chiếc xương đinh trên đất, sau đó lục lọi trên người gã đàn ông chết trước kia, trên dây lưng hắn cưỡi xuống có bao đựng dao, Quý Đường Đường rút dao ra nhìn một chút, tiện tay lại ném xuống, bắt đầu lục quần áo, hộc tủ và giường của Thiết Toa, cô có một cảm giác, ở một nơi như thế này, công cụ để bảo vệ không thể đơn giản chỉ là dao được, nhất định có thứ lợi hại hơn. Quả nhiên ở tầng dưới cùng của ngăn kéo, cô tìm được một khẩu súng lục đen bóng sáng loáng, Quý Đường Đường cầm lên nhìn một lượt, lại nắm trong tay ước lượng một chút, cô không hiểu biết về súng, chỉ căn cứ vào sức nặng để phán đoán hẳn là đã có đạn, trước khi kéo cửa phòng ra, cô hít sâu một hơi, mở chốt an toàn, mở xong, cô ngẩn ra trong thoáng chốc, chợt thấy nhớ Nhạc Phong vô cùng — về súng, cô chỉ có duy nhất một khái niệm: “Trước khi bắn súng, phải mở chốt an toàn”, điều này chính là nhờ bị Nhạc Phong mắng mới biết. Trong hành lang yên lặng,

xem ra phần lớn số người đều không ở trong khu này, điểm này cũng lý giải vì sao khi nãy động tĩnh trong phòng không hề nhỏ, vậy mà không hề dẫn được ai từ bên ngoài tới cứu Thiết Toa, Quý Đường Đường ôm chân vịn vào tường, bước từng bước nhanh chóng quay trở lại gian phòng bị giam lúc trước, không thấy Linh tử, cũng không thấy Vưu Tư, cửa phòng mở toang, chỉ có ánh đèn mờ mờ trong hành lang, có thể nhìn thấy đồng quần áo cô cởi ra lúc nãy tựa như giẻ rách nằm giữa phòng. Quý Đường Đường rùng mình một cái, đến lúc này mới cảm thấy lạnh, cô tập tễnh bước qua, khoác áo khoác lên, đang định xỏ giày, bên ngoài bỗng nhiên lại vọng đến một tiếng thét chói tai, dường như là giọng của Vưu Tư! Tiếng kêu này gần như khiến cho huyết dịch khắp người Quý Đường Đường như ngừng chảy, cô vụt đứng dậy, không thể quan tâm đến cái chân đau, bước nhanh đến khu có bác sĩ đã thấy qua lúc trước, vừa qua ngã ba đã thấy hành lang loạn thành một đồng, có một người đàn ông khỏe mạnh đã bị phanh bụng, ruột đã lòi ra bên ngoài mà vẫn chưa chết, không biết lấy sức lực ở đâu ra, lại ôm lấy cái xe đẩy trong phòng giải phẫu, giống như nổi điên đụng khắp nơi, dưới thân thể máu đã đọng lại thành một vũng, mắt thấy cũng chỉ chống đỡ được vài giây nữa, nhưng mấy gã bảo kê bên cạnh nhất thời không tiếp cận được, Linh tử cũng bị người ta kéo tóc túm ấn trên đất, tay đang cầm một con dao tiểu phẫu, liều mạng đâm vào kẻ đang kiềm kẹp chị ta, gã đang ấn chị ta găm lên giận dữ, giơ một chân lên giẫm lên đầu chị ta, cú đạp rất ác, khiến cho người ta cảm thấy mặt của Linh tử nháy mắt mất đi một khối, so ra, Vưu Tư khá hơn một chút, cô ta quá yếu yếu bình thường, bị người ta xô vào tường, đau đến mức nửa ngày không dậy nổi. Quý Đường Đường lại một lần nữa cảm thấy mình đã phạm sai lầm, giao vuốt quỷ cho Vưu Tư, chẳng thà đưa cho Linh tử còn thích hợp hơn, ít nhất, kết cục của Linh tử cho dù có thể thảm nhưng để sống sót, chị ta vẫn sẽ liều mạng chống đối. Trong một mảnh máu tanh hỗn loạn, Quý Đường Đường bình tĩnh giơ súng lên, bóp cò. Dù không bắn trúng nhưng tiếng vang khổng lồ khiến cho ai cũng giật bắn người, trong sự yên lặng ngán

nguồn bỗng nhiên xuất hiện, Quý Đường Đường quát to về phía Vưu Tư: “Còn không mau lại đây!” Vưu Tư không chút suy nghĩ, lao đảo chạy tới, mấy gã bảo kê kia phản ứng kịp, đang định hành động, Quý Đường Đường lại giơ tay nã một phát súng nữa, mấy tên kia sợ đến mức ngã nhào tại chỗ, mượn vài giây sinh cơ này, Quý Đường Đường túm lấy tay Vưu Tư, liều mạng chạy về phía lối ra còn lại mình từng thấy lúc trước. May mà lúc đó cô đã xem qua đường, phương hướng rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn không do dự, lúc đi qua khu hóa xác, có một gã mặc quần áo bảo hộ thò đầu ra ngoài thăm dò, lại nhanh chóng rút lại, hai chân Quý Đường Đường run rẩy như muốn nhũn ra, tiếng động đằng sau nhanh chóng theo sát lại gần, thậm chí có thể nghe thấy tiếng người quát to: “Nó có súng, lấy súng đi!” Lỗ tai Quý Đường Đường ong ong, cứ kéo tay Vưu Tư chạy, cảm giác đến khi sắp tuyệt vọng, cuối cùng cũng đến nơi để xe đi trên cát, trong phòng họp không có ai, cánh cửa thông ra bên ngoài kia khóa chặt, Quý Đường Đường quay ra gào lên với Vưu Tư: “Giúp tôi đẩy xe qua đây!” Con người đứng trước thời điểm khẩn cấp dường như có thể phát ra sức mạnh mà bình thường khó mà tưởng tượng được, Vưu Tư toàn thân phát run, vậy mà lại có thể hiểu được Quý Đường Đường đang bảo cô ta đẩy xe tới chặn đường ra, cô ta dùng hết sức lực toàn thân đẩy hai chiếc xe tới, những cái còn lại thực sự đẩy không nổi, chỉ có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đẩy sát lại gần nhau, miễn cưỡng che được lối ra lại, nhưng đây dù sao cũng không phải một bức tường hay lớp phòng ngự gió thổi không lọt, đối phương có thể trèo qua nhảy qua... Vưu Tư mặt không còn hạt máu, Quý Đường Đường xoay người nã một phát súng vào khóa cửa, vươn tay giật tay kéo ra, cuồng phong lạnh thấu xương trên sa mạc buổi đêm nháy mắt tràn vào, Quý Đường Đường nhìn Vưu Tư: “Đi!” Nước mắt Vưu Tư trào ra, cánh cửa của cái nơi ma quái này, cuối cùng cũng mở ra rồi, mặc dù không biết có thể chạy được đến đâu, có thể bị bắt trở lại hay không, cô cũng nhất định phải đi ra ngoài, cho dù chỉ để hít thở một hơi thôi cũng được. Cùng lúc lao ra khỏi cửa, Quý Đường Đường nã liên mấy phát súng, cô toàn nhắm vào bình

xăng của xe mô tô, có cái trúng, có cái trượt, cho đến lúc hết sạch đạn, xăng chảy ra ồ ồ, còn đám người đuổi theo cũng đã đến gần, có một gã đang định trèo qua đồng xe, sau lưng có người giơ súng, Quý Đường Đường vung tay một cái, khẩu súng đập lên đầu gã kia, cô vươn tay vào trong túi áo móc chiếc bật lửa lúc này ra, tách một tiếng, khòe miệng lộ ra một tia cười lạnh khốc. Gã đàn ông định nổ súng súng sứt một chút, sau đó lập tức quay đầu lại kêu to: "Lùi lại phía sau! Nằm xuống! Sắp nổ!"

Tiếng vọng còn chưa dứt, trận lửa đã oanh một tiếng bùng lên, Quý Đường Đường lao ra cửa, cố gắng đóng cánh cửa sắt lại, túm lấy Vưu Tư đang té ngã trên mặt đất chạy ra ngoài, vừa mới chạy được vài mét, bên trong cánh cửa sắt vang lên một tiếng oanh rồi nổ tung, cánh cửa sắt lập tức bị cong ra bên ngoài, dù chưa bị nổ bay ra nhưng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng khung cửa làm từ sắt bị đè ép biến dạng, trong lòng Vưu Tư dâng lên sự vui mừng khôn xiết cùng hy vọng, cô ta hỏi Quý Đường Đường: "Chết rồi chứ? Bọn chúng chết rồi đúng không?"

Quý Đường Đường dừng bước lại, đây là vị trí cao trên cồn cát, tầm mắt coi như rộng rãi, đôi mắt nhìn xung quanh, dưới ánh trăng, từng mảng cát lớn vậy mà lại phản chiếu lại ánh sáng tựa như tuyết trắng, cô chỉ vào một dải màu đen phía xa: "Đó là đường cái, phải đi đến đó."

Vưu Tư túm lấy cô, lặp lại câu nói khi này: "Chết rồi chứ? Bọn chúng chết rồi đúng không?"

Quý Đường Đường nhìn cô ta một cái: "Chưa chết đâu, lúc châm lửa, tôi thấy bọn chúng đã lùi lại phía sau, sẽ còn đuổi theo nữa, mau nhanh lên!" Câu này tựa như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu, Vưu Tư gần như đỡ đầu, ngẩng ra nhìn Quý Đường Đường, cho đến khi Quý Đường Đường đi xuống cồn cát, cô ta mới rùng mình, chạy theo. Nơi đây là khu vực cồn cát, mặc dù thỉnh thoảng cũng xuất hiện địa hình phong thực nhưng đứng trước cuồng phong thì vẫn chỉ tầm thường như cây cỏ, sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở sa mạc rất lớn, có câu sáng mặc áo bông trưa mặc áo lụa,

chênh lệch nhiệt độ ngày đêm có thể lên đến 20 độ, mà cuồng phong hoành hành ban đêm hiển nhiên có thể khiến cho nhiệt độ càng tới gần điểm cực hạn, hai người nhanh chóng lạnh cóng, tứ chi chết lạng, ngay cả ngón tay cũng khó mà co duỗi — đúng lúc này, chỗ cao mơ hồ có tiếng người vọng đến, vài cột sáng trắng xóa quét qua khắp nơi, Vưu Tư cảm thấy huyết dịch đang đông lạnh khắp người lập tức như xông lên đỉnh đầu, cô ta run rẩy nức nở nói với Quý Đường Đường: “Bọn chúng đuổi tới nơi rồi...”

Còn chưa dứt lời, Quý Đường Đường bỗng lao đảo một cái rồi ngã xuống đất, Vưu Tư bật khóc chạy tới đỡ cô, chỉ nghe thấy Quý Đường Đường thấp giọng nói: “Thứ tôi đưa cho cô đâu? Đưa cho tôi.” Vưu Tư sửng sốt một chút, bỗng hồi hồn, vội vàng lấy xương đỉnh từ trong túi quần ra đưa cho cô, Quý Đường Đường khản giọng nói: “Tôi không đi được nữa rồi.”

Cô vừa nói vừa giơ tay lên, thấp giọng dặn dò cô ta: “Cô giúp tôi cởi áo khoác ra rồi khoác vào, chạy về phía đường cái đi. Thạch Gia Tín lái xe, hẳn là sẽ đi theo trục đường. Cô càng đến gần ven đường, hy vọng sẽ càng lớn, cẩn thận một chút, đừng bắt xe tùy tiện, xe cô đi qua chỗ này buổi đêm có thể có vấn đề... tốt nhất cô nên đón xe gia dụng.” Thân thể Vưu Tư run rẩy như cái sàng, gió quá lớn, khiến cho tiếng nức nở của cô ta đứt quãng: “Cô đứng dậy đi, tôi không đi được đâu, không có cô tôi không đi được, tôi cũng không bỏ cô lại đâu.” Quý Đường Đường cắn răng, tự mình cởi áo khoác ra: “Cô đừng tưởng là tôi không muốn đi, mà là chân tôi không thể đi được nữa, tôi không có giày, hiện giờ tôi căn bản không bò dậy nổi, hai chúng ta mặc không nhiều, đi tiếp tôi sẽ mất nhiệt, sẽ chết cóng mất. Nhưng cô có thể đi được, tôi nhìn ra được, cô còn chưa đến mức thể lực suy kiệt, cô mặc áo của tôi vào, đi theo lời tôi nói, nhớ bắt xe cẩn thận.” Thấy Vưu Tư còn chưa có ý đi, Quý Đường Đường cả giận: “Mẹ nó cô đừng lè mề nữa được không, cô ở đây chẳng có chút hữu dụng nào hết, cô chạy thoát thì còn có hy vọng gọi Thạch Gia Tín đến.” Vưu Tư khóc hỏi cô: “Vậy cô thì

sao?"

"Tôi phải tìm một chỗ tránh gió trước đã."

Vưu Tư bất lực nhìn xung quanh, khóc như được làm ra từ nước mắt: "Nào có chứ, căn bản là không có..." Quý Đường Đường chợt cảm thấy buồn cười, lúc này, cô lại không ép cô ta nữa: "Vậy cô ở lại đây đi, chờ bọn chúng đuổi tới nơi, tất cả cùng xong đời." Vưu Tư co rúm lại một cái, cô ta nhìn những luồng sáng đèn pin phía xa, nghĩ đến cái nơi tựa như ác mộng kia, chợt sinh ra một cơn ớn lạnh khổng lồ: chết cũng phải chết ở nơi đất khách, chết cũng không thể quay về! Cô ta nhìn Quý Đường Đường, rưng rưng nói một câu 'Tôi nhất định sẽ dẫn người đến cứu cô', nhặt áo lên khoác vào, xoay người chạy theo hướng Quý Đường Đường chỉ.

Bình thường, cô là một nàng công chúa mảnh mai yếu ớt, leo cầu thang cũng thở hổn hển, lúc này, không hiểu tại sao, đôi chân máy móc theo biên độ, gió vù vù bên tai, vậy mà không hề có cảm giác mệt mỏi, trong đầu hỗn loạn một mảnh, vô số gương mặt vô số khung cảnh trước mắt tựa như những mảnh vụn ghép lại với nhau, phóng đại, thu nhỏ, lại biến dạng quái dị, nhưng chỉ duy có một chữ vẫn rõ ràng từ đầu đến cuối. Trốn! Trốn! Trốn. Không biết chạy được bao lâu, đột nhiên có một tiếng phanh xe chói tai, đèn xe sáng ngời làm cô chói mắt không mở ra được, lúc này cô mới phát hiện ra mình đã chạy đến đường quốc lộ, cách đó mấy mét có một chiếc xe đang đỗ, cô nhìn không rõ lắm đó là xe gì, trong đầu cứ lặp đi lặp lại một câu nói: cô ấy nói không thể bắt xe tùy tiện, phải là xe gia dụng! Xe gia dụng! Đang hoảng hốt, có người lão đảo xuống xe, gọi tên cô: "Tư Tư!" Vưu Tư kinh ngạc đến ngây người, cô có một loại ảo giác, giống như khi chơi nhảy Bungee hồi trước, vào lúc cho là mình sẽ chết chắc thì lại được sợi dây níu mạng lại, cuối cùng quay về mặt đất chân thực, trong tầm mắt mơ hồ, cô nhìn thấy bóng hình quen thuộc kia đang lao tới. Vưu Tư khóc rống thất thanh: "Thạch Đầu! Thạch Đầu!" Cô ôm lấy cổ Thạch Gia Tín, khóc đến đứt ruột đứt gan, nước mắt giống như vĩnh viễn không dừng lại được,

đầu lưỡi dường như cũng cứng đờ, mơ mơ hồ hồ không nói ra nổi một chữ rõ ràng... Cho đến khi đằng xa đột nhiên vọng đến một tiếng súng nổ. Vưu Tư giật bắn mình, lập tức tỉnh táo lại, cô túm lấy cánh tay Thạch Gia Tín, lắp bắp nói: "Thạch Đầu, cô ấy ở phía sau, cô ấy vẫn còn ở phía sau!" Thạch Gia Tín nhìn về phía tiếng súng vang lên, có vài cột sáng của đèn pin, lại còn đang nhắm về phía này mà tới, đợi thêm mấy giây nữa, ngay cả tiếng quát tháo giận dữ cũng có thể nghe thấy được, đôi môi Thạch Gia Tín mấp máy một cái, đột nhiên trầm giọng nói: "Đi." Vưu Tư còn chưa kịp phản ứng đã bị Thạch Gia Tín kéo đến bên xe, cửa sau vừa mở, Thạch Gia Tín đã đẩy cô vào trong, Vưu Tư bỗng hiểu ra, cô vúi vào cửa xe không chịu lên: "Thạch Đầu, đi đâu? Anh mặc kệ cô ấy sao?" Thạch Gia Tín không nói gì, nhưng bằng sự hiểu biết của mình đối với anh ta, Vưu Tư đã biết đại khái đáp án là gì, cô khó tin mà nhìn Thạch Gia Tín, gào lên: "Sao anh lại có thể như vậy, cô ấy nói cô ấy biết anh, là anh bảo cô ấy đến, anh không thể mặc kệ cô ấy được!" Còn chưa nói hết lời, thân mình chợt nghiêng một cái, đã bị Thạch Gia Tín đẩy vào trong, ngay sau đó là tiếng cửa xe nặng nề khép lại, Vưu Tư khóc lớn quay ra mở cửa xe, chỉ nghe thấy cửa sổ cạch một tiếng, Thạch Gia Tín đã trở lại ghế trước khóa cửa xe lại, nhanh chóng khởi động xe, quay đầu xe, vội vàng quay về hướng vừa tới. Vưu Tư cảm thấy mình sắp sụp đổ, cô điên cuồng đánh đấm lên ghế ngồi và bả vai của Thạch Gia Tín từ phía sau: "Thạch Đầu, anh không thể làm thế được! Cô ấy chết mất, cô ấy thực sự sẽ chết mất!"

Thạch Gia Tín tránh mấy cái rồi để mặc cô đánh, Vưu Tư đánh mãi rồi cũng mất sức, vừa co mình ở hàng ghế sau vừa khóc âm ỉ, Thạch Gia Tín thở dài, mềm giọng nói với cô: "Tư Tư, không phải là anh không muốn cứu cô ta, nhưng dưới tình hình như thế này, chúng ta phải lý trí một chút, đám người đó đã đuổi đến nơi, bọn chúng còn có súng, em cảm thấy hai chúng ta có thể đối phó được sao?" Vưu Tư vẫn khóc, chỉ thỉnh thoảng mới giơ tay lên lau nước mắt, Thạch Gia Tín trầm mặc một lúc, thấp giọng nói:

“Tư Tư, anh biết làm vậy sẽ khiến em thất vọng, nhưng chờ đến khi tỉnh táo em sẽ hiểu, có những lúc, một số việc chúng ta làm, cho dù hèn hạ, nhưng là quyết định chính xác.” Anh ta nói xong, mở máy điều hòa trong xe đến tối đa, không khí ấm áp dần dần lan tỏa, từ từ rót cho thân thể đông cứng của Vưu Tư chút sức sống, được một lúc, Thạch Gia Tín đưa qua một phong chocolate và nước suối từ đằng trước: “Tư Tư, ăn một ít đi.” Vưu Tư không nhận lấy, cô buồn bã nhìn góc còn lại của hàng ghế sau, bấy giờ mới phát hiện ra ở đó đang dựng một cái ba lô trông rất lạ, cô nhìn một lúc, hỏi một câu không đầu không cuối: “Ba lô của anh à?”

Thạch Gia Tín không trả lời ngay, một lúc sau mới nói: “Của cô ta.” Nghe thấy là ba lô của Quý Đường Đường, Vưu Tư chợt cảm thấy có chút thân thiết, cô vươn tay kéo chiếc ba lô lại, vuốt ve mấy cái, gần như cố chấp kéo qua kéo lại cái khóa túi bên ngoài, trong xe yên tĩnh lại, chỉ có âm thanh của máy điều hòa, thỉnh thoảng gió lớn, còn có thể nghe được tiếng cửa kính xe kêu lạch cạch, Thạch Gia Tín lo lắng liếc nhìn Vưu Tư qua kính chiếu hậu, cánh môi mấp máy, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn im lặng. Không thể tránh khỏi, anh ta nghĩ đến Quý Đường Đường. Theo lý thuyết, trên xe anh ta có mang theo Lộ Linh, nếu Quý Đường Đường thực sự gặp nguy hiểm, y theo đặc tính hộ chủ của Lộ Linh, với khoảng cách gần như vậy, Lộ Linh sẽ phải có động tĩnh gì đó mới đúng. Chỉ có một khả năng giải thích, Lộ Linh hộ chủ là nhờ có oán khí của chủ nhân kêu gọi, nếu một người hoàn toàn không có suy nghĩ muốn sống, một lòng muốn chết, Lộ Linh sẽ không thể chủ động tiến hành bảo vệ — dưới tình huống hung hiểm như vậy, tại sao Quý Đường Đường lại không có oán khí chứ? Thạch Gia Tín cảm thấy nhức đầu, sau lưng cứ vọng đến tiếng khóa kéo di chuyển dằng dặc, âm thanh ấy khiến cho anh ta thấy lòng dạ rối bời, cảm giác âm thanh kia từng chút từng chút như đang cửa lên thân kinh của anh ta, nhưng anh ta cố nhẫn nhịn chịu đựng, không lên tiếng ngăn cản, cũng may một lát sau, âm thanh này đã biến mất.

* * *

Vưu Tư ngừng kéo khóa, ngẩn ra nhìn một tờ giấy đã được gấp vuông vắn rút ra từ bên trong, được một lúc lâu mới vươn tay nhặt lên mở ra. Mượn ánh đèn xe mờ mờ, cô ta nhìn thấy rõ đó là một dãy số điện thoại di động. Dưới dãy số có viết tên một người, Nhạc Phong.

Chương 29

Ngày hôm nay của Nhạc Phong cũng rất mệt mỏi, nguyên nhân là Thần Côn đã mua vé hai ngày sau sẽ lên đường, anh ta bày tỏ rằng lần này đi không biết ngày nào mới gặp lại, trong lòng vô cùng phiền muộn, cộng thêm đặc thù của ‘nghề nghiệp’ mà anh ta đang làm, an toàn tính mạng rất có thể không được đảm bảo, nhờ đâu âm dương cách biệt, đối với Mao Ca và Nhạc Phong mà nói thì thực sự là một ‘tổn thất’ lớn lao, cho nên nằng nặc yêu cầu hai người phải coi trọng lần chia tay này, phải sắp xếp hoạt động đưa tiễn cực kỳ muôn màu muôn vẻ, Nhạc Phong ngó lơ, kết quả là bị anh ta oán trách đến tận trưa, tinh thần bị tàn phá vô cùng, đành phải đặt bữa tối ở nhà khách, cầu sự yên bình, nhưng chung quy trong lòng vẫn còn tâm sự nên ít nhiều cũng có chút nhấp nhúm, lại bị Thần Côn chỉ trích là ‘không đủ tình cảm’. Khó khăn lắm mới cơm nước xong, tưởng là được nghỉ ngơi rồi, ai ngờ Thần Côn lại lôi ở đâu ra mấy cái đĩa phim kinh dị lậu, nhất quyết muốn mọi người cùng nhau trải qua một ‘buổi tối đầy ý nghĩa giáo dục’, lễ tân nhà khách lễ phép nói rằng nhà khách có thể cung cấp phục vụ ti vi nhưng không nhắc đến cung cấp phục vụ đầu đĩa, Thần Côn lập tức rầu rĩ, lải nhải không ngừng bên tai Mao Ca rằng chút nguyện vọng nhỏ nhoi này của mình cũng không được thỏa mãn, nhờ đâu chuyến này đi thực sự buông tay về trời tây thì đúng là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời, Mao Ca bị anh ta lải nhải đến phát điên, chạy đi tìm quản lý nhà khách yêu cầu nghĩ cách giải quyết, nếu không sẽ làm bệnh tình của ‘bệnh nhân tâm thần’ nặng thêm, quản lý cũng là một người có trách nhiệm, gọi mấy cuộc điện thoại, thế mà lại mượn được một cái của họ hàng, sai thợ điện bận rộn nửa ngày lắp đặt, lúc đi khéo léo bày tỏ rằng anh ta đây là ‘lo nỗi lo của khách hàng, đặt khách hàng ở vị trí cao nhất’, đám Mao Ca có thể phản hồi với lãnh đạo của anh ta một tiếng được không, cho dù không thể đưa cờ thưởng, ít nhất cũng có thể cho bức thư

khen ngợi gì đó. Nhạc Phong trơ mắt nhìn đầu đĩa được lắp đặt, tối nay tất phải chịu đựng bài giảng của Thần Côn, lòng nhủ: lại còn thư khen ngợi, tôi đâm ông một dao nghe còn được. Tối đó giày vò đến tận nửa đêm, Thần Côn tay lăm lăm điều khiển, cứ một lúc lại ấn dừng, nói với đám Nhạc Phong tình tiết này bố trí không hợp lý, ma sẽ không phát ra âm thanh, sẽ không biết ngâm nga 'Người đẹp u buồn' gì đó, đây hoàn toàn là sản phẩm vô trách nhiệm chỉ để dọa nhau không thể lưu lại cho đời sau của xã hội tư bản chủ nghĩa xuống cấp vùn vùn, đến gần mười hai giờ, Mao Ca không chịu nổi trước, gào lên 'đừng có hành hạ người già' rồi chui vào chăn đầu tiên, Nhạc Phong theo sát phía sau, trong cả phòng ánh sáng nhấp nhòe, một mình Thần Côn cô đơn cầm điều khiển chịu đựng được năm phút, cuối cùng cũng la hét 'không có văn hóa' rồi cực kỳ không tình nguyện ngã ra đất, lúc nằm xuống còn cực kỳ cảm khái nói một câu: "Trên đời này chuyện đau khổ nhất chính là khó tìm được người tri âm, nếu có Tiểu Đường Tử nhà chúng ta ở đây, có xem ba lần cũng chưa ngừng." Chỉ vì một câu nói ấy, Nhạc Phong lăn qua lộn lại, hơn một tiếng đồng hồ mới ngủ được, mới chợp mắt chưa được bao lâu, di động đã vang lên, Nhạc Phong bốc hỏa, cầm qua nhìn thấy là số lạ, càng giận hơn, bộp một tiếng cúp máy, lúc ném lại tủ đầu giường hơi mạnh tay nên rớt xuống giường. Được năm giây, di động lại vang lên, trong ban đêm yên tĩnh nghe chói tai vô cùng, Nhạc Phong thò tay ra từ trong chăn, sờ soạng dưới giường lại với không tới, cuối cùng rút lại, Thần Côn và Mao Ca cũng lục tục bị đánh thức, Mao Ca rất đau khổ trùm chăn: "Phong Tử à, chú cúp điện thoại đi." Quá nửa đêm, góc chăn chưa trùm kín, còn có khí lạnh nhè nhẹ len vào, Nhạc Phong thực sự không muốn rời giường: "Mao tử à, em là bệnh nhân, anh chịu khó một chút đi." Mao Ca mặt dày tăng thêm tuổi cho mình: "Anh mày là lão già rồi. Thần Côn, chú trẻ tuổi đẹp trai lại có kiến thức có văn hóa, phải cố gắng cho xã hội nhiều một chút." Trật ngàn trật vạn duy chỉ có nịnh bợ là không trật, Thần Côn nở hoa trong lòng: "Để tôi!"

Hai kẻ lười biếng nhất trí quyết định, đẩy người không thích hợp đến vị trí quan trọng, trước đó cũng phải nói qua, Thần Côn hàng năm lang bạt ở bên ngoài, đối với các loại công cụ khoa học kỹ thuật tân tiến cao cấp không biết lấy một chữ, đến máy tính cũng chỉ biết đăng nhập chơi Tì mạt cập mà thôi, nào nghịch được loại điện thoại thông minh của Nhạc Phong? Cầm lên xong chẳng biết phải làm sao: “Tiểu Phong Phong, cúp thế nào đây?” Vấn đề đơn giản như vậy mà còn phải hỏi, Nhạc Phong không muốn để ý đến anh ta, chồm chặn rống: “Ấn! Ấn! Ấn!: Thần Côn biết nghe lời phải, liều mạng ấn lên màn hình, tự cho là một khắc sau sẽ tắt máy, ai ngờ trong loa lại mơ hồ truyền đến tiếng nói: “A lô?” Thần Côn vội vàng áp di động lên tai, nghe thấy đầu bên kia hỏi ‘Có phải Nhạc Phong không’, suy nghĩ một chút, ra chiều nho nhã đáp lại: “Đúng rồi, tôi chính là Nhạc Phong đây, mời nói đi.”

Nhạc Phong choáng váng cả đầu, đối phương có thể gọi ra được tên anh, hẳn là có quen biết, không biết Thần Côn lại định giở trò gì đây: “Cô gái nào chứ, tôi biết nhiều cô lắm.”

“Cô không biết tên cô ta, tôi biết đi đâu để biết cô ta là ai được?”

“Thành phố ma quỷ? Tôi chưa đi qua đó, trong thành phố ma quỷ đó có rất nhiều ma à...” Còn chưa nói xong, di động đột nhiên rời khỏi tay, Nhạc Phong không biết đã xuống giường từ lúc nào, vươn tay giật lấy di động: “Đưa tôi.”

Từ lúc Nhạc Phong cầm lấy di động vẫn nghe bên kia nói, thỉnh thoảng ừ một tiếng, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng: “Đường quốc lộ nào? Cô nói rõ ràng một chút... Đó là cột mốc gần nhất mà cô nhìn thấy sao? Cách chừng mấy phút? Có biển báo đặc biệt gì không?”

Không khí trong phòng dần thay đổi, ngay cả Mao Ca cũng đã nhận ra sự khác thường, anh ta nhào nửa người ra khỏi chăn, tiện tay khoác chiếc áo bên cạnh lên: “Phong Tử, chuyện gì thế?”

Nhạc Phong cúp máy, một lúc lâu vẫn không lên tiếng, Mao Ca và Thần

Côn cũng đoán ra sự việc có phần nghiêm trọng, đều ngáy ra nhìn anh, một lát sau, Nhạc Phong dường như đã ra quyết định, lại gọi một cú điện thoại, đầu tiên là báo lại vị trí nhà khách: “Đại Trần, tôi cần dùng xe, khẩn cấp, ngay bây giờ, có thể lái xe cậu đến được không?” Đầu bên kia hẳn là đã cho câu trả lời chắc chắn, sắc mặt Nhạc Phong thoáng thả lỏng một chút, anh cũng không giải thích với đám Mao Ca, bắt đầu tự mình mặc đồ thu dọn, cuối cùng lôi ra một túi đồ, kéo khóa kéo dốc xuống, trong tiếng rào rào, súng ngắn và những bộ phận của súng dài rớt ra đầy giường, Nhạc Phong giắt súng ngắn ra sau lưng, bắt đầu lắp ráp súng trường, Mao Ca không hỏi lý do, hỏi thẳng một câu: “Có cần giúp gì không?”

Động tác của Nhạc Phong khựng lại một chút: “Em cũng muốn để các anh giúp, nhưng lại sợ phức tạp, nhỡ không khống chế được tình hình sẽ liên lụy đến các anh, không ổn. Hai người nên ở lại chờ tin tức thì hơn.”

Mao Ca cũng không ngoan cố: “VẬY CHÚ ĐỪNG CÓ MÀ LIỀU MẠNG ĐẤY.”

Nhạc Phong đáp: “Lệ cũ thôi, lượng sức mà làm, tùy cơ ứng biến, có thể liều thì liều, không liều được thì rút lui, đây là câu tổng kết của Đầu Trọc đúng không? Bao nhiêu năm lang bạt như vậy, không có chút phương châm chỉ đạo thì đã sớm ngòm rồi.”

Mao Ca cười khổ: “Đạo lý thì chú thuộc hết, anh chỉ sợ với cái tính này của chú, đến lúc máu xông lên não lại liều mạng trượng nghĩa thôi, năm đó lúc cứu Nhạn Tử chẳng phải cũng thế sao? Diêm Lão Thất mang theo nhiều người như vậy, theo lý căn bản là không nên đối đầu với bọn đó.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút, nhẹ giọng nói: “Chuyện cứu Nhạn Tử, em không hề hối hận.”

* * *

Qua điện thoại Vương Tư đã cung cấp một thông tin về cột mốc trên đường quốc lộ, đó là sau khi xe rời đi khoảng 15 phút, cô ta nhìn thấy cột mốc đầu tiên, con số bên trên là 2055, tin tức này mặc dù hữu dụng, nhưng khoảng cách 15 phút vẫn quá lớn — 15 phút của xe đi nhanh với 15 phút

của xe đi chậm vẫn có sự chênh lệch rất cao, hỏi tốc độ xe thế nào, Vưu Tư quả nhiên không có chút khái niệm, chỉ nói không quá nhanh cũng không quá chậm. Trần Nhị Bàn lái xe đến nơi hơi tốn thời gian, trước khi lái xe ra khỏi thành phố Nhạc Phong lại đổ thêm xăng, cộng thêm riêng địa điểm mà Vưu Tư nói cách nội thành Đôn Hoàng cũng rất xa, lúc đến cột mốc 2055 kia, trời đã gần sáng, hạ cửa kính xe xuống nhìn, ngập tầm mắt là sa mạc cát vàng, đằng xa gió bốc lên cuộn cuộn, hạt cát bị gió cuốn đi tựa như bốc khói, trừ tiếng gió ra, bốn bề tĩnh lặng, giống như nơi hoang dã mười mấy hai mươi năm không có hơi người. Nhạc Phong có một loại cảm giác trà nguội đèn tắt, anh cảm thấy bản thân như đang đối diện với một chiến trường tĩnh lặng sau cuộc chém giết, Mao Ca đã lo lắng quá mức, cho dù cuộc trốn chạy kia của Vưu Tư có gian nguy cỡ nào thì cũng đã qua rồi, anh không thể ngăn cản được, anh không đến để liều mạng với kẻ khác, anh đến, chẳng qua là chỉ ôm một phần vận may mắn mong có thể tìm được người muốn tìm giữa hải cẩu khắp nơi mà thôi. Nhạc Phong chỉnh di động sang chế độ đồng hồ, dùng tốc độ hơn 40 mã lực tiến về phía trước khoảng nửa giờ, sau đó lại chậm rãi vòng lại, cái gọi là điểm mốc mà Vưu Tư cung cấp đều là những gò cát trôi lên trong lúc cô ta hoảng hốt chạy trốn, hoàn toàn là kiểu địa mào Yar Dan điển hình, căn bản không đủ để phán đoán ra vị trí cụ thể, lúc họ chạy trốn sẽ để lại dấu chân trên cát, nhưng sa mạc gió lớn, đã qua mấy tiếng đồng hồ, dấu chân đã sớm bị bão cát che lấp, cũng không cung cấp được bất cứ đầu mối nào — để mình anh tìm kiếm trong một khu vực khoảng 30km vuông, đừng nói chỉ một mình anh, có mười anh cũng không đủ. Nhạc Phong dựa vào trực giác, đỗ xe ở một nơi cách cột mốc 2055 khoảng 25 phút đường xe, sau đó đeo súng xuống xe, đi dọc theo đường quốc lộ, đi được mấy phút, anh đã xuống đến dốc ven đường, cúi người nhìn qua mặt đường bằng phẳng — vùng này rất trống trải, ít xe, dù có xe đi qua, vết bánh xe để lại trên mặt đất cũng thẳng đến thẳng đi, nhưng nếu căn cứ theo lời của Vưu Tư, chiếc xe bắt cóc cô ta là từ đường quốc lộ vòng qua sa mạc, vậy nhất định là có

một cồn cát cố định làm mốc, ở gần đó, có thể có nhiều vết bánh xe rẽ vòng hơn, với tầm mắt bình thường sẽ không nhận ra có gì khác với đường quốc lộ bình thường, nhưng cẩn thận nhìn, ít nhiều cũng sẽ lưu lại dấu vết, đây chính là điểm công bằng của việc đời, chỉ cần có làm, nhất định sẽ để lại dấu vết, chỉ khác nhau ở chỗ có rõ ràng hay không hoặc có bị phát hiện ra hay không mà thôi. Chiều này quả nhiên có hiệu quả, đi khoảng 20 phút, phát hiện một nơi có vết bánh xe rải rác, hơn nữa có một điểm lại càng xác nhận sự phán đoán của Nhạc Phong — trong số những vết bánh xe trên mặt đất, có vài vệt mới, phương hướng cuối cùng đều là hướng ra ngoài, giống như là người đang rút lui, hơn nữa trên cát có ẩn hiện vết xe, chắc chắn là do xe tải để lại, trước dấu vết còn đậm, qua một thời gian bị gió cát che lấp phần lớn nhưng vì thời gian xảy ra không lâu cho nên vẫn còn vết tích để lần theo, nếu như chỉ nhìn qua một cái, có thể không nghĩ tới là vết xe, nhưng liên hệ nhiều mặt lại, chỗ này chắc chắn là nơi mà Vương Tư đã nói. Xem thời gian, đã là tám giờ rưỡi sáng. Nhạc Phong thở ra, bắt đầu lần theo dấu xe mờ mờ từng bước một trèo lên cồn cát, dấu vết chẳng mấy chốc đã mất tăm, nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến cảm giác đại khái về phương hướng của anh — Vương Tư nói cho anh biết, sau khi hai người chạy thoát đã nhìn thấy đường quốc lộ từ một nơi cao, nói cách khác, nơi giam giữ họ ở chỗ cao, ít nhất là cửa vào cũng ở chỗ cao. Nhạc Phong dùng chừng nửa tiếng đồng hồ mới lên đến gò cát cao nhất, do kinh nghiệm, anh cảm thấy nơi này hẳn không phải là cửa vào — cao nhất hoặc thấp nhất đều dễ gây chú ý, đối với một tổ chức tội phạm như vậy, nhất định là phải che giấu, càng bình thường càng tốt, cho nên cửa vào hẳn chỉ cao vừa hoặc cao vừa vừa, anh nhanh chóng nhắm trúng một cồn cát cách đó không xa, không vì điều gì khác, chỉ là vì một phần màu sắc và độ cong của gò cát đó đều có điểm kỳ quái. Lại gần nhìn, biết ngay mình đoán không sai, bình thường mà nói, khu vực vắng người này sẽ không có quá nhiều dấu vết do con người tạo ra, gò cát bị sức gió tự nhiên tạo ra những đường cong tự nhiên mà ưu mỹ, thậm chí có người còn cho những

đường cong trong sa mạc là tác phẩm kiệt xuất nhất của thiên nhiên, nhưng đường cong của gò cát nơi này khá vụng về, giống như có người trong lúc vội vàng đã dùng xẻng để đắp lên một đồi cát, màu sắc của hạt cát nếu ở gần sẽ không nhìn ra sự khác biệt nhưng từ xa thì có thể thấy sự sai lệch, đó là bởi vì cát ở chỗ này là từ nơi khác mang đến đắp lên, Nhạc Phong khoác súng trường lên người, hai tay vọc xuống đẩy lớp cát ra, gạt đến lần thứ năm thứ sáu, tay chạm phải một phần cứng rắn lạnh như băng. Cửa sắt! Lại gần một chút, có thể ngửi thấy mùi khét, Nhạc Phong cắn răng, gạt hết cát chặn trước cửa ra, một cước đạp lên cửa, khóa cửa dường như đã hỏng, cách một tiếng bật ra. Cửa vừa mở ra, mùi cháy khét bên trong lại càng rõ ràng, đập vào mắt là một lối đi tối đen như mực, bên ngoài lối đi là xác của mấy chiếc xe gắn máy cháy đen, Nhạc Phong cẩn thận bước vài bước vào bên trong, theo bản năng ấn chốt mở trên tường. Không có điện. Nhạc Phong thở ra, móc từ trong túi quần ra một cái bật lửa, bật lên rồi bước vào trong, chỗ gần bên tay phải hình như là phòng họp, trên tường lúc trước hẳn là đã dán rất nhiều thứ nhưng đều bị xé đi hết, để lại lớp keo dính theo viền giấy, mấy ngăn tủ cũng đều bị kéo ra, trống rỗng. Tiếp tục đi vào trong, đi qua vài khu, các phòng đều trống trơn, phàm là những thứ có thể thành đầu mối để lần theo đều không sót lại, chỉ còn lại những thứ công kênh không mang đi được hoặc những món đồ linh tinh, ví dụ như tủ ngăn kéo trống rỗng, giường đã bị dọn hết chăn nệm, rau củ, gạo, thịt bò thịt dê, nồi xoong trong bếp. Nếu không phải Nhạc Phong đã biết trước đây là nơi nào, có lẽ còn tưởng rằng chỗ này chỉ là một khu tá túc hay nơi ở bình thường — có điều rút lui vội vàng, chung quy vẫn có chỗ suy tính chưa toàn vẹn, ví dụ như cái giường giải phẫu hiển nhiên chỉ có trong phòng giải phẫu kia, mặc dù chỉ còn lại khung sắt gác ở góc tường nhưng vẫn khiến người ta khả nghi, lại có một căn phòng cho người ở, trên bàn trên tường đều là vết nứt, khiến cho người ta không ngừng được suy nghĩ phải chăng ở đây đã từng diễn ra một trận ác đấu; còn có một gian phòng bốn người, bên ngoài đã trống rỗng, nhưng trong

lúc vô tình khi cúi người xuống, anh phát hiện ra một thứ bị cuộn lại, dùng báng súng lôi ra ngoài xem, là một cái vỏ gối nhuộm đầy máu, hiển nhiên là đã được vài ngày, sắc máu đã chuyển thành màu đen. Khu vực hóa xác được khóa bằng xích sắt cỡ nặng, anh không lãng phí đạn, dán sát vào khe cửa nhìn vào trong, xác nhận bên trong không có ai rồi mới đi, Quý Đường Đường hiển nhiên không ở đây, nhưng Vưu Tư đã từng nói qua, đêm qua ở đây có không ít người chết, vậy xác đâu rồi? Quý Đường Đường đã bị xử lý cùng với những thi thể kia, hay là đã chạy thoát, hoặc là bị bắt đi rồi? Tìm kiếm vô ích, Nhạc Phong quay về theo lối cũ, lúc ra khỏi cửa suy nghĩ một chút, vẫn che lấp qua loa cửa vào lại, sau đó đứng bên ngoài cửa nhìn về phía đường quốc lộ, anh có thể phác ra đại khái con đường chạy trốn của hai người đêm đó, y theo lời Vưu Tư nói, sau khi trốn được khoảng chừng 5 phút thì tách ra với Quý Đường Đường, vậy có lẽ là đi đến... Nhạc Phong bấm giờ, dùng tốc độ tương đối nhanh chạy đến vị trí ước chừng, sau đó dừng lại. Nơi này, chính là nơi giới hạn trước mắt mà anh biết Quý Đường Đường đã từng đi qua, dĩ nhiên, bởi vì sự chênh lệch thời gian và tốc độ bước chân, phạm vi cần phải mở rộng hơn, nhưng tầm trăm mét vuông là dư dả. Trừ cát ra, cũng chỉ có những đồi cát phong thực, nơi đây không phải là Ca Nại đầy hang động núi đá, cũng không phải là những ngọn núi già cây cối rậm rạp ở Cổ Thành, đến một cọng cỏ cũng không có, không hề có chốn ẩn thân. Trái tim Nhạc Phong thoáng lạnh lẽo, khả năng lớn nhất là người đuổi theo đã phát hiện ra Quý Đường Đường, bắt cô ấy lại, hoặc là bị đưa đi, hoặc là bị sát hại, từ việc rút lui hoảng hốt và triệt để có thể thấy, khả năng mang theo gánh nặng đi cùng là không lớn, chẳng lẽ, thực sự đã... Nhạc Phong không dám nghĩ nữa, anh ép bản thân phải tỉnh táo, từng chút một suy ngẫm lại con người và tính cách của Quý Đường Đường. Thẳng thắn mà nói, trong tính cách của Quý Đường Đường có một phần tàn nhẫn, cô thực sự không phải kiểu người vì người khác mà hy sinh chính mình, Nhạc Phong kết luận, cô ấy bảo Vưu Tư chạy trốn một mình, không phải là để bản thân tìm bước kẻ ác tranh thủ thời gian cho

Vưu Tư, cô ấy nói cô ấy bị thương không chạy nổi, vậy nhất định là thực sự bị thương nặng không thể đi được — mà nếu như chỉ có thể ở lại, cô ấy cũng sẽ không ngồi yên chờ chết, hoặc là đã có kế sách thực sự, hoặc là chỉ dựa vào sức mạnh của vuốt Quỷ liễu mạng sống chết với người ta?

Vưu Tư kể lại, lúc đó Quý Đường Đường đã nói như thế nào?

— “Tôi phải tìm một nơi tránh gió.” Đây là kế hoạch lúc đó của Quý Đường Đường, cô ấy sẽ chẳng vô cơ mà nói vậy... Nhạc Phong bỗng thấy căng thẳng, anh liếc liếc môi, đứng dậy nhìn quanh khắp nơi, trong lòng suy nghĩ, nếu như mình là Đường Đường, ở hoàn cảnh như vậy, muốn tìm một nơi để tránh gió ẩn thân, mình sẽ tìm ở đâu đây?

Không có cây, không có công sự che chắn, không có hang núi, lúc đó gió rất to, có người bám riết phía sau không tha, trời tối, không nhìn thấy được đường, bị bắt được sẽ chết chắc, nếu như đổi lại là mình, phải trốn đi đâu? Nhạc Phong sốt ruột vô cùng, dây thần kinh trong não căng như dây đàn, anh nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, bất cứ gò cát, đồi cát phong thực, đường cong chập chùng, bầu trời xanh thẳm, mây trắng, đường chân trời nơi tận cùng... Giữa lúc chớp nhoáng, một suy nghĩ thoáng qua tâm trí, trái tim Nhạc Phong chấn động, theo bản năng cúi đầu. Anh nhớ lại năm xưa khi du ngoạn trên sa mạc, ban đêm khi sục tay vào trong đồng cát, bên trong khá ấm áp, đó là hơi ấm còn sót lại của ban ngày. Đường Đường nói: “Tôi phải tìm một nơi tránh gió.” Cô ấy đưa áo khoác cho Vưu Tư, bảo Vưu Tư chạy thật nhanh. Cô ấy có lý do gì mà phải đem cho áo khoác? Trừ phi quyết định tìm cái chết vì người khác, nếu không người ta sẽ chẳng vô tư đến mức ấy, cách duy nhất để giải thích là, lúc đó cô ấy đã nghĩ ra sẽ đi đâu. Phía dưới lớp cát. Tại sao không, trong cuộc đấu tranh sinh tồn ở vùng cực, chẳng phải đã có người đào tuyết thành hang làm lều tuyết để tránh giá lạnh mất nhiệt hay sao? Dưới tình cảnh như vậy, cô ấy căn bản không có chỗ nào để đi, chỉ có thể chui xuống dưới cát. Sau đó thì sao?

Một cơn ớn lạnh ủa lên trái tim Nhạc Phong, anh cảm thấy Quý Đường

Đường chưa chui từ dưới lớp cát lên, cô ấy không có áo, ngay cả giày cũng không, cho dù ban ngày hay ban đêm, chỉ mặc có áo đơn mà đi lại thì đều sẽ mất nhiệt — cô ấy có hít thở không thông mà bị hôn mê ở dưới đó hay không? Hay là cuồng phong trong đêm tối quét qua cồn cát đã chôn vùi cô ấy mất rồi? Da đầu Nhạc Phong nhức nhối, gào lên ‘Đường Đường’, quỳ sụp xuống bắt đầu đào lớp cát bốn phía. Hạt cát có tính lưu động, đào lên lại nhanh chóng chảy xuống, Nhạc Phong không còn quan tâm được nhiều như vậy, đào sâu chừng hơn một cánh tay rồi lập tức chuyển qua nơi khác, khí trời lạnh như vậy mà trán lại đổ mồ hôi, anh khẩn trương đến mức hai cánh tay phát run, rất sợ chỉ sau một khắc chợt lại đào thấy một mái tóc dài hay một gương mặt tái nhợt, diện tích nơi đây quá lớn, bằng sức của một mình anh, muốn đào hết lên một lượt chắc phải tốn sức mấy ngày mấy đêm, nhưng mặc kệ. Anh máy móc ra sức đào bới, cố gắng đè nén suy nghĩ đáng sợ ngày càng bành trướng trong lòng: bên dưới lớp cát sẽ không thể hít thở được, đã lâu như vậy rồi, cô ấy còn chưa ra khỏi lớp cát, phải chăng đã sớm chết mất rồi?

Đây là chuyện vô cùng có khả năng xảy ra, lúc ấy thể lực của Quý Đường Đường đã suy kiệt, cho dù chui xuống lớp cát rồi cũng phải nhô đầu ra hô hấp nhưng cũng có thể vì mệt mỏi, đau đớn mà mất dần tri giác, chết trong yên lặng... 11 giờ rưỡi, sau lưng là hàng loạt những cái hố nông sâu bất đồng bị đào xới, thể lực và ý chí của Nhạc Phong nháy mắt đã chạm tới giới hạn chịu đựng, anh quỳ trên nền cát, gào thét gọi tên Quý Đường Đường, ngửa đầu nằm ngửa trên mặt cát. Gần đến giữa trưa, ánh mặt trời đã gay gắt vô cùng, những vòng sáng trắng làm anh hoa mắt, bên dưới là lớp cát mềm mại tựa như một chiếc giường khổng lồ, mang theo độ ẩm vừa phải, bởi vì quỳ trên đất đào bới trong thời gian dài, đầu của Nhạc Phong choáng váng vô cùng, anh nằm một chút, tầm mắt dần dần bắt đầu mơ hồ, tất cả trước mắt đều không rõ ràng, anh nhớ tới lần cuối cùng gặp Quý Đường Đường, cơn hồi hận khổng lồ ủa tới như nước xối vào đỉnh

đầu: tại sao lúc ấy anh không cản cô lại, cho dù cô ấy có không thích mình thì sao chứ? Cho dù có phải lây dây trói lại, trói tới tận bây giờ, cô ấy sẽ bình yên khỏe mạnh ở đó, còn hơn sống không thấy người chết không thấy xác như lúc này... Nhạc Phong nhắm mắt lại, vươn tay quệt một cái, hít sâu một hơi lại mở mắt ra, anh nghiêng đầu nhìn về phía bên phải, nơi đó, đường cong sa mạc tuyệt đẹp đến mức khiến cho người ta không nỡ giẫm lên, Nhạc Phong lẳng lặng nhìn, đầu óc loạn thành một đống, anh nhớ lại rất nhiều những truyền thuyết quỷ dị về sa mạc, nghe nói, những người chết trong sa mạc sẽ không bao giờ tìm được thi thể, bởi vì bên dưới những đồi cát trùng trùng kia ẩn giấu vô số những quỷ hồn, bọn chúng sẽ mang theo thi thể của người đó, cưỡi trên cuồng phong sa mạc, du đãng trong sa mạc mênh mông, xa đến mức có thể mang thi thể người ta đi xa hàng trăm ngàn dặm, không nói đâu xa, chỉ nói đến sự mất tích của nhà khoa học Bành Gia Mộc ở Lop Nor sau thời kỳ xây dựng đất nước thôi, lúc đó ông ta rời khỏi đoàn đi lấy nước, từ ấy mất tăm mất tích, điều động không biết bao nhiêu người cứu hộ mà đều vô ích quay về, hình như khoảng hai năm trước, bỗng có tin tức rộ lên, ở một nơi cách địa điểm mất tích gần trăm dặm đã phát hiện ra một cái xác khô rất giống Bành Gia Mộc... Đường Đường phải chăng cũng như vậy, cũng bị vùi sâu trong cát, bị dòng chảy cát đáng sợ đưa đi, hoặc có lẽ tương lai, rất rất lâu sau nữa, ở một góc khác của sa mạc, anh có thể thấy cô lần nữa... Trong tầm mắt mơ hồ, trên mặt cát trơn nhẵn bỗng nhiên ngộ ngộ, giống như bên dưới đang có một con chuột chũi đang ẩn náu, cố gắng muốn chui ra. Nhạc Phong sững sốt một chút, anh dụi mắt, tưởng rằng mình đã nhìn lầm. Không lầm, trên mặt cát trơn nhẵn như vậy, bất cứ chút khác thường nào cũng vô cùng gây chú ý, Nhạc Phong căng thẳng đến mức ngừng thở, anh nhìn chăm chăm vào chỗ đó, cho đến khi có một bàn tay trắng nõn thon dài chui ra từ bên dưới lớp cát. Một cảnh tượng quỷ dị như vậy mà Nhạc Phong chẳng thấy đáng sợ một chút nào, đầu anh ong ong, trong tình trạng vô ý thức, lão đảo mới bò qua được, gần như không chút nghĩ ngợi, vươn tay

nắm lấy bàn tay kia. Anh hỏi: “Đường Đường phải không?” Không có câu trả lời, nhưng bàn tay lạnh lẽo kia lại êm ái nằm trong tay anh cựa cựa, giống như một sự đáp lại đầy thiện ý, Nhạc Phong nắm lấy bàn tay kia áp lên má mình, vươn tay còn lại gạt từng lớp cát vàng ra. Quả thực là rất sâu, phải sâu đến một cánh tay, đến cuối cùng, đường nét khuôn mặt từ từ xuất hiện, cô hít thở bình thường, hàng mi dài thỉnh thoảng rung lên, Nhạc Phong nói: “Đường Đường, đừng mở mắt, để anh phủi cát đi đã.” Động tác của anh nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn, chỉ sợ làm xước da cô, cuối cùng có vài hạt cát dính trên mặt và lông mi phủi không được, chỉ có thể vô cùng cẩn thận giúp cô thổi sạch, cô bị hơi thở nóng ấm phả vào làm cho buồn cười, khước miệng hơi cong lên, không kìm được co vào bên trong ắn náu, sau đó đột nhiên mở choàng mắt. Cô nhìn Nhạc Phong nói: “Em nghe thấy anh gọi em, nhưng em lạnh quá, chui hơi sâu, chẳng còn sức bò ra ngoài nữa.” Nhạc Phong thực sự không biết nên nói gì, anh nhìn cô một lúc lâu mới gạt đầu: “Em nghĩ ra cách trốn này, đúng là thông minh.” Quý Đường Đường cười rộ lên: “Em cũng nghĩ, anh mà biết, chắc cũng sẽ khen em thông minh.” Nhạc Phong cũng bật cười, cười mãi cười mãi, mắt bỗng cay cay, anh khịt mũi một cái: “Đường Đường, đứng dậy, chúng ta đi thôi.” Quý Đường Đường đang nằm thoải mái, chốc lát vậy mà lại chẳng muốn rời ổ: “Thực ra cũng ấm lắm Nhạc Phong, giống như quán chăn ấy.” Nhạc Phong bỗng nghĩ đến điểm quan trọng nhất: “Em ở dưới đó, có thể thở được?”

“Có thể.”

“Em đã sớm biết?” Quý Đường Đường lắc đầu: “Không phải. Lúc chui xuống em cũng sợ không thở được, đã tự nhủ nhất định phải nhô lên thở đúng giờ, nhưng sau đó mệt quá, bất tri bất giác đã ngủ mất, đến lúc tỉnh mới phát hiện ra vẫn thở được bình thường, em nghĩ, có lẽ là bởi vì hóa giải oán khí.” Nhạc Phong vươn tay xoa xoa đầu cô: “Đường Đường của chúng ta làm việc tốt, người tốt được đền đáp.” Có điều cứ để cô nằm như

vậy cũng không phải kể lâu dài, Nhạc Phong thúc giục cô: “Mau dậy đi được chưa, còn coi chỗ này là nhà thật đấy hả?”

Quý Đường Đường không nhìn anh, rũ mắt xuống nhìn chóp mũi mình: “Nhạc Phong, em muốn làm rõ hai chuyện.”

Nhạc Phong giúp cô đắp cát sang hai bên, coi như giúp cô chắn gió: “Chuyện gì?”

“Tuy ở bên dưới em có thể hít thở, nhưng em không còn sức để bò ra ngoài, nếu không có ai tới lôi em ra, em có thể không gắng gượng nổi quá hai ngày, không đói chết thì cũng mất nước chết khô. Lúc đó em nghĩ, nếu như còn có thể sống sót, phải chăng coi như được tái sinh làm người? Em có thể đổi cách sống khác hay không? Hoặc là em cứ nằm nguyên ở đây không ra nữa, còn ra rồi em sẽ quay lại cuộc sống trước kia, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, không có năng lực kia, em cũng không quan tâm đến những chuyện đau đầu ấy nữa, mạng này của em cũng do cha sinh mẹ dưỡng, dù không ai thương thì em cũng phải tự biết quý trọng.” Nhạc Phong nhìn cô một cái: “Đã sớm khuyên em vậy rồi, là ai cứ tự coi mình là siêu nhân chứ? Anh thật chẳng muốn nói với em nữa.”

“Chuyện thứ hai...” Quý Đường Đường chợt có chút ngắc ngứ: “Anh cũng biết rồi đấy, lúc con người ta tuyệt vọng, sẽ thể một số câu tương đối độc, ví dụ như ai tới cứu em, em sẽ cho người đó năm vạn, càng tuyệt vọng lại càng nâng giá, cuối cùng phát triển đến lấy thân báo đáp gì đó...” Nhạc Phong ừ một tiếng: “Cho nên, em đang định lấy thân báo đáp?”

Quý Đường Đường vẫn không nhìn anh: “Nếu anh không muốn, làm ơn chôn em lại, đổi lại người khác tới đào, em cũng coi như nói có chữ tín.” Nhạc Phong nhìn cô trừng trừng: “Đường Đường, anh phát hiện ra mỗi lần em tìm được đường sống trong chỗ chết là da mặt lại dày thêm một tầng đấy, em đây là bất cóc đạo đức em hiểu không? Em lấy thân báo đáp thì anh phải vui vẻ đồng ý à? Anh không đồng ý thì phải chôn em lại, chỗ này đến đời nào mới có người đến đào chứ, em tưởng là đào đông trùng hạ

thảo chắc? Vậy chẳng phải là anh đẩy em đến đường chết hay sao? Cho nên anh phải đồng ý đúng không? Đây không phải là uy hiếp thì là cái gì, là đàn ông thì không thể bị em chèn ép như vậy được!" Quý Đường Đường than thở: "Vậy chôn lại đi, không trách anh đâu. Dưới này cũng ẩm lắm, em còn có thể chống đỡ được hai ngày. Hai ngày này đành phiền anh giúp em phát chút quảng cáo, cứ nói ở dưới này có chôn một cô gái, trẻ trung xinh đẹp, tính tình dịu dàng, hoan nghênh quảng đại các nam thanh niên chưa lập gia đình tới đào, đào trước được trước. Em không tin là không có ai đến." Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: "Được, chôn lại thì chôn lại, em tưởng gia đây dễ chọc lắm phải không, em chỉ đồng gia đây không dám đi tây chứ gì?" Anh vừa nói vừa bắt đầu gạt cát, đúng là đắp lên người cô thật, Quý Đường Đường mở to mắt nhìn anh, Nhạc Phong hậm hực lắm bầm: "Về tắm rửa, làm tóc, đắp mặt nạ, thay quần áo rồi quay lại đào, không thể để em được lời được, không chút nhấp nhô nào đã được như ý..." Quý Đường Đường cười khanh khách, Nhạc Phong đầu tiên còn banh mặt, sau lại không nhịn được cười lên, cười mãi cười mãi, cúi đầu hôn một cái lên môi cô. Anh cởi áo ra, đỡ Quý Đường Đường dậy khoác lên, ôm lấy cô đi về phía để xe, lúc xuống đồi cát, anh hỏi cô: "Sao bị chôn một đêm mà tâm trạng em tốt vậy? Anh còn tưởng cho dù đào ra có còn sống, em cũng phải khóc ba ngày ba đêm liền." Quý Đường Đường vui trong ngực Nhạc Phong, buông một câu chẳng đầu chẳng đuôi: "Em thấy vận số của mình vô cùng tốt."

Nhạc Phong cảm thấy lúc cô nói câu này, ông trời không cho sét đánh giữa ban ngày đúng thật là mắt bị mù: "Vận số của em lại còn tốt vô cùng?"

Quý Đường Đường chớp mắt một cái: "Lúc đó em nghĩ, nếu không có ai tới cứu em, em chết ở dưới đó, thì thể bị gió thổi khô nhất định sẽ rất khó coi, tốt nhất là đừng để bị đào ra ngoài làm cho người ta sợ. Nếu như có người đến cứu, tốt nhất nên là anh, em vừa mới mở mắt đã nhìn thấy anh, quá tốt còn gì." Trái tim Nhạc Phong ấm áp, vòng ôm thêm siết chặt, dừng

một chút rồi hỏi cô: “Chỉ bởi vì thế nên cảm thấy vận số mình tốt?”

“Không chỉ vậy.” Quý Đường Đường lắc đầu: “Còn một điểm nữa cũng quá ư may mắn, cứ điểm này thế mà lại không nuôi chó săn, nếu lúc đó mà thả vài con chó săn ra ngoài, em có chui sâu nữa cũng sẽ bị lôi ra ngoài, hơn nữa lúc đó chẳng còn hơi sức nữa, đời này coi như đi tong cho bọn chó săn, nghĩ như vậy, bao nhiêu ấm ức đều vơi hết. Hơn nữa chui xuống dưới cát mà vẫn thở được, đây chẳng phải là đang buồn ngủ lại được ông trời đưa cho cái gối hay soa, anh nói đúng không?”

“Nhạc Phong, một người sẽ không xui xẻo mãi được, em cảm thấy em sắp đổi vận rồi, anh thấy sao?”

Chương 30

Hơn hai giờ chiều, Mao Ca lại nhận được điện thoại của Nhạc Phong, bảo rằng sắp tới nơi, sau khi cúp máy, Mao Ca chỉ huy Thần Côn: "Ông mang một cái áo khoác thật dày xuống dưới lầu đi, Phong Tử nói Đường Đường mặc ít lắm. Tôi đến quán ăn gần đây mua ít đồ ăn, chắc hai đứa đều đói bụng rồi."

Thần Côn hưng phấn cực kỳ: "Tiểu Đường Tử mà biết vì để ở lại với con bé tôi đã lùi hẳn vé xe lửa lại một ngày, nhất định sẽ rất cảm động."

Mao Ca trợn mắt một cái, nhủ thầm cảm động hay không tôi không biết, nhưng Phong Tử chắc chắn sẽ phát điên. Lúc Mao Ca xách đồ ăn về, từ xa đã thấy Thần Côn đang dùng một loại tư thế hiên ngang mà bất bình thường đứng đằng sau cánh cửa khách sạn, có không ít người đi ngang qua đều nhìn anh ta chỉ chỗ, lại gần nhìn, Mao Ca thiếu chút nữa ngất đi: Thần Côn đang mặc một bộ trang phục của người Tạng, nách phải kẹp chăn nệm, tay trái cầm một bó hoa hỗn tạp, nét mặt rất nghiêm túc trang trọng, thỉnh thoảng còn mỉm cười chào hỏi với những người đang nhìn chằm chằm anh ta tựa như lãnh đạo, buông một câu: "Trát Tây Đức Lặc." Mao Ca tự cảm thấy nói chuyện với anh ta cũng sợ mất mặt, che che giấu giấu đi lên, giả vờ như đi ngang qua xem náo nhiệt, lúc sát lại gần mới hung tợn rống anh ta: "Ông làm trò gì thế này!" Thần Côn rất lý lẽ: "Không phải ông bảo mang một cái áo khoác thật dày xuống sao, tôi lục rồi, trong đồng quần áo của chúng ta không có cái nào dày cả, vẫn là chăn tốt nhất, ấm! May mà sáng tôi chưa gấp chăn, bên trong vẫn còn hơi ấm này!"

Mao Ca nén cơn xúc động muốn phun máu lại: "Thế bó hoa này thì sao?"

Thần Côn thần bí ghé sát lại: "Tiểu Đường Tử không phải là đi nằm vùng quay về hay sao, tôi đang đón anh hùng trở lại mà. Ông xem trong ti vi bình thường đều phải hô hoan nghênh hoan nghênh nhiệt liệt hoan nghênh." Huyệt Thái Dương của Mao Ca nhảy loạn hết lên, Thần Côn còn

ngại chưa đủ, lại đổ dầu vào lửa: “Hoa này cho tiện, hôm qua còn sót lại, ông đừng có nói cho Tiểu Đường Tử đấy, nếu không nó lại thấy tôi đưa đồ quá hạn, mất hứng trong lòng.” Mao Ca đến suy nghĩ muốn đâm vào tường cũng có: hoa hoa cỏ cỏ của ông héo quắt queo thế kia, Đường Đường có thể không nhìn ra là quá hạn hay sao?

Thôi mặc kệ anh ta, nhủ thầm, dù sao người bị sét đánh là Phong Tử chứ không phải mình, quảng Thần Côn lại tự mình quay về phòng, ngồi được một lúc thì nhận được điện thoại của Nhạc Phong, nói là đã đến dưới lầu, âm thanh trong ống nghe rất hỗn tạp, lúc cúp máy, còn nghe thấy Nhạc Phong tức giận quát: “Cái chần này của anh mà cũng mang ra được à?!”

Thấy Thần Côn bị mắng, Mao Ca có chút hả hê, vui mừng đứng dậy mở cửa trước, chỉ chốc lát sau Nhạc Phong đã ôm Quý Đường Đường nhanh chóng đi vào, anh đặt Quý Đường Đường lên giường mình, kéo chăn đắp kín, Thần Côn chạy theo đằng sau phần hận bất bình: “Không phải cuối cùng cậu vẫn dùng chăn đắp đấy thôi!”

Nhạc Phong trừng anh ta một cái, tức điên trong lòng, Quý Đường Đường thì lại cầm bó hoa, nén cười nói với Thần Côn: “Hoa em rất thích.” Thần Côn sáng khoái trong lòng, anh ta vội vàng bổ sung: “Tiểu Đường Tử, hoa này mới hái ngày hôm nay đấy, em đừng trông nó hơi héo như vậy, Tây Bắc này khô quá, bị gió thổi đấy.”

Mao Ca ho khan hai tiếng, mời hai người ăn cơm trước, đồ ăn anh ta mua về cũng không tệ, tôm phi thụy bóc vỏ, sườn nấu với củ từ, sườn om nước cà, đều là những món đã miệng để dùng với cơm, cộng thêm Quý Đường Đường đang đói thật, ăn đến là thoải mái, Nhạc Phong mấy lần nhắc cô: “Em ăn chậm một chút, không ai tranh của em đâu.”

Nói cũng vô ích, thấy cô không để ý tới, lại sợ cô sặc, anh cầm cốc giấy rót cho cô một cốc nước, sau đó dặn dò cô: “Ăn xong rồi đi tắm, ngủ một giấc. Em cứ mặc áo choàng tắm của khách sạn trước, anh đến chỗ Thạch

Gia Tín lấy đồ của em về.”

Lại quay ra dặn dò Mao Ca: “Vết thương trên chân cô ấy rất nặng, em mới sơ cứu qua cho cô ấy thôi, trong va li có hòm thuốc, lát nữa anh xử lý tử tế lại nhé.”

* * *

Sau khi ra ngoài, Nhạc Phong lái xe đến đơn vị của Trần Nhị Bàn trước, Trần Nhị Bàn lo lắng cả nửa ngày, rốt cuộc thấy xe và người không làm sao cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn không tìm được nói với anh: “Cậu đừng chạy lung tung ở ngoài nữa, tôi sợ đám cô hồn kia lại tìm đến gây sự với cậu đấy.”

Nhạc Phong cười cười: “Tạm thời chắc khả năng tìm tôi gây sự không lớn đâu, với lại hai ngày nữa là tôi đi rồi, nhân vật nhỏ như tôi không đáng để bọn chúng phải lòng sục cả nước.” Trần Nhị Bàn tính toán một chút: “Cũng đúng, cái xe kia của cậu chắc cũng chỉ hai ngày nữa là sửa xong, dạo này cậu bận, bên kia toàn gọi điện cho tôi — cậu phải chuẩn bị tâm lý đi Phong Tử, tiền sửa cái xe kia của cậu, hơn tiền tôi đổi một chiếc giống của tôi đấy.” Kết quả này tốt hơn dự đoán của Nhạc Phong nhiều, anh đã quen đi dòng Toyota này, đổi sang loại khác thực sự là không được, nếu phải mua một chiếc mới thì không biết sẽ mất bao nhiêu máu, giờ có thể sửa lại dùng tiếp được đã là không thể tốt hơn rồi. Tạm biệt Trần Nhị Bàn, Nhạc Phong thuê xe đến nhà khách mà Thạch Gia Tín đang ở, vừa vào cửa đã nhìn thấy Thạch Gia Tín đang ngồi trên ghế sa lon dưới sảnh, có một cô gái tóc dài đang ngồi bên cạnh, hẳn là Vương Tư, ăn mặc khá chỉnh tề, trong ngực ôm cái ba lô của Quý Đường Đường, Thạch Gia Tín nhìn thấy Nhạc Phong, đứng dậy trước, Vương Tư sững sốt một chút, lập tức nhìn về phía Nhạc Phong. Nhạc Phong coi như không nhìn thấy Thạch Gia Tín, chỉ nhìn Vương Tư gật đầu một cái, vành mắt Vương Tư lập tức đỏ lên, hỏi anh: “Cô ấy không sao chứ?”

Nhạc Phong lạnh nhạt đáp: “Vậy thì còn phải xem như thế nào mới có

thể gọi là không sao. Nếu các người cảm thấy bỏ một cô gái lại ở cái nơi như vậy giữa đêm hôm còn có thể gọi là không sao, vậy thì là không sao." Vưu Tư bị anh nói vậy, nước mắt lập tức tràn ra, Thạch Gia Tín trầm mặc một chút: "Chuyện này thực sự là rất xin lỗi, lúc ấy chúng tôi cũng không có cách nào khác."

Nhạc Phong chửi thề trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười: "Đúng rồi, tôi hiểu mà, anh đương nhiên là không có cách rồi, anh đã bao giờ có cách đâu, đến cách cứu người phụ nữ của mình anh còn không có kia mà, tôi cũng chẳng trông chờ anh có cách cứu người khác."

Câu này quá thâm, Vưu Tư ngẩng đầu nhìn Thạch Gia Tín một cái, vẻ mặt rất phức tạp, Thạch Gia Tín biến sắc, tiến lên trước hai bước: "Nhạc Phong, chúng ta nói chuyện riêng." Anh ta kéo Nhạc Phong đến một góc, chắc chắn rằng Vưu Tư không nghe thấy xong mới tức giận mở miệng: "Nếu người cũng đã về rồi, chúng ta có thể cùng lùi một bước được không, cho qua đi? Anh ở đây châm ngòi quan hệ giữa tôi với Tư Tư, tính là gì?"

Nhạc Phong giận quá hóa cười: "Cho qua? Anh đúng là ăn tro bấc đèn đánh rầm nhẹ, tôi cho anh hay, lần này là Đường Đường còn trở về nguyên vẹn, chứ nếu cô ấy chỉ thiếu một lạng thôi, tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như thế đâu! Trước mặt Vưu Tư tôi nhịn không đánh anh đã là nể mặt anh lắm rồi." Nói xong cười lạnh một tiếng, xoay người đi về phía ghế sa lon xách đồ, đi được hai bước lại quay đầu nhìn Thạch Gia Tín: "Hơn nữa, quan hệ giữa anh và Vưu Tư mà còn cần tôi phải châm ngòi hay sao? Phụ nữ đâu phải kẻ ngốc, đàn ông có đáng tin cậy hay không, trong lòng họ chẳng lẽ không cân nhắc được hay sao?"

Lúc lấy ba lô, Vưu Tư rụt rè nhìn anh, ngần ngại hỏi một câu: "Tôi có thể đến thăm cô ấy được không?" Nhạc Phong do dự một chút, mặc dù anh tức giận với Thạch Gia Tín nhưng đối với cuộc điện thoại của Vưu Tư, anh vẫn thấy cảm kích: nếu không có cuộc gọi đó, anh sẽ không thể tìm thấy Quý Đường Đường. Nhạc Phong nhìn Vưu Tư một cái: "Cô đi thì được, anh ta thì

không."

* * *

Thạch Gia Tín đồng ý để Vưu Tư đến thăm Quý Đường Đường, nhưng nhất định phải đi theo cùng, Nhạc Phong dù không vui nhưng cũng không cố chấp nữa — Vưu Tư khó khăn lắm mới quay về được, ngẫm chắc Thạch Gia Tín cũng không yên tâm khi giao cô ta cho người khác. Quay về khách sạn, Nhạc Phong bảo hai người chờ ở cửa trước, mình thì vào xem Quý Đường Đường có tiện gặp không, không ngờ, Quý Đường Đường vậy mà chẳng đi ngủ, đang quần chăn xem phim ma với Thần Côn, hai cặp mắt mở tròn xoe, Nhạc Phong thực sự không thể hiểu nổi phim ma có gì hay để mà xem, hỏi Mao Ca đâu thì bảo là đã ra ngoài mua tượng đồng Phi Thiên gì đó để tặng người ta. Nhạc Phong đuổi Thần Côn ra ngoài trước, hứa hẹn trả giá là Thần Côn có thể tìm một tiệm net mà chơi Tì mạt cạ cả buổi chiều, tiền đi net và tiền ăn uống đều sẽ chi trả, Thần Côn vui đến mức không khép miệng lại được, hura một tiếng chạy ra ngoài, nhìn thấy Thạch Gia Tín và Vưu Tư ở ngoài cửa, sững sốt một chút, lại nghĩ dù sao cũng không quen, tiếp tục hura chạy xuống lầu. Sau khi vào phòng, Vưu Tư nói xin lỗi Quý Đường Đường trước, Quý Đường Đường nói chuyện với cô ta, mắt lại nhìn Thạch Gia Tín, cô nói: "Cô thì có gì mà phải xin lỗi, là tôi bảo cô chạy trước mà, hơn nữa, sau đó không phải cô đã gọi Nhạc Phong đến tìm tôi sao, nếu phải nói xin lỗi thật thì người nói cũng không phải cô." Trên đường từ thành phố ma quỷ về, Nhạc Phong đã thuật lại qua tình hình cho Quý Đường Đường, phải nói là trong lòng cô không tức là không có khả năng, sau khi bình tĩnh lại, biết cũng chẳng thể làm gì được anh ta, nhưng trong lời ngoài lời, không dám chọc anh ta đôi câu thì không thoải mái được. Thạch Gia Tín cười cười: "Tôi biết trong lòng cô không thoải mái, có điều trong chuyện này, tôi không cảm thấy mình quá đáng ở điểm nào. Lúc đó trong tình huống như vậy, tôi mà liều mạng thì đến Tư Tư cũng bị liên lụy. Cho dù sau đó có đi tìm cô tôi cũng không thể nghĩ ra được là cô

chui xuống đất, cho nên có tìm cô cũng vô ích. Hơn nữa, giúp nhiều giúp ít cũng phải xem quan hệ xa gần, nếu như cuộc điện thoại này không phải gọi cho Nhạc Phong mà là cho con chó con mèo chẳng liên quan, người ta có đi tìm cô không? Tôi với cô, hay là cô với tôi, chẳng hơn người qua đường là mấy, không đáng vì cô mà lấy thân phạm hiểm.” Quý Đường Đường không ngờ Thạch Gia Tín còn có thể nói lý lẽ, tức đến mức huyết Thái Dương nhảy loạn, còn chưa nghĩ ra câu phản bác, Thạch Gia Tín lại bổ sung một câu: “Hơn nữa lúc Tư Tư gọi điện cho Nhạc Phong tôi cũng ngầm cho phép, cột mốc trên đường quốc lộ kia cô nghĩ là Tư Tư nhớ được sao? Một cô gái như cô ấy, sợ đến mức choáng váng rồi, làm sao còn chú ý đến cột mốc lướt qua trên đường chứ?” Quý Đường Đường giận quá hóa cười: “Nghe anh nói một tràng như vậy, có vẻ như tôi không đập đầu tạ ơn với anh thì không ổn nhỉ?”

Nhạc Phong đứng bên cạnh nghe, sắc mặt âm u đến mức có thể đổ mưa đá, anh khác với Quý Đường Đường, vài năm nay vào Nam ra Bắc, cũng từng đối phó qua với vài kẻ vô sỉ, biết muốn phân rõ phải trái với loại người này thì trừ khiến mình tức hộc máu ra thì chẳng thu được bất cứ hiệu quả nào, cho dù có thể thắng được anh ta cũng sẽ hạ thấp bản thân thành kẻ đàn hanh, tính hạ lệnh trực khách: “Thăm cũng thăm rồi, nên về đi, Đường Đường còn đang bị thương, cần nghỉ ngơi.”

Thạch Gia Tín không hề nhúc nhích, nhìn chằm chằm Quý Đường Đường: “Giữa chúng ta, có phải nên nói chuyện riêng một chút? Nếu như tôi không nhớ lầm, nhờ cô giúp cứu Tư Tư, tôi nên cho cô chút thù lao.”

Quý Đường Đường sững sốt một chút, chuyện giao dịch hay thù lao này đúng là có, nhưng qua một trận giầy vò tìm được đường sống trong chỗ chết này, cô gần như đã quăng đến chín tầng mây, giờ Thạch Gia Tín lại đột nhiên nhắc đến chuyện này khiến cho cô có cảm giác như đã mấy đời. Cô trầm mặc không lên tiếng, phản ứng này coi như một sự đồng ý ngầm, Nhạc Phong cũng không hỏi nhiều, nói: “Anh mời Vưu Tư xuống dưới lầu

uống gì đó, coi như cảm ơn cô ấy."

* * *

Sau khi đám Nhạc Phong đi rồi, Thạch Gia Tín kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh giường: "Vẫn phải cảm ơn cô đã cứu Tư Tư." Nhắc đến Vương Tư, Đường Đường lại có chút mềm lòng, cô hỏi Thạch Gia Tín: "Anh biết cô ấy đã gặp phải chuyện gì chưa?"

Thạch Gia Tín trầm mặc một chút: "Cô ấy chưa nói, nhưng tôi cũng đoán được đại khái."

Quý Đường Đường thở dài, trong lòng có chút bí bách, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Anh phải đối xử tốt với cô ấy một chút, mấy ngày tới phải chú ý nhiều hơn, đề phòng cô ấy nghĩ không thông." Thạch Gia Tín có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái: "Cô rất tốt với Tư Tư." Quý Đường Đường chợt nổi đóa: "Nói thế nào cũng là do ông đây phí nửa cái mạng cứu ra được, nếu vừa về tay anh đã đi tìm cái chết thì tôi công toi à?" Thạch Gia Tín cười cười, cuối cùng chuyển vào chủ đề chính: "Có hai việc."

"Thứ nhất là, chuyện cô có dòng máu của cả hai nhà họ Tần và họ Thịnh, tôi sẽ giấu kín, nói với họ là đã để lọt đầu mối trên đường đi, mất dấu. Phong cách của Thịnh gia và Tần gia khác nhau, bao nhiêu năm qua, Thịnh gia co đầu rút cổ ở Bát Vạn Đại Sơn, rất ít khi đao to búa lớn ra ngoài tìm người phiền phức, hơn nữa ở giữa lại chết mất Thịnh Ảnh, dưới sự kiêng dè của Thịnh gia, hẳn là trong thời gian ngắn sẽ không có hành động gì với cô — nếu như bọn họ còn chưa chịu từ bỏ, tôi sẽ ở giữa gây rối loạn, thực sự không được thì tôi vẫn còn số điện thoại của Nhạc Phong, sẽ báo cho cô biết thông qua anh ta." Quý Đường Đường không nói gì, từ sâu trong lòng, cô rất cảm kích với cách làm của Thạch Gia Tín, nghĩ đến trận cứu tử nhất sinh vừa rồi của mình chung quy cũng không phải hoàn toàn vô ích, chẳng qua là vừa mới nổi cáu với anh ta, giờ lại nói cảm ơn thì thấy tráo trở quá: "Thứ hai là..." Nói đến đây, Thạch Gia Tín thoáng dừng lại, móc từ trong ngực ra một phong thư: "Cô muốn bản đồ đường đi đến Bát Vạn

Đại Sơn, tôi không đưa cho cô địa điểm cuối cùng, mùi máu của cô rất đặc biệt, không thể vượt qua được bức tường của người nhà họ Thạch được, cô đến thị trấn ở gần đó, gọi vào số điện thoại ghi bên trong này, bà ngoại của cô tên là Thịnh Cẩm Như, bà ấy vẫn còn sống. Rất nhiều việc của nhà họ Thịnh, tôi là người ngoài họ, không có cơ hội biết được. Nếu như Thịnh gia còn có ai nguyện ý kể cho cô thì chỉ có thể là bà ta." Quý Đường Đường nhìn phong thư trên tay Thạch Gia Tín, nhưng không hề vươn tay ra nhận lấy, phong thư được làm từ giấy dai, hiện giờ còn rất ít nơi dùng — lại là Thịnh gia, Tần gia, Tần gia, Thịnh gia dai dẳng không dứt, cô có một cơn vọng động muốn giật lấy xé tan thành từng mảnh nhỏ, tựa hồ như làm vậy thì có thể xé nát thứ quan hệ phiền toái này, mà nhận lấy thì đồng nghĩa với việc sống lại lần nữa chẳng qua chỉ là một lời dối trá lừa mình dối người, ngày nào còn sống thì ngày đó Tần gia Thịnh gia vĩnh viễn chụp trên đầu, vĩnh viễn không thể hưởng thụ được ánh dương thanh bình của nhân gian. Thấy Quý Đường Đường không nhận, Thạch Gia Tín đặt phong thư lên tủ đầu giường: "Cái khác thì không có gì, chúng ta một là vĩnh viễn không gặp lại, hoặc là... sẽ gặp lại ở Bát Vạn Đại Sơn." Thạch Gia Tín nói xong, cố ý dừng lại một chút, thấy Quý Đường Đường không có ý định nói gì thêm, cũng thức thời rời đi. Quý Đường Đường vẫn nhìn phong thư kia, trong đầu giằng xé: thực sự không muốn nhận lấy, thực sự không muốn mở ra — khó khăn lắm mới sống sót, khó khăn lắm mới có một con đường khởi đầu phía trước, có thể dừng vừa mới bước chân lên đã bị mây đen bao trùm được không? Cửa vang lên một tiếng động nhỏ, Nhạc Phong bước vào, cả người Quý Đường Đường run lên, nhanh chóng vươn tay cầm phong thư nhét xuống dưới nệm, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Nhạc Phong không nhận ra chuyện gì khác thường, đi thẳng tới ngồi xuống, Quý Đường Đường ngẩng đầu mỉm cười: "Bọn họ đi rồi à?" Nhạc Phong gật đầu: "Lúc hai người ở trên này, Vương Tư đã nói chuyện với anh khá lâu."

Quý Đường Đường có chút ngoài ý muốn: “Nói chuyện gì?”

Nhạc Phong do dự một chút: “Cô ấy hỏi anh, nếu như anh có bạn gái, bạn gái anh lại bị người ta... làm nhục, anh có ghét bỏ hay không.”

Quý Đường Đường thở dài một tiếng, hỏi Nhạc Phong: “Anh sẽ ghét bỏ sao?” Nhạc Phong không nói cho cô biết mình đã trả lời Vu Tư thế nào, chỉ trừng Quý Đường Đường một cái: “Anh có bị bệnh đầu, đi quan tâm mấy chuyện nếu như nếu như này, anh mà có lòng dạ đó thì chẳng thà trông nom bạn gái cho cẩn thận, đừng để cô ấy bị người ta chà đạp mới là nhất... Anh bảo này, em có ngủ hay không hả?” Vừa nhắc đến chuyện này, Quý Đường Đường còn rầu rĩ hơn bất cứ ai: “Em cũng muốn ngủ lắm, nhưng đầu vừa chạm xuống gối là đau.” Nhạc Phong sững sốt một chút, quay đầu cô qua xem, Quý Đường Đường đau đến hệt hơi: “Đừng đừng đừng, đau đau đau...” Rõ ràng nổi lên một cục, Nhạc Phong cũng hít một hơi lạnh: “Gáy bị làm sao thế này?” “Bị người ta túm tóc đập xuống đất.”

Nhạc Phong nhìn cô chằm chằm, trong đầu bốc lửa phừng phừng, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đáng giận nhất vẫn là cô: “Sao không đập chết được em nhỉ?”

Quý Đường Đường tội nghiệp nhìn anh một cái, còn đáp lại một câu: “Sợ cứng thôi.” Nhạc Phong bị cô làm cho tức điên, được một lúc, hậm hực nửa ngồi nửa nằm dựa vào giường, tiện tay lấy gối đầu lót sau lưng: “Qua đây qua đây.” Quý Đường Đường còn chưa hiểu gì, đã bị Nhạc Phong kéo vào trong lòng, hai tay nâng cổ cô chỉnh lại vị trí, tận lực không chạm vào gáy, mặt dán vào lồng ngực anh: “Heo đúng là đàn chết đi được, ngủ mà cũng không biết.” Mặt Quý Đường Đường nóng bừng, trong lòng lại ấm áp, cứ thế bị anh ôm không lên tiếng, được một lúc bỗng ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn Nhạc Phong: “Tim đập nhanh quá này.” Nhạc Phong bị chọc tức, vụt một cái ngồi dậy, giơ tay đẩy cô ra: “Biến đi, gia không hầu hạ nữa.” Quý Đường Đường cười khanh khách kéo Nhạc Phong lại: “Ngủ, ngủ, em ngoan ngoan ngủ mà.” Nhạc Phong nghiêng rằng nghiêng lợi: “Còn í éo

nữa, lập tức gọi xe tổng em về chôn xuống." Quý Đường Đường ngoan ngoãn, yên lặng nằm trong ngực anh, được một lúc mới rụt rè nói một câu: "Nhạc Phong, em nhắc nhở anh một chút..." Nhạc Phong thấy cô nói trịnh trọng, còn tưởng cô định nói gì, ai ngờ, ngay sau đó cô buông một câu: "Xe taxi trong thành phố không nhận mấy vụ làm ăn đến Yar Dan đâu, bởi vì không có xe trống quay về." Nhạc Phong đã không tức nổi nữa: "Đường Đường, em không mệt nhưng anh mệt, từ nửa đêm hôm qua đến giờ anh chưa chợp mắt được tí nào đâu." Quý Đường Đường không nói gì nữa, được một lúc, Nhạc Phong cúi đầu nhìn cô, thấy mắt cô vẫn mở to, cười cười vỗ nhẹ lên đầu cô: "Nghĩ gì vậy?" Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn anh: "Nhạc Phong, tiếp đây làm sao bây giờ?"

"Em đã lấy thân báo đáp rồi, đương nhiên là phải đi theo anh, em còn muốn làm sao nữa?"

"Đi theo anh đến đâu đây?"

"Thật ra thì anh cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi, với tình hình trước mắt, chúng mình cứ lang thang trên đường một thời gian, thân phận của em không thể bị lộ, vừa hay xe của anh có thể sử dụng được, chuyện đi lại không thành vấn đề. Về phần nơi dừng chân, anh có rất nhiều bạn bè mở quán rượu khách sạn khắp nơi, có thể tìm chỗ ngủ trọ, em không có chứng minh, không phải vạn bất đắc dĩ thì của anh cũng không cần dùng. Anh tính ở bên ngoài chừng dăm ba tháng là vừa, đến lúc đó em theo anh về nhà, không có chuyện gì thì ít xuất hiện thôi. Nhà họ Tần không phóng vệ tinh trên trời, không dễ tìm được em như vậy đâu." Quý Đường Đường nghe mà lòng đầy phiền muộn: "Em giống như một kẻ siêu sinh không hộ khẩu, trốn đông trốn tây, cả đời cứ phải như vậy mãi sao?" Nhạc Phong cười cười: "Đâu đến mức cả đời thâm hiểm như vậy, không phải đã nói, kết hôn rồi, em sẽ chẳng còn ý nghĩa gì với nhà họ Tần sao?" Anh bỗng nổi lên nghi ngờ: "Này, Đường Đường, rốt cuộc là kết hôn, hay là phát sinh quan hệ?" Quý Đường Đường chậm rãi đáp lại: "Em cũng không rõ, hình như

Thần Côn nhắc tới là những người con gái chưa sinh đẻ của Thịnh gia..." Nhạc Phong vụt ngồi dậy từ trên giường: "Vậy Đường Đường, mau sinh một đứa đi." Đáp lại anh là ánh mắt giết người của Quý Đường Đường, Nhạc Phong rất chi là tự giác ngồi xuống trở lại, tự mình tìm bậc thang đi xuống: "Có điều chúng ta còn... chưa thân thuộc lắm, anh cũng... rất không tình nguyện." Quý Đường Đường vừa tức vừa buồn cười, dụi đầu vào ngực Nhạc Phong, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: Bát Vạn Đại Sơn này, có lẽ vẫn phải đi một chuyến. Đối với Tần gia và Thịnh gia, cô còn quá nhiều những chuyện chưa biết, mà câu chuyện do Thần Côn kể lại, độ tin cậy chỉ có thể đến 50% — người cậu chết yếu nơi tha hương kia của cô khi kể chuyện lại, hẳn là có điều gì giấu diếm... Nghĩ tới đây, cô kéo áo Nhạc Phong, thử dò xét hỏi một câu: "Tiếp đây chúng ta sẽ đi đâu?"

"Thần Côn ngày kia sẽ đi, chân em đang bị thương, chúng mình cũng nghỉ ngơi hai ngày đã, chờ lấy được xe về, chúng ta đưa Mao Ca về Ca Nại trước, sau đó từ Cam Nam vào Xuyên Bắc, này Đường Đường, em thích đi tuyến Đông hay là tuyến Tây?" Quý Đường Đường không biết Xuyên Bắc còn phân ra tuyến Đông tuyến Tây: "Có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có, tuyến đông tây sẽ phân nhánh ở thảo nguyên Zoigê, nếu đi theo tuyến Đông, chúng ta thuận đường có thể đi một chuyến đến Cửu Trại Hoàng Long, Tùng Phan Cổ Thành, sau đó từ Vãn Xuyên Đô Giang Yến xuống Thành Đô; nếu đi tuyến tây thì đến thảo nguyên Hồng Nguyên, có thể đến Barkam, có một bộ phim tên là 'Bụi trần lắng đọng', chính là lấy bối cảnh ở quan trại thổ ti Trác Khắc Cơ tại Barkam, qua Barkam rồi đến mỹ nhân cốc Đan Ba, tới Khang Định, sau đó từ Lô Định Nhã An đến Thành Đô, mùa này phương Bắc rất lạnh, anh muốn đưa em xuống phía nam, trên đường đi có chỗ nào hay thì dừng lại chơi một chút, cũng giải sầu luôn."

"Mỹ nhân cốc Đan Ba là chỗ nào vậy? Có mỹ nhân không?"

Nhạc Phong bật cười: "Biết ngay là con gái các em, nghe thấy hai chữ mỹ

nhân là sẽ hỏi ngay. Đất Tạng có câu, hán tử Khang Định mỹ nhân Đan Ba, mỹ nhân Đan Ba mũi cao mắt to, rất có dáng vẻ của người Tây Phương." Quý Đường Đường rất tò mò: "Vậy anh gặp bao giờ chưa, đẹp lắm à?"

"Hắn là rất đẹp, nhưng anh chưa gặp bao giờ, chỉ được gặp dì gặp bà của mỹ nhân thôi." Quý Đường Đường chẳng hiểu làm sao, Nhạc Phong nín cười: "Thời buổi bây giờ mỹ nhân đều sản nghiệp hóa hết rồi, mỹ nhân ở Đan ba, hạng một thì phiêu dương quá hải, hạng hai thì Thẩm Quyến Đài cảng, hạng ba thì Bắc Kinh Thượng Hải, còn sót lại chỉ có các bà các dì giữ nhà thôi." Quý Đường Đường cười không thở nổi, hỏi Nhạc Phong: "Vậy đi tuyến nào? Anh quyết đi." Nhạc Phong suy nghĩ một chút: "Hay là đi tuyến đông đi, cảnh sắc ở Cửu Trại Hoàng Long đẹp hơn một chút, mùa vắng khách lại ít người, tuyết rơi đẹp như cổ tích vậy, chỉ có điều khá lạnh, em mặc nhiều vào một chút, đừng để lạnh rụng cả móng." Cuộc lữ hành sắp tới, nghe tràn đầy háo hức, Quý Đường Đường nhắm mắt lại: "Vậy phải chụp cho em nhiều ảnh một chút, bốn năm rồi em không chụp ảnh." Nhạc Phong gật đầu: "Có điều ở đất Tạng Xuyên Bắc, dân Tạng Khang Ba cũng khá nhiều, lại khá đa tình, Đường Đường, đến bên kia phải an phận một chút, bây giờ em là hoa có chủ rồi, đừng có tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt..." Quý Đường Đường buồn ngủ, nhưng vẫn bị anh chọc cười: "Anh còn không biết xấu hổ mà nói ra, luận về trêu hoa ghẹo nguyệt., em nào so được với anh..." Cô nói xong liền im lặng, Nhạc Phong cúi đầu, thấy hơi thở của cô nhẹ nhàng, biết là đã mệt mỏi, liền không lên tiếng nữa, vươn tay vặn đèn tối đi, sau đó kéo chăn lên cao chút nữa, lúc nhìn lại cô, đột nhiên cảm thấy khóe mắt cô có ánh nước chột lóe lên, ghé sát lại nhìn, hình như là nước mắt. Trong lòng Nhạc Phong dâng lên một cơn khác thường, ngẩn ra đưa tay giúp cô lau đi, liền nghe thấy cô mơ hồ nói một câu: "Nhạc Phong, sẽ khá hơn chứ?"

Giống như đang nói mơ, lại giống như vô số muộn phiền hóa thành một tiếng thở dài, Nhạc Phong vươn tay ôm chặt lấy cô, cúi đầu nhẹ nhàng

áp lên mặt cô, nói: “Ngoan, sẽ khá hơn.”

Mao Ca ôm hộp lớn hộp nhỏ về phòng, vừa mới bật đèn đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau nằm trên giường, cả hai đều đã ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn yên tĩnh, cảm của Nhạc Phong gác trên trán Quý Đường Đường, nhìn mà khiến cho lòng người trở nên ấm áp, Mao Ca sững sốt một lúc, rón rén đặt hộp quà xuống, đóng cửa lại chẳng biết đi đâu, đành phải xuống dưới lầu ngồi trên ghế, sau nửa tiếng, thành công chặn được Thần Côn đang trên đường về. Thần Côn vô cùng khó hiểu với việc Mao Ca không để anh ta lên lầu, Mao Ca giải thích: “Phong Tử đang ngủ trên lầu.”

“Nó ngủ của nó, tôi cũng đâu có làm phiền nó! Hơn nữa, nó còn phải trả tiền mạng với tiền coca cho tôi nữa...” Mao Ca cái khó ló cái khôn: “Quan trọng là tôi đang muốn nghiên cứu thảo luận với ông về cái... cái gì mà... nguyên lý hình thành hồn ma!”

Thần Côn vui mừng không thôi: “Thật sao? Tiểu Mao Mao, ông xác định?” Mao Ca đến bước đường cùng, trong đầu đột nhiên nảy ra một ví dụ kinh tuyệt: anh ta cảm giác như mình đang đứng trong một thung lũng trống trải, trong thung lũng tràn ngập tiếng vang, chỉ có một âm thanh: tôi không muốn tôi không muốn tôi không muốn! Mao Ca mang vẻ hào hùng siết cổ tay của tráng sĩ, mặt mày đưa đám đáp: “Tôi xác định và khẳng định!”

Chiếc xe dừng lại trước ngôi biệt thự ba tầng, Tần Thủ Nghiệp vẽ mặt mệt mỏi xách hành lý bước xuống, bước tới trước cánh cổng sắt ấn chuông, cửa mở ra, mẹ của Miêu Miêu — bà Diêu Lan vội vàng chào đón: “Cuối cùng cũng về, lần này sao ngày nghỉ mà cũng sắp xếp anh em xuống huyện khảo sát chứ, may mà còn kịp qua tết nguyên tiêu...” Nói tới đây, chợt ngừng lại, đánh giá vẻ mặt của Tần Thủ Nghiệp: “Sao vậy, tiến triển không thuận lợi?”

“Công việc cơ sở rất phiền phức.” Tần Thủ Nghiệp vươn tay day mi tâm: “Mệt quá, cơm tối bà tự ăn đi nhé.”

Diêu Lan chần chờ một lúc: “Chuyện đó... Miêu Miêu về rồi, nó bảo muốn nói chuyện với ông.” Tần Thủ Nghiệp sững sốt một chút, thuận tay đưa hành lý cho Diêu Lan: “Tiểu Trịnh cũng đi cùng nó chứ?” Diêu Lan lắc đầu, có vẻ lo lắng: “Lão Tần à, tôi thấy vợ chồng son chúng nó không được ổn lắm, giờ mới được có mấy ngày chứ, ông không xem Miêu Miêu nó gầy đi...” Tần Thủ Nghiệp vỗ vỗ vai bà ta: “Không sao đâu, để tôi lên nói chuyện với nó một lúc.” Diêu Lan nói không sai, kết hôn chưa được vài ngày, cả người Miêu Miêu đã gầy rộc, mặt mũi uể oải khỏi phải nói, quầng thâm dưới mắt cũng lộ ra, lúc thấy Tần Thủ Nghiệp, vừa mới gọi một tiếng cha, tiếng nức nở đã bật ra: “Con muốn ly hôn.” Nếu là bình thường, Tần Thủ Nghiệp chắc sẽ lập tức dạy dỗ cô ta một trận, nhưng tình trạng của Miêu Miêu quá khiến người ta đau lòng, ông ta không nỡ nói ra một câu nặng lời: “Sao vậy, lại cãi nhau với Tiểu Trịnh?” Miêu Miêu không thừa nhận cũng không phủ nhận, cứ nức nở mãi, Tần Thủ Nghiệp kéo Miêu Miêu ngồi xuống sa lon, từ ái xoa xoa đầu cô ta: “Con bé này, vợ chồng là như thế đấy, đầu lười còn có lúc đánh nhau với hàm răng kia mà, dần dần rồi cũng quen thôi.” Miêu Miêu liều mạng lắc đầu: “Cha, con thực sự không thích anh ta, cha cho con ly hôn được không? Mẹ nói, chỉ cần cha gật đầu, mẹ cũng không có ý kiến gì hết.” Tần Thủ Nghiệp có chút cả giận: “Giờ mới kết hôn được có mấy ngày hả, không khí tiệc rượu còn chưa hết, con đã đòi ly hôn, con tưởng đang chơi trò vợ chồng trẻ con hay sao, muốn ly hôn con cũng phải có lý do chứ, Tiểu Trịnh nó sai ở chỗ nào, hả? Con không thích nó, trước khi kết hôn chẳng phải con cũng không thích nó hay sao, nếu đã lấy rồi, giờ đưa cái cớ này ra nói thì có ý nghĩa gì?”

Nước mắt của Miêu Miêu tựa như một chuỗi ngọc bị đứt: “Cha, con sai rồi được chưa? Là con không hiểu chuyện, trước kia con cho là, con không thích anh ta nhưng vẫn có thể ở chung với nhau được, dù sao con cũng có

thể làm rất nhiều việc khác để giết thời gian, giờ con mới phát hiện ra thực sự không được, con không muốn đối diện với anh ta, một phút cũng không, vừa nghĩ đến chuyện đêm đến phải ngủ chung một giường với anh ta, con đã thấy buồn nôn. Cha, con van cha, mẹ cũng đã đồng ý rồi..." Tần Thủ Nghiệp lập tức cả giận, chụp một bàn tay xuống khay trà trước mặt: "Mẹ! Mẹ! Đúng là con hư tại mẹ, đều là do mẹ chị đã nuông chiều quá đáng! Coi như đi chợ mua rau phải không? Muốn kết hôn thì kết hôn muốn ly hôn thì ly hôn!" Bà Diêu Lan thực ra vẫn ở bên ngoài nghe lén, nghe thấy không khí bên trong không ổn, vội vàng đẩy cửa bước vào: "Sao thế này, lão Tần, sao lại quát tháo với con?" Bà ta đẩy Miêu Miêu ra ngoài: "Miêu Miêu, để mẹ nói chuyện với cha con một lúc, con lên gác nghỉ ngơi đi, đừng khóc, chuyện lớn bằng trời cũng có mẹ ở đây."

Miêu Miêu đi rồi, Tần Thủ Nghiệp nổi cáu với Diêu Lan: "Đều là do bà hết, chuyện nhỏ đã theo nó rồi, chuyện lớn cũng theo phải không? Có đầu óc không đấy?" Diêu Lan cũng biết chuyện này khó xử: "Nhưng Miêu Miêu nó khóc thành như vậy..."

"Giờ mới biết khóc? Lúc trước sao còn nhất quyết cầm dao gác lên cổ đòi lên xe hoa, làm việc phải có chừng mực, không phải đi bước nào cũng có thể quay đầu lại dễ dàng được."

Diêu Lan im lặng, chung quy vẫn là không ai hiểu con bằng mẹ, dừng một lúc rồi thở dài một tiếng: "Tâm tư của Miêu Miêu ít nhiều tôi cũng hiểu, tâm tư hơn phân nửa đã treo trên người Nhạc Phong rồi, thực ra thì thằng bé Nhạc Phong kia cũng tốt lắm, tôi không hiểu sao ông lại không đồng ý..." Tần Thủ Nghiệp giận quá hóa cười: "Tôi không đồng ý? Trước kia bà cũng phản đối ghê lắm cơ mà? Tốt lắm, không tệ ở chỗ nào? Chỉ riêng bối cảnh gia đình thằng đó thôi, bà không sợ người ta xì xào à? Còn không chịu làm việc nghiêm chỉnh, tôi nghe nói nó mở hai quán rượu, quán rượu là chỗ thế nào, toàn là chỗ cho đám lưu manh gái gú tới! Lần trước Lưu cục trưởng cục công an thành phố còn nói qua với tôi, thành phần xã hội đen

nổi cộm nhất ở cái thành phố này là cái tên Cửu Điều kia, mà Cửu Điều là ai? Trước kia Nhạc Phong chính là đi theo thằng đó khởi nghiệp, đến lúc đó xảy ra chuyện gì bị liên lụy, vị trí của tôi cũng không giữ nổi. Tốt lắm tốt lắm, đàn bà tóc dài não ngắn, không biết mở mắt mà nhìn người." Càng nói lại càng tức: "Chuyện này bà không thể thuận theo Miêu Miêu được, giờ vợ chồng nó có mâu thuẫn, không hoàn toàn là nguyên nhân do Tiểu Trịnh, tính khí của Miêu Miêu tôi biết, bày cái mặt bí xị ra, cho dù có xinh đẹp thì cũng có bao nhiêu thằng đàn ông muốn nhìn chứ? Tiểu Trịnh kia cũng từng trải sự đời, gia thế lại tốt, đám con gái xinh đẹp tranh nhau dính vào, một bên thì nói gì nghe nấy, tại sao phải chuốc bực ở chỗ Miêu Miêu làm gì? Dần dần lại chẳng càng ngày càng hỏng à? Để mặc nó, để mặc nó thì trời sập mất..."

Còn chưa nói xong, điện thoại trong phòng đọc sách chột réo vang, Tần Thủ Nghiệp trừng mắt nhìn Diêu Lan một cái, vươn tay nhận điện thoại, giọng nói rất mất hứng: "A lô?" Đầu kia chỉ đáp lại duy nhất một câu: "Vuốt quỷ đã có năm chiếc gập máu rồi."

* * *

Miêu Miêu đứng ngoài cửa một lúc, nghe thấy cha mẹ cãi nhau kịch liệt, hoảng hoảng hốt hốt đi xuống lầu ra khỏi cửa, dọc theo đường đi nước mắt lau kiểu gì cũng không ngừng được, gió thổi qua, gai gai đau, cứ hoang mang bước đi như vậy, bước qua đèn xanh đèn đỏ, đến lúc dừng lại, chợt phát hiện ra mình đang đứng trước cửa quán rượu của Nhạc Phong. Năm mới năm me, trong quán rượu náo nhiệt vô cùng, từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười nói hoan ca, Miêu Miêu hắt xì một cái, đột nhiên cảm thấy thật lạnh lẽo, cô ta ôm lấy hai cánh tay, xuyên qua đôi mắt đấm lệ nhìn lên tấm biển của quán rượu, quán bar này được mua lại từ một đời chủ trước, tên là Mê Thành, bởi vì vốn đã có chút danh tiếng nên Nhạc Phong cũng không thay đổi, nhớ có một lần, cô ta từng bảo Nhạc Phong đổi tên quán rượu thành gì đó có liên quan đến cô ta, Nhạc Phong cười xấu

xa nói: “Được thôi, lúc nào linh chứng thì đổi, coi như sính lễ.” Giờ ngay trước mắt mà như đã qua mấy đời. Trong lúc đang hoảng hốt, cánh cửa quán bar bật mở, một cô gái cao gầy mi thanh mục tú bước ra từ bên trong, Miêu Miêu tránh sang bên cạnh, sợ cản đường, ai ngờ người kia đột nhiên dừng lại: “Tần Miêu?” Miêu Miêu sửng sốt một chút, ngẩng đầu quan sát kỹ cô gái, bấy giờ mới nhận ra người này cô ta có quen, là Khiết Du. Khiết Du nhíu mày một cái, giọng điệu không được tốt lành cho lắm: “Cô tới đây làm gì?” Lúc Miêu Miêu còn ở bên Nhạc Phong cũng biết Nhạc Phong có một người em gái giúp anh quản lý việc làm ăn của quán bar, cô ta cũng nhạy cảm phát hiện ra tình cảm của Khiết Du dành cho Nhạc Phong không bình thường, giấu ngấm hay không thì tâm tư nhỏ mọn bốc đồng của con gái cũng rất dễ lộ ra, cho nên hai người vẫn không hòa hợp, Khiết Du thấy cô ta, rất khó tỏ ra vui vẻ, trước kia vì nể mặt Nhạc Phong nên Khiết Du còn nhường nhịn cô ta một chút, sau này khi chia tay với Nhạc Phong rồi, người nổi giận lại là Khiết Du, còn gọi điện đến bắt cô ta nói rõ, cuối cùng bị Miêu Miêu cúp máy cho vào danh sách đen, sau đó thì không còn liên hệ gì nữa - ‘Nhạc Phong...’

“Anh ấy không có ở đây. Mấy ngày nay rồi.” Miêu Miêu ồ một tiếng, miễn cưỡng nhìn Khiết Du cười cười: “Thế tôi đi đây.” Cô ta từ từ xoay người bỏ đi, vừa đi vừa rút di động ra, lúc này cô ta rất muốn nói chuyện với Nhạc Phong, cho dù chỉ được nghe thấy giọng anh thôi cũng tốt. Mới đi được chưa đầy hai bước, Khiết Du chợt đuổi theo: “Tần Miêu cô đứng lại!” Miêu Miêu xoay người, vô cùng khó hiểu nhìn Khiết Du đã đuổi tới nơi, sắc mặt của Khiết Du không được tốt cho lắm: “Cô lấy di động ra làm gì, cô định gọi cho anh tôi phải không? Tần Miêu, tôi cho cô hay, còn cần thể diện thì đừng có mà gọi cú điện thoại này!” Giọng của cô hơi to, có vài người khách từ bên trong quán đi ra ngoài giải rượu đều tò mò chỉ trỏ về hướng này, Miêu Miêu chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ, chỉ thấy da đầu tê rần. Khiết Du không nể mặt cô ta chút nào: “Cô khóc cái gì hả, cô không

được như ý đúng không, không được như ý thì nghĩ đến anh tôi? Trước kia lúc chia tay với anh tôi cô đã quyết tuyệt thế nào hả, điện thoại không nhận, nhắn tin không trả lời, tôi dùng điện thoại công gọi qua cũng bị cô cúp máy, khó khăn lắm mới hỏi thăm được cô đến trung tâm thương mại để gặp cô, cô rút điện thoại báo cảnh sát, nói anh tôi quấn lấy cô, anh tôi đột ấy vì cô mà không ăn không uống, còn cú điện thoại đầu tiên cô gọi tới là gì? Nói cô sắp kết hôn, mẹ nó, bà đây đến giờ nhớ lại vẫn còn tức, anh tôi không có lấy nửa câu oán hận với cô, còn mất công đến Cổ Thành xa xôi mua ngọc cho cô, tôi cho cô hay, tôi không tốt tính như vậy đâu, cô đã kết hôn rồi thì cách chỗ này xa ra một chút, cũng tránh xa anh tôi tôi ra, làm người không thể vô liêm sỉ như thế được!" Trong tiếng quát mắng, tầm mắt Miêu Miêu biến thành màu đen, thân mình lung lay suýt ngã xuống, bạn trai của Khiết Du vội vàng chạy tới kéo Khiết Du về: "Cho qua đi nào, đừng âm ỉ nữa, khách còn đang ở đây đây này..." Khiết Du bị kéo về, tiếng giận dữ vẫn còn vọng lại: "Quá là không biết xấu hổ..."

* * *

Lúc Tần Thủ nghiệp chạy tới nhà lão thái gia, Tần Thủ Thành đã đến từ lâu, ngồi trên sa lon nghiêng đầu hút thuốc, lão thái gia khoảng chừng tám mươi tuổi, mặc một chiếc áo chùng dài màu đen cũ kỹ, chống một cây gậy đầu rồng, râu bạc vừa đúng dài đến ngực, cặp mắt già nua vẫn đục đại đa số thời điểm là nhắm lại, nghe thấy tiếng Tần Thủ Nghiệp bước vào cũng không mở ra: "Đến rồi à."

"Vâng, lão thái gia." Trán của Tần Thủ Nghiệp hơi đỏ mồ hôi: "Nhận được điện thoại là cháu chạy đến đây luôn."

"Nghe nói anh đã để mất dấu rồi?"

"Là cháu nhất thời không cẩn thận, coi nhẹ nó."

"Coi nhẹ?" Cặp mắt của lão thái gia mở ra, đôi mắt già nua vậy mà lại bắn ra tinh quang bốn phía trong phút chốc: "Việc đã chuẩn bị bao nhiêu năm như vậy mà lại coi nhẹ? Một thế hệ Tần gia này đều giao cho anh cả,

chỉ một câu coi nhẹ của anh là cho qua hay sao?" Tần Thủ Nghiệp nuốt nước miếng: "Là tiểu bối suy tính không chu toàn, đã để trưởng bối phải nhọc lòng, chuyện này cháu đã có cách. Lão thái gia đừng nổi giận, cháu và Thủ Thành sẽ tận tâm tận lực, nhanh chóng cho các tiền bối một lời giải thích." Lão thái gia hé mắt, vẻ mặt lộ ra vài phần hài lòng: "Đã có cách?"

"Đã có cách." Lão thái gia gật đầu một cái: "Nếu đã có cách, vậy ta và mấy kẻ già nua kia sẽ chờ tin tức của các anh. Thủ Nghiệp à, chúng ta đều đã già rồi, mong mỗi chờ đợi mãi, cũng chỉ là để nhìn tâm nguyện được hoàn thành xong rồi nhắm mắt xuôi tay, cháu nhất định có thể thành việc lớn được, Tần gia chỉ trông vào cháu để hãnh diện thôi, đừng khiến chúng ta phải chờ đợi vô ích, nếu không lại hai mươi mấy năm nữa..." Ông ta vừa nói vừa run rẩy chống gậy đứng dậy, Tần Thủ Nghiệp muốn tiến lên đỡ, lại bị ông ta giạt tay đẩy ra, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng bước chân bạch bạch từ cầu thang vọng tới, lão thái gia ở trong một ngôi nhà kiểu cổ, ngay đến cầu thang cũng làm từ gỗ, bước mạnh một chút là vang lên tiếng kẽo kẹt như sắp sập. Tần Thủ Nghiệp ngẩng đầu nhìn trần nhà, đoán chừng lão thái gia đã đi đến nơi nào đó, một lúc lâu không có tiếng vang. Tần Thủ Thành lại mở miệng trước: "Anh có cách gì, biến người mờ mịt, chẳng phải mò kim đáy bể, đầu mối đã đứt rồi, biết tiếp tục từ đâu đây? Vuốt quỷ có thể cảm ứng được bên kia đã gặp máu, nhưng không thể xác định được vị trí của bên kia, nếu Thịnh Hạ đã đột ngột biến mất như vậy thì nhất định là đã phát hiện ra điểm bất ổn, làm việc đương nhiên sẽ càng thêm cẩn thận, tôi nghĩ trong khoảng thời gian ngắn, anh không dụ được nó ra đâu."

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh: "Chú hai, coi Thịnh Hạ nhà chú là một ngọn núi, chúng ta không biết vị trí ngọn núi đó, thì phải dẫn ngọn núi đó đi về phía này." Trái tim Tần Thủ Thành thoáng rung lên: "Anh định làm gì?"

"Tôi không biết chúng ta đã để lộ tin tức ở điểm nào, rõ ràng nó đang lẫn trốn, trốn cũng không sao, không phải nó có Lộ Linh còn gì, oán khí va

vào chuông, chỉ cần Tần gia chúng ta ra tay, cưỡng ép tạo ra một vụ huyết án, cho ra một luồng oán khí, bày ra một vở diễn như vậy, tôi không tin không lời nó ra được."

Tần Thủ Thành dụi thuốc vào gạt tàn, trong mắt không giấu được vẻ khinh thường: "Trên đời này, ngày nào cũng có bao nhiêu người chết oan, nhưng muốn khiến Lộ Linh vang lên thì bao lâu mới được một cái, anh tưởng anh là ai, anh tạo huyết án là oán khí có thể khiến chuông của con bé vang được luôn hay sao? Hơn nữa, Thịnh Hạ đâu phải người ngốc, nếu nó biết có nguy hiểm, cho dù Lộ Linh có kêu thì cũng sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện." Ông ta nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, lúc bước qua ngưỡng cửa lại dừng lại: "Anh cả, anh thừa nhận đi, lần này anh hết cách rồi, tôi biết trong lòng anh không dễ chịu, lão thái gia coi trọng anh bao nhiêu chứ, nhưng mà, không có cách chính là không có cách, đúng không?" Một câu nói lạnh lùng của Tần Thủ Nghiệp đã khiến ông ta chết đứng tại chỗ: "Có dụ ra được hay không, còn phải xem là ai và phải chuông." Sợng lưng Tần Thủ Thành chợt bốc lên một luồng khí lạnh, ông ta nhìn chằm chằm Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp chậm rãi châm một điếu thuốc, vô cùng thư thái rít hai hơi, sau đó phun ra một ngụm khói. Cách làn khói thuốc mỏng lung, ông ta nói với Tần Thủ Thành: "Nếu người chết là Diệp Liên Thành, chú cảm thấy... sẽ thế nào?"

Chuong Gió

Vĩ Ngự

Quyển 4

VĨ NGƯ

QUYỂN 4

Hắc Diệp

LynnNgucy dịch

SACHMOI.NET

Chương 1

Khi Vưu Tư mở mắt, trời vẫn còn tối om, cô nằm trên giường bất động, lẳng lẳng lắng lắng nghe hơi thở yên tĩnh mà đều đặn của Thạch Gia Tín bên gối, Thạch Đầu ngủ rất yên bình, hy vọng sau này, ngày nào anh ấy cũng có thể ngủ ngon được như vậy.

Vưu Tư nhẹ nhàng vén chăn lên, từ từ xuống giường, chân trần bước tới cạnh cửa, nín thở vịn tay nắm cửa: tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô đã cố ý không cài khóa, chỉ sợ một tiếng ‘cạch’ nhỏ bé kia vang lên vào lúc sáng sớm khi mở cửa.

Tất cả đều thuận lợi, thuận lợi giống y như trong tưởng tượng, cuối cùng đến lúc khép lại cánh cửa phòng ngủ, đứng giữa phòng khách, Vưu Tư thở hắt ra một hơi: nhiệt độ của phòng khách thấp hơn so với phòng ngủ, không khí hít vào phổi càng thêm lạnh lẽo, giống như sau khi rời khỏi Thạch Gia Tín rồi, một mình một đường sẽ cô đơn khó chịu thế nào, nhưng không sao, cô đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi, cô muốn đem tất cả những ký ức tốt đẹp về Thạch Đầu, kể cả những tháng ngày tàn khốc mà khuất nhục, quên sạch, quăng hết vào quá khứ.

Vưu Tư bước đến cửa vào, mở tủ lấy ra quần áo và đồ đạc đã giấu kỹ một ngày trước đó, lúc mặc đồ, cô vẫn nhìn căn phòng thiếu ánh sáng u ám, tầm mắt đột nhiên mơ hồ: Đây là căn phòng Thạch Gia Tín thuê ở Quế Lâm, không lớn, nhưng bài trí rất ấm áp, rèm cửa sổ và khăn trải bàn đều được chọn lựa hoa văn từ cửa hàng, nhờ thợ có tay nghề cao cắt may riêng, bộ bàn ghế mây là do hai người tốn thời gian cả buổi chiều mới tìm được trong một gian đồ nội thất cực lớn, bộ chén bát có hình gấu Pooh này là do cô đắn đo mãi giữa Tao Bao với Bách Gia mới quyết định mua, khi đó, cô vẫn thích vui trong ngực Thạch Gia Tín lặp đi lặp lại một câu: “Thạch Đầu, không có tiền cũng chẳng sao hết, em vẫn có thể sống đủ hương đủ vị.”

Cô và Thạch Gia Tín quen nhau ở Đại học, chàng nam sinh có vẻ ngoài

không tẻ lại trầm mặc ít nói độc lai độc vãng mang theo vài phần thần bí này là nhân vật có tỷ số được các nữ sinh trong ký túc xá lôi ra bàn tán cao nhất, thông tin của anh truyền ra ngoài rất ít, chỉ mơ hồ nghe nói là từ trong núi ra, gia cảnh không phải quá tốt, nhưng Vương Tư không cho là như vậy, có một lần trong lúc trò chuyện buổi đêm, cô nghiêm túc phân tích nói, gia thế của Thạch Gia Tín nhất định là rất đặc biệt, bởi vì căn cứ vào khí chất của anh ta, cách nói năng vào cái loại cảm giác thần bí khó mà nói ra được có thể thấy, mọi người không thể xếp anh ta vào cái loại từ trong hang hốc thâm sơn ra được, chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ quê mùa, tiếng phổ thông cũng ngang bằng với người phát âm tiêu chuẩn, chưa biết chừng người ta chính là nhân vật quyền quý nơi thâm sơn.

Cả ký túc xá cười ầm lên, có một người chị em tổng kết: “Vương Tư nói đúng lắm, Thạch Gia Tín quá nửa là ma cà rồng rồi, cậu xem sắc mặt cậu ta trắng bệch, buổi tối nói không chừng cũng chuồn ra ngoài chui vào trong quan tài ngủ đấy.”

Trong trường học không có gì là bí mật, cho dù là câu chuyện riêng trong phòng ngủ cũng có thể như mọc cánh bay đến từng góc ngách, lời ‘phân tích sâu xa’ của Vương Tư nhanh chóng truyền đến tai Thạch Gia Tín, có một lần tình cờ gặp nhau ở tiết học công khai, một người chưa từng có biểu cảm gì như anh lại vô cùng buồn cười mà nhìn Vương Tư, lần đầu tiên chào cô.

Theo kiểu nói của các chị em trong ký túc xá thì mặt của Vương Tư lúc ấy, vụt một cái là đỏ, đến mười cái mông khi cộng lại cũng không rục rở được như vậy.

Tiếp đó cũng không hề ‘ở bên nhau một cách đương nhiên’, Thạch Gia Tín vô cùng không chủ động, dường như rất không muốn bắt đầu mối quan hệ này, một thời gian dài mới đầu luôn tỏ ra lạnh nhạt với việc Vương Tư lấy dũng khí hẹn gặp, có thể chối là chối, dần dà, ngay cả đám con trai trong lớp cũng không coi được, nghe nói có một lần khi giặt quần áo ở

trong phòng tắm đã xô xát với Thạch Gia Tín, giờ nắm đấm quát: “Tư Tư dù sao cũng là hoa khôi của khoa chúng ta, nhìn trúng cậu đã là phúc của cậu rồi, cậu không xem xem mình như thế nào, còn trụng cái mặt thối ra coi mình là cọng hành nữa.”

Sau lần xung đột đó, Thạch Gia Tín càng lạnh nhạt với Vuư Tư, có lúc ngay cả điện thoại của cô cũng không nhận, Vuư Tư lén khóc trong ký túc xá nhiều lần, đám chị em xúm vào an ủi cô, có người khuyên cô phải kiên trì, cũng có người máng cô chẳng ra gì: “Cũng đâu phải cậu không có ai theo đuổi, việc gì cứ phải gặm cái đồ cục đá kia làm gì? Đúng là cục đá trong bồn cầu, vừa thối vừa cứng.”

Nói đều có đạo lý, bao gồm sự phản đối của cha mẹ sau này, bạn bè phân tích, nhưng tình yêu lại là chuyện duy nhất không thể dùng lý lẽ để phân tích, Dopamine và hormone tuyến thượng thận khống chế cả thế giới của người phụ nữ đang yêu, gió lớn hay mưa dầm, trời nắng hay trời trong, lý lẽ đều là phân chó hết, lời họ nói mới là chân lý.

Quan hệ của hai người rốt cuộc cũng có sự đột phá, đó là vào Giáng sinh năm thứ tư đại học, khi đó sinh viên tốt nghiệp ai thực tập thì thực tập, về nhà thì về nhà, số ở lại trường học cũng không nhiều lắm, Vuư Tư để ý thấy Thạch Gia Tín từ đầu năm tư đã không thấy xuất hiện nhiều, theo lời của đám ký túc xá là anh càng ngày càng về nhà thường xuyên, hình như gia đình có sắp xếp gì cho anh, Vuư Tư không phải người Quảng Tây, cô biết nếu như quan hệ của hai người cuối cùng vẫn không xác định, một khi tốt nghiệp, ai đi đường nấy, có thể cả đời này cô cũng sẽ không gặp được Thạch Gia Tín - cô dò hỏi được đêm giáng sinh lớp của Thạch Gia Tín có liên hoan, cố ý bỏ rất nhiều tâm tư đan một chiếc khăn quàng cổ làm quà Giáng sinh tặng cho anh.

Đêm hôm đó, Vuư Tư cầm chiếc khăn đã được bọc cẩn thận đứng chờ dưới ký túc xá của Thạch Gia Tín, thành phố Quế Lâm ở gần phía nam, mùa đông bình thường vẫn tương đối ấm áp, nhưng buổi tối hôm đó không

hiếu tại sao lại lạnh bất ngờ, Vưu Tư mặc ít, lạnh đến run rẩy, dưới lầu có rất nhiều người qua lại, rất nhiều nam sinh tò mò quan sát cô: ở trường đại học, nam sinh đứng dưới ký túc xá nữ chờ thì mọi người đã nhìn quen lắm rồi, thật đúng là hiếm khi thấy có nữ sinh chờ dưới ký túc xá nam, càng đợi lâu, càng có không ít người bàn tán chỉ chỗ, Vưu Tư vừa lạnh vừa đói, vừa ấm ức vừa khó chịu, cảm giác mình thật đáng thương lại ngu xuẩn, rốt cuộc đợi đến khi bọn họ quay về, cũng đã gần nửa đêm, lúc thấy Thạch Gia Tín, hàm răng va vào nhau lập cập, nửa ngày không thốt ra được một câu trọn vẹn.

Thạch Gia Tín bây giờ rất sững sốt, nhìn Vưu Tư không nói câu nào, các bạn cùng phòng của anh rất thức thời, từng người một lần lượt vỗ vỗ vai Thạch Gia Tín, lão Đại lên lầu cuối cùng còn nói thêm một câu: “Người anh em, nắm chắc vào, qua thôn này là không có quán khác đâu.”

Vưu Tư tặng quà cho Thạch Gia Tín, nhìn anh từ từ mở giấy bọc, trầm mặc cầm chiếc khăn quàng quấn từng vòng lên cổ, cảm giác như vòng tay mình đang dịu dàng ôm lấy anh, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa bi thương, từ sự nhạy cảm của con gái, cô biết Thạch Gia Tín thích mình, nhưng vì nguyên nhân gì mà vẫn không chịu gần gũi cô? Cô suy nghĩ lung tung, nghĩ đến rất nhiều khả năng: là bởi vì hai nhà không ở cùng một thành phố, anh ấy lo lắng yêu đương nơi đất khách quê người sẽ không được dài lâu? Đây không phải vấn đề, cô cam tâm vì anh mà ở lại Quảng Tây. Hay là phong tục trong núi quá cổ hủ, đã bắt anh ấy đính hôn từ nhỏ? Nhưng giờ đã là thời đại nào rồi, nếu thực sự yêu nhau thì hoàn toàn có thể vượt qua sự ngăn cản của gia đình chứ! Trừ phi, trừ phi là bọn họ sống trong núi nên quá ngược đời, gần mười tuổi anh ấy đã kết hôn, giờ con cái đã chạy đầy đất, chuyện này thì cô không thể chấp nhận, cô không thể làm mẹ kế cho người ta được...

Vưu Tư nói với Thạch Gia Tín, gia đình đã sắp xếp công việc xong xuôi, nếu không có gì ‘ngoài ý muốn’, sau kỳ nghỉ đông cô sẽ quay về nhà thực

tập, chỉ quay lại tham gia bảo vệ luận văn và lấy bằng tốt nghiệp một lần nữa thôi, ý tứ chính là: anh mà không tỏ thái độ thì chúng ta thực sự sẽ chấm dứt tại đây.

Thạch Gia Tín vẫn không nói gì, trái tim của Vương Tư đã lạnh như bị bỏ vào trong hầm băng, nghẹn ngào nói: “Em đi nhé, Giáng sinh vui vẻ.”

Vừa quay người lại cô đã khóc, dù sao cô cũng là con gái, cũng cần thể diện, đã nói đến nước này rồi, còn có thể thế nào nữa? Gió ùa vào người cô lạnh thấu, vô cùng chua xót, mới đầu sợ Thạch Gia Tín nghe thấy cô còn kìm nén nhỏ giọng khóc, sau đó cũng mặc kệ, dù sao sau này cũng không còn cơ hội gặp lại nữa, cũng không có cơ hội ở cạnh nhau nữa, anh ấy nghe thấy thì cứ nghe đi...

Lúc khóc đến không kiềm chế được, bất ngờ trời đất bỗng xoay vòng, Thạch Gia Tín ôm lấy cô từ đằng sau, anh cũng đang khóc, trong giọng nói có sự run rẩy, nhưng rất kiên định: “Tư Tư, chúng ta ở bên nhau đi.”

Vương Tư cảm thấy, đó là đêm đẹp nhất cuộc đời này, bầu trời đêm đen như mực cũng giống như đang bung nở từng đóa hoa rực rỡ, tất cả những ấm ức, rối rắm, đau lòng như hóa thành hư không trong cái ôm ấm áp này, tựa hồ như chưa từng xảy ra bao giờ, cho dù có từng xảy ra, cũng chỉ là chút ưu thương ngọt ngào nho nhỏ chẳng ảnh hưởng gì.

Sau khi tốt nghiệp, Vương Tư lần đầu tiên trái ý gia đình, cố ý ở lại Quế Lâm, cha của Vương Tư tức đến dậm chân, quăng điện thoại quát bảo cô cắt đi, nước nỡ cúp máy xong, Vương Tư tìm một công việc thư ký hành chính ở Quế Lâm, tiền lương không cao, nhưng đang yêu thì uống nước cũng no, hưởng chi Thạch Gia Tín thực sự đối xử rất tốt với cô, không gì không cho, săn sóc tỉ mỉ, ngay cả đám chị em trong ký túc xá cũng đều cảm khái: rốt cuộc cũng khổ tận cam lai.

Nhưng như người uống nước, lạnh ấm tự biết, có một vài thứ đằng sau ánh mặt trời, chỉ có bản thân mới cảm nhận được, theo từng ngày chung sống, Vương Tư càng lúc càng nhận ra, đằng sau Thạch Gia Tín có một gia tộc

không thể bước ra ánh sáng, anh chưa bao giờ nhắc đến gia đình với cô, chưa từng đưa cô về nhà, mỗi lần đi đều phải rút hình của cô trong ví ra, dường như muốn dọn dẹp sạch sẽ tất cả dấu vết về cô trước một số người, càng khiến cô không thể chấp nhận hơn là, Thạch Gia Tín không có công việc cố định, mỗi lần 'trong nhà' có việc gì, anh đều nhanh chóng bỏ đi, liên tiếp dăm bữa nửa tháng cũng không thấy về, khiến cho cô nóng ruột nóng gan, lo lắng đến độ đêm không yên giấc.

Sau hai năm chiến tranh lạnh với gia đình, cô bắt đầu liên lạc lại với người nhà, người cha có tính khí nóng nảy vẫn không chịu giảng hòa với cô, nhưng mẹ thì khác, yêu con sốt ruột, chung quy vẫn là miếng thịt đầu tim, cho dù có làm trái nhưng cũng không so đo với cô, biết rõ được tình hình bên này xong, mẹ cô lo lắng trùng trùng, câu đầu tiên đã hỏi cô: "Tư Tư, con và cậu ta... đã có quan hệ chưa?"

Mẹ không cho phép cô và Thạch Gia Tín tiến thêm bước nữa: "Tư Tư, mẹ cũng không mong cậu ta giàu sang phú quý mua nhà mua xe, nhưng một người đàn ông, ít nhất cũng phải đường đường chính chính, phải thoả mái giới thiệu con cho người nhà và bạn bè của cậu ta chứ? Nhà chúng ta cũng đâu phải không xứng với cậu ta, tại sao hai đứa qua lại ba bốn năm rồi, ngay cả cái ngưỡng cửa nhà nó con cũng chưa bước qua được? Con phải để ý, cậu ta là định để con hao mòn ở bên ngoài hay là thế nào?"

Lúc yêu đương, sẽ không suy tính đến những việc vụn vặt không đáng kể này, nhưng nếu định ở bên nhau lâu dài, có những thứ không thể không để tâm, bị mẹ nhắc nhở như vậy, Vưu Tư cũng cảm thấy mình có chút không danh không phận chẳng bà chẳng cô, cũng may cô được dạy dỗ nghiêm ngặt, trời sinh tính tình cũng bảo thủ, trước kia đã nói rõ với Thạch Gia Tín, trừ phi quan hệ của hai người đã công khai, nếu không thì không muốn phát triển đến bước lên giường, hơn nữa sau khi tốt nghiệp, hai người cũng không hề ở chung, cho nên cửa ải này vẫn còn có thể không chế được, nhưng cứ lần lữa lâu dài không phải chuyện tốt, cộng

thêm cũng đã đến tuổi, mẹ cô chung quy cũng lo lắng, thu dọn hành lý một buổi tối đột nhiên đến thẳng Quế Lâm, chặn Thạch Gia Tín trong nhà, dứt khoát hỏi anh, giữ con gái nhà người ta bên cạnh lâu như vậy, rốt cuộc tính làm sao, cuối cùng là có cưới hay không?

Mất thấy Thạch Gia Tín bị mẹ ép bức đến không còn đường lui, Vưu Tư đau lòng vô cùng, nhưng lại nghĩ, cô cảm thấy mình không hề làm sai: cũng không phải cô đang ép cưới, chẳng qua là hy vọng Thạch Gia Tín có thể cho cô một câu trả lời hợp lý, một hy vọng mà thôi, chẳng lẽ cứ phải sống cái cảnh giấu diếm này cả đời hay sao?

Cuối cùng, Thạch Gia Tín cũng cho một câu trả lời khẳng định chắc chắn, anh nói: “Cho cháu một chút thời gian, thu xếp xong mọi chuyện, cháu sẽ kết hôn với Tư Tư.”

Mẹ của Vưu Tư không ngừng đeo đuổi: “Phải bao lâu? Trước năm mới nhất định phải có câu trả lời chắc chắn.”

Yêu cầu này cũng không quá đáng, trong phong tục của người Trung Quốc, Tết âm lịch là ngày đặc biệt, rất nhiều việc lớn đều được quyết định vào thời điểm này.

Thạch Gia Tín trầm mặc một lúc, đáp lại một chữ: “Được.”

Lúc anh trả lời như vậy, theo bản năng, Vưu Tư liếc mắt nhìn lịch treo tường.

Lúc đó, cách Tết Âm Lịch còn khoảng một tháng.

Sau đêm hôm đó, dường như để chứng minh lời nói của mình, Thạch Gia Tín làm một loạt hành động thay đổi, anh thuê một căn phòng thích hợp dành cho hai người, kéo Vưu Tư cùng nhau trang trí, mặc dù trong khoảng thời gian đó, anh vẫn đột nhiên biến mất một hai ngày, nhưng Vưu Tư chưa từng hỏi, cô biết Thạch Gia Tín nhất định là có bí mật, cô không muốn biết bí mật, bí mật thuộc về quá khứ, cô chỉ muốn một tương lai không có bí mật.

Sau khi mẹ cô quay về khoảng nửa tháng, có một hôm Thạch Gia Tín muốn cô đưa chứng minh để mua vé tàu, hơn nữa còn yêu cầu cô một mình đi đến Đôn Hoàng, Vưu Tư chưa từng một mình rời khỏi nhà xa như vậy, lại còn là đi tàu hỏa người đông phức tạp, nhất thời da đầu tê rần, Thạch Gia Tín cho cô một liều thuốc an thần: “Chỉ lần này thôi, nghe anh sắp xếp, anh sẽ đến trước mấy ngày, đón em ở bên đó. Tư Tư, chuyện này qua rồi, anh sẽ giải thích cho em. Em hãy tin anh, sau lần này, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.”

Sau lần này, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Những lời này khiến cho Vưu Tư nhớ đến cái đêm Giáng sinh rất lâu trước kia, màn đêm đen nhánh tựa như đóa hoa nở rộ, cô cảm thấy như một thời khắc chuyển mình nữa lại tới, cô tin lời Thạch Gia Tín, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp, cuộc sống hạnh phúc đang ở trước mắt.

Cô cho rằng Đôn Hoàng là trạm dừng chân khởi đầu của hạnh phúc mỹ mãn, nhưng nằm mơ cũng không ngờ tới, nơi đó, lại là nơi cơn ác mộng bắt đầu vươn móng vuốt.

Lần này, tầng không đen nhánh không hề nở hoa, mà là vây kín xung quanh, che lấp phần mộ chôn vùi nửa đời sau của cô.

Từ sau khi trở về từ Đôn Hoàng, Vưu Tư thay đổi rất nhiều, cuộc sống cùng với Thạch Gia Tín, trong mắt cô cũng biến thành thứ màu sắc xám xịt ảm đạm, có lúc nhìn Thạch Gia Tín lại sinh ra một cảm giác xa lạ rất quái dị, lại có lúc, tâm trạng già cỗi tựa như một cụ già lúc chập tối, chờ một cơn gió xẹt qua, thổi tắt chút sinh mệnh còn le lói phút cuối.

Thạch Gia Tín lo lắng vô cùng, đưa Vưu Tư đến gặp bác sĩ khoa tâm thần một lần, khám xong, bác sĩ kéo Thạch Gia Tín qua một bên nói chuyện, nhưng bị cô nghe được, cô nghe thấy bác sĩ đó nói cô: “Bị kích thích quá mạnh, có dấu hiệu chuyển từ tinh thần hoảng loạn đến tinh thần chuyển biến xấu thất thường.”

Vưu Tư giận dữ vô cùng, cô cảm thấy thế giới này điên đảo mà biến thái:

đám có bệnh các người không nói mình có bệnh, lại đổ oan cho một người bình thường như tôi bị tâm thần! Cô xông tới hất cả chén trà lên mặt bác sĩ, nhìn lá trà bám trên lông mi của bác sĩ cực kỳ sung sướng, Thạch Gia Tín đền tiền, cũng mất rất nhiều công sức mới kéo được cô về nhà, đêm hôm đó, Thạch Gia Tín nói với cô rất nhiều điều, đại ý là anh biết Vương Tư đã trải qua chuyện gì, nhưng anh không hề quan tâm, hy vọng, Vương Tư có thể quên hết những chuyện không vui, sau này tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Lúc anh nói chuyện, Vương Tư vẫn đang gấp áo gối, gấp rồi lại gấp, mở rồi lại mở, làm ngơ trước những lời Thạch Gia Tín nói, chẳng qua là khi anh nói đến ‘sau này tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp’, cô chợt ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, dật ra hai chữ qua kẽ răng: “Lừa đảo!”

Thạch Gia Tín rất thống khổ, nhưng không thể làm gì, anh không còn ra ngoài hay mất tích nữa, mà là dành càng nhiều thời gian ở bên cô, nhìn cô, đây vốn là những gì Vương Tư mong đợi, nhưng đã muộn, giờ phút này, cô chỉ cảm thấy phiền não, cảm thấy Thạch Gia Tín biến thành một cái máy theo dõi từng giờ từng phút đều nhìn mình chằm chằm, mọi hành động đều bị kiểm chế, lần đầu tiên từ đó đến nay, cô có ý định bỏ đi, cô nhớ cha, cũng nhớ mẹ, thậm chí nhớ cả công việc mà gia đình sắp xếp cho mình: nghe nói rất nhàn nhã, phúc lợi rất tốt, cách mấy tháng còn được tổ chức đi du lịch.

Đỉnh phần mộ cuối cùng cũng nứt ra một vết sáng, đường kính không lớn nhưng sáng đến rực rỡ, cô cảm thấy mình giống như một con chim, rốt cục cũng có thể giương đôi cánh rũ sạch bụi bặm, bay về cái tổ yên bình để nghỉ ngơi, cô cúi đầu thắt một cái nơ tiêu chuẩn cho dây giày, nhủ thầm trong lòng: Thạch Đầu, em đi đây, đi thật.

Đèn vụt sáng, ánh mắt của Vương Tư đã quen với bóng tối thời gian dài, ánh sáng đột ngột làm cô choáng váng, tay cô che trên trán, nhắm mắt nhìn ra phía sau, Thạch Gia Tín đứng ở cửa phòng ngủ, mặc áo ngủ, giống như một bức tượng trắng mơ hồ, giọng nói của anh rất bình tĩnh: “Tư Tư,

đừng náo loạn nữa, đi ngủ nào."

Giọng điệu dỗ trẻ con ba tuổi, ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần, Vưu Tư đột nhiên nổi giận, cô gào lên với Thạch Gia Tín: "Em không náo loạn, Thạch Đầu, anh nghe cho rõ, em phải đi, em muốn chia tay với anh!"

Cô khua tay, tựa như đang thị uy với ai đó, sau đó xốc hành lý mở cửa, tối qua rõ ràng không khóa trái cửa, nhưng không sao vặn ra được, đầu Vưu Tư ong ong, cuống đến mức mồ hôi đầy mình, tiếng bước chân của Thạch Gia Tín vọng đến từ đằng sau, anh ôm lấy cô từ sau lưng: "Tư Tư, nghe lời đi!"

Vưu Tư hoảng sợ hét rầm lên, từ sau lần đó, cô không thể tiếp nhận bất cứ hành động tiếp xúc thân thể hơi chút thân mật với bất cứ người đàn ông nào, cho dù người đó có là Thạch Gia Tín, cô cảm thấy giống như đang quay lại cái đêm mà cơn ác mộng đó xảy ra, cho dù có giãy dụa gào thét thế nào, tên súc sinh một mắt đằng sau vẫn ghì lấy cô, cười dữ tợn, sau đó tựa như một ngọn núi đổ sụp lên người cô.

Thạch Gia Tín mất rất nhiều sức lực mới khống chế được Vưu Tư, mặt bị cô cào cho vài vết máu, anh dùng vải trói hai tay Vưu Tư lại ở đầu giường, tựa như mất hết sức lực ngã bên cạnh há miệng thở dốc, anh cảm thấy lúc phụ nữ nổi điên, sức chiến đấu không thua gì quân đội đã được huấn luyện hà khắc, đất nước tại sao cứ nghĩ đến chuyện phát triển khoa học kỹ thuật mũi nhọn mà không dời chút kinh phí đầu tư cho việc khai thác sức chiến đấu của phụ nữ khi nổi điên chứ, vị trí quân sự chắc đã sớm thăng lên vài cấp.

Nghỉ ngơi một lúc, anh chống tay ngồi dậy, giơ tay nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, Vưu Tư đã không ồn ào nữa, lạnh lùng nhìn anh, trong con ngươi như kết đầy băng giá sắc lẹm, Thạch Gia Tín cố ý bỏ qua điều đó, dịu dàng an ủi cô: "Tư Tư, em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi mua đồ ăn sáng cho em."

* * *

Không khí buổi sớm rất mát mẻ, từ xa, có thể nhìn thấy đường nét tươi đẹp của đỉnh Độc Tú của Vương Thành Tĩnh Giang, đỉnh Độc Tú cao khoảng 66 mét, vì có phong thủy tuyệt hảo nên được cháu trai của Chu Nguyên Chương là Chu Thủ Nghiêm liệt vào phạm vi kiến tạo Vương Thành Tĩnh Giang, một thời gian dài, kiến trúc thành phố Quế Lâm không được vượt qua độ cao này vì sợ phá hỏng phong thủy.

Thạch Gia Tín mua cho Vương Tư món phở cuốn tôm nõn bóc vỏ mà cô thích nhất, lúc thêm nguyên liệu, cố ý dặn cho thêm nhiều lạc giã nhỏ, lúc xách đồ về, túi đựng hộp đựng đưa đựng đưa, anh đột nhiên bất động, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, tay chống đầu, nước mắt nhanh chóng trào ra.

Sớm biết chuyển đi Đôn Hoàng đã được tính toán cẩn thận lại có kết quả như vậy, có giết chết anh, anh cũng sẽ không đẩy Vương Tư lên con đường đó.

Hai năm qua, trong nhà ngày càng hay nhắc đến hôn sự với Thịnh Ảnh, sau năm lần bảy lượt từ chối, bên phía Thịnh gia bắt đầu đoán mò hoài nghi, có lần, Thịnh Ảnh cãi anh lại, rất không khách khí gào lên với anh: “Thạch Gia Tín, cho các anh ra ngoài đi học là để tiện cho việc làm ăn, không phải là để cho anh ở bên ngoài dây dưa với đám con gái lai lịch bất minh, anh ra sức chối, tưởng con gái nhà họ Thịnh chúng tôi dễ gạt lừa hay sao?”

Đối mặt với sự khiêu khích của Thịnh Ảnh, Thạch Gia Tín từ trước tới nay vẫn im lặng mà chống đỡ, trái lại có vài người nhà họ Thạch chơi thân với anh lại không coi được, không dám trở mặt trước mặt Thịnh Ảnh, chỉ biết oán thầm với anh: “Trên mặt Thịnh Ảnh có vết chàm, trông rõ là khó coi, còn không biết ý mà kêu kêu gào gào, Gia Tín, theo quy củ, cậu phải kết hôn với chi Lộ Linh mới đúng, chúng ta phải bảo người nhà họ Thịnh xem lại rõ ràng, tại sao Thịnh Thanh Bình bỏ trốn lại tùy tiện gán cậu cho Thịnh Ảnh?”

Cũng có người hoài nghi giống Thịnh Ảnh, âm thầm nhắc nhở anh: “Cậu đừng nói là có ai ở bên ngoài thật đấy, vui đùa một chút thì được, đừng có mà làm thật, con gái nhà họ Thịnh không dễ chọc, không có khả năng để cho cậu cưới người khác họ đâu.”

Nhắc nhở xong còn cho anh biết một tin tức: “Nghe nói Thịnh Ảnh phái người đi thăm dò chuyện ở bên ngoài của cậu đấy, có nuôi em nào thật thì phải giấu cho kỹ vào, vỡ lở ra thì mặt mũi nhà họ Thạch chúng ta cũng khó coi lắm.”

Vưu Tư đã gặp nguy hiểm, anh phải bố trí trước Thịnh Ảnh, treo đầu dê bán thịt chó, bố trí tử địa mới có cửa sinh tồn, trước đảm bảo Vưu Tư tuyệt đối an toàn, sau đó lại nghĩ cách lấy mạng thay đào, vớt mình lên bờ - Thịnh Thanh Bình chẳng phải là một tiền lệ thành công hay sao, cây ròi đất sẽ chết, người ròi đi vẫn sống, không có lý không có đường ra.

Mới đầu, mọi chuyện phát triển một cách thuận lợi, anh thậm chí còn như được thần linh trợ giúp gặp được con gái của Thịnh Thanh Bình tại Đôn Hoàng, mượn tay cô ta diệt trừ Thịnh Ảnh, nếu như không đột nhiên xảy ra vụ việc Phi Thiên này...

Thạch Gia Tín lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, cô gắng nén nước mắt đang trào ra lại, anh lảng lảng thể trong lòng, nhất định sẽ đối tốt với Tư Tư gấp bội, đi theo mình mấy năm nay Tư Tư đã quá khổ sở, anh nhất định phải bù đắp lại, bù đắp lại gấp trăm gấp ngàn lần!

Mặc dù tâm trạng vẫn còn suy sụp, nhưng sợ về muộn phở cuốn sẽ nguội, Thạch Gia Tín vẫn đứng dậy quay về, anh thuê nhà ở tầng ba một khu tập thể nhỏ giữa thành phố, lúc bước vào hành lang, không hiểu sao, đột nhiên cảm thấy có người đang theo dõi mình, theo bản năng anh ngoái đầu lại nhìn, bóng người thấp thoáng ở ngã rẽ đã không thấy đâu.

Trái tim Thạch Gia Tín thót lên một cái, bước nhanh lên lầu, đến trước cửa, vừa móc chìa khóa ra đã phát hiện cửa đã hé ra một khe hẹp.

Đầu óc của Thạch Gia Tín đờ ra, lúc đi, anh rõ ràng đã khóa trái cửa!

Anh run run tay đẩy cửa phòng ra, liếc mắt đã thấy cửa phòng ngủ đang mở toang, trên giường trống trơn! Thân hình Thạch Gia Tín run lên, hộp đồ ăn trên tay rớt xuống đất, anh cơ hồ như lao vào trong phòng: mảnh vải dùng để trói Vương Tư đã đứt thành từng đoạn, rõ ràng đã bị cắt đứt, Tư Tư đâu? Kẻ nào đã đưa cô ấy đi?

Yết hầu Thạch Gia Tín trượt lên trượt xuống, trong cổ họng phát ra những âm thanh tựa như nước nổ, anh chống giường đứng dậy, tay run rẩy rút di động muốn báo cảnh sát, vừa mới mở khóa, đột nhiên phát hiện ra sự khác thường.

Trong nhà có mùi thuốc lá, mùi thuốc lá mang theo vị nước thảo dược, vừa rồi anh quá căng thẳng, lao tới đã ngã bên giường, hoàn toàn không chú ý tới đằng sau còn có người.

Thạch Gia Tín từ từ quay đầu lại.

Trên chiếc sofa đơn nhỏ cạnh cửa, có một người phụ nữ đang ngồi, bà ta mặc một chiếc áo vải đen có cúc cài, quần ống rộng, mái tóc trắng phớt được búi lại phía sau thành một búi tóc tròn bóng mượt, nếp nhăn trên trán hằn sâu, hai đường nếp nhăn chìm hằn khắc vát qua khóe miệng, da rất trắng, kiểu trắng bệch do nhiều năm không thấy ánh mặt trời.

Bà ta cứ ngồi như vậy, cầm cái tẩu thuốc nước rất dài cũ kỹ, phần miệng tẩu bằng đồng được mài sáng loáng, vành miệng có cài một cái kẹp nhỏ để gấp thuốc châm lửa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chếp miệng nhép nhép.

Đó là mẹ của Thịnh Thanh Bình, bà ngoại của Quý Đường Đường, cũng là nhân vật uy quyền thế hệ trước còn khỏe mạnh của chi Lộ Linh nhà họ Thịnh.

Thịnh Cẩm Như.

Nghe nói sau khi Thịnh Thanh Bình bỏ trốn, Thịnh Cẩm Như hai mươi năm trời chưa từng ra khỏi động đá vôi, cũng chỉ mới vài năm gần đây

mới bắt đầu đi lại bên ngoài, Thạch Gia Tín mới chỉ gặp bà ta được vài lần, lần nào cũng vậy, bà ta không phải đang hút thuốc nước thì cũng là mặt không biểu cảm cầm một đầu của tẩu thuốc nước, cộp cộp cộp gõ lên tảng đá vồ cặn thuốc trong tẩu, mỗi một tiếng vang lên cũng tựa như đang đòi mạng, khiến cho lòng dạ người ta hoảng hốt.

Thạch Gia Tín miệng lưỡi khô khốc, con ngươi bỗng mở lớn, anh run rẩy bước lên hai bước, nhìn chằm chằm bà ta: “Tư Tư đâu?”

Chương 2

Mùa đông của Hà Bắc có một cách gọi trong dân gian là 'Mèo đông', đại ý là mùa đông lạnh khủng khiếp đóng chặt cửa không thể đi đâu, chỉ có thể co ro ở trong nhà, sưởi ấm, đánh bài, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, lười biếng qua ngày giống như mèo, chờ xuân tới băng tan thì giãn gân giãn cốt. Cách nói này cũng được áp dụng ở Ca Nại, Ca Nại có độ cao hơn 3000 mét so với mặt biển, tháng Bốn tháng Năm cũng có tuyết rơi, đừng nói là tiết trời tháng Một tháng Hai đến chớ cũng đông cứng thế này, đôi mắt nhìn quanh không thấy một bóng người, thỉnh thoảng đi qua thôn trấn, hai bên đường cửa lớn khép chặt, không có chút hơi người sống như trong Resident Evil, trên đường chất đầy đồng tuyết củ mối, sớm đã đóng thành băng, cộng thêm vị trí hẻo lánh, chính phủ chẳng có hơi sức mà tổ chức vận người san tuyết gì đó, đường đi mới nhìn bằng phẳng, xe vừa đi lên là hổng, một đường đi tới đã thấy có hai ba chiếc xe lật bên đường — mới đi trên đường tuyết không lâu, Nhạc Phong đã đi xuống lắp thêm một lớp xích chống trượt cho bánh trước bánh sau, cho dù vậy, lái xe trên loại đường kiểu này cũng rất mất sức, cộng thêm bão tuyết hoành hành, đằng trước đằng sau đều trắng xóa, một người lái lâu rất dễ mệt mỏi, Mao Ca liền thay phiên cầm lái với anh.

Quý Đường Đường đang đắp chăn co mình trên ghế sau bên cạnh cửa sổ, cứ được một lúc lại vươn tay lau lớp sương mù trên cửa kính, trán gác lên mặt thủy tinh nhìn cảnh sắc bên ngoài, thực ra thì cũng chỉ có tuyết trắng, sườn núi, những cái cây đổ cùng một hai con bò Tây Tạng lạc bầy thi thoảng lọt vào tầm mắt, được một lúc lâu còn có thể thấy lều vải của dân Tạng đang bốc khói, sau khi xe tiến vào Cam Nam, Quý Đường Đường liền trở nên trầm lặng khác thường, nơi đây đối với cô chung quy vẫn có ý nghĩa đặc biệt, trong xe rất yên lặng, chỉ có tiếng máy sưởi chạy rì rì, Quý Đường Đường nhanh chóng mệt mỏi, đầu gối lên lưng ghế mơ mơ màng

màng ngủ, lúc ngủ trời vẫn còn sáng, Nhạc Phong đang lái xe, sau đó đột nhiên thân xe rung lắc một chập, nhất thời tỉnh lại, mở mắt nhìn đã thấy đang nằm trong lòng Nhạc Phong, bên ngoài tối thui, hai cái đèn pha ở đầu xe quét ra một mảnh bóng vàng ấm áp, lái xe chính là Mao Ca, anh ta nhìn Quý Đường Đường qua gương chiếu hậu đằng trước, nói một câu: “Dậy rồi à.”

Quý Đường Đường còn chưa tỉnh hẳn, nghe người khác nói cứ giống như cách một tầng giấy rách, ong ong, cô dụi vào lòng Nhạc Phong một cái, túm lấy áo anh mơ hồ hỏi một câu: “Đến chưa?”

Cũng không biết Nhạc Phong đã nói gì, cô lại nặng nề ngủ thiếp đi, lần này ngủ rất không yên ổn, mơ thấy rất nhiều những giấc mộng lẻ tẻ, trong mộng có rất nhiều gương mặt lúc ẩn lúc hiện, cảnh tượng cuối cùng lại càng thêm quái dị, cô mơ thấy mình đứng trên bậc thang bên ngoài quán trọ của Mao Ca, bày ra đủ tư thế như người mẫu để cho người ta chụp hình, xung quanh là một vòng người đang giơ ống kính máy ảnh, trong đông đảo người đen sì, Trần Vĩ nhón chân ló đầu ra, giơ cao di động kêu về phía cô: “Chị Đường Đường, số di động của chị là bao nhiêu, đến ngày lễ ngày tết tôi còn gửi tin nhắn chúc phúc cho chị.”

Tiếp đó liền bị Nhạc Phong lay tỉnh, Quý Đường Đường mờ mịt mở mắt nhìn Nhạc Phong, anh vỗ vỗ lên mặt cô, nói một câu: “Đến rồi.”

Quý Đường Đường bò dậy từ trong lòng Nhạc Phong, quỳ gối trên ghế hạ cửa sổ xe xuống, bên ngoài đang có tuyết rơi, từng mảng từng mảng bông tuyết lớn hình lục lăng, Ca Nại không có đèn đường, trước sau chỉ có một màu đen như mực, chỉ xung quanh xe có ánh sáng, Mao Ca xuống xe trước, rũ lớp tuyết trên người rồi bật chiếc đèn dưới mái hiên lên, nhờ ánh sáng từ trên cao rơi xuống, Quý Đường Đường thấy rõ dòng chữ trên tấm bảng làm từ gỗ treo trước cửa quán trọ.

Nhà khách thanh niên tự do.

Sau khi xuống xe, Quý Đường Đường đứng yên trong tuyết giữa đầu

nhìn dòng chữ trên tấm bảng, từng bông tuyết lớn rơi tán loạn trong ánh sáng yếu ớt của trời đêm, tựa như một giấc mộng không chân thực, lúc này đã qua hơn nửa năm, cô vậy mà đã quay lại, những con người khi ấy, Vũ Mi, Hiểu Giai, Đầu Trọc, Lông Gà, giờ nhớ tới, đột nhiên lại có một cảm giác ấm áp thân thiết, giờ bọn họ đang ở nơi nào? Sống những ngày tháng ra sao? Thời gian và không gian thật là kỳ lạ, khiến cho không ai có thể hiểu thấu, bọn họ rõ ràng đã từng ở đây, từng cười nói, từng đùa giỡn, nhưng một khi đi rồi, ngay đến một chút dấu tích cũng không để lại.

Mao Ca đứng bên trong gọi cô: “Đường Đường, mau vào đi, đừng để lạnh cóng.”

Mùa đông Ca Nại âm hai mươi lăm độ, tuyệt đối không phải câu nói để dọa người ta, chỉ đứng trong tuyết có một lúc như vậy mà mặt và tay Quý Đường Đường đã lạnh cóng không còn cảm giác, vào phòng mới phát hiện ra trên lông mi cũng đã kết một lớp vụn băng mỏng, Mao Ca kéo chảo ra nhóm lửa, mới nhóm được một nửa đã cúp điện, trong bóng tối, Mao Ca nhả nài chờ, sau đó rửa mặt: “Chết tiệt! Mới về đã bị cúp điện!”

Quý Đường Đường vừa chà chà tay vừa hà hơi vào lòng bàn tay, nghe thấy tiếng Mao Ca hùng hùng hổ hổ bỏ kim gấp xuống chạy ra chỗ ngăn kéo lục lọi tìm nến, chỉ chốc lát sau, Nhạc Phong đã xách hành lý đi vào, đóng cửa lớn lại, tiếng gió ù ù nhất thời nhỏ đi rất nhiều, trong yên lặng, Mao Ca quẹt diêm, một đốm lửa nhỏ bé, lấp lóe bùng lên.

Mao Ca tiếp tục đảo chảo, vớt bốn năm cây nến sáp ong dài ngắn khác nhau cho Quý Đường Đường thấp lên, cô vừa nhỏ sáp nến để cắm nến vừa nghe Mao Ca và Nhạc Phong nói chuyện phiếm, đơn giản chỉ nói về hành trình tiếp theo, ở Ca Nại thêm mấy ngày gì đó, Quý Đường Đường nghe một lúc, chợt nhảy ra một suy nghĩ, ma xui quỷ khiến châm một cây nến bước ra hành lang, từ vị trí này có thể nhìn thấy cửa sau của quán trọ, cánh cửa được đặt bên cạnh đồng củi ở nhà bếp, cửa làm từ gỗ, nơi chấp vá bên dưới có gió lùa vào.

Quý Đường Đường có chút căng thẳng, nhưng vẫn giơ nển bước từng bước qua, tất cả giống hệt như cái đêm nửa năm trước đó, tuy cánh cửa gỗ bị đá hồng kia đã được thay mới nhưng vẫn thô ráp mà đơn sơ, then cửa đang cài.

Không hiểu tại sao, Quý Đường Đường cứ cảm thấy cái khóa kia chỉ vô dụng, giống như không khóa chặt, cô lại gần nhìn chiếc khóa, gió bên ngoài đột nhiên nổi lên, xô vào lạch cạch, tựa như có người đang đứng ngoài ra sức đẩy cửa, Quý Đường Đường sợ đến mức da đầu tê rần, bịch bịch lùi lại liền mấy bước, va vào người Nhạc Phong.

Nhạc Phong từ phía sau ôm lấy cô vào trong lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên gò má cô, nhẹ giọng nói: "Chuyện trước kia, đừng nghĩ đến nữa."

Thân thể Quý Đường Đường vẫn còn đang run rẩy, cô lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên có chút khó chịu: "Em cũng đâu muốn nghĩ đến."

Nhạc Phong trầm mặc một lúc: "Dù sao chúng ta cũng đã đưa Mao Ca đến nơi rồi. Nếu em không thích chỗ này, sáng mai chúng ta đi luôn."

* * *

Đêm hôm đó, Mao Ca kê ba cái giường khung thép bên cạnh chảo lửa, trên giường đã trải sẵn mấy tầng đệm để mọi người chống lạnh nhưng chung quy thì vẫn cứ lạnh, nửa người gần bên chảo lửa thì ấm áp, nửa bên kia lại bị khí lạnh làm cho phát run, cứ nửa nóng nửa lạnh như vậy, Quý Đường Đường mơ mơ màng màng thiếp đi, lại bắt đầu mơ thấy từng đoạn ngắt quãng, mơ thấy cảnh đang lão đạo kéo Vương Tư chạy trốn trong hành lang hang ổ của đám Phi Thiên kia, chạy mãi chạy mãi, sức nặng trên tay ngày càng nhẹ, cô hoảng sợ nhìn lại, phát hiện Vương Tư chẳng biết đã bay lên từ lúc nào, cô ấy lơ lửng một cách quái dị giữa không trung, tứ chi duỗi ra, tựa như một con bướm khổng lồ, có thể nhìn thấy rõ ràng từng mạch máu trên da, bên trong là huyết dịch màu đỏ thẫm đang chảy mãnh liệt...

Quý Đường Đường sợ đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, mở choàng mắt trong bóng tối, bấy giờ mới nhận ra vẫn đang ở quán trọ của Mao Ca,

bình nước trên chảo lửa bên cạnh ùng ục bốc hơi nóng, nhưng ở đây là cao nguyên, cho dù có đun nước đến bao lâu cũng không đến nhiệt độ sôi được...

Bên Nhạc Phong cũng có tiếng động, cô nghe thấy anh nhẹ giọng hỏi: "Mơ thấy ác mộng à?"

Quý Đường Đường nằm tại chỗ gật đầu, giọng nói không hiểu tại sao có chút ghen ngào, Nhạc Phong dịch chăn ra một góc: "Đường Đường, qua đây."

Quý Đường Đường vén chăn xuống giường, run rẩy bước tới cạnh giường Nhạc Phong, Nhạc Phong vươn tay kéo cô vào, dịch chăn đắp kín kẽ, chỗ này thật ấm áp, vừa gần chảo lửa, lại vừa gần vòng ôm ấm áp của Nhạc Phong, anh luồn tay vào tóc cô vuốt ve, thấp giọng nói: "Hay là thời gian này buổi tối em cứ ở cạnh anh đi, đỡ phải mơ thấy mấy giấc mộng vớ vẩn đó."

Quý Đường Đường không nói gì, cô vẫn thường mất ngủ, ban đêm gặp rất nhiều ác mộng, nhưng nếu có Nhạc Phong ở bên, tình hình sẽ tốt hơn nhiều, từ dạo gần đây đến giờ, có mấy lần đều là cô tỉnh lại trước, Nhạc Phong tỉnh theo, sau đó lại chạy qua ở cạnh bên cô đến sáng, Nhạc Phong có nhắc tới mấy lần, nói chẳng bằng ngủ cùng nhau ngay từ đầu, nửa đêm đỡ phải giày vò như vậy, nhưng nói thì nói, chính anh cũng biết có chút không ổn, thấy Quý Đường Đường không nói được cũng chẳng nói không, anh cũng hiểu trong lòng cô không thích, đây là lần thứ hai anh nhắc tới, Quý Đường Đường vẫn phản ứng như vậy, Nhạc Phong cũng không kiên trì, thân mình tận lực dịch sang bên cạnh để cô nằm được thoải mái hơn một chút: "Vậy em ngủ đi."

Tối nào cũng giày vò Nhạc Phong như vậy, trong lòng Quý Đường Đường có chút bối rối, tuy nói với tình hình như hiện nay cũng chẳng khác nào ngủ cùng nhau, nhưng với sự dè dặt đặc thù của con gái, luôn tự cảm thấy mặc dù ở bên Nhạc Phong nhưng còn cách thời điểm gần bó khăng khít

một khoảng cách, ngủ trên cùng một chiếc giường, trong suy nghĩ truyền thống vẫn mang một ý nghĩa đặc biệt, cho nên theo bản năng, cô vẫn không muốn, nhưng ngấm lại từ một góc độ khác lại cảm thấy mình thật rách việc, ngủ cùng nhau nửa đêm với ngủ cùng nhau cả đêm, về bản chất thì có gì khác nhau hay sao, cũng chỉ năm mươi bước với một trăm bước mà thôi.

Quý Đường Đường lúc chiều đã ngủ nhiều, giờ trái lại không mệt lắm, nghe thấy hơi thở của Nhạc Phong không đều, biết anh cũng không ngủ, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, Nhạc Phong đang mở to mắt nhìn trần nhà thất thần, vậy mà lại không chú ý tới động tác nhỏ của Quý Đường Đường, Quý Đường Đường nhìn anh một lúc, vươn tay quơ quơ trước mặt anh, Nhạc Phong giật mình một cái, vươn tay bắt lấy tay cô nhét lại vào trong chăn, hạ giọng hỏi cô: "Sao vẫn chưa ngủ?"

Quý Đường Đường do dự một chút, thấp giọng nói: "Anh đang nghĩ đến Miêu Miêu phải không?"

Nhạc Phong bị cô nói trúng tâm sự, nhịp tim cũng rớt mất nửa nhịp, quỹ thần xui khiến, tự nhiên lại theo bản năng ừ một tiếng, ừ xong mới biết là hỏng việc, Quý Đường Đường trầm mặc thật lâu, nói: "Vậy anh cứ từ từ mà nghĩ, em tự quay về ngủ một mình."

Nhạc Phong biết rõ lúc này nên cản cô lại, lại không biết dùng lý do gì để ngăn cản, cô vừa đi, trong chăn bỗng trống rỗng một khoảng, khí lạnh ùa vào bên trong, Nhạc Phong vô cùng hối hận, anh cảm thấy đầu óc mình tối hôm nay nhất bị là bị tương hồ làm cho dính bệt lại rồi, lúc cô ấy hỏi vậy, mình lại 'ừ', ừ cái đầu mi ấy, đầu gối đang muốn bị chặt à? Dĩ nhiên Quý Đường Đường cũng quá tinh quái, hỏi đột nhiên lại nhắm thẳng vào trọng tâm như vậy, khiến anh chẳng có chút phòng bị nào, hoàn toàn khai báo.

Theo như lời Đầu Trọc nói hồi trước, anh đây là đã phạm vào đại kỵ, lúc đó Đầu Trọc đã nói sao nhỉ?

“Trong ngực ôm một cô, trong đầu lại nghĩ đến cô khác là bệnh chung của đàn ông, không tính là tội ác tày trời, nhưng lại dám thừa nhận ngoài miệng, thế thì chết là đáng lắm. Trừ phi là cậu muốn chia tay phải sạch tất cả với cô em trước mặt thì có thể ra chiêu này, tuyệt đối trăm lần không trật.”

Nhạc Phong ảo não không ngớt, thật sự muốn đánh cho mình mấy cái, từ lúc đến Ca Nại, anh vẫn có chút hoang mang, rất nhiều chuyện, rõ ràng không nên nghĩ tới, lại tựa như thủy triều tấp vào đầu, khiến cho toàn thân đều hỗn loạn.

Ca Nại đối với anh là một nơi đặc biệt, trước kia khi còn ở bên Miêu Miêu, đã từng có vài lần chia tay, lần nào anh cũng đến Ca Nại để vượt qua, Ca Nại trong ấn tượng đã trở thành nơi để mua say trốn tránh, khắp chốn đều là bóng dáng của Miêu Miêu, hướng chi, cuộc chia tay của hai người cuối cùng cũng thành kết cục đã định, cũng chấm dứt ở Ca Nại, anh làm thế nào cũng không thể quên được cái ngày tuyết rơi đó, Mao Ca hùng hổ tìm anh, nói với anh Miêu Miêu đã đến cửa trấn, bảo anh mau đi đón, cũng không thể quên được khi chạy đến nơi, Miêu Miêu run lẩy bẩy ngồi ở trạm xe lộ thiên co thành một nhúm, dựng chiếc va ly trước người chắn gió.

Còn cả chuyện cuối cùng, vì đi tìm Đường Đường, cuối cùng cũng không đuổi theo chuyến xe của Miêu Miêu, lúc đó anh từng gọi điện thoại tới một lần, Miêu Miêu trước sau vẫn không nghe, Hiểu Giai lại nhắn tin đến chất vấn anh: “Sao anh lại không tới thật thế hả? Miêu Miêu khóc thê thảm lắm anh biết không?”

Ba chữ ‘khóc thê thảm’ tựa như gai nhọn cứa vào trái tim, lúc đó Nhạc Phong đã chảy nước mắt, anh trước sau vẫn cảm thấy, việc không thể nào viên mãn với Miêu Miêu, trách nhiệm chủ yếu thuộc về mình, sau đó lại liên tục xảy ra hai việc lại càng khiến cảm giác tội lỗi trong anh tăng lên.

Đầu tiên là Miêu Miêu lập gia đình vội vàng nên không hạnh phúc, thứ hai là, trong khoảng thời gian ngắn ngủn này, anh thực sự đã thích một

người khác.

Cho nên vừa đến Ca Nại, anh đã không tài nào khống chế được bản thân mà thường nghĩ đến Miêu Miêu, không tìm được mà nghĩ hiện giờ rốt cuộc cô ấy có sống tốt hay không, luôn hy vọng cô có thể hạnh phúc, hy vọng người ở bên cạnh cô ấy có thể bao dung và nhường nhịn cô ấy, ký ức tựa như thủy triều càng dâng càng cao, nhấn chìm toàn thân trong thất thân và đau lòng, lúc Đường Đường đột nhiên hỏi, anh hoàn toàn không hề suy nghĩ, theo bản năng đã trả lời.

Nhạc Phong muốn giải thích, lại không biết nên nói từ đâu, được một lúc, anh khoác áo đứng dậy, bước tới bên cạnh Quý Đường Đường giúp cô dịch lại góc chăn đã lộn xộn, Quý Đường Đường không ngủ, mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt tựa như phủ kín một tầng ánh nước, Nhạc Phong đau lòng vô cùng, anh cúi người hôn nhẹ lên mí mắt cô, nói: “Đường Đường, em đừng suy nghĩ nhiều, thực sự không có chuyện gì cả đâu.”

Quý Đường Đường lắc đầu một cái, vươn tay bắt lấy tay anh, thấp giọng hỏi: “Nhạc Phong, nếu Miêu Miêu quay lại tìm anh, anh có đi không?”

Nhạc Phong sửng sốt một chút, suy nghĩ một lúc lại cảm thấy buồn cười, không hiểu sao cái đầu của cô lại có thể nghĩ ra được câu hỏi oái oăm như vậy, Quý Đường Đường dường như cũng không mong chờ câu trả lời của anh, tiếp tục nói: “Nếu như anh sẽ đi thì nói cho em biết luôn lúc này đi, bây giờ em còn chịu đựng được. Chứ nếu sau này khi đã rất thích rất thích anh rồi, anh lại đi, em sẽ...”

Nhạc Phong chờ cô nói tiếp, hẳn là cô ấy muốn nói là đến lúc đó sẽ không chịu nổi đây, ai ngờ cô lại im lặng thật lâu, bỗng chảy nước mắt, trong bóng tối, Nhạc Phong có thể nhìn thấy rõ ràng nước mắt lấp lánh lướt qua gò má cô, cô nói: “Nếu đến lúc đó anh lại đi, chắc em cũng chẳng có cách nào, ai muốn đi, em chưa bao giờ giữ được.”

Nói xong, cô khẽ thở dài một tiếng, xoay người quay ra bên ngoài, kéo chăn ôm vào ngực, kéo mãi kéo mãi, mảng chăn dưới gò má đã thấm ướt

nước mắt.

Từ đáy lòng, cô luôn cảm thấy mình đã làm liên lụy đến Nhạc Phong, sau khi ở bên cạnh Nhạc Phong, thứ cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt, cô thậm chí còn không dám xuất hiện cùng anh, chỉ sợ trong đám người nhìn có vẻ bình thường kia sẽ có một hai cặp mắt của Tần gia có mưu đồ khác, cho dù là lần đến Ca Nại này, Nhạc Phong đều tự giác chọn đường vắng mà đi, trường hợp nào cần xuống xe cũng tận lực để cô chờ trên xe, không để người khác chú ý.

Tiểu tiết, cũng giống như thời gian, là thứ có thể từng chút từng chút khiến cho lòng người lạnh lẽo, nếu như cô chỉ có một mình, dù sao bất tự không tốt số phận xui xẻo cũng chỉ là tự mình chịu lấy, vì cái gì mà lại bắt Nhạc Phong người ta cũng phải như vậy? Chỉ bởi vì anh thích cô? Ngày nào đó nếu anh thực sự quyết định ra đi, cô phải vui mừng tiễn anh đi mới đúng.

Đột nhiên nghĩ thông suốt, trái tim lại trấn định lại, cô vươn tay chùi nước mắt, lại quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, nghiêm túc nói: “Nhạc Phong, em thực sự thực sự thích anh, ngày nào đó anh muốn đi, em cũng sẽ không oán trách anh.”

Nhạc Phong bị một câu nói của cô khiến cho sắp chảy nước mắt tới nơi, anh vươn tay ôm cô qua một lớp chăn, áp lên tai cô nói: “Đường Đường, sau này em vẫn như trước kia, cái cọ đấu võ mồm với anh đi, em nói những lời sến súa như vậy chẳng khác nào muốn lấy mạng anh cả, em biết không?”

Quý Đường Đường nói: “Được.”

Được một lúc cô vươn tay vỗ vỗ vai anh, tựa như an ủi nói một câu: “Nhạc Phong, anh không phải lo sau này em không tìm được đàn ông đâu, cóc hai chân thì khó tìm chứ đàn ông hai chân thì vừa hay có cả đấy.”

Nhạc Phong nửa ngày không lên tiếng, được một lúc mới âm u xác nhận lại với cô: “Vừa hay có cả đấy?”

“Zét sờ.” Quý Đường Đường còn lòi cả tiếng anh ra: “Anh yên tâm, em sẽ dựa vào hình mẫu của anh để tìm, coi như kỷ niệm đoạn tình cảm chưa bắt đầu đã kết thúc này của chúng ta...”

Lại còn ‘chưa bắt đầu đã kết thúc’, Nhạc Phong bị chọc giận, nhéo cô qua lớp chăn, anh ra tay thật, không hề lưu tình một chút nào: “Em nằm mơ đi, anh cho em hay, đời này em đã nằm trong tay anh rồi, đã lên thuyền của anh, em lại còn dám lòi cả đống ra nữa...”

Quý Đường Đường không ngờ Nhạc Phong lại ra tay nặng như vậy, hơn nữa anh ôm chặt cứng qua lớp chăn không cho cô động đậy, chuyên nhắm vào eo cô mà nhéo, tránh cũng không tránh được, đau đến mức cô lăn lộn khắp nơi trong chăn tránh né.

Hai người đều không để ý đến một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là cái giường tối nay Mao Ca chuẩn bị cho bọn họ là kiểu giường đơn gấp bằng sắt, chịu được sức nặng của hai người đã là hết cỡ, lại còn lộn xộn như vậy...

Rầm một tiếng thật lớn, giường sập.

Cả người cả giường đều sụp xuống, cũng may là giường lò xo coi như cũng chắc chắn, không làm hai người bị thương, Quý Đường Đường không dám thở mạnh, Nhạc Phong cũng không lên tiếng, hai người giữ nguyên tư thế ngã không động đậy, im lặng lắng nghe động tĩnh của Mao Ca bên kia, qua một lúc mới trao đổi tình hình quân địch với nhau.

Quý Đường Đường thấp giọng hỏi: “Nghe thấy gì không? Mao Ca tỉnh chưa?”

Nhạc Phong không chắc chắn: “Chắc là chưa, lão ấy bình thường vẫn ngủ say như chết.”

“Vậy chúng ta đứng dậy đi?” Quý Đường Đường tim đập thình thịch, vừa mới dịch người, cái khung lò xo bên dưới đã kêu lên kêu kệt, cô lập tức nín thở không dám ngọ nguậy.

Thời điểm máu chốt, Nhạc Phong lâm nguy không loạn, nhỏ giọng chỉ huy cô: “Đường Đường, chúng ta phải làm từ từ, em phải phối hợp với anh, đừng đánh thức Mao Ca dậy. Nào, em ôm lấy cô anh dậy trước đi, để anh ấn cái giường xuống không cho nó kêu. Anh đếm từ một đến ba nhé, nào, một, hai...”

Ánh đèn pin sáng lóa như tuyết rơi tới, tựa như đèn chiếu trên sân khấu vậy, Quý Đường Đường sợ đến mức không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Nhạc Phong, dùng khẩu hình hỏi anh: “Làm sao bây giờ?”

Nhạc Phong dùng khẩu hình bình tĩnh trả lời: “Anh cũng không biết.”

Trong lúc giằng co, Mao Ca soi đèn pin chậm rãi lên tiếng: “Hai đồng chí thanh niên tinh thần có thừa này, có thể giải thích tại sao hơn nửa đêm không ngủ, rốt cuộc là đang làm gì hay không?”

Tùy anh đoán sao thì đoán, Nhạc Phong quyết tâm chết không mở miệng, nhưng Quý Đường Đường hiển nhiên là chưa đủ kinh nghiệm đấu tranh kiểu này, bị Mao Ca vừa oai vừa nghiêm quát cho như thế, vậy mà lại lên tiếng, vừa mở miệng đã khiến Nhạc Phong có xúc động muốn lao vào tường chết quách đi.

Cô lấp bắp nói: “Em... em nửa đêm mất ngủ, đang luyện... luyện yoga...”

Chương 3

Đường đến Cửu Trại lại có sạt lở, vào mùa này, đây là hiện tượng rất hiếm thấy, lúc Nhạc Phong dừng xe, đội bảo dưỡng đường đã tới, đang lái xe nâng dọn dẹp đất đá và tuyết đọng trên đường, có vài chiếc xe tự lái khác cũng bị kẹt ở đây, lái xe tùm vào một chỗ nói chuyện phiếm, loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói cái gì mà ‘mùa mưa’, ‘đất đá trôi’, ‘không lở mới đúng’, bọn họ cũng chú ý đến chiếc xe việt dã vừa mới tới này, có một người mặc áo da vẫy vẫy về phía này: “Ê người anh em, có thuốc lá không? Cấp cứu cái nào!”

Nhạc Phong hạ cửa sổ xe xuống một nửa, ném ra một bao Trung Hoa đã mở miệng, đầu kia vui sướng kêu to, có người giơ ngón tay cái về phía Nhạc Phong, còn có người lắc lắc chai rượu trong tay: “Hào phóng đấy, mời cậu uống rượu!”

Quý Đường Đường ngồi ở ghế sau đọc báo, tờ báo này là lấy được lúc đi qua huyện thành Nhược Nhĩ Cái, chữ Hán và Tạng văn xen kẽ, toàn nói về việc xây dựng ở Tạng khu, hết chuyện này đến chuyện khác, cô đúng là có kiên nhẫn ngồi xem được — nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Quý Đường Đường bỏ báo xuống, lộ ra hơn nửa khuôn mặt, con người đen láy liếc xéo Nhạc Phong, ra vẻ già đời buông một câu: “Đúng là đồ phá của.”

Nhạc Phong bị cô chọc cho vui vẻ, đang định nhồm lại cốc cho cô một cái, di động lại vang lên, vừa nhìn đã thấy là Mao Ca, sau khi nói mấy câu, anh nhìn Quý Đường Đường cười vui sướng: “Ừ, Đường Đường ở đây, em nào dám bắt nạt cô ấy chứ... cô ấy luyện yoga đấy...”

Quý Đường Đường vụt một cái liền bắn lên, Nhạc Phong muốn tránh cũng không tránh được, bị cô kẹp lấy cổ siết chặt trên ghế lái, di động cũng không giữ được, rớt xuống dưới chân, đèn báo hiệu nhấp nháy nhấp nháy, Quý Đường Đường hung dữ quát anh: “Có mỗi câu luyện yoga thôi mà cứ nhắc đi nhắc lại mãi, các anh đã lôi cái này ra trêu đùa em bao nhiêu lần

rồi hả? Buồn cười vậy à?"

Nhạc Phong cười đến không thở nổi: "Đúng là rất buồn cười mà..."

Còn dám mạnh miệng! Quý Đường Đường đang tính dùng thêm sức, người tài xế mặc áo da vừa chào hỏi với Nhạc Phong lúc này đã bước tới, qua cửa sổ xe nhìn thấy tình hình bên trong, nhất thời phì cười, lớn tiếng nói: "Ai u, cậu em đẹp trai nhỉ, có cô vợ dữ quá đấy."

Không biết anh ta là người ở đâu, âm cuối rung rung, câu này qua miệng anh ta có hiệu quả gây cười vô cùng đặc biệt, cả đám đang tụ tập bên kia đều cười âm lên.

Bị người ngoài chen ngang như vậy, Quý Đường Đường nhất thời cũng thấy xấu hổ, ngượng ngập rút tay về, Nhạc Phong vừa vươn tay nhặt lại di động vừa đáp lời người kia: "Đúng là rất dữ."

Nhặt di động lên, Mao Ca đã cúp máy, người tài xế mặc áo da kia bước đến cạnh cửa sổ nhìn nhìn: "Đi Cửu Trại hả, du lịch?"

Nhạc Phong gật đầu: "Các anh cũng thế à?"

Người tài xế áo da chỉ chỉ vài chiếc xe cách đó không xa: "Cả đám này đều thế cả, bị kẹt hết ở đây, nghe đồn cảnh tuyết ở Cửu Trại rất đẹp, muốn đến chụp mấy kiểu ảnh, mùa vắng khách ít người, đi lại cũng tự do."

Vừa mới đối đáp đôi câu, đầu kia đã gọi ra tán gẫu, Quý Đường Đường thấy bên đó toàn mấy người lớn tuổi, cảm giác một đứa con gái như mình đứng đó có chút là lạ, chỉ để Nhạc Phong đi một mình còn bản thân thì tiếp tục xem đi xem lại tờ báo kia đến phát điên, chẳng mấy chốc đã chán, vừa ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Nhạc Phong đang tán gẫu say sưa với mấy người kia, Nhạc Phong thuộc kiểu lang bạt trên đường lâu ngày, đối với người xa lạ kiểu nào cũng nhanh chóng trở nên quen thuộc, rất là không học mà biết, chỉ vài giây đồng hồ đã tán phét cho Giáp Ất Bính Đinh thành người mình hết, lúc trò chuyện anh sẽ quay đầu nhìn về phía Quý Đường Đường, mỗi lần ánh mắt chạm nhau, nụ cười đều trở nên dịu dàng,

Quý Đường Đường cố tình trêu anh, có lần cố ý nghiêng đầu, giấu mình ở chỗ anh không nhìn thấy, Nhạc Phong quả nhiên có chút bất an, chân chờ muốn đi qua, cho đến khi thấy cô lại thò đầu ra mới thờ phào một cái.

Những chi tiết nhỏ chỉ có hai người biết trong lòng như thế này khiến cho trái tim của Quý Đường Đường thật ấm áp, cô nhoài người ra ghế trước nghiêng đầu nghịch nghịch lá bùa bình an treo trên xe Nhạc Phong, chợt hy vọng con đường này mãi mãi không bao giờ có điểm dừng.

Chỉ chốc lát sau, người của đội bảo dưỡng đường đi tới nói với bọn họ điều gì đó, ai về xe người nấy, Quý Đường Đường còn tưởng đường đã thông, ai ngờ Nhạc Phong lại mở cửa sau xe: "Trong chốc lát chắc chưa thông được đâu, Đường Đường, phải ăn cơm ở đây thôi."

"Có cơm không?"

"Bánh bao, trứng luộc nước trà, xúc xích. Không thì đội bảo dưỡng có nước nóng đấy, nấu mì ăn liền được."

Quý Đường Đường ủ rũ: "Thế thì không ăn đâu."

Nhạc Phong trừng cô: "Em dám, nhét cũng phải nhét xuống cho anh."

Nhạc Phong vốn cho là Quý Đường Đường lang bạt cũng được một thời gian, hẳn là có thể không kén chọn linh tinh, lần này cùng đi mới biết, thực ra thì cái miệng của cô cực kỳ kén ăn, sở dĩ trước đây khiến người ta có cảm giác cô không kén chọn là bởi vì cô không thích làm ẩm ỉ, có đồ ăn được cô mới ăn, không có đồ ăn được thì cứ lẳng lặng chịu đựng không ăn, cái kiểu ăn bữa đực bữa cái như vậy mà không bị đau bao tử, đúng là được ông trời thương xót.

Nhạc Phong ngay từ đầu đã trị tật xấu này của cô, một ngày ba bữa, nhất định phải ăn đủ, thực ra thì thực thi cũng rất dễ, chỉ cần cung ứng đồ cô thích ăn là được, nhức đầu ở chỗ với tình hình trước mắt, trước không thôn sau không quán, muốn kiếm đồ cô thích ăn thật không dễ dàng.

"Vậy em muốn ăn gì đây?"

“Tôm bóc vỏ xào trứng.”

Nhạc Phong giận quá hóa cười: “Sao em không nói là muốn ăn Mãn Hán toàn tịch đi?”

“Em trung thực.”

Nhạc Phong nhủ thầm, tổ tông, em đúng là trung thực.

Kết quả của sự trung thực của Quý Đường Đường chính là ngay cả lương khô cũng không có mà ăn, Nhạc Phong lục lọi sau cốp xe một lúc, ôm một túi hành lý đi xuống, Quý Đường Đường vốn cũng không để ý, sau đó lại phát hiện mấy người tài xế kia đều bu lại bên cạnh Nhạc Phong, ngay cả mấy cô gái vốn không xuống xe cũng ló đầu ra nhìn, lòng hiếu kỳ của cô cũng bị khơi dậy, vội vàng hạ cửa kính xe xuống nhòai nửa người ra.

Cô biết Nhạc Phong đang làm gì, hành lý của anh đúng là trang bị đầy đủ hết, mang theo cả một bộ bếp dã ngoại đầy đủ, bình gas để làm nhiên liệu phải là khí propan, bởi vì hiệu năng của khí butan bình thường ở nhiệt độ 0 độ C sẽ không cháy được, mà propan thì dù có âm 18 độ cũng vẫn vận hành bình thường, trước kia khi Quý Đường Đường xách ba lô đi cũng từng muốn mua một bộ mang theo, nhưng dù sao cũng là con gái, khả năng vác nặng có hạn, mang theo nôi nôi lon lon thực sự không tiện, đành phải nghĩ lại.

Nhạc Phong đang nấu cháo, đun sôi nước khoáng, trên xe có gạo đóng gói, không cần vo, bỏ thẳng vào được, lại thêm hai ba viên táo đỏ long nhãn gì đó, đóng nắp nôi lại, trôi chảy đơn giản, cả đám người đang gặm bánh bao khô uống nước lã nhìn mà hâm mộ.

— “Thanh niên chỉ thích chơi mấy thứ cổ quái.”

— “Cái này là thứ đám dân phượt vẫn hay thích xài phải không...”

— “Cả bộ này nặng bao nhiêu cơ chứ, cũng chỉ có xe mới dám mang, chứ vác theo thì mệt chết mất...”

— “Nguyên lý hoạt động của bình gas này với bình gas gia đình chắc

cũng giống nhau nhĩ, trông thể tích nhỏ thế này, chắc đun chưa được hai nồi đã hết rồi, chỉ mang ra khoe được thôi, không thực dụng...”

Thích nói sao thì nói, Nhạc Phong cũng chỉ tùy ý nghe một chút, bên ngoài dù sao cũng lạnh, cả đám đứng một lúc thì tản ra, Quý Đường Đường gác cầm lên khung cửa sổ xe nhìn cái nắp vung nhỏ bị hơi nóng làm cho nhảy lên lạch cạch, cô hỏi Nhạc Phong: “Không phải ở trên cao nguyên nước không sôi được à? Chín được không đây?”

Nhạc Phong không để ý đến cô, được một lúc mở túi đường ra, định ném hai viên vào, Quý Đường Đường vội vàng ngăn lại: “Em không thích ăn đường đâu, cứ để nguyên vị là được rồi.”

Nhạc Phong tức giận: “Liên quan gì đến em, có phải nấu cho em ăn đâu, gia thích thêm thì thêm.”

Anh nhắc nắp nổi lên, làm bộ định ném vào trong, viên đường bị nắm chặt trong tay, cuối cùng vẫn không bỏ vào, Quý Đường Đường nhìn thấy rõ ràng, trong lòng ngọt lịm, xuống xe ngồi chờ cùng với Nhạc Phong, cô càng vui vẻ, Nhạc Phong lại càng tức đến ngứa răng: “Em vui vẻ cái gì hả, em vui lắm phải không? Chốc thì không ăn cơm, chốc lại không ăn đường, đúng là tự coi mình là cọng hành.”

Quý Đường Đường chẳng để ý đến anh, nhắc vung nổi lên tự nói tự nghe: “Nhiều quá, em ăn không hết mất.”

Nhạc Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Ai bảo cho em ăn, một ngụm canh em cũng đừng mơ được húp...”

Quý Đường Đường chê anh âm ỉ, ngẩng đầu bẹp một cái hôn lên má trái của anh, sau đó tựa như không có chuyện gì, lại cúi đầu cầm muỗng khuấy cháo trong nồi.

Nhạc Phong bị cái hôn của cô làm cho bối rối, nửa ngày mới bặm mặt nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn ra thể thống gì...”

Nói thì nói vậy, mặt lại quay ra chỗ cô không nhìn thấy, lập tức không

banh mặt được nữa mà cười, cười xong lại quay đầu lại nghiêm túc phê bình cô: "Ở nơi công cộng, phải chú ý ảnh hưởng chứ."

Quý Đường Đường ngoan ngoãn ừ một tiếng tiêng, ừ xong lại cảm khái vô hạn: "Còn không phải vì miếng ăn, làm con gái thật không dễ..."

Nhạc Phong hoàn toàn tức đến vui vẻ, anh vươn tay vò tóc Quý Đường Đường: "Đường Đường, sao em có thể thú vị đến thế được nhỉ..."

Đang đùa giỡn, phía sút lún bên kia có xe bấm còi, chỉ chốc lát sau có một bác tài dùng cả tay cả chân bò qua gò đất, từ xa đã phất tay gọi với về phía này: "Tạm thời đường sẽ không thông được, mấy cậu có ai quay lại không, giúp một việc được chứ?"

Đây cũng là chuyện thường tình trên đường, một khi sút lún, nhanh thì vài tiếng lâu thì một hai ngày, Nhạc Phong và Quý Đường Đường có dư thời gian, nhàn hạ coi như là nghỉ lấy sức, nhưng có vài người xin nghỉ phép để đi, thời gian không thể chậm trễ, thường là sẽ quay về theo đường cũ hoặc đổi sang đi đường khác, người trên mấy chiếc xe còn lại nhanh chóng xúm tới, có vài người nhỏ giọng bàn bạc: "Hay là quay lại đi, lần sau đi tiếp, lạnh thế này, lại chẳng có gì ăn, để bị bệnh thì chẳng đáng."

Trong lúc nói chuyện, người tài xế kia đã đến trước mặt, ông ta đội một cái mũ da chó, mặc áo lông dài đến đầu gối, trên cổ còn quấn khăn quàng, bọc kín như con gấu vậy, vừa đến gần đã chào hỏi một vòng: "Ngại quá, trên xe tôi có một cô gái, xảy ra chút việc, vé máy bay khứ hồi là mua ở Lan Châu, phải đi từ phía Bắc, ai ngờ lại sút lún, ở đây không có xe công, các anh có ai quay lại thì chở giúp được không."

Ở nhà nhờ cha mẹ ra ngoài nhờ bạn bè, ra bên ngoài, nhất là đất Tạng, người Hán với nhau cũng có thêm vài phần thân thiết, cũng vui vẻ giúp đỡ, sau khi thương lượng một phen, chủ một chiếc Lexus gật đầu: "Chúng tôi cũng về hướng Bắc đây, dù không tới Lan Châu nhưng có thể đưa cô ấy tới chốt giao thông, đến Lan Châu cũng dễ dàng, chú xem như thế có được không?"

Bác tài kia mừng rỡ: “Được chứ được chứ, tốt quá rồi, cô bé kia còn đang khóc trên xe tôi kia kìa, lại còn say xe chẳng ăn uống được gì, khiến người ta thật đau lòng.”

Trên chiếc Lexus còn có một người phụ nữ gần ba mươi, hẳn là vợ của chủ xe, chị ta tò mò nhìn về phía đầu sọt lún kia, cho dù chẳng nhìn thấy được gì: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bác tài kia cũng buồn bực: “Nghe đâu là đi du lịch cùng bạn trai, trước khi đi cậu kia không biết là đi gặp ai, vội vàng xuống xe bảo cô ấy đi trước, nói là xong việc sẽ đuổi theo, vậy cũng được, cô gái trẻ kia một mình đến Cửu Trại, chờ mãi mà chẳng thấy bạn trai tới, sinh hoạt thì không quen, chẳng phải là sẽ sợ hãi hay sao? Gọi điện thoại về hỏi, càng tệ hơn, đầu bên kia nói người đã đi theo cô ấy rồi, căn bản chưa từng quay về, hai bên gộp lại lại thành mất tích, chuyện này nghiêm trọng cỡ nào chứ, cho nên mới tìm xe để quay về, chờ đến phi trường đổi vé... Cảm ơn em gái nhé, để tôi đưa cô bé kia qua đây.”

Bác tài kia nói cảm ơn, quay lại đường cũ dẫn người qua, chủ chiếc xe Lexus ở đầu bên này chuẩn bị quay xe, chỉ chốc lát sau người đã được dẫn tới, là một cô gái rất trẻ, trông đáng dấp thì còn nhỏ hơn Quý Đường Đường mấy tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, vẻ ngoài rất thanh tú, da cũng trắng nõn, chỉ có đôi mắt là sưng vù như quả đào.

Bà chị trên chiếc xe Lexus bước tới kéo tay cô ta an ủi: “Em gái đừng khóc nữa, chưa biết chừng chỉ là tự mình dọa mình thôi, thực ra chẳng có chuyện gì cả đâu.”

Cô gái kia ngậm nước mắt gật đầu, gật mãi gật mãi nước mắt lại rơi xuống.

Bác tài kia đứng bên cạnh phân nân: “Cả đoạn đường con bé này cứ khóc suốt, lại không ăn gì cả, ép nó ăn thì được một nửa đã nôn, chắc là ăn không quen, đường đi lại không có quán cơm nào, cũng không có gì nhẹ nhẹ để ăn...”

Câu này nghe sao mà giống như đang nói cho bọn họ nghe, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong nhún nhún vai: “Vậ thì chia một chút đi, cũng đâu ăn hết được của chúng mình.”

Quý Đường Đường đặc biệt thích nghe Nhạc Phong dùng mấy từ có hơi nhà quê kiểu này, ví dụ như ‘chúng mình’, ‘mình ơi’, nghe cực kỳ ấm lòng cực kỳ thân thuộc — cô tìm một cái cốc giấy múc chút cháo vào, bước qua đưa cho cô gái kia: “Ăn một chút cho ấm người đi, bụng rỗng ngồi xe dễ ngất xỉu lắm, cô còn phải chịu đựng cả một quãng đường nữa đấy.”

Cô gái kia đón lấy, cảm kích nhìn Quý Đường Đường một cái, không hiểu tại sao, cô ta cứ cảm thấy khuôn mặt Quý Đường Đường rất quen, chân chừ một lúc, bỗng hỏi cô: “Chúng ta đã từng gặp nhau bao giờ chưa?”

Quý Đường Đường có chút kinh ngạc, cô nhìn kỹ cô gái kia một lúc, sau đó lắc đầu, nhưng bản thân cũng không quá chắc chắn: “Chưa... đúng không?”

Cô lang thang trên đường, gặp qua vô số những gương mặt muôn hình muôn vẻ, trừ phi là thật đặc biệt, nếu không thì thực sự không nhớ nổi.

Cô gái kia có chút ngượng ngùng, cảm ơn cô một lần nữa, nhìn Quý Đường Đường quay trở lại bên cạnh Nhạc Phong, lúc nhấp từng miếng cháo, cô ta lại chú ý nhìn Quý Đường Đường mấy lần, cô ta gần như tin chắc là mình đã từng gặp Quý Đường Đường, rốt cuộc là ở đâu nhỉ...

Cô ta cau mày, lại một lần nữa nhìn sang Quý Đường Đường, lần này cô đang nghiêng người, không nhìn thấy chính diện, lại nhìn thấy hình dáng phản chiếu qua cửa kính xe của cô.

Cửa kính xe có màu trà, tự nhiên khiến cho toàn bộ khí chất của con người ta trở nên lạnh lẽo, mặt mày cũng chỉ có đường nét, tương đối mơ hồ...

Cô gái kia toàn thân chấn động, cô ta đột nhiên nghĩ ra.

Đúng là cô ta đã từng gặp Quý Đường Đường, ở Cổ Thành, cửa của Hạ

Thành, lúc đó cô ấy đã kéo mình, mua một túi hạt dưa, chậm rãi bóc rất lâu.

Lúc đó là nửa đêm, nét mặt của cô ấy rất lạnh nhạt, hút thuốc lá, ngồi dưới bóng râm của đèn đường, bản thân cô nhìn không rõ được, nhưng hôm nay tâm trạng cô ấy rất tốt, vẫn luôn mỉm cười, nói chuyện cũng hòa nhã cho nên trong khoảng thời gian ngắn, cô không thể nhanh chóng liên hệ hai con người lại làm một.

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Cô gái kia do dự một chút, đứng dậy định tiến lại chào hỏi Quý Đường Đường, mới đi được hai bước, di động trong túi chọt reo vang, cô ta vừa đi vừa tiếp điện thoại, vừa mới 'A lô' một tiếng, nghe thấy đầu bên kia nói chuyện, toàn thân liền cứng đờ.

Sau đó, tầm mắt cô ta tối sầm, ngã ngửa ra sau, đầu va vào thành chiếc xe Lexus, kêu cốp một tiếng, nghe mà khiến cho người ta phát hoảng, đau thay cho cô ta.

Người xung quanh đều xúm lại, ba chân bốn cẳng đỡ cô ta dậy, di động rớt xuống bên cạnh, đầu bên kia vẫn còn đang nói, người phụ nữ trên xe Lexus nhạt di động lên, 'A lô' hai tiếng, sau đó sắc mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm trọng, giơ ngón trỏ lên suýt một tiếng với đám người xung quanh, ánh mắt ra hiệu im lặng.

Bị chị ta ra hiệu như vậy, trong lòng mọi người đều có chút thấp thỏm, thở cũng không dám thở mạnh, Nhạc Phong và Quý Đường Đường nhìn nhau một cái, cũng bước lại gần hai bước.

"Xong rồi, chuyện xấu." Chị ta bỏ điện thoại xuống, tay vuốt ngực, sắc mặt trắng bệch: "Nghe nói... là tìm thấy thi thể rồi."

Sau sự khiếp sợ và trầm mặc ban đầu, ánh mắt của mọi người đều chuyển sang đồng cảm và thương hại, người phụ nữ kia thở dài thườn thượt: "Mọi người xem cô bé này, nghe được tin là hôn mê, tỉnh dậy chẳng

phải sẽ khóc đến chết hay sao, lại còn nói là không tìm được hết mà chỉ thấy có một phần... Tội phạm giết người bây giờ, sao lại biến thái như vậy chứ..."

Quý Đường Đường thấy nghèn nghẹn trong lòng đến hoang mang, Nhạc Phong bước tới ôm lấy cô, Quý Đường Đường choàng hai tay qua thắt lưng anh, cầm gác trên vai Nhạc Phong, thấp giọng nói: "Những kẻ đó sao lại xấu xa đến thế..."

Nói mãi nói mãi, ngay cả bản thân cô cũng không phát giác, nước mắt đã từ từ lăn xuống.

Chương 4

Mọi người giúp đưa cô gái ngất xỉu nằm xuống ghế sau của chiếc Lexus, lại vây xung quanh than thở một lúc mới tự mình tản ra, chung quy vẫn là bèo nước gặp nhau, cùng lắm là nhỏ được đôi giọt nước mắt đồng cảm trước sự bất hạnh của người xa lạ, nếu nói cảm động thế này thế kia thì không khỏi quá khoa trương, cuối cùng chỉ còn lại hai vợ chồng đi xe Lexus là việc nghĩa không thể chối từ, bàn nhau nên trực tiếp đưa thẳng đến Lan Châu — cô gái còn trẻ mà gặp phải chuyện bất hạnh như vậy thật sự là quá đáng thương, bỏ lại cô bé một mình bơ vơ ở trạm giao thông thực sự là không yên tâm được, gặp được nhau chính là duyên phận, có thể giúp được thêm chút nào thì hay chút đó đi.

Nhạc Phong và Quý Đường Đường cũng quay trở lại xe chờ, thời gian buổi chiều vốn khá dài, cộng thêm chờ đợi trong đơn điệu lại càng có vẻ nhàm chán vô nghĩa, chỉ chốc lát sau chiếc Lexus kia đã quay đầu trước, có hai chiếc xe khác cũng theo đường cũ quay về, xung quanh liền có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, hạ cửa kính xe xuống nhìn ra bên ngoài, đỉnh núi phủ đầy tuyết và sương mù quện lại cùng nhau, thi thoảng vang lên vài tiếng chim hót, tựa như đã lâu lắm rồi không có người tới. Kéo cửa sổ lên, Quý Đường Đường quay đầu lại hỏi Nhạc Phong: “Chúng mình vẫn phải chờ nữa sao? Nếu hôm nay không sửa được đường thì ngủ ở đâu?”

Nhạc Phong cũng đang nghĩ đến vấn đề này: “Hai năm trước anh đã từng đến đây, quay ngược lại có một ngã ba, có thể đến một khu trại của người Tạng, tên là Trại Giáp Nhung, nơi đó hơi hẻo lánh, ít người tới, năm đó lúc anh tới, người trong trại nói anh là người Hán đầu tiên mà họ gặp trong bảy tháng qua, anh ở đó chơi cùng với bọn họ khá lâu, còn quen được một cậu bạn tốt tên là Trát Tây Đa Cát, lần này tới Cửu Trại, anh cũng muốn thuận đường ghé qua thăm bọn họ một lần.”

Quý Đường Đường cảm thấy rất thú vị: “Vậy đi thôi?”

Nhạc Phong cho cô một mũi tiêm dự phòng: “Đường không đẹp đâu, phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

Nhạc Phong nói đường không đẹp đã là uyển chuyển lắm rồi, Quý Đường Đường vào nam ra bắc, cho dù đã đi qua không ít con đường mà vẫn bị đường đến Giáp Nhung làm cho điên đảo đến mặt cắt không còn hạt máu, trên thực tế, đường đi Giáp Nhung ngang hàng với đường không đi được, có mấy lần, xe nghiêng đến 45 độ, Quý Đường Đường cảm thấy chỉ một giây nữa thôi là có thể lăn bốn vòng chống vó lên trời rồi, còn có một lần rung lắc mãnh liệt, đồ đạc đằng sau xe rào rào rớt xuống, va vào làm cô phải tránh đông tránh tây, vừa ngồi trở lại được ghế sau, thân xe lại rung lên, cả người xóc lên trên, đầu đụng vào trần xe, trước mắt sao bay lấp lánh hết ngôi này đến ngôi khác.

Cuối cùng xe cũng dừng lại ở bờ ruộng ngoài Tạng trại Giáp Nhung, đã sắp hoàng hôn, mặt Quý Đường Đường không còn sắc máu, lục phủ ngũ tạng đều đảo lộn khó chịu, muốn nôn lại không nôn nổi, Nhạc Phong kéo cửa sau ra, nửa đỡ nửa ôm đưa cô xuống xe, Quý Đường Đường cũng mặc kệ trên bờ ruộng đầy tuyết, đặt mông ngã ngồi xuống, hữu khí vô lực nói: “Tự anh đi tìm Trát Tây của anh đi, em không xong rồi, phải nghỉ một lúc.”

Nhạc Phong xoa xoa đầu cô: “Đừng ngồi lâu trên đất, lạnh. Xe không lái vào được, anh đi tìm người, ngoan, trông xe đấy.”

Quý Đường Đường tựa đầu vào cửa xe đang khép, dõi mắt nhìn Nhạc Phong đi xa dần, lại quan sát xung quanh, nói chỗ này là Tạng trại đúng là đã quá cất nhắc, thực ra chỉ là mấy dãy nhà được núi vây quanh, xung quanh giăng đầy phướn kinh, cách đó không xa có một tòa tháp màu trắng bình thân đơn sơ, gần bờ ruộng là từng hàng giá phơi cao cao, mấy chiếc còn có cỏ khô chưa cất đi, ướt nhẹ phủ đầy tuyết trắng. Quý Đường Đường nhớ lời dặn của Nhạc Phong, quay trở lại xe ngồi, xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có đôi ba tiếng chó sủa, Quý Đường Đường co mình trên ghế phụ thần thờ, thất thần rồi mệt mỏi, nhắm mắt lại mơ mơ màng

màng suy nghĩ, cũng không biết qua bao lâu, chợt nghe thấy mui xe có tiếng gõ thùng thùng, chợt mở mắt nhìn, có một bé trai người Tạng chừng ba bốn tuổi đang ngồi trên đầu xe hăm hở gõ gõ đập đập, cũng không biết là bò lên được bằng cách nào, thấy Quý Đường Đường tỉnh dậy, sợ đến mức xẹt một cái trượt xuống dưới. Quý Đường Đường sợ cậu nhóc ngã, vội vàng xuống xe xem xét, mới vòng ra đầu xe đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, thằng bé đã chạy ra sau xe, Quý Đường Đường cúi người nhìn qua gầm xe, chỉ thấy một đôi chân ngắn tũn dưới lớp áo Tạng, cô thấy buồn cười, tựa như bà ngoại sói nén hơi lảng lạng lùi lại phía sau, lúc ló người ra, cậu bé kia cũng vừa hay đang e dè thò đầu ra ngoài nhìn, bỗng nhiên thấy đầu cô, sợ đến mức á một tiếng, lại rút về. Phản ứng kia, tựa như con sóc nhỏ bị kinh sợ vậy, Quý Đường Đường không nhịn được cười khanh khách, thằng nhóc kia lại ló đầu ra một chút, tò mò nhìn chằm chằm Quý Đường Đường.

Trẻ con đất Tạng có đôi mắt đặc biệt sáng, trong vắt tựa như một bầu nước, vừa nhìn bạn như vậy, tựa như xuyên thấu tận trong lòng vậy — Quý Đường Đường sống sờ trong phút chốc, cô vẫy đứa bé kia: “Ngoan, lại đây nào, nhóc tên gì hả?”

Đứa bé kia chắc là nghe không hiểu cô nói gì, nghiêng đầu mút ngón tay nhìn cô, nhìn một lúc, chợt lúng búng nói với cô: “Đường... Đường...”

Quý Đường Đường kinh ngạc trợn mắt há mồm, cô nhanh chóng tiến lên trước hai bước: “Sao nhóc biết tên chị là Đường Đường?” Cô vừa mới bước lên đã khiến cậu nhóc sợ hãi, hai cái chân nhỏ nhắn ngắn cùn như mọc cánh bình bịch chạy thật xa, chạy được một đoạn còn quay đầu liếc nhìn cô một cái, giống như sợ cô đuổi theo vậy, Quý Đường Đường chưa từ bỏ ý định, gọi với về phía cậu bé: “Sao nhóc biết chị tên là Đường Đường, hả?”

Gọi xong là hồng, thằng bé đã chạy mất dạng. Quý Đường Đường đứng ngẩn ra, có chút tiu ngưu, đứng một lúc, thấy từ xa, Nhạc Phong đang dẫn

một chàng trai người Tạng đi tới, đoán đại khái chính là bạn của anh, vội vàng tiến lên đón. Người Tạng sống lâu trên cao nguyên, da chịu sự tổn hại của tia tử ngoại rất mạnh, cộng thêm hoàn cảnh khắc nghiệt, thoát nhìn lớn tuổi hơn so với thực tế — Quý Đường Đường còn tưởng là Trát Tây Đa Cát phải hơn Nhạc Phong sáu bảy tuổi, nào ngờ cậu ta mới chưa đầy hai mươi, mà kinh hãi hơn là, mười lăm tuổi cậu ta đã lấy vợ, đã có ba đứa con rồi! Trát Tây Đa Cát biết một chút tiếng Hán đơn giản, lúc Nhạc Phong giới thiệu với cậu ta Quý Đường Đường là bạn gái của mình, cậu ta nhìn Quý Đường Đường ngấm trái ngấm phải, sau đó tán thán: “Ai da, bạn gái, xinh đẹp giống như tiên nữ, Lạp Mỗ của cao nguyên.”

Quý Đường Đường chưa thấy ai khen người khác mà bộc trực như vậy, mặt xẹt cái đỏ bừng, Nhạc Phong không chút lưu tình dỗi nước lã: “Đường Đường, người Tạng khen em, em đừng cho là thật, bọn họ không có từ nào khác để hình dung đâu, hoặc khen là Lạp Mỗ, hoặc khen là Trác Mã, cả hai đều có nghĩa là nữ thần, em mà tưởng thật thì tất cả phụ nữ trên cao nguyên đều là nữ thần hết.”

Trát Tây Đa Cát gãi đầu cười hà hà: “Chính là, chính là.” Lại còn ‘chính là’, thế này cũng quá là thẳng thắn, Quý Đường Đường suýt nữa bất tỉnh, sau đó mới biết: “chính là” với ‘Ai da’ cũng là câu cửa miệng của bọn họ, tương đương với ‘ừ’ và ‘à’ của người Hán khi nói chuyện, mặc dù nghe không hiểu gì cũng buông một câu ‘chính là’ trước đã, rất là khiến cho người ta phát hoảng. Xe không đi vào được, hai người xách đồ đi theo Trát Tây Đa Cát về nhà, trên đường, Nhạc Phong kể lại chuyện lần trước đến đây cho Quý Đường Đường nghe: “Mấy đứa trẻ con trong trại này chưa nhìn thấy xe bao giờ, tò mò như gì ấy, mười mấy đứa vây xung quanh, gõ gõ đập đập, còn cầm cả đá lên ném, làm anh đau lòng muốn chết.” Câu này lại nhắc nhở Quý Đường Đường: “A, Nhạc Phong, trong trại này có một đứa bé biết em.”

Trái tim Nhạc Phong nhảy lên một cái: “Biết em?”

Có người biết hoặc nhận ra Quý Đường Đường, nhiều khi, lại là một dấu

hiệu rất nguy hiểm, không thể không đề phòng. Quý Đường Đường: “Ừ, là một đứa nhóc người Tạng, khoảng ba bốn tuổi, gọi em Đường Đường.” Nhạc Phong cau mày: một đứa trẻ người Tạng? Ba bốn tuổi? Cơ sở ngầm của Tần gia sẽ không đến nỗi cài ở nơi xa xôi hẻo lánh với độ tuổi thấp như vậy chứ? Lại nghĩ tiếp, suýt nữa phụt ra: “Biết cái đầu em ấy, đấy là đang đòi em kẹo*!!” Rất nhiều du khách người Hán khi đến đất Tạng đều có thói quen cho kẹo trẻ con địa phương, dĩ nhiên cũng có người cho một hai đồng tiền hay bút bi, sách vở gì đó, lâu dần khiến cho bọn trẻ tập thành quen, thấy du khách đàn ông sẽ chạy đến đòi kẹo gì đó, Quý Đường Đường cũng biết là mình lo lắng vô cớ, cúi đầu nhận lỗi.

Nhà của Trát Tây Đa Cát nằm giữa thôn, nhà dựng từ đá đen, bên ngoài cửa sổ lại sơn màu trắng, mái nhà lại màu đỏ nhọn nhọn, cạnh cửa dùng sơn màu họa hình bát bảo cát tường, nhìn rất hỉ khách, ngay cửa vào là nhà bếp và một cái chảo lớn, trên tường treo một hàng dài thìa muổng bằng đồng xanh mạ vàng, lấp lóe lấp lóe. Trát Tây Đa Cát mời hai người ngồi xuống chiếc giường kiểu Tạng bên cạnh cái chảo, bảo cô vợ Trác Mã mang trà bơ và quả tạc diện lên, Trác Mã không biết nói tiếng Hán, chỉ nhìn hai người cười cười, nói gì cô ta cũng chỉ đáp một câu ‘chính là’.

Quý Đường Đường bình thường cũng uống được trà bơ, nhưng vừa mới choáng váng vì xe, dạ dày vẫn còn khó chịu, ngửi thấy mùi bơ đã thấy hơi khó chịu, cộng thêm Đa Cát và Trác Mã lại hiếu khách, cho nhiều bơ hơn, bên trên nổi một tầng mỡ vàng bóng ngậy, Quý Đường Đường tựa như cầu cứu nhìn Nhạc Phong, sắc mặt Nhạc Phong lúc bấy giờ tương đối nghiêm túc, hạ giọng nhắc nhở cô: “Đường Đường, cái này nhất định phải uống, nếu không chủ nhà sẽ cảm thấy em coi thường cậu ta.” Câu này là thật, đàn ông người Tạng bộc trực, nói một câu đã có thể coi bạn là anh em, không vừa lòng một cái là cũng có thể rút đao thấy máu ngay, việc mời trà bơ, thoát nhìn chỉ là một chén trà, kỳ thực ý nghĩa bên trong rất to lớn, uống hay không uống, uống rồi không uống hết, đều liên quan đến mặt mũi của

chủ nhà và giao tình giữa hai bên, tuyệt đối không thể trễ nải, Quý Đường Đường tự giác được nghĩa lớn thâm sâu, thời khắc mấu chốt tuyệt không dứt đoạn, thấp giọng nói với Nhạc Phong: “Yên tâm đi, em là phái biểu diễn.”

Nhạc Phong mắt lạnh nhìn cô nàng phái biểu diễn cười tươi như hoa, phi thường ưu nhã bưng chén trà bằng đồng lên, ực ực uống một hớp thấy đầy, sau đó dùng mu bàn tay quệt qua khóe miệng một cái, cười xinh đẹp với Trác Mã một tiếng, giống như muốn nói. Mùi vị rất được! Trác Mã vui mừng, quay đầu bô bô nói gì đó với Đa Cát, sau đó ôm bình bơ tối, miệng bình thoáng nghiêng, lại đổ cho Quý Đường Đường thêm một chén nữa. Quý Đường Đường tròn mắt, Nhạc Phong khách khí nhìn Trác Mã mỉm cười, lại nói với Quý Đường Đường: “Toi rồi, thế này là muốn cho em uống ba chén đấy.”

Có người Tạng hề dãi khách là phải ‘Trà ba rượu bốn’, uống hết ba chén mới gọi là khách chủ đều vui, Nhạc Phong rất đồng cảm với Quý Đường Đường, uyển chuyển nhắc nhở cô: “Kỹ thuật diễn xuất thái quá cũng không dễ sống đâu.”

Quý Đường Đường mặt thì cười nhưng trong lòng thì đắng ngắt: “Nhạc Phong, em thực sự không uống nổi.”

“Chuyện này anh không giúp được em rồi.” Nhạc Phong cúi đầu uống chén trà của mình: “Nhất định phải uống đấy Đường Đường, vì đoàn kết dân tộc.”

Quý Đường Đường buồn thối ruột, cô nói: “Trung ương Đảng chưa chắc đã biết em vì dân tộc mà cố gắng nhiều như vậy.”

Uống xong trà bơ cũng vừa hay đến bữa tối, hiển nhiên hai vợ chồng Đa Cát cũng không định dãi khách bằng món bánh Tsampa đơn giản, cậu ta hưng phấn khoa tay múa chân với hai người: “Mì, mì ngất, đùi dê, thịt bò yak.” Sự hưng phấn khi cuối cùng cũng có thể thoát khỏi trà bơ của Quý Đường Đường khi nhìn thấy mì ngất xong không còn sót lại một chút nào,

mì ngắt vậy mà lại có thể dùng mặt chữ để giải thích, chính là nặn sợi mì thành sợi dài, Trác Mã ngắt từng đoạn, ném vào trong nồi nước sôi. Quý Đường Đường xích lại nhìn nhìn, một nồi đầy nước với mì, đến cả một cọng hành lá cũng không thấy, cô có dự cảm không lành, quả nhiên, khi bát mì được bưng ra, cô bưng bát mà thiếu chút nữa chảy nước mắt, hạ giọng hỏi Nhạc Phong: “Không có một tí rau nào?”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Người Tạng nuôi bò nuôi dê, em có nghe họ trồng rau bao giờ không?”

“Vậy tiêu hóa làm sao được?”

“Trên cao nguyên quá lạnh, đều ăn thịt bò thịt dê để chống lạnh, uống trà để tiêu hóa, nhưng đất Tạng không trồng trà được nên phải tốn công mua ở bên ngoài, con đường Trà — Mã cổ đạo chính là từ đó mà có. Trước kia trà rất đắt, một con ngựa mới đổi được một chút xiu trà.” Trong lúc nói chuyện, thịt bò thịt dê cũng đã được bê lên, đựng trong âu, từng miếng to dùng, không thêm dầu muối, nấu chín xong, tẩm bột cay lên để dùng.

Quý Đường Đường cảm thấy đầu mình đang to ra, Đa Cát nhiệt tình gắp một miếng to vào cái đĩa nhỏ trước mặt hai người, thịt bò Tây Tạng có nhiều gân, cắn cũng rất mất sức, Quý Đường Đường cuối cùng cũng ý thức được trước kia mình hạnh phúc đến cỡ nào: “Nhạc Phong, em có thể ăn mì ăn liền được không?”

Nhạc Phong nghiêng rằng với cô: “Chủ nhà nhiệt tình tiếp đãi như vậy, em lại đi nấu mì ăn liền, em như vậy chẳng phải là vạ vào mặt Đa Cát hay sao? Em định để cậu ta chọc cho anh một dao đúng không? Sao em lại có thể ác như thế được cơ chứ?”

Quý Đường Đường ầm ứ nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong vừa dấm vừa xoa an ủi cô: “Ngoan nào, vì sự đoàn kết của các dân tộc, Tạng Hán hữu nghị bắt nguồn xa, dòng chảy dài, chỉ trông biểu hiện tối nay của em thôi đấy, ba đời lãnh đạo lão trung thanh của chúng ta đã cố gắng vì sự đoàn kết hai tộc Tạng Hán, không thể để bị hủy hoại trên tay mình em được.”

Quý Đường Đường lại gắng gượng ăn thêm một chút, nói chuyện cũng thành nức nở: “Nhạc Phong, em thật có lỗi với Tổ quốc, có lỗi với Đảng, anh mà bắt em ăn nữa thì chẳng bằng đào cái hố chôn quách em đi.”

Nhạc Phong thở dài, anh cúi đầu sùm sụp ăn xong bát của mình, thăm dò thấy Đa Cát không nhìn qua bên này, nhanh chóng đổ bát của Quý Đường Đường sang bát mình, lại gấp mấy miếng thịt bò Tây Tạng trong đĩa của cô qua. Quý Đường Đường cảm động đến mức lệ nóng quanh tròng, thâm tình thổ lộ với Nhạc Phong: “Sao trước kia em không phát hiện ra anh lại đẹp trai như vậy chứ!”

Nhạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Xích qua một bên đi, đừng có mà nịnh anh!”

“Ai da, Lạp Mỗ, thích ăn thế à, còn nữa, một âu, ăn, gấp nữa đi!”

Đa đầu Quý Đường Đường tê rần, cô nhìn Đa Cát cười mà còn khó coi hơn cả khóc: “Tôi no rồi...”

“Ai da, người Hán các người, quá khách khí, bạn bè, không nên khách khí, khách khí thì không phải bạn bè thật, tôi giận đấy, ai da, ăn, gấp nữa đi!” Cái gì gọi là thịnh tình không thể chối từ, vì tình hữu nghị Tạng Hán, nhất định phải gấp thêm, đôi đũa của Quý Đường Đường run run rồi vươn ra, Đa Cát nhiệt tình chọn giúp cô: “Miếng này này, to, ăn ngon!”

Quý Đường Đường trộm nhìn Nhạc Phong, ánh mắt kia của Nhạc Phong là sắp giết người, cô vội vàng gấp một miếng nhỏ hơn... Ăn xong được bữa cơm, Nhạc Phong thực sự là không đứng dậy nổi, Đa Cát vui vẻ vô cùng, quay đầu lại có chút oán giận Quý Đường Đường: “Ai da Lạp Mỗ, cô còn chưa ăn thoải mái, tôi nhìn ra được, cô vẫn ăn được nữa, ăn thêm nữa đi.”

Nhạc Phong bị câu này của cậu ta làm cho ruột gan run rẩy, thậm乎 ăn nữa thì cái mạng này của ông đây thực sự sẽ phải bỏ lại chỗ này, vậy nên vội vàng đổi chủ đề, bảo Đa Cát sắp xếp chỗ nghỉ. Đa Cát dẫn hai người lên gian phòng trên lầu, bên trong cũng có chảo lửa, hai chiếc giường Tạng. Lúc Trác Mã gấp phân trâu bắc bếp nấu rượu, Đa Cát chạy ra chạy vào

ôm hai bộ chăn đệm ra trải cho hai người. Quý Đường Đường cầm chậu đồng ra sân múc nước rửa mặt, rửa xong trở vào đã thấy Đa Cát đang bò trên bàn hí hoáy với chiếc đầu đĩa, trên bàn mới đầu không có ti vi, chắc là đã vác cái ti vi nhỏ của nhà mình lên — đạo đãi khách của người Tạng, đích thực là nhiệt tình hết chỗ chê, Quý Đường Đường có chút tò mò: “Chỗ này bắt được tín hiệu à, có những đài nào vậy?”

Đa Cát lắc đầu: “Tín hiệu không có, cho hai người xem đĩa phim, chuyện Đường Tăng Lật Ma nha, rất hay đó.” Quý Đường Đường nửa ngày trời không hiểu nổi Đường Tăng Lật Ma là ai, cho đến khi màn ảnh hiện lên mới biết, thì ra là Tây Du Ký, cô kéo chiếc hộp giấy Đa Cát để đĩa phim lại xem, trừ Tây Du Ký ra còn có mấy chiếc đĩa phim Hoàn Châu Cách Cách, trước kia nghe nói hai bộ phim này rất được chào đón ở đất Tạng, giờ xem ra đúng là không phải bịa.

Thu xếp xong xuôi, Đa Cát và Trác Mã đi xuống làm việc, để lại hai người ở trong phòng, Nhạc Phong ngồi chưa được hai phút cũng đi xuống, lúc Quý Đường Đường kéo anh lại hỏi, anh đẩy một bụng tức: “Đi xuống vận động! Tiêu hóa!”

Quý Đường Đường cười phì, Nhạc Phong đi rồi, cô nằm bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên đã nhìn thấy Nhạc Phong đi xung quanh căn nhà, đi một vòng rồi hai vòng, thỉnh thoảng dừng lại vịn vẹo thắt lưng, Quý Đường Đường nhìn một lúc, thực sự không nhịn được, quay trở lại giường cười lăn lộn, khó khăn lắm ngừng lại được mới chống giường ngồi dậy xem ti vi. Nghe nói năm đó khi quay Tây Du Ký mất chừng tám năm, trình độ chế tác tinh xảo kia, những bộ phim truyền hình ăn nhanh hiện giờ không thể bằng được — cho dù hiện giờ có bật lên xem cũng không uống là một tác phẩm tuyệt vời hấp dẫn người xem, điểm không hoàn mỹ duy nhất chính là đĩa phim của Đa Cát mua là tiếng Tạng, mặc dù có thể thông qua hình ảnh và giọng điệu mà mơ hồ đoán ra tình tiết và nội dung phim, nhưng xem lâu, tiếng Tạng tựa như sách trời vẫn khiến Quý Đường Đường

dần dần mệt mỏi, đầu gật gù giống như gà mổ thóc không ngừng. Cũng không biết qua bao lâu, thân mình chợt nghiêng một cái, choàng tỉnh dậy, mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện Nhạc Phong vẫn chưa về, đĩa phim hẳn là đã hết, trên màn hình xanh ngắt hiện lên lời nhắc thay đĩa, xung quanh yên tĩnh đến mức khiến cho người ta hoang mang, trong một mảnh tĩnh lặng làm cho người ta có chút rờn rợn, ngoài cửa bỗng vang lên những tiếng 'Cộp, cộp, cộp', tựa như có người đang cầm thứ gì đó, không ngừng nện xuống mặt đất. Quý Đường Đường có chút căng thẳng, đánh bạo hỏi một câu: "Ai đấy? Ai ở bên ngoài?"

Chương 5

Không có câu trả lời, vẫn là những tiếng đập đơn điệu, cộp, cộp, cộp, từng tiếng từng tiếng, tựa như dội thẳng vào trong lòng. Trái tim Quý Đường Đường đập mãnh liệt, cô cắn cắn môi, vén chăn lên, để chân trần, kéo cánh cửa ra một khe hẹp. Cô nhìn thấy bóng lưng của một người phụ nữ, mặc áo dài màu đen, mái đầu bạc trắng búi thành một búi tròn bóng mượt đằng sau, đang ngồi quay lưng lại phía cô, trong tay cầm một cái tẩu thuốc nước rất dài, miệng tẩu bằng đồng cũ xuống dưới, từng chút từng chút đập xuống đất rũ cặn thuốc bên trong.

Nơi này là Tạng trại, nhưng cách ăn mặc của người phụ nữ này, rõ ràng không phải người Tạng — đôi môi của Quý Đường Đường có chút khô khốc, cô hỏi lại: “Bà là ai?” Vẫn không có tiếng trả lời, chẳng lẽ là quá già rồi, lãng tai? Quý Đường Đường nhú mày một cái, muốn vòng qua trước mặt bà ta, ai ngờ chột trượt chân một cái, toàn thân mất không chế, thậm chí vừa ngã vừa lăn xuống rớt vào một đầm nước.

Nói là đầm nước hình như có hơi quá, chẳng qua chỉ là ở trong một nham động, chỗ trũng của nham động tích đầy nước, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn người đàn bà kia — bà ta ngồi trên cao, đằng sau có ánh sáng, dưới sự bao phủ của ánh sáng hắt ngược, cả người bà ta như bị che khuất bởi một tầng sương, không tài nào nhìn rõ gương mặt thật. Quý Đường Đường mờ mịt, ra khỏi căn phòng ở tầng hai là hành lang, sao có thể có đầm nước được, cúi đầu nhìn, nham thạch quanh đầm nước đen bóng, hiện lên những tia sáng ươn ướt, dưới mặt nước sóng sánh, chậm rãi hiện lên một người con gái...

Tứ chi của cô ta bị kéo mở, hai mắt nhắm nghiền, làn da tái nhợt, lộ ra từng đường mạch máu, ghé lại gần nhìn, có thể thấy dòng máu đen đang lưu động quỷ dị trong huyết quản... Không đúng, người con gái này không ở trong nước, cô ta đang ở trên cao, thứ hiện lên trên mặt nước là hình ảnh

phản chiếu của cô ta... Quý Đường Đường hoảng sợ, cô nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi ngẩng đầu lên...

Ở đó, trên đỉnh của hang động, ngay trên đỉnh đầu, một người con gái đang bị treo cao, tay chân bị kéo ra bốn hướng, tựa như một con bướm đang bị trói chặt trên mạng nhện, mạch máu màu đen dữ tợn lan khắp trên gương mặt, kéo dài đến cổ, kéo dài vào trong áo... Đường như cảm nhận được ánh mắt của Quý Đường Đường, cô gái kia chậm rãi mở mắt...

Trong chớp mắt, Quý Đường Đường thét lên: "Vưu Tư!" Nham thạch dưới chân bỗng nhiên chấn động, Quý Đường Đường đứng không vững, phịch một tiếng rớt vào trong nước, cô sặc sụa không ngừng, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi... Vùng vẫy mãi, thân thể mới ngã xuống, nhất thời tỉnh lại, bấy giờ mới nhận ra là đang nằm mơ, đằng sau lưng đã rịn một tầng mồ hôi, lạnh tê tái, Tây Du Ký vẫn chưa phát hết, Trư Bát Giới đang vùng vẫy trong hồ kêu trời kêu đất, đám nhện tinh yêu mỉa cười khanh khách, trong rốn nhả ra từng sợi tơ bạc trắng...

Quý Đường Đường lặng người một lúc, chậm rãi phục hồi lại tinh thần, trái tim vẫn còn đập thình thịch liên hồi. Mấy ngày nay, đã là lần thứ hai cô mơ thấy Vưu Tư, đám Thạch Gia Tín, phải chăng đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy bứt rứt trong lòng, cô lấy lá thư của Thạch Gia Tín giấu trong túi áo khoác, bên trong thư có một số điện thoại, theo Thạch Gia Tín nói, đó là điện thoại của nơi anh ta ở...

Quý Đường Đường khoác áo xuống giường, xuống dưới lầu tìm Nhạc Phong lấy di động, cô quyết định gọi điện cho Thạch Gia Tín, hỏi thăm tình hình của họ, coi như để an tâm cũng được. Nhạc Phong đang đứng ở dưới lầu nói chuyện với Đa Cát, Trác Mã không có ở đó, chắc đã đi ngủ trước, lúc Nhạc Phong đưa di động cho cô, nhin không được hỏi một câu: "Trừ anh ra em cũng đâu có quen được mấy người, em gọi điện cho ai thế?"

Quý Đường Đường hung hãn: "Gọi cho tổng đài tâm sự đêm khuya không được à?"

Biết là cô thuận miệng chém ra, Nhạc Phong lâu bầu: “Cái thể loại tự bế dài hạn như em, đúng là cần phải gọi điện đến tổng đài tâm sự đêm khuya để mà điều tiết.” Quý Đường Đường hừ một tiếng, nhận lấy điện thoại bình bịch bước lên lầu, bấm theo dãy số Thạch Gia Tín để lại, thông thì thông, nhưng không ai tiếp. Cô chưa từ bỏ ý định, ấn ngắt rồi lại bấm lại, kết quả vẫn giống nhau.

Quý Đường Đường nhìn màn hình di động mà thần thờ. Là xảy ra chuyện gì đó nên không nghe được, hay là căn bản anh ta đã cho cô một dãy số giả? Xét theo biểu hiện xấu xa của Thạch Gia Tín, hình như về sau có khả năng hơn một chút. Nghĩ vậy, lại có chút cái kính, tựa như tự chuốc bực vào người vậy: Vuơ Tư đã xảy ra chuyện gì, mình cũng chẳng thể lo được, mình cũng đâu phải mẹ cô ta, lo một lần còn muốn lo cả đời.

Còn đang rửa xả, điện thoại bỗng nhiên vang lên, xem màn hình hiển thị thì là một số điện thoại lạ không biết từ nơi nào, Quý Đường Đường chần chờ một lúc, nhấn nút nghe. Giọng nói đầu bên kia xa xôi, tựa như quỷ vậy: “Tiểu Phong Phong, anh gặp phải vấn đề tình cảm.”

Giọng nói này cũng rất quen, Quý Đường Đường sáng bừng mắt: “Thần Côn?”

Giọng nói của Thần Côn vẫn ử rữ: “Tiểu Phong Phong, sao giọng của cậu nghe như đàn bà thế? Cậu dùng nhiều hormone nữ quá à?”

Quý Đường Đường thiếu chút nữa bật cười, thầm nhủ may mà không phải Nhạc Phong nghe điện thoại: “Em là Đường Đường.”

Vừa nghe thấy là Quý Đường Đường, giọng nói của Thần Côn lập tức trở nên lạnh lạnh, đương nhiên, trong cái sự lạnh lạnh ấy mang theo sự đố kỵ sâu đậm: “Hả, Tiểu Phong Phong đâu, tại sao Tiểu Phong Phong lại đưa di động cho em dùng? Thật vô nguyên tắc?”

Quý Đường Đường rất đắc ý, cô tựa vào đầu giường, hai chân thoải mái ghế lên, định trêu tức anh ta: “Anh ấy thích em nên mới cho em dùng, thì đã làm sao?” Thần Côn đúng là đã ôm nỗi mất mát sâu đậm mà rời

khỏi Đôn Hoàng.

Trong vài ngày cuối ở Đôn Hoàng, quan hệ giữa Quý Đường Đường và Nhạc Phong đã xác định, cử chỉ mặt mày cũng tự nhiên có điều khác biệt, Mao Ca thì từ lâu đã nhận ra đầu mối, lại có câu trái dấu hút nhau, anh ta cũng không để tâm lắm, trái lại Thần Côn thì quá kinh sợ, lòi Mao Ca vào toilet, khóa trái cửa lại, dùng giọng điệu khi phát hiện ra radio của quân địch mà hỏi anh ta: “Tiểu Mao Mao, Tiểu Đường Tử và Tiểu Phong Phong, chẳng lẽ là đang yêu nhau?”

Mao Ca hạ giọng, tựa như đặc vụ mật bàn thận trọng trả lời: “Không phải, bọn nó đang lập kế hoạch phản Thanh phục Minh.”

... Sau khi xác nhận, Thần Côn thất hồn lạc phách, theo như lời anh ta nói, anh ta cảm thấy một nỗi phiền muộn tựa như thất tình vậy. Câu này khiến Quý Đường Đường có chút thấp thỏm, cô nghĩ Thần Côn có thể là thích mình — chuyện bạn của bạn trai cũng thích mình này máu chó cỡ nào, khó xử cỡ nào kia chứ? Đương nhiên không lâu sau đó cô liền nhận ra suy nghĩ này của mình chỉ là tự mình đa tình, bởi vì Mao Ca rất nhanh đã có lời giải thích chính thức, anh ta nói tâm trạng này của Thần Côn là thuộc kiểu thất tình kép, anh ta vừa nghĩ Quý Đường Đường là bạn tri âm của anh ta, trong lòng sinh ra cảm giác ỷ lại mãnh liệt, giờ Đường Đường đột nhiên có chủ, Thần Côn có một loại bi thương như tri âm bị cướp mất, bởi vậy nảy sinh lòng oán giận sâu đậm với Nhạc Phong, mặt khác, anh ta lại nghĩ Nhạc Phong là bạn thân của anh ta, tuy rằng trước đó cũng từng có bạn gái, nhưng giờ đã cùng anh ta đứng trong đội ngũ những người độc thân vui vẻ, bất chợt lại bị Đường Đường chộp mất, khiến anh ta lại có cảm giác như mất bạn vì bạn đi yêu đương, bởi vậy lại sinh ra sự ghét bỏ và bức bối mãnh liệt với Đường Đường.

Thần Côn tương đối hài lòng với sự giải thích của Mao Ca, vừa gật đầu vừa rút khăn giấy lau khô mắt mình, có trời mới biết, căn bản không có lấy một giọt nước mắt, sói đuôi chồn còn học người ta giả bộ u oán gì chứ.

Mao Ca thì thoải mái nói Đường Đường, em cứ coi Thần Côn như không khí đi, thằng cha này không phải người Trái đất đâu, logic lẫn lộn tư duy thất thường, để lấy ví dụ chứng minh cho điều này, Mao Ca còn kể lại lần đầu tiên thất tình của Thần Côn cho Quý Đường Đường nghe, nghe nói đó là thời điểm Lâm Thanh Hà kết hôn, Thần Côn khóc như cha chết, làm một hình nhân của Tần Hán cả ngày đăm đăm đăm, lại còn nước mắt nước mũi lòng thông nói chẳng phải bộ dạng mình không đẹp trai bằng Tần Hán hay sao, Thanh Hà tại sao lại không chịu chờ anh ta? Sau đó mới biết người Lâm Thanh Hà cưới là Hình Lý Nguyên, mới nhận ra mình đã đăm nhâm người, quá xấu hổ. Vậy nên mới gửi một tấm bưu thiếp xin lỗi đến cho Tần Hán, cũng không biết có gửi đến đảo báu* hay không. Nghe Mao Ca nói vậy, Quý Đường Đường cười đến đau cả ruột, Thần Côn lại ai oán, có người kể đến cả tên trên QQ cũng đổi lại, đổi thành ‘Nếu như đã định trước sẽ phải mất đi, thì tình nguyện chưa bao giờ thuộc về mình.’

Hôm nay hơn nửa đêm còn gọi điện cho Nhạc Phong, mở miệng đã ‘vấn đề tình cảm’, Quý Đường Đường quyết định ra tay quyết liệt, chặt đứt suy nghĩ trong đầu Thần Côn: “Anh dẹp suy nghĩ ấy đi, Nhạc Phong sẽ không thích anh đâu.” Thần Côn có vẻ bị cô làm cho kinh ngạc: “Tiểu Phong Phong sao phải thích anh, anh là nam cơ mà.”

Xem ra ở phương diện khác, Thần Côn vẫn rất truyền thống bảo thủ, Quý Đường Đường cũng chẳng chỉ đường vẽ lối cho anh ta làm gì: “Thế anh gặp phải vấn đề tình cảm gì? Kể cho em nghe xem.”

Thần Côn không cam lòng: “Tiểu Phong Phong đâu. Anh muốn Tiểu Phong Phong...”

Quý Đường Đường không hề khách khí ngắt lời anh ta: “Không có Tiểu Phong Phong, chỉ có em thôi. Anh thích thì nói, còn bèo nhèo nữa em cúp máy đấy!”

Thần Côn cân nhắc một chút, quyết định miễn cưỡng lùi một bước để tiến ba bước: “Quên đi, không có voi thì có heo cắm hành vào mũi cũng

vậy..."

Dám bảo cô là heo cắm hành vào mũi, Quý Đường Đường tức đến méo mũi, vừa đúng lúc Nhạc Phong lên lấy đồ rửa mặt, thấy Quý Đường Đường thực sự đang gọi điện thoại, tò mò nhìn cô một cái, đổi lại là một ánh mắt trợn trừng của Quý Đường Đường. Nhạc Phong chẳng hiểu ra làm sao, không biết đã đắc tội cô ở điểm nào.

Quý Đường Đường cởi giày cởi áo khoác lên giường, liền kéo chăn đắp kín, nằm vắt vẻo trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà ung dung nghe Thần Côn kể lể vấn đề tình cảm, tư duy của vị tổ tông này mà nhảy cóc là kể chuyện lộn xộn, nói một hồi lại chen vào một hai câu cảm thán biểu đạt tình cảm vài câu, Quý Đường Đường mất nửa ngày trời mới hiểu ra là trên đường đến thôn Phong Môn, anh ta đi ngang qua một cái thôn nhỏ không tên, đói bụng rồi gõ cửa nhà một người nông dân xin đồ ăn, no rồi lại hỏi thăm người ta 'những chuyện kỳ bí huyền dị', kết quả kinh động đến cụ già tám mươi tuổi, run rẩy chống gậy ra kể cho anh ta một câu chuyện cũ xảy ra trước Giải phóng. Trước Giải phóng cái con em anh, Nhạc Phong đã rửa mặt xong quay lại rồi, vấn đề tình cảm của Thần Côn đến cái mép vẫn còn chưa kể tới, lời thẳng cô về trước Giải phóng nữa, Quý Đường Đường muốn ngắt lời anh ta: "Chuyện trước Giải phóng có thể giao cho các tiền bối cách mạng giải quyết được không? Anh kể em nghe về nữ chính đi."

Thần Côn rất không vui: "Tự thuật thì phải có phần nhạc đệm chứ, anh sắp kể đến rồi đây, đã kể đến trước Giải phóng rồi mà, sắp đến rồi." Quý Đường Đường bỗng nhiên có dự cảm bất thường: "Anh đừng có nói là, người mà anh thích là sống ở thời trước Giải phóng đấy nhá?" Thần Côn vui sướng vô cùng: "Đúng rồi đúng rồi, không thì anh nhắc đến trước Giải phóng làm gì, anh có bệnh à."

Quý Đường Đường thiếu chút nữa hộc máu, Nhạc Phong vốn đang nằm trên giường xem TV, nhưng giường của anh lại chênh so với TV, nhìn lâu mỗi cả cổ, bèn trực tiếp bước qua chen chúc với Quý Đường Đường, ôm

ngang lấy cô dịch vào bên trong: “Dậy nào dậy nào, cho xin tí đất.” Quý Đường Đường không rảnh đáp lại Nhạc Phong, cô thuận thế dịch vào trong, chiếc giường Tạng bé tí lại phải chứa thêm một người, nằm kiểu gì cũng phải co quắp, trực tiếp lăn lại, nằm vào lòng Nhạc Phong, Nhạc Phong trừng cô một cái, thấy cô chỉ lo nói chuyện điện thoại, đành phải vươn tay ôm lấy cô. Bên này cuộc đối thoại của Quý Đường Đường và Thần Côn đã sặc mùi thuốc súng, Quý Đường Đường gần như hét toáng lên: “Trước Giải phóng? Một người phụ nữ trước Giải phóng thì giờ đã bao nhiêu tuổi rồi, tám mươi hay là chín mươi hả? Chết rồi? Anh đang đùa đấy à, hơn nửa đêm anh tìm em, chỉ là để nói cho em biết anh yêu một bà già đã chết?”

Lỗ tai Nhạc Phong nhúc nhong ong, nội dung đối thoại khiến người khác phát điên như vậy, anh có thể đại khái đoán ra được là ai: “Thần Côn đúng không?”

Quý Đường Đường không để ý tới anh, hoàn toàn đắm chìm vào việc khuyên bảo Thần Côn tận tình: “Cái này không thể gọi là yêu được, chết cũng đã chết rồi, đúng, em biết là tình yêu sét đánh, nhưng mà tình yêu sét đánh không phải là với một bức ảnh chứ, đúng, em biết là có người gặp tình yêu sét đánh vì một bức ảnh, nhưng đấy phải là người sống chứ, anh thật không khoa học...”

Thần Côn ở bên kia tức giận giậm chân: “Em không hiểu gì hết, nói với em không thông, tình yêu thì không phân biệt Giải phóng hay không Giải phóng, anh muốn nói chuyện với Tiểu Phong Phong, sao em lại mặt dày như thế chứ, chiếm điện thoại của Tiểu Phong Phong mãi không chịu buông?”

Quý Đường Đường cũng là đứa cứng đầu: “Em không cho Nhạc Phong nghe điện thoại đấy thì sao, anh phải nghe em nói...”

Nói chưa xong, tay đột nhiên trống rỗng, di động đã bị Nhạc Phong giật lấy, anh áp lên tai đến nghe cũng chẳng buồn nghe, quát thẳng vào mic nói: “Có bệnh thì uống thuốc, không bệnh thì đi ngủ, còn quấy rối tôi nữa,

đi thất cổ chết đi!"

Nói xong nhanh chóng tắt máy, vung tay một cái, vẽ ra một đường cung đẹp đẽ, chiếc di động bay thẳng đến giường bên kia. Toàn bộ quá trình vô cùng dứt khoát, không đến mười giây đồng hồ, đến khi Quý Đường Đường kịp phản ứng lại, anh đã quay trở về trạng thái xem tivi lúc trước, xem được một lúc, dường như cảm nhận được ánh mắt của Quý Đường Đường, tựa như khiêu khích nhìn cô một cái: "Nhìn gì hả, thấy gia đặc biệt đẹp trai đúng không?"

Trái tim Quý Đường Đường đập thành thịch, cúi đầu không hé răng, Nhạc Phong cũng không nói gì thêm, tiếp tục quay đầu lại xem Đường Tam tạng và ba đồ đệ của anh. Quý Đường Đường không hiểu tại sao mặt lại hơi nóng lên, được một lúc, cô len lén ngẩng đầu quan sát Nhạc Phong, gương mặt bên của Nhạc Phong rất có đường nét, chân mày hơi nhíu lại, ánh sáng TV chiếu vào khuôn mặt và sống mũi khiến cho ngũ quan trở nên nổi bật càng thêm lập thể, Quý Đường Đường nhìn một lúc, ma xui quỷ khiến lại hỏi một câu: "Nhạc Phong, anh có muốn lên giường với em không?"

Nhạc Phong không nhìn cô, nhưng thân thể rõ ràng cứng đờ. Sau một lúc, anh quay đầu nhìn cô: "Đường Đường, anh có thể hỏi một câu không, nguồn gốc câu hỏi này của em là gì thế?"

Quý Đường Đường cũng không biết tại sao mình lại thốt ra câu hỏi như vậy, lại còn là câu hỏi cấp độ hạn chế dễ khiến người ta hiểu lầm như vậy, cô khó khăn giải thích: "Anh đừng nghĩ nhiều, em không có ý gì khác, em chỉ thấy hơi kỳ..."

Đón lấy ánh mắt của Nhạc Phong, cô kiên trì tìm kiếm từ ngữ thích hợp: "Em chỉ nghe nói... nghe nói, nếu đàn ông có kinh nghiệm đó rồi, hình như không dễ nhịn... anh xem chúng ta, là bạn trai bạn gái phải không, lại còn... ở trên cùng một cái giường, lúc này, anh chẳng chú ý đến em, mà lại tập trung tinh thần..." Cô duỗi ngón tay chỉ vào đại sư huynh và nhị sư huynh

đang đấu võ mồm trên màn hình: “Lại tập trung tinh thần xem một con khỉ và một con heo, tâm thái của anh là thế nào vậy? Có phải có chút... không bình thường không?”

Nhạc Phong không hé răng, thành thật mà nói, Quý Đường Đường thốt ra câu hỏi như vậy, anh cũng không thấy lạ, trên thực tế, thỉnh thoảng cô vẫn phun ra những câu khiến người ta điếng người, anh đã từng lãnh giáo qua rồi, dù sao cô cũng không phải mấy cô gái trẻ chưa biết mùi đời, mấy năm đi lại bên ngoài, mấy câu nói bắn thiu đê tiện thô tục gì đó, chắc cũng đã nghe hết rồi.

Thấy Nhạc Phong không nói lời nào, Quý Đường Đường căng thẳng, thành thật mà nói, cô hỏi câu này, đúng là không có suy nghĩ vơ vớ gì cả, cô chỉ đơn giản là tò mò mà thôi, mà sự tò mò này, trước kia cũng đã bắt đầu manh nha rồi, từ khi ở bên Nhạc Phong tới giờ, Nhạc Phong cư xử với cô, thực sự đúng là rất quy củ, tuyệt không giống dáng vẻ của cao thủ đã lăn lộn trong tình trường, dù có vài lần chung giường chung gối anh cũng không hề thừa cơ mà giở trò, Quý Đường Đường thích sự quy củ này của anh, nhưng đồng thời cũng khó tránh đôi lúc tự nhủ thầm: Một người bạn gái nếu như không có lấy một chút sức hấp dẫn với bạn trai, cũng rất là bi ai, nếu Nhạc Phong hoàn toàn không có kinh nghiệm thì không nói làm gì, đằng này anh lại có, vậy rốt cuộc là anh thấy cô thế nào đây?

Nhạc Phong ngẩng đầu, tách một tiếng tắt TV đi, tiếng TV tắt phụt khiến cho Quý Đường Đường thót tim, nhanh chóng bù đắp sai lầm của mồm miệng: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ là dựa trên thái độ gặp chỗ khó mọi người cùng nhau phân tích mà... tham thảo thôi! Tham thảo!” Lại còn gặp chỗ khó mọi người cùng phân tích nữa, khóe miệng Nhạc Phong giật giật liên hồi, ném điều khiển từ xa đi, bắt đầu cởi quần áo. Quý Đường Đường mắt mở trừng trừng nhìn anh cởi từng thứ từng thứ một, không nhận được hỏi anh: “Anh làm gì vậy?”

Nhạc Phong tiếp tục cởi: “Bình thường hay không bình thường, thử một

lần là biết, còn mất công tham thảo làm gì." Quý Đường Đường trợn tròn mắt. Đầu tiên cô còn tưởng Nhạc Phong đang nói đùa, sau đó lại thấy đã cởi đến áo trong rồi, vạt áo vừa vén lên, đến cả bắp thịt rắn chắc cũng đã lộ ra, nhất thời liền cuống quýt, luống cuống tay chân nhào qua giữ chặt lấy vạt áo anh không cho cởi, Nhạc Phong cười như không cười nhìn cô: "Đừng thế, gặp chỗ khó cùng nhau phân tích mà."

Quý Đường Đường cảm thấy nụ cười của mình hẳn là vô cùng nịnh nọt, cô lắp bắp tìm lý do ngăn cản: "Đừng... cởi mà, buổi đêm trên ca nguyên lạnh lắm, dễ... cảm mạo." Còn chưa nói xong, đột nhiên thấy thân thể nhẹ bẫng, cánh tay Nhạc Phong duỗi ra ôm lấy thắt lưng cô, xoay người một cái đã đè cô xuống. Hơi thở và độ ấm quen thuộc bủa vây, Quý Đường Đường bối rối triệt để, cô liều mạng lùi lại phía sau, đầu chôn chặt xuống gối, mắt miêng đều khép chặt.

Nhạc Phong nửa ngày không động đậy, được một lúc mới chậm rãi hỏi cô: "Em bày ra tư thế anh hùng hy sinh này là muốn thế nào?"

Quý Đường Đường nơm nớp lo sợ, mắt không dám mở hết, chỉ dám hé một bên, tựa như ngấm bấn mà nhìn anh, thấy biểu cảm của anh vẫn bình thường, lại cảm thấy hẳn là đang trêu cô, trái tim vô thức thả lỏng, nói: "Anh đừng đùa..."

Vừa mở miệng biết ngay hồng việc, Nhạc Phong chắc chỉ chờ cơ hội này, bắt đầu chặn miệng cô lại, không hề do dự. Đầu óc Quý Đường Đường oành một tiếng nổ tung, cô biết mình xong rồi, cô đã từng hôn Diệp Liên Thành, cũng từng hôn Nhạc Phong, nhưng đó đều là những nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, chưa từng chân thực như thế này, Nhạc Phong vậy mà lại không hề cho cô chút thời gian chuẩn bị tâm lý, một là quy củ không quá đáng, hai là đao thật súng thật khiến cho cô không sao kịp trở tay...

Quý Đường Đường bị hôn đến mức không thở nổi, cô không chịu nổi sự khiêu khích, thân thể nhanh chóng có phản ứng, cảm giác dưới tầng da

như chôn từng đám lửa, hơi nóng từng chút từng chút một thiêu đốt khó chịu, trong lúc ý loạn tình mê, bỗng nhiên phát hiện tay của Nhạc Phong đã trượt vào trong áo cô, theo phần hông mềm mại trượt thẳng lên phần lưng, ngay sau đó nội y buông lỏng, móc khóa cứ thế tuột ra. Quý Đường sợ run, sự thẹn thùng khiến cô cảm thấy đó là nơi không thể chạm vào. Cô vùng vẫy muốn ngồi dậy, cổ họng nỗ lực bật ra tiếng nói: “Nhạc Phong, không được...” Thanh âm nhanh chóng bị nộ hỏa nồng nhiệt làm cho chìm ngấm, cùng lúc đó, tay của Nhạc Phong bắt đầu phủ lên, bàn tay to lớn vuốt ve dọc theo nơi mềm mại, toàn thân Quý Đường Đường lấy tốc độ khó mà diễn tả được mềm nhũn xuống...

Trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, ý thức dần mê mang, cảm thấy thân thể như hóa thành nước, chỉ có thể mặc kệ nó, chút sức lực để cự tuyệt cũng không có, nhưng bất chợt, rất nhiều rất nhiều ảm ức bỗng xông lên não, nước mắt không tìm được chỗ chảy xuống. Nhạc Phong hẳn là cảm nhận được những giọt nước mắt của cô, chậm rãi ngừng lại, Quý Đường Đường co mình lại dưới thân thể của Nhạc Phong, dần dần khóc thành tiếng, cô cũng không hiểu tại sao đột nhiên lại khó chịu như vậy, chỉ là không muốn nói gì hết, chỉ muốn khóc thật to một trận. Nhạc Phong không nói gì, anh ngồi dậy, ôm lấy Quý Đường Đường vào trong lòng, cô run lẩy bẩy, mái tóc dài tán loạn, sắc hồng trên mặt còn chưa biến mất, Nhạc Phong cúi đầu, hôn nhẹ lên mí mắt cô, thấp giọng nói: “Đường Đường, em đừng khóc, là anh không tốt, em không thích, anh sẽ không làm vậy.”

Chương 6

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Quý Đường Đường đã không ở trong phòng, Nhạc Phong mặc quần áo tử tế xuống dưới nhà mới phát hiện cô đang giúp Trác Mã chuẩn bị bữa sáng, mở nắp nồi ra xem, đỏ đỏ trắng trắng, hình như cháo chay nấu từ cây quyết ma, Quý Đường Đường cầm muôi đứng bên cạnh, thỉnh thoảng quấy quấy để khỏi bị dính nồi, thấy Nhạc Phong bước tới, mặt đỏ lên, ngoảnh sang một bên, Nhạc Phong buồn cười trong lòng, lại không nói ra, tự mình rửa mặt ăn sáng, lúc ăn cơm, biết thừa Quý Đường Đường không muốn ngồi cạnh anh mà vẫn cố tình ngồi xuống bên cô, trò chuyện với cô như như không xảy ra chuyện gì, Quý Đường Đường chẳng thấy gì thú vị, trong đầu thâm oán, nghĩ bụng da mặt của đàn ông dày thật, sao có thể hành động như chẳng có chuyện gì xảy ra thế được? Cơm nước xong, Trác Mã gánh bình nước định ra bờ sông lấy nước, Quý Đường Đường ở một mình với Nhạc Phong rất xấu hổ, nhanh chóng tỏ ý muốn đi cùng cô ta, Nhạc Phong nhoáng cái đã kéo cô lại: “Họ gánh quen rồi, việc này em không làm được đâu, em đi dạo một vòng quanh trại với anh.”

Quý Đường Đường vùng vẫy được một lúc, cuối cùng bị anh cưỡng ép kéo ra ngoài trại, đang là giờ ăn, khói bếp bốc lên trên từng mái nhà, vừa mới ra khỏi ống khói, chạm phải không khí lạnh lạnh, càng trắng đến bất mắt, vài con gà trống đang nhàn nhã dạo quanh sân, móng gà để lại trên nền tuyết những dấu vết liên tù tì, trông lại rất thú vị. Nhạc Phong chẳng buồn nhìn cô, đột nhiên buông một câu: “Đường Đường, thẹn thùng vừa phải thôi thì còn được, diễn cũng không thể quá lộ quá.”

Thật đúng là chỗ nào đau thì chọc chỗ đó, Quý Đường Đường vừa thẹn vừa giận, lại còn dám nói cô giả vờ, giả vờ được hay sao? Cô tức tối đẩy tay Nhạc Phong ra rồi bỏ đi, chưa đi được hai bước đã bị Nhạc Phong ôm lấy từ đằng sau, anh cười đến mức gập cả người lại, ghé sát đến bên tai cô tựa

như thổi khí: “Đừng âm ỉ nữa mà, để cho trẻ con nó cười cho.”

Nghe Nhạc Phong nói vậy, Quý Đường Đường mới phát hiện ra đằng sau một căn nhà của người Tạng có hai cái đầu bé xinh đang thò ra, đều khoảng bốn năm tuổi, mặc một chiếc áo Tạng dài vừa đúng đến gót chân, tóc trên đầu dùng san hô đỏ và đá turquoise kết thành từng chuỗi, tò mò vừa nhìn hai người vừa mút ngón tay, mặt Quý Đường Đường đỏ lựng lên, thậm chí nhìn gì vậy chứ, trẻ con vất mũi chưa sạch, biết cái gì? Cúi đầu lại gỡ tay Nhạc Phong ra: “Anh đừng dạy hư trẻ con nhà người ta.”

Nhạc Phong ngạc nhiên nói: “Anh dạy hư chúng nó? Vậy mà em cũng nói được?! Em thấy Đa Cát chưa? Mười lăm tuổi đã lấy vợ, giờ còn chưa đến hai mươi, con đã ba đứa rồi, lúc mười lăm tuổi gia còn chẳng biết đang làm gì nữa ấy, anh dạy hư bọn nó, em cũng biết chụp mũ thật đấy!” Quý Đường Đường quẫn bách, lại cảm thấy Nhạc Phong nói cũng có lý, Nhạc Phong trông bộ dạng của cô là đủ biết cô còn phải ngượng ngập vài ngày nữa, dù sao thì cứ để thuận theo tự nhiên đi. Anh kéo Quý Đường Đường đi dọc theo triền núi: “Đường Đường, qua đây xem đi.”

Từ góc độ này, có thể quan sát được toàn bộ Tạng trại Giáp Nhung tựa như một đứa bé đang say ngủ, co mình trong những dãy núi cao xung quanh, mặt trời chậm chậm lên cao, quanh trại dần có người qua lại, trong những con hẻm xen giữa nhà với nhà, bóng những đứa bé người Tạng chơi đùa cười nói tựa như những chấm đen nhỏ xíu, dăm ba người phụ nữ Tạng kết bạn đến bờ sông gánh nước, siêu gánh nước trông giống như cái thùng xăng, đều thuần một sắc xanh, mới nhìn vô cùng bắt mắt. Nhạc Phong chỉ cho cô xem: “Chờ đến mùa hè, khoảng tháng bảy tháng tám, một mảng tuyết lớn kia sẽ mọc đầy lúa Thanh Khoa, có chỗ cao đến nửa người, bước đi giữa đồng đến gió cũng thơm mùi lúa. Đi một còn có thể lên trên kia nghỉ ngơi, càng trèo cao, càng gần mặt trời, phơi nắng càng ấm áp thoải mái.”

Đối diện với khung cảnh tuyết trắng tiêu điều trước mắt, muốn tưởng

tượng ra cảnh mà Nhạc Phong miêu tả thực sự rất khó, nhưng Quý Đường Đường thực sự bị anh khiến cho động lòng, Nhạc Phong nói: “Chờ đến mùa hè, chúng mình lại quay lại, đến lúc đó em mặc một bộ váy tươi tắn, chụp ảnh sẽ rất đẹp.”

Quý Đường Đường vô ý thức đáp một câu: “Được.” Bỗng nhiên cảm thấy bùi ngùi: “Đúng là lâu lắm rồi em chưa mặc váy.” Lại nghĩ tiếp, nhận ra cứ bốn ba ngược xuôi như vậy, thực sự đã bỏ qua và xa lạ với rất nhiều thứ: “Cả giày cao gót nữa, cũng chưa hề xỏ qua... Cả cái smartphone của anh nữa, em cũng không biết dùng thế nào, lúc gia đình em gặp chuyện, vẫn còn đang dùng loại motorola bấm phím, giờ hình như có muốn cũng không mua được, lúc đó còn đang rộ trào lưu dùng Nokia, em còn quần lầy đòi mẹ mua cho một cái, kết quả giờ lại là thời đại của Apple. Em không liên hệ với người khác, không dùng di động, lần đầu tiên nghe người ta nói về quả táo, em còn tưởng là mua để ăn thật. Cả phim ảnh nữa, trước đây có phim mới vừa ra là mua ngay vé đến rạp xem, sau này chẳng còn lòng dạ đâu để xem, thỉnh thoảng đi ngang qua rạp chiếu phim, nhìn poster mới nhận ra, đến cả những ngôi sao mới nổi hiện giờ em cũng chẳng biết...”

Nói ra là không ngừng lại được, khó khăn lắm mới dừng lại, chợt nhận ra Nhạc Phong vẫn đang nhìn cô cười dịu dàng, Quý Đường Đường có chút lúng túng, cảm giác những điều mình nói thật què quặt, Nhạc Phong vươn tay xoa xoa đầu cô, lại ghé sát lại hôn lên trán cô một cái: “Không sao, anh có thể bù đắp từng thứ từng thứ một.” Một thứ cảm xúc ấm áp mềm mại tràn ngập cõi lòng, Quý Đường Đường chớp mắt nhìn anh: “Lúc em đi giày cao gót, anh sẽ đứng bên cạnh đỡ chứ?”

Nhạc Phong gật đầu: “Đỡ. Di động em thích nghịch kiểu gì cũng được, phim ảnh à, ông đây bắt chấp tất cả, trong vòng bốn năm trở lại đây, đều lôi hết ra cho em xem một lượt, thế nào, đã thỏa mãn chưa?” Quý Đường Đường gật đầu: “Thỏa mãn.”

Nhạc Phong vô cùng mặt dày ghé sát lại: “Thỏa mãn thì hôn một cái đi, khuyến khích một chút, thêm điểm nào.” Quý Đường Đường cười khanh khách, vươn tay véo mạnh một cái lên mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong đau đến hệt hơi, ôm mặt nhảy bắn ra xa, đang định trừng cô, ánh mắt đột nhiên bị thu hút, kêu toáng lên: “Xuống hết cho ông!”

Quý Đường Đường sửng sốt một chút, cho đến khi thấy Nhạc Phong hỗn hển từng hơi chạy vội tới bờ ruộng mới nhận ra là chiếc xe của anh đang gặp nạn: Bên cạnh xe chẳng biết từ bao giờ đã có một đám trẻ con người Tạng vây quanh, mấy đứa lớn thì bám lên kính xe ngó vào trong, đứa nhỏ hơn thì giúp nhau leo lên mui xe, còn có đứa đang nhảy chồm chồm trên nóc xe, thật đúng là coi cái xe thành đệm lò xo.

Chờ Quý Đường Đường chạy tới nơi, Nhạc Phong đã lòi từng đứa ra, nghiêm giọng ra lệnh bọn nó sắp thành một hàng kiểm điểm: “Nghĩ! Nghiêm!” Không đứa nào hiểu tiếng Hán, đám trẻ con người Tạng cười khanh khách, hết xô đẩy lại trêu chọc nhau, có đứa thì ngậm ngón tay nhìn Nhạc Phong, có đứa lại ngồi chồm hồm xuống đất bắt đầu đi tiểu, có đứa thì khoa tay múa chân như đang lái xe, còn có đứa thì nhảy bình bịch tại chỗ như đang cưỡi ngựa, thật vô cùng hỗn loạn!

Quý Đường Đường nín cười: “Nhạc Phong, chắc mấy đứa nhóc này chưa ngồi xe bao giờ, thấy lạ thôi, anh chở chúng nó đi một vòng đi.” Bạn gái đã lên tiếng, đương nhiên là phải nghe, hướng hồ lần trước khi anh đến cũng đã từng lái xe dẫn đám trẻ con người Tạng đi hóng gió, Nhạc Phong cũng sáng khoái, kéo cửa xe ra: “Lên xe.” Câu tiếng Hán này thì đến đứa ngốc đến mấy cũng hiểu, gần chục đứa trẻ hoan hô đồng loạt chui vào, chen chúc chật cả xe, ngay cả dưới chân Nhạc Phong cũng có một đứa đang cuồn người ngồi như ốc sên, giữa đầu hé miệng mắt nhìn anh mong ngóng — vậy nên, Quý Đường Đường lại bị bỏ rơi ở bên ngoài, nữ chính không có chỗ ngồi, Nhạc Phong cầu nhàu: “Xe này anh mua để chở vợ anh chứ đâu phải để thử xem làm cha thế nào!” Quý Đường Đường nhin cười không nổi,

cô ở bên ngoài giúp mấy đứa nhóc chui vào trong để cửa xe có thể thuận lợi đóng lại: “Chờ mấy đứa đi trước đi, xong rồi về đón vợ sau.”

Cô vậy mà lại vô thức chấp nhận từ vợ này, câu này vừa nói ra, Nhạc Phong sáng khoái khỏi phải nói, nhấn ga một cái, chiếc xe lắc lư xuất phát trên bờ ruộng, từ quãng xa còn quãng lại cho cô một câu: “Ở nguyên đó đấy, đừng đi linh tinh.” Anh bảo cô chờ, cô liền ngoan ngoãn chờ, hai tay đút trong túi, cúi đầu dùng mũi giày quệt đi quệt lại trên nền tuyết, cảm giác như đang chờ Nhạc Phong về nhà, lòng tràn ngập vui sướng và ngọt ngào.

Đường trong trại quá hẹp, xe không quay đầu được, Nhạc Phong phải ra tận bên ngoài một đoạn dài mới tìm được chỗ thích hợp để quay đầu, từ xa nhìn lại thấy Quý Đường Đường đứng trên bờ ruộng, tựa như một chấm đen nhỏ, Nhạc Phong không kìm được mỉm cười, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ: Nếu cứ như vậy mãi thì tốt biết bao, cho dù là ở đâu, cho dù có đi xa đến đâu, cô đều chờ anh ở đó, anh sẽ biết phải đi về đâu, phải lái đi đâu...

Mạch suy nghĩ bị tiếng chuông di động vang lên đột ngột làm đứt đoạn, Nhạc Phong lười vờn người qua lấy, cúi đầu sai đứa nhóc đang ngồi xổm bên chân anh: “Ngoan, lấy cho gia cái di động, lát gia tặng cho một em gái.” Đứa nhóc nghe không hiểu, mút ngón tay thộn mặt ra, Nhạc Phong thở dài, quả nhiên là chưa đến tuổi, chưa thể nhận thức được sức hấp dẫn của em gái, anh cẩn thận ổn định tay lái, tay kia vươn ra lấy di động, lúc nghe liếc qua màn hình một cái, Mao Ca.

Giọng của Mao Ca nghe là lạ: “Phong Tử, chú nghe chuyện xảy ra ở Cổ Thành chưa?” Nhạc Phong không để tâm lắm: “Cổ Thành một ngày xảy ra bao nhiêu chuyện chứ, của gái thất tình tìm bồ nhí, chẳng lẽ chuyện nào em cũng phải biết? Nói trọng điểm đi!” Mao Ca nổi nóng: “Là chuyện về Diệp Liên Thành ấy, hôm nay Đầu Trọc gọi điện báo cho tôi, chú không nghe thấy tí tin tức nào à?”

Nghe thấy là tin về Diệp Liên Thành, Nhạc Phong vô thức ngồi thẳng người, có điều trong đầu, anh cảm giác mình không muốn nghe thấy bất cứ tin tức gì về người này: “Anh ta bị làm sao?”

“Chết rồi!” Đầu óc Nhạc Phong thoáng trở nên trống rỗng, vô ý thức định phanh lại, cũng không biết đạp nhầm vào cái gì, quành tay lái, xe nghiêng qua, đâm thẳng xuống cái rãnh ven đường, may là cái rãnh này cũng chỉ thấp hơn so với mặt đường chừng nửa mét, đuôi xe chếch lên ở trên đường, cả đám trẻ con trong xe hét toáng lên, nhưng không ai bị làm sao. Mao Ca khó hiểu: “Chú đang ở đâu đấy? Nhà trẻ à? Sao lằm trẻ con thế?”

Nhạc Phong căng thẳng đến toát mồ hôi: “Diệp Liên Thành đang yên đang lành sao lại chết được? Chết thế nào?” Mao Ca cũng mù mịt, có điều anh ta và Diệp Liên Thành không tính là có giao thiệp gì, tiếp tục nói cũng không măn không nhạt: “Không biết, nội tình thì ai mà biết được, nghe nói rất là thảm, là bị phanh thây. Bên kia đều đồn là giết người vì tình, chú cũng biết cuộc sống riêng của cậu ta có hơi bậy bạ, chắc là ngoài sáng trong tối cũng đặc tội không ít người, lần trước Nhận Tử không phải cũng bị A Diêm hãm hại hay sao? Anh nói rồi mà, người này, yên phận một chút có phải tốt rồi không.”

Nói chưa được mấy câu Mao Ca đã cúp máy, anh ta không biết gì về thân thế của Quý Đường Đường, gọi điện tới cũng không phải để nhắc nhở gì ai, chỉ là bởi vì quan hệ gần bó với Thập Tam Nhận mà thôi, dù sao cũng quen biết gián tiếp, vậy nên mới gọi điện để báo một tiếng, hoàn toàn không biết cuộc điện thoại này lại khiến Nhạc Phong chấn động, anh cầm di động sững người, sống lưng lạnh toát. Trực giác nói cho anh biết, cái chết của Diệp Liên Thành, nhất định không phải chỉ đơn giản là giết người vì tình thông thường.

Tiếng đập cửa thùm thụp vang lên bên tai, Nhạc Phong phản ứng kịp, ngẩng đầu lên nhìn, Quý Đường Đường không biết đã chạy tới từ lúc nào, sắc mặt hoảng hốt trắng bệch, Nhạc Phong vươn tay mở cửa xe, cửa vừa

mở, vành mắt của Quý Đường Đường liền đỏ lên, cô nói: “Em đứng tại chỗ nhìn, được một lúc, xe anh đã thành như vậy, anh không sao chứ?”

Nhạc Phong không biết nên nói gì, vô ý thức đáp lại: “Không sao đâu Đường Đường, anh hơi bị phản ứng cao nguyên.”

... Ánh nắng buổi chiều không gắt lắm, khá ấm áp, nơi chân tường đằng sau căn nhà, một hàng dài những cụ bà cụ ông mặc áo bông cũ kỹ đang ngồi khoanh tay phơi nắng, Thần Côn ngồi dựa vào một đồng cỏ khô, miệng ngậm một cọng cỏ, không chớp mắt nhìn tấm ảnh đen trắng trong tay thất thần. Trong ảnh là một người phụ nữ trông giống như trên những tấm lịch hay bảng hiệu của Thượng Hải xưa, sườn xám xẻ tà cao, mái tóc quần xõa tung, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, mắt xếch tựa hờn tựa không, trái tim Thần Côn ngứa ngáy đến mức gọi mẹ, ngẫm đến thời kỳ đó, sự áp bức của phong kiến nặng nề đến thế nào kia chứ, phụ nữ ai cũng mặt mày mơ hồ nặng nề, vậy mà có thể ra được thứ phong phạm như thế này, quá khác biệt rồi đúng không? Đây mới gọi là phong tình chứ, đây mới gọi là ý loạn tình mê chứ, có yêu phải cũng là chuyện đương nhiên thôi, nhóc con như Đường Đường, hoàn toàn không thể hiểu được. Tấm thứ hai vẫn là người phụ nữ đó, nhưng đã tẩy sạch phấn son, tóc dài búi cao, mặc trang phục Thanh triều cách điệu tân thời, trong lòng ôm một đứa bé mới sinh, trên gương mặt có một nụ cười nhẹ, nhẹ đến mức khiến người ta nghĩ chỉ cần vươn tay quệt qua tấm ảnh một cái là có thể lau đi nụ cười đó.

Thần Côn rất ngưỡng mộ, giận cũng đẹp mà vui cũng đẹp, trang điểm đậm hay nhạt đều thích hợp, ông cụ kia bảo là một phu nhân tân thời đến từ Thượng Hải, chắc chắc chắc, mười dặm dương trang (chỉ Thượng Hải), phong hoa tuyết nguyệt, náo nhiệt biết bao, làm sao lại muốn đến một nơi thâm sơn cùng cốc như thế này để sống chứ, rõ là ngọc sáng rơi vào hố phân, quá đáng tiếc.

Viên của hai tấm ảnh đều có dấu vết bị đốt, đằng sau tấm ảnh ôm đứa

bé có chữ viết: 1943, chụp cùng con gái Cẩm Như... Chữ đầu tiên ở mặt sau của tấm ảnh đã bị đốt mất. Tối hôm trước, cụ ông mất nửa buổi tối để kể cho Thần Côn nghe câu chuyện về người phụ nữ này, tuổi đã cao, giọng địa phương lại nặng, ký ức cũng có chỗ rời rạc, cứ nói được đoạn đầu là lại không có đoạn sau, Thần Côn nghe vất vả vô cùng, có vài lần mệt mỏi cùng cực, há mồm ngửa đầu ngáp, nhìn cái bóng đèn hình quả lê treo trên trần nhà đung đưa đung đưa. Có người kể, thời đó, những thành phố lớn ở phía đông đều đang có chiến trận, người chạy về nông thôn tị nạn rất nhiều, có đạo, xe bò xe ngựa hết chiếc này đến chiếc khác đi qua thôn, đám phu nhân nhà quan lại giàu có da mềm thịt yếu ngồi trên xe ngựa xóc xóc nảy nảy, dùng khăn lụa che mũi, vừa chán ghét vẻ cũ kỹ và thứ mùi hôi thối của bò ngựa, vừa xua tay phần phật.

Người phụ nữ kia cũng tới vào khoảng thời gian đó, ông cụ sở dĩ có ấn tượng sâu sắc với cô ta, là bởi vì cô ta có mang theo một cái quan tài. Một chiếc quan tài sơn đen bóng loáng, nặng trình trịch đặt trên chiếc xe ngựa, người phụ nữ đó mặc một bộ sườn xám màu trắng viền thêu mẫu đơn đỏ, khoác áo choàng bằng da cáo, mái tóc uốn xoắn xinh đẹp, ngồi trên khung xe ngựa, tựa vào quan tài hút thứ thuốc lá rất to, mãi cho đến thập niên chín mươi, ông ta xem những bộ phim truyền hình cũ của Thượng Hải, mới biết được đó là xì gà. Vốn tưởng rằng cô ta chỉ đi qua, ai ngờ chiếc xe ngựa lại dừng lại, cô ta khoác áo da cáo đi một vòng quanh thôn, vừa hút thuốc vừa nhìn ngắm dáng núi xa xa, cuối cùng cười một tiếng, vậy mà lại ở lại chốn này. Sự xuất hiện của một phụ nữ độc thân lại xinh đẹp như vậy khiến cho tất cả mọi người trong thôn đều không khỏi thấy kỳ quái, rảnh rồi là lại bàn tán dăm ba câu, chỉ cần ngửi mùi hương nước hoa trên người cô ta một cái là có thể còn thoải mái hơn là được nhéo một cái lên một tấm lưng mềm mại...

Có một buổi tối, người phụ nữ kia đun nước tắm, tin tức này vậy mà lại như mọc cánh, bay một vòng quanh cái thôn nhỏ chẳng có mấy người này,

có người được đặc biệt cử đi dò la tin tức, sau bữa cơm tối, người thăm dò nói rằng đã đóng cửa cài then rồi, ngoại trừ mấy gã bị vợ nhéo tai ấn ở nhà không đi được ra thì có sáu bảy gã đàn ông đi nhìn trộm. Đằng sau cửa sổ có một khe hở, vài gã lần lượt áp vào rình trộm, khó tránh khỏi không phát ra tiếng động, người phụ nữ kia dường như nhận ra, vẫn tựa như không có chuyện gì quay lưng ngồi trong bồn tắm lau chùi thân mình, làn da nõn nà, nhìn mà khiến đám đàn ông hận không thể nhào tới một miếng ăn sạch. Một báu vật như vậy, đám đàn bà có chồng mặt vàng ủng như nển suốt ngày chống nạnh chửi đồng làm sao có thể so sánh? Lửa tà niệm trong đầu đang bốc hừng hực, người phụ nữ chợt đứng dậy từ trong bồn tắm, những gì đập vào mắt khiến cho đám đàn ông bịch bịch bịch lùi lại mấy bước liền, tựa như có một chậu nước lạnh từ trên trời ụp xuống. Đằng sau lưng của người phụ nữ kia bị tróc một mảng da lớn, để lại một vết sẹo đỏ tươi tựa như hình một con bướm, trái ngược với vẻ mềm mại của da thịt xung quanh, nhìn mà khiến người ta giật mình.

Từ đầu tới cuối, tính ra người phụ nữ đó ở lại trong thôn chưa tới một năm đã chết, cô ta gây đi với tốc độ kinh người, sắc mặt từ trắng nõn chuyển sang u ám, mạch máu dưới da nổi hết lên, lại gần nhìn, vậy mà lại có thể nhìn thấy máu đen đen chậm chậm chảy bên trong, cũng không biết là thật hay là ảo giác. Nhưng nghiêm túc mà nói, lúc người phụ nữ kia nhập quan, cô ta vẫn chưa chết, cô ta tìm vài người đàn ông khỏe mạnh trong thôn, ào ào đổ một đồng bạc trắng ra đất, khiến cho đám người đứng đó huyết mạch sôi sục, cô ta cười cười, bờ môi khô khốc hé mở, lộ ra hàm răng đã xỉn màu đen: “Nghe lời tôi dặn, những thứ này sẽ là của các anh hết.”

Vài gã khiêng chiếc quan tài và cô ta vào núi, đường đi rất xa, người phụ nữ kia vẫn nhìn thế núi tựa như thầy địa lý xem âm trạch, ông cụ cũng là một trong những kẻ khiêng quan tài, ông ta nhớ rõ ngày hôm đó đi từ trưa đến tận tối, qua không ít những con đường hiểm trở, người đàn bà kia mới

hài lòng. Ông cụ kia cũng không nói rõ được rốt cuộc đã đến chỗ nào, nói chung là một động đá rất cao, cuối cùng quan tài và mọi người phải dùng dây để kéo lên, người đàn bà kia đưa ra yêu cầu cuối cùng: Đóng cô ta vào trong quan tài, đem một ít tiền và đồ đạc linh tinh của cô ta thiêu hủy trước quan tài. Mấy người lại hai mặt nhìn nhau, không ai dám thực sự làm chuyện này, người phụ nữ kia như đã đoán được từ trước, cười lạnh lạnh nói cô ta còn một đồng đại dương, chôn ngay trong thôn, đóng đinh quan tài xong, cô ta sẽ nói cho bọn họ biết. Tựa như có cùng suy nghĩ, lục tục có người gặt đầu, những chiếc đinh sắt dài vài tấc phập phập xuyên qua nắp quan tài, gắn liền nắp quan và thân quan với nhau, người phụ nữ kia nằm bên trong cười điên dại, tựa như tâm nguyện bao nhiêu lâu nay của cô ta đã được hoàn thành, cô ta không hề nuốt lời, nói cho bọn họ biết đồng đại dương đó đã được cô ta giấu trong đồng tro trong bếp lò.

Đồ đạc cô ta để lại đích xác không đáng giá tiền: cái yếm của trẻ con, túi hương, một quyển sách nhỏ cũ nát, còn có một vài tấm ảnh, người phụ nữ trong ảnh thật xinh đẹp, ông cụ như bị quỷ thần xui khiến, trộm nhìn thấy mấy gã xung quanh không chú ý, liền cướp lại được từ trong đồng lửa hai tấm ảnh đã bị sém viền, lén giấu trong ngực. Mọi người lần lượt đu dây ra khỏi động, ông cụ là người cuối cùng, lúc cầm lấy sợi dây đi xuống, ông ta nghe thấy từ trong quan tài vọng đến những âm thanh bén nhọn, tựa như móng tay đang cào vào gỗ, ken két ken két, nghe mà khiến người ta rợn tóc gáy. Nơi đó rất heo hút, đi ra rồi khó mà quay lại được, hơn nữa sau Giải phóng có một năm động đất, khiến cho đất đá sụt lở, đường vốn đã khó đi giờ hoàn toàn rối tinh rối mù, những người biết chuyện này cứ chết dần chết dần, bấm ngón tay tính, đến giờ, hình như cũng chỉ còn mình ông ta. Nếu như không hải buổi tối hôm nay Thần Côn liêu lĩnh gõ cửa xin ăn lại hỏi chuyện lạ quái sự, ông cụ đã có dấu hiệu lú lẫn của người già thực đúng là không nhớ nổi câu chuyện xưa cũ xa xăm này. Ông cụ run rẩy móc chìa khóa mở chiếc hộp gỗ nhỏ của mình ra xem, lấy từ dưới lớp vải

đỏ lót phía dưới ra hai tấm ảnh đưa cho Thần Côn, hai cánh môi khô khốc chốc chốc lại mím vào, tựa như hai phiến lá khô quắt, vấn đề này có thể sẽ quấy nhiễu ông ta đến chết, ông ta hỏi Thần Côn: “Đang yên đang lành, vì cớ gì lại muốn tự đóng mình trong quan tài chứ?”

Chương 7

Theo kế hoạch ban đầu, nán lại Giáp Nhung một ngày một đêm rồi, nên tiếp tục lên đường, nhưng bởi vì Nhạc Phong đột nhiên xảy ra 'phản ứng cao nguyên', Quý Đường Đường nhất quyết muốn ở lại thêm hai ngày nữa, theo như lời cô nói, Nhạc Phong vốn không bị phản ứng, đột nhiên có triệu chứng, phải cẩn thận, hơn nữa anh còn phải lái xe, càng phải nghỉ ngơi cho tốt. Nhạc Phong cũng không cố chấp, chuyện Diệp Liên Thành xảy ra quá đột ngột, toàn thân anh đều rối loạn, căn bản chưa hồi hồn lại, ở lại Giáp Nhung thêm hai ngày nữa cũng tốt, để anh suy xét tình hình trước mắt, còn nữa, việc này có nên nói với Đường Đường không? Nếu thực sự phải nói thì nói ra lúc này liệu có thích hợp? Cẩn thận suy nghĩ, hình như anh mới nói cái tin đầy tính hủy diệt rằng cha cô là người của Tần gia cho cô chưa được vài ngày, từ khi quen biết tới giờ, Quý Đường Đường lúc nào cũng như đang bị một bàn tay vô hình xoay vần, chèn ép đến khó thở, cảm giác những ngày yên ổn bình thản của Quý Đường Đường chỉ đếm trên đầu ngón tay, khó khăn lắm cô mới có hai ngày như một cô gái bình thường, trên gương mặt cuối cùng cũng có đôi nét vui tươi, không thể để cô ấy được thả lỏng thêm hai ngày nữa được hay sao?

Trong lòng anh hàng trăm ý niệm xoay chuyển, Quý Đường Đường hoàn toàn không hay, nếu Nhạc Phong đang khó chịu, cô cũng sẽ không kéo anh đi lung tung, cứ ngoan ngoãn ở trong nhà của Đa Cát, giúp Trác Mã trộn bột, làm bánh mì, phần lớn thời gian là xem phim cùng Nhạc Phong, ngoại trừ Tây Du Ký và Hoàn châu cách cách ra, trong hộp đựng đĩa của Đa Cát còn có vài đĩa phim phong cảnh, Quý Đường Đường cố ý chọn Cửu Trại, xem đi xem lại, chỉ vào màn hình hỏi Nhạc Phong từng cảnh một: "Có đi chỗ này không? Chỗ này nữa? Cả chỗ này?"

Hỏi rất thận trọng, biểu cảm tội nghiệp đáng thương kia, Nhạc Phong thật sự nghĩ nếu như anh chỉ nói một chữ không thôi, giây tiếp theo nhất

định cô sẽ khóc rống lên. Nhạc Phong cho cô một câu trả lời khẳng định thuyết phục, Quý Đường Đường thỏa mãn muốn chết, ôm lấy cánh tay Nhạc Phong nói: “Phần giới thiệu có nói thác nước ở đoạn cuối Tây Du ký là quay ở thác Nặc Nhật Lăng ở Cửu Trại, nếu có Mao Ca và Thần Côn ở đây thì tốt, chúng ta cũng lập một đội đi Tây Thiên thỉnh kinh dưới thác nước, hơi bị vui đấy.”

Nhạc Phong ôm chầm lấy cô, cảm cộ lên tóc cô, cuối cùng cũng có một lý do có thể thuyết phục quyết định của chính mình. Nếu như chuyện của Diệp Liên Thành không thể không nói, vậy thì để đến Cửu Trại rồi nói đi, để cô ấy chơi cho thoải mái đã. Hai ngày sau rốt cục cũng rời khỏi Giáp Nhung, Quý Đường Đường vô cùng quyến luyến, lúc đi trên con đường gập ghềnh ra quốc lộ, cô cứ thu mình vào một góc ở ghế sau, ỉu xiu không có chút sức lực, Nhạc Phong thỉnh thoảng nhìn cô qua gương chiếu hậu, nghĩ mà thấy thật buồn cười: “Đường Đường, mấy năm nay em cứ đi một chút lại dừng một chút, tụ tan ly hợp đều đã quen, không đến mức mất mát như vậy chứ?”

Quý Đường Đường rất hụt hẫng: “Đúng thế, em cũng không hiểu tại sao, trong lòng trống rỗng.”

Nhạc Phong cười xấu xa, giọng nói bỗng có thêm vài phần mờ ám: “Có phải là bởi vì ở đó xảy ra chuyện gì khiến em khó quên, đúng không?”

Quý Đường Đường sững sốt nửa ngày mới nhận ra Nhạc Phong đang nói đến chuyện gì, ngượng đến mức đỏ chín mặt, muốn nhào tới đánh anh, lại sợ anh đang lái xe, không dám náo loạn linh tinh, đành phải xị mặt bực tức, thỉnh thoảng tầm mắt giao nhau với anh qua gương chiếu hậu, nhìn cái vẻ mặt bốn cột của anh, cảm tức đến mức suy nghĩ muốn cắn người cũng có, đang định nhe răng tỏ vẻ đe dọa với anh, Nhạc Phong lại lấy di động quăng ra sau: “Có điện thoại, không biết gọi từ đâu, em nghe xem.”

Quý Đường Đường đón lấy xem, dây số có ấn tượng, vừa ấn nghe, quả

nhiên là Thần Côn, Thần Côn rõ ràng mất hứng: “Tại sao vẫn là em hả, Tiểu Phong Phong đâu?” Quý Đường Đường mắng: “Hôm trước Nhạc Phong quát anh như vậy, anh còn mặt dày tìm anh ấy được, em nói chuyện tử tế với anh, anh lại ghét bỏ em, anh nói xem, anh có đê tiện hay không? Sau này đừng mơ tưởng em nhẹ nhàng với anh!”

Nhạc Phong ngồi đằng trước không nhìn được bật cười, lòng nhủ, thật là không dễ dàng đấy Đường Đường, cuối cùng em cũng tìm ra con đường để chung sống với Thần Côn. Bị cô căn vặn như vậy, Thần Côn hình như cũng phát hiện ra bản thân có hơi đuối lý, lẩm bẩm một trận xong mới cự lại cô: “Tiểu Đường Tử, sao em lại có thể nhỏ nhen như thế được chứ, giữa bạn bè thực sự với nhau, sao có thể so đo mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy được?”

Quý Đường Đường bị anh ta làm cho trợn trắng mắt, dù sao ở trên xe cũng đang chán, lần này thực ra cô cũng cam tâm tình nguyện ngồi nói chuyện với anh ta thêm một lúc: “Bây giờ anh đang ở đâu? Mỗi tình người ma dang dở của anh đã thành quá khứ chưa hả?”

Thần Côn liền hừ một tiếng: “Anh gọi điện tới là để nói chuyện này đây, anh sắp lên núi, chắc trong vòng một tháng cũng chưa xuống được, bảo Phong Tử đừng nhớ nhung anh làm gì.”

Cơ mặt Quý Đường Đường giật giật liên hồi, nhủ thầm Nhạc Phong chưa từng biểu hiện ra dấu hiệu gì là nhớ nhung anh cả: “Anh lên núi làm gì, đào mỏ à?”

Giọng nói của Thần Côn vậy mà lại lộ ra vẻ ngượng ngùng: “Anh đi tảo mộ cho người trong lòng anh, tặng bó hoa nữa.” Còn chưa trúng câu ý kiến của người ta, đã không biết xấu hổ mà gọi người ta là người trong lòng rồi, Quý Đường Đường thực sự muốn dùng sô đa muối phun chết anh ta, lại nghĩ chính mình hình như cũng chỉ quen biết anh ta được mười mấy giờ đã được anh ta đơn phương thăng cấp lên thành tri âm, cũng chỉ đành nhịn: “Tảo mộ gì mà cần một tháng trời hả, anh đó mà là tảo mộ à? Trộm

mộ cũng không tốn tần ấy thời gian."

Thần Côn mất hứng: "Em thì biết cái gì, mộ nàng ấy khó tìm."

Quý Đường Đường tốn biết bao nhiêu công sức mới hiểu thì ra quan tài của người trong lòng Thần Côn cũng đặt ở nơi cao giống như quan tài treo — cô vốn đang ngả người nghe điện thoại, càng nghe càng thấy kỳ quái, dần dần ngồi thẳng dậy: "Anh đang ở đâu vậy, Hà Nam đúng không, em nghe nói tục quan tài treo chỉ có ở núi Vũ Di Phúc Kiến thôi, thôn nhỏ như Hà Nam sao có thể có quan tài treo được?"

Đối với sự thông thạo lãnh nghề của cô, Thần Côn tỏ ra rất vui mừng: "Vì thế chúng ta mới phải thăm dò chứ, có nghi vấn mới phải thăm dò, có thăm dò mới có tiến bộ chứ." Có nghi vấn mới chịu thăm dò... Quý Đường Đường bỗng nhiên chẳng hiểu sao lại nghĩ đến câu 'Gặp chỗ khó cùng nhau phân tích', một chập mặt đỏ tim đập, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, Thần Côn còn đang lải nhải ở bên kia: "... Nghe nói chính nàng tự yêu cầu đóng đinh mình trong quan tài, nói cách khác lúc nhập quan vẫn còn chưa chết, quá thê mỹ đúng không Tiểu Đường Tử, tận sâu trong anh có một dự cảm, điều bí ẩn năm xưa này chỉ đang chờ một người hữu duyên như anh đây đến giải đáp."

Quý Đường Đường vừa bực lại vừa lo: "Làm gì có ai chưa chết đã vào quan tài chứ, nghe rợn cả người, có phải cương thi không vậy? Anh định vào núi tìm, đã mang theo gì đó để phòng thân chưa? Em nói anh hay, anh đừng trông ảnh chụp người ta xinh đẹp mà buông lỏng cảnh giác đấy, anh xem ti vi chưa, quỷ hút máu đều đẹp cả, nhưng lúc giết người thì độc ác vô cùng."

Thần Côn cảm động, anh ta nghĩ Quý Đường Đường nói quá là có lý: "Tiểu Đường Tử em suy nghĩ thật chu toàn, chúng ta không thể vì vẻ bề ngoài mà buông lỏng cảnh giác, lát anh sẽ tìm con dao mang đi, nói chung là em yên tâm đi, chờ anh xuống núi, việc đầu tiên sẽ là gọi điện báo bình an cho hai đứa."

Buổi trưa lúc đồ xe dừng lại ở quán ăn, nghe thấy Nhạc Phong và ông chủ quán nói chuyện phiếm, đoạn đường này hẳn là sau đã sửa lại, dễ đi hơn nhiều so với lần trước Nhạc Phong tới, với tốc độ này, ba bốn giờ chiều là có thể đến Cửu Trại. Trong lúc chờ đồ ăn, Quý Đường Đường hỏi Nhạc Phong: “Đến nơi chúng mình ở đâu?”

Nhạc Phong nghịch nghịch đôi đũa trong tay: “Chỗ bạn bè anh thôi, ở Cửu Trại anh có một thằng bạn mở khách sạn bình dân.”

Quý Đường Đường có chút háo hức: “Giống Mao Ca?” Động tác trên tay Nhạc Phong đột nhiên khựng lại, sắp hai chiếc đũa bắt chéo thành hình chữ thập, sau đó dùng ánh mắt âm u nhìn xoáy vào giữa: “Thằng cha đó, em phải giữ khoảng cách với hắn.”

Người bạn này của Nhạc Phong tên là Trịnh Nhân, tuổi tác cũng không hơn kém anh là mấy, nghe đâu bộ dạng cũng không tệ, mở một khách sạn gia đình khá là phong cách ở Cửu Trại, trang trí đầy hơi thở nghệ thuật, đương nhiên thứ hơi thở nghệ thuật này không phải từ anh ta mà có, mà là đến từ đông đảo những cô nàng học âm nhạc học thiết kế có tình cảm mờ ám với anh ta. Mà Trịnh Nhân sở dĩ có tiền để mở khách sạn gia đình là nhờ sự trả giá của hai người bạn gái, người đầu tiên là một người phụ nữ Đài Loan lớn hơn anh ta hai chục tuổi, nghe đâu là họa sĩ, cô ta chi tiền xây khách sạn, khách sạn sắp cất mái thì hai người chia tay; người thứ hai là một phụ nữ người Thẩm Quyến, làm nghề chạm ngọc, cô ta bỏ tiền sửa sang khách sạn, sửa xong thì chồng cô ta đến tìm, đành nước mắt lưng tròng mà đi.

Quý Đường Đường nghe mà trợn tròn mắt, cô nuốt nước miếng: “Người này không đến mức vậy chứ, anh ta dùng tình cảm... lừa tiền của phụ nữ? Còn là phụ nữ đã có chồng?”

Nhạc Phong bảo cô đừng đoán lung tung: “Đến cùng là tình cảm thật, hay là có mưu toan gì, chẳng ai rõ được, em cũng đừng vô đoán, chưa biết chừng chỉ là trùng hợp. Nhưng mà thằng khốn kia là một tên háo sắc bại

hoại, em giữ khoảng cách với hắn một chút là được." Nhạc Phong ngoài miệng thì nói anh ta như vậy, nhưng trong giọng nói không hề thực sự có ý tứ khinh bỉ.

Quý Đường Đường có chút tò mò: "Sao anh với anh ta lại trở thành bạn bè được?"

"Đường Đường, nhìn nhận một người, không thể chỉ đơn thuần từ một mặt đã đi đến kết luận, em phiêu bạt cũng đã lâu, hẳn phải biết con người thực ra là một sinh vật rất phức tạp, không có gì thuần đen hay thuần trắng hết, đời sống riêng tư thế nào, không ảnh hưởng đến việc xét tổng thể cậu ta vẫn coi như là một người tốt, em hiểu không? Anh kể em nghe làm sao quen được cậu ta đi."

Quá trình kỳ thực cũng rất đơn giản, lần trước Nhạc Phong tới Cửu Trại, tính nhầm, đổ thiếu xăng, nửa đường đã cạn sạch, đang đi trên đường đêm hôm khuya khoắt, trước không thôn sau không quán, bạn bè đều ở xa, không thể tới hỗ trợ, muốn đón xe qua đường, không có lấy một chiếc dừng lại — chỉ có người anh em này lái một chiếc motor cũ đi qua, hỏi rõ tình hình xong rồi đi, nửa tiếng sau, lại âm âm lái motor quay lại, cộng thêm một can xăng. Nhạc Phong nhớ lại khoảng thời gian đó, khóe miệng không tự giác nhếch lên, xem ra tuy là ngoài miệng thì cay độc nhưng giao tình không hề nông, Quý Đường Đường vươn tay sờ sờ đầu anh: "Không phải chứ, một can xăng đã cứu được trái tim của Phong tử nhà ta rồi sao, nếu người ta mà dùng dầu diesel, chẳng phải là sẽ lấy thân báo đáp à?"

Nhạc Phong cúi: "Đường Đường, anh đã nói với em là không được chạm vào đầu anh chưa?!"

Thức ăn dọn lên, Quý Đường Đường như không có chuyện gì rụt tay lại, gõ gõ đưa lên mép đĩa: "Nhạc Phong, em nói anh hay, làm bạn trai em, chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất là có thể sờ đầu, thứ hai, phải là nam, thứ tự có trước sau, tự anh suy nghĩ đi."

* * *

Hơn ba giờ chiều, xe đến cửa thôn Bành ở Cửu Trại câu, tuy rằng đang là thời điểm vắng khách nhưng hơi thở buôn bán ở thôn Bành vẫn rất dày đặc, những hàng quán bán trang sức người Tạng nối tiếp nhau, nhà khách quán trọ thậm chí cả khách sạn đẳng cấp la liệt, đôi mắt nhìn, cứ như một huyện thành nhỏ, xe của Nhạc Phong quẹo trái quẹo phải, cuối cùng rẽ vào một con đường tắt, phía cuối đường là một tòa nhà trang trí trông rất khác lạ, trên đỉnh treo một chuỗi đèn lồng kiểu cũ, mỗi chiếc có đề một chữ, hợp lại thành 'Tửu khuynh nhuyễn tháp'*. Cái tên này đặt thật là đủ cợt nhả.

Lúc xuống xe, Quý Đường Đường hỏi Nhạc Phong: "Anh nói với người ta chúng ta sẽ tới chưa?" Nhạc Phong trờng cô: "Nói thì còn gì vui nữa, phải để nó kinh ngạc mới hay, hiểu không?"

Quý Đường Đường hậm hực: "Biết đâu lại là kinh sợ ấy, tự nhiên có hai đứa tới cửa ăn chùa không trả tiền..."

Nhạc Phong không để ý đến cô, đi đến cửa rồi dừng lại, khoanh tay đứng rất oai, giống y như bảo kê đến thu nợ, xuyên qua cánh cửa kính màu trà, có thể thấy bên trong có một người đàn ông đang bận rộn đi tới đi lui, vội vội vàng vàng, bóng người chợt khựng lại, sau đó ghé sát lại cửa kính nhìn ra ngoài, sau đó lại đẩy tung cửa ra, nhìn Nhạc Phong như gặp phải ma. Đây hẳn chính là Trịnh Nhân gì đó kia, Quý Đường Đường cảm thán trong lòng. Lúc này còn đang nhủ cái tên khách sạn thật cợt nhả, giờ mới biết người càng cợt nhả hơn, giờ là thời tiết thế nào chứ, vậy mà lại mặc một cái áo cộc tay bó sát người, mà nếu anh có cơ bắp thì không nói làm gì, đằng này tay gầy chân mảnh, nhìn như cây sậy vậy, show cái gì mà show chứ, định lấy sự đồng cảm để quyên tiền à? Sau gáy còn buộc một bím tóc, mặt mũi đúng là không tệ, nhưng có được tin tức lúc này, Quý Đường Đường cứ cảm thấy anh ta giống trai lơ.

Cô nhìn Trịnh Nhân, kiểu gì cũng không tưởng tượng nổi khí khái lúc anh ta lái motor đưa xăng cho Nhạc Phong, Nhạc Phong chào hỏi Trịnh Nhân trước: "Sao hả thằng khốn, nhìn thấy gia sung sướng quá, quên cả

thỉnh an phòng?”

Quý Đường Đường phì cười một tiếng, Nhạc Phong còn nói Trịnh Nhân bỏ ổi, kỳ thực hai người này mà cộng lại thì cũng bỏ ổi như nhau thôi. Cô chờ xem cảnh Trịnh Nhân mừng như điên chào đón Nhạc Phong rồi dè bĩu lẫn nhau sau khi xa cách gặp lại, ai ngờ Trịnh Nhân đột nhiên lại cười vang: “Đình Ngọc, Đình Ngọc, em ra đây đi, ra đây xem thằng ôn nào tới này!” Trịnh Nhân cười đến mức gập cả thắt lưng, chảy cả nước mắt: “Sáng anh mới nói với em, tên kia đã tới, có người tuyệt không thể tới được. Sao vừa mới nhắc đến mà ngay chiều nó đã tới rồi, đời thằng phá hoại này như phim ấy, mẹ nó, còn hấp dẫn hơn cả phim truyền hình dài tập, ông đây thích cái cuộc đời máu chó này chết mất, trúng phóc rồi!”

Quý Đường Đường toát mồ hôi, lòng nói người làm nghệ thuật quả nhiên là ăn nói mạnh bạo. Cửa đẩy ra, một phụ nữ bước ra, ước chừng khoảng bốn mươi, nhìn ra là có hơi đứng tuổi nhưng dáng người, gương mặt và khí chất đúng là không tẻ, khoác một chiếc áo lông, tay áo nhuộm một chút màu, cô ta bước tới đứng sau Trịnh Nhân, tỉ mỉ quan sát Nhạc Phong một chút, bỗng dưng nở nụ cười: “Đây là Nhạc Phong đúng không?” Trịnh Nhân bấy giờ mới chậm rãi ngừng cười: “Đúng rồi, sáng vừa mới kể với em, chiều đã đến rồi, quá, mẹ nó, khéo. Ủây, còn dẫn cả mỹ nữ theo nữa, vị này là...”

Trịnh Nhân đột nhiên trở nên nhiệt tình: “Vị này chính là Miêu Miêu trong truyền thuyết đúng không? Ôi mẹ ơi, giấu lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu mang ra cho người ta xem rồi, rất nhiệt liệt hoan nghênh, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này.” Anh ta xông lên cầm tay Quý Đường Đường ra sức bắt tay, Quý Đường Đường bị anh ta làm cho dờ khóc dờ cười, Nhạc Phong ở bên cạnh, rít qua kẽ răng: “Đây không phải Miêu Miêu.” Trịnh Nhân sững sốt một lúc, anh ta đánh giá Quý Đường Đường: “Ranh con ông lừa tôi đấy à, tóc dài da trắng mắt to mi dài... không phải ông nói những người khác đều là mây khói chỉ có Miêu Miêu mới là duy nhất sao, không

phải ông nói sẽ chỉ mang Miêu Miêu đi ra mắt chúng tôi hay sao... Ai da ai da đừng động thủ mà..."

Nhạc Phong thở phì phì, đẩy Trịnh Nhân một cái khiến anh ta quay đúng ba trăm sáu mươi độ tại chỗ, nếu không phải Đình Ngọc nhanh nhẹn đi lên đỡ, thực sự là có thể đã dập mông dưới đất rồi. Quý Đường buồn cười trong lòng, cố ý ra vẻ rất thâm ý liếc nhìn Nhạc Phong, ngoài mặt thì vẫn tỏ ra như không có chuyện gì. Tình huống này, cô sớm đã chuẩn bị tâm lý, Nhạc Phong và Miêu Miêu đã ở bên nhau lâu như vậy, bạn bè của anh ấy nhất định cũng sẽ chẳng xa lạ gì với Miêu Miêu, hơn nữa ngoại hình của cô và Miêu Miêu lại có chút giống nhau, chuyện nhận nhầm cũng không có gì lạ.

Nhạc Phong cực kỳ xấu hổ, âm thầm tự nhủ không bao giờ chơi trò đến không hẹn trước này nữa: Quả nhiên là kinh ngạc biến thành kinh sợ, lại còn là chính mình bị kinh sợ, sau này phải gọi điện trước dặn đi dặn lại dặn tái dặn hồi mới được, nhầm nhọt thế này thật là chết người.

Anh hắng giọng: "Đường Đường, vẫn còn sớm, cất hành lý đi, chúng ta vào thung lũng đi dạo." Hai chữ Đường Đường đặc biệt nhấn mạnh, Trịnh Nhân rút cuộc cũng biết là bị hố, nhưng có cái gọi là người đê tiện tất vô địch, công phu mất bò mới lo làm chuồng của anh ta cũng không hề tệ: "Đây là Đường Đường sao, trời ơi quá xinh đẹp, vừa nãy tôi còn lảm bảm, tự nhủ nhìn còn đẹp hơn Miêu Miêu, vậy mà cũng nhận lầm." Quý Đường Đường nín cười không nói gì, Đình Ngọc bắt đầu giúp cô cất hành lý: "Là bạn gái của Nhạc Phong sao, đúng là lanh lợi khéo léo, em cứ gọi chị là chị Đình là được."

Nhờ có Đình Ngọc giải vây, Nhạc Phong âm thầm thở phào một tiếng, lần trước anh tới chưa gặp Đình Ngọc, nhưng xem mức độ thân mật của chị ta và Trịnh Nhân cũng đủ hiểu hẳn là đương nhiệm: Thành nhóc này đúng là chôn mình trong tình chị em không thoát ra nổi, hết người này đến người khác, ai cũng hơn phải mười đến hai mươi tuổi. Quý Đường

Đường lảng lảng đi theo Đình Ngọc lên tầng cất hành lý, lên đến tầng hai nhìn xuống dưới, quả nhiên, Trịnh Nhân đang bị Nhạc Phong siết cổ oái oái xin tha.

* * *

Nhạc Phong là tức thật: “Ranh con ông bị nhữn nào à, không biết xem sắc mặt người ta, ông nhận nhầm người ta rồi tôi biết giải quyết thế nào đây, hả?”

Trịnh Nhân bị siết cho tím tái mặt mày, bím tóc sau gáy vung lên vung xuống: “Tôi sai rồi được chưa, trước kia là chính ông nói sẽ không tùy tiện đưa phụ nữ đi ra ngoài, đã mang theo thì nhất định là chính quy, tôi đương nhiên liền cho rằng đó là Miêu Miêu, ông chia tay với Miêu Miêu cũng đâu báo một tiếng, tôi biết thế nào được...” Ngắm lại hình như đúng là có lý, Nhạc Phong hết cách, đập vào mông anh ta một phát cho xong việc, Trịnh Nhân xoa mông bắt đầu cầu hòa: “Thực ra cũng đâu có chuyện gì, tôi thấy em Đường Đường kia cũng đâu có giận.”

Mặt mày Nhạc Phong âm u đến mức có thể đổ mưa: “Ông thì biết cái gì, nha đầu chết kia là con hổ biết cười, khẳng định sẽ lột da ông đây.” Trịnh Nhân như phát hiện ra châu lục mới vậy: “Uây, thằng nhóc nhà ông cũng có lúc biết sợ cơ đấy.” Quái lạ là, Nhạc Phong lại bị anh ta chọc cười, giơ tay đẩy gương mặt đang ghé sát lại gần của anh ta ra: “Quên đi, ông đây tranh thủ thể hiện một chút trong thung lũng, bằng vẻ ngoài đẹp trai và thái độ biết sai thì sửa của ông đây, không có người phụ nữ nào là không mềm lòng.”

Trịnh Nhân cười như không cười nhìn anh: “Phong Tử, hôm nay ông mà vào thung lũng được thì bố đây sẽ cắt đầu cho mi làm ghế ngồi.” Trái tim Nhạc Phong thoáng nhảy lên, bỗng nhiên nhớ lại câu nói lúc mới gặp của Trịnh Nhân: “Tên kia đến rồi, có người tuyệt không thể tới được.”

“Đấy là ai hả, ai tới thung lũng?” Mặt Trịnh Nhân đầy vẻ nghiêm trọng: “Còn ai vào đây nữa, là ông lớn cười trên đầu trên cổ ông, bảo ông đi đông

ông không dám đi tây, gặp một lần cũng có thể khiến ông sợ đến mức tiêu ra quần chứ ai."

Nhạc Phong phát câu: "Thối hoắc, gia đã sợ ai bao giờ, người chinh được gia vẫn còn, mẹ nó, đang ở trong bụng mẹ nhá!"

Trịnh Nhân liếc xéo anh một cái: "Đừng nóng, nghe tôi kể đây." Anh ta chấp hai tay lại với nhau như sắp hát hí kịch: "Chuyện rằng sớm ngày hôm nay, trời quang mây tạnh, một hàng xe sang âm âm kéo vào Cửu Trại, đi đầu còn là thân khí để tán gái, một em Land Rover việt dã, hàng xe kia nhắm thẳng đến khách sạn lớn năm sao nha, lúc đó vừa hay tôi đang đi dạo, mới nghe ngóng, ai da, thì ra là một ông chủ lớn cùng với hai em người mẫu vừa mới câu được đến Cửu Trại chụp nội y làm ảnh bìa cho tạp chí gì đó, có người nói chủ đề tên là 'Tinh linh đất Tuyết'. Cửu Trại bây giờ là lúc nào, là mùa ế khách đến bóng chim cũng vắng, cái đoàn đó coi như là bao cả Cửu Trại luôn."

Nhạc Phong cười nhạt: "Chỉ vì thế? Ông đây không thể vào được?" Trịnh Nhân cười đến là đê tiện: "Không phải, những người khác có thể vào, Đường Đường cũng có thể vào, chỉ có ông là không được vào." Nhạc Phong nhướn mày lạnh lùng: "Dựa vào cái gì?" Trịnh Nhân vậy mà lại cất tiếng hát, í í éo éo theo điệu kinh kịch, lại còn rất ra vành ra vẻ: "Dựa vào cái gì ư... Đều là ân oán năm xưa... tài tử cứu giai nhân..."

Nhạc Phong tung ngay một cước: "Nói tiếng người!" Trịnh Nhân lần này tránh nhanh, thấy anh đập, nhanh như chớp nhảy ra ngoài hai ba mét, quay đầu lại nhìn Nhạc Phong cười không thở nổi: "Phong Tử, ông chủ lớn người ta có bối cảnh, có người nói là khởi nghiệp từ xã hội đen, người đời gọi là bá chủ Tương Tây, tên là Diêm Kim Quốc, ngoại hiệu Rắn hổ mang, sau khi vào giang hồ kết nghĩa anh em với người ta thì đứng hàng thứ bảy, lại có người gọi hắn là Diêm lão Thất, thế nào, đã nhớ ra chưa?"

Chương 8

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên Diêm Kim Quốc, đầu óc Nhạc Phong thoáng có chút hoang mang. Chuyện Diêm Lão Thất đã qua được bao nhiêu năm rồi? Từ khi nhờ có bạn bè làm trung gian giảng hòa dùng tiền giải họa, người này giống như nhân vật trong truyện cổ tích, bao nhiêu năm yên yên ổn ổn, đến mức thiếu chút nữa anh đã quên Diêm Lão Thất cũng sống cùng một thời đại với mình. Trịnh Nhân liếc mắt nhìn anh, trong giọng nói có chút hả hê khi thấy người khác gặp họa cùng vẻ phần khích khi được xem tuồng hay: “Sao hả Phong Tử, đã nhớ ra chưa? Vị hảo hán năm đó giết mất người phụ nữ của Diêm Lão Thất, đánh gãy sống mũi người ta là ai? Bao nhiêu người cầu hòa cho ông, cuối cùng Diêm Lão Thất mới đồng ý dùng tiền giải quyết, điều kiện là gì? Thứ nhất là hẩn ở Tương Tây ngày nào, Nhạc Phong ông không thể tiến vào Tương Tây ngày ấy, thứ hai là bất cứ lúc nào, ông biết hẩn ở đâu, cách ba mươi dặm là phải quay lại, nếu lỡ chạm mặt thì tự gánh hậu quả. Tôi không nhớ nhầm chứ?”

Nhạc Phong bức bối: “Ông đây không mất trí nhớ, ông đây vẫn nhớ! Không cần ông phải nhắc!” Chuyện về Diêm Lão Thất, Nhạc Phong đương nhiên là chưa từng hối hận đã giúp Thập Tam Nhận, nhưng sau này nghĩ lại cũng biết bản thân đã hành động cực kỳ lỗ mãng: Rồng mạnh còn không áp đảo được lũ rắn độc*, huống chi năm đó anh và đám Mao Ca cũng chỉ là kẻ qua đường, đang lúc trẻ tuổi bốc đồng liền gây thù chuốc oán với Diêm Lão Thất, thực sự là đã đẩy bạn bè đến cảnh nguy hiểm cùng cực — nếu không phải khi đó chạy nhanh thì có khả năng đã toi đời ở Tương Tây rồi.

Hơn nữa nói đi nói lại, đích xác là anh cũng đã đánh Diêm Lão Thất tàn phế, thù này kết cả đời, nếu không phải Diêm Lão Thất làm ăn bất chính nên không dám báo án, tội danh cố ý gây thương tổn mà ụp xuống, anh sẽ phải đi ăn cơm tù. Vậy nên lúc Diêm Lão Thất ra điều kiện, anh không dẫn

đo được bao lâu đã đồng ý, quả nhiên là ra ngoài lăn lộn tất phải trả giá, giờ nói sao đây, đến lúc quân tử nhất ngôn rồi? Đầu Nhạc Phong to như cái đầu, Trịnh Nhân vỗ vỗ vai anh: “Nói chuyện tử tế với Đường Đường xem, đây không phải chuyện đùa, để rấn hổ mang cắn một cái là liệt nửa đời người chứ chả chơi đâu.”

Nhạc Phong bất chấp mọi thứ trong tuyệt vọng: “Cửu Trại lớn như vậy, làm gì đến mức sẽ chạm mặt với hấn, trời lạnh, tôi đội mũ đeo khẩu trang vào không được hay sao? Mắt hấn không đến mức có khả năng thấu thị mà nhận ra tôi được chứ?”

Khóe miệng Trịnh Nhân giần giật liên hồi: “Sao hả, còn định đánh cuộc một lần? Có câu không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất ông biết không? Những gì cần nói đều đã nói hết với ông rồi, ông còn mạo hiểm vậy để làm gì? Cửu Trại cũng đâu phải chốn thần tiên gì, lần sau ông đi không được sao?”

“Tôi phải đưa Đường Đường đến đó chơi.”

Câu này vừa thốt ra, Trịnh Nhân liền phát điên: “Ranh con, cái này mà gọi là lý do à?” Nhạc Phong cũng biết lý do này nghe rất gượng ép, anh rút điều thuốc ra, rít mạnh vài hơi, tựa như muốn xả hết những ghen uất trong lòng: “Tôi không muốn làm Đường Đường mất hứng.”

Trịnh Nhân nhìn anh như nhìn thấy ma: “Người cậu đưa đến đây là bạn gái thật à? Là Hoàng thái hậu thì có.”

Bỏ lại câu này rồi bước luôn lên tầng, Nhạc Phong cũng rất mâu thuẫn, ngẫm lại vẫn thấy tư tưởng gặp may chiếm thượng phong: Diện tích của Cửu Trại câu hơn sáu vạn hec-ta, Diêm Lão Thất có đuổi người ra cũng chỉ hết hai mét vuông — ông đây sao có thể xui đến thế, hết lần này tới lần khác gặp phải mi được? Lại đứng một lúc, Quý Đường Đường bước xuống từ trên lầu, Trịnh Nhân đi cùng với cô, vừa đi xuống vừa nhìn về phía Nhạc Phong nhỏ giọng nói gì đó, chị Đình đi theo đằng sau, Nhạc Phong mới nhìn đã biết ngay chẳng có chuyện gì tốt, Trịnh Nhân lăm mồm, nhất định

là đã nói linh tinh với Đường Đường rồi, quả nhiên Quý Đường Đường bước qua, vươn tay cốc lên trán anh một cái: “Nhạc Phong, anh nghĩ thế nào vậy, Diêm Lão Thất đang ở đây, anh còn mò vào làm gì, định chết à?”

Nhạc Phong tức giận, hơn nữa trước mặt đám Trịnh Nhân lại bị đánh một cái, lại càng mất mặt: “Gia thích tới thì tới, thế nào, sợ quái gì ai?”

Quý Đường Đường vội tiến lên vươn tay ôm lấy anh, đầu vùi vào lồng ngực anh, Nhạc Phong vẫn còn tức, cầm lấy tay định đẩy cô ra, đầu gối Quý Đường Đường lại ngẩng đầu lên, ầm ỨC nói: “Nhạc Phong, nếu anh xảy ra chuyện gì, chẳng phải em sẽ mất chồng sao? Đúng không?”

Nhạc Phong nhìn đắm đắm vào Quý Đường Đường, không biết nên thể hiện vẻ mặt gì tiếp theo đây, công phu vừa đấm vừa xoa này của Quý Đường Đường đúng là đỉnh của đỉnh rồi, sao cô có thể biết được anh thích nghe cái gì mà nói cái ấy chứ, thậm chí còn không thêm nói ‘mất bạn trai’ mà là ‘mất chồng’ luôn, biểu lộ một sự độc chiếm thân mật vô cùng mãnh liệt... Từ trong đôi mắt trong vắt của Quý Đường Đường, anh thấy chính bản thân không kìm được mà nở nụ cười, đàn ông đường đường mà lại để phụ nữ dễ dàng, thật quá mất mặt, Nhạc Phong không xuống đài được, vươn tay nhéo lên mặt cô một cái: “Cái miệng hư này...” Quý Đường Đường vùi đầu trong ngực anh cười rinh rích, Nhạc Phong bó tay, ôm lấy cô, hôn lên tóc cô một cái, Trịnh Nhân đứng đằng sau nhìn mà hít khí lạnh liên tục, tay huých Đình Ngọc: “Anh đã bảo rồi mà, có thể thu phục được đồ tai họa này, bản lĩnh phải lớn đến cỡ nào chứ. Em xem, mới hai câu, đã dỗ được Phong tử rồi, không tốn lấy một hơi nào cả.”

Đình Ngọc cười cười, chị ta đã nhiều tuổi, cũng đã nhìn thấy nhiều, nhàn nhạt buông một câu: “Cô bé này đúng là rất có bản lĩnh.”

Sau khi thảo luận, Nhạc Phong đã không thể vào trại, lại không thể xác định Diêm Lão Thất sẽ ở đây bao lâu, ở lại với mối nguy thì chẳng có gì thú vị, không bằng nhanh chóng rời đi, có điều dù sao đã cực khổ tới đây một chuyến, không mở mang tầm mắt một chút thì thật đáng tiếc, vậy nên

đành để Trịnh Nhân tận tình làm chủ, đi cùng Quý Đường Đường vào dạo một vòng. Trong thung lũng rất lạnh, Đình Ngọc và Trịnh Nhân đều bảo Quý Đường Đường mặc nhiều một chút, Nhạc Phong nhìn cô xỏ giày đi tuyết, đội mũ len trùm tai, lại quấn khăn quàng cổ bằng nhung của Đình Ngọc, quần tròn vo, nghĩ đến một đường vất vả cuối cùng lại không thể đi cùng cô, tâm lý có chút khó chịu, ánh mắt nhìn Trịnh Nhân khó tránh khỏi có điểm căm giận, Quý Đường Đường buồn cười trong lòng nhưng không nói ra, lúc ra đến cửa mới vỗ vỗ mặt anh: “Nhạc Phong, anh đeo khẩu trang đội mũ vào, trốn trong chăn cho kỹ, đừng có để Diêm Lão Thất bắt được đấy.”

Nhạc Phong cúi, véo lên thắt lưng cô một cái qua lớp áo lông: “Nha đầu thú, em giấu anh đúng không?” Áo lông dày, nhéo cũng không đau, Quý Đường Đường cười hà hà đi theo Trịnh Nhân ra ngoài, Trịnh Nhân lại giở trò, đi mấy bước liền quay lại ôm Quý Đường Đường, tay vừa chạm đến bả vai cô đã nghe thấy tiếng Nhạc Phong tức giận vang lên từ phía sau: “Thằng khốn, quay về ông chặt tay!”

Trịnh Nhân cười lớn, kéo Quý Đường Đường chạy, hai người chạy một lúc mới ngừng lại, nhìn nhau ôm bụng cười, lúc ngừng cười, Trịnh Nhân nói với Quý Đường Đường: “Không ngờ cô lại thú vị đến vậy, chẳng trách Phong Tử lại thích cô.” Quý Đường Đường cười cười, trên đường đi Trịnh Nhân mua hai cây kẹo bông, cho Quý Đường Đường một cái, của mình lại không ăn, vừa mở miệng đã dặn Quý Đường Đường: “Cô chờ ở đây nhé, tôi quen soát vé, đi qua hối lộ một phát, chưa biết chừng lại được vào miễn phí.”

Quý Đường Đường vừa bứt kẹo bông vừa gật đầu, Trịnh Nhân đi rồi, cô khoát tay lên mắt nhìn về phía cảnh sắc thung lũng phía xa, cổng soát vé bao giờ cũng được đặt ở chỗ xa trung tâm khu thắng cảnh, nghĩ đến rãnh biển tựa như ngọc lam mọc đầy bông lau được giới thiệu trong đĩa, Quý Đường Đường đã thấy ngứa ngáy, giờ đang là mùa vắng khách, trước cổng

soát vé chỉ có vài người, Trịnh Nhân giờ kẹo bông vừa hỏi thăm vừa chen vào giữa đám du khách, có lẽ là đi tìm người, Quý Đường Đường vừa ăn vừa rảnh rỗi dạo quanh lối vào, lúc đi qua một ông già, nhìn thấy bên dưới ông ta lót một tấm vải, bên trên dùng bút lông viết hai chữ: Đoán mệnh, bên cạnh đặt một cái bát ăn cơm, bên trong có vài đồng tiền xu và vài tờ tiền giấy.

Lúc tâm trạng đang vui vẻ thường rộng rãi hơn so với bình thường, Quý Đường Đường móc túi tiền lẻ ra, tìm mấy đồng tiền xu bỏ vào, ghé lại gần, nghe thấy ông ta đang lầm bầm gì đó, hình như là đang nhẩm một điệu hát dân gian, nghe kỹ, có thể nghe rõ được từ ngữ ông ta đang lầm nhẩm... Ngư dương tần cổ quá đông quan, thử nhật quân vương hạnh kiếm sơn, mộc dịch nhược phùng sơn hạ quý, định vu thử xử táng kim hoàn... Những từ này vô cùng quen tai, trong thoáng chốc, Quý Đường Đường bật thốt lên một câu hỏi: “Thôi Bối Đồ?”* Ông già kia sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường, nhờ cái ngẩng đầu này Quý Đường Đường mới phát hiện ra ông ta là một người mù, trông mắt trắng dã, tựa như bị thứ gì đó phủ lên — nhưng ông ta vẫn ngẩng đầu lên nhìn, hệt như vẫn thấy được.

Ông ta nhanh chóng quay lại tư thế ban đầu, chỉ thấp giọng nói: “Giờ người biết đến Thôi Bối Đồ không nhiều lắm đâu...”

Quý Đường Đường cười cười, cũng không biết nên nói gì, từ lúc gia đình xảy ra biến cố, cô mới bắt đầu quan tâm đến những chuyện tâm linh kỳ bí, Thôi Bối Đồ của Viên Thiên Cang và Lý Thuần Phong, Thiêu Bích Ca của Lưu Bá Ôn, cùng với Mai Hoa Thi của Thiệu Ung, đều là lần lượt tìm xem được trong khoảng thời gian đó, Thôi Bối đồ tổng cộng có sáu mươi tượng, có ý hợp lại thành một giáp, ông cụ này vừa nhẩm quẻ tượng thứ năm, thuật lại chuyện Dương Ngọc Hoàn gửi mệnh ở trạm Mã Ngôi, trong sách, mỗi một quẻ tượng đều tương ứng với một bức tranh, bức tranh quẻ thứ năm Quý Đường Đường đến giờ vẫn còn nhớ, là một người đàn bà phục sức quý

giá mỹ lệ nghiêng mình mà nằm, bên cạnh có một cái yên ngựa, còn có một quyển sách sử, Kim Thánh Thán đời sau từng bình về Thôi Bối Đồ, chỉ ra người đàn bà này chính là Dương Ngọc Hoàn đã chết ở Mã Ngôi dịch, yên ngựa và sách sử đều là hài âm ám chỉ, một chỉ An Lộc Sơn, một chỉ Sử Tư Minh. Người này vậy mà lại thuộc Thôi Bối Đồ, Quý Đường Đường nghĩ cũng thật là khéo, cô nhìn xuống ông già đó: “Cụ à, mệnh này tính thế nào?”

“Một lần một trăm.”

Quý Đường Đường hít một ngụm khí lạnh, ra giá thật không thấp chút nào. Đổi lại người khác, chắc đã rửa một câu ‘Dở hơi’ rồi đi, nhưng Quý Đường Đường đã lang bạt bên ngoài lâu năm, thực sự đã hiểu thấu câu ‘Con người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài’, Thần Côn chính là ví dụ điển hình, lời thôi lếch thếch điên điên khùng khùng như bệnh nhân trốn trại, nhưng bấm tay tính, có mấy lần hung hiểm, đều nhờ có Thần Côn hóa giải. Nghĩ vậy, lại cảm thấy, một trăm đồng để mua được đôi câu chỉ điểm cũng không tính là thiệt, cô ngồi xuống, móc một tờ tiền màu đỏ bỏ vào bát: “Xem cho cháu đi đi.” Ông cụ kia đáp một tiếng, bàn tay đen thui gây guộc tựa như móng chim vươn tới, từ xương cằm của cô ấn lên trên, Quý Đường Đường bị ông ta ấn đến khó chịu, đầu vô thức dịch về phía sau, không biết sao ông cụ kia đột nhiên rút tay lại, cặp mắt mù lòa nhìn chằm chằm cô nửa ngày trời, mò mẫm tìm lấy tờ một trăm từ trong cái bát đưa trả cho cô: “Cô, tôi không xem được.”

Quý Đường Đường không nhận: “Vì sao không xem được?” Ông cụ tỏ vẻ khó gằn, vung tay lên một cái, vo tờ tiền lại ném vào cô: “Huyết khí quá nặng, nhân mạng ngút trời.”

Đầu óc Quý Đường Đường thoáng mờ ra, trái tim đập chậm mất nửa nhịp, ông cụ này nói nửa điều cũng không sai, chẳng phải đúng là huyết khí quá nặng nhân mạng ngút trời hay sao? Quý Đường Đường muốn nói gì đó, nhưng ông cụ kia không muốn để ý đến cô, cúi đầu thò tay vào trong

lớp áo ông cũ nát gãi gãi, cũng không biết là đang gãi hay đang bắt rận, tâm trạng Quý Đường Đường nặng nề, cô cứ nghĩ lão thầy tướng này chỉ là nhất thời nẩy lòng tham, không ngờ câu đầu tiên của ông ta đã vạch trần cô, cảm giác như bị lột da trước mặt mọi người: Ông cụ này dường như cũng có chút hiểu biết, giờ ông ta đang suy nghĩ gì vậy, có phải đang nghĩ cô là một kẻ mang tội giết người? Lúc Quý Đường Đường đứng dậy, cảm thấy đầu hơi choáng váng, mắt cay xè, vốn định bước đi, chợt nhớ tới điều gì, lại quay đầu lại bỏ tiền vào chỗ cũ cho ông ta, nói một câu: "Cám ơn cụ, gặp được cũng coi như có duyên rồi."

Mới đi được vài bước, ông cụ kia lại gọi cô lại: "Này này, cô gái, quay lại đây."

Quý Đường Đường đỏ mắt quay lại, ông cụ thở dài nói: "Sao cô lại như vậy chứ, tôi đã bảo là tôi không xem được rồi, cô còn cho tiền làm gì, chuyện nào ra chuyện ấy, không công không hưởng lộc cô hiểu không, thế này chẳng phải là bắt tôi nợ ân tình hay sao?"

Quý Đường Đường miễn cưỡng cười cười, nói: "Chỉ có một trăm đồng thôi, cháu cũng đâu có thiếu số tiền này. Cháu cũng lang bạt trên đường, biết ở bên ngoài khó sống, nếu không có điều kiện cháu cũng sẽ chẳng giúp đỡ, đã có thì cũng nên giúp một chút ít, cụ cũng đừng quá để tâm."

Sắc mặt của ông cụ kia lại càng nghiêm túc: "Thế không được, tôi đây bày sạ đoán mệnh số, có nước uống nước, có canh húp canh, không nhận không của người ta. Cô cho, tôi mà từ chối nữa thì có vẻ so đo, vậy đi cô gái, tôi tiết lộ cho cô một chút, nói được bao nhiêu thì nói."

"Tôi nói không xem được, hoàn toàn không phải gạt cô, tôi thực sự không nhìn thấy. Cô đừng có trông tôi mắt mù, tâm tôi vẫn sáng, tôi có thể nhìn thấy khí trên thân người ta, có người trên thân có mùi khí nghèo khổ, có người là tà khí, có kẻ lại là mùi dâm khí hôi thối, dĩ nhiên, cũng có chính khí thanh khí, người đang sống, không phải chính là nhờ một luồng khí hay sao, nhìn khí ấy cũng biết được người này đại khái đã gặp

những chuyện gì. Tôi đã nói với cô, trên người cô có mùi huyết khí rất nặng, đó tuyệt đối không phải chỉ là đôi ba mạng người, tôi nói không sai chứ?" Quý Đường Đường không hé răng: "Còn nữa, huyết khí mang theo điềm xấu, khắc người khắc mình."

Quý Đường Đường thấp giọng hỏi một câu: "Khắc người thì cháu đã hiểu, nhưng khắc mình là thế nào, sẽ khắc bản thân đến chết ư?"

Ông cụ suy nghĩ một lúc: "Khắc người không nhất định là khắc chết chính mình, khắc những người thân thiết cũng như thế thôi, người thân người yêu đều chết sạch, biến tướng đi cũng giống như đâm một dao vào người mình, cô hiểu chưa?"

"Có thể phá được không?"

Ông cụ có chút kinh ngạc: "Câu hỏi này của cô, đúng là điểm mấu chốt, tôi đã nói rồi mà, quả nhiên không phải là người thường. Bình thường gặp phải người đại hung như vậy, lời khuyên của tôi là có thể đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đến chốn rừng sâu núi thẳm không có bóng người, không tiếp xúc với nhân khí nữa, tự sinh tự diệt, thì thể có thối rửa thiên thu địa thu cũng chẳng ảnh hưởng đến ai, nhưng tình huống này của cô lại khác..."

Quý Đường Đường nghĩ đến nhà họ Tần: "Là vì có người đang truy đuổi cháu, nên có đến chốn không người cũng sẽ bị tìm ra ư?"

Ông cụ lắc đầu: "Không phải." Ông ta suy nghĩ một lúc, vầy vầy Quý Đường Đường: "Cô lại đây tôi xem xem." Quý Đường Đường nghiêng đầu về phía trước, đôi mắt ngập tràn vẻ chết chóc của ông cụ kia hướng về phía cô, thỉnh thoảng đảo qua đảo lại, cuối cùng gật đầu: "Đúng là không hề nhìn lầm, huyết khí chuyển thành màu đen, là mang nghiệp sát."

Quý Đường Đường bị lời nói của ông ta làm cho hết hồn: "Sao lại nói vậy?"

"Tôi đã nói rồi, một người đã sinh ra được thì không thể nào có mệnh

cách hung đến vậy, rõ ràng có sức mạnh từ bên ngoài tác động. Khí đen áp đỉnh, là một loại nguyên rửa. Cô gái, cô có từng đắc tội với kẻ nào khó chơi chưa?”

Càng nói càng xa, quả thực là so với chuyện cái chuông nhà mình còn hoang đường hơn, chuyện nguyên rửa, nghe kiểu gì cũng như chuyện cổ tích từ thời đại đen tối, Quý Đường Đường lắc đầu: “Không có, chưa từng.”

“Tổ tiên thì sao? Đời cha mẹ? Đời ông bà?” Quý Đường Đường có chút bực mình, nghĩ ông cụ này dường như cố ý khiến người ta sợ hãi, giống như có dụng ý khác, cô cố gắng áp chế cơn bực bội trong lòng: “Cháu không biết, họ chưa từng nhắc tới.”

Ông cụ kia dường như biết đọc suy nghĩ, lại cười rộ lên: “Cô đừng giận vội, lão già tôi đây cũng đã bảy mươi rồi, sẽ không ăn nói vớ vẩn để dọa cô đâu. Nếu không phải nghe cô nói mấy câu trước đó, tôi cũng chẳng nói cho cô nhiều như vậy — cái trò nguyên rửa này rất cao thâm, tôi không có bản lĩnh để hiểu được, tôi chỉ cảnh báo cho cô thôi, mệnh cách của cô rất xúi quẩy, tuyệt đối không phải do trời sinh, nhất định có người tác quái bên ngoài, theo hiểu biết của tôi, lời nguyên hung hiểm như vậy, có lẽ chỉ đến từ hai loại. Một là cổ Miêu Cương, hai là thuật Giáng đầu của Nam Dương, nhất là Hắc Miêu cổ thuật, có thể gây họa đến ba đời. Tôi dạy cho cô một mẹo, đêm tối muện trời, mười hai giờ đêm, cô soi gương vạch mi dưới xuống, nhìn xem phần lòng trắng mắt xem, nếu có vết nhơ, từ trong gương sẽ không nhìn thấy chính bản thân cô, đó là trúng Giáng đầu. Nếu như dưới con người có một đường chỉ đen dựng thẳng thì chính là trúng cổ. Cho dù cô trúng phải loại nào, tôi cũng không giải được nhưng bản thân cô cũng được rõ ràng, đừng để ngày nào đó bị kẻ khác đẩy đến chỗ chết còn chết không minh bạch.”

Quý Đường Đường ngăn người, gió thổi qua, dù mặc rất nhiều nhưng toàn thân cao thấp vẫn lạnh buốt, ông cụ kia nói xong là xong, chẳng hề dồng dài với cô, ngáp một cái, vợ đóng tiền trong bát bỏ vào trong ngực,

nhặt tấm vải lót lên, cứ thế bỏ đi, Quý Đường Đường cứ ngơ ngẩn nhìn về phía ông ta đi, cho đến khi Trịnh Nhân vỗ vai cô một cái, cô mới giật mình tỉnh táo lại.

Trịnh Nhân mặt mày uể oải, giơ tay chìa ra hai tấm vé đã bị chọc thủng ra: “Không được rồi, không chuẩn vào được, gần đây tra chặt lắm, không thả được.”

Quý Đường Đường đột nhiên mất hết mọi hứng thú đối với tất cả mọi điều trước mắt, cảnh đẹp Cửu Trại vẫn mong ngóng vô số lần giờ trở thành những mỏm núi đá xám xịt và những rãnh nước la liệt, cô nói với Trịnh Nhân: “Không muốn xem nữa, quay về thôi.” Trịnh Nhân khó hiểu nhìn cô một cái, anh ta qua lại với phụ nữ nhiều, đã quá quen với chuyện biến đổi tâm lý xoành xoạch và đổi ý liên hồi của phụ nữ, cũng biết nói gì là hữu hiệu nhất vào lúc này, anh ta chìa tấm vé cho Quý Đường Đường xem, tay chỉ vào con số giá vé: “Vé không trả lại được.”

Khu thắng cảnh cấp năm sao, vé vào cửa cộng thêm vé xe bảo vệ môi trường, quả thực không phải một con số nhỏ, Quý Đường Đường do dự một chút, cuối cùng vẫn theo Trịnh Nhân ngồi lên xe của khu du lịch, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, đang mùa vắng khách, trên xe chỉ có lác đác vài người, trạm đầu tiên là hồ Gấu Trúc, có hai người xuống xe, Trịnh Nhân vốn định xuống, thấy Quý Đường Đường tựa đầu vào cửa sổ xe như đang suy nghĩ gì đó, vừa định gọi cô, bỗng nhiên qua hình ảnh phản chiếu mờ mờ trên cửa kính phát hiện ra... cô đang khóc.

Trịnh Nhân lại càng hoảng hốt, nhất thời không dám gọi cô, ngồi lại ngay ngắn bên cạnh cô, cảm giác ngồi đến bứt rứt, chân tay đều không biết đặt chỗ nào, trái lo phải nghĩ cũng không rõ là đã đắc tội cô ở chỗ nào, cứ lắc lư ở trên xe như vậy, lại qua hai trạm thắng cảnh trung gian nữa, cuối cùng tài xế đuổi người: “Trạm cuối rồi, Kính Hải, xuống xe đi.” Trịnh Nhân giả vờ như không để ý đến vẻ mặt của Quý Đường Đường, vô cùng ‘hào hứng’ gọi cô xuống xe, vừa bước xuống, đã thấy xa xa có không ít người

đang tím tím, một cô nàng xinh đẹp mặc váy lụa trắng để chân trần đang chụp ảnh, Trịnh Nhân đoán chắc là đám Diêm Lão Thất: Bọn họ vào thung lũng từ sớm, tính thời gian cũng đúng là vừa lúc chụp đến Kính Hải. Quý Đường Đường cũng chú ý tới: “Đó chính là đám Diêm Lão Thất?” May mà cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, Trịnh Nhân nhanh chóng tiếp lời: “Đúng vậy, có cần qua xem không? Nhớ kỹ cái mặt đó, sau này có thấy còn biết mà tránh.”

Quý Đường Đường cười cười, nói: “Tôi cũng rất muốn xem xem Diêm Lão Thất trông ra cái dạng gì?”

Trịnh Nhân thở hắt một hơi, kéo Quý Đường Đường đi về phía trước, khu vực quay chụp là một khoảnh riêng biệt, hai bên trái phải dựng thành một cái lều lớn, tuy chỉ kín ba mặt nhưng vì có máy phát điện tự mang, kèm theo tiếng ù ù của máy móc, trong lều vậy mà lại hầm hập gió nóng, bên trong có hai cái ghế vải lớn, Diêm Lão Thất ngồi một cái, cô nàng người mẫu trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp khoác áo khoác quân đội ngồi trên chiếc còn lại, đằng sau lều có một chiếc xe thương nghiệp, đoán chừng những thiết bị nặng vân vân đều chở đến bằng xe, mấy gã bảo kê cao lớn đi đi lại lại, cũng có kẻ đang xúm lại hút thuốc nói chuyện phiếm, những nhân viên khác đều đang ở trong khu vực chụp ảnh, cầm tấm phản quang, điều khiển máy móc, hóa trang, còn có cả trợ lý đang ôm áo lông đứng một bên lo lắng, phải nói cô người mẫu này đúng là thực sự chuyên nghiệp, trời lạnh như vậy, mặc cái váy mỏng manh như thế mà lúc quay chụp hoặc cười tươi như hoa, hoặc quyến rũ nheo mắt đều không hề sơ sẩy giống người đang bị nhiễm lạnh.

Trịnh Nhân chỉ Diêm Lão Thất cho cô xem, dè giọng rất thấp: “Chính là người kia, xe bình thường không thể đi vào trong khu du lịch, chắc là đã chuẩn bị trước. Nghe đâu giờ mới bắt đầu làm ăn chính đáng, phải tẩy trắng, nhưng trước kia đắc tội với không ít người, cho nên mỗi lần ra ngoài đều phải có năm bảy tên bảo kê, may mà Phong Tử không tới, nếu

đụng phải đám này chắc bị đánh cho tàn phế mất.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, quay đầu nhìn kỹ Diêm Lão Thất, người này, bộ dạng thực đúng là ác hình ác tướng, trong mắt trắng dã, mắt hình tam giác, là kiểu mắt ong cực không được coi trọng trong thuật tướng số, cổ lại ngắn, trán nhô cao, đúng dạng đầu chim, quả thực không phải là người hiền lành, Trịnh Nhân dò xét thấy Quý Đường Đường không để ý, nhanh chóng lấy di động ra gửi tin nhắn cho Nhạc Phong: “Bạn gái ông có gì đó không ổn.”

Tin nhắn gửi qua chưa đầy vài giây, điện thoại của Nhạc Phong đã đánh tới, Trịnh Nhân sợ Quý Đường Đường nghe được, dùng ánh mắt ra hiệu với cô là phải đi một lúc. Quý Đường Đường gật đầu, lại quay đầu lại nhìn Diêm Lão Thất, hẳn là gã đang chờ đợi đến phát chán, cái trò theo đuôi mấy cô ả thế này, chung quy vẫn không thích thú bằng chuyện chơi gái — ngáp liền mấy cái, tiện tay vợ lấy tờ báo bên cạnh mở ra xem, từ góc độ của Quý Đường Đường, có thể nhìn thấy ngay tên tờ báo — Báo Nam Thành, ngáp trang chữ Hán, toàn là những chuyện biến động ở Tạng khu, hơn nữa từ tên gọi có thể nhìn ra đại khái là chỉ có thị trường ở những thành phố phía Nam như Tương Kiếm Điền*, Quý Đường Đường bĩu mũi, đang định dời mắt.

Một cơn gió thổi qua, tờ ngoài cùng của tờ báo lật lên, lộ ra trang báo mục xã hội đầu trang, chỉ hai giây đã khép lại. Trong khoảnh khắc, cô cảm giác mình nhìn thấy ảnh chụp Hạ Thành, và cả tiêu đề tanh máu đầy thê lương in trên tấm ảnh kia. Trái tim Quý Đường Đường nhảy lên kịch liệt, cổ họng bỗng chốc khô khốc, cô đẩy những người đang đứng xem phía trước ra, chậm rãi đi về phía Diêm Lão Thất.

Xung quanh dường như trở nên yên tĩnh lại, không nghe được bất cứ âm thanh nào, đôi chân của cô như nhũn ra, nhưng vẫn bước từng bước một, cô đi qua khu vực quay chụp, gã đàn ông đang điều khiển máy móc tức giận quát gì đó, nhưng cô không nghe được bất cứ điều gì, chỉ có thể

nhìn thấy hai cánh môi khép mở nhanh chóng và một hàm răng so le không đều, dần dần, tất cả mọi người đều nhận ra sự khác thường của cô, mọi người đều nhìn về phía cô, Diêm Lão Thất cũng nhận ra, gã cảnh giác ngồi thẳng người, nhìn Quý Đường Đường sắc mặt trắng bệch đang tiến lại mỗi lúc một gần, mấy gã bảo kê bên cạnh trao đổi ánh mắt, dịch lại hai ba bước, một trong số đó vươn tay chạm vào vật đang nhô ra bên hông.

Sự căng thẳng và khác lạ của những người này, Quý Đường Đường hoàn toàn không để ý tới, tất cả lực chú ý của cô đều đang đặt tại tờ báo xin màu kia, lúc run rẩy vươn tay rút tờ báo, mấy tên bảo kê của Diêm Lão Thất vô cùng căng thẳng, có hai gã gần như đã lập tức nhào tới, lại bị ánh mắt của Diêm Lão Thất bức lui. Dù sao Diêm Lão Thất cũng có kinh nghiệm nhiều, gặp nguy không loạn, mặc dù gã có chút khó hiểu với hành động của Quý Đường Đường, nhưng trực giác cảm thấy tất cả đều không phải nhắm về phía gã — lúc Quý Đường Đường rút tờ báo, gã thậm chí còn rất phối hợp. Quý Đường Đường chậm rãi mở tờ báo ra.

Chương 9

Những con chữ trước mắt tựa như phủ một tầng sương, có lúc nhòa nhạt, có lúc lại vắn vẹo quái dị, đọc từng chữ từng chữ, chữ nào cũng hiểu, nhưng nhìn toàn bộ lại không tài nào làm rõ được ý nghĩa của những dòng đó, phải xem lại một lần, câu chữ đột nhiên trở nên xa lạ, tựa như chưa từng được học bao giờ — Quý Đường Đường luống cuống, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, tựa như tìm được phao cứu mạng tím lất Diêm Lão Thất: “Xin lỗi, có thể đọc giúp tôi được không, trong này viết gì?” Diêm Lão Thất nhú mày một cái, có một thoáng chốc, gã nghĩ cô gái này đang trêu đùa mình, nhưng nhìn nét mặt cô ta lại không giống đang giả vờ, gã quét qua bản tin kia một lượt: “Là một vụ giết người, người chết là chủ một quán bar, bởi vì đời sống riêng tư của người chết trước kia tương đối phức tạp nên nghi ngờ là giết người vì tình.” Quý Đường Đường à một tiếng, nhưng câu hỏi bật ra tiếp đó lại khiến người ta không khỏi nghĩ rằng cô không hề nghe rõ những gì Diêm Lão Thất nói: “Người đó chết rồi ư? Là chết thật chứ? Hay là viết linh tinh?” Diêm Lão Thất không có hứng thú, nghĩ cô có lẽ là có vấn đề về thần kinh thật: “Tôi sao mà biết được, đâu phải do tôi viết.” Gã nhìn về phía đám bảo kê bên cạnh nháy mắt, có một người bước qua định kéo Quý Đường Đường ra, tay vừa mới chạm tới người Quý Đường Đường, toàn thân cô bỗng tê liệt, trong tiếng kêu kinh sợ của người đứng xem xung quanh, hai gối mềm nhũn, trực tiếp ngã xiu. Gã bảo kê kia còn hoảng hồn hơn, tựa như muốn phui sạch trách nhiệm, nhanh chóng nói: “Có phải bị bệnh không thế, tôi còn chưa đụng đến cô ta.” Trịnh Nhân đang nghe điện thoại cách đó không xa cũng nhận ra bên này có gì đó không ổn, quay đầu tùy ý nhìn về phía bên này một cái, đột nhiên phát hiện không thấy Quý Đường Đường đâu, nghi ngờ đi về phía này hai ba bước, mới đứng từ xa nhìn một cái, da đầu đã tê rần, cũng chẳng đoái hoài đến Nhạc Phong đang căn vắn ở đầu bên kia, nhét điện

thoại vào túi, liều mạng gạt đám người đông đúc chen vào, vừa chen vừa kêu: "Xin lỗi, nhường đường chút nào, bạn tôi đấy, là bạn tôi." Mấy du khách đứng đằng trước xem trò vui đều nhường đường cho anh ta, có người còn hỏi: "Có phải sinh bệnh gì không, cậu xem trên mặt không có tí huyết sắc nào." Trịnh Nhân không còn tâm tư để trả lời, vội vàng đỡ Quý Đường Đường từ dưới đất dậy, nhất thời luống cuống chân tay, có người đứng xung quanh mách nước: "Ấn vào huyết nhân trung ấy." Trịnh Nhân vụng về nhấn lên nhân trung của Quý Đường Đường mấy cái, cũng không biết là có hiệu quả thật hay là vì Quý Đường Đường vốn không hôn mê sâu, cô chậm rãi mở mắt, Trịnh Nhân thở phào một tiếng, còn tưởng là thân thể cô không khỏe: "Đường Đường, có phải bị phản ứng cao nguyên không, chúng ta mau về thôi..." Quý Đường Đường ngơ ngác nhìn Trịnh Nhân, gương mặt này cũng giống như những câu chữ trên tờ báo, rõ ràng rất quen thuộc, nhưng đột nhiên lại trở nên lạ lẫm không thể nhận ra, cô bắt đầu sợ hãi, hoảng loạn nhìn xung quanh một vòng, vừa mở miệng nói đã có chút nức nở: "Nhạc Phong đâu?"

Câu này vừa thốt ra, người bên ngoài thì không sao, chỉ có Diêm Lão Thất đang xoay ghế ngồi châm thuốc bên cạnh nghe vậy, đột nhiên dừng lại, sau đó vươn tay liền dụi tắt đầu lọc đang bốc lửa, mí mắt chậm rãi nhướn lên, ánh mắt hung hãn nham hiểm tựa như một mũi khoan, đầu tiên là nhìn Quý Đường Đường, sau đó chuyển qua Trịnh Nhân. Bỗng nhiên đụng phải tầm mắt của Diêm Lão Thất, Trịnh Nhân sợ đến mức suýt nữa tè ra quần, anh ta lắp bắp định chữa cháy: "Đường Đường... Nhạc... Nhạc Lôi Phong đâu có ở đây..." Còn chưa nói xong, bỗng nhiên vai trầm xuống, Diêm Lão Thất chẳng biết đã bước qua từ lúc nào, cúi người vồ vồ vai anh ta, mỗi một cái vồ, Trịnh Nhân đều cảm tưởng như người mình lại thấp xuống ba phân, vồ thêm cái nữa, lại thấp xuống ba phân, Diêm Lão Thất cười đầy thâm thúy, vươn tay chìa một điếu thuốc ra, lại mở cái bật lửa bằng bạc tinh xảo trong tay lên: "Cái tên Nhạc Phong này nghe thật là

quen, giống một người bạn đã lâu rồi không gặp..." Trịnh Nhân còn định giả bộ ngu ngốc để phỉnh phờ: "Không phải đâu, ông chủ đây chắc nghe nhầm rồi, tên cậu ta không phải Nhạc Phong, mà là Nhạc Lôi..."

Mới nói được một nửa, bàn tay bỗng đau rát, vội giật tay lại, mới phát hiện Diêm Lão Thất là dùng bật lửa hơ vào lòng bàn tay anh ta, Trịnh Nhân sợ đến mức toát mồ hôi, Diêm Lão Thất vẫn cười tít mắt, mặt mày ôn hòa nói: "Người anh em, chính cậu ngu, nhưng cũng đừng coi kẻ khác đều là đần độn hết."

Sắc mặt Trịnh Nhân trắng bệch, biết mình đã chửa lợn lành thành lợn què, che giấu quá vụng về, lại khiến cho Diêm Lão Thất đã thành tinh này ngửi ra được điểm không đúng, Diêm Lão Thất chỉ vào Quý Đường Đường hỏi Trịnh Nhân: "Cô ta là gì của Nhạc Phong?" Trịnh Nhân vẫn im bật, Diêm Lão Thất trả lời thay anh ta: "Là bạn gái đúng không, điểm phúc của Nhạc Phong này đúng là không tệ, sau cô ả họ Thẩm kia cũng không hề ngại ngùng, nhỉ?" Cuối cùng vỗ vỗ vai Trịnh Nhân: "Chú em đi nói với Nhạc Phong, anh mời cô bé này uống chén trà. Nếu thành đó có hứng thú thì đến uống cùng, nếu không dám tới, cô bé này anh sẽ đưa đi, coi như trả nợ cho Nhạn Tử, một đổi một, anh đây cũng chẳng mất cái gì." Nói xong liền ra hiệu cho đám bảo kê, có hai gã xách Quý Đường Đường dậy, Quý Đường Đường cơ bản cũng nhận ra tình huống không ổn, nhưng đầu óc đang loạn cào cào, không thể suy tính cho rõ là không ổn ở điểm nào, chân lại mềm nhũn chẳng còn sức lực, cũng không muốn phản kháng, mặc cho hai kẻ kia kéo cô đến chiếc xe đằng sau lầu, ngồi trên ghế không nhúc nhích, bên ngoài dường như rất ồn ào, không chụp ảnh quay phim gì nữa, đạo cụ lầu vài đều bị thu dọn, có du khách nhạy cảm nhận ra mọi việc không bình thường nhưng nhìn thấy dáng vẻ có tiền có thế của đám Diêm Lão Thất cũng không dám dây vào, chỉ châu đầu ghé tai tản đi, một mình Trịnh Nhân đứng tại chỗ mắt mở trừng trừng nhìn cả đám người leo lên xe, một lúc sau mới nhớ ra phải gọi điện cho Nhạc Phong, run lấy bầy rút

di động từ trong túi ra nhìn, vẫn đang ở trạng thái nghe máy, áp đến bên tai có thể nghe thấy Nhạc Phong vẫn đang giữ máy ở đầu dây bên kia, chẳng qua là vẫn trầm mặc, khiến cho người ta hốt hoảng. Trịnh Nhân thử gọi một tiếng: “Phong Tử?”

Nhạc Phong nói ba chữ: “Tôi biết rồi.”

* * *

Sau khi lên xe, Diêm Lão Thất một mực quan sát Quý Đường Đường, từ khi bắt đầu tẩy trắng hoàn lương, Diêm Lão Thất hai bên hắc bạch đều có chân, làm việc càng thêm cẩn trọng, không còn là gã đại ca lưu manh động một tí là đánh đấm giết chóc như trước nữa, cô gái tên Quý Đường Đường này, cử chỉ lời nói ngay từ đầu đã quái dị, sau khi bị ép lên xe, cô ta cũng hoàn toàn không lộ ra nửa phần sợ hãi, hoàn toàn coi bọn hắn như vô hình — điều này khiến cho Diêm Lão Thất có chút không đoán biết được. Gã thử nói hai câu với cô, nhưng Quý Đường Đường căn bản không hề hé răng, Diêm Lão Thất lại sai người lấy tờ báo kia đến xem, chỉ là một bản tin về vụ giết người ở Cổ Thành, thực sự không có chỗ nào ly kỳ, thủ đoạn phanh thây có lẽ có chút tàn nhẫn nhưng Diêm Lão Thất nhìn nhiều đã quen, cũng chẳng thấy có gì ghê gớm, gã đoán Quý Đường Đường có lẽ quen biết ông chủ quán bar này, chung quy cũng là một cô gái trẻ, nghe thấy chết chóc rồi giết người là sợ đến đờ ra. Nhạc Phong khoảng hơn một tiếng sau thì tới nơi, chuyện đã xảy ra được vài năm rồi, Diêm Lão Thất vốn cho là mình đã chẳng còn bức bối, nhưng đến lúc thực sự nhìn thấy người này, nhúm lửa chôn trong lòng vẫn bùng lên — chuyện trước kia, Diêm Lão Thất nghĩ trước nghĩ sau vẫn thấy căm tức mà ghen uất, lúc đó gã bị Nhạc Phong đánh gục ngay trước mặt một đám thuộc hạ, mất phụ nữ không nói, ngay cả sống mũi cũng bị gãy, sau đó giải phẫu mấy lần mà vẫn lưu lại một cái mũi dị dạng, nén giận nhận lấy một vạn đồng là bởi vì trước kia trong đám bạn bè của bạn bè mà Nhạc Phong nhờ vả có không ít người hòa giải, trong đó có vài người Diêm Lão Thất gã còn cần bầu vùi,

cân nhắc đắn đo mãi, mới nuốt ngum tức này vào, bán một ân tình, bán một mũi tên, tha cho một con đường, thể hiện Diêm Lão Thất gã rất rộng lượng, núi xanh còn đó, còn sợ không có củ đốt hay sao? Kiểu gì cũng có ngày thanh toán nợ nần. Chỉ là không ngờ tới, ngày này lại tới nhanh như vậy. Diêm Lão Thất nheo mắt nhìn Nhạc Phong đang tiến lại gần, anh vội vã nói với Trịnh Nhân mấy câu, lại bước qua Trịnh Nhân đi thẳng tới, cười cười với Diêm Lão Thất, coi như là chào hỏi, sau đó nhìn Qusy Đường Đường: “Đường Đường?” Quý Đường Đường sững sốt một chút, tay chống ghế đứng dậy, Nhạc Phong thấy trên người cô không có thương tích gì, biết Diêm Lão Thất không gây khó dễ cho cô, thâm thở phào nhẹ nhõm, vươn tay về phía cô: “Nào, Đường Đường, xuống xe trước đã.”

Quý Đường Đường gật đầu, vươn tay về phía Nhạc Phong, đang định xuống xe, Diêm Lão Thất ngồi ở ghế ngoài bỗng duỗi chân ra một cái, chặn đường xuống xe của Quý Đường Đường lại. Nhạc Phong cười cười, trong lòng anh cũng đoán được sự việc sẽ không dễ dàng như vậy: “Thất gia, chuyện giữa chúng ta, đừng nên dính đến người không liên can được không, Đường Đường là sau này tôi mới quen, cô ấy hoàn toàn không biết gì về chuyện trước kia cả, Thất gia làm khó cô ấy, có chút không đường hoàng chăng?” Diêm Lão Thất cười cười, gã chỉ chỉ cái mũi dị dạng của mình: “Nhạc Phong, với tính khí của tao hồi trước, không phể đi một cái tay của mày thì chắc chắn sẽ không cho qua, có điều vận khí của mày không tệ, hai năm qua tao bận buôn bán, lại tin Phật, biết làm người phải tạo thiện duyên, phải tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.” Nhạc Phong hiểu tính tình của Diêm Lão Thất, chắc chắn là còn có đoạn sau nên chỉ trầm mặc không nói câu nào, quả nhiên, Diêm Lão Thất đột nhiên đổi giọng: “Nhưng mà, cứ thế thả mày đi, tao lại không cam lòng, dù sao họ Diêm tao cũng chẳng phải Bồ Tát. Hơn nữa, hôm nay là do chính mày phá giới, mày không xuất hiện thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cố tình mày lại trôi mặt ra — coi lời tao nói trước kia là rắm thối hết phải không?!!!” Cuối cùng cũng

lộ bản mặt ra, Nhạc Phong lại cảm thấy rất nhẹ nhàng: “Thất gia, cho một câu xác định đi, ông muốn cái gì?” Diêm Lão Thất cười lạnh một tiếng, vươn tay ra sau, gã bảo kê đứng sau đưa cho gã một con dao gọt hoa quả sắc nhọn, Diêm Lão Thất vươn tay cầm lấy con dao, một ngón tay chậm rãi miết lên lưỡi dao: “Nhạc Phong, trước kia mày nhờ người khác giải quyết riêng, tao chỉ đòi có một vạn đồng, mày không thấy hơi ít hay sao? Chưa nhắc đến chuyện tao đã mất một con đàn bà, chỉ riêng tiền chinh trang dung nhan thôi, há, đòi mày chục vạn cũng không quá đáng — vì sao tao chỉ lấy có một vạn, đó là khoản đầu, khoản đuôi tao còn đang suy nghĩ chưa biết thu làm sao, muốn mày chặt một ngón tay, chắc không quá đáng chứ?” Nhạc Phong không hé răng, nhìn tổng thể toàn bộ sự việc, yêu cầu của Diêm Lão Thất đúng là không quá đáng, nhưng chặt một ngón tay không đơn giản như dứt một cọng tóc, không đến mức cùng đường thì tuyệt không thể nghe theo, anh nỗ lực kéo dài thời gian: “Thất gia, yêu cầu của ông cũng dễ thương lượng thôi, có điều, có thể để cho Đường Đường và bạn tôi đi trước được không?” Diêm Lão Thất nhìn Nhạc Phong, sâu xa cười một tiếng: “Có thể.” Gã buông chân, Quý Đường Đường thở ra một hơi, nắm tay Nhạc Phong bước xuống xe, vừa mới đặt một chân xuống đất, phần gáy đột nhiên đau nhói, giọng nói âm u của Diêm Lão Thất đột nhiên vang lên bên tai: “Em gái đừng nhúc nhích đấy, biết đâu anh đây run tay một cái, kim tiêm đâm xuống, chuyện sẽ khó mà nói.” Nhạc Phong nổi giận: “Diêm Lão Thất!” Diêm Lão Thất cười rộ lên: “Nhạc Phong, chú em đừng gào lên thế, tao nhát gan, nhớ đâu bị mày làm giật mình, run tay, xảy ra chuyện gì cũng đừng trách tao.”

Quý Đường Đường vẫn giữ nguyên tư thế cũ không động đậy, cảm giác đau đớn trên cổ đã biến mất, nhưng cảm giác lạnh lạnh của kim tiêm chọc lên vẫn từng chút một len lỏi qua từng mạch máu xung quanh, Nhạc Phong nghiêng rằng: “Bên trong có gì?” Diêm Lão Thất băng quơ đáp: “Cũng chẳng có gì, thuốc giảm đau thôi. Vốn tao cũng không định ra chiêu này,

nhưng thằng nhóc mày quá xảo quyệt, đầu tiên để đứa con gái này đi, sau đó lại giả trò với tao, chẳng phải tao sẽ toi công háy ao? Mày mà thực sự ngoan ngoãn, lập tức chặt tay luôn, mũi kim này tao cũng không cần phải ấn xuống làm gì — thứ này không dễ tìm, nếu không phải bức bách, tao cũng chẳng muốn tổn kém đâu."

Nhạc Phong cắn răng, chuyện ngày hôm nay, xem ra không thấy máu thì khó mà chết già được, giờ chỉ có thể nghe theo ý Diêm Lão Thất, đi bước nào hay bước đó, anh buông bàn tay đang nắm lấy tay Quý Đường Đường ra: "Đưa dao đây." Diêm Lão Thất đưa con dao qua, Nhạc Phong đón lấy, hít một hơi thật sâu, tay trái xòe ra đặt trên cửa xe, mũi dao đặt giữa ngón út và ngón áp út, Quý Đường Đường sợ hãi đến mức môi trắng bệch, kêu to: "Nhạc Phong!"

Nhạc Phong nhìn cô cười cười: "Đường Đường, nhắm mắt lại, đừng nhìn." Diêm Lão Thất tăng thêm sức lực trên tay, trong giọng nói lộ ra ý tứ đe dọa: "Em gái, đừng có lộn xộn, không thấy máu của nó thì cô em sẽ mất mạng ở chỗ này. Cưng không sợ chết à?" Vành mắt Quý Đường Đường đỏ lên, cô nhìn Nhạc Phong nói: "Em thực sự không sợ chết mà." Nói xong, đầu đột nhiên vung qua bên cạnh, đung ngược lại đằng sau một cái thật mạnh, Diêm Lão Thất bất ngờ không kịp đề phòng, ống tiêm trong tay rút ra hơn nửa, lồng ngực đau nhức từng cơn, cả người đổ lên ghế ngồi đằng sau, Quý Đường Đường lập tức nhào tới, một tay bóp cổ gã, một tay chộp lấy ống tiêm trong tay gã, trở tay đâm vào cổ gã. Tình thế xoay chuyển chỉ trong thoáng chốc, gã bảo kê đằng sau chậm một bước, đến lúc kịp giơ súng gác lên đầu cô, Diêm Lão Thất đã thành miếng thịt trên thớt. Diêm Lão Thất cũng nhận ra trước đó mình đã nhìn nhầm, gã cố gắng ngửa cổ ra sau: "Em gái, bình tĩnh một chút, trên đầu cô cũng đang có súng chĩa vào, vậy đi, chúng ta đều lùi một bước, cùng thu tay lại được không?" Quý Đường Đường không trả lời, tay cô run rẩy, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ điên cuồng. Cô phải giết Diêm Lão Thất. Diêm Lão Thất chết rồi, sẽ

không gây khó dễ cho Nhạc Phong được nữa, cô phải làm gì đó cho Nhạc Phong. Diêm Lão Thất không phải kẻ ngu, gã bị thứ sát ý lạnh lẽo gần như điên cuồng bỗng xuất hiện trong mắt Quý Đường Đường làm cho hoảng hồn, tầm mắt chạm phải Nhạc Phong, như chớp được rơm rạ cứu mạng: “Nhạc Phong! Cô ta điên rồi đúng không? Cậu mau kéo cô ta lại!” Nhạc Phong nín thở, lắc đầu với gã bảo kê đang cầm súng, chậm rãi bước tới gần Quý Đường Đường, hỏi cô: “Đường Đường, em làm gì vậy?” Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, trong mắt bỗng nhiên dâng lên một tầng nước mắt, cô nói: “Nhạc Phong, em giúp anh giết hẩn nhé.” Nhạc Phong bị câu trả lời của cô làm cho kinh hãi, một lúc mới trấn định lại, vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang cầm ống tiêm của cô: “Đường Đường, em đừng làm loạn, nghe lời anh, đừng làm chuyện sai trái.”

Quý Đường Đường lại rất nghe lời anh, Nhạc Phong kéo tay cô ra, cô cũng thuận theo, Diêm Lão Thất thấy tay cô đã buông ống tiêm, vụt một cái ngồi dậy, luống cuống rút kim tiêm ra, cũng chẳng quan tâm có đắt giá thật hay không, ném mạnh xuống gầm xe. Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường xuống xe, lòng bàn tay đầy mồ hôi, anh quay đầu lại nhìn Diêm Lão Thất: “Thất gia, chuyện này dừng ở đây đi, chúng ta coi như chưa có gì xảy ra, trước khi tới đây tôi sợ gặp chuyện chẳng lành, đã dặn bạn bè báo cảnh sát, tôi đoán chắc công an cũng sắp tới rồi, đến lúc đó mà thấy ở đây vừa có súng vừa có chất gây hại, chắc không ổn đâu.” Diêm Lão Thất hận đến ngứa răng, có điều suy tính nặng nhẹ một lượt cũng biết chuồn là thượng sách: “Ranh con mày được lắm, lần sau mà để tao gặp được, Nhạc Phong, mẹ nó, mày cứ chờ bị phanh thây lột da đi!” Còn chưa dứt lời, tầm mắt đột nhiên nhoáng lên một cái, Quý Đường Đường lại nhào tới, Diêm Lão Thất thực sự không ngờ tới cô không coi chết là gì như vậy, bị cô ấn đầu xuống ghế, lúc này mới nhận ra lực tay của Quý Đường Đường mạnh đến kinh người, bị cô ấn như vậy, thực sự như đang trúng Cửu âm bạch cốt trảo vậy, cả cái đầu như đang kêu lên răng rắc, Quý Đường Đường khản giọng gào

lên: “Giờ ông phải thề cho tôi, cả đời này ông không được tìm Nhạc Phong gây phiền phức cho anh ấy nữa, nhìn thấy anh ấy phải đi đường vòng, ông thề cho tôi!” Nhạc Phong sợ đến ngất người, lúc phản ứng kịp mới vội vàng ôm lấy thắt lưng Quý Đường Đường kéo cô xuống: “Đường Đường em điên rồi!” Trong yên lặng, Diêm Lão Thất chống người ngồi dậy, giọng nói của gã có chút khàn đặc, nhìn Quý Đường Đường một lúc, lại quay qua Nhạc Phong, giọng nói có chút kỳ quái. Gã nói: “Tôi thề, cả đời này, sẽ không tìm Nhạc Phong gây phiền phức nữa.”

Lúc này, khi cô ta đe dọa gã, từ góc độ kia, chỉ có một mình gã nhìn thấy, đôi mắt của Quý Đường Đường trong một thoáng chốc, đột nhiên bao phủ một tầng máu loãng, tốc độ cực nhanh, cả con người và lòng trắng mắt cũng không thể phân rõ ràng. Đứng quần Diêm Lão Thất đã ướm một mảng nhỏ, gã là người khôn ngoan, từng trải chốn giang hồ lâu như vậy, gã biết có những người không thể dây vào, có vài bí mật sẽ lấy mạng người ta, cho nên gã quyết định, dừng lại ở đây.

* * *

Và như tất cả những bộ phim hay tiểu thuyết, cảnh sát vĩnh viễn đều có mặt lúc tan cuộc, kết quả là Trịnh Nhân phải nhét một cái phong bì — không có chuyện gì lại báo cảnh sát linh tinh, khiến cho nhân viên công vụ chạy đến mất công, đồng ý nhận phong bì của anh là đã rất nể tình rồi. Nhạc Phong vẫn nỗ lực tìm hiểu nguyên nhân Quý Đường Đường đột nhiên khác thường, dựa theo cách nói của Trịnh Nhân, biến cố hẳn là xảy ra trong lúc anh ta đi mua vé, lúc nhìn thấy Diêm Lão Thất diễn biến lại càng thêm kịch liệt, nhưng lúc Quý Đường Đường quay về khách sạn cũng chẳng mở miệng gì, Nhạc Phong đi theo cô một lúc, bị Đinh Ngọc gọi xuống ăn cơm, hỏi Quý Đường Đường, cô lắc đầu tỏ ý không đói, Đinh Ngọc lo lắng, được một lúc bưng một bát cháo lên cho cô, vừa mới đẩy cửa ra đã bị mùi thuốc lá làm cho sặc sụa, nhìn kỹ, Quý Đường Đường đang hút thuốc lá, mí mắt rũ xuống, tư thế rất thành thạo, trong cái gạt tàn trước mặt đã

có mấy cái đầu lọc. Đình Ngọc khiếp sợ, đồng thời cũng dấy lên sự phản cảm, bê bát cháo đi xuống. Buổi tối đi ngủ, có người quen, Nhạc Phong không tiện nói hai người ở cùng một phòng, bố trí hai phòng sát nhau, trong lòng chung quy vẫn lo lắng, Nhạc Phong và Trịnh Nhân, Đình Ngọc ngồi chuyện trò trên đại sảnh tầng hai, khoảng hơn 11 giờ, Quý Đường Đường ra ngoài một chuyến, hỏi Đình Ngọc kim chỉ, nói là muốn vá đồ. Đình Ngọc tìm giúp cô, lúc đem tới phòng, mùi thuốc lá còn chưa tan, Đình Ngọc rất không vui, nhin không được nói thẳng với cô: “Con gái con đứa hút thuốc gì chứ.” Quý Đường Đường không nhìn chị ta, cô trải cái ba lô trống rỗng của mình ra, đằng trước có một vết rách, vốn là do lúc ở Đôn Hoàng, lộ linh hộ chủ bay ra ngoài làm rách, sau này vẫn đi cùng Nhạc Phong, hành lý để trên xe nên chưa khâu lại, cô khâu chỉ, bắt đầu khâu từ ven miệng vết rách, hờ hững buông một câu: “Chuyện đó thì có liên quan gì đến chị.” Đình Ngọc rất lúng túng, giọng điệu của chị ta tuy rằng không tốt lành nhưng dụng ý cũng không xấu, không ngờ mặt nóng lại chạm phải mông lạnh, càng cảm thấy cô đáng ghét, lúc ra cửa sầm một tiếng đóng sập lại, khiến cho bốn vách tường đều rung lên. Bàn tay Quý Đường Đường run lên một cái, kim châm vào đầu ngón tay, cô vươn tay lên miệng mút mút, nhìn đồng hồ, bước tới chiếc gương treo trên tường, nhẹ nhàng vạch mí mắt xuống. Bên dưới lòng trắng mắt mơ hồ có một đường thẳng kéo dài, nhưng không phải màu đen, mờ mờ nhìn không rõ lắm, sau đó dần dần rõ ràng, tựa như có người đang cứa từng cái từng cái một lên lòng trắng mắt, chậm rãi ứa máu, sau đó lại lặn mất, không thấy được bất cứ thứ gì. Có lẽ là tin xấu ngày hôm nay đã quá nhiều, Quý Đường Đường chẳng những không thấy đau khổ hay kinh hoàng, trái lại có cảm giác như trút được gánh nặng, cô thậm chí còn nhìn chính mình trong gương mà bật cười, nói một câu: “Có thật à.” Vá ba lô xong, đã rất khuya rồi, Quý Đường Đường cầm hộp kim chỉ của Đình Ngọc, cuộc nói chuyện của Nhạc Phong với bọn họ đã giải tán, trong hành lang lâu hai chỉ có một ngọn đèn tường, Đình Ngọc và Trịnh Nhân ở dưới lầu, lúc Quý Đường Đường đi đến

cửa, nghe thấy Đình Ngọc đang cầu nhàu với Trịnh Nhân: “Không biết cô ta tốt ở điểm nào, hút thuốc dữ như vậy... Mới đầu lúc gặp em còn có ấn tượng rất tốt, quả nhiên là nhìn người không thể trông vẻ ngoài...”

“Biết rõ Phong Tử và Diêm Lão Thất từng có xung đột, nhìn thấy phải biết đường mà tránh đi, lại gần đã không nên, lại còn gọi tên Nhạc Phong trước mặt Diêm Lão Thất, sợ cậu ta chết không đủ nhanh sao...” Trịnh Nhân ở bên cạnh nơm nớp dè chừng: “Chuyện này cũng không trách cô ấy được, anh thấy lúc đó, đầu óc cô ấy có chút không bình thường...”

“Phát bệnh cũng phải chọn thời gian chứ, ai cũng giống cô ta, đến lúc máu chốt là phát bệnh, Phong Tử có mười cái mạng cũng không đền nổi, sớm muộn gì cũng liên lụy Nhạc Phong đến chết. Em đã nói rồi, đàn ông các anh ấy, thấy con gái nhà người ta đẹp là quăng hết tất cả ra khỏi não, lấy vợ phải lấy vợ hiền, hiểu không, còn phải sống cùng nhau qua ngày, đẹp có thể làm cơm ăn được à?” Trịnh Nhân cợt nhả: “Đương nhiên rồi, người vừa xinh đẹp lại vừa hiền lành như Đình Đình của chúng ta cũng đâu có dễ tìm...”

Quý Đường Đường không hề tức giận, cô nghĩ Đình Ngọc nói rất đúng. Quay lại trên tầng, cô không bước vào phòng mình mà bước tới cửa phòng Nhạc Phong, cửa đã đóng, giờ đã muộn, người chắc cũng đã ngủ rồi, Quý Đường Đường đứng một lúc, theo cánh cửa trượt dần xuống, đầu gác lên cửa, cố gắng không khóc thành tiếng, cánh cửa bằng gỗ quét sơn, lúc đến gần, có thể ngửi thấy mùi nước sơn xưa cũ, còn có vài vệt sơn đọng thành vết, cô nhìn nước mắt của mình từ trên mặt trượt đến cánh cửa, lại theo vết sơn lăn xuống mặt đất, cô hoang mang nhớ lại hai mươi mấy năm từng sống, đột nhiên cảm thấy, cuộc đời của mình tựa như một lối nhỏ hoang vu, sợ dĩ còn có thể gắng gượng đi từng bước cũng là bởi vì xa xa còn có thể thấy lác đác vài đóa hoa hy vọng, nhưng mỗi lần lại gần, chỉ là mới lại gần, thậm chí còn chưa vươn tay hái xuống, những đóa hoa ấy, liên lần lượt tàn úa, mỗi lần, dường như trái tim đều tróc ra từng mảnh từng

mảnh, rớt xuống đất thành tro bụi. Dù sao cũng phải lưu lại một niệm tưởng, lưu lại một người để có thể từ xa dõi nhìn, cho dù không thể ở bên nhau, nhớ đến, trái tim vẫn còn được ấm áp. Quý Đường Đường khóc mệt, tựa vào khung cửa chậm rãi đứng dậy, lúc xoay người, bỗng nhiên ngây ngẩn... Nhạc Phong không ở trong phòng, anh đang ở trong phòng cô, cửa đã mở, anh vẫn lẳng lặng nhìn cô. Nhạc Phong hỏi cô: "Đường Đường, hơn nửa đêm, em đã thu dọn hết đồ đạc, em định đi đâu?" Quý Đường Đường cười nhẹ một tiếng, cô cũng không thể nói rõ biểu cảm trên mặt mình đến cùng có giống như đang cười hay không, cô nhẹ giọng buông một câu: "Nhạc Phong, chúng ta chia tay thôi."

Chương 10

Nhạc Phong hỏi cô: “Tại sao chứ, chúng ta không phải vẫn ổn hay sao, cũng đâu có cãi nhau.”

Quý Đường Đường không hé răng, cô vòng qua Nhạc Phong bước vào phòng, nhét đầy chiếc ba lô, sau đó kéo khóa lại, căn phòng rất yên tĩnh, âm thanh khóa kéo phát ra vừa chói tai mà lại quen thuộc — cực kỳ giống vô số những lần thu dọn khởi hành trước kia, Quý Đường Đường bỗng cảm thấy kiên định, có lẽ đây mới chính là con đường cô nên đi.

Cô nói với Nhạc Phong: “Nhạc Phong, kỳ thực hai chúng ta đều đã đi sai đường, anh có con đường của anh, em có con đường của em, hai người đột nhiên lại cùng lạc lối, lại cùng mù quáng bước đi, suy cho cùng cũng không thể sai lầm quá lâu được, chúng ta hãy tự quay trở lại đi.”

Nhạc Phong nhìn cô chăm chăm: “Rốt cuộc em đã gặp chuyện gì ở trong đó?”

Quý Đường Đường nhẹ giọng đáp lại một câu: “Cũng chẳng xảy ra chuyện gì, chỉ là đột nhiên suy nghĩ thông suốt thôi.”

Nếu cô khóc lóc gào thét thì có lẽ còn dễ xử lý hơn, Nhạc Phong sợ nhất chính là cái thái độ thờ ơ nhẹ bẫng với tất cả này của cô, anh cố gắng làm dịu tình hình: “Đường Đường, giờ tâm trạng em đang không ổn, việc này để sáng mai nói tiếp được không? Có thể đến được với nhau đều là do duyên phận, đừng xúc động mà vội vàng quyết định.”

Dứt lời, anh xoay người quay về phòng, mới bước ra tới cửa, một câu nói của Quý Đường Đường đã khiến anh sững người.

Cô nói: “Nhạc Phong, em nói chia tay với anh, không phải là để thương lượng với anh, em chỉ nói với anh một tiếng trước khi đi thôi.”

Cô cúi người khoác ba lô, một thời gian không đeo, vai bị sức nặng ghì xuống sinh đau, cô bước tới bên cạnh Nhạc Phong, không dám nhìn vào

mắt anh, cúi đầu nắm lấy tay anh, nước mắt rớt xuống mu bàn tay Nhạc Phong, nóng đến bỏng người, bàn tay Nhạc Phong thoáng run lên một chập, lật tay nắm trọn lấy bàn tay cô trong lòng bàn tay.

Quý Đường Đường nói: “Nhạc Phong, em biết anh nhất định sẽ hiểu, em sẽ không phải giải thích nhiều với anh, em chỉ muốn nói với anh rằng, có thể quen được anh, ở bên anh những ngày qua, đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của em trong suốt mấy năm qua, thật sự.”

“Em mong anh hiểu là, nếu như không có gánh nặng gì, em sẽ thích anh đến cùng, trừ phi anh không cần em nữa, em sẽ nhất quyết không buông tay trước. Em thực sự sẽ cố gắng hết sức, thật sự.”

Tầm mắt Nhạc Phong như bịt kín một tầng nước mắt, anh hỏi cô: “Thực sự tệ đến thế sao? Thực sự không còn cách nào nữa ư?”

Quý Đường Đường không trả lời, cô ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, nhìn một lúc nước mắt đã lại trào ra, nói: “Nhạc Phong, sau này anh ít uống rượu, ít hút thuốc thôi, tìm cô nào xinh xắn ngoan ngoãn bình thường làm bạn gái, nhưng đừng quên sạch em nhé, lúc công cô ấy, thì thoảng nhớ đến em, em cũng vui rồi.”

Nhạc Phong vươn tay lau mắt, đột nhiên cười rộ lên: “Anh đã bảo rồi, em mà đã sến là sến đến kinh dị, chết tiệt, ông đây sắp khóc đến nơi rồi...”

Càng nói, giọng càng nghèn nghẹn, cuối cùng ngừng bật.

Quý Đường Đường buông tay, nói: “Thôi em đi đây.”

Trái tim Nhạc Phong trầm xuống, anh nhớ từ khi quen biết Quý Đường Đường tới giờ, cô luôn lén lút không chào mà đi, nhưng hoặc do trời xui đất khiến, hoặc do duyên phận run rủi, bọn họ luôn gặp lại nhau, giờ phút này, cô lại thân nhiên từ biệt ra đi như vậy, phải chăng thực sự sẽ không thể gặp lại?

Quý Đường Đường đi được hai bước lại lộn trở lại, nói: “Nhạc Phong, chụp với em một kiểu ảnh đi.”

Nhạc Phong không nhúc nhích, Quý Đường Đường biết anh để di động trong túi, thò tay lấy ra, chỉnh đến chế độ chụp ảnh, tự mình đứng trước Nhạc Phong chỉnh tiêu cự, vóc dáng cô không cao bằng Nhạc Phong, màn hình lại hiển thị góc ngắm từ trên cao, nhìn có điểm kỳ quái, Nhạc Phong cầm lấy di động, ra hiệu cho Quý Đường Đường ghé sát lại một chút, ke chuẩn, nhìn hình ảnh hai người đang tựa vào nhau, bỗng nhiên lại không nỡ nhấn nút chụp, cứ muốn kéo dài thời gian thêm chút nữa, thêm một chút nữa.

Nhạc Phong nói: “Em không cười tươi lên một chút được à, hiếm hoi lắm mới được chụp ảnh với anh, đừng có tỏ vẻ đau khổ cảm hận như thế chứ.”

Quý Đường Đường liếc xéo anh: “Anh đừng có mà chê em xấu, Nhạc Phong, rồi sau này anh sẽ biết, tìm được một người xinh đẹp như em đây không dễ đâu.”

Nhạc Phong bật cười: “Da mặt vẫn còn dày lắm.”

Dừng một lúc lại bảo cô: “Một tay anh khó thao tác lắm, anh giơ, em ấn.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, vươn tay lên phím bấm, đầu ngón tay vừa chạm vào, bỗng nhiên có cuộc gọi tới, màn hình chụp ảnh vụt tắt, thông báo nháy ra.

Tần Miêu.

Quý Đường Đường rút tay lại, có chút dờ dẫm, lại có chút tự giễu, cô nói với Nhạc Phong: “Nghe máy đi, nửa đêm canh ba, chưa biết chừng có chuyện gấp đấy.”

Nói xong lại nghĩ, tiếp tục ở lại hình như cũng thật ngu ngốc, cô chậm rãi xoay người bước đi, lúc xuống lầu, vẫn còn nghe thấy tiếng chuông đang réo liên tục, khi mở cổng, gió lạnh ban đêm ập vào mặt, cơ hồ gần như cùng lúc đó, tiếng chuông dừng lại, cô nghe thấy Nhạc Phong cất giọng nghe điện thoại: “A lô?”

Rất rõ ràng, nhất định là ông trời đang trêu đùa cô, tại sao Miêu Miêu lại gọi điện tới đúng lúc này?

Lúc bước xuống bậc thang, cô đột nhiên lại nghĩ thông, cảm thấy cuộc điện thoại của Miêu Miêu, tới thật đúng lúc.

Có thể đối với Nhạc Phong, cô chỉ là một đoạn nhạc đệm, người con gái định mệnh của Nhạc Phong, vẫn luôn là Miêu Miêu, giờ, Nhạc Phong chỉ đang quay trở lại con đường của anh ấy, tựa như rẽ ngoặt qua một đoạn đường.

Nếu như cuộc đời của mỗi người là một bộ phim, thì nữ chính của Nhạc Phong có lẽ vẫn luôn là Miêu Miêu, cô chỉ là một hai phân đoạn ngắn ngủn trong bộ phim đó, cú điện thoại của Miêu Miêu, như là một dấu hiệu, hoặc như một ranh giới, tuyên bố rõ ràng rằng từ giờ phút này trở đi, ai lại quay trở về con đường mà người đó nên đi.

Nhạc Phong và cô, đều ai về chỗ nấy.

Quý Đường Đường mất một lúc lâu mới làm quen được với bóng tối, trước mặt là một con đường nhỏ tối om, giống hệt như tương lai mù mịt vô tận không biết họa phúc thế nào sắp tới.

Quý Đường Đường thở hắt ra một hơi, kéo khẩu trang lên trên mũi, cảnh giác nhìn xung quanh một lượt, nhanh chóng bước nhanh ra ngoài.

Nếu một lần nữa quay về cảnh đơn độc trên đường, có rất nhiều nhân tố thực tế nhất định phải suy tính, ví dụ như sự an toàn vào ban đêm, dự định, khả năng thực hiện cùng với...

Trạm kế tiếp.

Quý Đường Đường quyết định trở lại Cổ Thành, cho dù thế nào, cũng phải tiễn Diệp Liên Thành đoạn đường cuối cùng.

Cô chờ trên con đường ngoài thôn Bành rất lâu, gần như không có tài xế nào lái xe đêm, muốn đi nhờ xe cũng rất khó, cũng mà Quý Đường Đường không để tâm lắm, cô ôm một bụng tâm sự ngồi bên ven đường, ba lô

dựng thẳng chắn gió, thấy xe thì đứng dậy vẫy, bình thường mà nói, phụ nữ độc thân muốn đi nhờ xe thì dễ hơn đàn ông rất nhiều, hơn nữa Quý Đường Đường cũng hạ quyết tâm, sau khi lên xe, mặc kệ lái xe có muốn hay không cũng phải đưa tiễn xe, lại trông sắc mặt mà hành xử, tài xế cũng thích, sẽ giúp đỡ đi nhờ xe khác.

Đợi chừng khoảng một tiếng, cuối cùng cũng có xe dừng lại, tài xế là một người đàn ông người Hán khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt mày mệt mỏi, hạ cửa kính xe xuống, thấy Quý Đường Đường chạy lại gần mới ngáp dài hỏi một câu: “Cô gái đi đây thế, tôi xuống Vân Nam, không qua Thành Đô đâu.”

Bắt xe ở Cửu Trại, phần lớn là xuống Thành Đô, lái xe chắc hẳn cũng đã có kinh nghiệm chở khách, đi thẳng vào vấn đề nói rõ điểm đến của mình.

Đối với Quý Đường Đường mà nói, đơn giản là một niềm vui bất ngờ: “Bác tài, tôi cũng đi Vân Nam, đến nơi thả tôi xuống là được, tôi biết đường xá xa xôi, có thể đỡ chút tiền xăng xe, hoặc là tiền cơm trên đường.”

Lái xe tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự hiểu biết ‘giá cả thị trường’ của cô, cuối cùng gật đầu: “Lên xe đi.”

Trong xe mở điều hòa, khá là ấm áp, Quý Đường Đường ngồi ở ghế sau, muốn bắt chuyện với tài xế đôi câu, thấy anh ta không được cởi mở, lại nghĩ lái xe đêm không nên phân tâm thì hơn, liền không nói chuyện nữa, được một lúc chợt nhớ đến điều gì đó, xoay người nhìn cảnh sắc phía sau qua tấm kính.

Cửu Trại mặc dù là khu thắng cảnh cấp quốc gia nhưng chung quy cũng là nơi xa xôi heo hút núi non bao quanh, cũng chỉ có thôn Bành ở trung tâm là có ánh đèn, càng cách xa, ánh đèn thôn Bành càng trở nên yếu ớt tựa như ánh sáng của đom đóm, hơn nữa ra khỏi khu thắng cảnh là những con đường ngoặt vòng vèo, xe nhanh chóng tiến vào bóng đêm đen kịt, có thể nghe thấy tiếng xào xạc từ những ngọn cây rừng bên ngoài, bên đường mờ mờ ảo ảo, có vẻ quỷ khí lan tràn.

Quý Đường Đường hít sâu một hơi, quay lại ngồi thẳng người, bên trong xe đang phát một đoạn kinh văn do Lạt Ma của người Tạng đọc, nói là niệm kinh, lại êm tai tựa như đang hát, nghe mãi nghe mãi, cõi lòng cũng bình yên trở lại, bỗng nhiên lại nghĩ, mình vẫn có chút may mắn.

Chỉ ít, chiếc xe quá giang này vừa hay muốn tới Vân Nam, bớt phải khổ sở đón gió lạnh ban đêm, cũng bớt được tiền bạc phiền phức không ít.

Tài xế họ Trần, qua đôi câu đáp lời lúc nãy, cô biết tới Côn Minh còn cần khoảng hai ngày đường xe nữa, lại từ Côn Minh đến Cổ Thành, dự tính cần khoảng ba ngày.

* * *

Trịnh Nhân cầm di động bước vào phòng Nhạc Phong, Nhạc Phong đang nằm trên giường xem ti vi, là một bộ phim của nước ngoài, tốc độ nói đặc biệt nhanh, hình như còn không phải tiếng anh, nghe như người nào đó bị ngọng đang lâu bầu.

Trịnh Nhân ngồi xuống bên cạnh giường: “Thầm ca lái xe qua rồi, cũng chở người đi rồi. Nhưng thứ nhất người ta không định đi chuyến này, thứ hai nửa đêm bị cậu lôi dậy từ trên giường, thứ ba là chuyến đi này có thể sẽ phải vác xe không mà về, vậy nên mới tính cái giá này, đây cũng là vì là bạn tôi, hữu nghị lắm rồi.”

Anh ta giơ sáu ngón tay, khua qua khua lại trước mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong hé mắt, vươn tay đẩy đầu anh ta ra: “Đừng có cản trở anh ngắm gái đẹp.”

Trịnh Nhân phần nộ xoa đầu, nhìn qua màn hình, diễn viên nữ tóc vàng đóng vai gián điệp đang thay một bộ lễ phục dạ hội màu bạc, dáng người đích thực khá nóng bỏng.

Trịnh Nhân suy nghĩ một chút lại hỏi: “Còn chuyện gì cần dặn dò nữa không?”

Nhạc Phong nhìn chằm chằm màn hình: “Bảo Thầm ca đừng nhiệt tình

quá, Đường Đường rất hay hoài nghi, đối xử tốt với cô ấy quá sẽ hỏng chuyện. Cứ coi như khách bình thường, lúc đỗ xe nghỉ ngơi cố gắng chọn những chỗ nào nhỏ nhỏ thôi, cô ấy có hành vi kỳ lạ gì cũng đừng quan tâm. Có chuyện thì liên lạc bằng điện thoại, không có thì đừng gọi, đến nơi thì thông báo một tiếng là được."

Trịnh Nhân ồ một tiếng, dừng một lúc rồi nhìn anh: "Phong Tử, cô ấy muốn đi Vân Nam thật, sao ông biết hay vậy?"

Nhạc Phong không hé răng, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, anh nhấn nghe, kêu một tiếng 'Da đen.', sau đó vẫn im lặng nghe bên kia nói, đến nửa đường đột nhiên phát hỏa, quát đầu bên kia: "Cô ấy không về? Tôi cho ông hay, hôm nay có trời ông cũng phải đưa cô ấy về cho tôi, Miêu Miêu thì khỏe đến đâu được chứ? Đàn ông to xác như ông mà không khống chế được cô ấy sao? Cô ấy điên rồi à, đường còn không biết, chạy đến cái loại quán bar ngoại ô này uống rượu cái gì? Ông đưa cô ấy về đi, đưa về nhà mẹ đẻ ấy, đừng đưa về nhà chồng. Giờ tôi không muốn nghe điện thoại của cô ấy, không muốn nghe cô ấy say xỉn nói lung tung, nói tóm lại là bây giờ ông đưa cô ấy về là được, thế nhé."

Trịnh Nhân nghe xong sững sốt một chút, cuối cùng bật ngón cái với Nhạc Phong: "Nhân tài nha, cả hai bên đều không sơ xuất."

Nhạc Phong lại đẩy đầu anh ta ra: "Cút, đừng can gia ngầm mỹ nữ."

* * *

Nhạc Phong hôm qua ngủ muộn, sáng sớm liền dậy muộn, lúc rửa mặt xong bước xuống lầu. Trịnh Nhân và Đinh Ngọc đã bận rộn đón khách ở dưới, khách sạn được sắp xếp rất khác lạ, tầng một kiêm làm quán bar, mặc dù đang là mùa vắng khách nhưng người sống quanh đó cũng rất cam tâm tình nguyện nghỉ xả hơi, Nhạc Phong đến quầy bar lấy một cốc nước lọc, hỏi Trịnh Nhân: "Hôm nay Thẩm ca có gọi điện tới không?"

Trịnh Nhân lườm anh một cái: "Không phải ông dặn là có việc thì mới liên hệ, không có việc gì thì không gọi sao, không gọi tới tức là không có

việc gì cả, no news chính là good news, ông có hiểu không?"

Nhạc Phong ừ một tiếng, được một lúc lại hỏi: "Thẩm ca vẫn đi tuyến đường đấy chứ? Có thể đi tuyến Tây được không, tôi nghe nói đường xá bên Cam Tư không được đẹp đâu, anh ta không định đi qua thảo nguyên Tagong đấy chứ?"

Trịnh Nhân chầm chọc anh: "Lo rồi chứ gì, lo thì tự mình lái xe đi theo đi."

Nhạc Phong tức giận: "Tôi lo lúc nào? Tôi chỉ là... chỉ là sợ nửa đêm làm phiền đến Thẩm ca, lo anh ta đi đường đêm thân thể không chịu nổi thôi, tôi hỏi thêm một hai câu thì có sao?"

Trịnh Nhân lấy một chiếc ly để cao từ cái giá treo trên đầu xuống, dùng vải trắng lau dọc theo thành ly: "Sáng nay có gọi điện tới, nói là lúc đến Tùng Phan, Đường Đường nhà ông đột nhiên lại đòi xuống xe, chuyển sang một cái xe vận tải, từ đó giữa biển người mênh mông, mất đi tung tích."

Nhạc Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Sao cô ấy lại xuống xe?!"

Trịnh Nhân vô cùng bình tĩnh lau sạch miệng ly rồi thổi thổi: "Tôi đùa ông chơi đấy."

Nhạc Phong tức muốn phun máu, vung tay chụp lên đầu anh ta, mới được nửa đường, di động lại vang lên, đành phải nghe điện thoại, là Da Đen, chắc là chuyện của Miêu Miêu, Nhạc Phong ném cho Trịnh Nhân một ánh mắt đe dọa, đi qua một bên nghe điện thoại.

Cũng chẳng có chuyện gì lớn, Da Đen chỉ thông báo một tiếng, những chuyện anh dặn đều đã hoàn thành, nói là mới đầu Miêu Miêu vừa khóc vừa làm loạn lên, anh ta thực sự không nhịn được, quát vài câu, Miêu Miêu liền ngoan ngoãn lại.

Nhạc Phong không hé răng, Da Đen cũng hiểu được tâm tư của anh: "Xin lỗi nhé, không nên quát bảo bối của ông, nhưng cô ta đâu phải bạn gái của tôi, hơn nửa đêm tôi giúp ông xử lý vụ này, cả một bụng tức, cô ta lại còn

đòi sống đòi chết, tôi không quát cô ta thì quát ai chứ. Có điều chưa chắc đã không tốt, tôi đã phi thường khéo léo mà hàm súc khen ông một chút."

Nhạc Phong hiểu kỳ: "Khéo léo mà hàm súc thế nào?"

De Đen dương dương đắc ý: "Tôi quát cô ta một tràng, tôi nói cô tưởng ai cũng là Nhạc Phong à, coi cô như Hoàng hậu mà sủng ái? Ông đây quát còn nhẹ đấy, đối với đàn bà, ông đây chỉ có một chữ, đánh! Không đánh vợ ba ngày thì lên nóc nhà dỡ ngói đi là vừa. Phong tử, huynh đệ vì ông mà hy sinh to lớn như vậy đấy, để làm nổi bật lên hình tượng chói lọi của ông, tự phỉ báng mình thành đàn ông bạo lực giá đình, đến lúc chẳng may mà có nối lại với Miêu Miêu, ông phải nhớ công của tôi đấy."

Nhạc Phong bật cười, cũng không hiểu tại sao lại bật thốt lên một câu: "Đừng nói lung tung, tôi có bạn gái rồi."

Da đen kinh ngạc: "Gì?"

Đằng sau chữ "Gì?" là một tràng câu hỏi: "Chị dâu là thần thánh phương nào? Mới đó đã thu phục được ông? Có phải là đẹp kinh dị đúng không, hay là đáng người siêu tốc lửa, hay là trong nhà rất giàu có đủ khiến ông đào mỏ? Là quan nhị đại? Phú nhị đại? Hay là Môi nhị đại*?"

Nhạc Phong cười rộ lên: "Quay về sẽ kể cho ông nghe, phía Miêu Miêu, ông giúp tôi để ý một chút, tôi hôm qua cô ấy gọi điện cho tôi, thấy tâm trạng có vẻ bất ổn, ba cô ấy vĩ đại như vậy, bình thường chắc chúng ta cũng chẳng giúp được gì, nhưng nếu đỡ được gì thì ông cố gắng giúp tôi, hết bao nhiêu, quay về tôi sẽ bù cho ông. Nếu ông ngại anh em không muốn bàn chuyện tiền nong thì lúc nào về tôi mời ông ăn cơm."

Da Đen cười to, cuối cùng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, thuận miệng nói: "Hôm qua lúc đưa cô ta về, là mẹ cô ta ra đón. Nói là ba cô ta đi công tác rồi, phải một thời gian nữa mới về."

Tần Thủ Nghiệp đi công tác?

Trái tim Nhạc Phong nhảy lên một nhịp, lần trước gặp Tần Thủ Nghiệp,

là ở Đôn Hoàng, theo lý mà nói, ông ta mất tung tích của Quý Đường Đường ở đó, tính thời gian, hẳn là đã sớm về nhà, sao lại vẫn còn đang 'đi công tác'?

Ông ta sẽ 'đi công tác' ở đâu?

Trong chớp nhoáng, một suy nghĩ chẳng lành ập tới: Lẽ nào người nhà họ Tần đến Cổ Thành? Cái chết của Diệp Liên Thành, lẽ nào có liên quan đến... bọn họ?

Chương 11

Thẩm ca tên chỉ có một chữ Thủ, làm lái xe đã lâu, hằng năm vẫn quen chạy tuyến Vân Quý, đầu óc anh ta rất nhanh nhạy, vừa mới nhận được điện thoại của Trịnh Nhân đã kể lễ khó khăn, đồng ý lại vô cùng không tình nguyện, khiến cho người ta cảm thấy nhận chuyển đi này ngay cả tiền xăng dầu cũng không kiếm lại được — nhưng đầu này vừa mới cúp máy, đầu kia đã bắt đầu liên tục có điện thoại gọi đến, lại giúp anh ta đồng thời nhận thêm ba bốn vụ làm ăn nữa, đưa hàng, chở người một đoạn đường ngắn, có vòng vèo một chút, nhưng lúc Trịnh Nhân gọi điện cũng không nói rõ phải đi tới trong vòng mấy ngày.

Nam Kinh đến Bắc Kinh, làm ăn không có lời, xe không đi về? Lỗ vốn? Làm sao có thể.

Quý Đường Đường vốn tưởng rằng xe sẽ đi thẳng xuống Vân Nam, ai ngờ sau khi đi qua Tùng Phan, xe lại quanh qua đường cái huyện Mậu đến Mã Nhĩ Khang, sau khi đến Mã Nhĩ Khang thì đón thêm hai Lạt Ma trẻ, còn nói phải đến Sắc Đạt, tương đối lòng vòng, mặc dù sẽ ảnh hưởng đến hành trình của mình nhưng Quý Đường Đường thấy không an lòng hơn cả, giống như mình phải đi một ngàn dặm, lái xe lại vòng thành một ngàn tám trăm dặm, thêm tám trăm dặm dù không phải tại mình nhưng ngồi càng lâu càng nóng ruột, trong lòng dầu sao vẫn băn khoăn, vậy nên cô đưa thêm năm trăm tiền xe, Thẩm Thủ khách khí một chút rồi cũng thân nhiên nhận.

Qua Sắc Đạt, đến Đạo Phu, Tháp Công rồi Tân Đô Kiều, ước chừng khoảng bốn ngày, vốn nên từ Tân Đô Kiều qua tuyến Tây, nhưng xe của Thẩm Thủ lại quanh lại đến Khang Định, dừng lại ở một khu nhà cũ, sau khi xuống xe, Quý Đường Đường mới phát hiện ra, đến Vân Nam căn bản không cần phải rẽ qua Khang Định, Thẩm Thủ chạy thêm sáu bảy mươi dặm này, hoàn toàn là bởi vì anh ta nuôi một cô bồ nhí ở đây,

Điểm này khiến cho Quý Đường Đường có chút khó chịu, nhưng đang ngồi trên xe người ta, cũng không tiện nổi cáu, đành phải đi theo Thẩm Thủ ăn cơm ở đây, trong lúc nói chuyện, nghe ý tứ của Thẩm Thủ thì sẽ phải qua đêm ở đây,

Quý Đường Đường thực sự muốn quảng đũa đi, gắp cơm tự nhủ mình nhất định phải nhẫn nhịn một chút, nghĩ từ góc độ của đối phương: cái kiểu bao bồ nhí này, đi cả chặng đường dài tới vì sao phải dừng lại cả đêm, không phải vì muốn vui vẻ một chút hay sao, bắt anh ta lập tức lên đường bây giờ cũng không ổn cho lắm phải không?

Ban đêm lạnh, không có việc gì để giải trí, hơn tám giờ đã về phòng ngủ, chỗ ở của cô vợ nhỏ Thẩm Thủ rất xập xệ, chỉ có hai gian phòng, xe đỗ trong sân, Thẩm Thủ và người phụ nữ kia ở phòng trong, sắp xếp cho Quý Đường Đường ngủ salon bên ngoài, hai bên chỉ cách nhau một tấm ván cửa, không cách âm, Quý Đường Đường vừa mới ngã người chưa được mấy chốc, bên trong đã bắt đầu rục rịch, chẳng hề kiêng dè, cũng không quan tâm bên ngoài có người hay không, kêu rất to, còn có thể nghe thấy cả tiếng giường kéo kẹt, Quý Đường Đường lấy tay bịt lỗ tai, vô dụng, lại kéo chăn trùm kín đầu, vẫn vô ích, tức đến mức chỉ muốn đi qua gõ cửa nói: có thể nhỏ giọng một chút được không?

Suy nghĩ một chút lại nhẫn, đây dù sao cũng là nhà của người ta, không phải chỗ ở miễn phí cho cô, nếu thực sự bắt cô ra ngoài tìm chỗ khác ngủ thì toi, trong người cô còn chẳng có chứng minh thư.

Nhưng cứ ở đây nghe mãi cũng không phải chuyện hay, Thẩm Thủ là một kẻ lỗ mãng, nói năng lúc buông thả cũng rất khó nghe, Quý Đường Đường thực sự nghe không nổi nữa, không kìm được, dứt khoát khoác áo xỏ giày ra sân tản bộ.

Bên ngoài lạnh, đi được hai vòng đã phát cứng đến run người, hàm trên hàm dưới lách cách va vào nhau, trong lúc quần bách cô bèn thử kéo cửa xe, vốn không ôm hy vọng gì, không ngờ lại kéo ra được, xem ra là Thẩm

Thủ dừng xe xong quên khóa, Quý Đường Đường vội vàng chui vào đóng cửa xe, ngồi trên ghế sau run rẩy một lúc mới trở lại bình thường.

Nhiệt độ trong xe cũng không cao, nhưng so với bên ngoài vẫn tốt hơn nhiều, Quý Đường Đường co ro trên ghế chờ trong nhà tắt đèn — từ vị trí này có thể nhìn thấy ánh sáng từ cái đèn giường nho nhỏ trong phòng, ước chừng đèn tắt là xong việc, cô cũng có thể quay về ngủ.

Cô cứ thế nhìn chằm chằm vào đốm sáng đó, nhìn được một lúc, tâm tư bỗng trở nên hoang mang, không ngừng suy nghĩ Nhạc Phong giờ thế nào, vốn tưởng rằng, rời khỏi Nhạc Phong, trở lại trạng thái đơn độc rồi sẽ không có gì phải sợ nữa, cũng không còn gì để mất nữa, phải nhẹ nhõm, quyết tuyệt, không còn gì luyến tiếc, không ngờ tới mấy ngày qua, nhẹ nhõm quyết liệt gì không thấy, chính bản thân cô lại chìm đắm trong thứ nhớ nhung này không thoát ra được, bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào, cô cũng có thể nghĩ đến Nhạc Phong.

Đường bên này không đẹp, xe thường hay đi ổ gà, lúc lái xe Nhạc Phong thường nhắc nhở cô ‘Đường Đường, ngồi cho chắc, xóc đấy.’ Thầm Thủ thì mặc kệ, lái cứ lái, rầm một tiếng, đầu cô đã đập vào thành ghế trước, cũng may là da dày, nếu không chắc đã mọc mấy cái u rồi. Có lúc đi đường, đến giờ cơm, Thầm Thủ hỏi cô có ăn cơm không, nghe cô bảo không ăn, thế là cũng gặm bánh mì khô lái tiếp, không buồn hỏi xem cô có đói hay không, Nhạc Phong thì khác, chuyên trị ra lệnh bắt cô ăn cơm, có lúc còn dử dằn với cô: “Có ăn hay không? Không ăn anh giết em!”

Lúc ấy chỉ thấy bình thường, giờ nhớ tới, tất cả đều là những điều nhỏ nhặt tinh tế ấm áp đầy ngọt ngào, từng chút một bao phủ lại, đều là mùi vị của hạnh phúc.

Cứ nghĩ cứ nghĩ, nước mắt đã rơi xuống, Quý Đường Đường dùng ngón tay quệt nước mắt, viết tên Nhạc Phong lên tấm kính xe, viết xong, ngơ ngác nhìn, bất giác lại tự mình dối mình nghĩ thoáng hơn, tự nhủ: ba mẹ Nhạc Phong cũng biết đặt tên đấy chứ, Nhạc Phong, họ cũng dễ nghe, tên

cũng dễ nghe, đọc lên cũng êm tai.

Một lát sau, chữ viết trên tấm kính có chút mờ hồ, Quý Đường Đường ghé lại hà một hơi, nét chữ lại rõ ràng hơn một chút, cô nhẹ nhàng lại gần, trán gác trên tấm kính lạnh như băng, ngón tay di di dưới tên Nhạc Phong, nhẹ giọng nói: “Nhạc Phong, anh đừng quay lại với Miêu Miêu được không?”

Suy nghĩ một lúc lại thấy không ổn, thấp giọng giải thích: “Ý của em là, đừng nhanh như vậy được không? Chúng ta vừa mới chia tay, đợi một thời gian nữa có được không?”

Nói xong, mong mỗi nhìn hàng chữ trên tấm kính, giống như những con chữ kia có thể trả lời cô vậy, nhưng nét chữ chậm rãi rồi cũng mờ, Quý Đường Đường ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nghĩ, nếu Miêu Miêu đề xuất, chắc Nhạc Phong cũng sẽ không cự tuyệt.

Nghĩ vậy, trong lòng khó chịu vô cùng, bỏ giày ngồi xếp bằng trên ghế, cúi người xuống, đầu áp xuống ghế, thân thể bị áp bách, trong lòng dường như thoải mái hơn nhiều, được một lúc cô ngẩng đầu, có chút choáng váng, xuyên qua cửa kính xe có thể nhìn thấy ánh đèn, Quý Đường Đường lẩm bẩm: “Xem ra đây chính là một đêm bảy lần trong truyền thuyết, tối nay mình đừng nghĩ về đi ngủ.”

Cô thò tay ra buông xe sau tùm lấy ba lô, định tìm vài món đồ dày dặn tính ở trên xe cả đêm, lôi được cái ba lô ra ngoài thì chẳng còn buồn ngủ nữa, định cầm đèn pin soi sắp xếp lại ba lô, tính tính ngày, đã sắp qua tháng ba, Vân Nam chắc sẽ ấm hơn một chút, đến đó, rất nhiều quần áo nặng nề không dùng được, xem ra phải vứt đi một ít, mua mới lại một lượt, nếu không nhiều đồ quá, vác cũng mất sức.

Lại chạm tới một cái phong bì thật dày, là tiền của Nhạc Phong cho cô, cô rút xấp tiền dày cộp từ miệng phong bì, nường vào ánh đèn pin nheo mắt nhìn, sau đó vươn một đầu ngón tay nhanh chóng lật từng tờ, mùi tiền cũ lan tỏa trong không khí: Tần gia vẫn luôn muốn lấy mạng cô, là vì

tiền ư? Chắc là vậy rồi, vô số những dự vọng không chừng mực, cái giá tương đương cũng chỉ một chữ tiền, nếu như người nhà họ Tần xuất hiện trước mặt ngay lúc này, cô sẽ cầm ba vạn đồng này đập vào mặt họ, sau đó cười lạnh nói một câu: “Muốn tiền chứ gì, bà đây có rất nhiều!”

Rất hả giận, tốt nhất là đổi thành một đồng tiền xu, đập chết bọn chúng.

Lại chạm tới một cái hộp sắt, Quý Đường Đường nhìn nhìn, mãi vẫn không vươn tay mở ra, cô biết bên trong có gì, những ngày tháng trong quá khứ, có vô vàn đêm cô đã ngồi trên giường lật giở từng bức ảnh bên trong, những mẫu tin cắt từ báo hay đủ loại cuống vé đã sử dụng, cất giấu trong hộp là những ngày tháng đè nén đến khó thở, chỉ cần mở ra là bóng tối sẽ bao trùm tất cả.

Cô đặt chiếc hộp qua một bên, chân chừ trong chốc lát, lời Lộ Linh đã được bọc nylon kín mít và vuốt quỹ bỏ trong túi da từ trong ba lô ra.

Từ sau khi ở bên Nhạc Phong, cô đã giấu hai thứ này xuống tầng đáy sâu nhất của ba lô, giống như làm vậy là có thể nhắm mắt làm ngơ, thậm chí còn từng nghĩ đến chuyện sẽ phong ấn Lộ Linh lại — không phải mẹ cũng đã từng phong ấn Lộ Linh hai mươi mấy năm hay sao?

Giờ nghĩ lại, suy nghĩ này thật là lừa mình dối người, như thể phong ấn Lộ Linh rồi, cô có thể sống một cuộc sống yên bình vậy, giống như những chuyện phiền muộn tội tệ kia sẽ không tìm đến cô nữa, cho dù có là đà điểu, cũng không thể vùi đầu trong cát cả đời được, những gì phải đối mặt chung quy vẫn phải đối mặt.

Quý Đường Đường cầm chiếc túi da lên, dốc năm chiếc vuốt quỹ bên trong ra lòng bàn tay.

Nếu như dùng đèn pin cẩn thận soi kỹ, từng chiếc vuốt quỹ đều đã phiểm đỏ, tính chi tiết: anh em Hạ Văn Khôn, Ngô Thiên, Thịnh Ảnh, và cả Thiết Toa, trực tiếp hay gián tiếp đều đã chết trên tay cô..

Quý Đường Đường úp hai tay lại, bao lấy vuốt quỹ trong lòng bàn tay,

gác lên trán, năm chiếc vuốt quý, năm mạng người, rốt cuộc cô đã hóa giải oán khí, hay là đang thu thập oán khí cho nhà họ Tần? Tần gia cần thứ oán khí đó để làm gì?

Lòng bàn tay trái chợt bông rầy, giống như có gì đó đang cháy, Quý Đường Đường hét lên một tiếng, buông tay, năm chiếc vuốt quý rơi rải rác trước ghế, từng đầu nhọn của mỗi chiếc đều có ngọn lửa màu tím đỏ bốc lên, lòng bàn tay trái dường như không có gì khác thường, nhưng...

Quý Đường Đường hoảng hốt, vội vàng lật mu bàn tay qua, năm ngón tay của cô, hơn nửa bộ phận đã chuyển thành màu xanh tối, móng tay cũng chuyển thành màu đỏ tím, bóng loáng phát sáng, vậy mà lại giống hệt như trạng thái của vuốt quý!

Thế này là thế nào?

Quý Đường Đường sợ hãi liên tục vẩy tay, giống như làm vậy là có thể trút bỏ thứ màu sắc quý dị này vậy, sau khi xác định hoàn toàn không hữu ích gì, cô cảm thấy từng cơn ớn lạnh trong lòng: chuyện này là thế nào? Vuốt quý muốn cắn trả lại cô?

Cô nhìn chằm chằm tay trái của mình, ước chừng năm phút sau, chuyện khiến người ta vui mừng lại xảy ra: màu sắc khác lạ dần dần chìm xuống, tay của cô lại khôi phục về trạng thái ban đầu.

Quý Đường Đường đơn giản không thể tin được chuyện cứ thế là xong, xoa bóp, vẫn đau, chạm vào, vẫn cảm giác được — thật may, vẫn là bàn tay bình thường.

Nhưng vừa nãy, chuyện gì đã xảy ra?

Cô hồi tưởng lại động tác và hành vi của mình trước khi tay trái xảy ra thay đổi, ánh mắt rơi vào năm chiếc vuốt quý.

Nhớ lúc đó, cô đã nắm vuốt quý trong lòng bàn tay, hình như khoảng ba mươi giây, sau đó, lòng bàn tay trái liền trở nên nóng bỏng...

Quý Đường Đường do dự một chút, nhặt năm chiếc vuốt quý lên, định

đặt vào tay trái nhưng lại rút về, đổi sang tay phải, siết chặt.

Năm phút trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Không có gì khác thường, cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Quý Đường Đường giật mình, chỉ có tay trái có cảm giác, chẳng lẽ là bởi vì năm chiếc xương đĩnh này đến từ khớp xương của bàn tay trái?

Cô lại chuyển sang tay trái, lần này, cảm giác nóng bỏng từ lòng bàn tay truyền đến nhanh hơn một chút, hình như chỉ khoảng mười giây, giống hệt như lúc trước, hơn phân nửa năm ngón tay biến thành màu xanh thẫm, móng tay là màu đỏ tím.

Cô không làm gì cả, chỉ nhìn ngón tay mình biến đổi, ước chừng năm phút sau, màu sắc lại nhạt đi, tất cả khôi phục lại bình thường.

Quý Đường Đường có chút vững dạ, cô có một thứ trực giác kỳ lạ, đây không phải là phản phê, mà là một loại cảm ứng

Đến lần thứ ba, cô không để mặc hiện tượng quỷ dị này tự biến mất, cô giơ tay lên nhìn một chút, nhắm về phía cửa xe thoáng cào nhẹ vào không khí.

Vài tiếng rẹt rẹt cực kỳ chói tai vang lên, năm vết cào rõ ràng, mỗi vết phải sâu đến vài li, vụn thủy tinh từ từ tróc ra, giống như hạt cát chảy xuống.

Quý Đường Đường nhìn năm vết cào mà ngẩn ra, nếu như cô nhớ không lầm, cô mới chỉ quờ nhẹ một chút thôi mà?

Trong xe rất tối, cô ngồi sống người trên ghế, hơi thở không khỏi dồn dập, đầu óc có chút hỗn loạn, tựa hồ như đã suy nghĩ ra được điều gì đó, đến khi muốn làm rõ thì lại giống như quẩn phải một đồng dây dợ, trái tim đập liên hồi, môi ngày càng khô khốc, cuối cùng, cô cầm năm chiếc vuốt quỷ bỏ vào trong túi quần, bước ra khỏi xe.

Gió lạnh thốc vào trong cổ, đầu óc có chút tỉnh táo hơn, bàn tay trái cầm

trong túi quần của cô siết chặt lấy năm chiếc vuốt quỷ, chờ đến lúc lòng bàn tay lại nóng rực lên lần nữa, cô từ từ vươn tay ra, nhìn một lúc, sau đó bước qua đầu xe, suy nghĩ một chút bèn lùi lại phía sau một bước, rồi lại thêm một bước nữa.

Cô đứng cách đầu xe khoảng hai mươi bước, nhắm về phía mũi xe, tung một cú cào thật mạnh.

Không thể nói rõ đó là thứ âm thanh thế nào, bén nhọn, nhưng lại cực kỳ đè nén, trong bóng tối không thể nhìn rõ chi tiết, nhưng có thể nhìn thấy hình dạng đại khái, đầu xe vốn đang nhô ra một khối, giờ đang vặn vẹo theo một góc độ quái dị.

Nếu như cô nhớ không lầm, xe không làm từ nhựa dẻo, mà là sắt thép!

Nhịp tim của Quý Đường Đường gần như sắp vọt ra khỏi lồng ngực, mặt và đầu nóng ran, cô bước ra phía ngoài, lặng lẽ mở cửa đi ra, chỗ này là một dãy nhà trệt nhỏ gồm rất nhiều hộ gia đình, lối ra là một cánh cổng sắt, buổi tối sẽ khóa, gần cửa có một cột đèn đường cao cao.

Quý Đường Đường bước đến cánh cổng, gảy cái khóa móc trên cánh cửa sắt, người gác cổng đã tắt đèn, muốn đi ra ngoài phải gọi người mở cửa, Quý Đường Đường hít sâu một hơi, lại một lần nữa thò tay nắm chặt vuốt quỷ, lúc đưa tay ra, cô liếm môi, gơ tay bẻ song sắt trên cửa.

Trên cảm giác, cũng không mất quá nhiều sức, nhưng thanh sắt từ từ bị bẻ cong, nhanh chóng tạo ra một khoảng trống vừa đủ để một người chui ra — một cánh cửa bình thường nhìn rất chắc chắn, phải dùng công cụ chuyên dụng mới có thể mở được, phải dùng xe mới có thể đâm thủng, dưới bàn tay của cô, lại giống như một cây cọc gỗ mảnh khảnh, kéo cái là cong.

Quý Đường Đường bắt đầu hiểu ra sự biến đổi này diễn ra thế nào, có chút cảm giác vui sướng phiếm chút chua xót dâng lên từ đáy lòng, cô ngẩng đầu nhìn trời, đèn đường trên cao khiến cô chói mắt, màu sắc quỷ dị nơi bàn tay trái vẫn còn đang lấp loáng, cô nhìn ánh đèn mỉm cười, đột

nhiên vung tay lên.

Tiếng bóng đèn bể nát, tiếng thủy tinh nứt rạn êm tai, ánh sáng mờ mờ nháy mắt đã bị bóng tối cắn nuốt, Quý Đường Đường nhắm mắt lại, không hề sợ hãi những mảnh kính vỡ từ trên cao rơi xuống — trên thực tế cũng chẳng có mảnh vỡ nào lớn, vụn thủy tinh nhỏ li ti từ trên cao bay xuống, có vài hạt rơi trên mí mắt, lành lạnh, tựa như bông tuyết.

Cô vẫn cho rằng, vượt quỷ sẽ không chịu nghe sai khiến, mỗi một chiếc, như đều ẩn náu một bóng ma, hễ có cơ hội cắm vào cơ thể con người thì sẽ giống như tìm được cách trút hận, đâm thẳng về phía trước, bừa bãi hoành hành, cho đến khi máu người trước mặt cạn khô.

Nhưng lúc này, không hiểu tại sao, cô lại có thể khống chế được chúng, không chế được độ mạnh yếu, nặng nhẹ, phương hướng tấn công và mức độ gây thương tổn cho đối tượng.

Tựa như ông trời đã ban cho cô thêm một cánh tay khác.

Thượng đế liên tục khép cửa lại với cô, cuối cùng vẫn không quên mở cho cô một cánh cửa sổ.

* * *

Sáng hôm sau, Quý Đường Đường bị tiếng kêu la bên ngoài đánh thức, xung quanh có không ít hộ gia đình đang vây quanh cái sân nhỏ nhà Thẩm Thủ, Thẩm Thủ khoác áo, tức đến hồng phỗi mà la mắng: “Ôi nhìn cái xe của tôi này! Cái xe của tôi!”

Cái gì cũng nói.

— “Thế này là bị búa tạ đập ấy chứ?”

— “Ông ngớ ngẩn à, bị búa tạ đập mà không có tiếng động gì hay sao? Cả sân người chứ có phải là chết hết rồi đâu, sao lại không nghe thấy được?”

— “Cổng sắt bên ngoài cũng bị bẻ cong, mười người cũng không bẻ được đến thế.”

— “Hay là có ma? Bà xem trên cái cửa kính này này!”

— “Dị nhân mới đúng chứ? Ông coi trên phim chưa, dị nhân mới có sức mạnh như vậy.”

...

Quý Đường Đường chậm rãi ngồi dậy, mặc quần áo, cúi người buộc dây giày, cô vợ nhỏ của Thẩm Thủ có chút nhát gan, tì bên cửa sổ vén rèm xem tình hình bên ngoài, một lúc sau hỏi Quý Đường Đường: “Cô gái, cô ngủ ở bên ngoài, cả đêm mà không nghe thấy có gì khác lạ à?”

Quý Đường Đường nhủ thầm, tôi còn có thể nghe được cái gì khác lạ, còn không phải là nghe các người diễn phim đen hay sao.

Cô ngẩng đầu, cười vô cùng tươi tắn: “Không hề!”

Cười xong đứng dậy gấp chăn, lúc giũ chăn cũng thấy có chút áy náy trong lòng: Thẩm sư phụ dù gì cũng chở cô lâu như vậy, khiến cho xe người ta thành cái dạng ấy đúng là không được hay...

Nhưng mà...

Ai bảo anh bao vợ bé, đáng đời! Nhân danh vợ anh trừng phạt anh!

Chương 12

Hạ Thành đã mấy ngày liên treo biển ngừng kinh doanh, những du khách nghe phong thanh mà tới vô cùng thất vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định, ghé vào trước tấm kính thủy tinh nhìn vào trong, sau đó phần nộ bỏ đi, tốp trước vừa đi, tốp sau đã tới, giống như một vở hài kịch được diễn đi diễn lại bởi những con người khác nhau.

Tòa nhà ba tầng hơi chếch phía đối diện Hạ Thành, tầng một đã được một người Đài Loan thuê, kinh doanh xăm mình nghệ thuật, bốn vách tường dán đầy những bức vẽ mẫu kỳ dị, trong quán chỉ có hai gã to cao làm, quanh năm suốt tháng ở trần, cánh tay xăm kín mít, mới nhìn còn tưởng là băng đảng đường phố, tầng hai tầng ba là khách sạn gia đình, lầu ba cũng là tầng chót, phạm vi quan sát tốt, ánh sáng cũng đầy đủ, quanh lan can trồng đầy hoa hoa cỏ cỏ, vừa mới tới tháng ba là đua nhau nở, tươi đẹp vô cùng, ở giữa còn dựng một gian nhà kính, không có việc gì có thể dọn bàn ghế ra, rót chén trà, hóng gió, rảnh rang có thể ngắm phong cảnh Cổ Thành, vô cùng thanh thản.

Hơn mười ngày trước, Tần Thủ Nghiệp đã bao trọn tầng chót, một nhóm mười mấy người chiếm hết một tầng lầu, ngày hay đêm cũng chẳng có động tĩnh gì, khiến cho ông chủ khách sạn hoảng hốt vô cùng, thường xuyên phải nhìn lên xem có còn người ở đó hay không.

Đằng trước gian nhà kính có một cái giá ba chân lớn, bên trên có một cái máy ảnh cơ với ống kính tele tầm xa, dài ít nhất cũng phải 40cm, rất to, nhìn qua thấy chuyên nghiệp vô cùng, lúc trước mới nhìn thấy, ông chủ đã thấy rất hâm mộ: “Ông chủ đây là muốn chụp ảnh sao?”

Lúc đó Tần Thủ Nghiệp đang ghé mắt vào ống kính, phần bệ xoay của chiếc giá ba chân vừa xoay, nhắm đúng vào cửa sổ tầng hai của Hạ Thành, ống kính zoom lại gần, điều chỉnh tiêu điểm, nhìn rõ gương mặt tái nhợt vì kinh hãi của Mẫn Tử Hoa.

Ông ta cười cười, trả lời ông chủ: “Đúng vậy, chụp mấy tấm phong cảnh.”

Muốn quan sát ở cự ly gần, thứ đồ chơi này còn hữu dụng hơn cả kính viễn vọng, Cổ Thành mùa nào cũng hấp dẫn rất nhiều đám nghệ thuật gia đến tìm kiếm cảm hứng, phàm là những chỗ nào cao có tầm nhìn tốt, không bắc súng dài thì cũng súng ngắn, dùng thứ này sẽ không gây chú ý.

Lại qua hai ngày, ống kính bắt được hình ảnh một cô gái dung nhan tiêu tụy, khóc rất thê thảm, hai hốc mắt thâm quầng. Tần Thủ Nghiệp cảm khái, thấy cô bé này thật đáng thương, không nhẫn tâm xem tiếp nữa — vậy nên ông ta ngồi xuống cái ghế mây, tách từng bánh trà Phổ Nhĩ, bẻ ra chậm rãi nhấm thử, nhấp rồi nhấp, sau đó rót cho Tần Thủ Thành một chén: “Nếm thử đi, trà Vân Nam đấy, không tệ đâu.”

Tần Thủ Thành đẩy mạnh cái chén ra, nước nóng tràn ra, để lại một chuổi bọt nước trên mặt kính.

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh trong lòng, ngoài miệng thì chẳng buồn vạch trần: làm thì đã làm rồi, việc gì phải bày ra cái mặt kia. Giống hệt như năm đó, sau khi gài bẫy Thịnh Thanh Bình cũng tỏ ra đau khổ ăn năn, chú hai đúng là chết vì cái tính này, làm đi còn muốn lập đền thờ, chẳng trách chỉ có thể bị người ta bài bố, chạy đông chạy tây, bôn ba vất vả.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Hạ Thành không có động tĩnh gì, công an cũng chỉ điều tra hai ngày đầu, giờ cũng chẳng qua đây, vụ án giết người khiến lòng người hoảng loạn tựa như đã yên ắng lại chỉ trong vòng một đêm, yên ắng đến mức khiến người ta có chút dè dặt.

Tần Thủ Thành thì ngày càng nóng nảy, tựa như một quả pháo sắp cháy đến tâm, những người đi theo bọn họ ít nhiều cũng có chút bàn tán nghi ngờ, chỉ có Tần Thủ Nghiệp là nhẫn nại nhất, ông ta có một thứ trực giác: sự bình yên trước mắt chẳng qua chỉ là tạm thời, rất nhanh, có lẽ chỉ sau một khắc, bão tố sẽ lại ập tới.

Chẳng qua là không ngờ tới, cơn bão kia còn chưa đến, nhà mình lại xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Điện thoại là của bà Diêu Lan gọi tới, giọng nói hoang mang hoảng loạn, Tần Thủ Nghiệp nghe được một nửa đã nổi giận: “Sao bỗng dưng lại không thấy? Một người to lù lù như vậy mà bà cũng không trông được hay sao?”

Diêu Lan vốn không khóc, bị ông ta quát một tràng như vậy, nước mắt liền không kìm được: “Sao lại vô duyên vô cớ không thấy thì phải hỏi chính ông ấy, hôm đó Miêu Miêu đòi ly hôn, ông không biết thuận theo nó sao, quát nó, làm tối nó đi lung tung ở ngoài, sau khi về thì khóc suốt mướt, sau đó lại quay về nhà chồng, tôi còn tưởng là không sao, ai ngờ hai ngày trước uống rượu say bị người ta đưa về, Miêu Miêu từ trước tới giờ có bao giờ đến những nơi hỗn loạn như vậy! Giờ không thấy đâu, nếu nó mà có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đập đầu chết trước mặt ông! Cái nhà này, giải tán đi cho xong!?”

Tần Thủ Nghiệp tức đến mức huyết Thái Dương giần giật, trong nhà có một người đàn bà ngang ngược vô lý như vậy, thực sự cũng khiến cho đàn ông khó mà bình tĩnh, ông ta cố gắng trấn tĩnh lại: “Bên nhà Tiểu Trịnh có nói gì không?”

“Nói cái rắm! Mẹ nó đến rắm cũng chả buồn đánh! Gia đình cái kiểu gì vậy, tôi thấy Miêu Miêu có chết ở ngoài kia nhà đó cũng không buồn hỏi đến!”

Diêu Lan vừa nhắc đến nhà họ Trịnh đã bốc hỏa, buông ra một tràng thô tục, đáng vẻ cao quý thường ngày không còn sót lại chút gì, được lắm, giờ mới thấy nhà họ Trịnh không tốt, mới đầu đồng ý cuộc hôn nhân này, bà ta không phải là người ủng hộ nhất? Đúng là đàn bà, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, cứ như là kết thân với Trịnh gia là ý của mình Tần Thủ Nghiệp ông ta vậy.

“Gọi điện cho nó chưa?”

“Gọi rồi, không nghe. Sau tôi bảo dì nó gọi, nó cúp máy xong rồi khóa luôn.”

Tần Thủ Nghiệp lại nổi cáu: “Nó muốn làm gì đây, còn định đe dọa ai

nữa? Mặc kệ nó, không sống được sẽ tự biết đường về!”

Diêu Lan sốt ruột: “Ông nói vậy là sao Tần Thủ Nghiệp! Miêu Miêu làm sao sống ở bên ngoài được, xã hội bây giờ hỗn loạn như vậy, bao nhiêu là lừa đảo, nhớ đâu lừa bán nó đi mất làm sao? Cả ngày nó cứ hốt hốt hoảng hoảng, nhớ đâu tự sát thì làm sao? Không sống được thì tự biết đường về? Ông định chờ người ta vác cáng mang nó về à?”

Lời nói tuy không xuôi tai, nhưng câu nào cũng có lý, nửa tức nửa giận, chung quy cũng là máu thịt đầu tim, Tần Thủ Nghiệp thở dài, một lúc sau chỉ dẫn Diêu Lan: “Bà có nhớ không, lần duy nhất Miêu Miêu một mình đi xa là để làm gì? Bà đã hỏi đám chị em của nó chưa? Nếu không ở đó thì chín phần là đi tìm Nhạc Phong, bà gọi điện thoại cho Nhạc Phong xem, có một số chuyện, chúng ta không biết, nhưng có thể cậu ta biết.”

* * *

Hơn bốn giờ sáng Mẫn Tử Hoa đã tỉnh dậy, sau khi xảy ra chuyện, anh ta vẫn không ngủ sâu được, mấy lần công an tới điều tra, nghe ý tứ thì cũng nhận định là giết người vì tình.

Cũng chẳng trách bọn họ nghĩ như vậy, bên ngoài lời đồn đại đã âm âm, còn có một quan điểm thống nhất là: đôi uyên ương bạc mệnh Thập Tam Nhạn và Diệp Liên Thành trước sau nối đuôi nhau bước lên đường Hoàng Tuyền, kẻ giết họ, chưa biết chừng là cùng một người.

Mẫn Tử Hoa chắc chắn rằng trong chuyện này có vấn đề, anh ta có đầu mối, nhưng không dám nói.

Hôm đó, Diệp Liên Thành và cô bạn gái Đinh Như đã ra ngoài từ sớm, nói là ngồi xe đi Côn Minh trước, đến Phi Thành sẽ chuyển sang máy bay, áng chừng thời gian xe xuất phát, anh ta nhắn tin chúc cả hai đi chơi vui vẻ, Diệp Liên Thành còn chưa nhắn lại, Đinh Như đã gọi điện tới, nói là lúc sắp xuất phát, Diệp Liên Thành đột nhiên xuống xe, bảo cô đi một mình trước, bản thân có việc gấp, sẽ bắt xe đuổi theo cô sau.

Mẫn Tử Hoa chẳng hiểu ra làm sao, hỏi chuyện gì, Đình Như cũng không biết rõ, chỉ nói Diệp Liên Thành không nhận điện thoại của cô, tính cố chấp nổi lên, Mẫn Tử Hoa liên tiếp bấm số Diệp Liên Thành, sau mấy lần, đầu kia cuối cùng cũng nhắc máy, hơi thở dồn dập, giống như đang đuổi theo ai đó, sau khi nhắc máy, chỉ nói với anh ta một câu.

“Tử Hoa, tôi nhìn thấy cha của Tiểu Hạ.”

Sau đó là một tiếng tút dài, Mẫn Tử Hoa cầm di động mà sững sờ, anh ta cảm thấy Diệp Liên Thành đúng là đồ ngốc: không biết có lúc người cũng giống người hay sao, cha của Tiểu Hạ cũng đã chết được bốn năm rồi, cậu có thể vì cha của bạn gái trước mà vứt bạn gái hiện tại qua một bên ư?

Mãi cho đến tối hôm đó cũng không nhận được tin tức nào của Diệp Liên Thành, di động cũng ở trong trạng thái tắt máy, sau khi liên lạc với Đình Như ở bên kia, phát hiện Diệp Liên Thành cũng không đến Cửu Trại như lời đã nói, một người sống sờ sờ chỉ trong khoảng thời gian ít ỏi đã biến mất một cách khó hiểu.

Mẫn Tử Hoa đứng ngồi không yên, không chịu nổi đến 24 giờ đã báo cảnh sát, trưa ngày thứ ba, xe cảnh sát đỗ ngoài cửa, một viên cảnh sát bước xuống, lời lẽ mơ hồ mời anh ta đi nhận người.

Mẫn Tử Hoa cho là đi nhận người thật, cho đến khi...

Vào cái đêm sau khi nhận xác về, Mẫn Tử Hoa mơ thấy ác mộng cả đêm, đầu tiên là thấy Diệp Liên Thành đang liều mạng chạy, sau đó thấy hai con quỷ mặt mày hung tợn cầm cửa, ken két ken két xẻ Diệp Liên Thành ra, giống như hình phạt chém ngang lưng thời cổ, Diệp Liên Thành chống hai tay trên đất, bò vào một gian nhà cũ sâu hun hút, kiểu nhà cũ thường thấy trong phim kinh dị, sau lưng máu chảy thành một dòng suối nhỏ.

Mẫn Tử Hoa theo vào, Diệp Liên Thành đột nhiên biến mất, trong nhà tối như mực, trong góc treo một chiếc đèn lồng trắng, dưới đèn lồng có một chiếc ghế Thái sư kiểu cổ, trên ghế có một cô gái đang ngồi cúi đầu uống trà, đột nhiên cô ta ngẩng đầu, ánh mắt dọi thẳng vào mắt Mẫn Tử

Hoa, đó rõ ràng chính là Tiểu Hạ!

Sau khi tỉnh lại, Mẫn Tử Hoa thấy lưng đã ướt đầm mồ hôi, anh ta cảm thấy, cái chết của Diệp Liên Thành tuyệt đối không đơn giản như cái gọi là giết người vì tình.

Anh ta lại nghĩ tiếp, khi Thập Tam Nhận chết, Cổ Thành cũng từng xuất hiện một cô gái rất giống Tiểu Hạ.

Một là giống Tiểu Hạ, một là giống cha của Tiểu Hạ, người trước xuất hiện khi Thập Tam Nhận chết, người sau lại can hệ đến cái chết của Diệp Liên Thành, trong này, nhất định có mối liên hệ nào đó mà người ta không biết.

Rõ ràng, Mẫn Tử Hoa cảm thấy đang có một âm mưu bao phủ trên đầu, kẻ hành hung vẫn còn ẩn nấp xung quanh rình rập, anh ta không dám nói gì, anh ta sợ nếu nói ra, người tiếp theo, sẽ là anh ta!

Mẫn Tử Hoa nằm trên giường đến năm giờ mới chịu không nổi khoác áo xuống lầu, Đình Như đang co mình trên chiếc sofa trong quán bar, bên cạnh có vài chai rượu lăn lóc, cánh cửa lớn còn hé một nửa.

Một cảm giác chua xót xộc lên, hai ngày nay, ai cũng khó chịu, chẳng có tâm tư mà để ý chuyện khác, tối hôm qua Đình Như vẫn ở dưới lầu uống rượu, anh ta ở cạnh đến mười hai giờ rồi lên lầu đi ngủ trước, trước lúc đi lên còn dặn Đình Như đừng quên đóng cửa, nhớ lúc ấy, Đình Như nhìn anh ta cười, si ngốc nói: “Nhỡ A Thành quay về thì sao?”

Mẫn Tử Hoa thở dài, anh ta bước tới cạnh Đình Như, muốn bảo cô quay về phòng ngủ, vỗ hai cái vẫn chưa tỉnh, đang định mở miệng gọi, bỗng ngây ngẩn cả người.

Lúc này anh ta mới chú ý tới, trên người Đình Như khoác một chiếc áo khoác da màu đen của nam.

Da đầu Mẫn Tử Hoa có chút gai gai, ngẩng đầu hoảng hốt nhìn xung quanh, sau lưng có người cười khẽ một tiếng: “Có ai mở cửa làm ăn như

anh không, đồ có bị khoảng sạch cũng chẳng biết."

Không phải giọng điệu hung thần ác sát gì nhưng Mẫn Tử Hoa lại sợ đến mức mềm nhũn hai chân, ngã ngồi trên ghế sa lon, chắc là đè lên chân Đình Như, cô không nhịn được lắm bấm gì đó, xoay người lại ngủ tiếp.

Mẫn Tử Hoa nhìn người trước mặt, mặt mày giống như đã từng quen biết, cười lên trông càng đáng ghét hơn, anh ta đột nhiên nhớ ra: "Anh là... Nhạc Phong?"

* * *

Mao Ca ôm chăn run rẩy cả đêm, mùa đông Ca Nại vốn đã khắc nghiệt, tối hôm qua là lạnh nhất, nghe nói là không khí lạnh phương Bắc tràn xuống phía Nam gì đó, con em mi chứ, có giỏi thì xuống mà quét qua đảo Hải Nam ấy, không khí lạnh phương Bắc lại cứ gây khó dễ cho dân chúng phương Bắc làm cái vẹo gì? Con thỏ còn chẳng giày xéo cỏ gần hang nữa kìa.

Cao nguyên thực sự quá lạnh, một năm chỉ có thể kinh doanh được nửa năm, Mao Ca quán chăn suy tư 'sự nghiệp', lần đầu tiên có suy nghĩ tái định cư, xem Nhạn Tử nhà người ta chọn được chỗ tốt thế nào, thắng cảnh du lịch, bốn mùa như xuân, dễ kiếm tiền, lại nhàn thân...

Nếu không phải hai ngày nữa sẽ có một Pháp Hội theo lịch Tây Tạng, nghe nói đến lúc đó du khách sẽ nhiều, có thể kiếm bằng mùa nghỉ tết lao động mông một tháng năm, thì còn lâu anh ta mới ở đây chịu khổ.

Mao Ca hơn bảy giờ đã tỉnh, mất hai tiếng mới nhấc được cái giường ra, rửa mặt xong rồi đốt chảo lửa, rót một chén trà Bát Bảo, nhấp nhanh vài ngụm cho có tí hơi nóng trong bụng, rụt cổ đi ra mở cửa...

Vừa mở đã ngáy ngẩn cả người, có một vị khách đang đứng bên ngoài, là một cô gái, bên cạnh có một rương hành lý, đội một chiếc mũ lông sùm sụp, dây mũ quấn quanh thành khăn quàng cổ — loại khăn quàng liền mũ này Mao Ca đã nhìn thấy trong thành phố, đẹp thì đẹp, nhưng để ứng phó

với nhiệt độ của Ca Nại thì chỉ là trò cười, có đeo ba cái cũng vô dụng.

Nhìn kỹ hơn, quả nhiên, môi đã lạnh cóng.

Mao Ca thấy ái ngại, vội vàng giúp đỡ xách va ly vào bên trong: “Ở trọ đúng không, ai da cô gái, tôi dậy muộn, sao cô không gõ cửa chứ?”

Cô gái kia run lẩy bẩy bước vào theo, chợt gọi một tiếng: “Mao Ca.”

Mao Ca sững sốt, vừa đặt va ly xuống vừa hỏi cô ta: “Cô biết tôi à?”

Cô gái kia không lên tiếng, đưa tay cởi khăn quàng, tay cô ta đông lạnh có chút cứng đờ, duỗi không thẳng, mất một lúc lâu mới cởi hết khăn quàng ra được.

“Mao Ca, anh còn nhớ em chứ?”

Mao Ca ngơ ngác nhìn cô ta, được một lúc mới nhìn ra phía sau, tin chắc cô ta tới một mình xong, Mao Ca có chút lắp bắp: “Miêu... Miêu Miêu? Sao em lại tới đây?”

“Em đến tìm Nhạc Phong.”

Mao Ca có chút dờ dẫm: “Trước khi tới, em chưa gọi điện cho nó à? Nhạc Phong căn bản không ở Ca Nại mà, chẳng phải là mất công em đi chuyến này hay sao? Còn nữa... không phải em đã kết hôn rồi hay sao, em... chồng em có đồng ý cho em đi không? Gia đình em biết chuyện này chứ?”

Miêu Miêu không nói gì, Mao Ca nhất thời cũng không còn cách nào, kéo cô ta ngồi xuống cạnh chảo lửa sưởi ấm, lại vội vàng rót cho cô ta một chén trà nóng, Miêu Miêu đang khum tay cầm chiếc cốc tráng men, đột nhiên vành mắt đỏ ửng, từng giọt nước mắt lách tách rơi vào trong cốc.

Mao Ca cuống quýt: “Làm sao vậy, em chưa gọi điện cho Nhạc Phong à?”

Miêu Miêu bật khóc: “Anh ấy không nghe điện thoại của em.”

* * *

Quý Đường Đường xuống xe ở Côn Minh, theo kế hoạch đã lên lúc trước, chỉnh trang lại hành lý một phần, mua một chiếc va ly kéo to dùng, ba lô gấp gọn bỏ vào trong, vứt bớt vài bộ quần áo cũ, đây là cách làm trước đây

của cô, đi trên đường, sức nặng có thể mang trên lưng dù sao cũng có hạn, đi một đoạn vút một ít, bù một ít, mặc dù có chút lãng phí nhưng đã là phương pháp thích hợp nhất.

Vốn định mua một vài bộ quần áo giày dép ngoài trời, lúc vào cửa hàng đột nhiên lại đổi ý thành vào trung tâm thương mại, mua một đôi boots cao đến đầu gối, đế phải đến bảy phân, lại mua một đôi tất chân, cuối cùng chọn được một chiếc váy lưng và một chiếc áo len móc và khăn choàng có màu lam nhạt hợp với chiếc váy, cô thay toàn bộ trong phòng thử đồ, lúc đi tất chân, rất có điểm khoái cảm khi trả thù đời: đã mấy năm rồi không đi giày cao gót, chạy đông chạy tây quá khổ cực, cả ngày ăn mặc y như phân tử lưu vong, sau này phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, muốn mặc gì thì mặc!

Dĩ nhiên, đây không phải là mục đích chủ yếu — bên ngoài hẳn là có không ít kẻ muốn tìm cô, cái chết của A Thành, tốt nhất là đừng liên quan đến Tần gia, nếu không, Cổ Thành nhất định sẽ có vài cặp mắt xấu xa, cô cần một chút thay đổi, cho dù chỉ là ngoài mặt.

Thay xong toàn bộ, đỡ tường đứng dậy, cảm thấy chân còn không nghe sai khiến, Quý Đường Đường khó mà tin nổi: hồi đại học, khi hoạt động đoàn thể cũng bị kéo đi làm sự kiện mấy lần, cũng không phải chưa từng xỏ giày cao gót bao giờ, cho dù bốn năm không đi, công lực vẫn phải còn.

Nhân viên bán hàng ở bên ngoài thúc giục: “Tiểu thư đã thay xong chưa, có vừa người không?”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, dáng vẻ kiêu sa vén rèm bước ra, vừa mới đi được một bước, cả người cả rèm chúm ra ngoài, may mà nhân viên bên ngoài đứng vững, đỡ được cô.

Sau khi đỡ được, nhân viên bán hàng không nín được cười, giống như đỡ Từ Hi Thái Hậu mà đỡ lấy cô, ra hiệu cho cô nhìn vào trong gương: “Mặc lên đẹp quá.”

Quý Đường Đường nhìn vào gương, sau đó rất không biết xấu hổ mà tự

khen bản thân trong lòng: “Quá là đẹp ý chứ.”

Đây cũng không hẳn là tự sướng, có câu người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, quần áo đẹp đích xác là khiến người ta trở nên nổi bật hơn, huống chi mấy năm rồi cô không mặc kiểu đồ như thế này, tự mình nhìn mình còn thấy lóa mắt, lúc thanh toán ở quầy, nhân viên bán hàng hết sức nhiệt tình: “Cô mặc kiểu trang phục như thế này, tốt nhất là để tóc thẳng, bảo đảm đẹp kinh hồn.”

Quý Đường Đường nghe lời, có điều trước khi đi ép thẳng, phải đổi giày cao gót thành giày đế bằng, lại mua thêm cặp kính mắt.

Ép tóc làm cô tốn chừng bốn giờ, nhà tạo mẫu không ngừng cầu nhàu bên tai cô, kết quả cầu nhau là cho việc ‘cực kỳ không chú trọng bảo dưỡng’ thêm một liệu pháp dưỡng mềm mại, ép xong nhìn hiệu quả, mái tóc dài đen bóng phủ trên vai, khá là xinh đẹp.

Quý Đường Đường nhìn bản thân trong gương, cô cảm thấy lạ lẫm vô cùng, nếu như đối diện với Nhạc Phong, không biết anh có nhận ra hay không?

Nhà tạo mẫu tóc còn tưởng cô không vừa ý, vội vàng cầm lược lại làm mẫu: “Tiểu thư, cô xem, hiệu quả thật tuyệt, đúng là chải một lần đến tận ngọn luôn.”

Anh ta làm bộ buông tay, chiếc lược kia đúng là tự chạy đến tận ngọn tóc —dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng là do chiếc lược khá là nặng.

Năm tiếng sau, Quý Đường Đường đến Cổ Thành vào lúc chiều tà.

Cô đã biến thành kiểu du khách tương đối tân triều, kính mắt che đi nửa gương mặt, trên môi là lớp son nước bóng loáng, cổ tay mảnh khảnh đeo vài chiếc vòng tay khác nhau, vòng gỗ nepal, vòng xuyên Ấn Độ, vòng mây Tây Tạng, đầu tóc rất đẹp, quần áo rất đẹp, thậm chí cả chiếc va ly du lịch màu đen có hoa văn vừa mới mua cũng tương đối bắt mắt.

Cô không vội vào Cổ Thành mà bước lên lầu thành trước, đứng từ trên cao ngẩng nhìn gác mái cong cong cổ kính của Cổ Thành, rút thuốc ra hút, hít một hơi thật sâu, từ từ nhả ra một vòng khói.

Chuyện hút thuốc, cô hoàn toàn không cần học cũng biết, thậm chí có dấu hiệu thăng cấp, từng vòng khói lồng vào nhau, từ từ lơ lửng trước mắt, sau đó tản ra khắp nơi, nhìn Cổ Thành qua làn khói thuốc, tựa như đang xem phần mở đầu của một thước phim cũ.

Cô cúi đầu, dưới tầm mắt là lối vào hình vòm của Cổ Thành, từ góc độ này, có thể nhìn thấy từng người đang ra ra vào vào, có người đi tay không, đeo máy ảnh, đeo ba lô, cũng có người kéo va ly.

Tầm mắt dần mơ hồ, thời không bỗng nhiên giao cắt, giống như nhìn thấy chính bản thân mình lần đầu tiên tới Cổ Thành, ban đêm, mưa rơi lác đác, cô núp trong cổng tò vò đem túi đeo mưa từ dưới đáy ba lô ra bọc vào, lại đội mũ lên, khi đó tóc vẫn còn xoắn, vài sợi lộ ra bên ngoài, bị mưa bụi làm ướt, sau đó mưa càng lúc càng to, trốn vào được dưới mái hiên một quán bar ven đường tránh mưa, mặt tiền của quán bar là cửa kính, xuyên qua tấm thủy tinh, bên trong có một người vô cùng quen thuộc, cô liền vươn tay ra, lau lau tấm kính trước mặt...

Tàn thuốc cháy đến tay, Quý Đường Đường rút lại một cái, một lần nữa quay trở lại hiện thực, bốn phía đã tối sầm, Cổ Thành xa gần đều đã lên đèn, từng ngọn đèn một, nổi thê lương không lồ chọt dâng lên từ đáy lòng, cảnh từ tâm mà ra, giờ nhìn thấy ánh đèn, cũng giống như đang nhìn một cặp mắt chết không nhắm mắt.

Tro thuốc lá cháy một đoạn dài vẫn chưa rót xuống, Quý Đường Đường vươn tay búng tàn thuốc ra giữa không trung, tro thuốc lá từ trên cao vẩy ra, lại rơi xuống, vụn bụi nhỏ bé phất qua gương mặt, vàng mã đốt sạch, chắc cũng không khác gì thứ mùi vị này.

A Thành, em đến tiền anh đây.

Chương 13

Đèn màu rực rỡ bùng lên.

Mẫn Tử Hoa mở cửa nhận cơm hộp, cũng không vội vào nhà, anh ta đứng trước cửa Hạ Thành, nhìn ngó xung quanh một lúc lâu, lúc quay lại mới hỏi Nhạc Phong: “Tiểu Hạ thực sự sẽ đến sao?”

Nhạc Phong gật đầu: “Sẽ đến thôi, sáng nay là cô ấy đến Côn Minh rồi, cũng chỉ nội trong một hai ngày thôi.”

Không thể nói tình hình thực tế cho Mẫn Tử Hoa được, phải nửa thật nửa giả, Nhạc Phong nhanh chóng bịa ra một câu chuyện tuy khó tin nhưng có thể lý giải được: Bốn năm trước, cha của Tiểu Hạ không hiểu vì lý do gì mà đắc tội với người trong xã hội đen, đối phương có ý định trả thù, dàn dựng nên vụ nổ khí gas vào đêm 30, nhưng trời xui đất khiến đêm hôm đó Tiểu Hạ lại không ở nhà, trốn thoát được thủ đoạn hiểm độc đó.

Bởi vì hiện trường vụ nổ quá mức thảm hại, phần lớn thi cốt đều đã tan chảy, vậy nên cảnh sát và truyền thông đều nghĩ rằng tất cả đều đã tử vong, báo chí cũng nói như vậy, Nhưng kẻ hạ thủ biết còn có cá lọt lưới, bốn năm qua vẫn không ngừng truy sát — đây chính là lý do vì sao Tiểu Hạ lại đột nhiên mai danh ẩn tích đồng thời chưa bao giờ liên lạc với Diệp Liên Thành, cô không muốn liên lụy đến bạn bè của mình.

Mới nghe thì thấy hợp lý, nhưng để ý thì sẽ thấy đầy lỗ hổng, ví dụ như rốt cuộc là loại xã hội đen ‘cố chấp’ đến thế nào mà bốn năm rồi vẫn không buông tha cho một cô gái nhỏ như vậy, lại ví dụ như chỉ có một mình Tiểu Hạ thì cô đã trải qua những năm qua như thế nào, nếu đến lộ diện cũng không dám thì biết dựa vào đâu mà sống, vì sao không báo cảnh sát vân vân, đối với chuyện này, Nhạc Phong đã sớm có chuẩn bị, giống như đẩy hết cho Thịnh Hạ: “Lòng nghi ngờ của cô ấy rất nặng, rất ít khi tiết lộ chuyện của bản thân, tôi cũng không rõ lắm, lúc nào gặp, tự anh

hỏi cô ấy đi."

Điểm này, Mẫn Tử Hoa lại thấy tin tưởng, trong bụng, anh ta vẫn nghĩ quan hệ giữa Tiểu Hạ với mình và A Thành vẫn gần gũi hơn Nhạc Phong — lần trước khi Tiểu Hạ tới Cổ Thành còn không nhận anh ta với A Thành thì sao có thể kể cho Nhạc Phong, một người mới quen biết chưa được bao lâu một chuyện bí mật như vậy được?

Đình Như đã được bà chủ cửa hàng hoa bên cạnh gọi sang nói chuyện phiếm, hàng xóm xung quanh biết cô hiện giờ đang đau khổ, trên danh nghĩa là nói chuyện phiếm, thực tế là sợ cô suy nghĩ nhiều nên mới nói chuyện cho cô bớt buồn, Mẫn Tử Hoa lôi từng hộp cơm ra, gọi Nhạc Phong ăn cơm, hai ngày nay chẳng còn lòng dạ nào để ăn chung một bữa cơm, toàn gọi cơm bên ngoài, dưới gầm bàn, trong thùng rác chất đầy hộp xốp đựng đồ ăn, Mẫn Tử Hoa cúi đầu xúc vài thìa cơm, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong: "Tôi cũng rất muốn gặp Tiểu Hạ một lần, tôi và cô ấy cũng là bạn học, đã lâu lắm rồi không gặp."

Nhạc Phong cười cười: "Lần trước cô ấy đến Cổ Thành, không phải anh cũng đã gặp qua rồi hay sao?"

Mẫn Tử Hoa nhíu mày một cái, kỳ thực, anh ta đã có chút mơ hồ về dáng vẻ của 'Tiểu Hạ' lần đó: "Lần đó tôi không nghĩ là cô ấy, cô ấy lại còn dùng dao làm A Thành bị thương, sau đó tôi hỏi A Thành, cậu ta bảo cô gái đó bị mắc chứng động kinh, lúc đó là đang phát bệnh."

Thì ra cô ấy giải thích như vậy với Diệp Liên Thành, thảo nào lúc đó anh ta bị trúng một dao mà chẳng hề ho he gì.

"Cho nên hung thủ lúc đó, hiện giờ vẫn còn đang nghĩ cách giết cô ấy? Lại còn rất có khả năng sẽ đuổi đến Cổ Thành?"

Nhạc Phong gật đầu, sau khi trò chuyện với Mẫn Tử Hoa, anh đã biết trước Diệp Liên Thành chết đã từng nhìn thấy 'cha của Tiểu Hạ', điều này rõ ràng chứng tỏ Tần Thủ Thành đang ở gần đây — Tần gia đã mất đi tung tích của Quý Đường Đường từ hồi ở Đôn Hoàng, chó cùng rứt giậu, không

ngờ lại phát rõ mà khai đao với Diệp Liên Thành, nghĩ đến đây, sống lưng Nhạc Phong liền lạnh toát.

Mẫn Tử Hoa bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó: “Cái chết của A Thành, có phải có liên quan đến những kẻ đó không? Tôi xem ti vi thấy hay có tình tiết như vậy, đám xã hội đen này, bắt người không được sẽ quay ra bắt người thân hay người yêu của người ta, nhằm dụ người đó ra.”

Nhạc Phong không nói phải, cũng không nói không phải, kéo Mẫn Tử Hoa đến cùng một mặt trận, khiến anh ta cùng căm thù kẻ địch không hề nghi ngờ Quý Đường Đường chỉ có lợi mà không có hại: “Rất có thể. Tiểu Hạ là người tình cảm, cô ấy biết Diệp Liên Thành xảy ra chuyện, cho dù biết có nguy hiểm cũng nhất định sẽ quay lại cứu anh ấy, những kẻ đó có lẽ muốn thừa dịp này hãm hại cô ấy. Cho nên anh mà nhìn thấy cô ấy thì nhất định phải nói cho cô ấy rõ chỗ nào lợi chỗ nào hại. Mấy ngày này tôi sẽ chịu khó đi loanh quanh bên ngoài, hy vọng có thể gặp được cô ấy, nếu như không chặn được cô ấy, mà anh lại gặp trước thì anh biết phải làm gì rồi chứ.”

Mẫn Tử Hoa ừ một tiếng, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi: “Tôi... chưa từng trải qua tình huống thế này bao giờ, nghe anh nói vậy, cũng... cũng khá căng thẳng.”

Nhạc Phong cười rộ lên, chốt một câu: “Không việc gì phải căng thẳng hết, anh nhớ là phải giúp cô ấy... giúp đỡ cô ấy là được rồi.”

Mẫn Tử Hoa gật đầu tiếp tục ăn, ăn một lúc lại dừng lại: “Tiểu Hạ mấy năm qua sống chắc cũng không dễ dàng gì, tôi nhớ trước đây cô ấy rất yếu đuối, hôm đầu tiên tập quân sự, mới chạy được vài vòng đã cảm nắng, sau đó mẹ cô ấy mới kiếm được một cái giấy báo bệnh, cái gì mà không được phơi nắng, không được tắm mưa, vậy là thoát được tập quân sự, bọn tôi còn thì thâm với nhau, con gái như vậy, sau này ra xã hội không biết sống thế nào...”

Nói rồi lại thấy thương cảm: “Cô ấy đến cũng tốt, lúc trước tôi còn nhủ, A

Thành thật đáng thương, chết rồi mà bên cạnh không có lấy một người thân để đưa tiễn, giờ Tiểu Hạ có thể tới, cuối cùng cũng thành toàn được tâm nguyện của A Thành...”

Câu này như nhắc nhở Nhạc Phong: “Diệp Liên Thành gặp chuyện không may mà gia đình anh ta không có ai tới sao?”

Mẫn Tử Hoa cười khổ: “Anh không biết tình cảnh nhà A Thành rồi, cậu ấy kỳ thực cũng rất thê thảm. Hồi trung học, cha cậu ta có tình nhân ở bên ngoài, ép mẹ cậu ta ly hôn, ai ngờ mẹ cậu ấy vừa ly hôn xong lại phát hiện ra bị ung thư, gắng gượng chưa được một năm thì qua đời, vì vậy, A Thành rất hận cha cậu ấy và mẹ kế, quan hệ với gia đình cũng không tốt. Sau đó mẹ kế cậu ta lại sinh được một đứa con gái, lúc nào cũng nhăm nhe đồng tài sản của cha cậu ấy, suốt ngày thủ thi phi bên gối, cũng may đầu óc cha cậu ấy coi như cũng tỉnh táo, vẫn còn thương A Thành, không nghe người đàn bà kia bịa đặt. Ai ngờ hai năm trước đột nhiên trúng gió, từ đó đến giờ vẫn nằm liệt trong viện — cũng không biết có phải do mụ kia giở trò hay không, A Thành nghĩ đây là báo ứng, chưa từng đến thăm ông ấy. Giờ A Thành xảy ra chuyện, tôi gọi điện tới, bà ta tiếp, giả mù sa mưa khóc hai tiếng, nói cái gì mà người nhà không tới được, trong lòng chắc vui đến nở hoa rồi, mẹ nó, cha của A Thành khổ cực cả đời, giờ thì nhà cửa tiền bạc đều rơi vào tay mụ ta.”

Nhạc Phong không hé răng, anh vẫn thấy lạ tại sao Diệp Liên Thành buông thả tương lai lúc Thịnh Hạ gặp chuyện không may, gia đình anh ta lại chẳng quan tâm gì, nghe vậy liền hiểu ra.

Cơm nước xong, Nhạc Phong lại ngồi một lúc, nghĩ thầm nếu Quý Đường Đường đến Côn Minh xong thuê xe đi thẳng đến Cổ Thành thì hẳn là bây giờ cũng đã đến nơi rồi, phải ra ngoài đón đường mới được — anh nói một tiếng với Mẫn Tử Hoa rồi bước ra ngoài, nhớ hồi trước Hạ Thành lúc nào cũng náo nhiệt, giờ cửa ngõ vắng vẻ, có chút cảm thương trước thế sự vô thường, anh vẫn không ưa Diệp Liên Thành, không ngờ tới khi anh

ta mất, mình cũng gián tiếp đến tiền một đoạn.

Nhạc Phong đi về phía cửa vào Cổ Thành gần đó nhất, đi được mấy bước, di động đã vang lên, màn hình hiển thị người gọi là Khiết Du, Nhạc Phong bất giác cười rộ lên, tính ra, đi cũng được mấy ngày rồi, bận đông bận tây mà quên luôn hỏi thăm cuộc sống của Khiết Du bây giờ thế nào.

Tiếp điện thoại, Khiết Du gọi một tiếng anh rồi nói: "Có người muốn nói chuyện với anh đấy."

Nhạc Phong còn chưa kịp phản ứng lại, trong điện thoại đã truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: "Nhạc Phong phải không, chào cậu, tôi là mẹ của Miêu Miêu."

Trái tim Nhạc Phong khẽ thịch một tiếng, sống lại khoảng hai giây, từ hồi ở bên cạnh Miêu Miêu, anh và mẹ của Miêu Miêu đã cực kỳ ít khi tiếp xúc, trong ấn tượng, đó là một người phụ nữ trung niên vừa khách khí lại xa cách, đến khi hồi hồn lại, anh nhanh chóng quay người, đi về phía con hẻm nhỏ yên tĩnh khá là vắng người, gần như cùng lúc đó, phía sau vang lên tiếng kéo va li hành lý xệch xệch, Nhạc Phong vô thức liếc mắt một cái, thấy một chiếc va ly du lịch vân đen, mới tinh, vậy mà cũng nở lòi ra kéo xệch xệch trên đường đá.

Anh lấy lại bình tĩnh, khách khí gọi một tiếng 'Bác gái', cũng không biết đầu bên kia nói câu gì, sắc mặt Nhạc Phong dần biến đổi, nói: "Chuyện này tôi thực sự không biết, Miêu Miêu không hề gọi điện cho tôi."

Anh trầm mặc tiếp tục nghe đầu kia nói chuyện, cuối cùng nói một câu: "Tôi sẽ cố hết sức vậy, nếu như cô ấy nhận điện thoại của tôi, tôi sẽ khuyên cô ấy sớm về nhà."

* * *

Mao Ca làm cơm tối cho Miêu Miêu, một đĩa thịt bò Tây Tạng xào ớt, một đĩa nấm hương xào củ cải, thịt bò Tây tạng rất dai, nhai thế nào cũng không nát, nấm hương và củ cải cũng không đúng mùa, màu sắc mùi vị

đều rất tệ, Mao Ca giải thích với Miêu Miêu: “Ở đây, rau dưa đều được chở từ bên ngoài tới, có cái ăn là tốt lắm rồi, đừng chê nhé.”

Miêu Miêu vâng một tiếng, không chê bai, nhưng động đũa rất ít, nghĩ chắc cũng không quen ăn những thứ này, Mao Ca mặc kệ, liên tục húp canh gấp rau, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chiếc di động Miêu Miêu đặt bên cạnh.

Miêu Miêu đã tắt máy, lúc sáng Mao Ca còn khuyên nhủ: “Em đừng tắt máy chứ, nhớ đầu Phong Tử gọi điện tìm em thì sao, em sạc đủ điện vào đi.”

Miêu Miêu ừ một tiếng, nhưng hoàn toàn không có hành động tương ứng, điều này khiến cho Mao Ca vô cùng phiền muộn: Cô chạy đến Ca Nại này, không phải là để tìm Nhạc Phong sao? Nhưng cô lại còn tắt máy, quý mới tìm được cô, không phải như vậy rất mâu thuẫn hay sao?

Mao Ca buồn bực suốt cả chiều, đến lúc chuẩn bị ăn cơm tối mới sức tỉnh ra, lúc đó tay anh ta đang cầm một con dao, chặt từng miếng từng miếng thịt bò Tây Tạng trên thớt, có lẽ do quá dùng sức, lưỡi dao cắm vào thớt không rút ra được, ra sức rút mạnh một cái, lực quá mạnh, sống dao đập vào trán, đập ra một cục u to đùng, đồng thời cũng như làm anh ta tỉnh ra, đột nhiên nghĩ thông suốt — vì sao tắt máy ư, đây là đang dối Phong Tử, bởi vì trước đó ‘Phong Tử không nghe điện thoại’, gọi cho anh anh không nhận, giờ anh gọi cho tôi tôi phải nhận sao? Không có cửa đâu, tôi không những không nhận, tôi còn tắt máy, cho anh lo sốt vó luôn. Nhưng mục đích của cô ta không phải là tìm Nhạc Phong sao, tắt máy không phải là không đạt được mục đích sao? Vì sao cô ta không sốt ruột chứ? Vì sao cô ta không vội vàng gì cả, bởi vì có ông đây! Ông đây nhiệt tình như vậy, biết cô ta ở đây, có thể không gọi điện cho Phong Tử hay sao? Cứ thế, cô ta sẽ một mũi tên hạ hai con chim, mục đích trừng trị Phong Tử cũng đạt được, mà đồng thời cũng để Phong Tử biết cô ta đang ở đây, chẳng trách không sạc pin, thì ra trong bụng toan tính tỉ mỉ như vậy...

Suy nghĩ cẩn thận toàn bộ điểm mấu chốt trong vụ này xong, Mao Ca phi thường tức giận: Cô tưởng tôi là thằng khờ sao, tôi việc gì phải gọi cú điện thoại này, tôi — không — gọi, Phong Tử người ta giờ cũng đang yêu đương nồng nhiệt, còn là lúc quan trọng, nhớ tôi đưa cô qua sẽ quấy nhiễu hai người họ thì sao, tôi không gọi, muốn gọi tự đi mà gọi.

Chỉ tiếc không được như ý, một lúc sau khi cơm nước xong xuôi, Nhạc Phong đã gọi điện cho Mao Ca, thấy màn hình hiển thị tên của Nhạc Phong, Mao Ca như bị bắt gian tại trận, khuôn mặt béo béo đen đen đỏ bừng, trong lòng còn hy vọng Nhạc Phong là vì nhiều ngày không gặp, nhớ anh ta nên mới gọi để hỏi thăm, ai ngờ ngay câu đầu tiên Nhạc Phong đã khiến anh ta vỡ mộng: “Miêu Miêu có ở Ca Nại không?”

* * *

Quý Đường Đường kéo va ly dừng lại cách Hạ Thành một khoảng không xa, trong bóng đêm, lầu trên lầu dưới Hạ Thành không có lấy một ánh đèn, tựa như một con thú đang nằm phục trong bóng tối, chỉ cần lại gần sẽ lập tức nhảy xổ ra. Bàn tay kéo va ly của Quý Đường Đường không kiềm chế được mà run rẩy, hít thở bắt đầu khó khăn, cô cảm thấy mình còn chưa sẵn sàng để bắt đầu đối mặt: ngày mai, ngày mai đi.

Cô không muốn ở quá xa Hạ Thành, cũng may chéo với Hạ Thành có một nhà khách, tầng một là một cửa hàng xăm mình, việc làm ăn buổi tối khá nhẹ nhàng, vài gã đàn ông ngồi quây xung quanh uống rượu nói chuyện phiếm, Quý Đường Đường kéo va ly tới trước cửa, tháo kính râm xuống cài trên cổ áo, cố ý đứng yên không nói gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu của nhà khách, dáng vẻ rất buồn bực, quả nhiên, mấy người đàn ông nhanh chóng chú ý đến cô, sau một lát, có một gã xăm trổ đầy tay bắt đầu chào hỏi cô: “Mỹ nữ, muốn xăm hình hay muốn ở trọ thế?”

Quý Đường Đường nở một nụ cười gượng gạo, dáng vẻ khá ngượng ngập: “Tôi muốn ở trọ, lại sợ không ở được.”

Gã kia thấy lạ: “Làm sao, có gì khó xử à?”

Quý Đường Đường cắn môi một cái: “Trên đường tới đây, bị trộm mất ví...”

Gã kia tỏ ra cảnh giác: “Là không có tiền chứ gì?”

Không có tiền thì hơi nghiêm trọng rồi đây, loại người ỷ vào xinh đẹp để lừa tiền nhiều lắm, bao nhiêu năm làm ăn đã gặp không ít rồi, không có chuyện mới trông mặt mũi đẹp để mà đã coi tiền như rác được.

Quý Đường Đường càng ngại ngùng: “Tiền thì vẫn còn, có giấu một ít trong va ly để cấp cứu... nhưng không có chứng minh thư...”

Gã xăm hình thở ra một hơi, ấn tượng với cô nhất thời thay đổi: “Không có chứng minh à, không sao, nhìn cô cũng không giống người xấu. Chúng tôi đều thuê phòng ở tầng trên, nói một tiếng là được, cũng đâu phải là quýt tiền.”

Anh ta nói chuyện một lúc đã trở nên nhiệt tình, giúp Quý Đường Đường xách va ly lên tầng, hai người bạn của anh ta không hề nhúc nhích, ngồi yên tại chỗ cười trộm, còn có một gã nhìn Quý Đường Đường đá lông nheo: “Mỹ nữ, người đàn ông tốt của năm đấy, vẫn chưa kết hôn đâu, suy nghĩ đi!”

Quý Đường Đường hé miệng cười, không nói được cũng chẳng nói không, anh chàng tay đây hình xăm kia tức giận quát xuống: “Àm ỉ cái gì, giúp người làm niềm vui, biết không hả?”

Lên đến tầng trên rồi, bên dưới vẫn còn vọng lên một câu: “Bao nhiêu năm rồi đâu có thấy mày giúp người làm niềm vui như thế...”

Anh chàng kia cũng rất ngượng ngùng, cũng may đều biết là nói đùa, cũng không coi là thật mà để trong lòng, anh ta quen với lễ tân, giải thích qua tình hình một chút, cô gái kia đã giúp Quý Đường Đường đăng ký xong, Quý Đường Đường thấy tầm nhìn ở lầu ba cũng không tệ, ai ngờ lúc hỏi mới biết, cả lầu ba đã bị người ta thuê trọn.

Mất thấy Quý Đường Đường không còn vấn đề gì, anh chàng xăm mình

cũng không tiện ở lại nữa, lên tiếng chào rồi xuống lầu trước, vừa mới xuống cầu thang, dưới lầu có người đang đi lên, anh ta tránh không kịp, đâm sầm vào người kia.

Người đàn ông đang đi lên là một trong số những người trọ ở tầng ba, dáng vẻ nhìn rất bình thường, tay ôm một chiếc hộp gỗ nhỏ, kiểu dáng có hơi cổ điển, bị khóa bởi một cái khóa cũ kỹ, bị va phải cũng không giận dữ, lưng đập vào thành cầu thang một cái rồi lại đứng thẳng. Tuy nhiên lúc anh ta bị đụng phải, chiếc hộp bị mất cân bằng, từ tiếng động phát ra, có thể cảm giác được bên trong đang chứa một vật nặng, vừa lăn một vòng. Tiếng động cũng không lớn, nhưng sắc mặt của Quý Đường Đường thoáng cái chợt biến đổi, lồng ngực trống rỗng kỳ dị, có một thoáng chốc cảm thấy lòng dạ như bị thứ kia san bằng phân nửa, khó chịu như muốn nôn. Người đàn ông kia và anh chàng xăm hình đều tiếp tục đi, cầu thang bằng gỗ vang lên những tiếng kéo kẹt, cô gái ở quầy tiếp khách tò mò nhìn Quý Đường Đường: “Tiểu thư, cô không sao chứ?” Quý Đường Đường bấy giờ mới hồi hồn lại, sống lưng lạnh toát, thì ra đã toát mồ hôi, cô miễn cưỡng nhìn về phía cô gái kia cười cười: “Không sao cả, buổi tối ăn không đúng giờ, có hơi khó chịu.” Cô kéo chiếc va ly đi về phía gian phòng, vào phòng, cảm giác buồn nôn vẫn không sao xua đi được, vốn định rửa mặt trước, tuy nhiên đầu óc choáng váng, tứ chi đều mềm nhũn, cô cởi giày, quần áo cũng không buồn thay, nằm dài xuống giường, kéo chăn đắp bừa lên người, cảm giác buồn nôn càng rõ ràng hơn, huyết Thái Dương giật giật nhảy lên, nhà khách kết cấu chủ yếu là gỗ, phần ngăn cách giữa hai tầng cũng toàn gỗ, căn phòng ngay phía trên có người đang không ngừng di chuyển, tiếng kéo bàn kéo ghế, bèn nhọn như đang cày nát dây thần kinh của người ta, Quý Đường Đường túm chăn trùm lên đầu, đột nhiên muốn bật khóc: Rốt cuộc có để cho người ta ngủ hay không hả!

Tần Thủ Thành gõ cửa tiến vào, thấy Tần Thủ Nghiệp ngồi trên ghế mây như đang suy nghĩ điều gì, bàn bị ông ta kéo tới chính giữa gian phòng,

trên mặt đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ để lại một cái hòm gỗ cũ kỹ, Tần Thủ Thành nhú mày một cái, cái hòm nhỏ này ông ta nhìn rất quen mắt, là thứ Tần gia hay dùng để chứa hung vật, làm từ gỗ đào, kiêu đào bắt trên cây không rụng, chủ sát bách quỷ, gỗ đào vẫn thường được dùng để trấn áp quỷ, hơn nữa vân gỗ lại phỏng theo hình chú nguyên rùa, chuyên dùng để trấn áp vật tà môn cực hung. Tần Thủ Nghiệp ném cho Tần Thi Thành một điều thuốc: “Ngồi đi.” Tần Thủ Thành móc bật lửa ra chân, kéo ghế ngồi xuống, hai ngón tay kẹp điều thuốc gõ lên chiếc hộp trên bàn một cái: “Người của nhà tổ đích thân đưa tới, vật gì vậy?” Tần Thủ Nghiệp không trả lời ngau vấn đề: “Tôi cũng chẳng thích dùng thứ đồ chơi này đâu, tổn hại tình cảm. Nhưng sự tình thực sự không còn cách nào khác để thu dọn, chỉ có thể dùng nó mới đảm bảo không có gì sơ xảy.” Trái tim Tần Thủ Thành thích một tiếng, ngừng hút thuốc, chậm rãi ngồi thẳng người: “Rốt cuộc là thứ gì? Để đối phó... Tiểu Hạ?” Tần Thủ Nghiệp vẫn chưa trả lời, ông ta lún mình trong ghế, vươn tay day day mi tâm: “Quá mệt mỏi rồi chú hai ạ, mong việc này có thể nhanh chóng kết thúc, tứ lúc hai chúng ta bắt đầu tham gia vào vụ này, đến nay cũng đã hai mươi năm rồi, năm đó còn chưa có gia đình, giờ thì sao, Miêu Miêu cũng đã kết hôn rồi. Chờ mãi đợi mãi, tóc cũng đã bạc, cũng đã đến cái tuổi gần đất xa trời, còn phải chạy ngược chạy xuôi thế này, không đợi nổi nữa rồi, lão thái gia cũng chẳng sống được bao lâu nữa... Việc này nhất định phải kết thúc ở Cổ Thành. Ngày mai tìm một ngôi miếu, thắp mấy nén hương, đừng để xảy ra bất trắc gì. Sáng nay chị dâu chú có gọi điện tới, quan hệ giữa Miêu Miêu và Tiểu Trịnh cũng không ổn, kết thúc chuyện ở đây xong, tôi có thể yên tâm mà xử lý việc nhà.”

Tần Thủ Nghiệp đột nhiên lộ hết vẻ mệt mỏi, thực sự ngoài dự liệu của Tần Thủ Thành, anh ta trầm mặc một chút, sự bất an trong lòng càng rõ ràng, liền truy hỏi một câu: “Bên trong rốt cuộc là chứa thứ gì?”

Tần Thủ Nghiệp vẫn không trả lời thẳng, một lúc mới nói: “Nói tóm lại...”

cho dù xảy ra chuyện gì, chú cứ nhớ kỹ mình là người nhà họ Tần là được rồi."

* * *

Quý Đường Đường ngủ thẳng đếm hai giờ đêm mới tỉnh, toàn thân đầy mồ hôi trộm, thở không ra hơi, lồng ngực đau gần chết, mới vừa ngồi dậy đã nôn thốc tháo, nôn xong miệng đắng ngắt khó chịu vô cùng, hình như nôn cả mật ra, vươn tay sờ sờ đầu, nóng như thiêu như đốt, bao nhiêu năm lang bạt, cô biết mình chỉ có một mình, ngã bệnh sẽ rất phiền phức, vậy nên rất chú ý đến thân thể, cố gắng không để cho mình sinh bệnh — tình trạng ngày hôm nay xảy ra quá kỳ quặc, không biết có phải là bởi vì di chuyển từ nơi cao lạnh xuống trong thời gian ngắn, lại lập tức hóa trang hay không, nói chung, cô cảm thấy mình phải đi khám.

Cô mặc quần áo ra quây lễ tân, cô gái lễ tân vẫn chưa ngủ, đang quần chăn xem phim Hàn, nghe cô kể lại tình huống, vốn định cho cô hai viên thuốc giảm sốt nhưng thấy sắc mặt cô trắng bệch, vành mắt xanh tím, lại sợ thực sự có chuyện gì mà để chậm trễ nên chỉ đường cho cô: "Đi khoảng mười phút, có một phòng khám, buổi tối vẫn có người trực."

Quý Đường Đường đi theo lời chỉ dẫn, đó là một phòng khám nhỏ, bên trong có hai chiếc giường, cả hai đều đang có người nằm truyền dịch, bác sĩ bắt mạch cho cô, hỏi thăm tình trạng, phán đoán sơ bộ là viêm dạ dày cấp tính, phải truyền penexilin, động tác trái lại rất nhanh, nhanh chóng châm kim truyền dịch cho cô, có điều lại không treo bình lên giá mà đưa luôn bình truyền dịch "Giơ cao lên nhé, ra ghế ngoài kia mà ngồi, trên tường có cái đinh đấy, cứ treo lên là được."

Quý Đường Đường thấy còn chưa thoải mái, không muốn ngồi: "Người ta đều nằm cả, không được nằm sao?"

Bác sĩ nhìn cô một cái: "Giường người ta nằm hết rồi, muốn thì thương lượng với người ta, nằm chung một giường."

Quý Đường Đường nhìn hai chiếc giường kia, cái đầu tiên có một bà cụ

đang nằm run rẩy, cái kia thì có một người đàn ông mập mạp, cô cười khở một tiếng, tỏ vẻ mình ngồi bên ngoài cũng được, bác sĩ coi như hảo tâm, cho cô một cái chăn để lót bên dưới.

Quý Đường Đường treo cái bình lên chiếc đinh, quần chăn nhìn từng giọt nước trong bình nhỏ xuống, thời gian trôi qua rất chậm, nhưng không biết là vì rời khỏi nhà khách hay việc truyền dịch đã có tác dụng, cảm giác buồn nôn và khó chịu vô cùng kia không còn rõ rệt như trước, tinh thần của Quý Đường Đường dần khôi phục lại, cô nghĩ phong thủy của cái nhà khách kia thật là tệ, thậm chí miên man suy nghĩ rằng đó có thể là một cái hắc điểm, nếu không sao mình vừa mới vào ở mà đã gục rồi?

Ánh sáng đèn xe lướt qua mặt đường, có một chiếc xe đi ngang qua cửa, Quý Đường Đường đang chán đến chết, lúc nhìn thấy thân xe, cô đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó cứng đờ cả người.

Kia hình như là xe của Nhạc Phong!

Động tác tiếp theo đến chính bản thân cô cũng không nghĩ tới, cô vụt đứng dậy, giựt phăng kim truyền dịch ra, đẩy cửa rồi đuổi theo, ngõ ngách Cổ Thành nhỏ hẹp, xe cô không nhiều lắm, chiếc xe chạy chậm chậm, lại dễ theo đuổi — không bao lâu, chiếc xe dừng lại trước một nhà khách, Quý Đường Đường không dám tới gần quá, trốn ở một con ngõ nhỏ gần đó nhìn lên, Nhạc Phong nhanh chóng xuống xe, mở cốp sau lấy đồ, bóng dáng thân thuộc ấy khiến đôi mắt của cô nhật nhòa, sợ bị Nhạc Phong nhận ra, cô lui vào trong ngõ, lúc bình tĩnh lại mới chậm rãi nhìn qua.

Nhạc Phong đang xách hành lý, đầu nghiêng qua một bên vai, đang kẹp lấy di động, hình như đang nói chuyện, Quý Đường Đường muốn cười, thầm nghĩ anh đúng là tranh thủ, phải lười đến thế nào chứ, nghe điện thoại tử tế không được hay sao?

Cuối cùng cũng xong, anh đóng cốp xe lại, tay xách hành lý, một tay kia cầm lấy điện thoại, nghe được một lúc sắc mặt trầm xuống: “Em không đồng ý.”

“Ca Nại một năm thì làm ăn được mấy ngày? Sắp đến ngày rước đại Phật là mùa đông khách, anh đưa Miêu Miêu về thì còn làm ăn gì nữa?”

“Em biết cô ấy sợ, lần trước gọi điện em đã bảo cô ấy ở nguyên đó, sẽ có người nhà đến đón, bằng không em sẽ nhờ bạn em đến.”

“Em cũng muốn đến, nhưng giờ em không dứt ra được. Để một mình cô ấy đến Cổ Thành em không yên tâm, anh cố gắng giữ cô ấy lại đi... Nói chung đừng để cô ấy đi một mình, cô ấy chỉ là một đứa con gái, nhớ đâu xảy ra chuyện gì thì không hay...”

Anh vừa nói vừa bước vào cổng chính của nhà khách, chân đạp một cái, cánh cửa chậm rãi mở ra, đầu tiên khe cửa lộ ra một mảng sáng, rồi chậm rãi hợp thành một dải, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Chương 14

Quý Đường Đường đi một vòng quanh Cổ Thành, bước lung tung không có mục đích, đầu óc rối loạn, lúc thì nghĩ Nhạc Phong và Miêu Miêu đã quay về với nhau, thấy vui cho anh, lúc lại bất chợt tức giận: Đợi thêm vài ngày nữa không được hay sao? Hả? Chỉ chờ thêm mấy ngày nữa thôi cũng không được hay sao?

Đi tới đi lui, bên cạnh bỗng nhiên có tiếng người, nhìn lại, hóa ra trời đã tờ mờ sáng, Quý Đường Đường nhìn những tia sáng ló ra nơi chân trời, thực sự không thể tin nổi đã lang thang ở ngoài suốt một đêm — khi nhận ra được điều này, cô nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi: Chung quy vẫn không phải đúc bằng kim cương hay sắt thép, cho dù tâm trạng có chán chường thì ngủ vẫn cứ phải ngủ, không thì lấy đâu ra tinh thần mà tiếp tục chán chường.

Lúc quay về nhà khách, cô gái lễ tân hôm qua đã hết ca, bác gái thay ca cho cô ta lật giờ sổ đăng ký nửa ngày mới cho cô vào cửa, Quý Đường Đường rửa mặt qua loa, cởi quần áo rồi trèo luôn lên giường, lúc gần thiêu thiêu ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ, tuy rằng chưa truyền dịch, nhưng hình như vẫn có tác dụng, ít nhất... không còn khó chịu như vậy...

Ngủ được nửa đường mới biết là mình đã vui mừng quá sớm, bụng đau quặn thắt khó chịu, muốn ngồi dậy mà không sao ngồi dậy nổi, biết là bị bóng đè, trong lòng một mực niệm lục tự chân ngôn, cũng không biết là niệm đến lần thứ mấy, toàn thân buông lỏng, vệt trở mình xoay người ngồi dậy, vươn tay lau mồ hôi trên trán, trong lúc vô tình thoáng nhìn, sợ đến mức tóc gáy toàn thân đều dựng đứng...

Cô nhìn thấy chính mình vẫn nằm trên giường, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở dồn dập, ngực phập phồng kịch liệt, vậy nhưng không hề tỉnh, không tỉnh lại được. Da đầu Quý Đường Đường tê rần, cô dừng dậy lùi qua một bên, lòng hoảng hốt, cô nghĩ đây cũng là mơ, tuy rằng cảm giác quá

mức chân thực — trước đây khi có oán khí chạm chuông, cảnh trong mơ của cô cũng chân thực như đang diễn ra dưới ánh mặt trời.

Có điều, cô chưa từng quan sát chính mình trong mộng như thế này bao giờ.

Xung quanh không có âm thanh gì, cô bước tới muốn nắm lấy tay mình, lúc vươn tay chạm vào, bàn tay xuyên qua lòng bàn tay, dường như thân thể cô giờ chỉ là không khí, suy nghĩ một lúc lại thấy hình như là hồn rời khỏi xác, hồn phách đang đi lung tung, thân thể còn nằm ở đó — nếu đã vậy, đừng nên rời xa thân thể của mình quá thì hơn.

Cô lại quay trở lại ngồi xuống, cảm giác ngồi bên cạnh khi ‘mình’ đang ngủ thật kỳ quái, bức tường bên cạnh có treo một chiếc đồng hồ cổ, kim giây đang nhanh chóng quay, cô buồn chán đếm theo vòng quay kim đồng hồ, lúc đếm đến sáu mươi, thấy kim phút thoáng nhích lên, cô mới bắt đầu thấy tò mò kim đồng hồ di chuyển khi nào. Vậy nên cứ nhìn chằm chằm không nhúc nhích, nhìn chán lại ngửa cổ thả lỏng, bỗng nhiên sững sốt...

Trên giường, khoảng không gần sát trần nhà, đang nhấp nhô một tầng sương mù màu đen, cô ngồi dậy lùi lại xem, nhìn làn khói đen kia rồi lại nhìn bản thân mình đang say ngủ, bỗng nhiên cảm giác như tầng sương đen kia như đen quán chặt lấy người nằm trên giường.

Sự phát hiện này khiến cho Quý Đường Đường sờn gai ốc, cô hồi tưởng lại lúc mới bắt đầu cảm thấy không ổn, có một người, ôm một chiếc hòm kiểu cũ, lên tầng ba...

Lại nghĩ lại, hình như phản ứng của những người khác đều bình thường, chẳng lẽ... thứ trên tầng, là đặc biệt nhắm vào cô? Chẳng lẽ trên lầu... là người của nhà họ Tần?

* * *

Nhạc Phong đi quanh quanh Cổ Thành hai ngày trời vẫn không gặp được Quý Đường Đường, liên hệ với Mẫn Tử Hoa, đối phương cũng nói

Thịnh Hạ vẫn chưa đến Hạ Thành — điều này khiến cho Nhạc Phong nóng, đồng thời bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình: Lẽ nào cô ấy dừng lại ở Côn Minh, rồi lại đi nơi khác, mục đích không phải là Cổ Thành? Vừa nghĩ vậy, cõi lòng Nhạc Phong lạnh ngắt đến quá nửa: Chỉ cần cô ấy không tới Cổ Thành, có thể hai người sẽ hoàn toàn mất liên lạc, bên cô ấy không có bất cứ phương thức liên lạc nào, anh cũng không thể đăng tin tìm cô được, biến người mệnh mông, từ nay về sau thực sự sẽ không gặp lại nữa ư? Càng nghĩ lại càng thấy hoảng hốt, hối hận đến mức muốn đâm đầu vào tường: Dựa vào cái gì mà tự tin như vậy, tự cho là thuê xe cho cô ngồi rồi thì có thể xác định được vị trí của cô? Quay về nhà khách, đã hơn mười giờ, quây tiếp khách không có ai, chắc là đang bận ở đằng sau, Nhạc Phong nhìn bức tượng thờ Quan Nhị gia trên án, vô ý thức nhắm mắt chấp tay vái lạy, ngực thâm nhủ: Chỉ cần có thể gặp lại Đường Đường, nhất định sẽ thật quý trọng, chuyện to bằng trời cũng cùng nhau đối diện, không bao giờ... rồi xa. Đang nghĩ ngợi, có người vỗ vai anh một cái, quay lại nhìn, là cậu lễ tân, đang ôm một bình nước sôi, cười ha hả chỉ ra phía sân: “Có người tìm anh kìa.” Nhạc Phong mới đầu là sửng sốt, tiếp theo là tim đập loạn nhịp: Lẽ nào Đường Đường đã tìm tới? Sao cô ấy biết mình ở đây? Chẳng lẽ vừa bái Quan Nhị gia xong đã linh nghiệm như thế? Không kịp suy nghĩ, anh chạy nhanh ra sân sau, vừa mới rảo chân bước qua được vài bước đã thấy trong đình có hai người đang ngồi, một trong hai người đứng dậy tiến về phía anh, vóc dáng không cao, mập mạp, Nhạc Phong vô ý thức dừng lại: “Mao Tử?” Mao Ca ho nhẹ hai tiếng, đi thẳng về phía anh, Nhạc Phong nhìn Mao Ca càng bước càng gần, trong lòng không nói rõ là thất vọng hay gì khác, Mao Ca tới gần, nháy mắt ra hiệu về phía đình nghỉ chân: “Miêu Miêu cũng tới.” Nhạc Phong ừ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn vào trong đình, Miêu Miêu ngồi đó không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn anh, Nhạc Phong cười nhẹ với cô ta một cái, quay lại nhìn Mao Ca: “Đã bảo đừng tới rồi cơ mà? Đến sao không báo một tiếng?”

“Người ta muốn tới, anh cũng đâu có cản được.” Mao Ca thân nhiên nói: “Cô ta không cho nói, bảo là nếu mà nói thì nhất định chú sẽ không đồng ý, để cô ta đi một mình anh lại sợ xảy ra chuyện, đâu phải ai cũng mạnh mẽ như Đường Đường, đi một vòng quanh hang ổ của Phi Thiên còn có thể ra ngoài... vẫn chưa tìm thấy à?” Qua điện thoại, Mao Ca cũng biết đại khái chuyện Đường Đường bỏ đi, Nhạc Phong gật đầu: “Chắc em đã đoán sai mất rồi, cô ấy căn bản không hề tới Cổ Thành.”

“VẬY MẤT LIÊN LẠC RỒI?” Mao Ca thở dài: “Chú với con bé Đường Đường kia, hai đứa cứ giày vò nhau như thế đi, rồi chia tay lúc nào không biết, nhóc con chú cũng hết hy vọng luôn.” Trong giọng điệu của Mao Ca rõ ràng là thiên vị Quý Đường Đường, Nhạc Phong cười khổ, cũng không tiện giải thích gì: “Ngại quá Mao Ca, làm lỡ chuyện làm ăn của anh.” Mao Ca ừ một tiếng: “Người đã đưa đến rồi, mai anh thuê xe đường dài về, chắc là đi sớm, chú mày khỏi phải tiễn, anh về đi ngủ trước đây, chú nói chuyện với Miêu Miêu đi.” Nhạc Phong gật đầu, Mao Ca đi được hai bước, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, lại quay lại: “Phong Tử, chú nhớ kỹ một câu, dờ mười ngòi miếu cũng không bằng phá một mối duyên, Miêu Miêu giờ đã là người có gia đình, chú vun vào chứ đừng có mà chia rẽ, đừng có chen vào làm bên thứ ba nghe chưa?” Nhạc Phong nghe thấy hơi phản cảm: “Biết rồi.” Mao Ca cũng nghe ra giọng anh có chút khó chịu, cười lạnh một tiếng: “Anh biết trong lòng chú vẫn nghĩ cho Miêu Miêu, con gái da mặt mỏng, dọc đường anh cũng không tiện nói, nhưng chưa kết hôn thì thích tùy ý thế nào cũng kệ cô ta, giờ đã có gia đình còn, còn bỏ nhà đi tìm chú, truyền ra có phải khiến người ta chê cười không? Anh mà có đứa con dâu như thế, chắc là tức chết ba lượt mất.” Giọng anh ta hơi lớn, Miêu Miêu nhìn thoáng qua phía này, lại nhanh chóng cúi đầu, Nhạc Phong có chút khó mà nén được: “ĐỪNG NÓI NỮA ĐƯỢC KHÔNG?” Mao Ca đột nhiên nổi cáu: “Sao hả, nói thật cũng không cho nói à, mẹ nó, hôm nay trông cái thái độ của cậu tôi đã thấy nóng máu rồi, nói thế nào cũng là người có bạn gái rồi, còn dây dưa

mập mờ với người khác, bắt cá hai tay giỏi lắm à, giữ chừng mực một chút thì chết à!"

Nhạc Phong không ngờ Mao Ca lại nổi giận như vậy, đầu tiên còn để anh ta tùy tiện nói, nghe xong cũng nổi giận theo: "Anh im đi!"

Mao Ca đã nén giận từ lâu, vừa là với Miêu Miêu, lại vừa đối với Nhạc Phong. Anh ta thấy, lần thứ hai Miêu Miêu tới Ca Nại với lần đầu tiên khác nhau rất lớn, kết hôn là một bước ngoặt quan trọng, đã kết hôn rồi thì nên biết giữ bốn phận, đến Ca Nại chẳng khác nào đi ngoại tình. Về phần Nhạc Phong, lý do chia tay với Đường Đường vẫn còn mơ hồ, ranh con thối tha, mẹ nó chứ, cậu dựa vào cái gì mà chia tay với Đường Đường hả, đêm hôm đó cậu lợi dụng sơ mũi con nhà người ta tôi còn chưa nói, Đường Đường còn bệnh cậu nói là luyện yoga. Giờ Miêu Miêu vừa mới mò đến, cậu liền chia tay, cậu đang đóng phim đấy à? Căn bản là có dự mưu cả rồi, là liên hệ với Miêu Miêu rồi xong mới chia tay đúng không?

Mao Ca là người con mắt không chứa nổi một hạt cát, dù có là anh em thì bây giờ, với anh ta, Nhạc Phong cũng chẳng khác gì một gã phụ bạc, đưa Miêu Miêu đến Cổ Thành đương nhiên là vì trách nhiệm, nhưng để mắng thẳng vào mặt Nhạc Phong cũng là một trong những mục đích của anh ta — trong ấn tượng của anh ta, Quý Đường Đường là một cô bé rất nhẫn nhục chỉ biết cúi đầu chịu đựng, cho dù bị đá cũng sẽ không gây gổ với Nhạc Phong, nếu đã vậy, hãy để anh Mao Ca này giúp em xả giận, không bỏ công quen biết một hồi.

Quả nhiên nói được vài câu đã căng thẳng, đến cả 'Im đi' cũng phun ra, Mao Ca giận quá hóa cười: "Phong tử, chú mày cứ đắc ý đi, ông Trời mà có mắt thì đừng để cho chú mày gặp lại Đường Đường nữa, cả đời cũng đừng có gặp lại."

Nhạc Phong phát điên, tay nắm chặt, gân xanh trên trán sắp vỡ ra, Mao Ca chẳng thêm sợ, mắng xong phui mông bỏ đi, để lại Nhạc Phong đứng đó mặt lúc tái lúc xanh, quen biết lâu Mao tử này lâu như vậy, lần đầu tiên

nhận ra cái người này độc mồm độc miệng đến thế!

Không biết từ lúc nào, Miêu Miêu đã chạy tới bên cạnh, đỏ mắt nhìn anh, Nhạc Phong hồi hồn lại, lúng túng cười cười, hỏi cô ta: “Miêu Miêu, em sống tốt chứ...”

Hỏi xong chợt sững sốt, đột nhiên nhớ lại quãng thời gian khi còn ở bên nhau.

Khi đó, Miêu Miêu rất thích xem phim Hàn, thường kéo Nhạc Phong xem cùng, có một lần không nhớ là xem bộ phim nào, trong phim cũng có một cảnh, hai người chia tay gặp lại, nam chính hỏi nữ chính: “Em sống tốt chứ?”

Lúc đó Miêu Miêu liền ấn nút dừng, ngồi trong lòng Nhạc Phong nói: “Câu hỏi này thật ngu ngốc, người ta sống có tốt hay không có thể nhìn ra được ngay, khí sắc, ánh mắt, thái độ và cảm xúc đâu thể dùng đồ trang điểm và quần áo để che giấu được. Người mà trải qua sầu lo và đau khổ, ánh mắt sẽ lạc lõng, không có ánh sáng, khí sắc thì âm đạm, khiến cho người ta có cảm giác suy sụp, anh chàng này có mắt, chẳng lẽ không nhìn ra được hay sao? Hỏi như vậy, chẳng khác nào đang trả thù người ta mà.”

Miêu Miêu sống có tốt không, không tốt, đương nhiên cô vẫn còn rất đẹp, nhưng vẻ đẹp này không giống khi trước, nhìn kỹ, ánh mắt của cô thực sự không có thần thái, quầng thâm quanh mắt đã lộ ra, còn có cả bọng mắt, có lẽ là vì khóc quá nhiều, da vẫn rất trắng, nhưng là trắng kiểu không có huyết sắc, môi có chút khô... Cuộc sống và hôn nhân bất hạnh đem lại cho phụ nữ cú sốc rất lớn, mẹ của anh, Kim Mai Phượng chẳng phải là một ví dụ điển hình hay sao.

Nhạc Phong bỗng nhiên lại nhớ đến Quý Đường Đường, kỳ thực cuộc sống của Đường Đường cũng đâu có tốt, nhưng cảm giác toàn bộ con người và khí chất của cô đều rất sáng sủa, có lẽ là bởi vì, cô sớm đã biết, cuộc sống và số phận đã quá hà khắc với mình, cho nên mới không thể tự hà khắc với chính mình, phải đối tốt với bản thân mình một chút, hay tìm chút

chuyện vui, cười một cái, mới có sức lực để đi tiếp.

Miêu Miêu có lẽ cũng nghĩ đến hồi ức này, cô ta trầm mặc một chút, được một lúc rồi nói: “Những gì Mao Ca nói, em đều nghe thấy rồi.”

Nhạc Phong có chút ngượng ngập, cố gắng giải thích cho Mao Ca: “Mao Ca... hay thích nói lung tung, Miêu Miêu, em đừng để bụng.”

Miêu Miêu nhìn anh: “Nhạc Phong, kết hôn với chưa kết hôn, thực sự khác biệt lớn vậy sao? Giờ em đến tìm anh, là vô đạo đức ư?”

Nhạc Phong trầm mặc một chút: “Miêu Miêu, hành động này của em, thực sự không thích hợp. Hôn nhân của em có vấn đề, em nên cùng chồng em, hoặc là gia đình em, nói chuyện bình tĩnh một lần. Em tìm đến anh, anh không thể giúp em giải quyết được gì, cho dù anh muốn giúp em, anh có tư cách gì thay em nói chuyện? Mười người thì đến chín người đều sẽ cảm thấy em thiếu suy nghĩ, trước kia em là một cô gái tinh táo, làm việc đều cân nhắc ý kiến của gia đình bạn bè, sao lần này lại lỗ mãng như vậy?”

Miêu Miêu ngẩn ra nhìn Nhạc Phong, tựa như chưa từng biết anh, được một lúc vội dời tầm mắt: “Nhạc Phong, ngồi xe mệt quá, em về đi nghỉ, mai lại nói tiếp được chứ?”

Mai nói cũng tốt, Nhạc Phong thực sự cũng không biết giảng đạo lý lớn lao kiểu này, hơn nữa hai ngày nay quá lao tâm lao lực, chính anh cũng muốn nghỉ ngơi sớm một chút, anh đưa Miêu Miêu về phòng, Miêu Miêu và Mao Ca đều ở tầng hai, lúc xuống lầu, anh nhấn cho mẹ của Miêu Miêu một tin nhắn.

Vừa mới về phòng chưa được bao lâu, mẹ của Miêu Miêu đã gọi tới, trong giọng nói lo lắng lộ ra chút vui mừng: “Nhạc Phong à, thực sự cảm ơn cậu. Hai người ở chỗ nào ở Cổ Thành? Để tôi gọi điện cho ba của Miêu Miêu, vừa khéo giờ ông ấy cũng đang công tác ở đây.”

Thân thể Nhạc Phong cứng đờ, giọng nói cũng thay đổi, anh lặp lại: “Ba của Miêu Miêu đang ở Cổ Thành?”

“Phải phải, may quá, lão Tần nói đến tỉnh thị giao lưu với anh em, cũng không nói với tôi cụ thể là chỗ nào, giờ có ông ấy ở đó tôi cũng yên tâm. Hai đứa ở đâu? Ba Miêu Miêu bảo muốn đón nó qua, chắc phải làm phiền cậu Nhạc Phong một chút, đưa Miêu Miêu qua được không? Tôi nghe nói Cổ Thành nhiều du khách qua lại, phức tạp lắm.”

Tim Nhạc Phong đập dồn dập: “Bác gái, bác nhấn địa chỉ cho tôi đi, tôi sẽ nhanh chóng đưa Miêu Miêu qua, cũng đỡ để mọi người phải lo lắng thêm.”

Mẹ của Miêu Miêu gửi Nhạc Phong địa chỉ, lúc gác điện thoại xuống, trong lòng mừng rỡ vô cùng, nghĩ bụng: Thành bé Nhạc Phong này thực ra cũng đâu có tệ, còn biết nghĩ cho trường bối nữa, lúc trước sao lại nhất quyết không đồng ý cho chúng nó chứ?

Bỏ điện thoại xuống, Nhạc Phong thở hắt ra một hơi, nhìn thời gian là hơn mười giờ, mặc quần áo rồi đến sân sau tìm Miêu Miêu, người nhà họ Tần quả nhiên đang ở Cổ Thành, tìm Quý Đường Đường như tìm kim nơi đáy bể, tìm người nhà họ Tần thì dễ hơn, nếu như thực sự không tìm được Đường Đường, xuống tay từ phía nhà họ Tần cũng được, dù sao giờ anh vẫn chưa bại lộ, hỏi thăm hay thăm dò dấu hiệu tương đối dễ dàng.

Đến cửa phòng Miêu Miêu, vốn định vươn tay gõ cửa, tay vừa chạm đến cửa đã rút trở lại, dừng một chút, Nhạc Phong áp tai lên cánh cửa.

Quả nhiên không nghe nhầm, Miêu Miêu đang khóc, tiếng khóc đê nén cực kỳ thương tâm, Nhạc Phong khó chịu, đứng ở cửa một lúc, cuối cùng vẫn vươn tay gõ một cái.

Miêu Miêu ra mở cửa, trên mặt toàn nước mắt, nhìn Nhạc Phong không nói một lời, Nhạc Phong rút khăn tay từ trong túi ra, đưa cho cô ta, Miêu Miêu không nhận, vẫn nhìn anh, Nhạc Phong không còn cách nào, hỏi cô ta: “Đang yên đang lành sao lại khóc?”

Vừa mới hỏi vậy, Miêu Miêu liền không nhịn được, đột nhiên nhào vào lòng anh khóc lớn lên, Nhạc Phong sửng sốt một chút, do dự một lúc lâu,

cuối cùng vẫn ôm lấy cô ta, nhẹ giọng an ủi: “Miêu Miêu, em đừng khóc nữa, có gì từ từ nói.”

Đang nói, cửa phòng bên cạnh chợt bật mở, Mao Ca bưng chậu nước đi ra, chắc là muốn đến phòng tắm lấy nước, nhìn thấy cảnh này, cười lạnh một cái, quay người trở về phòng, đóng sầm cửa lại tạo ra một tiếng rầm thật lớn, Nhạc Phong nghĩ cánh cửa kia như đang sập vào gáy mình vậy.

Anh kéo Miêu Miêu vào phòng ngồi xuống, rót cho cô ta một cốc nước, chờ tâm trạng cô ta ổn định lại mới nói: “Sau khi em đi, mẹ em có gọi điện đến cho anh, gia đình em đang rất lo lắng. Cha em đang công tác ở Cổ Thành, địa chỉ đã gửi cho anh rồi, rất gần đây. lát nữa anh sẽ đưa em qua, nếu em đồng ý thì hãy ở cùng với cha em. Nếu em không muốn, cha em đã đồng ý, gấp xong sẽ để em quay lại, được không?”

Miêu Miêu không nói được cũng không nói không, nhìn chằm chằm cốc nước hờ hững như mặt nước phẳng lặng, được một lúc mới hỏi anh: “Nhạc Phong, có phải anh đã thay lòng rồi đúng không?”

Hỏi Nhạc Phong câu này thực đúng là oan không thể tả, đó sao có thể gọi là thay lòng đổi dạ được, anh hơi giận, đúng là anh đã có bạn gái mới, nhưng là sau khi cô ta kết hôn đấy chứ, về tình về lý đều không thể gọi là thay lòng đổi dạ.

Nhưng tâm trạng Miêu Miêu đang không tốt, lại vừa khóc thê thảm, anh không thể nói ra, hơn nữa, Miêu Miêu ra đến nông nỗi này, từ đầu tới cuối anh cảm thấy mình vẫn có một phần trách nhiệm.

Miêu Miêu lau nước mắt, miễn cưỡng cười cười: “Sau khi kết hôn em không hề vui vẻ được một phút nào, không thể hiểu nổi cái kiểu cưới mù gà cam của người Trung Quốc hồi xưa, có tình cảm hay không cũng chung sống cả một đời, em không thể chịu nổi. Kết hôn được hai ngày em đã muốn ly hôn rồi, ai cũng nói em tùy hứng, nghĩ muốn gì là được nấy, nói kết hôn rồi sẽ khác, phụ nữ ly hôn rồi sẽ khó lấy chồng, ai cũng phản đối, nhưng em vẫn bỏ đi, anh biết tại sao không?”

Nhạc Phong không hé răng, Miêu Miêu cắn môi một cái, nói tiếp: “Bởi vì em luôn cảm thấy em còn có anh, cho dù mọi người đều nghĩ em tùy hứng, anh sẽ không nói em như vậy, Khi ai cũng chỉ trích em, anh là người duy nhất sẽ hỏi em ‘có hạnh phúc không, hài lòng không, không hạnh phúc thì chia tay’, trong lòng, em vẫn coi anh là chỗ dựa cuối cùng. Nhưng vừa nãy, anh nói em như vậy, không hề khác những gì mà bạn em nói, em bỗng cảm thấy anh thật xa lạ. Lúc chia tay, em không nghĩ rằng em sẽ mất anh, lúc kết hôn, em cũng không nghĩ vậy, nhưng lúc nãy, đột nhiên, em cảm thấy em đã mất anh rồi, em rất sợ... rất đau đớn.”

Bầu không khí có chút buồn bực, Nhạc Phong cố tỏ ra thoải mái cười: “Miêu Miêu, chỗ dựa có vững chắc cũng có ngày lung lay, dựa vào người khác cũng có lúc người ta bỏ đi, bất cứ lúc nào, dựa vào chính mình, mới có thể đứng vững, em hiểu chứ?”

Miêu Miêu nhìn anh chằm chằm: “Trước kia anh đâu có nói vậy, khi đó anh nói, cho dù em có không đi nổi, anh cũng sẽ công em đi cùng, anh có nhớ không?”

Nhạc Phong im lặng.

Anh không phủ nhận, anh đúng là đã nói vậy, đó cũng không phải là lời nói vu vơ giả dối, nhưng vì sao lúc này nghe lại xa lạ như vậy? Miêu Miêu nói không sai, anh đúng là đã thay đổi, nhưng sự thay đổi này diễn ra từ lúc nào, như thế nào, chính bản thân anh cũng không nhận thấy nổi.

Miêu Miêu nhẹ nhàng đặt cốc nước xuống, cô ta bước tới trước mặt Nhạc Phong, chậm rãi cúi người xuống, thân thiết giống như vô số lần trước kia, gác cằm lên đầu gối của anh, giọng nói thành khẩn chưa từng có: “Nhạc Phong, chúng ta bắt đầu lại có được không?”

“Em biết em đã sai, tùy tiện kết hôn có lẽ là chuyện khiến em hối hận nhất cuộc đời này, nhưng có những lúc, đi qua nhiều ngã rẽ ta mới biết quý trọng và sửa đổi, em nhận ra trong một đêm em đã suy nghĩ và hiểu ra rất nhiều chuyện, trước đây em cũng có điều không phải, luôn bắt anh

phải nghe lời em, không bàn bạc với anh đã quyết định công việc của anh, lại còn đem chuyện chia tay để ép anh đi làm, giờ nghĩ lại, thấy thật buồn cười, không khác gì một đứa trẻ con không hài lòng liền lăn ra gào khóc ầm ỹ.”

“Em muốn nhân lúc còn chưa muộn hãy quay lại, Nhạc Phong, lúc chia tay, em một nơi, anh một nơi, nhưng vẫn còn chưa đi quá xa đúng không? Chúng ta quay trở lại như trước kia được không? Coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Em đã nghe Mao Ca nói, em biết có lẽ anh đã quen với cô gái khác, nhưng trước đây chúng ta cũng từng chia tay, khi đó cũng có những cô gái khác đến tìm anh, không phải lần nào anh cũng quay lại sao? Chỉ cần một cơ hội thôi được không? Chỉ một lần thôi?”

Mắt Nhạc Phong cay cay, anh hít một hơi thật sâu, kéo Miêu Miêu dậy: “Mẹ em đã gọi cho cha em rồi, chắc giờ đang chờ, anh đưa em qua đó trước đã.”

Ánh mắt Miêu Miêu tối sầm lại, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng rõ ràng, cô ta đi theo Nhạc Phong ra ngoài, lúc xuống lầu đột nhiên hỏi: “Là bởi vì em đã kết hôn rồi đúng không? Bởi vì em đã ở cùng người khác rồi, cho nên anh mới ghét bỏ?”

Nhạc Phong đột nhiên nổi giận: “Không quan hệ gì tới chuyện này hết, kết hôn hay không kết hôn, em vẫn là Miêu Miêu, gì mà ghét bỏ với không ghét bỏ, đừng nói linh tinh nữa được không?”

Miêu Miêu sững sốt một chút, cúi đầu im lặng. Trong lòng, cô ta đột nhiên có chút vui mừng, Nhạc Phong đã nổi giận, là vì vẫn quan tâm đến cô ư.

* * *

Đến gần mới biết nhà khách này cách Hạ Thành gần thế nào, Nhạc Phong nhìn nhà khách rồi lại nhìn Hạ Thành, hận đến nghiến răng: Một đám mang tội giết người, thế này thật quá càn quấy, sớm muộn cũng gặp báo ứng.

Tầng một là cửa hàng xăm mình, quây lễ tân ở tầng hai, theo lời bà Diêu Lan nói, đám Tần Thủ Nghiệp đều ở trên lầu ba, lúc lên đến tầng hai, thấy có một gã đàn ông cởi trần tay đầy hình xăm, trên tay vắt cái khăn lông, cầm nửa quả dưa chuột cắn rồn rớt, vừa ăn vừa lúng búng nói với bác gái ở quây lễ tân: “Không biết, tôi chỉ giúp một tay thôi, có phải làm người bảo đảm đâu. Thiếu tiền phòng thì bà đi mà gõ cửa đòi, không phải nể mặt tôi đâu.”

Bác gái còn đang giải thích: “Không phải tôi trách chú đâu, nộp tiền phòng một đêm một đêm tiền cọc, giờ đã là ngày thứ ba rồi, tiền cọc cũng chả đủ, hơn nữa lại không thấy người đâu, tới cửa đòi tiền cũng không hay lắm, nhưng bọn tôi cũng đâu phải làm ăn to...”

Gã xăm hình thờ ơ như không: “Cứ gõ đi, thiếu nợ thì trả là chuyện đương nhiên, bác ngại thì tôi đi cùng...”

Ở nhà khách, kiểu nợ tiền phòng này cũng chẳng có gì lạ, Nhạc Phong cũng không để ý lắm, đưa Miêu Miêu đi thẳng lên tầng.

* * *

Quý Đường Đường bó gối nhìn kim đồng hồ, từng vòng lại từng vòng, nhìn đến lúc hoa cả mắt, bản thân cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu: Chắc phải hơn một ngày, nếu như vẫn bất tỉnh, liệu có ngủ mãi ngủ mãi đến khi chết đói hay không đây?

Cô vươn tay chạm vào trán mình, quả nhiên trong dự liệu, bàn tay xuyên qua tóc, một chút cảm giác cũng không có, không nghe được bất cứ tiếng động gì, căn phòng này như trở thành một góc chết bị quên lãng, Quý Đường Đường miên man suy nghĩ. Bây giờ mà có con chuột nào chạy qua thì tốt, cắn mình một phát, bị đau chắc là tỉnh lại được, cái nhà khách này cũng sạch sẽ quá đi, sao đến một con chuột cũng không có?

Đang nghĩ vậy, khí lưu trong phòng đột nhiên bất thường, cô nhìn về phía cửa, tựa như cảnh quay chậm trong phim, có từng đợt từng đợt sóng khí từ cửa phòng lan vào trong, từng luồng từng luồng, như có người đang

đập cửa, không khí chết chóc trong phòng cứ thế bị khuấy động, áp lực từ bên ngoài nhanh chóng khiến cô không nói nên lời, khi lên đến điểm cực hạn, một thứ cảm giác kỳ quái như nước đột nhiên bị đun sôi, lại vừa giống như bóng hơi nổ tung trong nháy mắt, cô đột nhiên nghe thấy âm thanh, toàn thân như bị đập cho một cú, ngã nhào vào thân thể.

Cô vọt ngồi dậy, đầu tiên nhéo tay mình một cái, tốt, rất đau, có cảm giác, tiếng động từ ngoài cửa lớn đến dọa người, như là chỉ một giây nữa sẽ bị đánh sập, xen lẫn trong đó là giọng một người phụ nữ trung niên: “Có trong phòng không? Có trong phòng không? Đâu có thấy đi ra ngoài, có ở trong không?”

Quý Đường Đường nhanh chóng xuống giường mở cửa, lúc mở, người phụ nữ kia vẫn duy trì động tác ra sức phá cửa, suýt nữa lao vào ngã vào trong, thấy cô mở cửa, cố gắng giữ vẻ khách khí nhưng sự bất mãn vẫn lộ ra rõ ràng: “Không phải ở trong phòng sao, sao mãi không mở cửa?”

Quý Đường Đường chỉ thấy cảm kích bà ta: “Ngại quá, tôi đang ngủ.”

Anh chàng xăm hình kia lại nói đỡ cho cô: “Ô, sao mặt vàng vọt thế này, ngã bệnh à?”

Nếu khách đã ngã bệnh thì có thể châm chước được, sắc mặt bác gái dịu lại, giở sổ đăng ký ý bảo cô nộp tiền, Quý Đường Đường nhanh chóng lấy tiền đưa cho bà ta, bà ta kê quyển sổ lên tường viết biên lai cho cô, vừa viết vừa hỏi: “Ở tiếp không?”

Quý Đường Đường trả lời nhanh chóng: “Không ở nữa!”

Cô vừa nói vừa thu dọn đồ đạc, cũng may đồ đạc của cô ít, nhặt nhanh xong nhét hết vào trong va ly, viết xong biên lai, cô cũng dọn xong, đeo kính râm lên mắt, kéo va ly đi, bác gái kia bỗng thấy buồn cười, hỏi anh chàng kia: “Cô ta đeo kính râm làm gì, nửa đêm đến nơi rồi còn sợ nắng à, cô ta là minh tinh à?”

Quý Đường Đường loáng thoáng nghe thấy, cũng không để ý đến bọn

họ, lúc gần đi đến cầu thang, lâu ba có tiếng bước chân lộp cộp như có người đang đi xuống, Quý Đường Đường hoảng hốt, vội vàng kéo rương quay lại, biết rõ đeo kính vào rồi khó mà nhận ra được, vẫn không tự chủ được đẩy gọng kính lên, như là sợ một giây tiếp theo, cái kính sẽ trượt xuống khỏi mũi vậy.

Đang đi xuống... lại là Nhạc Phong.

Không chỉ có Nhạc Phong, còn cả Miêu Miêu và một người đàn ông đứng tuổi, Miêu Miêu quàng tay người đàn ông kia, khỏi phải nói cũng biết là người nhà họ Tần, hai người họ như đang tiễn Nhạc Phong, Quý Đường Đường nghe thấy ông ta nói chuyện với Nhạc Phong rất khách khí: "Lần này đã làm phiền cậu rồi, cũng làm phiền bạn của cậu quá, cảm ơn nhé."

Quý Đường Đường như bị đóng đinh tại chỗ, một mực yên lặng niệm: Đứng quay đầu lại, đứng quay đầu lại đứng quay đầu lại đứng quay đầu lại...

Cũng may ba người đi thẳng xuống lầu, nếu không có tình huống gì đặc biệt thì sẽ không quay đầu nhìn vào hành lang nhỏ hẹp này, mắt thấy bọn họ đã rẽ xuống cầu thang rồi, đằng sau, gã xăm hình kia lại đuổi tới, giọng rất to: "Này cô gái, giờ tôi mới nhớ, không phải cô không có chứng minh sao, đi chỗ nào ở chứ?"

Chuyện không mang chứng minh này, người ngoài nghe thoảng qua tai là xong, chỉ có thân thể Nhạc Phong đột nhiên cứng đờ, trái tim nháy mắt đập loạn xạ.

Anh dừng bước tại cầu thang, quay người cáo từ Tần Thủ Nghiệp: "Được rồi, không phải tiễn nữa đâu, lát lại phải vòng lên mệt lắm, dừng ở đây được rồi."

Trong lúc nói chuyện, khóe mắt như vô tình liếc qua hành lang, có một cô gái tóc thẳng mặc váy, đang nói chuyện với gã xăm hình lúc này, hình như có chút tức giận, gã xăm hình gãi gãi đầu, hơi hậm hực, không đuổi theo nữa.

Quý Đường Đường cảm tức gã xăm hình kia chết đi được, nhưng anh ta vừa lớn tiếng như vậy, nhất định sẽ gây chú ý, giờ không thể biểu lộ quá thất lễ, cô không nhanh không chậm kéo va ly đi về phía hộ, xách va ly bước từng bước xuống lầu, Tần Thủ Nghiệp không quá chú ý đến cô, nghiêng người nhường đường cho cô, còn mãi nói chuyện với Nhạc Phong: “Vậy cũng được, tôi không tiễn nữa, cậu đi đường cẩn thận, mấy ngày tới bọn tôi vẫn ở đây, rảnh rồi thì qua đây chơi.”

Nhạc Phong lịch sự mỉm cười nghe ông ta nói, thấy Quý Đường Đường xách va ly nghiêng người đi quá vất vả, lúc nhường đường cho cô, đột nhiên hỏi: “Tiểu thư, có cần giúp một tay không?”

Quý Đường Đường còn đang nhập vai, bị anh hỏi như vậy, suýt nữa tim bắn ra ngoài, sống sót hai giây, đột nhiên bật ra một câu: “No, thank you.”

Nhạc Phong nhủ thầm: Đâu, Đường Đường đúng là có khả năng ngôn ngữ xuất thần, sau yoga, giờ còn có cả no thank you.

Anh nhẫn nại nói vài câu cuối với Tần Thủ Nghiệp, Miêu Miêu hình như thấy buồn cười thật, nói với Tần Thủ Nghiệp: “Nói tiếng anh cơ đấy, là người Đài Loan hay là Đông Nam á? Hay Nhật Bản?”

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả: “Người Nhật bản nói tiếng anh mà nghe được à, chắc là Đông Nam Á rồi.”

Tần Thủ Nghiệp cuối cùng cũng đưa Miêu Miêu lên tầng, Nhạc Phong gần như là ba bước gộp làm hai nhảy xuống cầu thang, một hơi chạy ra giữa đường nhìn, Quý Đường Đường đã gần đi đến góc rẽ cuối cùng, Nhạc Phong không dám gọi tên cô, kêu to: “Ê!”

Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn anh một cái, xách va li lên chạy.

Nhạc Phong phát điên, nhủ thầm, anh còn không đuổi nổi em sao.

Quý Đường Đường chạy được một đoạn mới quay đầu lại nhìn, Nhạc Phong đã đuổi tới nơi, cô không ngừng kêu khổ trong đầu, lại còn phải xách va li, đường đá Cổ Thành vốn đã không bằng phẳng, không chạy

nhANH nỔi, và ly thì xóc lên xóc xuống, như là kéo theo cái máy kéo vậy, tỷ số hồi hận cao khỏi phải nói, đến gần một cái hẻm nhỏ, không biết là dây thần kinh nào của cô bị chập, vút luôn và ly chạy một mình.

Nhạc Phong từ xa đã nhìn thấy, không tìm được mà bật cười, cười đến sọc cả hông chạy không nổi, ôm bụng bước dừng đỉnh qua chỗ cái va ly của cô, cúi người xách cái va ly lên, một tay xách va ly, một tay chống hông, không buồn đuổi nữa.

Quả nhiên, không lâu sau, Quý Đường Đường lại tự mình mò về.

Cô có thể không quay trở lại sao, ngoài trừ vuốt Quỷ bỏ ở trong túi ra thì Lộ linh, tiền, tất cả đồ đạc linh tinh đều vút trong và ly, Quý Đường Đường ảo não muốn chết, nhất định là đầu bị lừa đá rồi mới vút và ly đấy, sao lại phải sợ Nhạc Phong như vậy chứ, cô cũng đâu có nợ tiền anh!

Nhạc Phong cười tít mắt nhìn cô tiến lại gần, bỗng nhiên phun ra một câu, suýt nữa khiến cô tức chết: “Chạy đi, Lưu Tường*, có giỏi thì chạy đi!”

Quý Đường Đường trừng anh một cái, lại nhớ ra đang đeo kính anh không thấy được, mới hậm hực bỏ kính ra.

Nhạc Phong tiếp tục chọc tức cô: “Đường Đường, em làm anh cảm động quá, anh đã ngộ ra, em luôn trong quá trình tiến hóa. Lần trước em đeo mặt nạ, lần này em còn biết cải trang, lần sau chắc là em định phẫu thuật chỉnh hình hả, em đúng là một con người có năng lực học hỏi phi thường!”

Quý Đường Đường mất hứng, cô chạy lại giật lấy cái va ly: “Trả va ly cho em!”

Nhạc Phong không chịu đưa: “Của em à, ai nhặt được thì là của người ấy. Anh còn chưa hỏi tội em đấy, ăn mặc lòe loẹt như con công thế này, không ổn một chút nào đúng không?”

Quý Đường Đường hừ một tiếng: “Có gì mà không ổn? Em độc thân, đang tìm bạn đời, ăn mặc đẹp một chút có gì sai?”

Hai người như hai con gà chọi, trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai, cuối cùng không biết ai làm hòa trước, đột nhiên lại vui vẻ êm thấm trở lại, Quý Đường Đường hỏi anh: "Sao anh lại ở đây hả?"

Nhạc Phong không đáp: "Sắc mặt em sao kém vậy, ngã bệnh à?"

Vừa nhắc tới, Quý Đường Đường rõ ràng ỉu xiu hơn hẳn: "Ở trên tầng là người nhà họ Tần à?"

Nhạc Phong gật đầu: "Cả một ổ, bao hết tầng ba, phải có mười sáu mười bảy tên."

Quý Đường Đường à một tiếng: "Chẳng trách em thấy khó chịu như vậy, một đám họ Tần như thế. Tụ vào một chỗ làm ô nhiễm hết cả không khí."

Cô muốn hỏi về Miêu Miêu, lại cảm thấy bầu không khí mãi mới thoải mái lại được, đột nhiên không muốn bị những câu hỏi như vậy phá hủy.

Được một lúc Nhạc Phong lại hỏi cô: "Ăn cơm chưa?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một lúc: "Chắc phải bốn năm bữa rồi chưa ăn."

Nhạc Phong lập tức tròn mắt: "Em muốn chết à, em là heo à, không, nói em là heo là sỉ nhục mấy con heo, heo mà không ăn cơm thì không có tư cách để làm heo em hiểu không?!"

Quý Đường Đường không nói câu nào, bị Nhạc Phong mắng, cô lại thấy vui, trên đời này, chắc chẳng còn người thứ hai nào mắng cô vì cô không ăn cơm nữa.

Nhạc Phong đổi sang tay trái xách va ly, tay phải ôm thẳng lấy eo cô, Quý Đường Đường nhìn bàn tay anh đặt trên thắt lưng mình, nhắc nhở anh: "Này, thế này không ổn nha, chia tay rồi nha."

Nhạc Phong véo mạnh vào eo cô một cái: "Ai chia tay với em, nhà trai còn chưa đồng ý, mau thay ngay mấy cái đồ câu hoa dẫn bướm trên người này đi... Ăn gì đây?"

Nói xong lại cảnh cáo cô: "Anh cho em hay Đường Đường, mặc kệ bây giờ

có bao nhiêu chuyện phiền lòng, Tần gia cũng thế, chia tay cũng thế, ăn xong rồi nói tiếp, ông đây mấy bữa rồi chưa được ăn thoải mái, lại phá cơn thèm ăn của anh, anh sẽ xất em ra nướng!”

Một câu nói chột nhặc nhở Đường Đường: “Lần trước ở Cổ Thành, không phải anh mời em ăn đồ nướng sao, đến quán đó đi, ôn lại chuyện cũ.”

Nhạc Phong gật đầu: “Đi.”

Anh ôm Quý Đường Đường đi về phía trước, cái va ly đằng sau kêu lạch cách lạch cách, đang đi lại cười rộ lên, Quý Đường Đường ngửa đầu nhìn anh: “Cười gì hả?”

“Lần trước đi ăn đồ nướng còn có cả Thần Côn, em nhớ không?”

“Nhớ, sao thế?”

“Anh sợ anh ta quấy rầy, bảo chủ quán nướng qua phần của anh ta rồi bê lên, kết quả ăn xong lão bị tiêu chảy luôn.”

Quý Đường Đường ồ một tiếng, đi được một đoạn mới cười xấu xa: “Nhạc Phong, lần này để em nướng cho anh nhé.”

Nhạc Phong cúi đầu nhìn cô, vô cùng cảm động cười với cô một cái, cười cười, từ kẽ răng dật ra một câu.

“No, thank you.”

* * *

Thần Côn ngủ trong sơn động, bởi vì chuyến đi này vô cùng gian khổ, tâm can bảo bối của anh ta — một đồng bao tải bút ký đều đã gói trong nhà ông cụ kia, chỉ mang theo chăn và nửa bao bánh màn thầu, lúc ngủ thì lót ít cỏ khô rơm rạ bên dưới, gối đầu là hai viên đá lót một con dao — lưỡi dao quay ra ngoài, thân dao lại bằng phẳng, lót rất thoải mái.

Con dao này được chuẩn bị sau khi nghe Quý Đường Đường nói, dùng để phòng khi gặp cương thi, vào núi cũng chừng mười ngói, đừng cương thi, đến thường thi cũng không thấy một con, tác dụng chủ yếu của con dao chủ yếu là để gọt mứt xanh trên vỏ bánh, nhắc thấy cũng kỳ, trời vẫn

còn đang lạnh, sao màn thầu lại mọc lông xanh được nhỉ?

Tối hôm nay, vốn đang ngủ ngon vô cùng, đột nhiên hắt xì hai cái liên, thế là tỉnh.

Tự đứng lại tỉnh lại, chỗ này tất có bí ẩn gì.

Thần Côn vươn tay quăn chần, tay còn lại giơ ra, làm bộ làm tịch bấm bấm nửa ngày, sau đó cho ra kết luận: Nhất định là có đũa nói xấu mình!

Trên vách động có hai điểm sáng màu đỏ nhấp nháy nhấp nháy như đang đồng ý với lời anh ta nói.

Thần Côn kết luận xong, trở mình tiếp tục ngủ, ngủ một hồi, bỗng nhiên phản ứng kịp, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Hai cái đốm đỏ đỏ kia, chớp chớp như con mắt vậy, đó là thứ đồ chơi gì?

Chương 15

Mao Ca đang mơ màng ngủ thì bị tiếng gõ cửa làm cho bừng tỉnh, mơ hồ nghe thấy tiếng Nhạc Phong, anh ta với di động qua nhìn, đã quá mười hai giờ đêm, trong lòng bức bối vô cùng, ông đây sáng sớm mai còn phải dậy sớm để bắt xe buýt, gõ cái gì mà gõ!

Lúc mở cửa, anh ta quyết tâm cốc đầu Nhạc Phong một cái, tay vừa giơ lên đã vội vàng thả xuống — Quý Đường Đường đang đứng trước mặt cười tít mắt, còn lễ phép cúi người chào anh ta: “Anh Mao Ca.”

Nhạc Phong đứng đằng sau Quý Đường Đường, dương dương đắc ý, Mao Ca nhìn anh rồi lại nhìn Quý Đường Đường, nhìn Quý Đường Đường rồi lại quay ra nhìn anh, nhìn qua nhìn lại hai ba lượt xong, đột nhiên túm lấy cánh tay Đường Đường, kiên quyết kéo cô vào trong, sau đó đóng cửa một cách dứt khoát, Nhạc Phong muốn vào cũng không kịp, nếu không phải lùi lại nhanh, chắc đã bị cửa làm cho đập sống mũi rồi.

Nhạc Phong nhất thời còn chưa phản ứng lại được, nhìn cánh cửa đóng chặt mà sững người, bên trong đã vọng đến tiếng của Mao Ca: “Đường Đường, đừng có đối tốt với thằng nhóc này, nó xấu xa lắm.”

Nhạc Phong tức giận đập cửa rầm rầm: “Lão Mao tử kia anh có ý gì hả, anh mở cửa ra mau!”

Mao Ca hung tợn quát anh qua cánh cửa: “Phần đi luyện yoga một mình đi!”

Quý Đường Đường đứng một bên cười đến đau cả ruột, Nhạc Phong gõ một hồi liên không thấy động tĩnh gì nữa, chẳng biết là có phải đang đi tìm thang để trèo cửa sổ không, Mao Ca bấy giờ mới quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường, nhìn một lúc rồi gật đầu: “Con gái mà, nên ăn diện thì phải ăn diện chứ, cứ như thế này có phải đẹp không.”

Quý Đường Đường được Mao Ca khen có chút ngượng ngùng: “Nhạc

Phong còn bảo trông em lờ lợc như con công đây này.”

Mao Ca tức giận: “Nó đang ganh tỵ với em đấy, mặc kệ nó.”

Quý Đường Đường cảm thấy Mao Ca nói chuyện thật là buồn cười, ngáp ngừng nhìn ra cửa: “Không mở cửa cho Nhạc Phong thật ạ?”

Mao Ca không trả lời, bảo cô ngồi xuống, ngồi xong lại không nói câu nào, chỉ nhìn chằm chằm cô, Quý Đường Đường lúc đầu còn cười, cười mãi cũng cảm thấy không thoải mái, được một lúc thì bất chấp nói: “Mao Ca, anh đừng nhìn chằm chằm em thế nữa, em nổi da gà hết cả người rồi đây này.”

Mao Ca ừ một tiếng: “Đường Đường, còn không chịu nói thật à?”

Quý Đường Đường khó hiểu: “Nói thật gì cơ ạ?”

Mao Ca trừng cô: “Rốt cuộc em đang làm cái gì hả? Một cô gái trẻ như em mà chưa từng thấy về nhà, cũng không nghe em nhắc đến người thân gì cả, chạy lung tung khắp trời nam đất bắc, lần nào gặp cũng dính phải chuyện khó nhằn, khiến cho người ta thấp tha thấp thỏm. Em nghĩ anh là thằng ngốc sao, Nhạc Phong nó giúp đỡ em, chăm sóc em như vậy, nhất định là nó đã biết chuyện của em, em có trượng nghĩa không hả, chuyện kể được với Nhạc Phong mà lại không kể cho anh, không tin anh Mao Ca của em vẫn còn nhân phẩm hay sao?”

Thì ra là vì chuyện này, ngẫm lại, Mao Ca cũng đã kìm nén lắm rồi, mấy lần xảy ra chuyện lớn, anh ấy đều tham gia hoặc chứng kiến, chắc đã sớm cảm thấy cô kỳ lạ, đến lúc này mới hỏi, có thể nói là tương đối nhẫn nhịn, Quý Đường Đường suy nghĩ một lúc: “Mao Ca, chuyện này khó nói lắm.”

Mao Ca lại trừng cô một cái: “Sao mà khó nói? Em yên tâm, anh có năng lực để tiêu hóa, cho dù em nói em là Batman, anh cũng không thấy lạ.”

Quý Đường Đường chỉ biết cười, nụ cười tắt dần, giọng nói rất chân thành: “Mao Ca, không phải chuyện tốt đẹp gì, không biết trái lại sẽ tốt hơn, tóm lại, anh cứ tin em không phải người xấu là được. Em bảo đảm,

sau này nếu như chuyện của em được giải quyết xong, không còn nhiều phiền phức như thế này nữa, em nhất định sẽ kể cho anh nghe từ đầu đến cuối."

Mao Ca nhìn xoáy vào mắt Quý Đường Đường, dường như muốn thăm dò xem là thực hay giả, Quý Đường Đường cũng không né tránh, rất坦然, nhìn mà khiến Mao Ca cảm thấy thật tội lỗi, cảm giác như mình đang khiến người khác khó chịu: "Vây thôi đi, ai mà chẳng có bí mật, sau này nói thì sau này nói đi."

Quý Đường Đường thở hắt ra, lại nhớ đến Nhạc Phong, đang định nói ra ngoài xem một chút, bên ngoài hành lang đã vọng đến tiếng bước chân, sau đó là tiếng chìa khóa, còn có cả tiếng của Nhạc Phong: "Phòng này này, ngại quá, mở cửa giúp tôi."

Hóa ra là gọi nhân viên đến mở cửa, Quý Đường Đường cười trộm.

Cửa vừa mở ra Nhạc Phong đã xông vào, Mao Ca hừ qua lỗ mũi một tiếng: "Đến nhanh thế, còn chưa kịp đâm chọc cậu phát nào đâu."

Nhạc Phong cau: "Em thì có chuyện gì để anh đâm chọc chứ?"

Ngoài miệng thì hỏi vậy, trong lòng lại thấy lo lắng, biết anh ta muốn ám chỉ chuyện của Miêu Miêu, Mao Ca dù độc mồm nhưng đến thời điểm quan trọng cũng sẽ không hạ bệ anh em, trừng mắt mấy cái rồi bỏ qua.

Nhưng có điều bị hai người bọn họ âm ỉ như vậy, Mao Ca cũng hết buồn ngủ, khoác áo ngồi dậy nói chuyện phiếm, mới đầu Quý Đường Đường còn có thể chêm vào mấy câu, sau đó bọn họ toàn nói về chuyện làm ăn, cô cũng im luôn, có điều lúc nghe thấy Nhạc Phong sở hữu hai quán bar thì cô có chút kinh ngạc, chợt nhận ra mình mới chỉ biết rất ít về Nhạc Phong.

Một lúc sau, Mao Ca còn nói đến chuyện muốn dời tổ, đóng cửa quán trọ ở Ca Nại, thuê nhà ở Cổ Thành, nói đến giá đất ở đây, hướng phát triển tương lai, lượng khách, có thể làm thêm những thứ khác ngoài kinh doanh khách sạn được không. Quý Đường Đường liền thực sự không hiểu

gì, cộng thêm cô đang rất buồn ngủ — cho dù mặt ngoài thì là đã ngủ hai ngày liền nhưng trong hai ngày đó, gánh nặng tinh thần quá lớn cho nên chẳng được bao lâu đã nghiêng đầu ghé vào ngực Nhạc Phong thiếp đi mất, lúc sắp ngủ còn nghe thấy hai người bàn chuyện đầu tư gì đó, Nhạc Phong kéo chăn qua đắp cho cô, tay phủ lên mắt cô chắn ánh đèn, Quý Đường Đường mơ mơ màng màng nghĩ: Con người Nhạc Phong, có những lúc đích thực rất tử tế.

Lúc tỉnh lại là bị Mao Ca đánh thức, Mao Ca đầu tóc như tổ quạ, vừa luống cuống tay chân vừa mắng Nhạc Phong: “Thằng thối tha, đều tại nói chuyện với mày nên anh mới ngủ muộn.”

Nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã lên cao, Quý Đường Đường mơ hồ nhớ đến chuyện Mao Ca muốn bắt xe sớm, chắc là hai người hôm qua mãi nói chuyện nên hôm nay ngủ quên, nhìn lại mình, áo khoác và giày chắc là Nhạc Phong cởi giúp, chiếm lấy cái giường duy nhất trong nhà, đắp chăn ngủ yên ổn, Nhạc Phong quay quay chìa khóa xe đứng một bên: “Muộn cái gì, em lái xe đưa anh đến bến xe, chẳng nhẽ không nhanh hơn anh đi xe bus à? Không lẽ đâu.”

Nói xong lại nhìn Quý Đường Đường: “Đường Đường, em cứ ngủ đi, anh đi đi về về nhiều nhất mất một tiếng thôi.”

Quý Đường Đường ừ một tiếng, kéo chăn trùm lên mặt: “Vậy em không tiễn anh đâu Mao Ca.”

Mao Ca nhủ thầm, bây giờ bắt xe là quan trọng nhất, ai còn quan tâm cô có tiễn tôi hay không, cô đi tiễn anh đây cũng không mọc thêm được miếng thịt nào.

Nói thì nói như vậy, lúc Nhạc Phong đánh xe lại, Quý Đường Đường lại chạy đến tiễn, cô đứng là lười, chỉ xỏ dép, quần cái chăn mỏng của nhà khách rồi chạy xuống, sáng sớm còn hơi lạnh lạnh, cô núp trong cửa nhìn Nhạc Phong và Mao Ca lên xe, vừa nhìn vừa vẫy tay về phía hai người, Nhạc Phong đã khởi động xe, đi chưa được hai mét đã dừng lại, hạ cửa kính xe

xuống ngoắc ngoắc Quý Đường Đường, Quý Đường Đường chậm rãi chạy tới, Nhạc Phong vươn tay vuốt vuốt tóc cô, hỏi: “Vợ à, ăn gì anh mua?”

Quý Đường Đường: “Ăn gì cũng được à?”

Nhạc Phong gật đầu: “Đương nhiên, anh là người có tiền mà.”

Quý Đường Đường gật đầu một cái: “Một con bào ngư hai đầu.”

“Hay là mua hai cái bánh bao nhé, em ăn chay hay mặn? Thôi chay đi, sáng ra đã ăn thịt nhiều chất béo lắm.”

“Một bát canh gà ác hầm ba ba.”

“Thêm bát cháo đi, cháo gạo kê, cho em thêm hai viên táo đỏ nữa, bổ dạ dày.”

“Sashimi cá hồi, sò lụa cũng được.”

“Lại thêm ít dưa muối nữa nhỉ, dưa muối ăn với cháo mới ngon.”

Mao Ca nghe như nghe sách trời vậy, nhủ thầm cái bọn đang yêu quá nhiên đều có bệnh, đây mà là cuộc đối thoại của người bình thường sao, hoàn toàn là của đám bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng vừa trèo tường từ nhà thương điên ra, vậy mà có thể một câu đáp một câu tiếp trơn tru như vậy, quả là sự phối hợp hoàn hảo, quá phi thường...

Anh ta nhàm chán nhìn ra phía người, góc tường đằng trước hình như có bóng người thoáng qua, nhìn kỹ lại, chỉ có một bức tường gạch, nào thấy ai, Mao Ca dụi dụi mắt, quả nhiên tối qua ngủ không đủ giấc, nhìn mà cũng nhìn nhầm,

Bên này Nhạc Phong vẫn đang dặn dò Quý Đường Đường: “Vậy em về ngủ đi, đừng có đi lung tung, chờ anh về. Tối qua đã nói trước rồi, chờ anh về ta sẽ đi cùng nhau, đứa nào đổi ý đứa đấy là heo.”

Ngoài miệng thì nói vậy, trong mắt lại đong đầy ý cười, ngọt đến mức Mao Ca thấy chua hết cả dạ dày, nhủ thầm, cái đám tỏ vẻ yêu đương đều không phải bọn tốt đẹp gì, không bận tâm đến cảm thụ của người xem gì hết — anh ta hắng giọng một cái: “Anh bảo này Phong Tử, thế này không

ồn lắm thì phải, chú mày đang tiễn anh cơ mà, chú mày lưu luyến chia tay Đường Đường làm cái gì, quay về lại sấn sấn tiếp có được không?!"

Nhạc Phong vẫn không nỡ: "Dù sao em cũng xuống rồi Đường Đường, hay là lên xe đi cùng đi."

Quý Đường Đường không đồng ý: "Em mệt lắm, muốn đi ngủ."

Cô lại loẹt quẹt quần chần đi về, Nhạc Phong chờ đến khi cô đi khuất bóng mới khởi động xe lại, Mao Ca nghĩ mãi không thông: "Anh bảo này Phong Tử, chúng ta dù gì cũng là người đã lăn qua bụi hoa mấy vòng, chú có thể đừng biểu hiện như mấy thằng choai choai mới yêu lần đầu như thế được không, hả?"

Nhạc Phong lườm anh ta một cái: "Anh thì biết cái gì."

* * *

Tân Thủ Nghiệp đã dậy từ sớm, ông ta ngồi trên sân thượng pha trà, hôm nay khí trời không tính là đẹp, cả Cổ Thành được bao bọc bởi một tầng sương, Hạ Thành phía đối diện không khí trầm lắng, giống như một căn nhà lâu ngày không có người ở, Tân Thủ Nghiệp nhìn sợi trà trong túi dần dần nở ra, cảm giác những sợi trà kia giống như những lo lắng đang ẩn núp trong đầu mình, vốn bị đè nén không rõ ràng, giờ đang từ từ lộ ra.

Diệp Liên Thành đã chết được vài ngày, dưới sự tác động của Tân gia, trên mạng, trên báo chí, tạp chí, ngay cả một vài đài truyền hình địa phương nhỏ, tin tức này cũng đã được phổ biến, theo lý thuyết, chỉ cần Thịnh Hạ không phải đang ở chốn khi ho còn gáy không người nào đó thì đối với độ quan tâm của cô ta với Diệp Liên Thành, nhất định cô ta sẽ nghe được chút tin tức, cũng đã sớm xuất hiện rồi.

Tình huống hiện tại có chút không bình thường.

Tối qua Diêu Lan gọi điện tối, rõ ràng đã bất mãn: "Họp giao lưu anh em ở tỉnh thị gì mà lâu như vậy? Vừa mới đầu năm mới ông đã đi biệt hai chuyến ở đâu đâu ấy, năm ngoái cộng lại cũng không chăm chỉ như vậy."

Cũng may bà ấy không nghĩ nhiều, nếu gọi điện đến chỗ làm, sẽ biết ngay là ông ta xin nghỉ, hơn nữa, đã vượt quá số ngày.

Có điều cũng không sao, chỉ cần lần này có thể thành công bắt được con gái nhà họ Thịnh, cái gọi là công việc cũng chỉ bằng một phát rắm, có hay không cũng chẳng sao.

Sau lưng vọng đến tiếng bước chân, là Tần Thủ Thành, tối qua ông ta uống quá chén, đã đi ngủ từ sớm, giờ trong cặp mắt còn đầy tơ máu, ông ta bước tới ngồi xuống phía đối diện, thuận tay cầm lấy chén trà của Tần Thủ Nghiệp uống vài hớp: "Tối qua ngủ sớm, hôm nay mới nghe Miêu Miêu tới, nó đâu rồi? Sao không thấy?"

"Sớm ra đã đi tìm Nhạc Phong rồi."

"Nhạc Phong?" Tần Thủ Thành sững sốt một chút mới nhớ ra Nhạc Phong là ai: "Cậu ta cũng tới? Lần trước không phải cậu ta vẫn còn ở Đôn Hoàng sao? Đã đến Cổ Thành rồi? Đi theo Miêu Miêu đến? Không phải anh không đồng ý cho hai đứa nó sao?"

Tần Thủ Nghiệp có chút phiền nói: "Giờ còn tâm trí đâu mà lo chuyện đó nữa, Miêu Miêu đi tìm Nhạc Phong cũng tốt, nếu ở lại đây thật, nhờ đâu thấy chúng ta hành sự, tôi cũng chẳng biết giải thích với con bé thế nào."

Tần Thủ Thành ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Tần Thủ Nghiệp, trọng giọng nói đột nhiên lộ ra vài phần châm biếm: "Anh cả à, đi sai nước cờ rồi đúng không, cái gì mà giết Diệp Liên Thành, để oán khí cậu ta va vào chuông, tôi đã sớm nói rồi, nếu oán khí của con chó còn mèo cũng có thể khiến cho chuông nhà họ Thịnh vang lên thì chắc con gái Thịnh sẽ bận đến chết. Giờ thì sao? Diệp Liên Thành chết rồi, Tiểu Hạ vẫn chưa thấy đâu, cậu ta đã chết vô ích, sao phải thế, dù sao cũng là một mạng người, tạo nghiệp chướng quá."

Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng nhìn Tần Thủ Thành một cái: "Ai bảo chú là sẽ để oán khí của Diệp Liên Thành chạm chuông?"

Tần Thủ Thành suýt nữa phun ngụm trà trong miệng ra: “Anh chứ ai!”

Tần Thủ Nghiệp cười thâm hiểm: “Chú hai à, tôi nói gì chú cũng tin sao?”

Tần Thủ Thành sửng sốt một chút, tay đột nhiên run rẩy, trà trong chén từ từ sóng lên, ông ta nhìn Tần Thủ Nghiệp, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng vô ích, dường như càng hoảng loạn, thân thể càng không nghe sai khiến, Tần Thủ Nghiệp vươn tay ra, giữ chặt bàn tay đang run rẩy của ông ta, quỷ dị cười một tiếng, cầm chén trà lên, hất nước trà xuống đất, sợi trà bám đầy miệng chén, lại một lần nữa cầm bình trà rót đầy chén.

“Nói tôi đi sai cớ, lòng chú đặc ý lắm hả. Oán khí của Diệp Liên Thành tại sao lại không thể va vào chuông, chú cho đó là công lao của mình phải không? Chú tưởng tôi không biết trước khi cậu ta chết, chú đã nói gì với cậu ta? Kể từ khi lão thái gia quyết định giết Thịnh Hạ, biểu hiện của chú càng ngày càng kỳ quái, dĩ nhiên, tôi không nói chú sẽ ruồng bỏ Tần gia, nhưng là một kẻ mang hai lòng, cũng giống như một quả bom hẹn giờ vậy, chú cho là, tôi sẽ giao cho một người không đáng tin cậy làm những chuyện thực sự quan trọng mấu chốt hay sao? Chú lâm trận quay giáo thì làm sao, chẳng phải tôi đây kiểm củi ba năm thiêu một giờ?”

Sắc mặt Tần Thủ Thành lúc xanh lúc trắng, ông ta nuốt nước miếng: “Nói vậy, Diệp Liên Thành không nhất định phải chết đúng không?”

Tần Thủ Nghiệp cười cười: “Cậu ta phải chết. Diệp Liên Thành là mối câu, cậu ta không chết, con cá Thịnh Hạ này sẽ không ngoi lên khỏi mặt nước. Có điều, cậu ta không phải chết thảm như vậy, bởi vì từ đầu tới cuối, tôi căn bản không trông chờ gì vào việc oán khí của cậu ta có thể khiến chuông rung.”

“Tôi đã nói với chú, lần này, tôi muốn đảm bảo không chút sơ hở. Đối phó với Thịnh Hạ, Diệp Liên Thành vẫn chưa đủ phân lượng, thứ thực sự có thể chế trụ nó tôi còn chưa đem ra. Tôi đợi ở đây, không phải là để đại chiến với nó một trận, tôi chỉ cần nó lộ diện, chỉ cần nó tới, tất cả sẽ hoàn

hảo."

Cả người Tần Thủ Thành run bắn bật, ông ta hỏi: "Trong cái hộp kia, rốt cuộc có thứ gì?"

Tần Thủ Nghiệp không trả lời, ông ta bước đến trước giá ba chân, mở ống kính, vô cùng thích chí hạ thấp ống kính, nhìn xuống đường phố bên dưới, ngoài dự liệu, ông ta nhìn thấy Miêu Miêu đang cúi đầu vịn vào tường bước đi, đột nhiên cô ta ngẩng đầu, có thể rõ ràng nhìn thấy vành mắt đỏ quạch của cô ta.

Tần Thủ Nghiệp thầm than trong lòng: bao nhiêu chuyện đều nắm trong lòng bàn tay, cố tình hạnh phúc của Miêu Miêu ông ta lại không thể điều khiển được.

Sau lưng lại một lần nữa vang lên giọng nói gần như cuồng dại của Tần Thủ Thành: "Trong hộp rốt cuộc có chứa thứ gì?!!!"

Tần Thủ Nghiệp suy nghĩ một chút, hy vọng có thể tìm ra một cách nói chuẩn xác nhất: "Tạm thời chú hay nghĩ là, trong đó có chứa một con sói đi, một con sói có thể cắn chết được nó."

Tần Thủ Thành cắn răng: "Vậy anh còn chờ gì nữa, chết sớm siêu sinh sớm, sao anh còn chưa hạ thủ?!"

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Tôi đã nói rồi, tôi phải có được tin tức chính xác, phải biết nó đang ở Cổ Thành đã. Nếu ở xa quá, nó sẽ bị tiếng tru của sói dọa chạy mất, vậy chẳng phải đánh rắn động cỏ hay sao, chỉ có xác định nó đang ở đây rồi, trong phạm vi tấn công, tôi mới có thể tung đòn sát thủ này ra."

Một sự im lặng chết chóc bao phủ, cả hai đều không nói gì, gió nhẹ nhàng thổi qua, khuấy đảo không khí mỏng manh mà lạnh lẽo sáng sớm, cũng không biết qua bao lâu, trên cầu thang vọng đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Miêu Miêu đi lên, cô ta vốn định về phòng, lại nhìn thấy Tần Thủ Nghiệp và Tần Thủ Thành ở trên sân thượng, chân chừ một chút, hai

tay bỏ vào trong túi áo chậm rãi bước tới, gần tới nơi gọi một câu ‘Chú hai’ trước, cả một bụng cảm tức của Tần Thủ Thành đều trút hết lên người cô ta, vươn tay đẩy mạnh cô ta một cái rồi nhấc chân bỏ đi.

Miêu Miêu bất ngờ không kịp đề phòng, bị xô va vào song sắt trên sân thượng, thất lưng đau nhói, Tần Thủ Nghiệp giận dữ, cầm ấm trà ném về phía Tần Thủ Thành, đáng tiếc ông ta đi quá nhanh, không đập trúng, một tiếng choang giòn vang, mảnh sứ và nước trà bắn tung tóe đầy đất.

Miêu Miêu như không nhìn thấy, đỡ thất lưng đứng thẳng dậy, nhìn Tần Thủ Nghiệp không nói tiếng nào, khóe mắt rưng rưng nước, run rẩy, giống như chỉ một giây tiếp theo sẽ rơi xuống.

Tần Thủ Nghiệp đau lòng, trong nháy mắt, giống như quay lại hồi Miêu Miêu còn nhỏ, mỗi lần cộc đầu rơi nước mắt là giống như khoét của ông ta một miếng thịt, ông ta bước tới, nhẹ nhàng vỗ lên vai Miêu Miêu, Miêu Miêu mơ hồ ngẩng đầu nhìn ông ta, bỗng bật lên một tiếng ‘Cha’, nước mắt tràn mi mà ra.

Tần Thủ Nghiệp ôm lấy Miêu Miêu vào lòng, cười hỏi: “Không phải con đi tìm Nhạc Phong sao? Nó bắt nạt con đúng không?”

Miêu Miêu nghẹn ngào nói: “Cha, con cảm thấy Nhạc Phong hình như không còn thích con nữa.”

Tần Thủ Nghiệp à một tiếng, mặc dù chẳng còn lòng dạ lo mấy chuyện yêu đương trẻ con này nhưng vẫn kiên nhẫn đáp lời cô ta: “Nó nói với con như vậy à?”

“Con nhìn thấy, nhìn thấy anh ấy ở bên cạnh một cô gái khác.”

Tần Thủ Nghiệp có chút tức giận, dù nghiêm khắc mà nói, là Miêu Miêu chia tay với Nhạc Phong trước, nhưng nghe thấy Nhạc Phong đã ở bên người khác như thế này, vẫn khiến ông ta cảm thấy không thể tha thứ giống như Nhạc Phong phản bội trước, ông ta nén cơn tức giận trong lòng, an ủi Miêu Miêu: “Giờ con đã hiểu chưa, cha mẹ lúc trước không đồng ý cho

con ở bên nó, đâu phải là không có nguyên nhân, loại người lẫn lộn ngoài xã hội như nó, bối cảnh đâu đơn giản, lại càng không chung thủy, giờ mới chia tay con được mấy ngày đã ở bên người khác rồi đấy..."

Lời nói của Tần Thủ Nghiệp chợt nhắc nhở Miêu Miêu.

Cô ta hoảng hốt nhớ lại dáng vẻ của cô gái lúc này, hình như... đã gặp ở đâu đó rồi.

Chương 16

Miêu Miêu nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi, chuyện này cũng không thể trách cô ta, cô ta với Quý Đường Đường ít khi gặp thẳng mặt, lần đầu gặp, Quý Đường Đường đang trùm mũ nên không nhìn rõ lắm, chưa gặp được mấy lần, Quý Đường Đường đã xảy ra chuyện, sau đó cô ta chưa từng gặp lại Quý Đường Đường, hướng hồ sáng nay ở khoảng cách xa như vậy, chỉ mơ hồ nhìn thấy đại khái.

Tần Thủ Nghiệp an ủi cô ta: “Đừng suy nghĩ nữa, người như vậy, biết sớm còn hơn biết muộn, không đáng phải rơi nước mắt vì nó.”

Miêu Miêu vô thức phản bác lại: “Nhạc Phong không phải người như vậy!”

Tần Thủ Nghiệp sống sót một chút, ông ta vốn chỉ muốn thuận đường nói về Tiểu Trinh một chút, để cho cô ta cắt đứt ý niệm với Nhạc Phong, quan tâm nhiều hơn đến quan hệ với Tiểu Trinh, lại nhìn thấy Miêu Miêu phản ứng như vậy, ông ta liền hiểu nhất thời khó mà thay đổi được con gái mình, chỉ biết thở dài một tiếng rồi im lặng.

Đổi là con gái nhà người khác, kết hôn rồi còn hồ đồ như vậy, Tần Thủ Nghiệp thực sự sẽ mắng một câu không tuân thủ nữ tắc, không có gia giáo, nhưng đến lượt con mình, ngoại trừ đau lòng thở dài ra cũng chẳng thể làm được gì, ông ta cảm thấy, Miêu Miêu vẫn còn là cô bé ngu ngơ cần người yêu thương cần người bảo vệ như trước kia, nóng đầu lên là muốn kết hôn, giờ lại tùy hứng đòi ly hôn, đều do tính tình mà ra, dù sao cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Huống chi, so với Miêu Miêu, giờ ông ta có chuyện đáng để quan tâm hơn.

Ánh mắt Tần Thủ Nghiệp lần thứ hai dời về phía ngôi nhà nhỏ chìm trong màn sương yên lặng.

* * *

Lúc Nhạc Phong trở lại, Quý Đường Đường đã rửa mặt thay quần áo chỉnh tề, đang cầm một miếng vải ướt lau cái chuông của cô, kêu là hơi bẩn, Nhạc Phong kếp cái bàn nhỏ tới bên cạnh cô, đem hết cháo rồi bánh bao bày ra: “Ăn đi đã, để anh lau cho.”

Nói thật, cái chuông cũ nát này vốn đã xin màu, lau hay không cũng chẳng có gì khác nhau, Nhạc Phong vừa lau vừa hậm hực, có lúc tâm tư của con gái cũng thật khó hiểu, sạch sẽ để làm gì chứ.

Suy nghĩ một chút lại hỏi cô: “Em muốn đến Hạ Thành thật à? Có ổn không đấy, đừng để Diệp Liên Thành nhập vào người.”

Quý Đường Đường vừa bốc dưa muối vừa nói: “A Thành sao có thể nhập vào em được? Anh ấy đứng về phía em cơ mà.”

Nhạc Phong bực mình: “Giờ không phải đã thành ma rồi sao, ma quỷ sao biết đạo lý, chị Nhạn Tử khi còn sống cũng rất hiểu lý lẽ đấy thôi, mất rồi không phải cũng muốn đẩy em vào chỗ chết?”

Quý Đường Đường có chút mất hứng: “A Thành không thế.”

Nhạc Phong thật không tả nổi mùi vị trong lòng lúc này, biết nhắc đến đề tài này nhất định sẽ căng thẳng, hơn nữa Diệp Liên Thành đã mất rồi, bản thân nhắc đến người đã khuất đã là không thích hợp, cũng có vẻ quá hẹp hòi — đành phải im lặng, cầm đầu lau thanh la, lau một lúc lại nhớ đến điều gì: “Có nắm chắc không? Lần này Thần Côn không ở đây, nhớ đâu em lại xảy ra chuyện gì, chắc anh phải vác cái gương trong nhà Diệp Liên Thành về nhà đợi từng ngày mất.”

Quý Đường Đường cúi đầu húp cháo, miệng lúng búng: “Thạch Gia Tín chẳng phải đã dạy em làm thế nào rồi sao, anh ta nói, hai nơi dễ gọi hồn người đã khuất nhất chính là nơi xảy ra án mạng và nhà của họ. A Thành chết ở đâu em không biết, nhưng Hạ Thành thì kiểu gì em cũng phải tới.”

Nhạc Phong vớt cái chuông xuống, tiện tay cầm một cái bánh bao lên

ăn, vừa ăn vừa nói cô: “Con người em thật là mâu thuẫn, bốn năm trước thì trốn tránh không gặp anh ta, khó khăn lắm mới mặt đối mặt một lần ở Cổ Thành lại còn liều mạng phủ nhận bản thân là Tiểu Hạ, giờ người ta đã mất rồi, em vừa khóc vừa kêu gào muốn gặp một lần, sao không gặp sớm hơn đi, em...”

Nói đến đây đột nhiên dừng lại, anh thấy Quý Đường Đường cúi gầm mặt, có nước mắt rơi vào trong bát cháo, nhưng không hề hé răng.

Nhạc Phong lặng đi, anh lặng lẽ nhai miếng bánh bao còn lại, trước kia từng nghe qua câu nhai như nhai sáp, vẫn cảm thấy là do máy ông nhà vẫn đang cường điệu hóa, giờ thực sự ngộ ra, quả thực như nhai sáp, không còn mùi vị gì hết.

Anh không thể chen vào nổi giữa Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành, người ta luôn nói phải buông tha cho quá khứ, quên đi quá khứ, kỳ thực căn bản không thể buông xuống được, con người của hiện tại là nhờ có quá khứ mới có thể trưởng thành, cho dù quá khứ đó có vui vẻ hay đau khổ, đều là từng mảnh dấu vết vô hình, in dấu đeo tạc, tạo nên con người của bạn bây giờ, xóa bỏ quá khứ, cũng chính là xóa bỏ hiện tại.

Nhạc Phong vươn tay xoa đầu Quý Đường Đường: “Đừng suy nghĩ nữa, tối nay anh sẽ đến Hạ Thành với em, giúp em giữ chỉ đỏ.”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt gạt đầu, Nhạc Phong không kìm được: “Anh vẫn phải nói, có chút mạo hiểm, Tần gia ở ngay đối diện đấy, hay là đợi thêm vài ngày nữa, chờ bọn họ đi đã?”

Quý Đường Đường vươn tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt: “Bọn họ đang một mực muốn chờ em tới, đợi đến khi bọn họ đi thì đến bao giờ. Hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất không phải là nơi an toàn nhất hay sao, hôm qua em còn đi qua đi lại trước mặt bọn họ, có ai nhận ra em không, hả?”

Quý Đường Đường to gan nói lớn vậy, nhưng Nhạc Phong thì không hề

dám lời lỏng chút nào, anh gọi điện cho Mẫn Tử Hoa, bảo anh ta tìm cách đẩy Đình Như đi, sau đó mở cửa sau đón Quý Đường Đường, về phần mình, phải ‘Chia quân hai hướng’, đi vào từ cửa trước, để người của Tần gia thấy cũng chẳng sao — nếu nhà họ Tần đã điều tra anh rồi thì khẳng định sẽ biết quan hệ giữa anh và Thẩm Gia Nhận, cũng biết Diệp Liên Thành là bạn trai cũ của Thẩm Gia Nhận, anh xuất hiện ở Hạ Thành, chung quy vẫn hợp tình hợp lý, còn có thể thoải mái ‘thăm thính’ tình hình nhà họ Tần.

Trên đường đi, Quý Đường Đường bị ‘sách lược tác chiến’ của anh làm cho vừa tức vừa buồn cười, khuyến khích anh nói: “Không bằng anh quay lên trên đó nói chuyện đánh bài với người nhà họ Tần, tùy cơ ứng biến, bọn họ mà có động thái kỳ lạ gì, anh liền gào lên để em còn chạy, thấy sao?”

Nhạc Phong tức giận: “Em chạy rồi, anh gào lên xong rồi sao? Bị người nhà họ Tần treo ngược lên ‘tắm quất’ à?”

Quý Đường Đường nhắc nhở anh: “Có Miêu Miêu mà, cô ta sẽ không đứng nhìn anh bị đánh đâu.”

Nhạc Phong nhìn cô: “Vậy là bạn gái bây giờ của anh lợi dụng anh xong rồi chạy trốn, chạy xong cũng không quan tâm đến anh sống chết thế nào, anh còn phải nhờ bạn gái cũ liều mình cứu giúp nữa đúng không. Đầu anh bị lừa đá hay sao mà lại chọn em nhỉ, sao anh không chọn người đối tốt với anh. Làm bạn gái người ta em cũng phải có trách nhiệm một chút chứ, có ai như em không?”

Chỉ là nói đùa thôi mà sắc mặt Nhạc Phong đã khó coi rồi, Quý Đường Đường hơi hối hận, chính bản thân cô cũng không thích Nhạc Phong đem Diệp Liên Thành ra nói giỡn, nghĩ chắc Nhạc Phong cũng không thích cô luôn nhắc đến Miêu Miêu, bầu không khí nhất thời có chút đóng băng, vốn cô định nhẹ nhàng nói với anh đôi câu, nhưng đã đến ngã ba, Nhạc Phong chỉ đường cho cô ra cửa sau, tự mình đi về phía cửa trước, Quý Đường Đường nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng có chút khó chịu, sự khó chịu

này mãi đến lúc nhìn thấy Mẫn Tử Hoa mới có chút bình ổn.

Mẫn Tử Hoa rất căng thẳng khi mở cửa cho cô, thực sự không khác gì đang làm đặc vụ, lúc đóng cửa lại, anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, vành mắt đột nhiên đỏ lên: “Tiểu Hạ, đúng là cô rồi.”

Từ khi thay đổi thân phận, rất lâu rồi mới có người gọi cô là ‘Tiểu Hạ’, mặc dù Thạch Gia Tín cũng từng gọi cái tên này, nhưng cảm giác khi anh ta gọi hoàn toàn bất đồng với Mẫn Tử Hoa, Quý Đường Đường suýt nữa không kìm được nước mắt, cô hít sâu vài lần mới miễn cưỡng nặn ra được một nụ cười: “Đúng vậy, Tử Hoa, đã lâu không gặp, anh có khỏe không?”

Nói xong không khí bỗng trở nên tẻ ngắt, hai người nhìn nhau, đều nghĩ cuộc đối thoại như vậy thật giả dối, tình huống ngay trước mắt, lại có cái chết của Diệp Liên Thành trước đó, có khỏe hay không vừa nhìn là biết ngay, hà tất phải xa lạ khách sáo như vậy.

Vẫn là Mẫn Tử Hoa lên tiếng trước, anh ta cảm thấy mình là một người đàn ông, vào thời điểm này, phải có chút bao dung của người chủ nhà, đừng tỏ ra quá thê thảm đến mức khóc lóc vò đầu bứt tai: “Chuyện của A Thành, em biết hết rồi phải không, em có thể đến tiễn cậu ấy, anh rất vui... Bọn anh đều rất vui.”

Không khí lại trở nên đóng băng, Mẫn Tử Hoa và Quý Đường Đường căn bản cũng không có giao tình gì, cho dù có lúc cũng gặp mặt một hai lần nhưng đều là anh ăn của anh tôi ăn của tôi, hầu như không giao tiếp gì, hơn nữa khi đó mấy anh em ở kí túc xá hình như cũng không thích Thịnh Hạ cho lắm, tuy rằng trước mặt Diệp Liên Thành vẫn khen ai da bạn gái cậu vừa xinh lại vừa học giỏi nha, đến lúc thi cấp 4 cấp 6 nhớ giúp một tay vân vân, nhưng sau lưng thì đều nghĩ, xinh thì xinh nhưng quá yếu đuối, lại còn hơi khác người, còn bắt Diệp Liên Thành tỏ tình tới ba lần mới đồng ý, ông đây mới không thêm rước một cô bạn gái như Quan Âm Bồ tát như vậy về để thờ.

Có ấn tượng đầu tiên như vậy nên càng không nhắc đến chuyện tìm

hiếu về cô, thế cho nên bây giờ vừa thấy mặt, lại không tìm ra đề tài gì để nói: “Cái đó... chuyện trong nhà của em, Nhạc Phong cũng đã kể cho anh, phải... phải cẩn thận. Anh không phải thân nhân, di thể của A Thành anh không thể hỏi tới được, cũng không biết làm sao, anh dẫn em đi xem phòng cậu ấy vậy.”

* * *

Mẫn Tử Hoa dẫn cô vào phòng xong cũng rất biết điều đi xuống lầu, trong phòng rất tối, cửa sổ gì đó đều đã được Nhạc Phong dặn là phải đóng lại, trong phòng vẫn giữ nguyên hiện trạng trước lúc Diệp Liên Thành đi, trên bàn sách thậm chí vẫn còn mấy tờ giấy, viết qua hướng dẫn đến Cửu Trại: Đến đâu, ngồi xe gì, điểm mua vé máy bay, phương thức liên lạc khách sạn vân vân.

Điều này khiến cho Quý Đường Đường vô cùng khó chịu, tối qua khi ăn cơm với Nhạc Phong, Nhạc Phong đã kể cho cô vài chuyện, chính cô cũng cảm nhận được tình cảm giữa Diệp Liên Thành và cô bé tên Đình Như kia không còn mong manh như trước kia nữa, sau khi ổn định ở Cổ Thành, ngoại trừ lúc đến Hải Thành ra, Diệp Liên Thành chưa từng rời khỏi đây, giờ lại ước hẹn Đình Như ra ngoài du ngoạn, có thể coi là lần đầu tiên.

Cô đang suy đoán suy nghĩ của Diệp Liên Thành trước khi đi, anh đã nghĩ gì? Có lẽ anh ấy đã nghĩ: Đã đến lúc phải nhìn về phía trước, người chết đã chết, người sống vẫn phải sống cho tốt, đã vì Tiểu Hạ mà vô tri vô giác một thời gian dài như vậy rồi, hãy cho bản thân một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu đi...

Hôm đó khi lên đường, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ, không chỉ là vì bên cạnh có Đình Như, mà còn vì anh ấy đang ngập tràn hy vọng mới, nếu như chiếc xe đó chạy sớm nửa tiếng thì tốt biết bao, nếu như anh không vô tình liếc mắt ra ngoài cửa sổ thì tốt biết bao, nếu như anh không xuống xe thì tốt biết bao...

Trong khoảnh khắc anh đứng dậy, mọi con đường sống đều đã bị chặn

đứt, lại một lần nữa anh tự đẩy mình vào cái vòng tròn luẩn quẩn xui xẻo đó, đám mây đen Thịnh Hạ lại một lần nữa bao phủ, chỉ khác, lần này là muốn lấy mạng anh.

Quý Đường Đường nén nước mắt lời Lộ linh nện và chỉ đỏ ra, cô nghĩ cả cuộc đời của Diệp Liên Thành, thực sự là đã bị hủy hoại trong tay mình.

Lúc thấp nển, Nhạc Phong mở cửa bước vào, anh nhận ra tâm trạng của Quý Đường Đường đang cực kỳ khó chịu nên cũng không nói nhiều, chỉ giúp cô buộc chỉ đỏ quanh cổ tay, lúc buộc chỉ, Quý Đường Đường ngơ ngẩn nhìn Lộ linh, bỗng nhiên nói: “Thật là lạ, ở gần như vậy mà một chút oán khí của anh ấy cũng không có sao, không hề đụng vào chuông.”

Nhạc Phong nói: “Đợi lát nữa gặp anh ta, tự em hỏi đi.”

Tất cả đã chuẩn bị xong, máu tươi vẽ trên mặt kính ra một vòng tròn hoàn hảo, ánh nến nhảy nhót, tay đặt trên mặt gương, Quý Đường Đường nói với Nhạc Phong: “Hay là anh không phải ở lại đây, trong phòng không có gió, nến sẽ không tắt. Anh tính thời gian đến lúc đó rồi quay lại cũng được.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút, gật đầu nói: “Được rồi, hai người cứ tâm sự thoải mái.”

Anh ít nhiều cũng đoán được tâm tư của Quý Đường Đường, cô muốn có một không gian trọn vẹn để nói chuyện với Diệp Liên Thành.

Trước khi cài cửa lại, bỗng nhiên anh lại nhớ ra điều gì: “Đường Đường, cảm động một chút thôi thì được, đừng có kích động quá mà đi cùng người khác đấy — làm bạn gái của người ta rồi thì phải có trách nhiệm, chí ít cũng phải quay lại chào hỏi.”

Quý Đường Đường tuy đang khó chịu trong lòng cũng bị anh chọc cho buồn cười: “Biết rồi.”

Cửa đóng lại, căn phòng bỗng nhiên yên tĩnh dị thường, Quý Đường Đường hít một hơi thật sâu, chậm rãi đặt lòng bàn tay lên giữa mặt gương.

Cảm giác lạnh lạnh từ thủy tinh chậm rãi ngấm vào lòng bàn tay.

* * *

Nhạc Phong xuống dưới lầu, cùng Mẫn Tử Hoa uống rượu nói chuyện phiếm, Mẫn Tử Hoa cũng kỳ lạ, vừa nãy có Quý Đường Đường thì chẳng hỏi câu nào, giờ lại quay ra hỏi Nhạc Phong: “Không biết Tiểu Hạ mấy năm qua sống thế nào, thật sự cứ trốn đông trốn tây như trong phim à, đáng thương thật, cứ trốn tránh mãi đâu phải là cách hay, tôi nghĩ cần phải báo cảnh sát.” Nhạc Phong hiện giờ nhất tâm tam dụng, ngoại trừ nói chuyện với Mẫn Tử Hoa cho có lệ ra, lầu trên bên này, lầu trên bên kia, đều là nơi mà anh chú ý - cũng không biết là lần thứ hai hay là lần thứ ba đi ra ngoài nhìn, Mẫn Tử Hoa cũng chạy ra theo: “Anh đang nhìn cái gì thế, bên đó có chuyện gì à?” Một người nhìn còn có thể giả bộ là vô tình nhìn qua trong lúc thư giãn vắn eo bẻ cổ, hai người đứng cùng nhau, vô cùng thu hút sự chú ý, Nhạc Phong đẩy anh ta vào trong phòng: “Biến, tôi đây đang làm chính sự!” Vừa quay đầu lại nhìn đã thấy hồng việc, da đầu cũng tê rần: Cái ống kính to đùng ở trên cao kia, vốn đang hướng lên trên, không biết từ lúc nào đã hạ xuống, miệng ống kính nhắm thẳng về phía họ, tựa như một nòng pháo, trong đầu Nhạc Phong nhất thời nảy ra một suy nghĩ: Thế này mà bảo là chụp ảnh à, có mà đem làm kính viễn vọng thì có. Đang nghĩ ngợi, Tần Thủ Nghiệp lộ đầu ra từ sau ống kính, từ xa vẫy tay với Nhạc Phong, Nhạc Phong ngượng ngáp, chỉ biết cứng đờ giơ tay vẫy lại. Trông thấy Nhạc Phong phất tay, Tần Thủ Nghiệp thấy buồn cười, ông ta chỉnh giá đỡ, chuyển sang chế độ điều chỉnh bằng tay, chỉnh độ phơi sáng chụp một bức cảnh đêm, cảm thấy cũng khá hài lòng, ông ta cúi đầu nhìn đồng hồ, cũng đã khuya lắm rồi, trên tầng thượng có hơi lạnh, ông ta vào nhà định khoác thêm áo, lúc đi ngang qua phòng của Miêu Miêu, cửa đang khép, Tần Thủ Nghiệp do dự một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa tiến vào, Miêu Miêu đang ngồi cạnh bàn, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cơm tối không động đến một hạt.

Tần Thủ Nghiệp cười cười ngồi xuống: “Miêu Miêu, sao không ăn cơm?”

Miêu Miêu không buồn nhìn ông ta: “Không muốn ăn.”

Tần Thủ Nghiệp ghé lại gần: “Nhóc con, kể cho con một chuyện vui.”

Miêu Miêu nghi ngờ nhìn ông ta một cái, Tần Thủ Nghiệp chỉ xuống dưới lầu: “Nhạc Phong ở ngay dưới lầu đấy.”

Miêu Miêu sững sốt một chút, bật thốt lên hỏi: “Tìm con?”

Tần Thủ Nghiệp lắc đầu một cái: “Con biết chuyện ông chủ nhà khách đối diện bên kia bị giết hai ngày trước chưa, người đó và Nhạc Phong có quen biết, cũng có thể coi là bạn bè, chắc cậu ta tới giúp đỡ.”

Ánh mắt Miêu Miêu dần ảm đạm, miệng một đằng nghĩ một nẻo: “Chuyện đó thì liên quan gì tới con.”

Tần Thủ Nghiệp nén cười: “Nhưng mà lúc cha đang chụp ảnh, lại thấy thằng nhóc đó cứ nhìn nhìn lên trên này, cha nghĩ, chắc không phải là đang nhìn cha đấy chứ?”

Nói xong ông ta dừng lại, vui mừng khi thấy ánh mắt của Miêu Miêu vụt sáng lên, đêm trước khi Diêu Lan gọi điện tới cũng nhắc đến chuyện của Nhạc Phong, bảo là nếu Miêu Miêu thật sự quyết tâm muốn ly hôn thì sau này coi như thành hai đời chồng, khó tránh khỏi chuyện bị vài kẻ cổ hủ ghét bỏ, thay vì chịu ảm ức, chẳng bằng quay lại với Nhạc Phong, dù sao Nhạc Phong cũng có điểm tốt: không vì chia tay mà dùng lời lẽ cay độc hay không buồn gặp mặt, chỗ cần dùng, cậu ta vẫn còn trợ giúp được.

Sự buông lỏng của Diêu Lan khiến cho Tần Thủ Nghiệp cũng không còn cố chấp như trước, đổi lại trước kia, tuyệt đối sẽ không bao giờ có chuyện nhắc đến Nhạc Phong nhẹ nhàng như vậy trước mặt Miêu Miêu — làm cho con bé vui vẻ cũng tốt, còn đỡ hơn là khóc lóc bỏ cơm nhiều.

Quả nhiên, Miêu Miêu do dự một chút, liền bình bịch chạy lên sân thượng, Tần Thủ Nghiệp không đi theo, chỉ nhìn từ xa, Miêu Miêu hình như còn sợ bị Nhạc Phong phát hiện, cúi người len lén nhìn xuống, thực ra

cũng chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy Nhạc Phong vừa đi qua cửa, nhưng thế đã đủ khiến cô ta vui vẻ, trong lòng như có một đồng lửa nhỏ đang cháy bùng lên.

Tần Thủ Nghiệp bấy giờ mới cười ha hả bước tới, choàng tay qua bả vai Miêu Miêu: “Cha đã nói rồi mà, nó vẫn còn nhớ nhung con lắm.”

Miêu Miêu có chút xấu hổ, nhưng vẫn không kìm được niềm vui nhỏ nhỏ và sự đắc ý, thấp giọng nói một câu: “Con cũng biết là như vậy mà.”

Tần Thủ Nghiệp chọc lên mũi cô ta: “Hay là đi tìm nó nói chuyện ăn bữa cơm?”

Miêu Miêu có chút do dự, nhớ đến sáng nay nhìn thấy cảnh tượng anh cùng cô gái khác thân mật, có phần không dám tùy tiện như vậy, suy nghĩ một chút mới đẩy Tần Thủ Nghiệp: “Cha, cha đi ra trước đi, con gọi điện thoại đã.”

* * *

Cô ta gọi điện cho Mao Ca, Miêu Miêu cảm thấy, Mao Ca mặc dù đang có chút bất mãn với mình, nhưng anh ta là người tốt, có sự rộng lượng và tin cậy của một người anh, có vài việc, hỏi Mao Ca sẽ dễ dàng và hợp lý hơn là hỏi Nhạc Phong.

Mao Ca đáng thương vẫn còn đang ngồi trên tàu hỏa chịu đựng, vốn định mua vé giường nằm, cuối cùng lại không mua được, đành phải ngồi trên ghế cứng, mông thì đau, chớp mắt được một lát thì lại đói bụng, lại phải xin nước sôi đổ vào mì ăn liền, đang húp sùm sụp thì Miêu Miêu gọi điện tới, Mao Ca vừa ăn vừa nhìn màn hình, mặt đầy vẻ buồn bực cuối cùng vẫn nghe.

Miêu Miêu đầu tiên là hỏi han hành trình của anh ta, giọng điệu khá là khác khí, Mao Ca cũng khách khí nói vẫn ổn, giả bộ như mình được nằm trên giường mềm vậy, được một lúc, Miêu Miêu thử dò xét hỏi một câu: “Mao Ca, sáng nay lúc em đi tìm Nhạc Phong, thấy anh ấy đi cùng... một cô

gái."

Trái tim Mao Ca nhảy lên một cái, mì cũng chẳng buồn ăn, lấy một tờ giấy ra lau miệng, đầu óc nhanh chóng vận hành, đồng thời ừ à phụ họa: "Ừ, ừ."

Miêu Miêu thấy Mao Ca cũng ở trên xe lúc đó, nghĩ bụng chắc anh ta cũng quen biết cô gái kia, muốn hỏi thăm một chút tình huống từ phía anh ta: "Bọn họ quen biết chắc chưa lâu... Mao Ca, anh thấy em và Nhạc Phong còn có khả năng không?"

Mao Ca khó xử vô cùng, bình sinh anh ta sợ nhất là xử lý chuyện tình cảm nam nữ, bất kể là của bản thân hay của người khác, nghĩ ngợi một lúc đành nhắm mắt khuyên cô ta: "Miêu Miêu, chuyện này... chân trời chỗ nào chẳng có cỏ thơm đúng không, có lúc mất đi thứ này, ta lại có thể tìm được thứ khác tốt hơn. Phong tử nó... nó và Đường Đường quen biết cũng đã lâu rồi, lần này cũng là nghiêm túc... không phải chơi bời đâu..."

Miêu Miêu sống sót một chút: "Đường Đường?"

"Đúng vậy, không phải em đã gặp rồi sao, lúc ở Ca Nại ấy, Đường Đường, con bé với Phong Tử... A lô, Miêu Miêu? A lô?"

Điện thoại đột nhiên treo, Mao Ca chẳng hiểu ra sao, suy nghĩ một chút thấy mình đã nói rất rõ ràng, Miêu Miêu chắc là đã hiểu được ý tứ của anh ta, vậy nên cũng không gọi lại, trong lòng, anh ta còn có chút đắc ý: Nếu Phong Tử đã dùng dằng không nỡ nói rõ ràng với Miêu Miêu, vậy thì để ông anh này gánh cho cậu đi, dù sao thò cổ cũng một đao rứt cổ cũng một đao, Miêu Miêu kiêu gì cũng phải đối mặt với thực tế.

* * *

Tần Thủ Nghiệp bị Miêu Miêu đẩy ra ngoài, biết cuộc gọi của cô ta không tiện để người khác nghe, liền cười cười đi về phòng, được một lúc lại qua xem, trong phòng không có ai, đi lên sân thượng cũng không có người, nhất thời sốt ruột trong lòng, xuống dưới hỏi, lễ tân nói đã trở thế này rồi,

không thấy có người từ tầng ba xuống, ông ta lại quay lại tìm, lần này cuối cùng cũng tìm thấy, Miêu Miêu đang ngồi bệt dưới sàn, núp trong một góc nhỏ trên sân thượng, trong góc rất tối, không để ý thì không nhìn thấy được.

Cảnh này khiến cho Tần Thủ Nghiệp đau thắt lòng, Miêu Miêu có một đặc điểm, lúc thương tâm thường thích co mình trong góc, khi còn bé thì trốn vào tủ quần áo, dưới chân giường, lớn rồi thì nép vào góc tường, càng khó chịu lại càng thích thu mình trong không gian nhỏ bé, giống như cứ rụt mình lại như vậy thì có thể biến ra một cái vỏ để bảo vệ bản thân, cảnh tượng trước mặt đã lâu rồi không gặp, lần đầu lúc lên sân thượng tìm không hề nhìn thấy, không biết đã co mình lại cỡ nào.

Tần Thủ Nghiệp bước tới ngồi xổm xuống, thấy Miêu Miêu cúi đầu, tay cầm di động, dưới chân có vệt nước mắt, Tần Thủ Nghiệp khó hiểu, rõ ràng vừa nãy vẫn còn ổn thỏa, gọi điện xong thế nào lại biến thành như vậy: “Miêu Miêu, con gọi điện cho Nhạc Phong đấy à?”

Miêu Miêu hỏi một đằng đáp một nẻo, có chút ngơ ngác: “Cha, Nhạc Phong không thích con.”

Tần Thủ Nghiệp càng thấy hoang mang hơn, vừa nãy không phải Nhạc Phong còn nhìn mãi về bên này sao, chẳng lẽ là ông ta nhầm: “Chính miệng nó nói với con?”

Miêu Miêu gật đầu một cái, lại lắc đầu, rất hoảng hốt, Tần Thủ Nghiệp cũng không biết nên nói gì, suy nghĩ một lúc liền đỡ cô ta đứng dậy: “Không sao Miêu Miêu, kiểu mới quen biết, thấy mới mẻ thôi, chưa biết chừng được một thời gian lại nhớ đến cái tốt của con, quay lại tìm con.”

Miêu Miêu để mặc Tần Thủ Nghiệp kéo mình dậy, lẩm bẩm nói: “Không phải mới quen, quen từ hồi ở Ca Nại rồi.”

Vừa dứt lời, trong lòng chợt thấy trống rỗng, đầu óc rối loạn, từng suy nghĩ cứ nối tiếp nhau mà đến, lúc thì muốn vọt tới trước mặt Nhạc Phong chất vấn anh, tại sao lại có thể như vậy, lại còn là quen biết ở Ca Nại, nếu là

sau đó thì còn được, lúc còn ở Ca Nại không phải chúng ta vẫn còn chưa chia tay hay sao, lúc lại nghĩ có thể làm gì được đây, cuối cùng vẫn cứ chia tay...

Cô ta thất hồn lạc phách quay về phòng, sau lưng vang lên giọng nói quái dị của Tần Thủ Nghiệp: “Quen ở Ca Nại?”

Miêu Miêu vô lực ừ một tiếng, Tần Thủ Nghiệp hỏi dồn: “Cô ta tên gì? Sáng nay người con thấy chính là cô ta sao?”

Miêu Miêu bỗng cảm thấy Tần Thủ Nghiệp thật buồn cười, cô ta đã thương tâm như vậy rồi, sao còn hỏi những thứ này, chẳng buồn quay đầu lại, cô ta tiếp tục bước về phía trước, thất thần nói một câu: “Hình như tên là Đường Đường.”

* * *

Tần Thủ Thành ở trong phòng đánh một giấc, đang ngủ ngon, cửa bỗng oành một tiếng, giống như có người đang phá cửa, khiến ông ta cả kinh nhất thời tỉnh dậy, bước ra mở cửa nhìn, Tần Thủ Nghiệp đang đứng ở ngoài, nắm tay gác bên cạnh, mắt đỏ cạch, trên trán nổi gân xanh, nét mặt đơn giản có thể nói là dữ tợn.

Tần Thủ Thành sợ hết hồn: “Bác cả, anh làm sao...”

Còn chưa nói xong, Tần Thủ Nghiệp đã túm lấy cổ áo ông ta kéo về phía sân thượng, Tần Thủ Thành lão đảo vài lần, suýt nữa ngã lăn ra đất, lên đến sân thượng, ông ta có chút bốc hỏa, kéo cổ áo xả hơi: “Anh có bệnh à, định siết chết người ta à?”

Tần Thủ Nghiệp vươn tay chỉ về phía Hạ Thành, bật từng chữ qua kẽ răng: “Nhạc Phong đang ở đó.”

Tần Thủ Thành chẳng hiểu ra sao: “Ở đó thì ở đó, chẳng phải cậu ta là bạn của Diệp Liên Thành hay sao?”

Tần Thủ Nghiệp không nén được cơn giận, chỉ dùng một câu nói đã khiến cho Tần Thủ Thành sống người: “Thằng đó và Thịnh Hạ vẫn có liên

lạc, chú biết không?!"

"Đâu chỉ có liên lạc, chưa biết chừng cũng đã lên giường với nhau rồi, quan hệ thân thiết như vậy, chẳng trách dám đem ông đây đùa bỡn như con khỉ, ở Đôn Hoàng, lúc hỏi nó, nó nói với chúng ta thế nào, nói không thân, giờ nhớ lại, không phải chúng ta đã mất dấu Thịnh Hạ ở Đôn Hoàng hay sao? Chú Hai, con bà nó chứ, hai lão già cộng lại cũng hơn trăm tuổi mà bị thằng oắt con này vờn như vờn chuột."

Nói xong liền cười điên dại, cười xong liền đẩy Tân Thủ Thành ra ngoài: "Đi, gọi tất cả lên đây, đến nhà cũ!"

Tân Thủ Thành rõ ràng run lên một nhịp: "Nhà cũ?"

Tân Thủ Nghiệp cười một cách dữ tợn: "Đúng, nhà cũ, chỗ mà chú đã giết thằng họ Diệp kia."

Suy nghĩ một lúc lại dặn dò ông ta: "Không phải gọi hết, để một đứa ở lại trông Miêu Miêu, đừng nói gì cho nó cả, đừng kéo nó vào chuyện này."

* * *

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên những tràng tiếng ồn đến kinh người, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo, so với tình trạng như chốn không người của mấy ngày trước, cảnh tượng lúc này hoàn toàn hỗn loạn, Tân Thủ Nghiệp quay về phòng thu dọn đồ đạc, Tân Thủ Thành ở ngoài bố trí dặn dò, đang gấp gáp, sau lưng lại có người gọi ông ta: "Chú Hai."

Miêu Miêu bước ra, vốn cô ta không muốn quan tâm, nhưng động tĩnh bên ngoài quá lớn: "Mọi người thế này là định... đi đâu sao?"

Tân Thủ Thành khoát khoát tay: "Cháu không cần quan tâm, chú và cha cháu ra ngoài làm một vài chuyện, cháu cứ đợi ở đây, sẽ có người ở lại cùng."

Miêu Miêu ồ lên một tiếng, mặc dù còn chưa rõ xảy ra chuyện gì nhưng cũng mặc kệ không quan tâm, cô ta chân chừ một chút, quay người trở về phòng.

“Miêu Miêu!”

Tần Thủ Thành chợt gọi cô ta lại

Miêu Miêu sững sốt một chút, nghi ngờ quay đầu lại nhìn ông ta.

Trong đầu Tần Thủ Thành đang đấu tranh kịch liệt, ông ta nhìn Miêu Miêu chằm chằm, thực ra cô cháu gái này chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ông ta, nhưng ông ta đã ghét cô ta từ nhỏ đến lớn, mỗi khi nhìn thấy cô ta, mấy chữ ‘Cùng họ nhưng không cùng mệnh’ này lại tựa như một quả chùy nện vào tim ông ta.

Tại sao lại thế, bày trận thế lớn như vậy để đối phó với Tiểu Hạ, nhưng còn con gái anh, đến cả việc biết anh cũng không để nó biết, làm người không thể quá đặc chí như vậy được, muốn để người ta bị chém, anh cũng phải nhỏ vài giọt máu chứ.

Nụ cười của Tần Thủ Thành có chút ác độc, ông ta chợt đổi sang một giọng nói có vẻ tương đối hòa nhã.

“Từ cửa Nam của Cổ Thành ra ngoài, đi theo con đường đất bên phải, chừng bảy tám dặm, có một tòa nhà cũ, chúng ta vừa tới đã thuê lại. Nếu cháu rảnh rồi không có việc gì thì có thể đến đó thăm quan.”

Dừng một lúc lại nói thêm: “Đừng nói là chú bảo đấy, cha cháu không cho chú nói đâu.”

Nói xong ông ta bỏ đi, trong lòng Miêu Miêu có chút sợ hãi, cảm thấy người chú này hôm nay có chút quái lạ.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp mười hai giờ rồi, đã muộn như vậy, đâu phải có bệnh đâu mà đi thăm quan cái tòa nhà cũ kỹ gì đó làm gì.

* * *

Lần này Tần gia ra ngoài dẫn theo mười bốn người, để lại một ở nhà khách để trông Miêu Miêu, còn lại phân làm hai đội, một đội đi trước chuẩn bị, Tần Thủ Thành ở đội thứ hai, ở dưới lầu chờ Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp là người cuối cùng bước xuống, bước chân rất chậm, cũng rất

nặng nề, đập lên cầu thang gỗ kêu kéo kẹt, trong tay là chiếc hòm gỗ âm u quen thuộc.

Lúc đi tới dưới lầu, ông ta chợt dừng lại, nhìn về phía Hạ Thành cười cười.

Tần Thủ Thành có chút khó hiểu, nhìn theo tầm mắt của ông ta, thấy Nhạc Phong đang đứng ở cửa Hạ Thành, đẩy hồ nghi nhìn về phía bọn họ.

Tần Thủ Nghiệp chủ động đi về phía bên kia hai bước, chào hỏi Nhạc Phong: “Đơn vị có chút việc gấp phải về, Miêu Miêu chắc phải ở lại hai ngày nữa, trên tầng đã có người ở lại cùng với nó, nếu cậu rảnh thì lên ngồi một chút, nói chuyện với nó.”

Nhạc Phong có chút lúng túng, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm: “VẬY CHÚ TẦN LÊN ĐƯỜNG THUẬN LỢI, CỨ TƯỞNG LÀ LÀM NHÂN VIÊN NHÀ NƯỚC NHÀN HẠ LẮM, GIỜ CŨNG NỬA ĐÊM RỒI... ĐƠN VỊ CƠ QUAN CHÚ CŨNG BẬN RỘN QUÁ MỨC.”

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả, ông ta vươn tay, vỗ vỗ vai Nhạc Phong, trong lời có ý: “Còn biết làm sao, thân bất do kỷ, cũng là vì công việc cấp trên giao xuống thôi, rất khó giải quyết.”

Cuộc nói chuyện này khiến cho Nhạc Phong thấy cả người mất tự nhiên: “CÔNG VIỆC MÀ, LÚC NÀO CHẲNG VẬY, KIỂU GÌ CŨNG CÓ CÁCH GIẢI QUYẾT.”

Tần Thủ Nghiệp gật đầu, cười đầy thâm ý: “Cũng phải, mong là được như câu chúc của cậu.”

* * *

Đám Tần Thủ Nghiệp vừa đi, Nhạc Phong liền rào bước chạy lên tầng, vừa mở cửa đã thấy Quý Đường Đường đang nằm trên bàn, ánh nến le lói, cũng phải còn khoảng hai ba xăng-ti-mét.

Nhạc Phong chỉ muốn thổi tắt cây nến, kéo chỉ đỏ lỏi thẳng cô ra ngoài, bấy giờ mới hối hận trước đó không hỏi rõ ràng: có thể thổi nến giữa chừng được không, có gây ra hậu quả không tốt gì không?

Do dự liên tục, cuối cùng vẫn đóng cửa ôm tim chờ đợi, Thần Côn không có ở đây, những chuyện thần bí ma quỷ này anh không làm nổi, để cho chắc, vẫn nên chờ đi.

Được một lúc thì vươn tay lên ngang lưng sờ sờ, chạm đến khẩu súng, trong lòng mới thoáng an tâm.

Chuyện có điểm lạ.

Đơn vị có việc? Gạt ai vậy, đâu phải là đơn vị bí mật gì, việc gì mà cần ông nửa đêm nửa hôm mười hai giờ ra khỏi cửa? Làm chuyện đơn vị giao mà kéo theo một đồng người nhà họ Tần, đội thân thích à? Quan trọng hơn nữa là, đi làm việc mà không mang theo cặp tài liệu, xách theo cái hòm cũ nhìn khiến người ta phát ghê như vậy làm gì?

Nhạc Phong phiền muộn nôn nóng, móc thuốc lá ra châm, tay có chút run rẩy, vài lần không châm được lửa.

Không biết Đường Đường đã gặp được Diệp Liên Thành chưa, Đường Đường, em chuyện dài nói ngắn thôi, đừng có mà liên miên không dứt đấy...

Chương 17

Quý Đường Đường bước nông bước sâu tiến về phía trước, bốn phía đều là sương mù dày đặc, cô đi được một lúc liền dừng lại, trong lòng có chút mơ hồ, không phải triệu hồi ai tới thì sẽ bước vào thế giới của người đó hay sao? Chẳng lẽ thế giới của Diệp Liên Thành lại chỉ có một mảnh trắng xóa như thế này?

Hình như lần nào dùng phương pháp này cũng xảy ra sơ sót, lần này không hải lại mắc sai lầm gì rồi chứ?

Trong lúc đang hoang mang, phía sau bỗng vọng đến những tiếng leng keng chát chúa, Quý Đường Đường khó hiểu quay đầu lại nhìn, bên hông đột nhiên bịt thứ gì đó va phải, đau đến mức oằn cả người, đằng trước có tiếng người thắng xe, giọng nói rất bất mãn: “Này này, bạn học à, đi đường phải để ý chứ.”

Bạn học?

Quý Đường Đường sửng sốt, cô ngơ ngác nhìn nam sinh đang cưỡi xe đạp trước mặt, cậu ta mặc áo phông trắng, quần jean rách, một tay giữ ghi đông, một tay xách hộp cơm, chân chống trên mặt đất, vẫn còn đang nhìn cô: “Có đụng phải cậu không, có sao không?”

Quý Đường Đường lắc đầu, cậu kia thở phào nhẹ nhõm, quàng tay lái một cái, chiếc xe lại xiêu xiêu vẹo vẹo lăn bánh, tiếng xích kêu lạch cạch, giống như chỉ một giây nữa sẽ tuột ra.

Không biết từ lúc nào, sương mù đã tản đi, ánh mặt trời rơi xuống ấm áp, xung quanh trở nên ồn ào, vô số học sinh đi lướt qua cô, có người cầm hộp đi mua cơm, có người lại đang ôm một chồng sách thật dày từ thư viện về, có đôi tình nhân trẻ choàng tay nhau nói chuyện vui vẻ, có người vừa ôm quả bóng rổ vừa cầm khăn lau mồ hôi, bọn họ cười nói, cãi nhau, không ai chú ý đến sự khác biệt của cô.

Quý Đường Đường chợt thấy khóe mắt cay cay, biết rõ đây chỉ là ảo ảnh đảo ngược thời gian, nhưng vẫn bị thứ ảo ảnh ấy làm cho ấm lòng.

Nhớ lúc đó khi còn trẻ, người thích tán gẫu tôi yêu cười, có lần sóng vai ngồi dưới gốc đào, gió rung ngọn cây chim khẽ hót, không biết ta ngủ thiếp đi lúc nào, trong mộng hoa rơi vô ngần.

Chỉ mong tất cả chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, hoa đào rớt trên vai, còn có thể nhìn nhau cười một tiếng.

Sân trường quen thuộc, ký ức quen thuộc, vẫn bức tường xanh của nhà ăn, trên tường giăng kín dây thường xuân, đằng sau ký túc xá là một hàng dài xe đạp, mới cũ đủ cả, tròng ba bốn lượt khóa cũng không ngăn nổi trộm, thư viện thì toàn đám mọt sách, trời đẹp như vậy, ngoài cửa có vài con mèo nhỏ đi qua đi lại.

Quý Đường Đường từ từ đi về phía sân thể dục, có rất nhiều người ở đó, giữa thảm cỏ, có người đang đá bóng, cũng có người đang chơi diều, trên đường chạy có người đang tập chạy, gần đó có người đang tập xà kép, ép chân, hoặc ngồi tụ tập nói chuyện phiếm.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Diệp Liên Thành, anh ngồi dưới tán cây, xuất thần nhìn về phía sân tập, trên quần áo dính máu, từng mảng lớn, nhưng vẫn chỉnh tề, không một ai chú ý đến sự khác lạ và quái dị của anh, hoặc có lẽ, bởi vì đây là thế giới của anh?

Quý Đường Đường bước gần tới nơi mới dừng lại, Diệp Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô, có lẽ là ánh mặt trời quá mức chói chang, tay của anh bắc lên trán che nắng, khẽ nheo mắt lại, khóe miệng dâng lên một nụ cười dịu dàng; "Tiểu Hạ, em đến rồi."

Quý Đường Đường gật đầu, không hiểu tại sao, khi thực sự đối diện với anh, tâm trạng của cô lại bình lặng như vậy, cô ngồi xuống bên cạnh Diệp Liên Thành, thở dài một tiếng.

Hai người cứ kê vai ngồi cạnh nhau như vậy, cho đến khi tiếng chuông

vang lên, sau một tràng những tiếng reng reng, đến lượt thứ hai, bóng người trong sân tập dần ít đi, Quý Đường Đường hỏi Diệp Liên Thành: “Chuông báo hiệu à? Sắp vào tiết học sao?”

Diệp Liên Thành nói: “Hình như vậy.”

Quý Đường Đường cười lên, cảnh này thật quen thuộc, lúc hai người trốn học, thường hay có những đoạn đối thoại như vậy.

Diệp Liên Thành cũng cười, anh nói: “Cha em nói với anh, một người sau khi chết rồi, nếu như có oán khí, sẽ quanh quẩn mãi ở nơi mình đã chết, không chừng sẽ thành cô hồn dã quỷ. Nhưng nếu như không có oán khí thì trước khi rời khỏi thế giới này, sẽ được trải qua thời khắc hạnh phúc mỹ mãn nhất trong kiếp này một lần nữa. Giờ anh mới biết, anh đi lâu như vậy, thì ra chưa bao giờ bước ra khỏi chốn này.”

Quý Đường Đường trầm mặc rất lâu, nhẹ giọng hỏi: “Cha em?”

Dù đã sớm đoán được cái chết của Diệp Liên Thành nhất định có liên quan đến nhà họ Tần, đến cha mình, nhưng cảm giác từ phỏng đoán đến việc nhận được sự xác thực của Diệp Liên Thành thật khác biệt, tâm trạng của Quý Đường Đường rất phức tạp, có đau đớn, có áy náy, còn có sự hổ thẹn cùng cực, cô không thể hiểu tại sao Diệp Liên Thành có thể bình tĩnh như vậy, mãi một lúc sau cô mới run rẩy thốt ra được một câu: “A Thành, rất xin lỗi.”

Diệp Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô: “Tiểu Hạ, anh không biết mấy năm qua em sống khổ như vậy.”

Nghe anh nói câu này, nước mắt của Quý Đường Đường sắp trào ra đến nơi, giống như bao nhiêu năm cực khổ như vậy, chỉ vì một lời này của anh, đột nhiên trở nên đáng giá, cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Đều đã qua rồi.”

Diệp Liên Thành gật đầu cười một cái, trong nụ cười có chút mất mát: “Quả nhiên đã không phải là Tiểu Hạ trước kia nữa rồi, một câu nói nhẹ

nhàng, bốn năm quan trọng, cứ thế gảy qua."

Quý Đường Đường râu rĩ: "Nếu là Tiểu Hạ trước kia thì đã không sống được đến bây giờ."

Diệp Liên Thành trầm mặc một chút, cuối cùng nhẹ giọng nói: "Tiểu Hạ, em kiên cường hơn anh nhiều."

Quý Đường Đường cười khổ, cô cúi đầu, nhìn mũi giày của mình, mép giày dính đầy bụi bặm, cô lấy mép váy lau, lau đi lau lại, Diệp Liên Thành chột vươn tay phủ lên mu bàn tay cô, xúc cảm quen thuộc ấm á khiến cho Quý Đường Đường trào nước mắt, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Liên Thành, tầm mắt là một mảnh mơ hồ, Diệp Liên Thành nói: "Anh biết bọn họ vẫn đang tìm em, Tiểu Hạ, sau này em định thế nào?"

Quý Đường Đường nói: "Em vốn..."

Mới nói được ba chữ, nước mắt đã lăn xuống, nhìn thấy Diệp Liên Thành giống như nhìn thấy người thân thuộc nhất, dù có khóc lóc xấu xí thế nào cô cũng không để ý, cô vừa nói vừa lau nước mắt, lau khô lại khóc, khóc rồi lại lau.

Cô nói: "Em vốn định mặc kệ những thứ này, hạnh phúc của chính em, tại sao lại để cho những kẻ vợ vắn kia can dự vào đúng không? Không dây nổi chẳng lẽ em còn không trốn đi được hay sao, thế giới này lớn như vậy, Tần gia đâu có tai mắt ở khắp nơi được, kiểu gì em cũng tìm được một nơi để sống ổn định..."

"Nhưng anh vừa xảy ra chuyện, em liền cảm thấy... em cảm thấy vô cùng tội lỗi, tất cả đều do nhấm về em, em bất lực không đấu lại được thì trốn đi, để mọi người làm bia đỡ đạn cho mình. Làm người cũng phải có chút trách nhiệm chứ, nếu không sống mà chỉ có ăn rồi ngủ thì còn ý nghĩa gì."

Cô nói không chút mạch lạc, cứ nói mấy lần liền 'đúng không', 'đúng không', Diệp Liên Thành lắng lắng nghe, cũng không ngắt lời cô.

"Em đến Cổ Thành, đầu tiên là để tiễn anh, thứ hai cũng là để điều tra

xem, tai nạn của anh có can hệ gì đến Tần gia hay không, nếu như không, em sẽ đến Thịnh gia ở Bát Vạn Đại Sơn, gốc rễ của em ở đó, tất cả ngọn nguồn cũng từ nơi đó mà ra, một mình em cũng chẳng có gì để mất, vào Bát Vạn Đại sơn rồi sống hay chết, cũng thuận theo nó đi. Nếu như có liên quan, Tần gia nhất định đang ở đây chờ em, em muốn chấm dứt hoàn toàn với bọn chúng, em đã nghĩ thông rồi, em không chết, bọn chúng nhất định sẽ đeo đuổi em đến cùng, em tiếp tục trốn thì những người quan tâm đến em xung quanh em sẽ lần lượt chết sạch, không trốn nữa, không muốn chạy nữa."

Cô nói xong, nước mắt cũng ngừng rơi, ngơ ngẩn nhìn trận cầu giữa sân, giống như đang hạ quyết tâm lắm lắm: "Không trốn nữa, chính là chấm dứt tại đây. Thua cũng nhận, thế gian này nhiều người như vậy, phải có người bốc phải bài xấu chứ."

Diệp Liên Thành hỏi cô: "Vậy Nhạc Phong thì sao?"

Quý Đường Đường chấn động cả người, nói năng cũng lắp bắp: "Anh... sao anh biết Nhạc Phong?"

Nụ cười của Diệp Liên Thành có chút chua chát, anh dời tầm mắt, nhẹ giọng nói: "Sau khi cha em nói chuyện với anh, anh mới biết lần trước người đến Cổ Thành đúng là em, khi đó, anh nhớ Nhạc Phong rất tốt với em... Thực ra anh không xác định được quan hệ của hai người, chẳng qua là thử thăm dò một chút thôi."

Dù cô không xác nhận, nhưng phản ứng này đã là câu trả lời.

Quý Đường Đường có chút khó xử: "Xin lỗi A Thành, từ khi ở cạnh Nhạc Phong, dù cho tới giờ em chưa hề nói ra, nhưng trong lòng, em vẫn cảm thấy rất có lỗi với anh, cảm giác như bản thân đã thay lòng đổi dạ vậy."

Diệp Liên Thành cười rộ lên: "Tiểu Hạ, từ lúc gặp mặt đến giờ, em đã xin lỗi anh bao nhiêu lần rồi? Người một nhà sẽ không khách khí như vậy, chúng ta quen nhau... cũng phải bảy năm rồi đúng không?"

Quý Đường Đường gật đầu, từ khi quen nhau ở Đại Học, đến khi tốt nghiệp, rồi bốn năm cô rong ruổi trên đường, cộng lại, đúng là đã hơn bảy năm.

“Có một lần, có một người khách đến quán bar của anh, anh ta đã chia tay với bạn gái, thời gian họ bên nhau vừa đúng bảy năm. Anh ta nói với anh, tế bào trên thân thể con người sẽ có sự thay cũ đổi mới, cứ ba tháng lại thay một lần, tế bào cũ chết đi, tế bào mới ra đời, bởi vì thời gian thay thế của mỗi tế bào khác nhau đều khác nhau nên muốn thay toàn bộ tế bào cần một quá trình mất bảy năm. Nói cách khác, về mặt sinh lý, cứ bảy năm, chúng ta lại là một người khác. Nếu đã là một người khác thì cũng sẽ dễ dàng sinh ra sự chối bỏ với những cam kết của ‘kiếp trước’. Khi ấy anh đã nghĩ, tôi và Tiểu Hạ sẽ không như vậy.”

“Nhưng giờ anh đã hiểu, thực ra chúng ta đều đã thay đổi, con người hiện tại, là do quá khứ biến đổi mà thành, chúng ta lại không can dự vào bốn năm quan trọng nhất của nhau, sau khi xảy ra chuyện đó, em chọn không liên hệ với anh, đồng thời cũng lựa chọn rời xa anh, về phần anh, rốt cuộc là thực sự không quên được em, hay là công khai dùng cái cớ này để tô vẽ cho sự thâm tình của mình, để có lý do khiến ai cũng có thể tha thứ cho sự sa đọa của chính mình?”

Có lẽ người chết rồi, sẽ đứng ở một góc độ khách quan và chân thực hơn mà đánh giá bản thân mình, thản nhiên nói ra sự thật mà khi còn sống không dám nói, không dám đối mặt, nếu Diệp Liên Thành còn sống, chắc mãi mãi sẽ không nghi ngờ tình cảm của mình với Tiểu Hạ.”

Diệp Liên Thành như vậy, có chút xa lạ, nhưng chân thực hơn, gần gũi hơn.

“Cha em nói với anh, dù sao cậu cũng phải chết, nếu như cậu ôm một bụng oán khí, trái lại sẽ mang đến bất hạnh cho Tiểu Hạ. Anh nghĩ, nếu như không thể tránh khỏi cái chết, thì đừng khiến người khác thêm phiền phức nữa, trước kia em khổ như vậy, anh không thể giúp được em, lần này,

coi như là vì em mà cố gắng một chút đi."

Nước mắt Quý Đường Đường lại không tìm được.

"Tiểu Hạ, chết vì em, anh lại thấy nhẹ nhõm, cảm thấy không còn nợ nần gì em nữa. Nhưng anh thực sự đã có lỗi với rất nhiều cô gái tốt, như A Diêm, Nhận Tử, cả Đình Như nữa. Anh không biết con người thực sự có kiếp sau hay không, nếu như có, anh thực lòng hy vọng có thể bù đắp lại cho họ."

Quý Đường Đường rưng rưng gật đầu: "Nếu như có kiếp sau, nhất định đừng gặp em."

Diệp Liên Thành mỉm cười: "Có điều, kiếp sau rốt cuộc sẽ như thế nào, ai mà biết được? Tiểu Hạ, nếu quả thực thích Nhạc Phong, thì hãy nắm chắc ở kiếp này đi."

Quý Đường Đường gật đầu, rồi lại chột lắc đầu: "Chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu, A Thành, trên người em có một lời nguyện, em không biết rốt cuộc nó là cái gì, nhưng nhất định là thứ có thể gây tổn thương cho em, gây tổn thương cho Nhạc Phong. Em vốn định rời xa Nhạc Phong, nhưng không hiểu tại sao lại để anh ấy tìm thấy. Em chưa chết, anh ấy nhất định sẽ không từ bỏ. Có lúc, em lại thấy, mình chết đi, đối với anh ấy lại là một cách giải thoát."

Diệp Liên Thành vươn tay ra, giúp cô lau đi giọt lệ nơi khóe mắt: "Có cái nhìn thoáng như vậy từ bao giờ hả, coi cái chết như ăn uống ngủ nghỉ mà nói ra vậy."

"Sống quá khó khăn, chết sẽ không còn đáng sợ."

Diệp Liên Thành nhìn vào mắt cô: "Cho dù có nguyện rửa, cũng là do có người hạ đúng không? Nếu là thần tiên hạ, thì nhất định có thể tìm được một thần tiên khác để cứu em. Nếu như là con người hạ, Tiểu Hạ, đó chẳng qua cũng chỉ là một con người một mũi hai mắt như chúng ta, tại sao em phải sợ họ? Em sẽ chế trụ được họ."

Quý Đường Đường ngậy ngấn cả người, lời nói của Diệp Liên Thành như một liều thuốc kích thích đến sợi dây kiêu ngạo trong lòng cô: đúng vậy, cũng chỉ là một con người cần ăn uống bình thường, tại sao phải sợ? Từ trước tới giờ, nguyên rửa như một thứ vô hình, là một luồng oán niệm cực mạnh mà thôi, nếu như đây chỉ là oán niệm của một người, vậy thì ý chí của cô cũng có thể đủ mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ đến khi có thể ngăn cản lại luồng oán niệm này.

Ai sợ ai chứ?

Nỗi vui sướng dần dâng lên lòng, Quý Đường Đường ngẩng đầu: “A Thành...”

Cô chợt ngậy ngấn cả người, Diệp Liên Thành trước mặt dường như có chút mơ hồ, mà tất cả xung quanh bắt đầu biến thành sương mù, dường như trở lại cảnh tượng lúc mới tiến vào lúc đầu, cũng không hiểu tại sao, cô có một cảm giác mãnh liệt, Diệp Liên Thành sắp đi, hoặc có lẽ, nhìn thấy cô, nói với cô những lời này, tâm nguyện của anh cũng đã hoàn thành — anh không có oán khí, anh đã gắng gượng rất lâu để gặp cô lần cuối...

Nước mắt Quý Đường Đường rơi như mưa.

Trước khi gặp được Nhạc Phong, cho rằng cha mẹ đều chết trong tai nạn bất ngờ, Diệp Liên Thành là chỗ dựa duy nhất của cô, biết bao nhiêu đêm dài cô tịch rét lạnh trở mình khó ngủ, đều là nhớ có sự tồn tại của Diệp Liên Thành đã cho cô chút hy vọng: cõi đời này ít nhất còn có một người, vẫn còn nghĩ, còn nhớ đến cô, sự ấm áp này dù mong manh mơ hồ, nhưng ít nhất vẫn còn đủ để ấm lòng.

Quý Đường Đường từ từ đứng dậy, khí lưu khẽ lướt quanh người, giống như muốn từ biệt cô lần cuối, cô như đang hỏi anh: “A Thành, em sẽ hạnh phúc chứ?”

Gió nhẹ phất qua mặt, lời thì thầm nhẹ lướt qua bên tai: “Tiểu Hạ, nhất định phải hạnh phúc. Vì những người đã hy sinh cho em như bọn anh, phải hạnh phúc gấp bội.”

...

Tấm mắt lại rõ ràng trở lại, vết máu trên gương đã khô, chiếc chuông lẳng lẳng nằm bên cạnh, giống như một con mèo ngoan ngoãn, ánh nến bên cạnh nhảy lên, còn không tới một xăng-ti-mét, là Diệp Liên Thành đưa cô về sao?

Tấm gương trước mặt chỉ là một khối kim loại trắng thủy tinh mà thôi, đầu bên kia rõ ràng rọi lên hình ảnh bên này của cô, đồ đạc, tường, không còn là thế giới của Diệp Liên Thành. Quý Đường Đường đứng dậy, nhẹ nhàng áp trán qua.

Cô nói rằng kiếp sau không muốn gặp lại, đó không phải là lời nói thật. Cô hy vọng ít nhất có thể có một cơ hội gặp thoáng qua, Diệp Liên Thành không cần nhớ ra cô, chỉ cần cô còn nhớ anh là được, cô nhất định sẽ nở một nụ cười dịu dàng nhất với anh, sau đó quay đầu, đứng yên tại chỗ, nhìn anh rời đi, cho đến khi bóng lưng anh khuất hẳn.

* * *

Tần Thủ Thành đã mơ hồ cảm thấy điều gì đó kỳ lạ, sau khi đến nhà cũ, có hai người vẫn đi theo ông ta, đi tới đâu theo tới đó, giống như muốn khống chế ông ta bất cứ lúc nào, ông ta nổi cáu một lần, nhưng hai người một mực cung kính đá: “Bác Hai, là bác Cả phân phó.”

Đám tiểu bối Tần gia trẻ tuổi đi theo lần này quen gọi ông ta là bác Hai, Tần Thủ Thành đã định tìm Tần Thủ Nghiệp tranh cãi, nhưng Tần Thủ Nghiệp vẫn lạnh mặt phân phó người bố trí, không rảnh để ý đến ông ta.

Bố trí cẩn thận, khiến cho Tần Thủ Thành thấy hoang mang, giữa nhà dùng bùa chu sa màu vàng quây thành một vòng lớn, trong vòng tròn chất một đồng gỗ hòe, tấm xăng, giống như có thể sẵn sàng đốt bất cứ lúc nào, chữ ‘hòe’ trong gỗ hòe mang chữ quý, ở nhà họ Tần vẫn luôn được coi là gỗ tà, còn bùa khống tà, lại giống như muốn đem thứ gì đó khóa ở bên trong, tránh cho nó làm tổn thương đến người nhà họ Tần, nhớ lại cuộc đối thoại lần trước với Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Thành đã có chút hoảng loạn, ông

ta nhìn đồng gỗ hòm kia rồi lại nhìn chiếc hòm gỗ vẫn không rời khỏi tay Tần Thủ Nghiệp, liếm môi vài lần, hỏi Tần Thủ Nghiệp không dưới ba lần: “

Khi hỏi lần cuối cùng, Tần Thủ Nghiệp nhìn ông ta một cái, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị, Tần Thủ Thành còn chưa phản ứng kịp, hai tên tiểu bối đứng sau chợt bước lên, mỗi người giữ chặt một cánh tay, giữ chặt lấy ông ta.

Cùi chỏ của Tần Thủ Thành đã có chút đau, lại không còn hoảng hốt nữa, ông ta nhìn Tần Thủ Nghiệp, cười hờ: “Sao hả anh cả, còn muốn thiêu tôi nữa à?”

Tần Thủ Nghiệp cười cười: “Chú hai, nhớ lời anh, bất kể xảy ra chuyện gì, chú cứ nhớ chú là người nhà họ Tần là được.”

Ông ta vừa nói, vừa đặt chiếc hòm lên bàn, móc từ trong cổ áo ra một cái chìa khóa, là loại chìa bằng đồng thau cũ kỹ, phần chuôi chạm rồng khắc hoa, phần răng là hình tứ phương, ở giữa có một mắt tiền cổ, Tần Thủ Nghiệp từ từ tra chìa vào trong ổ, nhẹ nhàng vặn một cái, cạch một tiếng, chiếc khóa bật ra, Tần Thủ Thành thấy tim như hẫng mất một nhịp, giống như đột nhiên bị văng ra giữa không trung, giãy giụa vô ích.

Không biết có phải do nhìn nhầm hay không, ông ta cảm thấy trong khoảnh khắc nắp hòm bật ra, giống như có một luồng khói đen bốc lên, có điều chỉ trong nháy mắt, tầm mắt lại khôi phục lại rõ ràng, nhưng vẫn có một thứ mùi vị như thứ gì bị đốt trụi chen vào trong lỗ mũi.

Tần Thủ Nghiệp vươn tay vào trong hòm, từ từ lấy ra một cái đầu đã bị đốt trụi.

Xác thực mà nói, chỉ là một cái đầu lâu, đã bị thiêu cháy đen, trên xương sọ dán hai lá bùa màu đỏ bắt chéo thành hình dấu X, lần đầu nhìn còn tưởng là mà đỏ, nhìn lại mới biết bên dưới còn có màu vàng, chẳng qua là vì dùng chu sa vẽ quá nhiều, chẳng chịt đan vào nhau nên nhìn mới giống màu đỏ.

Yết hầu Tần Thủ Thành lặn một cái, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi kinh khủng, theo bản năng ông ta muốn tiến lên, nhưng lập tức bả vai bị kéo căng, hai gã đứng sau đã ghì ông ta lại, Tần Thủ Thành nuốt nước miếng, vừa mở miệng thanh âm đã khàn khàn, hỏi Tần Thủ Nghiệp: “Đó là đầu của ai?”

Tần Thủ Nghiệp không trả lời, ông ta cầm cái đầu đối mặt với Tần Thủ Thành, hai hốc mắt trống rỗng rọi thẳng vào ánh mắt cả Tần Thủ Thành, giống như đang lặng lẽ chất vấn, Tần Thủ Thành thoáng chốc sụp đổ: “Đây là đầu của A Bình, đúng không?!!!”

Tần Thủ Nghiệp cười một cái, coi như đồng ý, chân của Tần Thủ Thành mềm nhũn, co rút, người đằng sau nâng ông ta dậy, cả người ông ta có vẻ hư thoát, giống như một cỗ máy khô gác trên cọc gỗ.

Tần Thủ Nghiệp thở dài: “Chú Hai, đừng trách kẻ làm anh này lòng dạ độc ác. Thịnh Thanh Bình là chủ nhân của Lộ linh, cõi đời này, chỉ có oán khí của cô ta là có thể trăm phần trăm đặng vang nhất mạch Lộ Linh này. Trước khi Thịnh Thanh Bình chết, đã biết tất cả chân tướng, lúc ấy cô ta vừa chết, oán khí rất mạnh, đủ để khiến Lộ Linh vỡ nát, cho nên phải dùng bùa trấn cô ta lại, khóa trong hòm gỗ, mang về Tần gia, phong bế bốn năm. Nếu không phải đường cùng, tôi cũng không muốn dùng đến thứ này.”

Trong lúc nói chuyện, ông ta ra hiệu cho gã bên cạnh, có người móc bật lửa đốt cuộn giấy trong tay, sau đó ném vào đồng gỗ hộc, phùng một tiếng ngọn lửa bùng lên, kèm theo tiếng lách tách của vụn gỗ, sắc mặt Tần Thủ Nghiệp có chút âm trầm, ông ta giật miếng bùa dính trên đầu lâu xuống, sau đó ném cái đầu vào trong đồng gỗ hộc đang cháy, lúc đầu lâu chạm lửa, ngọn lửa xung quanh biến thành màu đen, sau đó khói bốc lên cao hơn một trượng.

Trong cổ họng Tần Thủ Thành đã phát ra những âm thanh nức nở như sắp chết, Tần Thủ Nghiệp gạt đầu với hai gã trẻ tuổi kia một cái, hai người đồng loạt buông tay, Tần Thủ Thành liền phủ phục trên đất, trán ghé sát

mặt đất, hai tay cắm sâu xuống đất bùn.

Tần Thủ Nghiệp nhìn những người khác trong phòng: “Đừng đứng hết ở đây, để lại hai người, còn đâu tản ra ngoài, tất cả mọi hướng đều phải bố trí người, đợi đến lúc người đến, quyết không thể để nó chạy thoát lần nữa.”

Được một lúc, ông ta gọi một người trong số đó, ra hiệu bảo gã lại gần, hỏi: “Đã mang súng chưa?”

Sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn, Tần Thủ Nghiệp gật đầu, thanh âm cũng đè thấp xuống: “Sau khi thấy nó, nhớ bắn vào chân, tao không muốn nó còn sức mà chạy trốn nữa.”

* * *

Nhạc Phong đang nói chuyện phiếm dưới lầu với Mẫn Tử Hoa, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu vọng xuống, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, Quý Đường Đường vậy mà đã xuống, đang vừa đi vừa cúi đầu quẩn Lộ Linh lại, Nhạc Phong khó hiểu: không phải đã nói là cần anh giữ chỉ đỏ hay sao, cô thật đúng là đã thăng cấp rồi, lần này thuận lợi như vậy?

Quý Đường Đường cũng nhìn thấy anh, cô dừng lại, đứng trên cầu thang nhìn anh, chợt nhếch miệng cười với anh, giống như nhìn thấu vẻ mặt của anh vậy, còn đáp trả lại: đúng vậy, lần này thuận lợi thế đấy.

Mặc dù cả hai không nói chuyện, nhưng Nhạc Phong cũng nhìn ra tâm trạng của Quý Đường Đường không tệ, lẽ ra nhìn thấy Diệp Liên Thành, không gào khóc cũng phải nhỏ vài giọt nước mắt chứ, sao lại như được điểm hóa thế này?

Có điều hiếm hoi lắm tâm trạng của cô mới tốt như vậy, Nhạc Phong cũng vui thay cho cô, nghĩ đến hành động quái dị vừa nãy của nhà họ Tầm, Nhạc Phong cảm thấy vẫn là rời đi trước thì hơn, anh bước dài mấy bước, nắm lấy tay cô: “Đường Đường, chúng ta đi về trước, có gì bàn sau.”

Vừa nói vừa kéo cô, mới đi xuống hai bước, chợt kéo không nổi, quay

đầu lại nhìn, Quý Đường Đường đang đứng yên, nhìn chăm chăm chiếc chuông trong tay ngẩn ra, đột nhiên nói một câu: “Nhạc Phong, chuông đang kêu, anh có nghe thấy không?”

Nhạc Phong tin chắc là chiếc chuông kia không hề kêu, anh lo lắng nhìn Quý Đường Đường: “Đường Đường, em không sao chứ?”

Quý Đường Đường không nhìn anh, cô khiếp sợ nhìn bốn phía, Hạ Thành đang vịn vẹo biến dạng theo một góc độ quỷ quái, ánh đèn, đồ đạc, cả bóng người trước mắt, đều biến đổi quái dị, Quý Đường Đường theo bản năng buông tay Nhạc Phong ra, lùi lại phía sau một bước, cúi đầu dụi hai mắt mình, sau đó ngẩng đầu.

Không đúng, đây không phải Hạ Thành, đây là...

Trong đầu của Quý Đường Đường oành một tiếng.

Đây là khu nhà nơi cô ở, hàng rào sắt quen thuộc bên ngoài, từ xa đã có thể nhìn thấy mái nhà để xe của khu, đèn ngòm, không mở đèn, ngẩng đầu nhìn, cô có thể nhận ra ngay khung cửa sổ của nhà mình ở tầng sáu, tỏa ánh đèn màu cam.

Nhạc Phong nhận ra cô không được bình thường, vươn tay quơ quơ trước mặt cô: “Đường Đường?”

Quý Đường Đường không nói gì, nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ kia, không biết tại sao, rõ ràng rất xa, nhưng cô lại có thể thấy rõ ràng, ngay sau đó, đột nhiên, lập tức, nơi đó bỗng sáng lòe lên, giống như có thứ gì đó nổ tung, tiếng thủy tinh vỡ nát, tiếng vách tường sụp đổ, lửa cháy hừng hực ngập cả tầm mắt, sau đó, có người vùng vẫy, từ bên trong chậm rãi lết ra ngoài.

Là một người phụ nữ toàn thân đang bị thiêu đốt, hai cánh tay như đã khô quắt chông lầy thân thể, tóc đã bị đốt trụi, da đầu lẫn lộn thịt trắng, nửa gương mặt ám đen, cặp mắt trên nửa gương mặt còn lại đang nhìn cô, bờ môi cháy đen mấp máy, phát ra thanh âm quen thuộc chỉ cô mới có thể

nghe thấy:

“Tiểu Hạ...”

Chương 18

Nhạc Phong có chút hoảng hốt, tiếp tục hỏi cô: “Đường Đường, em không sao chứ?”

Biểu cảm của Quý Đường Đường trong thoáng chốc bỗng trở nên căng thẳng, cô đẩy Nhạc Phong ra, tựa như phát điên kêu lên một tiếng: “Mẹ!”

Nhạc Phong bị cô đẩy một cái lão đảo, mắt thấy cô giống như phát điên chạy xuống tầng dưới, không kịp nghĩ bất cứ điều gì, nhào tới kéo cô lại, bởi vì là cầu thang đi xuống, vô phải chỗ thấp, hai tay túm được đầu gối cô, suýt nữa kéo ngã Quý Đường Đường, Nhạc Phong sợ cô bị va đập, vươn tay đỡ lấy cô, mới ngẩng đầu đã đối diện với một cặp mắt đỏ cạch, sợ đến mức giật thót, Quý Đường Đường ném Lộ Linh qua một bên, một tay bắt lấy bả vai anh, chỉ bằng sức lực của hai cánh tay, vậy mà có thể quăng một người đàn ông hơn một trăm mười cân* như anh ra ngoài!

Nhạc Phong không ngờ cô lại khỏe đến vậy, trong ấn tượng, nếu thực sự đánh tay đôi với cô, bản thân vẫn có thể chiếm thế thượng phong, cho dù cô đang phát điên cũng có thể cản được trong chốc lát, chưa từng bị xách lên như một con gà con rồi ném ra như thế này — còn chưa phản ứng kịp, thân thể đã lao xuống, đầu va phải tay vịn, sao bay đầy trời, tất cả tối sầm.

Mẫn Tử Hoa đứng dưới lầu đã hoàn toàn ngây dại, anh ta tưởng cảnh tượng này chỉ có thể xuất hiện trong phim King Kong mà thôi, nhưng King Kong vừa to vừa khỏe, còn Quý Đường Đường thì nhỏ hơn Nhạc Phong hẳn một cỡ cơ mà? Hơn nữa, cái thứ vừa bay về phía anh ta là cái gì? Chuông?

Lúc cái chuông bay tới, Mẫn Tử Hoa vô thức tránh ra, trước mắt thoáng qua một bóng người — bên tai vọng đến tiếng sập cửa, lúc phản ứng kịp, quay đầu lại chỉ thấy cánh cửa còn đang khép ra khép vào, người đã không thấy tăm hơi.

Mẫn Tử Hoa lạnh cả người, sững sốt mấy giây, nhanh chóng chạy lên

xem Nhạc Phong, đầu tiên là là vỗ vỗ mặt anh, sau đó lại bấm huyết nhân trung, Nhạc Phong nhanh chóng tỉnh lại, cho dù ánh mắt vẫn còn mờ mờ — anh bóp thái dương, liều mạng lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên túm lấy cổ áo Mẫn Tử Hoa: “Người đâu?”

“Chạy mất rồi.”

Nhạc Phong đẩy anh ta ra, đuổi theo, đến cửa lại dừng lại quát lên: “Bên nào?”

“Không biết.... Không, không để ý...” Mẫn Tử Hoa lấp bắp nói: “Chạy nhanh quá, như tên bắn ấy.”

Nhạc Phong lo đến mức toát mồ hôi, thoáng nhìn thấy tầng trên tòa nhà đối diện vẫn còn ánh đèn, chợt nhớ ra Tần Thủ Nghiệp nói Miêu Miêu chưa đi, liền lao thẳng sang tòa nhà đối diện, bịch bịch vài bước đã leo lên tầng, đập cửa gian phòng đầu tiên có ánh đèn, có một gã chui ra từ trong chăn, kinh ngạc nhìn anh, chắc là người mà Tần Thủ Nghiệp để lại trông Miêu Miêu, Nhạc Phong không quan tâm đến anh ta, tiếp tục đập cửa gian thứ hai, Miêu Miêu đang ngồi trong phòng, hình như đang khóc, khăn giấy đầy một sập trước mặt.

Nhạc Phong sửng sốt một chút, nhưng lúc này anh thực sự không còn tâm trạng nào mà để ý chuyện này, trực tiếp hỏi cô ta: “Cha em đâu?”

Miêu Miêu ngơ ngác nhìn anh, hỏi: “Anh đến tìm... cha em?”

Nhạc Phong không kìm được cơn nóng giận, gần như là quát cô ta: “Anh hỏi em, cha em đâu rồi?!”

“Đi... đi rồi...”

“Đi đâu? Đi đâu rồi?!”

Miêu Miêu bị anh quát cho ngơ ngẩn, nói cũng nghèn nghẹn: “Nhạc Phong anh đừng... dữ dằn như thế, anh cần tìm ông ấy, em sẽ gọi điện...”

Nhạc Phong lúc này chỉ muốn lật bàn, anh hít một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại: “Miêu Miêu, anh cần phải biết cha em đã đi đâu,

trước khi ông ta đi, có nhắc gì với em không? Có bảo người khác nói qua với em không?"

Câu này nhắc nhở Miêu Miêu: "Em... chú Hai có nói qua, bảo là đi từ cửa Nam ra, quẹo trái hay quẹo phải gì đấy, khoảng bảy tám dặm, có một khu nhà cũ..."

"Trái hay phải?"

Miêu Miêu bị anh quát đến run rẩy: "Em không nhớ rõ..."

Nhạc Phong không thể nhịn được nữa: "Em là trẻ lên ba à?! Trái hay phải cũng không nhớ rõ?!"

Miêu Miêu khóc òa lên: "Nhạc Phong anh đừng quát em nữa, em, nhất thời em không nghĩ ra được..."

Miêu Miêu vừa khóc một cái, Nhạc Phong liền nhận thấy mình hơi quá đáng, vô thức xin lỗi cô ta: "Xin lỗi Miêu Miêu, anh thực sự có việc gấp..."

Bây giờ chẳng còn thời gian ở đây giải thích, Nhạc Phong hạ quyết tâm quay người bỏ đi, lòng nhủ, mẹ nó chứ, trái phải cũng chẳng cách nhau bao nhiêu, ông đây tìm quanh bảy dặm một lượt còn không thấy hay sao?

Anh vừa đi, Miêu Miêu còn đang sợ run vì bị Nhạc Phong quát thẳng thừng, nghĩ lại Nhạc Phong trước kia chưa từng như vậy, cho dù nguyên nhân là gì, cũng không quát cô như thế.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, khóc đến mức không thở nổi, đang khóc, cửa bỗng bật mở, gã được cử lại trông cô ta đang chống cửa, cúi người kéo gót giày, hỏi cô ta: "Cãi nhau à?"

Lúc kết hôn hình như đã từng gặp người này, tên thì không nhớ, chỉ nhớ mang mang là anh họ nào đấy — người kia nhìn cô ta một cái, lại xoay người nhìn xuống dưới lầu: "Đó là bạn trai cũ của em phải không, nghe bác cả nói qua, sao lại âm ỉ đến mức này?"

Miêu Miêu nhìn anh ta, đột nhiên hỏi: "Sao anh không về nhà cũ?"

Người nọ cũng chẳng suy nghĩ gì: "Bác cả bảo ở lại với em, sợ em ở một

mình sẽ sợ."

"Từ cửa Nam đi ra, là đi bên trái hay là bên phải?"

"Bên phải ấy."

Miêu Miêu ừ một tiếng rồi im lặng, cô tay lấy di động, do dự một chút, nhấn cho Nhạc Phong hai chữ.

Bên phải.

Nhấn xong, cũng không thấy Nhạc Phong trả lời, người kia thấy không có chuyện gì, gấp dài quay về phòng ngủ, mới đi được hai bước, Miêu Miêu chợt gọi anh ta lại: "Anh đừng đi ngủ vội, tôi muốn đi tìm cha, trời tối rồi, một mình tôi... không dám đi, anh đi cùng tôi đi."

* * *

Quý Đường Đường bước không ngừng nghỉ, điên cuồng chạy theo Lộ Linh, thỉnh thoảng ngã sắp xuống, lại lao đảo đứng dậy, trên cao lửa đang bốc lên ngùn ngụt, Thịnh Thanh Bình chìm trong ngọn lửa, vẫn đang vươn tay về phía cô, tiếng chuông vẫn vang lên bên tai, quấy nhiễu tâm thần như đòi mạng, Quý Đường Đường vừa khóc vừa kêu: "Mẹ, con tới rồi, mẹ cố chịu..."

Dưới trạng thái tâm trạng hoảng loạn, cô cũng chẳng suy nghĩ được vì sao đám cháy ở tầng sáu, mà mình vẫn đạp trên đất bằng mà chạy, chỉ có một loại trực giác quái dị: Cứ chạy như vậy, chạy theo Lộ Linh là được...

* * *

Tần Thủ Nghiệp một mực chờ trong phòng, gỗ hộc vẫn đang cháy, mùi khét quái dị bao trùm khắp cả căn phòng, dễ dàng khiến cho người ta bất ổn, nhưng thỉnh thoảng sẽ có tiếng nổ lách tách của vụn gỗ, tạch một tiếng, kéo con người ta trở lại hiện thực, Tần Thủ Thành ngồi bên cạnh vòng tròn kết bằng lá bùa, ngơ ngác nhìn ngọn lửa, Tần Thủ Nghiệp có chút không đành lòng: "Chú Hai, nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác, chú là điển hình của kiểu nói dễ làm khó, qua đêm nay, chú quay về

ngủ ngơi tử tế đi, mắt không thấy tâm không phiền, chờ mọi chuyện ổn thỏa, tôi sẽ báo cho chú."

Tần Thủ Thành máy móc gạt đầu một cái: "Cũng được."

Cho dù là anh em, nhìn thấy Tần Thủ Thành phản ứng thế này, Tần Thủ Nghiệp vẫn cười lạnh trong lòng một tiếng, trước đây Tần Thủ Thành nghĩ ra 'Kế hoạch lớn' như vậy, Tần gia quả thực rất kinh ngạc, thời gian đó Tần Thủ Thành mở mày mở mặt thế nào kia chứ, ai cũng coi trọng có thừa, có người còn nói, khi đó, lão gia thậm chí đã muốn giao cả họ lại cho 'nhân tài mới xuất hiện' này, nhất thời, kẻ làm anh như Tần Thủ Nghiệp lại bị cho là một gã vô dụng.

Những kẻ làm việc ác, đều hiểu làm chuyện xấu ắt đoạn tử tuyệt tôn, không dễ để sai khiến ai đi, để công bằng, đành bắt thăm định đoạt, Tần Thủ Nghiệp lặng lặng không nói gì, nét mặt không có chút bất mãn, sau lưng, chỉ làm duy nhất một việc.

Trên lá thăm của hai người, đều là tên của Tần Thủ Thành, bốc trúng cũng là mày, trượt cũng là mày, Tần Thủ Thành mở thăm đầu tiên, sắc mặt thoáng thay đổi, sau đó vỗ vai Tần Thủ Nghiệp giả bộ hùng hồn: "Ý trời rồi, nếu đã vậy, ở nhà đều nhờ anh cả hết."

Tần Thủ Thành đi rồi, trong nhà dù sao cũng phải có người làm chủ, vị trí của Tần Thủ Nghiệp cuối cùng cũng ổn định.

Có đôi khi, cũng thấy có lỗi với Tần Thủ Thành, nhưng nghĩ lại: Trách ai được, có con đường nào ở nhân gian là không có báo ứng, kẻ có ý xấu, chung quy cũng sẽ vận vào người vợ con, cũng là tự làm tự chịu mà thôi.

Tần Thủ Nghiệp thò tay móc điều thuốc lá từ trong túi áo, bật lửa lần thứ nhất không được, đến lần thứ hai, có người xông vào nói: "Đến rồi!"

Tần Thủ Nghiệp còn chưa động dậy, Tần Thủ Thành đã vụt đứng dậy, lão đảo chạy ra bên ngoài, Tần Thủ Nghiệp lạnh mặt, căn dặn gã vừa báo tin lúc nãy: "Để ý, đừng để nó gây ra phiền phức."

* * *

Tình hình bên ngoài còn phức tạp hơn tưởng tượng của Tần Thủ Nghiệp, hơn mười gã lớn có bé có của nhà họ Tần mà không vây bắt nổi Quý Đường Đường, một trong số đó muốn lao vào túm lấy cánh tay cô, bị cô vặn ngược tay lại, văng ra ngoài, âm thanh trầm đục khi rơi xuống đất khiến cho tất cả kinh hô, trên mặt ai cũng lộ vẻ kinh hãi.

Cho dù đều là người của Tần gia, bí mật mà mỗi người được biết cũng không giống nhau, bọn họ có thể theo Tần Thủ Nghiệp làm một vài chuyện bất cóc giết người, nhưng đơn giản cũng chỉ là đối phó với những người giống như bọn họ, Quý Đường Đường trước mắt cơ bản đã vượt ngoài tầm nhận thức của bọn họ, khi mục tiêu mới xuất hiện, kẻ nào cũng muốn tiến lên giành trước, nhưng đến gần mới thấy sợ hãi, thứ sát ý quanh người và cặp mắt dò lè kia, căn bản một cô gái bình thường sẽ không thể có, hơn nữa thức sức mạnh khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi này...

Tần Thủ Thành vẫn run rẩy, ngập ngừng mấp máy môi nhìn Quý Đường Đường đang phát điên phía xa, Tần Thủ Nghiệp tiến lên một bước, giọng nói lại có chút bình tĩnh: “Đã nhìn thấy chưa, vuốt Quỷ đã nhận chủ rồi, thức sức mạnh này, hẳn là do vuốt Quỷ truyền cho nó, dưới tình huống bình thường, phải có thời gian mới có thể hình thành cảm ứng với vuốt quỷ, nhưng khi tâm trạng trở nên cực đoan, đại não sản sinh ra ý niệm mãnh liệt sẽ trực tiếp kêu gọi sức mạnh của vuốt Quỷ, sớm biết vuốt Quỷ sẽ nhanh chóng nhận chủ như vậy thì nên mang luôn bàn tay phải ra — sức mạnh của tay phải còn hơn tay trái, mạnh hơn rất nhiều, đối phó nó sẽ dễ dàng hơn, cũng may không phải sơ suất gì lớn, có thể sửa chữa được.”

Nói xong, vươn tay chìa ra bên cạnh, có người chuyển cho ông ta một cái ống nhòm, Tần Thủ Nghiệp cầm lấy, nhìn qua lăng kính, đầu tiên nhìn Quý Đường Đường, tiếp đó ống ngắm lệch đi, chuyển qua Lộ linh đang treo giữa không trung.

Dường như ông ta nghe thấy tiếng bản thân mình đang than thở: Đây là Lộ linh ư... Tần gia có một quyển sách, ghi chép về chín loại chuông của Thịnh gia, tuy nhiên trong quyển sách đó vẫn còn vô số khoảng trống, chỉ có một vài kiểu chuông, bọn họ còn chưa được nhìn thấy bao giờ, thậm chí đến tên cũng không rõ ràng, ông ta nhớ rất rõ, trang nói về Lộ linh không hề có hình vẽ.

Sau này khi Tần Thủ Thành cưới Thịnh Thanh Bình, sớm chiều chung sống hai mươi năm, vậy mà cũng chưa từng được nhìn thấy Lộ Linh — Thịnh Thanh Bình cũng không kể cho ông ta nghe về gia thế của mình, ngay cả chuyện làm phép bảo vệ trên bụng Thịnh Hạ, ông ta cũng phải thông qua bức thư bà ấy để lại mới biết được, về phần Lộ Linh, Thịnh Thanh Bình hạ phong ấn, không phải là người nhà họ Thịnh thì đến cái vỏ hộp bên ngoài cũng không mở ra nổi.

Giờ mới thấy, Lộ Linh thực ra cũng mang dáng vẻ rất bình thường, nắp chuông hình lá sen, vài cái thanh la bằng tiên đao mà thôi, không khác gì những chiếc chuông gió cổ khác, đừng nói là Thịnh gia, có ném ở ven đường ông ta cũng không thèm nhặt.

Nghe nói Lộ Linh hộ chủ, chiêu dùng oán khí của Thịnh Thanh Bình này có hiệu quả rồi — chuông nhà họ Thịnh, khi đổi chủ cần có một nghi thức phức tạp nhất định, Thịnh Thanh Bình chết bất ngờ, không thể nào kịp làm lễ cho Quý Đường Đường, cho nên Quý Đường Đường muốn tự mình điều khiển Lộ Linh phải cần một thời gian rất dài, mà một khi oán khí của Thịnh Thanh Bình xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn Lộ Linh sẽ khó mà phân biệt, năng lực hộ chủ sẽ tạm thời biến mất.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả đều vừa khéo, như nước chảy thành sông, cuối cùng ông trời cũng mở mắt, kể từ lần luyện thành Quỷ Linh trước đó, chắc cũng đã gần mấy trăm năm rồi, rốt cục cũng thấy được ánh sáng hy vọng...

Tần Thủ Nghiệp hít một hơi thật sâu, ra hiệu cho một gã cách đó không

xa: “Nổ súng đi, nhớ đừng để bị thương đến chỗ yếu hại.”

Gã kia nâng súng lên, trán hơi lấm tấm mồ hôi, tài bắn súng của gã không tệ, nên Tần Thủ Nghiệp mới để hắn làm nhiệm vụ này — nhưng Quý Đường Đường lại chẳng phải cái cọc gỗ, cô liên tục chiến đấu với kẻ khác, hơn nữa tốc độ vô cùng nhanh, trời lại đang tối, khoảng cách cũng khá xa, thật đúng là...

* * *

Tình cảnh hung hiểm như vậy mà Quý Đường Đường hoàn toàn không nhận ra, cô không hiểu vì sao, chạy một quãng đường dài như vậy lại bị chôn chân ở cái nơi trống trải này, trước mắt có một đồng lửa lớn, củi lửa kêu lách tách, Thịnh Thanh Bình chỉ lộ nửa người bên ngoài, đang đau đớn bò ra mà không tài nào nhúc nhích được, cô muốn lao về phía Thịnh Thanh Bình nhưng lần nào cũng có những bóng đen ngăn cản, nhìn không rõ mặt mày, không biết là yêu ma quỷ quái ở đâu, Quý Đường Đường nghe thấy tiếng rên đau đớn của Thịnh Thanh Bình, cuống đến mức đỏ cả mắt, ra tay vô cùng tàn nhẫn, kéo túm quăng quật, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật.

Đang vật lộn, từ xa bỗng loáng lên một tia sáng vàng chói, có thứ gì đó nhanh chóng bắn về phía nửa thân dưới của cô, lướt qua bụng chân, nóng bỏng, đau rát.

Sau đó lại thêm một phát nữa, lúc này cô đã có kinh nghiệm, lần này cô đã có kinh nghiệm, kéo một tên ra làm lá chắn.

Sắc mặt của Tần Thủ Nghiệp trầm như băng, con mẹ nó, mày là đồ ngu à, nhất thiết phải nổ súng trước mặt nó hay sao, không biết chạy ra đằng sau à? Ông ta nhanh chóng bước lên, đoạt lấy khẩu súng, lớn tiếng quát: “Để ta!”

So với đám thanh niên, ông ta trầm ổn và kiên trì hơn nhiều, súng vừa ngắm, quả nhiên không hề lung lay, đám người vây xung quanh Quý Đường Đường mất thấy tiền bối đã ra mặt, tuy không dám lấy cứng đối

cứng nhưng đã khí thế hơn nhiều, Quý Đường Đường đỡ trái hờ phải, nhất thời mất sức rất nhiều, Tần Thủ Nghiệp thấy cô đột nhiên cúi người, khoe miệng nhếch lên một tia cười khẩy, vươn tay bóp cò súng.

Còn chưa chạm đến cò súng, tầm mắt đột nhiên sáng choang, đằng xa vang lên một tiếng nổ lớn, bốn chiếc đèn xe cở lớn sáng lóa như tuyết, khiến người ta lóa cả mắt, Tần Thủ Nghiệp không thể hiểu nổi một nơi vắng vẻ như vậy đêm hôm sao lại có xe đi qua, nhưng vừa nhìn thấy xe đã biết là sẽ không dừng lại, dưới tình thế cấp bách, ông ta lăn một vòng qua bên cạnh, chiếc xe gần như sát qua bên người, đánh thẳng về phía đám người trước mặt, kẻ nào kẻ nấy cũng kêu la chạy trốn khắp nơi, chiếc xe cua một vòng cung tại chỗ, vậy mà lại không hề va phải Quý Đường Đường, cửa xe bật mở, kéo thẳng cô vào bên trong.

Lúc cửa mở, Tần Thủ Nghiệp mới nhìn rõ, người lái rõ ràng là Nhạc Phong, trong lòng hận đến mức rỉ máu: Ngàn tính vạn tính, lại bỏ sót mất một, vẫn chẳng coi Nhạc Phong ra gì, đến thời khắc quan trọng nhất, cố tình lại chính là nó làm hỏng việc!

Thời cơ mất rồi sẽ không trở lại, Tần Thủ Nghiệp tức đến mức hai mắt đỏ lè, dưới tình thế cấp bách, chẳng thể suy nghĩ được nhiều, ông ta đứng dậy, nhắm về phía cửa kính xe nã súng liên tiếp.

Tiếng súng đoàng đoàng liên tục vang lên, mảnh thủy tinh đằng trước rớt xuống như mưa, Nhạc Phong ấn Quý Đường Đường xuống ghế ngồi, mình thì cúi người bằng trực giác chuyển tay lái, qua hai giây chắc đã đến ngay gần, từ gương chiếu hậu có thể nhìn thấy Tần Thủ Nghiệp đang lăn người tránh ra xa, Nhạc Phong mở trừng mắt, nhất thời ác lên to gan lớn mật, đột nhiên hạ quyết tâm, lùi xe đâm vào Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Nghiệp đột nhiên nghe thấy tiếng xe, ngẩng đầu đã thấy thế xe tựa như Thái sơn đè đầu, hoảng loạn dùng cả tay cả chân bò ra ngoài, người có nhanh cũng không thể nào bằng xe, mắt thấy cả chiếc xe đã lao đến, Tần Thủ Nghiệp sợ đến mức hồn phi phách tán, bỗng nhiên nghe thấy tiếng

kêu tên tái ruột gan của Miêu Miêu: “Nhạc Phong!”

Nhạc Phong chấn động cả người, đột nhiên tỉnh táo lại, vô ý thức đảo tay lái, nhưng không còn kịp nữa, thân xe trượt một cái, cán qua chân phải của Tần Thủ Nghiệp, người ngồi trên xe, gần như có thể nghe thấy tiếng xương vỡ vụn.

Tiếng kêu thảm thiết của Tần Thủ Nghiệp vang vọng khắp trời đêm, người nhà họ Tần dường như đều ngây dại, không ai dám xông về phía trước, toàn thân Nhạc Phong như bị rút xuống vực băng, xuyên qua gương chiếu hậu, anh thấy Tần Thủ Nghiệp đang điên cuồng lăn lộn trên đất, phần chân đứt lìa cực kỳ không cân đối dưới ống quần nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Mình đã làm gì? Trước mặt Miêu Miêu, muốn lái xe đâm chết cha cô ấy...

Nhạc Phong sống lại mấy giây, tình hình trước mắt không cho phép anh chần chừ thêm nữa, hạ quyết tâm, anh khởi động xe lần nữa, Miêu Miêu đứng ngay trên đường ra, nhìn anh nở một nụ cười sâu thẳm, từ khi quen biết Miêu Miêu đến giờ, anh chưa bao giờ thấy cô cười tuyệt vọng mà hận thù như vậy.

Nhạc Phong nén nước mắt, phóng thẳng về phía trước, lúc đến gần Miêu Miêu, thân xe quành một cái, đánh thành hình chữ S qua đường, cửa xe đang mở, mái tóc dài của Miêu Miêu phất lên, ở cự ly gần nhất, gần như lướt qua mặt anh, mùi hương quen thuộc, cảm giác mềm mại, trong nháy mắt bỏ lại phía sau, xe tăng đủ mã lực, nhanh chóng lao vào trong bóng tối vô tận.

Nhạc Phong tâm loạn như ma, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Đi! Đi càng xa càng tốt, nhất định phải thoát đi trong đêm nay!

Vừa mới đi được một đoạn, cổ đột nhiên bị bóp chặt, tay của Quý Đường Đường vươn từ dưới lên, ghì chặt lấy cổ họng anh, cổ họng của anh gần như bị cô bóp đến đứt đoạn, anh giãy giụa siết tay ổn định bánh lái, tay còn lại cố gắng gỡ tay Quý Đường Đường, cổ sức phát ra những âm thanh

khản đục đứt quãng: “Đường Đường... em... dừng tay...”

Hạ tầm mắt, thấy mắt cô đỏ ngầu, ngay đến nước mắt trên khóe mắt cũng là màu đỏ, chiếc xe bắt đầu loạng choạng, có lần suýt đâm vào cây bên đường, Nhạc Phong hô hấp ngày càng khó khăn, bị cô siết đến mức mắt cũng sung huyết, trong chớp nhoáng, đột ngột thắng xe lại.

Thân xe đột nhiên dừng lại, anh đang cài dây an toàn nên không sao, trán của Quý Đường Đường va phải màn hình chỉ dẫn, đau đớn rụt tay lại, Nhạc Phong nắm chắc thời cơ, vươn tay chặt vào gáy cô, trực tiếp làm cho cô ngất xỉu.

Dường như chỉ trong chốc lát, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, vừa nãy phóng nhanh thẳng một đường, không biết đã đến đâu rồi, hình như là ngoại thành, xa xa là bờ ruộng, cây cối xơ xác tro trọi trong bóng tối, tiếng côn trùng không tên vọng đến giữa màn đêm, trận sinh tử vừa diễn ra trong nháy mắt, vậy mà trở nên xa lạ như không hề có thực.

Nhạc Phong bắt đầu rung mình, lúc cúi người ôm lấy Quý Đường Đường, tay cũng run lấy bầy, anh đặt Quý Đường Đường lên ghế phụ, gác tay lên bánh lái úp mặt nằm một hồi, không dám ở cúi mặt lâu, không biết Tần gia có lập tức đuổi theo không, phải đi tiếp.

Lúc ngẩng đầu, thấy di động đặt phía trước đang nhấp nháy, lúc anh bỏ Miêu Miêu lại, biết địa điểm mù mờ sẽ cần phải tìm một khoảng lớn, chân chắc chắn sẽ không đi nổi, nên mới chạy về lấy xe, lúc lên xe cũng ném bữa điện thoại ở đó, không đụng vào.

Đã muộn thế này, ai còn gửi tin nhắn?

Nhạc Phong nhắc di động lên, trượt mở khóa, trên màn hình lớn như vậy mà chỉ có hai chữ.

“Bên phải.”

Chương 19

Hai chữ ngẩn ngủ, Nhạc Phong nhìn rất lâu, màn hình tối dần, anh không tài nào nghĩ ra nổi, mình và Miêu Miêu, tại sao lại đến nông nổi này? Những người đã từng yêu nhau, cho dù không có duyên ở bên nhau thì vẫn luôn nghĩ tốt về nhau, mong đối phương có thể hạnh phúc, anh cam tâm đâm mình một dao, cũng không muốn thương tổn đến Miêu Miêu một chút nào, nhưng trăm ngàn lần không ngờ tới, vết thương sâu nhất mà Miêu Miêu phải chịu, vừa hay là do anh. Nếu như thời gian có thể quay lại...

Nhạc Phong đột nhiên nhận ra, cho dù thời gian có đảo ngược, quay trở lại thời khắc đó, anh cũng khó mà có lựa chọn khác — Lúc đó, Tần Thủ Nghiệp chẳng phải đã nâng súng muốn bắn Đường Đường ư? Lúc xe phóng đi, ông ta liên tiếp nổ súng vào buồng lái, chẳng lẽ không muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết? Chẳng lẽ chỉ vì ông ta là ba của Miêu Miêu thì có thể khoan dung? Như vậy có công bằng với Đường Đường hay không? Đang suy tư, Quý Đường Đường ngồi bên ghế phụ đột nhiên giật bản mình.

Động tĩnh của cô kéo Nhạc Phong về với thực tại, anh lấy lại bình tĩnh, bước đến khoang sau xe lấy một cuộn băng dính ra, quấn tay chân cô lại: Nhất định phải phòng bị trước, nhớ đâu lúc cô tỉnh lại điên cuồng tấn công tiếp, vẫn nên trói lại thì hơn. Lúc trói cô lại, anh mới phát hiện Lộ Linh đang bị cô đè dưới thân, Nhạc Phong rút ra xem vô cùng nghi hoặc thả xuống ghế: Anh nhớ lúc kéo Đường Đường vào xe, tay cô trống không, cái chuồng này, chẳng lẽ tự bay vào? Trời đêm vẫn tối sầm, xa xa có một con gà trống đột nhiên cất tiếng gáy, chẳng được mấy chốc lại ngừng, chắc là bị chủ nhà khép mỏ, Nhạc Phong đánh tay lái thuận đường tiếp tục đi, lại qua chừng mười phút, cuối cùng cũng thấy đường lớn, đi được một lúc thì đèn đỏm và bảng hiệu cũng dần dần nhiều hơn, đại khái có thể xác định được phương hướng và vị trí hiện tại, như vậy cũng tốt, trước cứ đi về

phía Đông, không cần biết đi Quý Châu hay Quảng Tây đều là những tỉnh xa xôi, chạy hay trốn cũng tiện hơn nhiều.

Đi qua trạm thu phí gần nhất, anh đến cửa hàng tiện lợi mua chút nước và bánh mì, lúc đi qua cửa thu phí, có kinh nghiệm từ lần ở Đôn Hoàng, anh rất tinh táo mà kiểm tra xung quanh, người thu phí hiển nhiên không hề có hứng thú gì với anh, mắt cũng chẳng buồn ngước lên, ngáp dài đưa tấm vé cho anh. Cuối cùng cũng tiến vào đường cao tốc, xung quanh an tĩnh đến khác lạ, không có gió, dọc đường chỉ nghe thấy tiếng lạo xạo khi lớp xe chạm vào nhựa đường, rẽ vào một con đường có hàng đèn kéo dài, từng ngọn từng ngọn, tựa như những cặp mắt ấm áp trong đêm đen.

Tần Thủ Nghiệp đang bị thương, người nhà họ Tần thiếu mất kẻ tâm phúc, kiểu gì cũng rối loạn, cả đêm, trong khoảng thời gian này sẽ khó mà đuổi theo, nhưng điều đó không có nghĩa là trời sáng sẽ an toàn, trên thực tế, tình thế so với trước kia chỉ có càng tệ hơn mà thôi. Trước đây Tần gia dùng đủ mọi cách để truy tìm, nhưng vẫn còn cố kỵ chuyện mình làm là chuyện vô nhân tính, lén lút không dám công khai, nhưng sau lần này, bọn họ có thể công khai gán cho anh tội danh cố ý gây thương tích giết người có chủ đích, mời cơ quan công an tiến hành truy lùng, mà chỉ cần cảnh sát dính vào, những nơi bọn họ có thể trốn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay — đến lúc đó không phải là Quý Đường Đường liên lụy đến anh, mà là anh sẽ liên lụy đến Quý Đường Đường. Cho nên phải tính đến khả năng xấu nhất, xe phải đổi, vạn bất đắc dĩ, phải sử dụng chứng minh giả — cũng may anh quen biết nhiều người, anh nhanh chóng nhớ ra đi hết con đường cao tốc này sẽ đến châu Sở Hùng, cách thị xã Sở Hùng không xa, ở đó anh có một người bạn tên là Lão Quỷ.

Lão Quỷ khi còn trẻ từng tung hoành ở Đảng Trùng, dẫn người vượt biên trái phép sang Myanmar, chạy qua chạy lại không ít, sau đó có lần bị dân quân Myanmar bắt được, bị vút vào trong tù ba năm, phạt một khoản

tiền, sau khi ra ngoài thì bắt đầu vận chuyển dược liệu từ Vân Nam, ví dụ như Diên Thập hay Thiên Ma, mua vào thấp bán ra cao, thuộc về một kiểu 'kẻ xào thuốc' khác, vài năm gần đây đã phát lên, cũng mở công ty như ai, sau đó làm lớn, mở không ít chi nhánh, chạy đến vùng Tây An Hàm Dương kiếm chác, đặc tội đám cùng ngành ở địa phương, bị kẻ khác thừa dịp bắt lại, đó là địa bàn của Cửu Điều, lúc đó Nhạc Phong vẫn còn là trợ thủ của Cửu Điều, Lão Quỷ nhờ vả quan hệ, Cửu Điều mới sai Nhạc Phong hỗ trợ cứu người ra, còn bày rượu an ủi, lúc đó Lão Quỷ ba chén xuống bụng, vành mắt đỏ lên, kéo tay Nhạc Phong lại nhai không ngừng: "Người anh em, khỏi phải nói, sau này có chuyện gì, cứ hô một tiếng, đại ca có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng công cậu ra."

Có lúc, so với những kẻ có ăn có học hào hoa phong nhã đeo kính gọng vàng miệng đầy những bất động sản rồi chính sách kinh tế, Nhạc Phong càng thích kết giao với những kẻ như Lão Quỷ, đầu óc không có lăm toan tính như vậy, chỉ có nghĩa khí là thật.

Vừa gọi điện qua, Lão Quỷ bên kia đang ngủ chống vó, nghe xong lập tức phấn chấn: "Được được được, để anh chuẩn bị một chút, trước khi trời sáng là tới!"

Gác điện thoại xuống, Nhạc Phong có chút cảm thán, có những người nói 'báo đáp', chỉ là tiện miệng nói ra, khi thực sự đến cửa nhờ, mặt dài ra còn khó nhìn hơn khi, người như Lão Quỷ, thực ra quan hệ không quá sâu, anh ta chỉ nhớ kỹ là nợ anh, tâm tâm niệm niệm muốn trả, cuối cùng cũng trả được, sẽ cảm thấy như hất được tảng đá ra khỏi ngực vậy. Lão Quỷ là người tốt ư, chỉ cần có cơ hội là lách luật, hiển nhiên không thể tính là người tốt theo đúng nghĩa, thế nhưng nghĩa khí với bạn bè thì thực sự không thể chê vào đâu được.

Tần Thủ Nghiệp là người xấu ư, bỏ qua những chuyện ông ta làm với Quý Đường Đường, có ai không khen ông ta là một lãnh đạo tốt, là người chồng, người cha tốt? Đây là điểm phức tạp của con người, không có ai tốt

hoàn toàn hay xấu hoàn toàn, đối với Quý Đường Đường mà nói, bản thân có lẽ đã làm đủ nhiều, nhưng đối với Miêu Miêu mà nói, hoàn toàn là lòng lang dạ sói, chỉ hận không thể làm lại chẳng? Nhạc Phong thở dài, gần sáng, anh lái xe rời khỏi đường cái, tiến vào thị giới Sở Hùng, theo lời hẹn qua điện thoại, đi qua tòa thị chính một con phố đến cổng ngân hàng, Lão Quý đã đến, đang tựa bên cạnh một chiếc xe Jeep màu xanh quân đội hết nhìn đông lại nhìn tây, Nhạc Phong xuống xe chào hỏi ông ta, Lão Quý bước lên đón anh, không vội hàn huyên, nhanh chóng nhét vài tấm chứng minh thư và bằng lái vào tay anh: “Cậu xem cái nào giống mình, tự chọn đi, cả bộ đấy.”

Đi với Phạt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, nhờ người đi đêm chó hỏi đường về, lại nói, cần chứng minh giả chỉ là để ứng phó tra xét dọc đường, chỉ dùng để ở trọ là chính, Nhạc Phong tùy tiện chọn một tấm, lúc cất giấy tờ đi hỏi một câu: “Tôi cần mấy thứ đồ chơi này, ông anh chẳng lẽ không nghi ngờ? Không sợ tôi giết người xong chạy tới đây?”

Lão Quý lắc đầu như trống bỏi: “Người anh em, tôi còn không hiểu cậu hay sao? Nếu thực sự giết người cũng là do bị ép bức! Lại lui một vạn bước mà nói, nếu cậu thực sự gây ra chuyện, một trăm người muốn bắt cậu, thì ông anh này cũng phải giúp cậu phải không? Anh đây vẫn còn nhớ rõ ơn cứu mạng của cậu, năm đó bị bắt, đám chó chết kia được thể, chính tôi gần chết, bẻ chân tôi rồi lót từng viên gạch vào, con mẹ nó, cho ngồi ghế hùm* cơ đấy, nếu không nhờ cậu, nửa người dưới của anh đây chắc đã tàn phế rồi.

Nói xong lại móc ra một cái thẻ sim mới đưa cho Nhạc Phong: “Này, số mới mua cho cậu rồi đấy, lúc nào rảnh thì đổi đi. Tôi nghe nói bây giờ bọn cớm thành tinh hết rồi, hợp tác với bọn di động, dùng điện thoại định vị ra vị trí của cậu được đấy, tắt máy cũng tìm được, cậu nên đổi đi.”

Nhạc Phong dờ khóc dờ cười, Lão Quý ngoài miệng thì nói tin anh không phạm tội, nhưng hành động thì rõ ràng coi anh là tội phạm bỏ trốn

mà giúp đỡ nghĩ đối sách, trong lòng anh cười khổ, ngoài miệng lại không tiện nói gì: “Ông anh, nhờ anh bỏ hành lý trên xe ra giúp, xe tôi phiền ông anh lái về, tìm một cái nhà kho khóa lại, tôi nghĩ chắc không có ai tìm anh đâu, nhưng nếu tìm đến, cứ nhất quyết nói là không gặp, sẽ không để anh gặp phiền phức.”

Lão Quỷ gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Sắc trời còn sớm, trên đường không có mấy bóng người, hai người xách đồ tới lui trong xe cũng không gây chú ý mấy, Lão Quỷ thấy Quý Đường Đường, tưởng đang ngủ, đầu tiên không nói gì, sau đó Nhạc Phong lại bước qua ôm cô, ánh mắt của Lão Quỷ đảo qua đảo lại chỗ băng dính trên tay chân cô, vẻ mặt rõ ràng có chút nghi hoặc, lúc Nhạc Phong lên xe, ông ta cuối cùng cũng không nhịn nổi, ghé vào cửa xe hỏi anh: “Người anh em, không phải cậu... gây chuyện với phụ nữ đấy chứ?”

Ông ta nói xong, lại dùng miệng hất hất về phía Quý Đường Đường đang ngồi đằng sau, Nhạc Phong biết ông ta nghĩ sai, cũng may đã sớm chuẩn bị: “Không phải, bạn gái của tôi. Cô ấy... có tật động kinh, có lúc lên cơn bệnh sẽ đánh người loạn xạ, đành phải trói lại.”

Lão Quỷ thở phào một cái, vẻ mặt có chút xấu hổ, cười ha hả tìm bậc thang đi xuống: “Tôi đã bảo mà, với vẻ tuấn tú phong độ của cậu em tôi đây, việc gì phải dùng sức mạnh với phụ nữ chứ.” Nói xong lại liếc nhìn Quý Đường Đường: “Mặt mày cũng không tệ, nhưng anh có vài lời thật lòng, đừng bỏ ngoài tai, tìm phụ nữ, đừng chỉ coi vẻ bề ngoài dễ nhìn hay không, bệnh động kinh không dễ chơi như vậy đâu, bệnh này có di truyền hay không, cũng ảnh hưởng đến đời sau đấy, nhớ suy nghĩ trước khi kết hôn, chuyện kết hôn phải cẩn trọng...”

Mối quan tâm bình thường, nghe có vẻ thế tục mà dài dòng, nhưng từ khi ở bên Quý Đường Đường, những suy nghĩ thế tục này đã xa đến không tưởng, Nhạc Phong bất đắc dĩ cười cười, nhào người ra vỗ vỗ vai Lão Quỷ: “Đại ca, đa tạ, mọi chuyện xong xuôi rồi, nếu như người còn lạnh lặn, nhất

định sẽ đến cửa tạ lễ. Nếu thực sự kết hôn, rượu mừng nhất định sẽ không thiếu phần anh."

Đã nhắc đến rượu mừng rồi, có thể thấy tình cảm rất thân thiết, những lời mình vừa nói lại có ý chia rẽ, Lão Quỷ lập tức hối hận, lắp bắp vẫy tay chào tạm biệt: "Đương nhiên rồi! Đường nhiên rồi!"

* * *

Ra khỏi thị xã Sở Hùng không lâu, ước chừng sau khi đến thị trấn La Xuyên, Quý Đường liền tỉnh, cô không phải tự nhiên tỉnh lại, mà là bị thứ gì đó giầy vò làm cho bừng tỉnh, còn chưa mở mắt thì đã có thanh âm nghẹn ngào giầy dựa phát ra, Nhạc Phong nhanh chóng đỗ xe bên ven đường, xe còn chưa dừng hẳn, toàn thân cô đã co giật liên tục, vẫn cố sức giằng bằng dính trên tay chân ra, Nhạc Phong bước qua bảo cô ngồi xuống, cô vẫn nhận ra Nhạc Phong, nhưng ngay lập tức, toàn thân vụn vẹo, khản giọng gọi anh: "Nhạc Phong, tiếng chuông ồn quá, tắt đi! Tắt đi đi!"

Chắc hẳn ý thức của cô không còn tỉnh táo, lại còn nói là 'tắt đi', nói như là cái chuông kia có công tác vậy, Nhạc Phong cuống quýt không có cách nào, anh căn bản không nghe thấy tiếng chuông, tắt thế nào đây? Hỏi cô, cô đã nói không thành tiếng, thân thể thì một mực giầy dựa, thỉnh thoảng thống khổ kêu lên: "Nhức đầu quá, Nhạc Phong, giống như muốn nổ tung ấy, ồn quá!"

Nói được một hai lần, đột nhiên lao đầu tông vào ghế dựa trước mặt, lưng ghế lại mềm, không có hiệu quả giảm đau nhức gì cả, cô lại vùng vẫy định tông vào cửa xe, Nhạc Phong ôm chặt lấy cô, mặc cô đụng vào lồng ngực mình, ngực phát đau, anh đại khái đoán ra được, tiếng chuông này chắc chỉ có Quý Đường Đường nghe thấy. Có người nói lỗ tai con người chỉ nghe được những âm thanh giới hạn trong khoảng từ 20 đến 20000 héc, những âm thanh có tần suất thấp hơn là sóng thấp, có thể dùng để giết người, anh nghĩ hiện giờ hẳn là Quý Đường Đường đang nghe thấy thứ âm thanh này, nếu không cô sẽ không đau đớn như vậy, từ tối hôm qua đến

giờ, xảy ra nhiều chuyện khó mà tưởng tượng được như vậy, nhất định là do Tần gia giở trò quỷ, Nhạc Phong bỗng nhiên hối hận sao không đâm chết Tần Thủ Nghiệp luôn đi.

Chưa biết chừng vì lão ta chưa chết, lại càng tìm đến hại Đường Đường. Nhạc Phong nén nước mắt: “Đường Đường, anh thực sự không nghe được, có phải do chuông ở gần quá không? Anh ném đi được không?”

Quý Đường Đường chỉ ra sức lắc đầu, lắc được một nửa cả người đau đến phát run, nghĩ lại Lộ Linh là thứ quan trọng như vậy, chắc cô cũng không đồng ý ném — ném không thể ném, giúp không thể giúp, Nhạc Phong chỉ có thể ôm chặt lấy cô, không cho cô tự tổn thương chính mình, càng ôm chặt, càng cảm nhận được rõ ràng sự co giật không thể khống chế từ sâu bên trong cô, Nhạc Phong vùi đầu bên hõm cổ cô, cắn răng cùng cô vượt qua cơn giãy vò này, một lát sau bỗng nhiên cảm thấy trên mặt hơi ướt ướt, dính dính, mềm mềm, lại không giống nước mắt.

Trái tim Nhạc Phong thót lên một cái, ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt của cô, lỗ mũi và tai, đều có máu chảy ra, trên mặt máu hòa với nước mắt, loang lổ vô cùng. Thất khiếu đổ máu cũng không thê thảm hơn thế này, Nhạc Phong gần như sụp đổ, anh như phát điên, ra sức rút khăn giấy, vừa giúp cô lau máu, vừa run rẩy lẩm bẩm lặp đi lặp lại: “Đường Đường, em đừng thế, đừng như vậy...”

Cũng không biết qua bao lâu, Quý Đường Đường bình tĩnh trở lại, là kiểu đột nhiên bình ổn trở lại, thân thể gần như trong nháy mắt yên ổn lại, mềm nhũn, không chút nhấp nhô, mắt mở to nhìn lên trần xe, sau đó chậm rãi nhắm lại. Nhạc Phong run rẩy vươn tay thăm dò hơi thở của cô, cũng may còn có hơi ấm nhẹ nhẹ, lại nghe nhịp tim của cô, tuy rằng yếu ớt, nhưng từng chút từng chút, vẫn là dấu hiệu của sinh mệnh, Nhạc Phong bỗng dưng lại có một thứ cảm giác hạnh phúc như vừa sống sót qua một kiếp nạn, anh đặt Quý Đường Đường nằm ở ghế sau, kéo chăn đắp lên người cô, cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt cô: “Đường Đường, em nghỉ ngơi một

lát đi, đến Côn Minh rồi ăn một bữa ngon lành.”

Quay lại ghế lái khởi động xe, Nhạc Phong mới nhận ra mình đã rã rời hết cả người, lúc nắm vô lăng, cánh tay tê rần như không thuộc về mình, anh lái một lúc, lại nhìn Quý Đường Đường qua gương chiếu hậu, hoang mang nghĩ, con người đúng là càng chịu nhiều giày vò thì yêu cầu càng ít, hy vọng cũng càng bé nhỏ, trước đây lúc chưa có bạn gái, trong đầu có rất nhiều hình mẫu, phải đẹp, dáng người chuẩn, tính tình dịu dàng, hiểu lòng người, hiện giờ, đối với Quý Đường Đường, anh thực sự không có yêu cầu gì, chỉ mong cô có thể khỏe mạnh.

Hơn một giờ chiều thì đến Côn Minh, Nhạc Phong dừng xe bên ngoài một khu ẩm thực, hỏi Quý Đường Đường, cô muốn ăn gì, cô vẫn giữ tư thế kia, mắt đã mở ra, nhưng chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm lên nóc xe, hỏi gì cũng không nói, Nhạc Phong đoán là cô mệt, cũng không muốn làm phiền đến cô, dừng xe xong thì chạy qua cửa hàng đồ ăn bên cạnh, mua không ít đồ ăn nhẹ, lúc lên xe, vừa cúi đầu lật mấy món trong túi vừa hỏi cô: “Đường Đường, em ăn cơm gà hay xiu mại?”

Không có động tĩnh, Nhạc Phong lại quay lại hỏi cô một lần nữa, cô vẫn nằm như vậy, mắt mở to, thỉnh thoảng chớp một cái, vẻ mặt bình lặng vô cùng. Hỏi đến lần thứ ba, một suy nghĩ trong đầu đột nhiên nảy ra, Nhạc Phong bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ hãi, anh siết túi nylon trong tay, căng thẳng gần như không thở nổi, nhẹ giọng hỏi một câu: “Đường Đường? Có phải em không nghe được đúng không?”

Hỏi xong, trong xe yên lặng đến chết chóc, không khí xung quanh dường như nháy mắt lạnh lẽo, Nhạc Phong buông túi, tay phải siết chặt, dấm mạnh lên cửa xe một cái, âm thanh rất vang. Nhưng Quý Đường Đường vẫn không có phản ứng gì, thậm chí mắt cũng không chớp lấy một cái. Nhạc Phong lạnh hết cả lòng, anh vươn tay quơ quơ trước mắt cô, Quý Đường Đường sững sốt một chút, quay lại nhìn anh, ánh mắt rất lạnh nhạt, nhìn xong lại rũ mi mắt xuống, khôi phục lại trạng thái khi trước.

Nhạc Phong còn chưa kịp tiêu hóa sự thực là cô không thể nghe thấy, đã bị ánh mắt vô cùng xa lạ này của cô làm cho phát hoảng, anh ngậy người mấy giây, dùng di động gõ vài chữ: “Đường Đường, còn nhớ anh không?”

Gõ xong giơ ra trước mặt cô, hiển nhiên là cô vẫn còn nhận ra mặt chữ, xem xong lại quay đầu nhìn anh một cái, nhú mày, vẻ mặt tựa như nói: Anh là ai hả? Sau một lúc, chắc là không thích ánh sáng từ điện thoại di động quá chói mắt, cô nghiêng đầu sang bên kia. Nhạc Phong nhìn cô, môi ngậm ngừng, không nói nên lời, sau một lát, anh lại nghe thấy tiếng cười của chính mình, xa lạ như là một người khác phát ra, lại vô cùng chua xót. Cười mãi cười mãi, nước mắt liền chảy ra, Nhạc Phong lau mặt, bỗng nhiên đập mạnh đầu vào tay lái, đau thì đau, nhưng không đau bằng nỗi đau trong tim: Anh thực sự muốn lao ra ngoài, chỉ trời vạch đất ra mà chửi một trận thống khoái, con mẹ nó, còn gì tệ hơn nữa không? Có giỏi thì giáng một phát sét xuống đây, bổ thẳng vào cái xe này này, cho cả người cả xe cháy đến tro cũng không sót đi!

* * *

Tức thì tức, hận thì hận, đường lại vẫn phải đi, Nhạc Phong hỏi thăm suốt dọc đường, đầu tiên lái xe chạy đến bệnh viện tỉnh, gỡ băng dính trên tay chân Quý Đường Đường ra, kéo cô xuống xe đi tìm bác sĩ, Quý Đường Đường rất chống cự, còn dùng cánh tay huých anh một cái, cuối cùng sức không bằng anh, bị anh kéo xuống, sau khi xuống xe vô cùng tức giận, không ngừng trừng mắt với anh, Nhạc Phong vừa khổ sở vừa buồn cười, nghĩ cô thật giống một đứa trẻ ba tuổi.

Người xếp hàng rất dài, Nhạc Phong cũng chẳng màng đến văn hóa xếp hàng gì nữa, chen thẳng vào chỗ đầu tiên, người bị đẩy ra vô cùng tức giận, định quát anh, Nhạc Phong vỗ một tờ một trăm nguyên xuống, người nọ sửng sốt một lúc, liền im bặt. Khoa tai mũi họng ở tầng ba, người chờ thang máy cũng rất đông, Nhạc Phong kéo Quý Đường Đường lên cầu thang, có nhiều lần cô bám chặt lấy tay vịn không chịu đi, lại bị Nhạc

Phong kéo đi, ba tầng lầu ngấn ngủi, Nhạc Phong vừa ôm vừa kéo đến toát mồ hôi, lần cuối cùng còn phải quất cô, bởi vì cổ đã bị cô cào cho hai vết, Quý Đường Đường bị quất xong thì cũng ngoan ngoãn, nhưng vẫn trừng mắt nhìn anh, là cái kiểu cực kỳ cực kỳ căm thù, đến cuối cùng, Nhạc Phong thực sự là bị cô làm cho không còn gì để tức.

Bác sĩ khoa nhĩ là một ông cụ hơn sáu mươi tuổi, đeo kính lão, đầu tiên ông ta lấy một miếng móng ngựa gõ bên tai cô một cái, sau đó cầm chuỗi đèn bên cạnh hất lên, soi hết tai phải đến tai trái, lúc soi phải ấn đầu cô qua một bên, lần đầu tiên ấn tay đã bị cô vung tay gạt xuống, bóp một tiếp, giòn tan, Nhạc Phong nổi cáu, vươn tay giữ hai tay cô lại, ấn xuống không cho ngọ nguậy, Quý Đường Đường lại tức giận, nhìn anh chằm chằm, giống như muốn cắn anh hai phát vậy.

Soi xong, ông cụ kia đẩy đẩy gọng kính, nói: “Màng nhĩ không bị hư hại, nhưng trong lỗ tai lại có máu, thật kỳ quái, là đột nhiên không nghe thấy gì à?”

Nhạc Phong gạt đầu: “Bác sĩ, có chữa được không? Có nghiêm trọng không ạ?”

Ông bác sĩ đã hơn sáu mươi rồi, rất hay nói mấy câu bằng quơ dính trái dính phải mà không có trách nhiệm: “Tình hình của mỗi người sẽ khác nhau, nói không chừng ngay mai lại ổn, cũng chưa biết chừng từ nay về sau sẽ điếc. Có người nhìn tuyết mà không đeo kính râm, lập tức quáng tuyết, không phải cũng đột nhiên không thấy gì? Con em ông, nói nghe có lý lắm, nhưng có nửa điểm tác dụng không?”

Nhạc Phong nén giận: “Vậy sao cô ấy lại không nói được?”

“Nếu điếc từ nhỏ, thì đồng thời cũng sẽ bị câm, không phải là không biết nói, lại nói, chính cô ta cũng không nghe được, dần dần sẽ quen với việc không nói chuyện. Cậu xem hiện giờ thần trí cô ta có chút vấn đề, trước kia vẫn bình thường đúng không? Chắc bị cú sốc gì lớn lắm. Một số người, sau khi chịu cú sốc lớn, không nhất định là điếc, nhưng có thể phát

điên đến ngơ ngẩn, chắc cô gái này là bị đồng thời cả hai.”

“Có chữa được không?”

“Cứ kê đơn thuốc uống đã, thử xem có hiệu quả hay không.”

Thời gian khám không nhiều, thuốc lại kê một đơn dài dằng dặc, lại còn không hề rẻ, Nhạc Phong biết toàn là những loại thuốc an toàn không dễ xảy ra rủi ro, có tác dụng không cũng không biết, nhưng có chút hy vọng cũng được, anh đưa Quý Đường Đường đến trước cửa quầy thuốc chờ, mới đầu còn nhìn cô được nhưng đến lúc lấy thuốc phải lấy túi đựng thuốc, con mẹ nó, mới được hai giây đồng hồ, cô đã chạy đi đâu mất!

Nhạc Phong thực sự là muốn chết đi cho rồi, chạy khắp bệnh viện tìm cô, gần như đã tìm hết từng tầng lầu, từng phòng bệnh, cuối cùng mặt trời cũng sắp xuống núi mới tìm thấy cô ở cạnh bồn hoa trước sảnh chờ bệnh viện, cô đang ngồi xổm dưới đất, nhổ từng cọng hoa vàng nho nhỏ mọc trên đất, trong tay đã có một bó to, xanh xanh vàng vàng, còn xen lẫn cả mấy cây bồ công anh.

Nhạc Phong tức điên, bước tới kéo cô dậy, mắng một trận, nửa ngày trời, anh coi như đã chịu đựng đến cực hạn, Quý Đường Đường mới đầu không lên tiếng, một lúc sau chắc là bị mắng ghê quá, thấy ấm ức, lại thấy sắc mặt anh hung dữ, trong lòng hơi sợ, lách tách lách tách rơi nước mắt, vừa khóc vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt, tay cô đang cầm một bó hoa to, mỗi lần lau lại quệt qua mắt một lần, vụn cỏ dính hết vào lông mi. Cô vừa mới khóc, Nhạc Phong đã mềm lòng, nghĩ một chút lại thấy hối hận bản thân đã thiếu kiên nhẫn: Bây giờ chẳng phải là cô ấy không biết gì hay sao, mình còn so đo với cô ấy làm gì chứ? Định dỗ cô, cô lại không để ý, vừa lau nước mắt vừa đi ra ngoài, Nhạc Phong đành phải lẻo đẻo đi theo, trên đường đi kéo cô mấy lần, đều bị cô khóc thút thít gạt tay ra.

Ra đến cửa bệnh viện, cô ngồi xuống cái ghế dài, lại không chịu đi nữa, Nhạc Phong bước qua ngồi cạnh cô, lập tức bị cô đẩy ra, Nhạc Phong đành phải theo ý cô, tự mình cầm tay vào túi quần đứng bên cạnh, trái lại cô thì

rất nhàn nhã, cầm đồng hoa hoa cỏ cỏ trên tay trải ra trên đầu gối, vàng để với vàng, xanh để với xanh, ung dung nhặt nhanh, Nhạc Phong xem được một lúc thì đói bụng, buổi trưa anh chưa ăn gì, đồ còn để trên xe đỗ ở đường kia, lười qua lấy, thấy gần đó có bán khoai nướng, liền đi qua mua hai củ.

Lúc quay lại, anh đứng một bên bóc, khoai lang rất thơm, vừa lột vỏ ra mùi đã bay ra bốn phía, Nhạc Phong còn chưa cắn, khéo mắt đã liếc thấy Quý Đường Đường không thích hợp, quay đầu lại nhìn, cô không nhặt hoa nữa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm củ khoai trong tay anh. Nhạc Phong nhìn cô một cái, lại nhìn củ khoai lang: “Muốn ăn phải không?” Anh vừa nói vừa bước qua: “Xích ra một chút, cho gia ngồi.”

Tuy là cô không nghe được, nhưng vẫn biết nhìn sắc mặt động tác người khác, ngoan ngoãn dịch sang bên cạnh nhường chỗ, không tranh chỗ với anh nữa. Nhạc Phong bẻ một miếng từ củ khoai vừa bóc vỏ ra: “Nào, mở miệng ra.” Quý Đường Đường do dự một chút, mở miệng theo thật, cắn một miếng nhỏ ăn, ăn xong lại nhìn Nhạc Phong, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều.

Cô vừa ngoan ngoãn trở lại thực sự là cũng rất khiến người ta đau lòng Nhạc Phong lại bẻ một miếng cho cô, ăn được vài ba miếng, chắc cô cũng nhận ra Nhạc Phong đối tốt với mình, còn nhìn anh cười một cái. Nụ cười này khiến Nhạc Phong cười sắp ra nước mắt, nỗ lực bình tĩnh lắm mới tiếp tục bẻ khoai cho cô được, được một lúc thấy khéo miệng cô dính một ít vụn, trong lòng buồn cười, ghé lại lau giúp cô. Lau xong, chợt nhận ra hai người đang cách rất gần, ánh mắt của Quý Đường Đường ngay trước mặt cách chưa đầy năm xăng-ti-mét, con ngươi đen láy tựa như một đầm nước sâu, hàng mi dài thoáng rung lên nhẹ nhẹ, hơi thở Nhạc Phong bỗng trở nên dồn dập, cúi đầu triển miên trên môi cô một chút, sau khi tách ra, Quý Đường Đường dường như hơi đỏ mặt, đầu cúi gằm.

Nhạc Phong nhìn cô, bỗng nhiên cảm khái, biết cô không nghe được, vẫn không kìm được mà nói cô: “Đường Đường, sao em lại thế hả, có phải

là ai cho em ăn thì em theo người đó đúng không, mới một củ khoai thôi em đã để người ta hôn rồi? Có nguyên tắc một chút được không, trước đây anh đối tốt với em đều là công toi phải không?”

Còn định tiếp tục nói, Quý Đường Đường bỗng nhiên giơ tay lên, nâng một đóa hoa cúc vàng đưa cho anh. Đóa hoa đã khô quắt, nhánh hoa cũng đã bị nắm đến biến dạng, Nhạc Phong sửng sốt một lúc, vươn tay nhận lấy, một ngày một đêm qua, mọi chuyện cứ dồn dập mà tới, trái tim tựa như bị ngâm trong nước đắng, chỉ cần co rút lại là vị đắng trào lên, nhưng chỉ một đóa hoa không tên lại khiến anh nếm được mùi vị ngọt ngào giữa những chất chua cay đắng chông chất này.

Nhạc Phong ôm cô một cái, lại lấy chiếc ví da của mình ra trước mặt cô, nhét bông hoa vào ngăn đựng ảnh trong suốt, Quý Đường Đường rất vui, lại cúi đầu sắp xếp đám hoa cỏ kia. Nhạc Phong thở ra một hơi, mỉm cười nhìn cô, thỉnh thoảng vươn tay, xoa xoa đầu cô, một lúc sau anh rút đi động, lật tìm danh bạ, bấm số của Đầu Trọc. Đầu kia nhanh chóng bắt máy, chuyện đầu tiên mà Đầu Trọc nói là xin lỗi anh: “Xin lỗi nhé Phong Tử, chuyện Nhạn Tử, anh thực sự không đi được. Mao Ca vì chuyện này mà chửi anh mấy lần liền, anh cũng thẹn lắm, không dám gọi điện cho chú.”

Nhạn Tử? Nhạc Phong sửng sốt một chút, bấy giờ mới nhớ ra lần liên hệ gần nhất với Đầu Trọc là vì chuyện Thập Tam Nhạn bị hại, lúc đó vốn định tìm bạn bè đông đông một chút để tiễn Nhạn Tử đi, sau đó lại vì chuyện của Đường Đường nên cũng hoãn lại — tính ra, Thập Tam Nhạn đi cũng chỉ mới được mấy tháng, vậy mà trong lòng anh cứ ngỡ như đã qua mấy thế kỷ rồi, lâu đến mức Đầu Trọc nhắc đến Nhạn Tử, anh đã mệt mỏi đến mức không còn xúc động.

Nhạc Phong vươn tay day day mi tâm: “Không nhắc chuyện đó nữa, Đầu Trọc, tôi tìm anh có chuyện, chuyện lớn. Tôi nhớ hồi trước anh chạy công trình, đến Quảng Tây nhiều, bạn bè hai giới hắc bạch đều quen, có thể hỏi thăm một người giúp tôi được không?”

Đầu Trọc rất thoải mái: "Chuyện nhỏ, ai vậy?"

"Một người tên là Thạch Gia Tín."

Đầu Trọc ừ một tiếng: "Còn gì nữa không, cho thêm chút thông tin đi."

"Nam, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy."

"Còn gì nữa không?"

"Không."

Đầu Trọc suy nghĩ một chút: "Chỉ có cái tên, hơi khó đấy."

Nhạc Phong bỗng nhiên nhớ ra điều gì: "Đúng rồi, anh ta có một cô bạn gái tên là Vưu Tư. Tôi nghe nói trước kia hai người họ học chung đại học, nếu anh nhờ được người có quan hệ, tra thử lại bản sao lưu tốt nghiệp mấy năm trước, chắc sẽ có manh mối."

Tin tức này rất then chốt, giọng nói của Đầu Trọc nhẹ nhõm hơn: "Vậy thì dễ hơn rồi, một người thì khó tìm, chưa biết chừng lại trùng tên, nhưng hai người, lại còn học đại học, phạm vi đã nhỏ hơn nhiều. Có cần gấp không?"

"Gấp, chuyện cứu người, nguyên nhân sau này sẽ kể, càng nhanh càng tốt, nhờ anh đấy." Đặt điện thoại xuống, Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường, ánh nắng chiều phủ trên gương mặt cô, đường nét lộ ra vô cùng dịu dàng.

Nhạc Phong nhẹ giọng nói chuyện với cô: "Đường Đường, anh biết, cho dù là em, hay là mẹ em, đều không mong muốn quay lại Bát Vạn Đại sơn một lần nữa, nhưng giờ em thế này, ngoại trừ nhà họ Thịnh, anh thực sự không nghĩ ra lối thoát nào. Có câu vô quýt dày có móng tay nhọn, Thịnh gia có thể giữ địa vị ngang hàng với Tần gia bao nhiêu năm như vậy, nhất định là có chút bản lĩnh, có thể tìm được Thạch Gia Tín, bảo anh ta đưa chúng ta đến Bát Vạn Đại sơn, vậy có thể chữa lành cho em, nói không chừng... nói không chừng sẽ có cả biện pháp để đối phó với nhà họ Tần..."

Giọng nói của anh thấp dần, con đường đến Thịnh gia này, cuối cùng là

lành hay dữ, anh không dám cam đoan, nhưng cho dù là 'Tuyệt lộ', thì cũng vẫn là một con đường đi, còn tốt hơn so với việc đứng nguyên tại chỗ. Không phải có câu tìm được đường sống trong chỗ chết sao? Anh nhẹ nhàng phủ lên bàn tay của Quý Đường Đường: "Đường Đường, em nói xem?"

Quý Đường Đường không nhìn anh, tay kia cầm một đóa bồ công anh lên, ra sức phồng mồm thổi một cái, cục bông màu trắng chia thành vô vàn cọng nhỏ, phiêu đảng, nhanh chóng không biết bay đi đâu. Nhạc Phong thở dài, nhớ tới thẻ sim mà Lão Quỷ căn dặn anh đổi, lấy di động ra, đầu tiên chuyển danh bạ vào bộ nhớ máy, chuyển được phân nửa, bỗng thấy một dãy số, đều là điện thoại nhà, lại còn có hai cuộc trò chuyện, mãi mới nhớ ra là của Thần Côn gọi. Nhạc Phong bỗng nhiên thấy nhớ Thần Côn. Cái lão rõ ràng chẳng có bản lĩnh gì nhưng luôn đánh bậy đánh bạ phá giải được tình huống nguy cấp của Đường Đường, giờ đang ở đâu đây? Nếu như có anh ta ở đây, sự tình có thể biến chuyển gì không?

Chương 20

Thần Côn là một kẻ rất kỳ quái, nhưng khi tiếp xúc với anh ta, bạn lại tự nhiên mà đón nhận cái sự kỳ quái đó, đồng thời không muốn đi tìm hiểu nghiên cứu nguyên nhân của nó làm gì. Người bình thường trải qua thời kỳ phản nghịch hoặc có ăn chơi trụy lạc gì, cũng chỉ duy trì liên tục tối đa vài năm, sau đó liền ngoan ngoãn quay về lấy vợ sinh con ăn uống buôn bán sống qua ngày, Thần Côn thì khác, anh ta vác cái bao tải ‘trải nghiệm cuộc sống’ của mình, vào Nam ra Bắc, chạy Đông chạy Tây, dừng cảm tiến tới hai mươi năm trời, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Năm phút đồng hồ trước khi gặp gỡ Thần Côn lần đầu tiên, Nhạc Phong đã cho rằng anh ta là một kẻ quái đản, từ sau năm phút đồng hồ đó cho đến tận bây giờ, đều chỉ gán cho anh ta một từ để hình dung — có bệnh. Có điều có bệnh cũng không trở ngại anh kết giao với người bạn này, vì người này tuy có bệnh, nhưng đồng thời cũng có ưu điểm khác, ví dụ như có thể giải buồn, làm trò hề, thường hay chó ngáp phải ruồi giải quyết được vấn đề nguy nan, chịu được châm chọc, không bao giờ giận đến ngày thứ hai, cho dù có bị quát bị rầy thế nào hôm sau gặp vẫn cười hí hí như Di Lặc chuyển thế...

Cho nên dần dần, đám Nhạc Phong cũng quen có một nhân vật như vậy trong đám bạn bè của mình, Thần Côn bình thường vẫn qua lại những nơi hoang vắng heo hút, mười ngày nửa tháng mới quay trở lại chỗ người bình thường sống điều tiết vài ngày, ngoài trừ tài khoản QQ ra, anh ta không có bất cứ phương thức liên lạc hiện đại nào, mà mong muốn ban đầu khi mở tài khoản QQ còn chẳng phải là để giữ liên lạc với bạn bè — mà là để cho tiện chơi trò Tìm cặp.

Nhạc Phong có lần nhắc đến Thần Côn lúc nói chuyện với Mao Ca: “Anh nói coi, lão này không lấy vợ, cũng không có bạn bè gì, toàn chui rúc vào thâm sơn cùng cốc, chuột còn không thấy, anh ta thực sự không thấy buồn

sao?" Lúc đó Mao Ca đang pha trà, anh ta giơ chén trà lên lắc lắc, nỗ lực dùng thứ nước không đủ độ sôi của Ca Nại để tách lá trà, sau đó đặt cái chén xuống, nhìn chằm chằm đám bò Tây Tạng đi ngang qua nhà khách, nói: "Anh ta cô đơn."

Nhạc Phong phì cười tại chỗ, Mao Ca cũng không nói gì, nhìn anh chằm chằm một cách sâu xa, được một lúc, Nhạc Phong ngừng cười, ngồi thẳng người, nói: "Cũng đúng." Cuộc sống của đám Nhạc Phong với Thần Côn, căn bản không có điểm chung, cho nên không có việc gì cũng sẽ không nhớ đến chuyện đi tìm người này, muốn tìm còn phải chờ anh ta lên QQ, nhưng Thần Côn lại khác, anh ta ghi số của đám Nhạc Phong vào một cuốn sổ nhỏ, mỗi lần muốn đi đâu thám hiểm, đều gọi điện thoại báo tin: "Tôi sắp đi đến chỗ này chỗ kia đây!"

Nhạc Phong mỗi lần nhận được mấy cuộc điện thoại kiểu này, đều phải mắng anh ta té tát: "Thích đi đâu thì đi! Liên quan cái rắm gì đến ông đây!" Thần Côn tuyệt không để ý, mười ngày nửa tháng sau lại gọi điện báo bình an: "Tiểu Phong Phong, anh đã bình an ra ngoài rồi." Lần nào cũng bị quát, lần nào cũng y nguyên như vậy, sau này nói chuyện với đám Mao Ca, mới biết bọn họ cũng nhận được mấy cú điện thoại y chang, Mao Ca nói: "Có ai là không hy vọng được người ta nhớ đến, có ai không mơ ước có một gia đình, đi nơi đâu cũng có thể báo về một tiếng?"

Thần Côn một thân một mình, anh ta hẳn đã coi chúng ta là người thân, ngày nào đó anh ta thực sự không đi ra nữa, coi như là nói tạm biệt với chúng ta." Sau lần Mao Ca nói vậy, Nhạc Phong nhận điện thoại cũng ít khi quát anh ta nữa, thỉnh thoảng còn có thể dặn dò đôi ba câu, ví dụ như cẩn thận, chú ý các thứ, mỗi lần nói vậy, Thần Côn đều cảm động đến nước mắt lưng tròng: "Tiểu Phong Phong, anh sẽ nhớ cậu lắm."

* * *

Trong lúc Nhạc Phong đang hiềm hoi vì vấn đề của Quý Đường Đường mà 'nhớ nhung' Thần Côn, anh ta lại hiềm hoi không nhớ đến mấy người

bạn không nhiều nhận gì này, trên thực tế, anh ta sắp sợ đến mức hư gan rồi. Chuyện phải nói từ buổi đêm hai ngày trước. Đêm đó, Thần Côn đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, đang ra vẻ bấm đốt ngón tay tính toán, bỗng nhiên liếc thấy trên vách đá có một cặp mắt đỏ lè, sợ đến mức thét một tiếng nhảy bắn lên, tiện tay cầm lấy cái bánh bao phi qua, đập trúng hay không thì không biết, nhưng cặp mắt kia sau một khắc vậy mà đã ở ngay trước mắt, vèo một cái xẹt qua má phải của anh ta, đám lông dày phất qua da, nửa bên mặt của Thần Côn cứng đờ, vài ba phút chưa cử động lại được, chỉ bằng hai ba giây lướt qua này, Thần Côn có thể phán đoán sơ bộ đây là một loại côn trùng, thứ đỏ cạch kia chính là tròng mắt, trên thân có lông, độ dài chắc hẳn bằng nửa cánh tay người. Nhưng quái dị ở chỗ, con côn trùng này chắc không mọc cánh, nó làm sao có thể nháy mắt từ trên vách đá cao vèo một cái đến trước mặt anh ta được, tốc độ nhanh gần như đạn ra khỏi nòng súng vậy.

Thần Côn nghĩ, anh ta có thể đã phát hiện ra một loài động vật không nằm trong sự hiểu biết của con người, chưa biết chừng còn là từ thời tiền sử, suy nghĩ này khiến anh ta vừa lo vừa mừng, lo là vì không biết tính chất nguy hiểm từ khả năng sinh tồn nhất định của sinh vật này, ví dụ như có dịch độc, có gai độc vân vân, nghiệp lớn một đời của anh ta, không muốn cứ thế mà tiên phong hiến thân cho khoa học, vui là vì nhờ đâu anh ta là người đầu tiên phát hiện ra thứ này, vậy con côn trùng đó chẳng phải sẽ được đặt theo tên của anh ta hay sao? Lấy tên gì cho hay đây?

Có nên đem cả quốc tịch của mình gắn vào không đây, ví dụ như Trung Hoa Thần trùng chẳng hạn? Thần Côn vốn định sáng sớm hôm sau sẽ tiếp tục vào sâu trong núi, tìm kiếm nơi chôn thân của người con gái mình vừa gặp đã yêu, thế nhưng giờ anh ta đã thay đổi suy nghĩ, tình cảm đương nhiên quan trọng, nhưng vì nhân dân mà cống hiến thành tựu trong ngành sinh vật học cũng vô cùng phong cách, nhờ đâu trên người con côn trùng này có bí mật phá giải được bệnh ung thư, chữa được AIDS, diệt được

virus Ebola thì sao?

Vậy nên Thần Côn thay đổi kế hoạch, anh ta quyết định dừng lại đây một đêm, tiếp tục tìm hiểu. Ngày hôm sau, Thần Côn hào hứng bắt đầu công việc tìm kiếm, tính ra, anh ta đã vào núi hơn mười ngày, chỉ có ba bốn ngày trước gặp được người, theo lý thuyết, phải sớm đến nơi giấu quan tài mà ông cụ kia nói rồi, xem ra vài lần tai nạn địa chất từ thời dựng nước đã ảnh hưởng rất lớn đến thế núi địa phương, Thần Côn kỳ thực đã chuẩn bị tâm lý tay không mà về, nếu không tìm được, sự xuất hiện của con côn trùng này, coi như trồng thêm được gốc cây đi.

Hôm nay anh ta leo lên leo xuống, lấy cành cây làm gậy chọc chọc gõ gõ một chút, không tìm được con côn trùng kia, ngoài ý muốn, lại tìm được một cái xác chỉ còn lại một nửa dưới đồng lá khô. Quần áo trên thi thể vẫn còn, hẳn là dân bản xứ, vì tiết trời đang lạnh, da thịt còn chưa thối rửa mà khô quắt lại bọc ngoài bộ xương, nửa phần thi thể còn lại đi đâu mất Thần Côn cũng không đoán được, có lẽ là bị giết hại nơi hoang vắng, cũng có thể là leo núi trượt chân mất mạng, thân thể bị sói hoang chó hoang tha đi mất.

Phơi thây nơi hoang dã, thực đáng thương, đều là người đi đường, cho dù sống hay chết, gặp được đều là duyên phận, nơi tìm thấy thi thể ẩm ướt, địa thế thấp, chôn người ở đây đến mùa mưa mộ phần sẽ bị ngập úng, Thần Côn dùng cành cây đan thành một cái khung thô sơ, kéo nửa cái xác đến một nơi cách sơn động chỗ mình ngủ không xa, chỗ này địa thế tương đối cao, về mặt phong thủy mà nói là có nơi che chắn dựa dẫm, coi như kẻ thấp hèn đoạt địa huyết của tướng quân May mà Quý Đường Đường còn nhắc anh ta mang dao theo, đào đào bới bới trên đất, qua loa đào ra một cái hố nông, chôn người nọ xuống, lấp đất vào, còn lấy hai chiếc bánh bao trong túi ra, đặt nghiêm chỉnh trước mộ phần, coi như là cơm cúng.

Làm xong lại nghĩ đến con côn trùng kia, thậm chí chỉ bằng tốc độ tựa như hỏa tiễn của con côn trùng đó, tối nay không đắc thủ được cũng dễ

hiếu, không tìm được cũng có lý do của nó. Đến đêm, Thần Côn ôm một bụng đầy phiền muộn đi ngủ, đến nửa đêm lại tỉnh dậy, lần này không phải vô cớ tỉnh lại, anh ta vĩnh tai cẩn thận lắng nghe, không sai, bên ngoài có tiếng gặm xương ken kết. Hoang sơn dã lĩnh, mấy ngày trời không thấy người sống, lại nghe thấy âm thanh quỷ dị này, trong đầu không khỏi rờn rợn, Thần Côn nuốt nước miếng, con dao ôm vào trong ngực, run lấy lấy gắng gượng tiến đến cửa động thò đầu nhìn ra ngoài, cũng không hiểu sao phàm là những tình cảnh như vậy, ánh trăng lúc nào cũng sáng trưng, khiến anh ta có thể nhìn rõ ràng những chuyện đang xảy ra — ngôi mộ ban ngày anh ta dựng đã bị đào ra một nửa, nửa cái xác lộ ra bên ngoài, có thứ gì đó đen thùi lùi đang động đậy nơi lồng ngực. Tim Thần Côn đập thình thịch, thứ kia hình như cũng không lớn, nhưng tiếng gặm xương ken kết là thế nào?

Giòn tan, nghe giống như đang nhai bánh quẩy vậy, từng miếng từng miếng. Sài lang hổ báo nhai xương người cũng không dứt khoát được như vậy chứ? Thần Côn dụi dụi mắt, lại thò cổ ra, thứ kia hình như đã ăn khá no rồi, ngẩng đầu lên, hai con ngươi đỏ lè sáng quắc. Đây đây đây... đây chẳng phải là con côn trùng tối hôm qua sao? Thần Côn kinh hãi thiếu chút nữa hét lên, con côn trùng kia cựa quậy, hình như là đang tiêu hóa, một lúc sau lại cúi đầu, lần này dường như là muốn đớp một miếng to, há mồm trước.

Miệng của nó tương tự như miệng rắn, miệng của con người cũng lắm là mở được đến 30 độ, nhưng miệng rắn nhờ có cấu tạo đặc biệt, có thể mở đến 180 độ, cho nên có người nói trong số các loài động vật rắn là loài có thể mở miệng với góc độ lớn nhất — nhưng tư thế há miệng của con côn trùng này, rõ ràng đã ngoài 180 độ, hai cái hàm trên dưới khoa trương ngửa ra sau, sau đó hung hăng cắn xuống. Rắc một tiếng, xương gãy một cách dễ dàng, ngay sau đó lại ken kết ken kết, vô cùng chói tai. Lần này nó không gặm lâu, Thân Côn mắt thấy nó từ từ bò xuống dưới thi thể, chỉ

chốc lát sau cái xác liền bắt đầu chuyển động vụng về, giống như mọc ra mấy cái chân ở lưng, lại từ từ lui vào trong cái hố, được một lúc con côn trùng kia từ từ chui ra, thân thể quấy quấy trên mặt đất vài cái, từng vốc đất lại rào rào đổ xuống lấp đầy thành hình dáng ngôi mộ nhỏ. Lại nhìn con côn trùng kia, gần như vào một cái, lui mình bắn đi, lại biến mất. Thần Côn bây giờ mới thấy sợ, người tựa vào vách động, hai chân run như cái sàng, anh ta dùng tay bóp mặt mình, lại giật mạnh tóc trên đầu, đến lúc nghe răng nhếch miệng mới dừng tay; không phải mình đang mơ, con sâu kia đang làm gì? Ăn xong còn biết đường đem chôn, tích trữ lương thực?

Còn nữa, con côn trùng đó tối hôm qua còn quan sát anh ta để làm gì? Chuẩn bị lương thực? Đất này không thể ở lâu, Thần Côn vác bao tải, nắm chặt con dao, lão đảo quay về, trước tiên phải leo qua đỉnh núi, địa thế dốc, hai ngày trước lúc đi xuống anh ta còn phải dùng móng mà xuống, giờ phải bò lên, lại còn phải mò mẫm, thật là muốn lấy nửa cái mạng của anh ta, vừa quý vừa gặt đất đá để liều mạng di chuyển, cũng không biết là gặt đến chỗ nào, đột nhiên cảm thấy ngón tay chạm phải thứ gì đó mềm mềm lông lá, còn có cả độ ẩm...

Run lấy bầy ngẩng đầu, sau hòn đá kia, một đôi con người màu đỏ dần hiện ra. Hai bên nhìn nhau, mắt to trắng mắt nhỏ, mắt đen trắng mắt đỏ, cũng không biết là qua ba giây hay năm giây, Thần Côn hét một tiếng, nhảy dựng lên chạy lung tung, chọn bừa một hướng liều mạng chạy trốn, phải nói sức lực kinh người vô cùng, nếu là bình thường, lấy năng lực thăng bằng của tiểu não anh ta, đi trên đường núi như vậy, có chống hai cái gậy hai bên thì cũng đổ trái nghiêng phải, lúc này không biết lấy thần lực ở đâu ra, không bị vấp cái nào, gió bên tai vù vù, bàn tay nắm chặt con dao đã đầy mồ hôi, bao tải dây thừng buộc trên vai, chiếc túi đằng sau vồ bình bạch lên lưng anh ta, cũng không biết chạy bao lâu, lòng bàn chân bỗng nhiên đạp phải khoảng không, cả người không chịu không chế, ngã nhào xuống phía dưới, đầu óc quay mòng mòng, cuối cùng lưng cách một

tăng túi vải va chạm với mặt đất, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, tay chân không thể cử động, nhưng đáng sợ là vẫn còn ý thức, ước chừng khoảng 5 phút sau, mắt cá chân phải đột nhiên thối đau nhói, có một hàm răng sắc nhọn cắn ngập vào, tiếp đó cả người anh ta liền bị kéo đi.

Thần Côn dùng chút sức lực cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn một cái, thứ đồ chơi nhỏ xíu kia đang cắn chân anh ta, thân thể ngơ ngậy, kéo anh ta vào một cái động. Thần Côn thầm nghĩ toi rồi, cũng không biết hàm răng của thứ này có độc hay không, nếu là thứ độc chí mạng, một sinh mệnh đang yên lành sẽ tiêu tùng ở chôn này, hy sinh là chuyện nhỏ, nhưng những ghi chép quý giá anh ta tích lũy suốt nửa đời người phải làm sao bây giờ, sớm biết thế này thì lúc ấy phải để lại di thư, nhờ đâu không ra được thì nhờ ông cụ đó mang nửa cái bao tải kia quyên tặng cho trường đại học hay cái bảo tàng nào cũng được, nhờ gia đình bọn họ không hiểu, mang tâm huyết của anh ta đi làm củi đốt thì anh ta thực sự chết không nhắm mắt... Đầu óc nặng trĩu, ý thức có phần không tỉnh táo, tầm mắt bỗng nhiên trở nên u ám, anh ta đã bị kéo vào một cái động sâu hoắm, mùi hôi mốc ẩm ướt xộc thẳng vào lỗ mũi, trong góc tối chập chờn ánh lửa ma trời, phía dưới người cồm cộm, giống như xương cốt bị vương vãi, bỗng nhiên có tiếng va chạm giữa đá và kim loại - lúc này Thần Côn mới phát hiện trong tay mình vẫn đang nắm chặt con dao. Phát hiện này khiến cho anh ta vui đến phát điên: tốt xấu gì trong tay cũng có vũ khí, hôm nay nếu thực sự phải chết ở đây cũng phải phản kháng một phen, chết cũng phải kéo theo cái đẽm lưng, không giết được nó thì cũng phải chém một đao, ai bảo cái thứ chết tiệt nhà mi dám cắn ta!

Con côn trùng kia kéo anh ta đến một góc khuất liền ngừng lại, có thể là do đêm nay đã ăn no nên chưa có hứng thú với anh ta, chỉ lè lưỡi liếm liếm chỗ đang chảy máu trên chân anh ta — Thần Côn bị liếm mà thấy gớm, thể loại lưỡi dính dính như thế này chắc chắn là có độc, không có độc thì cũng rất bẩn, không chừng sẽ bị nhiễm bệnh...

Thần Côn trộm nhìn, con côn trùng kia chui xuống dưới một đồng cành cây cỏ khô trong góc, sau đó nhanh chóng không nhúc nhích, xem ra là ngủ rồi, lúc này không giết còn đợi khi nào, Thần Côn căng thẳng, anh ta nuốt nước bọt, cầm dao rón rén đi qua, trong động rất tối, chỉ có thể mơ hồ thấy một đồng cỏ khô, Thần Côn hạ quyết tâm, quát to một tiếng, chém xuống một đao. Dao vừa chém xuống, trong đồng cỏ khô đột nhiên sáng lên, ánh sáng hắt là phát ra từ con người, đỏ lè lè, vậy mà có thể rọi sáng gần hai mét xung quanh, hơn nữa không chỉ một chỗ sáng, là hai chỗ, đầu óc Thần Côn rối loạn: té ra là có hai con đang ngủ trong này? Con côn trùng vọt ra, Thần Côn vừa nhìn liền biết chính mình nghĩ vớ vẩn, là hai nửa cái thân, xem ra một đao kia đã chém đứt được con côn trùng, nhưng quỷ quái là nửa thân sau tự nhiên mọc mất, con này còn biết phân thân nữa ư, càng chém càng nhiều? Hai con côn trùng, ngộ nguậy muốn chạy đi hai hướng, có điều không biết có phải vì vừa mới bị chém đứt hay không, tốc độ mới đầu chậm đi rất nhiều, trong thoáng chốc, đầu óc Thần Côn lại trở nên đặc biệt nhanh nhạy: nhát dao này coi như đã kết thù rồi, nếu để bất kỳ con nào chạy thoát, thì kẻ bị gặm xương ken kết trong đêm trăng sau sẽ là anh ta, không được, một con cũng không được để sót!

Người có lúc nhanh trí, Thần Côn làm một chuyện mà chính mình cũng không nghĩ đến. Anh ta hét lớn một tiếng, đặt mông ngã ngồi xuống, dùng sức từ mông đè chết một nửa, cùng lúc đó, như một kẻ điên, vung tay chém xuống, liễu mạng chém một nửa kia, chưa đến lúc sinh tử thì không biết bản thân có thể chém nhanh như vậy, phập phập phập phập, ánh dao chớp lên loang loáng, miệng kêu a a, cảm giác thứ dưới mông còn động đập, lại liễu mạng dùng sức từ hông dồn xuống — hai bên phân tâm, hai nơi hỗn loạn, cuối cùng lúc dừng lại mệt đến nỗi từ ngón tay đến bờ vai đều đang run rẩy.

Trong động rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe chính tiếng thở mạnh của anh ta, con dao rớt xuống bên cạnh, lưỡi dao đã quăn lại, Thần Côn ngồi trên

mặt đất, ngậy ngốc nhìn thứ bị anh ta bằm thành một đồng máu thịt mơ hồ trước mặt, anh ta không thấy lạ khi mình đã bằm chết con côn trùng kia, điều anh ta thấy lạ là lúc chém xuống, phát ra tiếng phập phập, như là dao bổ lên tấm thớt — lẽ nào dưới khoảng đất kia không phải bùn đất, mà là một tấm gỗ? Thần Côn lại nghỉ một lúc, sau đó nhồm dậy định nhìn cho rõ, vừa mới nhích người đã đau đến sắp ứa nước mắt, chỗ xương cụt đau đến tê tái tim gan, vừa này không biết đã dùng bao nhiêu sức đây? Đau thế này, không thể để mông tiếp tục va chạm nữa, Thần Côn chống tay xuống đất xoay người, sau đó dùng cùi chỏ và đầu gối, từ từ bò về phía trước, cầm dao gạt gạt đất, quả nhiên phía trên là một lớp đất mỏng, dễ dàng gạt sang một bên.

Trong động rất tối, nhìn không rõ, Thần Côn suy nghĩ một lúc, lấy diêm trong hành lý ra, xé một miếng vải từ tấm chăn, phần đầu xòe ra, phần đuôi thì xoắn chặt lại, đầu tiên đốt phần dưới, há miệng thổi thổi, chờ ngọn lửa ổn định một chút liền nhìn sang chỗ vừa mới gạt đất đi. Ngoài dự đoán của anh ta, là một tấm gỗ, chắc đã có từ niên đại rất xưa, vừa ẩm vừa nặng, đã bị mục ruỗng tương đối nhiều, cộng thêm vừa rồi bị anh ta liều chết ra sức chém — lúc này không cảm thấy, giờ nhìn lại vết dao, sâu như vậy, khiến cho mặt gỗ cũng biến dạng.

Thần Côn nhìn nhìn, trái tim bỗng nhiên thót lên một cái, anh ta cảm thấy trên mặt gỗ vốn đã có nhiều vết rạch, hơn nữa căn cứ vào những vết rạch đó, hình như là chữ viết! Thần Côn liếc liếc bờ môi đã khô khốc, kéo cả tấm chăn ra, châm lửa, trong động có cành khô gì đó cũng bỏ vào đốt, tạm thời nhóm được một đồng lửa, mượn ánh sáng từ đồng lửa, anh ta nhồm dậy, dùng dao gạt hết lớp đất phủ lên trên ra.

Cuối cùng, nhìn cảnh tượng hiện ra trước mắt, Thần Côn hoàn toàn ngây người. Đây không phải là một miếng hay nửa tấm ván gỗ bình thường, cạnh gỗ có gờ nhô ra, đây là tấm nắp trong của một chiếc quan tài, không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ do thiên tai địa chất, có lẽ do thế núi

thay đổi, nắp quan tài bị bật ra, mà tại mặt trong bị lật lên, có người đã viết rất nhiều chữ lên đó. Nói như vậy cũng không quá chính xác, bởi vì những chữ này không phải viết lên, dường như là dùng ngón tay, hoặc là vật gì đó không sắc bén tương đương với ngón tay để khắc lên, chữ có chỗ nông, có chỗ sâu, mà nơi chữ nông vì bị mục nát, căn bản đã nhìn không rõ, cộng thêm anh ta vừa mới gắng sức chặt mấy trăm dao, muốn nhìn rõ chẳng khác nào kẻ ngốc nói mê. Có tám chữ được khắc sâu nhất, dù đã qua lâu như vậy, vẫn có thể nhìn ra hình dạng chữ rất rõ ràng, không biết người viết những con chữ này lúc đó đã dùng bao nhiêu sức lực, đã ôm nỗi thù hận đến thế nào. Lộ linh nhất mạch, tuyệt cả ba đời.

* * *

Đền đuốc rực rỡ bừng lên, Nhạc Phong chậm rãi lái xe vào nội thành Quế Lâm, dựa theo tin nhắn chỉ đường của Đầu Trọc, đi qua vài giao lộ, dừng lại trước một nhà hàng theo phong cách cổ xưa tên 'Cung Yến', Đầu Trọc một thân âu phục giày da, đang đứng trước cửa hết nhìn đông lại nhìn tây, mới đầu còn chưa chú ý đến xe Nhạc Phong, đến khi xuống xe rồi anh ta mới nhận ra: "Cậu đổi xe rồi à?"

Quên nói với anh ta vụ đổi xe, Nhạc Phong cười cười: "Mượn xe thẳng bạn mấy ngày." Nói xong lại nhìn Đầu Trọc cười: "Lưu manh giả danh cán bộ cơ đấy."

Đầu Trọc giật nhẹ cà vạt như muốn hít thở: "Hết cách, cạnh tranh đấu thầu, phải mời đám quản lý lãnh đạo các ngành đi ăn cơm, ăn mặc như con cháu chúng nó ấy, sáng nay tôi còn ở Liễu Châu, còn không phải muốn gặp cậu nên chạy tới."

Nhạc Phong đấm một cái vào vai anh ta: "Đã bảo anh không phải tới rồi cơ mà, tôi thiếu cơm đến mức ấy à? Anh em với nhau cả, khách khí quá đấy."

Đầu Trọc xoa đầu cười: "Chẳng phải hiếm hoi lắm mới có một lần, mấy lần gặp nhau đều là ở Ca Nại, chẳng mấy khi tụ tập ở nơi như thế này. Cái

tên Thạch Gia Tín kia đang ở Quế Lâm, bọn tôi tìm được bạn thời đại học của anh ta, họ nói hai tháng trước hắn đã dọn nhà, bạn tôi đang liên hệ tìm địa chỉ mới, chắc tối nay là có manh mối, tôi nghĩ vậy vừa hay, chúng ta cùng ăn một bữa cơm, ôn lại chuyện xưa, chuyện của Nhạ Tử, tôi thực sự đáng trách, tôi..."

Đang nói chuyện, cửa kính xe bỗng nhiên bị vỗ bộp bộp, Nhạ Phong nhìn lại, Quý Đường Đường ngồi trên ghế phía sau, rất là mất hứng vỗ vào cửa kính, chắc là cảm thấy bị bỏ rơi, khó chịu. Không ngờ trên xe Nhạ Phong còn có người khác, Đầu Trọc lập tức tròn mắt, chờ Nhạ Phong mở cửa dắt người kia xuống, anh ta càng kinh ngạc không khép miệng lại được: "Đây chẳng phải là... gì ấy... gì nhỉ..." Người thì anh ta nhận ra, ấn tượng rất sâu đậm, nhưng tên thì không nhớ ra nổi, Đầu Trọc hơi cuống: "Ai da, Phong Tử, tên là gì ấy nhỉ..."

Nhạ Phong nhắc nhở anh ta: "Đường Đường."

"Đúng đúng đúng, Đường Đường. Sao cô ấy lại tới đây?" Đầu Trọc nhìn Nhạ Phong lại nhìn Quý Đường Đường, có chút không hiểu, nhưng dù sao người cũng đã ở trước mặt, phép lịch sự tối thiểu vẫn phải có, anh ta nhiệt tình chào hỏi Quý Đường Đường: "Đường Đường phải không, còn nhớ tôi chứ?"

Quý Đường Đường liếc anh ta một cái, ôm lấy cánh tay Nhạ Phong lui về phía sau, vẻ mặt chán ghét, giống như đang nói: Anh là ai hả, xích qua một bên đi! Nhạ Phong vừa giận vừa buồn cười, Quý Đường Đường hiện tại chỉ tỏ ra ngoan ngoãn với mình anh, suốt dọc đường, gặp ai thì trưng mặt với người đó, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo kia, giống như ai cũng nợ cô ấy ba trăm đồng vậy.

Đầu Trọc có hơi khó hiểu, dõi mắt nhìn Nhạ Phong, Nhạ Phong giơ tay ra chỉ chỉ đầu, hạ giọng nói: "Chỗ này... có chút vấn đề, hơn nữa... cũng không nghe được."

Đầu Trọc giật mình, lại nhìn Quý Đường Đường một cái, nhớ tới lần

trước gặp mặt cô ta vẫn là người bình thường, giờ mới được bao lâu chứ, chợt nhớ ra lúc ở Ca Nại, cô ta tự nhiên mất tích — rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ sau khi tìm thấy liền biến thành thế này? Đương nhiên quan trọng là, Nhạc Phong làm thế nào tìm thấy cô ta? Một bụng băn khoăn, nhưng trước cửa nhà hàng không phải là nơi để ôn chuyện cũ, giải đáp nghi vấn, Đầu Trọc đã đặt phòng trên tầng, bèn dẫn Nhạc Phong đi lên trước, thỉnh thoảng vô tình quay đầu lại nhìn, trông thế nào cũng cảm thấy Nhạc Phong rất che chở cho Quý Đường Đường, nhin không được hỏi một câu: “Phong Tử, quan hệ giữa cậu với cô ấy là gì vậy?”

Nhạc Phong không nhìn anh ta: “Bạn gái.” Đầu Trọc lão đảo một cái, suýt nữa trượt chân.

* * *

Đồ ăn nhẹ trong phòng đã được đưa lên một lượt đầy đủ, khăn trải bàn màu trắng thẳng thớm, ở giữa bày một bình hoa đang nở rộ, Quý Đường Đường nằm bò bên cạnh bàn vươn tay ra với, Nhạc Phong kéo cô dậy, vươn tay cầm cả bó đưa hết cho cô, Quý Đường Đường vui đến phát điên, ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh, nghiêm túc chơi trò lựa hoa của mình, đỏ với đỏ đặt một bên, vàng với vàng đặt một bên.

Suốt cả quá trình, Đầu Trọc vẫn nhìn chăm chăm, chỉ kém nước rớt cằm, một lát sau phục vụ mang thức ăn vào, anh ta mới phản ứng lại, ngay cả chuyện Ca Nại cũng không hỏi: “Hai người sao lại ở bên nhau được?”

Nhạc Phong cầm chiếc khăn ẩm gấp trên đĩa lên lau tay: “Sao hả, chúng tôi không thể ở bên nhau ư?”

“Không phải... không giống tiêu chuẩn của cậu mà?” Đầu Trọc gấp gáp: “Trước kia tôi cũng không thích Miêu Miêu lắm, nhưng dù sao người ta cũng là người bình thường, nhà lại giàu, cha mẹ đều làm việc cho chính phủ, cậu muốn nhờ vả việc gì cũng dễ quan hệ. Cậu đâu đến nỗi phải tìm một người... đầu óc không bình thường?” Dù sao Quý Đường Đường cũng không nghe được, Đầu Trọc cũng không kiên dè: “Cái cô... Đường Đường

này, có phải nhà rất giàu? Ba mẹ cô ấy làm gì, có phải cậu bị áp lực gì không?"

Nhạc Phong không muốn nói chuyện này: "Không có... tóm lại, anh không hiểu đâu."

Tính Đầu Trọc cũng rất thẳng thắn, cộng thêm mấy ngày nay đang chạy công trình, tính toán làm ăn nhiều, gặp chuyện khó tránh khỏi có chút thực tế: "Có lẽ là tôi không hiểu rõ tình hình, nhưng dù sao cũng không thể tìm một người nhược trí được..."

Sắc mặt Nhạc Phong lập tức sa sầm, đập đũa lên bàn: "Anh nói năng kiểu gì vậy, chỉ có anh là thông minh thôi phải không?"

Đầu Trọc nhìn là biết Nhạc Phong thực sự tức giận, có hơi lúng túng, cười ha hả nói: "Đúng mà, thông minh không mọc tóc, cậu xem, đầu tôi trọc lóc..." Còn chưa nói xong, lại 'Cạch' một tiếng, hai người đều đồng loạt giật mình, quay đầu nhìn, Quý Đường Đường không biết đã dùng lựa hoa từ lúc nào, học theo bộ dạng của Nhạc Phong, cũng cầm đũa đập lên bàn, tay còn chống nạnh, khí thế hung dữ nhìn Đầu Trọc chằm chằm. Đầu Trọc buồn cười, chỉ vào cô nói chuyện với Nhạc Phong: "Ai u, con bé này không phải dạng vừa nha, cậu xem cô ấy phồng mang trợn má kìa, thế này là định cắn tôi hai phát à? Cũng biết thị uy cho cậu đấy Phong Tử."

Quý Đường Đường chẳng hiểu anh ta đang nói cái gì, cầm lấy đũa lên lại muốn đập lên bàn, lại bị Nhạc Phong giật lại trước: "Em còn chơi đến phát ngiên rồi đúng không, không được đập nữa!" Mấy ngày chung đụng, Quý Đường Đường đã nhận ra, chỉ cần sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, đại khái chính là đang tức giận hoặc là không thích chuyện cô đang làm, tuy rằng đập đũa rất thú vị, nhưng không cho đập thì thôi. Nhạc Phong chỉ thức ăn trên bàn: "Ăn không?"

Quý Đường Đường nhìn thức ăn trên bàn, lại nhìn Nhạc Phong, con người bắt đầu đảo quanh, cúi đầu, một lúc sau lại ngẩng lên nhìn anh, Nhạc Phong nhin cười, quay bàn xoay, gấp cho cô mỗi món một ít, đồ

trong đĩa nhanh chóng chất thành một ngọn núi nhỏ, có lúc bàn xoay quay qua, cô bỗng nhiên đứng ngồi không yên, Nhạc Phong liền biết là gấp chưa đủ, lại quay lại gấp thêm cho cô, vừa gấp vừa xem nét mặt của cô, nếu như đột nhiên cười thì quá nửa là đã mãn nguyện. Lo cho cô xong xuôi, Nhạc Phong mới rảnh tiếp tục nói chuyện với Đầu Trọc, Đầu Trọc nhìn mà mặt mày co giật: “Phong Tử, cậu đang tập làm cha đấy à?”

Nhạc Phong cười khổ, gấp thức ăn: “Không làm cha đâu biết làm cha khó, trước kia ăn hiếp người ta, toàn gọi người ta là con là cháu, bây giờ có ai muốn làm con làm cháu tôi cũng không thèm, cút hết sang một bên.” Nói xong rồi tiếp tục ăn cơm, ăn một nửa bỗng cảm thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn, Đầu Trọc không động đũa, cứ nhìn nhìn anh chằm chằm, Nhạc Phong bật cười: “Sao, mặt tôi nở hoa à?”

Đầu Trọc hỏi anh ta: “Có hối hận không?”

Nhạc Phong sửng sốt: “Hối hận cái gì?”

“Đừng coi anh em của cậu là đồ ngốc chứ, dù sao cũng là người từng vào Nam ra Bắc, sinh tử có nhau, còn không biết đã xảy ra chuyện gì hay sao? Lúc ở Ca Nại, tôi đã cảm thấy đường đi nước bước cô bé này có hơi kỳ lạ, tuyệt đối là loại có thể sinh họa, lần này cậu từ đầu tới cuối đều rất kỳ lạ, lại nói với tôi là có chuyện, đã đổi số mới, số cũ không dùng nữa, còn dặn dò tôi mặc kệ ai hỏi cũng nói không gặp cậu... Tôi nghĩ sau chuyện Diêm lão thất, cậu hành sự đã chín chắn hơn nhiều, không giống người tùy tiện gây chuyện chút nào, nhìn thấy cô ấy, tôi ít nhiều cũng hiểu ra rồi.” Chẳng trách đầu óc thông minh không mọc tóc, Đầu Trọc đích thực là có đầu óc, cũng không phải giải thích nhiều. Đầu Trọc thờ dãi: “Có vài loại con gái, không phải thích là có thể dây vào được. Vẫn câu hỏi đó, có hối hận không?”

Nhạc Phong bật cười: “Có phải nếu tôi nói không hối hận, thì sẽ rất đàn ông không?”

Đầu Trọc phát tay như đuổi ruồi: “Thôi quên đi, đều là anh em, còn

không hiểu cậu hay sao, nói không hối hận chắc chắn là không thể rồi, tiền lương tháng trước phát một ngàn, tháng này được chín trăm chín còn đau lòng bị thiếu mất mười đồng, cậu xem cậu bây giờ, lộ mặt ra đường cũng phải nhìn trước ngó sau, là sợ bị người theo dõi chứ gì.”

Nhạc Phong cười khổ, anh ta nhìn đĩa của Quý Đường Đường, lại gấp cho cô mấy miếng: “Là anh em với nhau, tôi nói với anh một câu thật lòng...” Nói đến đây anh dừng lại, thở hắt ra: “Nếu lúc tôi mới quen biết Đường Đường, có ai biết tiên tri nói cho tôi biết, sau khi gặp gỡ cô ấy, sẽ gặp phải nhiều chuyện mà cả cuộc đời này tôi cũng không hề nghĩ tới sẽ gặp phải thì... anh đừng cười tôi nhát gan, có khi lúc ấy tôi sẽ lập tức thu dọn hành lý rồi bỏ chạy, dù cô ấy có là thiên tiên, tôi cũng không liếc nhìn một cái, chính là như vậy.”

Đầu Trọc ừ một tiếng: “Vậy bây giờ thì sao?” Anh ta kỳ thật có nhiều điều muốn hỏi, nhưng nghe mấy cú điện thoại gần đây của Nhạc Phong, cũng phát hiện ra anh có chuyện không thể nói — đầu tiên là không ép người đang gặp khó khăn, thứ hai cũng không muốn mình lại chủ động chọc phải chuyện phiền toái, sự tò mò hại chết con mèo, vậy nên dứt khoát không hỏi. Gặp rồi cuối cùng cũng không tìm được mà hỏi mấy lần, bởi vì người đi cùng thực sự nằm ngoài dự đoán của anh ta, chuyện Ca Nại thực sự rất hỗn loạn, cũng không thể để tâm đến nhiều thứ như vậy nữa.

“Bây giờ ư?” Nhạc Phong bỏ đĩa xuống: “Lười phải nghĩ, tóm lại bây giờ Đường Đường như vậy, tôi nhất định phải ở bên cô ấy, chỉ thế thôi.”

Đầu Trọc nhìn anh ta: “Có chữa được không? Phong Tử, nên nghĩ cho kỹ, bị như vậy một lúc và suốt đời là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, suốt đời phải đối diện với một người... ừm, giống như trẻ con, vĩnh viễn phải dỗ dành, không thể thấu hiểu, cậu đã từng nghĩ tới chưa?”

Nhạc Phong không nói gì, anh buồn bực cúi đầu ăn vài miếng cơm, lại rót chén rượu, giữa đầu uống cạn, lúc đặt ly xuống không biết có phải do rượu mạnh hay không, mặt có hơi đỏ. Anh nhìn Đầu Trọc: “Tôi đâu còn hơi

sức để suy nghĩ mấy chuyện này? Nghĩ rồi có khi lại phát điên? Nói thẳng với anh, nếu chỉ có một mình, tôi chắc đã sớm suy sụp rồi. Nhưng bây giờ là hai người, Đường Đường đã như vậy, nếu tôi gục ngã, cô ấy sẽ ra sao? Tôi bây giờ chỉ biết dùng hết chút sức lực này, cố gắng chống đỡ, một lòng một dạ nghĩ rằng nhất định sẽ ổn. Đầu Trọc tôi nói cho anh biết, nếu anh không thể nói mấy câu trực tiếp giải quyết vấn đề, thì im đi, đừng có lời mấy cái lờ như, nếu như, nhờ đâu đấy làm phiền tôi, tôi sẽ đánh anh đấy."

Đầu Trọc cười lên, rót rượu cho Nhạc Phong: "Đúng là thất lễ với huynh đệ rồi, nào nào, uống một chén, coi như bồi tội..." Đang rót, điện thoại trong túi kêu lên, Đầu Trọc đưa chai rượu cho Nhạc Phong, ra hiệu cho anh tự rót, vừa nhận điện thoại, sắc mặt anh ta đã có chút bất thường, bật thốt lên hỏi: "Tự sát?"

Chương 21

Thạch Gia Tín tự sát.

Lúc Đầu Trọc nhờ bạn bè giúp đỡ tìm địa chỉ của Thạch Gia Tín đã cản dận, việc quan trọng, cần phải âm thầm mà làm, như làm điệp viên vậy, hai người bạn kia tuy không hỏi nhiều nhưng vẫn lấy cẩn thận là trên hết, lấy được địa chỉ, không vội báo cho Đầu Trọc vội mà cùng nhau tới tận cửa kiểm tra. Dù sao cũng phải đảm bảo họ Thạch kia thực sự đang ở đó mới có thể hồi đáp lại chứ, nhỡ đâu là một địa chỉ giả, người đã bỏ đi rồi, lấu tấu chạy đi báo cáo với Đầu Trọc chẳng phải rất xấu hổ hay sao?

Cũng may bọn họ đến kiểm tra, khi tới nơi gọi cửa không có ai ra mở, nhìn từ cửa sổ vào trong mới thấy một người đang nằm trên sô pha, hai người chen chúc nhìn ngó ngoài cửa sổ nửa ngày, đoán già đoán non từ đang ngủ cho đến uống say, sau đó một người phát hiện ra điểm bất thường, bảo rằng nhìn người này nằm ngay ngắn như vậy, hai tay còn giao nhau gác trên bụng, giống cảnh lẳng lặng chịu chết trong phim vậy? Lại nhìn xuống dưới chân sô pha có một lọ thuốc nằm lăn lóc, ngoài miệng còn vương vài mấy viên thuốc dẹt dẹt...

Chậc, không cần phải đoán nữa, phá cửa thôi.

Việc đầu tiên khi tiến vào là kiểm tra lọ thuốc, Thụy An Khang, quả nhiên là thuốc ngủ, lắc lắc thấy trong lọ cũng chỉ còn mấy viên, cũng không biết đã uống bao lâu rồi, may thay hai người nọ cũng là người từng trải, nhanh chóng rửa ruột bằng phương pháp đơn giản tại chỗ cho anh ta, kéo đến toilet, lấy hai quả trứng gà trong tủ lạnh, trộn với sữa tươi, khuấy đều rồi đổ hết cho anh ta uống, sau đó dùng đũa cán lên yết hầu, nôn ra được thì rót thêm nước nóng vào, cứ thế chừng năm sáu lần, khi thấy có hơi thở lại mới gọi cho Đầu Trọc.

Đầu Trọc bên này cơm cũng không buồn ăn, giục Nhạc Phong nhanh

chống qua xem, chuyện uống thuốc ngủ này có thể lớn có thể nhỏ, có người cứu được rồi lại thành ngớ ngẩn, cách cứu người của bạn anh ta là cách dân gian không chắc đã đáng tin, nhớ đâu có di chứng, vẫn nên qua bệnh viện một chuyến.

Quý Đường Đường đang mê mê đĩa tôm to dùng Nhạc Phong lấy cho, tập trung tinh thần bóc, ngắt đầu bỏ đuôi gỡ chỉ, nửa ngày trời mới văn nhả cắn một miếng, đang ăn bỗng nhiên bị kéo đi, cô nào có chịu? Cuống đến mức nước mắt sắp trào ra, Nhạc Phong bó tay, bảo nhà hàng tìm hộp gói lại cho cô, Quý Đường Đường rưng rưng đứng bên cạnh giám sát, gấp thiếu một con cũng không chịu, khó khăn lắm mới gói xong, dắt cô ra đến cửa, bỗng nhiên lại giật ra chạy về, Nhạc Phong đầu to như cái đầu, đang nhủ thầm, vị tổ tông này còn nhìn trúng đĩa nào nữa đây, người đã bình bịch chạy về, một tay cầm chặt túi tôm, tay kia cầm lấy bó hoa lúc nãy.

Đầu Trọc thiếu chút nữa cười đến rút gân, nói với Nhạc Phong: “Cậu xem, Đường Đường nhà chúng ta cũng có chí hướng đấy chứ, một tay nắm văn minh vật chất, một tay giữ văn minh nghệ thuật, hai tay hai bên, không lỗ thứ nào.”

Nhạc Phong không vui lắm: “Anh biến đi, nói linh tinh gì đấy?”

Đầu Trọc rất khinh bỉ: “Phong Tử, con người cậu thật quái dị, nói xấu cô ấy cậu cũng tức, nói cô ấy tốt cậu cũng tức, người khác không được nói, chỉ có mình cậu được nói à?”

Nhạc Phong suy nghĩ một lúc, đột nhiên cười rộ lên, nói: “Đúng rồi đấy, chỉ có tôi được nói thôi.”

Khi đám Nhạc Phong đến nơi, bạn của Đầu Trọc đang đứng ngoài canh cửa, vừa bước vào nhìn, Thạch Gia Tín đang ngồi bệt dưới sàn nhà tắm, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, quơ tay trước mặt anh ta cũng không phản ứng, Đầu Trọc có chút hoảng hốt, hỏi bạn mình: “Bị ngẩn rồi à, tác dụng phụ của thuốc ngủ?”

Người nọ rất bức tức: “Ngẩn cái rắm, lúc mới cứu tỉnh còn quát bọn tôi

cút đi nữa kia, vẫn tinh táo lắm, bây giờ không biết là đang diễn vở nào, lại không thể gây sự với hắn, dù sao đây cũng là nhà người ta, nhớ đâu hắn báo cảnh sát ông đây xâm nhập nhà dân trái phép thì chết, ông đây chưa đến nỗi không phân được phải trái."

Đầu Trọc xấu hổ, Nhạc Phong nhanh chóng rút thuốc ra mời hai người kia, lại châm lửa, hai người kia ngậm thuốc nhìn anh mấy lượt, cuối cùng cũng tiến lại gần châm thuốc, theo như ngôn ngữ trong nghề mà nói, tức là cơn giận đã tiêu, có điều vẫn rất hậm hực buông một câu: "Nhớ mời cơm đấy."

Đầu Trọc bấy giờ mới cười ha ha vỗ vai hai người kia: "Chuyện đấy là đương nhiên rồi."

Xem ra mặc dù là bạn bè nhưng cũng chưa đến mức thân thiết, phàm là có việc cần nhờ thì cũng phải hoàn trả lại tương đương, so ra, Đầu Trọc giúp mình như vậy, chung quy vẫn khá trượng nghĩa.

Sau một lát, Đầu Trọc mới qua nói chuyện với anh: "Cậu xem, ngày mai tôi còn phải quay về Liễu Châu, hai người bạn này còn chưa ăn cơm... bên này cậu với Đường Đường có xử lý được không?"

Nhạc Phong gật đầu: "Anh vất vả rồi, bỏ qua mấy câu vô nghĩa, tôi đều ghi tạc trong lòng cả, hôm nào sẽ mời anh một bữa rượu."

Anh nói vậy, Đầu Trọc cũng ngượng ngùng: "Bao nhiêu năm anh em, cậu khách khí cái gì, vậy bên này giao cho cậu nhé, có gì gọi điện cho tôi."

Đám Đầu Trọc đi rồi, Nhạc Phong mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là người không liên quan, có họ ở đây khó mà nói chuyện.

Bên phía Thạch Gia Tín xem ra đã xảy ra biến cố lớn, lúc tiến vào Nhạc Phong đã để ý đến, căn phòng đã nhiều ngày không được quét dọn, trong thùng rác có rất nhiều vỏ hộp mì ăn liền, đồ ăn ngoài, xem ra Thạch Gia Tín đã quyết định tự sát sau khi trải qua những ngày khá đen tối chán nản, liên tưởng đến thời gian cách biến cố xảy ra ở Đôn Hoàng cũng không

lâu, Vưu Tư lại chịu một cú sốc lớn như vậy ở Đôn Hoàng, mà Thạch Gia Tín đột nhiên tự sát, không có liên quan gì đến Vưu Tư hay sao? Vậy là... Vưu Tư đã đi rồi?

Nhạc Phong nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này, anh chú ý đến giá để giày ở cửa, hai đôi giày kiểu nữ vẫn còn, vừa nãy tiến vào toilet nhìn qua Thạch Gia Tín cũng thấy, rõ ràng bàn chải và khăn mặt của nữ vẫn còn, vậy Vưu Tư đã đi đâu?

Nhạc Phong bỗng nhiên rung mình một cái: Lẽ nào Vưu Tư không chịu nổi cú sốc đó, đã tự sát trước Thạch Gia Tín?

Đang suy nghĩ, cách đó không xa vọng đến tiếng nylon sột soạt, Nhạc Phong ngẩng đầu lên nhìn, Quý Đường Đường chẳng biết đã lòi hộp đồ ăn của cô ra từ lúc nào, gắng hết sức cởi túi nylon ra, bốc một con tôm, lén lút định nhét vào trong miệng, vừa nhét vừa nhìn quanh khắp nơi, không để phòng chạm phải ánh mắt của Nhạc Phong, sợ đến mức biến sắc, được một lúc mới ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi bỏ con tôm lại, giống như cô chưa từng có suy nghĩ ăn vụng vậy.

Nhạc Phong thiếu chút nữa phì cười, anh thừa nhận, mấy ngày nay một mình chịu đựng đúng là vô cùng cực khổ vô cùng tuyệt vọng, nhưng lần nào cũng vậy, chỉ vài động tác hay biểu cảm nhỏ nhỏ của Quý Đường Đường thôi cũng có thể khiến anh bật cười vào những thời điểm không nên cười nhất, cô nhóc kia quá thú vị, lúc còn nhỏ chắc cô cũng như vậy, nếu anh có một đứa con gái như vậy, yêu thương còn chưa đủ, Tần Thủ Thành có phải người hay không, sao lại nhẫn tâm ra tay với chính con gái của mình chứ?

Anh vầy vầy Quý Đường Đường, ý bảo cô mang hộp đồ ăn qua, sau đó ấn cô ngồi xuống ghế, vừa ra hiệu vừa nói: “Ngồi yên, ăn đi, không chạy lung tung, nghe chưa?”

Qua mấy ngày ở chung, Nhạc Phong cũng đại khái biết cách để trao đổi với Quý Đường Đường, lúc nói chuyện chỉ cái này chỉ cái kia, không biết

bảo cô ‘không đi lung tung’ có có nghe được hay không, nhưng bảo cô ấy ăn cái gì thì nhất định sẽ hiểu — cô cảm kích vô vàn nhìn Nhạc Phong một cái, lại bắt đầu toàn tâm toàn ý vùi đầu vào sự nghiệp bóc lột của mình.

Dàn xếp xong cho Quý Đường Đường, Nhạc Phong mới có thể dùng hết tinh lực để đối phó với Thạch Gia Tín, trên thực tế, anh không có nửa giây lơ đãng chú ý đến Thạch Gia Tín, dù cho nói chuyện với Quý Đường cũng thường liếc nhìn quan sát anh ta — từ khi vào cửa đến giờ, Thạch Gia Tín chỉ giữ nguyên một tư thế duy nhất ngồi trên sàn nhà vệ sinh, hai chân duỗi ra, như một bệnh nhân hít thuốc quá liều không có bất cứ tri giác nào, nếu không phải bạn của Đầu Trọc nói lúc này anh ta từng giận dữ quát bọn họ, Nhạc Phong đã thực sự hoài nghi anh ta uống thuốc quá liều nên tổn thương đến não bộ.

Nhạc Phong ngồi xổm xuống trước mặt Thạch Gia Tín, đưa cho anh ta một điều thuốc, Thạch Gia Tín vẫn không nhúc nhích, như không hề nhìn thấy vậy, Nhạc Phong dừng lại một lúc rồi thu tay lại, hỏi anh ta: “Còn nhớ tôi không?”

Đối với tên Thạch Gia Tín này, từ trước đến nay Nhạc Phong chẳng hề có hảo cảm, thấy không cùng một đường khó đi chung lối, nói chuyện cũng thiếu kiên nhẫn, hỏi mấy lần, thấy anh ta vẫn giữ nguyên bộ dạng nửa sống nửa chết không tức không giận, cơn giận liên không nén được: “Anh câm rồi hả? Hay là hết hơi rồi?”

Thạch Gia Tín vẫn không nói gì, đừng nói là nói chuyện, đến tròng mắt cũng không chuyển động lấy một cái, mặc cho Nhạc Phong có nói thế nào, quát cũng thế, chửi cũng vậy, nói chuyện hòa bình cũng thế, anh ta vẫn không nói gì.

Thạch Gia Tín nếu như gốc thật giống Đường Đường thì không nói, rõ ràng anh ta nghe được lại còn bày ra bộ dạng như vậy, như thể làm trò cho anh xem, Nhạc Phong nhanh chóng nổi cáu, cuối cùng chỉ vào anh ta chửi: “Anh chờ đấy, xem tôi có đánh chết được đồ cứng đầu như anh không.”

Nói xong anh sai bước đi ra phòng khách, phòng bếp và phòng khách thông nhau, Nhạc Phong tạch một tiếng bật ga lên, lấy nồi hứng nước vào đun, lửa cháy hừng hực, tiếng hơi ga nhảy lên tanh tách, Quý Đường Đường tò mò vừa nhai trứng tôm vừa nhoài đầu ra ngó, Nhạc Phong chờ nước sôi được một lúc mới nhắc nhở Thạch Gia Tín: “Gia đun nước bỏng chết heo, có giỏi thì đừng nhúc nhích, gia đây sẽ làm cháu mi.”

Chỉ chốc lát sau nước đã sôi hần, nắp vung kêu lạch cạch, Nhạc Phong bước qua khóa gas, nhắc nồi nước nóng giẫy xuống, Chút nước lạnh bám trên thành nồi đã kêu lên lách tách, anh loay hoay bên cạnh bồn rửa một lúc, bưng cái nồi khói trắng bay loạn ra, đi thẳng đến phòng tắm, hắt vào Thạch Gia Tín.

Gần như cùng lúc anh hắt qua, chuyện trong dự liệu xảy ra, Thạch Gia Tín nhanh chóng xoay người tránh ra, nhưng thân mình vẫn bị hắt ướt một nửa, nước dội tới người mới nhận ra không hề nóng — nồi đã được đun sôi nhưng nước bên trong đã đổi qua, chẳng qua là vừa mới đổi nên hơi nóng còn chưa tản hết mà thôi, Nhạc Phong tay giơ cái nồi lên nhìn anh ta cười lạnh: “Không ngốc nữa à? Còn tưởng anh có trò gì, một chậu nước đã hiện nguyên hình.”

Từng thớ thịt trên gương mặt Thạch Gia Tín đều mất khống chế mà run lên, tức giận và nhục nhã khiến anh ta gần như đánh mất lý trí, nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía Nhạc Phong, Nhạc Phong đã sớm phòng bị, thoáng nhích người về phía sau tránh thoát, thuận tay quăng cái nồi ra.

Thạch Gia Tín vô huyệt một cú, trượt chân, gần như ngã đến trước mặt Quý Đường Đường, Quý Đường Đường sợ hết hồn, miệng ngậm nửa con tôm ngơ ngác nhìn anh ta, Thạch Gia Tín trừng mắt nhìn cô một cái, đứng dậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt, đột nhiên tung chân đá văng bàn trà đặt ở đầu sô pha, phát điên gầm lên: “Tôi mặc kệ anh là ai, cút ra khỏi nhà tôi!!!”

Sau cơn bùng nổ liều mạng, xung quanh yên tĩnh đến chết lặng, Nhạc

Phong và Thạch Gia Tín nhìn nhau đăm đăm, mắt ai cũng bốc hỏa, giống như hận không thể xắt hai miếng thịt trên người đối phương xuống, cuộc giằng co này kéo dài mấy giây, cho đến khi bị tiếng khóc của Quý Đường Đường cắt đứt.

Mấy ngày qua, Quý Đường Đường gần như chưa từng phát ra tiếng, mỗi lần khẩn trương tức giận cũng chỉ vung tay dậm chân là nhanh chóng được Nhạc Phong an ủi xoa dịu, thực sự khóc lên như thế này đúng là lần đầu tiên, dĩ nhiên là vì cô cũng đã ấm ức đến cùng cực: một hộp tôm kia của cô đặt hết trên bàn trà, bị Thạch Gia Tín đá một cái, bay hết ra ngoài — chưa bóc thì không nói làm gì, mấy con cô khổ khổ sờ sờ lột vỏ sạch sẽ đặt ở một bên, định để dành ăn từng miếng một, còn định chia cho Nhạc Phong một con, giờ mất hết rồi.

Cô vừa khóc một cái, Thạch Gia Tín đang trong cơn điên loạn bỗng trở nên tỉnh táo lại, anh ta khó hiểu nhìn Quý Đường Đường, rốt cuộc phát hiện ra cô không giống với lần gặp mặt khi trước cho lắm, anh ta nhìn chằm chằm cô, yểu hờn rõ ràng trượt một cái, không nhìn được hỏi Nhạc Phong: “Cô ấy bị sao vậy?”

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống, xô anh ta qua một bên, móc lấy túi khăn ướt trong người, rút một tờ lau tay cho Quý Đường Đường, lau sạch sẽ lại đổi tờ khác lau nước mắt cho cô, cô choàng hai tay qua cổ anh nức nở, Nhạc Phong ôm lấy cô vào trong ngực, vỗ nhẹ một lúc, hạ giọng an ủi cô: “Không sao, lát nữa anh mua cho cái khác.”

Thạch Gia Tín nhìn mà ngây dại, anh ta quên luôn mọi chuyện do mình khơi mào trước, không kịp được hỏi thêm một câu: “Cô ấy làm sao vậy? Sao lại giống như bị ngớ ngẩn thế này?”

Nhạc Phong thực lòng không muốn để ý đến anh ta, nhưng nghĩ đến mục đích khi đến đây, cũng đành nén cơn tức này xuống, chọn chuyện quan trọng để nói trước: “Có một hôm cô ấy bảo Lộ Linh ồn quá, nhưng tôi không nghe thấy gì cả, cô ấy không chịu nổi âm thanh đó, sau đó, đột

nhiên không nghe thấy gì nữa, cô ấy cũng có chút thay đổi... hành xử như trẻ con vậy."

Thạch Gia Tín lặp lại: "Lộ Linh quá ồn?"

Thu được vẻ cam chịu của Nhạc Phong, sắc mặt của Thạch Gia Tín trở nên rất kỳ quái: "Mẹ cô ấy đã xảy ra chuyện gì à?"

Nhạc Phong không hiểu tại sao Thạch Gia Tín lại nhảy sang mẹ của Quý Đường Đường, theo bản năng đáp lại: "Mẹ cô ấy đã sớm xảy ra chuyện rồi."

Một hỏi một đáp, Thạch Gia Tín nhất thời liên hồ đồ, nên nhớ, lúc gặp Thạch Gia Tín ở Đôn Hoàng, Quý Đường Đường đã nói hươu nói vượn lừa anh ta một vố, bày ra dáng vẻ song thân khỏe mạnh đừng chọc đến tôi, cho nên Thạch Gia Tín vẫn cho rằng Thịnh Thanh Bình còn sống, giờ Nhạc Phong lại trả lời là 'đã sớm', sớm đến đâu kia chứ?

Thạch Gia Tín giải thích cho Nhạc Phong nghe: "Oán khi bình thường, căn bản không thể khiến Lộ Linh vang lên được, cho dù có kêu cũng tuyệt đối không có khả năng khiến người ta chấn động đến mức mất cả thính giác như thế. Lần oán khi chạm chuông này có thể khiến Thịnh Hạ bị thương thành như vậy, phải có hai điều kiện phù hợp, đầu tiên, người đó phải là người cực kỳ thân thiết với Thịnh Hạ, thứ hai, người đó cũng có cảm ứng với chuông như Thịnh Hạ. Phù hợp với hai điều kiện này, chỉ có khả năng là Thịnh Thanh Bình. Vậy nên tôi mới hỏi, có phải mẹ cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi không."

Nhạc Phong đại khái đã hiểu: "Nhưng Thịnh Thanh Bình đã mất từ bốn năm trước, oán khí muốn chạm chuông đã sớm chạm rồi, cần gì phải chờ đến tận bây giờ?"

Vấn đề này, Thạch Gia Tín cũng không thể nói rõ được, Nhạc Phong cũng đành bỏ qua, hỏi thẳng anh ta: "Vậy giờ cô ấy như vậy, có chữa được không?"

Thạch Gia Tín gật đầu: "Bệnh viện bình thường chắc chắn là không chữa

được. Cô ấy thấy ồn, không nghe được, thần trí mơ hồ là bởi vì tạp âm của Lộ Linh vẫn còn đang quấy nhiễu, dù chúng ta không nghe được nhưng không có nghĩa là âm thanh kia đã biến mất hay vô dụng. Thịnh gia tổng cộng có chín loại chuông, trong Bát Vạn đại sơn, có Cửu Linh trận, người ngồi ở ‘mắt’ của âm trận, Cửu linh đủ vang, dùng âm thanh của chín loại chuông hòa lẫn vào nhau để loại trừ tạp âm thì sẽ không sao.”

Vấn đề mà bản thân vướng mắc bao ngày, Thạch Gia Tín trả lời nhẹ nhàng, tựa như trong mắt người nhà họ Thịnh hay người nhà họ Thạch, vấn đề này thực sự không đáng nhắc tới, đến Quảng Tây xem ra là bước đi đúng đắn, Nhạc Phong mừng rỡ: “Vậy anh có thể giúp một tay, liên hệ với Thịnh gia được không, tôi muốn đưa Đường Đường đến cái... âm trận gì đó.”

Thạch Gia Tín sửng sốt một chút, nét mặt nhanh chóng thay đổi.

Lúc mới gặp, anh ta bày ra vẻ sống dở chết dở không màng gì hết, sau đó, lại hoàn toàn bị sự khác thường của Quý Đường Đường gây chú ý, anh ta mới nói nhiều với Nhạc Phong như vậy, giờ Nhạc Phong nhắc đến chuyện liên hệ với Thịnh gia, dường như lại kéo anh ta về thực tại, luồng khí tuyệt vọng đen tối lại bao trùm lên gương mặt anh ta.

Anh liếc Nhạc Phong một cái, khóe miệng nhếch lên một tia cười cứng nhắc, trái tim Nhạc Phong nhảy lên một cái, anh xoa xoa đầu Quý Đường Đường, ý bảo tự cô ngồi thẳng dậy, sau đó đứng lên hỏi Thạch Gia Tín: “Có thể giúp tôi liên lạc được không?”

Thạch Gia Tín không nhìn anh, lại chậm rãi ngồi xuống, nhìn chằm chằm gương mặt Quý Đường Đường, được một lúc chợt vươn tay định chạm vào mặt cô, Nhạc Phong cau mày, đang định ngăn anh ta lại, động tác Quý Đường Đường còn nhanh hơn anh nhiều, vung tay đập tay anh ta xuống.

Cú đập này dùng không ít lực, mu bàn tay Thạch Gia Tín cũng đỏ cả lên.

Anh ta rút tay lại, nhìn Quý Đường Đường cười cười, chân đột nhiên

nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, lưng dựa vào bàn trà giữa đầu nhìn Nhạc Phong, giống như đang nói chuyện với anh, lại giống như đang lẩm bẩm một mình: “Cô ấy hiện giờ chẳng phải rất ổn hay sao, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, ít nhất, anh muốn nhìn thấy cô ấy là có thể nhìn thấy. Sao anh còn muốn đưa cô ấy về nhà họ Thịnh chứ? Sao anh có thể chấp nhận để họ đưa cô ấy đi được? Anh đưa cô ấy đi đi, đi càng xa khỏi Thịnh gia càng tốt, anh chưa nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Tư Tư thôi, thấy rồi anh sẽ hối hận vì đã đưa cô ấy tới, chỉ cần vào trong rồi, anh sẽ không gặp được cô ấy nữa đâu. Tôi đã không gặp lại được nữa rồi, tôi thà nhìn thấy Tư Tư giống như cô ấy, còn hơn là để Tư Tư ở lại Thịnh gia...”

Anh ta càng nói càng loạn, lúc thì nói Quý Đường Đường, lúc lại nói Vương Tư, nói xong bắt đầu khóc tu tu, hai bàn tay cắm sâu vào trong tóc, giật mạnh ra ngoài, phát ra tiếng nứt nẻ tựa như một con thú bị thương, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng hốt, miệng găm gừ, giống như dấu hiệu sắp nổi điên.

Nhạc Phong nhủ thâm toại rồi, thấy gọi anh ta mấy tiếng liền mà cũng không có phản ứng, dứt khoát ra tay, vả cho anh ta hai cái, sau khi đánh xong, Thạch Gia Tín tỉnh táo hơn đôi chút, nhìn Nhạc Phong nói: “Đánh mạnh thêm chút nữa cũng được, chọc cho hai nhát luôn đi, trên người đau, trong lòng sẽ không thống khổ như vậy nữa.”

Nhạc Phong thở dài, thực ra thì ngay từ đầu anh đã đoán hai người đã tan, còn có chút hả hê, nhưng giờ nhìn bộ dạng này của Thạch Gia Tín, trong lòng lại sinh ra thứ mùi vị kỳ quái, suy nghĩ một chút, anh hỏi: “Lẽ nào Vương Tư đã bị người nhà họ Thịnh mang đi? Không cho anh gặp nữa đúng không? Vậy anh phải nghĩ cách cứu cô ta chứ, anh ở đây tự tử thì có tác dụng quái gì?”

Câu này tựa hồ như chọc phải chỗ đau của Thạch Gia Tín, cả gương mặt anh ta đều trở nên vặn vẹo, giọng nói khản đặc mà run rẩy: “Tôi cứu không nổi, không ai cứu được, tôi đã hại Tư Tư, tôi đã hại chết Tư Tư...”

Nói mãi nói mãi, thanh âm nghẹn lại, mười ngón tay cắm sâu vào da đầu, sau đó cào mạnh, lý ra móng tay của đàn ông không sắc đến vậy, nhưng vì dùng sức nên cũng tạo thành mười đạo vết thương rớm máu, Quý Đường Đường nhìn thấy vừa sợ vừa ghê, vành mắt đỏ lên lù vào trong sô pha, Nhạc Phong vội vàng bước tới ôm lấy cô, ghì đầu cô vào trong ngực, không để cô nhìn tiếp.

Thạch Gia Tín đã đau khổ đến mức này, Nhạc Phong cũng không tiện nhắc đến Vuư Tư kích thích anh ta: “Coi như giúp tôi một lần được không? Tôi không thể để Đường Đường như vậy mãi, tôi thực sự phải đến Thịnh gia một chuyến.”

Thạch Gia Tín cúi đầu nhìn mười móng tay máu thịt lẫn lộn, dùng một lúc ngẩng đầu lên cười một tiếng, nhưng nơi da bị tróc ra trên mặt anh ta sẫm máu, nụ cười lại càng quỷ dị, Nhạc Phong lạnh hết cả sống lưng, theo bản năng lại ôm chặt đầu của Quý Đường Đường hơn, chỉ sợ cô nhìn thấy lại sợ.

Thạch Gia Tín nói: “Anh nghĩ cho kỹ đi Nhạc Phong, anh cho rằng cô ta là người nhà họ Thịnh thì Thịnh gia liền coi cô ta như thân nhân ruột thịt hay sao? Thịnh gia Tần gia, đều là một đám lòng lang dạ sói, một hồ lang một sài lang, đều ăn thịt người cả, có gì khác nhau? Hai người đã giúp tôi, tôi cũng mong có thể báo đáp hai người, nhưng tôi chỉ có thể nhắc nhở anh, đừng đưa cô ấy đến Thịnh gia, đừng ra một quyết định để bản thân phải hối hận cả cuộc đời.”

Nói xong, anh ta lại ngẩn ngơ đứng dậy, tầm mắt dần dần mê man, trên mí mắt một mảng ấm nóng, hạ giọng nói: “Nếu tôi biết sẽ có kết cục hôm nay, tôi chết cũng sẽ không đưa Tư Tư về Quảng Tây...”

Nhạc Phong nghe Thạch Gia Tín nói vậy, trong đầu cũng thành một đống hỗn loạn, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nhưng Đường Đường như thế này...”

Thạch Gia Tín cười lên ha hả, cười đến mức nước mắt giàn dụa khắp

mặt, anh ta cũng chẳng buồn lau, nhìn thẳng vào Nhạc Phong: “Ít nhất giờ cô ấy còn vui vẻ, trở về Thịnh gia, chữa khỏi, bình thường lại, nhưng cũng không thể thoát ra được nữa, thống khổ sống nốt nửa đời sau, anh nhẫn tâm ư, anh có gánh nổi trách nhiệm ấy không, anh có tư cách gì mà quyết định thay cô ấy?”

“Anh cứ suy nghĩ đi Nhạc Phong. Ở Đôn Hoàng, tôi nợ Thịnh Hạ một ân tình, đã đồng ý sẽ báo đáp. Anh cứ quyết định đi, tôi sẽ giúp anh liên hệ. Nhưng anh nghĩ cho thấu, nghĩ xong rồi hãy cho tôi một câu trả lời chắc chắn.”

Nhạc Phong ngồi tựa vào cửa sổ, chỗ ở của Thạch Gia Tín ở trên tầng ba, tầm nhìn không được tốt cho lắm, cộng thêm đã khuya rồi, nhìn ra ngoài ngay cả ánh đèn cũng không được mấy ngọn, Thạch Gia Tín cúi người ngồi trên sofa, không biết đang suy nghĩ gì, Quý Đường Đường đứng bên cạnh cái tủ lạnh, thỉnh thoảng vươn tay cạy cạy cái hình dán gấu Pooh bên trên, được một lúc thì ngáp ngáp dài, đi qua kéo kéo tay Nhạc Phong, ý là cô mệt, cô buồn ngủ.

Nhạc Phong kéo cô lại, giúp cô vén tóc ra sau tai, cúi đầu hôn hôn lên mí mắt cô, trong lòng anh giờ rất mâu thuẫn, có lúc, một quyết định không đơn giản như xoay chuyển ý nghĩ, đó là một con đường, dài đến mức phải mất cả cuộc đời mới đi hết, không thể lùi bước cũng không thể thay đổi, sai chính là sai, đi một bước tể một bước, bước nào cũng bốc lên mùi vàng mã.

Thạch Gia Tín nói không sai, nếu anh không gánh nổi trách nhiệm này thì sao? Nếu anh giúp cô chọn một lối đi sai lầm thì sao?

Nhạc Phong lấy ví ra, móc từ bên trong một đồng tiền xu, Quý Đường Đường giật lấy cái ví, chỉ vào đóa hoa màu vàng nhỏ xinh đằng sau lớp bóng kính cười rộ lên, Nhạc Phong dựng thẳng đồng xu lên cho cô nhìn: “Đường Đường, chúng ta đều không quyết định được, vậy để cho ông trời chọn đi. Nếu là hình anh sẽ dẫn em đi, tìm một nơi tách biệt không ai tìm

ra vui vẻ sống đến cuối đời, nếu là chữ, chúng ta sẽ đến Bát Vạn đại sơn, tất cả đều là số mệnh, không hối hận cũng không oán giận, được không?"

Nói xong ngón tay bắn ra, đồng xu xoay tròn bay lên không trung, dưới ánh đèn mờ, đường viền lóe lên ánh sáng chói lóa, Quý Đường Đường ngừng thở nhìn kỹ, khi tiền xu rơi xuống, Nhạc Phong vươn tay phải ra, chụp xuống úp đồng tiền lên mu bàn tay trái.

Quý Đường Đường cười khanh khách, vươn tay gỡ ngón tay Nhạc Phong ra, dưới ánh đèn, Nhạc Phong nhìn rõ, là mặt hình.

Nhất thời sững sờ, không nói rõ là nhẹ nhàng hay mất mát, được một lúc anh đưa đồng xu cho Quý Đường Đường, ra hiệu cho cô cũng chơi một lần, mỗi người một lần mới công bằng.

Quý Đường Đường học theo dáng vẻ của anh tung tiền xu lên, vươn tay đón lấy, Nhạc Phong cầm lấy tay cô mở ra xem, vẫn là hình.

Có lẽ, đây chính là ý trời.

Thạch Gia Tín cũng nghe thấy động tĩnh của hai người, quay đầu lại tựa như thăm dò nhìn anh, Nhạc Phong nói: "Đường Đường mệt rồi, tôi đưa cô ấy đi ngủ trước đã."

Trong nhà Thạch Gia Tín có bàn chải dùng một lần, Quý Đường Đường tự mình xúc miệng xong rồi ra ngoài, Nhạc Phong đã giúp cô sắp xếp giường đệm ổn thỏa, nằm xuống kéo chăn tử tế xong, anh ngồi bên giường với cô một lúc, gối đầu nhà Thạch Gia Tín hơi thấp, Quý Đường Đường nhích tới nhích lui không thoải mái, cuối cùng túm lấy cánh tay Nhạc Phong làm gối, Nhạc Phong chờ đến khi cô thiếp đi mới nhẹ nhàng rút tay ra, lại ngắm cô một lúc mới đẩy cửa ra ngoài tìm Thạch Gia Tín.

Thạch Gia Tín hỏi anh: "Quyết định rồi?"

"Quyết định rồi."

"Như thế nào?"

"Vào Bát Vạn đại sơn."

Thạch Gia Tín ồ một tiếng, được một lúc thì cười cười: “Xem ra tung hai lần đều là mặt chữ, ý trời, tôi giúp anh gọi điện thoại vậy.”

Nhạc Phong có chút ngoài ý muốn: “Muộn như vậy mới gọi, không sao chứ?”

Thạch Gia Tín nhàn nhạt đáp: “Muộn vậy mới thể hiện độ quan trọng khẩn cấp chứ, anh có thể không cảm thấy, nhưng đối với Thịnh gia mà nói, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm như vậy, có người lưu lạc ở bên ngoài về nhận tổ quy tông. Cho dù có muộn thế nào, người nghe điện cũng sẽ gọi Thịnh Cẩm Như dậy.”

“Anh biết Thịnh Cẩm Như chứ? Người đó là mẹ của Thịnh Thanh Bình, bà ngoại của Đường Đường.”

Nhạc Phong không nói gì, khi Thạch Gia Tín gọi điện thoại, anh vẫn đang suy nghĩ về quyết định vừa rồi.

— “Như thế nào?”

— “Vào Bát Vạn đại sơn.”

Quyết định thay đổi từ lúc nào, anh cũng không rõ, hoặc có lẽ ngay từ trước khi tung đồng xu, anh đã có quyết định, tùy ý buông xuôi tất cả giao quyền quyết định cho ông trời, thực ra trong lòng đã sớm có phương hướng, tung trúng thì là gãi đúng chỗ ngứa, tung không trúng mới càng thể hiện tâm ý chân thật: mặc kệ là mặt trái hay mặt phải, vận mệnh của ông đây, không thể phó mặc cho một miếng sắt ghê quyết định.

Anh hiểu, Thịnh gia là lối thoát duy nhất, Đường Đường không thể si ngốc cả đời, lúc này anh có thể lo cho cô, nhưng nếu anh xảy ra chuyện gì thì sao? Anh đã đắc tội với Tần Thủ Nghiệp, đối lại cứu được Quý Đường Đường, người Tần Thủ Nghiệp muốn giết nhất lúc này chắc chính là anh, anh đi rồi, Quý Đường Đường biết gửi gắm cho ai? Khiết Du? Mao Ca? Nể mặt anh, có lẽ có thể quan tâm đến cô một thời gian, nhưng có lo cho cô ấy cả đời không?

Tân gia Thịnh gia đều là sói, đi về phía trước cũng là sói, lùi về sau cũng là sói, vậy cứ thử con sói này, có lẽ mặc dù đều ăn thịt người nhưng còn có thể nhả là hai cục xương.

Trên đời này nếu quả thực có ông trời, thì xin ông hãy thấu hiểu, quyết định là do anh quyết, có hậu quả gì, hãy để anh gánh chịu.

Thạch Gia Tín vẫn hạ giọng nói chuyện, dường như đã nói rất lâu, Nhạc Phong nhất thời thất thần, cũng không nghe rõ mấy, cho đến khi Thạch Gia Tín bỗng gấp rút, giọng nói bỗng chốc lớn hơn.

“Bà hãy nể mặt dì Bình đi, bà có biết không, dì Bình chết rồi, chết từ bốn năm trước rồi!”

Chương 22

Lái xe suốt một chặng đường dài gập ghềnh, gần tới trưa, xe của Nhạc Phong dừng lại trước một quán cơm tồi tàn trước cổng thị trấn, Thạch Gia Tín giúp anh dỡ hành lý xuống, nói là quãng đường tiếp theo xe không tiện đi vào, phải mất khoảng 2 - 3 tiếng, còn phải ngồi máy kéo, xong lại phải đi bộ một đoạn nữa.

Nhạc Phong đã đi nhiều nơi, đường xấu hơn cũng đã đi qua rồi, cũng không cảm thấy có gì quá đáng, dừng lại ở quán cơm ăn trưa, bản tính kén ăn của Quý Đường Đường lộ rõ. Nhạc Phong đã cố gắng chọn mấy món nhìn có vẻ đắt tiền ngon lành, sau khi bê lên, Quý Đường Đường vẫn mang vẻ mặt chán ghét, gảy gảy hai cái rồi gác đũa bên cạnh, vậy chưa tính, cô còn nhất quyết dùng ánh mắt bị ngược đãi để hung tợn trừng Nhạc Phong, giống như anh là một kẻ ác độc chuyên hành hạ người khác vậy.

Nhạc Phong lười không để ý đến cô, quay người tự mình ăn đồ của mình, kết quả Quý Đường Đường càng ép xoay vai anh lại, ép anh phải đối mặt với ánh mắt khiển trách của mình, mấy lần như thế, Nhạc Phong cả giận, tay vỗ xuống bàn, quát cô: "Ăn cơm đi!"

Nghe thì không nghe được, nhưng Nhạc Phong nổi cơn giận thì cô vẫn nhận biết được, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh nửa ngày, Nhạc Phong còn tưởng cô sẽ khóc, ai ngờ cô lại ngoan ngoãn nhặt đũa lên bốc cơm, Nhạc Phong nhìn cô mà cứng người, cuối cùng cảm thán nói, Đường Đường ở cổ đại tuyệt đối là địa chủ chuyên bắt nạt kẻ yếu, sao có thể gió chiều nào ngả chiều ấy như vậy chứ.

Thạch Gia Tín ở bên cạnh cười cười.

Nhạc Phong giật mình, suốt dọc đường, Thạch Gia Tín vẫn im lặng, anh cũng không bắt chuyện với anh ta làm gì, hiếm hoi thấy nét mặt anh ta giãn ra một chút, hình như có thể dụ anh ta nói mấy câu.

Nhạc Phong gấp thức ăn, làm ra vẻ lơ đãng hỏi anh ta: “Đang yên đang lành, đàn ông đàn ang, có chuyện gì nghĩ không thông đến mức phải tự tử chứ?”

Thạch Gia Tín im lặng, được một lúc mới đáp: “Nhất thời xúc động.”

Nhạc Phong nhất thời cũng không có hứng thú nói chuyện tiếp với anh ta, trong lòng cảm thấy con người này thật giả dối, chuyện gì cũng che che giấu giấu nói nửa chừng, làm như là ông đây muốn hỏi thăm chuyện của nhà anh lắm vậy.

Cơm nước xong, cái máy kéo mà Thạch Gia Tín đang chờ vẫn chưa đến, gọi điện giục, đầu kia nói là sang thị trấn bên cạnh lấy ít phân hóa học, bảo bọn họ chờ một chút, một nơi hẻo lánh như vậy, cũng không thể dùng lý lẽ chính xác đúng giờ của thành phố lớn để ràng buộc đối phương, dù sao cũng là địa bàn của người ta, có mỗi cái máy kéo, anh thích thì chờ, ba người đành phải ngồi lại quán cơm chờ.

Quý Đường Đường vĩnh viễn không thiếu hoạt động để giải trí, chẳng hiểu sao cô lại nổi hứng với mấy con gà tự nuôi của quán cơm, đứng đằng trước say sưa nhìn gà bới đất tìm thức ăn, được một lúc đến con gà cũng thấy cô phiền, quay mông về phía cô, cô cũng bất khuất vô cùng, mặt dày chạy ra trước mặt con gà tiếp tục nhìn.

Nhạc Phong đứng cách đó không xa nhìn cô, chỉ sợ đến lúc con gà kia không chịu nổi mà đi mổ cô, thậm chí bị mổ đáng lý sẽ khóc lên, nhưng nếu cô ấy đứt dây thần kinh nào mà đi đánh nhau cùng con gà kia thì sao, chẳng lẽ mình còn phải chạy ra can?

Đang suy nghĩ, Thạch Gia Tín chợt nói một câu: “Khi nào gặp Thịnh Cẩm Như, bà ta có hỏi tên của Thịnh Hạ, anh đừng có trả lời là Quý Đường Đường, người nhà họ Thịnh rất coi trọng chuyện này, cho dù có bỏ trốn lấy chồng ở bên ngoài, hậu đại cũng không được thay tên đổi họ, đổi họ là khinh sư diệt tổ Anh xem, Thịnh Thanh Bình dù bỏ trốn nhưng vẫn để con gái mang họ Thịnh, nếu không phải sau này xảy ra chuyện diệt môn thì đã

không bắt cô ấy đổi tên."

Nhạc Phong ừ một tiếng, nhớ đến cuộc điện thoại Thạch Gia Tín gọi tối qua, không kìm được hỏi anh ta: "Tối qua, Thịnh Cẩm Như mới biết mẹ của Đường Đường đã mất rồi? Bao nhiêu năm như vậy, bà ta hoàn toàn không biết gì sao?"

Thạch Gia Tín cười lạnh: "Người nhà họ Thịnh chắc chắn sẽ không đi tìm những cô gái đã trốn đi đâu, năm đó, Thịnh Thanh Bình không những bỏ trốn, mà trong lúc trốn đi, dì ấy còn giết một bà vú già ở Thịnh gia, chuyện này là cú sốc rất lớn đối với Thịnh Cẩm Như, sau chuyện đó, bà ta cũng không bước chân ra khỏi động đá vôi nữa, Thịnh Cẩm Như có một trai một gái, con gái là Thịnh Thanh Bình, con trai là Thịnh Thanh Dân, hơn mười năm trước, Thịnh Thanh Dân không hiểu tại sao lại nói muốn đi tìm chị gái về, Thịnh Cẩm Như không hề phản đối, tôi đoán lúc ấy, bà ta cũng rất muốn Thịnh Thanh Bình quay về. Ai ngờ Thịnh Thanh Dân đi rồi liền bật vô âm tín, lúc ấy bọn tôi đều đoán là sau khi tìm được Thịnh Thanh Bình, bị chị gái giữ lại, bị thế giới phồn hoa bên ngoài cuốn hút, nên không quay về. Tối qua, bà ta cuối cùng cũng biết con gái đã sớm mất, còn con trai, một thời gian dài như vậy không có tin tức, chắc cũng lạnh ít dữ nhiều. Một trai một gái đều ra đi ngay trước mắt bà ta, đúng là... báo ứng!"

Nhạc Phong mới đầu nghe anh ta nói vậy, còn tưởng anh ta sẽ nói là 'đúng là đáng thương', ai ngờ cuối cùng lại nghe thấy anh ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra bốn chữ 'đúng là báo ứng', anh sững sốt một chút, lại nhìn vẻ mặt trở nên gằn như dữ tợn của Thạch Gia Tín, toàn thân không kìm được mà nổi da gà, lại nghĩ đến việc sắp phải giao tiếp với người nhà họ Thịnh, trong lòng gai gai không thoải mái chút nào.

Hơn ba giờ chiều, chiếc máy kéo chở phân hóa học kia mới xình xịch chạy tới, đằng sau là một đồng bụi dày, Thạch Gia Tín bước lên trước, Nhạc Phong lên sau kéo Quý Đường Đường, ba người ngồi chia ra hai bên, vốn cùng ngồi trên thành xe, một lúc sau vì lắc lư quá, Nhạc Phong đành phải

lôi bộ quần áo từ trong ba lô ra trải xuống sàn, kéo Quý Đường Đường ngồi xuống, trải qua trận quất buổi trưa, Quý Đường Đường đã có kinh nghiệm, lần này không trừng anh, đổi thành dùng một ánh mắt vô cùng buồn bã nhìn anh, như đang tố cáo, anh nhìn đi sắp rụng lác chết em rồi, đều là do anh kêu em ngồi máy kéo...

Nhạc Phong bị cô nhìn chột dạ, được một lúc vươn tay lên che mắt cô lại, như cảnh vuốt mắt làm cho người ta nhắm mắt trên ti vi vậy, cô ngoan ngoan khép mắt lại hai giây, sau đó lại mở mắt, còn mở to hơn lúc trước, Nhạc Phong lại vươn tay lên che lại, được mấy lần, chắc cô tưởng anh đang chơi trò chơi với cô, cười khanh khách thích thú, Nhạc Phong kéo cô vào trong lòng, cầm gác lên tóc cô cọ cọ, trong lòng vừa ngọt ngào vừa khó chịu, chợt nhảy ra một suy nghĩ, thực ra thì như thế này cũng tốt lắm rồi, cô chẳng biết gì cả, có lẽ sẽ vui vẻ hơn một chút.

Quãng đường đầu còn có thể gặp được vài người, đoạn sau quả thật đến bóng quỷ cũng không có lấy một cái, đường càng đi càng hẹp, rừng cây hai bên càng thêm rậm rạp, có lúc, nhánh cây cổ thụ hai bên đan vào nhau tựa như một cái cổng vòm, âm u, đến gần chạng vạng đột nhiên lại đổ mưa, cũng may trong hành lý có vải che mưa, giương lên đủ che hai người, nghe tiếng mưa lách tách nện vào tấm vải trên đầu, Quý Đường Đường tò mò vô cùng, núp dưới tấm vải ngửa đầu lên nhìn, Nhạc Phong gọi Thạch Gia Tín vào trú mưa cùng, anh ta nép trong góc xe, hờ hững nhìn anh một cái, lắc đầu, vẫn giữ nguyên tư thế trước, nhanh chóng bị mưa làm cho ướt sũng.

Cơn mưa đột ngột khiến cho hành trình càng trở nên khó khăn, bánh xe vẫn lăn, có một lần còn sa lầy, chủ xe ngoài miệng thì âm ỉ, bảo mấy người ngồi trên xe giúp đào hố, Thạch Gia Tín chắc chưa từng làm việc này bao giờ, đào hố để cứu xe phải đào từ đằng trước chỗ bánh xe bị hãm để kéo ra cũng không biết, Nhạc Phong nhìn mà sốt ruột, cứ tiếp tục đào thế này là định chôn luôn cái xe hay sao? Cuối cùng, anh đành phải cưỡng lấy xẻng, Quý Đường Đường đội vải che mưa cầm đèn pin soi cho anh, xẻng đi

đến đâu cột sáng liền theo đến đó, rất nghiêm túc và tròn trách nhiệm.

Cuối cùng cũng đến nơi, trời đã tối đen, nhìn di động đã quá tám giờ, bác lái máy kéo thanh toán tiền, lại xinh xịch lên đường, Nhạc Phong liếc mắt nhìn nơi hoang sơn dã lĩnh này, đầy một bụng ức chế, thậm nhủ, đừng có nói Thịnh gia Thạch gia đều là hồ ly biến thành, muốn đến cửa thăm hỏi còn phải đào hầm dưới đất đấy.

Đang suy nghĩ, Thạch Gia Tín bước tới, chỉ rằng cây rậm rạp trên núi, nói: “Có một con đường nhỏ để lên núi, tạt qua phía sau kia là đến.”

Nhạc Phong phát điên, giày vò cả một ngày, hết lái xe lại máy kéo còn đào hố, chắc cũng phải quá mười hai tiếng đồng hồ rồi, vừa ướt vừa lạnh vừa đói, vậy mà còn nói với anh là còn phải leo núi!

Tức thì tức, lại không thể trở mặt với Thạch Gia Tín, dù sao người ta cũng đang giúp mình phải không?

Quý Đường Đường hiển nhiên đã thấy bất an, sau khi lên núi càng trở nên rõ ràng, xung quanh toàn là rừng rậm, vừa bước vào trong, đối diện nhau mà không bật đèn pin thì đến mặt cũng không thấy được, cộng thêm đường vô cùng khó đi, chân đạp xuống nhấc lên đã dính một lớp bùn dày, đi vài bước đã thấy nặng như đeo đá vào chân, xung quanh lại tối như mực, không biết đằng sau bóng cây có yêu quái nấp hay không, cô không dám đổi không đi, chỉ sợ chậm một bước lại phía sau sẽ bị lạc, trong lòng lại sợ, vừa đi theo vừa len lén khóc, trời mưa to, Nhạc Phong đi trước kéo cô, căn bản không phát hiện ra cô đang khóc, lúc sau đến sườn dốc, quay đầu lại kéo cô, mới thấy mắt cô đã đỏ như con thỏ, Nhạc Phong vừa buồn cười lại vừa đau lòng, gọi Thạch Gia Tín đang dẫn đường phía trước dừng lại, bản thân không dùng vải che mưa nữa mà quần quanh Đường Đường từ đầu đến chân, buộc lại ở cổ, chỉ lộ mặt ở bên ngoài, lại liên tiếp khoa tay múa chân ra hiệu cho cô đừng sợ, Quý Đường Đường sục sục gạt đầu, từng giọt nước mắt lại lã chã rơi xuống.

Đi khoảng một canh giờ, mưa tạnh dần, Thạch Gia Tín chợt dừng bước,

vươn tay chỉ về phía xa: “Nhìn thấy không, sắp đến rồi.”

Theo hướng chỉ, có thể thấy ánh đèn thừa thốt, bởi vì xung quanh rất tối, càng khiến cho mấy ngọn đèn lác đác kia sáng hơn, Nhạc Phong thở hắt ra một hơi, hỏi anh ta: “Thịnh Cẩm Như ở đó?”

Thạch Gia Tín lắc đầu, ra hiệu cho Nhạc Phong ngẩng đầu nhìn lên: “Thấy ngọn núi kia không?”

Trong bóng tối, thế núi dựng thẳng hướng lên trên, bình thường nhìn có lẽ không tính là đồ sộ cao lớn, nhưng giờ đang ở sườn núi, con người nhỏ bé vô cùng, trong lòng không khỏi thấy kinh sợ, Thạch Gia Tín vươn tay chỉ cho anh: “Đằng kia chính là nơi ở của những người bình thường ở Thạch gia và Thịnh gia, cơ bản là tạo thành một vòng thôn xóm lượn quanh sườn núi, từ thôn đó đi lên một đoạn, lại có một thôn tụ cư nữa, ở đó là những người giống như tôi, có thể nghĩ thấy máu mủ, có thể kết hôn với con gái nhà họ Thịnh, đi lên chút nữa là nơi ở của những người con gái nhà họ Thịnh, nhưng chỉ có mấy nhà, phần lớn bọn họ sống trong động đá vôi. Cho nên trừ phi người nhà họ Tần bao một cái trục thẳng nhảy dù xuống, nếu không muốn tiếp xúc với phụ nữ nhà họ Thịnh, phải đi qua từng tầng từng tầng từ chân núi, còn phải vượt qua hai tầng lá chắn do con người tạo ra nữa, vô cùng khó khăn.”

Nhạc Phong nghe mà có chút ngẩn ra: “Không phải toàn bộ người nhà họ Thạch các anh đều kết hôn với con gái nhà họ Thịnh à?”

Thạch Gia Tín lạnh nhạt đáp: “Bọn họ cũng muốn lắm, nhưng Thịnh gia làm gì có nhiều con gái như vậy? Cũng không thể để cho bao nhiêu người đàn ông của Thạch gia độc thân hết được đúng không. Mấy thập niên trước cũng vì hôn nhân cận huyết quá nhiều nên sinh ra không ít quái thai, thế hệ trước cũng có chút tình ngộ. Hơn nữa, kết hôn bình thường, mới giống như một cái thôn bình thường, nếu không một đám người lại thần thần bí bí như vậy, chẳng phải là tự dưng khiến người ta hoài nghi hay sao?”

Anh ta càng giải thích, Nhạc Phong càng khó hiểu, trên cảm giác, vốn tưởng Thạch gia hay Thịnh gia chẳng qua chỉ là một đầm nước sâu, tiến vào mới phát hiện ra dưới đáy nước còn có một cái động không đáy, không biết ẩn giấu bao nhiêu bí mật, suy nghĩ một lúc lại không tìm được hỏi: “Nếu không phải tất cả đàn ông nhà họ Thạch đều ngửi được mùi máu, vậy cái thôn toàn người ‘bình thường’ này có tác dụng gì? Quân tiên phong... phòng bị Tần gia?”

Khóe miệng Thạch Gia Tín xẹt qua một tia cười máy móc, giống như đang cười nhạo anh chẳng biết gì: “Làm ăn.”

Làm ăn? Còn làm ăn? Làm ăn cái gì?

Nhạc Phong còn định hỏi, Quý Đường Đường phía sau đột nhiên thét chói tai, Nhạc Phong lo lắng vội quay lại nhìn, mới phát hiện chỉ là con gì đó to bằng con chuột, vèo một cái vọt qua chân Quý Đường Đường, làm cô sợ đến mức nhảy loạn lên, Thạch Gia Tín lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, nói: “Trễ lắm rồi, mau đi thôi.”

Tên Thạch Gia Tín này, một khi nói chuyện thì chỉ rặn ra được mấy câu, một khi đã ngậm miệng lại rồi thì như cái hũ nút, không biết bao giờ mới mở miệng tiếp, Nhạc Phong cũng không tiện hỏi nữa, đành phải kéo Quý Đường Đường đuổi theo.

Đến gần mới phát hiện nơi này thực sự là một cái thôn làng đặc biệt ‘thôn làng’, cột điện cáp điện thoại, phòng phát thanh, cái gì nên có đều có, có vài nhà còn có xe máy đỗ ngoài, xem ra đường núi chật hẹp, xe máy trái lại là công cụ giao thông chủ yếu.

Nhạc Phong nhíu mày một cái, đã có xe máy, sao vừa nãy còn bắt bọn họ khổ sở bước từng bước leo núi lên.

Thạch Gia Tín dường như nhìn thấu tâm tư của anh: “Anh còn mong người nhà họ Thạch đi xe máy xuống đón anh à, mấy người cũng đâu phải khách quý gì.”

Điều này cũng đúng, lần này coi như là đứa con phản bội của Thịnh gia trở về cầu sự giúp đỡ đi? Còn không biết có người chịu gặp không đây.

Khi tới gần cửa thôn, Nhạc Phong theo bản năng bước chậm lại, mũ trùm mưa của Quý Đường Đường đã bị chính cô kéo xuống, vải che mưa khoác trên người, giống như một cái áo gió lớn, càng tới gần thôn, cô càng trở nên im lặng, ánh mắt có chút ngẩn ngơ, sững sờ nhìn tất cả trước mắt.

Về lý mà nói, cô, với cái thôn này, hẳn là không có bất cứ ký ức nào mới đúng, có điều gốc rễ ở đây, cách mà cô nhìn nơi đây, hẳn là khác với cách anh đang nhìn chẳng?

Cửa thôn có một ông lão bước ra, có chút thù địch nhìn bọn họ, hình như ngay đến cả Thạch Gia Tín cũng không được khách khí cho lắm, Thạch Gia Tín nói mấy câu, sắc mặt người kia thoáng hòa hoãn một chút, đưa bọn họ tới một gian phòng của thôn ủy, vừa giật dây đèn, ánh sáng lóa cả mắt, chỉ chốc lát, có người mang nước nóng và khăn lông bước vào, Nhạc Phong vắt khăn, đầu tiên lau mặt cho Quý Đường Đường, sau đó mới lau mái tóc ướt nhẹ của mình, Thạch Gia Tín nửa đường đi ra ngoài vẫn chưa quay lại, được một lúc lại có người mang đồ ăn tối, cháo và bánh bao, còn có chút dưa muối, Nhạc Phong thầm nhủ nhà họ Thịnh này đãi khách thật nghèo nàn, có điều chung quy vẫn đang đói bụng, có gì ăn nấy thôi, gạo Quảng Tây bao giờ cũng lép hơn so với phương Bắc, dù đã nấu thành cháo, ăn vẫn thấy lạo xạo trong mồm.

Quý Đường Đường ăn được vài miếng thì thôi, cúi đầu ngơ ngác nhìn cháo trong bát, Nhạc Phong thấy lạ, ngồi xích lại muốn hỏi xem có phải cô không thấy đói hay không, vừa mới đặt tay lên tay cô mới phát hiện, tay của cô lạnh vô cùng, hơi run lên nhẹ nhẹ, Nhạc Phong sững sốt một chút, trái tim dâng lên một cảm giác chẳng lành, Quý Đường Đường quay đầu nhìn anh, từ lúc xảy ra tai nạn, ánh mắt của cô trở nên rất đơn thuần, chỉ có vui vẻ hay tức giận, tùy theo tâm trạng mà thể hiện ra, nhưng lần này, Nhạc Phong rõ ràng nhìn thấy sự kinh hãi nồng đậm trong ánh mắt cô.

Ánh mắt của cô khiến trái tim Nhạc Phong như ngừng đập trong chốc lát, cũng quên mất rằng cô không nghe được, bật thốt lên hỏi cô: “Đường Đường, em đang sợ cái gì?”

Quý Đường Đường vọt đứng dậy, môi cô mấp máy, ra sức kéo tay Nhạc Phong, Nhạc Phong mặc cô kéo đi, ra cửa mới phát hiện cô vẫn kéo anh về phía ngoài thôn, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, mặc dù vẫn không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ với cô, Nhạc Phong cũng hiểu ý cô: rất rõ ràng, cô đặc biệt sợ nơi này, cô muốn kéo anh nhanh chóng rời khỏi đây.

Lão già lúc trước ra đón bọn họ đứng dựa cạnh bờ tường bên ngoài, đang cầm một cái tẩu thuốc thật dài, neho mắt đầy thâm ý nhìn bọn họ, rõ ràng phải là một cặp mắt vẫn đục già nua, cổ tình lại sáng một cách kỳ lạ, sáng đến mức khiến người ta nổi da gà, quay đầu nhìn lại cả thôn, phòng ốc tối om, chỉ có vài ngọn đèn sáng, nhưng lại khiến người ta rợn tóc gáy, cảm tưởng như đằng sau những ô cửa đen ngòm không ánh đèn kia ẩn giấu vô số những ánh mắt dòm ngó.

Nhạc Phong hít sâu một hơi, nhớ ra hành lý của hai người vẫn còn để trong phòng, đồ đạc bình thường còn chưa tính, Lộ Linh của Quý Đường Đường và súng của anh đều ở trong, phải lấy lại, anh muốn kéo Quý Đường Đường đi cùng, nhưng cô vùng vẫy sống chết không quay lại, Nhạc Phong không còn cách nào, ước chừng quay lại lấy đồ chắc cũng chỉ mất mười giây, vậy nên anh vừa ra hiệu vừa nói với cô: “Đường Đường, em chờ ở đây, anh lập tức quay lại.”

Anh ba bước gộp làm hai vọt vào phòng, vừa mới cúi người cầm lấy túi xách, tầm mắt đột nhiên tối sầm, đèn trong nhà đột nhiên tắt hết, cùng lúc đó, cửa vang lên một tiếng cạch, rất rõ ràng là đã bị khóa từ bên ngoài.

Nhạc Phong vọt tới cửa sổ nhìn, lão già đứng trước cửa đang quay người lại nhìn anh qua lớp kính, tay lắc lắc chìa khóa, nhe răng cười cười, cùng lúc đó, cửa của hai gian nhà không đèn gần đó chợt bật mở, khoảng mười bóng người nhanh chóng lao về phía Quý Đường Đường, còn chưa đến gần

đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Quý Đường Đường.

Nhạc Phong cuống đến độ máu xông lên óc, xách ghế lên định phá cửa sổ, thủy tinh thì bể, song cửa bằng sắt không nhúc nhích, anh lại kéo cửa, khóa rất chặt, đập hai cái cũng không mở, bên ngoài tiếng vùng vẫy của Quý Đường Đường ngày càng nhỏ, Nhạc Phong suýt nữa phát điên, ngừng hai ba giây mới nhớ đến khẩu súng, rút ra nã hai phát vào khóa cửa.

Tiếng vang khổng lồ khiến cho mọi người xung quanh đều cứng lại hai giây, khi kịp phản ứng lại, Nhạc Phong đã lao ra, hòng súng đen ngòm chìa vào đám người kia, nói: "Thả cô ấy ra!"

Đám người kia còn chần chừ một lúc, dường như không cam lòng lắm, Nhạc Phong nghiêng rằng, nhắm vào bàn chân một gã nổ một phát súng, người kia giống như bị rần rần thét lên nhảy lùi lại, Quý Đường Đường bị hai tên giữ chặt, đã trói được một nửa, vừa khóc vừa xô gã bên cạnh ra chạy lại gần, đầu chúi vào trong ngực Nhạc Phong, Nhạc Phong ôm lấy cô, cảm thấy thật có lỗi với cô, ngấm lại mấy giây vừa mới trải qua, hối hận đến mức muốn giết chính mình.

Trong phòng tối một người cuối cùng bước ra.

Thạch Gia Tín.

Nhạc Phong giận quá hóa cười, trong lòng tự nhủ: Nếu còn tin tên này một lần nữa, tự mày chặt đầu xuống đi.

Thạch Gia Tín nói: "Nhạc Phong, anh tỉnh táo một chút, đừng giở thói ngang ngược ở địa bàn của nhà họ Thịnh."

Nhạc Phong một tay ôm Đường Đường, một tay quay hòng súng chìa về phía Thạch Gia Tín, nói: "Anh lại gần đây một chút, vừa rồi tiếng súng vang quá, chấn động lỗ tai không nghe thấy gì cả, lại gần đây mà nói."

Thạch Gia Tín do dự một chút, vẫn bước từng bước về phía anh, vừa đi vừa giải thích: "Thịnh Cẩm Như không gặp người ngoài, tôi cũng không còn cách nào khác, bà ta chỉ gặp một mình Thịnh Hạ..."

Nhạc Phong bật cười: “Bằng cách trói?”

“Anh biết là Thịnh Hạ rất cứng đầu, giờ cô ấy chỉ nghe lời anh, đưa cô ấy đi nhất định cô ấy sẽ không chịu, bọn tôi cũng không còn cách nào...”

Trong lúc nói chuyện, Thạch Gia Tín đã chậm rãi đi tới trước mặt, sắc mặt Nhạc Phong lạnh lẽo, báng súng nắm chặt trong tay, thuận thế một quyền đánh gục Thạch Gia Tín, anh có võ, không để cho Thạch Gia Tín có bất cứ cơ hội trở mình nào, đầu gối khuỵu xuống đè thẳng lên bụng anh ta, Thạch Gia Tín bị anh ấn xuống, cả gương mặt trắng bệch như tờ giấy, Nhạc Phong buông Quý Đường Đường, bóp cằm Thạch Gia Tín buộc anh ta há miệng, họng súng nhét thẳng vào trong miệng, gần như sâu đến cổ họng.

Thạch Gia Tín vùng vẫy muốn phản kháng, Nhạc Phong cười lạnh một tiếng: “Tốt nhất anh đừng có lộn xộn, cướp cò tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Thạch Gia Tín không dám nhúc nhích nữa, anh ta sợ hãi nhìn Nhạc Phong, lòng bùng nói mấy chữ.

Lần thứ nhất, Nhạc Phong nghe không hiểu, lần thứ hai anh nghe rõ.

Anh ta nói: “Tôi chỉ vì Vưu Tư.”

Chương 23

Nhạc Phong tức giận đến mức run cả tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đem Vưu Tư ra làm lá chắn hay lắm phải không? Ngày nào đó anh có lỗi với cả thế giới này cũng lỗi cô ấy ra thì chuyện xấu xa dè tiện nào cũng thành vĩ đại cao thượng trong sạch hết cả?”

Nhịn mãi mới kiềm chế không cho anh ta về châu tiên tổ, anh thu súng lại, siết áo nhắc anh ta lên: “Dẫn tôi đi gặp Thịnh Cẩm Như!”

Thạch Gia Tín vươn tay lau miệng, bình tĩnh nhìn Nhạc Phong: “Vô ích thôi Nhạc Phong, bà ta sẽ không gặp anh đâu.”

Nhạc Phong cười cười, hòng súng liền chĩa vào trán anh ta, như đang nói với Thạch Gia Tín, lại như đang nói với tất cả những kẻ họ Thịnh không dám nhúc nhích đang ở đây: “Bảo lão thái thái nhà họ Thịnh các người đừng tưởng mình là cộng hành nào, mẹ nó, tôi có giống đang xin bà ta gặp mình hay không?”

Nói xong mở chốt, cách một tiếng, tràn ngập ý đe dọa, Thạch Gia Tín định nói gì, đến cửa miệng lại nuốt xuống, cuối cùng buông tay miễn cưỡng cười cười, rốt cuộc cũng chịu thua.

Người nhà họ Thịnh ở bên này có lẽ đều do Thạch Gia Tín tụ tập lại, một khi anh ta bị khống chế, những kẻ còn lại cũng như rắn không đầu, nhìn nhau, không ai dám bước ra, tốp năm tốp ba giãn ra, dưới sự ra hiệu của Thạch Gia Tín, có người chạy vào xách hành lý của Nhạc Phong ra, cũng có người đầu óc nhanh nhạy chạy về phía đỉnh núi, có lẽ là báo tin cho đầu kia trước.

Vậy là một đoàn người xếp hàng dài đi lên núi, Thạch Gia Tín đi đầu tiên, Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường theo sau, cách một đoạn là đám người nhà họ Thịnh còn sót lại, trên núi rất yên tĩnh, ai cũng có tâm sự riêng, không có lấy một tiếng động lạ, gió núi thổi qua, trên cao lá cây

đúng đưa xào xạc, bảy tám cột sáng đèn pin hắt lên, có lúc chiếu về phía trước, có lúc khua trái khua phải, trong bóng tối liên miên bất tận, nhỏ bé tựa như ánh sáng của những con đom đóm.

Đi được nửa đường, Thạch Gia Tín đoán chắc cơn giận của Nhạc Phong đã xẹp bớt, dần đo định nói chuyện với anh: “Nhạc Phong, anh hành động như vậy thật sự không hề tỉnh táo chút nào, anh đến cửa nhờ vả, làm loạn thành như vậy thì sao được việc?”

Nhạc Phong đi đằng sau cười khẩy: “Thật đúng là phải cảm ơn anh đã tốt bụng nhắc nhở, ông đây cần người dẫn đường, không cần người nói chuyện giải sầu!”

Thạch Gia Tín biết vừa nãy gây gổ nên giờ có chút khó xử, trong khoảng thời gian ngắn chắc Nhạc Phong sẽ không nghe lọt lời anh ta nói, cũng đành ngậm miệng.

Kỳ thực nào cần anh ta nhắc nhở, Nhạc Phong sớm đã nghĩ đến điều đó, tuy rằng anh chưa từng gặp Thịnh Cẩm Như, nhưng từ những đầu mối nghe được cũng biết người phụ nữ này không dễ chọc, vốn đến tận nơi khẩn cầu cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng, huống chi giờ anh còn mang bộ dạng đánh tới tận cửa như vậy.

Nhưng sự tình đã thành như vậy, cũng chỉ đành đi bước nào hay bước ấy.

Quý Đường Đường bị kinh hách một trận liên tiếp như vậy, chỉ biết đi theo Nhạc Phong, siết chặt tay anh không rời một ly, suốt dọc đường đi, Nhạc Phong cố gắng né tránh không nhìn cô, bởi vì mỗi lần nhìn đều thấy lòng chua xót: Nếu là chính anh đẩy cô đi lầm đường thì sao? Ngọn núi này cao như vậy, trên núi dưới núi đều là người nhà họ Thịnh, nếu không may chết tại đây, đến chút động tĩnh cũng không phát ra được.

Nhìn lên phía trên, đỉnh núi nhọn hoắt đen thẫm cắm thẳng vào trong mây, nhìn xuống dưới là những mảnh rừng dày đặc, đèn đuốc trong thôn lại càng thêm mờ ảo, thực đúng là trên không với tới trời dưới không

chạm đến đất, tất cả mặc cho số phận.

Lại qua khoảng chừng bốn mươi phút, cuối cùng cũng thấy được cái thôn thứ hai mà Thạch Gia Tín kể, quy mô nhỏ hơn rất nhiều, cửa thôn đã có một đám người đứng vây quanh, nam nữ già trẻ đều có, đang châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao, nghe thấy tiếng bước chân, không hẹn mà cùng đồng thời nhìn về bên này.

Nhạc Phong nhanh chóng nhận ra được đám người nọ đúng là có điểm khác biệt như Thạch Gia Tín nói, bởi vì khi bọn họ nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy, lực chú ý lại không tập trung vào Thạch Gia Tín đang bị chĩa súng vào người, mà ánh mắt, lực tục đều vô cùng lo lắng nhìn về phía Quý Đường Đường, có kẻ rất rõ ràng muốn ‘ngửi’ ra điều gì đó, sau một khắc, trên mặt hiện ra là vẻ khiếp sợ khó tin, có giọng nói dè dặt vọng tới: “Tân gia ư? Điều này sao có thể?”

Xem ra chuyện Quý Đường Đường mang hai dòng máu Thịnh, Tân, ở nhà họ Thịnh chỉ có một số người biết.

Quý Đường Đường bị nhìn đến phát phiền, mới đầu cô còn không chịu yếu thế trứng mất lại, sau đó người nhìn cô rất nhiều, ánh mắt lại quái dị, chính cô cũng thấy sợ, thiếu chút nữa bật khóc, núp trong lòng Nhạc Phong không dám ngẩng đầu lên, mà gần như ngay vào lúc cô rúc vào lòng Nhạc Phong, sắc mặt của mọi người lại có một sự thay đổi đột ngột, bọn họ bắt đầu quan sát Nhạc Phong, trong ánh mắt đa phần là căm ghét và phẫn hận.

Nhạc Phong là người ngoài, không biết ở đây chuyện con gái Thịnh gia thích người ngoài bị cấm kỵ đến thế nào, anh bị nhiều người nhìn đến căm tức như vậy, mơ hồ có chút hoảng sợ trong lòng, hỏi Thạch Gia Tín: “Thịnh Cẩm Như ở đây à?”

Thạch Gia Tín lắc đầu: “Phải đi lên nữa, không biết có cho đi tiếp nữa hay không, chúng ta chờ một chút đi.”

Hiện giờ tình thế như vậy, không đợi cũng không được, quy mô nơi ở

của Thịnh gia và Thạch gia lớn hơn so với anh nghĩ, nhân số cũng nhiều, nhỡ đâu máu nóng bốc lên liều mạng thì mấy viên đạn của anh cũng không đủ dùng, huống hồ tình hình còn chưa rõ ràng, bọn họ cũng không phải thực sự là kẻ gian ác tà trời gì, sao có thể nã súng về phía họ thật được.

Nhạc Phong kéo Quý Đường Đường ngồi xuống một tảng đá trước cửa thôn, Quý Đường Đường ngả đầu gác cằm lên gối anh, tay nhặt lấy một hòn đá nhỏ nguyệt ngọc ngoạc lên đất những hình vuông nhỏ, có người bước qua nói mấy câu với người thôn trên, bọn họ chần chờ một lúc, đều quay về, thôn dưới cũng có không ít người quay về nhà trước, nhưng vẫn lưu lại một số người, đứng cách đó không xa tranh luận gì đó, mới đầu còn hạ giọng sợ bị Nhạc Phong nghe thấy, sau đó liền không hề kiêng dè, có người khua tay kịch liệt, gào lên: "Làm sao có thể theo người nhà họ Tần được cơ chứ? Lão thái bà nhà họ Thịnh không quản được hay sao?"

Trong giọng nói lộ ra sự bất mãn, Thịnh gia lão thái bà này hẳn là chỉ Thịnh Cẩm Như, hai gia tộc lớn ở cùng một nơi như vậy, rừng rộng chim nào chẳng có, kẻ muốn đi đông người muốn về tây, muốn quản lý hết đúng là không hề dễ dàng...

Đang suy nghĩ, Quý Đường Đường bỗng giật giật tay anh, cúi đầu nhìn, cô tỏ ra mệt mỏi, sau đó mắt chậm rãi nhắm lại, một lát lại mở ra nhìn anh, ý là: Hiểu chưa?

Đương nhiên là hiểu, mệt rồi chứ gì, Nhạc Phong lấy di động ra xem, đã mười một giờ hơn, anh có chút nóng ruột, đang định đứng dậy hỏi rốt cuộc có thể đi tiếp được hay không, có người đẩy mọi người ra, nói với Thạch Gia Tín mấy câu, Thạch Gia Tín gật đầu, nói với Nhạc Phong: "Thịnh Cẩm Như đồng ý để hai người lên, nhưng có một điều kiện, bỏ súng lại, người ta nói,, không có nghĩa vụ chữa bệnh cho Thịnh Hạ, nếu như mấy người đến cả lễ nghĩa cơ bản nhất cũng không có, thì từ đâu đến quay lại đây đi."

Nhạc Phong do dự một chút, Thạch Gia Tín đã truyền đạn lại khá là lịch sự, có lẽ lúc Thịnh Cẩm Như hạ lệnh không có giọng điệu dễ nghe như vậy, anh suy nghĩ một lúc, ngay trước mặt Thạch Gia Tín dỡ băng đạn ra, thả đạn vào lòng bàn tay ước lượng, đột nhiên vươn tay, quăng hết vào trong rừng, súng không lại giắt sau lưng: “Như vậy được chưa?”

Nộp vũ khí đầu hàng là ngàn vạn không thể, để các người dùng súng của tôi đối phó tôi? Cứ để khẩu súng chia làm hai như vậy, đối với Thịnh Cẩm Như anh cũng không còn gì nguy hiểm, đối với bản thân, cũng đừng ai mong nhặt đạn để đối phó anh, đều lùi một bước.

Thạch Gia Tín không suy nghĩ nhiều như vậy: “Được rồi, đi thôi.”

Chuyến đi này, lại mất nửa tiếng đồng hồ, Quý Đường Đường mệt mỏi ngáp liên hồi, càng lên cao, đường càng khó đi, thậm chí còn phải đi qua một đoạn đường hẹp như ruột dê, Nhạc Phong thực sự là phục đám người nhà họ Thịnh, một nơi quanh co hẻo lánh như vậy, bọn họ làm sao mà tìm được?

Khi đến nơi, Nhạc Phong vậy mà không ý thức được đã tới điểm cần đến, cho đến khi có người bước lên trước gõ lên cánh cửa gỗ, Nhạc Phong mới nhận ra giữa hai ngọn núi đá lớn có bốn năm căn nhà lớn, có thể nói là ba mặt đều là vách núi, trước cửa dựng một dây hàng rào tượng trưng, hình thức hơi giống hàng rào nông thôn từ mấy thập niên trước.

Đây là cái ‘thôn’ thứ ba, xem ra đại bộ phận người quả thực đều ở trong động đá vôi, vài căn nhà này chắc cũng chỉ là tượng trưng.

Gõ một lúc, có người ra mở cửa, là một bà cụ chừng năm sáu chục tuổi, không có biểu cảm gì, nhắc cái then phía sau hàng rào lên, hất đầu chỉ vào một căn phòng: “Vào đi.”

Những người khác đều rất ăn ý không động dậy gì, chỉ có Thạch Gia Tín giúp đỡ xách hành lý, dẫn Nhạc Phong và Quý Đường Đường tiến vào, Nhạc Phong vốn cho là trong nhà không thắp đèn, lúc Thạch Gia Tín đẩy cửa vào, anh mới nhận ra trong phòng có đèn, là kiểu đèn kiểu cũ, ngọn đèn

quá mờ, cho nên từ ngoài nhìn vào căn bản không thấy ánh sáng — có một mặt tường là vách núi, ngay cả mồm đá nhọn lởm chởm cũng có, bên trong đặt một cái bàn dài, góc cạnh cũng không vuông vức, hẳn là dùng vài miếng gỗ dài ghép lại, trên mặt bàn màu đen phủ một tầng dầu mỡ bóng láng, thấm vào gỗ, chắc cũng đã dùng không ít năm, năm sáu người phụ nữ lớn tuổi ngồi xung quanh cái bàn ai cũng bận rộn, có người đeo kính đang khâu đế giày, cũng có người đang đan giỏ trúc, nếu như không phải nhìn thấy Thịnh Cẩm Như đang ngồi ở đầu bàn, Nhạc Phong thực sự đã tưởng mình lạc vào nhà người nông dân nào ở vùng núi xa xôi gì đó.

Anh không thể nào không chú ý đến Thịnh Cẩm Như, bà ta quá nổi bật.

Giữa một đám phụ nữ đang bận rộn, chỉ có bà ta ngồi nghiêm chỉnh, giữa một đám những cụ già ăn mặc lôi thôi, chỉ có bà ta ăn vận tỉ mỉ, khẩu sam bằng vải đen sạch sẽ, mái tóc bạc búi lại thành một búi tròn sau đầu, chụp tóc màu đen, một gương mặt quá mức thâm hiểm tựa như đàn ông, hai nếp nhăn quanh khuôn miệng phân chia gương mặt thành mấy phần quỷ dị, tay cầm một cái tẩu thuốc dài, bờ môi khô quắt không nhanh không chậm nhả ra từng làn khói.

Thịnh Thành Bình và Quý Đường Đường đều rất đẹp, rất dễ khiến người ta nghĩ đến câu mỹ nhân sinh mỹ nhân, gương mặt này của Thịnh Cẩm Như có thể sinh ra Thịnh Thành Bình được, Nhạc Phong thực sự không dám tưởng tượng, nghĩ thâm trong lòng, hoặc là thời gian sinh Thịnh Thành Bình bị đột biến gen, hoặc là...

Phải chăng vài năm nay, Thịnh Cẩm Như sống không hề yên ổn, năm tháng và cuộc sống cùng tàn phá, khiến cho bà ta từ trong ra ngoài đều biến thành một người khác.

Chẳng hiểu tại sao, Nhạc Phong lại có chút thông cảm cho bà ta, anh nhớ tới một câu nói của Mao Ca: “Kỳ thực một người phụ nữ càng tỏ ra cao ngạo càng tỏ ra tàn nhẫn thì càng đáng thương cảm, phụ nữ chẳng phải làm từ nước hay sao, cho nên phải để đàn ông bảo vệ chứ, thực sự không

tìm được người che chở, mới phải tự mình gánh vác, giả vờ như bản thân là người thép chắn phía trước, ngấm lại cũng chẳng hay ho gì đúng không?”

Nhạc Phong theo bản năng đẩy Quý Đường Đường đang núp sau lưng mình lên phía trước một cái.

Từ lúc bước vào cho tới giờ, ánh mắt của Thịnh Cẩm Như vẫn không hề dao động gì, cho đến thời khắc đó mới có chút gợn sóng tình cảm, động tác hút thuốc của bà ta thoáng khựng lại, nhìn chằm chằm vào Quý Đường Đường không nói gì.

Bà lão đang khâu đế giày bên cạnh đẩy kính một cái, ngược mắt lên nhìn một lúc, giúp Thịnh Cẩm Như nói ra lời muốn nói: “U, gương mặt này, đúng là giống Bình Tử hồi đó.”

Thịnh Cẩm Như thu hồi tầm mắt, ánh mắt có chút rời rạc, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, được một lát, bà ta bắt đầu đập tẩu thuốc lên bàn, âm này như là tín hiệu gì đó, căn phòng an tĩnh lại, tiếng cộp cộp vô cùng khiếp người, bà ta gõ được một lúc thì dừng lại, hỏi: “Tên gì?”

Nhạc Phong còn chưa kịp phản ứng, Thạch Gia Tín cướp lời đáp: “Là Thịnh Hạ.”

Thịnh Cẩm Như ừ một tiếng, chậm rãi vặn tẩu thuốc xuống, bỏ thêm một ít sợi thuốc vào trong: “Dựa vào đâu mà nói đây là con gái Bình Tử? Giống nhau... trên đời này ai chẳng có hai con mắt một cái mũi, nhiều kẻ giống nhau lắm.”

Lời này có chút cố ý làm khó, Nhạc Phong âm thầm cắn răng: Đã hoài nghi thân phận của Quý Đường Đường, có bản lĩnh lúc trước bà đừng cho người ta lên núi, đến đã đến rồi, còn lôi chuyện này ra để nói, đúng là có bệnh.

Thạch Gia Tín vẫn còn cung kính: “Vừa nãy khi đi qua thôn giữa, mùi máu tất cả mọi người đều có thể ngửi thấy. Hơn nữa, cô ấy còn mang theo

Lộ Linh bên mình.”

Nói đến đây, anh ta nháy mắt với Nhạc Phong, Nhạc Phong ngàn lần không muốn nghe anh ta sai khiến, nhưng đại cục làm trọng, vẫn phải lồi hành lý ra lục lợi, rầm một tiếng, một chuỗi lộ linh nện trên bàn, tựa như ném một chuỗi tiền đồng.

Thịnh Cẩm Như không nhúc nhích, mấy bà lão còn lại có chút nhấp nhồm, ghé lại nhìn một hồi, có người còn cầm lấy sờ mó, tựa như đi chợ mua đồ ăn vậy.

Được một lúc, có người gạt đầu với Thịnh Cẩm Như, tựa như đang nói: Không sai, là chuông nhà họ Thịnh.

Thịnh Cẩm Như trầm mặc một chút, lại cầm tẩu thuốc đặt bên miệng rít vài hơi, thuốc缭绕 khác với những loại thuốc khác, bởi vì đã nhúng nước nên khi hút luôn có tiếng ùng ục ùng ục, bà ta hỏi Thạch Gia Tín, ánh mắt lại nhìn Nhạc Phong: “Mẹ con bé chết như thế nào?”

Thực ra thì qua điện thoại, Thạch Gia Tín đã nói qua một chút với Thịnh Cẩm Như, tình hình cụ thể anh ta cũng không biết, đành phải đẩy Nhạc Phong một cái, ý bảo Nhạc Phong nói, Nhạc Phong giật mình, bật thốt lên: “Tôi cũng rõ lắm, bà phải hỏi cô ấy.”

Nói xong lại đẩy Quý Đường Đường lên phía trước một bước, Quý Đường Đường đang đứng yên lành, bị anh đẩy một cái, mất hứng vô cùng,

Tim Nhạc Phong đập thon thót, nhưng ngoài miệng vẫn nói năng đầy lý lẽ: “Cô ấy từng kể cho tôi nghe qua một chút, nhưng cũng không nhiều lắm, bà cũng biết rồi đấy, chuyện nhà họ Thịnh cô ấy không muốn kể nhiều. Còn năm đó mẹ cô ấy đã căn dặn gì, có để cô ấy quay về nhà họ Thịnh hay không, có lời gì nhắn nhủ tới bà hay không... bà phải hỏi cô ấy.”

Thịnh Cẩm Như rõ ràng run lên một cái, khi mở miệng lần nữa, trong âm điệu rõ ràng có sự dao động khó mà áp chế được: “Lời nhắn lại cho ta?”

Nhạc Phong hạ quyết tâm, dù sao thần trí Đường Đường lúc này cũng

mơ hồ, cái gì có lợi cho cô thì nói cái đó, cho dù là vừa dỗ vừa gạt cũng được, phải để cho Thịnh Cẩm Như có suy nghĩ muốn chữa cho cô ấy: “Phải, Đường Đường từng nhắc tới, cô ấy cũng nói với tôi, một khi sự tình không thể nào thu thập được thì hãy đưa cô ấy về Bát Vạn đại sơn nhờ giúp đỡ — nếu không nơi này hẻo lánh như vậy, có cho mười năm tôi cũng không tìm được.”

Thạch Gia Tín đứng bên cạnh nghe, trong lòng thoáng giật mình, theo bản năng nhìn Nhạc Phong một cái, lời nói đến khoe miệng lại nuốt xuống — đến Bát Vạn đại sơn là do mình dẫn đường, Nhạc Phong rõ ràng không biết Bát Vạn đại sơn ở đâu, sao lại nói ra câu này, như thể anh ta đã sớm biết đường vậy?

Thịnh Cẩm Như nheo mắt nhìn Nhạc Phong một lúc, chợt cười lạnh: “Cậu nói như vậy, là đổi cách ép chúng ta phải chữa cho con bé đúng không?”

Tâm cơ bị vạch trần, Nhạc Phong lại chẳng mấy thấp thỏm, anh nhún vai, tỏ ra chẳng sao cả: “Nếu bà không tin, tôi cũng chẳng có cách nào khác, dù sao trước khi chết Thịnh Thanh Bình đã nói điều gì, tôi một chút cũng không quan tâm.”

Quả bóng này, anh lại đã trở lại, coi như một lần đánh cược với tấm lòng người làm cha làm mẹ đi: nếu như bà muốn biết Thịnh Thanh Bình đã trần trối những gì, bà phải chữa lành cho Đường Đường, trừ cách đó ra, không có con đường thứ hai.

Về phần sau khi chữa khỏi rồi sẽ đổi chất thể nào ư...

Dù sao Đường Đường đầu óc cũng thông minh, có gì dặn dò lại để nói thì tốt, còn nếu không có, cứ để cô ấy bịa ra cũng được, Đường Đường dù gì cũng là người nhanh mồm nhanh miệng giỏi nói mò.

Thịnh Cẩm Như không nói gì, bà ta lại bắt đầu châm thêm thuốc, rừ mắt từ từ nhắm lại, tựa như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thỉnh thoảng, dưới mí mắt lại loáng thoáng hiện lên một tia sáng lạnh lạnh,

Nhạc Phong cũng yên lặng nhìn bà ta, không khí trong phòng nhất thời đông cứng, chỉ có Quý Đường Đường nhàm chán ngáp ngáp dài, không ngừng nhìn Nhạc Phong biểu lộ sự 'mệt nhọc, buồn ngủ', thấy Nhạc Phong không để ý đến cô, bèn thất vọng đặt mông ngồi xuống băng ghế dài gần đó, đầu gục xuống bàn, nheo ngào như đang lằm bằm gì đó.

Đúng lúc này, đột nhiên boong một tiếng, chuông đồng hồ vang lên, Nhạc Phong giật bản mình, lúc này mới chú ý tới trên góc bàn có đặt một cái đồng hồ đứng kiểu cổ, kim giờ kim phút đều chỉ vào mười hai giờ.

Đã là nửa đêm.

Tiếng chuông này dường như đã nhắc nhở Thịnh Cẩm Như, bà ta nhìn Quý Đường Đường, nói với Nhạc Phong: "Bảo nó qua đây, để ta nhìn một chút."

Nhạc Phong chần chờ một lúc, nghĩ, bà ngoại muốn nhìn cháu gái, yêu cầu này cũng không quá đáng, vậy nên đành bất đắc dĩ kéo Quý Đường Đường dậy, lại chỉ chỉ về phía Thịnh Cẩm Như, ý bảo cô bước qua, Quý Đường Đường chán ghét nhìn Thịnh Cẩm Như một cái, lắc người không chịu, Nhạc Phong vốn đang bực bội, bị sự bất hợp tác của cô làm cho bốc hỏa, sắc mặt sầm xuống, thuận tay nhéo tai cô một cái, Quý Đường Đường ầm ỨC LẮM, mắt ngấn lệ nhìn Nhạc Phong một cái, che lỗ tai lại rồi đi qua, vẻ đau đớn trên mặt kia tựa như không phải Nhạc Phong vừa véo tai, mà là cầm dao cắt mất lỗ tai của cô vậy.

Nếu không phải tình hình hiện giờ rất đặc biệt, Nhạc Phong thực sự muốn búng vào trán cô một cái: ông đây cũng đâu có dùng tí sức nào, có cần phải đau đớn đến mức đấy không? Em diễn trò đến nghiện rồi đúng không?

Quý Đường Đường bước tới trước mặt Thịnh Cẩm Như, đứng từ trên cao nhìn xuống, gương mặt lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn, Thịnh Cẩm Như nhìn cô hai giây, đột nhiên vươn tay ra, hai bàn tay thô ráp như móng chim ghì chặt lấy cằm cô, ép cô phải cúi đầu xuống.

Quý Đường Đường đau đến mức kêu toáng lên, gương mặt Thịnh Cẩm Như hiện lên vẻ dữ tợn, ra sức dùng tay còn lại vạch mí mắt của cô ra, da trên mí mắt vốn đã mềm mại, cộng thêm bà ta dùng sức khá mạnh, gần như là kéo, Quý Đường Đường rớt nước mắt, nghẹn ngào giữ lấy cánh tay bà ta, còn chưa tóm được, Thịnh Cẩm Như lại giống như gặp phải lựu đạn, lập tức đẩy cô ra, may thay lại ngã đúng vào người Nhạc Phong đang xông lên, nếu không đụng phải vách núi phía sau, kiểu gì cũng thấy máu.

Nhạc Phong tức đến mức nắm đấm đã siết chặt, muốn tìm Thịnh Cẩm Như nói lý lẽ, nhưng Quý Đường Đường cứ ôm chặt lấy anh khóc tu tu, bản thân lại không phân thân được, đúng lúc này, Thịnh Cẩm Như bỗng trở nên khác thường, đứng dậy, nói: “Ngày mai nói tiếp.”

Dứt lời, cũng không quan tâm có nhiều người xung quanh như vậy, bước thẳng về phía phòng trong, vén tấm rèm vải cũ kỹ lên tiến vào, xem ra căn phòng này là của Thịnh Cẩm Như.

Mấy bà lão còn lại dường như đã quen với tính tình này của bà ta, cũng tự ai dọn đồ của người ấy rồi bỏ đi, bà cụ vừa khâu đế giày lúc này đi đến cửa, mới nhớ ra điều gì đó, lại quay lại nhìn Nhạc Phong nói: “Bên cạnh có phòng trống, có phản đấy.”

Nhạc Phong sững sốt một chút, Thạch Gia Tín bước nhanh tới, đẩy anh một cái, hạ giọng nói: “Ở lại đã, để anh ở lại tức là vẫn còn có hi vọng, đừng nhiều chuyện nữa.”

Nhạc Phong thoáng nhẹ nhõm hơn một chút, mặc dù không có cảm tình gì với Thạch Gia Tín, nhưng hiện giờ, lời nói của anh ta chắc cũng có thể nghe được.

* * *

Căn phòng trống kia đúng là đủ đơn sơ, trên phản ngay cả chăn đệm cũng không có, mặt phản phủ một tầng bụi dày, cũng không biết đã không có người ở bao lâu rồi, Nhạc Phong lấy điện thoại làm đèn pin, dựng tấm phản lên gõ xuống đất rũ bụi, lại lấy túi ngủ ra trải lên trên — không

nghĩ đến chuyện phải mang nệm, tối nay không có chăn đắp rồi, cũng may cũng chỉ một đêm, nếu quả thực phải ở lại đây vài ngày để chữa bệnh cho Đường Đường, Thịnh Cẩm Như chắc cũng không cho phép anh ở lại chỗ này, quá nửa là sẽ đuổi anh xuống chân núi.

Thu xếp xong xuôi, Quý Đường Đường vẫn còn núp trong góc tường chùi nước mắt, Nhạc Phong đau lòng khôn tả, kéo cô qua, ngồi xuống giường giúp cô nhẹ nhàng xoa mắt, bật di động lên soi, dưới bầu mắt là một dấu tay đỏ rực, giờ vẫn còn chưa tiêu bớt, đủ thấy Thịnh Cẩm Như đã ra sức thế nào, Nhạc Phong giúp cô xoa một lúc, còn giúp cô thổi thổi, hỏi: "Còn đau không?"

Đoán chừng đã hết đau, bởi vì vẻ mặt kia trông còn rất hưởng thụ, Nhạc Phong cười cười vỗ vỗ mặt cô, lại hôn lên môi cô một cái.

Đúng lúc này, Quý Đường Đường đột nhiên nhớ ra chuyện gì, giờ tay che kín lỗ tai mình, dùng một loại ánh mắt vừa tức giận vừa khiển trách mà nhìn Nhạc Phong.

Đúng là lòng dạ bé bằng cái kim, chắc lại nhớ đến chuyện lúc này bị anh nhéo tai, giờ muốn tính sổ đây, Nhạc Phong bắt đầu điên, cái gì gọi là chi có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi, chính là như thế này đây, huống chi bây giờ Đường Đường còn là hợp thể của cả đàn bà lẫn tiểu nhân nữa...

Nhạc Phong nhìn chằm chằm cô: "Đường Đường, anh cho em một cơ hội đấy, nhất quyết không chịu bỏ qua cho anh đúng không?"

Quý Đường Đường không nghe được, nhưng nhìn vẻ mặt kia, chắc là muốn truy cứu đến cùng, che che tai, còn phối hợp với cơ mặt biểu cảm, như thể là đau đớn lắm vậy.

Nhạc Phong cuối cùng cũng phát điên: "Em có chút tố chất nào không hả? Vừa này anh véo tai em bên đấy à, hả?"

* * *

Thịnh Cẩm Như bước vào phòng, vẻ bình tĩnh giả dối lúc trước không

còn sót lại lấy một chút, cơ thịt trên mặt không chịu khống chế mà co giật, cổ họng trượt lên trượt xuống, lồng ngực đập phồng liên tục, bỗng nhiên trở nên gấp gáp, bước vài bước vọt tới bức tường trước mặt, điên cuồng xé rách họa báo trên tường, miệng không ngừng lắp bắp: “Ở đâu? Ở đâu?”

Tường là tường đất, dính mấy tầng báo cũ chồng lên nhau, bởi vì niên đại đã rất lâu, rất nhiều chỗ đã ố xanh ố vàng, có vài đầu báo còn là điểm nóng của những năm 70, 80, gì mà ‘Cải cách mới thử nghiệm, tấn công tội phạm kinh tế’, ‘Hoa thủ tướng hội kiến Bộ trưởng Gordon Brown’ vân vân, lớp hồ dán lúc đầu cũng đã khô lại, chỉ xé roẹt một tiếng đã tróc xuống cả mảng lớn, Thịnh Cẩm Như hai tay run rẩy giật xuống, có lúc dùng sức, đầu ngón tay cào vào trong tường đất, kéo theo bụi rơi lả tả.

Trong lúc kéo một tờ báo xuống, Thịnh Cẩm Như giống như bị dính điện, đột nhiên bất động, con người vẫn đục trũng trũng, giống như bị thứ gì đó dính chặt vào một tấm ảnh.

Đó là một bức ảnh phóng đại đã ố vàng, trong bức hình trắng đen, một người phụ nữ trang dung sạch sẽ nhã nhặn, vận một bộ y phục thời Thanh cách tân kiểu dân quốc, mái tóc đen dài vấn thành búi lượn sóng, dùng một cây trâm hình hoa mai cố định, trong lòng ôm một đứa bé, trên tấm vải bọc đứa trẻ có thêu hình oanh lượn cành liễu, mặt nghiêng về phía trong, hai bàn chân nhỏ nhắn lộ bên ngoài.

Đôi môi Thịnh Cẩm Như mấp máy, nhìn chòng chọc vào gương mặt người phụ nữ kia, người này có một gương mặt rất đoan trang, mặt trái xoan, lông mày tinh tế cong cong, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ như có như không.

Thịnh Cẩm Như đột nhiên nổi điên, bà ta cầm đầu thuốc lên, đập mạnh vào gương mặt người phụ nữ kia, từng cú từng cú, cất giọng nói khàn đặc lên quát cô ta: “Đời thứ ba, đã là đời thứ ba rồi, người rốt cuộc muốn thế nào? Rốt cuộc muốn thế nào?”

Thịnh Cẩm Như dù sao cũng đã bảy mươi, nổi giận một lúc xong liền

mất hết sức lực, có không ít những sợi tóc trắng bung ra từ cái chụp tóc, thái dương co rút mạnh mẽ, bà ta đỡ tường thở hổn hển, vẫn còn không ngừng thấp giọng nỉ non: “Rốt cuộc muốn thế nào? Muốn thế nào?”

Dừng lại một lúc, bà ta dường như nhớ ra điều gì, chuyển bước đi tới tấm gương trên bức tường đối diện phía trước rồi dừng lại, ngẩn ra một lúc, sau đó nhìn gương, từ từ vạch mí mắt dưới bên phải của mình ra.

Dưới lòng trắng của con người già nua vẫn đục, ẩn hiện một sợi máu, tay Thịnh Cẩm Như run lên bần bật, bà ta nhìn chăm chăm huyết tuyến kia, cho đến khi nó tự biến mất.

Từ góc độ này, có thể nhìn thấy tấm hình người phụ nữ kia trên bức tường đối diện, gương mặt người phụ nữ trong hình đã bị đập ra vô số vết lõm lõm, có vài chỗ dùng sức rất mạnh, bức hình tróc ra, bụi đất phía sau xuyên qua chỗ rách bám vào giấy, tựa như phủ kín một tầng bụi lên gương mặt kia.

Mà xuyên qua lớp bụi mỏng manh đó, nụ cười của người phụ nữ trong ảnh trước sau vẫn không giảm, qua bao nhiêu năm phong trần biến đổi, giống như đã sớm đoán được tất cả những gì xảy ra lúc này, đang chậm rãi chờ đợi màn kịch ngày mai.

Chương 24

Mọi người đi rồi, Thạch Gia Tín cố tình nán lại sau cùng, anh ta muốn tìm cơ hội để giải thích với Thịnh Cẩm Như về thất bại của mình — anh ta đã rất cố gắng, chỉ là không ngờ tới Nhạc Phong lại đi một nước cờ lỗ mãng như vậy...

Nếu Thịnh Cẩm Như có thể nghe lọt, anh ta thậm chí còn muốn cầu xin bà ta để mình gặp Vưu Tư một lần.

Nhưng rất nhanh, anh ta nhận ra suy nghĩ của mình quá lạc quan, tuy không nhìn thấy người, nhưng từ âm thanh vọng ra từ bên trong cũng có thể đại khái đoán ra được trạng thái tinh thần của bà ta lúc này có vẻ điên cuồng và rối loạn — Thịnh Cẩm Như là người đứng đầu một dòng tộc lớn, trước mặt người ngoài lúc nào cũng cẩn trọng tỉ mỉ, tỏ vẻ cao ngạo đến cùng, nhất định sẽ không muốn một kẻ tiểu bối nhìn thấy dáng vẻ mất mặt của mình, nếu để bà ta phát hiện ra anh ta vẫn còn ở lại...

Thạch Gia Tín rùng mình một cái, đứng yên tại chỗ, ngay đến hít thở cũng nhanh chóng hạn chế, chỉ sợ bị Thịnh Cẩm Như bên trong phát hiện ra, anh ta nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập, tiếp theo một tiếng cười như điên như dại, sau đó nữa là một tràng lẩm bẩm như đang nói mê: “Rốt cuộc người muốn thế nào? Rốt cuộc là người muốn thế nào? Ta đã phải trả giá bằng hai đứa con gái, một đứa con trai rồi...”

Thạch Gia Tín giật thót: hai người con gái? Từ trước đến giờ chưa từng nghe qua chủ nhân nhà họ Thịnh có hai người con gái, chẳng phải chỉ có một mình Thịnh Thanh Bình hay sao? Tại sao lại nói là hai người?

Được một lúc, lại nghe thấy bà ta nhẩm đi nhẩm lại, lúc thì nói một người con gái, lúc lại nói hai người con gái, khi thì nói một đứa con trai, khi lại nói hai đứa con trai, Thạch Gia Tín hiểu ra, thậm chí hóa ra là tinh thần có chút không tỉnh táo rồi.

Lại chờ thêm một lúc nữa, âm thanh bên trong lặng dần, có tiếng bước chân nặng nề vọng tới, còn cả tiếng giường kéo kẹt, Thạch Gia Tín thấy không sai biệt lắm, quả nhiên, đợi chừng một khắc đồng hồ, đèn tắt.

Trong bóng tối, Thạch Gia Tín thở dài nhẹ nhõm một tiếng, nhưng ngay sau đó, một mối ngờ vực lớn hơn lại nảy sinh trong lòng, kẻ mà Thịnh Cẩm Như vẫn luôn miệng nhắc đến, rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là chỉ... nhà họ Tần?

Sáng tinh mơ, Nhạc Phong đã bị tiếng động bên ngoài đánh thức, bước đến cửa sổ nhìn mới nhận ra, trong sân đông lạ thường, ngoại trừ Thịnh Cẩm Như ra thì toàn bộ những người trong phòng hôm qua đều đang ở trong sân làm gì đó, người thì vo gạo, người thì quét sân, có người xách một cái chảo ra, cầm muôi gõ vào đít chảo cho rụng hết rỉ sét ra, cửa hàng rào mở ra, có vài người đàn ông trẻ tuổi dỡ mấy cái gùi lớn xuống, miệng gùi bịt kín vải trắng, vừa vén ra là hơi nóng hầm hập bốc lên, mấy phụ nữ trẻ hơn một chút bu lại nhìn vào trong, cái gì cũng nói được hết.

— “Hôm nay ăn gì đây?”

— “Bánh bao nhân thịt à, hay là nhân rau?”

— “Cháo nữa thì phải? Ngửi thấy mùi hơi khô khô...”

...

Sau một lúc, mấy người đàn ông theo đường cũ đi xuống, đám phụ nữ thì người nào cũng gùi của người ấy, đều bước vào gian phòng của Thịnh Cẩm Như, mới đầu còn nghe thấy tiếng bày biện chén bát, sau đó liền yên lặng.

Nhạc Phong nhìn phát chán, mở di động xem, đã hơn tám giờ rồi, đến cửa nhà người ta cầu xin, việc còn chưa đâu vào đâu, cũng chẳng có bụng dạ nào đi ngủ tiếp, bước qua kéo Quý Đường Đường dậy, lúc đi ra ngoài rửa mặt, bà già cầm chảo lúc trước thản nhiên nhìn bọn họ một cái, dấu miệng về phía cửa gian nhà của Thịnh Cẩm Như nói: “Chỉnh trang xong thì qua ăn cơm, đại tỷ có chuyện cần dặn.”

Nhạc Phong âm thầm thấy ngại, mình với Quý Đường Đường, hai người nói sao cũng là thanh niên trẻ tuổi, lại còn không được yêu quý gì, không biết cư xử thì thôi, còn để nhà người ta phải bưng bê cơm nước đến tận bàn, thật đúng là coi mình như gốc hành rồi — anh nhanh chóng kéo Quý Đường Đường đến góc sân múc nước trong chum đánh răng rửa mặt, lúc rửa, nghĩ thầm, còn cho cả cơm ăn, người họ Thịnh xem ra vẫn còn tốt chán.

Nhạc Phong rửa rất nhanh, tự mình quay về phòng trước, dọn dẹp tương đối rồi bước ra, Quý Đường Đường vẫn còn đang loay hoay trước chum nước, Nhạc Phong nhủ thầm, đang đánh răng hay là thêu hoa đây? Lại gần nhìn, suýt chút nữa bị cô làm cho tức phát xui.

Răng thì đã đánh xong rồi, giờ đang súc miệng, nhưng không biết là cô nàng đã súc đến lần thứ mấy rồi — ngậm một ngụm rồi phun ra, như cá voi phun nước vậy, phụt ra một dòng nước, sau đó tiếp tục quay hướng khác, lại phụt một cái...

Nhạc Phong tức đến ngứa răng: em tưởng em là cái vòi phun nước à?

Lúc này, Quý Đường Đường cũng đã nhìn thấy Nhạc Phong, rõ ràng là rất hoảng sợ, ngậm một ngụm nước mà không dám phun ra, Nhạc Phong cũng không nói gì, khoanh tay xem cô định làm thế nào.

Được một lúc, Quý Đường Đường liền phát huy công lực mặt dày của mình, cô phi thường bình tĩnh nhổ ra, lấy tay chùi mép một cái, lại còn hà một tiếng như trút được gánh nặng, ý tứ là ôi mệt quá, cuối cùng cũng đánh răng xong rồi...

Sau đó bước qua Nhạc Phong, như không có chuyện gì cầm bàn chải chậu rửa quay về phòng.

Nhạc Phong nhìn theo bóng lưng cô, coi như mở mang tầm mắt.

* * *

Vốn tưởng rằng trong phòng Thịnh Cẩm Như sẽ có một đám người vây

quanh bàn ăn bước vào mới phát hiện, chỉ có hai ba người ngồi hầu chuyện với Thịnh Cẩm Như, mấy người lúc này đều không có mặt, cẩn thận nghe thử, buồn trong cũng không giống như có người.

Kỳ lạ, không thấy mấy người kia đi ra ngoài, chẳng lẽ trong gian nhà của Thịnh Cẩm Như còn có cửa sau?

Nhạc Phong biết mình là người ngoài, cũng không tiện hỏi nhiều, kéo Quý Đường Đường ngồi xuống, múc cháo cho cô, lại lấy bánh bao gấp đưa muối cho cô, Thịnh Cẩm Như trước sau vẫn mắt lạnh mà nhìn, không nói lời nào, thỉnh thoảng nhếch miệng, mỗi lần mím môi đều kéo theo nếp nhăn hằn sâu bên khóe miệng.

Chờ Nhạc Phong chăm chút cho Quý Đường Đường xong, Thịnh Cẩm Như bỗng nói: “Thạch Gia Tín từng nhắc đến Cửu Linh trận với cậu đúng không?”

Không chút vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, lồng ngực Nhạc Phong thót lên một cái, lòng dạ ăn cơm cũng không còn, dẫn đo hỏi một câu: “Có thể chữa được cho Tiểu Hạ hay không?”

Thịnh Cẩm Như không trả lời ngay, bà ta rút ống thuốc trong cái túi da thuộc ra, không nhanh không chậm lau chùi miệng tẩu, như cố tình muốn dập tắt cơn thèm ăn của Nhạc Phong, cho dù Nhạc Phong có ngốc đến thế nào, có thiếu kiên nhẫn đến thế nào đi chăng nữa, trên mặt cũng phải ráng mà tỏ ra cung kính ngoan ngoãn, được một lúc, Thịnh Cẩm Như mới mở miệng.

“Muốn chữa tật này của con bé, ít nhất cũng mất ba ngày, mỗi ngày, lúc mặt trời mọc, lúc giữa trưa, lúc mặt trời lặn, trong ba thời điểm đó tiến vào Âm nhân giữa Âm trận, chín chuông, chín khúc, dùng chín loại âm thanh để loại trừ những tà âm trong đầu khiến con bé si ngốc, trong ba ngày đó, cậu muốn đi đâu thì đi, đừng ở đây vương chân vướng tay.”

Nhạc Phong sững sốt một chút, buột miệng nói: “Tôi không thể ở bên cạnh cô ấy sao?”

Thịnh Cẩm Như cười lạnh một tiếng: “Thạch Gia Tín không nói với cậu ư? Chỉ có con gái Thịnh gia mới có thể tiến vào động đá.”

Yêu cầu này hình như cũng không tính là quá vô lý, trong lòng Nhạc Phong đấu tranh tư tưởng gay gắt, biết mình quả thực không thích hợp đi vào trong, mặt khác lại cảm thấy muốn bất chấp tất cả, phải xa Quý Đường Đường là chuyện vô cùng mạo hiểm — ba ngày không gặp, ba ngày, Thịnh gia nếu lòng lang dạ thú rắp tâm hại người thì có thể gây ra bao nhiêu chuyện đen tối hèn hạ chứ? Nhỡ đâu bọn họ chuyển Quý Đường Đường đến nơi khác giam lỏng lại, anh có mất cả đời cũng chắc gì đã tìm được.

Anh thốt ra một lý do mà ngay đến chính mình cũng cảm thấy không đủ sức thuyết phục: “Đường... Tiểu Hạ hiện giờ thần trí mơ hồ, không nhận biết được những người khác, nếu tôi không đi cùng, cô ấy sẽ không đi theo người lạ đâu.”

Đáy mắt Thịnh Cẩm Như xẹt qua một ý cười mỉa mai: “Chuyện này ta sẽ không can thiệp, muốn trị hay không cũng được, cõi đời này có thêm một đứa ngốc nữa, cũng chẳng can hệ gì đến bọn ta.”

Nhạc Phong không nói gì, anh bắt đầu trầm mặc dùng cơm, Quý Đường Đường đã ăn no, ngoẹo đầu nhìn anh ăn, nhìn được một lúc thì ngáp một cái, lại ngoài đầu quay ra nhìn Thịnh Cẩm Như, có lẽ là ăn no rồi tâm trạng tốt, vậy mà lại đi cười với Thịnh Cẩm Như một cái.

Thịnh Cẩm Như nhất thời đờ ra, trong thoáng chốc, đột nhiên cảm thấy nụ cười này, gương mặt này vô cùng giống Thịnh Thanh Bình khi còn nhỏ, suy nghĩ đột nhiên xuất hiện này khiến bản thân bà ta cũng hoảng sợ, bàn tay cầm muỗng bất giác run lên.

Quý Đường Đường thì không nghĩ nhiều đến vậy, cô đơn giản là ăn no rồi việc cười linh tinh, gần như nhìn ai quanh bàn cũng cười, cười xong lại quay lại nhìn Nhạc Phong ăn cơm, đầu óc Thịnh Cẩm Như ông ông, bờ môi không chịu khống chế run run, bà ta nhìn Quý Đường Đường nửa ngày, khi cất giọng trở lại, giọng điệu đã hòa hoãn hơn nhiều, quay ra nhìn Nhạc

Phong nói: “Cũng không phải là ba ngày không gặp được, sau khi mặt trời lặn, con bé cũng không phải ở trong động nữa, cậu muốn gặp nó, đến lúc đó cứ chờ ngoài cửa, sẽ có người đưa nó ra ngoài.”

Xem ra, cũng chỉ có thể như vậy.

* * *

Cơm nước xong, Nhạc Phong dùng đủ cách khoa chân múa tay để trao đổi với Quý Đường Đường, còn tìm giấy bút viết cho cô xem, khó khăn đem tất cả những chuyện cô phải làm nói qua một lượt, Quý Đường Đường vừa mới hiểu ra là cô phải đi cùng với mấy bà già kia, mắt liền đỏ cạch, ôm lấy cánh tay Nhạc Phong nhất định không buông, Nhạc Phong ôm lấy cô dỗ dành một lúc lâu, còn vẽ cho cô xem, ý là anh sẽ đợi ở đây, còn đồng ý sẽ đưa cô đi chơi, còn mua cả tôm cho cô ăn, Quý Đường Đường vẫn không chịu đồng ý, được một lúc, Nhạc Phong cũng nóng, cộng thêm Thịnh Cẩm Như và mấy bà già kia đều đang nhìn chằm chằm, anh dõ đến chính mình cũng phải phát ngượng, cuối cùng, điên lên, viết thẳng một câu.

“Không nghe lời, không cần em nữa!”

Nước mắt Quý Đường Đường lập tức rơi xuống, cô siết chặt tờ giấy trên bàn, hai tay che mặt khóc, trái tim Nhạc Phong đều bị cô khóc đến tan nát, lúc sắp mềm lòng, Quý Đường Đường đột nhiên đứng dậy, vung tay đánh lên đầu anh một cái, sau đó ghen ngào đi về phía Thịnh Cẩm Như.

Nhạc Phong bị cô đánh cho một cái, vừa giận vừa buồn cười, Thịnh Cẩm Như mắt lạnh nhìn, gương mặt không chút thay đổi, nhưng đáy mắt lại phi thường phức tạp, một lúc sau, bà ta ra hiệu cho một trong số những người kia: “Dẫn cậu ta đến thôn dưới chân núi, nếu thực sự muốn gặp, buổi tối lại lên đón người.”

* * *

Vừa ra đến cửa, Nhạc Phong ngoảnh lại nhìn Quý Đường Đường một cái, đoán chừng cô vẫn còn tức vì câu ‘không nghe lời không cần em nữa’ lúc

nãy, đánh anh rồi vẫn thấy chưa đã, đến nhìn cũng không buồn nhìn, cảm nghếch lên, tựa như một con thiên nga kiêu ngạo vậy, Nhạc Phong buồn cười trong lòng, lại có chút an tâm, như thế này cũng tốt, cô ấy giận dữ, chung quy vẫn tốt hơn là khóc lóc khổ sở.

Thịnh Cẩm Như ngồi yên, từ ô cửa sổ khép hờ xem động tĩnh bên ngoài, chỉ chốc lát sau, bà lão kia đưa Nhạc Phong đã thu dọn hành lý xong bước ra khỏi hàng rào, cho đến khi bóng lưng của hai người một trước một sau biến mất hẳn trên con đường đất.

Ngoại trừ Thịnh Cẩm Như và Quý Đường Đường ra thì trong phòng chỉ còn lại hai bà già, một trong số đó chính là người vá đế giày ngày hôm qua, bà ta nhìn Thịnh Cẩm Như, hỏi một câu: “Đại tỷ, bây giờ đưa con gái Bình Tử nhập động luôn sao?”

Thịnh Cẩm Như ừ một tiếng, vươn tay kéo Quý Đường Đường về phía trước, quay lại nhìn gương mặt của cô, bỗng nhiên không kìm được, vươn tay vuốt lên gò má cô.

Bàn tay bà ta tựa như vuốt chim, chạm lên mặt rất khó chịu, Quý Đường Đường rất khó chịu, nhưng nghĩ đến những lời Nhạc Phong nói ban nãy ‘phải nghe lời’, đành nhịu mày một cái, nhịn xuống.

Thịnh Cẩm Như thở dài, chậm rãi rút tay lại, nói: “Con bé này, quá lệ thuộc vào người đàn ông kia, dù có chữa được cũng sẽ không một lòng lưu lại.”

Bà già kia gật đầu: “Nhất định là như vậy, mọi người đều thấy được, có câu hoạn nạn thấy chân tình, con gái của Bình tử đã ra nông nỗi này, cậu ta còn có thể chăm sóc đến như vậy, chắc hẳn tình cảm không tệ, nếu cưỡng ép chia tay thì không ổn, nhớ đâu lại mù quáng giống mẹ nó trước kia, thì càng khó giải quyết.”

Thịnh Cẩm Như cười một tiếng, rút từ trong ngực ra một cái khăn đen, đặt trên đầu gối gấp lại thành một dải dài, sau đó vươn tay kéo Quý Đường Đường lại: “Tiểu Hạ lại đây, bà ngoại giúp con che mắt, lát nữa tối, con sẽ sợ

đấy."

Bà ta vừa nói vừa cầm tấm khăn bịt mắt Quý Đường Đường lại, không có Nhạc Phong ở bên, Quý Đường Đường cũng rất ít náo loạn, có xu hướng mặc kệ tất cả ra sao thì ra, thích giày vò thế nào cũng được, Thịnh Cẩm Như xoay người cô lại, thắt nút cái khăn lại, vừa buộc vừa căn dặn bà già kia: "Ta cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là mạch Lộ Linh nhà chúng ta bị làm sao, hết đứa này đến đứa nọ vì đàn ông mà điên đảo thần hồn... Thịnh Hạ đúng là do Bình Tử sinh ra, ta nhất định phải giữ nó lại... còn người kia, bà hãy gọi điện cho người dưới thôn, bắt chấp dùng thù đoạn gì, nói tóm lại, ta không muốn nhìn thấy cậu ta nữa, ta cũng không muốn Tiểu Hạ có cơ hội nhìn thấy cậu ta nữa."

* * *

Sau khi chuẩn bị tương đối, Thịnh Cẩm Như kéo tay Quý Đường Đường dắt cô vào trong phòng, có lẽ là do trời sinh cảm ứng huyết mạch, da thịt tiếp xúc vậy mà lại khiến Thịnh Cẩm Như thoáng rung mình, khoảnh khắc ngắn ngủi đó, bà ta đột nhiên sinh ra một thứ ảo giác, cảm thấy người mình đang nắm tay không phải Quý Đường Đường, mà là Bình Tử — tựa như vô số lần trong mộng, chải đầu cho Bình Tử, lau khô mặt, bôi nước thơm, sau đó nắm tay, lúc đó, bàn tay của Bình tử vẫn còn mủm mĩm, vừa thơm vừa mềm...

Nhưng tại sao, tại sao Bình Tử lại nhẫn tâm bỏ đi được chứ, Bình Tử trước giờ vẫn là đứa bé hiếu thuận, con bé không biết nó đi rồi, người làm mẹ sẽ đau khổ thế nào hay sao? Ở lại nhà họ Thịnh thực sự khiến con khó chịu như vậy ư, vậy nên dù phải giết bà vú trông cửa cũng phải chạy đi, gã đàn ông kia quan trọng như vậy ư? Quan trọng hơn cả người mẹ đã sinh thành nuôi nấng ngày ngày nhớ đến con hay sao?

Gương mặt già nua phủ kín nếp nhăn có chút run rẩy, đáy mắt đang từ vẻ từ ái hiếm thấy, bỗng nhiên lại biến thành thê lương hận thù, cho đến khi tiếng kéo bàn lạch cạch vọng tới, bà ta mới tỉnh táo lại: Hài bà già kia

đang cúi người dịch một góc bàn ra, một trong hai người ngồi xuống cầm lấy mép tấm thảm giống hệt như nền đất cuốn lên.

Bên dưới nền đất là một phiến đá vuông vức, bên mép có ổ khóa, bà già kia tháo từ trên cổ xuống một chiếc chìa khóa đồng cũ, tra vào vặn một cái, phiến đá như bị cơ quan gì kéo ra, lạch cạch dịch sang một bên, sau đó, phía dưới còn có một mặt tiền đồng, ở giữa có một cái đĩa quay giống kiểu điện thoại cơ cổ, có điều để trần khắc thành bát quái âm dương song ngư, trên đĩa quay có tám lỗ, tương ứng với tám chữ Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài.

Thịnh Cẩm Như cúi người, dựa theo trình đồ của chín ngôi sao trong năm mà khởi động đĩa quay, sau khi gảy một vòng, vốn là một mặt tiền đồng bỗng nứt ra từ giữa, chia làm bốn hướng ẩn vào bức tường, tạo ra một cửa động tối tăm, nhờ ánh sáng có thể nhìn thấy một lối đi xuống làm từ đá xanh, chỗ xa hơn có lẽ do động đá vôi bị nước ngấm, chỉ có thể nhìn thấy ánh nước loang loáng, không biết có bao nhiêu tầng bậc.

Một bà già tiến vào động trước, sau khi đi được vài bước mới thấp ngọn đèn bão trong tay lên, trong bóng tối cuối cùng cũng hiện lên một quang sáng đỏ sậm, Thịnh Cẩm Như ra hiệu cho người ở trên, ý bảo bà ta chú ý canh chừng trên mặt đất, sau đó liền kéo Quý Đường Đường chậm rãi bước xuống thêm đá.

Bước xuống vài bước, trên đỉnh đầu vọng đến tiếng vang, phiến đá cửa động lại từ từ khép lại, Quý Đường Đường không nghe được cũng không nhìn thấy, chỉ biết siết tay Thịnh Cẩm Như dò dẫm bước xuống, mỗi lần đặt chân xuống đều vô cùng hoảng hốt, chỉ sợ bước hụt một cái, tuy Thịnh Cẩm Như đã rất chú ý đến cô, mới đầu là dìu, sau đó gần như đỡ lấy — nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không chắc chắn, dù trí óc giờ ngây thơ như đứa trẻ nhưng dựa vào trực giác cơ bản, cô vẫn phân biệt được nam nữ, người trẻ khỏe với người già, cánh tay đỡ lấy cô của Thịnh Cẩm Như gầy guộc, run lẩy bẩy, Quý Đường Đường chán ghét nghĩ, bà ấy còn không

khỏe bằng mình.

Nếu như không phải còn đang ôm một bụng tức vì câu nói kia của Nhạc Phong, cô đã sớm náo loạn lên rồi.

Càng đi xuống, thêm đá như càng kéo dài, vĩnh viễn không có điểm dừng, Quý Đường Đường mới đầu còn có tâm tình đếm nhăm trong đầu được một lúc, càng về sau lại càng có chút choáng váng, đếm đi đếm lại một... hai... ba bốn, cuối cùng chính bản thân cũng không nhớ được có bao nhiêu bậc, có điều cảm giác với độ ẩm thì vẫn nhạy bén, cuối cùng, cảm thấy độ ẩm thấp hơn một chút so với lúc mới vào động.

Tiếp đó là một đoạn đường gồ ghề không bằng phẳng, Quý Đường Đường đi lao đảo, trần động có lẽ là rất thấp, bởi vì có mấy lần Thịnh Cẩm Như đều ấn đầu cô xuống để tránh va vào trần, ước chừng khoảng mười phút sau, Quý Đường Đường bị kéo dừng lại, có vài giọt nước mưa lành lạnh từ trên trần động nhỏ xuống cổ áo khiến cô run lên một chập, được một lúc, Thịnh Cẩm Như lại kéo cô đi, đi được hai bước, Quý Đường Đường bỗng hoảng hốt.

Dưới chân là một tấm bè lắc lư, thế này là... lên thuyền rồi?

Có lẽ vậy, bởi vì lên bè xong Thịnh Cẩm Như liền đỡ cô ngồi xuống, được một lúc, cô vô tình chạm phải giày, mép giày đều đã ướt, có lẽ là do nước từ bên dưới ngấm lên, chiếc bè rất chòng chành, dường như phải đi qua rất nhiều ngã rẽ, Quý Đường Đường lắc trái lắc phải, cảm giác như ngồi thuyền hải tặc, mới lạ vô cùng, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, len lén vươn tay kéo khăn bịt mắt xuống.

Động tác của cô không quá mạnh, chỉ kéo xuống một chút, nheo mắt nhìn ra bên ngoài qua tấm khăn bịt mắt, quả nhiên là đang ở trên mặt nước, hình như là ở một con sông ngầm dưới động, quãng sông này rất tối và hẹp, là hình dạng như một cánh cửa, có mấy lần, mép bè quẹt vào vách núi, Thịnh Cẩm Như và bà già kia ngồi xếp bằng, không để ý đến hành động lên lút của cô, ngọn đèn bão đặt ở một đầu, có một người phụ nữ

đang chống bè, tối đen như mực nên không nhìn rõ mặt, có điều thật kỳ quái, trên cổ cô ta hình như có thứ gì đó.

Chiếc bè rẽ ngang, tiến vào một lòng động lớn, trên vách núi là một hàng đèn treo cách nhau, có ngọn đã tắt, có ngọn vẫn còn cháy, ánh sáng đã rõ hơn nhiều...

Quý Đường Đường cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng, cổ cô ta không phải là mọc ra cái gì, mà trên cổ cô ta căn bản là mọc ra một cái đầu người! Cô ta là người có hai đầu!

Cái đầu mọc ở cổ kia tuy chỉ to bằng chén trà nhưng thật quý dị, có đầy đủ mắt mũi miệng, mắt nhìn đắm đắm vào cô, cái miệng mấp máy như muốn nói chuyện, trong lúc mấp máy, thậm chí còn nở một nụ cười với cô.

Quý Đường Đường sợ đến mức dựng cả tóc gáy, cô hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, Thịnh Cẩm Như và bà già kia lại càng hoảng hơn, muốn giữ cô lại mà không kịp, chiếc bè vốn đã nhỏ, cô giẫy dụa như vậy càng thêm chòng trành trái phải, Quý Đường Đường đứng không vững thét lên một tiếng ngã nhào xuống nước.

Nước lạnh thấu xương, Quý Đường Đường sắc mặt ngum liên, vũng vầy mấy cái đã được Thịnh Cẩm Như và bà già kia hợp lực kéo lên, phun hết nước ra rồi, ngẩng đầu lên lại thấy người phụ nữ hai đầu kia không hiểu sao đã đứng đó, Quý Đường Đường càng sợ hơn, đẩy Thịnh Cẩm Như ra, bò loạn khắp nơi, vừa bò vừa khóc, bà già kia cũng không tóm cô lại được, cũng không hiểu sao đã bao nhiêu năm rồi cô không hề gọi một tiếng 'Mẹ', vậy mà lúc này, có lẽ là vì nỗi sợ kinh khủng sâu thẳm trong lòng và sự ỷ lại tự nhiên với người mẹ, trong lúc kinh hoàng tránh né, cô đột nhiên không khống chế được, vừa trốn vừa chảy nước gào lên 'Mẹ ơi', 'Mẹ ơi'...

Chiếc bè chung quy vẫn rất nhỏ, bò một vòng cũng hết chỗ trốn, hơn nữa vừa mới ngâm nước xong, cô không dám lại gần mép nước, bò được một lúc rồi dừng lại, bó gối vừa khóc vừa run rẩy, bà già kia thấy cô thực đáng thương, vuốt vuốt đầu mềm giọng an ủi cô, Thịnh Cẩm Như lại ngồi

yên tại chỗ, sắc mặt tái xanh như hòn đá, đột nhiên con mắt đảo một vòng, lớn tiếng quát lên: "Mày lại đây!"

Người phụ nữ kia bị Thịnh Cẩm Như quát như vậy, sợ đến mức mặt trắng bệch, hình như cô ta rất sợ Thịnh Cẩm Như, run rẩy không dám không nghe, bước từng bước một tới, đến trước mặt thì cuộn mình ngồi xuống, tựa như một con chó nuôi trong nhà bị hô đến quát đi.

Thịnh Cẩm Như không nói câu nào, cầm tẩu thuốc liền quát tới tấp, bà ta ra tay rất mạnh, từng cú một, liên tục quát vào cái đầu thứ hai trên cổ người phụ nữ kia, vừa quát vừa mắng: "Mày dọa con bé làm gì, hả? Mình xấu xí thế nào, không biết hay sao, mày dọa con bé làm gì?"

Người phụ nữ kia đau đến mức cơ mặt co giật, nhưng lại không dám tránh, hai tay ôm đầu co ro mặc bà ta đánh, cho đến khi bà già kia kéo Thịnh Cẩm Như đang thở hổn hển lại: "Thôi bỏ qua đi, trẻ con đứa nào chẳng sợ, Tiểu Hạ đã hết sợ rồi. Đây là lần đầu tiên về nhà, nể mặt Bình Tử, cho qua đi thôi."

Người phụ nữ kia trán đã đầy máu, quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, xuyên qua khe hở giữa bè trúc, cô ta nhìn thấy gương mặt vắn vẹo của mình phản chiếu lại, máu từ hai gò má nhỏ xuống, dọc theo khe hở nhỏ xuống nước, tơ máu dần dần loang ra...

Cô ta lẳng lặng nhìn, tựa như đã sớm quen với cách đối xử như vậy, cho đến khi có một câu nói không đầu không cuối bay vào trong tai.

"Tiểu Hạ không sợ nữa rồi... nể mặt Bình tử..."

Những lời này tựa như một cây búa nặng nề, đập tan tầng kén cứng rắn trong lòng bao nhiêu năm qua, cô ta biết cô bé này sợ bộ dạng của mình, liều mạng kìm nén xúc động muốn ngáng đầu, thân thể bởi vì kích động mà run rẩy kịch liệt, trong đầu không ngừng quanh quẩn một câu nói.

" Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng ta đã sống mà đợi được đến ngày này..."

Chương 25

Tại thôn nhỏ giữa lưng chừng núi có khoảng hai mươi hộ, nhưng gần như không nhà nào chịu tiếp đón Nhạc Phong, bà cụ kia gõ cửa mấy nhà, chỉ cần đề cập đến, lập tức nhận được sự từ chối tuyệt đối.

— “Sao có thể tiếp đãi người ngoài.”

— “Về lý, kẻ khác họ còn không nên bước chân vào cái thôn này mới đúng!”

— “Nhà họ Thịnh muốn làm phản hay sao, khách khí với kẻ khác họ như vậy?”

...

Nhạc Phong đứng đằng sau nghe mà muốn nghiêng rằng, đã là thời đại nào rồi, còn mở miệng khác họ ngậm miệng họ khác, chỉ có nhà họ Thạch các người là cao quý, nội các chính phủ cũng phải trợ cấp đặc biệt cho dòng họ nhà các người!

Hỏi được mấy nhà, bà cụ kia có chút mất kiên nhẫn, hỏi Nhạc Phong: “Thôn dưới hình như vẫn còn phòng trống, hay cậu xuống dưới đó ở đi?”

Chắc đùa, từ dưới leo lên tận trên mất ít nhất cũng hai tiếng đồng hồ, trông anh giống ăn no dừng mỡ mới muốn trèo lên trèo xuống cả ngày?

Nhạc Phong cười quái dị: “Sao bà không bảo tôi quay về Quế Lâm mà ngủ đi?”

Bà cụ kia không hiểu được sự trào phúng trong câu trả lời của anh, còn tưởng thật: “Cậu muôn quay về Quế Lâm ngủ à?”

Nhạc Phong không còn gì để nói, cuối cùng thẳng thừng đáp lại một câu: “Tôi không muốn.”

Hỏi quanh một vòng, cuối cùng cũng có người chịu đứng ra, làm người đãi khách.

Thạch Gia Tín.

Bà cụ kia như trút bỏ được gánh nặng, quay đầu lại nhìn Nhạc Phong, ý bảo anh có thể xách đồ vào nhà, Nhạc Phong không di chuyển ngay, trong lòng anh có chút do dự, nói thật, anh thực sự không muốn nhận ân huệ này của Thạch Gia Tín.

Thạch Gia Tín nhìn thấu suy nghĩ của anh, cười một cái nói: “Nhạc Phong, anh ở đây là được rồi, đón Tiểu Hạ cũng tiện. Người nhà họ Thạch bài xích người khác họ không phải ở mức bình thường đâu, sau này anh khác biệt.”

Nói rất có lý, không đáng để cơn tức nhất thời mà làm mình chịu thiệt thòi, Nhạc Phong hạ quyết tâm, xách túi bước luôn vào nhà, không có một câu cảm ơn, lúc bước vào còn va phải Thạch Gia Tín một phát.

Thạch Gia Tín cười khổ một cái, bà già kia nhìn anh ta, dường như định nói gì đó, suy nghĩ một lúc lại nhịn xuống: Giờ mới là ngày đầu tiên, nếu Thịnh Cẩm Như dạn dò cặn kẽ thì chưa cần thiết hành động quá sớm, khiến lợn lành thành lợn què.

Điều kiện sinh hoạt ở thôn dưới rõ ràng khá hơn chỗ của Thịnh Cẩm Như rất nhiều, nhà Thạch Gia Tín điện nước đủ cả, có bếp gas, tủ lạnh lò vi sóng cũng không thiếu, Nhạc Phong lúc trước chỉ lo quản lý chuyện ăn uống của Quý Đường Đường, bản thân ăn rất ít, từ trên núi leo xuống lại mất sức, lại có chút đói bụng— anh cũng chẳng buồn khách khí, mặc kệ chủ nhà có thích hay không, mở tủ lạnh lấy một túi sủi cảo đông lạnh ra, bật bếp gas đun nước, lúc xé mở túi sủi cảo mới nhớ ra: “Nhà các anh còn có cả sủi cảo ăn liền cơ à?”

Vừa nói vừa xoay mặt trên của gói sủi cảo ra xem, phát hiện còn là một hãng khá nổi tiếng.

Thạch Gia Tín rất thức thời giúp anh lấy giấm từ trên kệ bát ra: “Anh đừng coi chúng tôi như mấy hộ nghèo ở vùng khi ho cò gáy vậy, chúng tôi định kỳ đều có người mua đồ từ bên ngoài vào, dưới này có mạng, trong

nhà có đầu DVD, nếu chán anh có thể xem phim, mấy bộ mới đều có."

Nhạc Phong có chút buồn bực, Thạch Gia Tín nhìn thấu tâm tư của anh: "Chỉ có những người con gái nhà họ Thịnh sống trong động đá vôi mới giữ nếp sống như xã hội cũ thôi, chuyện này chúng tôi không thể can thiệp, vài năm trước, phụ nữ nhà họ Thịnh còn có thể ra ngoài, từ sau khi Thịnh Thanh Bình bỏ trốn, Thịnh Cẩm Như quản lý động đá vôi rất chặt chẽ, nói thật cho anh biết, con gái họ Thịnh ra đời vào thời điểm đó, có vài người thậm chí còn không biết hiện giờ là thời đại nào."

Nhạc Phong khó mà tưởng tượng nổi, anh cầm đĩa quấy sủi cảo trong nồi, nhin không được hỏi Thạch Gia Tín: "Các người rốt cuộc dựa vào cái gì mà sống được?"

Thạch Gia Tín cũng không gạt anh: "Bề ngoài, cái gì cũng làm, chủ yếu là những việc cần số vốn ít, công nông, vận tải đường dài, trên thực tế là có nguồn thu khác, đều là đường dây ngầm, làm cũng được chừng mười năm rồi, khá là ổn."

Nhạc Phong nghe không hiểu: "Nguồn thu gì?"

Thạch Gia Tín khá ngạc nhiên, anh ta thấy mình đã nói khá rõ ràng rồi, không ngờ đầu óc Nhạc Phong cũng có lúc biến thành bã đậu: "Thôi để tôi nói cho anh, Đài Loan có rất nhiều thầy phong thủy, tính ra chỉ có vài người có thu nhập tương đối khả quan, có một người tên là Lý Cư Minh, từng được tổng bộ của hãng đồ uống hàng đầu Cocacola mới đến nước Mỹ xem phong thủy, còn từng dùng thuật phong thủy giúp người Mỹ tìm được hóa thạch khủng long, anh đã từng nghe qua chưa?"

Nhạc Phong lắc đầu: "Người này tôi chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng điều anh nói tôi hiểu. Đừng nói là Đài Loan, hiện giờ nội địa có rất nhiều thương nhân giàu có mua nhà cần xem phong thủy, chôn cất cần xem mồ mả, đặt tên phải coi mệnh số, đã vung tiền vào chuyện này rồi chỉ có thể luẩn quẩn dựa vào nó."

Thạch Gia Tín gật đầu: "Chính là vậy, bên ngoài nhìn vào, đại lục chúng

ta vẫn đang bài trừ mê tín, không đề cập tới những thứ đó, nhưng anh cũng biết rồi đấy, quan cấm dân truyền, chỉ cần có đường dây ngầm, làm nghề này, đủ để có cả một gia tài, môm mép một chút, tiền qua tay không ít hơn mở nhà máy xí nghiệp là bao."

Nhạc Phong có chút hiểu ra.

"Phụ nữ nhà họ Thịnh thiên phú dị bẩm, được cho là thân mang dị thuật, dĩ nhiên có thể thử con đường phát tài này, không thể nào có đạo lý ôm bát vàng mà lại đi ăn xin được. Kỳ thực nhiều năm trước đây, Thịnh gia cũng có tiếng rồi, tôi có xem qua một vài ghi chép được nhà họ Thịnh lưu truyền lại, hình như là năm Thanh triều Khang Hi thứ ba mươi, có một đoạn như vậy, kể rằng Hoài Dương có một kẻ giàu có, cha gặp cướp đột tử, oán khí nấn ná không đi, trong nhà đêm đêm đều nghe thấy tiếng khóc, con cháu khổ sở lâu như vậy, sau này được đồng sự truyền cho một bí mật, phải dùng một mảnh phi thúy như ý, một hộc kim châu, vàng bạc mới mới được họ Thịnh trấn an linh hồn, chín ngày sau dị tượng đều biến mất. Đây là ghi chép sớm nhất tôi đọc được về nhà họ Thịnh, có điều đây chỉ là những gì được văn tự ghi lại được, trên thực tế, có khi còn sớm hơn."

Nhạc Phong bị câu chuyện không đầu không cuối này làm cho choáng váng đầu óc, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện sủi cảo trông nổi đã nở trương phềnh, nhánh chóng mức nước lạnh xối vào: "Sau đó thì sao?"

"Bao nhiêu năm như vậy, đổi thang nhưng không đổi thuốc, có cầu tất có cung, thân nhân bị hại, cho dù táng gia bại sản, cũng phải tìm ra hung thủ cho người chết một lời công đạo, hại chết người, sợ có nhân quả báo ứng nghi thần nghi quỷ đêm không thể chợp mắt... đã hiểu chưa, những kẻ như vậy, đều là kim chủ, chúng tôi không lo không có tiền vào túi."

Đại khái đã rõ ràng, không khó hiểu, Nhạc Phong tắt bếp gas đi, mức sủi cảo để lên mặt bàn rồi ngồi xuống, vừa ăn vừa tiếp tục hỏi anh ta: "Thịnh gia bị Tần gia truy đuổi như vậy, hận không thể trốn xuống lòng đất, vậy mà còn có lòng dạ chạy đi móc nối làm ăn?"

Thạch Gia Tín cười nhạt: “Chân chạy việc mà thôi, cần gì phải kinh động đến nòng cốt Thịnh gia? Đám người dưới chân núi để làm gì? Hơn nữa Thịnh gia nhận việc cũng có quy tắc, đều do tổ tiên truyền xuống, không tiếp quan nhưng tiếp phi, nghèo không tiếp chỉ tiếp giàu, ba năm không làm, làm một lần ăn ba năm, anh thấy đấy, trên núi dưới núi, trong động đá vôi nữa, tổng cộng được bao nhiêu người? Tính ra cũng chỉ hơn trăm miệng ăn, Thịnh gia có thể nuôi được.”

Nhạc Phong bỗng nhiên phản ứng lại: “Không tiếp quan tôi có thể hiểu, không muốn có can hệ đến cảnh sát các thứ đúng không, nhưng tiếp phi là có ý gì? Thiện ác không phân biệt? Lại còn nghèo không tiếp chỉ tiếp giàu, chẳng phải là loại tham phú phụ bần hay sao?”

Thạch Gia Tín vậy mà còn ngạc nhiên hơn cả anh: “Vậy thì đã sao? Thịnh gia cũng đâu phải Lôi Phong, lại chẳng muốn tích đức tu đạo thành tiên, bao nhiêu người đều dựa vào tay nghề để mưu sinh, người có thể may vá bán quần áo, người biết nấu ăn thì mở quán, Thịnh gia đâu có khác gì bọn họ? Vì sao mọi chuyện gắn đến Thịnh gia lại thành có sữa thì phải làm mẹ?”

Mồm mép Thạch Gia Tín bỗng nhiên trơn chu như vậy, Nhạc Phong có chút khó mà đỡ nổi, hơn nữa tin tức đến quá đột ngột, đầu óc anh có hơi loạn: “Nhưng nhà họ Thịnh không phải đều là trời sinh dị bẩm hay sao...”

“Trời sinh dị bẩm thì đã sao? Anh nghĩ nhà họ Thịnh là siêu nhân à, còn phải năng lực càng cao trách nhiệm càng nhiều hay sao, cả ngày khóc hô thay trời hành đạo à, anh đã nhìn thấy siêu nhân chưa, chẳng phải cũng chỉ biết đá đấm trên ti vi một chút? hạc Phong, anh cũng là người từng vào Nam ra Bắc quen biết đủ loại, với chuyện này không đến mức ấu trĩ, lý tưởng hóa vấn đề lên như vậy chứ?”

Con mẹ nó, còn dám bảo anh ấu trĩ, Nhạc Phong thật sự muốn úp bát bánh chèo lên đầu anh ta, trong lòng anh bắt đầu cảm thấy không đáng thay cho Quý Đường Đường: Nha đầu đúng là gốc hết thuốc chữa, còn tin

vào cái cố vớ vẩn rằng có thể hóa giải oán khí như vậy, còn tưởng rằng Thịnh gia đang làm việc gì vĩ đại cao thượng cảm thiên động địa lắm nữa...

Có điều ngẫm lại, chợt cảm thấy như vậy hợp lý hơn nhiều: Trước đây anh và Quý Đường Đường đều có chút lý tưởng hóa, đem Thịnh gia trở thành nhân vật chính diện bi tình không hắc tức bạch trong phim truyền hình, kỳ thực Thạch Gia Tín nói không sai, Thịnh gia có cần thiết phải mang vác hết cả thế giới coi đó là trách nhiệm của mình không? Kéo lớp che mặt xuống, Thịnh gia cũng chỉ là một nhân vật khát thì uống mệt thì ngủ bình thường, cũng cần kiếm tiền, lợi dụng sơ hở, đầu cơ trục lợi.

Người không vì mình, trời tru đất diệt mà.

Nghĩ vậy, nhất thời hứng thú rồi, một bát bánh chèo đã sắp thấy đáy, lại nghĩ tới một chuyện: “Lúc nhận việc thì sao? Phụ nữ nhà họ Thịnh dám đi ra ngoài ư, không sợ bị Tần gia chặn đường bắt?”

Thạch Gia Tín cười cười: “Muốn hóa giải oán khí, phải có năng lực nhất định, căn bản không cần phải hồi hải xuôi ngược làm gì, nữ nhân nhà họ Thịnh từ nhỏ đã học khổng chế chuông, chỉ cần có thể mang được tóc của người chết, đôi giày người đó mang khi chết, máu hoặc một vật có can hệ mật thiết với người chết đến động đá vôi, bằng vào cảm ứng của chuông là có thể khiến cho oán khí đụng chuông, từ đó nghe được linh ngữ tìm ra đầu mối.”

“Chỉ có người giữa chừng mới học như Thịnh Hạ, đến giờ chưa được huấn luyện gì, chỉ đánh bậy đánh bạ nên mới chỉ có thể ngẫu nhiên cảm ứng được oán khí chạm chuông, sau đó phải đến nơi sự việc xảy ra tìm kiếm manh mối — Thịnh Thanh Bình không dạy cho cô ấy bất cứ điều gì, có điều cũng hợp tình hợp lý, nếu đã đi rồi, ai còn muốn con gái mình phải chịu đựng một cuộc sống như vậy nữa.”

Cứ nói chuyện như vậy, một bát bánh chèo vào bụng, thực đúng là chẳng có mùi vị gì, hiếm hoi lắm mới có lúc Thạch Gia Tín lại nói cho anh nhiều như vậy, Nhạc Phong cũng đại khái đoán được anh ta vẫn lấy làm

thẹn trong lòng về vụ tối qua, cái tên Thạch Gia Tín này, có lúc có những hành vi ích kỷ đến mức khiến người ta muốn giết anh ta, nhưng phải thừa nhận là, nếu không phải vì Vương Tư, anh ta cũng không đến nỗi xấu xa.

Nếu anh ta đã thấy hổ thẹn, chẳng bằng rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ moi chút tin tức từ miệng anh ta: “Tần gia thì sao, cứ dây dưa không dứt mãi với nhà họ Thịnh, đã xảy ra chuyện gì?”

Thạch Gia Tín lắc đầu: “Tôi cũng không biết, việc làm ăn của Thịnh gia là do nhà họ Thạch chúng tôi xử lý đối ngoại, lúc tốt nghiệp, trong nhà vẫn muốn tôi ở bên ngoài kiếm lấy một chỗ đứng, tôi cũng từng giúp đỡ liên hệ mấy lần, nên mới biết được nhiều như vậy. Về phần bí mật giữa Thịnh gia và Tần gia, trên cơ bản tôi chẳng biết được gì, anh muốn hỏi thì đi mà hỏi Thịnh Cẩm Như ấy.”

Hỏi Thịnh Cẩm Như? Hỏi đầu gối còn hơn.

Thấy Nhạc Phong trong chốc lát không còn vấn đề gì để hỏi nữa, Thạch Gia Tín đứng dậy dọn chén bát, vừa mới bỏ vào bồn xả nước, một câu của Nhạc Phong đột nhiên như đóng đinh anh ta tại chỗ: “Tối hôm qua, anh luôn mồm nói là vì Tư Tư, cô ấy chưa đi đúng không, cũng chưa chết đúng không? Thịnh gia có phải đã bắt cô ấy để uy hiếp anh? Cô ấy đang ở đây ư?”

Yết hầu Thạch Gia Tín trượt lên trượt xuống, sắc mặt bỗng nhiên xám xịt, trong con người đen nổi lên một tầng tử khí, cổ họng ồ ồ, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

May thay đúng lúc này, di động của Nhạc Phong vang lên.

Từ lúc đổi sim, người biết số của anh chỉ có một, không nhìn màn hình Nhạc Phong cũng biết là Đầu Trọc gọi tới.

Đầu Trọc bàn chuyện công trình xong xuôi ở đầu bên này, buổi chiều liền ngồi xe về, trước khi đi gọi điện cho Nhạc Phong, định hỏi xem có việc gì cần giúp hay không, Nhạc Phong biết tình hình bên này của mình rất đặc biệt, cũng không muốn rắc thêm phiền phức cho Đầu Trọc, hàm hồ

bảo mọi việc đều ổn, Đầu Trọc chân chờ một lúc, trước khi cúp máy mới nhắc anh một câu: “Phong tử, tôi không biết lần này cậu dính phải chuyện gì, có đúng là đang ổn thỏa hay không, dù sao cậu cũng phải báo một tiếng cho mấy người thân cận. Mao Ca đã gọi tôi hai lần rồi, hỏi tôi có phải Phong tử cậu đã xảy ra chuyện gì hay không, sao lần nào gọi cũng đang tắt máy, không có sự đồng ý của cậu, tôi cũng không dám nhắc đến tình hình của cậu bây giờ, mất công lão ấy lại lo lắng.”

Cúp máy, Nhạc Phong do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định lần lượt gọi điện cho Mao Ca và Khiết Du, Thạch Gia Tín vẫn đứng lù lù như cây cọc gỗ trước bồn nước, nước trong vòi tuôn xuống ào ào, bọt nước màu trắng vẩy tung tóe, Nhạc Phong bước qua khóa vòi nước lại, nói một câu: “Anh làm gì thì làm đi, tôi ra ngoài gọi điện.”

Nhạc Phong đi thẳng ra ngoài thôn, đến một chỗ gần bìa rừng, cuộc gọi đầu tiên là gọi cho Mao Ca, tiết trời ngày một ấm áp, việc kinh doanh ở Ca Nại cũng không tệ, bởi vì trong điện thoại rất ồn ào, cảm giác đang có người ra người vào, giữa một rừng âm thanh hỗn độn, Nhạc Phong đột nhiên nhận ra được giọng nói của một người, anh bèn bật thốt lên hỏi: “Thần Côn đang ở đó à?”

Giọng Mao Ca chẳng có gì tốt lành: “Ừ, đây. Ba mươi, giường ngủ ba mươi.”

Nửa câu sau chắc là nói với khách.

Nhạc Phong giật mình sửng sốt một chút, nhớ lại cuộc trò chuyện gần đây nhất với Thần Côn, có chút buồn cười: “Tưởng lão ấy đi đến cái nơi thâm sơn cùng cốc gì đấy để tìm mỹ nữ rồi cơ mà? Tìm được cô nào chưa?”

Mao Ca tức điên: “Tìm cái rắm! Con mẹ nó, anh mà nói ra chú mày chắc chẳng tin, hôm qua anh mày đang ngồi trước cửa, tự dưng xình xịch hai cái máy kéo đi tới, hai người Tạng khiêng một cái cang xuống, thằng chết dẫm kia nằm ngay đơ ở trên, còn bảo là vừa từ bệnh viện ra, gãy xương cụt, cái gì mà lệch đốt xương! Mà chú mày biết nguyên nhân là gì không? Cái

thằng óc chó đấy lấy mông mình đè lên một con giun! Anh còn ngại phải nhận là quen nó!"

Đầu kia vang lên giọng nói lạnh lạnh của Thần Côn: "Ai đấy? Nói chuyện với ai đấy? Tiểu Phong Phong à? Tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi, không phải là là giun, là dị biến! Dị biến!"

"Ông, con mẹ nó, còn đè chết cả khủng long ấy, biến đi cho tôi!"

Tập âm nhỏ dần, có lẽ là Mao Ca đã cầm điện thoại đi ra ngoài, cơn tức vẫn còn chưa tiêu: "Anh cũng ngại mà nói thằng cha đấy, già đầu như vậy rồi mà toàn làm những chuyện khiến người ta tức giận, chú nói xem hơn thua với một con giun để làm cái gì, tưởng mông mình là kim cương chắc, có giỏi thì đi thu phục đảo Diệu Ngư đi, giờ thì vui rồi, một hai tháng cũng phải nằm một chỗ."

Rõ ràng là một câu chuyện bi thảm, Nhạc Phong lại không nhịn được muốn cười: "Lão đấy yên ổn một thời gian cũng tốt, vừa hay Ca Nại bây giờ đang là mùa đón khách, Thần Côn ở đấy còn giúp anh kéo khách, tán dóc linh tinh được."

Mao Ca lại nổi điên: "Anh mày thêm vào! Cả ngày chỉ biết tựa vào cửa, đầu lại còn quấn vải trắng, còn quá cả bán mình chôn cha... Thôi không nói về thằng đấy nữa, đúng rồi, chú mày đổi số à?"

Nhạc Phong chần chờ một lúc, quyết định bịa ra một lý do tương đối để chống chế, đại khái là trên đường đi xảy ra chút việc, đặc tội với người khác, phải tránh khỏi đầu sóng ngọn gió cho nên tạm thời không thể gọi điện thường xuyên, nếu có người tìm đến hỏi dò về anh, cứ một mực khẳng định không biết gì là được.

Nói xong, bên phía Mao Ca im lặng không một tiếng động, Nhạc Phong sợ anh ta lo lắng, lại bỏ thêm một câu: "Chân em không sao cả đầu lão Mao tử, cũng đâu phải chưa từng trải qua bao giờ, anh yên tâm đi."

Mao Ca thở dài một tiếng: "Phong tử, chú không muốn nói, cụ thể ra sao

anh cũng sẽ không hỏi nữa. Có điều, không phải anh nói chú đâu, trước kia chẳng phải chú cũng vì tuổi trẻ bông bột, vì Nhận tử mà động dao động súng với người ta hay sao, giờ chú dẫn theo Đường Đường nữa, mọi chuyện phải nhẫn nhịn một chút, sao có thể manh động mà đối đầu với người ta như thế được."

Nhạc Phong trầm mặc một lúc, đáp: "Em biết rồi."

Phản ứng của Khiết Du khác hẳn Mao Ca, cô vừa nghe thấy giọng Nhạc Phong thì đã nhảy dựng lên, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào: "Anh, anh đi đâu vậy, hôm qua em còn nói chuyện với Phương Trình, phải đăng thông báo tìm người, mấy ngày trời rồi em không thể gọi điện thoại cho anh được."

Phương Trình là bạn trai của Khiết Du, bởi vì đang làm giáo viên dạy Toán ở trường trung học nên bị Khiết Du đặt cho đủ thứ biệt hiệu lung tung, riêng Nhạc Phong đã nghe qua 'Đại số', 'Kỷ Hà', 'Tổ hợp dãy số', 'Định lý Pitago', 'Phương trình', cứ vài ngày lại đổi một lần, chỉ cần liên quan đến số học thì chắc chắn là nói về bạn trai cô.

Lời nói của Khiết Du khiến Nhạc Phong thấy chua xót trong lòng, cảm thấy vô cùng có lỗi với cô em gái này.

Mấy năm trước, khi không ở bên Miêu Miêu hay lúc chia tay tạm thời, cũng có không ít cô gái muốn tiếp cận anh, khi cự tuyệt, có người chửi anh hận anh như phát điên, chỉ có Khiết Du là khác, cô dùng thái độ kiên quyết bước vào cuộc sống của anh, cô nói: "Em chỉ thích anh thôi, không làm vợ anh được thì làm người nhà của anh không được hay sao?"

Cô nói được, làm được, trong tính cách của Khiết Du có chút dứt khoát của một người phụ nữ mạnh mẽ, cô nói không dây dưa thì sẽ không dây dưa, toàn tâm toàn ý giúp Nhạc Phong xử lý chuyện làm ăn, tuy Nhạc Phong kiếm được nhiều, nhưng tiêu tiền cũng vung tay quá trán, chỉ bằng quán bar kia, với tính cách khảng khái trọng nghĩa hô huynh gọi đệ của anh, ngày ngày thiếu tháng tháng hụt, đều phải tự mình bỏ tiền túi ra bù,

vào tay Khiết Du liền khác hẳn, tiền bạc phân minh tình nghĩa riêng biệt, cô dám đòi nợ từng khách quen một, mới đầu Nhạc Phong còn không quen, nói cô vài lần, Khiết Du vẫn ngậm nước mắt mặc anh nói, nhưng tiền không thiếu một phần, lúc không có ai mới tìm cơ hội nói chuyện với anh: “Anh, dù sao em cũng đóng vai ác rồi, dù gì cũng phải ăn cơm chứ, em không muốn anh chịu thiệt.”

Nhạc Phong hiểu rõ trong lòng, việc làm ăn của anh cũng vậy, nhà cửa cũng thế, không có Khiết Du xử lý, đơn giản là có chi mà không có thu.

Vậy nên anh nhanh chóng trả lương, chia cổ phần cho Khiết Du, Khiết Du mới đầu không nhận, sau đó Nhạc Phong nổi giận, cô đành lấy, Khiết Du có chút gì đó rất giống Nhạc Phong, cô rất nghĩa khí, nhận của người một chút, báo đáp lại gấp mười, việc làm ăn giao cho Khiết Du, Nhạc Phong vô cùng yên tâm, hai người quan hệ gần gũi, Khiết Du mở miệng ngậm miệng đều gọi anh là anh, gọi mãi thành quen, Nhạc Phong thực sự coi cô như em gái ruột.

Gia đình Nhạc Phong rất phức tạp, mẹ phạm án, bố đột tử, anh khát vọng một gia đình ấm áp hơn bất cứ ai, cho nên vô cùng quý trọng phần ân tình này của Khiết Du, những người bạn biết về quá khứ của họ từng cảm thán với anh: “Tình yêu ấy à, mới đầu đều là yêu, sau đó sẽ chệch khỏi quỹ đạo rất nhiều, có thứ tình yêu sẽ thay đổi, có thứ tình yêu sẽ đơm hoa kết quả, có thứ tình yêu biến thành thù hận vô tình, cũng có thứ tình yêu như Khiết Du, yêu mãi yêu mãi liền thành người thân, cũng tốt, tình cảm cả đời cũng không thay đổi, nghĩ mà ấm lòng.”

Chuyến này anh đi, nửa tháng trời không có tin tức, việc làm ăn đều ném cho Khiết Du, bình thường còn có Cửu Điều gây áp lực, nghĩ tới nghĩ lui, người anh thấy có lỗi nhất, vẫn là Khiết Du.

Cho nên, đối với Khiết Du, anh rất ít giấu giếm, ngoài trừ lướt qua phần về Quý Đường Đường — anh nói cho Khiết Du biết mình đụng phải cha của Tần Miêu, hai người dấy lên xung đột, đều bị thương, nếu như Tần gia

không truy cứu thì thôi, nếu truy cứu, thì có lẽ một thời gian nữa anh cũng không thể lộ diện, nguyên nhân đổi số cũng vì như vậy, bên phía Khiết Du cũng chỉ có thể có một câu trả lời: Không gặp được, không liên lạc được, không biết gì cả.

Phản ứng của Khiết Du lúc đầu vậy mà lại giống Mao Ca, đều im lặng nặng nề, khi mở miệng, giọng nói rõ ràng có sự thất vọng: “Anh, chuyện của Miêu Miêu thực sự không thể để lại quá khứ được sao? Cô ta đã kết hôn rồi, anh còn vì cô ta mà xung đột với cha cô ta, có đáng không?”

Chụp cái mũ này, Nhạc Phong thực sự là rất oan, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đau: “Khiết Du, có thể giúp anh ngầm hỏi thăm xem người nhà họ Tần đã trở về hay chưa được không?”

Khiết Du ừ một tiếng, Nhạc Phong lo lắng, lại căn dặn cô: “Nhất định phải âm thầm kín đáo, em không được lộ diện nghe chưa, nếu quá khó, không nghe ngóng được cũng không sao, hiểu chưa?”

Khiết Du lại ừ một tiếng: “Có gì em gửi tin nhắn cho anh.”

Nói xong, cô không vội cúp máy, dường như còn chuyện gì muốn nói, Nhạc Phong thúc giục mấy lần, cô mới có chút ngượng ngùng ấp úng: “Anh, Phương Trình cầu hôn em rồi.”

Cảm giác đầu tiên ập tới là hụt hẫng, sau đó là vui mừng từ tận đáy lòng, Nhạc Phong truy hỏi: “Không gây khó dễ gì cho thành ranh kia à? Đã đồng ý rồi?”

Khiết Du phì cười một tiếng: “Đương nhiên là có rồi, em nói em thì no vấn đề, nhưng cha mẹ em mất sớm, em phải để anh định đoạt, anh không đồng ý em sẽ không lấy chồng, Phương Trình mấy ngày nay đang tìm đủ mọi cách nghe ngóng xem anh thích gì, nghĩ đủ thứ để nịnh nọt anh đấy. Anh, anh thích gì, cứ mở miệng, nhân cơ hội làm thọt anh ấy một lần, đừng có tha.”

Nhạc Phong vô ý thức nháy ra một suy nghĩ: Tặng Đường Đường cho

anh đi, đến lúc đó cùng tổ chức với Khiết Du, náo nhiệt biết bao.

Anh trả lời: “Tặng gì cũng vô ích, cứ móc tim móc phổi ra với em gái anh là được, nếu không anh sẽ chặt chân nó, cả thành phố cũng không dám bán nạng cho nó!”

Khiết Du cười khanh khách cúp điện thoại.

Gọi xong hai cuộc điện thoại, trời đã sắp sang trưa, tối hôm qua mưa to, lá cây còn thấm nước trơn láng, nhờ ánh nắng chiếu vào, chói lòa mắt, Nhạc Phong hít một hơi, đi dọc theo đường cũ quay về, chợt thấy mấy đứa trẻ chơi bắn bi núp ở góc tường, trai gái đều có, bọn chúng cũng nhìn thấy anh, đột nhiên, đứa nào đứa nấy đều hùng hổ như gà chọi, nhìn anh đầy vẻ bất thiện, lại xúm nhau nghiêng răng nghiêng lợi rì rầm, sau đó, một đứa lớn nhất bọn đột nhiên cúi người lượm một hòn đá ném mạnh qua.

“Không biết xấu hổ, đồ khác họ, không biết xấu hổ?”

Đám trẻ con nhỏ hơn cũng bị kích động, đều nhặt đá ném về phía anh, lao nhao lao nhao cái gì cũng nói.

“Chị gái Thịnh gia phải cưới người nhà mình!”

“Người khác họ đều là đồ lừa đảo, không biết xấu hổ!”

...

Miệng thì hô hào ghê gớm, nhưng Nhạc Phong vừa mới bước lên một bước, chúng nó đã linh hết, có điều chạy không xa, chỉ núp sau góc tường, hung dữ nhìn anh, đến ánh mắt cũng giống như đang chửi bới.

Nhạc Phong ngược ứ ra lửa: Đám trẻ con này rốt cuộc đã bị rót vào đầu những thứ gì!

Ngôi làng rất nhỏ, chuyện gì xảy ra mọi người đều biết, đúng lúc Thạch Gia Tín ra tới nơi, chứng kiến toàn bộ, anh ta nhìn Nhạc Phong cười cười, tựa như đang nói: Sao hả, tôi nói không sai chứ?

...

Đầu dòng nước có một cửa động lớn, nơi chiếc bè dừng lại là một phiến

đá to trơn bóng, ước chừng to bằng một cái sân bóng rổ, nhìn từ xa tựa như một hòn đảo nhỏ, hoặc như một tấm mai rùa khổng lồ trôi lên mặt nước, trên vách núi xung quanh có rất nhiều ngọn đèn bão, dầu thắp đều được thêm đủ, ánh lửa rất sáng, có vài đứa bé gái đang nô đùa gần bờ nước, nghe thấy tiếng nước, bọn chúng đều tò mò nhìn về phía này, gần hơn, có vài người phụ nữ trẻ đang đi xuống, có vài người lớn tuổi cũng lục tục đứng lên, tất cả đều không nói gì, trong động dường như thoáng chốc trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng gậy trúc gạt nước lạo xạo.

Bè trúc vừa chạm đầu đến phiến đá liền dừng lại, người phụ nữ hai đầu kia nhảy xuống bè, khom lưng buộc sợi dây nối với bè vào một mỏm đá nhô ra khỏi bờ nước, Thịnh Cẩm Như dắt tay Quý Đường Đường xuống bè trước, Quý Đường Đường lúc này trải qua cơn kinh hãi trên bè, sắc mặt suy sụp, mặc cho bọn họ dắt đi đâu thì dắt, mấy đứa bé gái đều tự động nắm lấy cánh tay những người phụ nữ trẻ, giữa đầu đầy mặt nghi hoặc, dường như đều đang muốn hỏi: Ai vậy?

Một người phụ nữ trẻ dựng thẳng ngón tay bên môi, ra hiệu cho bọn chúng đừng lên tiếng, cứ đi theo thái bà bà là được.

Vậy là một đoàn người, chậm rãi chia thành hàng dài, men theo con đường đá đi lên cao, từ xa nhìn, tựa như một đám kiến đang chầm chậm bò lên.

Trên mặt đá, ngoại trừ mấy người đứng lên, còn có vài người có tuổi tác gần bằng Thịnh Cẩm Như, một trong số đó già hơn hẳn, tóc rối bời, mặc một chiếc áo choàng ngắn màu lam, đi hài mồm vuông, Thịnh Cẩm Như dừng lại trước mặt bà ta, hỏi: “Thanh tỷ ăn uống có được không?”

Một người phụ nữ trẻ tuổi đáp: “Cũng được, người già dạ dày cũng chẳng lớn đến đâu, sáng sớm con có búng cháo vào cũng húp được, bọn con còn đang bàn bạc, dù sao trong động cũng không thể nhóm lửa, sau này cứ tích trữ ít lương thực, cũng đỡ mất công chạy ra chạy vào. Còn nữa, sáng sớm thằng hai nhà Thạch Khánh nói với con, nếu bệnh quá nặng, có

lẽ phải mời thầy lang đến xem."

Thịnh Cẩm Như còn chưa hé răng, người được gọi là Thanh tử kia lại mất hứng, hé cái miệng chẳng còn mấy chiếc răng, nói cũng lọt tiếng gió: "Mời thầy lang cái gì, đây là bệnh cũ, ai đến tuổi này chẳng chết già!"

Thịnh Cẩm Như an ủi bà ta: "Không thể nói vậy được, Thịnh gia ta bao người chết trẻ, còn lại, tám mươi chín mươi đều là quý, nếu gắng được, vẫn phải gắng."

Thanh tử nhíu mày, phất tay như đuổi ruồi: "Đám người trẻ tuổi cứ thích nghĩ vớ nghĩ vẩn, đến cô cũng bị lây, lòng dạ chúng nó bay nhảy, lúc nào cũng muốn ra ngoài xem này xem nọ, này tôi còn đang nói dở, trước kia đã khuyên con bé Thịnh Ảnh thế nào, không chịu nghe, cứ đòi đi ra ngoài, thế nào? Chết mất xác ở ngoài, đến mẩu xương cũng không mang về được, chết sớm đều là đám có đầu óc như vậy đấy."

Câu này rất nặng nề, xung quanh không ai dám nói chuyện, Thanh tử nói xong có chút hụt hơi không thở được, Thịnh Cẩm Như cúi người vuốt lưng cho bà ta: "Đừng nhắc đến chuyện này nữa, chị qua đây xem xem, có giống Bình Tử không?"

Vừa nói, vừa đẩy Quý Đường Đường về phía trước một cái.

Thanh tử sững sốt một lúc, ngẩng đầu nheo mắt nhìn Quý Đường Đường, con mắt già nua đã có chút vẩn đục, nhìn thứ gì cũng lơ mờ, nhìn một lúc vẫn không thấy rõ, bà ta cúi đầu dùng bàn tay nheo dụi mắt, dụi dụi, bỗng nhiên vỗ thùm thụp xuống đất, giọng nói rất kích động: "Thấy chưa, trước kia cứ đòi sống đòi chết muốn đi, muốn rời khỏi đây, sống không nổi đúng không, phải quay về đúng không? Bên ngoài làm gì có ai quan tâm đến sống chết của con, chỉ có ở đây, cho con ăn cho con mặc, chết còn đem chôn!"

Quý Đường Đường có chút sợ, co rúm lại lui về phía sau một chút, còn vươn tay tóm lấy tay Thịnh Cẩm Như, mọi người ít nhiều đều nhận ra được cô không được bình thường, nhưng chưa hề hé răng, chỉ có một bé

gái chừng bảy tám tuổi bỗng nhiên a một tiếng, chỉ về phía cô nói: “Là đồ ngốc à?”

Sắc mặt Thịnh Cẩm Như sầm xuống, ánh mắt tựa như mũi dùi hung dữ trừng qua, người phụ nữ đáp lời lúc trước phản ứng nhanh nhất, tát cô bé kia một cái thật mạnh: “Lắm miệng!”

Theo tiếng khóc ầm ỨC của cô bé kia, trong đám người bắt đầu có tiếng xì xào, Thịnh Cẩm Như dường như rất hài lòng với cách làm của người phụ nữ kia, ra hiệu cho cô ta: “Đưa con bé vào Âm Nhân đi, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cũng đều do Tần gia hại, những người khác ở lại, ta có chuyện muốn nói.”

Âm trạn tọa tại nơi cao nhất, cùng là dạng cửu cung ba nhân ba bằng chín cái động nhỏ sâu chừng cánh tay, vừa đủ một người ngồi vào, mỗi một vị trí sát rìa đều nối với một sợi dây đồng kéo dài đến đài tế ở trên cao, nhìn lên theo hướng dây đồng, có thể nhìn thấy trên đỉnh cao hơn mười thước có treo đủ loại chuông gió hình dạng khác nhau, người phụ nữ kia do dự một chút, quay đầu hỏi Thịnh Cẩm Như: “Thái bà, bắt đầu từ Lộ linh trước ư?”

“Cô ở chi nào, bắt đầu từ chi đó trước đi.”

Người phụ nữ kia ừ một tiếng, đỡ Quý Đường Đường vào cái động bên phải, sau khi ngồi vào cảm giác như chui vào bồn tắm, vô cùng mới mẻ, người phụ nữ kia kéo sợi dây đồng trong động, kèm theo tiếng bánh răng chuyển động nhẹ nhàng, sợi dây trượt đi, một chiếc chuông gió từ từ hạ xuống, Quý Đường Đường không nghe được, mãi đến khi chiếc chuông hạ xuống trước mặt mới thất kinh, tò mò vươn tay gảy gảy, đó là một chiếc chuông dạng chụp, có chút tương tự với kỹ thuật đục vỏ ngà voi nhiều lớp, chuông lớn bọc lấy chuông nhỏ, tiếng chuông hòa vào nhau, đinh đinh đang đang phi thường êm tai, cô đang gảy hăng say, người phụ nữ kia đột nhiên cắn rách ngón giữa của mình, chờ đến khi máu tươi chảy ra thì ấn mạnh vào mi tâm của Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường bị cô ta ấn cho lão đảo, nếu không phải có vách động

đỡ lấy, chắc đã té ngửa ra sau, cô tức muốn chết, đang muốn vung tay đáp trả, mi tâm đột nhiên ập đến cảm giác đau đớn, khiến cho toàn thân cô trở nên co quắp.

Kỳ lạ là, cô có thể cảm nhận được vô số những luồng huyết tuyết đang từ mi tâm chạy vào trong não, cuối cùng đến thẳng màng tai, lỗ tai đau đớn, trong đầu vang lên vô số tạp âm, nhưng cùng lúc đó, lại có một thứ âm thanh vô cùng réo rắt vang lên, cảm giác một mảng ướt át lạnh lẽo.

Người phụ nữ trẻ tuổi kia bước qua, nhìn Thịnh Cẩm Như nói: “Đã xong rồi.”

Thịnh Cẩm Như hít một hơi, quay lại nói chuyện với đám người lác đác bên cạnh: “Tất cả ngồi gần lại đây.”

Khoảng hai mươi người xúm lại ngồi xuống, cô bé bị đánh kia mặt mũi đầy ầm ứ, đột nhiên nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ hai đầu kia lộ ra cách đó không xa, oán khí tràn ngập rốt cuộc có thể xả ra, tiện tay lượm một cục đá ném qua: “Cút nga! Con quỷ xấu xí, cút ngay!”

Bốp một tiếng, âm thanh đá đập lên mặt, người phụ nữ kia nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám lộ mình ra nữa.

Thịnh Cẩm Như không buồn mở mắt, tựa như đã quen với chuyện này, bà ta mệt mỏi nhìn từng gương mặt xung quanh: “Mọi người muốn hỏi gì, hỏi đi.”

Có người run rẩy lên tiếng: “Đó là con gái của dì Bình ư?”

“Ừ.”

Câu hỏi tiếp theo lập tức được tung ra: “Vậy dì Bình cũng trở lại rồi chứ?”

Thịnh Cẩm Như trầm mặc một lúc: “Bình tử đã chết ở bên ngoài rồi.”

Sự yên lặng như trong dự đoán, hít một hơi khí lạnh, Thịnh Cẩm Như cố gắng bỏ qua vẻ khiếp sợ trên từng gương mặt, thần thờ dùng giọng nói khô khốc tiếp tục: “Năm đó Bình tử giết người bỏ trốn, các người nói ta không truy cứu là bao che khuyết điểm, không công bằng, giờ ông trời đã

trừng phạt nó rồi, giết người thì đền mạng, cũng là báo ứng của nó."

"Cụ thể chết như thế nào, sau này phải hỏi Tiểu Hạ. Nhưng ta nghe nói, cái chết của nó, có liên quan đến gã đàn ông đưa nó đi."

Thịnh Cẩm Như bỗng nhiên cười ré lên, bà ta cười một cách thái quá, gần như không thở được, đến cả nước mắt cũng chảy ra mà vẫn cười, bà ta vươn tay lau nước mắt, tựa như đang kể một chuyện cười về người khác: "Các người biết không, gã kia, kẻ mà trước đây nó liều sống liều chết muốn đi theo, thậm chí vì gã mà giết người, là họ Tần! Đó là người của Tần gia, Tần gia đó Bình Tử, vì sao con không nghe lời mẹ, mắt con bị mù sao..."

Tiếng cười điên dại của Thịnh Cẩm Như biến thành tiếng khóc rống tê tâm liệt phế.

Đằng sau vách đá, tay của người phụ nữ hai đầu kia bám chặt vào khe đá, toàn thân run bần bật như rút gân, bà ta như một con sâu chậm rãi nhúc nhích, lẳng lặng bò đến bờ nước, mặt nước đen như mực ánh lên ánh sáng lạnh lạnh, bà ta run rẩy, bà ta run rẩy nhấn chìm cả hai chiếc đầu vào trong nước, nhờ sóng nước che giấu, há miệng phát ra những tiếng kêu thống khổ.

Không có thanh âm, dòng nước chảy ngược vào khoang miệng, mang theo mùi vị khoáng chất, lạnh tận trong sương.

...

Bốn năm giờ chiều, đột nhiên trở trời, ánh nắng tươi đẹp trong nháy mắt toàn bộ biến thành bóng tối, tất cả những màu sắc ấm áp trong tầm mắt đều biến thành sắc lạnh, những đám mây màu xám tro còn chưa kịp vá lại đã tia sét xé thành một vết rách lớn, tiếng âm âm vang lên từ bên này qua bên kia, ngói trên nóc nhà lộp cộp rung lên. Nhạc Phong đứng bên cửa sổ, trợn mắt há mồm nhìn cảnh sắc bên ngoài, cơn mưa còn chưa đủ để vấy ướt bốn phía, mưa rơi vội vàng, nện xuống đất, đều là cát bụi, Nhạc Phong không tìm được phản nản với Thạch Gia Tín: "Thời tiết Quảng Tây nhà các anh như trò đùa ấy nhỉ? Bây giờ mà là mùa mưa bão à?"

Đang lúc nói chuyện, một tia chớp lại xẹt ngang qua không trung, tin nhắn của Khiết Du cũng gửi đến vào đúng lúc này.

Nhạc Phong nhớ hồi trước đây từng đọc qua kiến thức an toàn cần biết, khi có sấm chớp tuyệt đối không nên đứng gần cửa sổ nghe điện thoại vân vân, chắc hẳn nhận tin nhắn cũng nguy hiểm tương đương, anh nhanh chóng chạy vài bước vào trong nhà, bấy giờ mới lấy di động ra xem.

“Anh, em hỏi thăm giúp anh rồi, Miêu Miêu đã về nhà, nhưng cha cô ta chưa về, những kẻ đi theo Tần Thủ Nghiệp cũng chưa về. Em đã gọi điện thoại đến đơn vị của Tần Thủ Nghiệp hỏi, người nghe điện nói là không liên lạc được, thời gian nghỉ phép cũng đã hết rồi, lãnh đạo của bọn họ đang bức tức lắm.”

Một tiếng sấm vang lên, không biết có phải đánh vào cột điện hay không, bên ngoài có tiếng lẹt xẹt, dường như còn mang theo mùi khói, đèn thoáng chốc tắt ngúm, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Thạch Gia Tín ơ một tiếng, vươn tay thử bật công tắc mấy lần, Nhạc Phong bất động, trong đầu anh chỉ có một việc.

Miêu Miêu đã về, Tần Thủ Nghiệp sao còn chưa quay lại? Cả Tần Thủ Thành nữa, bọn họ đi đâu?

...

Trận mưa này đến quá đột ngột, chớp mắt đã tối cả trời đất, trong năm phút đồng hồ, trong ba chiếc xe đi đầu đã có một chiếc sa lầy, người ngồi trên xe miễn cưỡng cầm ô lão đạo đập bùm chui xuống, gió lớn, ô cũng bị thổi cho biến hình, gã chạy đến hàng ghế sau chiếc xe thứ hai, vươn tay gõ lên cửa kính xe, cửa xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt âm trầm lạnh lẽo của Tần Thủ Nghiệp.

“Bác cả.” người kia nghiêng ô liều mạng chống đỡ, tránh cho gió to hất mưa vào trong xe: “Không dễ đi, đây là đường đất, vốn đã khó lái xe, mưa xuống càng lầy lội, tốt nhất là chúng ta dừng lại một đêm, ngày mai thuê

máy kéo, đường sáng mai chắc toàn như đường cày, nghe người ta nói, bình thường máy kéo đi cũng khó, dân ở đây toàn phải ngồi trên mô tơ. Tình hình bây giờ không dễ xử lý chút nào, đội mưa bảy xe lên phí sức lắm..."

"Bảy!"

Người nọ sững sốt một chút, hoài nghi mình có phải đã nghe nhầm hay không, còn đang định hỏi lại, cửa xe đã chậm rãi kéo lên.

Gió lớn, ô bị thổi lệch qua một bên, mưa to đột nhiên ập vào người gã, người nọ lại run rẩy ôm cái ô quay về, mở cửa xe, có một người trên đầu đội một cái túi nylon, dường như muốn hỏi gã đã 'xin chỉ thị' thế nào, gã kia đẩy một bụng tức, hung tợn rống lên: "Mẹ nó nằm thẳng cẳng trong xe, bắt tao đi bảy xe!"

Không mở đèn xe, bên ngoài mưa xối xả, trong xe có vẻ bí bức mà u ám, Tần Thủ Nghiệp một mình chiếm toàn bộ ghế sau, hai bên trái phải mỗi bên gác một cái nạng gỗ, Tần Thủ Thành ngồi ghế phụ, tìm thuốc châm, lúc đánh lửa, ông ta nhìn khí trời bên ngoài, cuối cùng lại ném trở lại, xuyên qua tấm kính chiếu hậu, tầm mắt đối chọi với Tần Thủ Nghiệp, gương mặt lão đầy vẻ kỳ quái.

"Chú hai, xa cách hơn hai mươi năm, thăm lại chốn xưa, cảm giác thế nào hả?"

Tần Thủ Thành cố nén giận: "Anh cả, tôi biết giờ anh đang khó chịu. Nhưng như thế này thực sự không ổn."

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Làm sao không ổn?"

"Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, Bát Vạn Đại sơn là địa bàn của Thịnh gia, chín loại chuông đều tề tựu, tới giờ, chúng ta đối phó với một đứa con gái nhà họ Thịnh đã tốn sức rồi, chạy đến đại bản doanh của chúng, chẳng phải là muốn chết ư? Huống hồ chúng ta chỉ có mấy người thế này!"

Tần Thủ Nghiệp không nói gì, Tần Thủ Thành đánh giá sắc mặt của lão, lại bỏ thêm vài câu: “Hơn nữa Thịnh Hạ và Nhạc Phong chưa chắc đã tới Bát Vạn đại sơn, thư của Thịnh Thanh Bình anh cũng đã đọc rồi, cô ấy đã dặn Tiểu Hạ không được quay về Thịnh gia, chúng ta cũng lo sợ nó quay về nhận được sự giúp đỡ của nhà họ Thịnh sẽ gây bất lợi cho chúng ta, cho nên khi tay đổi nội dung bức thư chỉ giữ lại phần này, anh nghĩ Tiểu Hạ sẽ làm trái ý muốn của mẹ nó ư?”

Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng nhìn anh ta: “AI mà biết được, con gái chú, vẫn luôn làm những việc trái với lẽ thường, năm đó không phải chú đã nói nó được nuông chiều từ bé nhất gan lại sợ phiền phức, chỉ cần hành động theo kế hoạch sẽ không xảy ra chuyện gì to tát, kết quả thế nào? Ông đây thua chính là vì nghe mày đánh rầm thành tiếng người, nếu không đã không đến nông nổi này!”

Tần Thủ Thành nhịn xuống không hé răng.

“Trừ phi bọn nó trốn chui trốn nhủi như chuột cả đời, bằng không ngoại trừ Bát Vạn đại sơn, chúng nó không có đường khác.”

“Không phải, anh cả, chân của anh còn chưa khỏi, mới chỉ xử lý qua loa một chút, vạn nhất bị nhiễm trùng sẽ không ổn, thân thể quan trọng hơn, chúng ta có thể bàn bạc lại kỹ lưỡng sau...”

Còn chưa nói xong, Tần Thủ Nghiệp bỗng cầm lấy nạng, chẳng đầu chẳng cuối đập về phía Tần Thủ Thành, may mà có ghế ngồi chắn giữa, không bị thương.

Con người Tần Thủ Nghiệp đỏ càn cạch, vẻ mặt có thể nói là dữ tợn: “Bàn bạc kỹ lưỡng bàn bạc kỹ lưỡng, ông đây không có nhiều thời gian mà chơi trò bàn bạc với hai đứa ranh con đấy! Hơn hai mươi năm, cái trò âm mưu chó má của mày ông đây đã chơi chán rồi! Con mẹ nó, bây giờ là lúc rút đao thấy máu!”

Đằng trước truyền đến tiếng bánh xe gầm rú, lái xe khởi động cần gạt nước, dán vào mặt kính nhìn về đằng trước, quay đầu lại nói: “Thông rồi,

có thể đi được rồi, cái hố cũng dùng tấm gỗ che lại rồi."

Kèm theo tiếng khởi động của động cơ, xe chậm rãi chuyển bánh, không một ai nói chuyện, trong xe đột nhiên an tĩnh trở lại, chỉ có tiếng thùng xe xóc nảy và tiếng hạt mưa gõ vào nóc xe lạch tạch, Tần Thủ Thành suy nghĩ đến phiên nào, ông ta vươn tay chùi chùi hơi nước dính trên cửa kính xe, muốn xem địa hình bên ngoài thế nào, đúng lúc này, Tần Thủ Nghiệp bỗng nhiên lại lên tiếng.

"Chú hai, chú có nhìn thấy cánh rừng trên núi không?"

Câu hỏi này, không đầu không đuôi, Tần Thủ Thành có chút khó hiểu, nhưng vẫn đáp: "Có, làm sao?"

Giọng nói của Tần Thủ Nghiệp càng trở nên cổ quái: "Sao tôi lại cảm thấy, hình như tôi vừa nhìn thấy Thịnh Thanh Bình nhỉ, ngay dưới tán cây, chớp mắt đã không thấy, một giây trước còn nhìn tôi cười, một giây sau trong tay đã ôm một cái đầu..."

Tần Thủ Thành lạnh cả sống lưng: "Anh cả, đừng nói giỡn, nơi hoang vu hẻo lánh như thế này..."

Ông ta vừa nói vừa nhìn qua kính chiếu hậu, vừa nhìn đã cứng đờ cả người, phút chốc toàn thân đông cứng, gần như muốn kinh hãi thét lên.

Bên cạnh Tần Thủ Nghiệp có một người phụ nữ đang ngồi, đó là...

Thịnh Thanh Bình!

Chương 26

Tần Thủ Thành khiếp sợ giật thót, suýt nữa hét thành tiếng, lấy lại bình tĩnh nhìn một lần nữa, ánh sáng ghế sau rất tối, Tần Thủ Nghiệp âm u nhìn ông ta, nào có bóng dáng của Thịnh Thanh Bình?

Từ gương chiếu hậu, Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta: “Chú cũng thấy?”

Tần Thủ Thành một mực cho rằng mình bị hoa mắt, vốn đã có chút bình tĩnh lại, bị ông ta hỏi như vậy, trái tim lại hoang mang giật thót: “Thực sự là... cô ấy?”

Tần Thủ Nghiệp khinh thường nhìn ông ta một cái, tỏ ra trấn định đến khác thường: “Giết người một vạn, hao tổn tám trăm, tà âm của Lộ linh làm Thịnh Hạ tổn thương, đương nhiên cũng sẽ gây ảnh hưởng đến chúng ta, có lẽ đôi khi có thể sẽ khiến chúng ta nhìn thấy ảo giác.”

Tần Thủ Thành luống cuống: “... Vậy giờ phải làm sao?”

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: “Chú sợ? Đa nghi sinh quỷ ám, mọi người đều tự mình dọa chết chính mình mà thôi. Bằng không chỉ là một thứ ảo ảnh tưởng tượng ra, có gì mà phải sợ.”

Tần Thủ Thành không hé răng nữa, trong lòng, ông ta bỗng nhiên có chút hâm mộ Tần Thủ Nghiệp: Con người mà có thể dè tiện, độc ác đến nhường này thì đã tốt, có làm bao nhiêu chuyện hồ thẹn lương tâm thì ma quỷ có tìm đến giường cũng vẫn có thể ngủ say sưa, những kẻ còn biết lo sợ ma quỷ tìm đến, đều là những kẻ còn sót lại chút lương tâm, còn tin rằng trên đời này có báo ứng, quả nhiên con người quá nhu nhược không có gì tốt, suốt ngày bị chèn ép.

Đến giờ ăn cơm mà mưa vẫn không thấy ngớt, cũng không ai đề cập đến chuyện sửa đường dây điện, Thạch Gia Tín thấp mấy cây nến trong phòng, mở bếp gas nấu mì, canh súp mì sợi, thêm tí muối, trứng trần nước sôi,

đến mấy cọng hành lá cũng không có, nhìn mà khiến người ta mất hết cảm giác thèm ăn, Nhạc Phong quấy quấy đôi đũa trong bát mì hai cái, đến cả ý muốn gấp lên cũng không có, ngẩng đầu nhìn Thạch Gia Tín, anh ta vẫn ăn ngon lành.

Nhạc Phong nổi lên ý xấu, anh vốn đã không vừa mắt Thạch Gia Tín, giờ đang ăn không vô, càng không thể để kẻ khác ăn ngon được, liền vươn đũa gõ lên thành bát anh ta: “Này! Này!”

Thạch Gia Tín ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, Nhạc Phong hỏi anh ta: “Nghe nói con gái nhà họ Thịnh đều gả cho người họ Thạch nhà các anh hả?”

“Ừ.”

“Ngọn núi này chỉ có hai nhà Thịnh Thạch, mấy người ở đây cưới qua cưới lại, kết hôn gần, kiểu gì cũng có liên hệ máu mủ, anh bảo mấy thập niên trước còn xuất hiện không ít quái thai, thế bây giờ thì sao, còn nữa không?”

Thạch Gia Tín nhìn anh một cái, đáp hai chữ: “Không còn.”

“Sao lại không còn được?” Nhạc Phong có ý ganh đua với anh ta: “Chẳng lẽ gen nhà các người tốt lên à? Tôi đâu có thấy vậy nhỉ.”

Thạch Gia Tín rũ mắt xuống: “Nhạc Phong, anh hỏi nhiều quá rồi đấy.”

Nhạc Phong đã có ý định bốn cọt anh ta: “Tôi đây chẳng phải là đang thảo luận nghiên cứu với anh à, gặp chỗ khó mọi người cùng nhau phân tích thôi mà.”

Nói xong mới nhận ra mấy chữ ‘gặp khó cùng phân tích’ này thật kỳ quái, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra là Quý Đường Đường đã từng nói qua, trong lòng có chút vui vui, thậm nghĩ quả nhiên là hai người ở bên nhau lâu, hành vi cử chỉ câu cửa miệng gì đó cũng càng ngày càng giống nhau, sau đó lại nghĩ đến chuyện xảy ra lúc cô nói những lời này, vành tai đột nhiên nóng lên, nhất thời có chút mơ tưởng hảo huyền: Mấy ngày nay

Đường Đường vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vậy mà không nhân cơ hội sàm sỡ cô ấy, thế này không phù hợp với bản tính của ông đây, nhân phẩm sao đột nhiên lại cao lên thế nhỉ?

Đang miên man suy nghĩ, Thạch Gia Tín gần giọng nói: “Anh cũng đã gặp người nhà họ Thịnh rồi, họ ao ngạo như vậy, liệu có để cho thứ mất mặt như quái thai này tồn tại hay sao?”

Nhạc Phong trở về thực tại: “Vậy nên không phải là không có, mà là vừa sinh ra đã bị các người giết chết rồi đúng không?”

Thạch Gia Tín lạnh mặt: “Bằng không thì sao, anh đã nhìn thấy bộ dạng quái thai bao giờ chưa, cái loại cả người dính liền, tay còn dài hơn chân, hai đầu ba bốn con mắt, chẳng lẽ định nuôi chúng đến lớn hay sao? Ở nông thôn có nơi trọng nam khinh nữ, sinh con gái còn dìm chết trong bồn tắm, Thịnh gia xử lý quái thai ngay lúc vừa mới sinh ra, cũng đâu phải tội ác tày trời.”

Những lời này tuy thẳng thắn, nhưng ngoài ý nghĩa lời nói lại lộ ra sự tanh tưởi và u ám nồng đậm, nghĩ đến cảnh một bọc thịt đỏ hỏn hình thù kỳ quái vừa mới được sinh ra đã bị dìm chết tươi trong thùng nước hoặc vứt ở nơi đất hoang cho tự sinh tự diệt, Nhạc Phong không kim được mà thấy lạnh cả sống lưng, trứng gà trong bát mì còn chưa hết mùi tanh, mùi vị bốc lên, càng khiến người ta thấy buồn nôn, anh kỳ thực đã không muốn tiếp tục đề tài này nữa nhưng có một vấn đề vẫn phải hỏi: “Vậy Đường Đường liệu có di chứng gì không?”

Thạch Gia Tín cũng ngừng ăn, nhìn anh cười mỉa: “Sao hả, nếu cô ấy có vấn đề, anh sẽ bỏ cô ấy đúng không?”

Nhạc Phong có chút bức: “Tôi đang lo cho cô ấy thôi, mẹ cô ấy tuy kết hôn với người nhà họ Tần, nhưng dù sao bà ấy cũng là hậu đại của kết hôn cận huyết, nhớ đâu có cái gì di truyền gì đó thì sao, sẽ gây nên ảnh hưởng xấu cho Đường Đường, biết sớm còn hơn là biết muộn.”

Thạch Gia Tín nhìn anh chằm chằm, như đang đo đếm xem lời nói

của anh có bao nhiêu phần là thật, sau một lát, anh ta lại cúi đầu cầm đũa gắp gắp mì trong bát mình: “Anh yên tâm đi, thứ nhất Tiểu Hạ sinh ra đã bình thường, thứ hai, cô ấy là do Thịnh Thanh Bình và người ngoài sinh ra, sẽ không sao.”

Nhạc Phong vẫn không nghĩ ra nổi: “Ý của anh là, Thịnh gia một là sinh ra sẽ khỏe mạnh, hai là sinh ra quái thai, không trắng thì đen, như vậy không khoa học chút nào, chí ít cũng phải là không ảnh hưởng nhiều thì cũng ảnh hưởng ít chứ.”

Thạch Gia Tín khó chịu: “Không khoa học? Con gái nhà họ Thịnh nghe được tiếng oán khí chạm vào chuông cũng đâu có khoa học, thứ gì cũng dùng khoa học để giải thích, bộ khoa học là cha anh à?”

Nhạc Phong tức đến suýt hộc máu, đáp trả một câu vô cùng ác: “Tôi hỏi nhiều, là vì tôi lo cho Đường Đường thôi. Nếu lúc trước anh để tâm một chút, giúp Vuư Tư lường trước được những nguy hiểm sẽ phát sinh, cô ấy cũng sẽ không xui xẻo đến mức thành như vậy.”

Quả nhiên, cứ hễ nhắc đến Vuư Tư, sắc mặt Thạch Gia Tín lúc nào cũng nháy mắt trở nên xám xịt, anh ta cúi đầu, nhìn chằm chằm bát mì không lên tiếng, gân xanh trên cổ giật từng cái, bàn tay co giật liều mạng siết chặt đôi đũa quấy mì trong bát, nhanh chóng khiến sợi mì trở nên nát bầy.

Nhạc Phong có chút hối hận vì đã mang Vuư Tư ra công kích anh ta, nhưng so với sự ân hận, càng nhiều hơn là hoài nghi: Xem ra, Vuư Tư tám chín phần mười là bị nhà họ Thịnh khống chế, rốt cuộc cô ấy ra sao rồi? Con người cùng lắm là chết, còn có chuyện gì còn kinh khủng hơn cái chết hay sao?

Tối hôm đó, xảy ra một việc khiến Nhạc Phong phi thường tức giận, Thịnh Cẩm Như không đưa Quý Đường Đường ra khỏi động đá vôi.

Càng khiến anh giận dữ hơn là cơn tức của anh trước mặt mấy bà già họ Thịnh này, tựa như không khí vậy — lúc anh ta nổi giận, Thịnh Cẩm Như không nhanh không chậm hút thuốc, còn mấy bà già còn lại, ai

khâu đế giày thì khâu đế giày, ai may áo thì may áo, có người còn chỉ đạo người khác giữ cho bà ta cái ống tay áo để tiện đường hạ kéo, dường như trước mặt mỗi người đều có một cái hố đen, lửa giận Nhạc Phong trút ra còn chưa đến mép áo bọn họ đã bị hố đen hút sạch sẽ.

Nhạc Phong cảm giác mình đúng như đang đàn gảy tai trâu, lại còn là một đám trâu già vô cùng thô bỉ đáng ghét.

Chờ cơn tức của anh vơi bớt, Thịnh Cẩm Như mới chậm rãi dập dập đầu tẩu thuốc lên bàn: “Ta cũng chỉ vì tốt cho Tiểu Hạ mà thôi, lúc đầu ta cũng đã nói với cậu rồi, để trị được tật nà, ba thời điểm quan trọng nhất là mặt trời mọc, giữa trưa, và lúc mặt trời lặn, cậu phải đưa con bé lên đây trước khi mặt trời mọc, cộng thêm phải đi bộ cả quãng đường, cậu đã tính qua phải dậy sớm thế nào chưa? Tiểu Hạ ban ngày đã khổ sở trong âm trện, cần nghỉ ngơi nhiều, ở trong động đá vôi là tiện nhất, còn có chị em săn sóc, cậu hà tất chỉ vì một lần gặp mà khiến con bé phải chịu khổ?”

Nhạc Phong giận quá hóa cười: “Nói thì có lý đấy, nghe như tôi không biết lý lẽ vậy — tôi vừa giao người cho các người ngày đầu tiên đã không cho tôi gặp mặt, các người còn nắm lý lẽ phải không?”

Thịnh Cẩm Như mặt không thay đổi nhìn anh: “Tiểu Hạ đã không khóc không nháo, cũng có nghĩa là nó không phản đối, nếu nó còn không ý kiến, người ngoài như cậu lại làm loạn ở Thịnh gia này, đúng là có phần thiếu sự dạy bảo của gia đình đi.”

Lời này chọc đến chỗ đau của Nhạc Phong, đời này anh hận nhất kẻ khác nói mình thiếu gia giáo hay giấu ngấm ngầm nhục mạ cha mẹ mình, siết chặt nắm tay, cuối cùng đành lấy đại cục làm trọng, đóng cửa rầm một tiếng, tiếng vang cực lớn, mấy bà già đang làm việc bên trong đều giật mình một cái, sau đó không hện mà cùng nhìn về phía cánh cửa đã đóng.

Mơ hồ vang lên một tiếng rầm, chắc là đã đập đổ luôn cái hàng rào bên ngoài rồi.

Trở lại bên dưới, Thạch Gia Tín đã ngủ trước, trong thôn vốn hẻo lánh,

hơn nữa lại đang cúp điện, không có gì để tiêu khiển, hình như trừ ngủ ra cũng chẳng có việc gì khác để làm — Nhạc Phong chạy vào phòng anh ta, lật chăn lên, túm cổ áo xốc người lên: “Thạch Gia Tín, anh nói thật cho tôi, Thịnh Cẩm Như có phải sẽ không trả Đường Đường lại cho tôi nữa?”

Trong bóng tối, ánh mắt của Thạch Gia Tín rất sáng, nhưng anh ta không nhìn Nhạc Phong mà chỉ nhìn chằm chằm lên ngọn đèn đã tắt trên trần nhà, khước miệng xẹt qua một tia cười quỷ dị: “Không đâu.”

Ngực Nhạc Phong phập phồng kịch liệt, câu trả lời này không phải điều anh muốn nghe, nhưng dường như đã nằm trong dự liệu — anh rã rời buông tay, thân thể Thạch Gia Tín nảy trên chiếc đệm lò xo mấy cái, sau đó dùng tay chống giường ngồi dậy, lục lọi lấy ở đủ đầu giường ra một bao diêm, lắc lắc, chỉ còn lại một que, ánh lửa lóe lên trong chớp mắt đã tắt, mùi lưu huỳnh thoang thoảng lan ra trong đêm tối.

Thạch Gia Tín hỏi anh: “Anh định thế nào bây giờ?”

Nhạc Phong không trả lời câu hỏi của anh ta: “Thịnh Cẩm Như thực sự có thể chữa cho Đường Đường ư?”

“Bà ta không chữa được, trên đời này không ai có thể chữa được.”

Nhạc Phong ừ một tiếng, chậm rãi ngồi xuống giường, móc thuốc lá và bật lửa từ trong túi ra, lúc châm lửa, Thạch Gia Tín cầm ngọn nến dựng đứng ở tủ đầu giường tới châm lửa, ngọn lửa nhảy lên một cái, cuối cùng cũng bùng lên, cả phòng chìm trong ánh sáng màu cam âm u, nhìn vô cùng không chân thực.

Nhạc Phong rít một hơi thuốc, lại từ từ nhả ra, làn khói mang theo hơi ấm ít nhiều xoa dịu thần kinh đang vô cùng căng thẳng của anh.

“Có cách gì để tôi có thể tiến vào động đá vôi được không?”

“Không vào được.”

Nhạc Phong sững sốt một chút, quay đầu nhìn Thạch Gia Tín: “Cái gì gọi là không vào được?”

Thạch Gia Tín cười cười: “Mấy năm trước, động đá vôi có hai cửa ra, cả hai đều có cơ quan then chốt, mỗi cái có hai tầng cửa, một tầng cửa đá, một tầng cửa đồng, mỗi cánh cửa đều chỉ có duy nhất một chiếc chìa khóa.”

“Hai cánh cửa cách nhau rất xa, anh mà chạy thoát từ một trong hai cánh cửa thì người khác có đuổi ra theo cánh cửa còn lại cũng không kịp.”

“Hơn hai mươi năm trước, Thịnh Thanh Bình nửa đêm giết chết một trong hai bà vú trông cửa để trốn chạy, khi người trong động phát hiện ra, bà ấy đã khóa chặt cửa, mang chìa khóa đi, từ đó về sau, một cánh cửa trở nên vô dụng, trở thành tử môn của động đá vôi.”

“Dưới cơn giận dữ, Thịnh Cẩm Như xây một dãy nhà ở ngay cửa ra còn lại, hai mươi năm trời chưa từng xuống núi, bà ta đánh thêm một chiếc chìa khóa, giao cho hai người khác nhau nắm giữ, vậy còn chưa đủ, trên cánh cửa đồng còn dùng mật mã theo Cửu Tinh Phi phục, Cửu Tinh Phi phục, trên lưu năm tháng, dưới đón nhật nguyệt, cách một khoảng thời gian, mật mã lại thay đổi, ngoại trừ Thịnh Cẩm Như, không ai có thể mở được.”

“Cho dù anh có ép Thịnh Cẩm Như mở được cánh cửa kia, anh cũng không thể tiến vào giữa động đá được, muốn đến đó, phải đi qua một đoạn thủy đạo chín khúc, phải do người họ Thịnh đưa dò mới được. Huống chi hậu đại của chín loại chuông đều tập trung ở đó, thực sự lâm trận đối đầu, mỗi một loại chuông đều là thứ vũ khí giết người lợi hại, anh có mấy cái đầu để người ta vật? Thịnh gia nữ nhân phần lớn đều không được tiếp nhận nền giáo dục bên ngoài, trưởng thành theo phương thức của gia tộc, không có khái niệm gì về thị phi, muốn đối phó với anh sẽ tuyệt đối không nương tay. Tiến vào động đá vôi? Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ nữa?”

“Người nhà họ Tần cũng hung hãn đấy thôi, năm đó gài bẫy Thịnh Thanh Bình, bọn chúng còn không dám mò đến cái thôn nhỏ bên ngoài, chớ bàn đến động đá vôi.”

Nhạc Phong trầm mặc một lúc: “Vậy nên, người ngoài không có cách nào có thể tiến vào động được?”

Thạch Gia Tín cười khổ: “Có thể chứ, sao lại không, có bản lĩnh, anh điều một cái trục thẳng đến, từ trên nhảy xuống, sau đó ném bom cho nổ tung cánh cửa kia, ôm một cái súng máy vọt vào, đại khái có khoảng 50% phần thắng. Sở dĩ là 50%, bởi vì chuông của con gái nhà họ Thịnh khả năng sẽ nhanh hơn độc hơn súng máy, anh còn chưa rờ đến cò súng đã toi mạng rồi.”

Nhạc Phong không nói gì, sau một lát, không biết là anh đang tự lẩm bầm hay là đang nói với Thạch Gia Tín: “Vậy tôi phải làm sao bây giờ, Đường Đường còn đang ở trong đó.”

Thạch Gia Tín không trả lời mà đột nhiên nói ra một yêu cầu kỳ quái: “Nhạc Phong, cho tôi điếu thuốc đi.”

Châm thuốc, anh ta hít mạnh hai hơi rồi dừng, ngẩng ra nhìn đầu thuốc bốc lên, khói thuốc phút chốc tụ lại: “Nhạc Phong, trước khi đi tôi đã hỏi anh rồi, tôi đã bảo anh nghĩ cho kỹ, nghĩ rồi hãy quyết định, có lúc, chúng ta không còn đường nào để lùi.”

Nói xong, anh ta dụi tắt điếu thuốc, không hề sợ tàn thuốc làm bẩn ga giường: “Có câu này chắc sẽ không xuôi tai, nhưng tôi vẫn phải nói, Nhạc Phong, con đường anh chọn, phía trước tối đen, đen thui.”

Toàn thân Nhạc Phong cứng đờ, trong nháy mắt, anh cảm thấy máu trong huyết quản cũng đã ngừng chảy, da dẻ bốc lên khí lạnh, anh run lên một cái, bỗng nhiên vươn tay tóm lấy cánh tay Thạch Gia Tín: “Anh có cách đúng không? Anh nghĩ cách gì đi, Đường Đường là một cô gái tốt, nể mặt cô ấy đã giúp đỡ anh, anh hãy nghĩ ra cách gì đó đi.”

Thạch Gia Tín nở nụ cười, giọng điệu vừa cổ quái lại vừa thê lương: “Tôi đã giúp rồi, tôi đã nhắc nhở anh rồi Nhạc Phong. Có thể tiến vào động đá voi thì tôi đã sớm vào rồi, Tư Tư đang ở trong đó, tôi muốn tiến vào đó hơn bất cứ kẻ nào.”

Trái tim Nhạc Phong thoáng chốc trở nên lạnh lẽo.

Bằng trực giác, anh biết Thạch Gia Tín không nói xạo.

Hai người đều không nói gì, cứ lẳng lặng ngồi yên như vậy, cho đến khi ngọn nến cháy đến tận cùng, tan thành một bãi sáp nến trên tủ, liễu mạng le lói một lần cuối cùng, sau đó đột ngột tắt phụt, quay về tĩnh lặng.

Ngày hôm sau không mưa nữa, trời rất âm u, sáng sớm, đám người trong thôn liền vác thang trèo lên cột điện sửa đường dây, bàn tán ồn ào, nghe mà khiến người ta nhức đầu, đêm qua Nhạc Phong ngủ không ngon, đầu óc mờ mờ như không hoạt động. Tối qua, anh đã suy nghĩ lung tung cả đêm, đến cả chuyện tìm ‘trực thăng’ hoang đường mà Thạch Gia Tín nói, anh cũng nghiêm túc suy tính: Năm đó hình như có mấy chiến hữu ở lại, không biết đã lên tới cấp bậc gì, có quan hệ với Không quân được không? Hay là mua đứt một cái trực thăng dân sự có vẻ dễ hơn...

Cả ngày vẫn ở trong trạng thái như vậy, cuối cùng đầu óc cũng trống rỗng, chẳng còn sức lực suy nghĩ bất cứ chuyện gì, gần xế chiều liền gục xuống bàn ngủ, lúc tỉnh lại trời đã đen ngòm, Thạch Gia Tín ngồi trong phòng xem phim, Nhạc Phong hoảng hốt một chút, đột nhiên nhảy dựng lên, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Thạch Gia Tín nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Hơn mười giờ rồi, không phải lên nữa, gần nửa đêm rồi, ngủ sớm đi.”

Nhạc Phong do dự một chút: “Tôi vẫn muốn lên xem.”

Lên đến nơi, lại hối hận vì đã không nghe lời của Thạch Gia Tín: Mấy căn phòng đều tối om, cái hàng rào bị anh đập đổ vẫn còn treo ở đó, đi vào trong sân, nghe thật kỳ có thể thấy tiếng phụ nữ đang ngáy, Nhạc Phong ngồi trên tầng đá thật lâu, đầu óc trống rỗng, vô tình ngẩng đầu phát hiện phía trước cách đó không xa đúng là nơi Quý Đường Đường rửa mặt đánh răng, nhớ tới ngày hôm đó cô ngâm nước phun trái phun phải như vòi nước, Nhạc Phong vừa chua xót vừa muốn cười, cuối cùng toàn thân bỗng chốc bị một cơn sợ hãi kinh hoàng bao phủ: Thực sự chẳng lẽ đã bị Thịnh

gia ép đến độ này, không thể gặp lại Đường Đường nữa hay sao?

Thịnh gia có đáng sợ hay không? Ban đầu anh không nghĩ tới, chí ít, không giống như đám người nhà họ Tần thực sự động dao thấy máu, thậm chí có lộ diện cũng chỉ là mấy bà lão run rẩy gió thổi là đổ, nhưng tiếp xúc vào mới phát hiện những người này rất âm hiểm, bên ngoài thì tỏ vẻ ôn hòa, bên trong lại làm việc độc ác, một việc cũng không chừa.

Nếu ví Tần gia như một cơn lốc, Thịnh gia quả thực là cát lún sa mạc, một cơn lốc có thể cuốn đi tất cả, nhưng tìm một công sự kiên cố che chắn còn có thể chống đỡ được, còn nếu sa vào cát lún, con người chỉ như con ếch trong nồi nước nóng, mắt mở trừng trừng nhìn bản thân bước từng bước trên con đường tuyệt vọng, lại chẳng có biện pháp gì.

Lần đầu tiên trong đời, Nhạc Phong cảm thấy mình lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, hoàn toàn không biết nên đi hướng nào, dùng sức lực toàn thân, nhưng không biết ra sức tại đâu, vung nắm đấm ra, cũng chỉ đụng tới vải bông mềm nhũn.

Cũng không biết qua bao lâu, anh rung mình một cái, Nhạc Phong mới cảm thấy lạnh, anh thở dài theo đường cũ xuống núi, đi được nửa đường thì mơ hồ nghe thấy tiếng mô tô, từ xa nhìn lại có ánh đèn pha, xuyên qua tầng tầng rừng rậm trên đường núi.

Chắc là xe đi ngang qua, loại người như Thịnh gia, chắc cũng chẳng có khách khứa gì đến chơi.

Ngày thứ ba, sáng sớm tất cả đều bình thường, đại khái khoảng 9, 10 giờ, Nhạc Phong nhảy bén nên nhận ra sự khác biệt, người dưới chân núi đông loạt kéo tới, một đám người tụ tập lại trong nhà của một nhân vật tựa tựa như trưởng thôn, cao giọng kịch liệt tranh cãi về chuyện gì đó, những người đến sau không chen vào trong nhà được, tùm năm tùm ba ở cửa thôn xì xào bàn tán, Nhạc Phong ở trong phòng nhìn mà thấy lạ, hỏi Thạch Gia Tín: “Thế này là làm sao?”

Thạch Gia Tín cũng thấy lạ: “Biết được, để tôi qua hỏi xem.”

Nhạc Phong biết mình là người ngoài, không được yêu quý gì, cũng không chường mặt ra để người ta ghét làm gì, được một lúc Thạch Gia Tín quay lại, nhún vai với Nhạc Phong: “Nói là việc nhà, vì tôi ở đây cũng là ‘người ngoài’, nên cả tôi cũng không nói, chỉ bảo chúng ta ngoan ngoãn ở yên đây.”

Nói xong nhìn ra ngoài dẫu miệng, theo hướng chỉ của anh ta, Nhạc Phong thấy ngoài cửa cách đó không xa có một người đàn ông đang đứng, khoanh tay nhìn căn nhà bọn họ đang ở, giám thị một cách rõ ràng.

Nhạc Phong cười lạnh một tiếng: “Thịnh gia Thạch gia nhà các người thực sự coi mình là cái rốn của vũ trụ rồi, chuyện bằng cái rắm cũng phòng này phòng kia, làm như người ta muốn biết lắm vậy.”

Thạch Gia Tín không để ý tới anh, mở cửa sổ ra buồn bực xem động tĩnh bên kia: “Anh thì không lạ gì, tôi thì thấy lạ đây, thật đấy, Nhạc Phong, tôi chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ.”

Đừng nói là Thạch Gia Tín chưa nhìn thấy tình cảnh này bao giờ, những kẻ hơn anh ta cả chục tuổi cũng còn đang hoảng hốt.

Gần chính Ngọ, trong động đá vôi bỗng nhiên vang lên những tiếng ngân dài, đinh đinh đang đang, ba dài hai ngắn, nem theo ống đồng chôn sâu trong động đá vôi truyền đến, tất cả mọi người đều có chút giật mình, ngay đến cả Thịnh Cẩm Như cũng không đoán được chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Thanh tỷ lớn tuổi nhất bỗng đứng mở trứng cặp mắt già nua, khản giọng kích động kêu lên: “Kim quản phi thanh, đại nạn!”

Vài chữ ngắn ngủn, lại khiến tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Chuyện phải kể từ hơn trăm năm trước, khi động đá vôi mới được khai phá, để tiện cho việc liên hệ khẩn cấp truyền âm cảnh báo giữa bên ngoài và bên trong đã, bên sâu trong động có chôn một hệ thống ống đồng dẫn âm, dựa theo tiết tấu ngừng nghỉ và gõ nhịp nhất định, có thể truyền thông tin vào động, mới đầu ám ngữ phi thường phức tạp, sau đó theo thời gian mà thay đổi, dần dần mai một. Ngẫm lại cũng không kỳ quái,

Thịnh gia đã tìm một nơi hẻo lánh như vậy, nào có việc gì để mà báo động? Hơn nữa trong vòng một ngày, Thịnh Cẩm Như tất nhiên sẽ ra vào động, không có việc gì gấp rút đến độ phải dùng kim quản phi thanh — lâu ngày, cũng chẳng còn ai sử dụng, ngay cả mười năm trước khi Thịnh Thanh Bình bỏ trốn cũng không ai nghĩ đến chuyện dùng kim quản phi thanh...

Chẳng lẽ là người thanh niên đi cùng Thịnh Hạ lại gây sự? Khả năng không lớn, Thịnh Hạ còn đang ở trong động, cậu ta dù sao cũng phải sợ ném chuột vỡ bình chứ, hơn nữa, Thạch gia trưởng bối đều trấn thủ trong trấn, đáng vì một chuyện nhỏ mà làm rối loạn trận tuyến hay sao?

Thịnh Cẩm Như chậm rãi đứng dậy, từ bờ đá nhìn xuống, người phụ nữ hai đầu kia đã đang chuẩn bị chống bệ, ngoại trừ Thanh tỷ tuổi cao vẫn đang ngồi tại chỗ ra, những người khác đều mang vẻ kinh hoàng mà vây xung quanh.

Kim quản phi thanh là tiếng báo động khi Thịnh gia gặp phải chuyện cực kỳ khó giải quyết, hơn nữa Thanh tỷ lại thốt lên hai chữ ‘Đại nạn’, đám tiểu bối chưa có kinh nghiệm của Thịnh gia không thấy hoảng hốt mới lạ, lúc này, người đứng đầu phải bình tĩnh, bằng không một đám lão nháo, còn chưa biết xảy ra chuyện gì nội bộ đã hỗn loạn, chẳng phải là để người ngoài chê cười hay sao?

“Cầm chuông theo, mỗi một chi cử một người theo ta, những người khác đi qua thủy đạo, lui về sau thêm đá, để lại hai người...”

Nói đến đây, trên cao bỗng nhiên vang lên tiếng chuông, khiến những sợi dây đồng liên tục rung lên, Quý Đường Đường ngồi giữa âm trận bỗng đứng trợn mắt, giữa hai tròng mắt dâng lên một tầng huyết quang, ngay sau đó nhanh chóng rút đi, cô vô thức giật giật, chột nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cô do dự hai giây, lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

— “Bà cố, đã quá ngộ rồi. Lẽ ra ba ngày quá nửa là phải có ý thức trở lại rồi, giờ đã gần đến ngày cuối, hình như vẫn không có gì khởi sắc...”

— “Người thì biết cái gì, ba ngày chỉ là con số tầm thường, có một số

người nếu như bị tổn thương quá nặng thì sẽ phải kéo dài thời gian. Hơn nữa lúc đầu do ta nóng vội, thời gian con bé tiến vào âm trận đã qua lúc mặt trời mọc... Trình tự đảo lộn, không biết có phải không ổn hay không... để lại vài người chăm sóc cho Thanh tử, cho Tiểu Hạ ăn, mặt trời lặn nhớ kỹ tiếp tục đưa nó vào âm trận."

Thịnh Cẩm Như nói xong cũng đi xuống dưới, đám người tụ tập lại lúc trước dường như lúc này mới phản ứng kịp, nhanh chóng tản ra khắp mọi nơi chuẩn bị, lúc đi ngang qua Thanh tử, bà ta vẫn còn thấp giọng thì thào: "Kim quản phi thanh, đại nạn... đại nạn..."

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, mái tóc thưa thớt bạc trắng rũ xuống, nhìn kiểu gì cũng thấy đầy vẻ tiêu điều chẳng lành, Thịnh Cẩm Như buồn bực trong lòng, bước nhanh qua bà ta, đột nhiên quát lên một câu như muốn hả giận: "Đều nhanh hết lên cho ta!"

Gỗ Kim quản là quyết định chung của đám bô lão Thạch gia và Thịnh gia, bọn họ chưa bao giờ gặp phải tình huống này — đừng nói là gặp, ngay cả nghĩ cũng chưa từng, nhất thời luống cuống trợn trợn, hơn nữa con người ít nhiều đều có thiên tính đổ dầu vào lửa loạn càng thêm loạn, một người nói ra, những kẻ khác không ngừng hưởng ứng, hơn nữa nhất thời không có cách nào để liên lạc với Thịnh Cẩm Như trong động đá vôi, vậy mà lại mang biện pháp cảnh báo cổ xưa nhất ra dùng.

Trên đường đi, Thịnh Cẩm Như vẫn luôn suy đoán đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì, phải thừa nhận, tình thế trước mắt thực sự nằm ngoài dự liệu của bà ta, nhưng bà ta không hề lo lắng, thậm chí còn bình tĩnh hơn lúc bình thường.

Bà ta cười lạnh buông một câu: "Người nhà họ Tần tới, tới làm gì, muốn chết sao?"

Gần như cùng lúc đó, trong căn phòng chủ tịch xã thôn dưới mà Nhạc Phong và Quý Đường Đường đã từng đặt chân, Tần Thủ Thành cũng nói với Tần Thủ Nghiệp một câu tương tự.

“Đại ca, chúng ta tới đây làm gì, muốn chết sao?”

Tần Thủ Nghiệp không nói gì, ông ta tựa người trên ghế, ngắm bức tranh chữ treo trên bức tường đối diện, ‘Một lòng vì công, liêm khiết thanh bạch’, không biết là chữ của thư pháp gia kém danh nào, bên dưới còn phác một thư sinh đầy vẻ thương dân oán trời, Thịnh gia che giấu cũng giỏi lắm, người thường, ai có thể ngờ được một cái thôn nhỏ lại ẩn chứa bí mật như vậy?

So với vẻ nhàn nhã của ông ta là vẻ căng thẳng và kinh hoàng khó mà che giấu được của những kẻ khác, Tần Thủ Nghiệp mắt lạnh quét một vòng qua vẻ sợ hãi bủn rủn của đám thanh niên trai tráng họ Tần, trong lòng dâng lên một tiếng trào phúng, đồng thời, ông ta cũng cảm thấy là lạ, tại sao mình lại không sợ chứ?

Xem chú hai kia, mồ hôi đã rịn hết cả ra rồi, bản thân mình trước đây chẳng phải cũng rất kiêng dè Thịnh gia hay sao, giờ tại sao lại không sợ chứ?

Ông ta nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng nhiên nghĩ đến một lời giải thích, đáp án này rất chuẩn, khiến cho ông ta không nhin được mà bật cười.

Không phải vẫn có câu, chân đất không sợ kẻ đi giày hay sao, giờ ông ta đâu chỉ chân đất, đến chân ông ta còn chẳng có, ông ta còn gì phải sợ nữa?

Đối với biểu hiện của ông ta, Tần Thủ Thành đã khó mà nén được.

“Anh cả! Anh lý trí một chút được không? Vừa rồi anh cũng nghe thấy bọn họ nói rồi đấy, Thịnh Hạ đã quay về rồi, muốn cướp người từ tay nhà họ Thịnh, anh điên rồi sao? Đây là địa bàn của người ta! Bọn chúng chỉ cần búng tay là có thể nghiền nát chúng ta, anh cả, sao anh cứ cố chấp như vậy, chí ít anh phải suy nghĩ một chút cho mấy đứa tiểu bối của nhà họ Tần này chứ!”

Tần Thủ Nghiệp mở mắt, lạnh lùng nói: “Ai bảo với chú, tôi muốn cướp người từ trong tay nhà họ Thịnh?”

“Chú nghĩ tôi là thằng đàn à?” Tần Thủ Nghiệp cười đầy dữ tợn, vươn tay chỉ vào đầu mình: “Tôi bị cán vào chân, chứ không phải ở đây, Thịnh Hạ quay lại Bát Vạn Đại sơn, cũng như cá về nước, có giăng thêm bao nhiêu lưới cũng uống công, tôi không hiểu hay sao, còn cần chú nhắc!”

Tần Thủ Thành sững sốt một chút, một lúc sau giọng nói có vẻ giật cục: “Vậ... vậy anh tới đây, là vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Tần Thủ Nghiệp lặp lại những lời này, dường như đang hỏi Tần Thủ Thành, lại như đang hỏi chính bản thân mình, hỏi mãi hỏi mãi, ông ta đột nhiên cảm thấy kích thích cuồng loạn, quăng cái nạng trên ghế xuống, hai tay ông ta cật lực ôm lấy cái chân đã đứt, cắn chặt răng, vậy mà lại vác cái chân gãy kia lên trên mặt bàn.

Tần Thủ Thành bị hành vi quái dị này của Tần Thủ Nghiệp làm cho sợ đến mức lui lại hai bước, Tần Thủ Nghiệp đang ngồi trên ghế, ông ta vừa nhắc cái chân lên như vậy, toàn thân đều lộ vẻ vắn vẹo mà quái dị, phần chân đứt đoạn để sát mép bàn, để lộ ra một phần được băng bó kỹ chừng mười centimet.

“Vì cái gì, chú nói xem, vì cái gì?” Tần Thủ Nghiệp nói xong liền phát cuồng, gằn như điên dại xé rách ống quần và băng vải, Tần Thủ Thành muốn ngăn cản nhưng không kịp, cái chân gãy rớm máu lộ ra, từ góc độ của ông ta, thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ đầu khớp xương trắng hếu.

“Dù sao cũng phải có kẻ đứng ra, trả lại công bằng cho cái chân này chứ.” Gương mặt Tần Thủ Nghiệp đầy vẻ cổ quái, cười một tiếng quỷ dị, giọng nói bỗng nhiên đè thấp, như đang lẩm bẩm một bí mật không thể cho ai biết: “Thịnh Hạ tao không đòi được, nhưng nếu đòi một người ngoài thì sao? Hà?”

Chương 27

Khi xuống đến chân núi, Thịnh Cẩm Như cũng không vội bước vào phòng, trái lại đám bô lão nhà họ Thạch đã tức giận ra mặt, chống gậy ra đón: “Cô Như, nhà họ Tần mò đến chẳng có chuyện gì tốt lành, nếu để bọn chúng lành lặn trở ra thì còn đâu thể diện của tổ tông nhà chúng ta, giờ trên dưới trăm người ở đây, chỉ cần một câu nói của cô thôi, cô chỉ cần gạt đầu một cái, mỗi người một cước cũng có thể dẫm chết đám khốn nạn này.”

Khi nói quá mức kích động, nước bọt cũng bắn lên trước mặt Thịnh Cẩm Như, bà ta không nói câu nào, chỉ dùng cặp mắt lạnh lùng đáp lại, đám người kia cũng cảm thấy bất thường, giọng nói hạ thấp dần.

Thịnh Cẩm Như bấy giờ mới lên tiếng: “Đám trẻ nông nóng kích động thì thôi, mấy người các người ăn muối còn nhiều hơn chúng nó ăn cơm, vậy mà cũng hòa theo? Người nhà họ Tần không có óc hay sao, nếu không chuẩn bị gì, ai dám vào hang hổ, không có chuẩn bị gì mà dám bước vào địa bàn của Thịnh gia?”

Nói xong bà ta cười lạnh một tiếng, dẫn người bước vào trong nhà, đám bô lão kia do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi theo, những người còn lại tự biết không có tư cách để tham dự, nhưng lại không muốn bỏ sót điều gì, đều tùm năm tùm ba lại xung quanh căn phòng, trong lúc xì xào bàn tán còn không ngừng nhìn qua cửa sổ.

Nhắc thấy Thịnh Cẩm Như, Tần Thủ Thành căng thẳng đến mức lưng đã dẫm mồ hôi, thực ra ông ta chưa từng gặp Thịnh Cẩm Như bao giờ, nhưng không hiểu tại sao, chỉ nhìn một cái ông ta đã biết bà ta chính là mẹ của Thịnh Thanh Bình, so với Tần Thủ Thành, Tần Thủ Nghiệp trông có vẻ trấn định và niềm nở hơn nhiều, chống gậy bước lên trước ân cần nghênh đón.

Từng bước khập khiễng, chỗ chân bị gãy còn đang sẫm máu, kẻ đứng

đầu Tần gia này cũng không khỏi quá mức quái dị, Thịnh Cẩm Như lạnh lùng liếc nhìn ông ta, lời nói đầy gai góc: “Xem ra Tần gia đúng là nghiệp chướng quá sâu, tới đây xuống mồ cũng chưa chắc đã được toàn thân.”

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả: “Lão thái thái ăn nói đúng là đủ cay độc, không hổ là chủ một nhà.”

Thịnh Cẩm Như ngồi xuống, không thèm liếc lão ta lấy một cái: “Mấy lão già họ Tần đâu, chết hết rồi?”

Tần Thủ Nghiệp cũng không lấy làm giận, móc từ trong ngực ra một tấm danh thiếp, cung kính đưa tới: “Lão thái gia thân thể không khỏe, ở nhà tĩnh dưỡng, tôi cũng chẳng có tài cán gì, ra ngoài lặn lội kiếm chút cơm ăn, đã để Lão thái thái chê cười rồi.”

Thịnh Cẩm Như không nhận lấy, mí mắt hé ra một đường hẹp, nhìn rõ hết một hàng dài danh hiệu trên danh thiếp, sắc mặt có chút biến hóa, Tần Thủ Nghiệp thu hết vẻ mặt của bà ta vào trong mắt, trong lòng cười lạnh một tiếng, đặt danh thiếp lên mặt bàn, lại khập khểnh ngồi xuống phía đối diện.

Mấy người phụ nữ trẻ đi theo sau Thịnh Cẩm Như tò mò nhìn chiếc danh thiếp kia, trong số họ có vài người thậm chí còn không thuộc hết mặt chữ, không hiểu miếng giấy vuông vức này là thứ gì, nhưng đám bà lão Thạch gia quanh năm khoác cái danh thôn ủy đi làm việc ở bên ngoài, vừa nhìn thấy trên danh thiếp có cái gì mà Ủy viên xx Thành phố xx là biết khó dây vào.

Không ai mở lời trước, cục diện có chút cứng nhắc, có người bước lên châm trà, rót cho Thịnh Cẩm Như trước, nắp ấm vừa bỏ ra, hơi nóng bốc lên, che lấp cả gương mặt của Thịnh Cẩm Như, đúng vào lúc này, bà ta bỗng nhiên mở miệng: “Ta nói, Tần gia bao nhiêu năm như vậy không có động tĩnh gì, chắc là bận chạy chức chạy quyền rồi, quan lớn một cấp đề chết người, sống cũng thoải mái lắm đây.”

Tần Thủ Nghiệp ngoài cười nhưng trong không cười: “Làm quan cũng

chẳng có cái gì tốt, chỉ được cái tiện, đi đâu cũng có người tiếp đón, chuyến này đi Quảng Tây cũng thế, thị trưởng rất nhiệt tình, bận trước bận sau, chỉ sợ không chu đáo, đến cả việc lên Bát Vạn Đại sơn này cũng hỏi có cần công an đi theo hay không, khuyên nhủ mãi, mới bảo bọn họ chờ ở bên ngoài được."

Thị Cẩm Như không nói gì, bà ta khác với những người phụ nữ quanh năm sống trong động đá vôi ki, đã là người đứng đầu, chuyện ở bên ngoài ít nhiều cũng phải biết, quan chức nào có quyền lực thế nào, bà ta cũng biết sơ sơ, xem danh thiếp của Tần Thủ Nghiệp, cũng biết là có sắp xếp, nói đến tận mức này, Tần Thủ Nghiệp đang muốn ám chỉ họ có chuẩn bị mà đến, bên ngoài có người, nghĩa là cho dù Thị gia các người có là rắn độc thì cũng không thể khê lưỡi ra với bọn họ.

Nói toạc ra cũng tốt, Thị Cẩm Như cũng chẳng có hơi sức mà vòng vo với Tần gia: "Có việc thì nói, có rắc thì đánh, lần này đến cửa, có tâm tư gì?"

Tần Thủ Nghiệp gõ hai đầu ngón tay lên mặt bàn: "Lão thái thái đúng là người phóng khoáng, tôi đây không có ý gì khác, chỉ có hai chữ, đòi người."

Câu này vừa thốt ra, Thị Cẩm Như còn ngồi yên, đám phụ nữ Thị gia đứng sau đã rục rịch, có người còn thốt lên: "Đòi người cũng được, hỏi xem Chương Linh có đồng ý hay không."

Trong lúc nói chuyện, có người tính tình nóng nảy đã loạt soạt lấy chuông ra, vung tay liên đập xuống bàn, cũng không biết đây là Lộ Linh của chi nào, một sợi dây xích dài trên đầu có một quả chuông nội hưởng, không khác gì chùy Lưu Tinh, dù trong lòng Tần Thủ Nghiệp đã có sự chuẩn bị, nghe thấy một tiếng chuông lạnh lót, vẫn không khỏi tê dại da đầu.

Thị Cẩm Như cũng không ngăn cản, dường như rất hài lòng với phản ứng của bọn họ: "Họ Tần, các người làm mưa làm gió ở ngoài kia thế nào, ta không xen vào, nhưng ở đây, mặc người là thừa tướng hay Hoàng đế, đừng hòng mang đi nổi bất cứ nữ nhân nào của họ Thị."

Tần Thủ Nghiệp kinh ngạc mở to mắt, phản ứng này có chút quái dị, Thịnh Cẩm Như mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, quả nhiên, Tần Thủ Nghiệp cười lên ha ha.

“Lão thái thái nghĩ nhiều rồi, lần này tôi tới, hoàn toàn là vì giải quyết công việc.”

Nói xong, ông ta vỗ vỗ cái chân gãy của mình: “Lão thái thái cũng đã thấy rồi đấy, cái chân này không phải tự rụng mà gãy, tôi mang theo mười mấy người, hơn hai mươi con mắt đều thấy rõ, là bị kẻ khác lái xe chèn đứt.”

“Ngay trước mắt mọi người, không kiêng nể gì cả, đây chính là hành vi phạm tội đấy lão thái thái, bà nghĩ tôi đến làm gì, tôi đến là để cầu một tiếng nói, cầu sự công bằng, chân của bà bị người ta cán gãy, bà cũng không thể bỏ qua đúng không? Kẻ đó hiện giờ đang ở Bát Vạn Đại sơn, lão thái thái sẽ không nói là chưa từng gặp chứ?”

Thì ra dù là đòi người, nhưng không phải là người mà bọn họ nghĩ, gần như tất cả những người hai họ Thịnh Thạch ở đây đều thả lỏng hơn, nhưng có vài người vẫn còn tức giận: “Nói đòi là đòi? Coi Thịnh gia này là chốn nào?”

Tần Thủ Nghiệp bình thản ung dung, dựa lưng vào ghế, gõ gõ cái nạng xuống nền đất mấy cái: “Các người nhất quyết muốn che giấu tội phạm, vậy tôi cũng không còn cách nào khác, trên đời này không có gì to hơn chữ Lý, tôi đi báo công an, công an nhất định sẽ đến bắt người, lão thái thái. Thịnh gia và Tần gia đúng là đối đầu thật, nhưng có vài chuyện chúng ta vẫn cùng chung lợi ích, cả hai nhà đều không thể làm việc quang minh, có thể không chọc đến bên ngoài liền bót dây vào, nói ra không biết xấu hổ chứ, Thịnh gia mà bị làm sao thì họ Tần càng không được lợi lộc gì đúng không. Cho nên chuyện này tôi đến đây, hoàn toàn là vì lòng hảo tâm. Các người không cảm kích, quên đi, tôi cũng chẳng mất công làm gì, cứ để công an điều tra cho nhanh chóng. Cảnh báo cũng đã cảnh báo, không thể

giải quyết riêng thì cũng đành, đây là một cái chân đấy lão thái thái, tố cáo đi nhất định sẽ bị xử nặng. Thịnh gia các người dù có giấu người đi rồi nhưng lúc đó, một đồng công an tới, vương cái tội chứa chấp tội phạm thì thôi, nhỡ đâu còn tra ra manh mối gì, cây cao cũng có ngày bật gốc, đừng trách Tần gia chúng tôi không đứng lại đến nhắc nhở."

Không thể không nói, Tần Thủ Nghiệp đã đánh trúng vào tim đen, bao nhiêu năm qua, Thịnh gia cam nguyện chịu đựng co đầu rút cổ ở cái nơi hẻo lánh bất tiện đủ đường này, một phần lớn nguyên nhân là để triệt để tránh tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nói nhiều sai nhiều, lộ diện càng nhiều, khả năng khiến người khác nghi ngờ lại càng cao — nếu dẫn đám cảnh sát hay ký giả đang tràn lan ngoài kia đến nơi này? Hậu họa vô cùng, quả thực nghĩ cũng hông dám nghĩ.

Tránh nặng tìm nhẹ, nghĩ vậy, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, dù sao Nhạc Phong cũng không phải người nhà họ Thịnh, giao ra thì có tổn hại gì?

Trong lúc nhất thời, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Thịnh Cẩm Như, chỉ chờ bà ta cất tiếng nói, Thịnh Cẩm Như lại im lặng, đã nói đến mức này cũng không thể không trả lời dứt khoát một câu: "Nhạc Phong đối với Tần gia mà nói, trừ việc để xả giận ra, cũng chẳng để làm gì, cần Nhạc Phong, mục đích là để dụ Tiểu Hạ ra ngoài thì đúng hơn."

Tần Thủ Nghiệp nhìn Thịnh Cẩm Như giơ ngón cái lên: "Lão thái thái nói phải lắm, một câu đã trúng phóc, nói Tần gia nhà chúng tôi không tính toán gì họ Thịnh, bà có tin không? Bà tin, tôi cũng không tin được, có điều đây cũng đâu phải việc của chúng ta, lão thái thái cứ trông cháu gái mình cho kỹ, mỗi có tươi đến mấy cũng không dụ được cá đớp câu, nếu như không trông nom được, không có mỗi câu chúng tôi cũng vẫn bắt người, có hay không Nhạc Phong cũng không có gì khác biệt."

Lời nói vô cùng trâng tráo, nhưng lại lý lẽ xiêu vẹo, có vài người phụ nữ

họ Thịnh đã vô thức gật đầu, Tần Thủ Nghiệp vẫn bình thản, lại tiến thêm một bước: “Hơn nữa, nếu Tần gia chúng tôi không đến thì họ Nhạc kia cũng là cái gai trong lòng lão thái thái, nhố thế nào cũng là nhố, giờ Tần gia chúng tôi đứng ra, lão thái thái chỉ cần tạo điều kiện một chút, tay cũng không phải nhúng chàm, có gì không làm?”

“Chuyện của Bình Tử, là thế nào? Gã kia là ai?”

Một câu hỏi ngắn ngủn lại khiến cho cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh lại, da đầu Tần Thủ Thành như nứt ra, mồ hôi lạnh theo thái dương trượt xuống cổ, Tần Thủ Nghiệp bất ngờ không kịp đề phòng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, trong giọng nói có ý đe dọa: “Lão thái thái, chuyện nào đi chuyện đấy, lời chuyện cũ ra nói có gì hay, hơn nữa, cũng đâu phải đến cửa thỉnh tội, nếu bà là tôi, bà có đưa người đến không?”

Thịnh Cẩm Như cười lạnh một tiếng, đẩy chén trà trước mặt ra, đứng dậy quay đi, bên trên không rõ ý tứ thế nào, đám người dưới chỉ biết hai mặt nhìn nhau, cũng lục tục đi theo ra ngoài, chỉ vón vện mấy phút, trong phòng chỉ còn lại người của Tần gia, xuyên qua cánh cửa sổ hé một nửa, có thể thấy tất cả đều đang vây quanh Thịnh Cẩm Như, Tần Thủ Thành bước qua hỏi Tần Thủ Nghiệp: “Một câu cũng không nói, thế này là đồng ý hay không?”

Giọng ông ta run rẩy, trải qua cuộc giao tranh vừa rồi, người ra mặt tuy không phải ông ta, nhưng dường như mọi áp lực đều áp lên đỉnh đầu ông ta vậy, cả người suy sụp rất nhiều, Tần Thủ Nghiệp cười cười, vươn tay vỗ mạnh lên bả vai ông ta: “Mặt mũi trắng bệch, sợ ông anh này khai ra chú à? Chú yên tâm, người một nhà vẫn là người một nhà.”

Tần Thủ Thành nuốt nước bọt, vừa định mở miệng, một người đàn ông trẻ tuổi đã bước vào, đoán chừng là chân chạy việc truyền lời, sắc mặt rất mất kiên nhẫn, trong dịch ý mang theo chút cảnh giác: “Từ đâu đến thì về đó, núi này không tiếp, có tin chính xác sẽ báo cho các người.”

Tần Thủ Nghiệp ‘À’ một tiếng, lại còn ôm quyền, như chấp tay hành lễ,

người kia nhúu mày một cái, chỉ buông một câu ‘Đồ điên’, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

Người nọ vừa đi, nụ cười của Tần Thủ Nghiệp liền biến mất, vẻ khách sáo giả tạo không còn sót lại chút gì, nơi nếp nhăn thối thịt đan xen khôi phục lại vẻ âm trầm lạnh lùng, nói với Tần Thủ Thành: “Thấy chưa, Thịnh gia đâu phải không nhúng tay làm chuyện dơ bẩn, đến nước này, chắc chắn là đồng ý rồi, bà già kia còn ra vánh ra vẻ, suy nghĩ một chút? Được, vậy cứ để cho bà ta suy nghĩ.”

Tần Thủ Thành chần chừ một chút, đột nhiên hỏi ông ta: “Anh cả, anh thực sự... chúng ta thực sự... bỏ qua hết?”

Nghĩ đến việc Tần Thủ Nghiệp có thể sẽ buông tha cho Thịnh Hạ, Tần Thủ Thành lại lặng lẽ thở phào một hơi.

Tần Thủ Nghiệp không hé răng, ông ta chống gậy ra khỏi cửa, vì dùng sức, có máu nhỏ trên mặt đất, Tần Thủ Thành không đành lòng, bảo người đứng bên cạnh tiến lên băng bó, Tần Thủ Nghiệp khoát khoát tay, đi thẳng ra cửa.

Sau khi bước ra ngoài, ông ta dừng lại, ngửa đầu nhìn đỉnh núi Bát Vạn Đại sơn, ánh sáng chói lọi phản chiếu lại vô cùng đẹp mắt, tựa như một vầng hào quang, Tần Thủ Nghiệp nhìn một hồi, đột nhiên buông một câu.

“Bao nhiêu năm như vậy, chú hai à, núi nhà họ Thịnh, đời chúng ta, chắc không trèo lên nổi.”

Trong giọng nói có sự thê lương ảm đạm kỳ lạ, xem ra, cho dù có điên cuồng vì bị Nhạc Phong chèn gậy một chân, Tần Thủ Nghiệp chung quy vẫn không thực sự đánh mất lý trí, Tần Thủ Thành ít nhiều cũng có thể hiểu được tâm trạng của ông ta, từng ấy năm, có thể nói là từ lúc tóc còn xanh đến khi đầu bạc, đến lúc chạm tới cửa lại lực bất tòng tâm.

Ngọn núi này, đời này có lẽ không trèo lên nổi nữa.

Hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên Tần Thủ Thành cảm thấy bình an

trong lòng, ông ta nghĩ kết quả như vậy thực sự không thể tốt hơn, đã đến lúc tu tay lại rồi, cơn tức của Tần Thủ Nghiệp đương nhiên cần được giải tỏa, hy sinh Nhạc Phong thì hy sinh đi, dù sao cũng phải trả giá.

Chẳng hiểu xuất phát từ tâm lý gì, Tần Thủ Thành cũng ngẩng đầu nhìn ‘ngọn núi không trèo lên nổi’ trong miệng Tần Thủ Nghiệp, tầm mắt trắng xóa, lồng ngực trống rỗng, nghĩ đến hai mươi năm luôn cúi, đến cuối cùng lại chỉ như một giấc mộng hồng lương.

* * *

Nhà đột còn gặp trời mưa, trở lại động đá vôi, Thịnh Cẩm Như mới biết được có việc xảy ra.

Thanh tử đã chết.

Khi Thịnh Cẩm Như rời khỏi động đá vôi, chỉ để lại vài người chăm sóc cho Thanh tử và trông coi Quý Đường Đường, theo bọn họ kể lại, lúc đầu Thanh tử hoàn toàn bình thường, chỉ thì thào nói gì mà ‘kim quân phi thanh, tai vạ đến nơi’, liên miên bất tuyệt, bọn họ cũng biết Thanh tử tuổi đã cao, hơn nữa còn bệnh nặng, đầu óc có chút hồ đồ, cho nên chỉ hòa theo vâng dạ, càng về sau, giọng nói của Thanh tử ngày càng nhỏ, có người thấy không ổn, vươn tay đẩy bà ấy một cái, Thanh tử đột nhiên kêu lên rồi gục xuống, mới biết là người đã đi rồi.

Lần này bọn họ rất hoảng hốt, tuy rằng Thịnh Cẩm Như là người đứng đầu, nhưng xét về kinh nghiệm tuổi tác, Thanh tử vẫn cao hơn một bậc, giờ bà ấy vừa chết, không khác gì Thái Sơn sụp đổ, có mấy người thất kinh, không biết nên làm gì lúc này, trong quá trình hoảng loạn chỉ biết đến chỗ đám người mà Thịnh Cẩm Như sắp xếp đứng chờ ở thêm đá, lắm người lắm miệng, nghĩ ra nhiều hơn, càng không ra manh mối gì: Có người muốn nhanh chóng ra ngoài tìm Thịnh Cẩm Như, lại có người khẳng định rằng bên ngoài đang có đại sự xảy ra, thời điểm mấu chốt không thể tự rối loạn nội bộ, chờ Thịnh Cẩm Như quay lại, còn có người nói người chết là trọng yếu nhất, nếu Thịnh Cẩm Như mấy tiếng nữa vẫn chưa về, có

nên tùy theo nghi thức mai táng của Thịnh gia, tắm rửa thay y phục chỉnh trang lại cho Thanh tử trước?

Những người Thịnh Cẩm Như đưa đi, về cơ bản đều là những kẻ có sức nặng, những người ở lại đều là những người không quan trọng, lại phân theo các chi, không ai phục ai, cho nên đến tận lúc Thịnh Cẩm Như trở lại, bọn họ vẫn còn chưa ngừng tranh luận, Thanh tử buông tay về trời Tây đúng vào thời điểm này, hiển nhiên có chút điềm báo chẳng lành, Thịnh Cẩm Như cố xốc lại tinh thần để giải quyết mọi việc, mới dặn dò được một nửa, chợt nhớ đến chuyện gì đó, rùng mình một cái: “Các người đều ở đây, đã ai mang Tiểu Hạ đi ăn chưa? Đã qua lúc mặt trời lặn rồi, có ai thay đổi âm vị cho nó chưa?”

Tiếng tranh luận thoáng chốc nhỏ lại, rất nhiều người hai mắt nhìn nhau, như thể giờ mới nhớ ra trong động còn có một người tên là Thịnh Hạ này, mấy kẻ không thoát khỏi trách nhiệm lúng túng chỉ trích lẫn nhau

— “Không phải bảo cô trông cô ta hay sao?”

— “Tôi tưởng cô đã sắp xếp hết rồi...”

Dừng một lúc lại cùng nhau lấy cớ.

— “Chuyện xảy ra đột ngột quá...”

— “Nhất thời không quan tâm được nhiều như vậy...”

— “Lại nói cô ta cũng ngơ ngẩn rồi, chắc không xảy ra chuyện gì được đâu...”

Thịnh Cẩm Như vừa vội vừa tức, mang theo vài người vội vã quay về, có lẽ bởi vì tất cả mọi người đều đang ở đây nên người phụ nữ hai đầu kia cũng chờ ở bên rìa nước, không cần phải gõ ống, điều này lại càng khiến Thịnh Cẩm Như càng thêm lo lắng, bên cạnh có người khuyên bà ta hãy yên tâm, bà ta lại hung dữ quát lại: “Để một mình nó ở lại, lại còn chẳng biết gì cả, nhỡ nó rơi xuống nước chết đuối thì làm sao? Các người đứa nào

đứa nấy, không có một tí đầu óc nào."

Quay về bờ đá, trong âm trận quả nhiên đã không thấy Quý Đường Đường, Thịnh Cẩm Như tay chân lạnh toát, cố tình mấy người phụ nữ đi cùng bà ta lại không nhận ra, còn ngó xuống nước xem, Thịnh Cẩm Như trút hết cơn giận lên người phụ nữ hai đầu kia, một cước đá vào cái bè, khản tiếng quát cô ta: "Gọi tất cả mọi người đến, tìm cho ta!"

Động đá vôi không lớn, chống bè đi được hai vòng, người đi trước đã tìm thấy Quý Đường Đường.

Thịnh Cẩm Như không hiểu Quý Đường Đường sao có thể mò tới cái động này được.

Cô ôm gối, ngơ ngác ngồi dưới đất, bên chân là một cái hố bằng đá gập giống như một chiếc quan tài, trong hố đổ ngập nước, trong nước, là thân thể của Vương Tư.

Nước này dường như là từ dưới phun lên, bọt khí nổi lên từ bên dưới, thân thể Vương Tư trong nước lấp loáng, những nơi không có quần áo che lấp như cổ, tay, cổ chân đều đã ngấm nước đến trắng ớn, trên gương mặt lại nổi lên từng đường gân máu màu đen, càng thêm dữ tợn, cô ấy vẫn còn thở, mỗi lần gương mặt chìm dưới nước, nơi hít thở sẽ có tiếng sặc bọt nước.

Cái động này yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe được tiếng bọt nước vỡ ra, Quý Đường Đường cứ ngồi như vậy, vẫn không nhúc nhích, tượng như một pho tượng khắc từ gỗ, Thịnh Cẩm Như có chút hoảng hốt trong lòng, thử thăm dò tiến lên đỡ lấy bả vai của cô: "Tiểu Hạ?"

* * *

Cả ngày hôm nay của Nhạc Phong trôi qua một cách hỗn độn, mơ hồ nhận thấy Thịnh gia đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng thứ nhất, người ta đề phòng anh, thứ hai, đến bản thân mình thân ốc còn không mang nổi mình ốc, chút lòng hiếu kỳ này cũng nhanh chóng biến mất, có nhiều

chuyện, vừa nghĩ tới liền thấy bế tắc, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình chắc được tích sự gì, cảm thấy mình nên tính đến chuyện ra đi là vừa, sau đó lại nghĩ, thật vớ vẩn, lẽ nào cứ thế mà vứt Đường Đường lại ư?

Càng nghĩ huyết Thái Dương lại càng đau nhức, bỗng nhiên nghe thấy tiếng dầu sôi, bấy giờ mới phát hiện Thạch Gia Tín đang nấu ăn, lại nhìn lại, bên ngoài trời đã sẩm tối.

Vậy mà đã sắp hết một ngày nữa rồi.

Không biết Thạch Gia Tín đang xào cái gì, ngửi cũng khá thơm, Nhạc Phong mơ hồ cảm thấy có chút đói bụng, đang định hỏi anh ta làm món gì, bên ngoài có người vội vàng gõ cửa, Thạch Gia Tín vừa đi ra ngoài vừa đưa cho anh cái xẻng: “Giúp một tay, lửa to đấy, đừng để cháy.”

Nhạc Phong hậm hức đón lấy, bước tới nhìn vào trong chảo, trong đều chữi Thạch Gia Tín té tát: Có biết xào rau không hả? Cho thịt vào xào cùng với măng chưa chín, sợ xào thịt không chín hay là làm sao?

Nhạc Phong nhanh chóng cầm xẻng gắp hết thịt ra chỗ lửa nhỏ ngoài rìa chảo, lại gắp thêm mấy miếng nữa, đằng sau bỗng vang lên tiếng của Thạch Gia Tín: “Nhạc Phong, mau ra đây, Tiểu Hạ đang náo loạn âm ỉ trên kia, bao nhiêu người cũng không giữ được.”

Nhạc Phong đầu tiên là nghe không hiểu, cầm cái xẻng sững người, cho đến khi Thạch Gia Tín lặp lại lần nữa, anh mới như tỉnh lại từ trong mộng, ném cái xẻng chạy đi.

Bà cụ xuống dưới đưa tin kia đi rất chậm, Nhạc Phong hơi một tí lại phải dừng lại chờ, anh nghĩ đến câu ‘náo loạn âm ỉ’ kia của Thạch Gia Tín, trong lòng lo lắng muốn chết, không nhận được hỏi bà ta: “Không phải nói là đang chữa ư, sao cô ấy lại nổi loạn được? Mà náo loạn thế nào?”

Cũng không biết bà cụ này có cố ý hay không, trả lời rất hàm hồ, Nhạc Phong vội muốn chết, chỉ đành bó tay với bà ta.

Lên tới nơi, mới biết ‘náo loạn âm ỉ’ coi như đã là nói giảm nói tránh

lắm rồi, còn chưa vào nhà đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu khóc om sòm, lúc đẩy cửa có một người phụ nữ đang kêu inh ỏi, Nhạc Phong nghe chị ta kêu mà nổi hết cả da gà, lại nghe thấy tiếng quát giận dữ của Thịnh Cẩm Như: “Không được đánh con bé, đừng ra tay!”

Cũng không biết là quát ai, chân Nhạc Phong đã mềm nhũn, tiến vào mới biết tiếng kêu thảm thiết lúc này từ đâu mà ra: Quý Đường Đường cản người, có một người chắc là bị cắn rách cả cổ, tay ra sức che, máu tươi từ vết rách chảy đầy ra ngoài.

Hai bà lão bị thương đỡ nhau đứng sang bên cạnh, có hai người trẻ hơn tiến lên, một người túm tay một người túm chân, chắc là muốn chế trụ Quý Đường Đường, cô vùng vẫy rất mạnh, vừa nghiêng đầu há mồm là cắn, người đang túm tay không tránh được, bị cô cắn ngay vào cổ tay, đau đến mức kêu oai oái, Thịnh Cẩm Như lại không cho đánh, chị ta đành phải lùi lại phía sau, nhưng Quý Đường Đường cắn rất mạnh, cặp mắt như ánh lên hung quang, xem tình hình này, không cắn rớt một miếng thịt sẽ tuyệt đối không bỏ qua, hai bà cụ kia thấy không ổn, bắt đầu giúp kéo người phụ nữ kia ra, nhưng Quý Đường Đường vẫn không chịu buông, người phụ nữ bị cắn kia trán đã đổ mồ hôi lạnh, dưới tình thế cấp bách định vùng tay đánh, lại có người giữ tay chị ta lại không cho đánh, thực sự là hỗn loạn đến tột đỉnh.

Nhạc Phong quả thực không thể tin nổi vào mắt mình, trong lúc nhất thời, càng để ý cô nhiều hơn, trong lòng anh, đánh người thì thôi đi, lại còn cắn người, chỉ có mấy ả đàn bà chua ngoa mới làm được — anh vọt tới đằng trước, quát cô một câu: “Ai cho em cắn người? Nhả ra cho anh!”

Anh đột nhiên tới, lại đột nhiên quát, đừng nói Quý Đường Đường, mấy người phụ nữ kia cũng giật mình, Quý Đường Đường nhìn anh một cái, đoán chừng là nhận ra anh, bỗng nhiên thấy sợ, cũng không dám tiếp tục cắn chặt, người phụ nữ kia nhân cơ hội rút tay ra, ngã nhào ra mấy mét xa.

Từ lúc mất đi thần trí, Quý Đường Đường vẫn rất ngoan ngoãn, hôm nay

đột nhiên là biểu hiện ra thế nào, có thể nói là tồi tệ, Nhạc Phong là thực sự tức giận, không chút nghĩ ngợi, một ngón tay đẩy đầu cô: “Em giỏi lắm, học được cả căn người nữa!”

Quý Đường Đường bị anh đẩy đầu một cái, cô cũng thực khôì hài, đẩy lệch rồi cũng không thềm chỉnh lại, cứ nghẹo cổ như vậy, nghẹo mãi nghẹo mãi rồi khóc òa lên.

Thịnh Cẩm Như và đám người kia thở phào một hơi.

Sự tình đã như vậy, Thịnh Cẩm Như cũng vô cùng ảo não, vốn sắp xếp Quý Đường Đường đến âm trậ đã là rối loạn trật tự, ngày hôm nay lại an bài không thỏa đáng, khiến con bé không chuyển âm vị đúng thời điểm chưa tính, lại còn bị hoảng sợ như vậy, phản ứng thất thường như lúc này, cũng không biết có để lại di chứng gì hay không.

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy Nhạc Phong nói với mình, giọng điệu rất khó chịu: “Cô ấy đã xảy ra chuyện gì? Sao càng ngày càng không bình thường? Trước kia đâu đến mức như vậy?”

Thịnh Cẩm Như lấy lại tinh thần, để một người ngoài lại còn là kẻ tiểu bối như Nhạc Phong chỉ trích, trong lòng bà ta rất khó chịu, giọng nói tự nhiên cũng trở nên gai góc: “Chữa bệnh đương nhiên cũng phải có hậu quả, chữa bệnh cho nó, mất công mất sức, một đồng tiền cũng không lấy, các người có để ý đến?”

Nhạc Phong bị bà ta làm cho ghen hợ, quay đầu lại nhìn Quý Đường Đường, cô vẫn đang nghẹo cổ khóc, thật đúng là không biết ngại, Nhạc Phong im lặng, vươn tay chỉnh đầu cô lại cho thẳng, lúc chỉnh cô cũng ngừng khóc, như thể nghỉ ngơi giữa hiệp vậy, chỉnh xong lại mím môi méo miệng, chuẩn bị khóc tiếp, Nhạc Phong thiếu chút nữa giờ ngón tay chọc lên đầu cô: “Khóc! Khóc nữa đi!”

Quý Đường Đường ngừng khóc, phi thường oán hận trừng mắt nhìn anh, bỗng nhiên bĩu môi buông một câu: “Không khóc thì không khóc!”

Còn dám bật lại, Nhạc Phong càng thêm tức, đang định trừng cô, đột nhiên hồi hồn lại, nhất thời liền ngơ ngẩn, quay về phía Thịnh Cẩm Như, lắp bắp: “Cô ấy... cô ấy có thể nghe được rồi?”

Thịnh Cẩm Như lạnh lùng đáp lại: “Bằng không thì sao, hai ba ngày qua, Thịnh gia bắt tài hay sao mà một chút khởi sắc cũng không có?”

Nhạc Phong không nói gì, tuy Thịnh Cẩm Như vẫn lạnh lùng nói chuyện với anh, nhưng giờ phút này, anh đột nhiên thấy vô cùng cảm kích bà ta, lại nhìn Quý Đường Đường, biết hiện giờ cô có thể nghe được, lại không thể hung dữ nói chuyện với cô như trước nữa.

Thịnh Cẩm Như lẳng lẳng nhìn Quý Đường Đường, lại nhìn Nhạc Phong, khóe miệng mím chặt, bỗng nhiên nói: “Hôm nay xảy ra chút sự cố, con bé não loạn rất âm ỉ, cậu đưa nó xuống đi, sáng mai trước khi mặt trời mọc đưa lên.”

Thịnh Cẩm Như đột nhiên lại chịu ‘nhả’ ra, Nhạc Phong rất bất ngờ, nhưng vui sướng chung quy vẫn che lấp nghi hoặc, lúc anh dẫn Quý Đường Đường đi, có một bà cụ hỏi Thịnh Cẩm Như: “Để cậu ta đưa đi... không sao chứ...”

Thịnh Cẩm Như ừ một tiếng: “Tiểu Hạ còn chưa chữa xong, kiểu gì cậu ta cũng phải đưa về, hơn nữa, trước cứ thả ra đã, đừng có ép quá chặt, con thỏ nóng lên còn biết cắn người cơ mà.”

Đạo lý kế hoãn binh này cũng không khó hiểu, bà lão kia gật đầu, lúc mở miệng lần nữa lại có chút lo lắng và căm giận: “Tiểu Hạ... điên rồi mà vẫn nghe lời cậu ta, nói câu nào nghe câu đấy, nếu thực sự chữa khỏi, càng khó quản.”

Những lời này, chọc đúng vào tâm bệnh của Thịnh Cẩm Như, sắc mặt trở nên khó coi trong nháy mắt, bà lão kia là người biết nhìn mặt đoán lòng, cũng không nói gì thêm nữa, quay người qua chỗ khác xem thương thế của hai người bị cắn, thấy người băng bó tay chân vụng về, chộp lấy băng gạc đang định hỗ trợ, sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng nói ảm

đạm của Thịnh Cẩm Như.

“Nhắc cho lão già Tần gia, bảo bọn chúng chờ dưới chân núi, sáng mai khi nào cậu ta đưa Tiểu Hạ lên, trên đường về hãy động thủ đi.”

* * *

Nhạc Phong đưa Quý Đường Đường xuống núi, trời đã tối đen, đường núi không dễ đi, tuy là nắm tay, cô vẫn đi bước hụt bước không, có mấy lần suýt nữa va vào lưng anh, Nhạc Phong rất kiên nhẫn, luôn miệng nhắc cô cẩn thận, từ lúc biết cô nghe được, không hiểu vì sao cứ muốn nói chuyện với cô, nói rất nhiều, cô cũng không nghe lọt, chỉ mất kiên nhẫn ừ ừ à à, dù ngay cả một câu trả lời trọn vẹn cũng không có, nhưng Nhạc Phong đã thỏa mãn đến độ cảm động rồi, lải nhải y như Đường Tăng chuyển thế, đang nói với cô dù sao cũng không được cản người, mới nói được một nửa, cô đột nhiên không đi nữa, đặt mông ngồi trên tảng đá, hỏi cô làm sao, cô lại tỏ vẻ khó gần, quăng ra hai chữ: “Mệt rồi!”

Thái độ gì thế này! Nhạc Phong tức đến ngứa răng, đe dọa cô nói: “Đường Đường, em mau đứng dậy cho anh, anh thà vớt em lại chỗ này cho sói ăn cũng không thêm công em đâu, nghe thấy không hả?”

Nửa tiếng sau, Thạch Gia Tín mở cửa cho Nhạc Phong, vừa mở cửa đã thấy anh công Quý Đường Đường, Thạch Gia Tín sững sốt một chút, đang định hỏi sao anh đưa Thịnh Hạ xuống được, mắt thấy sắc mặt anh không tốt, lời đến cửa miệng lại nuốt xuống, Nhạc Phong xem ra rất tức giận, vừa đặt Quý Đường Đường xuống liền oán giận với anh ta: “Con em nó chứ, anh đã gặp ai thành thật như thế chưa? Mới nói một câu mệt rồi, mấy giây sau đã ngủ, gọi làm sao cũng không tỉnh.”

Thạch Gia Tín nghe không đầu không đuôi, không biết nên đáp thế nào, Nhạc Phong cũng chẳng chờ anh ta trả lời, chợt nhớ ra chuyện gì: “Thịnh gia mấy người rốt cuộc là chữa bệnh kiểu gì vậy? Trước đây Đường Đường đâu có như vậy, làm gì có ai nói ngủ là ngủ, đến robot cũng không phản ứng nhanh như vậy.”

Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút: “Chắc là chữa bệnh mệt mỏi quá, có thể là mệt hơn so với bình thường.”

Lời giải thích này xem như hợp lý, Nhạc Phong im lặng, cuối cùng bực rức buông một câu: “Có mà cần người đến mệt ấy.”

Thạch Gia Tín lại hoang mang, Nhạc Phong cũng chẳng có hứng thú giải thích cho anh ta, đi thẳng vào phòng.

Ngày hôm nay đúng là băng lửa xoay vần, từ gần như vô vọng gặp lại, đến giờ, trong thoáng chốc hai người đã có thể cùng ở trong một căn phòng, đích thực như nằm mơ, Nhạc Phong cởi áo khoác và giày của Quý Đường Đường, dẫn kín chắn cho cô, nường ánh đèn nhìn cô, phát hiện khoe môi còn dính máu, tim bỗng thót một cái, còn tưởng cô bị thương, sau đó lại nhớ ra là cô cần người, càng nghĩ lại càng thấy tức tức, đứng dậy tìm khăn lông dùng nước ấm lau sạch, lại lau mặt cho cô luôn.

Đang lau liền ngăn người, nghĩ đến việc sáng sớm hôm sau lại phải đưa cô về, lần này đưa về rồi, liệu Thịnh Cẩm Như có thả cô ấy ra nữa không? Nếu như không thả thì có khác gì một ngày trước? Nhưng cách trị liệu của Thịnh gia hiển nhiên là hữu hiệu, nếu như không đưa lên, cô ấy sẽ không trở lại bình thường được...

Suy nghĩ một chút, lại tự đẩy mình vào ngõ cụt, huyết Thái Dương thành thịnh nhói lên, nhìn di động, đã gần nửa đêm, trước khi mặt trời mọc đã phải tiễn cô ấy đi, tính đường đi và thời gian chuẩn bị rửa mặt, trước bốn giờ sáng đã phải dậy rồi...

Nhạc Phong thực sự không thấy buồn ngủ một chút nào, anh ngồi ngay bên cạnh Quý Đường Đường tựa vào đầu giường, ngồi một lúc, cơn lạnh nửa đêm bắt đầu tập kích, bèn quấn chăn nằm xuống, nằm một chốc liền chợp mắt, nhưng ngủ cũng không sâu, trong tiềm thức vẫn sợ trẻ giờ, cũng không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên giật mình một cái liền tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực, mở di động lên xem, đã là ba giờ năm phút sáng, Nhạc Phong xuống giường, vươn tay ra sức day day mi

tâm, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo hơn, đoán chừng là động tác có hơi mạnh, Quý Đường Đường bên cạnh cũng không ngủ yên, xoay người mấy lần liên mở mắt.

Cô hẳn là còn chưa ngủ đã, vẻ mặt rất mệt mỏi, mắt trông như không làm sao mở ra được, Nhạc Phong thấy buồn cười, cúi người hôn lên trán cô, sau một lúc ngẩng đầu lên, vươn tay vuốt ve gương mặt cô, vén tóc cô ra đằng sau, Quý Đường Đường khó hiểu nhìn anh, sau khi nhìn nhau vài giây, Nhạc Phong lại nghĩ đến cơn tức tối qua, một ngón tay chọc lên trán cô: “Heo, nói ngủ là ngủ, còn bắt ông đây công xuống núi, làm nhũn hết cả chân ông đây, không biết mình nặng thế nào à!”

Quý Đường Đường trừng anh một cái, vươn tay kéo chăn trùm lên đầu, chắc là định ngủ tiếp, Nhạc Phong muốn cô ngủ thêm mấy phút nữa, cũng không vội kéo cô dậy, đang định chống tay đứng lên, Quý Đường Đường ngộp trong chăn chậm rãi nói: “Sao em không biết là em nặng nhĩ, còn chưa đến một trăm cân, anh công em mà còn nhũn chân, anh bị yếu thận à?”

Chương 28

Nhạc Phong ngậy ra.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế đứng lên, ngơ ngác nhìn cái chần trước mặt, bỗng phát hiện ra hình vẽ in trên chần là hình công chúa Bạch Tuyết — một gã đàn ông to xác như Thạch Gia Tín, sao lại đi chọn loại chần thể này? Hay là do Vương Tư thích nên anh ta cũng yêu ai yêu cả đường đi?

Nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Quý Đường Đường không kìm được kéo chần ra, mắt to trừng mắt nhỏ với Nhạc Phong gần nửa buổi xong mới hỏi anh: “Anh không có gì để nói với em sao?”

Nhạc Phong mờ mịt, vô thức đáp lại: “Có chứ... Đường Đường... Chào em.”

Quý Đường Đường không nói gì, được một lát, cô thò tay ra từ trong chần, xoa xoa đầu Nhạc Phong: “Đồ ngốc, chào anh.”

Còn chưa dứt lời, Nhạc Phong đã hồi hồn lại, vươn tay định nhéo hông cô, Quý Đường Đường cười khanh khách trốn vào trong chần, tránh được vài lần, bị Nhạc Phong quây vào cách một lớp chần, vừa mới ngẩng đầu, Nhạc Phong đã cúi đầu phủ lên môi cô.

Quý Đường Đường hoang mang, vô thức muốn lùi lại phía sau, lại chẳng lùi thêm được mấy, chung quy vẫn bị anh túm chặt, trong khoảnh khắc, chớp mũi rằng môi đều là hơi thở của anh, trong lúc ý loạn tình mê lại cảm thấy, hai người có thể thân mật như vậy, đúng là vui sướng thắng hoảng loạn.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Phong mới buông cô ra, Quý Đường Đường thở dồn dập, biết mặt mình còn nóng vô cùng, cô rũ mí mắt không dám nhìn anh, Nhạc Phong nâng cằm cô lên, hỏi: “Tình từ bao giờ?”

“Mới vừa nãy.”

“Thế này có tính là khỏi rồi không?”

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút, sau đó lại chần chừ lắc đầu: “Hôm

nay lúc ở trong động, em cũng tỉnh được một lúc, sau đó mới tỉnh giả điên giả dại để bọn họ thả em ra, ai ngờ đùa lại thành thật, không khống chế được, thoáng chốc đã mất đi thần trí, em đoán là chưa ở đủ trong Âm trập, còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn."

Nhạc Phong gật đầu, nhìn cô không nói lời nào, một lúc sau, anh lấy di động ra xem giờ sau đó cất đi: "Mười phút nữa."

Quý Đường Đường mơ hồ: "Mười phút gì?"

"Ôm em thêm mười phút nữa, sau đó sẽ đi bộ lên núi."

Quý Đường Đường cười rộ lên, cười mãi cười mãi rồi im lặng, đồng hồ trên di động không có âm thanh gì, nhưng không hiểu tại sao, dường như có thể nghe thấy tiếng kim giây tíc tắc đòi mạng, càng khiến cái ôm này trở nên ấm áp và trân quý.

"Nhạc Phong à, trong động em đã thấy Vưu Tư."

Nhạc Phong ừ một tiếng, được một lúc mới hỏi cô: "Cô ấy có ổn không?"

"Không ổn, em cứ cảm thấy cô ấy sắp chết, rất đáng thương, Nhạc Phong, em có thể cứu cô ấy ra được không?"

Nhạc Phong không nói gì, được một lúc, anh chậm rãi ngồi dậy, bước qua rút bao thuốc từ trong túi áo, rút điếu thuốc ra lại không châm, vươn tay bóp dẹt đầu thuốc, Quý Đường Đường chống tay đứng dậy, hỏi anh: "Anh sao thế?"

Nhạc Phong lắc đầu: "Đường Đường, em có nhớ được những chuyện đã xảy ra trong thời gian này không?"

Quý Đường Đường suy nghĩ một chút: "Lúc ở trong động em có nhớ lại được đôi chút, đại khái rất mơ hồ, những chuyện gần đây còn có thể nhớ rõ một chút, càng lâu lại càng không... đêm hôm đó ở Hạ Thành, đã xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Phong nói ngắn gọn: "Đêm hôm đó là Tần gia giở trò quỷ, bọn họ quá đông, trong lúc cứu em, anh đã lái xe cán gãy chân Tần Thủ Nghiệp."

Như anh dự đoán, mặt của Quý Đường Đường thoáng chốc đã trắng bệch.

Nhạc Phong cười cười: “Sao thế? Là anh cán, đâu phải em.”

Quý Đường Đường quay đầu đi, nước mắt đã chảy rơi: “Đâu có giống nhau, hòng súng của Tần gia chưa bao giờ chĩa về phía anh, anh muốn thoát thân lúc nào cũng có cơ hội. Giờ anh làm vậy, bọn họ sẽ hận anh đến chết, hận anh còn hơn cả hận em, thoáng chốc anh đã đứng đầu danh sách của bọn họ rồi.”

Nhạc Phong trêu cô: “Vậy chẳng phải càng tốt hay sao, giúp em phân tán được hỏa lực của quân địch.”

Không nói thì thôi, nói xong Quý Đường Đường khóc lại càng ghê hơn, Nhạc Phong kéo cô ôm vào trong lòng dỗ dành: “Đừng khóc nữa vợ à, em giỏi giang như vậy, sau này bảo vệ anh là được mà.”

Quý Đường Đường nằm gọn trong lòng Nhạc Phong, vừa khóc vừa ra sức gật đầu: “Nhạc Phong, em sẽ bảo vệ anh, em có chết cũng sẽ bảo vệ anh.”

Rõ ràng chỉ là câu nói đùa, lại nghe cô nói như vậy, lòng dạ càng thêm chua xót, Nhạc Phong cảm động đến mức vành mắt cũng hồng lên, được một lúc mới cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô: “Đường Đường, không uổng công anh thương em.”

“Anh đã gọi điện nhờ Khiết Du thăm dò, Miêu Miêu đã quay lại rồi, nhưng đám người của Tần Thủ Nghiệp không về cùng, anh nghi ngờ bọn chúng vẫn chưa từ bỏ, có điều may là bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của Thịnh gia, người nhà họ Tần không có gan đến đây gây sự, chúng ta tạm thời không cần suy nghĩ đến Tần gia.”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt gật đầu: “Nhưng lúc rời khỏi đây sẽ gặp nguy hiểm.”

Nhạc Phong cười khổ: “Anh đang định bàn với em chuyện này đây,

Đường Đường, theo như anh thấy, Thịnh Cẩm Như sẽ không để em đi, nếu như không phải hôm nay em náo loạn ra chuyện, anh căn bản không thể nào gặp được em. Em thân ốc còn không mang nổi mình ốc, còn định vác cọc cho anh?"

Quý Đường Đường đột nhiên phản ứng kịp: "Nhạc Phong, đồ đạc của em anh có mang tới không? Bộ quần áo này của em là do anh thay đúng không, bộ kia đâu?"

Nhạc Phong không hiểu sao trọng tâm câu chuyện đột nhiên lại nhảy cóc như vậy, anh gật đầu, ra hiệu chỉ về phía túi hành lý trên đất: "Đều để ở đó."

Quý Đường Đường nhanh chóng xuống giường mở túi hành lý ra, Nhạc Phong cũng đi theo: "Em tìm gì vậy?"

Quý Đường Đường không trả lời, thò tay lục lọi tới lui trong túi, một lúc sau, sờ thấy gì đó, cô thở một hơi, vươn tay lấy ra chìa trước mặt cho anh xem.

Vuốt Quỷ.

"Em cũng đoán được là bà ngoại quá nửa sẽ không muốn thả em ra, nếu như thực sự bà ấy cưỡng ép, em phải có chuẩn bị trước. Em khóc lóc náo loạn muốn ra ngoài, trừ việc để gặp anh, còn là để lấy thứ này, chỉ cần có nó, Nhạc Phong, cho dù bà ấy có nhốt em lại, em cũng có thể đào địa đạo mà chui ra."

Nhạc Phong chẳng hiểu ra làm sao, anh không biết những bí ẩn của Vuốt Quỷ, nhìn năm nhánh xương đỉnh xấu xí kia, chỉ thấy dâng lên một cơn buồn nôn, dùng chân đạp cũng không đạp xuống được: "Đường Đường, em cũng chăm chỉ đấy, nhưng em muốn làm gì, đóng 'Cuộc vượt ngục vĩ đại' à, ông đây còn phải chờ em hai mươi năm nữa á? Anh cho em hay, không có cửa đâu."

Quý Đường Đường khinh bỉ nhìn anh: "Anh cũng chỉ có tần ấy triển

vọng thôi."

Cô vung tay cào một đường về phía bức tường, theo tiếng lầm rầm lạo xạo của gạch đá, vách tường vỡ ra, Nhạc Phong nhìn cái lỗ to hơn miệng bát, thực sự hoài nghi mình bị hoa mắt, Quý Đường Đường đang dương dương đắc ý định mở miệng, đầu bên kia đột nhiên vọng đến tiếng kêu nghèn nghẹn của Thạch Gia Tín: "Ai da!"

Quý Đường Đường trong nháy mắt hóa đá.

Cô ngơ ngác nhìn lỗ hổng kia, nói chuyện cũng lắp bắp: "Anh ta... Anh ta ở phòng đó?"

"Ừ."

"Anh ta... anh ta ngủ quay đầu vào tường?"

"Chẳng lẽ em ngủ đầu hướng lên trần nhà?"

Nhạc Phong còn chưa xỉ vả xong, Quý Đường Đường bỗng dùng tư thế nhanh như cắt lao lên giường, tung chăn trùm kín cả người, Nhạc Phong lập tức phản ứng kịp, cũng vọt lên, hai người tranh cướp cái chăn chừng khoảng năm giây, sau đó đều thống nhất cùng sử dụng chung tài nguyên.

Năm giây sau đó... đèn sáng, gương mặt đầy vẻ khó hiểu của Thạch Gia Tín xuất hiện giữa lỗ hổng, trên đầu trên mặt đều là vôi tường và hạt cát, anh ta nhìn chằm chằm lỗ hổng một lúc lâu, lại nhìn hai người trên giường, xem ra đang ngủ rất say, không có lý gì nửa đêm nửa hôm lại đi đục tường chứ?

Quý Đường Đường nghe thấy Thạch Gia Tín lẩm bẩm: "Gặp ma rồi..."

* * *

Trời còn chưa sáng, Thạch Gia Tín cũng chẳng ngủ được nữa, đầu tiên anh ta suy nghĩ về lỗ hổng, sau đó nghi hoặc nhìn bức tường của mình, tiếp theo lại nảy sinh sự hoài nghi nghiêm trọng đối với sự vững chãi của ngôi nhà này, đại khái khoảng năm phút đồng hồ sau, bên kia Nhạc Phong bắt đầu rời giường, anh vội vàng bận rộn, chạy ào vào toilet rửa mặt trước,

còn nói với anh ta hôm nay dậy trễ quá, phải nhanh chóng đưa Tiểu Hạ lên trên.

Quý Đường Đường rất 'hiếu kỳ' với cái lỗ kia, chui đầu qua ngó trái ngó phải, Thạch Gia Tín rất sợ cô bị va vào, nhanh chóng kéo cô lại, kiên nhẫn ra hiệu cho cô biết sẽ có đá rơi vào đầu.

Đến lúc Nhạc Phong qua dẫn Quý Đường Đường đi, mới 'đột nhiên' nhận ra cái lỗ kia: "kính ngạc" hỏi Thạch Gia Tín: "Thế này là thế nào?"

Thạch Gia Tín tức giận: "Làm sao tôi biết được!"

Nhạc Phong nhin cười, kéo Quý Đường Đường ra cửa, thời gian hai người nấn ná lại cũng lâu, lên núi liền chạy một mạch, được một lúc mới dừng lại, thở hổn hển chống đầu gối cười không ra hơi, cuối cùng Nhạc Phong mới phê bình cô: "Giả vờ cũng thái quá, lại còn thò đầu vào trong, kỹ năng diễn xuất quá đơ."

Quý Đường Đường không phục: "Em không phải đang bị ngơ ngẩn hay sao, kẻ ngốc nhìn thấy trên tường đột nhiên có một cái lỗ thì phải tò mò chứ. Hơn nữa, em có đơ bằng anh không, lúc anh hỏi anh ta, biểu cảm mất tự nhiên như vậy, thật là mất mặt cho giới nghệ thuật biểu diễn chúng ta."

Lại còn 'giới nghệ thuật biểu diễn chúng ta' nữa, Nhạc Phong thực sự muốn nhổ cho cô vài ngụm nước miếng.

Đi lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng mấy căn phòng trên núi cũng dần dần hiện ra, tựa như những con thú đang thu mình ẩn náu trong bóng tối, Nhạc Phong dừng bước lại, nắm lấy tay Quý Đường Đường nhẹ giọng nói: "Cố gắng chữa trị thêm một ngày nữa, thôi là mọi thứ có thể tốt đẹp rồi, Đường Đường, anh chờ em đấy, nhớ ra sớm một chút."

Quý Đường Đường gật đầu, cô ngẩng lên nhìn Nhạc Phong, cặp mắt trong veo: "Chờ em đấy, Nhạc Phong, ở bên ngoài nhớ ngoan ngoãn, đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt, Thịnh gia nhiều con gái, em thấy anh cũng hơi rục rịch rồi, hôm qua lúc tối anh đi đón em, cái bà bên cạnh em cũng năm

sáu chục tuổi rồi mà anh vẫn còn nhìn chằm chằm."

Nhạc Phong tức đến ngứa răng: "Năm sáu chục thì làm sao, người ta có nội hàm! Biết lịch sự! Không cần người!"

Quý Đường Đường hậm hực liếc xéo anh một cái, Nhạc Phong vui sướng trong lòng, bước đến hàng rào trước mặt vỗ vỗ, bên trong hẳn là nghe thấy tiếng động, được một lúc, đèn trong phòng Thịnh Cẩm Như sáng lên.

Đèn vừa sáng lên, tựa như đang tuyên bố một thời khắc nào đó đã đến, tâm lý Quý Đường Đường có chút khác thường, cô cầm tay Nhạc Phong, lặp lại câu nói lúc trước: "Nhạc Phong, chờ em đấy, em sẽ nhanh chóng quay trở lại."

Nhạc Phong rất đồng cảm ừ một tiếng: "Đường Đường, vào trong đó rồi nhớ cải tạo cho tử tế, thành tâm hối cải, một lần nữa làm lại cuộc đời, Đảng và Nhân dân sẽ tha thứ cho em."

Quý Đường Đường dờ khóc dờ cười, đằng trước vọng đến tiếng mở cửa kéo kẹt, trong khoảnh khắc cánh cửa hé ra, cô đột nhiên hạ giọng nói một câu: "Nhạc Phong, em yêu anh."

Nói xong, không nghe thấy Nhạc Phong phản ứng gì, Quý Đường Đường rất bất mãn: "Nhạc Phong, sao anh không nói anh cũng yêu em chứ?"

Thịnh Cẩm Như đã bước ra rồi, Quý Đường Đường không dám nhìn anh nói chuyện nữa, tận lực khép môi, giọng nói nghe lúng búng.

Nhạc Phong hừ một tiếng qua lỗ mũi, lầm bầm nói: "Em yêu anh thì anh phải yêu lại em à, anh thấy như thế là được rồi, đứng qua bên kia đi."

Quý Đường Đường tức đến mức đầu cũng bốc khói, rất muốn đập cho anh hai phát, nhưng Thịnh Cẩm Như đã gần tới nơi, lại không thể để lộ, đành phải bịt môi, lại bày ra vẻ trẻ con hồn dỗi như lúc trước, khi Thịnh Cẩm Như kéo cô đi, cô như sắp khóc, kéo tay Nhạc Phong không buông, lúc kéo nhân cơ hội véo anh một cái, trong cặp mắt rưng rưng kia Nhạc Phong có thể thấy rõ vẻ hung dữ, rõ ràng đang nói: Đáng đời! Ai bảo anh không

nói là cũng yêu em!

Nhạc Phong bị cô véo nên giật mình, thật muốn vung tay gõ vào đầu cô một cái, Quý Đường Đường cứ thế bị Thịnh Cẩm Như kéo từng bước một về phía căn phòng, từ cái nhìn của bà ta, cô hoàn toàn đang lưu luyến nhìn Nhạc Phong không nỡ ngoảnh đi, nào có biết mỗi bà ấy vừa quay đi, ánh mắt của hai người như dao kiếm gặp nhau, chỉ hận không thể cắn cho đối phương hai phát.

Ngay khi tấm màn được nhắc lên, đúng vào khoảnh khắc Quý Đường Đường sắp bước vào phòng, Nhạc Phong đột nhiên mỉm cười, nhìn cô, dùng khẩu hình nói ra bốn chữ.

Quý Đường Đường bất ngờ không kịp đề phòng, cô biết đây là lần quay đầu lại cuối cùng trước khi vào phòng, còn tập trung sức lực chuẩn bị phóng cho anh một ánh mắt ngàn dao, động tác này của Nhạc Phong làm cô hoàn toàn không lường trước được, cô sững sốt khoảng một giây, bỗng nhiên cúi đầu, khóe môi dâng lên một nụ cười không thể đè nén được.

Tấm màn được vén lên, trong phòng lộ ra quang sáng màu vàng, vô cùng giống đường viền sáng khi chụp ảnh, bao quanh gương mặt xinh đẹp của cô, mái tóc dài buông xuống, vài sợi tóc bay lên, rèm mi thật dài rủ xuống, khóe môi hơi nhướn lên, ánh mắt trong veo lấp lánh, không giấu được vẻ dịu dàng và ý cười.

Tấm màn nhanh chóng hạ xuống, bóng tối che khuất tầm mắt, nhưng quang ảnh vừa rồi tựa như có sinh mệnh, tựa như vẫn dừng lại ở khoảnh khắc ấy, tựa như sẽ dừng lại cả đời.

Nhạc Phong nghĩ: Cô nàng vừa nãy đúng là đẹp mê mẩn.

Dừng một lúc lại tự sửa lại: Vợ mình vừa nãy đúng là đẹp mê mẩn.

Chương 29

Nhạc Phong đi rồi, Thạch Gia Tín mới trải chăn ra ghế salon cố gắng ngủ bù một giấc, lại chẳng thấy buồn ngủ một chút nào, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, anh ta tiến đến cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài mới nhận ra vài người đàn ông trong thôn đang khoác áo hạ giọng gọi nhau, cùng nhau xuống núi.

Thạch Gia Tín đầy bụng khó hiểu, hai ngày nay hẳn đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì có ‘người ngoài’ như Nhạc Phong, người trong thôn cẩn thận đề phòng, đến cả anh ta cũng giấu diếm — chẳng qua là Thạch Gia Tín có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đã xảy ra chuyện gì to tát: Hay là lại có người con gái nào của nhà họ Thịnh bỏ trốn, bài học từ Thịnh Ảnh còn chưa dứt, không đến mức có kẻ tự tìm đường chết chứ.

Nếu không nói cho anh ta biết, anh ta cũng lười phải thăm dò, lại nói hiện giờ ngoại trừ Vũ Tư, những kẻ khác, những chuyện khác, anh ta thực sự không có lấy một điểm hứng thú.

Anh ta ngả mình xuống gối, cuộn mình trên sofa, trong lúc mơ màng mơ thấy một giấc mộng, mơ thấy mình chạy vòng vòng trong phòng sinh ở bệnh viện, bốn phía đều là tiếng trẻ con khóc và mùi thuốc khử trùng, anh ta hỏi bác sĩ Vũ Tư ở phòng nào, bác sĩ chỉ về một hướng.

Anh ta đi theo phương hướng mà bác sĩ chỉ, tiếng ồn xung quanh bỗng chốc biến mất, hành lang trắng toát đột nhiên yên tĩnh, như một tầng sương di chuyển, anh đi đôi giày da mà bình thường vốn không hay đi, đế giày gõ lên sàn nhà, âm thanh trống rỗng, đột nhiên, tựa như tình tiết trong những bộ phim kinh dị, đèn hành lang lần lượt tắt dần, chỉ còn ngọn đèn sáng choang nơi cuối hành lang, tựa như quang sáng của đèn sân khấu.

Vũ Tư ngồi trong quang sáng đó, trên gương mặt cô là một nụ cười quỷ

dị, hai bàn tay chậm rãi từ giữa hai chân giơ lên, máu tươi theo mười ngón tay từ từ chảy xuống.

Nhìn xuống, dưới thân cô chìm trong vũng máu...

Thạch Gia Tín kinh hãi thét lên giật mình tỉnh dậy, trên trán, sau lưng, thậm chí là cổ đều thấm mồ hôi lạnh, nhận ra chỉ là một cơn ác mộng, anh ta vui mừng thở phào một cái, tiện tay với lấy áo gối dưới đầu lau mồ hôi.

Đang lau, anh ta bỗng nhiên khựng lại, mấy giây sau, anh ta chống sô pha ngồi xuống, bất an nhìn bốn phía.

Trong không khí, có mùi máu của người nhà họ Tần.

* * *

Nhạc Phong nhẹ nhàng bước xuống núi, trong lồng ngực tràn ngập cảm xúc hân hoan, nếu như không phải sợ người khác chú ý, anh thực sự muốn ngửa đầu lên trời hét vài tiếng.

Nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy mình thật buồn cười, chẳng phải là tỏ tình thôi sao, cũng đâu phải cầu hôn, Đường Đường thích anh, từ trước đến giờ anh vẫn biết cơ mà.

Có lẽ là bởi vì trước kia cô chỉ nói là 'thích', chưa từng nói yêu, cho nên từ này từ trong miệng cô thốt ra, càng giống một lời ước hẹn và trao gửi, càng thêm quý giá.

Nhạc Phong trước kia đã từng quen rất nhiều cô gái, đa số là gặp dịp thì chơi, gặp nhau được khoảng hai ba tiếng đồng hồ là có thể nửa thật nửa giả nói cái gì mà yêu anh này không thể rời xa anh, muốn ở bên anh, nghe quen, chữ yêu cũng như chữ chào, chỉ là một câu cửa miệng mà thôi.

Đến tận lúc này, anh mới chỉ nói tiếng yêu với hai người, một là Miêu Miêu, người còn lại là Đường Đường.

Khi nói với Miêu Miêu, thực sự là xuất phát từ đáy lòng, không nghĩ ngợi gì hết, chữ yêu như một ngọn lửa, cuộn cuộn rực cháy thiêu đốt bùng lên, thế giới hay tương lai gì đều không bỏ vào mắt.

Nhưng lúc nói với Đường Đường, có đôi chút khác biệt, anh suy nghĩ một lúc, không trả lời ngay, cho nên Đường Đường mới tức giận một lúc lâu: Anh nghĩ, khi anh nói ‘anh cũng yêu em’ với cô ấy, thứ anh muốn trao không chỉ có tình yêu.

Mà còn là hứa hẹn, trách nhiệm, gánh vác, nắm tay nhau như tuổi nhỏ hóa sông dài, dù có nhìn thấu hay không, dù là tương lai sáng lạn, hay u ám.

Không chỉ là bản thân mình cho đi, mà cũng hy vọng cô ấy có thể trao cho mình, tương lai là do hai người cùng tạo thành, không phải chỉ có một bên tự mình quyết định, anh cho đi, đồng thời cũng nhận lại, anh trao cho cô một mái nhà, cũng muốn cô tặng cho mình một tổ ấm.

Cảm giác chưa từng có bao giờ, dùng hạnh phúc để hình dung dường như quá bình thường và mông lung, nhưng trừ hai chữ này, lại không thể tìm được ngôn từ nào khác.

Hơi lạnh sáng sớm xuyên qua quần áo thấm vào người, không hiểu vì sao, Nhạc Phong thoáng chốc nhớ lại rất nhiều chuyện: Thời niên thiếu, cha mẹ bất hòa, cái chết bi thảm của cha, sự ruồng bỏ của mẹ, còn trẻ đã sớm lưu lạc bên ngoài, vì chuyện của mẹ mình mà bị người đời khinh ghét cười nhạo, mười mấy tuổi đã bị tổng vào quân ngũ, khi người ta còn đang mê mải phong hoa tuyết nguyệt nơi sân trường đại học, anh đã theo Cửu Điều liều mạng xông xáo, sau khi quen Miêu Miêu, ngoài miệng tuy không nói, nhưng anh vẫn cố gắng kiếm tiền, chỉ vì một câu nói vô tình của bạn cô ta.

— “Cha của Miêu Miêu từng bảo, sau này Miêu Miêu phải cười một người có biệt thự có hoa viên.”

Đến ngày nhận nhà, đám bạn bè và Da Đen đều đến chúc mừng anh mua biệt thự, khi đưa họ về xong, một mình anh lái xe lên quay trở lại biệt thự, anh ngồi trên bãi đất trống trước căn biệt thự một lúc lâu, anh biết, một người khi thiếu thứ gì thì sẽ phi thường khao khát thứ đó, anh vẫn

cảm thấy ước muốn của mình rất giản đơn, không cần giàu sang phú quý, chỉ cần một gia đình, một người vợ thực lòng thực dạ, đừng như cha mẹ mình, chung giường khác mộng, dần vật lẫn nhau.

Cuộc tình với Miêu Miêu tan vỡ kỳ thực gây cho anh một cú sốc rất mạnh mẽ, giấc mộng đầy màu sắc huyền ảo vẫn trau truốt vun đắp trong một đêm bỗng trở về hai màu đen trắng, nhưng có một chuyện, Nhạc Phong phải thừa nhận, ông trời vẫn còn quan tâm đến anh — Quý Đường Đường xuất hiện rất đúng lúc, cho nên anh không đến mức phải đau khổ vì tình.

Mới đầu, anh có chút áy náy vì bản thân đã thay đổi quá nhanh, sau lại nghĩ lại, vẫn cảm thấy có vài phần may mắn: Nếu như Quý Đường Đường chưa từng xuất hiện thì sẽ ra sao? Anh sẽ thế nào? Sẽ vì Miêu Miêu mà gục ngã không gượng dậy nổi? Hay sẽ không mặn không nhạt mà qua lại cùng Tương Dung? Hoặc có thể sẽ sa vào những cuộc tình chóng vánh như trước kia, ôm lấy cõi lòng trống rỗng hoang vu?

Cám ơn vì Đường Đường đã xuất hiện, cám ơn vì cô đã yêu anh, cũng cám ơn vì anh có thể yêu cô.

Nhạc Phong thở hắt một hơi thật dài.

Mặc dù tình cảnh gian nan, nguy hiểm bốn phía, nhưng anh vẫn cho rằng tất cả mọi thứ lúc này đều đẹp để tựa như một giấc mơ.

Sai rồi, dùng từ ‘mơ’ này để hình dung dường như không thích hợp cho lắm, giấc mơ là trái ngược với hiện thực, như thế có dấu hiệu chẳng lành...

“Nhạc Phong, người nhà họ Tần đến, chạy đi!”

Âm thanh đột ngột vang lên khiến Nhạc Phong cả kinh, giọng nói bất ngờ vọng tới, hơi thở gấp gáp, trời còn chưa sáng, dáng núi mơ hồ bao quanh bốn phía, gió thổi qua, tán cây rung động, cành lá xào xạc, trừ âm thanh đó là một mảng tĩnh lặng, âm thanh vừa rồi tựa như áo giáp, lại giống như đến từ thế giới bên kia.

Anh nhìn không thấy, tại đầu bên kia cánh rừng, Thạch Gia Tín lên tiếng cảnh báo xong đã bị đám người họ Thạch ấn xuống đất bịt mồm lại, có người tức giận hạ giọng quát anh ta: “Lão thái thái nhà họ Thịnh đã cản dận, hồng chuyện mày không gánh nổi tội đâu.”

Nhạc Phong chân chừ đi xuống, đi mãi đi mãi, anh cúi người, nhặt lên một hòn đá không lớn không nhỏ.

Tiếng nói vừa rồi, nghe như là của Thạch Gia Tín.

Người của Tần gia? Tần gia đến Bát Vạn đại sơn ư? Không có lý nào.

Chạy gì đây? Là bảo anh chạy đi sao

Bên cạnh đột nhiên có tiếng động, một bóng đen từ trong rừng vọt ra, Nhạc Phong nhận thấy liền nghiêng người tránh đi, một cước đạp cho tên kia lão đảo, tiếng gió phía sau lại vang lên, Nhạc Phong nhanh chóng nghiêng đầu, bị kẻ kia vung một gậy đập trúng bả vai, đau đến mức quỳ rạp xuống đất, vung tay cầm hòn đá đập tới, gã kia đau đớn kêu lên một tiếng, hình như lùi lại chừng hai ba bước, trán Nhạc Phong đã túa mồ hôi, đang định chống đất đứng dậy, bỗng nhiên bất động.

Họng súng lạnh lẽo, gác trên cổ anh.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, Nhạc Phong không cảm thấy sợ, trái lại chỉ thấy nực cười, hai tay anh giơ lên, chậm rãi đứng dậy, lục tục có vài kẻ bước ra từ cánh rừng tối đen, nhìn ra có khoảng chục người, trong tay đều cầm vũ khí, trong bóng tối không nhìn rõ mặt, lại có thể cảm nhận được địch ý nồng đậm và sát khí, Nhạc Phong không quay đầu lại, cố gắng không kích động đến kẻ phía sau: “Người anh em, có chuyện gì hãy nói chuyện tử tế, tôi chưa từng gặp các anh...”

Còn chưa dứt lời, cò súng sau lưng lách cách giật một cái, lại chìa vào cổ anh, Nhạc Phong ớn người, lập tức ngừng nói.

Đám người kia chậm rãi xúm lại, dẫn đầu là một gã cầm trong tay cái gậy to bằng cái chày cán bột, chỉ nói một câu.

“Bác cả nói, bắt nó trả lại một chân trước.”

Trong bóng tối, cây gậy vung lên một hình cung màu đen.

* * *

Tâm trạng vui vẻ và hạnh phúc khi nãy dần dần biết mất, Quý Đường Đường mơ hồ thấy có chút bất an.

Không hiểu vì sao, bên ngoài trời đã hửng sáng, rõ ràng đã qua thời khắc mặt trời mọc, Thịnh Cẩm Như còn chưa đưa cô vào trong động đá vôi.

Bà ta chỉ rít thuốc, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, dường như đang đợi ai đó.

Chờ khoảng nửa giờ, tiếng bước chân vang lên, một bà lão vội vàng tiến vào, đầu tiên cảnh giác nhìn Quý Đường Đường một cái, sau đó ghé vào bên tai Thịnh Cẩm Như thì thầm gì đó.

Sắc mặt Thịnh Cẩm Như rõ ràng nhẹ nhõm hơn nhiều, cổ họng trượt lên trượt xuống, chậm rãi gác tẩu thuốc lên mặt bàn, sau đó phát tay ra hiệu cho bà lão kia ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường.

Quý Đường Đường vội vàng cúi đầu, giấu đi ánh vẻ nghi hoặc thấp thỏm trong ánh mắt, Thịnh Cẩm Như chỉ coi như không nhìn thấy, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Hạ, theo bà ngoại vào động thôi.”

Bà ta vươn tay ra, chậm rãi nắm lấy tay Quý Đường Đường, bàn tay xương xẩu, thô ráp, không biết có phải do quá mức kích động nên có chút run rẩy, kèm theo cả vẻ thận trọng dò xét, Quý Đường Đường đột nhiên cảm thấy bà ta cũng thật tội nghiệp, nhìn mái đầu bạc phơ tang thương của bà ta, lại nghĩ đến mẹ mình bao nhiêu năm qua cũng không ở bên cạnh làm trọn đạo hiếu, trong lòng ít nhiều có chút mong muốn được bù đắp, cô nhẹ nhàng nắm lại tay Thịnh Cẩm Như.

Thịnh Cẩm Như run lên một cái, trong cặp mắt vẫn đục nhanh chóng phủ một tầng hơi nước, bà ta nói: “Bình Tử,... Tiểu Hạ, nào, đi theo bà ngoại nào.”

* * *

Lần này không giống như lần trước, không bắt cô phải bịt mắt, làm gì cũng không kiêng kị cô, trái lại còn giải thích cho cô suốt chặng đường.

— “Tiểu Hạ, cơ quan cửa này là tính cửu cung ngầm mà ra, ngoại trừ ta và vài người nữa, không có ai mở được, nếu như con muốn học, sau này bà ngoại sẽ chỉ cho...”

— “Bậc thang này, có một trăm chín mươi chín cấp, vốn có thể tròn trăm, nhưng con cũng biết đấy, người xưa làm việc kỵ đầy đặn, nước đầy tắc tràn, trăng tròn tất khuyết, thiếu một bậc, để lại một bậc tượng niệm, coi như là để lại cho mình một khoảng đất để lui thân.”

— “Trong thủy đạo có ngã ba, người nào không biết chống bè có thể đi nhầm, một trong số dòng chảy siết đó dẫn thẳng xuống vực, ngã xuống sẽ chết...”

— “Thủy đạo cũng ít dùng, chỉ có một người chống bè, có lúc con ở bên này, nó ở bên kia, con chỉ cần gõ thanh sắt này vài tiếng, nó nghe thấy được sẽ tự đến đón con.”

Quý Đường Đường càng nghe càng nghi hoặc, là mình bị lộ rồi hay sao? Giọng điệu và nội dung câu chuyện của Thịnh Cẩm Như hoàn toàn không giống như đang nói với một người thân trí mớ hồ, nói cho cô nhiều thứ như vậy để làm gì, giống như chương môn nhân đang dặn dò đại sự của bang phái vậy? Cô nên thú nhận ư? Hay là tiếp tục giả ngu đây?

Tiếng nước lạo xạo vọng tới, chiếc bè chậm rãi tiến lại gần, mũi bè gác nhẹ lên bờ nước, người phụ nữ hai đầu kia hẳn đã được dặn dò, cái đầu thứ hai đã được quấn khăn kín mít, ánh mắt né tránh không dám nhìn bọn họ, Thịnh Cẩm Như kéo Quý Đường Đường lên bè, cô co quắp ngồi xuống, tâm lý đấu tranh, cuối cùng quyết định, mặc kệ bà ta nói luyên thuyên cái gì, mình cứ việc giả bộ đến cùng, người ngoài nhìn vào cũng bớt đề phòng hơn...

Cô hạ quyết tâm, đang định làm ra vẻ sợ nước sợ ngồi thuyền, Thịnh Cẩm Như bỗng nhiên nói một câu: “Tiểu Hạ, con có biết chuyện luyện chuông Quỷ là thế nào không?”

Quý Đường Đường thấy đầu mình như nổ oành một tiếng.

Chuyện luyện chuông Quỷ, mẹ cô đã sớm nhắc tới trong thư, khi ở Cổ Thành Thần Côn cũng đã kể qua một chút, biết được một ít, nhưng chung quy vẫn mơ mơ hồ hồ, bốn năm qua, luyện chuông Quỷ trước sau vẫn là một đám mây đen bao phủ trên đỉnh đầu.

Cổ hòng Quý Đường Đường khô khốc, bật thốt lên một câu: “Là thế nào?”

Thịnh Cẩm Như không trả lời ngay, chiếc bè trôi về phía trước, trên mặt nước nổi lên vài vòng thủy quang lấp lánh, ở chốn không chút hơi người này, tiếng nước cũng có vẻ câm lặng mà ghê người.

“Tiểu Hạ, con ở bên ngoài, cũng đi qua vài nơi, đã từng nghe nói đến Giáng Đầu sư và thuật nuôi Kuman Thong của người Thái chứ?”

Chương 30

Sau khi gia đình xảy ra chuyện, Quý Đường Đường đã bỏ rất nhiều thời gian để nghiên cứu về những chuyện siêu nhiên huyền dị, cũng đã từng nghe qua về thuật Giáng đầu và nuôi Kuman Thong của Thái.

Nghe nói, những thầy Giáng đầu muốn nuôi Kuman Thong, đầu tiên sẽ vào rừng tìm một khúc gỗ thích hợp, sau đó dùng dao nhỏ đẽo thành một chiếc quan tài con, chỉ to chừng bằng cái hộp bút, bên ngoài sơn thành màu đỏ sậm, gọi là 'Quan tài ma'.

Tiếp đó, sẽ phải đi tìm 'Kuman Thong', thường là những đứa trẻ sơ sinh chết non hoặc do nạo phá thai, thậm chí sử dụng cả thai nhi đột tử trong bụng mẹ, thông thường sẽ khai quật phần mộ vào ban đêm, để cái xác ngồi thẳng, dùng một loại nến đặc chế để đốt cái xác, sau đó lấy chiếc quan tài nhỏ kia để hứng lấy mỡ xác, cho đến khi đốt không ra nữa thì ngừng.

Sau khi hứng mỡ xác vào quan tài, có thể niệm chú để làm phép, liên tục trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, xem như đã triệu hồi được hồn phách của đứa trẻ ma kia từ cõi âm trở lại, từ đó nó sẽ nghe lệnh mà hành sự.

Ở Nam Dương và Hồng Công, rất nhiều người tin vào thuật Giáng đầu, đồn rằng có rất nhiều minh tinh đột nhiên trở nên nổi tiếng, đều là vì đến Thái Lan nhờ thầy Giáng đầu nuôi Kuman Thong mà có, năm 1976, tổng giám đốc đài truyền hình Hồng Công đang tuổi tráng niên bỗng chết bất đắc kỳ tử, khi phẫu thuật pháp y phát hiện ra vô số những con dòi màu trắng, sợ đến mức tông cửa bỏ chạy, tại Hồng Công đồn đại rằng do bị trúng thuật Giáng Đầu, nhiều năm sau, báo chí truyền thông Đài Loan thậm chí còn làm một chương trình chuyên về vấn đề này; siêu sao một thời Đặng Lệ Quân phát bệnh hen suyễn mà chết tại Chiang Mai Thái Lan, sau khi chết có người tiết lộ vào nửa năm trước thời điểm cô chết, có một vị pháp sư đã quan sát được trên mắt và trên cổ có gân xanh nổi lên, chắc

chấn là bị người ta hạ 'Tử giáng'.

Vào khoảng năm 2000, có người viết bài trên mạng, kể lại những gì đã trải qua khi đồng ý với lời mời của bạn học, đến nhà của người kia ở nông thôn Malaysia và gặp được KumanThong, người nuôi chính là người anh trai lớn hơn người bạn học kia 20 tuổi, anh ta trầm mặc ít nói, chưa lập gia đình, sống một mình một phòng, nơi ở phi thường yên tĩnh, không cho phép ai tự tiện tiến vào, người đăng bài kể lại rằng lúc đi ngủ cảm giác thấy có người đang nhìn mình, trong lúc ngủ cảm giác có đứa trẻ con nhảy trên người mình, giật mình tỉnh dậy phát hiện tiền bạc bị trộm mất, trong phòng trên sàn nhà đầy vết chân trần của trẻ con, mà trong nhà bạn cậu ta lại không hề có trẻ con...

Hàng hà sa số, không phải là ít, tuy rằng người thấy tận mắt rất ít, thế nhưng miệng truyền miệng, Giáng Đầu đã trở thành thứ tà thuật người người bàn luận vùng Nam Dương.

Thịnh Cẩm Như đột nhiên nhắc đến Giáng đầu và Kuman Thong, cộng thêm kế hoạch tàn ác mà Thần Côn từng kể, Quý Đường Đường bất giác cảm thấy sồn tóc gáy.

Sóng nước lăn tăn, lắc lư bỗng bênh, giọng nói của Thịnh Cẩm Như vọng lên vắng vắng giữa động nước.

"Trong truyện cổ của người xưa, có rất nhiều câu chuyện yêu tinh biến thành người, gì mà một khúc gỗ biến thành tinh, một con hồ ly sống lâu biến thành người, đều là bịa chuyện lừa trẻ con, một người, như thế nào mới có thể gọi là một con người? Phải có nhục thai, phải có tinh khí thần, chúng ta gọi đó là hồn phách. Khúc gỗ cho dù có hút linh khí, không có nhục thai cũng không thể trở thành người được, như con mấy ngày hôm trước, tỉnh tỉnh mê mê, mất hồn mất vía, cũng không thể tính là người bình thường."

"Chuông của nhà họ Thịnh chúng ta, có thể cảm ứng âm khí, hóa giải oán khí, chung quy vẫn là linh thể hiếm thấy. Nhưng có thể nhất phân nhị

dụng, chuông có thể bảo vệ chủ nhân hóa giải oán khí, cũng có thể giết người tích trữ oán hận, Tần gia liền lợi dụng điểm này, trừ tính khiến nó không ngừng thu thập và tích trữ oán khí, nói cách khác, người sống là nhờ hơi thở, oán khí khi tích đủ mạnh đủ lâu, mở được linh nhân, biến thành linh hồn, chiếc chuông kia liền trở thành vật sống."

"Tiểu Hạ có thích đọc sách không, trong Tây Du Ký, tảng đá biến thành Tôn Ngộ Không kia là nhờ hấp thu linh khí của thiên địa, mới nhả ra một con khỉ đá — đó là nhờ thu thập chính khí, dùng tinh hoa của nhật nguyệt trăm triệu năm bổ dưỡng, oán khí thì khác, oán khí vốn là hơi thở của con người, mang theo tà niệm vô cùng mạnh mẽ, gặp được linh thể, hòa nhập với nhau, chỉ vài năm là có thể biến đổi."

"Chuông biến thành vật sống mới chỉ là một nửa quá trình, chuyện này khác với việc nuôi KumanThong của người Thái, KumanThong của họ, vốn là người, còn chuông, chỉ là một khối kim loại. Muốn nó nghe lời người sai phải chạy việc như một con người, còn phải chuyển nó vào một cái thai người, tìm kiếm cơ thể mẹ thích hợp, mười tháng hoài thai, dùng oán khí nuôi dưỡng, quá trình này, gọi là luyện Quỷ linh."

Toàn thân tóc gáy của Quý Đường Đường đều dựng lên, cô nuốt nước bọt, chật vật hỏi một câu: "Ai... ai sinh?"

Thịnh Cẩm Như nhìn vào mắt cô: "Con nghĩ, có ai thích hợp hơn so với con gái nhà họ Thịnh chúng ta hay sao?"

"Giữa chuông và người nắm giữ nó trời sinh đã có cảm ứng, dùng bọn họ làm cơ thể mẹ, nuôi dưỡng quỷ thai bên trong có thể không ngừng thu nạp oán khí từ cơ thể mẹ. Tiểu Hạ, tuy rằng con chưa sinh con, chắc cũng đã từng thấy phụ nữ mang thai chín tháng mười ngày, có câu mẹ có ăn tốt con mới phát triển, phụ nữ mang thai phải được bồi dưỡng đầy đủ. Cũng theo lý đó, phụ nữ nhà họ Thịnh khi bị đem ra luyện Quỷ linh, mỗi giây mỗi phút đều phải tràn ngập oán khí, chuông quỷ mới có thể luyện thành."

“Một người phụ nữ hạnh phúc bình thân không thể sinh ra được quý thai oán khí ngập trời, để bảo đảm có thể luyện được quý linh với hiệu quả tốt nhất, người nhà họ Tần đương nhiên sẽ âm mưu khiến cho người phụ nữ đó vô cùng thống khổ, khiến cô ấy không ngừng mất đi những người thân thuộc nhất, yêu thương nhất, cảm thấy ông trời thật bất công, mọi việc đều đối nghịch lại với bản thân, khi một người tràn ngập thù hận đến mức chống đối lại cả thế giới, thì chính là lúc thích hợp nhất để luyện Quý linh.”

“Tuy nhiên đưa thai quý vào cơ thể mới chỉ là bước đầu tiên. Trong toàn bộ quá trình mang thai, vì khiến cho cơ thể mẹ luôn luôn tràn ngập oán khí, Tần gia sẽ không ngừng làm một việc.”

“Việc gì?”

“Giày vò.”

Quý Đường Đường im lặng.

Giọng nói của Thịnh Cẩm Như từ đầu tới cuối đều rất bình thân, chuyện luyện chuông quý, có thể bà ta đã từng kể lại rất nhiều lần cho những cô gái nhà họ Thịnh nghe, bình thân đến mức không có chút cảm xúc nào dao động, nhưng Quý Đường Đường thì khác, bất luận câu nào, cô cũng đặt vị trí bản thân vào để suy xét, càng nghĩ càng thấy run rẩy hít thở cũng không thông.

Cô vô thức cúi đầu nhìn xuống bụng mình, chỉ cần nghĩ đến bị nhét vào một thứ lạnh lẽo khác thường như vậy, tựa như dị hình hấp thụ máu tươi và oán khí từ cơ thể mẹ, cuối cùng lại trở thành một đứa trẻ sơ sinh có tay có chân có mắt có mũi, khóc lóc nỉ non, cô liền thấy khủng hoảng.

Những gì Thịnh Cẩm Như nói không hề khó hiểu, con gái nhà họ Thịnh tựa như một chiếc đĩa thí nghiệm trong phòng thí nghiệm, một cái đĩa thí nghiệm có độc đương nhiên có thể tạo ra được một thứ sinh vật độc hơn, có người nói, trước khi động vật bởi vì chịu sự kinh hoàng cực độ, ảnh hưởng của sinh hóa trong thân thể sẽ nảy sinh sự biến đổi, toàn thân sẽ

phóng ra độc tố, thứ độc tố này tồn tại trong máu và các bộ phận khác, khiến cho người ăn phải sẽ có tỷ lệ mắc phải các loại bệnh tật cao hơn, suy rộng ra, không khó để tưởng tượng người con gái họ Thịnh từ đầu đến cuối vẫn sống trong sự thống khổ và tan vỡ cực hạn, thân thể sẽ ở trong trạng thái mất khống chế như thế nào.

“Không ai có thể có oán khí cao hơn một người con gái họ Thịnh mang quỷ thai, xuất phát từ thứ cảm ứng trời sinh giữa con gái họ Thịnh và chuông, thứ oán khí này cường liệt đến mức có thể hòa tan quỷ linh, quỷ linh dung nhập cốt nhục, tự biến thành nguyên thai. Thứ đau đớn dày vò trong ngoài này sẽ hút kiệt cơ thể mẹ, dần vật đến không ra hình người. Ta chưa từng gặp người con gái bị luyện chuông quỷ nào, nhưng nghe nói cuối cùng còn sót lại chỉ là một bộ da người khô quắt, bọc lấy khung xương đã bị hút sạch cốt tủy...”

Quý Đường Đường không nhin nổi nữa, vịn vào bệ cúi người nôn thốc tháo, người phụ nữ hai đầu kia rút người lại một cái, ngừng chống bệ, Thịnh Cẩm Như thở dài, vươn tay chậm rãi giúp Quý Đường Đường vỗ lưng.

Quý Đường Đường nôn một lúc lâu, càng nôn lại càng chẳng nôn ra được gì, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn không sao xua đi được, cô hư thoát ngồi đờ ra cạnh mép bệ, Thịnh Cẩm Như móc từ trong lòng ra một chiếc khăn tay, giúp cô lau khôe miệng.

Quý Đường Đường hốt hoảng, nói: “Người Tần gia mất hết nhân tính như vậy, không sợ báo ứng hay sao, bọn họ làm như vậy nhằm mưu đồ thứ gì?”

“Mưu đồ thứ gì?” Thịnh Cẩm Như cười lạnh một tiếng, đáy mắt xẹt qua một tia mỉa mai, như thể vừa nghe thấy câu hỏi nực cười nhất trên đời này.

“Thế gian này, mỗi ngày, mỗi giây, mỗi phút, đều có người vi phạm pháp lệnh, vì cái gì? Đơn giản là để thỏa mãn đủ loại dục vọng không thể có

được bằng phương thức thông thường, vì tiền, vì tình, vì sắc, vì quyền, chuông Quỷ luyện thành là người nhưng cũng không phải người, nó vốn là do vô số oán khí tà ác ngưng tụ mà thành, không có đúng sai yêu ghét, chỉ theo ý nghĩ của chủ nhân mà hành động, bảo nó làm gì, nó sẽ làm việc đó, nó có sức mạnh mà người thường không thể nào sánh bằng, là bàn tay có thể vươn đến ngàn dặm, là đôi mắt có thể trông xa thiên lý, nó sẽ giúp người diệt trừ đối thủ và địch nhân mà không hề để lại dấu vết, nó có thể thăm dò được tất cả những bí mật không ai biết, hoàn thành được những nhiệm không kẻ nào làm được. Không cần biết người kinh doanh hay làm chính trị, đều như có được sự trợ giúp của thần linh. Có những kẻ vì mấy vạn đồng tiền có thể giết người cướp của, lợi ích mà chuông Quỷ mang tới, đâu chỉ gấp trăm gấp ngàn lần mấy vạn, bất chấp ngoan độc một lần đổi trăm năm sung sướng, nếu con là người nhà họ Tần, con sẽ chọn thế nào?"

Quý Đường Đường không còn lời nào để nói.

Nghĩ lại hình như đúng là như vậy, không nói đến chuyện dựng kế hoạch quỷ thai giết người quá huyền bí, chỉ nói riêng về tiền tài lợi ích thôi, nếu như với năng lực của quỷ thai có thể thăm dò được đủ loại bí mật, có thể nắm được tất cả xu thế thị trường tài chính tư bản trong lòng bàn tay, chẳng phải là mua gì lời đó? Tần Thủ Nghiệp giờ đang làm quan chức, ông ta có thể thăm dò những cản trở từ đối thủ chính trị, bỏ đá xuống giếng lặng yên ngăn chặn, có thể lấy lòng thủ trưởng, một bước lên mây, muôn gì được đấy, thấy kẻ nào không vừa mắt thì khiến kẻ đó chết...

Đây là cảm giác gì? Cảm giác được làm Hoàng Đế chẳng...

Muốn đạt được tất cả những điều này, cái giá bọn họ phải trả, chỉ là tàn nhẫn đối phó cô mà thôi — không biết khi làm những việc này, bọn họ có may mắn hay sợ sệt.

Nhưng chẳng phải có một câu nói rất đúng hay sao, chỉ cần có lợi nhuận thích đáng thì tư bản càng trở nên can đảm, lợi nhuận mà đảm bảo được 10%; người ta có thể thấy tư bản ở khắp nơi, đảm bảo được 20% thì

nó hăng máu lên, đảm bảo được 50% thì nó táo bạo không biết sợ là gì, đảm bảo được 100% thì nó chà đạp lên tất cả mọi luật lệ của loài người, đảm bảo được 300% thì nó chẳng từ một tội ác nào mà không dám phạm, thậm chí bị treo cổ nó cũng không sợ.

Luyện chuông quý, có thể phải trả giá bằng lương tâm và nhân tính, nhưng lợi lộc lại không tài nào đếm hết, chỉ mới nghĩ vậy thôi, những hành vi điên cuồng của nhà họ Tần, dường như không có lời giải thích nào hợp tình hợp lý hơn.

Thịnh Cẩm Như nhẹ nhàng phủ lên bàn tay của Quý Đường Đường: “Tiểu Hạ, bà ngoại mong con ở lại đây, chỉ có Bát vạn đại sơn mới bền chắc như thép, Tần gia không thể nào mó tay vào được, ngoài kia quá nguy hiểm, trên thực tế, nếu như không phải con bỗng nhiên trở về, bà ngoại cũng không tin nổi con còn sống, đám lang sói nhà họ Tần còn chưa kịp xâu xé con, cũng là phận số của con.”

Quý Đường Đường cắn môi một cái: “Cũng chưa chắc ở bên ngoài liên nhất định gặp nguy hiểm mà bà ngoại, không phải chỉ có phụ nữ chưa sinh con mới hữu dụng với nhà họ Tần hay sao? Nếu như con... kết hôn, sinh con rồi, Tần gia sẽ không nhắm vào con nữa.”

Thịnh Cẩm Như khinh miệt bật cười: “Có thể sao?”

“Luyện Quý linh cần có một cơ thể mẹ phù hợp nhất, người nhà họ Tần tin rằng con người khi sinh ra, bên trong bào thai tự nhiên đã có một luồng tinh khí của nguyên thần, phụ nữ đã sinh con, nhìn như không có gì đáng ngại, thế nhưng kỳ thực nguyên khí ngày trước đã bị hao hụt rất nhiều, không đủ để dựng dục ra một Quý Thai hoàn chỉnh. Phụ nữ chưa sinh nở, thân thể hoàn chỉnh, quý thai do bọn họ sinh ra có thể hoàn toàn thừa hưởng tinh nguyên từ trước, có thể khiến năng lực của Quý thai phát huy đến mức tốt nhất, nếu như xử nữ lại càng tốt, xử nữ chưa trải đời, khi sinh con sẽ phải chịu thống khổ hơn nhiều, oán khí tương ứng lúc đó sẽ càng mạnh, Quý thai lại càng được tắm bổ.”

“Chỉ cần con không ở Bát Vạn đại sơn, thời thời khắc khắc, con đều là mục tiêu săn bắt của Tần gia, con kết hôn, sinh con, tránh được một kiếp, vậy con có dám đảm bảo mình sẽ không sinh ra con gái?”

Quý Đường Đường vô thức đáp trả: “Không phải có 50% tỷ lệ sẽ sinh con trai hay sao? Nếu con biết trước là con gái, con sẽ từ bỏ, cùng lắm là không sinh.”

Câu trả lời của Thịnh Cẩm Như khiến toàn thân Quý Đường Đường phát lạnh.

“Dùng 50% tỷ lệ để đánh cược cả cuộc đời của con và con gái mình sao? Mẹ con cũng làm vậy, kết quả thế nào? Không sinh? Tần gia sẽ bắt con phải sinh.”

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói một câu: “Bà ngoại, năm nay con 26 tuổi rồi.”

Thịnh Cẩm Như sững sốt một chút, không hiểu trọng điểm của cô ở đâu.

“Mẹ nói, con không sống quá 26 tuổi, bà ngoại, lời mẹ con nói có chính xác không?”

Thịnh Cẩm Như còn chưa kịp trả lời, chợt nghe âm một tiếng, người phụ nữ hai đầu kia sẩy tay đánh rơi cây sào, bà ta dường như cũng biết mình đã phạm sai lầm, hoảng sợ cúi người quỳ xuống mò lên.

“Mẹ con còn nói gì nữa?”

“Nói con sẽ bị mổ bụng mà chết, sau đó không biết mẹ dùng cách gì, bất cứ thứ gì tấn công vào bụng con cũng không có tác dụng.”

Thịnh Cẩm Như không nói gì một lúc lâu, Quý Đường Đường trống rỗng trong lòng, cũng không tiếp tục truy hỏi, chiếc bè một lần nữa lay động, từ xa đã nhìn thấy bờ đá của hòn đảo nhỏ kia, tựa như tương lai ảm đạm mà tuyệt vọng.

Thịnh Cẩm Như bỗng nhiên lên tiếng.

“Mẹ con từ khi còn rất nhỏ đã có khả năng đoán biết được cái chết của người khác và nhận biết tốt xấu, nhưng thầy giỏi không thể tự chữa cho mình, nó không nhìn ra được chính mình, đối với những người thân thiết nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, đây cũng là lý do vì sao nó ở với tên súc sinh họ Tần kia lâu như vậy mà vẫn không nhìn ra được lòng lang dạ sói của hắn.”

“Tiểu Hạ, cái mẹ con nhìn thấy, có thể chỉ là nguy hiểm của con chứ không phải là vận mệnh, hướng hồ con có tầng bảo hộ này, giả thiết mổ bụng kia đã không tồn tại, nghe bà ngoại nói, ở lại Bát Vạn đại sơn, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, bà ngoại sẽ không để cho kẻ nào bắt nạt con hết.”

Thịnh Cẩm Như nói rất chân thành, Quý Đường Đường chỉ ngẩn ra nhìn bà ta: Bà ấy đúng là đã rất già, đầy đầu tóc bạc, từng nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt già nua nâu sạm, trong ánh mắt lại có sự mong đợi mãnh liệt.

Kỳ thực, bà ngoại và mình, đều là những người đáng thương đã đánh mất người thân, nếu không có Nhạc Phong, sống cùng với bà ngoại có lẽ là một cách an ủi lẫn nhau.

Quý Đường Đường rưng rưng, cô không đành lòng gạt bà ấy: “Bà ngoại, con xin lỗi, con phải trở về bên cạnh Nhạc Phong.”

Thịnh Cẩm Như sững sốt một chút, tình cảm nơi đáy mắt nhanh chóng tan biến, thay vào đó là cơn tức đang bị đè nén: “Tiểu Hạ, chỉ là một người đàn ông mà thôi. Bài học của mẹ con chưa đủ để con tỉnh táo lại hay sao?!”

Quý Đường Đường nhìn bà ấy: “Nhạc Phong không phải ‘chỉ là một người đàn ông’, anh ấy là người yêu của con, cũng là người thân của con, anh ấy không giống ba con.”

Thịnh Cẩm Như cười nhạt: “Trước kia tên súc sinh họ Tần đó trong mắt mẹ con cũng không giống như vậy.”

Quý Đường Đường không muốn tranh luận với bà ấy, cũng không muốn nghe bà ấy bôi nhọ Nhạc Phong, dứt khoát cúi đầu không buồn đáp lại, Thịnh Cẩm Như còn tưởng cô đã cảm động, giọng nói trở nên hòa hoãn hơn: “Tiểu Hạ, con cứ nghĩ thêm đi, Tần gia áp sát con như vậy, con quay về Nhạc Phong chỉ khiến cậu ta bị liên lụy mà thôi. Chung quy cậu ta vẫn là một người bình thường. Người nhà chúng ta, vốn không nên thích người ngoài, tình cảm đó chỉ mang đến sự xui xẻo cho người kia, con không nên thích cậu ta, giống như Thạch Đầu cũng không nên thích con bé khác họ kia vậy.”

Quý Đường Đường không nói câu nào, trầm mặc nhìn mũi sào không ngừng rẽ nước, mà gợn sóng không ngừng ngừng tụ lại, cô phải thừa nhận, lời nói của Thịnh Cẩm Như không phải là không đã động gì đến cô, nhưng mọi chuyện dễ thay đổi, nếu là trước kia, Nhạc Phong còn chưa cán gãy chân Tần Thủ Nghiệp, cô có thể nghĩ đến chuyện rời xa anh, yên tâm ở trong Bát Vạn đại sơn bảo toàn tính mệnh...

Hiện giờ, cho dù có nói gì đi nữa, cô cũng phải quay về, đứng bên cạnh anh, cho dù mệnh số đã định, cô cũng muốn chấn cho anh một dao sau đó chết thế nào thì chết.

Chiếc bè lung lay một chút, mũi bè gác trên rìa đá, người phụ nữ hai đầu kia nhảy xuống kéo dây thừng, mấy người phụ nữ nhà họ Thịnh cách đó không xa đang ngồi giặt quần áo, thỉnh thoảng lại nhìn về phía này, rì rầm nói gì đó.

Quý Đường Đường bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó: “Bà ngoại, bao nhiêu năm như vậy, Tần gia đã luyện được Quỷ linh chưa?”

“Đã luyện được. Không nắm được vị tanh, sao có thể điên cuồng muốn tiếp tục khát máu như vậy.”

Quý Đường Đường hoang mang: “Bọn họ đã luyện thành chuông Quỷ rồi, tại sao còn bám theo con không tha?”

Thịnh Cẩm Như có chút buồn cười: “Tiểu Hạ, người thì sẽ chết. Quỷ thai

được nuôi dưỡng từ oán khí, sinh tồn lâu dài tại dương gian, không ngừng tiêu hao nguyên khí của mình, có thể sống được bao lâu? Trên đời này thứ cường đại nhất chính là thời gian, oán hỉ có mạnh mẽ đến đâu, theo thời gian cũng sẽ biến mất, cũng sẽ dần dần mất đi hơi thở, những chuyện khiến con tức giận bật khóc khi còn nhỏ, giờ nhớ lại, con có còn tức giận nữa không?"

Quý Đường Đường ngẩn ra, có còn tức giận nữa hay không? Đương nhiên là không. Mẹ cô không cho cô mua váy hoa, ba mắng cô vì không thi được hơn 95 điểm, ngày kỷ niệm yêu nhau Diệp Liên Thành quên không mua quà cho cô...

Có còn tức giận không ư? Phần lớn đều sẽ không, chỉ coi như câu chuyện cười, mặc dù có chuyện cũng có chút hơi hờn giận và bất bình, nhưng so với lúc phát giận khi đó thì thực sự không đáng nhắc tới.

Bà ngoại nói rất đúng, oán khí có mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ nhạt dần theo thời gian, từ từ biến mất, mà oán khí dùng để nuôi dưỡng quỷ thai, chung quy cũng không thoát khỏi luân lý chết già này.

Thịnh Cẩm Như nhìn cô, ý tứ sâu xa nói: "Tiểu Hạ, tình cảm cũng vậy, giờ con đối với Nhạc Phong nhớ mãi không quên, lâu ngày sẽ phai nhạt, đến lúc đó con sẽ biết, rời xa một ai đó cũng có thể sống tốt được, không có ai là không từ bỏ được hơn, dần dần... rồi con cũng sẽ quên thôi."

Chương 31

Sau khi đưa Quý Đường Đường tiến vào âm trận, Thịnh Cẩm Như triệu tập tất cả mọi người, chỉ dặn dò một câu: “Ta biết mọi người đều đang bàn tán về chuyện Tần gia, Tiểu Hạ vẫn chưa biết gì, mấy người sáng suốt một chút, kẻ nào dám nhắc một câu trước mặt nó, ta cắt đầu lưỡi của kẻ đó!”

Tất cả câm như hến, chờ Thịnh Cẩm Như đi rồi mới có kẻ cười lạnh nói: “Chỉ có cháu gái của bà ta là quý báu! Dám làm còn không dám nói sao, sớm muộn gì cũng biết!”

Hai bên có người khuyên: “Thái bà bà làm vậy đương nhiên là có đạo lý, Thịnh Hạ hiện giờ không thể chịu đựng kích thích, không thấy tối hôm qua cô ta vừa mới nổi điên đã suýt nữa cắn chết người hay sao, nếu cô ta biết người đàn ông của mình gặp tai họa, chẳng phải sẽ lật tung cả Bát Vạn Đại sơn này lên!”

Người vừa cầu nhàu lúc này hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Qua giờ Ngọ, có một người phụ nữ trẻ đưa Quý Đường Đường ra khỏi âm trận đi ăn cơm, trên bờ đá đã chẳng còn ai, hỏi mới biết, Thịnh Cẩm Như đã dẫn gần như tất cả qua đằng sau để lo liệu hậu sự của Thanh tử — Ngẫm lại một gia tộc như Thịnh gia, chắc hẳn sẽ có một trình tự mai táng riêng, Quý Đường Đường nghĩ tinh thần của mình đã khá hơn nhiều, hỏi người phụ nữ kia phải chăng coi như đã chữa khỏi rồi không, người kia suy nghĩ một lúc, trả lời: “Thời gian tiến vào âm trận của cô bị rối loạn, còn bị đứt quãng giữa chừng, muốn hoàn toàn khỏi hẳn là không thể, ít nhất cũng phải tiến vào âm trận hai lần nữa, bằng không đầu óc sẽ chịu ảnh hưởng, giống như hôm qua ấy, chỉ cần kích động sẽ không khống chế được hành vi của mình.”

Nói cũng có lý, không giống như đang gạt người, Quý Đường Đường không hỏi thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn, đồ ăn bình thường của

Thịnh gia rất đơn giản, Quý Đường Đường được nấu riêng một bữa, mặn chay đủ cả, còn có cả cá nướng gừng tỏi, con cá bé bé xinh xinh, Quý Đường Đường lăm bằm trong lòng, đoán chừng là vớt từ thủy đạo trong động đá vôi lên.

Lúc ăn cơm, đằng sau mơ hồ vọng đến tiếng niệm kinh khốc lóc, Quý Đường Đường không kìm được nhìn về phía đó, người phụ nữ trông coi cô giải thích: “Theo quy củ của nhà họ Thịnh, phải tụng kinh cho Thanh tử, để bà ấy sớm đi vào luân hồi, ngày nào đó lại trở về làm người nhà họ Thịnh.”

Quý Đường Đường líu lười: Lại còn làm người họ Thịnh nữa, vậy chẳng phải là rối loạn hết thứ bậc hay sao?

Suy nghĩ này cô chỉ dám nghĩ trong lòng, đâu dám không biết ngưỡng mà nói ra, chỉ biết cúi đầu tiếp tục bới cơm, bỗng nhiên cô chợt nhớ đến điều gì đó, không nhin được nhìn về phía phát ra tiếng ồn.

Đoạn đường kia cô đã từng đi qua, sau khi qua một lối đi không dài lắm là một sơn động rất lớn, một bên vách động khoét những cái hang giống như nhà hầm ở Thiểm Tây, trên dưới chằng chịt thành hàng, cửa động còn treo màn, rõ ràng là chỗ nghỉ của những người phụ nữ họ Thịnh buổi tối, bên vách còn lại có vài cái hang lớn hơn, bày mấy bộ bàn ghế, giống như nơi để nghị sự, cô đã tìm thấy Vưu Tư trong cái động tối tăm đó.

Nghĩ đến Vưu Tư, tâm lý Quý Đường Đường như có một tảng đá đè lên, cảnh tượng ngày hôm đó quá mức kinh sợ, cho nên mỗi lần cô nhớ tới, sau lưng đều bốc lên khí lạnh.

Vưu Tư như vậy, tính là đã chết rồi hay chưa?

Quý Đường Đường cắn đầu đũa, càng ăn càng chậm, cuối cùng liếc người phụ nữ kia một cái, đẩy bát ra: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Cô mơ hồ nhớ lại hai ngày trước, ở trong động, mỗi lần cần đi vệ sinh, những người trông coi đều đưa cô ra đằng sau, sau đó quay lại đây chờ, nếu như có thể đi theo đường cũ một lần nữa, thừa cơ xem xét tình hình

của Vưu Tư ở bên đó, chưa biết chừng cô có thể phát hiện ra manh mối gì đó.

Người có ba việc gấp, chuyện đi vệ sinh này cũng không tiện bắt cô phải nhịn, người kia tuy có chút khó chịu trong lòng nhưng vẫn đứng dậy đưa cô đi: “Đi thôi.”

Quý Đường Đường đi theo người phụ nữ kia, vừa đi vừa xem xét xung quanh, lúc đi xuống, thấy người phụ nữ hai đầu kia đang ngồi chờ dẫn ở chỗ buộc bè, Quý Đường Đường hỏi người phụ nữ trẻ kia: “Người kia cũng là người nhà họ Thịnh?”

Phản ứng của cô ta kích động hơn cô tưởng: “Ai bảo vậy? Thứ quái vật này sao có thể là người nhà họ Thịnh!”

Giọng nói hơi to, người phụ nữ hai đầu kia dường như nghe được, ngẩng đầu nhìn về phía này, khi nhìn thấy Quý Đường Đường, tâm trạng bà ta có chút dao động, gương mặt vậy mà lại hiện lên một nụ cười gần như lấy lòng, cái đầu bên cạnh dường như cũng kích động mà run rẩy theo.

Quý Đường Đường giật mình một cái, vội vàng thu hồi tầm mắt, người phụ nữ trẻ nhìn ra, vươn chân đá một cái, vài cục đá nhỏ dưới chân bay về phía người phụ nữ hai đầu kia: “Giấu cái đầu chó của bà lại, không biết mình kinh tởm thế nào à?”

Mấy viên đá nhỏ bắn xuống mặt nước, có hai viên nện trúng người phụ nữ kia, bà ta co mình lại một chút, rụt cổ lại, dường như cố gắng muốn giấu cái đầu còn lại đi, Quý Đường Đường thấy ngọt ngào trong lòng, hồi trung học cũng học về sinh vật, biết được loại hình này là quái thai, nhìn người phụ nữ trẻ kia hống hách một cách đương nhiên như vậy, cô thấy có chút bất bình: Nếu được chọn, có ai muốn sinh ra thành cái dạng này? Cô chẳng qua là có được gen trội phát triển bình thường trong bụng mẹ, cũng đâu phải công lao của cô, dựa vào cái gì mà bắt nạt người khác?

Nghĩ vậy, lại không kịp quay đầu lại nhìn người phụ nữ hai đầu

kia một cái, còn cười cười với bà ta, người phụ nữ kia giật mình sững sốt một chút, cánh môi mấp máy, trong ánh mắt vậy mà lại toát ra vẻ cảm kích vô hạn.

Quý Đường Đường có chút khó chịu, người như vậy, nhất định là đã quen bị bắt nạt, người khác chỉ cần hơi có chút thiện ý là bà ấy có thể thụ sủng nhược kinh đến mang ơn.

Càng đi tiếp, tiếng tụng kinh lại càng lớn, lại không đều, thỉnh thoảng còn chen lẫn tiếng khóc, lại không chứa mấy phần đau thương, the thé lại quái dị, nghe thế nào cũng thấy giống như khóc thương đồng loại hơn, gần tới động lớn, có thể thấy vài người đứng ngoài canh chừng, cũng không biết đang nói chuyện gì, lại tới gần, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, có người ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Quý Đường Đường, trong phút chốc thất kinh, vươn tay đẩy người đứng cạnh mình, thốt lên: “Cô ta đến đây, đừng nói nữa!”

Con gái nhà họ Thịnh chung quy vẫn ít tiếp xúc với bên ngoài, làm việc lúc nào cũng hoảng hốt giấu đầu hở đuôi, Quý Đường Đường thấy lạ, người phụ nữ kia khi nói những lời này là nhìn cô mà nói, cho nên ‘cô ta’ trong ‘Cô ta đến đây’ hẳn là chỉ mình chứ không phải người phụ nữ trông nom cô, cô nhìn người vừa nói một cái, nhắm thẳng cô ta mà hỏi: “Cô đang nói về tôi à? Có gì mà không thể để tôi nghe thấy?”

Hỏi xong câu này, cô càng thêm chắc chắn với phán đoán của mình, bởi vì không chỉ người phụ nữ vừa nói, mà cả vài người đứng cạnh cô ta đều có chút luống cuống, cứ nhìn cô ta nháy mắt.

Người kia lấy lại bình tĩnh, đột nhiên bày ra dáng vẻ một người đàn bà danh giá: “Cô là ai chứ, ai nói cô, lại còn tưởng ai cũng biết mình, bọn tôi nói gì thì mắc mớ gì đến cô.”

Rõ ràng chỉ là một câu hỏi đơn giản, cố tình lại hốt hốt hoảng hoảng suýt nữa vì giấu diếm mà biến thành khắc khẩu, đúng là giấu đầu lòi đuôi, Quý Đường Đường có chút tức giận: “Vừa rồi rõ ràng cô...”

“Rõ ràng cái gì, cô nghe thấy à? Có bản lĩnh nghe rõ ràng mọi thứ thì hãy đến luyện thuyết với bọn tôi, không thì đừng có đoán này đoán nọ, đừng coi mình quan trọng lắm, nghĩ ai cũng phải bàn luận về cô chắc!”

Cao giọng gào lên mấy câu như vậy, người phụ nữ kia cũng bớt đi sự căng thẳng lúc đầu, mắt trợn trừng, dáng vẻ có chút háo thắng, Quý Đường tức đến nghiến răng, thế nhưng trong đầu dường như lại vụt qua điều gì đó...

—“Có bản lĩnh nghe rõ ràng mọi thứ thì hãy đến luyện thuyết với bọn tôi.”

—“Có bản lĩnh nghe rõ ràng mọi thứ!”

—“Có bản lĩnh...”

Trong phút chốc, Quý Đường Đường đột nhiên kịp phản ứng lại: Cô đương nhiên là có bản lĩnh đó! Tầm mắt của cô có thể dịch chuyển! Một nơi như động đá vôi của Thịnh gia, bất cứ một góc bí mật nào cô cũng có thể thấy, cũng có thể nghe được!

Mấy hôm trước đúng là sốt đến hồng đầu rồi, không nhớ gì đến chuyện này hết, mất công hai ngày trước cô còn lên lút giả ngây giả dại, đúng là ngu như heo!

Cô quay người trở lại, tâm trạng nhẹ nhàng gần như muốn huyết sáo, người phụ nữ trẻ kia đuổi theo: “Cô không đi vệ sinh nữa à?”

Quý Đường Đường quay lại cười thản nhiên nhìn cô ta: “Tôi thích nhịn.”

Lần này cô cực kỳ phối hợp, sau khi trở lại âm trện, chờ đến khi mặt trời lặn là lúc giáng chuông, người phụ nữ trẻ tuổi kia hấy cô nghe lời như vậy, cũng vui vẻ đến nhàn rồi, ngồi một bên nhìn cô một lúc đã gà gạt.

Quý Đường Đường bình tâm tĩnh khí, tầm mắt ngưng tụ, không biết có phải là do đang ở trong âm trện của Thịnh gia hay không mà lần này thi triển năng lực tương đối thông thuận, tầm mắt thoáng chốc đã phóng ra, khác với lúc trước, lần này những gì thấy được vô cùng rõ ràng, hơn nữa

ánh mắt có thể theo ý nghĩ của cô mà di chuyển, tốc độ rất nhanh, cô cảm thấy không giống như những gì ánh mắt của con người có thể nhìn thấy mà giống như được mở thiên nhãn, tâm nhãn hơn.

Đầu tiên cô dừng lại ở người phụ nữ hai đầu kia, dựa vào trực giác, cô cảm thấy người phụ nữ này không hề có ác ý với mình.

Có thể nhìn thấy người phụ nữ này ở khoảng cách gần, cũng lần đầu tiên thực sự quan sát được cái đầu bên cạnh — cô không ngờ tới cái đầu này lại là đầu của một người đàn ông, mắt có thể chớp, có thể cử động, bên môi có ria mép, mà vẻ ngoài của người phụ nữ kia tuyệt đối không thể gọi là đẹp được, đích thực là chướng ngại tầm nhìn, khiến cho người ta cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Người phụ nữ kia cúi đầu, vành mắt thoáng đỏ lên, ánh mắt mơ hồ, nhưng thỉnh thoảng, khóe miệng chợt tràn ra một nụ cười nhẹ, Quý Đường Đường nhìn một lúc, nhớ đến chính sự, đang định rời tầm mắt, người phụ nữ kia bỗng lẩm bẩm nói một câu.

“Tiểu Hạ lớn lên trông giống tỷ tỷ quá, lòng dạ cũng lương thiện.”

Quý Đường Đường ngạc nhiên, thân thể bên trong âm trận thoáng run lên một cái, cô cảm giác, ‘Bản thân’ đang đứng trước mặt người phụ nữ kia như đang hụt hẫng lùi lại vài bước: Nói xem, trong động đá vôi không có khả năng sẽ có họ khác, người phụ nữ này nhất định là họ Thịnh, bà ta gọi Thịnh Thanh Bình là tỷ tỷ, vậy nhất định cũng là con gái của Thịnh Thanh Bình? Nhưng vì sao Thịnh Cẩm Như đối xử với bà ấy còn không bằng một con chó?

Nước mắt của người phụ nữ hai đầu kia chậm chậm chảy xuống, cảm nhận được cảm xúc của bà ta, cái đầu bên cạnh cũng lộ vẻ bi ai.

“Chú ba, chú có biết tỷ tỷ đã chết ở ngoài rồi không, năm đó nếu không phải do sai lầm của chúng ta, tỷ tỷ chưa biết chừng vẫn còn yên ổn sống trong động đá vôi, Tiểu Hạ đã về rồi, chú thấy không...”

Quý Đường Đường mới đầu còn tưởng ‘chú ba’ mà bà ấy nói là người cậu chưa từng gặp mặt đã mất mạng nơi vách núi mà Thần Côn từng nhắc tới, sau đó lại thấy lúc nói chuyện bà ấy liên tục nhìn cái đầu bên cạnh, mới nhận ra là bà ấy đang nói chuyện với người ‘em trai’ cùng một cơ thể của mình, nói vậy, Thịnh Cẩm Như vốn phải có hai trai hai gái?

Trước không nói chuyện này vội, vì sao bà ấy lại nói là ‘năm đó nếu không phải do sai lầm của chúng ta’, lẽ nào chuyện của mẹ cô, còn có ẩn tình gì khác?

Trái tim của Quý Đường Đường đập thon thót, nhìn chăm chăm chỉ chờ bà ấy nói câu tiếp theo, nhưng dù sao vẫn không phải một cuộc đối thoại thông thương, người phụ nữ kia mặc dù lăm bắm, lại chẳng hề lặp lại chuyện năm đó một lần như mong muốn của cô, Quý Đường Đường chờ trong giây lát, nhớ đến còn chuyện khác cần phải tra, đành bỏ lại chuyện này, men theo phía sau sơn động mà đi.

Mấy người phụ nữ vẫn còn tập trung một chỗ, gương mặt đầy vẻ căm phẫn bất bình, có lẽ còn đang bối mớ cô từ đầu đến chân, Quý Đường Đường chậm rãi lướt qua, trong sự khó tưởng tượng lại xen lẫn chút khinh miệt: Có câu sinh sự từ chuyện không đâu, phụ nữ nhà họ Thịnh đúng là đã buồn chán đến mức tận cùng rồi, không có gì tiêu khiển nên lôi chuyện của người ngoài như cô ra nói đi nói lại, thật không hiểu có gì thú vị.

— “Lão thái bà cưng chiều Tiểu Hạ kia muốn chết, hôm qua nó cắn người hệt như chó, lão thái bà còn chẳng cho người ta đánh trả. Lộ linh nữ thì quý giá lắm hay sao, đâu đến mức, các cô xem Thịnh Thanh Bình kia, phóng đảng muốn chết, bao nhiêu năm qua cũng chỉ có mình cô ta chạy theo đàn ông, tôi nói các cô hay, những chuyện như thế này, rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, chuột sinh ra đã tự biết đào hang, đều là di truyền cả, Thịnh Hạ cũng chẳng thấy mạnh được đến đâu.”

— “Trước kia còn có Thanh tỷ, lão thái bà còn nghe bà ấy nói một hai câu, giờ Thanh tỷ đã mất, lão thái bà chẳng phải sẽ thành Hoàng thái hậu,

sau này không biết có để Thịnh Hạ đến quản lý chúng ta không đây, tôi sẽ là người đầu tiên phản đối, tuy là họ Thịnh, nhưng một nửa là người ngoài, lại còn là một nửa của Tần gia, Thịnh Cẩm Như mà dám làm vậy, tôi liền dám tạo phản. Tưởng Lộ Linh bọn họ là nhất chắc!"

— "Hai người nghĩ xa quá đấy, nếu mà để tôi nói, hãy còn một cơn bão chưa qua đây, tối qua Thịnh Hạ muốn gặp cậu thanh niên kia đã náo loạn thành cái dạng gì? Nếu như cô ta biết lão thái bà giao Nhạc Phong kia cho người nhà họ Tần, các người đoán xem sẽ thế nào? Lão thái bà muốn gạt cô ta, đúng là hồ đồ, cùng lắm che giấu được nhất thời, theo tôi, chỉ cần một ngày thôi là không giấu nổi..."

Quý Đường Đường như bị sét đánh.

Cảm giác, 'bản thể' mà cô có thể khống chế đi xa hơi, nhìn xa hơn kia là từ vô số luồng nguyên khí của thân thể kéo dài ra thành một phân thân vô hình, chợt nghe thấy tin dữ, thân thể rung mạnh, năng lực bị ép gián đoạn, vô số luồng khí tức mãnh liệt quất trở lại, thực sự như từng viên từng viên đạn bắn ngược trở lại, cô vốn đang ngồi thẳng người trong âm trện, trong nháy mắt khí tức quay trở lại, cả người như bị một luồng sức mạnh to lớn đập văng, lưng đánh mạnh vào vách đá, âm trện có chín cái hang, vách đá nối giữa mỗi hang cho dù là đá nhưng chung quy vẫn khá mỏng, bị cô đụng nát một đường, cả người vùi vào trong hang.

Người phụ nữ trẻ kia vốn đang gà gật, chợt nghe thấy tiếng vách đá vỡ vụn vang dội, sợ đến mức giật mình một cái hoàn toàn tỉnh táo, tập trung nhìn, âm trện đã bị phá một góc, Quý Đường Đường ngồi bên trong, đầu gục xuống không hề động đậy, tựa như đã chết.

Người phụ nữ kia sợ hãi, vươn tay đẩy đẩy cô: "Tiểu Hạ, Tiểu Hạ..."

Gọi đến lần thứ hai, Quý Đường Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, một tay chụp mạnh lấy cánh tay của cô ta: "Nhạc Phong đâu rồi?"

Người phụ nữ kia run rẩy không nói nên lời, cô ta cách Quý Đường Đường rất gần, có thể nhìn thấy trong hai tròng mắt của cô máu loãng

đang nhanh chóng lưu động giữa con người và lòng trắng, tựa như một cơn thủy triều dâng lên trong nháy mắt, thân là người của Thịnh gia, cô ta biết đây là do người giữ chuông có tâm trạng cực đoan mà tự động triệu hồi linh lực vào người, đồng thời cũng là lúc phát ra năng lực cường đại nhất, nếu câu trả lời của chính mình không hợp với ý cô ta, chỉ sợ sẽ bị phanh thây chưa biết chừng.

Hai hàm răng của cô ta va vào nhau lập cập, lắp bắp nói: "Tôi... tôi không biết, không phải cậu ta vẫn ở... bên ngoài hay sao..."

Quý Đường Đường cực kỳ giận dữ: "Cô nói dối!"

Cô tóm lấy cánh tay của người phụ nữ kia vung ra ngoài, lúc xách lên thoáng nghe thấy một tiếng rắc, không biết có phải là khớp tay bị cô vặn gãy rồi không, người phụ nữ kia lăn lộn trên bờ đá, còn chưa kịp phản ứng, thân thể bỗng nhanh chóng lăn xuống dưới, cuối cùng ùm một tiếng, cả người rớt xuống nước.

Người phụ nữ hai đầu kia đang ngồi bên bờ, vốn nghe thấy trên bờ đá có động tĩnh, e ngại thân phận không được yêu quý gì của mình, muốn lên xem nhưng lại do dự, trong lúc chần chừ, phía trước bỗng nhiên có người rớt xuống nước, bọt nước bắn lên người, bà ta kinh hoàng, dùng cả tay cả chân bò lên bờ đá, vừa mới đứng dậy, chỉ thoáng thấy bóng dáng Quý Đường Đường biến mất trong thông đạo phía sau động đá, đang muốn đuổi theo, phía sau vọng đến tiếng giã dựa kêu cứu của người phụ nữ trẻ kia: "Cứu với, cứu tôi với, mau, cứu tôi..."

Người phụ nữ hai đầu kia sửng sốt một chút, nhanh chóng chạy về phía bờ đá, cánh tay người phụ nữ rơi xuống nước kia đã không còn chút sức lực nào, cố gắng vẫy vùng trong nước, người phụ nữ hai đầu kia trong lúc hoảng loạn, nhanh chóng cầm lấy cây sào chống bè chìa về phía cô ta, người kia vươn một tay tóm lấy đầu sào, cuối cùng cũng mượn được lực, được bà ta kéo đến gần bờ.

Lên đến bờ đá, cô ta yếu ớt dùng cánh tay duy nhất còn dùng lực được

bám vào mỏm đá, cánh tay còn lại như đi mượn, buông thõng bên cạnh, chỉ hơi cử động một chút là đau khắp cả người, cô ta tức giận mắng chửi: “Đồ khốn, xem tao có khoét thịt của mày không!”

Dứt lời lại hung tợn trừng mắt nhìn người phụ nữ hai đầu kia: “Bà chết rồi à! Không biết đường kéo tôi một cái?”

Người phụ nữ hai đầu kia run rẩy cúi xuống kéo cô ta lên, kéo được nửa chừng, đột nhiên thay đổi suy nghĩ, trong hai tròng mắt tràn ngập sát khí, bà ta túm lấy đầu người phụ nữ kia, ấn mạnh xuống nước.

Người kia không kịp phòng bị, toàn thân lại bị ấn vào trong nước, thân thể giãy dụa kịch liệt dưới nước, cánh tay còn dùng được điên cuồng quờ quạng, trong thoáng chốc, gương mặt cô ta miễn cưỡng nổi lên được khỏi mặt nước, nhìn người phụ nữ hai đầu kia thóa mạ: “Bà điên rồi, bà dám động vào tôi, bọn họ sẽ bẻ gãy xương bà, một mẫu cũng không còn!”

Lần đầu tiên trong đời, cô ta nhìn thấy trên gương mặt của người phụ nữ cả đời vẫn khép nép run rẩy như một con chó này lộ ra một nụ cười quỷ dị gần như dữ tợn.

“Nói cho cùng, đây cũng đâu phải lần đầu tiên ta giết người.”

Cô ta còn chưa kịp tiêu hóa những lời này, đã bị ấn mạnh trở lại trong nước, mái tóc dài như rong rêu tràn ra trên mặt nước, mũi miệng bắt đầu ngập nước, từng chuỗi bong bóng nổi lên, tròng mắt dần dần lồi ra, xuyên thấu qua mặt nước đục ngầu nhộn nhạo, cô ta nhìn thấy hai gương mặt uốn éo biến dạng, một nam một nữ, một lớn một nhỏ, điểm duy nhất giống nhau là nụ cười ác động tựa như cực hạn vui sướng khi báo thù.

Chương 32

Giữa khoảng không hỗn độn, cả thế giới ngập tràn tiếng nước.

Lách tách lách tách, là tiếng nước mưa nhỏ giọt từ mảng đá trên đỉnh xuống.

Ào ào ào ào, là tiếng dòng nước lưu động bên dưới thủy đạo đen kịt.

Ừng ục ừng ục, là tiếng nước quay cuồng trong quan tài đá nơi Vưu Tư đang đắm mình.

Quý Đường Đường chậm rãi tỉnh lại.

Bên dưới là mặt đá lạnh lẽo, hơi lạnh thấm qua da thịt lan tỏa ra khắp nơi, toàn thân đều lạnh, phía sau là quan tài đá, thân thể Vưu Tư chìm nổi dưới dòng nước, cửa động có một hàng rào sắt, dựng ngang dựng dọc, biến cái động này trở thành một tòa ngục giam, qua song sắt, có thể nhìn thấy Thịnh Cẩm Như đang ngồi xếp bằng ở bên ngoài, bất ngờ là tay bà ta không cầm tẩu thuốc mà là một chuỗi hạt gỗ tử đàn, có lẽ là do đã ma sát nhiều lần, viên nào cũng đen kịt sáng bóng.

Thứ này có lẽ chính là 108 viên Phật châu chẳng, nghe nói là để cầu chứng 108 pháp Tam Muội, chặt đứt quá khứ, hiện tại, vị lai, đoạn trừ đi 108 thứ phiền não của con người, lẽ nào không ngừng lần tràng hạt, lẩm nhẩm giống như Thịnh Cẩm Như, thì mọi phiền não phải đối mặt, mọi tội lỗi đã gây ra có thể thực sự tiêu trừ hay sao?

Phản ứng đầu tiên của Quý Đường Đường là cười nhạt.

Thịnh Cẩm Như dừng tay lại, bà ta mở mắt nhìn Quý Đường Đường: “Con tỉnh rồi?”

“Con còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?”

Dường như là nhớ, lại dường như không nhớ gì cả, Quý Đường Đường không muốn nghĩ nữa.

“Tiểu Hạ, con vừa giết một người nhà họ Thịnh.”

Có chuyện này ư, hình như là có, dưới cơn thịnh nộ cực đoan, hình như cô đã quăng một người phụ nữ ra, chẳng lẽ thân thể cô ta làm từ sứ, quăng một cái là vỡ?

Quý Đường Đường vậy mà lại không hề có cảm giác áy náy, cô cảm thấy mình đã triệt để không quan tâm: “Trả Nhạc Phong lại cho tôi.”

“Tiểu Hạ...”

“Tên tôi không phải Tiểu Hạ, tôi không mang họ Thịnh, tôi là Quý Đường Đường, Nhạc Phong gọi tôi là Đường Đường, trả Nhạc Phong lại cho tôi.”

Thịnh Cẩm Như nhìn cô chằm chằm, Quý Đường Đường nhìn lại bà ta, sau mấy giây, Thịnh Cẩm Như bỗng trở nên không được tự nhiên, bà ta tránh khỏi tầm mắt của Quý Đường Đường.

“Tiểu Hạ, đã quá nửa đêm rồi, trước lúc mặt trời mọc, Nhạc Phong đã bị người nhà họ Tần đưa đi, phải chết, hiện giờ cũng đã chết rồi. Con còn nhớ trước khi ta đưa con vào trong động, có một người đến thì thăm với ta chứ, chính là lúc đó.”

Chính vào lúc đó, ha, chính là lúc đó, cô nhớ rõ một khắc thì thăm kia, biểu cảm của Thịnh Cẩm Như như trút bỏ được một gánh nặng, thì ra là vào lúc đó, không phải giữa những người yêu nhau sẽ có cảm ứng tâm linh hay sao, khi đó, sao cô không phát hiện ra bất cứ điều gì cơ chứ? Lúc đó, cô thậm chí còn cảm kích nắm lấy tay Thịnh Cẩm Như, đôi bàn tay ghê tởm, cô hẳn là bẻ gãy cái tay kia đi mới đúng.

“Tiểu Hạ...”

Quý Đường Đường đột nhiên nổi giận, gần như phát điên gào lên: “Tôi đã nói rồi, tên tôi không phải Tiểu Hạ, tôi là Quý Đường Đường!”

Thịnh Cẩm Như thở dài, trầm mặc một lúc, thuận theo ý cô nói: “Đường Đường, ta biết nhất thời con không tiếp thu được chuyện này, nghe lời bà ngoại, tất cả rồi sẽ qua thôi.”

Quý Đường Đường ngậm nước mắt cười phá lên, huyết sắc trong mắt cô còn chưa rút đi, nước mắt rơi xuống tựa như từng hạt từng hạt huyết châu, cô nhìn chằm chằm Thịnh Cẩm Như, gần từng chữ.

“Sẽ không bao giờ qua, người yêu tôi, kẻ hại tôi, tôi sẽ ghi nhớ cả đời, ngày nào đó quên mất, tôi sẽ lấy dao khắc vào da thịt, khắc vào xương cốt, ngày ngày nhìn nó, ngày ngày nhắc nhở, không thể quên được, cả đời cũng không quên được.”

Thịnh Cẩm Như trầm mặc.

Từ khi Quý Đường Đường trở lại Bát Vạn đại sơn tới giờ, bà luôn có ảo ảnh, nhìn con bé thành Bình Tử, giờ nhìn lại, nó thực sự không giống Bình Tử lắm, chẳng lẽ là giống gã đàn ông nhà họ Tần kia nhiều hơn?

Bình Tử là người dịu dàng điềm đạm, đa sầu đa cảm, làm việc do dự, luôn cần người khác giúp nó quyết định, Thịnh Hạ lại khác, yêu hận mạnh mẽ ngoài dự đoán của người khác, việc nó đã quyết rồi, sẽ kiên định đến bướng bỉnh, ngoại trừ tướng mạo, trên người nó gần như không tìm thấy bóng dáng của Bình Tử.

Sau một khoảng im lặng thật dài, Quý Đường Đường bỗng nhiên cử động, cô thò tay vào trong túi, dường như đang lục lọi thứ gì, Thịnh Cẩm Như đoán được cô muốn làm gì, nhưng bà ta không muốn thừa nhận, bà ta vội vàng mở miệng, dường như muốn dời lực chú ý của cô, ngăn cản chuyện đó xảy ra: “Tiểu Hạ, con như phát điên xông vào, đánh bay vài người, uy lực của Lộ linh quả thực rất lớn, thế nhưng con đừng quên, ở đây là Bát Vạn đại sơn, là địa bàn của Thịnh gia, Cửu Linh tể tửu có thể áp chế Lộ Linh, hơn nữa, con vẫn chưa được chữa trị hoàn toàn, càng về sau càng không ổn, cứ co giật mãi... nên ta mới giam con lại...”

Bà ta dừng lại, bà ta nhìn thấy Quý Đường Đường lấy Quỷ thảo ra.

Năm cây, vượt Quỷ của Tần gia, lúc Quý Đường Đường ngắt đi bà ta đã lục soát cả người cô, đã nhìn thấy, nhưng không thu lại, còn để lại chỗ cũ cho cô, trong nội tâm, bà ta còn giữ một chút hy vọng cuối cùng, nếu còn

lại chút tình thân, Thịnh Hạ sẽ không dùng Quỷ trao với chính bà ngoại của mình.

“Tiểu Hạ, ta là bà ngoại của con.”

Quý Đường Đường cười rộ lên, tựa như nghe thấy câu chuyện nực cười nhất trên thế gian này: “Phải, người giết mẹ tôi, còn là cha của tôi đấy, bà là bà ngoại tôi, bà có liên hệ máu mủ với tôi thì có thể hại Nhạc Phong ư? Trong lòng tôi, Nhạc Phong mới là người thân duy nhất. Các người, người hại tôi, kẻ gài bẫy, cuối cùng còn quay ra nói chuyện tình thân với tôi, đều coi tôi là kẻ đàn phải không?”

Cô vung tay lên, ra sức cào về hướng hàng rào sắt, lòng bàn tay bắt phải không khí không cầm được, mà hàng rào sắt lại không nhúc nhích chút nào.

Quý Đường Đường không tỏ ra quá kinh ngạc, khi ra tay, cô ít nhiều cũng đoán được, thời gian cô hôn mê lâu như vậy, một người cẩn thận như Thịnh Cẩm Như, sao có thể cho phép vượt Quỷ tiếp tục tồn tại trên người cô.

Chỉ là ít nhiều cũng là một hy vọng, một con đường, một con át chủ bài cuối cùng.

Thì ra, hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ.

Quý Đường Đường không nói gì, cô nằm lại xuống đất, nước mắt giàn giụa, da mặt nóng hầm hập dán lên mặt đất lạnh như băng có chút kích thích từ bên ngoài vừa đau đốn lại vừa thoải mái, cô vô cùng muốn có một chiếc chăn, mặt đá quá gồ ghề cứng rắn, không thể mang lại cho cô bất cứ sự an ủi bù đắp nỗi trống rỗng nào, cô nhớ Nhạc Phong, lại không thể nghĩ về anh, cô sợ mình sẽ tưởng tượng đến những hình ảnh tàn khốc đó mà sụp đổ, vào thời khắc này, có thể để đầu óc trống rỗng thì tốt biết bao, chỉ còn lại cái hộp sọ rỗng không thì tốt, tuy sẽ không biết vui sướng, nhưng vĩnh viễn sẽ không còn đau khổ nữa.

Cô đột nhiên nhòm người dậy, cởi áo khoác ra, vo lại thành một quả cầu nhỏ, nằm xuống ôm chặt vào trong lòng, tuy không to bằng cái chăn nhưng ít ra cũng là thứ có thể ôm tới ôm lui được, cô tưởng tượng rằng đây không phải là một cái áo khoác mà là một vật cứng nhỏ bé, một người bạn có thể ở bên cạnh cô trong lúc cô tuyệt vọng, dưới cái ôm ấm áp của cô, cái áo dường như cũng có chút độ ấm, thật tốt, thật ấm áp.

"Tiểu Hạ, con có biết vì người người của Tần gia không dám đến động đá vôi không? Con mới chỉ nhìn thấy chín loại chuông ở âm trạch, con không biết trên núi này, chia ra chín phương hướng, cũng đồng thời chôn chín loại chuông, có linh khí tấn công, người họ Tần không vào được, Quỷ Trảo của Tần gia ở trong động đá vôi này cũng không phát huy được tác dụng, lúc đầu trên người con có một nửa là máu của người nhà họ Tần, bà ngoại rất lo còn không vào được, may thay..."

Quý Đường Đường nhẹ giọng ngắt lời bà ta: "Bà ồn quá, để tôi yên tĩnh một lát không được à."

Thịnh Cẩm Như thở dài, thực sự không nói gì một lúc lâu, dòng nước ùng ục xoay vần trong quan tài đá tựa như một khúc nhạc thoi miên, cực độ tiêu hao về tình cảm và thể lực dễ khiến cho người ta sinh ra cảm giác buồn ngủ, Quý Đường Đường chậm rãi nhắm mắt lại, ngay vào lúc cô cảm thấy mình sắp ngủ được, Thịnh Cẩm Như dường như thở dài một tiếng, thì thầm: "Tiểu Hạ, chấp nhận số mệnh đi, đây chính là mệnh của con."

Quý Đường Đường mở mắt: "Tôi không có thứ số mệnh như vậy, bà hại người tôi yêu, lại nói với tôi đây là mệnh của tôi, bà tưởng bà là ai, số mệnh của tôi do bà quyết định?"

"Tiểu Hạ, bà ngoại kể cho con nghe một câu chuyện, nói xong, con sẽ hiểu."

"Không muốn nghe."

"Lỡ tai mọc trên người con, nghe hay không, tùy con."

Sự thù hận sâu đậm và tâm lý phản nghịch khiến Quý Đường Đường cảm thấy bức dọc không gì sánh được, cô vươn tay bịt tai lại, vẫn nghe thấy giọng nói già nua mà lạnh lẽo của Thịnh Cẩm Như.

“Nói từ đâu bây giờ, liên quan đến rất nhiều người, nhất thời không biết nói làm sao, à, nói từ lúc Thạch Đầu báo cho ta biết chuyện Thịnh Ảnh đã chết rồi đi.”

“Thạch Đầu lớn hơn con hai tuổi, từ nhỏ đã đẹp trai, lại thông minh, từ lúc đó ta đã nghĩ, nếu Bình Tử sinh con gái, nhất định phải thành một đôi với Thạch Đầu, đúng là không gì thích hợp hơn. Ai ngờ Bình Tử lại bỏ trốn, bên phía Thạch Đầu nhất thời bỏ trốn, sau này lại bàn bạc một hồi, liền quyết định kết đôi với Thịnh Ảnh chi Hóa Thi Linh, lại nói tuổi tác cũng không cách biệt lắm, cũng vô cùng tốt.”

“Mẹ con đi rồi, ta không cho phép con gái họ Thịnh đi lại bên ngoài nữa, mọi chuyện đều có ngoại lệ, hơn nữa lão đầu nhà họ Thạch luôn nói với ta, thời đại khác rồi, thế giới bên ngoài cũng khác biệt, bọn trẻ phải đi học thì mới có thể làm ăn ở bên ngoài được, cho nên đám Thạch Đầu đều được ra ngoài đi học, đám Thịnh Ảnh không được ra ngoài, những cũng biết chữ, biết đọc sách, có lúc cũng xem ti vi, biết được bên ngoài trông như thế nào.”

Quý Đường Đường chậm rãi bỏ tay xuống.

“Thạch Đầu ra ngoài, tâm lý cũng buông thả, sẽ thích mấy cô gái trẻ chốn phồn hoa, chuyện này trước kia ta đã nghĩ tới, nói thẳng hay ám chỉ cũng đã nhắc nó vài lần, người trẻ tuổi thích chơi bời cũng có thể, đừng nên nghiêm túc, dù sao thân phận cũng khác người, nó bên ngoài tỏ vẻ đồng ý, bên trong hẳn là chẳng để tâm.”

“Thịnh Ảnh không đẹp, tính tình cũng không được tốt, lại chôn chân trong núi, không có lắm chiêu trò dụ dỗ như vậy, đương nhiên không đáng yêu như mấy đứa con gái bên ngoài. Thạch Đầu không thích Thịnh Ảnh cũng là chuyện bình thường, nhưng nó không nên to gan như vậy, gài

bấy hăm hại Thịnh Ảnh."

"Nó quay về báo cho ta tin Thịnh Ảnh đã chết, kể là đã gặp con gái của Bình Tử, trong tay con gái Bình Tử có Quỷ trảo, Thịnh Ảnh chết dưới tay Quỷ Trảo, hừ, bà già này đúng là đã già rồi, nhưng đầu óc còn chưa hồ đồ. Thạch Đầu hành sự rất thông minh, không nắm được nhược điểm gì của nó, ta cũng im lặng, không nói gì nó hết."

"Nhưng vì Thịnh Ảnh đã chết, chi Hóa Thi Linh tuyệt tự."

"Tiểu Hạ, hần con đã từng nghe nói, Thịnh gia chỉ có đứa bé gái đầu tiên sinh ra mới có thể nắm giữ chuông, sinh nam hay sinh nữ, không phải là chuyện con người có thể nắm bắt được, mỗi một mạch chuông đều có thể đối mặt với nguy cơ tuyệt tự, chuyện này Thạch Đầu khó mà chối bỏ trách nhiệm, nó nhất định phải trả giá đắt."

"Nó họ Thạch, nếu đã bị chọn trúng, vậy thì chỉ có thể cưới con gái nhà họ Thịnh, nó thích Vưu Tư, Vưu Tư vừa hay lại khác họ, không sao, ở Thịnh gia, chuyện này có thể song toàn, ta để Vưu Tư biến thành người họ Thịnh, tiếp nhận truyền thừa của chi Hóa Thi Linh."

Quý Đường Đường cũng không phát giác mình đã ngồi dậy từ bao giờ, yết hầu cô khô khốc, giọng nói có chút khàn khàn: "Thay đổi thế nào?"

Thịnh Hạ có thể yên tĩnh nghe bà kể lại câu chuyện này, Thịnh Cẩm Như càng thấy chua xót, lại có thêm một tia vui mừng: "Vẫn có câu, người nhà nào, chảy máu nhà đó, Vưu Tư không phải là người nhà họ Thịnh, ta phải thanh tẩy nó, cải biến nó, bước đầu tiên, chính là phải rút cạn máu của nó."

Những lời này trực tiếp khiến cho Quý Đường Đường chấn động đến đờ đẫn.

Thịnh Cẩm Như thở dài trong lòng, dường như nhớ đến điều gì, một lần nữa bắt đầu lần tràng hạt trên tay, dường như mỗi một viên đi qua có thể khiến cho tâm tình của bà ta bình tĩnh trở lại: "Con cũng biết rồi, máu

chống đỡ toàn bộ sự vận hành của các cơ quan nội tạng trong cơ thể, nếu mất máu quá nhiều, con người sẽ chết, cho nên chỉ có thể đặt cô ta trong cỗ quan tài đá thông nước đã được tổ tiên họ Thịnh chúng ta thêm một phương thuốc bí truyền, đồng thời, từng chút từng chút một, chậm rãi từ cứu khiếu trên người cô ta, đẩy vào máu của chín người chưởng linh hoặc hậu nhân của họ.”

Quý Đường Đường cảm thấy như đang nghe nghìn lẻ một đêm: “Nói như bà, là dùng máu của nhà họ Thịnh đổi cho máu trên người cô ấy, đổi xong rồi, cô ấy có thể thành người họ Thịnh ư? Vậy đâu thể được, nhóm máu của mỗi người mỗi khác, không cùng nhóm máu làm sao cô ấy tiếp nhận được? Còn cả...”

Còn cả điều gì, chính cô cũng rối loạn, mệnh đề này vốn đã không thể tồn tại, với y học hiện đại, đích thực là có khái niệm gọi là thay máu toàn thân, nhưng đó là một loại thẩm tách, tuyệt đối không phải là loại rút cạn máu một người như thế này, tiếp đó dẫn máu của người khác vào cơ thể cô ấy, hơn nữa còn là chín loại máu? Toàn bộ quá trình thao tác sẽ không bị cảm nhiễm ư? Không bị bài xích hay sao? Hoàn toàn không có cơ sở!

Không không không, là cô đã suy nghĩ nhiều, luôn dùng khoa và hiện thực để đo lường cách làm của Thịnh gia, bản thân Thịnh gia vốn đã là một sự tồn tại quý dị, nếu như nhất định phải giải thích thì nên giải thích việc họ dùng âm trện để chữa lành bệnh tình của cô thế nào đây?

“Máu là một thứ rất kỳ quái, cô ta nếu không tiếp nhận được, sẽ có phản ứng cục bộ hoặc toàn thân, cho nên toàn bộ quá trình chỉ có thể tiến hành trong quan tài đá, dựa vào dòng nước lưu động đã được thêm phương thuốc, giúp cô ta vượt qua quá trình lột xác này.

“Cuối cùng, khi hoàn thành toàn bộ quá trình, cô ta có thể ra khỏi thạch quan, ăn uống, đi lại, nói năng, ngủ nghỉ bình thường.”

Đầu óc Quý Đường Đường giờ quá hỗn độn, hoàn toàn không biết làm sao có thể suy xét sự chuyển hoá như vậy: “Sau đó thì sao? Cô ấy sẽ thành

người của Thịnh gia? Có thể nắm giữ được chuông nhà họ Thịnh? Có thể bổ khuyết được chỗ trống của Thịnh Ảnh?"

Thịnh Cẩm Như chậm rãi lắc đầu.

"Quá trình trải qua chuyện này vô cùng thống khổ, tựa như phá kén thành bướm, Thịnh gia gọi phương thức này là Điệp Biến. Trên đời này, không có kẻ nào có thể hoàn toàn tiếp nhận được máu của người khác, kiểu gì cũng sẽ có phản ứng khác thường, chín loại máu của Thịnh gia chảy trong người cô ta, nhất định sẽ có một vài bộ phận không có tác dụng hoặc có thể có hại, bộ phận này chậm rãi tích tụ lại, hình thành một vết sẹo trên người cô ta, không hiểu tại sao, vết sẹo này cũng là hình con bướm, màu sắc đen thẫm, chúng ta gọi là bớt Hắc Điệp."

"Có vài người có độ tiếp nhận với máu của Thịnh gia lớn, bớt Hắc Điệp sẽ nhỏ, có người độ tiếp nhận nhỏ, bớt Hắc Điệp sẽ lớn hơn một chút, dù người này vẫn như bình thường nhưng máu trong cơ thể dù sao vẫn không phải của mình, lúc cần vẫn phải đẩy máu mới vào, nếu không có người đẩy máu cho cô ta, máu trong huyết quản cô ta sẽ chậm rãi biến chất, không còn lưu động, cả người sẽ trở nên gầy gò, đen sạm, mất đi sức sống, chờ đến khi máu không còn chảy nữa, cô ta sẽ chết."

Quý Đường Đường cười nhạt: "Cho nên người này cả đời cũng không thể rời khỏi Thịnh gia, nguồn máu của Thịnh gia chính là độc dược ma túy của cô ấy, hít vào sẽ nghiện, rời ra sẽ chết đúng không?"

Thịnh Cẩm Như không trả lời câu hỏi này, vẫn theo tiết tấu của bàn thân tiếp tục câu chuyện kia: "Trừ chuyện đó, bớt Hắc điệp sẽ phát tác theo giờ, có người nói rất đau, rốt cuộc là đau như thế nào ta cũng không biết, nhưng ta đã từng nghe qua, có người quá đau đớn, đã cầm dao cầu xin người khác rọc tấm da lưng liền với vết bớt kia đi."

"Có tác dụng không?"

"Vô dụng, trị ngọn không trị gốc, có một số việc, không phải chỉ rọc đi một miếng da sẹo là có thể giải quyết."

Quý Đường Đường kinh ngạc nhìn về phía Vương Tư trong quan tài, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu không gì sánh kịp, có nhiều lúc cô cảm thấy mình đã đủ xui xẻo, không ngờ tới Vương Tư còn thảm hơn cả mình: Vương Tư đã làm sai chuyện gì, không gì cả, nhưng đã có bao nhiêu thảm kịch khiến người ta giận dữ trút xuống đầu cô ấy, vốn cho là, bị kẻ xấu bắt cóc ở Đôn Hoàng đã là một màn tối tăm nhất rồi, không ngờ tới khói mù đen tối còn theo cô ấy cả đời, trở thành một cái xác không hồn của Thịnh gia, còn cả bệnh tật đau đớn lúc nào cũng như hình như bóng không rời.

Có lẽ một người khi ở trong hoàn cảnh vô cùng bi thảm, muốn an ủi cô ta tốt nhất đừng nên nói 'Tất cả sẽ tốt lên', mà là 'Vậy có là gì, tôi còn thảm hơn cô', Quý Đường Đường thấy có chút áy náy với Vương Tư, nhưng cô thừa nhận, những gì Vương Tư gặp phải khiến cho cô thấy mình còn chưa đi đến đường cùng, chí ít có tay có chân, còn có thể hít thở bình thường.

Cô chợt nhớ tới điều gì, hỏi Thịnh Cẩm Như: "Tôi vừa hỏi bà, cô ấy có thể thành người nhà họ Thịnh hay không, có thể chứng linh hay không, bà lắc đầu, vậy bà làm như vậy để làm gì?"

Thịnh Cẩm Như không trả lời.

Quý Đường Đường càng thấy kỳ quái, truy vấn: "Làm như vậy là để làm gì?"

Câu trả lời của Thịnh Cẩm Như có chút trúc trắc: "Cô ta không nắm giữ được chuông, cũng không có khả năng có được sức mạnh của nữ nhân họ Thịnh, nhưng sau khi thay máu... cô ta có thể cùng đàn ông họ Thạch sinh ra một đứa con gái có khả năng giữ chuông, hơn nữa chí ít trong vòng ba đời, thai đầu tiên nhất định đều là con gái."

Quý Đường Đường choáng váng: "Gì cơ?"

"Từ lâu, đã có một cách nói, đàn ông nhà họ Thịnh có thể bảo vệ con gái Thịnh gia, đó là ngộ truyền, sự thật là, đàn ông nhà họ Thịnh có thể cùng những cô gái đã được cải tạo như vậy sinh ra người có khả năng chứng linh..."

Quý Đường Đường rợn cả tóc gáy, giọng nói vì phần nộ cùng cực mà run rẩy: "Các người như vậy có khác gì Tần gia luyện Quỷ linh tạo Quỷ thai? Bà có hỏi xem cô ấy đồng ý hay không chưa, các người khiến cô ấy không ra người không ra quỷ, còn có thể sinh ra người được hay sao, đó là quái vật!"

Thịnh Cẩm Như dường như đã sớm đoán được Quý Đường Đường sẽ nói vậy, bà ta trả lời rất bình tĩnh, từng chữ từng chữ như mưa đá đột nhiên dội xuống giữa trời nắng gắt, trong nháy mắt dập tắt cơn phần nộ của Quý Đường Đường, thay vào đó là lạnh lẽo và kinh hoàng.

"Thịnh Hạ, con đừng nên nhận ơn huệ lại quay đầu lên án cách làm này bất hợp lý hay ác độc. Không có Diệp biến, sẽ không có ta, không có mẹ con, cũng không có khả năng có con, nếu như con nghĩ sinh ra hậu đại như vậy chắc chắn là quái vật, vậy thì... tất cả chúng ta đều là quái vật."

Da đầu Quý Đường Đường tê dại, cô kinh hoàng co mình lại, vô thức phủ nhận: "Tôi không phải!"

Thịnh Cẩm Như nhìn cô, chậm rãi thả tràng hạt trên tay xuống, cảm thấy ống thuốc bên cạnh chạm lên, mùi thuốc nhàn nhạt gần như nhẹ nhàng ấm áp, tựa như vòng tay của tình nhân, an ủi thần kinh đang buộc chặt cực độ mà không thể chạm tới của cô.

"Hơn bảy mươi năm trước, trước Giải Phóng, người nắm giữ Lộ Linh đột nhiên bất ngờ chết trẻ, trong lúc nhất thời, mạch Lộ Linh sa vào tuyệt cảnh tuyệt tự, sau khi mọi người bàn bạc đã để mấy người đàn ông dưới chân núi ra bên ngoài, kỹ nữ cũng được, buôn người cũng được, bỏ chút tiền, mua một người phụ nữ có thể sử dụng để Diệp biến."

"Ta không biết lúc đó xảy ra chuyện gì, là vì thế đạo khi đó loạn lạc không mua được, hay là bọn họ nhất thời đã mang tiền đi đánh bạc hết, nói chung cuối cùng, bọn họ trói được một người phụ nữ trẻ quay về, hình như tên là A Huệ, sau đó được bọn họ đặt cho một cái tên, gọi là Thịnh Trạch Huệ."

"Người phụ nữ này tính cách rất cương liệt, bà ta không biết chúng ta

muốn làm gì, vẫn giãỵ dựa cấn xé tìm cách muốn chúng ta thả cô ta, người dẫn bà ta về nói là mua lại từ kỹ viện, con biết rồi đấy, lúc đó có nhiều người không tình nguyện, là bị bán vào đó, khó tránh khỏi tìm cái chết, lúc đó người đứng đầu cũng không nghĩ nhiều, ra lệnh thi hành Diệp biến."

"Sau khi mọi chuyện đã xong, Thịnh Trạch Huệ trái lại rất nghe lời ngoan ngoãn, lúc đó, không ai đoán được tâm cơ bà ta quá sâu, đều nghĩ là một cô gái cô cút giữa thời loạn, chỉ cầu sự bình yên nên đã nhận mệnh, không hề đề phòng bà ta nữa. Có người kể, khi ta tròn một tuổi, phụ hân còn đưa bà ta ra ngoài, chụp một bức ảnh trên thị trấn."

"Một ngày khi ta được hai tuổi, đến thời gian ăn cơm không thấy bà ta xuất hiện, không ai thấy nghi ngờ, cho đến tối bà ta cũng không trở về, mới có người đoán là bà ta đã chạy trốn, tất cả mọi người đều lo bà ta sẽ tiết lộ bí mật của Thịnh gia, cho nên nhất định phải tìm được bà ta, lúc này, mấy kẻ thôn dưới mới thành thật khai ra, thì ra không phải mua bà ta từ kỹ viện, mà là bắt ở trên đường."

"Người đứng đầu không còn cách nào, dẫn người tìm kiếm theo vị trí mà mấy người thôn dưới kể, hỏi thăm từng làng từng thôn, cuối cùng nghe ngóng được một người giống vậy, nhưng cũng mang về một tin tức đáng sợ."

"Người phụ nữ đó, là tộc Hắc Miêu."

"Con hửn là biết, Miêu Nữ giỏi dùng cổ, câu chuyện thường được lưu truyền nhất là nếu người bọn họ nhắm trúng, muốn đi thành phố lớn hay đi học, hoặc là đi công tác, để cho người họ yêu không thay lòng đổi dạ, bọn họ sẽ hạ cổ, ước định một năm, nhất định phải quay về, hoặc cưới họ, hoặc gặp gỡ, bọn họ mới giải cổ."

"Thịnh Trạch Huệ cũng có một người yêu như vậy, đúng là tạo hóa trêu người, thời điểm bà ta bị bắt vào Bát Vạn Đại sơn, đúng là lúc người đàn ông kia quay lại tìm bà ta.

"Chuyện tiếp đó đoán cũng ra, người đàn ông kia không phụ lòng,

nhưng không có người giải cổ, cổ độc của người Miêu rất phức tạp, không phải người thi thuật thì không giải được, người trong thôn tuy muốn giúp ông ta nhưng cũng không có cách nào, chỉ biết nhìn ông ta thống khổ kêu rên ba ngày ba đêm, trùng độc chui ra từ thất khiếu mà chết.”

“Trong thôn không tìm được Thịnh Trạch Huệ, người đàn ông kia đã chết, cũng không biết bà ta tìm chỗ nào nương tựa, người đứng đầu vẫn dò hỏi, tầm nửa năm sau, bỗng nhiên biết được tin tức, trước kia người đàn ông kia từng làm giáo viên ở Thượng Hải, nhà ở ngõ Thượng Hải, có một người mẹ mắc bệnh nặng, Thịnh Trạch Huệ vì áy náy, nói không chừng sẽ đi tìm người nhà của người này.”

“Người đứng đầu phái mấy người đến Thượng Hải trước, hỏi thăm tung tích Thịnh Trạch Huệ, phương hướng không sai, nhưng thời gian đã quá muộn, có người nói Thịnh Trạch Huệ làm vũ nữ ở Thượng Hải một thời gian, tiền kiếm được đều dùng để chữa bệnh cho mẹ của người đàn ông kia, nhưng một tháng trước, người mẹ kia trọng bệnh không chữa nổi, Thịnh Trạch Huệ vì không được bổ sung nguồn máu, thân thể cũng ngày càng sa sút, vào một tối đổ mưa, bỗng nhiên mang theo tất cả hành lý, bỏ đi.”

“Lần này không ai biết bà ta đi đâu, gặp đúng lúc loạn thế, rất nhiều người ở Thượng Hải đều chạy trốn chiến tranh, khắp nơi toàn dân chạy nạn, trên đường chết vô số, một người phụ nữ đơn độc như bà ta, có lẽ không sống nổi.”

“Những người được phái đi tìm bà ta đều quay lại, nhưng trong lòng ai cũng như đè nặng một tảng đá, bởi vì nếu Thịnh Trạch Huệ không chết trên đường thì nhất định bà ta sẽ trả thù.”

“Người đứng đầu vì thế mà lo lắng bất an, bọn họ tìm rất nhiều người biết dùng cổ dò hỏi, sau đó có một ông cụ người Hắc Miêu suy đoán nói, Thịnh Trạch Huệ rất có thể sẽ hạ huyết cổ.”

“Huyết cổ là cổ thuật thi hành nguyên rửa qua các đời của người Hắc

Miêu, ít thì vài thập niên, nhiều thì có thể kéo dài đến gần trăm năm, Tiểu Hạ, con có biết cổ là gì không?"

"Tương truyền người Miêu sẽ nhốt rất nhiều loại độc trùng vào một cái lọ, để chúng nó tự gặm nhấm tàn sát lẫn nhau, mà thứ cuối cùng còn sống sót, chính là cổ. Phương pháp thi hành Huyết cổ đại khái cũng như vậy, nhưng có chút khác biệt, Huyết cổ, yêu cầu phải có tính mạng của kẻ thi thuật, nói cách khác là nhốt chính mình và vô số độc trùng trong một không gian khép kín, khiến cho độc trùng gặm nhấm cắn nuốt chính mình, dùng oán khí cực lớn trước khi chết hóa thành cổ, dùng thứ cổ này để nguyên rửa."

"Sở dĩ hoài nghi Thịnh Trạch Huệ sẽ hạ huyết cổ, bởi vì sau khi bà ta rời khỏi Bát Vạn Đại sơn, không có nguồn máu tắm bổ đã định trước sẽ không sống lâu, cho nên sẽ không tiếc mạng, mà người bà ta yêu đã chết thảm, món nợ này nhất định sẽ tính trên đầu Thịnh gia. Nhưng tất cả mọi người đều mong có một tia may mắn, bởi vì ta dù sao cũng là ruột thịt của bà ta, phàm là có chút tình mẹ con, chung quy cũng sẽ tha cho một con đường..."

"Khoảng thời gian đó, tất cả mọi người đều căng thẳng, nhiều lần kiểm tra mắt ta, sau đó có một hôm, bọn họ nhìn thấy dưới con mắt của ta, có một đường huyết tuyến dựng thẳng..."

"Không ai biết Thịnh Trạch Huệ đã nguyên rửa điều gì, mỗi ngày ta đều sống trong hoảng sợ, ngày nào cũng lo lắng sẽ đột tử, sau đó ta lại sinh Bình Tử, chuyện đầu tiên là kiểm tra mắt nó..."

"Bình Tử cũng trúng cổ, nhưng chúng ta vẫn không biết Thịnh Trạch Huệ nguyên rửa điều gì, cho đến lần này khi con trở về, biết được những gì mẹ con và con gặp phải."

"Tiểu Hạ, bà ngoại đời này có hai trai hai gái, phúc thọ song toàn, nhưng lại có một đôi trai gái là quái thai, dị hình dị dạng, khiến người ta ghê tởm. Hai đứa con bình thường còn lại, một là mẹ con, nó đã gặp phải chuyện gì, con cũng biết rồi. Còn một là cậu con, mấy chục năm trước nói với ta

muốn ra ngoài tìm chị gái, từ đó đến giờ vẫn chưa quay về.”

“Mẹ con, tự cho là tìm được tình yêu đích thực, kết cả rơi vào cạm bẫy cả đời, hại chính mình không nói, còn đẩy con gái mình lên tuyệt lộ.”

“Về phần con, thân thế của con, những gì con gặp phải, con hại chết những người thân cận, con cho là nguyên nhân vì kẻ khác, thực ra đó chính là số mệnh của con, trong mệnh của con đã mang theo sự nguyện rửa, cho nên thân nhân của con gài bẫy con, người yêu con sẽ vì con mà chết, con thấy không công bằng, con nghĩ ông trời mắt mù, nhưng rõ ràng, mọi sự có nhân tất có quả, có quả tất có nhân, thiên đạo lưu chuyện, oán khí kéo dài trăm năm của Thịnh Trạch Huệ, đều rơi vào người con, ác quả kết trên người con, thậm chí liên lụy đến cả người con yêu.”

“Con và Thạch Đầu đều giống nhau, ngay từ đầu đã biết mình không phải người thường, con có thể tránh Nhạc Phong, không nên yêu thương cậu ta, Thạch Đầu cũng có thể cự tuyệt Vưu Tư, nhưng cả hai đứa đều không, mỗi người, đều phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình, hai đứa vì chính sự bướng bỉnh của mình mà dẫn đến kết cục như hiện giờ, thứ ác quả này sẽ dẫn vạ hai đứa, Thạch Đầu vì Vưu Tư mà thống khổ, con vì Nhạc Phong mà phát điên, con nghĩ đó là lỗi của người khác, kỳ thực, con mới chính là người khởi xướng tất cả.”

Quý Đường Đường giận quá hóa cười: “Cho nên bà hại Nhạc Phong, giao anh ấy cho đám Tần gia, một chút trách nhiệm bà cũng không có, trái lại toàn bộ là lỗi của tôi? Vì sao bà không trách chính mình> Nếu như bà không sinh ra mẹ tôi, bà ấy cũng không gặp phải chuyện như vậy, nếu như không phải do các người không biết liêm sỉ đi trói người về Diệp biển, tất cả mọi chuyện hôm nay cũng sẽ không xảy ra! Bà có tư cách gì chỉ trích tôi? Các người đã lọt vào bẫy ửng, còn không biết hối cải, còn định tiếp tục hành ác trên người Vưu Tư!”

Thịnh Cẩm Như trầm mặc một lúc lâu: “Tiểu Hạ, con vừa hỏi ta chúng ta có gì khác Tần gia, đương nhiên là có, Tần gia là vì tư lợi, chúng ta là vì sinh

tồn. Sói ăn thịt người đương nhiên sai, nhưng đó là thiên tính của bọn chúng, ăn mới có thể sống, Diệp biến đương nhiên tàn nhẫn, nhưng không làm vậy, Thịnh gia sẽ không thể kéo dài được nữa, chúng ta xác thực đã làm chuyện sai lầm, cũng đã gánh chịu báo ứng của ông trời, chuyện ta có thể làm, chính là cố gắng để cho các con có thể bình thản mà sống, bà ngoại giữ con lại, không phải chỉ muốn con tiếp tục sống tốt, kể cho con câu chuyện này, là muốn con hiểu rằng việc đời xoay vần, tất cả đều có nguyên nhân, trên đời này không phải chỉ có mình con chịu khổ, hy sinh vô tội cũng không phải chỉ có mình Nhạc Phong, cuộc sống rồi sẽ ổn thôi."

Quý Đường Đường bật cười, cô chùi nước mắt, bước tới bên cạnh hàng rào sắt, đầu gác lên hàng rào hỏi bà ta: "Bà ngoại, Hắc Miêu cổ thuật có thể phá giải được không?"

"Có phá được hay không, có tiền lệ nào, ta không biết. Lão già người Hắc Miêu kia nói, nếu muốn phá Cổ thuật, bước đầu tiên phải giết cổ trùng, đã hơn bảy mươi năm rồi Tiểu Hạ, Thạch Trạch Huệ nuôi cổ trùng ở đâu cũng không ai biết, muốn phá cổ thuật, chỉ là người ngốc nói mê mà thôi."

Quý Đường Đường cười cười, tựa như không hề để ý: "Vậy bà ngoại, dù sao tôi cũng bị nguyên rửa rồi, cũng chẳng còn hy vọng gì, bà khai ân cho tôi đi, tôi đã nghĩ đến cái chết bi thảm nhất chính là bị nhốt ở đây. Bà thả tôi ra đi, để tôi đi tìm Nhạc Phong, nếu như anh ấy còn sống, để tôi đi cứu anh ấy, anh ấy có thể sống tốt, cả đời này tôi đội ơn bà. Nếu như anh ấy chết rồi, để tôi nhật xác cho anh ấy, dù cho có ôm tro cốt của anh ấy nhảy xuống biển tôi cũng vui vẻ hơn sống như thế này. Bà ngoại, bà để tôi vui vẻ một chút, để cho tôi đi đi."

Thịnh Cẩm Như nhắm nghiền hai mắt, hai hàng lệ già nua theo khóe mặt chậm rãi chảy xuống gương mặt hằn sâu những nếp nhăn.

Môi bà ta mấp máy, run rẩy lặp lại câu nói: "Tiểu Hạ, con nghe bà ngoại nói, bà ngoại là người từng trải, không có gì là không qua được hết, một thời gian rồi cũng phai nhạt hết mà thôi."

Chương 33

Đêm nay, Thịnh Cẩm Như lần đầu tiên không ngủ bên ngoài, bà ta ngủ ngay trong động đá vôi, nửa đêm về sáng, rớt cuộc trong lòng vẫn bần khoản, bà ta lên đi thăm Quý Đường Đường, mấy ngọn đèn dầu đốt hai bên vách núi đã gần lụi, chỉ còn sót lại chút ánh sáng le lói, bà ta nhìn thấy Quý Đường Đường ngồi bên cạnh quan tài đá nơi Vưu Tư đang nằm, hai cánh tay bám vào thành đá, cầm gác lên cánh tay, nhìn chăm chăm vào bên trong không động đậy.

Cảnh tượng ấy khiến cho Thịnh Cẩm Như hơi hoảng hồn, đáng vẻ hiện giờ của Vưu Tư, đến bà ta nhìn còn thấy da đầu tê rần, Tiểu Hạ đã ngồi như vậy mấy giờ liền, đến mắt cũng không buồn chớp lấy một cái, rớt cuộc con bé định làm gì?

Tuy nhiên bà ta vẫn không quấy rầy Quý Đường Đường mà chỉ lẳng lặng đứng một lúc rồi âm thầm lui xuống, tự an ủi bản thân: Mới đầu bao giờ chẳng như vậy, Tiểu Hạ và cậu thanh niên kia đâu phải không có chút tình cảm nào, đau khổ một thời gian là chuyện rất bình thường, qua mấy ngày nữa sẽ ổn, chỉ cần thời gian đủ dài, không có gì là không thể rũ bỏ được hết, Tiểu Hạ hiện giờ có lẽ sẽ trách bà, nhưng sau này chưa biết chừng còn phải cảm ơn bà: Ái tình chỉ là thứ đồ chơi phù phiếm, không thể che gió che mưa, không thể giải khát cũng chẳng thể lấp đầy bụng, chỉ có số mệnh mới thực sự chân thật.

Quý Đường Đường cảm thấy một nỗi thê lương tưởng chừng như tuyệt vọng.

Thịnh Cẩm Như kỳ thực còn nói rất nhiều điều với cô nhưng cô nghe không nổi, cô cảm thấy như cuộc sống của mình, tựa như nước chảy trên lều bạt dần dần rã ra, cô đương nhiên không tính là oanh liệt vĩ đại hay dâng hiến gì, nhưng chí ít cũng từng nỗ lực sống sót, giãy dụa, từng yêu, và cũng từng được yêu.

Thời khắc cuối cùng bỗng nhiên yên lặng như vậy, tựa như trước tung mình vào trong xoáy nước sâu vạn trượng, ngồi bên vách núi, tiện tay nhặt lấy một đoá hoa.

Trong động đá không có đồng hồ, thế nhưng cô có thể nghe thấy tiếng kim giây tíc tắc đòi mạng, cô không ngốc, sâu trong lòng, cô hiểu rõ ràng, khả năng Nhạc Phong gặp chuyện chẳng lành là rất cao — Tần Thủ Nghiệp biết cô bị nhốt giữa Bát Vạn Đại sơn, không có khả năng chờ cô có thể trốn ra được, nếu vậy, tất cả giá trị của Nhạc Phong đối với lão ta chỉ dừng lại ở hai chữ xả giận, một là lão ta sẽ ra tay tàn độc giết chết anh, hai là sẽ để lại cho anh một mạng, giày vò lâu dài, bất luận là như thế nào, đối với Nhạc Phong mà nói đều rất khó có thể gánh chịu.

Cục diện dai dẳng này, kéo dài đến bây giờ, biến thành một cán cân cân bằng, dường như tất cả đều đã vào đúng vị trí, tiếp đó sẽ nghiêng về bên nào, chỉ cần xem cây kim là cô sẽ nhẹ nhàng nhích về đâu.

Hiện giờ, cô chỉ có hai con đường.

Chết, hoặc là sống.

Cô gần như đã gạch bỏ lựa chọn 'sống' này đầu tiên: Sống ở nơi này ư, sống trong sơn động tối tăm không có lấy một tia sáng mặt trời này, sống đến cái ngày không thể nào... nhớ đến Nhạc Phong được nữa, sống như Thịnh Cẩm Như, mặt mày mơ hồ, ham thích duy nhất là gõ đầu thuốc?

Nếu là chết thì sao?

Từ khi gặp biến cố đến tận bây giờ, chết đối với cô mà nói, từ lâu đã không phải một danh từ mang tính đe dọa, so với nhân gian lạnh lẽo này, thế giới bên dưới kia có những người có thể khiến cô cảm thấy ấm áp hơn nhiều, mẹ và Liên Thành đều ở đó, có lẽ, bây giờ, Nhạc Phong cũng vậy, mà anh ở đâu, mọi nhung nhớ của cô cũng ở đó.

Mấu chốt là, chết như thế nào.

Cô đương nhiên có thể giống như khi ở Đôn Hoàng, cắt một dao qua

động mạch, hoặc có thể lao mình vào vách đá một cái — nhưng cô không cam tâm, vô cùng không cam tâm, vì sao chứ? Nếu thực sẽ phải chết, cho dù chết đến thịt nát xương tan, cô cũng phải dùng nốt hơi tàn của mình, biến máu thịt tan tác của mình thành một viên đạn báo thù, bắn qua trán Tần Thủ Nghiệp, xuyên qua gáy.

Mối thù của mẹ, của A Thành, của Nhạc Phong, của chính cô, nhất định phải ăn miếng trả miếng, đòn lại trả đòn.

Cô không nhìn Thịnh Cẩm Như nữa, cũng không trông chờ gì người phụ nữ này có thể mở cửa từ bi, cô nhìn chăm chăm vào Vưu Tư trong quan tài đá, lặp đi lặp lại với bản thân rằng: Đường Đường, mày hãy nhìn cho kỹ, cái gì mới thực sự là tuyệt vọng thực sự, nếu như mày còn có thể cử động, còn có thể nói chuyện, mày phải nghĩ ra cách.

Thịnh Cẩm Như đi rồi, ánh đuốc trên vách đá cũng tắt lụi, trong bóng tối, Quý Đường Đường ngồi xuống cạnh quan tài, vươn tay nhặt lên một hòn đá nhỏ, chậm rãi viết xuống đất.

Đá cọ lên đá, gần như không lưu lại dấu vết gì, nhưng cô vẫn nghiêm túc viết hết một hàng, cách xuống một khoảng lại viết hàng tiếp theo, có những lúc, viết xuống vài thứ, không phải là để lưu giữ nó, mà là để bản thân ghi nhớ, trong thời gian còn lại, mỗi câu cô viết ra, đều là quy tắc tối cao và khởi nguồn của sức mạnh.

Thứ nhất, không nên nghĩ nhiều đến Nhạc Phong.

Hiện giờ, cô không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, có câu, khi bóng đêm buông xuống, đến cả cái bóng của chính bạn cũng sẽ rời bỏ bạn, ý nói chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình — nhưng tính hình của cô tệ hơn thế, âm trận không thể hoàn toàn chữa trị cho cô, tâm trạng của cô một khi không khống chế được, thân thể này sẽ mất đi ý thức, còn tiếp tục nghĩ đến Nhạc Phong, không nghi ngờ sẽ khiến cô nháy mắt sụp đổ, thống khổ và bi thương sẽ khiến cô trở nên yếu đuối, giờ khắc này, chỉ thù hận thấu xương mới khiến cô có thể đứng thẳng người.

Thứ hai, để đạt được mục đích một cách nhanh nhất, có thể buông tha một vài nguyên tắc thỏa đáng.

Thứ ba, mượn sức tất cả những người có thể lợi dụng, kẻ thù của kẻ thù, địch nhân đang buông lỏng, mỗi người đều có thể lợi dụng, mỗi người đều có thể trở thành bậc thang để mình dẫm lên.

Thứ tư, thời gian không còn nhiều, làm việc cần phải nhanh chóng chuẩn xác, sắc bén, làm người phải kiên quyết một chút, nhẫn tâm hơn một chút.

Bốn điều, từng chữ từng chữ một viết xong dường như có chút sức mạnh hắc ám bùng lên, từ từ trút vào khắp tứ chi bách hải, Quý Đường Đường tiện tay ném hòn đá đi, ngay bên cạnh là thạch quan, tiếng hòn đá rơi xuống nước, vậy mà lại cực kỳ giống cảm giác khi còn bé Tần Thủ Thành đưa cô đi nghịch nước.

Khóe môi Quý Đường Đường hiện lên một nụ cười mĩa mai, cô bước tới bên cạnh hàng rào sắt, ngưng thần nhìn mảnh đất trống bên ngoài, liều mạng là không thể, thứ nhất hiện giờ cô không có khả năng đó, thứ hai Thịnh Cẩm Như cũng không phải dạng hiền lành, đừng tưởng bà ta luôn mềm nói muốn tốt cho cô, nếu thực sự chộc giận bà ta, chưa biết chừng bà ta có thể dùng xương cốt của cô làm gối đầu.

Lá mặt lá trái nhượng bộ cũng không gạt được Thịnh Cẩm Như, cho nên cách này không được, cô phải tìm sự giúp đỡ.

Muốn tìm được người giúp đỡ mình ở trong sơn động này đích thực rất khó, nhưng không phải hoàn toàn không có khả năng, không phải có câu: kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh của mình hay sao? Ở trong sơn động này, chỉ có duy nhất một người mang ý tốt với cô, ôm lòng áy náy với mẹ cô.

Cô phải xem xem, người phụ nữ hai đầu kia hiện giờ đang làm gì.

* * *

Trong sơn động rất yên tĩnh, tiếng thở đều đặn liên tiếp lặp đi lặp lại, tầm mắt của Quý Đường Đường quét qua từng hang hốc, tựa như một u hồn lặng lẽ chuyển động, cô không thể hận nổi đám phụ nữ của nhà họ Thịnh, những người trẻ tuổi này, hoặc có lẽ cả những thân xác già nua, co ro sống trong hang động âm u này, đắp những tấm chăn bẩn thỉu dường như vĩnh viễn ngấm mùi ẩm mốc, ăn mặc theo kiểu cổ xưa, bên cạnh gối đầu là những tấm vải thêu đang dờ hay để giày cấm kim, ngày qua ngày dằng dặc, liếc mắt đã có thể thấy dáng dấp của cái chết, một nhóm người ngu muội đáng thương như vậy, hận bọn họ thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

So với bọn họ, chỗ ở của người phụ nữ hai đầu kia càng giống một cái ổ chó hơn, bà ta thậm chí không có nổi một nơi có thể duỗi thẳng chân, chỉ có thể ngồi dựa vào vách đá mà ngủ, nghĩ đến những nhục nhã thóa mạ mà bà ta phải gánh chịu từ những người phụ nữ trong động đá vôi này trong bao ngày qua, Quý Đường Đường bỗng nhiên dâng lên một chút thương xót, nhưng chỉ trong chốc lát, thứ thương cảm này tựa như một chén nước bị hắt xuống sa mạc khô cằn.

Cô tập trung nhìn người phụ nữ kia một lát, đột nhiên thét chói tai: “Mẹ! Mẹ! Mẹ mau đến cứu con với mẹ!”

Gần như tất cả mọi người đều bị đánh thức, vẫn còn ôm lấy chăn, đang ngái ngủ, hoặc mù mờ chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, được một lúc, tiếng quát tức giận mà nghiêm khắc của Thịnh Cẩm Như vang lên: “Mặc kệ nó, để nó kêu!”

Phản ứng hầu như khớp với dự liệu của cô, Quý Đường Đường cắn môi cười nhạt, cô không kêu nữa, cô biết Thịnh Cẩm Như đang nghĩ thế nào về cô: Tiểu Hạ đã cùng đường, không còn cách nào, nửa đêm chỉ biết quấy rối không cho bọn họ ngủ để hả giận, gọi Thịnh Thanh Bình đã khuất tới cứu mình, mấy ngày nay cô đúng là rất thất thường, cứ để cô kêu, kêu mệt rồi sẽ im.

Không chỉ Thịnh Cẩm Như, mỗi một người ở đây đều nghĩ như vậy, bọn

họ có người tức giận, có người hả hê trở mình, gáp một cái, trùm chăn lên đầu, chẳng mấy chốc, chút nào loạn khi này đã biến mất, Thịnh Cẩm Như cũng nhanh chóng thiếp đi, dù sao bà ta cũng đã lớn tuổi, dễ dàng một mỗi.

Chỉ có một người muốn ngủ tiếp cũng không thể, bà ta hoảng hốt nép vào trong góc, bất an nuốt nước bọt, há miệng run rẩy, vươn ngón tay vén tấm màn vải ra một khe hở, nhìn về phía sơn động của Quý Đường Đường.

Tốt lắm, Quý Đường Đường nhủ thầm trong lòng, tôi chính là kêu cho bà nghe.

Cô dựa lưng ngồi xuống bên cạnh hàng rào sắt, bắt đầu lẩm nhẩm liên miên, giọng nói rất nhỏ, phần lớn tựa như thì thầm, nhưng sơn động yên tĩnh, nếu chưa ngủ thì vẫn có thể nghe được — cô cứ không ngừng nói như vậy, ánh mắt không hề rời khỏi người phụ nữ kia một khắc, cô thấy bà ta chần chừ rất lâu, cuối cùng cũng chậm rãi vén màn ra, bà ta không dám đứng dậy, dùng cả tay cả chân lạng lẽ bò trên mặt đất, trong bóng tối, thân hình bà ta di chuyển tựa như một loài động vật có vú quái dị.

Có một khoảnh khắc, Quý Đường Đường cảm thấy mình thật tàn nhẫn, tựa như một gã đánh cá không ngừng thu lưới câu, dẫn con mồi về hướng này.

Người phụ nữ hai đầu kia không dám bò lại quá gần, khá xa đã dừng lại nằm rạp xuống, bản thân Quý Đường Đường cũng ngạc nhiên với phản ứng của mình, cô vậy mà đột nhiên lấp lửng hạ giọng nói một câu: “Mẹ, vậy em gái của mẹ...”

Quả nhiên, người phụ nữ hai đầu kia run lên một chút, lại bò lên phía trước một đoạn.

Giọng nói của Quý Đường Đường càng ngày càng bé, đột nhiên còn hơi nức nở, nói ‘Mẹ, mẹ khổ quá’, có lúc lại thở dài, lại mơ hồ nói ‘Bà ta thì sao, cứ thế cho qua ư’, người phụ nữ hai đầu kia nghe mà hết hồn, mồ hôi túa ra, bà ta nhìn bóng lưng sụp xuống của Quý Đường Đường, bất an liếm

môi, càng bò càng gần, càng bò càng gần, đến cuối cùng, chỉ cần vươn ngón tay ra là có thể chạm đến bả vai của cô.

Quý Đường Đường đột nhiên hạ giọng nói một câu: “Thật vậy ư, mẹ, bà ấy ở ngay phía sau ư?”

Người phụ nữ hai đầu kia cơ bản không kịp phản ứng kịp, Quý Đường Đường hai tay đồng thời vươn ra ngoài song sắt, một tay tóm lấy bả vai của bà ta ghì chặt lại, một tay kia bịt miệng bà ta lại, đương nhiên, cô nhanh chóng nhận ra làm như vậy thật thừa thãi vì người phụ nữ kia đã sợ đến rã rời, cả người run rẩy, khớp hàm rung lên gần như sắp phát ra tiếng động, vẻ kinh hoàng trong ánh mắt khiến cho cô nhìn mà có chút không đành.

Nhưng cô nhanh chóng thu hồi lòng trắc ẩn, cúi người nhìn người phụ nữ đang quỳ rạp trên đất, đột nhiên mỉm cười, ngoắc ngoắc về phía bà ta, ra hiệu cho bà ta lại gần chút nữa, sau đó dựng thẳng một ngón tay ở bên môi, làm động tác ‘suyt’.

Người phụ nữ hai đầu kia rất sợ cô, hận không thể bỏ chạy ngay lúc đó, nhưng chính bản thân bà ta cũng không hiểu tại sao, trên người Quý Đường Đường dường như có một thứ sức mạnh điên cuồng, khiến cho bà ta lại muốn đến gần, bà ta co quắp bắt lấy song sắt thẳng người dậy, trong cổ họng tràn ra hai chữ: “Tiểu Hạ...”

Quý Đường Đường cười cười: “Bà hại chết mẹ tôi.”

Người phụ nữ kia ra sức lắc đầu, cái đầu bên cạnh run rẩy kịch liệt, dường như chỉ sau một khắc có thể bị bà ta lắc cho rụng xuống, Quý Đường Đường cũng không nhiều lời, cô giơ tay chỉ về phía chiếc quan tài nơi góc tối, nhẹ giọng nói một câu: “Mẹ tôi ở ngay đó.”

Động tác lắc đầu của người phụ nữ kia trong nháy mắt trở nên cứng đờ, bà ta dùng một tư thế kỳ quái đứng ở đó, hơi thở dường như biến mất trong khoảnh khắc đó.

Cho đến giờ, rất nhiều nơi xa xôi hẻo lánh vẫn còn tin vào nhân quả báo ứng, hồn ma lấy mạng, người phụ nữ hai đầu kia vốn có uẩn khúc trong lòng, nào chịu được sự dọa dẫm của cô? Huống hồ Quý Đường Đường đã chuẩn bị tốt màn đạo đầu, trước đó cô vẫn luôn giả bộ đang nói chuyện với Thịnh Thanh Bình, cô thậm chí còn nói câu ‘Thật vậy ư, mẹ, bà ấy ở ngay đằng sau con ư, cô đâu có mọc mắt đằng sau gáy, làm sao cô biết được?’

Thân thể của người phụ nữ hai đầu nháy mắt xụi xuống, trong đầu bà ta cứ vọng đi vọng lại một câu nói: Tỷ tỷ nói cho con bé biết rồi, tỷ tỷ nói cho con bé biết rồi, tỷ tỷ đang ở đây, ở ngay đây.

Sau khi đông cứng khoảng hai giây, người phụ nữ kia đột nhiên như nổi điên, phát rồ đập đầu xuống mặt đất, cũng may Quý Đường Đường tay nhanh mắt lẹ, trong lúc vội vàng vươn tay túm lấy tóc bà ta nhấc mạnh bà ta lên.

Quý Đường Đường ghé sát lỗ tai bà ta, vừa nhắc nhở vừa đe dọa: “Đừng gây tiếng động, nếu như bà liên lụy đến tôi, mẹ tôi nhất định sẽ không bỏ qua.”

Trong đôi mắt của người phụ nữ hai đầu kia loáng lên ánh nước, cánh môi mấp máy, Quý Đường Đường ghé lại gần, nghe thấy giọng nói nức nở cố gắng đè nén của bà ta: “Tiểu Hạ, không phải ta cố tình...”

Quý Đường Đường thở dài trong lòng một tiếng.

Quả nhiên, đúng như cô dự đoán, chuyện năm đó không đơn giản như vậy, người phụ nữ này cũng có phần trong chuyện đó ư? Quý Đường Đường rất muốn biết, nhưng tình hình hiện giờ không cho phép cô ở lại đây để nghe câu chuyện xưa cũ này, cô dồn nén sự tò mò trong lòng lại, lời ít ý nhiều: “Thả tôi ra đi, mẹ tôi nói, chỉ cần bà thả tôi ra, bà ấy sẽ tha thứ cho bà.”

Những lời này chỉ là để thử, cô cũng không mong chờ gì ở người phụ nữ không mấy quan trọng này, thậm chí đã chuẩn bị tâm lý nghe bà ta trả lời

‘Ta làm gì có năng lực cứu con’, cô chỉ muốn thông qua người phụ nữ này, biết được muốn ra ngoài sẽ khó khăn thế nào, bà ta có thể giúp được mình đến mức nào, nhưng ngoài ý muốn, người phụ nữ kia sau khi thất thần một lúc, bỗng nhiên run rẩy hỏi: “Tỷ tỷ thực sự nói vậy?”

Cũng may Quý Đường Đường bao năm qua đã tu luyện ra khả năng gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, Nhạc Phong nói cô thuộc ‘phái diễn xuất’, nửa điểm cũng không phóng đại.

Cô tiếp lời rất tự nhiên: “Đúng vậy, trong lòng bà tự hiểu.”

“Trong lòng bà tự hiểu!” Những lời này tựa như đánh trúng thứ gì đó, người phụ nữ hai đầu kia đột nhiên run rẩy, thấp giọng mù mịt lặp đi lặp lại câu nói đó: “Đúng vậy, ta hiểu, tỷ tỷ, ta hiểu rồi.”

Sau khi lặp lại ba bốn lần, bà ta đột nhiên căng thẳng quay đầu lại nhìn một khoảnh hầm đá, trong bóng tối, với thị lực của bà ta đương nhiên không thấy gì cả, chỉ biết chắc hẳn không có gì khác thường, hơi thở bà ta dồn dập, liên tiếp nuốt nước bọt: “Tiểu Hạ, ta thả con ra, cánh cửa này, nếu mở ra hết sẽ có tiếng động, ta sẽ hé ra một chút, bên dưới sẽ có khe hở, con cố gắng chui ra, cố gắng chui ra là được...”

Nói không đầu không đuôi, nhưng Quý Đường Đường hiểu được, khi đó cô mò đường lung tung tìm thấy Vưu Tư, rõ ràng nhớ kỹ sơn động này không hề có rào sắt, hôm nay tỉnh lại đã có, cho thấy nhất định có cơ quan, có lẽ ở ngay bên ngoài, người phụ nữ này có thể tác động vào được, nhưng nếu kéo cả cánh cửa lên sẽ có tiếng động, cho nên chỉ có thể chừa cho cô một cái khe hẹp.

Mọi chuyện thuận lợi đến bất ngờ, hồi tưởng lại sự xui xẻo của mình từ trước đến giờ, Quý Đường Đường thực sự hoài nghi rằng may mắn cả đời cô đều đã dùng hết cho lần này, cô cũng có chút căng thẳng, nhanh chóng hạ giọng nói: “Được, bà mở đi.”

Người phụ nữ hai đầu kia quả thật rất cẩn thận, tuy Quý Đường Đường không thấy bà ta vận như thế nào nhưng từ cách cái hàng rào sắt nhích

lên chừng đốt ngón tay cũng mấy gần mấy phút, cũng đủ biết bà ấy cần thận ra sao — ước chừng có thể chui được rồi thì cô kêu ngừng, nín thở ép sát người xuống mặt đất nhích ra bên ngoài, khe hở này hơi hẹp, chui được một nửa thì kẹt, quá trình sau đó đều do người phụ nữ kia dùng sức kéo cô ra.

Thoát khỏi rào sắt, Quý Đường Đường cũng tê liệt, quay đầu lại nhìn thạch quan bên trong, cảm giác như mình có thể thoát ra được quả thực như đang nằm mơ, nhưng cô không cảm khái được bao lâu, người phụ nữ kia đã kéo tay áo thúc giục: “Tiểu Hạ, bên này, bên này.”

Người phụ nữ kia dường như đã quen bò, tứ chi chạm đất, đi lại rất nhanh nhẹn, Quý Đường Đường bò không nổi, đi theo bà ta được hai bước, nghe thấy tiếng sột soạt, dứt khoát cởi giày ra, cầm trong tay đi theo bà ta.

Người phụ nữ hai đầu đưa cô đi, tiến vào một cái động dẫn đến một hướng khác, hơn nữa con đường này rõ ràng không có ai đi, bởi vì sau khi đi qua một lối giữa, người phụ nữ hai đầu vươn tay đẩy đẩy mấy cái, di chuyển vài hòn đá xuống, sau đó hạ giọng thúc giục cô: “Tiểu Hạ, đi, đi.”

Lại đi tiếp một đoạn, cô cảm thấy đã cách động đá kia khá xa, bởi vì giọng nói của người phụ nữ kia không còn hạ thấp như trước nữa, cũng dám thẳng người lên bước đi, được một đoạn, bà ta đột nhiên dừng lại, run rẩy nói: “Tiểu Hạ, đi giày vào đi, đỡ lạnh chân.”

Trong lúc căng thẳng, chân trần bước đi không thấy lạnh là bao, bị bà ấy nhắc nhở cô mới phát hiện ra lòng bàn chân vừa cước vừa tê, Quý Đường Đường ngồi xuống xỏ giày, lúc buộc giây dày, khoe mắt liếc thấy người phụ nữ kia tựa như lấy lòng đang ngồi xổm cách đó không xa, dáng dấp đầy vẻ cản trở sợ hãi.

Cho dù cuối cùng cô có thể đi ra ngoài được hay không, cô có thể đến tận đây thực sự là nhờ người phụ nữ này, nhớ tới lời đe dọa giả dối khi trước của chính mình, Quý Đường Đường có điểm băn khoăn, không kìm được hỏi một câu: “Bà là dì tôi phải không?”

Tiếng 'Dì' này khiến người phụ nữ kia trào lệ, mắt đỏ bừng ra sức xua tay: "Ta không phải, không phải, Tiểu Hạ, con đừng gọi như vậy, ta không xứng..."

Quý Đường Đường đã xỏ giày xong, nửa cố ý nửa xuất phát từ thực lòng kéo cánh tay bà ta: "Dì, chúng ta đừng dừng lại, vừa đi vừa nói, chuyện năm đó, mẹ cũng không kể lại tỉ mỉ cho con, bà ấy bảo con hỏi dì, mẹ nói dì cũng không cố ý, mẹ không trách dì..."

Vừa thật vừa giả nói mấy câu, người phụ nữ hai đầu kia đã lâ chã khóc, bà ta vịn lấy cánh tay Quý Đường Đường, lão đảo đi được vài bước thì đột nhiên đẩy cô ra, phịch một tiếng quỳ xuống dập đầu bôm bốp: "Tiểu Hạ, con tha thứ cho ta nhé, không phải ta cố tình, nhưng sự thực đúng là ta đã hại tử tử..."

* * *

Quý Đường Đường đoán không sai, người phụ nữ này là em gái của mẹ cô - Thịnh Thanh Bình, trai gái đồng thể, Thịnh Cẩm Như thậm chí còn không đặt tên cho bà ấy, người trong động chỉ dùng mấy chữ đồ xấu xí mà sai phái bà ấy, cái tên duy nhất bà ấy có lại không muốn để cho ai biết là do Thịnh Thanh Bình đặt cho, gọi là Tiểu Song, ấn theo đó, Quý Đường Đường nên gọi bà ấy là dì Song.

Tiểu Song nhỏ hơn Thịnh Thanh Bình năm tuổi, lúc bà ta được sinh ra, theo tập quán của Thịnh gia, quái thai sẽ bị dìm chết, lúc bà đỡ bế đứa bé sơ sinh đang gào khóc đến phòng bếp, đun nước sôi đổ vào thùng, Thịnh Thanh Bình đột nhiên mắt đỏ hồng chạy vào, lúc đó bà còn nhỏ, cũng không hiểu vì sao, nhưng mơ hồ biết được đứa em gái mình mong đợi mấy tháng trời có lẽ sắp bị giết, thừa dịp bà đỡ không chú ý, ôm lấy Tiểu Song len lén bỏ lên giường của mình, dùng quần áo che lại.

Bà đỡ nhanh chóng tìm thấy, Thịnh Thanh Bình khóc toáng lên không chịu thả ra, Thịnh Cẩm Như chẳng còn cách nào khác, hậu sản mệt mỏi, tâm trạng bức bối nên mặc kệ, chỉ nói cứ nghe theo Bình Tử, mấy ngày sau

tính tiếp.

Không ai để tâm chăm sóc quái thai kia, chỉ riêng Thịnh Thanh Bình lại vô cùng yêu thương cô em gái này, đến giờ ăn cơm còn hung dữ nói với từng người: “Muội muội phải ăn chứ, phải ăn chứ!”

Quái thai đương nhiên là cọng cỏ, nhưng Thịnh Thanh Bình thì khác, người nắm giữ Lộ linh tương lai, bảo bối mà mọi người nâng niu, mọi người cũng thuận theo, làm cơm nước cho Tiểu Song, Thịnh Thanh Bình ở bên cạnh nhìn mọi người đút cho Tiểu Song, lúc người khác phiền chán không muốn làm, Thịnh Thanh Bình tựa như một đứa trẻ đang chơi trò tập làm cha mẹ, cầm thìa thổi thổi, còn lẩm bẩm: “Muội muội há miệng ra nào, ăn cơm nào.”

Đến khi thân thể Thịnh Cẩm Như đã khỏe hẳn, liền sai người vớt Tiểu Song đi, lần này chọc giận Thịnh Thanh Bình, từ lúc không nhìn thấy em gái cứ liên tục gào khóc, cả một buổi chiều cũng không dừng lại, đến cuối cùng khóc đến mất cả tiếng, giống như khóc rách cả cổ họng, Thịnh Cẩm Như hoảng hồn, lại sai người kiếm Tiểu Song về từ bãi đất hoang, dì Song cũng coi như mệnh lớn, nơi đất hoang kia đầy sói vậy mà không bị tha đi.

Lúc đó, cha của Thịnh Thanh Bình vẫn còn sống, còn khuyên Thịnh Cẩm Như: “Bình Tử muốn giữ lại thì cứ giữ lại đi, dù sao cũng từ một mẹ mà ra, em xem Bình Tử thích như vậy, coi như là làm đồ chơi cho nó, cũng chẳng mất thêm mấy miếng ăn.”

Vậy nên cứ thế mà được giữ lại.

Thịnh Thanh Bình thực sự rất tốt với Tiểu Song, không hiểu vì sao, có lẽ là vì từ cùng một bụng sinh ra, ai ai cũng bắt nạt Tiểu Song, nếu không nhìn thấy thì thôi, phàm là nhìn thấy, nhất định sẽ nhào lên tóm tóc cào cấn, cho nên từ nhỏ Tiểu Song đã thân thiết với Thịnh Thanh Bình, ngày ngày chạy theo sau tỷ tỷ, đến khi trưởng thành, càng hiểu được người mẹ sinh ra mình không thể tính là mẹ, tỷ tỷ chính là một nửa mẹ.

Thoáng cái đã mười mấy năm trôi qua, có một ngày, Thịnh Thanh Bình

len lén kể cho Tiểu Song, cô đã gặp một chàng trai tên là Trần Thủ Thành, cô rất vui vẻ, kể xong còn dặn Tiểu Song tuyệt đối không được nói lung tung, mẹ mà biết sẽ nổi giận.

Tiểu Song đương nhiên sẽ không nói bừa, lời của tỷ tỷ còn to hơn cả trời, trong lòng còn vui vẻ hơn cả Thịnh Thanh Bình, lý do tại sao Tiểu Song cũng không biết, tóm lại Thịnh Thanh Bình vui, mình cũng vui.

Khi đó, con gái nhà họ Thịnh còn có thể ra ngoài đi lại, Thịnh Thanh Bình mỗi lần gặp Trần Thủ Thành đều tách khỏi mọi người, ai cũng không kể cùng nhưng lại chỉ kể với mình, Tiểu Song nghĩ mà thấy tự hào trong lòng.

Nhưng sau một khoảng thời gian, Thịnh Thanh Bình dường như có chút tâm trạng, cô quay về nói với Tiểu Song, Trần Thủ Thành đối xử với cô rất tốt, cô cũng nhận ra anh ta thích mình, nhưng không hiểu tại sao lại không gần gũi cô, đề tài này rất xấu hổ, cô không tiện nói với người khác, chỉ biết tìm Tiểu Song, cô nói: Con trai thích con gái, không phải sẽ hôn hôn ôm ôm hay sao, vì sao mỗi lần chạm vào cô lại như có cấm kỵ gì không thể phá được nhanh chóng rút tay lại chứ? Cô nhận ra anh cũng muốn, muốn vì sao phải che giấu?

Thịnh Thanh Bình khó chịu, Tiểu Song cũng khó chịu theo, cô không hiểu chuyện giữa nam nữ, nhưng mơ hồ nhớ lại câu chuyện đám phụ nữ trong động từng nói, kể rằng ở đây có một loài cây, nếu mài ra thành bột phấn, bỏ vào canh, đàn ông ăn vào sẽ rất thích người con gái đó, phụ nữ cũng sẽ thích, nói tóm lại, chính là thứ tốt.

Sau khi tìm hiểu rõ, cô len lén tìm về, cố sức nghiền ra, giấu vào trong đồ điểm tâm mà Thịnh Thanh Bình đã chuẩn bị để cùng ăn với Trần Thủ Thành, trong lòng dương dương đắc ý, cũng không nói gì, chỉ chờ tỷ tỷ quay về, có tin tốt thì mình sẽ đòi thưởng công.

Đến giờ Tiểu Song vẫn còn nhớ rõ, tỷ tỷ tối đó trở về rất muộn, còn bị ma ma thủ vệ mắng, cô vẫn cảm thấy đêm hôm đó tỷ tỷ rất khác thường, đẹp

đến kinh người, tâm trạng cũng rất ngọt ngào, cô hỏi dò, tỷ tỷ lại không chịu kể, chỉ nói là cô còn bé, không hiểu được.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của Thịnh Thanh Bình đến tối hôm sau đã tắt rụi, Trần Thủ Thành không để lại lời nào, đột nhiên biến mất.

Cứ uất ức trải qua hai ba tháng như vậy, đến Thịnh Cẩm Như cũng nhận ra Thịnh Thanh Bình không được bình thường, lần đầu tiên hỏi Tiểu Song đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Song không dám nói, chỉ hàm hồ đáp rằng chính mình chọc tỷ tỷ mất hứng, Thịnh Cẩm Như nửa tin nửa ngờ, quăng cho cô một cái tát cho xong chuyện.

Sau mấy ngày, Trần Thủ Thành đột nhiên quay lại, Thịnh Thanh Bình ra ngoài gặp anh ta, khi quay về kể cho Tiểu Song hai chuyện.

Đầu tiên là, hình như cô đã mang thai.

Hai là, Trần Thủ Thành bảo cô đi cùng anh ta.

Người đàn ông tên Trần Thủ Thành kia bỏ đi rồi lại quay về, Thịnh Thanh Bình không biết được những ẩn khúc trong việc này, cho nên cô không hiểu, Trần Thủ Thành trong cơn xúc động phát sinh quan hệ với cô xong đã thất kinh như thế nào.

Kế hoạch đã chệch khỏi suy tính của hắn, hắn phải kiểm soát cho bản thân, hắn không muốn bị người khác xem thường, nói mình là một thằng đàn ông tinh trùng lên não không màng đến đại cục, hắn cân nhắc đắn đo, lại nói Thịnh gia đề phòng nghiêm ngặt, Thịnh Thanh Bình rất cẩn thận, cho dù có hảo cảm với hắn cũng không chịu theo hắn đi nơi nào quá xa, nếu quan hệ không có thêm một bước tiến triển, tuyệt đối cô ta sẽ không theo hắn rời khỏi Bát Vạn Đại Sơn.

Tần gia suy tính và thay đổi kế hoạch ra sao, Thịnh Thanh Bình đến chết cũng không biết, khi đó, cô chỉ đang do dự một chuyện: Rốt cuộc có nên đi hay không.

Cô đã từng có suy nghĩ nói thẳng cho Thịnh Cẩm Như, nói gần nói xa

một hồi, lại khua ra một câu chuyện tàn khốc từ xưa được coi như làm bài học cho kẻ phản bội, cô bị dọa đến hoang mang lo sợ, quay về nói với Tiểu Song: “Trước tiên tỷ tỷ sẽ theo Thủ Thành ra ngoài trốn một thời gian, lúc về sẽ thỉnh tội với mẹ sau, Tiểu Song phải giúp tỷ tỷ, nếu mẹ mà biết, tỷ sẽ không sống nổi.”

Tiểu Song nghĩa bất dung từ, mặc dù ngàn vạn lần không muốn tỷ tỷ đi, lại chẳng thể mặc tỷ tỷ ‘không sống nổi’, hôm đó cô bận rộn cả ngày, giúp Thịnh Thanh Bình sắp xếp đồ đạc, trước đó hai người đã thăm dò, khi ma ma thủ vệ ngủ, chìa khóa mở cổng thường sẽ bỏ ở đầu giường, chỉ cần len lén lấy ra là được, cửa mở rồi, bên ngoài là đường lớn thênh thang.

Mọi chuyện lại diễn ra ngoài ý muốn, còn là hai chuyện ngoài ý muốn.

Đầu tiên là, hôm đó, ma ma thủ vệ đeo chìa khóa trên cổ chứ không để ở đầu giường.

Thứ hai là, Thịnh Thanh Bình vốn đã do dự đột nhiên lâm trận rút lui, đã ra đến cửa rồi, đột nhiên cô lại hối hận, nói với Tiểu Song, tất cả đều do Trần Thủ Thành vẽ lên, cô còn chưa tận mắt thấy, nhờ đâu người nhà anh ta không thích cô thì sao? Nhờ đâu anh ta lừa cô thì sao, càng nghĩ càng thấy mạo hiểm, quên đi, cô không muốn đi nữa.

Lúc này, Tiểu Song lại có chủ ý hơn Thịnh Thanh Bình, cô hoảng hốt nói tỷ không đi, nhưng tỷ tỷ đang mang thai, nếu sinh con trong động đá vôi này, mẹ không tha cho tỷ tỷ thì làm sao? Hai người núp trong bóng tối nhỏ giọng tranh chấp, đột nhiên có bóng người úp lại, ma ma thủ vệ đi vệ sinh thấy bọn họ nửa đêm không ngủ, không tự chủ thả chậm bước chân, nghe được vài câu cảm thấy không ổn, quát lên hỏi: “Hai đứa định làm gì?”

Bất ngờ không kịp đề phòng, Thịnh Thanh Bình sợ run ngồi phịch xuống đất, tay nải trong tay cũng rơi xuống, người ngu cũng biết có chuyện xảy ra, ma ma thủ vệ lập tức quay về phòng gõ ống đồng, âm thanh vừa cất lên, Tiểu Song liền bối rối, cô nhào lên ngăn cản ma ma, trong đầu chỉ có một suy nghĩ xoay chuyển: Kinh động đến mọi người, tỷ tỷ nhất

định sẽ chết, có chết cũng không thể để bà ta gọi người tới!

Cô cơ bản không biết mình đang làm gì, mãi đến khi bị giọng nói khản đặc của Thịnh Thanh Bình kéo lại, cô mới thấy tay của mình đang siết chặt cổ ma ma kia, mà đầu lưỡi đỏ tươi của bà ta đã lè ra từ lâu.

Tiểu Song hoảng hốt, từ phía sơn động, tiếng người ồn ào vọng đến, thời khắc khẩn cấp, Thịnh Thanh Bình như lấy lại sự kiên quyết khi cứu Tiểu Song ở phòng bếp năm đó, giờ phút này, cô là một người chị đầy trách nhiệm, tháo chiếc chìa khóa trên cổ ma ma kia xuống, mở cửa, sau đó lặng lẽ đưa chìa khóa cho Tiểu Song, nói: "Tiểu Song, tỷ tỷ đi ra rồi sẽ chốt cửa từ bên ngoài, bọn họ sẽ tưởng là tỷ tỷ đã cầm chìa khóa bỏ trốn rồi, không có cách nào đuổi theo tỷ tỷ từ cánh cửa này nữa. Muội hay trốn đi, đừng lộ diện, đến lúc mẹ điểm người sẽ chỉ hoài nghi tỷ đã giết người, là tỷ chạy trốn, bình thường muội thân thiết với ta, mẹ sẽ nghi ngờ, sẽ đánh muội, muội đừng khai ra, cứ kêu không biết gì là được. Nếu không chịu nổi, không sao, tỷ tỷ để lại chìa khóa cho muội, muội còn có đường sống."

* * *

Dì Song cúi người, năm ngón tay cắm xuống bùn dầy bên cạnh cánh cửa, vừa cào vừa run rẩy lặp đi lặp lại: "Chính là ở đây, chính là ở đây, hơn hai mươi năm, ta vẫn chưa từng chạm tới, ở ngay đây..."

Quý Đường Đường đứng đằng sau dì Song, không hề động đậy, cánh cửa trước mặt đã khóa kín từ lâu, có thể nhìn thấy bụi bặm gỉ sét bám trên mép cửa, câu chuyện dì Song vừa kể đã đánh tan rất nhiều thứ mà cô từng biết, thì ra, chân tướng tựa như một tòa núi băng, không hoàn toàn lộ ra thì vĩnh viễn bạn cũng không biết được, trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra quá khứ là như vậy, chuyện cũ của mẹ không phải là một phiên bình dị, cũng có nhấp nhô, do dự, tạo hóa trêu người đủ loại góc cạnh, dì Song vẫn một mực sám hối, vẫn nói mình có lỗi với mẹ cô, là bà ấy hai chết mẹ cô, nhưng bản thân cô, thực sự nên vì như vậy mà trách cứ bà ấy ư?

Cho dù có tức cười thế nào, cô đều phải thừa nhận một sự thật: Không có dì Song, rất có thể cũng không có cô, sự ra đời ngoài ý muốn của cô, thậm chí đều bắt nguồn từ một 'ý tốt' của dì Song trước kia mà chính bà ấy cũng không biết.

Con nữa, nếu trước kia dì Song không tranh cãi với mẹ, để mẹ tiếp tục ở lại trong động đá vôi thì sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Thịnh Cẩm Như sẽ cho phép bà sinh cô ra ư? Có phải sẽ bỏ cô đi không? Có lẽ cho dù có được sinh ra, chỉ e là cũng sẽ như muôn vàn người con gái nhà họ Thịnh, vừa sinh ra đã như một con rối gỗ mặc cho người ta định đoạt sống cuộc sống tăm tối không ánh mặt trời.

Nếu vậy, trên đời này sẽ không có một cô gái tên Quý Đường Đường, cũng sẽ không có sự gặp gỡ giữa cô và Nhạc Phong, cô liêu xiêu bước tới ngày hôm nay, tựa như không hề có mục đích, kỳ thực ít nhiều con đường đã được trải sẵn, thậm chí một lối thoát ngày hôm nay cũng là nhờ mẹ hai mươi sáu năm về trước đã để lại cho cô, lúc mẹ giao chiếc chìa khóa này cho dì Song, e là vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới, hai mươi sáu năm sau, chiếc chìa khóa này lại có thể giải thoát cho chính đứa con chưa ra đời trong bụng mình.

Hai mắt nhắm lệ nhạt nhòa, cô nhìn thấy dì Song run rẩy đưa cho mình một chiếc chìa khóa bằng đồng kiểu cũ, rưng rưng đón lấy, chìa khóa dính đầy bùn đất, cũng mang theo hơi ấm cơ thể dì Song.

Quý Đường Đường hít sâu một hơi, cô không do dự nhiều, đi thẳng tới cửa, chìa khóa tra vào ổ, sau đó dùng sức vặn một cái.

Tiếng cửa đá mở ra càn cạch, nơi tiếp giáp rơi xuống đầy bụi, gió đêm lạnh lạnh ùa vào, màn trời màu xám xám điểm xuyết vài ngôi sao lác lổ.

Quý Đường Đường quay đầu lại, nói: "Dì, con đi đây, chìa khóa này dì giữ lại..."

Cô vốn định nói như mẹ mình: "Chìa khóa dì giữ lại, thực sự chịu không được thì trốn đi, cũng là một con đường sống." vậy nhưng lời đến cửa

miệng lại nuốt xuống, tình trạng này của dì Song, cả đời chưa từng tiếp xúc với bên ngoài, nếu thực sự rời khỏi Bát Vạn Đại sơn, bà ấy có thể sống sót được không? Hai mươi sáu năm, bà ấy chưa từng chạm tới chiếc chìa chôn dưới đất thì cả đời này, có lẽ bà ấy cũng chẳng thể rời bỏ được nơi này?

Dì Song không đáp lại ngay, bà ngẩn ra nhìn bóng dáng Quý Đường Đường trước cửa, bỗng nhiên kinh hoàng nhớ lại buổi tối hai mươi sáu năm trước.

Cũng là đêm đen, cũng là cánh cửa đá mở rộng, cũng là những ngôi sao thưa thớt, ngay cả dáng đứng lẳng lặng của Quý Đường Đường cũng không khác gì Thịnh Thanh Bình hai mươi sáu năm về trước.

Bà không quên được, Thịnh Thanh Bình sau khi bước ra từ cánh cửa này, đã không còn sống mà quay lại.

Chương 34

Dì Song hoảng hoảng hốt hốt, Quý Đường Đường gấp rút dặn dò bà ấy, nói được một nửa mới phát hiện ánh mắt bà không được tập trung, nhanh chóng nắm lấy bả vai bà ấy lắc mấy cái.

Dì Song tỉnh táo lại, ánh mắt toát ra vẻ kinh hoàng, bà siết chặt lấy cánh tay Quý Đường Đường van nài cô: “Tiểu Hạ, đừng đi nữa, ta đã hại chết tỷ tỷ, ta không muốn hại chết con nữa...”

Nếu như trong tình huống bình thường, Quý Đường Đường có lẽ còn có tâm trạng từ từ khuyên giải an ủi bà ấy, nhưng hiện giờ Nhạc Phong sống chết chưa rõ, người trong động không biết lúc nào sẽ bắt đầu truy đuổi, Quý Đường Đường không muốn mạo hiểm chừa lại một giây một phút nào — cô hạ quyết tâm, đẩy cánh tay của dì Song ra: “Con nói gì dì đã nhớ kỹ chưa? Cất chìa khóa đi, quay về coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, từ lúc vào đây con chưa từng nói chuyện với dì, bà ngoại sẽ không nghi ngờ đến dì đâu.”

Dì Song rút người lại nhìn cô, không hiểu vì sao, đối với đứa con gái này của chị mình, bà lại thấy sợ nhiều hơn là gần gũi, mắt mở trừng trừng nhìn Quý Đường Đường cố hết sức ở bên ngoài đóng cánh cửa đá lại, đẩy được một nửa, cơ quan tự kéo lại, cửa đá đã tự động khép lại, ngay vào lúc sắp đóng lại chỉ còn lại một khe hở chừng bàn tay, Quý Đường Đường bỗng nhiên ghé lại gần: “Dì, phải nghe lời con đấy, nếu con không xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ quay lại tìm dì, đến lúc đó sẽ đón dì qua sống cùng với con.”

Cửa đá khép lại, nước mắt dì Song tuôn như mưa, nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, biết rõ trước mắt đã chẳng còn ai nhưng vẫn ra sức gạt đầu, miệng lẩm bẩm lặp đi lặp lại một câu nói: “Dì biết rồi, Tiểu Hạ, cẩn thận nhé, ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy...”

* * *

Quý Đường Đường chạy như điên xuống chân núi, Bát Vạn Đại sơn vào đêm vô cùng yên tĩnh, gió thổi qua tai vù vù, bóng cây loang lổ lắc lư tựa như có kẻ nào đó đang rình rập bên cạnh, đường xuống núi khó đi, nhiều lần cô cảm thấy mình sắp ngã một cách thê thảm, vậy mà lão đạo mấy cái lại đứng vững, cũng không biết chạy bao lâu, cuối cùng cũng đến cái thôn giữa núi.

Sáng sớm Nhạc Phong tiễn cô đi, dường như chỉ mới là chuyện vài phút trước, mặt trời dâng lên hạ xuống, vậy mà cả thế giới của cô đã thay đổi, Quý Đường Đường nén nước mắt lặng lẽ tiến về phía nhà của Thạch Gia Tín, thử thăm dò vận tay nắm cửa, vận được hai cái, trong phòng đột nhiên vọng đến tiếng của Thạch Gia Tín: “Ai?”

Đèn vụt sáng, Quý Đường Đường đứng sững lại, cũng không định trốn, chỉ chốc lát sau cửa đã mở, Thạch Gia Tín hiển nhiên không ngờ tới là cô nên có chút luống cuống, Quý Đường Đường nhìn anh ta, hỏi một câu: “Nhạc Phong đâu?”

Cô kỳ thực cũng không trông chờ câu trả lời của anh ta, hỏi xong liền đẩy anh ta ra bước vào trong, đến trước căn phòng Nhạc Phong đã từng ở, biết rõ người không còn ở đó nhưng vẫn xốc chăn nhìn trên giường, sau đó cúi người nhìn dưới giường, cuối cùng đến cả cái ngăn kéo nhỏ trên tủ đầu giường cũng mở ra nhìn, như thể một người to lù lù thật sự có thể trốn trong đó vậy.

Thạch Gia Tín đi theo vào, trầm mặc đứng cạnh cửa nhìn cô lục lọi, Quý Đường Đường nhanh chóng mặt mũi, cô ngồi sụp xuống dưới, ngơ ngác nhìn lỗ hổng bị vuốt quỷ tạo ra trên tường, lại hỏi một câu: “Nhạc Phong đâu?”

“Người nhà họ Tần đưa anh ta đi rồi.”

Quý Đường Đường che miệng, nước mắt tràn mi trào ra, ở sâu trong lòng, cô kỳ thực vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng đám người trong

động nói vậy là liên thủ lại để gạt cô, muốn cho cô hết hy vọng, Thịnh gia và Tần gia dù sao cũng đối đầu kia mà? Sao có thể nói hợp tác là hợp tác?

Câu nói của Thạch Gia Tín, thực sự đã khiến sợi dây hy vọng duy nhất của cô đứt phụt.

Thạch Gia Tín bước qua ngòi xuống bên cạnh cô, rút khăn giấy ra đưa cho cô: “Tiểu Hạ, cô đừng khóc nữa, tôi xin lỗi, chuyện này tôi thực sự không biết, nếu tôi biết trước, nhất định tôi sẽ nhắc nhở Nhạc Phong, thực tế lúc đó tôi cũng kêu lên nhưng bị kẻ khác bịt miệng mất... Tôi cũng không tài nào ngủ được, cho nên cô vừa vặn cửa một lần tôi đã biết...”

Quý Đường Đường nhìn Thạch Gia Tín qua đôi mắt mờ lung đắm lệt, lúc này, trực giác cho cô biết Thạch Gia Tín không nói dối, gương mặt anh ta có vài chỗ rách da, có lẽ là lúc đó bị người ta xô ngã.

“Nhạc Phong bị đưa đi được bao lâu rồi?”

“Một ngày, sáng sớm đưa cô đi xong, vừa xuống dưới đã bị Tần gia gài bẫy.”

“Anh ấy ổn không?”

Thạch Gia Tín không nói lời nào, Quý Đường Đường sợ hãi, cô túm lấy cánh tay Thạch Gia Tín, nức nở cầu xin anh ta: “Anh nói thật với tôi đi, tôi chịu được, tôi phải biết tình hình thực tế thế nào.”

Vành mắt Thạch Gia Tín không biết đã đỏ lên từ lúc nào, anh ta khịt mũi một cái: “Tiểu Hạ, cô đừng đau lòng quá, lúc anh ta bị dẫn xuống, tôi thấy chân anh ta bị đánh gãy rồi, không đi được...”

Quý Đường Đường ‘À’ một tiếng nói: “Vậy à, chân bị đánh gãy rồi.”

Cô vừa nói vừa rút khăn giấy, rút ra lại không lau nước mắt, tựa như điên dại tiếp tục rút, vừa rút vừa lặp đi lặp lại câu nói.

— vậy à, chân bị đánh gãy rồi.

Lúc Thạch Gia Tín phát hiện ra sự bất ổn,, động tác của cô đã nhanh đến đáng sợ, soạt soạt không ngừng rút khăn giấy, cánh tay run rẩy mạnh mẽ,

miệng cũng không ngừng lẩm bẩm, toàn thân tựa như một cái máy mất đi sự điều khiển, Thạch Gia Tín sợ hãi nhanh chóng ổn định thân thể của cô: "Tiểu Hạ? Tiểu Hạ?"

Không biết là gọi đến lần thứ ba hay thứ tư, toàn thân cô đột nhiên chấn động, cổ họng tràn ra một tiếng rên khản đặc, nhưng ánh mắt cũng dần dần có ánh sáng, Thạch Gia Tín căng thẳng đến toát mồ hôi, hỏi cô: "Tiểu Hạ, uống nước không?"

Quý Đường Đường lắc đầu, cô dường như cũng bị phản ứng của chính mình vừa nãy làm cho sợ hãi, được một lúc mới nói: "Anh đừng nhắc đến Nhạc Phong với tôi nữa, đừng nói về anh ấy với tôi, tôi không thể nghe."

Thạch Gia Tín đứng dậy rót nước cho cô, đưa nước cô lại không nhận, mờ mờ nhìn Thạch Gia Tín, hỏi: "Tôi phải làm gì bây giờ?"

Ánh mắt mờ mờ lại tin tưởng ỷ lại này của cô khiến Thạch Gia Tín như mọc gai ở lưng, anh ta ngập ngừng một chút, nhắm mắt nói: "Tôi cũng không biết."

Quý Đường Đường nhìn anh ta, tựa như nghe không hiểu, Thạch Gia Tín có chút chột dạ, cầm ly nước đưa cũng không được mà không đưa cũng không được, sau một lát, Quý Đường Đường thấp giọng nói một câu: "Ừm."

Cô cảm thấy mình thật là nực cười, lúc này lại đi hỏi Thạch Gia Tín phải làm gì, tình trạng của Vu Tư anh ta còn đang bó tay, chuyện của Nhạc Phong sao có thể trông chờ gì?

Vẫn phải dựa vào chính bản thân mình, phải tỉnh táo, tỉnh táo hơn nữa.

Quý Đường Đường vươn tay đón lấy cái ly, ngửa đầu ừng ực uống một hơi cạn sạch, uống xong dùng mu bàn tay quạt miệng một cái, lại trầm mặc, Thạch Gia Tín suy nghĩ một chút, nói: "Hay là, cô nghỉ ngơi trước một chút đã?"

Quý Đường Đường bộp lại một câu: "Nghỉ ngơi ở đây? Nếu Thịnh Cẩm

Như tỉnh lại thì sao? Đuổi đến nơi thì làm sao?"

Cô vừa nói vừa đứng dậy, hành lý của hai người vẫn còn đặt dưới đầu giường, Quý Đường Đường kéo qua, cầm lấy mấy món quần áo rơi lác đác bên ngoài của Nhạc Phong cất vào, lục lọi trong túi một chút, hỏi Thạch Gia Tín: "Chuông của tôi đâu?"

"Hôm đó Nhạc Phong dẫn cô lên gặp bà ngoại cô, hình như đã đưa cho bà ấy rồi."

Quý Đường Đường im lặng một lúc: "Cũng tốt, tôi cũng chẳng thêm dùng đồ của bọn họ."

"Nhà bọn họ." Dừng từ này, nghiễm nhiên đã phân biệt rạch ròi, Thạch Gia Tín thở dài trong lòng, đang định mở miệng, cô lại hỏi: "Tần Thủ Nghiệp có nói gì không? Có bảo để tôi đổi lấy Nhạc Phong không? Ông ta có để lại cách thức liên hệ không?"

Không chờ Thạch Gia Tín nói, cô lại tự giễu tự trả lời: "Đã ở trong địa bàn của nhà họ Thịnh, ông ta chắc sẽ không kiêu ngạo đến mức dám nói ra như vậy, đúng không?"

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, cô xách đồ lên đi ra ngoài, Thạch Gia Tín không nhịn được hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

"Tôi ra khỏi đây đã, tiếp theo làm sao, trên đường từ từ nghĩ."

Nói xong, cô nhìn Thạch Gia Tín cười cười: "Sao hả, anh tính đi mật báo cho Thịnh gia bắt tôi hả?"

Thạch Gia Tín vội vàng lắc đầu: "Không phải, Tiểu Hạ..."

Quý Đường Đường cười nhạt, càng cười, trong ánh mắt lại càng lộ ra sát khí, cô hung tợn tuyên thệ, tựa như đang nói với một người nào đó: "Tôi cho anh hay Thạch Gia Tín, tôi không sợ các người, tôi không sợ các người!"

Nói xong đá mạnh vào cánh cửa, không khống chế được độ mạnh yếu, cánh cửa lại bật ngược lại đập vào đầu gối cô, cô lại đập thêm phát nữa: "Mẹ nó chứ, mày cũng bắt nạt tao!"

Đã xong quay người bỏ đi, vẫn là câu nói kia: "Tôi không sợ các người!"

Lần này, trong giọng nói bỗng có chút nức nở, Thạch Gia Tín khó chịu muốn chết, không hiểu tại sao lại cảm thấy vô cùng có lỗi với cô.

* * *

Quý Đường Đường chọn đường nhỏ mà đi, khi đi qua thôn dưới chân núi, bên trong vẫn là một khoảng yên tĩnh, những kẻ này làm việc ác sao có thể ngủ yên ổn như vậy được?

Ra khỏi thôn, dần dần tiến vào đường máy cày, lúc tối không thấy con đường này dài thế nào, đến giờ phải dùng hai cái đèn để đi mới cảm thấy như vô cùng vô tận, túi hành lý rất nặng, treo trên cánh tay cô tưởng chừng như sau một khắc sẽ trật khớp, cô cứ thế máy móc bước đi, cho đến khi đằng sau truyền đến tiếng động cơ xình xịch, còn có cả một luồng sáng phóng tới.

Cô còn đang ngẩn ra nhìn chiếc xe máy trước mặt, Thạch Gia Tín đã nói: "Tiểu Hạ, lên đi, tôi tiễn cô một đoạn."

Quý Đường Đường bất động, vẫn yên lặng nhìn anh ta.

"Nhà họ Tần đã đi từ sớm rồi, từ chính con đường này, Tiểu Hạ, cô dựa vào cặp chân của mình thì đến bao giờ mới ra được, nếu Thịnh Cẩm Như phát hiện ra, cho người truy bắt, cô làm sao cứu nổi Nhạc Phong nữa."

"Cô lên đi, ngồi trên xe nghỉ ngơi một chút, tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận, nếu như Nhạc Phong không chết thì hiện giờ trông cả vào cô đây, cô đừng mất công bức bối với người khác, cũng đừng tiêu hao thể lực của mình nữa, cô nghĩ đến Nhạc Phong một chút, hiện giờ có tức giận với kẻ nào cũng không đáng."

Quý Đường Đường cuối cùng cũng lên xe.

Con đường này không dễ đi, máy kéo đi còn khó, xe máy trái lại linh hoạt hơn nhiều, Quý Đường Đường ngồi đằng sau, bám vào thắt lưng Thạch Gia Tín, mặt dán vào tấm lưng dày rộng ấm áp của anh ta, nước mắt

đột nhiên chảy xuống, nói: “Thạch Gia Tín, cảm ơn anh.”

Thạch Gia Tín muốn nói gì đó, lại nghẹn lại, cuối cùng chỉ dặn dò: “Ngồi cho vững đây.”

Không biết đã là ba giờ hay bốn giờ sáng, bóng đêm còn chưa rút, một tia sáng cũng chưa thấy, trên con đường núi vắng vẻ chỉ có tiếng động cơ xe máy và tiếng gió thổi vù vù bên tai, đường rất xóc, cơn mệt mỏi tựa như ma quỷ khiến con người ta trở nên mê man hỗn loạn, có phút chốc, Quý Đường Đường thiếu chút nữa đã ngủ gục, nhưng xe lại xóc lên một cái, toàn thân giật bắn lại tỉnh táo lại.

Thạch Gia Tín nhận thấy động tĩnh của cô, rất sợ cô ngủ quên tuột tay ngã xuống: “Tiểu Hạ, hai ngày trước mưa xuống, đất rất mềm, dấu xe cũng rõ ràng, mấy ngày nay không có xe nào khác tiến vào, dấu vết này nhất định là của xe nhà họ Tần, tôi đi theo dấu xe, đại khái có thể biết bọn họ vẫn còn ở gần đây hay đã đi rồi.”

Câu này nhắc nhở Quý Đường Đường, cô mở to hai mắt, nhờ vào ánh đèn trước xe, nhìn chằm chằm vào vết bánh xe trên đất.

Nhạc Phong bị đưa đi từ chính con đường này, Tần gia đánh gãy chân anh ấy, nhưng không cắt cổ anh ấy trước, điều này chẳng phải nói lên bọn chúng còn chưa nóng lòng muốn lấy mạng Nhạc Phong?

Nhất định là như vậy, cô tự an ủi mình trong lòng, nếu Nhạc Phong tạm thời vẫn an toàn, bước tiếp theo phía cô vô cùng quan trọng, cô phải đi một bước thật ổn thỏa, tuyệt đối không thể xử trí theo cảm tính.

Cô phải liên lạc với Tần Thủ Nghiệp, cô phải nói chuyện với ông ta, nhưng cô không thể một mình đi gặp ông ta, không thể lấy chính mình để đổi với Nhạc Phong, Tần Thủ Nghiệp bị gãy một chân, đang vô cùng căm hận anh ấy, liệu mình cứu Nhạc Phong cô đồng ý, nhưng kết quả phải là cứu được Nhạc Phong ra, mà không phải là để cả hai cùng bị bắt.

Trong tay cô, phải có một quân bài.

* * *

Không biết qua bao lâu, tấm màn đen trên cao cuối cùng cũng lộ ra một tia sáng, xe đã đi đến một đoạn đường bằng phẳng, hai bên đường lác đác xuất hiện vài căn nhà, trên nóc còn treo đủ loại biển hiệu màu sắc, Quý Đường Đường đang cố gắng nhớ lại xem đây là chỗ nào, xe bỗng rung lên, dừng lại.

Thạch Gia Tín chỉ cho cô xem: “Cô nhớ không Tiểu Hạ, trước khi đổi sang máy kéo, chúng ta từng ăn cơm ở chỗ này, xe của Nhạc Phong dừng ngay trước ngôi nhà kia, lúc đó cô còn đang xem gà mổ thóc...”

Mơ hồ có chút ấn tượng, đến nơi này, chung quy cũng được tiếp xúc với ít hơi người không phải của nhà họ Thịnh, cô thấy cảm giác áp bách trong ngực đã hòa hoãn hơn nhiều, cô xách túi hành lý về phía căn nhà kia tìm xe của Nhạc Phong, Thạch Gia Tín dựng xong xe máy, nhìn thấy một quán ăn tuy còn chưa mở cửa nhưng bên trong thoáng có ánh đèn, có lẽ là đang chuẩn bị, anh ta nhanh chóng đến gõ cửa gọi trước mấy món ăn.

Phía trước là một chiếc xe Jeep thông thường, không phải con xe việt dã của Nhạc Phong, Quý Đường Đường thoáng ngơ ngẩn nhưng vẫn lấy chìa khóa trong túi ra vặn thử, vậy mà cũng mở ra được, cô vào trong xe lục lọi một lúc, kéo rương hành lý của mình ra, lấy tay mò xuống ngăn túi trong cùng, móc ra một bọc giấy khá dày, chân chừ một lúc liền dốc hết mọi thứ bên trong ra ghế sau.

Phần lớn là tiền Nhạc Phong cho cô lúc ở Đôn Hoàng, cô mới dùng một ít, hiện giờ vẫn dư hơn hai vạn, còn lại là các loại giấy tờ và sổ tiết kiệm của cô, vốn cho rằng sẽ không dùng tới nữa, còn cả ảnh chụp, ảnh gia đình cùng với ảnh chụp chung cùng Diệp Liên Thành.

Quý Đường Đường cầm lấy ảnh chụp lật xem, cuối cùng lại thả vào trong rương, cầm lấy tiền, sổ tiết kiệm và thẻ căn cước, khóa cửa xe lại rồi đi về phía trước, Thạch Gia Tín đã chờ cô trước cửa quán cơm nhỏ kia, vừa thấy đã vẫy cô: “Tiểu Hạ, ăn chút gì đã, tôi gọi cháo và bánh mì cho cô rồi

đấy."

Quý Đường Đường hỏi anh ta: "Anh có mang di động không?"

Thạch Gia Tín không ngờ tới cô lại hỏi câu này, vươn tay gỡ đầu, sau đó lắc đầu: "Đi vội, không mang."

Quý Đường Đường ừ một tiếng rồi vào nhà, chủ quán là một ông béo khoảng bốn mươi tuổi, đang bận tối bận lui trong phòng bếp, Quý Đường Đường đưa cho ông ta một trăm đồng: "Cho tôi mượn di động của chú gọi cuộc điện thoại, được chứ?"

* * *

Trước khi gọi cuộc điện thoại này, Quý Đường Đường đã do dự một lúc, hay là gọi cho Nhạc Phong trước?

Từ xưa tới giờ, cô không bao giờ nhớ số điện thoại của người khác, nhưng số của Nhạc Phong thì lại ghi tạc, cô vẫn còn nhớ, cái ngày hang ổ của đám Phi Thiên bị đánh sập, chính Vương Tư đã tìm thấy số di động của Nhạc Phong từ trong ba lô của cô, gọi điện cho anh ấy, Nhạc Phong mới có thể chạy tới, đào cô lên từ dưới biển cát.

Tình cảnh hung hiểm như vậy, giờ nhớ lại, trong nỗi chua xót lại có thể nếm được chút ngọt ngào, đại khái là vì, cho dù ra sao, anh vẫn ở bên cạnh cô chẳng.

"Xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đã khóa..."

Trong dự liệu, nhưng trái tim vẫn đau đớn như bị từng lưỡi dao cứa vào, Quý Đường Đường hít sâu một hơi, hạ giọng nói: "Nhạc Phong, anh phải yên ổn đấy."

Nói xong cúp điện thoại, suy nghĩ một lúc liền bấm một dãy số khác.

Đây là dãy số thứ hai mà cô nhớ.

* * *

Mao Ca thực sự không phải bị cú điện thoại của Quý Đường Đường đánh thức, trước lúc đó anh ta đã bị Thần Côn âm ỉ đánh thức.

Lúc đó anh ta đang ngủ rất ngon lành, trong lúc mơ màng nghe thấy Thần Côn nằm ở giường trên gào lên: “Tiểu Mao Mao, Tiểu Mao Mao, dậy đi! Dậy đi! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Anh ta tưởng mình nằm mơ, lâu lâu rồi tiếp tục ngủ, bỗng nhiên có thứ gì đó nháy dù đập xuống mũi anh ta, thối nồng nặc.

Đương nhiên đó chính là cái tất bao ngày chưa giặt của Thần Côn rồi.

Thực sự là buồn nôn chết đi được, suýt nữa ói hết cả cơm tối ra, Mao Ca tức giận xách gối đầu lên định đè chết Thần Côn, Thần Côn bị rạn xương cột, ngủ chỉ có thể nằm sấp, có đè cũng chỉ có thể đè lên gáy anh ta, không hề ảnh hưởng gì đến hô hấp, vậy nên anh ta vừa ngoan cường giãy dụa vừa tiếp tục quang quác cái mồm: “Tiểu Mao Mao à, tự nhiên đang mơ tôi lại nhớ ra một chuyện, sinh mạng tuần hoàn, duyên phận mấy chục năm, không, mấy trăm năm, chỉ có tôi chứng kiến đó!”

Nói năng khó hiểu, trong lòng Mao Ca cũng có chút hiếu kỳ, tay thoáng buông lỏng một chút: “Gì chứ?”

Thần Côn thoáng lấy lại sức, mặt đỏ bừng: “Ông có nhớ tôi từng kể với ông tôi ở trong núi tay cầm độc một con dao anh dũng chiến đấu với một con vật quái dị không? Lúc đó chẳng phải tôi đã kể là phát hiện ra một tấm ván quan tài, bên trên còn có chữ viết hay sao? Sau này tôi vẫn ngỡ ngợ, tôi nghĩ chuyện về chiếc chuông kia, trước đây hình như đã từng nghe qua rồi, rất quen tai nhưng không nhớ nổi đã nghe ở đâu, cho nên mấy hôm nay tôi vẫn lật giở bút ký, nhưng ông biết rồi đấy, bút ký của tôi rất nhiều, dăm mười phút khó mà tìm được... nhưng ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy, người chăm chỉ tất có thu hoạch, cơ hội luôn luôn ập đến với người có chuẩn bị...”

Mao Ca vỗ một cái lên đầu Thần Côn, quát: “Nói tiếng người!”

“Hôm nay cuối cùng tôi cũng nhớ ra rồi, Lộ Linh đó, hơn chục năm trước đã có người từng nhắc đến với tôi, sau này tôi còn kể chuyện đó cho Tiểu Đường Tử và Tiểu Phong Phong ở Cổ Thành nữa cơ, Tiểu Mao Mao, duyên

phận thật là thần kỳ, người phụ nữ kia có thể chính là bà nội của người đàn ông đó, có thể là bà cố nội, có thể là bà cố cố nội..."

Mao Ca nghe không lọt: "Ông đây đánh chết mi! Ông đây còn là mười tám đời tổ tông nhà mi đây!"

Đúng lúc này, Quý Đường Đường gọi điện thoại đến.

Vẫn chưa đến giờ rời giường, hơn nữa còn là một số điện thoại lạ, giọng điệu Mao Ca mới đầu rất tệ, cho đến khi nghe thấy giọng nói của cô mới thay đổi một trăm tám mươi độ, nhiệt tình vô cùng: "Đường Đường à, sao lại gọi điện thoại vào giờ này?"

"Mao Ca, giúp em làm hai việc."

Bên chỗ Mao Ca hơi ồn, còn có cả tiếng kêu âm ỉ của Thần Côn: "Là Tiểu Đường Tử à, để tôi nói chuyện với Tiểu Đường Tử, ông không tin tôi, Tiểu Đường Tử nhất định sẽ tin..."

"Mao Ca, chuyện em muốn nói rất quan trọng, anh có thể đổi nơi nào yên tĩnh hơn được không?"

Mao Ca hung tợn trừng Thần Côn một cái, vừa đáp lời vừa mở cửa đi ra ngoài, dù sao Thần Côn còn đang bị thương, không thể nhảy xuống theo đuôi anh ta được, ra đến hành lang, quả nhiên hai người nói chuyện rõ ràng hơn nhiều, Mao Ca bấy giờ mới nhận ra giọng nói của Quý Đường Đường rất lạ, anh ta không tìm được mà hỏi: "Đường Đường, Phong Tử đâu rồi? Hai đứa không ở cạnh nhau à, vậy..."

Quý Đường Đường ở đâu đây bên này ngắt lời anh ta: "Mao Ca, anh đừng hỏi nhiều, hiện giờ em có một chuyện rất quan trọng, chậm một phút đồng hồ cũng mất mạng, rất cần anh hỗ trợ."

Lời nói rất nghiêm trọng khiến cho cơn ngái ngủ của Mao Ca hoàn toàn biến mất: "Đường Đường, em nói đi."

"Mao Ca, em biết anh có liên hệ với Miêu Miêu, em không cần biết anh dùng cách gì, hãy giúp em lấy được tin tức của hai người từ chỗ Miêu Miêu,

đừng để lộ gì, nhất định phải lấy được."

"Chuyện thứ nhất, anh giúp em dò la từ Miêu Miêu số điện thoại của chú Hai cô ta - Tần Thủ Thành, nhất định phải lấy được."

"Thứ hai là, giúp em hỏi ra địa chỉ nhà cô ta, em cần gấp."

Mao Ca sững sốt một lúc: "Không phải chứ, Đường Đường em hỏi chuyện này để..."

Quý Đường Đường không để anh ta nói hết: "Mao Ca, hãy tin em đừng hỏi nhiều, em sẽ không làm chuyện xấu. Anh biết được tin tức thì nhắn cho em theo số này, nhớ kỹ là lặng lẽ hỏi, đừng để người khác hoài nghi, em chờ tin tức của anh. Khi nào mọi chuyện kết thúc em sẽ giải thích cho anh sau."

Nói xong liền cúp máy, Mao Ca nhìn điện thoại sững sờ, cho đến khi giọng nói của Thần Côn vọng tới: "Sao thế Tiểu Mao Mao? Tiểu Đường Tử của tôi gọi điện tìm tôi à?"

Quay đầu lại nhìn, Mao Ca quả thực không còn hơi sức để tức nữa: Thần Côn không biết đã leo xuống giường từ lúc nào, hai tay xỏ vào đôi giày của anh ta, cứ thế bò ra.

Anh ta vừa đến lời nói khi nãy của Quý Đường Đường vừa lấy lệ trả lời: "Không phải, Đường Đường hỏi dò tình hình gia đình nhà Miêu Miêu, con bé này cũng kỳ thật,... Toi rồi, không phải là Phong Tử lại nhẹ dạ, làm lành với Miêu Miêu rồi đấy chứ?"

Nói xong ngẩn ra nhìn Thần Côn, tựa như muốn tìm ra chứng cứ từ trên người anh ta, hai người mắt to trừng mắt nhỏ chừng năm giây, cuối cùng Thần Côn chống tay, chậm rãi tỏ rõ lập trường: "Tôi ủng hộ Tiểu Đường Tử, Tiểu Phong Phong mà làm lành với Miêu Miêu thì tôi tuyệt đối sẽ không làm phù rể cho cậu ta."

* * *

Trong lúc chờ tin, Quý Đường Đường ăn cơm cùng Thạch Gia Tín, cháo

hoa, màn thầu, dưa muối, mùi vị thực sự là na ná nhau, nhưng ăn một chút cũng có thêm ít sức lực, Thạch Gia Tín lại ăn khá ít, vẫn ngồi một bên quan sát cô: Đi hết một đoạn đường dài như vậy, Quý Đường Đường chắc hẳn đã định ra kế hoạch, tuy nhiên không hiểu vì sao anh ta vẫn cảm thấy có chút thấp thỏm.

Do dự rồi chần chừ, anh ta vẫn không tìm được an ủi cô: “Tiểu Hạ, cô đừng quá lo lắng, sẽ có cách thôi.”

Quý Đường Đường không hé răng, cô bẻ chiếc bánh màn thầu trong tay, bỏ từng miếng vào miệng, dừng một lúc đột nhiên hỏi anh ta: “Thạch Gia Tín, anh biết lúc này tôi hy vọng điều gì nhất không?”

“Mong Nhạc Phong không xảy ra chuyện gì?”

Quý Đường Đường gật đầu: “Trước đây tôi hy vọng rất nhiều. Hy vọng gia đình tôi chưa từng gặp phải chuyện không may, hy vọng tôi và A Thành vẫn còn cơ hội, hy vọng tôi có thể báo thù, hy vọng có thể dẹp được nhà họ Tần, hy vọng có thể sống một cuộc sống an yên bình thường... Hiện giờ tôi không hy vọng gì nữa, tôi thậm chí còn không còn mong muốn gì cho mình nữa, chỉ mong Nhạc Phong có thể yên ổn.”

Thạch Gia Tín không biết nên nói gì, nửa ngày mới dật ra một câu: “Ông trời không có mắt, Tiểu Hạ, cô đừng chấp nhất với ông ta.”

Quý Đường Đường cười cười: “Tôi cảm thấy ông ta đang đùa bỡn tôi, vui lắm sao? Tôi đã mệt lắm rồi, không muốn chơi với ông ta nữa.”

Thạch Gia Tín định nói gì đó, Quý Đường Đường bỗng nhiên đưa ngón tay dựng thẳng bên miệng khẽ suyt một tiếng, theo ánh mắt của cô nhìn sang, điện thoại trên bàn đang rung lên, màn hình hiển thị có một tin nhắn mới.

Cô bấm mở tin nhắn xem một lượt, sau đó quay ra nói với Thạch Gia Tín: “Tôi ra ngoài một lát.”

* * *

Thạch Gia Tín lo cho Quý Đường Đường, anh ta nghĩ tối qua tâm trạng cô đã biến đổi rất nhiều, lời nói cũng lộ ra hơi hướng tiêu cực bi quan, do dự một lúc, anh ta vẫn đi theo ra ngoài, Quý Đường Đường đang đứng ở bãi đất trống sau nhà, nền đất được phủ xi măng, bên cạnh có một gốc cây cổ thụ, dưới tán cây có một cái bàn đá và một chiếc ghế, Quý Đường Đường đứng ngay dưới tàng cây gọi điện thoại, thấy Thạch Gia Tín đi theo mình ra, cô cũng không khó chịu, trái lại còn cười cười, nói: “Cho anh xem cái này vui lắm.”

Thạch Gia Tín không hé răng, anh ta đứng gần, gần như có thể nghe thấy tiếng tút tút vọng đến từ ống nghe, được một lúc hình như đã thông, một giọng nam trầm đục vang lên: “Alo... Alo... Ai vậy?”

Quý Đường Đường im lặng một lúc lâu, bờ môi thoáng mấp máy, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Ba.”

Lời vừa thốt ra, không biết người ở đầu dây bên kia có phản ứng ra sao, Thạch Gia Tín đã hoang mang hoàn toàn, anh ta khó tin mà nhìn Quý Đường Đường, dùng khẩu hình hỏi cô: “Cha của cô?”

Thịnh Hạ vẫn còn liên hệ với cha cô ta ư? Tại Thạch Gia Tín ù ù, nhưng vẫn có thể nghe được giọng nói của cô: “Ba, Nhạc Phong chết rồi ư?”

Tin tức đầu kia hồi đáp lại chắc hẳn là tin tốt, bởi vì sắc mặt của Quý Đường Đường đã thả lỏng hơn một chút, nước mắt cũng tràn ra, cô lau nước mắt, nói: “Ba, con xin ba, ba giúp con bảo vệ Nhạc Phong với.”

“Chúng ta không nói Tần gia Thịnh gia nữa, ba, con dù gì cũng là do ba mẹ sinh ra, hai mươi mấy năm qua, ba có thể không coi con là con gái, nhưng con thực sự coi ba là ba, ba, con chưa từng cầu xin ba điều gì, hiện giờ con sẽ quỳ xuống, dập đầu với ba, ba giúp con bảo vệ Nhạc Phong đi ba.”

Nói xong cô bỏ mở loa ngoài, đầu bên kia có tiếng sột soạt, tiếng hơi thở dồn dập mà kịch liệt, Quý Đường Đường phịch một tiếng liền quỳ xuống, đầu dập mạnh xuống nền đất, cốp một tiếng, Thạch Gia Tín hoảng sợ nhìn

mà đau thay cô, vô thức định bước tới dìu cô, vừa đến gần, Quý Đường Đường ngẩng đầu, dùng ánh mắt sắc bén ép anh ta rụt tay lại, cô như đang bảo anh ta đừng nhiều chuyện, sau đó lại liên tiếp đập đầu trên nền đất.

Thạch Gia Tín lùi lại phía sau hai bước, anh có chút hoang mang: rốt cuộc cô ấy đang thực sự bộc lộ tình cảm thật của mình, hay là đang diễn trò, cô vẫn rơi lệ, vẫn nói những lời tha thiết, thế nhưng trong đôi mắt lại ngập tràn oán độc và thù hận, bàn tay bám trên nền đất siết chặt, tựa như muốn bấu véo lấy mặt đất, tựa như không hề cảm thấy đau, côm cốp đập đầu xuống, lại tiếp tục nện xuống.

Tần Thủ Thành ở đầu dây bên kia gần như đã gào khóc thất thanh, gọi cô: “Tiểu Hạ con đừng đập đầu nữa, đừng đập đầu, ba đồng ý với con, ba sẽ không để cho Nhạc Phong xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù liều mạng, ba cũng sẽ không để Nhạc Phong xảy ra chuyện.”

Thân thể Quý Đường Đường thoáng lung lay, cuối cùng cũng ngừng lại, cô cầm lấy di động định đứng dậy, dù sao cũng vừa mới đập đầu mấy cái rất mạnh, vừa thẳng người tầm mắt đã đen sì, Thạch Gia Tín nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, cô hít sâu một hơi, tiếp tục nói vào di động: “Ba, ba đã đồng ý với con rồi, ba đã đưa mẹ đi, đã lấy mất A Thành, ba đã róc từng miếng thịt của con rồi, hãy để lại Nhạc Phong cho con đi.”

Nói xong liền chấm dứt cuộc gọi, di động vừa tắt, xung quanh dường như cũng yên tĩnh lại, Quý Đường Đường ngẩng đầu nhìn Thạch Gia Tín, phát hiện vành mắt của anh ta đã đỏ lên, cô sửng sốt một chút, bỗng nhiên cười rộ lên: “Sao thế, cảm động à? Tôi diễn trò đấy, tôi cũng xấu xa lắm phải không?”

Thạch Gia Tín đỡ cô ngồi xuống băng đá, nói: “Nghỉ ngơi một lúc đi, đập đến toác cả đầu rồi.”

Quý Đường Đường gác mặt lên cánh tay nằm xuống, cũng không nhìn Thạch Gia Tín mà chỉ lẩm bẩm: “Khi chưa biết ba tôi là người đứng đằng sau tất cả, tôi vẫn cảm thấy ông ấy đối xử rất tốt với tôi, một người có thể

giả dối hai mươi mấy năm trời, nhưng không thể giả bộ đến từng phút từng giây, tôi tin ba tôi đối với tôi vẫn có chút tình cảm, chút tình cảm này có đủ để bảo vệ Nhạc Phong hay không, tôi không biết, nhưng chỉ cần có hy vọng, tôi đều phải thử, thử rồi, tôi sẽ không có gì để nuối tiếc."

Thạch Gia Tín ừ một tiếng, cuối cùng nói: "Tiểu Hạ, cô rất mạnh mẽ, tôi bái phục cô, thật đấy."

Quý Đường Đường không hé răng, được một lúc đột nhiên hỏi anh ta: "Anh biết hiện giờ Vuư Tư thế nào, đúng không?"

Thạch Gia Tín không nghĩ tới cô lại đột nhiên nhắc đến Vuư Tư, anh ta sửng sốt một chút, còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, câu hỏi tiếp theo của cô đã ập tới: "Anh tính làm sao bây giờ?"

Chỉ cần nhắc đến Vuư Tư là Thạch Gia Tín có chút mất khống chế, hai tay anh tay cắm vào trong mái tóc, giọng nói tựa như đang run lẩy bẩy: "Cô biết không Tiểu Hạ, tôi đã tự sát, tôi gần như không có dũng khí để đối diện... nhưng sau đó tôi lại nghĩ, tôi phải sống, Tư Tư đã thực sự thành người nhà họ Thịnh, cũng trở thành công cụ để nối dõi tông đường, tôi mà chết, bà ngoại cô sẽ vứt cô ấy cho bất cứ một người đàn ông nào họ Thạch... vậy nên tôi phải sống, mới có thể chăm sóc cô ấy, ở bên cô ấy..."

Sắc mặt Quý Đường Đường từ từ trầm xuống, cô bỏ qua những tin tức thừa thãi từ Thạch Gia Tín, một câu trúng đích: "Ý của anh là, anh còn muốn sinh con với cô ấy?"

Thạch Gia Tín im lặng.

Quý Đường Đường không thể tưởng tượng nổi, nhưng cô quá mệt mỏi, không thể nào dùng bất luận một thứ tình cảm kịch liệt gì để bộc lộ suy nghĩ của mình, cho nên giọng nói của cô vẫn khá bình tĩnh: "Thạch Gia Tín, anh đừng ngốc như vậy, anh không thể làm vậy, anh nên nhớ cô ấy đã từng gặp phải chuyện gì ở Đôn Hoàng..."

"Anh nghe tôi nói một câu, nếu anh làm vậy là đang gạt sạch tất cả tình

cảm giữa hai người, Tư Tư sẽ hận anh cả đời, đến chết cô ấy cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu."

Thạch Gia Tín ngập ngừng nói: "Tôi chỉ muốn tốt cho Tư Tư."

Quý Đường Đường cười phá lên, càng cười, nước mắt càng rơi xuống: "Anh đã hỏi qua suy nghĩ của cô ấy chưa, cứ mang danh nghĩa là tốt cho cô ấy thì có thể khiến người ta tổn thương đến vậy à? Anh là vì tốt cho cô ấy, anh xem hiện giờ cô ấy người không ra người quỷ không ra quỷ, lạc vào kết cục thế nào?"

Thạch Gia Tín không kìm được mà phản bác: "Tiểu Hạ, cô nhìn cho rõ thực tế, với tình hình hiện giờ, tôi cũng chỉ có thể làm như vậy."

Quý Đường Đường cười nhạt: "Thực tế gì? Một đám súc sinh vẽ cho anh một cái vòng tròn, anh cũng chỉ dám ở trong đó chạy tới chạy lui, anh có còn là đàn ông không, chưa từng có lá gan nhảy ra sao?"

Thạch Gia Tín bị cô chọc đúng chỗ đau, gân xanh trên cổ đã hằn lên, không kìm được bác bỏ 'Cô dựa vào cái gì mà nói tôi, chúng ta không phải đều giống nhau sao? Tôi vì Tư Tư, cô vì Nhạc Phong, chẳng qua là số mệnh chúng ta đều không tốt, người định không bằng trời định. Giờ Nhạc Phong đến nông nỗi này, cô không có trách nhiệm ư? Nếu cô muốn tốt cho anh ta, sao không rời khỏi anh ta từ sớm? Giờ cô cầu xin cha cô, không phải cũng là làm chuyện mình có thể làm trong tình cảnh này hay sao, tôi cũng thế, tất cả mọi người đều như thế, chó chó chê mèo mèo lắm lông, không ai cao quý hơn ai cả đâu,'

Quý Đường Đường không nói gì, cô bình tĩnh nhìn Thạch Gia Tín một lúc, bỗng nhiên cười: "Tôi không cãi nhau với anh, đầu óc anh đã không bình thường rồi, tôi còn tưởng tôi còn chưa chữa được, là một đứa thần kinh, hóa ra anh còn có bệnh hơn tôi."

Thạch Gia Tín trừng cô, tựa như một con gà trống xù lông, lúc nào cũng có thể mổ cho cô một cái, nhưng Quý Đường Đường cũng không trả đòn, giọng điệu của cô trở nên bình thường trở lại: "Đã tiến đến đây rồi, làm

phiên anh đưa tôi đi một đoạn nữa."

Thạch Gia Tín sửng sốt: "Đi đâu?"

"Sân bay."

* * *

Thạch Gia Tín không hỏi cô đến sân bay làm gì, hoặc có lẽ, anh ta mơ hồ đoán được, nhưng không còn hơi sức để hỏi, cuộc khắc khẩu về Tư Tư khiến anh ta kiệt sức, càng khiến anh ta thống hận hơn là, trong lòng anh ta lại nghĩ rằng Quý Đường Đường nói đúng.

Vận may của Đường Đường không tệ, mua được vé máy bay sớm nhất vào thành phố, nhưng phải chờ hơn hai giờ, Thạch Gia Tín ngồi cùng cô ở sảnh chờ, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: "Tiểu Hạ, nếu như tất cả chuyện này chưa từng xảy ra, chúng ta sẽ ra sao?"

Quý Đường Đường nghe không hiểu: "Thế nào gọi là chưa từng xảy ra?"

"Chính là... mẹ cô không rời khỏi Thịnh gia, cô lớn lên ở Bát Vạn đại sơn, tôi cũng thế, chúng ta sẽ thế nào, sẽ kết hôn ư?"

Quý Đường Đường chần chờ một lúc, đáp: "Chắc vậy."

Hắn là vậy, Bát Vạn đại sơn, chớp mắt đã thấy tuổi già cái chết cận kề, tựa như trừ con đường đó ra, cô cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Thế nhưng trong đáy lòng, vẫn có một giọng nói nhỏ đang vọng lên: May thay không phải.

Phần lớn thời gian luôn cảm thấy hiện thực thật khó mà chịu đựng, đột nhiên có một ngày chợt nhận ra, trước đây từng có một con đường khác có khả năng xuất hiện cực lớn, còn khiến người ta khó chịu hơn.

Sâu trong lòng, lại tuôn ra chút may mắn nhẹ nhõm.

Chẳng trách mẹ lại bỏ trốn, đổi là cô, cô cũng sẽ đi, rất nhiều chuyện nhìn thì có vẻ ngẫu nhiên, kì thực đã được định trước, đã quyết định rồi thì không nên hối hận, cho dù có đầu rơi máu chảy, máu nhỏ xuống đất, nở ra vẫn là một đóa hoa.

* * *

Trước khi tiến vào cửa an ninh, cô đột nhiên lùi ra ngoài, đón lấy tầm mắt đầy hoảng hốt của Thạch Gia Tín, cô nói một tràng dài.

Cô nói: “Thạch Gia Tín, tôi vẫn cảm thấy, thế giới này là một biển bi kịch, mỗi người chúng ta đều đang vùng vẫy giữa bên trong, tìm người mình yêu, nhen nhóm ngọn lửa, sưởi ấm lẫn nhau, tuy nhiên, phong ba quá lớn, chỉ cần sơ ý một cái, lửa liền vụt tắt, tìm được người mình yêu không dễ, nên hãy che chở cho họ, đừng nên phí hoài.”

“Anh hỏi tôi, giữa tôi và Nhạc Phong với anh và Vương Tư, có gì khác nhau. Tôi cho anh hay, khác biệt ở chỗ, tôi biết Nhạc Phong sẽ không hận tôi, dù cho tôi và anh ấy không có kết quả, không ở bên nhau, trong lòng tôi cũng biết là chúng tôi yêu nhau. Nhưng Tư Tư sẽ hận anh, nếu anh cứ kiên trì làm như vậy, cô ấy sẽ hận anh đến chết, chết rồi cũng sẽ không để anh thấp hươg trước bài vị của cô ấy, chết rồi cũng sẽ khiến anh phải dằn vặt. Thạch Gia Tín, tôi đi đây, trước khi đi, một lần cuối cùng tôi thay cô ấy cầu xin anh, đến lúc thì nên buông tay, đừng chờ đến khi trước mắt là ngõ cụt mới nghĩ đến chuyện quay đầu lại.

Tiếng phát thanh của sân bay không ngừng vang lên tin tức của những chuyến bay mới, tiếng người đưa tiễn ồn ào khiến cho đại sảnh trở nên mơ hồ, lời nói của Quý Đường Đường tựa như sấm truyền, Thạch Gia Tín đột nhiên thấy đầu đau dữ dội, anh ta ôm đầu ngồi xuống, nghe thấy Quý Đường Đường đột nhiên thở dài, rồi cả tiếng bước chân từ từ xa dần, nhưng được một nửa, tiếng bước chân đột nhiên lại quay lại.

“Thạch Gia Tín, còn chuyện này nữa, ở trong động đá vôi tôi có một người dì. Bà ấy có hai cái đầu, tôi gọi bà ấy là dì Song. Tôi không biết anh đã từng gặp bà ấy bao giờ chưa nhưng mọi người ở đó đối xử với bà ấy rất tệ, nếu như có thể, anh hãy cố gắng giúp đỡ bà ấy giùm tôi, nhờ anh đấy.”

Thạch Gia Tín không nghĩ nhiều, chỉ hàm hồ đáp một tiếng, lúc này, tiếng bước chân không còn quay lại nữa. Cũng không biết qua bao lâu, anh

ta mới chậm rãi đứng dậy, bên người đã có không ít những hành khách tò mò, nhìn anh chỉ trỏ, thậm chí có cả một nhân viên sân bay đang quan sát anh, dường như đang suy tính xem có nên gọi nhân viên y tế hay không, Thạch Gia Tín lão đảo ra khỏi đại sảnh, đã gần đến giữa trưa, ánh dương chói lòa mắt người, anh ta vươn tay che bớt ánh sáng mặt trời.

Vừa lúc đó, đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Thạch Gia Tín giật mình, quay đầu lại nhìn, một chiếc máy bay khổng lồ màu trắng bạc xẹt qua tầng trời, tựa như một con chim đang tung cánh.

Chương 35

Tân Thủ Thành nhận điện thoại xong thì sững sờ ngồi trên giường một lúc, trong phòng tối um, kỳ thực trời đã sắp sáng, ánh nắng từ ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở giữa tấm rèm, từng chút một thấp sáng từng chiếc bàn, chiếc ghế, chân giường.

Nếu không phải di động còn ghi lại vài phút trước thực sự có một cuộc điện thoại như vậy, ông ta thực sự sẽ ngỡ rằng mình đang nằm mơ.

Không, nằm mơ cũng không ngờ tới, đời này còn có thể nghe thấy tiếng 'Ba' từ trong miệng Tiểu Hạ.

Một khắc kia, thực sự giống như có người tách đỉnh đầu ông ta ra, dội một chậu nước đá vào, sau đó ông ta run mạnh một cái, như tỉnh lại từ trong mộng.

Những năm qua, rốt cuộc mình đã làm những gì?

Ông ta có gia đình của riêng mình, vào lúc Tiểu Hạ được khoảng năm tuổi, lão thái gia nói, Thủ Thành dù sao cũng nên có gia đình tử tế, ở cùng với đứa con gái nhà họ Thịnh kia, dù sao cũng không lâu dài, vậy nên nhờ thân thích dẫn mối tìm cho ông ta một giáo viên trung học, chung đụng bình bình, sau đó kết hôn, lần đó, phải xin 'Nghỉ dài hạn' với bên Thịnh Thanh Bình, đành nói là đi công tác, Thịnh Thanh Bình ôm Tiểu Hạ đến bến xe tiễn ông ta, lúc xe chuyển bánh, Tiểu Hạ ra sức vẫy tay với ông ta, nói: "Ba à, nhớ gọi điện cho con nhé."

Hôn lễ chung quy vẫn là chuyện lớn, rất bận rộn, ba bốn ngày mới nhớ đến việc gọi điện về, lúc gọi đang là giờ ăn cơm, Thịnh Thanh Bình đang xào rau, Tiểu Hạ nghe điện thoại, giọng nói nức nở là lạ, ông ta gắng hỏi, con bé mới khóc òa lên, nói: "Đọc sai bảng cửu chương mất rồi, mẹ đánh tay."

Ông ta đau lòng đến mức không muốn kết hôn gì nữa.

Tiểu Hạ hơn mười tuổi, lên cấp hai, đáng vẻ xinh xắn, cùng cấp có mấy đứa con đồ cứ thích trêu chọc sàm sỡ cô, có lần hơn bảy giờ tối còn chưa thấy Tiểu Hạ về nhà, Tần Thủ Thành gọi điện cho bạn cô hỏi thăm, có một người nói: ""Sợ là ở trong phòng học không dám ra, mấy đứa lưu manh đó toàn chặn bạn ấy trên đường thôi."

Ngang ngược quá thể! Tần Thủ Thành tức giận đến mức máu xông lên não, đạp xe đến trường, đến trước phòng học, từ xa thấy cửa đã đóng chặt, mấy thằng du côn đang kéo cửa sổ ngó vào trong trêu ghẹo, Tần Thủ Thành nổi điên lao qua, thưởng cho mỗi thằng một cái tát, đứa chạy chậm nhất còn bị ông ta đạp cho một cái.

Vừa mở cửa Tiểu Hạ đã òa khóc, chuyện này khiến cô cảm thấy thật xấu hổ, lại không dám nói cho gia đình biết, Tần Thủ Thành ôm cô nói: "Tiểu Hạ, còn xảy ra chuyện như thế này nữa thì phải kể với ba, người một nhà không có gì phải xấu hổ cả, bất cứ lúc nào, ba ba cũng sẽ bảo vệ con."

Khi Tiểu Hạ lên đến đại học, có một năm khi về nhà trong kỳ nghỉ đông, cô nói muốn mua một cái máy tính xách tay, Thịnh Thanh Bình sợ đắt, không đồng ý, Tiểu Hạ liền xụ mặt, mấy ngày liền không tươi cười, đến gần lúc quay về trường, Tần Thủ Thành len lén mua một chiếc laptop bỏ vào trong vali của cô, đêm đó vừa đến nơi cô đã gọi điện cho Tần Thủ Thành, vui sướng vô cùng: "Ba, sau này con nhất định sẽ hiếu thảo với ba."

Tần Thủ Thành tức giận: "Mua đồ cho thì mới hiếu thảo đúng không, con bé bất hiếu này."

Tiểu Hạ ở đầu bên kia làm nũng: "Đâu mà, ba, không mua con cũng hiếu thảo mà..."

Sau đó...

Sau đó không còn sau đó nữa.

Xa cách bốn năm, cuối cùng ông ta cũng nói chuyện với cô, nghe thấy cô nói từ đầu dây bên kia: "Ba, ba đã lấy dao khoét từng miếng thịt của con..."

Cho đến lúc này, dường như lần đầu tiên ông ta mới nhận ra rằng bản thân đã gây ra bao nhiêu đau khổ cho Tiểu Hạ.

Có nhiều nỗi đau, nghe qua tai mấy câu, nhìn qua mặt chữ vài dòng, xem qua bức tranh một chút, ngoài thẩn thức ra cũng không có thêm cảm xúc gì, cho đến khi chính tai nghe được, tận mắt nhìn thấy.

Cô con gái năm đó ông ta từng yêu thương đã phải chịu nỗi đau lớn nhất, lại còn từ chính người cha lúc nào cũng luôn mồm ‘Bất cứ khi nào, ba ba cũng sẽ bảo vệ con.’

Tần Thủ Thành chán nản bóp trán, bấy giờ mới phát hiện, gương mặt đã lạnh ngắt toàn là nước mắt.

Lần này, không nên, cũng không thể nuốt lời với Tiểu Hạ nữa.

Tần Thủ Thành hít sâu một hơi, vén chăn bước xuống giường.

* * *

Chỗ này là một quán trọ nhỏ nằm cạnh một cái thôn không lớn không nhỏ, vị trí khá hẻo lánh, đằng sau nối tiếp từng mảng rừng núi, đám người nhà họ Tần e ngại nhiều ánh mắt phức tạp nên vùng tiền, mời những người khách khác đi, cuối cùng đã bao hết cả sân sau.

Tần Thủ Thành ở tầng hai, lúc mở cửa đi ra, ông ta kinh ngạc phát hiện ra Tần Thủ Nghiệp đang ngồi trên chiếc ghế đặt giữa hành lang, không hề nhúc nhích, tựa như một pho tượng giữa nắng sớm.

“Bác cả, dậy sớm vậy?”

“Ừm.”

Câu trả lời nặng nề, tiếp đó là sự im lặng ngượng ngập, nếu Tần Thủ Thành đã ở đây, ông ta không tiện nhắc đến việc đi xem Nhạc Phong trước, đành kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống cùng Tần Thủ Nghiệp: “Nghĩ gì vậy? Nhớ... nhà?”

Sau khi gây chân, tâm trạng của Tần Thủ Nghiệp vẫn không thay đổi mấy, khi nói chuyện với ông ta Tần Thủ Thành khó mà không cẩn trọng.

“Chẳng còn mặt mũi nào mà quay về, thẹn với tổ tông.”

Câu này quá nghiêm trọng, Tần Thủ Thành cười hùa: “Chẳng ai ngờ tới Bát Vạn Đại sơn lại nhúng tay vào, bác cả, xét trước xét sau, Tần gia chúng ta trước giờ chưa từng là đối thủ của Thịnh gia, lão thái gia không phải đã có cách khác hay sao, nếu Thịnh gia như một bầy trâu rừng, Tần gia chúng ta là một đám sói nhỏ, anh đừng hy vọng đám sói này có thể tiêu diệt toàn bộ cả đàn trâu rừng kia, quá nhiều thịt, có no cũng sẽ khiến chúng ta no chết, cái chúng ta có thể làm, chỉ có đánh úp, cầm chân con lớn, đối phó với con non đi lạc, nhịn vài năm, chỉ cần bắt đầu là ăn mấy bữa, anh xem, trong thế giới động vật không phải vẫn như vậy hay sao.”

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh: “VẬY HƠN MƯỜI CON SÓI CHÚNG TA, BỊ MỘT CON NGHÉ ĐUA BỐN DẮT MŨI LOANH QUANH, CHÚ CÒN THẤY HÃNH DIỆN LẮM À.”

Tần Thủ Thành im lặng.

“Thịnh Hạ thì có bản lĩnh gì? Nó chưa từng ở trong Bát Vạn Đại sơn, năm đó nó tính là cái gì? Một ngón tay của tôi cũng có thể đè chết nó. Mấy năm nay nó lượn qua lượn lại dưới mí mắt chúng ta, lão gia tử đã nhắc động thủ mấy lần, tôi nói phải chờ thời cơ, chờ đến khi chín muồi nhất, giờ thì sao, chín quá, một đầu ngón tay cũng không dính vào được!”

“Cả một đám người chúng ta, còn mặt mũi nào để quay về? Luận về tuổi tác, cộng lại cũng gấp mười nó, luận về tình hình, thế lực, chuyện này giao cho một thằng ngu đi làm cũng được, cố tình lại thất bại trong tay chúng ta, Nhạc Phong chỉ cần to gan hơn một chút nữa, bánh xe sẽ cán qua cổ lão già này, vậy là xong hết, đang yên đang lành lại thành một kẻ tàn phế, dẫn theo một đám phế vật.”

Đây là đang chỉ thẳng vào mũi mà mắng Tần Thủ Thành, ông ta cũng chẳng tức, so với lúc Tần Thủ Nghiệp mới bị Nhạc Phong gây thương tích mà điên cuồng chửi mắng thì cái từ ‘phế vật’ này đã là nhẹ nhàng lắm rồi, nếu đã nhắc tới Nhạc Phong, Tần Thủ Thành liền thừa cơ lần tới hỏi tiếp: “VẬY GIỜ LÀM GÌ VỚI THẲNG NHÓC NÀY ĐÂY?”

Sắc mặt Tần Thủ Nghiệp lạnh tanh, không trả lời ngay, Tần Thủ Thành cẩn trọng cân nhắc từng câu chữ: "Tôi qua cũng đã đánh nó một trận thâm rồì, Nhạc Phong cũng đáng trách thật, nhưng nó là người ngoài, lại thân thiết với Miêu Miêu, nếu anh thực sự giết cậu ta..."

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh: "Giết nó? Vậy chẳng phải quá sướng cho nó hay sao? Nào có chuyện dễ dàng như vậy."

Tần Thủ Nghiệp bình tĩnh nhìn Tần Thủ Thành, nhìn đến mức khiến cả người ông ta nổi da gà, đang định nói thêm hai câu, đột nhiên lão lại cười một cách quái dị: "Chú hai, chú từng này tuổi rồi, sao còn ngây thơ như vậy? Chúng ta vừa mới ra khỏi Bát Vạn Đại sơn, Thịnh gia trên dưới đều thấp thỏm cẩn trọng, bà già đó trong thời gian ngắn vậy liệu có thả Thịnh Hạ ra không? Hơn nữa có bài học của mẹ nó, bà già kia không sợ Thịnh Hạ sẽ đi vào vết xe đổ của Thịnh Thanh Bình hay sao? Nhất định bà ta sẽ canh giữ con bé như phạm nhân, giữ lại Nhạc Phong để nhử Thịnh Hạ? Chú thật hài hước, chú định bắt lão già này phải chờ mười năm nữa? Hay hai mươi năm? Tôi có bệnh hay sao mà nhất quyết phải treo cổ trên cái cây Thịnh Hạ này? Có thời gian sao không đi giăng lưới một người khác?"

"Vậy anh cũng không giết Nhạc Phong, còn để cậu ta lại..."

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên, vẻ mặt vừa vặn vừa quỷ dị, khiến cho Tần Thủ Thành nổi hết cả gai ốc: "Lúc này không phải chú hỏi tôi sáng sớm đã ngồi suy nghĩ gì hay sao? Tôi đang nghĩ xem nên đối phó với thằng ranh này thế nào, cứng đầu như vậy, đã đánh cho như thế mà vẫn dám mắng tôi, nó chưa được nếm mùi chân đau là thế nào, tôi phải dạy dỗ nó một trận tử tế."

Tần Thủ Thành hoảng hốt trong lòng: "Vậy anh... nghĩ ra chưa?"

"Cần gì phải tốn sức nghĩ chứ, cách thì nhiều lắm, các lão tiền bối của Trung Hoa có biết bao nhiêu người tài, Lữ Trĩ chú biết không, bà ta đã đối phó với Thích phu nhân thế nào? Chặt đứt tứ chi ném vào trong hố phân, Nhạc Phong chẳng phải rất kiêu ngạo hay sao, chẳng phải luôn cảm thấy

bản thân rất đẹp mã hay sao, tôi sẽ khiến nó thành một kẻ bản thủ hơn thứ bản thủ nhất trên đời; chẳng phải nó cảm thấy mình rất đàn ông hay sao, tôi sẽ cho nó không còn là đàn ông nữa, tìm người thiện nó được không? Những đứa cứng đầu như vậy, không sợ chết, không sao hết, cứ dày vò tinh thần của nó, chỉ cần tinh thần rối loạn, tự mình nhìn thấy mình còn muốn ới thì cả con người sẽ suy sụp theo thôi không khác gì một cái bị thịt cả. Dám cạy mạnh với tôi, nó cạy nổi không? Gì chứ thủ đoạn thì lão già này không thiếu."

Tần Thủ Thành rùng mình, ông ta nghĩ Tần Thủ Nghiệp đã lao đến bên bờ vực biến thái điên cuồng mất rồi.

Trời sáng, lầu trên lầu dưới lục tục có người dậy, tiếng người ồn ã, Tần Thủ Thành và Tần Thủ Nghiệp không tiện nói chuyện thêm nữa, Tần Thủ Thành ho khan hai tiếng, kiểm cố xuống lầu, lúc đi đến đầu cầu thang thì gặp Tần Chính đang đi lên.

Tần Chính dù sao cũng là tâm phúc của Tần Thủ Nghiệp, lúc ở Cổ Thành, Tần Thủ Nghiệp còn cho phép gã mang súng, Tần Thủ Thành gật đầu chào Tần Chính, lúc qua khúc ngoặt bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, nép bên dưới cầu thang nghe bọn họ nói chuyện.

"Bác cả, đầu bên kia đã trả lời rồi, bọn họ bảo có thể cung cấp, nhưng giá phải chừng này."

Tần Thủ Thành không nhìn thấy Tần Chính ra hiệu là bao nhiêu, nhưng có lẽ là có thể chấp nhận được, bởi vì Tần Thủ Nghiệp không buồn nhắc đến giá cả: "Dùng được không?"

"Nghe bảo là độc tính gây suy yếu thần kinh, mỗi một mũi sẽ gia tăng liều lượng, chỉ tiêm một phát la phần lớn diện tích cơ thể sẽ héo rút, cơ bắp coi như về số không, hoàn toàn bại liệt, cũng đến tám chín phần là không phục hồi lại được."

"Bao giờ đưa đến?"

“Trước trưa nay, bọn họ cũng cần thời gian, trước mắt chỉ đủ ba mũi, nếu sau này còn cần thêm nữa thì phải bàn lại.”

“Lúc nào đưa đến, tiêm cho nó một mũi đã. Tiêm vào cái chân bị đánh gãy ấy, tao phải khiến cho nó nhìn thấy chân của mình bị phế đi như thế nào, tao đổi ý rồi, tao không cần nó gãy chân, tao muốn nó kéo cái chân tàn phế ấy cả đời, nhìn mỗi ngày.”

* * *

Khi Tần Thủ Thành đi đến gian phòng bên phải cuối cùng ở tầng một, trong lòng vẫn còn kinh hoàng vì những gì vừa nghe được, ông ta cố gắng ổn định lại tinh thần, gian phòng này không có cửa sổ, Tần Thủ Thành vịn vịn chốt cửa, lúc xác nhận không mở được mới đến phòng bên cạnh gõ cửa.

Mở cửa là Tần Bưu còn đang ngái ngủ: “Chú hai, sao sớm thế?”

Tần Thủ Thành hất miệng về phía cánh cửa kia: “Chìa khóa đâu, chú vào xem thế nào.”

Tần Bưu lệt xệt đôi dép, bẹp bẹp đi về phía giường lôi từ dưới gối ra một chiếc chìa khóa đưa cho ông ta: “Đánh cho như vậy rồi, trốn thoát làm sao được chú.”

Tần Thủ Thành tức giận: “Chạy thì không chạy được, nhờ nó ngỏm rồi thì sao? Bác cả của mày không muốn nó chết, giữ nó lại còn có tác dụng, mày tưởng cho mày trông người là vì sợ nó chạy mất? Nào lộn!”

Tần Bưu nghe ông ta nói vậy, trong lòng cũng bất an, đứng yên tại chỗ hai giây, ngẩng đầu lên đã thấy Tần Thủ Thành mở cửa bước vào, gã nhanh chóng bước theo.

Trong phòng chứa đồ chất không ít dụng cụ làm gỗ, cộng thêm không có cửa sổ, ánh sáng rất mù mịt, Tần Thủ Thành mờ mờ nắm công tắc trên vách tường, ánh đèn màu vàng thẫm chiếu lên một đồng hồ loạn trên sàn, những mảnh gỗ sứt sọc, màn cửa sổ cũ kỹ, cái ghế cũ bọc đầy bụi, vết

máu khô khốc đã biến thành màu đen...

Nhạc Phong dựa vào góc tường, đầu rũ xuống, nghe thấy tiếng động, thân mình anh thoáng động dậy, nửa gương mặt bên trái của anh dính đầy máu, đã khô lại, đóng vảy trên con mắt trái sưng vù đã không mở ra được, mắt phải còn có thể nhìn, khi trông thấy Tần Thủ Thành, anh vẫn còn cười, nói bằng cái giọng khản đặc: “Sao hả, đánh đến nghiện rồi à?”

Tần Thủ Thành ho một tiếng, bước lên ngồi xuống, nghĩ ngợi một lúc rồi móc một miếng thuốc châm lên, đưa cho Nhạc Phong, Nhạc Phong định vươn tay ra nhận nhưng cánh tay ngo nguẩy mãi vẫn không nâng lên được, Tần Thủ Thành liền đưa thẳng lên miệng anh, Nhạc Phong ghé đầu hít sâu một hơi, lại ngẩng lên, nhìn chằm chằm Tần Thủ Thành một lúc lâu, đột nhiên há mồm phun một ngụm khói vào mặt ông ta.

Tần Thủ Thành bị sặc ho sù sụ, Tần Bưu nổi điên, vung một cái tát lên mặt Nhạc Phong: “Mẹ mày, còn dám cứng đầu.”

Tần Thủ Thành khoát khoát tay: “Mày ra ngoài đi, trông cửa, lát chú gọi thì vào.”

Tần Bưu tỏ vẻ tức giận, lại không dám nói không, hùng hùng hổ hổ đi ra.

Nhạc Phong bị ăn đòn cũng chỉ cười lạnh, Tần Thủ Thành nhìn anh nửa ngày, nói: “Nhạc Phong, tôi lấy thân phận là cha của Tiểu Hạ, nói với cậu mấy câu.”

Nhạc Phong nhìn ông ta: “Ông cũng xứng?”

Tần Thủ Thành chẳng hề tức giận: “Cậu cứng đầu lắm, tôi bội phục, chỉ có điều phải biết thức thời, một ngụm khói kia của cậu, nếu đổi lại là anh tôi, có móc một con mắt của cậu ra cũng được, trên thực tế, nếu không phải cậu ăn may, tối hôm qua đã sớm bẻ một cái chân của cậu ném cho chó ăn rồi.”

Câu này không phải nói linh tinh, tối hôm qua khi Tần Thủ Nghiệp lên

cơ điên, đích xác đã khản giọng rống lên đòi lấy búa lại đây, nếu lúc đó mà có búa thật, chân của Nhạc Phong chắc đã không còn dính trên người — may mà trong cái phòng này chỉ có mấy thứ đồ gỗ, người bên cạnh cũng khuyên can: “Bác cả, giờ nửa đêm nửa hôm, biết tìm búa ở đâu, hơn nữa cả đám người chúng ta đi ra ngoài mượn búa mượn cửa cũng khó mà ăn nói lắm...”

Vậy nên Tần Thủ Nghiệp liền tay không mà đánh, không đầu không cuối, xách cả cái ghế đập lên đầu Nhạc Phong, cũng may ông ta bị gãy chân, không dùng sức được, đánh vài cái liền ngã, tình hình hỗn loạn, sau đó Tần Thủ Thành liền đứng ra phân phó, sai người đưa Tần Thủ Nghiệp về phòng nghỉ ngơi, Nhạc Phong thì nhốt lại, có việc gì hôm sau tiếp tục.

Thật lòng mà nói, tối hôm qua anh không chết trong tay Tần Thủ Nghiệp, thực sự là nhờ có Tần Thủ Thành ra mặt.

Nhạc Phong không muốn nghe ông ta lải nhải: “Đã rơi vào tay các người rồi, tôi cũng chẳng mong chờ sống sót, để tôi chết một cách yên ổn được không?”

Tần Thủ Thành cười cười: “Cậu vừa tới đã gây với anh tôi, cậu mà chết yên ổn rồi, có nhớ đến Tiểu Hạ, nó vẫn ở ngoài kia chờ cậu đấy, cậu chết rồi nó sẽ khổ sở thế nào.”

Việc Tần Thủ Thành đột nhiên nhắc đến Quý Đường Đường nằm ngoài dự đoán của Nhạc Phong, một ngày một đêm qua, như lời Tần Thủ Thành nói, anh gần như dùng hết sức lực bản thân để cứng chọi cứng với Tần Thủ Nghiệp, biết rõ không thể đối chọi được, đụng đến đâu rơi máu chảy vẫn chỉ mong xả được cơn giận, nhưng Tần Thủ Thành bỗng dưng lại nhắc đến Đường Đường, như xẻo một đường vào mạng sườn anh, phút chốc vạch một ra một lỗ khí, cơn khó chịu tựa như thủy triều từng đợt từng đợt trào lên, dâng đến yết hầu, nhanh chóng đến mức thở cũng không kịp.

Chân bị đánh gãy, đau đến mức cả đêm không ngủ được, anh chưa từng rên lấy một tiếng, nhưng hiện giờ là đau thật, đau lòng.

Tần Thủ Thành nói: “Người trẻ tuổi, không nên quá xúc động, bất cứ lúc nào, chỉ có sống mới có hy vọng. Giờ cậu chịu chút khổ sở, có thể sống sót đi ra, mới gặp lại Tiểu Hạ được, nói không chừng sau này sẽ về chung một nhà, ngày tháng hạnh phúc còn ở phía sau. Cậu liều mạng một hơi rồi chết, tất cả sẽ không còn, chỉ còn một mình Tiểu Hạ lẻ loi cô quạnh, đến cả xác của cậu cũng không nhặt được. Phải có tính toán cho tương lai, phải nhìn xa trông rộng, Hàn Tín không chịu được nhục nhã thì nào có một Đại tướng quân sau này; Câu Tiễn không chịu hạ mình thì cả đời cũng không phục quốc được, cậu hiểu chứ?”

Nhạc Phong nhìn ông ta, cuối cùng khó tin hỏi: “Ông bị bệnh à?”

Tần Thủ Thành muốn cười, nhưng còn chưa cười, nước mắt đã tuôn ra, Nhạc Phong nghĩ ông ta có bệnh là đúng, đến chính ông ta cũng cảm thấy mình có bệnh.

Nhưng ông ta không còn cách nào khác, ông ta phải nói, dốc tim dốc phổi ra mà nói.

Giờ khắc này nhìn Nhạc Phong khác biệt hơn bất cứ lúc nào, ông thực sự nhìn nhận anh như một chỗ dựa của Tiểu Hạ, như bất cứ một người cha nào quan tâm đến con gái mình, ông ta có bao nhiêu điều để nói, hận không thể mang hết mọi kinh nghiệm tích lũy có đời này để dạy cho chàng trai sẽ dẫn con gái mình đi này.

Thằng bé Nhạc Phong này cũng không tệ, thật lòng với Tiểu Hạ, đủ nghĩa khí, cũng có trách nhiệm của đàn ông, nhưng về chữ Nhẫn vẫn còn thiếu vài phần — đường đời khó đi, nhiều kẻ vừa cất bước đã ngã, còn trẻ đã chết yếu, muốn thuận buồm xuôi gió, ngoài việc may mắn ra, bản lĩnh cũng rất quan trọng, mà trong vô vàn bản lĩnh thì chữ Nhẫn là khó học nhất.

Có câu trên đầu chữ Nhẫn có một thanh đao, có thể vung dao với chính mình trước thì những thứ công kích dù ngấm ngấm hay công khai ở bên ngoài cũng không là gì, còn có câu lùi một bước sóng yên biển lặng, nếu

sóng gió có thể ngừng thì việc gì phải đâm đầu sống chết vào giông bão làm gì? Kết quả chỉ khiến bản thân vùi mình nơi đáy nước, trở thành một bộ xương trắng.

Về điểm này, Tiểu Hạ giỏi hơn Nhạc Phong nhiều.

Ông ta không phải người ngu, sẽ không vì Tiểu Hạ gọi mình một tiếng ‘Ba’ mà ngây thơ cho rằng đứa con gái này thực sự đã tha thứ cho mình, Tiểu Hạ đang nhẫn nhịn, vì Nhạc Phong mà đang tạm thích ứng, đang nhún gối để lợi dụng mọi lực lượng có thể lợi dụng — Tần Thủ Thành có chưa xót bao nhiêu thì lại vui mừng bấy nhiêu: Con gái đã trưởng thành rồi, những kẻ xấu xa nham hiểm bình thường sẽ không thương tổn được đến con bé, nó đã không còn là cô bé bị người trêu chọc liên trốn trong phòng học khóa trái cửa lại nữa, nó cũng không bao giờ cần đến... người cha chỉ biết nói mồm ‘Bất cứ lúc nào, ba ba cũng sẽ bảo vệ con’ này nữa.

Ông ta quay đầu lại nhìn cánh cửa, bỗng nhiên lại gằn hạ giọng: “Trước buổi trưa, tôi sẽ tìm cơ hội thả cậu đi.”

Nhạc Phong sửng sốt một lúc, cười rộ lên: “Tần Thủ Thành, ông lại giả trò gì nữa? Trêu chọc người khác vui lắm đúng không, ông bị người ta đánh thành thế này thì ông có đi được không?”

Bên ngoài vọng đến tiếng người, không biết có phải là Tần Thủ Nghiệp đang xuống lầu hay không, Tần Thủ Thành không tiện ở lại lâu: “Cậu chuẩn bị đi, tôi biết cậu không tiện đi lại nhưng có bò cũng phải bò ra ngoài, lần này mà không đi được thì cậu ở lại đây cả đời đi.”

* * *

Tần Thủ Thành đi rồi, Nhạc Phong suy nghĩ rất nhiều, anh không tìm ra được lý do nào khiến Tần Thủ Thành phải cứu mình, dù sao, khi đối diện với Diệp Liên Thành, Tần Thủ Thành cũng không nường tay chút nào, nhưng ngược lại, anh cũng không tìm được lý do khiến Tần Thủ Thành đùa giỡn với mình.

Anh đã rơi vào tình cảnh thế này rồi, tiếp tục đùa giỡn anh có ý nghĩa gì? Không đến mức Tần Thủ Thành phải diễn một trò hề để lấy được lòng tin của anh chứ? Cũng không thấy giống định thả anh ra nửa đường rồi bắt trở lại để đổi lấy sự hài lòng, người nhà họ Tần không đến mức rảnh rang như vậy.

Anh thử dịch cái chân bị thương một chút, đau đến mức toàn bộ dây thần kinh trên mặt anh đều cứng lại, Nhạc Phong cởi áo khoác, hít sâu mấy hơi, cắn răng buộc cái áo lên vết thương trên đùi.

Tần Thủ Thành có thể sẽ thực sự thả anh đi, nhưng tuyệt đối không thể tìm một cái cớ cứu thương đến khiêng anh, lời ông ta nói tuy thô mà thực, có bò cũng phải bò ra ngoài, cái chân này có lẽ không dùng được nữa rồi, nhưng tuyệt đối không thể để hỏng việc.

* * *

Tần Thủ Thành ý thức được, thời cơ tốt nhất để thả Nhạc Phong đi đã qua.

Từ sáng sớm, trong nhà đã không bớt người, Tần Thủ Nghiệp nói hai ngày nay cả đoàn đã mệt mỏi, cứ nghỉ ngơi ăn uống nửa ngày đã rồi đi, chỉ có Tần Thủ Thành biết, ông ta chắc đang chờ 'Bên kia' đưa thuốc đến.

Tần Thủ Thành biết, bản thân phải tranh thủ thời gian.

Ông ta đến tìm Tần Thủ Nghiệp trước, tỏ ra tùy ý nói mấy ngày nay mọi người đã quá sức, ông ta sẽ ra ngoài liên hệ với tiệm cơm buổi trưa chuyển ít đồ ăn phong phú vào, muốn nghỉ ngơi dưỡng sức thì nên triệt để một chút.

Tần Thủ Nghiệp không phản đối.

Khi đến quán cơm, Tần Thủ Thành lại tỏ vẻ tùy tiện nói: Chuẩn bị sớm một chút, khoảng 11 giờ là có thể đưa đến được rồi.

Khi cơm được đưa đến, Tần Thủ Nghiệp thấy hơi lạ, hỏi: "Sớm thế à."

Tần Thủ Thành cười cười: "Đúng rồi, bên Quảng Tây này họ ăn cơm sớm

mà."

Sau đó cũng chẳng còn gì để nói, chỉ để lại Tần Bưu ở đằng sau trông Nhạc Phong, những người khác đều đến phòng khách đằng trước ăn cơm, ăn được một nửa, Tần Thủ Thành cầm khăn giấy lau miệng, nói: "Để chú đi thay ca cho Tiểu Bưu, ai lại để chúng mày ăn thịt, nó thì gặm cây gặm cỏ, chả có lương tâm gì cả."

Cả bàn người cười vang, có người còn nói: "Tạ ơn chú hai đã bao."

Tần Thủ Thành rất trấn định bước ra ngoài, bước chân không nhanh nhưng đã không tự chủ được mà run rẩy, mãi cho đến khi vững tin đã ra khỏi tầm mắt của mọi người mới như trút được gánh nặng thở phào một cái.

* * *

Vừa nghe thấy có đồ ăn, Tần Bưu khoái chí, nhanh chóng giao lại chìa khóa chạy như bay về phía trước, Tần Thủ Thành vào phòng của Tần Bưu, lấy di động của Nhạc Phong trước, sau đó liền ổn định tâm trạng chờ đợi, xác nhận đằng trước đang mãi mê ăn uống rồi mới nhanh chóng đến phòng để đồ mở cửa.

Dù sao cũng hồi hộp, khi mở khóa tay vẫn còn run rẩy, cửa mở ra, Nhạc Phong đã nghe thấy tiếng động, đang ngọ nguậy muốn vịn tường đứng dậy, Tần Thủ Thành bước vài bước qua đỡ anh dậy, nói: "Mau lên, không có thời gian."

Lúc ra khỏi cửa còn có thể nghe thấy tiếng nâng cốc chạm ly ở phía phòng khách, 'gây án' ở gần như vậy, Tần Thủ Thành cảm thấy trái tim của mình sắp vọt ra, cảm giác còn căng thẳng hơn cả lần dẫn Thịnh Thanh Bình bỏ trốn khỏi Bát Vạn đại sơn, ông ta dẫn Nhạc Phong ra cửa sau, cánh cửa mở ra, đằng sau là đường dẫn lên núi, Tần Thủ Thành đóng cửa lại, biết rõ không có ai đang nghe nhưng vẫn hạ giọng xuống: "Trên núi nhiều cây cối hang hốc, dễ ẩn nấp hơn."

Nhạc Phong không nói gì, anh đau đến ứa mồ hôi, đầu óc đã ong ong, nhất thời không còn tâm trạng để nghĩ gì nữa, chỉ biết dựa vào sức của Tần Thủ Thành bước nhanh, đi một đoạn lại dừng lại nghỉ, quay đầu lại thấy đã cách nhà khách một đoạn mới hỏi ông ta: "Ông không sắp xếp xe à?"

"Xe gì?"

Nhạc Phong thấy vẻ mờ mịt của ông ta, cảm giác chằng lành trong đầu ngày càng mãnh liệt: "Ông không có kế hoạch gì? Trông tôi giống leo núi được lắm à? Cho dù có leo được, Tần gia nhà các người chỉ cần lục tung cả ngọn núi lên thì tôi biết trốn đâu? Ông cứu tôi ra ngoài chỉ để cho tôi lên núi trốn?"

Tần Thủ Thành bất an liếm môi, cố gắng giải thích: "Không kịp nữa, thời gian quá gấp, tôi không quen thuộc với thị trấn này, muốn ra ngoài để sắp xếp cũng khó... Nói chung, đi trước đã, thoát thân được là tốt rồi, đi bước nào hay bước ấy."

Nhạc Phong nghe mà thấy mặt mày tối sầm, trong đầu âm thầm kêu khổ, cái gì gọi là 'đi bước nào hay bước ấy', anh còn lành lặn thì chẳng nói làm gì, đằng này gần như là phế nhân rồi, không có Tần Thủ Thành đỡ anh còn không nhắc chân nổi, để anh lên núi chẳng phải như thả sa hổ, bắt đâu trúng đấy hay sao.

Suy nghĩ một chút, anh lắc đầu: "Không được, tôi không thể lên núi được, một khi phát hiện ra tôi bỏ trốn, Tần gia nhất định sẽ lục soát cả ngọn núi, tôi phải đi đến chỗ nào chúng không ngờ tới được..."

Anh quay đầu lại nhìn con đường vừa đi: "Để tôi tìm một hộ gia đình, Tần gia không ngang ngược đến độ lục soát đến nhà dân chứ, chỉ cần tôi có thể trụ lại, kéo dài thời gian liên hệ được với bạn bè của tôi là ổn, di động của tôi..."

Tần Thủ Thành vội vàng móc từ trong túi ra: "Đây, nhưng bộ dạng này của cậu chỉ cần lộ mặt ra là có chuyện, nhớ đâu người ta làm âm lên, kinh

động đến bọn họ là tôi.”

Nhạc Phong lại rất trấn định: “Xem tình hình thôi, làm thế này cơ hội sống sót cao hơn một chút. Tần... chú Tần, chú đi theo tôi hay là... quay về?”

Tần Thủ Thành sửng sốt một chút, ông ta đúng là đã không suy nghĩ chu toàn, tất cả đều hấp tấp, đến cả đường lui cho mình cũng không nghĩ đến, đi cùng Nhạc Phong ư? Quá hoang đường, vẫn là quay về thì hơn, cùng lắm bị Tần Thủ Nghiệp mắng một tràng, không thì đánh một trận, chắc không đến mức giết ông ta đâu, cho dù muốn ra tay thì đám tiểu bối cũng sẽ ngăn lại, dù sao ông ta cũng đứng hàng chú bác...

Đang định mở miệng, phía nhà khách bỗng vang lên tiếng kêu tức giận, quay đầu lại nhìn, từ xa đã có thể nhìn thấy đám người đang nháo nhác trong sân, Tần Thủ Thành biến sắc, con người có lúc nhanh trí, trong thoáng chốc, ông ta đột nhiên có ý tưởng, cúi người kéo chiếc áo khoác đang cột trên đùi Nhạc Phong: “Đưa áo cho tôi, tôi mặc đồ của cậu chạy lên núi, ít nhiều cũng giúp cậu kéo dài thời gian được một lúc, cậu nhớ kỹ, có bò cũng phải bò ra ngoài, đi về phía khác...”

Trong lúc nguy cấp, không quan tâm được nhiều thứ như vậy, Nhạc Phong căng thẳng đến mức cơn đau ở chân cũng biến mất, anh ngồi xuống giúp Tần Thủ Thành cởi: “Trong túi tôi có ví tiền, đưa tiền cho tôi, có thể phải dùng đến, ví tiền chú cầm lấy, khi leo lên núi thì ném về phía khác, nếu bọn họ đuổi được chú rồi phát hiện ra không phải thì có thể bị cái ví dẫn theo một hướng khác, tôi có thể tạm dừng thêm chút thời gian nữa.”

Tần Thủ Thành liên tiếp gật đầu, vừa gật đầu vừa không tự chủ được nuốt nước bọt: “Đi đi, cậu bò được không, mau lên.”

Nhạc Phong cười cười: “Khi đi lính tôi có luyện trườn bò, không chậm, những chuyện khác đành trông vào ông trời thôi. Chú, cảm ơn chú, kéo dài được bao lâu thì kéo.”

Dứt lời anh không chần chừ nữa, cắn chặt khớp hàm bám vào mặt đất

bò về phía bụi rậm bên kia, lúc này thời gian thực sự chính là sinh mệnh, may mắn là chủ đạo, cũng may anh đã từng luyện tập, cùi chỏ có sức, hơn nữa trong trạng thái căng thẳng cao độ, tốc độ không hề chậm hơn so với khi luyện tập năm đó, bò ra ngoài được hơn mười trượng, chợt nghe Tần Thủ Thành nói: “Nhạc Phong, cậu phải đối xử tốt với Tiểu Hạ đến.”

Lời nói thê lương đến khó chịu, Nhạc Phong không nhịn được quay đầu lại, Tần Thủ Thành đã không còn đứng ở chỗ cũ, ông ta vừa chạy vừa khoác áo của Nhạc Phong, chạy được ba bốn bước thì ném ví tiền đi.

Cho dù bình thường có hận Tần Thủ Thành đến thế nào, giờ khắc này, trong lòng Nhạc Phong thực sự chỉ có cảm kích, anh dồn nén tâm trạng phức tạp trong lòng, cắn răng tiếp tục bò về phía bên đường, khi gần bò ra đến mặt đường, anh nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn dưới chân núi, may mắn là tiếng động không hướng về phía anh.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, nơi rừng cây phía trên như ẩn như hiện một bóng dáng màu xanh, từ một góc độ, có thể rõ ràng nhìn thấy người này đang chống gậy mà đi, cà nhắc cà nhắc, mới đầu Nhạc Phong còn thấy lạ, sau đó mới nhận ra Tần Thủ Thành đang học anh, anh bị đánh gãy chân, bước đi như bay sẽ khiến người ta hoài nghi.

Những ngôi nhà trong trấn này đều dựa lưng vào núi mà xây, từ bên kia qua đến đầu này không gặp lấy một bóng người, Nhạc Phong cố gắng bò đến phía sau một căn nhà dân, cửa sổ để ngỏ, bên trong có lẽ đang xem tivi, có thể nghe thấy tiếng người con gái trong TV đang điên cuồng gào thét: “Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

Thanh âm lỗi thời như vậy, Nhạc Phong thực sự dở khóc dở cười, anh cố gắng lấy sức thẳng người dậy, lượm một viên đá ném qua cửa sổ, cũng không biết đập vào đâu, có tiếng đàn ông quát: “Mẹ nó chứ, thằng nào đấy, muốn chết à...”

Một gương mặt giận dữ lộ ra ngoài cửa sổ, vẻ tức giận trên mặt khi nhìn thấy Nhạc Phong hoàn toàn chuyển thành kinh ngạc và luống cuống.

Nhạc Phong nói: “Đại ca, cứu mạng, tôi bị cướp, còn định giết tôi, xin anh thương sót, nhân lúc bọn chúng chưa đuổi tới để tôi trốn một chút, cần bao nhiêu tiền anh cứ nói, tôi cũng chỉ biết mua mạng mà thôi. Để tôi vào trong gọi điện báo cảnh sát, cả đời này tôi mang ơn anh.”

* * *

Nhạc Phong thâm cảm kích mình đã gặp được người tốt, đương nhiên xét về tổng thể, trên đời này người tốt vẫn nhiều hơn.

Người đàn ông bước ra nửa đỡ nửa dìu anh đi vào, nhưng có thể nhận ra anh ta là một người cẩn trọng, sau khi đưa anh vào nhà liền đóng cửa chính, cửa sổ, tắt đèn, kéo rèm cửa, đến TV cũng khóa tiếng, rất sợ nảy sinh một chút khác thường, Nhạc Phong vừa buồn cười, lại như trút được gánh nặng, anh biết mình phán đoán không sai, chỉ cần có thể vào nhà, anh liền an toàn.

Cho dù người ta có cần hay không, Nhạc Phong vẫn bỏ năm trăm đồng lên bàn trước, hỏi địa chỉ của chủ nhà, sau đó khởi động máy, từ khi đổi số, danh bạ không còn mấy người, lúc này không thể dựa vào Khiết Du được, Mao Ca không quen thuộc với Quảng Tây, vẫn phải tìm Đầu Trọc.

Điện thoại thông, không chờ Đầu Trọc tán dóc, Nhạc Phong vào thẳng chủ đề: “Đầu Trọc anh nghe cho kỹ, tình hình bây giờ của tôi không hề ổn, kiến đốt đốt đến nơi rồi, chỉ trông vào anh cứu mạng thôi, là cứu mạng thật đấy.”

Đầu Trọc nghe vậy sợ hết hồn, ở đầu bên kia toát mồ hôi.

“Hiện giờ tôi đang ở Bá trấn, giờ anh có chạy tới cũng vô dụng, tôi biết bên này anh quan hệ rộng, anh chỉ cần gọi điện, không cần biết là dùng cách gì, nhờ vả bạn bè phái mấy người tin tưởng được đến đón tôi, chỉ có vậy là nhanh nhất, đón được rồi tôi sẽ an toàn, nếu không còn cách nào thì hãy báo cảnh sát.”

Nói đến đây, tiếng chuông báo điện thoại gần hết pin liền vang lên,

Nhạc Phong nhanh chóng báo lại địa chỉ, khi di động tự động tắt đi, anh thoáng thấy màn hình hiển thị có một tin nhắn chưa đọc.

Tính đi tính lại, liên hệ được cũng chỉ có mấy người, chắc là không phải do Khiết Du hay Mao Ca gửi, để sau này nói đi.

Gọi điện xong, cơn đau khắp người liền quay trở lại, dây thần kinh ở chân đau đốn như co giật, khiến cho toàn thân cũng như mất khống chế run rẩy, Nhạc Phong siết lưng ghế cố gắng chịu đựng, ngẩng đầu thấy chủ nhà đang nhìn mình, đành phải khách sáo cười cười.

Anh ta hỏi: "Sao anh không báo cảnh sát?"

Nhạc Phong nói: "Mấy tên đó nhìn có vẻ có lai lịch, không biết có phải có quan hệ hay không, đại ca anh đừng cười tôi, tôi là người nơi khác, chỉ sợ chộc phải đầu gấu đất này..."

Nói đến đây, xa xa bỗng vọng đến một tiếng vang, đoàn một tiếng, máu trên người Nhạc Phong thoáng chốc đông lại.

Người đàn ông kia vẫn còn ở bên cạnh ra sức gật đầu: "Cũng đúng, trong TV cũng hay chiếu mà, cảnh sát thông đồng với trộm cướp nhiều lắm, anh từ nơi khác đến phải cẩn thận..."

Đoàng, lại một tiếng nữa.

Lần này người đàn ông kia cũng nghe thấy, anh ta bực bội lắng tai nghe: "Nhà ai đang trúa lại đốt pháo thế nhỉ?"

Sâu trong lòng Nhạc Phong xẹt qua một cơn ớn lạnh.

Đó là... tiếng súng.

* * *

Ngoại trừ hai ba người đi theo Tần Thủ Nghiệp ra, những người khác đều leo lên núi đuổi theo, từ xa nhìn lại, bóng người màu xanh khắp khiêng bước đi vô cùng dễ thấy, Tần Thủ Nghiệp vẫn nhìn, thớ thịt trên mặt như đang chuyển động, đột nhiên nói: "Nổ súng đi."

Tần Chính hoảng sợ, vô thức ngăn cản: "Bác cả, đang ban ngày, nhỡ đâu

bị kẻ nào nhiều chuyện thấy được, phiền phức lắm."

Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng liếc nhìn gã: "Có phiền phức cũng không rơi vào người mày, nổ súng đi."

Tần Chính không còn cách nào khác, rút súng nhắm bắn, lần này không thể so với lúc còn ở Cổ Thành được, ban ngày dù sao cũng thấp thỏm hơn, dù Tần Thủ Nghiệp đã nói có phiền phức cũng dính vào mình nhưng nhờ đâu, thực sự truy cứu ra, mình tính là thứ gì, chỉ là một con tốt thì có đáng giữ hay không?

Nghĩ vậy, bàn tay cố ý giương cao, phát súng đầu tiên y như dự liệu, không trúng, dường như đánh vào tảng đá, vách núi bốc lên khói trắng, gã nghĩ, thằng ranh họ Nhạc kia biết đầu này nổ súng, dù sao cũng phải tránh một chút chứ? Cây trên núi rậm rạp như vậy, chỉ cần nó nằm sấp xuống, thần tiên cũng chẳng nhắm trúng được, đến lúc đó thì không phải chuyện của mình, dù sao cũng không phải mình giết người...

Đang suy nghĩ, súng trên tay đột nhiên biến mất, Tần Thủ Nghiệp giật lấy khẩu súng, nắm chắc trong tay, không chút do dự bóp cò.

Trong tâm mắt, mơ hồ có máu bắn lên, trái tim Tần Chính đập thành thịch, vô thức lùi về phía sau hai bước, nghe thấy Tần Thủ Nghiệp lạnh lùng gầm gừ: "Sao có thể chạy nhanh như vậy, lột da ra, để xem mày là quỷ quái phương nào."

* * *

Trái tim Tần Thủ Thành đập thon thót, tiếng truy đuổi ngày một gần, đợi bọn họ phát hiện ra người mình đang đuổi theo không phải Nhạc Phong mà chú Hai này, phải giải quyết thế nào? Phải làm sao cho trọn vẹn? Làm sao để ăn nói với đám tiểu bối này?

Càng chạy càng hoảng, càng về sau càng không đoái hoài đến chuyện giả què nữa, tranh thủ thời gian nhìn xuống dưới núi, cuối cùng có chút thả lỏng: Chắc là không ai đuổi theo Nhạc Phong nữa, thằng nhóc này,

không biết có chạy thoát hay không...

Chuyến này chung quy vẫn đáng giá...

Đang nghĩ đến đây, chợt có thứ gì xẹt qua đỉnh đầu, vèo một cái, cảm giác tóc đã rụng mất mấy sợi, thứ kia găm vào vách đá phía trước, đá vụn rào rào rớt xuống.

Tần Thủ Thành còn chưa kịp nhận ra đó là cái gì, tầm mắt vươn xa, trong thoáng chốc như bị sét đánh.

Bên dưới vách đá kia, chẳng phải là... Thịnh Thanh Bình hay sao?

Bộ quần áo này của bà, ông ta cả đời này cũng không quên, cái đêm chạy khỏi Bát Vạn Đại Sơn, bà ấy cũng mặc bộ quần áo này, cánh tay khoác một bao quần áo thắt bằng khăn kiểu cũ, ông ta vội vàng kéo bà ấy chạy xuống dưới chân núi, chạy được một nửa, Thịnh Thanh Bình đột nhiên dừng lại, nước mắt lăn chã nhìn ông ta: "Thủ Thành, anh thể đi, em bỏ nhà đi theo anh, anh thể đi, không được gạt em, phải đối tốt với em cả đời."

Cánh môi Tần Thủ Thành mấp máy, nhìn Thịnh Thanh Bình đang đứng dưới vách núi, bà lẳng lặng đứng đó, ai oán nhìn ông ta, tựa như đang nói: "Anh thể đi, Thủ Thành, anh thể đi."

Đêm hôm đó, trong lúc gấp rút, ông ta đã thuận miệng phát một lời thề độc, ông ta đã nói thế nào?

Ông ta nói: "Bình Tử, em vẫn không tin anh sao, nếu anh lừa dối em, đời này anh sẽ không được chết tử tế."

Phốc một tiếng, có thứ gì đó nóng rát, tựa như một mũi khoan xuyên qua đầu ông ta.

* * *

Thật giống như vừa mơ thấy một cơn ác mộng.

Thi thể của Tần Thủ Thành đã được khiêng trở lại, đặt trong phòng của Tần Thủ Nghiệp, trên đầu có một lỗ máu, hai mắt trợn tròn, vuốt mấy lần cũng không khép lại được, khoe miệng lại treo một nụ cười quỷ dị, Tần

Thủ Nghiệp ngồi trên ghế, âm u nhìn Tần Thủ Thành, tựa như đã đoán được từ trước.

Đám người lên núi tìm một lúc, không tìm được Nhạc Phong, chỉ mang về một chiếc ví da, bảo là có lẽ đã chạy theo một hướng khác, nhưng không có lý nào, một người bị đánh gãy chân có thể chạy được bao xa chứ.

Không tìm tiếp nữa, cũng chẳng có lòng dạ nào để tìm, đám người trở về sợ hãi nghị luận âm ỉ: Vì sao ban ngày lại nổ súng, bác cả giết giết chú hai, bác cả điên rồi sao.

Tần Chính khiển trách vài câu, sau đó chính mình cũng chẳng còn tâm tư để dạy bảo ai nữa, trên thực tế, trong lòng gã đã có một sự hoài nghi sâu đậm, khi Tần Thủ Nghiệp nổ súng, gã đứng ngay bên cạnh, rõ ràng gã nhớ kỹ Tần Thủ Nghiệp đã nói một câu: Sao có thể chạy nhanh như vậy, lột da ra, để xem mày là quỷ quái phương nào.

Tần Thủ Nghiệp rõ ràng đã biết đó không phải Nhạc Phong!

Nhưng gã hiện giờ là thủ hạ đắc lực của Tần Thủ Nghiệp, thời khắc quan trọng vẫn phải dẫn dắt tình hình, không thể như người ngoài nói đông nói tây được, gã đứng ngay trước cửa phòng Tần Thủ Nghiệp, phòng bác cả có gì đó dằn dò.

Không hề có động tĩnh gì, Tần Thủ Nghiệp tựa như không còn hơi thở, cứ nhìn Tần Thủ Thành đã chết cười như không cười, thỉnh thoảng khoe môi mấp máy một cái, rướn lên một tia cười châm chọc.

Có tiếng chuông chột vang lên, Tần Chính nhìn qua, di động đang nằm ở đầu giường, gã nhắc nhở Tần Thủ Nghiệp: “Bác cả, có điện thoại.”

Tần Thủ Nghiệp không nhúc nhích.

Di động vẫn reo liên tục, Tần Chính lúng túng ho khan hai tiếng, cuối cùng bước qua cầm lên nhìn: “Bác cả, là Miêu Miêu.”

Tần Thủ Nghiệp ừ một tiếng, Tần Chính biết điều cầm di động đưa qua.

Tần Thủ Nghiệp mệt mỏi cầm di động áp lên tai, bấm nút nghe: “Miêu

Miêu à?"

Không có tiếng trả lời, lại có một chuỗi tiếng đàn thánh thót vọng tới, Miêu Miêu đánh piano rất giỏi, bản 'Gửi Elise' này nghe nói là bài học nhập môn, trước đây Miêu Miêu từng bỏ công học, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, có thể đặt bút thành văn, có lúc bảo con bé đàn một bài, nó cũng lười đàn bài khác, đánh đi đánh lại bài này.

Tần Thủ Nghiệp nhướn miệng, lộ ra một nụ cười khiên cưỡng, giọng nói hết sức nhu hòa: "Miêu Miêu à, sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện đánh đàn cho cha nghe vậy?"

Tiếng đàn ngừng lại, đầu kia vọng đến một tiếng cười nhạt.

Sống lưng Tần Thủ Nghiệp cứng đờ, hầu kết rõ ràng trượt một cái, đáy mắt dâng lên vẻ sợ hãi hiếm khi xuất hiện: "Ai vậy?"

"Tần Thủ Nghiệp, điều kiện sống không tệ nhỉ, tôi nhớ ông cũng chẳng phải quan to gì, sao có thể mua được tòa biệt thự riêng biệt thế này, là tham ô nhận hối lộ, hay là nhờ Tần gia cung cấp cho ông mấy đồng bạc dơ bẩn, hả?"

Đầu Tần Thủ Nghiệp oành một tiếng.

Thịnh Hạ! Không phải nó đang ở Bát Vạn Đại Sơn hay sao?

Tần Chính cũng nhận ra vẻ mặt khác lạ của Tần Thủ Nghiệp, gã lẳng lặng hỏi bằng khẩu hình, Tần Thủ Nghiệp không để ý tới gã, cổ họng khô khốc, căng thẳng hỏi cô: "Cô muốn làm gì? Miêu Miêu đâu?"

Quý Đường Đường cười rộ lên: "Tôi muốn làm gì? Tôi còn có thể làm gì? Trả Nhạc Phong lại cho tôi, tôi sẽ trả con gái bảo bối của ông lại cho ông."

Tần Thủ Nghiệp thấy người lạnh ngắt, lão cố gắng ổn định tâm trạng: "Thịnh Hạ, chuyện này không liên quan gì đến Miêu Miêu, chúng ta nên từ từ nói chuyện."

Quý Đường Đường cười nhạt: "Gặp mặt rồi nói, mang Nhạc Phong đến gặp tôi, nếu ông chậm một chút, tôi sẽ bẻ gãy xương Miêu Miêu."

Cánh tay Tần Thủ Nghiệp run lên, lão suy nghĩ một chút, làm bộ trấn định: “Thịnh Hạ, cô không phải là người như vậy, cô không cần phải lôi Miêu Miêu ra để dọa tôi...”

Đầu dây bên kia im lặng, Tần Thủ Nghiệp thở nhẹ một hơi, đang định nói tiếp, bên kia lại vọng đến tiếng mắng chửi tức giận: “Ai cho cô dừng, tôi bảo cô ngừng đánh à?”

Tiếp đó là một tiếng bạt tai nặng nề, tiếng ghế đổ, còn có cả tiếng khóc kinh hoàng áp chế của Miêu Miêu, máu của Tần Thủ Nghiệp thoáng chốc xông lên não: “Thịnh Hạ! Mày dám!”

Quý Đường Đường cười phá lên, càng cười càng không dừng lại được, trong giọng nói lộ ra sự oán độc sâu đậm, khiến cho Tần Thủ Nghiệp nghe mà sởn gai ốc.

“Tần Thủ Nghiệp, tôi quên nói cho ông hay, tôi chưa được chữa khỏi đã ra khỏi Âm trận của nhà họ Thịnh, hiện giờ tôi là một bệnh nhân, tôi không chịu được kích thích, tôi không chịu bất cứ trách nhiệm nào với những việc mình làm cả. Tốt nhất là ông nên khẩn trương lên, bằng không đêm dài lắm mộng, tôi cũng không biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu.”

* * *

Đêm đến, Đầu Trọc nhận được điện thoại của bạn, báo rằng đã đón được Nhạc Phong, anh bị thương nhiều chỗ, nặng nhất là ở chân, vừa mới đưa vào phòng phẫu thuật, chắc phải mấy tiếng đồng hồ nữa mới ra ngoài được.

Đầu Trọc nghe mà hết hồn, dặn người kia bằng bất cứ giá nào cũng phải chữa khỏi, Nhạc Phong còn quá trẻ, không thể thành người tàn phế như vậy được, cúp máy, anh ta liền bận rộn lo việc chuyển tiền, buổi tối ngân hàng không mở cửa, anh ta không thể chuyển khoản qua ngân hàng được, đành phải nhờ bạn bè, nói hết lời mới đưa tiền qua trước được.

Gửi tiền xong lại nghĩ có nên báo cho người thân của Nhạc Phong hay không, nghĩ tới nghĩ lui lại không biết nên báo cho ai, cuối cùng anh ta gọi cho Mao Ca, còn chưa kịp nhắc đến chuyện của Nhạc Phong, Mao Ca đã hỏi trước: "Này anh vừa bận cái là quên sạch, dạo này chú có liên lạc gì với Phong Tử không?"

Đầu Trọc đánh thót một cái, trước không nói có: "Sao thế?"

"Anh định hỏi nó, Đường Đường sáng nay có hỏi anh số điện thoại chú Hai của Miêu Miêu và cả địa chỉ nhà nữa, anh ngẫm thấy không ổn, con bé hỏi thăm Miêu Miêu làm gì chứ. Anh gọi điện cho Phong Tử cũng không được, nhắn tin nó cũng không trả lời, thằng thối tha ấy lại xảy ra chuyện gì rồi, có phải là lại cãi nhau với Đường Đường rồi không?"

Chương 36

Kết thúc

Tần Thủ Nghiệp mua vé máy bay ngay đêm đó, nhưng nghe đâu giao thông hàng không bị quản chế, delay cả một đêm, hành khách giận dữ lôi nhân viên sân bay ra tranh luận, có người còn nhân cơ hội ồn ào vỗ bàn đòi bồi thường, đang giữa đêm nên sảnh đón khách của sân bay vô cùng âm ỉ, trong tiếng ồn ã của bao nhiêu con người như vậy, Tần Thủ Thành yên lặng ngồi trong phòng dành cho khách VIP mà hãng hàng không chuẩn bị, tự mình đọc di chúc cho Tần Chính.

Suy nghĩ của lão rất rõ ràng, dường như đã từ lúc ‘ngộ sát’ Tần Thủ Thành quay trở lại sắm vai kẻ đứng đầu thâm tàng bất lộ của Tần gia, lão lần lượt nói, từ chuyện đổi quyền làm chủ của Tần gia, đến tình trạng khuyết điểm và những chỗ có thể lợi dụng được của Thịnh gia, chuyện phân chia tài sản, thu xếp cho mẹ con Tần Miêu sau này, chuyện lớn chuyện nhỏ sắp xếp tinh tảo tựa như đang xử lý chuyện của người khác.

Tần Chính mấy lần viết không nổi: “Bác Cả, bác đừng cả nghĩ quá, chẳng phải chỉ là một con nhóc Thịnh Hạ thôi sao, nếu thật sự không ổn, chúng ta báo cảnh sát.”

Tần Thủ Nghiệp nói: “Chú mày phải suy nghĩ cho đường lui của nhà họ Tần một chút chứ, Thịnh Hạ bây giờ là chó cùng rứt dậu, nếu nó kích động lên ra tay với Miêu Miêu thì làm sao? Nhớ báo cảnh sát rồi, nó bất chấp tất cả khai hết ra về nhà họ Tần thì sao? Về điểm này, chúng ta và Thịnh gia giống nhau, giải quyết riêng thế nào cũng được, không nên âm ỉ công khai, lưỡng bại câu thương.”

Tần Chính khó hiểu: “Nhưng Miêu Miêu đang nằm trong tay cô ta, hơn nữa Nhạc Phong đã trốn rồi, bác không thể dẫn người đến trao đổi được.”

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên: “Tần Chính, chú mày có thấy lạ không,

Thịnh Hạ tuy gọi điện cho tao, nhưng nó căn bản không hề đòi nghe tiếng Nhạc Phong, cũng không đòi bất cứ chứng cứ nào để chứng minh Nhạc Phong còn sống cả, vì sao?"

Tần Chính bối rối: "Vì sao?"

"Nó không dám, nó sợ nghe thấy rằng Nhạc Phong đã chết, cho nên mới nhanh chóng cúp điện thoại, nó không cho tao có cơ hội nói chuyện, dù là tin dữ, nó cũng muốn kéo dài đến khi gặp tao mới nghe."

"Nếu trong lòng nó đã dự đoán đến nước này, thì mục đích cuối cùng của nó không phải Nhạc Phong, cũng không phải Miêu Miêu, mà là tao. Tổng thể mà nói, Thịnh Hạ trừ phi thực sự phát điên, nếu không nó sẽ không động đến Miêu Miêu, huống hồ Miêu Miêu còn có lá chắn là Nhạc Phong, dù sao thằng đó cũng từng thật lòng yêu Miêu Miêu, nếu nó giết Miêu Miêu thì quan hệ của nó với Nhạc Phong coi như xong. Cho nên mới nói, Miêu Miêu có thể yên ổn đi ra, người thực sự nguy hiểm là tao."

Tần Chính nghe chỗ hiểu chỗ không: "Bác cả, vậy chúng ta cứ nói cho cô ta biết, Nhạc Phong không làm sao cả, trốn thoát rồi, không được ư?"

Tần Thủ Nghiệp cười lạnh, vừa cười vừa vươn người vỗ vai Tần Chính: "Tần Chính à, suy nghĩ của chú mày đơn giản quá, muốn gánh vác trọng trách của Tần gia thì còn phải học hỏi thêm nhiều."

"Nhạc Phong là điểm yếu của Thịnh Hạ, cũng như Miêu Miêu là điểm yếu của tao, trong tay chúng ta đều có lợi thế để khống chế lẫn nhau, không kẻ nào có thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Nếu nó biết Nhạc Phong không nằm trong tay tao, nó sẽ làm gì? Những người xung quanh nó đã chết gần hết, người duy nhất cần lo lắng chỉ có Nhạc Phong, nếu Nhạc Phong cũng không sao thì nó sẽ làm thế nào?"

Nói xong, lão nhìn chằm chằm Tần Chính, nhìn mà khiến gã phát run, vô thức lặp lại: "Làm thế nào?"

Tần Thủ Nghiệp thở dài trong lòng, Tần Chính vẫn còn quá trẻ, nếu

không phải hiện giờ không có lựa chọn thích hợp nào khác, lão thực sự không muốn giao quyền làm chủ cho Tần Chính, một kẻ như vậy nếu gặp phải người ngoan cố như Thịnh Hạ, chẳng phải sẽ sợ chết khiếp?

Nhưng chẳng còn cách nào khác, không trâu bắt chó đi cày, chỉ có thể mài dũa miếng đá thô này thành ngọc, có thể dạy được chút nào hay chút ấy: “Nó sẽ thấy không việc gì phải kiêng dè nữa, cơ hội bày ra trước mắt quá tốt, có thể dạy dỗ kẻ thù của gia đình nó, Thịnh Thanh Bình, Diệp Liên Thành, nó sẽ từ từ tính sổ với tao, thân già này chịu được mấy cú? Hơn nữa nếu nó muốn diệt cỏ tận gốc, lật đổ tao rồi còn muốn đối phó với Tần gia thì sao? Không phải bác coi thường chú mày, mà với thủ đoạn hiện giờ của Thịnh Hạ, Tần gia chưa có kẻ nào có thể đối đầu với nó, nó là bò từ vũng máu lưỡi dao mà ra, đám chú mày còn ít kinh nghiệm quá.”

Tần Chính có chút tự kiêu: “Bác cả, có câu chuyển nguy thành cơ, nghĩ theo một chiều hướng khác, đây có lẽ lại là một cơ hội tốt, lão thái gia không phải vẫn còn người hay sao, chúng ta gọi điện cho lão thái gia, ra tay từ bên đó vừa bất ngờ lại khó phòng bị, không chừng chớp mắt đã tóm được con bé đó rồi, đánh bữa cũng trúng...”

Gã càng nói càng hưng phấn, càng nói càng cảm thấy mình có lý: Mấy ngày trước cứ lao đi tìm như ruồi bay loạn xạ, chẳng phải là vì không biết Thịnh Hạ ở đâu hay sao, giờ thì tốt rồi, tự nó đã chui đầu vào lưới, chẳng phải là chuyện tốt hay sao...

“Mày có thù oán với Miêu Miêu à?”

Giọng nói âm u đột nhiên vang lên, khiến Tần Chính không khỏi giật mình, gã nhìn gương mặt thoáng chốc trở nên vắn vẹo của Tần Thủ Nghiệp, bỗng nhiên sáng tỏ.

Chẳng trách bác cả lại giữ kín như bưng việc này, lưu những kẻ khác ở lại giải quyết hậu quả chỉ một mình đi về, chẳng trách bác cả không muốn để lão thái gia biết: Trong mắt lão thái gia, mười Miêu Miêu cũng không bằng một đứa con gái nhà họ Thịnh, ông ấy chỉ biết phải bắt được Thịnh

Hạ bằng bất cứ giá nào, không lý nào lại lo đến chuyện sống chết của Miêu Miêu.

Cho nên, đề nghị 'gọi điện cho lão thái gia' vừa rồi là hết sức ngu xuẩn, Tần Chính căng thẳng nuốt nước bọt: "Cháu không có ý đó... bác cả, bác định làm gì bây giờ?"

Nhìn vẻ mặt căng thẳng đến sợ sệt của Tần Chính, Tần Thủ Nghiệp lại thấy thả lỏng hơn, lão kéo chiếc gạt tàn lại gần, nhàn nhã châm một điếu thuốc, rít vài hơi, sau đó kẹp điếu thuốc giữa hai đầu ngón tay đập nhẹ lên mép gạt tàn một cái: "Có gì mà làm sao bây giờ, người xưa chẳng phải có câu, ai chẳng chết một lần hay sao, nói đi nói lại chuyện đã đến nước này, có muốn tránh cũng không được. Tao chết cũng được, chỉ có điều để nó sống, Tần gia chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm, cho dù thế nào, tao cũng phải kéo nó chết chung — coi như đập chuột vỡ bình, dọn đường cho mấy đứa."

Tần Chính nghe mà ngơ ngẩn: "Nhưng bác cả, lợi thế giờ đang nằm trong tay Thịnh Hạ, bác... có nắm chắc không?"

Tần Thủ Nghiệp không hé răng, hai người im lặng nhìn điếu thuốc trong tay lão càng ngày càng ngắn, không ai nói gì, cho đến khi nhân viên phục vụ phòng VIP đến thêm trà cho Tần Thủ Nghiệp.

Tần Thủ Nghiệp kéo tách trà lại gần, tựa như đang thưởng ngoạn nhìn nước trà màu xanh thắm rót vào ly thủy tinh, đến khi trà gần đầy, lão mới nói: "Trong lòng ta... đã có tính toán."

* * *

Cũng không hiểu vì sao, đêm nay mưa gió lớn đến kỳ lạ, hạt mưa bị gió thổi phần phật đánh vào cửa sổ thủy tinh, trong phòng khách không bật đèn, Quý Đường Đường kéo ghế ngồi đối diện với cửa lớn, an vị ngồi trên ghế nhìn về phía cửa, thỉnh thoảng châm một điếu thuốc, nhưng hút rất ít, phần lớn là do thuốc tự cháy hết, từ góc độ của Miêu Miêu có thể nhìn thấy bàn tay cầm thuốc đang buông thông của cô, cũng không biết cô

đang suy nghĩ gì, một lúc lâu mới giơ tay đưa thuốc lên bên miệng rít một hơi, sau đó hơi ngẩng đầu, từ từ nhả một vòng khói về phía trần nhà.

Trong lòng Miêu Miêu uất hận không nói lên lời, lá gan của cô ta nhỏ, nếu đụng phải đám cướp bóc bình thường chắc đã sợ đến im bật, nhưng đối mặt với Quý Đường Đường lại luôn có một thứ kiêu ngạo không muốn cúi đầu trước mặt cô, cho dù lúc trước đã ăn đòn rồi cũng không biết điều, ánh mắt khi nhìn Quý Đường Đường vẫn như dao găm, bà Diêu Lan tinh mắt nhìn thấy đã cảnh báo cô ta mấy lần nhưng cô ta vẫn cố chấp không nghe, theo cô ta, đây là cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, người ta có thể thua trận, chứ tuyệt đối không thể cúi đầu trước đối phương.

Sau khi được Tần Thủ Nghiệp cho người đưa về nhà, cô ta kỳ thực cũng đã suy nghĩ đến nguyên nhân hậu quả của chuyện này, Nhạc Phong và Quý Đường Đường tại sao lại có xung đột nghiêm trọng với cha mình như vậy, quả thật là mờ mịt, ấn tượng ban đầu bao giờ cũng là chủ đạo, đối phương luôn luôn sai: Cha là một người hoàn hảo như vậy, có thân phận có địa vị, nếu không phải bị các người ép, sao có thể xích mích với đám tôm tép như các người? Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, các người vẫn còn nguyên vẹn, cha tôi lại gãy mất một chân, thù hận đến thế nào mà phải chèn gãy một chân của người ta chứ? Còn muốn thế nào? Vẫn chưa hài lòng, còn đuổi đến tận cửa đe dọa hai mẹ con mình!

Tất cả đều là lỗi của Quý Đường Đường, khi gặp cô ta ở Ca Nại, có nằm mơ cũng không ngờ tới cô ta lại có ảnh hưởng lớn như vậy đến cuộc sống của mình: Nhạc Phong chẳng phải đã bị cô ta cướp mất? Trước kia mình và Nhạc Phong cũng có mấy cuộc chia tay ngắn ngủn, nhưng cuối cùng không phải vẫn quay lại hay sao, nếu không có cô ta chen vào, Nhạc Phong sẽ không bỏ đi, cũng sẽ không bị cô ta kích động mà gây chuyện với cha mình — Nhạc Phong thì có thù oán gì với cha chứ? Chỉ có thể là vì cô ta thôi.

Bà Diêu Lan ở bên cạnh cố sức nhích người, lông mày xung quanh bởi vì

đau đớn mà hơi nhả lại, mím miệng không dám phát ra âm thanh, Miêu Miêu sửng sốt một lúc, có chút máu xông lên não: Thất lưng xương sống của mẹ vẫn yếu, bình thường ngồi lâu trên ghế một lúc cũng khó chịu, sao chịu nổi cảnh bị trói ngồi trên đất lâu như thế, hơn nữa còn đang lạnh đến vậy!

Lồng ngực Miêu Miêu phập phồng mãnh liệt, Diêu Lan nhìn thấu tâm tư cô ta, căng thẳng liên tục nhìn cô ta lắc đầu.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, lúc đó là bà ta mở cửa cho Quý Đường Đường, trước khi mở bà ta còn nhìn qua mắt mèo, thấy là một cô gái trẻ xinh đẹp hòa nhã — không ngờ vừa xoay người đã bị đánh ngất, lúc tỉnh lại nghe thấy tiếng đàn của Miêu Miêu, Diêu Lan chung quy vẫn ăn cơm nhiều hơn Miêu Miêu mấy chục năm, ngay lập tức suy nghĩ ngọn ngành, bà ta cho rằng đây là một vụ hợp tác bất cóc tổng tiền, muốn dùng tiền để giữ mạng, nhưng sau đó lại nghe thấy Quý Đường Đường gọi điện cho Tần Thủ Nghiệp, chỉ biết sự việc không đơn giản như vậy, hơn nữa Miêu Miêu còn bị đánh — đây rõ ràng là trả thù, cho nên bà ta vẫn ra hiệu cho Miêu Miêu: Phải ngoan ngoãn, hành sự theo hoàn cảnh, phải cam chịu...

Lần này cũng vậy, rõ ràng đã bảo con bé đừng nhiều chuyện, nó lại đột nhiên dùng sức nhích người, hai chân bị trói cùng nhau nâng lên liều mạng đá vào cạnh bàn, chân bàn ma sát với mặt đất phát ra tiếng va chạm nặng nề, Quý Đường Đường quay đầu lại nhìn bên này, Miêu Miêu không chút sợ hãi ngẩng đầu, ý bảo có chuyện muốn nói.

Quý Đường Đường nhíu mày một cái, những vẫn đi tới, vươn tay kéo băng dính dán ngoài miệng cô ta, xoẹt một cái, đau đến mức sắp ứa nước mắt.

Diêu Lan đau lòng lắm, nhưng lại không thể làm gì.

Quý Đường Đường lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

Miêu Miêu cắn răng: “Tôi biết cô không thích tôi, cô không cho tôi ngủ thì thôi, nhưng thân thể mẹ tôi không tốt, cô có thể cho bà ấy cái chăn lót

một lúc được không hả."

Quý Đường Đường hồ hững nhìn Diêu Lan, sâu trong lòng lại thoáng sững sờ, không hiểu vì sao, cảm giác mà bà Diêu Lan mang lại cho cô lại có chút giống với người mẹ ruột Thịnh Thanh Bình của mình, kiểu tóc không khác biệt mấy, thái dương lác đác có vài sợi tóc bạc, đều là vì con gái mà hao tổn đi tháng ngày thanh xuân.

Cô nhớ đến câu nói cuối cùng mẹ lưu lại cho mình trong bức thư.

"Tiểu Hạ, mẹ yêu con."

Những lời này, đã đọc khi ấy rồi, sau này cũng nhớ lại vô số lần, nhưng kỳ thay, không có thứ cảm xúc nào mãnh liệt tuôn trào tựa như lúc này, có lẽ là do sự đối lập giữa sự bảo vệ mạnh mẽ của Miêu Miêu đối với mẹ cô ta, cô bỗng thấy thật hổ thẹn khi chịu ơn sinh thành của mẹ mình mà không báo đáp được ngày nào.

Tính ra, từ nhỏ cô đã thân thiết với cha mình, chuyện gì cũng thích mách lẻo với Tần Thủ Thành, 'Ba ơi ba, mẹ đánh tay con', 'Ba ơi ba, mẹ không cho con mua kẹo', 'Ba ơi, mẹ không cho con xem ti vi', lớn lên một chút, đã biết tranh cãi với Thịnh Thanh Bình, có lúc còn giậm chân nói mấy câu nhảm tâm: "Sau này con chỉ nuôi ba thôi, con sẽ gửi mẹ vào viện dưỡng lão!"

Tạm thời để cho cô nhớ lại, rõ ràng không có bất cứ tình huống nào bảo vệ mẹ mình như Miêu Miêu hiện giờ. Vậy nên, vài chữ 'Tiểu Hạ, mẹ yêu con', đủ để nước mắt cô chực trào nơi khóe mắt trong cái đêm mưa gió xoay vần này.

Miêu Miêu thực sự tức giận trước sự thờ ơ của cô: "Quý Đường Đường, cô có chút đồng cảm được không? Thân thể mẹ tôi không khỏe, cô lấy chăn cho bà ấy lót một chút không được sao, cô không có mẹ à? Người ta mà đối xử với mẹ cô như vậy, cô sẽ thấy thế nào?"

Cảm xúc của Quý Đường Đường trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, cô

nhìn chòng chọc Miêu Miêu, lạnh lùng nói: "Tôi không có."

Miêu Miêu bị cô làm cho tức đến nghẹn lời, nhìn bóng lưng của cô oán hận nói: "Chẳng trách lại mất dạy như vậy."

Còn chưa nói dứt lời, tầm mắt bỗng nhiên tối sầm, Quý Đường Đường đã quay lại, cô xách lấy cánh tay Miêu Miêu kéo ra ngoài, Miêu Miêu bị cô kéo đi ngã sấp ngã ngửa, tầm nhìn nghiêng ngả, sợ đến mức thét to, Diêu Lan cũng cuống quýt, vùng vẫy muốn ngăn cản, nhưng bà ta đang bị trói, ngọc nguyệt cũng vô ích, Quý Đường Đường kéo Miêu Miêu sang phòng bên cạnh vứt xuống đất, nhìn không thấy có thứ gì vừa tay để đánh cô ta, đơn giản tìm thấy cái gì thì ném lên người cô ta cái đó, sách, vở, chén, đĩa, đĩa ăn, đĩa, tuy đều là vật nhỏ nhưng bị cô quăng như vậy cũng đau, hơn nữa Miêu Miêu không tránh được, né mấy lần vẫn bị ăn đập, ngực vừa hận vừa oán, đến cuối cùng chẳng buồn quan tâm, thét lên: "Có bản lĩnh cô đánh chết tôi cho xong, cô hại tôi còn chưa đủ à, tôi hận cô, hận cô chết đi được..."

Quý Đường Đường sững sốt một chút, không tiếp tục ném thứ này thứ kia qua nữa, Miêu Miêu khóc òa lên, bất chấp tất cả: "Nhạc Phong đi rồi, cha tôi cũng tàn tật, nếu như không phải do cô, làm sao tôi lại ra nông nỗi này? Rốt cuộc là cô từ đâu tới, vì sao cứ bám riết lấy tôi không buông? Tôi đâu có đắc tội cô. Cô cướp mất Nhạc Phong, tôi có nói gì không? Các người lái xe làm cha tôi bị thương, tôi có bám riết không tha không, cô còn đuổi tới tận nhà, đánh tôi, đe dọa cha tôi, tôi hận sao cô không chết đi! Nhạc Phong sao có thể thích một người như cô, cô chỉ biết giả bộ tốt đẹp hiền lành trước mặt anh ấy thôi, có giỏi cô đánh tôi trước mặt anh ấy đi, cô dám không, hả, cô có dám không?!"

Rẹt một tiếng, Miêu Miêu còn định nói tiếp, đã bị băng dính dính miệng lại, lần này dán miệng thôi chưa đủ, Quý Đường Đường còn nâng đầu cô ta lên, quấn quanh hai vòng, có một vòng còn quấn qua mũi cô ta, Miêu Miêu suýt nghẹt thở.

Miêu Miêu cảm hận khôn xiết, nhìn chòng chọc Quý Đường Đường, Quý Đường Đường vỗ vỗ mặt cô ta, không nặng không nhẹ: “Khóc ai chẳng biết, khóc lóc om sòm ai mà chẳng biết? Có bản lĩnh cô cứ khóc đi gào đi, để xem có phải cứ để cô khóc một trận thì bất cứ chuyện gì cũng được toại nguyện không.”

Lúc ra đến cửa, Diêu Lan đã gần bò tới nơi, tay chân bà ta bị trói, cũng không biết mất bao nhiêu sức lực mới bò được đến đây, Quý Đường Đường nhìn bà ta một cái, mặt không thay đổi bước qua người bà ta.

Chỉ có điều, khi nhắc chân bước qua, cô bỗng cảm thấy mình cũng thật ác độc, hại cô là Tần Thủ Nghiệp, cô việc gì phải gây khó dễ cho hai mẹ con này?

Mưa gió thoáng ngớt một chút, Quý Đường Đường lại ngồi xuống cái ghế kia, bật lửa hình như đã hết gas, bật mấy lần cũng không lên, lần cuối cùng tia lửa bùng lên, trong thoáng chốc, nhớ đến câu nói của Miêu Miêu, Quý Đường Đường bỗng nhiên thất thần.

— nếu như không có cô...

Lần đầu tiên trong đời, Quý Đường Đường bắt đầu suy nghĩ đến giả thiết này: Những người mà mình yêu quý, những người mà mình quan tâm, có thể vì thực sự vì thế giới này chưa từng tồn tại một người như bản thân mà sống tốt hơn, viên mãn hơn không?

Nếu Nhạc Phong không phải vì quen cô, sẽ không có trận tai bay vạ gió này, Diệp Liên Thành cũng thế, sẽ không bị dính vào một cách vô tội như vậy, cả mẹ cô nữa, nói không chừng cũng sẽ không chết, nói không chừng cũng sẽ không phải rời khỏi Bát Vạn đại sơn.

Trên đời này, thực sự tồn tại một người sinh ra đã bị nguyên rủa, không ngừng liên lụy đến người bên cạnh hay sao?

Quý Đường Đường nhớ đến một bộ phim đã từng xem, ‘Hiệu ứng cánh bướm’, nhân vật chính vô vọng phủ nhận lâu đến vậy, cuối cùng vẫn chọn

quay trở lại cơ thể mẹ, bóp chết chính mình ngay trong bụng mẹ.

Nếu mày chưa từng tồn tại, bọn họ, có lẽ bọn họ, đều sẽ tốt hơn chẳng.

Ánh mắt của Quý Đường Đường rơi vào một hàng bình trụ xám xịt trong góc phòng âm u.

* * *

Tân Thủ Nghiệp trăm ngàn không ngờ rằng sẽ đụng phải cảnh sát ở cửa nhà mình.

Một chiếc xe 110, hai người cảnh sát, bảo vệ khu, còn cả một người đàn ông chuyển bình gas đang liên miên nói không ngớt với cảnh sát.

"Hôm qua tôi nhận được điện thoại chuyển đến, liền lấy xe chuyển đến, đến gần mới thấy nghi, khu này rất cao cấp, còn có cả biệt thự riêng, không giống như mấy nơi dùng bình gas to, tôi mới gọi điện thoại hỏi, đối phương nói đúng rồi, cứ chuyển tới thôi, lại báo bảo vệ cho vào, lái xe vào, một cô gái mở cửa, hỏi tôi trên xe có bao nhiêu bình, tôi còn đưa cho mấy nhà nữa, có tầm mười mấy bình, cô ta bảo khiêng hết xuống, tôi nói không được, các người dùng nhiều bình gas như thế làm gì, cô ta cho tôi tiền bảo tôi chuyển xuống, tôi không đồng ý, cô ta liền tăng giá, tôi nhất thời hồ đồ, nghĩ đằng nào chả bán, kiếm nhiều hơn một tí cũng tốt, rồi chuyển năm sáu bình xuống..."

"Quay về ngắm lại mới thấy hoảng, ở đây không giống chỗ dùng loại bình này, hỏi nhân viên giấy tờ chỗ làm bảo chưa đưa đến đây bao giờ, hỏi nhân viên vận chuyển khác cũng nói không, cả đêm tôi mất ngủ, thâm nhủ hay là có chuyện gì..."

"Cho nên mới tìm đến các anh, không có chuyện gì thì may, vậy là do tôi đoán mò, nếu là có, tôi cũng báo trước... năm sáu bình gas công nghiệp, sợ chết người mất..."

Tân Thủ Nghiệp đứng một bên nghe, trên mặt không có biểu cảm gì, lão nhìn vào trong nhà, cửa sổ đóng chặt, tất cả rèm cửa đều bị kéo xuống tựa

như một tòa thành đầy chết chóc.

Bảo vệ khu nhà nhận ra vị Bí thư nghiêm túc này, bỗng nhiên thấy ông ta chống nạng, kinh hãi nói không nên lời, chỉ thì thầm với người cảnh sát bên cạnh vài câu, người cảnh sát kia vừa nghe vừa nhìn về phía Tần Thủ Nghiệp, cuối cùng chào hỏi ông ta: “Là Bí thư Tần phải không ạ, chúng tôi đến tìm hiểu tình hình một chút, đương nhiên, có lẽ cũng chỉ là một sự hiểu nhầm...”

Tần Thủ Nghiệp còn chưa kịp trả lời, di động đã vang lên, màn hình hiển thị là Miêu Miêu.

Ông ta ra hiệu cho người cảnh sát, sau đó vội vàng bước qua hai bước, nhận điện thoại.

“Ông đến rồi, Nhạc Phong đâu?”

“Không tiện dẫn cậu ta theo.”

Sau câu trả lời là sự trầm mặc rất lâu, Tần Thủ Nghiệp rõ ràng biết câu trả lời này sẽ đánh một đòn nghiêm trọng như thế nào đến Quý Đường Đường, lão có một cảm giác hòa nhau thật dễ dàng: Sự tình đang chuyển biến tốt về phía mình, lão phải nắm được mọi thứ, không thể vì Miêu Miêu mà mất không chế.

Quả nhiên, khi Quý Đường Đường tiếp tục mở miệng, giọng nói đã khó mà bình thường: “VẬY ông tới làm gì?”

“Tôi đến để trao đổi Miêu Miêu.”

Quý Đường Đường gần như phát điên cười phá lên, cuối cùng gần giọng nói: “Ông chờ mà nhật xác cô ta đi.”

Tần Thủ Nghiệp phi thường bình tĩnh, lão lại bước thêm hai bước: “Thịnh Hạ, chúng ta đều không phải người ngu, nói thẳng ra đi, kẻ thù của cô là tôi, không phải Miêu Miêu và mẹ con bé, nếu cô thấy được tôi đến thì cũng biết là cảnh sát đã tham gia — nếu giờ cô giết Miêu Miêu, cảnh sát sẽ không bỏ qua cho cô, cô có thể sẽ ngồi tù, có lẽ sẽ chết, nhưng tôi sẽ bình

yên vô sự. Đương nhiên, cô có thể lựa chọn, thả Miêu Miêu và mẹ nó ra, đổi lại, tôi sẽ đi vào, chúng ta mặt đối mặt, có thù báo thù, có oán báo oán, cô nghĩ sao?"

Đầu dây bên kia im lặng.

Tần Thủ Nghiệp cười cười: "Cô thông minh như vậy, nên biết phải làm sao, Thịnh Hạ, cửa ải cuối cùng rồi, một bước nữa thôi, xem lựa chọn của cô mà thôi. Cô có thể chọn sát hại người vô tội, khiến tôi thương tâm, cũng có thể chọn giết tôi, kết thúc mối thù của gia đình, tự cô suy nghĩ đi."

Điểm đến thì dừng, lão không nói thêm nữa, bề ngoài thì chắc chắn nhưng trong lòng vẫn có vài phần thấp thỏm.

Có điều, vận may hôm nay chung quy vẫn không tệ, mấy phút dài đằng đẳng trôi qua, lão nghe thấy Quý Đường Đường nói: "Ông vào đây."

Tần Thủ Nghiệp không nhường bước: "Cô thả hai mẹ con Miêu Miêu ra trước đã."

Quý Đường Đường trầm mặc một lúc: "Cùng nhau đi, ông đi ra trước cầu thang đi, tôi sẽ mở cửa thả người."

Tần Thủ Nghiệp thở hắt một hơi, chống gậy đi đến cửa, cảnh sát nhận thấy có điểm lạ, nhìn nhau một cái sau đó ra sức ngăn cản, Tần Thủ Nghiệp rất không khách khí đẩy tay cảnh sát ra, nói với Tần Chính: "Ở đây anh giải quyết đi."

Dù sao cũng là bí thư, uy danh không nhỏ, cảnh sát kia có lẽ cũng e ngại chức vị của ông ta, không dám cứng rắn chặn đường, nhưng sự hồ nghi nơi đáy mắt thì lộ rõ.

* * *

Đoạn đường đi đến cửa này, thường ngày đi quen, lần này đi lại cảm thấy thật khác biệt, trong lòng Tần Thủ Nghiệp dâng lên một cảm xúc bi thương tràn trề: Chưa biết chừng đúng là đi lên tuyệt lộ, đi một bước, liền thiếu một bước.

Mới bước tới dưới bậc thang, cửa đã tự mở ra, Quý Đường Đường đứng đó, cách lão chưa đầy nửa mét, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hõm sâu, trái lại khiến cho đường nét gương mặt có vẻ rõ ràng hơn nhiều.

Phía sau cô là Miêu Miêu và Diêu Lan đang kinh hoàng vô hạn, hai người đều bị dính miệng, không thể kêu la, Miêu Miêu tóc tai rối bời, trên mặt có vết bầm, nhìn thấy lão là khóc, ra sức lắc đầu như muốn lão mau đi, Quý Đường Đường cười lạnh một tiếng, đẩy Diêu Lan ra ngoài trước, phịch một tiếng bà ta liền lăn xuống bậc thang, phía sau vọng đến tiếng kinh hô của hai người cảnh sát và bảo vệ, Tần Thủ Nghiệp trấn định bước tiếp hai bước, khi sắp đến cửa, Quý Đường Đường liền đẩy Miêu Miêu ra.

Ngay lúc Tần Thủ Nghiệp đang phân tâm vì Miêu Miêu, Quý Đường Đường đột nhiên giật lấy cây gậy của lão, lại lật tay nện mạnh lên lưng lão một cái, kéo thẳng vào trong nhà, sau đó một đập đóng cửa.

Tần Thủ Nghiệp đứng không vững, đầu chúi xuống đất, gậy của Quý Đường Đường mưa vung xuống trên đầu, trên chân của lão, Tần Thủ Nghiệp ôm đầu tránh né, sao bay đầy trước mắt, khi Quý Đường Đường dừng tay, tóc đã rối loạn, cô dùng tay lau mồ hôi trên trán, hỏi Tần Thủ Nghiệp: “Nhạc Phong chết rồi ư?”

Ngay vào lúc cô hỏi như vậy, ngoài cửa vang lên tiếng kêu tê tái ruột gan của Miêu Miêu: “Cô ta bắt cha tôi rồi, cô ta muốn giết chúng tôi, mau cứu cha tôi, tôi xin các anh đấy!”

Xem ra, người bên ngoài đã giải thoát cho Miêu Miêu và Diêu Lan, như vậy bọn họ nhất định cũng đã biết, mấy bình gas này mua về không phải là để nấu cơm, xông vào nhất định là không dám, gọi tiếp viện cũng nhất định không nhanh như vậy, về thời gian, cô vẫn đủ dùng.

Tần Thủ Nghiệp bắt đầu cười ha hả, miệng ông ta bị sứt một chỗ, nhếch miệng cười, tơ máu lẫn với răng môi, nhìn dữ tợn vô cùng, lão nói: “Mày việc gì đã biết còn cố hỏi?”

Lão vừa nói vừa nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở một hàng bình

gas trong góc.

Nếu như lão nhớ không nhầm, gia đình Thịnh Hạ tan tác cũng vì một vụ nổ khí gas?

Phải hình dung cảm thụ của lão hiện giờ thế nào đây, phong thủy xoay vần, hay là sống ở đời có nợ có trả? Nếu như Thịnh Hạ dùng cách khác để giết lão thì thôi, dùng bình gas, khiến lão có một cảm giác không chạy thoát khỏi số mệnh báo ứng.

Quý Đường Đường cắn răng, tay run run giơ cây gậy lên, Tần Thủ Nghiệp chống tường ngồi xuống, nói: “Đánh đi, đánh chết tao, đến chỗ nó chôn xác ở đâu mà cũng không biết.”

Lão vừa nói vừa rút di động trong túi ra, nhấn mấy phím sau đó đưa cho cô: “Tự xem đi.”

Quý Đường Đường ngẩn ra, vô thức vươn tay đón lấy.

Là ảnh chụp bằng di động, sàn đất màu vàng thẫm, Nhạc Phong quỳ rạp trên mặt đất, mặc bộ quần áo anh mặc vào cái lần cuối cùng hai người gặp mặt, quanh đầu là một vũng máu lớn, hai bên trái phải có rất nhiều những cái chân, đi giày da, giày thể thao, đều là người nhà họ Tần đúng không?

Không chỉ một tấm, mà mấy tấm liền, Quý Đường Đường máy móc lật tới cuối, lại lật trở lại, hình ảnh đập vào mắt còn khiến tin dữ trầm trọng hơn cả lời nói, Quý Đường Đường cảm thấy mình có chút đứng không vững, một giọt nước mắt rớt xuống trên màn hình, đầu óc ong ong, chỉ có một câu nói cứ xoay vòng đảo điên: Nhạc Phong chết rồi, thực sự đã chết rồi.

Tần Thủ Nghiệp móc một chiếc khăn tay từ trong túi ra, run rẩy mở ra lau đi vết máu nơi khoe miệng, chợt nhớ tới điều gì đó: “À, đúng rồi, còn mang cho mày một kỷ vật đây.”

Lão lại giơ một chiếc ví da ra, Quý Đường Đường máy móc đón lấy, mở ra

nhìn, chiếc ví trống không, có lẽ tiền đã bị người nhà họ Tần vét sạch, trong ngăn kếp plastic để ảnh chụp có kếp một đóa hoa cúc vàng bình thường.

Cho dù khi đó thần trí còn ngơ ngẩn mơ hồ, Quý Đường Đường vẫn mơ hồ nhớ rằng đóa hoa này là cô tặng cho Nhạc Phong, cô không ngừng rơi lệ nhìn Tần Thủ Nghiệp, quên cả phần nộ, hỏi lão: "Tại sao ông lại giết Nhạc Phong?"

Tần Thủ Nghiệp nói: "Tao cũng đâu muốn."

"Ai bảo mày gọi điện cho ba mày làm gì? Thịnh Hạ, sao mày có thể ngu ngốc đến thế được nhỉ, ba mày là ai hả, giết Diệp Liên Thành cũng không buồn chớp mắt, dựa vào đâu mà tha cho Nhạc Phong? Vừa nghe điện thoại của mày xong liền đến tìm tao, vốn tao còn định giữ Nhạc Phong lại một thời gian, sau ngẫm lại, hai con chim ở rừng không bằng một con trong tay, mày còn trốn ra được, nhờ đâu cứu mất Nhạc Phong ra nữa, không phải tao mất trắng? Đêm dài lắm mộng, giết đi vẫn an tâm hơn, ít nhiều cũng xả được mối hận mất chân này của tao chứ?"

"Còn nữa, thằng đó chết cũng đáng thương lắm, xin tao đừng giết nó, nó nói mình không muốn chết, lúc ra tay tao cũng không đành, nhưng đâu còn cách nào khác, nếu nó không cán gãy chân tao, có thể còn có chỗ mà thương lượng, ai bảo nó lên nhằm thuyền, chọn sai đội?"

"À, chưa hết, bắn nó một phát còn chưa chết, giãy giãy trên mặt đất, mày nhìn thấy người ta giết gà bao giờ chưa, cắt một dao trên cổ sau đó ném đi, con gà sẽ vẫy cánh run rẩy, tựa như giết gà vậy, tao lại bắn thêm hai phát nữa, nó mới chết..."

Quý Đường Đường vung một cái tát, sức lực cô đột nhiên phi thường mạnh, Tần Thủ Nghiệp cảm thấy xương cốt của mình cũng bị cô làm cho kêu răng rắc, sau khi bị đánh, nửa bên mặt tê rần đến mất cả cảm giác đau đớn.

Tần Thủ Nghiệp cười ha hả, lão biết Quý Đường Đường không chịu nổi

kích thích, lão đúng là muốn kích động cho cô phát điên lên thì mới tốt: “Đánh tao? Đánh tao thì có ích gì, chẳng lẽ tao là người hại Nhạc Phong phải chết, người hại chết nó không phải là mày hay sao?”

“Nếu mày không yêu nó, chẳng phải sẽ không có chuyện gì? Nhạc Phong là ai, trước đây nó từng yêu đương với Miêu Miêu, thiếu chút nữa đã thành con rể tao, vuốt mặt phải nể mũi, tao sao có thể xuống tay với nó, ai bảo nó dính phải mày? Nếu nó sớm biết ở bên cạnh mày sẽ có kết cục như vậy chắc sẽ hối hận đến xanh ruột, cũng chỉ là yêu đương mà thôi, trên đời này thiếu đàn bà hay sao, việc gì phải uống mạng vì mày chứ?”

“Còn cả Diệp Liên Thành cũng thật đáng thương, không quen mày chẳng phải đã không xảy ra chuyện gì? Một thằng nhóc tuần tú, lại bị chém thành từng miếng, mày có biết cảnh sát không tìm được hết thi thể của nó không, có mấy đoạn chắc bị chó tha đi chỗ nào cũng không biết...”

Đầu óc Quý Đường Đường như muốn nổ tung, đôi mắt đã ngập tơ máu không phân rõ được đâu là con người, đâu là lòng trắng, cô ôm đầu thất tha thất thiếu lùi lại mấy bước, khản giọng thét lên với lão: “Đừng nói nữa, ông im đi!”

Tân Thủ Nghiệp nhìn cô cười: “Còn cả mẹ mày nữa, đêm hôm đó, chúng tao tiến vào, nói rõ thân phận, cô ta liền choáng váng, mày có biết cô ta còn quỳ xuống cầu xin bọn tao tha cho mày không, thật đáng thương, đầu đập bôm bốp lên mặt đất, máu chảy không ngừng, nhưng vô ích, để mày sinh ra oán khí, cô ta phải chết, lúc ngọn lửa bốc lên cô ta còn chưa chết, vẫn nhích mãi nhích mãi, miệng gọi tên mày, Tiểu Hạ, Tiểu Hạ...”

Quý Đường Đường đã khóc không thành tiếng, cô vươn tay muốn bóp cổ Tân Thủ Nghiệp, lão vừa ho vừa cười những tiếng nhát gừng, gương mặt lão cách Quý Đường Đường chưa đến một tấc, nhìn chòng chọc vào mắt cô, nét mặt đầy vẻ dữ tợn: “Trách ai? Muốn trách ai? Nếu như mày chết sớm đi một chút, chẳng phải sẽ không có chuyện gì xảy ra? Nếu lúc đó bắt được mày ở Đôn Hoàng thì tao việc gì phải động đến Diệp Liên Thành? Tao có bị

mất một chân hay không? Tao có cần thiết phải ra tay với Nhạc Phong không?"

Quý Đường Đường liên tục run rẩy, thân thể run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, cô thực sự không tin nổi Tần Thủ Nghiệp có thể vô si đến nước này: "Vì sao tôi không thể trốn? Tôi muốn sống là sai sao? Các người đều sống, vì sao lại bắt tôi chết? Ông hại bao nhiêu người như vậy, lại còn trách tôi sống quá lâu ư?"

Tần Thủ Nghiệp cười nhạt: "Lẽ nào tao nói sai, thứ trời sanh đã là khắc tinh như mày, khắc cả người thân người yêu của mình, mày xem xung quanh mày còn có ai, ba mày một lòng muốn mày chết, mẹ mày đã chết rồi, Diệp Liên Thành cũng chết, Nhạc Phong cũng ngóm, mày dính vào ai người đó sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, mày còn sống để làm gì? Thà mày chưa từng sinh ra còn hơn!"

— nếu như không có mày...

— mày xem xung quanh mày còn có ai...

— mày dính vào ai người đó sẽ không có kết cục tốt đẹp...

— chẳng thà mày chưa từng được sinh ra còn hơn!

Có thứ gì đó trong đầu Quý Đường Đường như đứt phụt, sau đó từng sợi từng sợi nối tiếp nhau, từng chút đứt đoạn, cô chưa từng hận một người nào đến thế, hận đến mức không muốn nhìn thấy, không muốn nói thêm một câu nào nữa, chỉ muốn lão ta chết, chết mà một nhúm xương một nhúm tro cũng không thừa.

Cô lão đảo đứng dậy, trong đầu trống rỗng, đi thẳng đến chỗ bình ga, vận từng cái từng cái một, tự nhủ trong lòng:

— đây là vì mẹ...

— đây là vì A Thành...

— đây là vì Nhạc Phong...

— đây, là vì mình...

* * *

Đột nhập cướp bóc, giết người có chủ ý, số bình gas có thể tạo thành một vụ nổ cùng với thân phân Bí thư chính ủy, mỗi một yếu tố đều không thể khinh thường, hai cảnh sát 110 không dám tự quyết định, gọi một cuộc điện thoại về cục, quân tiếp viện trong vòng nửa tiếng đã tới, nhanh chóng sơ tán các hộ gia đình xung quanh và bố trí nhân thủ ở các vị trí, nhân viên phá án rút đến một nơi có khoảng cách tương đối an toàn, có hai người phụ trách tìm hiểu tình hình qua Miêu Miêu và bà Diêu Lan, bên còn lại nhanh chóng chuẩn bị phương án giải quyết: Bắc loa kêu gọi đầu hàng, gửi chuyên gia đến đàm phán, thực sự không được có lẽ phải cưỡng chế, nhưng không thể dùng đến súng đạn, trong nhà có bình gas, theo lời khai thì không chỉ một bình, nếu tạo thành vụ nổ liên hoàn thì không phải chuyện đùa...

Vội vàng, căng thẳng, thấp thỏm, người cảnh sát đang đặt câu hỏi với Miêu Miêu buông lỏng cổ áo, trong lúc vô tình lại liếc về phía ngôi biệt thự của Tần Thủ Nghiệp.

Không hiểu vì sao, anh ta đột nhiên có một cảm giác mạnh mẽ rằng mật độ không khí xung quanh căn biệt thự đang biến đổi một cách nhanh chóng, sự thay đổi này gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường, anh ta cảm thấy có thứ gì đó đang biến đổi.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh ta hét lớn một tiếng: "Tất cả nằm xuống!"

Anh ta dang hai tay, vừa lúc kéo được Miêu Miêu và Diêu Lan thụp xuống đất, một tiếng nổ lớn khiến màng nhĩ anh ta nhanh chóng co lại, tầm mắt lúc đen lúc trắng, từ xa cũng có thể cảm nhận được làn sóng nhiệt trào qua cơ thể, tựa hồ như tóc cũng cháy sém một mảng...

Không rõ là có mấy tiếng nổ, chừng khoảng năm phút đồng hồ sau, người trên mặt đất mới có thể chống tay, nhổ thứ khói bụi trong mồm ra, tốp năm tốp ba đứng dậy.

Căn biệt thự kia đã không còn tồn tại, nóc nhà bị hất tung, chỉ lưu lại một cái hố to cháy đen, những cánh cửa kính của mấy căn nhà gần đó cũng vỡ nát, vách tường nứt toác đủ kiểu, những cái cây xa xa quỵ dị oằn về một phía, khói đen không ngừng bốc lên bốn phía...

Phía sau vang lên tiếng kêu khóc tê tái ruột gan của Miêu Miêu: “Cha ơi...”

Người cảnh sát kia chấn động, vô thức phản ứng lại, vừa hay ôm lấy Miêu Miêu đang lao về phía biệt thự, cao giọng khuyên can cô ta: “Cô gái, bình tĩnh! Có thể vẫn còn nguy hiểm, bình tĩnh...”

* * *

Con phố gần với khu biệt thự của Tần Thủ Nghiệp nhất toàn là cửa hiệu, sáng sớm trước 11 giờ, chỗ này bị những quầy bán đồ ăn sáng lớn nhỏ chiếm lấy, không ít người đến ăn chút cháo, mua mấy cái bánh bao hay bánh rán,...

Khi vụ nổ xảy ra, trên đường có không ít thực khách, đám đông chen chúc ở đầu phố xô đẩy lẫn nhau nhìn về phía vụ nổ, đủ lời suy đoán không ngớt bên tai.

— “Là bom à? Bom đúng không?”

— “Người bình thường lấy đâu ra bom, chắc là nổ khí gas.”

— “Nhìn khói kia cũng đủ chết người rồi, chắc không ít người chết đâu.”

— “Khu đó không rẽ đâu, toàn là kẻ có tiền cả...”

Trong đám người, có một người phụ nữ đang cầm bánh rán chọt nhớ ra điều gì, nhanh chóng chen ra ngoài: “Niếp Niếp, Niếp Niếp!”

Cô ta đưa con gái ra ngoài mua đồ ăn sáng, vụ nổ vừa xảy ra chỉ lo xem, quên không dắt con gái theo, xem được một nửa mới nhớ đến mấy vụ án công cuồng của bọn buôn người gần đây, bất giác da đầu tê rần, vội vàng đi tìm.

May là con bé vẫn ở chỗ cũ, đang gặm một chiếc bánh tiêu, ngơ ngẩn

nhìn màn khói đen bốc lên từ xa.

Người phụ nữ thở dài một hơi, móc khăn tay lau khóe miệng dính đầy mỡ của cô bé: “Niếp Niếp, về nhà với mẹ nào.”

Niếp Niếp không đi, giơ ngón tay bụ bẫm về phía mảng khói đen: “Mẹ ơi, mẹ xem có giống hình con bướm không kìa?”

Người phụ nữ kia sững sốt một chút, lúc này mới phát hiện ra từ góc độ của cô bé nhìn sang, khói đen cuộn cuộn bị chia thành hai phía, hình dạng tản ra hai bên, cực kỳ giống một con bướm to màu đen thẫm.

— Quyển Hắc Điệp kết thúc—

Chương 37

Ngoại truyện 1

Sau khi mọi chuyện xảy ra, Tần Miêu lần đầu tiên gặp lại Nhạc Phong, là ở một lễ cưới.

Thành phố này nói nhỏ không nhỏ, dân số gần mười vạn người, rộng ràngh nhốn nháo, giống như một lớp bảo vệ rộng lớn, bị ngăn cách bởi muôn vàn khuôn mặt, trong lòng Tần Miêu có một loại cảm giác an toàn đến kì lạ, cảm thấy chính mình được bảo vệ ở giữa, vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại Nhạc Phong.

Giờ đột nhiên gặp mặt, quả thực có chút hốt hoảng, sau đó lại cảm thấy cũng không hiếm lạ gì, chẳng phải nói hai người có mối liên hệ trên thế giới, đều không vượt qua sáu người sao? Như vậy, tại thành phố này, ở một mức độ nào đó, có những giao lộ chẳng quan trọng như ta vẫn nghĩ, dường như cũng không quá kì lạ.

Tần Miêu lấy thân phận Trịnh phu nhân tới tham gia hôn lễ, trên thiệp cưới Tiểu Trịnh nhận được có viết, mời vợ chồng nhất thiết phải đến dự, mặc dù không trực tiếp nhắc đến tên cô ta, nhưng cô ta cũng là một phần của 'vợ chồng', cho nên cô ta trang điểm ổn thoả, mặc một chiếc sườn xám lông ngỗng màu đen, trên cổ đeo một chuỗi hạt trân châu, trân châu hạt nào hạt nấy đều to tròn, trong suốt lấp lánh, lúc đang trang điểm thì Tiểu Trịnh cầm quần áo đi vào, nói một câu: "Ồ, trang điểm rất quý khí."

Hai chữ quý khí này tựa như một cây kim, lập tức chọc vào lòng, Tần Miêu nhìn chính mình trong gương, cảm thấy vô cùng xa lạ, giống như một ngày trước bản thân vẫn còn là cô gái tràn đầy sức sống, hiện tại lại biến thành một phu nhân tử khí trầm trầm, sườn xám, vòng cổ trân châu, cô ta rõ ràng là đem bản thân mình biến già đi mười tuổi.

Tài xế ở đơn vị Tiểu Trịnh tới đón, một đường tiến thẳng đến nơi tổ chức

hôn lễ ở khách sạn Thủy Tinh Cung, lúc mở cửa xe cho hai người có nói: "Trường khoa, lúc đó hai người cũng tổ chức hôn lễ ở đây phải không?"

Tiểu Trịnh trả lời thế nào, cô ta không nghe rõ, tường ngoài của Thủy Tinh Cung hết sức lộng lẫy chói mắt, cô ta không thích tham gia hôn lễ của người khác, vai chính không phải cô ta, ngồi ở ghế rụt rè khách khí uống rượu kính rượu, giống như mang một chiếc mặt nạ ngu ngốc vậy.

Lúc đến có hơi sớm, trong đại sảnh bày mấy chục chiếc bàn tròn ngồi thừa thớt, bàn mà Tần Miêu ngồi phần lớn đều là đồng nghiệp của Tiểu Trịnh, mấy người đàn ông ưỡn bụng dựa vào lưng ghế, nói chuyện chính sách quy định nhà cửa bong bóng kinh tế, các cô gái đều trang điểm đẹp đẽ, có một người phụ nữ vẻ ngoài bình thường, lại đeo một miếng ngọc màu sắc khá đẹp, chính là miếng ngọc phi thúy này khiến cô ta thất thần, nhớ tới lần cuối cùng gặp Nhạc Phong, anh đã tặng cô ta một miếng ngọc phi thúy.

Sau này cô ta mới biết, đó chính là loại thủy tinh hầm cũ mà người ta thường nói, đặt trên mặt báo, có thể xuyên qua miếng ngọc nhìn đến chữ bên dưới, Nhạc Phong nói: "Lúc em kết hôn đã định mua tặng em một miếng, cho dù như thế nào, để em hiểu rõ tâm nguyện này của anh."

Cô ta nhớ rõ chính mình khi ấy cầm lên, ở ngay trước mặt Nhạc Phong ánh chừng, trên mặt treo nụ cười mỉa mai, như là ước lượng xem có đủ cân đủ lượng hay không, sau đó vung tay ném ra ngoài cửa sổ.

Đó là một quán cà phê ven sông, miếng ngọc kia loé sáng dưới ánh mặt trời một cái, ở giữa dòng sông gợn sóng lăn tăn, rất nhanh chìm xuống, cô ta nói: "Ai thèm hiểm lạ gì miếng ngọc vỡ này của anh."

Sau đó cô ta hối hận, luôn không tự giác mà đi đến bờ sông kia, con sông kia vừa rộng vừa sâu, đồ vật nhỏ rơi xuống giống như bị hút vào trong lỗ đen, có tìm cũng tìm không thấy. Nếu như là dòng suối nhỏ, cô ta nhất định cời giày ném vớ lội xuống nước tìm - một khối ngọc đẹp như vậy, khiến người ta không tìm được nhớ tới khoảng thời gian không có từ

yêu đương biến thành kẻ thù, lúc đó, cô ta trước giờ chưa từng hoài nghi sẽ cùng Nhạc Phong cả đời.

Vì miếng ngọc đã ném xuống kia, cô ta cũng không nói rõ, trong lòng trộn lẫn rất nhiều hận cùng không cam lòng, cô ta không muốn nhớ lại câu nói kia, biểu tình cùng với ánh mắt của Nhạc Phong, lúc ấy, ánh mắt Nhạc Phong, không có một chút độ ấm nào, anh đẩy miếng ngọc qua, như đưa cho một người xa lạ, nói: “Cho dù như thế nào, để em hiểu rõ tâm nguyện này của anh.”

Cô ta không mong muốn cái tâm nguyện này của anh, từ tận đáy lòng, cô ta rất sợ tâm nguyện này, bản thân giống như một vệt khói, ở trong lòng anh không lưu lại chút dấu vết nào, cho nên cô ta hung dữ ném miếng ngọc đi, để trong ấn tượng cuối cùng của anh về cô ta, lưu lại một hình ảnh khốc liệt và quyết tuyệt.

Không nghĩ tới, duyên phận nhạt nhẽo, lại làm hai người lần nữa gặp nhau.

Rượu đã đến nửa đường, buổi yến tiệc rất ồn ào náo nhiệt, Tiểu Trịnh uống hơi nhiều, mặt đỏ bừng cùng người bên phải chơi trò đổ số phạt rượu*, lúc này, Tần Miêu nghe thấy người phục vụ phía sau giải thích: “Chúng tôi có nước ép cam đóng chai, nhưng không được mới.”

Tần Miêu khẽ nhú mày, cảm thấy người đưa ra yêu cầu lúc này thật làm ra vẻ khác người, cô ta đem rượu phối ở hôn lễ ra so với đồ uống ở quán cà phê sao? Còn mang nước ép cam tươi?

Có người nói một câu: “Cô ấy không thích uống nước đóng chai, khách sạn lớn như vậy, cô mang lên giúp một ly, tiền tính vào của tôi, nhiều một chút cũng không sao.”

Tần Miêu như bị sét đánh.

Nhạc Phong à, Nhạc Phong.

Trong nháy mắt, cô ta cảm thấy linh hồn như rời khỏi cơ thể, thật lâu

sau mới bám lại vào người, lại từ đám mây mờ mịt trở về tiệc rượu âm ỉ, Tần Miêu chậm rãi quay đầu, ở một chiếc bàn cách đó không xa nhìn thấy Nhạc Phong.

Anh vẫn là dáng vẻ của trước đây, biểu cảm bất cần đời, lười biếng không chút để ý mà cười, có người cụng ly với anh, anh giơ lên một hơi uống cạn, sau đó chiếc ly ở trên ngón tay giữa soái khí mà chỉ từng người một, trong thanh âm ồn ã, lại có người rót đầy.

Nhạc Phong như vậy, tựa như xa, lại tựa như gần, tầm mắt Tần Miêu từ từ trở nên mơ hồ, nước mắt trong khoảnh khắc bị ép xuống, cô ta nhìn người phục vụ đi lên, bưng nước cam ép cho cô gái ngồi bên cạnh Nhạc Phong, cô gái kia không tiếp được, trượt tay một cái, Nhạc Phong nhanh chóng duỗi tay ra đỡ lấy, tay hai người chạm vào nhau, tay cô gái nhỏ nhắn mỏng manh, mà bàn tay của người đàn ông lại dày rộng hữu lực, cô gái kia mỉm cười một cái, Nhạc Phong ôn nhu nói câu gì đó, giúp cô đem nước trái cây đặt lên bàn.

Ánh mắt Tần Miêu từ từ trở nên cay nghiệt, cô ta quên mất bản thân đang ở đâu, chống bàn đứng lên, ánh mắt giống như mũi dao, cô ta đi về phía Nhạc Phong, đột nhiên bị người khác kéo lại.

Là Tiểu Trịnh.

Anh ta cũng trông thấy Nhạc Phong, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ, hạ giọng nói: "Bỏ đi, đều đã qua rồi, đừng gây sự nữa."

Tần Miêu giẫy khỏi tay anh ta, cười lạnh, thanh âm bởi vì phần nộ mà trở nên run rẩy: "Người chết cũng không phải là ba của anh!"

Tiểu Trịnh nhìn cô ta một cái, đột nhiên bực bội: "Tùy cô tùy cô, chưa hiểu rõ thì chưa xong phải không!"

Loại thâm cừu đại hận này, hẳn không quản nổi, cũng lười tham gia vào, đàn bà luôn làm việc theo cảm tính, đến cảnh sát cũng không tra ra, người ở đây la lối khóc lóc, đánh cái rắm à?

Tần Miêu đi đến trước chiếc bàn kia liền đứng bất động, hai tay nắm chặt đặt gần lưng ghế, đôi mắt sung huyết gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Phong, cô ta đứng thẳng, lưng cứng ngắc, từ trên cao nhìn xuống, giống như ngay sau đó là có thể tuyên án, không khí náo nhiệt trên bàn rất nhanh liền tiêu tán, bắt đầu có người phát hiện ra điểm không thích hợp, tiếng mời rượu nhỏ dần, có người đưa mắt đánh giá cô ta, có người bị cô ta nhìn chằm chằm như đứng đông lửa, ngồi đông than, Nhạc Phong là người cuối cùng nhìn cô ta, lúc đó anh đang giúp cô gái kia lột đồ ăn, thẳng đến khi cô gái kia có chút bất an đẩy cánh tay một cái, anh mới ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, lại lần nữa đối diện, cách gần hai trăm ngày đêm, Nhạc Phong không nói gì, Tần Miêu cười cười, lại nhìn cô gái kia, nhột nhột, rất gầy, xơ xác, không quen biết, cô ta mở miệng gần như cay nghiệt nói: “Lại đổi một người nữa à? Cũng chẳng ra làm sao.”

Cô gái kia không hé răng, cúi đầu hút nước cam ép, Nhạc Phong dùng khăn ướt lau tay, sau đó vỗ vỗ bả vai cô, giống như dịu dàng trấn an, Tần Miêu cắn răng, hỏi Nhạc Phong: “Có thể ra ngoài một chút không, có chuyện muốn nói với anh.”

Cô ta nói xong liền quay đầu bước đi, giày cao gót gõ xuống mặt đất, mang theo một cỗ khí thế không cho cự tuyệt, Nhạc Phong do dự trong thoáng chốc, nói với cô gái kia: “Chờ tôi một chút.”

Ra đại sảnh, tiến vào hành lang khách sạn, Tần Miêu không dừng bước chân, một đường đi thẳng đến đoạn cuối của hành lang gấp khúc, ánh sáng mờ昧, trên tường treo tranh của Van Gogh, nhân vật quý dị biến hình, từng khối sơn dầu lớn, hai bên là đường cong lả lướt tinh xảo kéo dài đến bình hoa, trên mỗi bình hoa đều vươn ra một thân cù chi quyến rũ, đầu cành điểm xuyến một ít lộc hoa mai.

Miêu Miêu liền đứng tại chỗ này, trên đất có ánh sáng, dưới mí mắt cô ta, cánh mũi, còn có cảm đều bị bao phủ bởi bóng tối, ánh mắt lạnh lùng,

toàn thân căng chặt, giống như tùy thời đều có thể gia nhập chiến đấu, trước kia Miêu Miêu không phải như thế này, cô từ trong ra ngoài, đã thay đổi quá nhiều, cho nên Nhạc Phong có một loại ảo giác: Miêu Miêu mà anh quen đã sớm rời đi, đứng trước mặt, chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Đối mặt nửa buổi, Nhạc Phong hỏi cô ta: "Cô muốn nói cái gì?"

Tần Miêu không chịu nổi loại giọng điệu hờ hững này của anh, máu lập tức vọt lên não, run rẩy hỏi anh: "Nhạc Phong, anh thật sự một chút áy náy cũng không có sao?"

Nhạc Phong bình tĩnh nhìn cô ta rất lâu, hỏi cô ta: "Tôi áy náy cái gì?"

Tần Miêu bỗng nhiên sụp đổ, thét chói tai: "Cô ta nổ chết ba tôi!"

Nhạc Phong cười lạnh: "Cho nên? Tôi phải vì cái này mà tạ lỗi với cô?"

Môi Tần Miêu run rẩy, nước mắt chậm rãi chảy xuống: "Nhạc Phong, anh nói thật nhẹ nhàng, khiến cho gia đình nhà người ta tổn thương như vậy, vẫn còn thờ ơ phải không?"

Nhạc Phong hai mắt bốc hỏa, anh nắm chặt tay, đột nhiên quay đầu bỏ đi, Tần Miêu ở phía sau cuồn cuộn kêu lên: "Nhạc Phong, tôi nói cho anh biết, cô ta chết thật tốt! Tôi hận cô ta không chết sớm một chút!"

Nhạc Phong bất động.

Ánh sáng trong hành lang u ám, thân mình anh cứng ngắc giống như tượng đá, sau đó chậm rãi xoay người.

Tần Miêu cảm thấy vô cùng vui sướng, cô ta biết chính mình vừa đâm một dao vào lòng Nhạc Phong, nhưng cô ta không khống chế được, những chuyện xảy ra sau này, Nhạc Phong đối với cô ta xa cách rõ ràng, Tần Miêu không thể chấp nhận, cô ta rõ ràng mới là người chịu thương tổn nên được đồng tình, nhưng Nhạc Phong không những không an ủi cô ta, trái lại đối đãi với cô ta như người qua đường, nếu như không gặp nhau, có lẽ còn có thể ảo tưởng hai người có chút hư tình giả ý, một khi nhìn thấy, sự lãnh đạm của Nhạc Phong giống như mũi khoan khoan cho cô ta toàn

thân chảy máu, trong nháy mắt mất khống chế, cô không có cách nào, biết rõ bản thân không thể thu hút được sự chú ý của Nhạc Phong, trừ phi giẫm lên nơi đau nhất trong lòng anh, giẫm đến khi anh hận cô đến tận xương tủy, trước đây Tần Miêu từng nghe qua một câu gọi là tương ái tương sát, lúc đó cô ta cảm thấy rất buồn cười, nhưng hiện tại cô ta coi như hiểu thấu triệt từ này rồi, cô ta cảm thấy bản thân chính là yêu anh yêu đến tuyệt vọng muốn giết anh, đương nhiên cô ta cũng không thể thật sự động dao, pháp luật không cho phép, giết anh rồi cô ta cũng phải đền mạng, suy chi cùng hai người yêu nhau lâu như vậy, cô ta hiểu anh, biết rõ cái gì khiến anh đau.

Nhạc Phong nói: “Miêu Miêu, có phải cô cảm thấy cả thế giới đều phải xin lỗi cô đúng không? Cô có 10% tâm hay không, cho dù chỉ là 1% thôi cũng được, cô đứng ở góc độ của Đường Đường mà suy nghĩ, cô ấy nổ chết ba cô, cũng nổ chết chính bản thân mình, cô ấy hận ba cô hận đến muốn đồng quy vu tận, cô trước giờ chưa từng nghĩ qua rằng ba cô phải xin lỗi người ta hay sao?”

Tần Miêu cười thê lương: “Nhạc Phong, ba tôi là bị các người hại chết, vậy mà sao khi ông chết anh còn muốn hắt bát nước bẩn lên người ông ấy ư? Tại sao anh lại tin Quý Đường Đường như vậy, anh chưa thấy rõ bộ mặt thật của cô ta sao? Cô ta ở trước mặt anh giả vờ ngoan ngoãn, sau lưng lại đối đãi với tôi như thế nào? Lúc cô ta đối phó tôi, đánh tôi, anh có từng nhìn thấy dáng vẻ hung ác của cô ta chưa?”

Nhạc Phong cười cười: “Xem ra Đường Đường đánh cô vẫn còn nhẹ, rốt cuộc cũng không đánh cho cô tỉnh táo lại.”

Tần Miêu giận đến môi phát run, nửa buổi mới giật ra được một câu: “Lúc đầu tôi đúng là mất bị mù, làm sao lại có thể thích loại người như anh!”

Ngạc Phong nghiêng ngả cười, hai tay anh khoanh trước ngực, dựa vào bức tường phía sau: “Hối hận phải không? Tôi cũng hối hận, cô biết tôi hối

hận nhất là gì không?"

"Tôi vô cùng hối hận, vì sao lúc trước không lái xe đâm chết Tần Thủ Nghiệp, nếu tôi sớm biết rằng cuối cùng Đường Đường chết ở trong tay ông ta, tôi có liều mạng cũng sẽ không để ba cô có đường sống."

Tần Miêu giận đến cả người phát run, cô ta không biết lấy sức lực ở đâu, đột nhiên ôm lấy chân đỡ bình hoa rơi xuống bên cạnh, hung hăng ném về phía Nhạc Phong, rốt cuộc vẫn là phụ nữ, sức lực quá nhỏ, bình hoa chưa đến gần đã rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, mảnh sứ vỡ văng đầy đất, trong bóng tối bày ra trên tấm thảm trải sàn, phản chiếu sắc trắng không chút sức sống, như tỏ rõ mối quan hệ của hai người đã không thể挽回.

Cũng không biết vì cái gì, cùng với thanh âm rơi vỡ, cả người Tần Miêu bỗng nhiên mất hết sức lực, cô ta thuận theo bức tường phía sau ngồi bệt xuống đất, gần như khóc đến không thở nổi, trong lòng có một giọng nói đang không ngừng tự hỏi chính mình: nhất định phải như vậy sao?

Cũng không biết qua bao lâu, có người đỡ cô ta dậy, Tần Miêu trong lòng vui vẻ, vừa ngẩng đầu nhìn, lòng lại trầm xuống.

Là Tiểu Trịnh, phỏng chừng anh ta uống cũng không nhiều, sợ hai người nháo lên, cho nên ra đây tìm xem, sau khi Tần Thủ Nghiệp chết, Tần Miêu và Nhạc Phong giống như nước với lửa, cho dù có để hai người ở trong cùng một phòng, anh ta căn bản cũng không lo lắng cái gì mà nổi lại tình xưa, nhưng lại sợ làm ấm lên đánh bị thương người gây phiền phức, may mắn tới đúng lúc, xem ra là Miêu Miêu động tay, Tiểu Trịnh đỡ Miêu đang xụi lơ từ dưới đất lên, trước khi đi, nhìn Nhạc Phong cười, ánh mắt rõ ràng đang nói: "Xin lỗi, thông cảm thông cảm."

Đàn bà không hiểu chuyện, anh ta không thể không mọi mặt chu toàn, Tần gia gặp biến cố, Nhạc Phong không bị truy cứu, đã nói lên công an cho rằng anh không có quan hệ, Tần Miêu cô cũng không thể dựa vào cái gọi là trực giác tóm chặt không buông, Nhạc Phong không truy cứu xem như là

nể phần tình cảm ngày trước, ngộ nhờ ngày nào đó trở mặt đối phó cô ta thì sao, còn không phải là cô ta chịu thiệt?

Tiểu Trinh có chút hối hận, chẳng trách người xưa nói cưới vợ phải cưới vợ hiền, anh ta cưới một cô vợ suốt ngày phải chạy theo sau chùi dít, thật, con mẹ nó, phiền cũng phiền đến chết sớm.

Nhạc Phong không động đậy, anh cứ đứng thẳng tắp như vậy, mãi đến khi hai người đi xa, anh mới đi đến sô pha cạnh tường chậm rãi ngồi xuống, lần này cùng Tần Miêu không hẹn mà gặp sau lại tranh cãi một hồi, thật sự chính là giết người tám trăm tự tổn hại một nghìn, mệt mỏi khổng lồ cuốn đến, những thứ mà anh phí rất nhiều sức lực đè ở nơi sâu nhất trong dưới đáy lòng giống như con rắn độc thống khổ thè lưỡi.

Nhạc Phong vui đầu thật sâu giữa hai bên đầu gối, hốc mắt dần dần ấm áp, qua thật lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày nữ, chân trần mang một đôi giày đế bằng màu xanh nhạt làm bằng da dê, chân rất gầy, gân xanh nổi lên, đặt trong giày, rõ ràng là mang lại cảm giác trống rỗng.

Nhạc Phong thấp giọng gọi một câu: "Tư Tư."

Vưu Tư quỳ xuống trước mặt anh, duỗi tay ôm lấy anh, cánh tay cô đã rất gầy rồi, đặt trên cánh tay anh giống như từng đoạn xương khô, Nhạc Phong thật không đành lòng, anh ngẩng đầu muốn an ủi cô, nhưng lời nói đến miệng, lại thành: "Tôi thật sự rất nhớ Đường Đường."

Vưu Tư gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Tôi cũng nhớ cô ấy."

Nhạc Phong duỗi tay xoa xoa đôi mắt, cố gắng đem sự thương cảm thành linh xuất hiện này áp chế xuống, sau khi hít sâu một hơi, nhìn Vưu Tư cười cười, nói: "Đường Đường từng giúp cô một lần, cô lại nhớ cô ấy lâu như vậy."

Vưu Tư nói: "Làm người phải có lương tâm, có ân tất báo, nếu lúc ấy Đường Đường không cứu tôi, tôi đã chết ở Đôn Hoàng rồi, cùng cô ấy không thân chẳng quen, đều tuyệt vọng rồi, là cô ấy lôi kéo tôi đi tìm

đường sống, tôi đến chết cũng cảm tạ cô ấy."

Nhạc Phong nhìn cô, nhất thời không biết nên nói cái gì, dừng một chút hỏi cô: "Hôm nay cảm thấy thế nào? Có chóng mặt không? Nhìn đồ vật còn hoa mắt không?"

Vưu Tư nhàn nhạt cười, không nói gì, nơi xa ầm ầm chuyển đến tiếng ồn ào của tiệc cưới, Nhạc Phong bỗng nhiên vô cùng phản cảm đối với loại ồn ào náo động này: "Nếu không thoải mái vậy chúng ta về trước đi."

Anh đứng lên, kéo Vưu Tư muốn đi, Vưu Tư lại không động đậy, Nhạc Phong kì quái quay đầu nhìn cô, vẻ mặt Vưu Tư có chút hoảng hốt, cô ngơ ngác nhìn bức tranh trên tường, đó là tác phẩm phỏng theo bức 'Đêm đầy sao' của Van Gogh, tô lên màu sắc kì quái.

Nhạc Phong gọi cô: "Tư Tư."

"Hôm qua tôi mơ thấy cô ấy."

Nhạc Phong nhất thời nghe không hiểu: "Cái gì?"

Giọng Vưu Tư rất nhẹ: "Thật ra không chỉ có hôm qua, vài ngày trước, liên tục mấy ngày đều mơ thấy cô ấy, Nhạc Phong, có thể tôi sắp chết rồi, có lẽ cô ấy là tới mang tôi đi."

Sắc mặt Nhạc Phong trầm xuống: "Cô nói bậy cái gì đó! Ngày mai còn mời bác sĩ tới tiêm cho cô, tôi nói rồi, uống thuốc thật tốt, cố gắng tĩnh dưỡng, chưa chắc sẽ có chuyện gì."

Vưu Tư thở dài, không nói gì nữa.

* * *

Trước khi ngủ, Nhạc Phong tới nhìn Vưu Tư uống thuốc, viên thuốc nhỏ màu trắng, nhãn hiệu trên lọ thuốc thổi phồng lên vô cùng thần kỳ, Vưu Tư nuốt thuốc chung với nước, nói: "Thật ra không có tác dụng gì, cả tôi và anh đều biết, nếu hữu dụng, lúc trước bà cố của Đường Đường sẽ không phải chết."

Nhạc Phong không nói gì, anh vặn nhỏ đèn đầu giường, đỡ Vưu Tư nằm

xuống, khoảng thời gian này Vưu Tư càng thêm gầy yếu, nằm trên chiếc giường ti rộng, không hề có cảm giác tồn tại, kéo chăn lên phía trước, cô hỏi Nhạc Phong một câu: “Anh sợ tôi chết rồi, sẽ không có ai cùng anh nói về Đường Đường nữa phải không?”

Nhạc Phong sờ đầu cô, nói: “Đừng bận bạ, cô sẽ không chết đâu.”

Anh ở lại một lúc mới đứng dậy rời đi, lúc đi, không nhịn được hỏi cô: “Tư Tư, cô mơ thấy Đường Đường thật ư? Cô ấy đang làm gì?”

Không có câu trả lời, Hơi thở của Vưu Tư mỏng nhẹ, thời gian này, cô luôn chìm vào giấc ngủ rất nhanh, tựa hồ thân thể mệt mỏi đến cùng cực, cần một giấc ngủ dài mới có thể duy trì cơ thể khô gầy kia chút sức sống.

Nhạc Phong thở dài, lúc rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

* * *

Vưu Tư lại nằm mơ, mấy ngày nay, cô đều mơ cùng một giấc mộng.

Trời đêm đen nhánh không có lấy một vì sao, cô bước đi chân nông chân sâu, xung quanh rất yên tĩnh, cô có thể nghe được rõ ràng tiếng thở dốc của chính mình, tựa như là đồng cỏ, lại giống như cánh đồng mênh mông bát ngát, nhánh cỏ thật dài phất qua mu bàn chân cô, gió đột nhiên nổi lớn, từ nơi rất xa đưa đến từng đợt tiếng sỏi tru không ngừng, phía xa có một chút vầng sáng màu vàng, cô vẫn luôn đi về hướng ánh sáng, đến gần mới phát hiện đó là một túp lều kiểu Tạng, ngoài cửa treo một chiếc đèn bão, đèn bão cầm kiểu cũ.

Rèm cửa rất dày, phía dưới lộ ra một đường ánh sáng nhạt, cô biết bên trong là ai, duỗi tay liền đem tấm rèm vạch ra.

Quý Đường Đường ngồi trên tấm đệm ở giữa lều, cô ấy cúi đầu, trên mặt đất phía đối diện đặt vài chiếc đèn bơ cũ, cô ấy chậm rãi châm từng chiếc từng chiếc một, ngọn lửa lay động nhiều lên, mượn ánh sáng đong đưa, cô nhìn thấy Quý Đường Đường mặc trang phục kiểu Tạng kì quái, tóc dài kết thành vô số bím tóc nhỏ, đuôi tóc thắt nút cài san hô đỏ, ngọc lam, còn có

hồ phách.

Vưu Tư run rẩy gọi một câu: “Đường Đường?”

Quý Đường Đường từ từ ngoảnh mặt nhìn về phía cô.

Chương 38

Ngoại truyện 2

Sau hai tháng, thân thể Vưu Tư ngày một kém, những cơn đau nhức về đêm ngày một nhiều, mới đầu còn có thể cắn răng chịu đựng, lần nào mồ hôi cũng thấm đẫm ga giường, sau đó đau đến nỗi không chịu được, toàn thân co giật, chỉ có thể kéo ga giường nhét vào miệng cắn, đến sáng thì trải lại ga giường, vết thũng thì giấu vào góc khuất, có khi còn gấp lại gọn gàng làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện này.

Dần dà cũng không giấu được nữa, bởi vì cơn đau đớn khó mà chịu đựng nổi, có lúc đang nằm ngủ, thân thể bỗng quai tựa như một con cá giãy chết trên mặt thớt, cơn đau nhức từ vết bớt hồ điệp tràn ra toàn thân, trong sự đau đớn tột cùng, Vưu Tư thường sinh ra một thứ ảo giác: Vết bớt hồ điệp phía sau lưng cô tựa như một đáy giếng đen ngòm sâu không thấy đáy, mỗi lần phát tác liền có vô số những cột nước giếng phun tựa như gong kìm nuốt chửng người ta tuôn trào, tranh nhau nhào đến cắn xé da thịt, hút cạn máu của cô, cô đau đến mức gào thét tê tái, từ trên giường lăn xuống dưới đất, dùng đầu đập vào bất cứ thứ gì có thể đập, sau đó cuối cùng trong nháy mắt, bỗng nhiên đụng vào ngực Nhạc Phong.

Mỗi lần chịu đựng xong, cô đều cảm thấy mình như đã chết, cô cảm thấy mình có thể bình tĩnh nhìn thấy đám kiến đông nghịt kia dần dần rút đi, chậm rãi để lộ ra một bộ xương trắng hếu đã bị gặm sạch sẽ.

Nhạc Phong xoa xoa đầu cô, nói: “Tư Tư, nghỉ ngơi đi.”

Vưu Tư chưa bao giờ đáp lại, cô đờ đẫn mở tròn mắt, nhìn chiếc đèn treo tinh tế trên trần nhà, biệt thự của Nhạc Phong thiết kế rất đẹp, mỗi một đồ vật đều được chọn lựa theo hướng tinh xảo, có thể nhận ra được là do phụ nữ sắp xếp, cô đã từng hỏi thăm, Nhạc Phong nói là do Khiết Du một tay bài trí.

Có lần, sau khi sắp xếp cho cô nghỉ ngơi ổn thỏa, Nhạc Phong đứng dậy định đi, Vương Tư khát nước, cô vươn tay kéo áo Nhạc Phong, định nhờ anh rót hộ cốc nước, khi kéo tay anh, do phương hướng bị chệch, tay áo bị rách ra một đoạn, cô nhìn thấy trên cánh tay Nhạc Phong là từng vết máu, đều do cô cào.

Vương Tư ngăn cả người, Nhạc Phong đi rót nước cho cô, đưa nước tới, cô lại đón lấy cốc nước mà không uống, Nhạc Phong tưởng còn nóng bèn cầm lên giúp cô thổi, Vương Tư nhìn anh, đột nhiên nói: “Nhạc Phong, em nghĩ em thích anh rồi.”

Nhạc Phong cười cười, trả lại cốc nước cho cô: “Không phải em thực sự thích anh, là do em nghĩ vậy thôi, kỳ thực em chỉ cảm kích anh mà thôi.”

Vương Tư im lặng, sau khi trầm mặc một hồi, cô xin lỗi Nhạc Phong: “Xin lỗi anh Nhạc Phong, em không nên nói như vậy, Đường Đường mà biết sẽ đánh em mất.”

Nhạc Phong nói: “Cô ấy không thế đâu.”

Nhưng một lát sau, anh suy nghĩ kỹ, bỗng nhiên lại nói: “Mà cũng chưa chắc, anh không đoán trước được cô ấy.”

Nói xong, hai người đều cười, cười mãi, Vương Tư cảm thấy xót xa, cô chậm rãi nằm xuống, áp mặt xuống gối, nói: “Em mệt rồi, ngủ một lúc đây.”

Nửa tháng sau, Nhạc Phong dừng việc mời bác sĩ tư cho Vương Tư, thực tế thời gian qua đã chứng minh, cái gọi là tiêm chất dinh dưỡng không hề có tác dụng gì đối với sự hồi phục của Vương Tư, hơn nữa, tình trạng của cô lại kỳ dị như vậy, Nhạc Phong cũng sợ khiến cho người khám bệnh hoài nghi — nếu bọn họ cho rằng phát hiện ra một trường hợp mang tính nguy hiểm nào kinh động đến cơ quan điều tra thì sẽ rất phiền phức.

Nhạc Phong biết thời gian của Vương Tư không còn nhiều, sau khi do dự, anh gọi điện cho Thạch Gia Tín.

Nhận được điện thoại, trưa ngày hôm sau Thạch Gia Tín đã tới nhà

Nhạc Phong.

Trước khi anh ta đến, trong đầu Nhạc Phong đã vô lần nghĩ đến chuyện tấn cho anh ta một trận, anh cũng thực sự đã quyết định sẽ làm như vậy, nhưng nắm đấm đang siết chặt trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Thạch Gia Tín lại sưng sờ buông lỏng.

Thạch Gia Tín chưa đầy ba mươi tuổi, vậy mà chẳng khác nào một ông già năm mươi.

Ánh mắt đau khổ hồ thẹn sợ hãi né tránh, nụ cười cứng nhắc nịnh nọt, dáng lưng lom khom, tóc bạc hai bên thái dương, nếp nhăn hằn sâu hai bên khóe mắt, chuyện một đêm bạc đầu này, trong tiểu thuyết hay TV có cường điệu thế nào cũng không chấn động bằng những gì nhìn thấy trước mắt.

Nhạc Phong trầm mặc rất lâu, nghiêng người qua một bên: “Vào trong ngồi đi.”

Thạch Gia Tín mất tự nhiên nói cảm ơn, xách hành lý tiến vào, Nhạc Phong đóng cửa đi sau, khi đóng cửa, trong lòng anh bỗng nhiên thấy dâng lên một thứ cảm xúc trống rỗng mà thê lương, anh thắng thốt nghĩ, trong cuộc chiến đối đầu giữa các gilaijea, giữa yêu hận tình thù này, không có ai là người thắng, tất cả đều là kẻ thua cuộc.

Bất kể là Thịnh Cẩm Như, Tần Thủ Nghiệp, Tần Thủ Thành, hay Thịnh Trạch Huệ, Thạch Gia Tín, Vưu Tư, Đường Đường, bao gồm cả chính anh, đều là kẻ thua cuộc.

Thạch Gia Tín không dám lên lầu, cũng không dám gặp Vưu Tư, anh ta chờ ở phòng khách, sợ hãi rụt rè ngồi bên mép sofa, chỉ ngồi một khoảng hẹp như vậy, như thể rất sợ sẽ chiếm mất không gian mà đón lấy ánh mắt lạnh lẽo nào đó.

Ở nhà Nhạc Phong đến thời gian cố định sẽ có người giúp việc đến đi chợ nấu cơm, cho dù Nhạc Phong đã dặn dò làm những đồ ăn càng thanh

đạm càng tốt cho Vưu Tư nhưng sức ăn của cô ngày càng ít, Thạch Gia Tín mỗi ngày nhìn thấy dì giúp việc bưng một cái bát một cái đĩa nhỏ lên tầng, lại bê y nguyên xuống, lo lắng đến mức phun lửa, có buổi trưa, dì giúp việc đang xào vài món ăn đơn giản, anh ta nhìn khói trắng dầu sôi bốc lên, bỗng nhiên nhảy ra một câu: “Tư Tư thích ăn hạt dẻ đường.”

Nói xong liền đi ra ngoài, không biết chạy qua mấy con phố, cuối cùng cũng kịp mua một túi về trước bữa trưa, cẩn thận ngồi xổm bên cạnh bàn trà bóc được một vốc, lại dùng ngón tay chà sạch vỏ bên trong, đặt bên cạnh chén cơm nhỏ, nhờ dì giúp việc bưng lên.

Nhạc Phong bảo anh ta ăn cơm, anh ta đáp cho có lệ, cầm đôi đũa trên tay từ đầu đến cuối không gắp một miếng thức ăn nào, được một lát lại ngẩng đầu nhìn lên tầng, một lúc sau dì giúp việc đi xuống, nói Tư Tư hôm nay ăn được lắm, hết gần nửa bát, còn khen vị hạt dẻ giống vị từng được ăn ở trường đại học, Thạch Gia Tín phấn khởi đỏ bừng cả mặt, cúi đầu và mấy miếng cơm.

Tất cả cảnh tượng đó, Nhạc Phong thu hết vào đáy mắt, nhìn vừa khó chịu vừa buồn cười, buổi chiều khi Vưu Tư ngủ rồi, anh mới ra sau vườn hoa biệt thự ngồi xuống ghế gọi điện cho Mao Ca, kiệt sức, mở miệng là ‘Con mẹ nó’: “Con mẹ nó, cái đôi này cứ lượn lờ trước mặt em, nhìn mà khiến ông đây cay cả mũi, còn cảm động hơn kịch nói, anh bảo hai người này có tạo nghiệp hay không chứ, chẳng biết định thế nào!”

Mao Ca cười ha hả ở đầu dây bên kia, trong ống nghe bỗng vang lên tiếng lanh lảnh của một bé trai: “Ba, ba, cho con năm đồng, con đi mua thịt xiên!”

Nhạc Phong nghe rồi bật cười, được một lúc, chắc là Mao Ca đã cho tiền xong, Nhạc Phong cố ý trêu anh ta: “Anh bây giờ làm cha cũng sung sướng quá nhỉ.”

Qua điện thoại cũng có thể tưởng tượng ra dáng dấp tươi cười chất phác của Mao Ca, từng câu từng chữ dường như đều có ý thức trêu anh:

“Đương nhiên, người sẽ chết, cây sẽ mọc, Phong tử, con người phải hướng về phía trước, cuộc đời có lúc xoay vần, chưa biết chừng rẽ qua một hướng khác, chú sẽ phát hiện ra thứ chú mong muốn hơn cả, những bản khoản khi trước ngẫm lại cũng chỉ như thế mà thôi, chú xem, lúc anh rời khỏi Ca Nại, còn rất xúc động rơi cả nước mắt, kết quả giờ thế nào!”

Nhạc Phong không hé răng.

Thời gian ở Cổ Thành, Mao Ca đã nói qua với anh chuyện muốn rời khỏi Ca Nại, quả nhiên không bao lâu, quán trọ thanh niên bên đó đã bị anh ta nhượng lại cho người khác — sau khi rời khỏi Ca Nại, Mao Ca đến Cổ Thành, thuê một tòa nhà nhỏ lợp mái ngói kiểu cũ hai tầng, tầng hai là nhà trọ bình dân, tầng một là quán cà phê đọc sách, hầu như không vấp phải cảnh khó khăn lúc mới khai trương, việc làm ăn phát đến kỳ lạ, quả nhiên là thắng địa du lịch, lượng khách hàng Ca Nại không thể nào bằng được, chật kín là chuyện thường xuyên xảy ra, hơn nữa con người Mao Ca lại hào phóng, khách hàng quen, rồi bạn bè do bạn bè giới thiệu cũng tới, khách ngày càng đông.

Khi vận số tốt thì dễ gặp tai họa, nhưng cái câu phúc không cùng đến lại không linh nghiệm với Mao Ca — chừng một hai tháng, Mao Ca bắt đầu quen biết bà chủ quán trà sữa đồ ngọt bên cạnh, thi thoảng giúp việc này việc kia, sửa bóng đèn, chuyển bình ga, người phụ nữ kia cũng họ Mao, chồng mất vì tai nạn giao thông, có một đứa con bảy tuổi, ngày tháng trôi qua rất khó khăn, có Mao Ca sẵn sàng giúp đỡ, người phụ nữ kia rất cảm kích, vài tháng sau vào một buổi tối, chị ta làm một bữa thịnh soạn mời Mao Ca đến ăn, cũng nói thẳng vào vấn đề: “Anh à, nếu anh không ngại, hai ta về góp gạo thổi cơm chung đi.”

Khi biết tin Mao Ca có bạn gái, Nhạc Phong còn bớt thời gian đến Cổ Thành một chuyến, biếu chị Mao và đứa bé hai ngàn đồng, coi như lễ gặp mặt, sau khi uống rượu nói chuyện riêng với Mao Ca mới biết được quá trình từ đầu đến cuối, chết cũng không tin: “Không phải chứ, thế này mà

gọi là quá trình à, anh lừa ông đây đấy à?"

Mao Ca trừng mắt: "Sao? Ông đây không đẹp trai, chú mày còn mơ ngày ngày có thiên tiên vì ông đây mà tìm sống tìm chết à? Cái gì gọi là quá trình? Cứ phải như chú, lộn qua lộn lại anh chết tôi sống mới gọi là yêu phỏng? Chú mày đơn giản là chơi đùa thôi, sống như chú mày thì thế giới này chẳng còn hy vọng gì nữa."

Nhạc Phong xin tha: "Rồi rồi rồi, nói không lại anh, cái đồ dừa chuột héo quắt nhà anh bao nhiêu năm không ra hoa, chúc mừng anh hôm nay đã được đội vòng hoa rồi nhé."

Mao Ca không nghĩ nhiều, buột miệng thốt ra: "Ừ, chú mày đẹp trai, anh là dừa chuột héo không sai, nhưng tốt xấu cũng nở hoa rồi, dừa chuột tươi như chú thì thế nào, bạn gái ai cũng như hoa như ngọc mà có đứa nào ở lại đâu."

Nói xong mới hối hận muốn tự vả cho mình một cái, Nhạc Phong nửa ngày không nói gì, cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh ta cười cười, kính một ly: "Chúc anh hạnh phúc mỹ mãn."

Bên đầu kia điện thoại, Mao Ca thấy Nhạc Phong không lên tiếng, gọi mấy lần, Nhạc Phong mới hồi hồn lại, đáp: "Em đang nghe đây."

Mao Ca thở dài: "Chú đừng suy nghĩ nhiều nữa, chuyện này, chúng ta chỉ biết hết lòng giúp đỡ thôi, chú thôi coi chuyện Thạch Gia Tín và Vương Tư yêu đương thì có liên quan gì đến chú chứ, đúng không, chú đứng sau làm Lôi Phong như thế, Đảng cũng phải phát huân chương cho chú rồi, đừng suy nghĩ nữa, thích ra sao thì ra thôi."

"Thần Côn đâu?"

"Nhốt ở sân sau, dẫn thân vào con đường sáng tác." Nhắc đến Thần Côn, Mao Ca liền tăng xông, thở cũng không xong.

"Chú mày biết lần trước tên đó nói gì với anh không, nói Tào Tuyết Cần khi viết Hồng Lô Mộng rất khổ sở, không có cơm mà ăn, mùa đông húp

cháo còn đóng thành từng cục, phải mượn dao xắt cháo ra thành từng miếng mà ăn. Thằng cha đấy nói muốn để cho nó được lưu danh bách thế như Tào Tuyết Cần, phải học tập người ta, đêm hôm đấy ăn bát cháo thôi mà bắt anh phải lấy cho một bát bỏ vào trong tủ lạnh cho đông lại."

"Còn nữa, cả ngày chém gió mình là kẻ tài trí hơn người, hiện giờ đang tập trung sáng tác, hết như là táo bón í, một ngày một đêm viết được mấy chữ, còn bảo anh là không được, phải treo cổ lên xà nhà như người xưa, bây giờ đào đâu ra cái nhà nào có xà nhà cho lão hâm đấy treo cổ chứ, lão giỏi lắm, kiếm được sợi dây buộc lên cái đèn trùm trên trần, đầu kia buộc vào cổ mình, hôm trước quên mất là chuyện gì rồi, anh gọi thằng cha ấy ra nhờ tí việc, lão hô một tiếng rồi phi ra ngoài, còn kéo xừ nó cả cái đèn của anh theo, ông đây điên hết cả người, xách dùi đuổi lão qua nửa con phố đấy."

Nhạc Phong bật cười, dừng một lúc lại nói: "Cứ để Thần Côn viết đi, hai mươi mấy năm trời, tư liệu chất đầy cả một bao tải rồi mà còn sợ không viết nổi sách hay sao."

Mao Ca thở dài: "Cũng được, cứ từ từ mà viết, anh nói chú hay, có việc viết lách rồi, lão hâm đấy mới ngoan ngoãn một chút, không như đợt trước, năm sáu tháng trời không thấy mặt, hơn nữa, tối nào lão cũng ngồi trong quán kể chuyện ma quái, kể đến nổi tiếng rồi, tiện thể cũng câu được mấy mối làm ăn. Hôm nọ trong quán có người bắt chuyện với anh, còn bảo quán anh tối nào cũng có màn kể chuyện ma trong phòng khách."

Nhạc Phong không biết nên nói gì, nhìn bồn hoa phía trước thần thờ, anh không có tâm trạng để chăm chút, trước kia đều cho Khiết Du giúp, dạo gần đây cô mang thai, hoa trong bồn cứ thế khô héo rụng xuống, Nhạc Phong nghĩ, ai ai cũng đang vui vẻ hướng tới tương lai sáng lạn phía trước, về cuộc sống mới, công việc mới, chỉ có anh, tựa như một bồn hoa héo rũ, ngừng nở, cũng dần lụi tàn.

Anh trầm mặc một lúc lâu rồi nói: "Vậy là tốt lắm rồi, lần sau nói

chuyện tiếp nhé.”

Cúp điện thoại mới nhớ ra mục đích của cuộc gọi vừa rồi là để kể cho Mao Ca chuyện của Vương Tư, cứ mãi nói chuyện, cuối cùng quên mất cả chuyện quan trọng, có điều ngẫm lại cũng đúng — ai cũng có cuộc sống của riêng mình, điều quan tâm nhất cũng sẽ là cuộc sống của chính mình, anh có gãy tay cụt chân cũng không nghiêm trọng bằng chuyện chỗ tôi bị vỡ đường ống nước.

Lần đầu tiên trong đời, Nhạc Phong thấy cô đơn, anh không tìm được người để tâm sự, Vương Tư bệnh nặng, Thạch Gia Tín vô tâm vô lực, Khiết Du thì mang thai, Mao Ca có cuộc sống của mình, nói chuyện với Thần Côn thì chẳng khác nào ông nói gà bà nói vịt, Da Đen thì suốt ngày bận rộn làm ăn, phía Cửu Ca bởi vì sự bất hợp tác của anh nên giờ thái độ cũng lạnh nhạt, có lần anh định tìm Tương Dung trò chuyện, chỉ là trò chuyện thôi, vào câu lạc bộ mới nhận ra Tương Dung giờ cũng đã khác xưa, cô ta không tùy tiện tiếp khách nữa, đã trở thành chị đại của đám con gái ở đó, cô ta đi theo Cửu Điều, xử lý nội ngoại, nghiêm nhiên biến thành một nửa nữ chủ nhân rồi.

Còn nữa, cô ta lại sửa lại tên, lại đổi thành Đường Đường.

Phụ nữ chốn phong trần có cái nhìn mạnh mẽ và năng lực thích ứng thực tế nhất, anh không cần tôi, vậy nên tôi phải mở to mắt, tìm được một chỗ dựa vững chắc nhất, cô ta nhìn Nhạc Phong, miệng lại như chị dâu trò chuyện với em trai: “Ài u, Phong Tử đến rồi à, tìm Cửu Ca hả, nhưng anh ấy đang bận rồi, hay để tôi tìm một bé ngoan ngoan giúp anh giãn gân giãn cốt nhé?”

Một Tương Dung rụt rè, mua cà vạt làm quà mừng năm mới tặng anh của một năm trước, dường như cũng đã thay đổi như cái tên của mình, biến mất trong quá khứ.

Nhạc Phong rất nhớ Quý Đường Đường, những khi cô quạnh, có rất nhiều lời anh muốn nói, nhưng nếu Đường Đường còn ở đây, anh sẽ

không phải nói gì cả nữa, chỉ cần cô ngồi bên cạnh thôi, dù không nói một lời nào cũng đã đủ giúp anh xua đi nỗi cô đơn.

Lùi lại một bước, anh vẫn thường nghĩ, nếu trước đây anh không đưa cô về Bát Vạn Đại sơn thì sao? Dù cho hiện giờ cô vẫn ngơ ngẩn cũng được, vẫn ngồi dưới đất ngắt mấy nhánh cây cọng cỏ, vẫn quay đầu lại nhìn anh cười khanh khách, anh cũng sẽ cảm thấy ấm áp. Khi đó Đầu Trọc từng hỏi anh: “Cả đời và nhất thời không giống nhau, cậu có thể chăm sóc cho cô ấy một thời gian, nhưng cả đời thì sao”, anh không dám đáp, con người, sự vật đều sẽ thay đổi, Himalayas, ngọn núi cao nhất thế giới, một sự tồn tại vĩnh hằng đến nhường nào, năm xưa cũng chỉ là từ đáy biển mà vươn lên, nhưng hiện giờ anh có thể trả lời, anh muốn nói, cả đời cũng được, chỉ cần cô còn ở đây là tốt rồi, anh nguyện chăm sóc cô hết đời.

Đã quá trễ, đến khi có câu trả lời thì đã không còn cơ hội, nguyện vọng của con người, luôn bị hiện thực ép cho nhỏ bé hèn mọn, càng ngày càng hèn mọn, nhưng cái tàn nhẫn của ông trời là ở chỗ, đến cả cơ hội để hèn mọn ông ta cũng không lưu lại cho bạn.

Quãng thời gian yêu đương với Miêu Miêu, chỉ chút xa cách nhỏ nhỏ cũng khiến anh khó chịu, có lần, anh đọc được một câu nói, không nói lời nào đã treo lên chữ ký QQ, câu nói đó, giờ anh vẫn có thể đọc lại được.

Mùi vị nhớ thương một người, tựa như uống một ly nước thật lạnh, sau đó dùng thời gian thật lâu, hóa thành từng giọt lệ nóng.

Lúc đó Miêu Miêu thấy được, cười anh là vì ‘muốn viết áng thơ gượng nói sâu’*, anh mặt dày nói chẳng qua là để khiến em cười mà thôi, nhưng giờ anh thực sự hiểu được, cảm giác uống thứ nước lạnh lẽo đến thấu xương này, cảm giác chậm chậm, từng đêm từng đêm, dùng nước lạnh để sưởi ấm cơ thể mình, thứ cảm giác đó cho dù thống khổ, nhưng không hề hối hận.

Nếu như chưa từng có được hạnh phúc vô ngần, sao có thể thấy đau đớn đến khắc cốt ghi tâm?

* * *

Đại nạn của Vương Tư tới rất nhanh, giống như Trịnh Thạch Huệ, toàn thân cô biến thành màu đen, da bọc xương, chạm vào thấy nhão nhão khô quắt, tựa như một khung xương, điều đáng mừng duy nhất là, cô không còn đau nữa.

Đôi khi, đau nhức là một loại nhắc nhở về sự tồn tại, đến khi không còn đau nữa thì cũng là lúc sinh mệnh đang rời bỏ bạn.

Ai cũng biết, sinh mạng của Vương Tư đã đến thời khắc cuối cùng.

Điều duy nhất Nhạc Phong có thể làm cho Thạch Gia Tín, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, là thử.

"Tư Tư, Thạch Gia Tín đã tới rồi, em có muốn gặp anh ta không?"

Vương Tư nằm ở trên giường, tựa như một khối gỗ đã cháy đen, từng đường mạch máu hằn lên trên gương mặt cô, làn da căng cứng bóng loáng, xuyên thấu qua lớp da đó có thể nhìn thấy dòng máu đen đang chậm rãi chuyển động, vậy mà lại giống như đất đá trôi, trì trệ, vẫn đục, còn cuốn theo cả bùn đọng.

Sức sống từng giây từng phút rời bỏ thân thể cô, khiến cho người ta hoài nghi cô chẳng còn sức lực để nói chuyện, nhưng khi nghe đến cái tên 'Thạch Gia Tín', cô bỗng đứng mở mắt, đến mức Nhạc Phong cũng bị ánh mắt phần nộ và oán hận của cô làm cho kinh sợ, cô run rẩy, chống cánh tay tựa cành khô ngời dậy, dùng hết sức lực toàn thân túm lấy gối đầu đập về phía Nhạc Phong: "Cút! Bảo anh ta cút đi!"

Nhạc Phong hối hận vì đã kích động đến cô, anh mất rất nhiều công sức mới khiến Vương Tư bình tĩnh trở lại, Vương Tư hao tổn sạch chút sức lực cuối cùng nằm vật xuống, cô thở dốc từng hơi, ánh sáng trong mắt dần trở về ảm đạm, máu trong huyết quản chậm rãi không còn dấu hiệu chuyển dịch, Nhạc Phong ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay Vương Tư, hỏi cô: "Tư Tư, có chuyện gì muốn nói, muốn dặn dò, nói cho anh biết, nhất

định anh sẽ làm được."

Vưu Tư mỉm cười, cho dù nụ cười nằm trên gương mặt dữ tợn như vậy có chút vắn vẹo mà quái dị, cô không còn sức, cánh môi chỉ mấp máy được, Nhạc Phong phải ghé sát tai lại gần mới nghe được.

"Em có lỗi... bố mẹ... em, đừng... nói với họ, mẹ sẽ... đau lòng, cứ để họ nghĩ là em không nghe lời... trốn nhà..."

Mắt Nhạc Phong cay cay, cả cuộc đời con người, từ khi cất tiếng khóc chào đời, trải qua bao mối quan hệ, bạn bè, tình yêu, đến thời khắc cuối cùng vẫn quay trở lại với tình thân máu mủ.

Dường như cũng chính tại giây phút này, nỗi oán hận của anh từ trước tới giờ với người mẹ Kim Mai Phượng của mình cũng đột nhiên biến mất, đời người ngắn ngủn biết bao, yêu còn không kịp, hà tất phải lãng phí thời gian để hận thù, tổn thương, dằn vặt không tha thứ?

Nhạc Phong gật đầu: "Được, còn gì nữa không?"

Hình như không còn, cô không nói gì nữa, hơi thở tựa như tơ nhện, có lúc mất hẳn, lồng ngực Nhạc Phong lạnh lẽo, chậm rãi ngồi thẳng, gần như ngay lúc đó, bàn tay Vưu Tư đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay anh.

Cô mở mắt, từng chữ từng chữ, vô cùng rõ ràng, hận ý lạnh lẽo quanh quẩn: "Nhạc Phong, đồng ý với em, sau khi em chết, dùng vải che mặt em lại, em sống không muốn gặp anh ta, chết cũng không muốn nhìn thấy, đừng để anh ta thấp hươg cho em, đừng cho anh ta dập đầu trước phần mộ của em, đồng ý với em, đừng để em chết cũng không được yên ổn!"

Thời khắc cuối cùng, sức lực của cô mạnh mẽ đến dọa người, bàn tay khô quắt siết lấy cổ tay anh, dường như chỉ sau một giây là có thể xuyên qua da thịt, Nhạc Phong đang do dự xem có nên đồng ý hay không, cuối cùng thở dài trong lòng, vừa định đáp một tiếng thì phát hiện ra...

Cô đã đi, vẫn giữ nguyên tư thế đó, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Nhạc Phong đỡ ra một lúc lâu, đến khi kịp phản ứng lại, anh nhẹ nhàng gỡ tay Vưu Tư ra, giúp cô nằm ngay ngắn lại, nhất thời không tìm được mảnh vải trắng nào thích hợp, anh gỡ chiếc vỏ gối còn lại ra, chậm rãi phủ lên mặt cô.

Anh bước tới cạnh cửa, đẩy cánh cửa ra, Thạch Gia Tín ngồi xổm ngay bên ngoài, anh ta biết Nhạc Phong đã vì anh ta mà thử, cũng biết Nhạc Phong để hé cửa để anh ta nghe thấy động tĩnh bên trong, anh ta vẫn chờ đợi, có lẽ Vưu Tư cũng biết anh ta đang chờ, nên mới nói ra những lời cuối cùng ấy.

Hiển nhiên, anh ta nghe được.

Bờ môi Thạch Gia Tín mấp máy, vẻ kinh hoàng chờ dẫn dần bao phủ đầy mắt, tựa như sợ phải nghe thấy tin dữ đột nhiên ập tới, Nhạc Phong không đành lòng, nhưng vẫn phải nói.

“Cô ấy đi rồi.”

Nói ra những lời này, ánh mắt Nhạc Phong cũng dần nhòa đi, trong thoáng chốc, anh gần như không biết mình đang ở đâu, bên tai đầu tiên là vọng đến một tiếng nức nở đè nén, tiếp đó là tiếng khóc rống tê tái ruột gan không chút kiềm chế.

Nhạc Phong ngoái đầu lại, nhìn thân xác đã không còn chút sinh mệnh nào trên giường.

Tối giờ, anh vẫn nghĩ Vưu Tư và Quý Đường Đường rất giống nhau, đều là những cô gái yêu ghét rõ ràng dám nói dám làm, hiện giờ mới biết, hai người khác nhau về bản chất.

Trong tính cách của Đường Đường, chung quy vẫn có vài phần ẩn nhẫn và lý trí thực tế, vì anh, cho dù hận Tần Thủ Thành cỡ nào, cô có thể lần thứ hai gọi ông ta là cha, quỳ xuống dập đầu, nói với ông ta: “Cha, cha giúp con bảo vệ Nhạc Phong.”

Vưu Tư thì khác, cô ôm nỗi hận quyết tuyệt, điên cuồng không màng

đến ngọc đá cùng tan mà cùng tiến vào địa ngục, cho dù đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, cô cũng nhất quyết không chịu tha thứ.

Chuong Gio

Vĩ Ngự

Quyển 5

VĨ NGƯ

QUYỂN 5

Chương Gió

LynnNgucy dịch

SACHMOI.NET

Chương 1

Nhạc Phong là người cuối cùng nhận được tin tức.

Khi giải phẫu, anh xuất hiện triệu chứng phản ứng với thuốc cực hiếm, phải trải qua một lần chuyển viện và một lần điều trị nữa, cuối cùng mới ổn định lại, lúc đó đã chuyện của mấy ngày sau.

Sau khi tỉnh lại, anh thấy sự việc có chút không ổn, anh nhớ lúc đó đã dặn dò bạn của Đầu Trọc rất kỹ càng là không được báo cảnh sát, nhưng hiện giờ, trong phòng bệnh, đối diện phía anh rõ ràng là một cảnh sát, nhớ đến lúc đó đã làm phiền đến Đầu Trọc nhiều như vậy, anh muốn gọi điện cho anh ta báo bình an, mò mẫm bên gối một lúc không thấy di động đâu, người cảnh sát kia có lẽ đã nhìn thấu tâm tư của anh, khách khí nói có một số việc cần điều tra nên đã thu di động lại.

Nhạc Phong ngoài mặt thì cười cười tỏ vẻ phối hợp, trong lòng lại càng nặng nề, anh suy đoán có thể là vì cái chân bị cán gãy của Tần Thủ Nghiệp, Tần gia có lẽ đã báo cảnh sát, mà nếu như anh không nói ra được nguyên nhân hợp lý — rất có thể sẽ phải dạo một vòng trong tù.

Anh thử thăm dò hỏi thăm người cảnh sát kia, người kia không biết là giữ miệng hay là thực sự không biết, chỉ nói là trong cục đã sắp xếp, hai ngày nữa sẽ rõ ràng.

Hai ngày nữa hai ngày nữa, chờ đợi hai ngày, thực sự, mẹ nó, đúng là một ngày bằng một năm.

Buổi sáng ngày thứ ba, Nhạc Phong nhớ rất rõ ràng, chín giờ sáng trời đã bắt đầu mưa, rào rào rào rào, ngoài trời đã tối, lúc hộ sĩ tiến vào thay thuốc cho anh còn nói: “Năm nay thời tiết lạ thật, mới tháng ba đã đến mùa mưa.”

Hơn mười giờ, người cảnh sát kia nhận một cuộc điện thoại, xách một cái ô đen to dùng chạy xuống dưới, vài phút sau trong hành lang vọng đến

tiếng bước chân hỗn độn, chừng bốn năm người, sau đó cửa mở.

Nhạc Phong nằm mơ cũng không ngờ tới, hai người đầu tiên mình gặp lại là Mao Ca và Đầu Trọc.

Chút kinh ngạc này nhanh chóng biến thành bất an, bởi vì sắc mặt của Mao Ca và Đầu Trọc đều rất mất tự nhiên khó xử, đằng sau bọn họ là hai người mặc thường phục, một nam một nữ, phong trần mệt mỏi, hai người nhìn Nhạc Phong một cái, người phụ nữ xác nhận với Nhạc Phong: "Đây là bạn trai của người chết?"

Mao Ca nhìn Nhạc Phong, như thể sợ anh nghe thấy, nhỏ giọng đáp: "Đúng."

Mấy người bước vào trong phòng, nhìn qua một lượt, tựa như muốn tìm chỗ ngồi thích hợp nhất, Nhạc Phong nhìn chằm chằm Mao Ca, quái lạ hỏi anh ta: "Mấy người đang nói gì vậy?"

Mao Ca chột dạ, vẫn không dám nhìn anh: "Phong Tử, để đồng chí cảnh sát nói chuyện với chú, nhé, để đồng chí cảnh sát nói."

Lông ngực Nhạc Phong phập phồng mãnh liệt, dự cảm không lành trong lòng ngày càng mạnh, túm chặt lấy Mao Ca không buông: "Anh có ý gì hả, cái gì gọi là bạn trai của người chết, đang nói ai vậy, em à? Anh nguyên rửa ai vậy hả?"

Mao Ca kiên nhẫn để mặc anh mắng, vô thức lùi về phía hai người mặc thường phục đằng sau, kiểu thông báo tin dữ này, trong đầu óc anh ta đã mặc định là sẽ do cảnh sát làm, mình không nên lộ mặt ra làm gì, Đầu Trọc ở bên cạnh lo lắng xoa xoa tay, người đàn ông mặc thường phục kia háng giọng: "Khụ, đồng chí, anh bình tĩnh một chút, chúng tôi tìm anh cũng chỉ để tìm hiểu tình hình một chút..."

Nhạc Phong quát anh ta: "Tôi không nói chuyện với anh, Mao Tử anh qua đây, anh nói rõ ràng cho em!"

Hai người mặc thường phục nhìn nhau, cũng không tức giận, tình

huống này cũng không phải lần đầu tiên gặp phải, những người thân thiết trong gia đình khi nghe được tin dữ, không thể nào bình tĩnh phối hợp cũng là chuyện hợp tình hợp lý, dù sao cũng phải chờ người ta bình tĩnh lại, nhưng phản ứng đầu tiên thì khó mà giả được, quan sát phản ứng đầu tiên cũng có lợi cho việc phán đoán đối phương có liên quan đến vụ án hay không.

Gào lên hai lần, Mao Ca vẫn không nhúc nhích, Nhạc Phong đỏ cả mặt, vén chăn tuột xuống giường, chân anh còn đang treo trên giá sắt, vì tuột xuống mạnh như vậy, cả người cũng lão đảo ngã xuống, Mao Ca sợ hết hồn, cùng Đầu Trọc chạy tới đỡ anh dậy, mấy người cảnh sát vốn cũng định bước tới, thấy hai người đã lao vào liền dừng lại.

Nhạc Phong nằm bò trên đất, vươn tay túm lấy cổ áo Mao Ca: “Mao Tử anh nói đi, anh nói rõ ra xem nào, hả?”

Mao Ca nhìn Nhạc Phong, thực sự không có lời nào để nói, bởi vì anh ta nghĩ, trong lòng Nhạc Phong kỳ thực hiểu hơn bất cứ ai

Câu nói rõ ràng như vậy, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa nếu không phải chuyện lớn thì anh ta phải chạy tới đây làm gì, còn đi cùng cả cảnh sát, nói đúng hơn là bị cảnh sát đưa tới, trong lòng Nhạc Phong nhất định đã rõ ràng, nhưng cậu ấy không muốn thừa nhận, cậu ấy điên cuồng túm lấy anh, muốn ép anh thừa nhận sửa lại là nói nhầm, chỉ là hiểu lầm, không phải như cậu ấy nghĩ.

Nếu có thể, Mao Ca thực sự mong có thể nói như vậy, nhưng không thể, anh ta cứ mặt đối mặt với Nhạc Phong như vậy, được một lúc, chính mắt anh ta đã đỏ lên trước, nói: “Phong tử, cậu nén bi thương đi, chuyện xảy ra quá bất ngờ, anh cũng khó mà chấp nhận được, thật đấy, trong lòng anh cũng rất khó chịu.”

Nhạc Phong nhìn Mao Ca, cánh môi run rẩy, yết hầu trượt một cái, đột nhiên đẩy mạnh anh ta ra, ầm một tiếng, Mao Ca đụng phải khung giường, sau lưng ê ẩm nhưng anh ta chẳng còn lòng dạ nào để ý.

Anh ta nhìn thấy Nhạc Phong giống như một con thú bị thương, cả người co lại lui trong gầm giường, trán dính trên đất, trong cổ họng bật ra những âm thanh tựa như nước nở.

Mao Ca khó chịu muốn chết, vai tựa vào khung giường cúi đầu không lên tiếng, Đầu Trọc nghiêng đầu qua một bên không nói lời nào, người cảnh sát nam thấy đồng nghiệp nữ của mình đã sắp rớt nước mắt, có lẽ là thấy ảnh hưởng không tốt, ho khan hai tiếng, tỏ vẻ họ sẽ tạm thời tránh đi.

Ba người bước ra ngoài hành lang, cửa đã đóng lại rồi nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh bên trong, người nữ cảnh sát kia vừa bước ra đã không cầm được nước mắt, liên tục rút khăn tay lau, người cảnh sát nam quay ra nhìn người đồng nghiệp bên cạnh cười cười: “Đồng chí nữ mà, hay tình cảm quá.”

Lại quay lại nói với người nữ cảnh sát kia: “Bao nhiêu năm làm cảnh sát rồi mà vẫn như vậy... để ý chứ, không nên để vụ án ảnh hưởng đến tâm trạng...”

Người nữ cảnh sát kia khịt mũi một cái: “Không phải, nhìn là thấy thực sự có tình cảm, nếu không anh ta đã không đau khổ đến thế... tôi nhìn liền... không kìm được...”

* * *

Căn cứ vào đầu mối do Tần Miêu cung cấp, Nhạc Phong, Mao Ca, Đầu Trọc đều có quan hệ gần gũi với Quý Đường Đường, khó mà nói có mưu tính gì trong chuyện này hay không, từ sự cẩn trọng khi phá án, cần phải điều tra từng người một.

Mao Ca lúc đó đang bận rộn trong quán, ngẩng đầu một cái đã thấy hai người cảnh sát trước mặt, cố tình Thần Côn lại còn đứng bên cạnh hỏi truy hỏi: “Tiểu Mao Mao có phải ông vi phạm luật pháp quốc gia rồi đúng không? Có phải ông đã giấu tôi làm chuyện gì có lỗi với Đảng và nhân dân rồi không?”

Mao Ca không dám giấu diếm, trên thực tế, anh ta cũng không có gì để giấu, chuyện này phải cảm ơn Quý Đường Đường và Nhạc Phong vẫn giữ kín như bưng những phần mấu chốt, cho nên nhìn qua toàn bộ sự việc thì việc không hợp lý nhất là chuyện anh ta cung cấp địa chỉ của Tần Miêu cho Quý Đường Đường — tuy nhiên địa chỉ của Tần Thủ Nghiệp không phải là bí mật gì, dò hỏi một chút là có thể biết được.

Hơn nữa sau đó tra được tin nhắn của Mao Ca gửi cho Nhạc Phong cũng đã chứng minh được điều này.

Khi trả lời, Mao Ca cũng tỉnh táo, đã che dấu cho Nhạc Phong, nói với cảnh sát rằng ‘Đồng chí à, Phong tử nhà tôi với cô gái này cũng chỉ là quen biết nhau trên đường rồi có hảo cảm, nhưng cậu ấy cũng không rõ lai lịch cô ấy thế nào, mấy người cũng biết rồi đấy, kiểu quan hệ chơi bởi một sớm một chiều, nào đến độ đi thăm dò hộ khẩu nhà người ta? Tôi thật không ngờ tới cô ấy lại gây ra chuyện này, thế này là phạm pháp rồi đấy, thật là...’

Nói ra những lời này, anh ta cũng rất hổ thẹn, cảm thấy thật có lỗi với Quý Đường Đường, nhưng không còn cách nào khác, người chết thì đã chết, có thể đẩy trách nhiệm cho người chết chút nào thì hay chút ấy, chí ít có thể giảm bớt gánh nặng cho người sống.

Theo cuộc điều tra ngày một đi sâu, tình hình đối với Nhạc Phong cũng có lợi, rất nhiều người có thể chứng minh Quý Đường Đường và Nhạc Phong thực sự không quen biết sâu sắc, ví dụ như người đi điều tra Thạch Đầu và Tiểu Mễ ở Cổ Thành, bọn họ đều nhớ người khách nữ tên Quý Đường Đường này, cũng nhớ rõ cô có quen Nhạc Phong nhưng chỉ là bạn bè bình thường chứ không phải người yêu.

Điểm mấu chốt nhất đến từ việc điều tra Quý Đường Đường, đó là, tra tới tra lui, căn bản người này không hề tồn tại!

Xác thực mà nói, người sở hữu thân phận đó đã qua đời từ mấy năm trước, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, tất cả những tư liệu về cô ta chưa bị tiêu hủy mà lại bị người ta bí mật tiếp nhận sử dụng, cho đến khi

vụ án của Tần gia xảy ra.

Nói cách khác, nếu xét từ một góc độ khác, Nhạc Phong, Mao Ca, Đầu Trọc, đều có thể là 'người bị hại' bị che mắt, bởi vì từ đầu tới cuối, bọn họ vẫn không biết cô gái trước mặt này là giả mạo.

Bọn họ thậm chí còn có một giả thiết, bởi vì thân phận của Nhạc Phong rất đặc biệt, anh là bạn trai của con gái nạn nhân, nếu như ngay từ đầu mục tiêu của Quý Đường Đường là Tần Thủ Nghiệp, vậy thì Quý Đường Đường tiếp cận Nhạc Phong có phải căn bản không vì tình cảm mà là có mưu đồ khác?

Khả nghi chồng chất, trăm mối không thể gỡ, đầu mối từ phía Tần gia đã không tra thì thôi, tra một cái là ra cả đống chuyện: Tần Thủ Nghiệp là cán bộ nhân viên quốc gia, tự ý rời bỏ vị trí hơn mười ngày đã là vô cùng có vấn đề, hướng hồ theo như lời nhân chứng, nhóm bọn họ có chừng mười sáu mười bảy người, đại đa số là thanh niên khỏe mạnh.

Muốn làm gì đây? Du lịch gia đình? Gạt ai thế?

Hơn nữa vết thương của Nhạc Phong cũng không phải là giả, địa điểm phát hiện ra Nhạc Phong cùng với địa điểm lộ diện cuối cùng của Tần Thủ Nghiệp ở Quảng Tây là tương tự, rất rõ ràng là do người nhà họ Tần gây ra. Vậy nên cục cảnh sát lại có một giả thiết đáng tranh cãi khác thiên hướng tình cảm hơn: Phải chăng là Tần Thủ Nghiệp giận chó đánh mèo chuyện Nhạc Phong có người yêu mới, vì con gái mà dẫn người đến trả miếng đã thương Nhạc Phong, đầu bên này thì Quý Đường Đường muốn xả giận nên mới cho nhà Tần Thủ Nghiệp nổ tung?

Tuy rằng có nhiều chi tiết bất hợp lý nhưng giết người thể hiện cho sự kích động về mặt cảm xúc, có mấy người sẽ hợp tình hợp lý được? Có kẻ vì cha mẹ bạn gái không đồng ý hai người gặp gỡ liền dùng dao chém hết cả nhà, có người vì tranh chỗ đỗ xe mà có thể lao vào nhau sống chết, rất nhiều người có suy nghĩ cực đoan, nếu tất cả đều có thể bình tĩnh mà cười trừ cho qua thì trên thế gian này đã chẳng cần đến cảnh sát và tòa án.

Hai đầu mỗi đầu đã tra hết, tra mãi tra mãi vẫn không ra gì, thân thể của Quý Đường Đường trở thành bí ẩn, Tần gia cũng mù mịt, hơn nữa có người nói, sau khi người nhà họ Tần tới, cấp trên có ý muốn dừng điều tra vụ án này.

Cho nên phải bắt tay vào điều tra từ phía Nhạc Phong cũng chỉ mong gặp được chút may mắn, người điều tra không hề mang chút kỳ vọng lớn lao nào, nhưng nhờ đâu gặp may chó ngáp phải ruồi thì sao?

* * *

Vì tâm trạng của Nhạc Phong quá mức kích động nên quá trình điều tra ghi chép cũng chậm lại, gần xế chiều, tâm trạng của Nhạc Phong thoáng bình ổn hơn một chút, Mao Ca ngáp ngừng kể anh nghe mọi chuyện đã xảy ra, Nhạc Phong nghe xong, chỉ nói một câu: “Mệt quá, Mao Tử, em ngủ một lúc.”

Giấc ngủ này của anh rất dài, đến tối muộn gần tắt đèn cũng không thấy tỉnh lại, Mao Ca bảo Đầu Trọc về trước còn mình thì ở lại trông, nửa đêm anh ta đi vệ sinh, sợ đánh thức Nhạc Phong nên không mở đèn, mò mẫm trở về, lúc vén chăn lên giường, anh ta nhìn lướt qua Nhạc Phong, đột nhiên giật mình, dụi mắt, lại nhìn sang.

Không phải nhìn lầm, mắt Nhạc Phong đang mở to.

Mao Ca thẫn thờ dài, lại vén chăn xuống giường, kéo băng ghế ngồi ở đầu giường Nhạc Phong, gọi một tiếng: “Phong Tử.”

Nhạc Phong không nói gì, Mao Ca định mở đèn, ngẫm nghĩ một chút lại thôi, mưa cả ngày trời, chiều thì tạnh, không khí hơi ẩm ướt, nhìn qua khung cửa kính còn có thể nhìn thấy vết mưa đọng lại, Mao Ca nói: “Phong Tử, anh mở cửa sổ nhé, cho thoáng.”

Cánh cửa đẩy ra được một nửa, không khí mát lạnh mà tươi mới đập vào mặt, bình tâm lại còn có thể nghe thấy những tiếng rinh rích của đám côn trùng không tên.

Nhạc Phong bỗng nhiên nói: “Mao tử, tại sao Đường Đường lại làm như vậy?”

Mao Ca sửng sốt một lúc, anh ta biết rất ít về thân thế của Quý Đường Đường, căn bản không có lập trường gì để lên tiếng, một lúc lâu mới nói một câu: “Anh cũng không biết, có lẽ là do bị dồn ép quá, con người nếu không bị bức bách, ai lại muốn lôi cả chính bản thân mình vào.”

“Nhưng vì một kẻ như Tần Thủ Nghiệp, có đáng không?”

“Phong tử...”

“Em rất giận cô ấy, thật đấy, bọn em đã chịu đựng bao nhiêu lâu như vậy rồi, hai người, chuyện gì cũng đã gặp phải hết rồi, vì sao cô ấy lại buông tha? Lúc đó Tần Thủ Thành nói với em, đừng kích động, sống thì mới có hy vọng, ông ta nói Đường Đường đang ở ngoài kia chờ em, nếu như em gặp phải chuyện gì, cô ấy sẽ đau khổ đến chết. Em nghe lời ông ta, em liều mạng bò, liều mạng trốn, em chỉ nghĩ, đừng để cô ấy đau khổ vì em...”

Anh không nói thêm được nữa, nghiêng đầu về phía mà Mao Ca không nhìn thấy.

Mao Ca hít mũi một cái, với lấy khăn tay trên tủ đầu giường lau lau, lại giúp Nhạc Phong kéo chăn lên: “Được rồi Phong tử, đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện đã rồi.”

“Có đáng không, vì một kẻ cặn bã như Tần Thủ Nghiệp? Trước khi cô ấy quyết định như vậy, cho dù không nghĩ đến em chút nào thì cũng phải nghĩ đến chính mình chứ, Tần Thủ Nghiệp, lão ấy xứng ư? Đáng để cô ấy trả giá bằng chính bản thân mình ư?”

Mao Ca không biết phải an ủi anh như thế nào, trầm mặc một lúc lâu mới nói được một câu: “Phong tử, đừng nghĩ nữa, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.”

Nhạc Phong cười rộ lên: “Vậy ư? Bao lâu? Một năm, mười năm, hay là cả đời?”

Anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, rồi lại mở ra.

“Hôm nay em mới biết thế nào gọi là người thân đâm kẻ thù sống, vết dao đau đớn nhất trong cuộc đời này của em, là do cô ấy đâm, thật đấy, Mao Tử, là cô ấy.”

Chương 2

Sau khi giải quyết hậu quả bên Quảng Tây được tương đối, Mao Ca cùng Nhạc Phong quay về nhà, anh ta nói với Đầu Trọc: "Tôi phải kèm thằng nhóc này một thời gian, sợ trong lòng nó còn luẩn quẩn."

Mao Ca ở cùng với Nhạc Phong chừng một tháng, trong nhà Nhạc Phong cũng chẳng có ai, may mà có anh ta, bận trong bận ngoài lo đủ thứ, công an đến cửa mấy lần, trong khoảng thời gian này, bọn họ tìm được một ít bằng chứng khác: Người bác sĩ từng khám bệnh cho Quý Đường Đường khi cô mất khả năng nghe đã vô cùng khẳng định cô gái này không chỉ có lỗ tai không nghe được, mà tâm lý cũng có vấn đề.

Mà bên phía Nhạc Phong cũng theo lời khuyên của Mao Ca, tránh nặng tìm nhẹ, anh thừa nhận quan hệ yêu đương với Quý Đường Đường, nhưng tất cả những gì liên quan đến gia thế, hay chuyện dây dưa với Tần Thủ Nghiệp thì chẳng hề biết gì, trên thực tế, anh cũng là người bị hại mà thôi, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra đã bị Tần Thủ Nghiệp dẫn người đánh gãy một chân.

Không biết phán đoán sau này của cảnh sát thế nào, cũng không biết Tần gia đã mua chuộc ra sao, nói chung đến cuối cùng, theo lời Mao Ca thì sự hiềm nghi dành cho Phong Tử, hẳn là đã bị rửa sạch.

Sau một tháng, Mao Ca liền rời đi, anh ta nói với Nhạc Phong, chuyển đi này thực ra là để sang tay lại, anh ta đã quyết định kết thúc việc làm ăn ở Ca Nại, chuyển địa bàn hẳn sang Cổ Thành.

Nhạc Phong lúc đó không nói gì, lúc lái xe, Mao Ca mới nhận được điện thoại của Nhạc Phong, ở đầu dây bên kia, anh trầm mặc một hồi, nói: "Mao Tử, giờ em đang nghĩ, Đường Đường thực sự như một giấc mộng vậy, một chút dự báo cũng không có, liền biến thành người trong mộng, sau đó một tiếng chào hỏi cũng không nói đã biến mất. Nơi đó của anh là nơi lần đầu

tiên em gặp Đường Đường, hiện giờ cũng sắp đổi chủ rồi... Có lúc em ngẫm lại, tóc gáy cũng dựng hết cả lên, cứ cảm thấy dường như có một bàn tay vô hình, từng chút từng chút một xóa sạch dấu vết của cô ấy trong thế giới của em, phải chăng đến một ngày nào đấy, ngay đến chính bản thân em cũng không tin là cô ấy đã từng tồn tại, chỉ là một cô gái mà em đã từng mơ thấy hay không?"

Mao Ca thở dài nói: "Phong tử, cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Nhạc Phong cười khô khốc: "Không phải đâu, Mao Tử, nói ra chắc anh cũng không tin, em đến một bức ảnh của cô ấy cũng không có."

Mao Ca không nói gì, xe đang đi trên đường đất, rất xóc, hai hàng cây bên đường cứ lùi vùn vụt về phía sau, sau đó cũng không biết ai là người cúp máy trước, lòng dạ Mao Ca lạnh lẽo, trống rỗng: Còn có thể làm sao, cứ như vậy đi, cuộc đời, chẳng phải chính là khổ nạn như vậy hay sao.

Hai tháng sau, Nhạc Phong tham gia hôn lễ của Khiết Du, vốn thực sự không muốn đi, nhưng Khiết Du là trẻ mồ côi, anh dù sao cũng là người của nhà gái, không thể để cho cô em gái này mất mặt vào thời khắc trọng đại như vậy được, tính ra, đây là lần tham dự hôn lễ thứ hai của anh sau lần của Miêu Miêu, lần nào cũng khiến anh chán nản vô cùng, không hề thích hợp với không khí vui vẻ.

Người dẫn chương trình trước đó không nói trước với anh, rượu được nửa tuần, bỗng nhiên quay mic lớn tiếng tuyên bố để anh vợ nói vài câu, bên dưới vỗ tay âm ầm, Khiết Du biết không thích hợp, nóng nảy chỉ muốn rót một bình rượu lên đầu gã dẫn chương trình, Nhạc Phong nhìn cô cười cười, dù lúc đó đi lại còn chưa thuận tiện nhưng vẫn bước từng bước lên bục.

Ngày đại hỉ, dù sao cũng phải để Khiết Du vui vẻ mới tốt.

Hội trường chợt yên lặng trong nháy mắt, Nhạc Phong giơ ly rượu lên, rợp mắt là hoa bách hợp, hoa hồng, lụa mỏng, rượu đỏ, anh nói: "Tôi không giỏi ăn nói cho lắm..."

Bên dưới cười rộ lên, có người ồn ào nói: “Anh cô dâu khách khí quá...”

Nhạc Phong nhìn Khiết Du, hôm nay cô rất đẹp, màn sa trắng rủ xuống bên gò má, xinh tươi như mộng, Nhạc Phong thấy rất vui, vành mắt anh có hơi cay cay, dừng lại một lúc, anh nói: “Chúc cho những người có tình trong thiên hạ... sẽ thành thân thuộc đi.”

Nói xong nâng ly cạn trước, không phải là rượu mạnh gì mà lại như thiêu như đốt rót xuống bụng, kích thích khiến cho nước mắt trào ra, Khiết Du nhắc váy tiến lên dìu anh, hỏi: “Anh, anh không sao chứ.”

Nhạc Phong lắc đầu nói: “Không sao đâu, anh vui quá ấy mà.”

Phương Trình cũng đỡ lấy anh, Nhạc Phong vịn cánh tay anh ta rồi siết mạnh một cái, Phương Trình đau đến vẹo cả mặt, Nhạc Phong nói: “Nhớ mà đối xử tử tế với em gái tôi, bằng không tôi chặt chân cậu đấy.”

Phương Trình cười toe toét: “Đương nhiên, đương nhiên rồi.”

Còn nói: “Anh, ngại quá, lại tổ chức trước anh.”

Nhạc Phong giơ tay dấm cho anh ta một cái, lại đoạt lấy chai rượu vang trong tay anh ta rót vào cái ly không của mình, thứ rượu màu hổ phách tuôn vào trong ly, dưới ánh sáng của hội trường loang loáng lên những ánh sáng rực rỡ, Nhạc Phong bỗng nhiên có chút ngẩn ngơ, anh nhớ tới cơn mộng tưởng đã từng trải qua trong sát na khi còn ở Bát Vạn Đại Sơn.

Lúc ấy, anh đã nghĩ có thể cùng Khiết Du bày tiệc rượu.

* * *

Tháng thứ năm, cuộc sống dần dần trở về bình thường, có lúc bạn không thể không thừa nhận, càng là những ngày tháng bình lặng thì lại càng trôi qua vùn vụt một cách nhanh chóng tựa như lật sách, sáng nghĩ xem trưa ăn gì, trưa nghĩ xem tối ăn gì, tối lại nghĩ xem sáng mai ăn gì, ăn, mặc, ở, đi lại, loanh quanh loanh quanh, kinh ngạc bất giác quay đầu lại, thì ra đã qua lâu như vậy rồi.

Nhạc Phong quay lại Bát Vạn Đại sơn một chuyến.

Anh ngồi chờ trong căn phòng tiếp khách đơn sơ của thôn ủy, trong phòng còn có cả những người khác, đang xem báo, đang trò chuyện tin tức, mồm miệng oang oang, chửi đấm buôn người bắt cóc trẻ con, chửi đấm tiểu thương bất lương bán hàng giả, chửi những tên con ông cháu cha ỷ thế ép người, Nhạc Phong lắng lắng nghe, cảm giác không chân thật kia lại ập tới dồn dập: Đây rốt cuộc là Thịnh gia hay chỉ là một cái thôn nhỏ bình thường, Thịnh gia thực sự tồn tại ư?

Đương nhiên là có tồn tại, vì cái ngẩng đầu tiếp theo, anh đã nhìn thấy Thạch Gia Tín đang hồng hộc chạy tới.

Không hiểu tại sao, gặp lại Thạch Gia Tín, tâm trạng anh không có mấy phần nộ hay quá khích, bình tĩnh tựa như là bạn cũ gặp mặt, Thạch Gia Tín có lẽ là một trong số những người hiếm hoi biết đến sự tồn tại chân thực cũng như thân thế của Quý Đường Đường, Nhạc Phong cười cười nói: “Không có chuyện gì đặc biệt cả, tôi trở lại thăm thú một chút, tìm anh tâm sự thôi.”

Thạch Gia Tín dẫn Nhạc Phong đi một vòng trên núi, băng qua cánh rừng rậm rạp, cành lá xum xuê ánh lên sắc xanh biếc của mùa hè, gió nhẹ phất qua, xào xạc từng cơn trên đỉnh đầu.

Từ miệng Thạch Gia Tín, Nhạc Phong biết được một vài chuyện xảy ra sau đó.

Cảnh sát điều tra vụ án Tần gia vậy mà cũng đã tìm đến Bát Vạn Đại sơn, đương nhiên là bọn họ chỉ tra hỏi theo thông lệ, bởi vì nhân chứng từng thấy người nhà họ Tần đi qua con đường này, cảnh sát không nghĩ ra nổi tại sao Tần Thủ Nghiệp phải đến một nơi hoang vắng như vậy, bọn họ gần như đã điều tra tất cả những hộ gia đình dọc theo con đường để có thể khoanh vùng hướng đi của Tần Thủ Nghiệp.

Ngay tại căn phòng này, mấy người ‘cán bộ thôn’ cũng tích cực phối hợp điều tra, đương nhiên là cảnh sát cũng chẳng tra ra được điều gì, có người nói lúc ấy Thịnh Cẩm Như cũng ở đó, bà ta ngồi trong góc hút thuốc nước,

nghe cảnh sát thuật lại vụ án kia, người chết tên là Tần Thủ Nghiệp, người gây ra vụ nổ tên là Quý Đường Đường, nhưng thực kỳ lạ, thân phận của cô gái kia là giả.

Thịnh Cẩm Như vẫn không nhúc nhích, ngay cả khi cảnh sát đi rồi, bà ta chỉ cúi đầu đập đập ống thuốc, bàn tay tựa như móng chim siết chặt lấy cán tẩu, điên cuồng nện xuống đất, hết vệt lốm này đến vệt lốm khác.

Đến nửa đêm, Thịnh Cẩm Như hơn bảy mươi tuổi đột nhiên bộc phát tắc động mạch não, từ đó trở đi nửa người bên phải thì bình thường, nửa bên trái thì tê liệt, miệng bên trái bị vẹo, nước bọt từ khóe miệng rớt xuống lòng tòng, miệng bà ta vẫn lẩm bẩm nói gì đó, nhưng đến giờ vẫn không ai nghe hiểu được.

Thạch Gia Tín dẫn Nhạc Phong đến một khoảnh đất giữa cánh rừng, cây cối nơi này rậm rạp có chút âm u, trên bãi đất trống trái có một ngôi mộ, một tấm bia, trước mộ có ba cái bát không, bên trong chứa đầy nước mưa bùn đất.

Nhạc Phong khó hiểu nhìn Thạch Gia Tín.

Thạch Gia Tín nói: "Tôi nghĩ, nên đưa anh đến đây một lần."

"Lúc Thịnh Hạ đi, có nhờ tôi chăm sóc cho dì của cô ấy, cô ấy kể người dì này có hai cái đầu. Tôi chưa từng thấy người nào, cũng chưa từng nghe nói Thịnh gia có ai giống như vậy. Nhưng sau khi Thịnh Cẩm Như phát bệnh hai ngày, trong động có một thi thể được bọc bằng chăn bông mang ra, bảo bọn tôi xử lý, nói là tự sát mà chết."

"Anh cũng biết rồi, phàm là phụ nữ nhà họ Thịnh khi qua đời đều sẽ có thủ tục mai táng nhất định, không đời nào lại qua loa như vậy, tôi cũng chỉ hiếu kỳ nên xốc chăn lên nhìn, bà ta có hai cái đầu."

"Tôi nghĩ, đây chính là người dì mà Thịnh Hạ nhắc tới, nếu Tiểu Hạ đã nhờ tôi chăm sóc bà ấy, hẳn là bà ấy đã đối xử tử tế với cô ấy, cho nên tôi mới dẫn anh đến đây."

Ở trong động đá vôi lại có một người dì khiến cô ấy lưu tâm đến, Nhạc Phong thấy rất bất ngờ, anh quỳ trước ngôi mộ, trán chạm đất dập đầu ba cái, hạ giọng nói: “Dì, lần này con tới vội, không biết dì cần thêm gì nên chưa chuẩn bị, lần sau tới con sẽ hóa thêm chút tiền vàng để bù đắp.”

Nói xong lồng ngực khó chịu tựa như phiên giang đảo hải, nửa ngày trời mới chống tay đứng dậy được, trên đỉnh đầu có một con chim không tên liệng qua, để lại một tràng tiếng kêu chiêm chiếp khiến người ta rợn cả gai ốc.

Đầu Nhạc Phong nặng trĩu, nói với Thạch Gia Tín: “Đi thôi.”

Anh vừa nói vừa đi ra, mới đi được hai bước, đằng sau chợt vang lên một tiếng phịch, Thạch Gia Tín đã quỳ xuống trước mặt anh.

Nhạc Phong không đỡ anh ta dậy, vào lúc này, tâm trạng của anh mệt mỏi đến nỗi không còn tò mò nỗi với bất cứ chuyện gì, cũng không muốn đụng đến, anh cứ đứng như vậy, xem Thạch Gia Tín rốt cuộc muốn làm gì.

Cánh môi tái nhợt của Thạch Gia Tín mấp máy, nói: “Nhạc Phong, tôi xin anh, anh hãy đưa Tư Tư đi đi.”

* * *

Sau đó Nhạc Phong liền được biết toàn bộ câu chuyện của Vương Tư, cùng với tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó.

Nửa đầu câu chuyện, Thạch Gia Tín nói rất mơ hồ, Nhạc Phong không tài nào hiểu được lúc đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ biết là, khi Vương Tư từ khi tỉnh lại Vương Tư vẫn luôn ở trong trạng thái điên cuồng lấy cái chết để phản kháng, vào thời khắc biết mình mang thai, tất cả mọi thứ hỗn loạn đều biến thành hư không.

Thạch Gia Tín ôm lấy Vương Tư đang đỡ đầu mà nói: “Tư Tư, anh biết anh có lỗi với em, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Nhất định anh sẽ bù đắp cho em, anh nhất định sẽ bù đắp cho em gấp trăm gấp ngàn lần.”

Vương Tư trầm mặc rất lâu, không ai biết khi đó rốt cuộc cô đã nghĩ

những gì, sau đó cô ngẩng đầu lên, khoe môi xẹt qua một nụ cười gằn như quái dị, nói: "Được."

Nụ cười của cô khiến cho sống lưng của Thạch Gia Tín ớn lạnh, nhưng anh ta tự an ủi bản thân rằng mình đã lo nghĩ quá nhiều, không có chuyện gì, nhất định là không có chuyện gì.

Những ngày tiếp theo, Vuư Tư rất giống với Thịnh Trạch Huệ nhiều năm trước kia, cô dường như đột nhiên bằng lòng chấp nhận tất cả những gì đã xảy ra, không mắng chửi cũng không tiếp tục điên cuồng, chịu dùng ngữ điệu nhỏ nhẹ để nói chuyện với Thạch Gia Tín, có lúc, cô còn đột nhiên mỉm cười với anh ta, sóng mắt dịu dàng, tựa như buổi đầu hai người mới yêu đương trước kia.

Những ngày tháng bất ngờ đó, Thạch Gia Tín thực sự hạnh phúc đến sợ hãi, có lúc ngủ mơ rồi giật mình tỉnh dậy, thấy Vuư Tư yên ổn nằm bên cạnh mới bình tâm lại, tự an ủi bản thân rằng tất cả đều đã qua.

Tư Tư lại là Tư Tư của trước kia, Thạch Gia Tín nghĩ, chuyến tàu sinh mệnh này, lại một lần nữa quay trở lại đường ray, tu tu phun khói trắng, băng qua cánh đồng hoa tươi nở rộ.

Anh ta trăm ngàn lần không thể ngờ rằng, chỉ sau một khắc, đoàn tàu kia lại gầm thét văng ra khỏi quỹ đạo đã định sẵn, lao xuống vực sâu thăm thẳm.

Một ngày nọ, sau khi ăn tối xong, Tư Tư vào phòng trước, đến khi anh ta đi vào, bên trong đã khóa trái cửa, vận thế nào cũng không ra.

Thạch Gia Tín lo lắng gõ cửa: "Tư Tư, Tư Tư, mở cửa ra đi."

Vuư Tư ở bên trong cười khanh khách, vừa điên dại lại vừa sung sướng, trái tim Thạch Gia Tín như quặn thắt lại, không chút nghĩ ngợi, một cước đạp tung cửa.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có quang sáng âm u từ chiếc đèn ngủ phủ quanh giường lớn, Vuư Tư cúi đầu chìm trong thứ ánh sáng u tối đó,

tóc dài che phủ cả gương mặt, sau đó, cô ngẩng đầu, trên gương mặt là một nụ cười quỷ dị, hai tay chậm rãi từ giữa hai chân giơ lên, máu tươi theo mười đầu ngón tay chậm rãi chảy xuống.

Nhìn xuống, thân dưới của cô như ngâm trong một vũng máu...

Tựa như bị một thứ sóng âm tần cao công kích vào đại não, Thạch Gia Tín không tài nào khống chế được tiếng thét kinh hoàng, Vương Tư nhìn anh ta, cười, nói: "Tôi có chết cũng sẽ không sinh ra một con quái vật, muốn tôi sinh con cho anh ư? Kiếp sau, kiếp sau nữa, anh cũng đừng mơ."

Chương 3

Nhạc Phong hỏi Thạch Gia Tín: “Sao anh còn dám sinh con với cô ấy?”

Thạch Gia Tín không dám ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi cũng không muốn... Nhưng chuông Hóa thì phải được truyền thừa, nếu không phải tôi, bọn họ cũng sẽ giao cô ấy cho kẻ khác... Tôi nghĩ, vậy chẳng bằng...”

Nhạc Phong thực sự muốn chửi anh ta hai tiếng, lời lên đến miệng lại nuốt trở lại, ngẫm lại thứ nhất mình cũng chẳng có lập trường gì trong chuyện này, thứ hai... Thạch Gia Tín chắc gì không phải một kẻ đáng thương.

Anh trầm mặc một lúc, nói: “Đưa tôi đi thăm Tư Tư đi.”

Hậu quả từ hành động kinh khủng này của Vương Tư là cô đã mất hẳn khả năng sinh con, mà một người phụ nữ khác họ lại còn mất đi khả năng sinh sản, đối với Thịnh gia mà nói thì quả thực không bằng một con chó — không có ai cung cấp máu cho cô, lượng máu còn lại trong cơ thể dần có dấu hiệu mất đi hoạt tính, mà thời điểm Thịnh Cẩm Như lâm trọng bệnh, toàn bộ nhà họ Thịnh dưới sự hỗn loạn trong giai đoạn chuyển giao cũng chẳng còn ai quan tâm tới cô nữa, thỉnh thoảng, ánh mắt nhìn về phía cô cũng chỉ giống như đang nhìn một kẻ đã chết sau vài ngày nữa.

Trên dưới Bát Vạn đại sơn cũng chỉ có Thạch Gia Tín còn đối xử tốt với cô, anh ta hối hận vì đã không nghe lời khuyên can cuối cùng của Quý Đường Đường, anh ta bắt đầu có suy nghĩ muốn đưa cô rời khỏi chỗ này.

Có lần, anh ta nói với Vương Tư: “Tư Tư, nếu em muốn về nhà, anh có thể đưa em về bên cạnh cha mẹ em.”

Vương Tư nhìn anh ta chằm chằm, không nói lời nào, Thạch Gia Tín bị ánh nhìn của cô làm cho lạnh cả sống lưng, vừa định giải thích mấy câu, Vương Tư đã bật cười lạnh lạnh.

Cô nói: “Anh đưa tôi về làm gì? Dân vật bọn họ à? Thạch Đầu, một buổi

vợ chồng ơn nghĩa trăm ngày, sau này nếu anh có gặp cha mẹ tôi, cứ nói với họ là tôi đi đứng không cẩn thận, bị xe cán chết rồi, chết tại chỗ, không chịu chút đau đớn nào hết. Đừng có nói cho họ biết tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi cảm tạ đại ân đại đức của anh."

Cô cười cười nói, nói xong liền nước nở òa khóc, Thạch Gia Tín cũng khóc, anh ta quỳ xuống trước người Vương Tư, hỏi cô: "Anh nên làm gì đây, em nói đi, dù có chết anh cũng sẽ làm bằng được."

Wang Si không nhìn anh ta, ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên trần nhà, yếu ớt nói một câu: "Tôi thế này còn có thể đi đâu chứ, tôi chỉ có thể chết ở đây."

Thạch Gia Tín gần như tuyệt vọng, cho đến khi biết được Nhạc Phong sẽ đến Bát Vạn Đại Sơn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Nhạc Phong, anh ta bắt đầu tin rằng mọi sự trên đời, đều đã được định sẵn trong cõi u minh, tựa như anh ta và Thịnh Hạ, vốn hẳn nên kết thân, tuy không có thứ duyên phận đó, nhưng anh ta là người cùng Thịnh Hạ đi đoạn đường cuối cùng trong lúc cô ấy tuyệt vọng nhất, giờ khi anh ta sa vào tuyệt vọng, Nhạc Phong lại đỡ anh ta một cái.

Nhạc Phong đưa Vương Tư đi.

Wang Si không có hành lý gì, nhưng Thạch Gia Tín vẫn bận trước bận sau chuẩn bị rất lâu, anh ta nói với Nhạc Phong: "Tiền chi tiêu hằng ngày của Vương Tư anh cứ tính cho tôi, sinh hoạt phí các thứ tôi sẽ gửi cho anh, thiếu thì cứ bảo tôi."

Ra khỏi Bát Vạn Đại sơn, theo thường lệ phải đi qua một đoạn đường đất, máy kéo xóc xóc nảy nảy trên đường, Thạch Gia Tín ngồi một bên, Nhạc Phong và Vương Tư ngồi đối diện, Vương Tư ngả vào lòng Nhạc Phong, lúc xuất phát trời vẫn còn tối, được nửa đường, ánh nắng lấp sau màn mây đột nhiên chiếu xuống, Vương Tư kinh ngạc ngẩng ra, tựa như vừa mới tỉnh, đột nhiên hỏi Nhạc Phong: "Đường Đường đâu, ở nhà à?"

Nhạc Phong nói: “Đường Đường mất rồi.”

Vưu Tư nhìn anh không nói lời nào, Nhạc Phong nghiêng đầu, trầm mặc không nói gì nữa, được một lúc, Vưu Tư bắt đầu khóc rầm rức.

Xe của Nhạc Phong vẫn đỗ ở quán cơm nhỏ kia, lúc bước xuống máy kéo, trước cửa quán cơm có mấy con gà đang vỗ cánh giành ăn, đỏ mặt gân cổ, Nhạc Phong đứng đó sững sốt, anh nhớ lại lần đầu tiên tới đây, thần trí Quý Đường Đường vẫn còn mơ hồ, nhất quyết ngồi xuống nhìn gà mổ thóc, cảnh còn người mất, chính là như thế này chẳng.

Anh không muốn dừng lại lâu hơn nữa, xách lấy hành lý của Vưu Tư ném vào trong xe, đỡ cô lên ghế phụ, giúp cô thắt dây an toàn, sau đó mở cửa xe, đang định lên ghế lái, Thạch Gia Tín lại gọi anh từ phía sau: “Nhạc Phong, anh qua đây một chút.”

Nhạc Phong còn tưởng rằng anh ta muốn nói chuyện gì liên quan đến Vưu Tư, bèn ra hiệu cho cô chờ một lúc, ai ngờ Thạch Gia Tín dẫn anh đi đến tận sau căn nhà, đi được một quãng mới dừng lại, nói: “Trước đây chỗ này vẫn còn lát gạch thô, còn có gốc cây, giờ chặt đi hết rồi, lát toàn xi măng.”

Nhạc Phong khó hiểu nhìn anh ta, Thạch Gia Tín lại bước thêm hai bước, giống như đang tìm một vị trí, cuối cùng do dự dừng lại, chỉ vào đằng trước nói: “Tôi nghĩ nên để anh biết... Lúc đó tôi đưa Tiểu Hạ đến đây trước, cô ấy mượn di động gọi điện cho Tần Thủ Thành, rồi đứng đó, sau đó quỳ xuống dập đầu với ông ta, cầu xin ông ta nhất định phải cứu anh, tôi kéo không nổi...”

Nhạc Phong lúc đó liền không tài nào kiềm nổi, đoạn đường đến Bát Vạn đại sơn này, anh vẫn cảm thấy rất bình thường, không quá khích, có lẽ thực sự đã quá lâu, đau khổ đến mấy cũng phai nhạt, nhưng giờ anh mới biết chỉ là vết thương chưa cạy vảy, khi thực sự chọc phải chỗ đau, máu vẫn cứ không ngừng tuôn.

Chân anh mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất không đứng dậy nổi, khoảnh

đất xung quanh đã phủ xi măng bằng phẳng, mấy lần muốn vươn tay chạm vào, lại như chạm phải sắt nung mà run rẩy rút lại, Thạch Gia Tín nói: “Nhạc Phong, nếu anh muốn khóc thì cứ khóc một lần cho thỏa đi, tôi không cười anh đâu.”

Nhạc Phong không muốn khóc, nhưng nước mắt không hiểu sao vẫn rơi xuống, tầm mắt anh cứ mơ hồ như vậy, nói rất nhiều với Thạch Gia Tín, không chút rõ ràng, chính bản thân cũng không nhớ mình nói gì, nhưng có một đoạn anh nhớ rất kỹ, từng từ một: “Mao Ca vẫn gọi điện cho tôi, nói rằng đã lâu như vậy rồi, nên để nó thành quá khứ, phải nhìn về phía trước mới có thể quên đi được, anh bảo tôi quên thế nào đây, hả? Quên thế nào? Đời này tôi sẽ chẳng thể tìm được người thứ hai nào chịu vì tôi mà quỳ xuống, vì tôi mà chết, tôi nhớ đến cô ấy thì có gì sai ư?”

...

Cuối cùng, là Vương Tư đến, cô đợi ở trong xe lâu quá nên tự mình xuống tìm, Vương Tư đứng bên cạnh Nhạc Phong một lúc, sau đó vươn tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, nói: “Nhạc Phong, chúng ta về đi thôi.”

* * *

Tính tới tính lui, Vương Tư ở bên cạnh Nhạc Phong cũng không quá bốn tháng.

Sau khi Vương Tư mất, Nhạc Phong cũng thuận theo nguyện vọng của cô, không báo cho gia đình cô, chỉ hỏa táng rồi mua một ngôi mộ chôn xuống, Thạch Gia Tín cũng thực sự không đến thấp hương, Nhạc Phong bận rộn mấy ngày, anh ta chỉ ở bên cạnh giúp đỡ, khi Nhạc Phong vào nghĩa trang đốt vàng mã, anh ta cũng chỉ đứng ngoài cửa, ngơ ngác nhìn từng sợi khói lượn lơ bốc lên.

Qua vài ngày, Thạch Gia Tín quay về Bát Vạn Đại sơn, Vương Tư rồi Thạch Gia Tín lần lượt bỏ đi, căn nhà quả thực trở nên quạnh quẽ đến đáng sợ, một ngày nọ vô tình nhìn vào tờ lịch, Nhạc Phong bỗng nhiên giật mình thảng thốt.

Ngày tháng trôi qua thật là nhanh, vậy mà đã đến cuối năm rồi.

Mấy ngày sau, lại có tin tốt truyền đến, Khiết Du đã có thai.

Phụ nữ khi mang thai thì không nên làm lụng mệt nhọc, Phương Trình tìm Nhạc Phong, ấp a ấp úng muốn đề cập chuyện cho Khiết Du nhượng lại quyền quản lý quán bar, Nhạc Phong cũng thoải mái, thoáng chốc đã tìm được hai người mua, hai quán bar liền sang tay cho người khác.

Hành động này khiến Cửu Điều rất tức giận, Da Đen gửi tin nhắn cho Nhạc Phong nói: Ông làm vậy chẳng phải là vả vào mặt Cửu ca hay sao, mấy ngày trước lúc cảnh sát điều tra ông, Cửu ca không tiện nhờ ông làm gì, giờ ông giỏi lắm, lật tận gốc luôn, ông mau chuẩn đi, Cửu ca nhất định không để ông sống sung sướng đâu.

Nhận được tin nhắn, Nhạc Phong đến trả lời cũng lười, chỉ cười lạnh một tiếng, nhủ thầm: Ông đây mấy ngày nay cũng méo sống sung sướng gì, còn tệ đến nỗi nào được cơ chứ.

Trước đêm Giao thừa, Nhạc Phong dạo một vòng quanh mấy cửa hàng cho mẹ và bé, mua không ít đồ tặng cho Khiết Du, đến cả giường xe cho trẻ con cũng có hết, Khiết Du dậm chân trách móc anh: “Bụng còn chưa lớn, anh đừng có mà tiêu tiền lung tung thế.”

Dừng một chút lại nói: “Anh, mai anh đến ăn cơm nhé, bên này đông người, vui lắm.”

Có lẽ là vì Khiết Du mang bầu nên cha mẹ và em gái Phương Trình đều đến ở cùng, lúc Khiết Du nói những lời này, hai ông bà đang bận rộn nặn bánh trôi trong bếp, gương mặt đầy nếp nhăn cười lên tựa như một đóa hoa, vô cùng khách khí bắt chuyện Nhạc Phong: “Đúng đấy đúng đấy, qua đây ăn cơm đi, cũng chỉ thêm đôi đũa thôi mà.”

Cũng chỉ thêm đôi đũa, chung quy vẫn là đôi đũa của người ngoài, nhà người ta sum họp với nhau, việc gì phải chào đón một kẻ xa lạ, Nhạc Phong cười cười nói: “Không được rồi, mai cháu phải về... thăm mẹ.”

Thốt ra câu này, hoàn toàn là lấy cớ, thế nhưng vừa nói ra khỏi miệng, anh bỗng quyết định như vậy, Nhạc Phong đột nhiên cảm thấy, dù sao đi chăng nữa thì Kim Mai Phượng chung quy vẫn là người mẹ đã sinh đã dưỡng ra mình.

Giống như Tần Thủ Thành vậy, ngàn vạn sai trái, nhưng đến cùng cũng vẫn là cha của Đường Đường.

Mấy năm qua đều là chập tối mới về, lần này anh cố ý đi sớm, mua quà Tết xong là lái xe về từ chiều, đường xá thông thoáng, về đến nơi vừa đúng giờ cơm, dì Triệu mở cửa cho anh mà không tin nổi vào hai mắt mình, sững sốt một lúc rồi mừng rỡ: “Phong tử, vào đi vào đi, vừa mới dọn cơm thôi.”

Kim Mai Phượng đang ngồi trên salon xem ti vi, đối với việc Nhạc Phong đột nhiên về sớm cũng có chút luống cuống chân tay, bà ta mặc một cái áo lông cừu bình thường màu đen, quần vải màu đỏ tía, đi giày giữ ấm, mái tóc bó sau tai đã lấm tấm hoa râm, so với một Kim Mai Phượng chanh chua gai góc, trang điểm ăn mặc lòe loẹt vớ vẩn trước kia thì tựa như là một người khác.

Có chăng là, thời gian chưa tới, bà ấy còn chưa kịp thay đồ lên sàn diễn.

Nhạc Phong cũng có chút xấu hổ, nhất thời không biết nói gì, chỉ giúp dì Triệu xách hàng Tết vào nhà, dì Triệu bảo anh ngồi xuống ghế rồi đi bưng sủi cảo lên, Kim Mai Phượng mất tự nhiên dịch sang một bên, gọi dì Triệu ngồi xuống cùng ăn.

Ba người ai ăn của người nấy, suốt bữa cơm chỉ có tiếng đũa chạm bát và tiếng TV, ăn được một nửa, Kim Mai Phượng nói: “Dấm nhạt quá.”

Dì Triệu nhanh chóng đứng dậy: “Biết chị thích ăn cay nên trong tủ có ít tương ớt mới mua, vẫn chưa mở đâu.”

Bà chạy đến tủ lạnh cầm tương ớt đưa cho Kim Mai Phượng, bà ta xé lớp bọc ngoài, vươn tay vặn nắp bình, nắp rất chặt, vặn hai lần vẫn không ra,

Nhạc Phong nhìn thấy, đột nhiên nói: “Mẹ, để con.”

Một tiếng ‘mẹ’ này khiến cho Kim Mai Phương choáng váng toàn thân, Nhạc Phong không nhìn bà ta mà chỉ vươn tay cầm lấy cái chai, dùng sức vặn một cái, lúc đưa trở lại, Kim Mai Phương vẫn còn đang sững sờ, không đón lấy, qua hai giây sau, bà ta đột nhiên đẩy chén sủi cỏ trước mặt ra, quay về phòng.

Tay Nhạc Phong cứng lại giữa không trung, một hồi lâu mới buông xuống, dì Triệu nhanh chóng tiến lại an ủi: “Phong tử, tính mẹ con đã vậy rồi, không phải con không biết, lần này là tốt lắm rồi, mấy năm trước năm nào cũng đập bát đập chén...”

Nhạc Phong cười cười nói: “Cháu biết.”

Nói xong, lại cúi đầu ăn sủi cỏ, nhặt thếch, cảm giác mình thật uế oải, lại cảm thấy đáng đời: Tìm cả thế giới chỉ mong thấy được một nơi ấm áp, hiển nhiên là tự mình đa tình, tại sao mình có thể ấu trĩ đến vậy, bao nhiêu năm đối chọi lạnh lùng, giờ muốn hoa hoãn, gọi một tiếng mẹ là xong ư?

Anh lấy phong bao lì xì đưa cho dì Triệu: “Dì, dì giúp cháu để ý hơn nhé, cháu đi đây.”

Dì Triệu ngạc nhiên: “Vừa mới về mà... không ngủ lại à?”

“Không được, Khiết Du... mời cháu qua ăn cơm, cháu đã đồng ý rồi.”

Dì Triệu không còn cách nào khác, mãi mê căn dặn tiễn anh đi, sau đó quay về nhanh chóng vào buồng trong xem tình hình Kim Mai Phương, bà ta ngồi dưới đất, tựa vào mép giường chờ ra, dì Triệu nhanh chóng đỡ bà ta dậy: “Chị, đang giữa mùa đông chị ngồi dưới đất không thấy lạnh à.”

Kim Mai Phương không đứng dậy, run rẩy nắm lấy tay dì Triệu, vừa mở miệng đã rưng rưng: “Tiểu Triệu, Phong tử vừa gọi tôi là mẹ đấy, dì nghe thấy không?”

Dì Triệu nghe bà ta nói vậy, khước mắt chột ướn: “Em có nghe thấy, em đã

nói với chị rồi mà, đừng gây với Phong tử nữa, dù sao cũng là máu thịt trên người mình mà ra cả đúng không? Phong tử nó lớn rồi, hiểu biết rồi, sẽ không gắt gỏng như hồi xưa nữa."

Nước mắt Kim Mai Phượng chậm rãi chảy qua gương mặt đã bị lửa thiêu sần sùi: "Tôi biết Phong tử nó hận tôi lắm, bao nhiêu năm qua rồi, tôi biết nó hận tôi, nhưng thực sự tôi không cố ý, lúc đó tôi đã luống cuống lắm rồi, tôi làm cái chuyện xấu hổ như vậy, lòng cũng sợ, nên tôi chốt cửa, tôi thực sự không biết là sẽ phát hỏa, ông ấy vẫn là chồng tôi kia mà, lòng dạ tôi hiểm ác đến thế nào mới nghĩ đến chuyện khiến ông ấy chết cháy chứ? Tôi thực sự không biết, sau đó tôi cũng liều mạng cứu ông ấy, nhưng lửa to quá, tôi cứu không nổi, còn bỏng luôn cái mặt, Tiểu Triệu à, tôi thực sự không cố ý, Phong tử hận tôi thế, tôi cũng không biết nói sao cho thẳng bé hiểu..."

Bà ta nói mãi liên không nên lời, cổ họng nghẹn ngào, vai run bần bật, dì Triệu cúi người ngồi xuống, vừa lau nước mắt vừa khuyên nhủ bà ta: "Không sao cả, Phong tử đã trải qua nhiều chuyện rồi, từ từ rồi nó sẽ hiểu thôi, chị xem năm nay không phải tốt hơn rồi sao, rồi sẽ ổn thôi, chúng ta cứ từ từ..."

* * *

Giờ này, không sớm không muộn, trên đường lác đác vài bóng người cũng đều vội vàng về nhà, Nhạc Phong đột nhiên rất hâm mộ bọn họ: Chỉ ít tất cả bọn họ tối nay đều có một phương hướng để trở về, chỉ có anh, quẹo trái quẹo phải đi đâu cũng được — dù sao cái nơi mà anh gọi là 'nhà' kia, chẳng qua cũng chỉ là một cái hộp xi măng chỉ có một mình anh ở trong.

Đang lái xe lang thang trên đường, di động đột nhiên vang lên, khi nhìn rõ tên người gọi, Nhạc Phong do dự một lúc, cuối cùng cũng tiếp.

Là Cửu Điều, lâu ngày không liên lạc, giọng nói đầu bên kia nghe kiểu gì cũng thấy thật xa lạ và khác thường: "Phong tử, cuối năm rồi, các anh em

hộp mặt, quán Kim Bích Huy Hoàng, phòng 301 tầng 3 nhé, nể mặt thằng anh này, chú sẽ đến chứ?"

Bốn chữ 'chú sẽ đến chứ', âm cuối kéo dài, ý tứ sâu sa.

"Được, sẽ đến."

Chương 4

Kim Bích Huy Hoàng, phòng 301.

Từ ngoại ô quay về thành phố mất hơn hai tiếng, cho dù đi nhanh hay chậm thì đến nơi cũng không kịp thời điểm mở màn, đẩy cửa ra, những ánh đèn đủ màu rực rỡ loang loáng, một bàn đầy những chai rượu đã bật nắp, hai gã anh em trông khá quen mắt đang bá vai bá cổ nhau cầm mic hát 'Bạn bè' của Châu Hoa Kiện, Cửu Điều ôm một cô gái trẻ tuổi ăn mặc hở hang ngồi trên sofa, Tương Dung ngồi bên cạnh dũa móng tay, Da Đen và mấy tên khác đang hò hét đồ xúc xắc bên cạnh, không hề để ý rằng Nhạc Phong đã tới.

Cảnh tượng như vậy cũng chẳng có gì xa lạ, nhưng không hiểu tại sao, thật không dễ chịu, Nhạc Phong bước tới bên cạnh Cửu Điều, gọi một tiếng: "Cửu Ca."

Cửu Điều hẳn là nghe thấy được, nhưng lại làm như không biết, vẫn ra sức chuốc rượu cho cô gái kia, Nhạc Phong đứng một hồi, lại gọi hai tiếng nữa, Da Đen nhận ra đầu tiên, nhanh chóng dùng mắt ra hiệu cho đám bên cạnh yên lặng, sau đó tiếng hát cũng dừng lại, Tương Dung ngẩng đầu nhìn Nhạc Phong, không hé răng, căn phòng dần trở nên yên lặng, chỉ còn lại giọng nói ngả ngớn mang men rượu của Cửu Điều: "Hát đi, anh biết cứng là nữ trung hào kiệt, tửu lượng cao..."

Nhạc Phong lại gọi một tiếng: "Cửu ca."

Lần này cuối cùng cũng nghe thấy, Cửu Điều ngẩng đầu nheo mắt nhìn anh, bỗng nhiên ngạc nhiên đứng dậy: "Ôi chao, đây là ai nhỉ, không phải là Phong tử sao, rồng đến nhà tôm mà, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này, còn tưởng là không mời được chú mày cơ đấy, thật là nể mặt Cửu ca này quá rồi, được sung mà sợ quá."

Mấy câu này, bắn ra ào ào, xem ra đã chuẩn bị từ trước để đối phó với

anh, Nhạc Phong cười cười: “Ngại quá Cửu ca, vừa mới chạy vội về, buổi chiều tôi bận về đưa hàng Tết cho mẹ.”

Cửu Điều không kịp phản ứng: “Mẹ?”

Đến lúc nghĩ ra, hắn cười cười quái dị: “Chú mày vẫn còn nhận mẹ ta là mẹ à Phong tử.”

“Đúng là đứa con có hiếu, nhưng mà cũng đúng, mình từ cái bụng nào chui ra thì cũng phải biết chứ, nhưng mà là của ai thì khó mà nói lắm.”

Sắc mặt Nhạc Phong rất khó nhìn, nhấn nại, nói: “Cửu ca, tôi vẫn gọi anh một tiếng anh, anh nói vậy có quá đáng quá không.”

Bị anh nhắc nhở như vậy, Cửu Điều cũng có chút hối hận, từ trước đến giờ nói cho cùng thì vẫn coi Nhạc Phong là huynh đệ, tuy rằng đợt này có chút bức bối với anh, xả giận thì thôi, chứ không cần âm ỉ đến độ anh em trở mặt — hoàn cảnh của Nhạc Phong vẫn là điều cấm kỵ không thể chạm vào, hôm nay thực sự là hắn đã uống quá nhiều rượu rồi, sao đầu óc lại âm ương nói ra mấy lời độc ác như vậy chứ?

Nhưng làm đại ca, lời đã nói ra rồi, đâu dễ nuốt trở lại, Cửu Điều lạnh mặt cứng đờ, đám Da Đen hai mắt nhìn nhau, ngại ngần vì lập trường, nói cũng không được mà không nói cũng không được, trong một khoảng yên lặng, Tương Dung bỗng nhiên lên tiếng.

“Nhạc Phong, còn không để cho Cửu ca nói anh nữa, anh nói xem mấy năm trước anh là cái gì, chẳng là cái thá gì, toàn nhờ Cửu ca dẫn anh lập nghiệp. Bây giờ anh có chút lông cánh rồi liền giở trò ngúng nguẩy, nhờ ít việc thì chối này chối nọ, còn khó hơn mời thần, nói khó nghe một tí, chính là cho mặt mũi còn không biết xấu hổ. Anh tưởng anh cứng cáp rồi thì có thể bay một mình hả, kết quả thế nào, thành ra cái gì rồi? Chia tay với Tần Miêu thì thôi đi, lại còn khiến cho gia đình người ta tan nát, bị công an tịch biên tra xét, cuối năm không có chỗ nào để đi nên mới đi tìm bà mẹ già của anh chứ gì, anh đã đến nông nổi này rồi, có khác gì một con chó không...”

Còn chưa dứt lời, Cửu Điều đã nâng chai rượu đập tới: “Con điểm này, mày tưởng mày là ai chứ.”

Một chai rượu hạ xuống, trán Tương Dung đã đầm đìa máu, cô ta ôm trán không nói gì, máu từ kẽ tay chảy ra, Cửu Điều lại khách sáo với Nhạc Phong: “Đừng có chấp con đàn bà này, mẹ nó, tình huynh đệ của tao đều bị mày phá hoại.”

Nhạc Phong cười cười, Tương Dung bình thường sợ Cửu Điều chết đi được, không được bày cho thì sao dám nói lung tung ở trường hợp như thế này? Nói cho cùng cũng chỉ là diễn một vở kịch cho anh xem, vớt vát lại thể diện cho Cửu Điều, lại vả vào mặt anh, giúp Cửu Điều xả giận không nói, còn giết gà dọa khỉ, cũng để tất cả mọi người ở đây đều rõ trong lòng, đừng có nảy sinh lòng dạ khác.

Anh nói: “Cửu ca, nếu không có chuyện gì tôi đi trước. Năm hết Tết đến rồi, tôi chẳng lưu lại khiến mọi người bất tiện làm gì, sau này có việc cứ nói một tiếng, có thể giúp được nhất định tôi sẽ giúp, không thể giúp, cũng đừng trách tôi vô dụng.”

Cửu Điều ngoài cười nhưng trong không cười: “Sao lại thế được.”

Nhạc Phong cũng cười, chào rồi đi, đến dưới lầu thì nhận được điện thoại của Tương Dung, cô ta nhỏ giọng khóc nói xin lỗi với Nhạc Phong: “Nhạc Phong, xin lỗi anh, tôi cũng không muốn, giờ tôi đang ăn cơm của Cửu ca, phải giúp Cửu ca xuống đài.”

Nhạc Phong trầm mặc một chút, nói: “Tôi hiểu.”

Dừng lại một lúc, anh hỏi cô ta: “Cô không sao chứ?”

Tiếng nước nở của Tương Dung nhỏ hơn một chút: “Không sao hết, Cửu Ca khen tôi biết làm việc, còn cho tôi tiền. Nhạc Phong, anh yên tâm đi, Cửu Ca chỉ muốn xả giận thôi, anh ta bực bội lâu rồi. Anh ta không dám cắt đứt với anh đâu, đám Da Đen đều đang nhìn vào, nếu anh ta thực sự ra tay với anh thì cũng khiến bọn họ lạnh lòng, anh chịu được lần này là

không sao rồi.”

Nhạc Phong thở dài, hạ giọng nói: “Tương Dung, cô cũng nên tích chút tiền trong người, khi nào đủ rồi thì rút lui đi, có thể đi được thì hãy đi luôn, Cửu Ca không phải người đáng tin, tối nay anh ta dùng chai rượu đánh cô, hôm khác bên cạnh anh ta nếu không phải chai rượu mà là một con dao, anh ta cũng có thể tiện tay lấy dao đâm cô, đừng đem tương lai của bản thân giao cho Cửu Ca, hãy sớm tìm cho mình một lối đi khác, đừng lãng phí bản thân.”

Tương Dung nhẹ giọng nói: “Người như tôi, còn có cách nào khác chứ, chỉ có thể như vậy.”

Trong yên lặng, Nhạc Phong cúp máy trước.

— còn có cách nào khác chứ?

Lời này, anh mang máng nhớ rằng Quý Đường Đường đã từng nói một lần, Vuư Tư cũng đã nói, hiện giờ lại nghe được từ miệng Tương Dung, anh thực sự không thể nào thoải mái được.

* * *

Rời khỏi quán karaoke đã là hơn mười giờ, di động liên tục vang lên những tiếng chuông báo từ tin nhắn chúc mừng năm mới, gần xa đâu đâu cũng vang lên tiếng pháo, Nhạc Phong ngồi trong xe một lúc, cuối cùng vẫn đánh tay lái về nhà, lúc đi ngang qua chợ, thấy đầu phố còn một quán tạp hóa chưa đóng cửa, anh xuống xe mua một hộp mì ăn liền, nghĩ một chút lại mua một bao thuốc lá và hai chai bia.

Đang trả tiền, lại có tin nhắn gửi đến, là của Mao Ca, tin nhắn hình, vừa mở ra xem Nhạc Phong đã cười ngất, Thần Côn đang mặc một bộ Đường trang đỏ chóa, ôm một hộp KFC cười vẻ vô cùng ý nhị then thùng.

Nhạc Phong nhắn lại: Anh giỏi gài đấy, bắt Thần Côn ăn mặc thế này được, sao lão ấy đồng ý?

Mao Ca trả lời rất nhanh: KFC thôi, chỉ cần phần dành cho cả gia đình

thì cái gì lão cũng làm.

Nhạc Phong nhủ thầm: mất công như vậy thì bắt anh ta mặc Đường trang làm gì, cho mặc hẳn sườn xám búi tóc luôn đi, đang định nhấn lại như vậy, Mao Ca đã gọi tới, hỏi anh: “Bức của anh với bức của Thần Côn, bức nào vui hơn?”

Té ra là Mao Ca lúc này cũng gửi một tấm, Nhạc Phong đoán chắc là đã bị lẫn trong một đồng tin nhắn chúc mừng: “Anh chờ một tí, để em xem lại.”

Không khó tìm, chỉ mấy tin trước, tấm của Mao Ca là một tấm ảnh gia đình, cũng mặc Đường trang, chị Mao giơ một câu đối xuân, Mao Ca xách một cái đèn lồng, trong tay đứa bé con của chị Mao là một đồng tiền vàng thật to, ai ai cũng mặt mày rạng rỡ, Nhạc Phong nói: “Đúng là một bức ảnh nghệ thuật chuyên nghiệp, có thể in ra thành lịch treo tường đường rồi, bỏ xa Thần Côn mấy con phố.”

Mao Ca cười ha hả, cuối cùng hỏi anh: “Chú thì sao? Không phải có một mình đấy chứ, có chỗ nào ăn cơm chưa?”

Nhạc Phong chần chờ một lúc, nói: “Em đang ở nhà Khiết Du này, rất náo nhiệt.”

Mao Ca ồ một tiếng, suy nghĩ một lúc lại nhắc nhở anh: “Đừng ở lại lâu quá, dù sao cũng là nhà người ta.”

Nhạc Phong nghe vậy có chút khó chịu, không nhịn được mà nói lại: “Mắc mớ gì đến anh đâu.”

Mao Ca giải thích: “Không phải, anh sợ chú không biết chừng mực, dù sao bây giờ Khiết Du nó cũng kết hôn rồi, không thể xoay quanh chú như hồi trước được, không phù hợp.”

Nhạc Phong không nén được cơn bực: “Em sao lại không biết chừng mực? Em không có đầu óc hay sao, em là loại cứ ở lì nhà người ta không về hay sao? Chỉ anh biết chừng mực thôi hả?”

Mao Ca bị anh quát mà ngẩn người: “Không phải thế, Phong Tử, anh chỉ nhắc nhở chú một chút, sao chú lại cáu lên thế, anh cũng chỉ sợ chú không có chỗ nào để đi nên mới hỏi thế thôi...”

Nhạc Phong tức đến độ huyết Thái Dương giật giật: “Ông đây làm sao lại không có chỗ nào để đi? Ông đây có bao nhiêu chỗ đấy!”

Mao Ca còn định nói gì đó, đầu bên kia đã cúp máy, anh ta cầm di động mà chờ ra, gọi lại cũng không được mà không gọi lại cũng không được, một lúc sau ảo não nói: “Sớm biết thế thì khỏi gọi, năm mới năm me, lại chọc giận Phong Tử rồi.”

Chị Mao ở bên cạnh cán vỏ bánh, nghe vậy bèn lườm anh ta một cái: “Đã bảo anh đừng có gọi rồi, tình hình của cậu ấy anh còn không biết à, nói vậy chẳng phải động chạm đến người ta hay sao.”

Mao Ca rầu rĩ: “Anh cũng sợ chú ấy còn trẻ, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mới có lòng tốt nhắc nhở một câu, sớm biết vậy đã gọi Phong Tử đến đây ăn Tết niên, nó bất hòa với gia đình, Đường Đường thì mất rồi, Tư Tư cũng vừa đi không lâu, nhất định rất khó chịu.”

Chị Mao phìu phìu lớp bột bám trên tay: “Thôi nào, đừng nghĩ nhiều nữa.”

* * *

Nhạc Phong cầm đầu phóng một lúc mới dừng lại, bản thân cũng không biết đã đi đến đâu, hạ cửa kính xe xuống nhìn một lúc, đột nhiên rùng mình.

Đây là khu nhà của Tân Thủ Nghiệp.

Khi biệt thự của Tân Thủ Nghiệp bị nổ, Nhạc Phong đã tới hiện trường nhìn một lần, còn là có cảnh sát đi cùng, Tân gia gần như là bị san thành đất bằng, mặt đất có một cái hố hõm xuống, tường bao xung quanh bị phạt ngang nứt vỡ, cốt thép bên trong trụi lủi chĩa lên, đôi chỗ có thể nhìn thấy xác của những thứ đồ điện đã bị thiêu rụi đen sì, những căn phòng bị

vụ nổ ảnh hưởng gần đó đã được tu sửa, duy chỉ có Tần gia là không hề được động đến, không biết có phải vì liên quan đến quyền tài sản hay không.

Nơi này, sau khi đến lần đầu tiên, Nhạc Phong đã không muốn đến lần thứ hai, bởi vì người cảnh sát đi cùng có nói qua, hiện trường vụ nổ quá thê thảm, gần như là đến cả hài cốt cũng không còn, chỉ có vài mảnh xương nhỏ văng ra, còn tìm được ở nơi cách trung tâm vụ nổ rất xa.

Tối nay, quỷ thần xui khiến thế nào, anh lại tới nơi này?

Quanh người Nhạc Phong dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, lạnh đến mức hai cánh tay đều run lên, nhưng chỉ trong chốc lát, anh đã quyết định.

Anh đỗ xe bên ngoài khu nhà, mang theo thuốc và bia, đi một vòng lớn bên ngoài khu nhà, nhảy qua từ một đoạn hàng rào khá thấp, men theo trí nhớ đi về phía vị trí ngôi nhà của Tần Thủ Nghiệp.

Không khó tìm, Tần gia trước sau không xây dựng lại, mà mấy hộ gia đình gần đó, vì kiêng kỵ nên cũng đã chuyển đi rất nhiều, ở một khu biệt thự xa hoa đèn đuốc lung linh, mảnh đất hoang vắng này có vẻ vô cùng lạc lõng, thép, bê tông, những mảnh vỡ của đồ điện, bao ngày mưa gió, ẩm ướt, rêu xanh, cỏ dại, chằng chịt đan xen, tựa như một nắm mồ thật lớn, lồng ngực Nhạc Phong nghèn nghẹn, anh thất thiếu bước đi, khập khiễng bò qua những tấm bê tông đổ nát rồi ngồi xuống.

Đã lâu lắm rồi, sớm đã không còn cái mùi khói lửa của lần đầu tiên đặt chân đến đây, mây trên trời rất dày, vành trăng nham nhở tựa như mọc ra một lớp lông, Nhạc Phong bật một chai bia, đặt dưới chân, lại cầm lấy chai còn lại, nhẹ nhàng cụng vào chai kia một cái, nói: "Đường Đường, anh đến thăm em."

Nói xong câu đó liền nghẹn lại, Nhạc Phong vùi đầu giữa hai gối, lặng mình một lúc lâu, gió nhẹ nhàng thổi qua, vi vu bên tai, đêm nay, anh tìm tới tìm lui, chỉ mong tìm được một chốn thuộc về riêng mình, tìm một

vòng mới nhận ra, chỉ có nơi này, mới là nơi anh nên tới nhất.

“Đường Đường, em ở đâu?”

Không có tiếng trả lời, gió phất qua những hạt cát nhỏ động trên phiến bê tông, vang lên những tiếng lạo xạo khe khẽ, Nhạc Phong nói: “Anh chưa bao giờ tin vào ma quỷ, nhưng Đường Đường, nếu như em thực sự biến thành ma, em hãy xuất hiện nói với anh một lời đi, anh rất nhớ em.”

Nhạc Phong vừa nói vừa ngửa đầu tu bia, bia không cay, nhưng không hiểu sao một ngụm đi từ cổ họng xuống lại cay đến mức nước mắt sắp tràn cả ra, anh ngồi một lúc, mới có thể nói tiếp.

“Anh thực ra rất ổn, chỉ là có lúc thấy rất mệt mỏi, cảm giác không còn gì để quan tâm, ngày tháng cứ thế trôi qua như vậy, không có mục tiêu gì hết.”

“Đám Mao Ca cứ bảo anh phải nhìn về phía trước, thực ra anh cũng không muốn thay đổi quá nhiều, có lúc anh nghĩ, cứ ăn cứ uống như vậy, trong lòng có một người để nhớ về, đã vô cùng tốt rồi. Nếu bắt anh yêu một người khác, anh không tưởng tượng nổi sẽ đối xử với người ta như thế nào...”

“Đường Đường, em là con gái, uống ít thôi...”

“Hôm nay Cửu Ca dần mặt anh, Tương Dung chỉ vào mũi mà chửi anh, anh nghĩ cô ta chửi đúng lắm, Đường Đường, có phải em cũng thấy anh thật kém cỏi hay không, cuối cùng vẫn hai bàn tay trắng, ngấm lại đúng là giống một con chó thật...”

“Tư Tư cũng đi rồi, ở dưới đó có gặp được thì hai em phải chăm sóc lẫn nhau đấy, Tư Tư cũng là người đáng thương...”

...

Nhạc Phong uống rất nhiều, cũng nói rất nhiều, mơ mơ màng màng, thấy choáng váng, lại cảm thấy chẳng phải say, cũng không biết được bao lâu, đầu nhức như muốn nổ tung, có người lắc lắc vai anh lớn giọng nói:

“Sao lại ngủ ở đây thế này, anh vào bằng cách nào?”

Nhạc Phong nghe thấy hết, nhưng không biết nên trả lời thế nào, chỉ nhìn anh ta cười, lại duỗi tay đẩy anh ta, người bảo vệ kia không còn cách nào khác, quay lại bảo người còn lại: “Mở điện thoại anh ta xem có gọi được người nhà đến không...”

Nói xong nâng Nhạc Phong xuống, anh thất tha thất thiếu dựa vào anh ta mà bước, đi được hai bước, anh quay đầu lại, bỗng chốc máu trên người đều vọt đến tận đỉnh đầu!

Anh thấy Quý Đường Đường đứng trên gò đất đỏ, cúi đầu, hai tay chậm rãi vặn một bình gas.

Trái tim Nhạc Phong như nhảy ra ngoài, gào lên: “Đường Đường, em chờ một chút, em dừng lại đi, hãy nghe anh nói!”

Nhạc Phong đẩy người bảo vệ kia ra lao về phía gò đất, chân bị vấp phải dây thép liên ngã sấp xuống, anh căng thẳng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng, tay chống mặt đất liều mạng bò lên, hai người bảo vệ cũng bị anh làm cho phát hoảng, mỗi người một bên kéo anh lại, Nhạc Phong cuống đến phát điên, không hiểu tại sao mình lại không bò qua được, anh ngẩng đầu nhìn thấy Quý Đường Đường vẫn chẳng màng gì tiếp tục mở van, giọng nói đã run rẩy, gào lên: “Đường Đường em chờ một chút, em nghe anh...”

Còn chưa nói xong, tầm mắt đột nhiên sáng choang, ngọn lửa màu cam chói lòa tuôn ra từ giữa bình gas, bao vây lấy bốn phía, Nhạc Phong mở trừng mắt nhìn thân thể Quý Đường Đường chia năm sẻ bảy giữa thứ ánh sáng chớp nhoáng này, cảm giác trong thân thể mình dường như cũng có thứ gì đó đã vỡ vụn trong khoảnh khắc, tầm mắt đột nhiên tối sầm, không biết gì nữa.

Hai người bảo vệ dùng hết sức cũng không kéo đi nổi, đột nhiên lại kéo được, một người không kịp thu sức liên ngã nhào về trước, đau đến mức quát lên: “Mẹ nó chứ uống uống uống, mượn rượu làm càn, năm mới năm

me cũng không để người ta yên!"

* * *

Bảo vệ tuần tra rất tức giận, nhìn Phương Trình nước miếng xổ tứ tung: "Hành vi gì thế này, hả, hơn nửa đêm trèo tường vào, có ý đồ gây rối gì chứ? Chúng tôi có thể báo cảnh sát anh biết chưa, đây là hành vi đe dọa đến sự an toàn của các hộ gia đình ở đây."

Phương Trình cúi đầu: "Vâng vâng, thật là ngại quá, xin lỗi xin lỗi, anh ấy chỉ là quá chén thôi..."

Khiết Du đứng trên đồng bê tông, sắc mặt rất khó nhìn: "Từ lúc gọi điện báo đến giờ, các anh để anh tôi nằm ở đây là sao? Trời lạnh như thế này, nếu bị lạnh cóng sinh bệnh thì giải quyết thế nào?"

Phương Trình liên tục nháy mắt với cô, thậm chí bà cô ơi em bớt tranh cãi đi, chúng ta đến để nhận lỗi cơ mà.

Khiết Du thì chẳng sợ, cô đã quản lý quán rượu lâu như vậy rồi, đã gặp đủ loại người, binh đến tướng chặn, hai gã bảo vệ nhỏ bé chẳng là gì: "Các anh làm ăn kiểu gì vậy, anh tôi là uống rượu nên mới mơ màng đi vào, nếu các anh làm tròn bổn phận công việc của mình thì anh tôi vào được chắc? Lơ là nhiệm vụ còn đòi báo cảnh sát, các hộ gia đình ở đây mà biết thì người đầu tiên bị khai trừ chính là các anh, trông chờ các anh bảo vệ thì bị khoắt hết lúc nào cũng không biết, tôi cho các anh hay, anh tôi đang không làm sao, nếu như vì đến khu nhà các anh mà đập đầu va chạm gì, tôi không để yên cho các anh đâu!"

Người bảo vệ cũng nổi cáu, tựa như đe dọa bước về phía cô hai bước: "A cái cô này, sao lại ăn nói phi lý như thế được?"

Khiết Du cười nhạt: "Làm sao, định đánh người à, tôi cho anh hay trong bụng tôi còn một mạng nữa đấy, làm tôi sợ không sao, nếu mà để nó xảy ra chuyện, cả nhà anh cũng gánh không nổi!"

Được, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, bảo vệ cũng không muốn gây

chuyện, đành phải vừa chửi kháy vừa bước qua nâng Nhạc Phong xuống dưới, thấy bọn họ đi rồi, Khiết Du mới vịn vào thanh thép một bên đi xuống, Phương Trình nhìn mà hết hồn, rất sợ cô có chuyện gì sơ xảy, mà sợ cái gì thì đụng cái đó, bên kia Khiết Du bỗng kêu lên một tiếng, sợ đến mức linh hồn nhỏ bé của Phương Trình muốn bay mất tiêu: “Sao thế sao thế?”

“Sụt rồi, qua đây giúp em với.”

Phương Trình nhanh chóng chạy qua, lối mà Khiết Du đi bên này đều là do mấy tấm bê tông trên nóc nhà đè lên nhau, có thể bước lên trên, cũng có thể đạp phải những chỗ hổng, Khiết Du vì đang mang thai, sợ bước hụt nên bước càng mạnh, cũng không biết đi được mấy bước thì đạp phải chỗ hổng, sụt hẳn xuống.

Phương Trình cẩn thận giúp cô kéo chân ra, Khiết Du đi giày đế bằng, từ mép giày đến mắt cá toàn là bùn đất, cô tức giận lấy khăn tay ra lau, sau đó đẩy Phương Trình: “Bên dưới có cái gì thế?”

Phương Trình lấy di động mở đèn pin lên, cúi người soi xuống dưới, đột nhiên ô một tiếng, nói: “Có một cái lỗ.”

Khiết Du thấy lạ: “Lỗ? Lỗ cống thoát nước à?”

Đầu của Phương Trình gần như sắp chui vào lỗ hổng dưới tấm bê tông: “Không phải, lạ lắm, có một cái hốc to, lúc trước chắc bị lấp đi, vừa hay bị em đạp hụt... có nước đọng, chảy qua bên kia. Ủây, bây giờ chó mèo cũng giỏi thật, còn đào đường hầm được...”

Khiết Du mất kiên nhẫn: “Đi thôi, xong chưa, còn hăng hái hơn cả con chó con mèo.”

Phương Trình hậm hực rút đầu lại, thậm chí phụ nữ mang thai đúng là đằng nào cũng nói được, là em hỏi có cái gì, em không hỏi anh xem làm quái gì.

Chương 5

Khi tỉnh dậy, anh đã nằm trên chiếc ghế salon trong chính căn nhà của mình, đầu đau dữ dội, Nhạc Phong hít một hơi đứng dậy, nhìn thấy tờ giấy nhắn mà Khiết Du để lại bên cạnh, trên đó viết cô phải đi thăm bà con vài ngày, tối thứ ba rảnh, mời anh đến nhà ăn bữa cơm.

Nhạc Phong không suy nghĩ gì nhiều, vo tờ giấy ném vào thùng rác, đứng dậy tìm đồ ăn trong tủ lạnh, tìm khắp ba tầng tủ lạnh mới thấy một túi sủi cảo đông lạnh, không nhớ ra nổi đã mua từ lúc nào, lật qua lật lại cũng không thấy hạn sử dụng, anh dứt khoát mặc kệ, lúc nấu sủi cảo cũng không biết là đang tức giận với ai: Không tin ăn có thể chết được.

Trong khi chờ nước sôi, di động bỗng vang lên, Nhạc Phong tay đang bận không bỏ xuống được, trực tiếp nghiêng đầu kẹp điện thoại vào cổ: “Ai đấy?”

Đầu bên kia vô cùng hung hãn: “Oắt con, biết bố là ai không?”

Giọng nghe khá quen, nhưng nhất thời không nhớ ra nổi, hai tay đều bận, lại không thể lấy điện thoại xuống xem màn hình: “Ai hả?”

Đầu kia rống lên: “Con em ông chứ, Nhạc Phong, ông có cần phải tuyệt tình như vậy không? Tôi với ông từng ngủ với nhau mà...”

Nhạc Phong sắc mặt một cái, vai không kẹp chặt, di động chút nữa rơi vào trong nồi sủi cảo, anh tắt bếp gas, cầm lấy điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Trần Nhị Bàn, nói tiếng người!”

Trần Nhị Bàn còn cáu hơn anh: “Đáng đời, đổi số mà không báo ông đây, ông biết tôi mất bao nhiêu công sức mới tìm được ông không hả thằng ranh!”

Bị chửi thế này đúng là không oan, lúc đó sau khi đưa Quý Đường Đường rời khỏi Cổ Thành, Nhạc Phong sợ tiếp tục dùng số di động ban đầu sẽ bị Tần gia định vị được, trong lúc vội vã đã đổi số, chỉ chừa lại số của

Mao Ca, Đầu Trọc và Khiết Du, sau đó lại xảy ra quá nhiều chuyện, cả thể xác và tinh thần anh đều mệt mỏi nên cũng chẳng nghĩ đến chuyện lấy lại số, dù sao những người muốn liên hệ với anh, quanh quanh quẩn quẩn đều liên lạc được, có thể liên lạc được lại không liên lạc, có mất liên hệ cũng không đau không ngứa.

Trần Nhị Bàn này, đúng là cá lọt lưới, Nhạc Phong cũng chẳng nể mặt anh ta chút nào: “Cũng chẳng nhọc công tìm tôi lắm đâu nhỉ, nếu không đã chẳng chờ đến tận hôm nay.”

Trần Nhị Bàn có chút xấu hổ, cười hà hà mấy tiếng: “Sau dạo ấy Tú Nhi sinh, làm cha, tinh lực cũng hữu hạn, ha ha, tinh lực hữu hạn.”

Khi Nhạc Phong rời khỏi Đôn Hoàng, Trần Nhị Bàn từng liên lạc với anh một lần, biết không có vấn đề gì cũng an tâm, sau đó Quan Tú lại sinh con, nghênh đón vai trò mới, ông bố bím sữa này thực sự là đầu tắt mặt tối, hết giặt quần áo lại nấu cơm thay tã, đến cả khi ngủ trong lỗ mũi cũng đầy mùi sữa, bao nhiêu bạn bè thân thiết còn ít liên lạc, huống chi Nhạc Phong xa xôi như vậy? Sau đó một thời gian mới rảnh rang đôi chút, nhắn tin cho Nhạc Phong mấy lần đều không thấy trả lời, gọi điện thoại hai lần cũng báo tắt máy, còn tưởng là anh quên sạc, đến lần này có việc nhất định phải tìm anh, trái tim không thấy phải tìm không được mới nhờ bạn bè hỏi thăm liền tức đến vẹo mũi, té ra là đã đổi số rồi.

Nhạc Phong ngồi xuống sa lon: “Cũng phải trách tôi dạo này bận quá, lúc tôi đi chị dâu cũng sắp sinh rồi, đáng ra phải gọi điện hỏi thăm mới đúng. Trai hay gái thế?”

Trong giọng nói của Trần Nhị Bàn lộ ra vài phần đắc ý: “Tôi ra được thằng cu, đủ tám cân, tướng tá kinh người.”

Nhạc Phong cười rộ lên, Trần Nhị Bàn phấn chấn hỏi anh: “Còn ông, Phong Tử, tiến triển thế nào? Cô bé lúc đó ấy, chia tay rồi hay tiến thêm bước nữa?”

Nhạc Phong sững sốt một chút, trầm mặc một lúc mới qua loa đáp là

vẫn ở bên nhau, Trần Nhị Bàn cũng không nghĩ nhiều, còn bơm hơi cho anh: “Phải cố lên Phong Tử, ông xem đến tôi còn được lên chức rồi, cậu đến cưới còn chưa cưới nữa, tụt hậu quá.”

Nhạc Phong cười cười, xốc lại tinh thần hỏi anh ta: “Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Trần Nhị Bàn rất kích động, bô bô không dứt lời: “Tôi nói cậu nghe này Phong Tử, một năm nay tôi ghen phát điên rồi, hoàn toàn làm một thằng phụ nam của gia đình, giặt quần áo nấu cơm thay tã, con mẹ nó, ngày ngày ở nhà ủi quần áo, tôi nhìn vào gương mà thấy tay đã tự động bắt thành lan hoa chỉ rồi — Phong Tử, nếu không làm việc gì đàn ông một chút thì tôi sẽ biến thành đàn bà từ trong ra ngoài mất, tôi bảo với Tú Nhi rồi, cả năm trời ngâm đấng nuốt cay vừa ngủi rắm vừa hít nước tiểu, cũng nên thả tôi ra ngoài hít thở không khí chứ.”

Nhạc Phong ừ một tiếng: “Định thế nào?”

“Tôi với mấy thằng bạn có xe bàn nhau, tính tự lái đi đâu phượt một chuyến, ông biết rồi đấy, phượt đến miền Đông thì chẳng có gì thú vị cả, chúng nó toàn Tây tiến hết thôi. Chuyến này tôi định đi chừng hai mươi ngày, từ Tân Cương chạy đến Tây Tạng không thành vấn đề. Tú Nhi lo, nói đường bên kia không dễ đi, tôi liền nghĩ ngay đến ông, thế nào, có hứng thú không, bao ăn bao ở, ông làm trưởng đoàn dẫn đường, mang đám tay mớ bọn tôi lượn một vòng được chứ?”

Nếu vì chuyện này mà tìm anh, Nhạc Phong trả lời thẳng thừng: “Không hứng thú.”

Trần Nhị Bàn bất ngờ, thất vọng nói: “Sao thế, tôi thấy ông nhất định không thành vấn đề chứ, ông tự làm tự ăn, không cần xin nghỉ các thứ, hơn nữa, không phải ông thích rong ruổi trên đường à, Phong Tử, ông phải nể mặt anh em chứ, Tú Nhi nghe có ông mới thả cho tôi đi đấy, không cô ấy lại làu bàu không cho tôi đi đâu...”

Nhạc Phong ngắt lời anh ta: “Không có gì to tát đâu, các ông cứ đến nơi

tìm tài xế địa phương hướng dẫn, giá cũng không đắt, Tân - Tạng không nguy hiểm như Xuyên - Tạng, chú ý lái một chút là được, tôi... dạo này bận quá, thực sự không dứt ra được."

Đã nói đến mức này cũng không tiện ép buộc, Trần Nhị Bàn tranh thủ lần cuối cùng: "... Phong Tử, tôi gửi tuyến đường cho ông xem qua nhé, chỗ nào cần chú ý thì ông note lại nhé. Tuyến đường này không tệ đâu, cảnh đẹp, không chừng ông xem xong lại đổi ý đấy."

* * *

Nghe điện thoại xong, sủi cảo trong nồi đã nát thành cháo, nhìn thật không nuốt nổi, Nhạc Phong quyết định ra ngoài kiếm ăn, hơn nữa cuộc gọi của Trần Nhị Bàn đã nhắc nhở anh, anh quyết định đến chi nhánh nhà mạng hủy số.

Trong chi nhánh kín người, đang là thời kỳ thúc đẩy tiêu thụ đầu năm, toàn là nạp tiền điện thoại tặng điện thoại, tặng dầu rồng vàng vân vân, đến để hủy số như anh thật đúng là không có mấy người, nhân viên ra sức đề cử với anh: "Anh hủy số làm gì, có hai số rất tiện mà, một dùng cho công việc một dùng cho cuộc sống, phân biệt rõ ràng. Giờ di động cũng không mắc, anh xem thử ưu đãi năm nay đi, đóng trước 6 tháng tiền điện thoại sẽ được tặng một chiếc smartphone, rất có lợi!"

Nhạc Phong thuận miệng hỏi một câu: "Tặng máy gì vậy?"

Hận thì chỉ hận vì đã hỏi một câu như vậy, nhân viên kia tóm lấy Nhạc Phong không buông, dùng sự nhiệt tình cao độ giới thiệu cho anh chiếc di động thông minh hàng chợ trời từ đầu đến đuôi, từ vỏ ngoài có dùng gạch đập cũng không vỡ, cho đến phần mềm rồi nâng cấp rồi khả năng cung cấp thông tin, cái gì mà chỉ cần nạp một lần có thể dùng đến ba bốn ngày, nói chung đây là một chiếc di động có một không hai, Steve Jobs mà sớm biết có chiếc di động này thì đã dùng búa đập nát Iphone rồi.

Nghe từ đầu tới cuối, Nhạc Phong cũng chẳng thấy xi-nê gì, nhưng anh lại chẳng nở mở miệng nói 'Không', nếu không chẳng phải rất phụ lòng sự

niệt tình thao thao bất tuyệt văng đầy nước bọt để bán hàng của người này hay sao.

Dù sao... 6 tháng tiền điện thoại, cũng chỉ là chuyện mấy trăm ngàn mà thôi.

* * *

Về đến nhà, Nhạc Phong mở máy tính, tiện tay lấy cái di động mới ra dùng dây USB sạc điện khởi động máy, mail của Trần Nhị Bàn đã gửi đến, chiến lược làm đâu ra đấy, nhưng đường đi lại không thích hợp, theo sự sắp xếp của bọn họ, sẽ đi từ Uighur đến Nam Cương Kashgar, đi qua Diệp Thành, qua ghềnh Đại Hồng đến sông Sư Tuyên, lại đi về hướng Gegyai, hồ nước mặn, đi qua đội bảo dưỡng 382 hướng về phía Song Hồ, đây là nơi hoang vắng ở Tạng Bắc, nhất là Song Hồ, hai năm trước còn từng xảy ra vụ xe bị vùi không được cứu viện nên dẫn đến tử vong, đám Trần Nhị Bàn toàn mấy tay tự lái gà mờ, tốt nhất là không nên chọn tuyến đường này.

Nhạc Phong trả lời thư, đề xuất rằng lúc đến sông Sư Tuyên, bọn họ nên đi về phía Nam, đi qua Saga, Lhaze, đến Himalayas thăm đỉnh Everest, dù sao cũng là đỉnh núi cao nhất thế giới, đi thăm một chuyến cũng coi như không tệ.

Trả lời mail xong, điện thoại mới đột nhiên rung lên, cầm lên xem, là thông báo của điện thoại, đều là Trần Nhị Bàn, có thể thấy hai ngày trước anh ta tìm anh gấp gáp thế nào, gọi không ít đến số máy cũ — mới vừa rồi ở chi nhánh Nhạc Phong đã hỏi qua, loại thông báo này tối đa lưu được 48 tiếng đồng hồ, nói cách khác, nếu số cũ của anh không trả phí định kỳ, anh sẽ không biết được trước đó có những ai gọi điện cho anh.

Nhạc Phong mở danh bạ ra, lật từng trang xem những người đã liên lạc với anh lúc đó, lật mãi, bỗng nhiên dừng lại.

Anh nhìn thấy dãy số của Quý Đường Đường.

Đó là khi còn ở Ca Nại, hai người từng trao đổi số di động một lần,

nhưng sau khi Quý Đường Đường rời khỏi Ca Nại, sim đã ném vào thùng rác, hoàn toàn là một dây số bỏ đi, lúc đó không hiểu xuất phát từ tâm trạng thế nào mà không xóa số.

Nhạc Phong nhìn thật lâu, bấm nút quay số gọi.

Trong khoảnh khắc bấm gọi, anh bỗng nhiên thấy hồi hộp vô cùng, rõ ràng biết không nên chờ mong, nhưng vẫn ảo tưởng, có lẽ trong lúc bất chợt, đầu dây bên kia sẽ bắt máy.

“Chào bạn, số điện thoại bạn vừa gọi không có, xin vui lòng kiểm tra và gọi lại...”

Nhạc Phong cười rộ lên, cười mãi cười mãi, trong lòng bỗng dâng lên một trận chua xót, anh ngắt dây USB, mở ngăn kéo bàn vi tính, ném chiếc di động vào bên trong, sau đó đóng sầm lại.

* * *

Bữa tối ở nhà Khiết Du vô cùng không thoải mái, Nhạc Phong lái xe đi, từ trên xe đã nhận được điện thoại của Phương Trinh: “Anh, anh rộng lượng một chút, Khiết Du có làm chuyện gì khiến anh mất hứng anh cũng đừng để trong lòng, cô ấy đang mang thai.”

Nhạc Phong lúc đó còn cười cười: “Đó là em gái tôi, cậu rộng lượng một chút mới đúng. Có chuyện gì hả?”

Phương Trinh ấp úng không nói gì, chỉ bảo đến rồi sẽ biết.

Vừa vào phòng khách nhà Khiết Du, Nhạc Phong đã đại khái đoán ra được là chuyện gì, Khiết Du đang ngồi cùng một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp trên sa lon nói chuyện phiếm, thấy Nhạc Phong bước vào, cô gái kia hơi đỏ mặt, Khiết Du lại rất tự nhiên giới thiệu: “Đây là anh tở, anh, đây là chị em tốt của em, Kiều Manh.”

Nhạc Phong ngoài mặt thì cười, trong lòng lại thấy phiền, còn hẹn anh ăn tối, hóa ra là ngay từ hôm tất niên đã định bày ra chuyện này rồi.

Sau khi mọi người ngồi vào bàn, anh lấy di động nhắn cho Khiết Du

một tin: “Em bị điên à.”

Khiết Du ngồi bên bàn bên kia, vẻ mặt tự nhiên cầm di động lên một chút, không hề trả lời anh, lại cất đi giống như chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

Phương Trinh phụ trách nấu nướng trong phòng bếp, Khiết Du chuẩn bị bàn ăn cho Nhạc Phong và Kiều Manh, ăn được một nửa, Phương Trinh mượn cớ hỏi nấu cà ri với nhiệt độ nào cho vừa gọi Khiết Du vào, cuối cùng cũng để hai người ở lại riêng.

Nếu đã không có người khác, Kiều Manh cũng vào thẳng chủ đề, cô ta nói: “Anh đừng trách tôi hỏi đường đột nhé, tôi chỉ thấy có một số chuyện nên hỏi trước cho chắc chắn, đỡ phải để đến sau này mới biết thì phiền, xem mắt ấy, cũng chỉ là một phép so sánh thôi mà, đúng không?”

Nhạc Phong khắc chế nổi kích động muốn bóp chết Khiết Du lại: “Ừ.”

“Khiết Du nói anh có một cái biệt thự, là mua đứt hay trả góp thế, còn lại trả thế nào?”

“Biệt thự à? Ở nhờ của họ hàng.”

Kiều Manh sững sốt: “Không phải của anh à?”

Nhạc Phong thản nhiên cười cười: “Chẳng qua là sĩ diện một chút ấy mà, gặp người ta mới khoác lác là của mình. Cô đã thắng thắng thì tôi cũng nói thật, con người phải thật thà chứ đúng không?”

Sắc mặt Kiều Manh có chút khó chịu, được một lúc lại hỏi anh: “Nghe nói mẹ anh không sống cùng với anh hả?”

Nhạc Phong cười xấu xa: “Tạm thời là như vậy, nhưng tôi là người hiếu thảo, trước đây không đưa mẹ tôi lên ở cùng là vì bận rộn, không có ai ở nhà chăm sóc mẹ tôi, bất tiện. Nếu sau này kết hôn rồi, mẹ tôi nhất định phải ở cùng với tôi, cho nên vợ tương lai của tôi cũng phải hiếu thảo như tôi mới được, bưng trà rót nước giặt quần áo đấm lưng vân vân cũng phải tự biết đường mà làm.”

Kiều Mạnh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, bắt đầu gảy gảy đĩa rau, được một lúc lại khách khí với anh: "Tôi thấy... điều kiện anh cũng không tệ mà, tại sao lại không có bạn gái chứ?"

Nhạc Phong thờ dãi: "Chia tay rồi."

Kiều Mạnh hiếu kỳ: "Sao lại chia tay?"

Nhạc Phong suy nghĩ một lúc rồi nói: "Kỳ thực cũng chẳng có gì to tát, tình cảm giữa tôi và cô ấy rất tốt đẹp, cô ấy có chút... ham tiền, mua cho cái nhẫn vàng, còn đòi mua cả cái dây chuyền vàng, không mua liền âm ỉ lên, trong cơn nóng giận tôi có đánh cô ấy một cái, thực ra cũng không nặng, chỉ sưng một bên mắt mà thôi, gia đình cô ấy không bỏ qua, bắt cô ấy phải chia tay với tôi..."

...

Khiết Du tiễn Kiêu Mạnh mặt mày đã âm u đến chảy nước đi, quay về liền không nhìn được mà nói Nhạc Phong: "Anh, anh muốn tìm đường chết đúng không, anh cứ nhớ mãi một người đã chết không chịu thoát ra phải không, coi lòng tốt của người khác với anh là rắm thổi hết đúng không?"

Nhạc Phong bị lời nói của cô làm cho bốc hỏa: "Anh nhớ ai là chuyện của anh, không ảnh hưởng gì đến em hết, em có tư cách gì mà nói này nói nọ!"

Hai người cãi lộn, khiến cho Phương Trình chảy mồ hôi đầm đìa, anh vợ và bà xã đều không thể đắc tội, anh ta hốt hoảng đến độ hận không thể quỳ xuống trước hai người: "Cả hai bớt nóng đi, bớt nóng đi được không?"

Khiết Du khóc rống lên: "Em vì ai chứ, còn không phải là để tốt cho anh, đêm hôm đó em nhận được điện thoại của bảo vệ qua tìm anh, nhìn anh nằm trên đất như vậy, nước mắt em liền không cầm lại được. Em không muốn anh cứ như vậy, muốn anh có thể sống tiếp, tìm một người con gái tốt khác bắt đầu lại, nếu em nói trước với anh, liệu anh có đến không, hả?"

“Em làm vì em à, tìm được bạn gái cũng là của anh, em cũng có nhiều ra miếng thịt nào đâu!”

“Kiều Manh cũng là bạn của em, anh nói xằng nói bậy với cô ấy như vậy, anh có để ý đến mặt mũi của em không? Người ta lại tưởng em giới thiệu người không đáng tin cho cô ấy, sau này em còn gặp cô ấy chứ!”

Khiết Du vừa khóc, Nhạc Phong liền không có cách nào nổi nóng tiếp, ngẫm lại lại thấy Khiết Du nói cũng có lý, anh làm mọi chuyện rồi tung lên như vậy, cô ấy rất khó giải quyết, Phương Trinh bước qua đỡ dành Khiết Du, vừa an ủi vừa ra sức nháy mắt phất tay với Nhạc Phong, ý tứ là: Đi đi, anh mau đi nhanh lên.

* * *

Nhạc Phong không biết mình đã lái xe về nhà như thế nào, anh gửi cho Khiết Du một tin nhắn xin lỗi, cô không hề hồi đáp. Về đến nhà, Nhạc Phong rửa mặt qua loa, sau đó ngã xuống giường.

Anh nhìn chằm chằm lên trần nhà, khoe mắt bất tri bất giác đã phiem ước, nghĩ lại mấy ngày gần gũi chẳng ra gì vừa qua, gặp trắc trở ở nhà mẹ mình, trở mặt với Cửu Điều, nổi nóng với Mao Ca, hiện giờ, thậm chí cả Khiết Du cũng bị anh quấy rầy.

Một kẻ cô đơn thực sự, có chết trong căn phòng trống trơn này chắc cũng không ai biết.

Nhạc Phong bật cười, cười mãi cười mãi, anh kéo cả chiếc chăn qua, ghì chặt vào trong lòng.

Tại sao Đường Đường lại thích ôm chăn đến như vậy, lúc trước anh vẫn không hiểu lắm, giờ thì đã thông suốt.

Có một thứ đau đớn khiến cho người ta cảm thấy giữa từng khớp xương, từng thớ thịt đều trống rỗng, bắt buộc phải tìm thứ gì đó để khóa lấp, để lấp đầy, cho dù là giả dối cũng có sự ấm áp và đầy đủ của giả dối.

* * *

Nhạc Phong mơ thấy một giấc mộng hoang đường.

Anh mơ thấy mình và Kiều Manh kết hôn, còn nhanh chóng có con, anh giống như Trần Nhị Bàn, mỗi ngày bận bịu quanh quẩn với việc giặt đồ nấu cơm thay tã, sau đó cảnh tượng đột nhiên biến đổi, Kiều Manh nhàn nhả dắt chó đi dạo phía trước, còn anh thì mặc đồ bảo mẫu, ôm đứa bé ở đằng sau lúi húi chạy theo.

Chạy mãi chạy mãi, bỗng nhiên lại nhìn thấy Quý Đường Đường, cô đứng ở ven đường, bên chân là một cái ba lô lớn, cứ nhìn anh chăm chăm, nước mắt gần như sắp trào ra.

Nhạc Phong thấy mình sắp phát điên rồi, anh lớn tiếng giải thích với cô: "Đường Đường, anh chưa kết hôn, anh không biết đứa bé này là của ai, Đường Đường, anh thực sự chưa kết hôn, anh không biết sao anh lại có vợ nữa!"

Anh như phát điên mà giải thích, mồ hôi đầm đìa, sau đó giật mình tỉnh giấc.

Trong khoảnh khắc khi tỉnh lại, Nhạc Phong thở phào nhẹ nhõm một hơi, thực sự là ác mộng, mặc dù hiếm hoi lắm mới có thể mơ thấy Đường Đường, cuối cùng lại là một cơn ác mộng từ đầu đến cuối.

Anh xuống giường đi vệ sinh, lúc đi ngang qua cầu thang, anh bỗng nghe thấy dưới lầu vọng tới một tiếng chuông khe khẽ.

Cực kỳ nhỏ, nếu như không phải tỉnh lại đúng lúc, nếu như không phải vừa vặn đi qua chỗ này, nhất định sẽ không nghe được.

Nhạc Phong có chút khó hiểu, anh men theo tiếng chuông không xác định đi xuống lầu, âm thanh lảng đãng, trầm muộn, anh bước tới cạnh bàn vi tính còn thấy kỳ lạ, sau đó mới đột nhiên mới phản ứng kịp, cúi người xuống kéo ngăn kéo ra.

Chiếc di động hàng chợ đen nạm tiền được tặng kia quả nhiên giống hệt như lời nhân viên bán hàng khoác lác, pin siêu khỏe, lúc đó anh chỉ sặc có

một lúc mà ba ngày vẫn không sập nguồn — trên màn hình là một dãy số bàn, cùng lúc đó, thông báo sắp hết pin đỏ lè cũng nhấp nháy.

Không hiểu vì sao, Nhạc Phong lại không nhấn nút nghe ngay, giống như đang bình tĩnh lại, muốn xem người ở đầu dây bên kia có thể kiên trì được bao lâu, hơn hai giờ đêm, một số điện thoại đã không sử dụng gần một năm, rốt cuộc là ai đang gọi cho anh? Thậm chí một lúc lâu không có người nghe vẫn không từ bỏ? Tiếp thị? Điện thoại quấy rối? Hay là... gọi nhầm số?

Thông báo màu đỏ càng nhấp nháy nhanh hơn, Nhạc Phong cầm chiếc di động lên, bấm nút nghe.

Tín hiệu không tốt, chỉ nghe sần sật, gió rất lớn, giống như đang quét qua một nơi hoang dã bát ngát, hơi thở dồn dập, sau đó là một tiếng hỏi run rẩy khản đặc.

“Nhạc Phong?”

Oành một tiếng, Nhạc Phong thấy như có vật đó đập nát đầu anh, có một khoảnh khắc, anh không thể nào suy nghĩ, từng tấc thân thể nóng rùng rục, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều biến mất, đồ dùng, nhà cửa, thậm chí cả thành phố, anh cảm thấy mình như đang trôi nổi trên tầng mây hoang dã, cuồng phong gào thét âm ỉ, nhưng không thể nào cuốn đi tiếng gọi vô cùng quen thuộc bên tai vẫn quấy rầy anh trong từng cơn mộng mị.

“Đường Đường?”

Chương 6

Sáng tinh mơ tỉnh lại, gió lạnh hiu hiu luồn vào trong cổ, căn lều gia dụng bị gió thổi nghiêng trái nghiêng phải, như thể chỉ một khắc nữa sẽ bị tốc lên, Trần Nhị Bàn run lấy bảy chuẩn bị cả nửa ngày, mắt thấy không thể trụ nổi nữa, anh ta hét lớn một tiếng, 'Lên nào', sau đó đội ba lô trên đầu chạy ngược về phía chiếc xe đỗ cách đó không xa.

Có được sự cổ vũ của Trần Nhị Bàn, đám bạn phượt chui trong lều cũng chạy vội ra bên ngoài, vừa chạy vừa hô đủ loại khẩu hiệu.

"Lên nào, một tiếng trống lên tinh thần, chiến bốn trăm dặm!"

"Ngủ một giấc trong Tử Nhật Câu, tè một bãi ở đèo Giới Sơn Đạt Phán, tắm ở hồ Pangong, không thể nào rụng được! Hôm nay phải ngủ ở Tử Nhân Câu!"

"Go go go, hôm nay cố một chút nữa là vào đất Tạng rồi, ya hoo, đây là cao nguyên Thanh Tạng..."

...

Chưa đầy trăm mét, cả đám chạy băng qua như xe lửa, cuối cùng cũng lên xe, cửa xe vừa đóng lại, hơi ẩm bên trong khiến người ta muốn khóc, cô vợ của Lý Văn Hải ngồi phía sau đưa cho Trần Nhị Bàn một cái bánh nang: "Này, ăn một ít đi, đừng để đói."

Trần Nhị Bàn đón lấy cái bánh nang cứng đến độ có thể dùng để khắc chữ lên đá, dòng lệ nóng chực tuôn trào: "Hôm nay bánh nang, ngày mai cũng bánh nang, chẳng lẽ mười bữa tiếp theo cũng chỉ có bánh nang, tự lái xe đúng là không dễ chơi, ông đây muốn về nhà ăn bánh rán, thêm ba quả trứng chiên nữa!"

Vợ của Lý Văn Hải cười khanh khách: "Không phải Nhạc Phong đã nói rồi hay sao, hôm nay nếu có thể chạy đến sông Sư Tuyền được thì có thể ăn ngon ngủ say rồi, muốn rửa chân mát xa cũng có. Nhị Bàn, xe này dựa vào

anh đẩy, cố lên!"

Trần Nhị Bàn hậm hực, đành phải nhúng miếng bánh nang vào nước trong bình giữ ấm mà nuốt, mở bộ đàm ra, mấy xe phía sau cũng đang kêu gào không ngừng.

— "Chân giò hun khói đi, cho miếng chân giò hun khói đi."

— "Ông đây không ăn bánh nang, đưa thịt bò khô đây, trà trứng còn không? Mày là heo à mà ăn hết sạch rồi."

— "Nước còn không nóng. Cái chỗ quỷ quái này, đến bánh bao còn đông lại!"

...

"15 phút nữa sẽ ra đường cái, điểm tiếp tế không nhiều lắm, ăn ít thịt thôi. Trang bị đủ bình dưỡng khí đi, trên đường bớt nói chuyện, đừng hào hứng quá, nối đuôi nhau, không được vượt nhau, đi theo sau xe tôi hết, thân thể không ổn phải há mồm luôn."

Giọng nói của Nhạc Phong vang lên, bộ đàm nháy mắt im bật, chỉ còn tiếng chinh trang đồ đạc trong túi nylon sột soạt, Trần Nhị Bàn áp mặt vào cửa kính nhìn ra xa, chiếc Toyota 4500 của Nhạc Phong đỗ trên sườn núi cao, cửa xe khép hờ, đứng từ góc độ này có thể nhìn thấy Nhạc Phong đang tựa vào ghế lái, đeo một chiếc kính đen, gác chân cầm bộ đàm nói chuyện với họ.

Vợ của Lý Văn Hải ghé lại nhìn, nhỏ giọng nói: "Ai u, ngẫu ra phết."

Lại thăm thì với Trần Nhị Bàn: "Cậu bạn này của anh kết hôn chưa? Mấy em gái đi cùng đang nhờ tôi hỏi thăm đấy."

Trần Nhị Bàn ganh tỵ vô cùng: "Ngẫu cái rắm, mở cửa xe ra không lạnh à, chỉ giỏi giả vờ giả vịt."

Anh ta lớn tiếng hỏi Nhạc Phong qua bộ đàm: "Phong Tử, hôm nay có đến sông Sư Tuyên được không?"

"Không đến được."

Trong bộ đàm là một tràng tiếng hít thở, có người khóc thét: “Vậy hôm nay vẫn phải ăn bánh nang à?”

Còn có người đề nghị: “VẬY NHẤN GA, ĐI NHANH HƠN ĐI, ĐƯỜNG DO CHÂN NGƯỜI ĐI MÀ THÀNH, TÔI KHÔNG TIN LÀ KHÔNG ĐẾN ĐƯỢC!”

Nhạc Phong đáp lại: “Tĩnh táo lại đi, lộ trình hôm nay cả độ cao so với mặt biển và sức gió đều cao hơn.”

Người nọ không phục: “Tôi vẫn khỏe đấy thôi, doanh trại ba mươi dặm không phải cũng có độ cao 3100 mét so với mặt nước biển hay sao, không phải vẫn dễ dàng qua được, ăn được ngủ được.”

Nhạc Phong cười nhạt: “Ba nghìn mét so với mặt nước biển cũng bằng một trăm mét, chờ lát nữa đi qua ghềnh Đại Hồng, lên tới 4100, đi thẳng một mạch lên được miệng núi 5000 mét chỉ có 5 người, dân Tạng địa phương có câu, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ đường từ ghềnh Đại Hồng đến Đa Mã, đoạn đường 300km, có khả năng phải đi đến mười mấy tiếng đồng hồ, hôm nay không được nghỉ nhiều, không được nán lại nhiều, không được hơi một tí là dừng lại chụp ảnh, điều cuối cùng, tuyệt đối không qua đêm ở Tử Nhân Câu.”

Nói năng rất không khách khí, được một lúc có một giọng nữ nũng nịu nói: “Ây da, Nhạc Phong, đừng nói kiểu đáng sợ như thế chứ, bọn tôi lại sợ quá thì sao.”

“Độ cao của Tử Nhân Câu so với mặt biển là 5100, hàm lượng dưỡng khí chỉ bằng 60% so với mặt biển, năm đó sau khi giải phóng A Lý, một đội quân tiên phong đã cắm trại ở đó qua đêm, ngày thứ hai cả đội gặp nạn, không ai tỉnh lại, nếu không đâu tự dưng mà gọi là Tử Nhân Câu? Hai năm trước đã từng có du khách bị phản ứng cao nguyên mà chết ở Tử Nhân Câu, chỉ nhờ tài xế đào vội một cái hố để chôn, đào nông đến độ còn lộ cả bàn tay ra ngoài. Chết bệnh chết do xe lật vô số, đêm đến hai bên đường đều là ma trời, muốn qua đêm ở đó thì các cô tự đi mà ngủ, xe của ông đây không đợi đâu.”

“Còn nữa, khi đi đến nơi có độ cao so với mặt biển cao hơn, nếu thực sự có phản ứng, lập tức quay xe về Tân Cương, xe nào có phản ứng thì xe đấy quay về, tất cả có phản ứng thì tất cả quay về, không được tiếp tục đi về phía A Lý nữa, độ cao so với mặt biển ở A Lý toàn là bốn năm ngàn, đi tiếp tôi không đảm bảo có sống được hay không đâu.”

Câu này, khiến cho người đang ngồi trên mấy chiếc xe còn lại đều sờn cả gai ốc, sắc mặt của Trần Nhị Bàn cũng thay đổi, lúc lên xe liền len lén gọi điện thoại cho Nhạc Phong: “Phong Tử, khó chơi như thế thật à? Tôi không đùa với cậu đâu, lúc cậu nói tôi thiếu chút nữa đá ra quần đấy.”

Nhạc Phong ở đầu bên kia cười ha hả: “Cũng không phải khó chơi đến thế, tôi nói quá lên đấy, lần này ông đem theo toàn gà mờ không biết trời cao đất dày, chỉ đông chỉ tây tự quyết định, tôi mà không nói nặng thì ông nào cũng có thể lên nóc nhà dờ ngói hết.”

Trần Nhị Bàn cười gượng, đúng là cũng trách anh ta, vì muốn nhiều người cho náo nhiệt nên chạy lên diễn đàn du lịch post bài tìm người, kết quả tập trung được một đám không có kinh nghiệm, đừng nói là Nhạc Phong, đến bản thân anh ta cũng thấy không đáng tin.

* * *

Lúc đầu Nhạc Phong căn dặn mọi người trên xe không được hào hứng quá, kỳ thực không cần anh căn dặn, khi thực sự lên đường, tất cả mọi người đều không hào hứng nổi, tuyến đường Tân - Tạng được xưng là con đường có độ cao so với mặt nước biển cao nhất, cũng được gọi là đường quốc lộ 219, nhưng trên thực tế đến cả tiêu chuẩn đường bê tông cấp huyện cũng chưa đạt được, cả đoạn đường như cái bàn giặt đồ, xe vừa mới cất bánh, đằng sau đã mù mịt bụi đất, mặt đường lỗ chỗ hố to hố nhỏ, rung lắc đến độ người trên xe mặt không còn chút máu, có lúc gặp phải đường bị thác lũ xối qua còn phải đi xuống lòng sông đầy đá cuội.

Xe của Nhạc Phong là xe việt dã, chạy qua mấy đoạn đường kiểu này còn có thể ứng phó được, mấy chiếc còn lại toàn là xe riêng, chỉ mới chạy qua

đường nhựa hóng gió, vừa mới nếm mùi đau khổ này liền không thể nói thành lời, dọc đường đi xảy ra vô số tình huống, nắp bình xăng gãy, đinh ốc ống xả gãy, điều kỳ quái nhất là có một xe gãy cả bàn đạp côn, may mà không bị lật xe trên cát.

Buổi chiều đi qua Giới Sơn Đạt Phán, cũng là lúc thực sự đến được biên giới giữa Tân Cương và Tây Tạng, mọi người hưng phấn xuống xe, bày ra đủ tư thế để chụp ảnh với cột mốc biên giới, Nhạc phong một mình dựa vào xe hút thuốc, lạnh lùng nhìn một đám người huyên náo, được một nửa, đột nhiên anh dập tắt điếu thuốc, sải bước kéo một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi khoác áo bành tô đeo khăn choàng cổ lại, hỏi ông ta: “Có phải anh bị phản ứng cao nguyên rồi đúng không?”

Anh bỗng nhiên hành động đột ngột như vậy, mọi người đều yên lặng, lúc này mới chú ý đến sắc mặt của người đàn ông kia đã tái nhợt, miệng tím bầm, tinh thần cũng có chút uể oải, Trần Nhị Bàn là người tập trung mọi người, nhớ rõ người này tên là lão Triệu, là bí thư hành chính của một đơn vị nào đó, nhanh chóng bước lên hỏi ông ta: “Anh bị phản ứng cao nguyên à lão Triệu, sao rồi? Có thích ứng được không?”

Lão Triệu miễn cưỡng cười cười: “Không sao đâu, có hơi khó thở thôi, đêm hôm trước không ngủ được, thiếu ngủ thôi mà.”

Ông ta nói vậy, mọi người đều yên tâm, chỉ có Nhạc Phong không đồng ý: “Anh quay đầu xe, trở lại Tân Cương.”

Dọc quãng đường này sao có thể tìm được xe khách, lão Triệu cũng không phải lái xe, quay đầu xe có nghĩa là phải có một chiếc xe quay về cùng ông ta, những người ngồi trên xe đó cũng phải về cùng, cho nên những người khác còn đang ngỡ ngàng, người ngồi cùng xe với ông ta đã nóng nảy.

— “Sao có thể nói quay đầu là quay đầu được, đã đến tận Giới Sơn Đạt Phán rồi.”

— “Đâu có nghiêm trọng như vậy Nhạc Phong, đây là điểm cao nhất, chờ

đi một quãng nữa là độ cao sẽ giảm xuống rồi.”

— “Đã chịu đựng được đến tận đây rồi, chỉ một bước nữa thôi là đến Tây Tạng, giờ mà quay đầu xe thì đúng là mất nhân tính.”

...

Lão Triệu cũng củng cố tinh thần bảo chứng với Nhạc Phong: “Thật sự không sao đâu mà, đoạn đường này rung lắc quá nên tôi hơi bị say xe thôi, ai mà chẳng có cái khó chịu.”

Nhạc Phong chần chừ một chút, phản ứng cao nguyên đúng là mỗi người mỗi khác, có người đến cao nguyên cũng như dẫm trên đất bằng, có người lại nửa bước khó đi, bệnh trạng biểu hiện ra cũng không giống nhau, có những người bạn thấy ỉu xiu ỉu rũ sắp toi thì lại đi được cả chặng đường, có người lưng hùm vai gấu lại xoắn một cái là gục, lão Triệu này mới nhìn cũng đúng là không phải quá nghiêm trọng, nếu anh bắt người ta nhất quyết quay đầu xe về thật thì đúng là hơi vô lý.

Do dự mãi, anh mới nhả miệng: “Được rồi, vậy anh đi theo, trên đường có chuyện gì phải nói ngay lập tức biết không, trên đường sẽ đi qua trạm gác, tôi có thể cố gắng nghĩ cách.”

Vì đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, mọi người không còn tinh thần chơi bời gì nữa, ngấm lại đoạn đường phải đi tiếp theo còn dài hơn liên tục quay về xe, trên chiếc xe của lão Triệu ngoại trừ lái xe ra thì chỉ có hai cô gái trẻ tuổi khác, trong đầu đều thấy khó chịu, vừa lên xe đã nói ông ta: “Chú à chú cố chịu một chút, đã đến tận đây rồi, nếu vì chú mà cả xe phải quay về thì hổ quá.”

Lái xe cũng nói với ông ta: “Mấy cô ấy còn trẻ chưa trải sự đời, chúng ta là người lớn, có gì chưa trải qua, anh Triệu, tôi nói câu này có chút khó nghe, nếu Nhạc Phong muốn anh quay về thật, anh xem có xe nào thuận đường đưa anh về được không, tôi thì tôi không muốn quay lại đâu, vất vả lắm mới chạy được đến tận đây, lại bảo tôi trở lại, lần sau không biết đến kiếp nào đây, xin nghỉ đâu có dễ như vậy.”

Lão Triệu là người thật thà, bị bọn họ nói vậy lại nảy sinh cảm giác tội lỗi, thấy bản thân làm phiền đến cả xe, lúng túng cười dè dặt: “Không sao không sao, không nghiêm trọng đến mức đấy đâu.”

Chuyến này chạy xe một mạch chừng 17 tiếng, đến nửa đêm thì mới đến Rutog, người trên xe đều uể oải khó chịu, Trần Nhị Bàn gõ cửa một quán trọ đơn sơ, chừng mười người đồng loạt tiến vào, rửa mặt xúc miệng, tư thái như quỵ vào lòng vậy, có người dạng tay dạng chân ngã lên chiếc giường Tạng, thề sống thề chết là ngày mai sẽ không đi nữa, trong những âm thanh ồn ào đó duy chỉ có tiếng Nhạc Phong là không thấy đâu, Trần Nhị Bàn nhìn quanh căn phòng một lượt, bật đèn pin ra cửa tìm.

Nhạc Phong vẫn còn đứng ở chỗ đỗ xe, tựa trên thân xe gọi điện thoại, gọi xong lại áp bên tai nghe một lúc rồi bỏ xuống, Trần Nhị Bàn bắt chuyện với anh: “Nửa đêm nửa hôm rồi, còn gọi cho ai thế?”

Nhạc Phong không hé răng, trầm mặc châm một điếu thuốc, Trần Nhị Bàn mặt dày bước qua: “Phong Tử, trên đường ông cũng nói chuyện với mọi người nhiều hơn một chút, cứ cầm đầu đi không nói gì, không giống ông cho lắm.”

Được một lúc, thấy Nhạc Phong không để ý đến mình, anh ta không thể làm gì hơn là ưỡn mặt tự nói tự nghe: “Lần này không phải ông định không đi cơ mà, tôi quen biết ông bao nhiêu năm rồi, ông cũng phải nói với tôi chứ, giấu ở trong lòng mãi không thấy ghen à? Kể hết cho chí cốt nghe xem nào, chúng ta đã là người ngủ cùng một chiếc chăn rồi...”

Nhạc Phong cười rộ lên, chìa một điếu thuốc trong bao ra cho anh ta, lại châm lửa giúp anh ta: “Tôi đi tìm Đường Đường.”

Trần Nhị Bàn ngơ ra: “Đường Đường là ai?”

Nhạc Phong trừng anh ta khoảng một phút đồng hồ, Trần Nhị Bàn mới kịp phản ứng lại: “À à à, cô ấy hả, không phải chia tay rồi à?”

“Cô ấy gọi điện cho tôi.”

Trần Nhị Bàn không tài nào tưởng tượng nổi: “Sau đó thì sao? Hẹn ông ở... cao nguyên Thanh Tạng để nối lại tình xưa? Tôi quỳ đây, mông lung như một trò đùa, ít nhất cũng hẹn ở Trường thành này, Tây hồ này, Hải Nam Tam Á gì đó chứ.”

Nhạc Phong lườm anh ta một cái, ý tứ là: Ông cứ tưởng tượng tiếp rồi tự đi mà đi.

Trần Nhị Bàn cười hề hề, dùng cùi chỏ chọc chọc anh: “Cô ấy nói gì?”

“Chẳng nói gì cả.”

Trần Nhị Bàn không tin: “Sao có thể không nói gì được.”

“Vừa bấm nghe thì di động hết pin.”

“Vậy có hiển thị số không? Sạc điện rồi gọi lại thôi.”

Nhạc Phong cúi đầu hút thuốc, dừng một lúc liền nói: “Gọi rồi, không ai nghe. Ngày nào tôi cũng gọi mấy cuộc, từ đầu đến cuối vẫn không ai nghe. Tra mã vùng, biết là Tạng Bắc, tôi liền đi.”

Trần Nhị Bàn há mồm trợn mắt.

Nhạc Phong nhả ra một ngụm khói, sau đó nhìn Trần Nhị Bàn: “Nói đi, ông bình luận câu gì xem nào, không phải bắt tôi kể hết với ông à, kể hết rồi, ông cũng phải đánh cho quả rắm chứ.”

Trần Nhị Bàn lấp bắp bình luận: “Tôi với Tú Nhi cãi nhau, cùng lắm là bỏ nhà đi đến nhà hàng xóm, gái nhà ông có cá tính quá, chạy đến cái nơi chim không buồn ị lại còn chơi trò không nghe điện thoại với ông nữa.”

Nhạc Phong cười ha hả, tàn thuốc rớt xuống thân xe, có gió thổi qua, khói bụi dưới ánh sáng nhạt nhòa chậm rãi bốc lên như đang nhảy múa.

Sau một lúc, Trần Nhị Bàn hỏi anh: “Là cô ấy thật à? Hay là người khác đùa dai với ông?”

“Tôi gọi lại mãi vẫn không được, bản thân cũng rất nản lòng, có lúc lại hoài nghi mình đang nằm mơ, hoài nghi căn bản không hề nhận được cuộc gọi đó, nếu không phải trong nhật ký cuộc gọi còn lưu lại dãy số

này..."

Nhạc Phong vừa nói vừa mở nhật ký cuộc gọi ra cho Trần Nhị Bàn xem, anh ta thấy, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến, phía dưới cùng có một cuộc gọi đã nghe, mã vùng rất lạ, điện thoại bàn, thời gian nhận cuộc gọi hiển thị là 2 giờ 44 phút.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Trần Nhị Bàn đột nhiên rùng mình, thốt lên một câu: "Phong Tử, đây không phải là điện thoại ma đấy chứ..."

Toàn thân Nhạc Phong run lên một cái.

* * *

Trước lúc chuẩn bị đi, Nhạc Phong cứ nghĩ mãi về những lời mà Trần Nhị Bàn nói, nghĩ mà cả người rét run, anh cẩn thận nhớ lại những chi tiết vào lúc nhận được cuộc gọi đêm hôm đó, anh nhớ kỹ gió rất lớn, ùn ùn kéo đến, xen lẫn hơi thở dồn dập, sau đó là giọng nói mờ ảo xa xôi như vọng tới từ xa vời.

"Nhạc Phong?"

Lời nói của Trần Nhị Bàn tựa như một con rắn độc len lỏi trong tâm trí anh, trong đầu Nhạc Phong từ từ có một suy nghĩ đáng sợ ngày một bành trướng: Lẽ nào, thực sự là Đường Đường đang gọi cho anh từ thế giới bên kia?

Trần trọc, huyết Thái Dương đau nhức, không khí lạnh băng giá ở cao nguyên ban đêm càng thêm loãng, đến hừng sáng ba bốn giờ mới hơi có chút buồn ngủ, trong lúc đang mơ màng, có người đập cửa: "Nhạc Phong, Nhạc Phong, xảy ra chuyện rồi, dậy đi!"

Nhạc Phong giật mình ngồi dậy.

* * *

Lão Triệu bị phản ứng cao nguyên.

Bệnh trạng của ông ta khá nghiêm trọng, trước khi Nhạc Phong chạy tới đã nôn một lần, tần suất hô hấp rất cao, hai tay co quắp như móng gà,

người ở cùng phòng đã cho ông ta hít dưỡng khí, nhưng không thấy có gì khởi sắc, khóe miệng đã sùi bọt mép.

Những người đi cùng đều kinh hoàng, đứng đầy một phòng bàn tán ầm ĩ, phương thức gì cũng có, tài xế của xe lão Triệu cũng thấy sợ, dè dặt đề nghị anh ta sẽ đưa lão Triệu quay về Tân Cương, không phải Tân Cương có độ cao so với mặt biển thấp hơn ư, đến chỗ nào có độ cao thấp là sẽ không sao.

Quay về Tân Cương? Đúng là vô nghĩa, đưa lão Triệu đi qua nơi có độ cao cao hơn so với mặt biển, sợ ông ta chết không đủ nhanh à?

Nhạc Phong nhanh chóng quyết định, tập hợp tất cả bình dưỡng khí lại, Trần Nhị Bàn đi theo xe hỗ trợ giúp lão Triệu hít dưỡng khí, anh phải tăng tốc độ đi xuyên đêm đến sông Sư Tuyên, sông Sư Tuyên là thủ phủ của A Lý, cũng là thị trấn trọng điểm tại Tạng Bắc, ở đó có cơ sở chữa bệnh đầy đủ, muốn cứu lão Triệu không thành vấn đề.

Tất cả mọi người hỗ trợ thu dọn, bê bê sắp xếp, trong đó có một tài xế xung phong đi theo, nói là Nhạc Phong cũng đã lái xe một ngày một đêm, trên đường nếu mệt mỗi hai người có thể đổi lái, Nhạc Phong ngay câu đầu tiên đã đá anh ta lại: “Đoạn đường này, đi đêm, xe tốc hành, anh có dám lái không?”

Chung quy cũng không phải đường nhựa nơi thành phố, không dám.

Trước khi lên xe, Nhạc Phong múc một gáo nước giếng hắt lên mặt, nước ngấm băng lạnh đến tận xương, nhất thời giúp anh tỉnh táo, ôm một thân hơi lạnh lên xe, Trần Nhị Bàn đỡ lão Triệu ngồi vào ghế sau, còn định nhắc nhở anh chậm một chút, chưa kịp thốt thành lời cả người đã ngã ra sau, chiếc xe lao đi vun vút như một con ngựa hoang mất cương.

Dọc đường đi hầu như không có bóng dáng của chiếc xe nào, dáng núi non trùng điệp cứ lên xuống hai bên, tiếng động cơ xe viết đã trong bóng đêm vọng đi cực xa, Trần Nhị Bàn đỡ lão Triệu, vừa chăm sóc ông ta lại vừa lo cho Nhạc Phong: “Phong Tử, ông có ổn không đấy, kiểm chế một chút.”

Nhạc Phong mím môi, hai tay ghì chặt vô lăng, mắt nhìn chằm chằm phía trước, Trần Nhị Bàn cũng không dám nói thêm sợ anh phân tâm, thành thật mà nói, tình trạng của lão Triệu lúc đi hình như đã khá hơn, hô hấp dần dần cũng đều đặn hơn, cũng không biết qua bao lâu, Trần Nhị Bàn có chút buồn ngủ, đầu cứ gật gà gật gù như gà mổ thóc, đột nhiên cả người vọt về phía trước, anh ta cả kinh ngồi thẳng dậy.

Trời đã sáng, nhìn ra bên ngoài là từng bãi từng bãi ghênh thác đỏ chạch, Trần Nhị Bàn dụi dụi mắt hỏi Nhạc Phong: “Sao lại dừng?”

Nhạc Phong hạ cửa kính xe xuống: “Hình như có người muốn đi nhờ xe.”

Anh vừa nói vừa chậm rãi di chuyển xe, một lúc sau liền dừng lại.

Trần Nhị Bàn ngẩn ra nhìn người đang bước lại gần, là một Lạt Ma, có thể nói là giống kiểu Lạt Ma khổ hạnh hành hương hơn, tấm áo cà sa màu đỏ để lộ nửa vai trên người ông ta đã rất cũ kỹ, hai chiếc giày đã mài rách, những chỗ chưa bị rách cũng đã trắng bệch xù lông, xem tuổi tác chắc cũng phải hơn bốn mươi, vô cùng nhã nhặn, gương mặt ông ta đầy nét an tường, biết nói tiếng Hán, vô cùng lịch sự hỏi Nhạc Phong có thể cho mình đi nhờ xe đến sông Sư Tuyên được không.

Lúc lên xe hỏi lại mới biết, ông ta cũng muốn đến bệnh viện của thị trấn Sư Tuyên, tên là Tang Châu, Nhạc Phong không hiểu sao lại thấy là lạ, anh cứ cảm thấy khí độ của người này rất đặc biệt, không giống như Lạt Ma bình thường, trong lời nói cũng có phần cẩn trọng, không hỏi nhiều, về phần Trần Nhị Bàn căn bản chẳng biết mô tê gì về văn hóa Tạng, sợ mình lảm mồm lại phạm phải cấm kỵ gì của đất Tạng nên cầm đầu không nói gì, có điều Tang Châu vừa lên xe, nhìn thấy lão Triệu đã hỏi một câu: “Là bị phản ứng cao nguyên à?”

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, ông ta lấy từ trong chiếc túi lông cừu trước ngực ra một túi thuốc đưa cho Trần Nhị Bàn, làm động tác bịt lên mũi, Trần Nhị Bàn hiểu được, vô cùng cảm kích đón lấy, hai tay bắt

thành hình chữ thập cảm tạ.

Ước chừng sau nửa tiếng xe tiến vào bệnh viện thị trấn, trước sảnh lớn bệnh viện có mấy người dân Tạng và Lạt Ma mặc tăng bào đang đứng, Tang Châu vừa xuống xe, mấy người kia đã tiến lại đón, Nhạc Phong vô tình nghe được một câu ‘Nhân Ba Thiết’, trái tim liền thót lên một cái, lại cẩn thận quan sát Tang Châu một lần,

Trần Nhị Bàn thấy anh là lạ liền hỏi: “Sao thế?”

Nhạc Phong đáp lại: “Dân tộc Tạng gọi Phật sống là ‘Nhân Ba Thiết’, chẳng trách dọc đường đi tôi vẫn thấy ông ấy rất khác biệt, thì là Phật sống Tang Châu.”

Trần Nhị Bàn lại càng hoảng sợ: “Phật... sống? Ông ấy là Bồ Đề hay là Đạt Lai?”

Nhạc Phong dở khóc dở cười: “Ở đất Tạng có rất nhiều Phật sống, có thể đến hàng trăm, có lúc một ngôi chùa nhỏ cũng có Phật sống. Người ông vừa nhắc là chí tôn Lạt ma, đừng nhầm lẫn linh tinh.”

* * *

Không biết có phải nhờ túi thuốc mà Phật sống Tang Châu tặng cho có hiệu quả hay không, khi tiến vào phòng cấp cứu, tình hình của lão Triệu đã có dấu hiệu ổn định, Nhạc Phong thở dài một hơi nhẹ nhõm, lúc này mới thấy đau đầu kinh khủng, anh để Trần Nhị Bàn trông chừng ngoài phòng cấp cứu còn mình thì đi xuống dưới lầu hít thở.

Khi xuống đến lầu hai, lại nhìn thấy Phật sống Tang Châu, ông ta đang nói chuyện với một vị bác sĩ cầm trong tay một tấm phim chụp, hai bên trái phải có hai Lạt Ma mặc hồng y đứng bên cạnh, cách đó là vài người dân tộc Tạng, chắc là nghe không hiểu tiếng Hán, há miệng đứng nhìn nhau ở bên cạnh.

Nhạc Phong lại gần một chút, nghe thấy bác sĩ kia chỉ vào tấm phim giải thích với Tang Châu: “Tim phổi của người Tạng đều lớn hơn bình

thường một chút, đó là để thích ứng với hoàn cảnh ở cao nguyên, những cán bộ người Hán ở đây đều có thời gian nghỉ dưỡng rất dài, chính là để trở về đồng bằng an dưỡng khôi phục. Ngài xem ở đây, tim phổi đã xuất hiện sự biến hóa, là do môi trường đã tạo thêm áp lực cho trái tim, thân thể vốn đã không tốt, A Lý lại là nơi có độ cao so với mực nước biển cao, tôi đề nghị nên lập tức quay lại đồng bằng...”

Trong lúc nói chuyện, Phật sống Tang Châu cũng nhìn thấy Nhạc Phong, ông ta lịch sự mỉm cười với anh, Nhạc Phong có chút ngượng ngùng, cảm giác như mình đang nghe lén việc nhà người ta, anh lúng túng gật đầu với Phật sống, theo cầu thang đi xuống.

Phật sống Tang Châu cảm ơn bác sĩ, cuộn tấm phim lại đi về phía phòng bệnh ở cuối hành lang, những người khác đều đi theo sau, Phật sống Tang Châu hỏi một trong số những người đó: “Lạp Mỗ bây giờ thế nào?”

“Giống như lúc trước khi phát bệnh, đột nhiên chẳng nhớ gì cả, cũng không nói gì, đưa vào đây hai ngày rồi vẫn không có tiến triển gì, Ương Tông đêm nào cũng niệm chú Độ Mẫu cho cô ấy nghe.”

Phật sống Tang Châu thở dài: “Ta nhớ Lạp Mỗ từng nói, trước đây đầu cô ấy bị thương, chỉ cần chịu kích thích là sẽ không bình thường, nhưng đã lâu rồi cô ấy không như vậy, lần này trước khi gặp chuyện không may, có chuyện gì khác thường không?”

Vị Lạt Ma kia suy nghĩ một lúc: “Ương Tông nói, Lạp Mỗ lúc đó đang gọi điện thoại.”

Phật sống Tang Châu thấy lạ: “Gọi cho ai?”

“Không biết, Ương Tông nói, Lạp Mỗ nói một câu rất kỳ quái.”

“Cô ấy nói, dãy số này, từ trước đến giờ vẫn không gọi được, tại sao đêm nay lại được?”

Chương 7

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Ương Tông đang ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh giường rũ mắt niệm kinh, chuyển kinh luân trong tay không ngừng đong đưa, đây là một tiểu Lạt Ma trẻ tuổi, trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại vài phần tính cách trẻ con, Lạp Mỗ ngồi ở trên giường, hai tay áo của Tạng bào* đều được kéo xuống vắt bên hông, bím tóc kết rất dài, trên bím tóc cài vô số ngọc lam, hổ phách, san hô đỏ, làn da của cô so với các cô gái dân tộc Tạng trắng hơn rất nhiều, trên tóc lại được những đồ trang sức màu sắc rực rỡ này tô điểm, càng thêm xinh đẹp.

Lạp Mỗ ban đầu còn ôm gối nhìn Ương Tông niệm kinh, cuối cùng vẫn không chuyên tâm, nhìn thấy Phật sống Tang Châu đi vào, duỗi tay đẩy Ương Tông, Ương Tông sững sờ một chút, cậu là đệ tử Tang Châu, nhìn thấy sư phụ, nhanh chóng cung kính lễ độ đi lên hành lễ, sau khi Phật sống Tang Châu đáp lễ, nhìn Lạp Mỗ đáng vẻ đề phòng, không nhìn được cười nói với Ương Tông một câu: “Lạp Mỗ lại không nhận ra ta rồi.”

Ở trước mặt sư phụ, không hiểu sao Ương Tông luôn lo lắng khẩn trương, giọng điệu của Phật sống Tang Châu rõ ràng hòa hoãn, cậu cũng không dám lỗ mãng nói đùa: “Ban đầu Lạp Mỗ cũng không nhận ra con, hai ngày nay đã tốt hơn một chút. Giống như trước đây, cô ấy sẽ từ từ nhớ lại. Nhưng bác sĩ nói, thân thể của cô ấy không tốt, phải lập tức trở về Hán địa nghỉ ngơi điều dưỡng.”

Phật sống Tang Châu khẽ gật đầu, tiến đến cạnh giường ngồi xuống, Lạp Mỗ cảnh giác dịch về phía sau một chút, Ương Tông đi lên dùng tiếng Hán nhỏ giọng nói với cô: “Lạp Mỗ, đây là sư phụ, cô đã từng gặp rồi.”

Phật sống Tang Châu không vội nói chuyện với Lạp Mỗ, hỏi Ương Tông: “Sao ta vừa mới đi, liền xảy ra chuyện rồi?”

“Hai ngày trước những người Đa Mã kia đưa Lạp Mỗ tới chùa, Lạp Mỗ nói

đến lịch năm mới của người Hán bọn họ, phải vì những người thân đã mất cúng bái trăm ngọn đèn bơ, ba ngày đầu cô ấy muốn tự mình trông coi, cho nên chúng con giữ cô ấy lại trong chùa, bảo những người Đa Mã kia ba ngày sau tới đón. Lúc đầu không có chuyện gì, đến ngày cuối cùng, sau nửa đêm, Lạp Mỗ nói với con cô ấy muốn gọi điện thoại."

"Sư phụ người cũng biết, người Đa Mã hiện tại còn chưa ổn định, luôn du mục ở Tạng Bắc, cách mấy tháng mới tới chùa một lần, bình thường ở trên thảo nguyên, không có điện thoại cũng không trao đổi bưu kiện, con nghĩ, có lẽ Lạp Mỗ muốn liên lạc với một người bạn ở Hán địa, thời gian quá muộn, không thể lên trấn mượn điện thoại, con liền để cho cô ấy dùng điện thoại trong phòng sư phụ."

"Sau khi điện thoại tiếp thông, tinh thần cô ấy liền không tốt, cô ấy nói số điện thoại này trước đây cô ấy luôn gọi, nhưng từ trước đến nay đều là tắt máy, lần này đột nhiên gọi được, đợi một lúc lại không có người tiếp, con khuyên cô gác máy, cô ấy không đồng ý, kiên trì muốn nghe bên kia tiếp điện thoại, còn nói, có thể số điện thoại này đã bị thu hồi, giao cho người mới sử dụng."

"Sau đó điện thoại nối thông, thời gian rất ngắn, cũng không biết cô ấy nói gì đó, rồi đột nhiên ném điện thoại nói nhức đầu, càng lúc càng dữ dội, con hoảng hốt, đánh thức hai vị sư huynh dậy, y theo phương pháp lúc trước niệm kinh cho Lạp Mỗ, ai biết đến khi trời sáng, tình hình của cô ấy cũng không tốt lên, sau khi người Đa Mã đến, chúng con liền đưa Lạp Mỗ đến bệnh viện trấn, người Đa Mã không hiểu tiếng Hán, cộng thêm sư phụ đúng lúc ở gần đây, chúng con liền cùng nhau tới, chùa Tang Trát đã đóng cửa, chúng con biết tiếp theo đây sư phụ muốn đi Potala hành hương, nếu như cần người, chúng con đều có thể đi theo."

Câu nói cuối cùng, cậu nói vô cùng nhỏ, người dân Tạng, suốt đời đều lấy việc có thể chiêm ngưỡng Potala một lần làm vinh, trong lòng Ương Tông, thật sự là rất muốn đi, các vị sư huynh nhất định cũng giống nhau,

bằng không vì sao đều vội vàng đến đây như vậy, nhưng nếu Phật sống Tang Châu đã không nói, cậu cũng không dám nhắc đến quá nhiều, chỉ là hàm súc nói nếu như cần đều có thể đi theo.

Phật sống Tang Châu mỉm cười: “Đã đến đây rồi, đều là ý nguyện của Phật tổ, vậy thì chúng ta cùng nhau đi đi. Ngoài Potala, ta còn muốn đi Tu viện Sera gặp giáo hữu, biện kinh của Tu viện Sera nổi danh đất Tạng, các con sẽ học tập được rất nhiều.”

Ương Tông quá đổi vui mừng, hai vị bào tăng Lạt Ma bên cạnh là sư huynh, biểu hiện không rõ ràng như cậu, nhưng dĩ nhiên là cũng vui mừng nhượng mây, mấy người dân Tạng Đa Mã kia lộ vẻ mặt hâm mộ, sau khi từng người vỗ tay, đều nói một câu Trát Tây Đức Lặc.

Lúc Phật sống Tang Châu cùng Ương Tông nói chuyện, toàn bộ đều nói bằng tiếng Tạng, đến khi nói chuyện với Lạp Mỗ, lại chuyển thành tiếng Hán, hỏi cô: “Lạp Mỗ, ở Hán địa còn bạn sao?”

Lạp Mỗ không lên tiếng, thẳng đến khi Ương Tông đưa mắt ra hiệu, cô mới nói một câu: “Không có.”

“Lạp Mỗ, cô bị bệnh rồi, cô không thể quay lại Đa Mã.”

Thái độ của Lạp Mỗ rất kiên quyết: “Tôi sống ở Đa Mã, tôi muốn về Đa Mã.”

Giọng điệu Phật sống Tang Châu rất ôn hòa: “Lạp Mỗ, cô là người Hán, cô không nhớ người ở quê hương sao? Cô có thể trở về thăm bọn họ, tĩnh dưỡng một thời gian, nếu thật sự nhớ Đa Mã, lại quay về.”

Viên mắt Lạp Mỗ dần đỏ lên, ngừng lại một lúc, cô mới nói: “Chỉ còn lại một mình tôi, trong nhà không có ai, tôi không muốn trở về, tôi không muốn gặp người Hán.”

Nói xong, cô lại không để ý tới Phật sống Tang Châu, một mình lui đến đầu giường, đem chăn ở bên cạnh kéo vào trong lòng, kéo một hồi liên khóc nức nở, Ương Tông nói: “Lạp Mỗ không nhớ ra, nhưng cô ấy lại không

muốn quay về, sư phụ, chẳng phải người nói mỗi người đều có chuyện cũ muốn giấu kín sao, nếu như cô ấy không muốn nói ra, Phật cũng không hi vọng chúng ta truy hỏi. Có thể là cô ấy ở Hán địa thật sự không có bạn bè."

Phật sống Tang Châu nhếch môi không lên tiếng.

Lần đầu tiên gặp Lạp Mỗ, khoảng chừng là một năm trước đây, lúc ấy có một chiếc xe chở vật liệu xây dựng đến Ali đi qua chùa Tang Trát, để cô xuống xe, cô không có hành lí, tinh thần rất xấu, ở nơi Tang Trát hầu như không có người Hán cư trú này trông vô cùng nổi bật, cô hỏi dân địa phương một số chuyện, dân Tạng nghe không hiểu, họ bảo cô đến chùa tìm Lạt Ma biết tiếng Hán hỏi xem, khi đó cô nhìn thấy Ương Tông, câu hỏi đầu tiên là: "Tôi nghe nói Tạng Bắc là khu không người, hàng năm không có người ở, có phải là từ Tang Trát đi về phía tây không?"

Ương Tông hỏi cô: "Cô là du khách à?"

Cô nói: "Không phải, tôi muốn ở lại."

Ương Tông cảm thấy cô rất kì quái, đành phải tới tìm sư phụ, Phật sống Tang Châu nhìn người là có thể nhìn ra được rất nhiều thứ mà người bình thường không thể nhìn ra, ông cùng Lạp Mỗ nói chuyện rất lâu, hỏi cô: "Vì sao muốn đi đến nơi không người?"

"Không muốn thấy con người, quá nhiều người, tôi rất khó chịu."

Tang Châu nói: "Khu không người điều kiện rất tệ, một mình cô, sẽ chết ở đó."

Cô cứ nhiên đáp: "Tôi biết chứ."

Phật sống Tang Châu giữ cô lại trong chùa mấy ngày, ông nói với Ương Tông: "Lạp Mỗ không phải là cô gái người Hán bình thường, trên người cô ấy có một số năng lực mà ta không thể nói rõ, có oán khí quấn quanh tử khí, cũng có ác chướng dẫn đường con người trở thành ma quỷ, Lạp Mỗ đi qua Tang Trát là ý của Phật tổ, Phật tổ muốn chúng ta làm một số chuyện."

Ương Tông lắng lắng nghe, ở nơi đây, tất cả đều là ý nguyện của Phật tổ,

khô hạn hay mưa móc, tranh cãi hay yên lặng, một chiếc lá rơi hay một quả trái cây trưởng thành, đã như vậy, Lạp Mỗ đến đây, nhất định cũng là ý Phật tổ.

Mấy ngày sau, người bộ lạc Đa Mã đến cầu nguyện, Tang Châu hỏi ý Lạp Mỗ, ông nói: “Bộ lạc Đa Mã là nhóm người thuần phác nhất thảo nguyên Tạng Bắc, bọn họ nhân số rất ít, cách xa thành trấn, sống trên đồng cỏ, quanh năm suốt tháng đều không tiếp xúc với người ngoài, cô sống cùng họ, sẽ không cảm thấy nhiều người khó chịu, lại có thể được chiếu cố.”

Lạp Mỗ không phản đối, đối với người Đa Mã, đã là khách của Phật sống, vậy cũng là khách quý của bọn họ.

Người Đa Mã thỉnh thoảng sẽ tới chùa Tang Trát, mang theo một số tin tức, sự cô độc của Lạp Mỗ còn hơn nhiều so với tưởng tượng của Tang Châu, lều cô luôn cách rất xa rất xa mọi người, thủ lĩnh nơm nớp lo sợ, sợ cô xảy ra chuyện khiến Phật sống tức giận, từng tìm cô mấy lần, khoa tay múa chân nói cho cô như vậy rất nguy hiểm, Tạng Bắc có gấu ngựa, còn có sói.

Lạp Mỗ đã học được tiếng Tạng đơn giản, cô nói: “Không có gì đâu.”

Cô hay giúp người Đa Mã chăm sóc bò yak, pha trà bơ, làm Tsampa*, nhưng cô thích ở một mình, rất ít khi nói chuyện với mọi người, cô thường leo lên sườn dốc cao treo đầy Kinh Phan*, một mình đứng đó rất lâu, vung những những lá cờ Phong Mã* đầy màu sắc lên không trung, có lúc không hiểu sao lại khóc, trong lều của cô có ba ngọn đèn bơ không bao giờ tắt, vô số buổi đêm, cô vừa trông coi đèn bơ vừa xoay chuyển kinh luân, mỗi khi ánh đèn tối đi, cô liền dừng lại cho thêm bơ vào.

Có một lần gió tuyết nổi lên mấy ngày liên tiếp, lúc gần sáng vùng bên cạnh có tiếng sói tru, thủ lĩnh trong lòng sợ hãi, đánh thức mấy tay thợ săn cầm theo vũ khí vội vàng đến lều của cô, trong ánh nắng buổi sớm nhìn thấy Lạp Mỗ đứng ngoài cửa lều, quanh người loang lổ vết máu, lao đến gần, mấy người đều hít một ngụm khí lạnh.

Ba cái đầu sói, phanh ngực mở bụng, ruột rơi đầy đất, Lạp Mỗ cười cười, nói: “Tặng các anh da, may quần áo.”

Vì chuyện này, Phật sống Tang Châu mang theo Ương Tông đặc biệt đi một chuyến đến Đa Mã, người Tạng đem tin tức nói cho ông biết, có hai cái đầu sói xương cổ bị bóp nát vụn, bọn họ rất sợ hãi, dò hỏi Phật sống Tang Châu phải chăng là tà linh chết oan trên cao nguyên ở trong thân thể Lạp Mỗ, nếu không tại sao cô ấy phải tránh né mọi người? Nếu không tại sao sói lại chết ở bên ngoài lều của cô?

Một lần kia, Phật sống Tang Châu truy hỏi rất nhiều, vì sao cô độc một mình đi tới Hoang Nguyên, ba mẹ ở đâu, bạn bè ở đâu, vì sao lại có năng lực khiến người ta sợ hãi, chính là lần truy hỏi đó đã khiến Lạp Mỗ đột nhiên phát bệnh, cô ôm đầu quỳ trên mặt đất, thét chói tai, khóc lớn, nháy mắt quên hết mọi thứ, chỉ nhớ xông vào trong lều, đem thứ giấu dưới gối ôm chặt vào lòng.

Người Tạng Đa Mã hiền lành lập tức đem sợ hãi ném ra sau đầu, chuyển thành cảm thông với cô gái bị bệnh này, bọn họ ở ngoài lều lớn tiếng cầu nguyện, hung hăng ném đá vào những vong hồn ẩn trong bóng tối, Tang Châu và Ương Tông vì an ủi cô, suốt đêm vì cô niệm chú Lục Độ Mẫu, sau khi Lạp Mỗ ngủ, Phật sống Tang Châu rút vật trong tay cô ra xem.

Đó là một chiếc ví cũ trống không, mở ra, phía sau lớp nhựa dẻo trong suốt có một bông hoa khô, màu sắc vỡ nát lụn bại, chỉ cần hơi dùng lực không đều là sẽ vỡ ra, Phật sống Tang Châu hối hận bản thân đã hỏi quá nhiều, ông nói với Ương Tông: “Mỗi người đều có chuyện cũ muốn giấu kín, nếu như cô ấy không muốn nói ra, Phật nhất định không hi vọng chúng ta truy hỏi, Lạp Mỗ đến đây, tự có cái lý của cô ấy, vùng tuyết cao nguyên đã tiếp nhận cô ấy, vậy thì để cô ấy ở đây an định lại đi.

Chỉ là, mọi chuyện đều có thời hạn, thân thể cô ấy đã báo hiệu, hiển nhiên là đến lúc rời đi, lúc mở miệng, Phật sống Tang Châu đã quyết định chủ ý này rồi.

Ông quyết định mang Lạp Mỗ cùng đi Lhasa, nơi đó giáo hữu đông đảo, có không ít cư sĩ cấp dưỡng người Hán, có thể nhờ vả người Hán đáng tin cậy giúp Lạp Mỗ tìm một viện điều dưỡng thích hợp ở Hán địa, cho dù chỉ là tìm một chỗ ở tại Hán địa thôi cũng được, Lạp Mỗ cần rời khỏi cao nguyên tỉnh dưỡng một thời gian.

Trước tiên ông đem ý định này nói với người Đa Mã, bọn họ đều có phần ngạc nhiên, dù sao một thời gian dài chung sống, sớm đã coi Lạp Mỗ như một thành viên rồi - nhưng bọn họ không có thói quen làm trái ý Phật sống, phản ứng đầu tiên chính là hành lễ, vâng theo.

Tang Châu lại cùng cô trao đổi: “Lạp Mỗ, thân thể cô không khỏe, chúng ta tạm thời rời khỏi Đa Mã, đi nơi khác một thời gian.”

Lạp Mỗ lắc đầu: “Tôi muốn về chùa Tang Trát.”

“Chùa Tang Trát đã đóng cửa rồi, hiện tại không có người.”

Lạp Mỗ sững sờ một chút, nói: “Vậy tôi cũng phải trở về.”

Phật sống Tang Châu bật cười: “Vì sao?”

“Có chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng gì?”

Lạp Mỗ mờ mịt, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu: “Không nhớ nữa.”

Phật sống Tang Châu lại cười lên, mấy người dân Tạng Đa Mã kia nhìn nhau, cử ra một người đi tới chỗ Phật sống Tang Châu cầu nguyện, bọn họ mỗi lần gặp Phật sống, đều có rất nhiều chuyện cần được chỉ dẫn, Lạp Mỗ cần được nghỉ ngơi, Phật sống Tang Châu liền dẫn Ương Tông cùng mấy vị người Tạng ra ngoài, giải quyết vấn đề của bọn họ, lưu lại hai bào tăng Lạt Ma chăm sóc Lạp Mỗ.

Có thể đi Potala hành hương, thăm Tu viện Sera, hai vị Lạt Ma kia vô cùng phấn khởi, luôn tranh luận xem rốt cuộc cung điện Potala cao bao nhiêu, nghe nói là Tạng Vương Tùng Tán Cán Bố xây dựng, nghe nói xây ở trên núi, còn có Lhasa, nghe nói địa hình Lhasa là Ma nữ nằm ngửa, vì để

trấn trụ ma nữ, Văn Thành công chúa đã xây chùa Đại Chiêu ngay trên trái tim của ma nữ...

Lạp Mỗ một bên cầm tay áo lau nước mắt một bên nghe hai người họ nói chuyện, đột nhiên nói chen vào một câu: "Tôi không đi Lhasa, tôi muốn về chùa Tang Trát."

Một vị Lạt Ma trong đó không nhận được khuyên cô: "Lạp Mỗ, cô đừng ngoan cố như vậy nữa, sư phụ sẽ không về chùa Tang Trát đâu, người muốn bắt đầu từ đây, đi Potala hành hương."

Lạp Mỗ rất kiên trì: "Vậy tôi tự mình trở về."

"Cô không về được đâu, phải ngồi xe rất lâu, cô không biết đường, lại bị bệnh nữa. Cùng chúng tôi đi Lhasa đi Lạp Mỗ, có thể nhìn thấy cung Potala, cung điện đẹp nhất lớn thế giới đấy."

Lạp Mỗ không nói nữa, cô nằm trở lại giường, đem chăn kéo qua đầu, thỉnh thoảng khó chịu lại rên rỉ hai tiếng.

Hai vị Lạt Ma kia không đặt ưu tư của cô trong lòng, có một loại vui vẻ, có gì có thể so sánh với việc được đến thành phố thánh Lhasa chứ?

* * *

Giữa trưa, mấy chiếc xe khác cũng lần lượt đến bệnh viện trấn sông Sư Tuyên, bác sĩ ý kiến là Lão Triệu nhất định phải ở lại bệnh viện quan sát, tình huống rất không ổn định, không dám mạo hiểm để ông ta xuất viện.

Vốn là một nhóm người chia năm xẻ bảy, lúc này ngược lại lại rất đoàn kết, phỏng chừng là bị một chuyến đi qua sinh tử của lão Triệu dọa sợ, nhao nhao tỏ vẻ nói đã là cùng nhau đến, vậy phải cùng nhau về, quan sát thì quan sát, hai ngày thì hai ngày, không sao cả.

Đương nhiên, không bài trừ một số người bởi vì sông Sư Tuyên là tuyến trên lớn nhất Đại Bắc thành trấn

(Thiếu) miễn cưỡng có thể ăn thịt uống rượu, cũng coi như là nghỉ ngơi xa xỉ.

Chỉ có Nhạc Phong không đồng ý, anh nói với Trần Nhị Bàn: “Các cậu có thể ở lại, tôi phải nhanh chóng lên đường, tôi muốn đến chùa Tang Trát.”

Trần Nhị Bàn muốn giữ anh lại, những người khác trái lại giúp Nhạc Phong nói chuyện, để cậu ấy đi thôi, buổi sáng không có cậu ấy dẫn đường, chúng ta cũng không thể đi qua đây bình an như vậy, trạm nguy hiểm nhất Tân Tạng đã đi qua rồi, vậy cứ để cho cậu ấy đi làm việc của mình đi, đừng trì hoãn chuyện của người ta chứ?

Nhiều người nói như vậy, Trần Nhị Bàn cũng không nói thêm gì, nói một câu: “Vậy Phong Tử, cậu làm xong chuyện của mình, còn thời gian dư dả, phải tới đây tìm chúng tôi chơi đấy, càng nhiều người càng náo nhiệt.”

Nhạc Phong cười đáp ứng, Trần Nhị Bàn cùng anh đi đến bãi đỗ xe, Nhạc Phong vừa mới lùi xe ra lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên phòng bệnh lầu hai, nói: “Tôi đi nói với Phật sống Tang Châu một tiếng, quen biết một hồi, người ta lại là Phật sống, đi mà không nói tiếng nào thì thật không phải phép.”

Trần Nhị Bàn gật đầu: “Được, vậy cậu đi đi, cũng không cần khoá xe đâu, tôi trông giúp cậu.”

Đợi khoảng chừng 5 phút, Nhạc Phong vội vội vàng vàng đi xuống, bảo cậu ta: “Bàn Tử, gọi người của chúng ta tập hợp lại một lát, đi các vùng phụ cận xung quanh giúp tìm người, bên phía Phật sống Tang Châu bọn họ có một cô gái người Tạng tên là Lạp Mỗ, nói là thần trí không được tỉnh táo, trong chớp mắt đã lén lút chạy ra ngoài rồi, bọn họ bây giờ đều quỳnh hết cả lên, nói là vừa mới ra khỏi bệnh viện thôi, ở xung quanh chỗ này, mau chóng tìm giúp, tóc dài, kết thành bím, làn da trắng, biết nói tiếng Hán, rất dễ nhận biết. Tôi đi ra ngoài tìm trước, cậu thông báo cho mọi người đi.”

Trần Nhị Bàn đáp lại một tiếng rồi chạy lên lầu, mọi người đều đang ở trong phòng của lão Triệu, Trần Nhị Bàn đại khái kể lại tình hình xong liền đẩy mọi người ra ngoài: “Mau mau mau, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, đều giúp đỡ tìm xem.”

Đuổi người xong xong rồi, chính mình lại chày cối đứng ở cửa phòng lão Triệu, ngẫm nghĩ như thế nào cứ có cảm giác bỏ sót chuyện gì đó, ngẫm nửa buổi mới nhớ ra, bàn tay vỗ lên đùi đánh bốp: Mẹ nó, đang giúp Phong Tử trông xe đấy, chìa khoá trên cửa xe đều chưa rút ra, còn chưa trả lại người đã chạy mất rồi!

* * *

Vừa chạy xuống dưới lầu, trong lòng đột nhiên lộp bộp một tiếng.

Đứng trước đầu xe Nhạc Phong, là một cô gái người Tạng tóc dài kết thành bím.

Cô đứng trước xe Nhạc Phong, sững sờ nhìn, thỉnh thoảng lại do dự đuổi tay sờ lên mũi xe, sau đó đi quanh xe nửa vòng, lấy tay chà chà kính xe, ghé đầu nhìn vào bên trong.

Trần Nhị Bàn đứng từ xa vẫy tay với cô: "Này, này, cô có phải là cái gì mà... Lạp Mỗ không?"

Cô nghe thấy âm thanh, bỗng nhiên hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Trần Nhị Bàn, kế tiếp, cô là một chuyện khiến cho Trần Nhị Bàn há hốc mồm.

Cô rút chìa khóa, mở cửa xe, cả người chui tọt vào trong.

Trần Nhị Bàn sững sờ chừng năm giây, cái gì mà Lạp Mỗ với không Lạp Mỗ, hấn không quản nữa, hỗn hển kêu to: "Này, cô không được làm loạn trong xe của Nhạc Phong!"

Cậu ta xông tới bên ngoài xe Nhạc Phong muốn mở cửa ra, cô gái này tựa như đối với chiếc xe vô cùng quen thuộc, vậy mà lại có thể ở ngay trước mặt cậu ta nhanh chóng khoá cửa lại, cách lớp kính màu trà, nhìn không thấy người ở bên trong, Trần Nhị Bàn gấp đến độ mồ hôi túa ra, cô gái dân Tạng đã bao giờ lái xe đâu, ngộ nhờ cô ở bên trong động loạn, khiến xe đâm vào tường, Nhạc Phong coi chiếc xe này giống như bảo bối, còn không phải là lột một tầng da của cậu ta sao?

Cậu ta nắm tay đập bình bịch vào cửa xe, sau đó lại nằm bò trên mui xe gõ ầm ầm vào cửa kính trước, vừa gõ vừa kêu: “Cô mau ra đây đi, ôi chao cái người này tại sao không nói đạo lý như vậy chứ!”

Bệnh viện trấn rất nhỏ, Trần Nhị Bàn ở bên này khu chiêng đánh trống, vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, rất nhanh chung quanh liền đứng một vòng người, có mấy người bạn cùng xe giúp đỡ tìm người cũng bị thu hút qua đây: “Bàn Tử, cậu nằm bò trên mui xe làm gì?”

Trần Nhị Bàn tức đến hồng người: “Cô gái này, chạy vào trong xe vậy quay về như thế nào đây?”

Mặc cho cậu ta ở đây nổi bão thế nào, cô gái bên trong vẫn không di chuyển, khiến cho Trần Nhị Bàn tức đến hồ đồ rồi, lúc sau mấy vị Lạt Ma cùng người Tạng cũng qua đây, Ương Tông nhận ra trước tiên: “Là Lạp Mỗ, Lạp Mỗ ở chỗ này!”

Phật sống Tang Châu phía sau thở phào nhẹ nhõm một hơi, Ương Tông cùng hai vị Lạt Ma cũng đi tới gõ cửa sổ xe: “Lạp Mỗ, mở cửa, không đưa cô đi Lhasa nữa, đưa cô trở về Tang Trát, được không?”

Lạp Mỗ ôm đầu gối ngồi bên ghế lái phụ, không lên tiếng, người bạn cùng xe đứng phía sau bày chiêu cho Trần Nhị Bàn: “Gọi điện thoại cho Nhạc Phong đi, bảo cậu ấy mang chìa khóa đến mở cửa.”

Trần Nhị Bàn trong lòng muốn học máu: “Chìa khoá là cô ấy rút ra! Mang vào trong xe rồi!”

Nói xong, lại tức giận đập cửa xe một cái.

Không biết có phải là do tiếng gõ cửa của mấy người kia quá ồn ào hay không, khiến cho Lạp Mỗ tức giận, cô đột nhiên từ trên ghế lái phụ đứng dậy, soàn soạt mấy cái hạ cửa kính xe xuống, hung dữ gào lên với Trần Nhị Bàn: “Xe của tôi!”

Trần Nhị Bàn cũng là một người tinh ranh, vừa thấy cửa kính hạ xuống, nhanh chóng duỗi tay vào mở cửa xe, Lạp Mỗ không ngờ cửa xe lại cứ như

vậy bị cậu ta mở ra, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, Trần Nhị Bàn vô cùng khó chịu: “Đi xuống đi xuống.”

Lập Mỗ liều mạng lắc đầu, vừa lắc vừa lùi về ghế lái chính, Trần Nhị Bàn hoảng hốt, bên đó đều là tay lái cần thay đổi tốc độ gì đó, để cho cô cứ như vậy mà động loạn một hồi còn không phải là bị gạt lên hay sao? Cậu ta nhanh chóng thò người vào kéo cô, vừa mới tóm chặt cánh tay cô, cô liền không ổn, mắt khống chế kêu lên: “Đây là xe của tôi! Xe của Nhạc Phong!”

Ban đầu Trần Nhị Bàn còn không kịp phản ứng, sau khi hiểu ra cả người đều ngây ngốc, nói: “Cô nói cái gì? Xe của ai cơ?”

Cậu ta nhìn cô chằm chằm, đột nhiên cảm thấy, khuôn mặt của cô gái này có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Trong lúc giằng co, phía sau truyền đến giọng nói của Nhạc Phong: “Bàn Tử, cậu tránh ra.”

Chương 8

Trần Nhị Bàn không nhúc nhích, theo trực giác cảm thấy mình chỉ còn một chút nữa là nhớ ra rồi: “Ôi, Nhạc Phong, cô ấy không phải là cái đó... Cái đó...”

Còn chưa nói xong, cổ áo đã bị Nhạc Phong túm lấy hung hăng đẩy qua một bên.

Nhạc Phong nhìn chằm chằm Lạp Mỗ, bên kia Lạp Mỗ bị Trần Nhị Bàn dọa đến phát khóc, đang cúi đầu lấy mu bàn tay lau nước mắt, lau một hồi mới ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Phong, trong khoảng khắc ánh mắt chạm nhau, Nhạc Phong đột nhiên đứng không vững: “Đường Đường?”

Lạp Mỗ vươn người lên nhìn anh chòng chọc, lúc sau, đoán chừng là cảm thấy người này dễ bắt nạt hơn so với Trần Nhị Bàn, hung dữ nhấn mạnh một câu: “Xe của tôi!”

Nhạc Phong vô thức nói: “Ừ, xe của em.”

Lạp Mỗ ngăn người, không nghĩ đến người này lại dễ bắt nạt như vậy, vốn là đã chuẩn bị để cãi nhau một trận, bây giờ cũng không có đối thủ, cuối cùng chỉ hung hăng trừng anh một cái, ầm một tiếng, lại đóng cửa xe lại.

Nhạc Phong đứng yên không động, lúc sau mới vịn vào thân xe từ từ ngồi xuống, Trần Nhị Bàn có chút hoảng hốt, cũng ngồi xổm xuống hỏi anh: “Phong Tử, làm sao vậy?”

Nhạc Phong thấp giọng nói một câu: “Không sao, cậu để tôi từ từ chút.”

Trần Nhị Bàn lúng túng đứng lên, những người không liên can chung quanh mắt thấy không còn chuyện gì náo nhiệt để xem, cũng thảo luận bỏ đi, hai ba người bạn phượt tụ tập lại một chỗ lén lút bàn tán, mấy người dân Đa Mã nhìn nhau, dùng tiếng Tạng nhỏ giọng cùng Ương Tông nói mấy câu xin ý kiến gì đó.

Trong đám người, chỉ có Phật sống Tang Châu nhẹ nhàng cười ra tiếng.

* * *

Không ai có thể lôi Quý Đường Đường xuống khỏi chiếc xe đó, cho dù Ương Tông hứa hẹn đưa cô trở về Tang Trát như thế nào cũng đều không được, cô chậm rì rì nói: “Không cần các người đưa, Nhạc Phong sẽ lái xe đưa tôi đi.”

Tương tự như vậy, cũng không ai có thể lên xe, Nhạc Phong thử nói chuyện với cô: “Đường Đường, anh là Nhạc Phong.”

“Nhạc Phong mặc không phải là bộ quần áo này của anh.”

Ý muốn nói: “Anh là đồ lừa đảo!”

Nhạc Phong không còn cách nào, lại cẩn thận dè dặt hỏi cô: “Vậy anh có thể lên xe ngồi không?”

Câu trả lời như chém đinh chặt sắt: “Không được, đây là xe của Nhạc Phong!”

Nhạc Phong thành thật à một tiếng, đi đến bệ xi măng trên bãi cỏ cách đó không xa ngồi xuống, Trần Nhị Bàn cực kỳ tức giận, cách cửa sổ hung dữ với cô: “Xe của cô à? Chưa từng thấy ai lại mặt dày như vậy!”

Trong đám người, chỉ có Trần Nhị Bàn đối với cô không khách khí nhất, Quý Đường Đường có hơi sợ cậu ta, không dám hé răng, mãi đến khi cậu ta đi rồi mới nhỏ giọng nói thầm một câu: “Chính là xe của tôi mà.”

(Xe của chồng chị cũng là xe của chị =))

Trần Nhị Bàn vốn đã béo rồi, trong lòng bực bội, lại càng nóng hơn, bàn tay quạt quạt gió đặt mộng ngồi xuống bên cạnh Nhạc Phong: “Chuyện này thu xếp thế nào đây, cứ để cô ấy trong xe như vậy à?”

Nhạc Phong tựa hồ căn bản không coi đây là vấn đề: “Người ở trong xe của ông đây, còn sợ chạy chắt.”

Trần Nhị Bàn ngẩng đầu nhìn Quý Đường Đường trong xe, ban nãy bọn họ đã cùng Phật sống Tang Châu nói qua một lượt, những tin tức cơ bản

đều đã hiểu rõ, nhưng vẫn không nhìn được hận đến ngứa răng: “Theo lí mà nói thì cô ta bị bệnh, tôi không nên tranh cãi với cô ta, nhưng Phong Tử cậu không nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc trí kia của cô ta đâu, đây là mềm nắn rắn buông. Cậu xem tôi nói cô ta cô ta còn không dám lên tiếng, cậu vừa mở miệng cô ta liền gào lên với cậu, đối với loại đầu óc không tinh táo này, cậu phải hung dữ một chút, nếu không còn không phải là leo lên đầu cậu cười à.”

Nhạc Phong cũng ngẩng đầu lên, nhìn Quý Đường Đường cười, nửa buổi mới nói được một câu khiến cho Trần Nhị Bàn thiếu chút nữa thổ huyết: “Ông đây cứ thích thế đấy, cậu quản được chắc.”

Trần Nhị Bàn tức đến mức nháy dựng lên, một cước đạp lên vai Nhạc Phong, cùng lúc âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, dự tính sẽ giống như lúc vào bộ đội, bị Nhạc Phong đuổi ba vòng đập cho một trận, ai biết người Nhạc Phong lão đảo xong lại ngồi thẳng dậy, đồng thời chậm rãi đưa tay phỉ phỉ chỗ bị đạp: “Hôm nay gia tâm tình vui vẻ, không so đo với cậu, đạp một lần còn miễn phí tặng thêm một lần, nào nào, lại tới đạp!”

Trần Nhị Bàn nhìn anh như thấy quỷ: “Cậu có bệnh đúng không?”

Nhạc Phong cười rộ lên, ngứa ra sau nằm lên bãi cỏ, hai tay gối sau đầu nhìn trời: “Chính là có bệnh đấy, làm sao, cậu định cắn tôi à?”

Trần Nhị Bàn phỉ nhổ anh một câu, tức giận quay đầu bỏ đi.

Bầu trời sông Sư Tuyên thực xanh, một chút tạp chất cũng không có, Nhạc Phong híp mắt nhìn lên trời, không biết có phải là do bị ánh nắng chiếu vào hay không, khoé mắt chua chua có chút chát, nhưng trong lòng tràn đầy cảm giác vững chắc.

Có người đi tới, vạt áo cà sa màu đỏ, đi giày tăng bằng lông, Nhạc Phong bỗng nhiên phản ứng kịp đây là Phật sống Tang Châu, vội vàng chống tay đứng dậy, Phật sống ở trước mặt, vẫn là không dám lơ mãng.

Phật sống Tang Châu chấp hai tay trước ngực, hành lễ với anh, hỏi: “Có

phải đã sớm quen biết Lạp Mỗ rồi không?"

Nhạc Phong cảm thấy không nên che giấu cũng không muốn che giấu:
"Vâng."

"Ta nghe nói mấy hôm trước, Lạp Mỗ gọi điện thoại cho ai đó, là gọi cho cậu phải không?"

"Vâng."

Phật sống Tang Châu gật đầu, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu, ngừng một chút lại hỏi: "Hiện tại Lạp Mỗ như vậy, cậu không lo lắng sao?"

Nhạc Phong không hiểu: "Lo lắng cái gì?"

"Cô ấy không nhớ cậu, giống như một đứa trẻ chưa từng trải qua chuyện gì."

Từ lúc gặp lại Quý Đường Đường đến giờ, Nhạc Phong gần như không nghĩ đến vấn đề này, cũng không cảm thấy đây là vấn đề, anh nghĩ nghĩ, rất chân thành trả lời Phật sống Tang Châu.

"Tang Châu thượng sư, có thể gặp lại Lạp Mỗ, tôi đã rất mãn nguyện rồi, đối với tôi mà nói, đây chính là ông trời đặc biệt chiếu cố, không dám yêu cầu gì thêm nữa, tôi sợ muốn quá nhiều, lòng tham không đáy, ngay cả những thứ trước mắt cũng không bảo vệ được, tôi thật sự rất mãn nguyện rồi, thật đấy."

Nói đến cuối cùng, đột nhiên nhớ tới lần trước, Đầu Trọc cũng hỏi anh một câu hỏi như vậy, anh còn từng chân chừ do dự, lần này trả lời, thực sự là chân chính phát ra từ tận đáy lòng.

Có lẽ là bởi vì, trong một năm nay, anh đã hoàn toàn mất đi, cho nên, phàm là có thể tìm về một chút ít đền bù, anh đều cảm thấy vô cùng quý trọng, chữa không khỏi cũng không sao, bình bình an an ở bên cạnh anh là được, khoảng thời gian mơ hồ một ngày vui một ngày cực suy sụp tinh thần như vậy đều đã qua rồi, đã như vậy, anh sẽ từ từ chăm sóc cô thật tốt, hai người luôn luôn ở bên nhau.

Phật sống Tang Châu cười lên: “Có lúc, người không có lòng tham, không duỗi tay đòi hỏi, ngược lại Phật tổ sẽ cho người ấy càng nhiều. Cậu yên tâm đi, Lạp Mỗ sẽ tốt lên thôi, trên thực tế, cô ấy đã tốt lên rồi.”

Nhạc Phong không hiểu, Phật sống Tang Châu ra hiệu nhìn về chiếc xe đằng kia: “Cậu xem cô ấy đi.”

Nhạc Phong quay đầu nhìn Quý Đường Đường trong xe, không có ai cùng cô tranh giành, ngược lại cô tự mình tìm trò giải trí tự mình vui, lúc thì phồng má thổi lá bùa bình an treo trong xe Nhạc Phong, lúc lại tự giúp mình đeo đai an toàn, còn có một lần, lôi ra chiếc khăn giấy lau qua lau lại trên cửa kính xe.

Phật sống Tang Châu nói: “Từ khi ta quen biết Lạp Mỗ đến nay, cô ấy có lúc khóc, phần lớn thời gian đều cư xử như vậy, không có biểu cảm gì. Một người bình thường không nên như vậy, một người bình thường thì nên có thất tình lục dục, sẽ khóc sẽ cười sẽ tức giận, trái tim cô ấy không mở ra, giác quan cũng không mở ra, người Đa Mã hào sảng hiền lành chất phác nhiệt tình, cô ấy sống trong đó, từ trước đến nay lại không bị ảnh hưởng, phong cảnh Tạng Bắc đẹp như vậy, cô ấy cũng không hề nhìn thấy

Một năm này, cô ấy ở Tạng Bắc, cũng không khác gì với cô ấy ở những nơi hẻo lánh khác, cô ấy sống trong thế giới của chính mình, các giác quan của cô ấy che giấu rất nhiều điều tích cực và tốt đẹp, chỉ tiếp nhận ưu tư cùng hồi ức của bản thân đem đau khổ phóng đại lên vô hạn, cơ thể con người, cần phải hấp thu rất nhiều chất dinh dưỡng, nhìn thấy, không nhìn thấy, vật chất, tinh thần, cần hấp thu cái tốt, muốn hấp thu cái xấu phải dạy bảo sửa chữa, Lạp Mỗ cung cấp chất dinh dưỡng cho bản thân quá đơn nhất, rất tiêu hao sinh lực, cho nên thân thể mới không tốt, tinh thần cũng ngày càng sa sút, đả kích thành linh xảy ra sẽ khiến cho cô ấy hoàn toàn rối loạn. Vạn vật trên thế gian, đều bởi vì bên trong có cân bằng mà ôn hoà dài lâu, núi không cân bằng sẽ đổ, biển không cân bằng sẽ xảy ra tai nạn, dưới chân chúng ta, trong lòng trái đất, không cân bằng sẽ có động

đất, con người cũng giống như vậy, bao gồm Lạp Mỗ, cũng bao gồm cả... cậu."

Nhạc Phong vẫn luôn lẳng lặng nghe, nghe thấy Phật sống Tang Châu bỗng nhiên nhắc đến mình, bất giác sửng sốt.

"Ta nhìn thấy phản ứng của cậu khi gặp Lạp Mỗ, Lạp Mỗ đối với cậu nhất định rất quan trọng, qua một thời gian dài như vậy, người quan trọng không ở bên cạnh, cuộc sống của cậu như thế nào? Tình yêu mất cân bằng, lớp lớp móc nối nhau, tất nhiên ảnh hưởng đến các phương diện khác trong cuộc sống, tình bạn tình thân cho dù như xưa, trong mắt cậu cũng sẽ thay đổi màu sắc, cảm thấy đau khổ mọi nơi, lúc ta ngồi trên xe cậu, cũng không cảm thấy cậu quá mức khác thường, có lẽ là cậu che giấu rất tốt, ứng phó thỏa đáng, trong lòng lại vô cùng mất cân bằng."

"Nhưng, hai người đều đã tốt lên rồi. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lạp Mỗ tức giận đến không phân rõ phải trái như vậy, cô ấy đã biết tức giận, có lẽ tiếp theo sẽ biết nên làm sao cười, các loại hứng thú từng cái một trở lại, giác quan cũng sẽ lần lượt mở ra, tìm về nhau, Phật tổ sẽ phù hộ cho hai người."

Phật sống Tang Châu đưa tay trái tới, Nhạc Phong bỗng hiểu ra là Phật sống Tang Châu muốn chạm đỉnh đầu mình, vô thức quỳ xuống.

"Cậu có nguyện vọng gì?"

Nhạc Phong khép hai mắt lại, khẽ trả lời: "Quỳ lạy thượng sư, tôi hi vọng cùng Đường Đường tương thân tương ái, trường trường cửu cửu, giống như trước đây...Ồn ào cãi nhau, cứ như vậy trải qua một đời."

Phật sống Tang Châu cười lớn: "Cư sĩ Hán Địa, bình thường cầu nguyện đều hi vọng cử án tề mi tương kính như tân, rất ít nghe nói ồn ào cãi nhau, nhưng cuối cùng có tranh cãi âm ỉ đứng giữa cân bằng, ai sẽ vì một người không liên quan mà tranh cãi, chẳng qua nguyện vì một chữ yêu mà thôi. Trát Tây Đức Lặc."

* * *

Phật sống Tang Châu dẫn Ương Tông cùng người Tạng Đa Mã quay về phòng bệnh trước, Nhạc Phong đứng lên, chậm rãi đi đến cạnh xe, Quý Đường Đường khoé mắt liếc thấy lại có người đang đến gần, vô cùng khẩn trương, vội vàng đưa tay giữ lấy cửa xe không cho mở ra.

Nhạc Phong đứng trước cửa sổ xe đang mở nhìn cô, ngừng giây lát lại không nhìn được mà duỗi tay vuốt tóc cô, Quý Đường Đường không hiểu ra làm sao, nhất thời không biết là giữ cửa xe quan trọng hay đẩy tay anh ra quan trọng hơn, lòng bàn tay Nhạc Phong từ từ chạm vào gò má mềm mại của cô, nhất thời xúc động, cúi đầu hôn lên môi cô.

Mắt Quý Đường Đường thoáng cái trừng lớn.

* * *

Buổi tối, bởi vì Phật sống Tang Châu muốn khởi hành vào ngày mai, nên Nhạc Phong cùng bọn họ ăn uống qua loa trong phòng bệnh, Trần Nhị Bàn vốn là muốn đi chơi với đám bạn phượt kia, tạm thời thay đổi chủ ý, sống chết đòi ở lại, nói là muốn tăng thêm trình độ, ở bên cạnh cảm nhận sự hun đúc của Phật sống Tang Châu.

Mấy người ngồi quanh chiếc bàn nhỏ, Ương Tông ngồi cạnh giường chăm sóc Quý Đường Đường, cô xé một ít bánh bao đưa vào miệng, vẻ mặt cau có buồn bã, Phật sống Tang Châu cười cười, nói với Nhạc Phong: "Cậu xem, Lạp Mỗ biết buồn rồi."

Ương Tông cũng hỏi cô: "Lạp Mỗ, cô làm sao thế?"

Quý Đường Đường chỉ vào Nhạc Phong hỏi cậu: "Tôi có thích anh ta không?"

Đề tài "thích" này, đối với một tiểu Lạt Ma nhỏ tuổi như Ương Tông mà nói, dường như có chút không thích hợp, Ương Tông hơi ngượng ngùng nói: "Cái này phải hỏi chính bản thân cô, cô còn không biết, tôi làm sao mà biết được."

Quý Đường Đường than thở một hơi nói: “Anh ta ở chỗ đó hôn tôi.”

Ương Tông đáng thương khuôn mặt đỏ bừng như ớt khi, Nhạc Phong đang ăn cơm, thỉnh linh nghe cô nói như vậy, nghĩ đến Phật sống Tang Châu ngồi phía đối diện, hận không thể chui xuống dưới đất, chỉ có Trần Nhị Bàn vui vẻ trên nỗi đau của người khác, bưng hộp cơm lên cười trộm không ngừng.

Quý Đường Đường dạt dào mong đợi nhìn Ương Tông, đợi cậu nói chuyện, Ương Tông không còn cách nào, hàm hàm hồ hồ ‘À’ một tiếng.

Quý Đường Đường cực kỳ buồn rầu: “Làm sao đây? Nhạc Phong sẽ đánh chết tôi mất.”

Nhạc Phong trong lòng tức giận, thầm nói ông đây nào có ghê như vậy? Trần Nhị Bàn bên cạnh thật sự là không nhịn được nữa, phụt một tiếng, đẩy miếng cơm đều phun hết ra ngoài.

* * *

Trước khi ngủ, Ương Tông theo thường lệ niệm kinh Độ Mẫu cho Quý Đường Đường, Phật sống Tang Châu đưa cho Nhạc Phong một bản sao chép, là bản in của Học viện Phật giáo Sắc Đạt Ngũ Minh*, có Phạn văn cùng tiếng Hán để đối chiếu, dặn dò anh mỗi tối niệm cho Quý Đường Đường nghe, lại dẫn anh đi gặp bác sĩ nhắc lại một lượt những mục quan trọng cần chú ý, Nhạc Phong hỏi rất tỉ mỉ, một ngày nên ngủ mấy tiếng, ăn cái gì, kiêng cái gì, rồi lưu hết vào điện thoại, Phật sống Tang Châu cười nói: “Đợi thân thể Lạp Mỗ tốt lên, cậu có thể dẫn cô ấy về thăm chúng ta, Lạp Mỗ lúc đó phải không giống như bây giờ.”

Quay về phòng bệnh, Quý Đường Đường đã ngủ rồi, Nhạc Phong khẳng khẳng ở lại gác đêm, đổi lại mấy người Ương Tông trở về nghỉ ngơi, đèn đã tắt, nhưng trong phòng bệnh cũng không tối lắm, Nhạc Phong nắm tay Quý Đường Đường, ngồi cạnh giường ngắm cô, cảm thấy những chuyện trải qua hôm nay, giống như là một giấc mơ.

Phải mất một ngày mới bình tĩnh lại một chút sau đó vui sướng ùn ùn kéo đến, vậy mà lại có thể ngẩng đầu lên lần nữa, tất cả đều vây quanh một người, anh không cảm thấy mệt chút nào, tinh thần vô cùng tốt, thật sự muốn gọi Đường Đường tỉnh dậy hung hăng ôm lấy, hôn một trận, nói hết một phen, cuối cùng vẫn là không nỡ, lấy điện thoại ra chỉnh ở chế độ im lặng, gửi cho Khiết Du và Mao Ca một đoạn tin nhắn.

“Lão Tử muốn kết hôn rồi, chuẩn bị hồng bao đi. Hiện tại gọi điện không tiện, có chuyện gì thì nhắn tin.”

Cả hai đều trả lời rất nhanh, mà sự bất đồng giữa nam và nữ cũng được thể hiện tinh tế, sâu sắc qua tin nhắn hồi âm.

Khiết Du trả lời trước.

“Anh, em sai rồi còn không được sao? Em biết em tìm Kiều Manh tới xem mắt với anh là em không đúng, nhưng mà anh, anh bình tĩnh một chút, kết hôn là chuyện cả đời, mới qua mấy ngày thôi mà anh đã muốn kết hôn rồi, anh có hiểu người ta không, hai người có nền tảng cơ bản không, anh...”

Đến giới hạn hạn chế số từ của tin nhắn, lại gửi một tin nữa.

“... không thể vì tức giận bọn em mà tùy tiện tìm một người được, anh, nếu anh muốn hồng bao em cho anh mấy cái là được, còn kết hôn nhất định phải hoãn lại, anh đừng có xúc động đấy, xúc động là ma quỷ.”

Nhạc Phong bị câu ‘anh muốn có hồng bao em cho anh mấy cái là được’ của Khiết Du chọc cho vui vẻ, thậm chí nói sao trước đây anh không phát hiện ra con nhóc Khiết Du này có óc tưởng tượng như thế nhỉ.

Tin nhắn của Mao Ca chỉ có một từ lời gọn ý đủ và một dấu chấm than có ý nghĩa vô cùng vô tận.

“A!”

Nhạc Phong chuẩn bị gửi lại cho Mao Ca một tin nhắn.

“Đừng cản, ý em đã quyết...”

Đang lúc chỉnh sửa, tin nhắn thứ hai của Mao Ca được gửi đến.

“Thần Côn nói cậu ta không đồng ý.”

Chương 9

Quả nhiên như Phật sống Tang Châu đã nói, Quý Đường Đường khôi phục rất nhanh, ngày thứ hai khi tiễn bọn họ đi, cô đã tỏ ra không khác gì một người bình thường, túm lấy góc áo Ương Tông nói: “Ương Tông, các cậu phải sớm trở về đây, chùa Tang Trát không có người thì không còn thú vị nữa.”

Ương Tông hơi buồn, cậu biết Quý Đường Đường phải trở về Hán Địa, tuy rằng sư phụ nói sau khi thân thể của cô khỏe nên ‘có thể’ sẽ quay lại, nhưng chuyện của sau này, ai có thể nói trước được? Cậu từ nhỏ đã lớn lên ở chùa Tang Trát, tiếp xúc ngoại trừ sư phụ sư huynh thì chính là những người dân tới cầu nguyện cúng bái, Quý Đường Đường có thể coi là người bạn duy nhất của cậu.

Cậu nhìn Quý Đường Đường trong xe Nhạc Phong, không nhịn được hỏi Phật sống Tang Châu: “Sư phụ, cứ như vậy giao cô ấy cho người khác, thật sự là không có vấn đề gì sao? Lạp Mỗ là bạn của chúng ta.”

Tang Châu nói: “Bạn cô ấy đã tới tìm cô ấy, Lạp Mỗ cũng đến lúc phải đi rồi.”

Ương Tông không nhịn được cãi lại một câu: “Nhưng Lạp Mỗ không biết anh ta.”

Phật sống Tang Châu cười lên, duỗi tay chỉ đường phố bên ngoài bệnh viện: “Con nhìn thấy gì?”

Lúc này đang là buổi sáng, trên đường phố người đến kẻ đi, Ương Tông mở lớn hai mắt nhìn nửa ngày, do dự đáp một câu: “Rất nhiều người.”

“Nhiều người như vậy, tại sao Lạp Mỗ lại chỉ đi theo cậu ta thôi? Ương Tông, nhiều khi không nên bị tai mắt miệng mũi che đậy, nhìn thấu nội tâm, lắng nghe âm thanh phát ra từ trái tim, chủ tâm Lạp Mỗ đã nhận ra cậu ấy rồi, chúng ta không cần phải lo lắng về cô ấy nữa.”

* * *

Nhạc Phong quyết định đi tuyến Đại Bắc, một là để trông nom mấy người Trần Nhị Bàn, hai là phong cảnh tuyến Bắc đích thực rất độc đáo, anh muốn để Quý Đường Đường thả lỏng tâm tình, dựa theo lời Phật sống Tang Châu đã nói: “Các giác quan từng cái được mở ra”, thứ ba cũng là bởi vì Đa Mã nằm trên tuyến Đại Bắc, anh muốn đi xem nơi mà Đường Đường đã sống bấy lâu nay.

Nhưng anh rất nhanh chóng kéo dài khoảng cách với bọn Trần Nhị Bàn, nguyên nhân là vì anh rất hay dừng xe, Quý Đường Đường thường xuyên chỉ tay ra ngoài cửa sổ ‘Ồ’ một tiếng, vừa ‘Ồ’ xong anh liền dừng xe lại, bên kia là mấy bó cỏ khô xếp đồng, trên cỏ có một vòng tròn màu đỏ lớn chính là chó ngao Tây Tạng, chụp hình những con bò yak trên lưng phủ đầy lông trắng, cô đều vô cùng hiếu kỳ, Nhạc Phong dắt cô lại gần xem kết quả, Trần Nhị Bàn trong lòng tràn ngập khó hiểu đợi ở đằng trước, có lần không nhận được lái xe quay đầu lại tìm, tìm đến nơi thì thiếu chút nữa hộc máu: “Phong Tử, một đường này đều là như vậy, có cái gì đáng xem đâu? Hơn nữa, trong một năm nay không phải là cô ta luôn sống ở đây sao? Không phải mỗi ngày đều nhìn chán rồi à?”

Nhạc Phong không thèm để ý đến cậu ta, ngồi xuống bãi cỏ đợi Quý Đường Đường, coi Trần Nhị Bàn giống như không khí, sau khi Quý Đường Đường xem đủ rồi, đi tới kéo Nhạc Phong, Nhạc Phong nhanh chóng đứng lên: “Đi thôi.”

Quý Đường Đường cười khanh khách, nói với Trần Nhị Bàn một câu: “Tôi thích anh ta.”

Trần Nhị Bàn tức giận: “Tại sao?”

“Anh ta ngoan ngoãn nghe lời.”

Trần Nhị Bàn hung dữ nói: “Vậy nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời có phải là cô cũng thích tôi không?”

“Không thích.”

“Vì sao?”

Quý Đường Đường nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, nói một câu vô cùng tổn thương lòng tự tôn của Trần Nhị Bàn.

“Anh béo!”

Nhạc Phong ở bên cạnh ôm bụng cười ngặt nghẽo, Trần Nhị Bàn lệ rơi đầy mặt: “Ông đây không đi cùng các người nữa!”

Xe của Trần Nhị Bàn nhả khói phóng đi, sau đó cũng không đợi Nhạc Phong nữa, chỉ là cứ cách một đoạn thời gian lại nhấn tin báo vị trí, dù sao căn cứ vào tần suất dừng xe của Nhạc Phong, khoảng cách giữa hai bên sẽ càng ngày càng lớn, trong lần báo tin cuối cùng, Trần Nhị Bàn đã hoàn toàn không trông chờ gì vào anh nữa, gửi cho anh một tin nhắn nói: Hai người cứ từ từ mà nói chuyện yêu đương đi, chúng tôi phải đi ‘Nhất Thố Tái Thố’ đây*.

Trong tiếng Tạng, ‘hồ’ được gọi là ‘thố’, ví dụ như ba hồ thiêng lớn ở Tây Tạng là thố Namtso, thố Yamdrok, thố Manasarovar. Tuyến Đại Bắc bởi có nhiều ‘thố’ mà nổi tiếng, cho nên du lịch trên tuyến Đại Bắc thường được gọi là ‘Nhất Thố Tái Thố’, mà hồ Siling nằm ở gần cuối tuyến Đại Bắc, thậm chí còn được một số người cho là đẹp hơn so với hồ thiêng, nhưng người dân địa phương lại tuân theo tư tưởng không tuyên dương, không mở rộng.

“Một khi mở rộng, mấy người Hán các anh lại kéo đến à, quá nhiều khách du lịch à, ai nha, không muốn không muốn.”

Không thể lần đầu tiên ‘Nhất Thố Tái Thố’, cũng chẳng ảnh hưởng đến vận may của Nhạc Phong và Quý Đường Đường, khi xe đi đến hồ muối Chaka, hai người nhìn thấy lửa hoang Tây Tạng.

Vẫn là Quý Đường Đường phát hiện ra trước, cô không ‘Ồ’, mà thay thế bằng một từ ‘Oa’ đầy kinh ngạc, xe Nhạc Phong vừa dừng lại, cô đã vội vã

hạ cửa kính xe xuống, cả nửa người đều chui ra bên ngoài.

Nhạc Phong ôm lấy cô từ phía sau: “Đường Đường ngồi xuống, đừng để bị ngã.”

Quý Đường Đường rất không tình nguyện ngồi xuống, có phần gấp gáp, nhưng xe lại không thể lái tới quá gần, một khi nghe thấy tiếng động cơ xe, lửa hoang Tây Tạng sẽ sợ hãi chạy trốn, Nhạc Phong từ ghế sau lòi ra một cái ống nhòm, sau khi điều chỉnh xong liền đưa cho cô: “Cầm lấy xem.”

Quý Đường Đường vui đến quên trời quên đất, hai mắt dán vào ống nhòm, nhìn không chớp mắt.

Qua hoàng hôn, bầu trời hơi tối lại, hồ muối Chaka dường như bị bao phủ bởi một làn sương mờ nhạt, xa xa ngoài mặt hồ, những con lửa hoang Tây Tạng chạy băng băng qua đất vàng, đẹp giống như một bức tranh.

Không lâu sau, mấy con lửa hoang Tây Tạng cũng chạy mất mất tăm, bầu trời bắt đầu lay động dưới những hạt mưa bụi nhỏ li ti, trong tầm mắt chỉ còn lại sắc xanh lam của hồ muối, và cả những tinh thể muối trắng như tuyết chất đọng bên cạnh.

Quý Đường Đường tựa như chán nản thở dài một hơi, Nhạc Phong ôm cô từ phía sau, hôn lên má cô: “Đi không?”

“Không đi.”

Không đi thì không đi, Nhạc Phong cứ như vậy lẳng lặng ở bên cạnh cô, nơi này vẫn còn cách thị trấn một đoạn, xung quanh yên tĩnh, thỉnh thoảng có con vịt vàng đột nhiên ngoi lên mặt hồ, lúc sau trời bắt đầu tối dần, những ngôi sao vươn lên từ chung quanh hồ muối, chi chít dày đặc, có một số gần bên cạnh hồ, có một số lại như rơi vào trong hồ.

Thời tiết ở Tạng khu, vào ban đêm nhiệt độ sẽ giảm đi rất nhiều, Nhạc Phong kéo cửa kính xe lên một chút, lấy khăn quàng của mình quấn quanh hơn nửa khuôn mặt cô, lại nắm lấy tay cô giúp cô sưởi ấm.

Cũng không biết qua bao lâu, Quý Đường Đường vùi mặt vào trong ngực

anh, mơ hồ nói một câu: “Buồn ngủ.”

“Đi không?”

“Không đi.”

Nhạc Phong đóng cửa kính xe lại, điều chỉnh điều hòa đến mức lớn nhất, tắt đèn xe đi, lúc không có ánh sáng, buổi đêm trở lên vô cùng tối, các ngôi sao lại đặc biệt sáng, có đôi khi, vệt sáng chợt loé lên giữa không trung, viên sao băng lưu lại một cái đuôi thật dài trên đường đi của nó, Nhạc Phong từ ghế sau lôi ra một tấm thảm bọc lấy cô: “Đường Đường, ngoan, ngủ đi.”

Quý Đường Đường nhắc nhở anh: “Anh còn chưa niệm kinh Độ Mẫu Tán cho tôi nghe.”

Nhạc Phong thâm mắng bản thân mình sơ suất, nhanh chóng bật đèn dán trần lên, từ trong ngăn tủ trước lấy ra quyển sách mà Phật sống Tang Châu đã đưa, vốn cho là chiếu theo dịch âm tiếng Hán niệm là được, ai mà biết bên trong dùng chữ lạ, dịch âm lại không theo quy luật gì cả, mở đầu chính là ‘Om quỳ lay Thánh Độ Mẫu tôn quý, quỳ lay tốc dũng Cứu Độ Mẫu’ Nhạc Phong được một từ lại ngừng một lúc, căn bản là không biết ngắt câu như thế nào, khó khăn đọc, cảm thấy trong phim truyền hình hòa thượng niệm kinh cứ y y a a lắc đầu nguây nguẩy như vậy là xong rồi, giờ đến lượt mình, mới niệm được một nửa, mồ hôi đã tuôn ra ào ào.

Ban đầu Quý Đường Đường còn trừng mắt cẩn thận lắng nghe, sau đó là không nhìn được cười, cô đã nghe quen rồi, đổi lại là người ngoài nghe, chỉ cảm thấy niệm không được thuận cho lắm, nhưng cô biết chỗ nào niệm không đúng điệu, cho nên dựa vào trong lòng Nhạc Phong cười ngặt nghẽo.

“Nhạc Phong, anh niệm nghe không hay bằng Ương Tông.”

Nhạc Phong đang định nói lại cô một câu ‘Anh có phải người chuyên đi niệm kinh đâu’, đột nhiên phản ứng lại, tim đập nhanh đến mức như

muốn bắn ra ngoài: “Đường Đường, em vừa gọi anh là gì?”

Quý Đường Đường cũng nhìn anh, hai mắt vô cùng trong trẻo: “Nhạc Phong, anh không phải gọi là Nhạc Phong à, anh ngay cả tên của mình cũng đều không nhớ sao?”

Viên mắt Nhạc Phong nóng bừng, muốn nói cái gì đó lại nói không ra lời, cuối cùng đôi môi mấp máy một chút, khẽ nói: “Ừ, anh niệm nghe không hay bằng Ương Tông.”

Quý Đường Đường nói: “Hay để tôi niệm cho anh nghe đi.”

Cô duỗi tay tắt đèn dán trần đi, Nhạc Phong ôm cô, nhẹ giọng hỏi: “Không cần đèn sao?”

“Không cần, tôi đều nhớ hết rồi.”

Nhạc Phong ngoài ý muốn: “Em có thể thuộc hết được?”

“Phật sống Tang Châu muốn tôi nhớ, ông ấy nói, lúc buồn, thường ca tụng Độ Mẫu, sẽ được Đức Phật ban phước phù hộ, có thể giải thoát khỏi các loại tai nạn sợ hãi.”

Cô co lại dựa vào trong lòng Nhạc Phong, thay đổi một tư thế thoải mái, tập trung suy nghĩ một lát, nhẹ giọng bắt đầu ngâm nga.

Quý Đường Đường nghe quen niệm quen, tiếng ngâm nga khe khẽ cứ như vậy phát ra, vô cùng lưu loát trôi chảy, chú tụng Phật giáo, vốn có sức mạnh làm yên lòng người, trong đêm đen tĩnh mịch, thanh âm thâm thì lượn lờ vấn vít, dường như muốn truyền đến nơi xa vô tận, nhưng lại luôn vương vấn bên tai, Nhạc Phong nhẹ nhàng ôm lấy cô, bỗng nhiên thấy hoảng hốt.

Anh nghĩ đến người bố bị chết cháy, trở mặt thành thù với mẹ, Miêu Miêu, Khiết Du, chị Nhạn Tử, Cửu Điều, Mao Ca, Tưởng Dung, những người này luôn thay phiên nhau ra ra vào vào trong sinh mệnh, hoặc là khiến cho anh cảm thấy việc đời thất thường, hoặc là khiến anh cảm nhận được ấm áp an ủi, anh đã từng cố gắng giữ lấy một số người, đến cuối cùng lại

càng lúc càng xa cách, thậm chí trở mặt thành thù, có một số người vào thời điểm đó chẳng qua chỉ là như vậy, lại có thể bình bình đạm đạm, cùng anh đi qua năm tháng tuổi trẻ, đến ngày hôm nay, vẫn là bạn tốt; có một số người vốn cho là ngày mai có thể gặp lại, trong nháy mắt lại biến thành vĩnh biệt...

Cuộc sống chính là những chuyện xảy ra bất ngờ mà bạn không thể dự đoán được, vận mệnh không bao giờ thay đổi theo ý muốn của con người, giống như một bàn tay tráo trở lật lọng, nhẹ nhàng quét bạn đi, lật đổ thế giới của bạn như không tồn tại, nhưng vui mừng làm sao, cuối cùng, phồn hoa kết thúc, người đang nằm trong lòng này, là người mà anh muốn níu giữ lại nhất.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mặt, Quý Đường Đường thoáng ngẩn người, nhẹ nhàng đưa tay chạm lên mặt Nhạc Phong, khẽ hỏi anh: “Anh khóc à Nhạc Phong?”

Nhạc Phong nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Đường Đường, cảm ơn em.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn em đã đi Ca Nại, để anh gặp được em, cảm ơn em đã thích anh, luôn thích anh, cảm ơn em đã gọi cuộc điện thoại này, để anh biết em còn sống... Cảm ơn... Em còn sống...”

Nhạc Phong nghẹn ngào không nói lên lời.

Quý Đường Đường cái hiểu cái không, cô nhẹ giọng nói: “Nhạc Phong, anh đừng buồn, tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Nhạc Phong gật đầu, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô: “Được.”

Anh vẫn còn một câu chưa nói xong, anh muốn nói với cô: “Cảm ơn em đã cho anh một mái nhà.”

Từ thuở thiếu niên bước ra khỏi gia đình tan vỡ đó, anh cũng không có thêm một ngôi nhà nào nữa, đã từng cố gắng và thử qua, nhưng là số mạng, cơ duyên không hợp, cuối cùng đều hoá thành bong bóng.

Nhưng lần này, anh cảm thấy không giống như vậy, từ lớp kính chắn gió nhìn ra bên ngoài, những ngôi sao mờ hồ lấp lánh khắp bầu trời, tựa như một ngọn lại một ngọn đèn trở về nhà.

Nơi này tâm an tức là nhà.

Chương 10

Kết cục cuối

Buổi chiều ngày thứ ba, cuối cùng cũng đến Đa Mã.

Quý Đường Đường dần dần hồi phục, trong lời lẽ cử chỉ đã không khác gì một người bình thường, nhưng bức tranh chấp vá vẫn thiếu một mảnh ghép cuối cùng cũng là mảnh ghép quan trọng nhất, cô không nhớ Thịnh gia Tần gia, cũng không nhớ những chuyện bi thảm nhất đau khổ nhất đã trải qua trong một đời này.

Có lẽ tiềm thức của con người trời sinh đã có cơ chế tự bảo vệ, nó sẽ tự động che đi những kí ức đau khổ đó, Nhạc Phong cũng không rõ là mình hy vọng cô nhớ lại hay là không hy vọng cô nhớ lại nữa, cứ nghe theo ý trời đi, ông trời sắp đặt như vậy, tự nhiên có lý của nó.

Đa Mã rất nhỏ, chỉ có khoảng mười đỉnh lều nỉ, nằm lộn xộn dưới chân núi, không nhìn thấy bò yak đâu, bởi vì một ngày trước đó mới rơi một trận tuyết lớn, bên ngoài quá lạnh, nên đều bị dắt vào trong lều, ngược lại chỉ có chó ngao Tây Tạng bị hai ba đứa trẻ choai choai đuổi chạy vòng quanh lều nỉ, mấy đứa trẻ to tiếng ồn ào, Quý Đường Đường nghe được, nói với Nhạc Phong là bọn chúng nhìn thấy dấu vết của cáo trắng ở trên tuyết, muốn dẫn chó ngao Tây Tạng đuổi theo.

Tiếng động cơ xe rất lớn, đứa trẻ cũng không túm chặt lấy chó ngao Tây Tạng nữa mà tò mò thấp thỏm nhìn sang bên đây, có vài căn lều nỉ lục tục vén rèm lên, mấy người phụ nữ người Tạng nghi hoặc trao đổi ánh mắt, mãi đến khi Quý Đường Đường từ trên xe bước xuống, bọn họ mới thở phào một hơi.

“Ai nha, Lạp Mỗ.”

Những người đàn ông đều không ở đây, vợ của Thủ Lĩnh Biên Ba Bạch Mã khoa tay múa chân nói chuyện cùng Quý Đường Đường rất lâu, lúc đi

vào lều, Quý Đường Đường giải thích với Nhạc Phong, tối qua bộ lạc Khúc Trát bên cạnh có trẻ nhỏ bị gấu cắn chết, sáng sớm hôm nay người Khúc Trát sang đây tìm, mấy người đàn ông đều mang vũ khí giúp người Khúc Trát đuổi theo rồi.

Biên Ba Bạch Mã dẫn hai người vào trong lều nỉ, rót cho Nhạc Phong chén trà bơ, trên mặt trà màu vàng sữa nổi lên một tầng bã trà nho nhỏ, cho vào miệng có hơi chất, sau khi Nhạc Phong cảm ơn, cầm lấy chén trà tỉ mỉ đánh giá chung quanh, lều ở đây không giống với lều ở khu du lịch dân Tạng, quá mức sơ sài, một vòng bên trong dùng cỏ trộn với bùn đất đắp lên thành tường thấp, trên tường chất đồng lúa mì thanh khoa, túi bơ và phân trâu, dưới mặt đất trải một lớp da dê, chỗ không được da trải đến, lộ ra nền đất.

Biên Ba Bạch Mã chỉ cười cười nhìn hai người, lát sau có người phụ nữ Tạng bưng chậu đựng thịt bò yak đi vào, bên cạnh chậu đặt một con dao nhỏ kiểu Tạng có chuôi làm bằng gỗ, Bạch Mã đón lấy để lên trên bàn, vô cùng nhiệt tình đẩy đến trước mặt Nhạc Phong, Nhạc Phong cầm dao cắt một miếng xuống, vừa đưa đến cạnh miệng liền ngửi thấy một mùi tanh nồng, ở gần còn có thể nhìn thấy từng đường tơ máu màu đỏ sẫm trên miếng thịt khô cằn, đây là thịt sống rắc thêm chút muối vào rồi phơi khô, Nhạc Phong kiên trì cắn một miếng, cảm giác giống như nhai củi, lại kèm theo một mùi tanh hôi, bên trong dẹt dày như dờn sông lấp biển, thiếu chút nữa là nhổ ra rồi, Quý Đường Đường lo lắng nhìn anh, nhân lúc Bạch Mã quay người đi, đột nhiên cầm lấy từ tay anh, cuộn lại nhét vào trong miệng, nhai hai ba cái, uống một ngụm trà bơ rồi ương ngạnh nuốt xuống.

Trong lòng Nhạc Phong vô cùng khó chịu, trên đường đi đến lều của Quý Đường Đường, anh đột nhiên ngồi xuống đồng tuyết không chịu đi, Quý Đường Đường cúi người kéo anh: “Dưới đất không lạnh à.”

Nhạc Phong nắm lấy tay cô, cứng rắn kéo cô ngồi xuống: “Đường Đường, em đã trải qua loại cuộc sống như thế này sao?”

Quý Đường Đường khó hiểu: “Mọi người đều như thế mà.”

“Trước đây em không phải như vậy.”

“Trước đây tôi như thế nào?”

Nhạc Phong không lên tiếng, cô vẫn chưa nhớ lại, anh cũng không muốn quấy nhiễu cô, bây giờ trạng thái của cô nhìn có vẻ cân bằng nhưng lại chịu không nổi nghĩ nhiều cùng với dẫn dắt, lỡ như khiến cô trở nên nhạy cảm, nghĩ đến một số chuyện làm cho suy nghĩ hỗn loạn, lại có những rắc rối không cần thiết.

Nhưng Nhạc Phong vẫn rất khó chịu, loại khó chịu này từ khi đến Đa Mã đã bắt đầu rồi, cuộc sống của Quý Đường Đường còn đơn giản hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh, người Đa Mã quá ít, bầu trời quá âm đạm, cảnh sắc cũng quá đơn điệu, trước đây cô kén ăn như vậy, cái này không ăn cái kia không ăn, bây giờ lại giúp anh ăn thứ đồ khó nuốt đó, còn cảm thấy đây là lẽ dĩ nhiên.

“Đường Đường, con gái nên yếu ớt một chút mới tốt.”

Quý Đường Đường kì quái nhìn anh, không hiểu anh tại sao lại đưa ra yêu cầu không đầu không đuôi như vậy.

Nhạc Phong cũng không hiểu bản thân mình nữa, cô đang dần dần hồi phục rồi, Đường Đường quen thuộc cũng đang dần trở lại, làm sao mà ngược lại mình lại càng ngày càng khó chịu thế này?

Tỉ mỉ nghĩ lại, anh vậy mà phát hiện mình thích cô lúc mất trí nhớ hơn, mặc dù khiến cho người khác dở khóc dở cười, nhưng lúc đó cô muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, là khoảng thời gian thân nhiên vui vẻ nhất, cũng là lúc giống với Thịnh Hạ nhất— Mà khoảng thời gian làm Thịnh Hạ đó, là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, được mẹ nuông chiều, được bố thương yêu, còn có Diệp Liên Thành ở bên cạnh, sợ là ngay cả hai chữ đau khổ viết như thế nào cũng không biết.

Nhưng dần dần, trải qua quá nhiều dả kích và đau khổ, cô bắt đầu thu

mình lại, ẩn nhẫn, thận trọng, cẩn thận từng li từng tí, biến thành một Đường Đường yên tĩnh, cho dù xảy ra chuyện gì, hỏi cô lúc nào cũng chỉ cười cười, nói 'Không có gì', nghiêm trọng hơn chút, liền lén lút vác cặp rời đi, chuyện lớn cũng đều một mình gánh vác trên vai, không muốn làm liên lụy đến bất cứ ai.

Ỡ vào được nuông chiều mà trở nên kiêu ngạo, là kiêu ngạo hay là yếu đuối đây? Nếu như nói là yếu đuối, vậy cũng phải có người nuông chiều mới dám yếu đuối chứ, cả thế giới đều là lạnh lẽo mưu đồ giầu đồ bìm leo, đã ngã xuống còn có người tới giẫm thêm một cước, cô có thể yếu đuối ư? Cô chỉ có thể mài giũa bản thân ngày càng trở nên kiên cường, quen với việc cười một tiếng, nói với người khác cũng nói với chính mình một câu 'Không có gì'.

Nhạc Phong vân vê cầm Quý Đường Đường: "Đường Đường, sau này ở trước mặt anh, muốn làm gì thì cứ làm."

"Muốn làm gì thì làm?"

"Muốn làm gì thì làm."

Con người của Quý Đường Đường xoay tròn một vòng: "Muốn đánh cũng được?"

Nhạc Phong kéo cô mạnh mẽ ôm vào trong lòng, kề sát bên tai cô nói một câu: "Muốn đánh cứ đánh."

Quý Đường Đường vô cùng kinh ngạc, cô giãy ra, mắt trừng lớn nhìn Nhạc Phong, Nhạc Phong rất đăm định bổ sung thêm một câu: "Chẳng qua là đánh xong rồi, anh đánh lại em một lần, đánh qua đánh lại thôi."

Quý Đường Đường suýt nữa thì cười không thở nổi, cười đến mức ho một trận, Nhạc Phong ôm lấy cô giúp cô vượt lưng, cô nói: "Nhạc Phong anh cũng quá xấu xa rồi, đây mà gọi là muốn đánh cứ đánh à, tôi đánh anh một trận, anh lại đánh tôi một trận, tôi nào có sức lực lớn như anh chứ, còn không phải là tôi ăn khổ hay sao?"

Nhạc Phong mỉm cười không lên tiếng, anh đột nhiên nhớ ra, mình đúng thật là đã từng đánh cô.

Lúc đó, bởi vì cái chết của Thập Tam Nhận, hiểu lầm bộc phát, dưới cơn tức giận, liền giơ tay tát cô một cái.

Đường Đường tốt như vậy, mình làm sao lại có thể đánh cô chứ?

Nhạc Phong đột nhiên muốn tát mình mấy cái, anh ôm chặt Quý Đường Đường, nhẹ giọng nói: “Đường Đường, anh nhất định đối với em thật tốt, một đời này đều đối tốt với em.”

Quý Đường Đường gác cằm lên vai Nhạc Phong, híp mắt nhìn những đám mây lơ lửng trên bầu trời, chậm rì rì kết luận: “Hai ngày nay nói nhiều câu khiến người khác cảm động như vậy, lúc thì cảm ơn tôi lúc thì thề thốt, chắc chắn là đã làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi, ừ, chắc chắn.”

* * *

Khoảnh khắc vén rèm bước vào trong lều của Quý Đường Đường, lồng ngực Nhạc Phong thoáng cái như bị chặn lại, không phải bởi vì hoàn cảnh sơ sài, đến lều của thủ lĩnh cũng chỉ như vậy, lều của cô có thể tốt đến mức nào chứ?

Lều ni được bện bằng lông bò yak đều tối như nhau, nhưng ít nhất bên trong trướng lều của Biên Ba Bạch Mã còn có chút ánh sáng, còn lều của Quý Đường Đường lại không có, vừa vén rèm lên màu đen liền tràn ngập trong mắt, ánh sáng màu cam của ba ngọn đèn bơ không ngừng lay động trong góc lều, có một loại tử khí cùng mùi ẩm mốc xộc thẳng vào khoang mũi.

Quý Đường Đường cũng có chút hốt hoảng, đứng cạnh rèm cửa một lúc, mới chân chừ đi vào, rèm cửa buông xuống, giống như là bước một hang động tối đen không có lối ra, Nhạc Phong hỏi cô: “Đường Đường, em ở chỗ này à?”

“Hình như... là vậy.”

“Tại sao lại tối như thế?”

“Có thể là vì... Tôi không thích ánh sáng.”

Cô mỗi lần trả lời mở đầu đều rất ngập ngừng, nhưng vừa dứt lời lại thành chắc chắn, suy cho cùng thì nơi này vẫn là nơi mà cô quen thuộc, Nhạc Phong có chút lo lắng, anh thấy cô ở bên ngoài thì nói cười vui vẻ, sau khi đi vào, bỗng nhiên như bị từng tia tử khí quẩn quanh, dần dần lộ ra sự sa sút tạm bợ và cuộc sống xa lánh người đời.

Nhạc Phong nắm lấy tay cô: “Đường Đường, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Quý Đường Đường kì lạ rút tay ra, cô nhìn chăm chăm vào ba ngọn đèn bơ rất lâu, nói: “Vẫn chưa tắt, Bạch Mã luôn giúp tôi thêm bơ.”

Cô vừa nói vừa đi qua, lúc đến gần hai chân chồng lên nhau, thuận tiện xếp bằng ngồi xuống, chấp hai tay trước ngực, đầu tiên là cầm lấy rễ cây kê lên trán, sau đó dán lên môi, cuối cùng dừng lại ở trước ngực, đôi môi mấp máy, niệm Lục tự Chân ngôn.

Úm ma ni bát ni hồng.

Nhạc Phong cũng đi qua, nhẹ nhàng ngồi xuống, hỏi cô: “Đường Đường, thấp đèn bơ cho ai thế?”

Quý Đường Đường mờ mịt, lúc sau, mới thấp giọng nói một câu: “Không nhớ nữa, chắc là một người... Rất quan trọng.”

Cô vừa nói vừa tự nhiên vươn tay dò tìm phía sau ngọn đèn bơ, lấy ra một cái chuyển kinh luân được làm vô cùng tinh xảo, chuỗi cầm có hơi biến đen do dính dầu, rõ ràng là đồ cũ do người dân Tạng truyền lại, Quý Đường Đường cũng không nhìn Nhạc Phong nữa, mi mắt rủ xuống, từ từ xoay chuyển kinh luân trong tay.

Người dân Tạng đặt kinh thư vào bên trong chuyển kinh luân, mỗi lần chuyển động tương đương với một lần tụng kinh, kinh phan giăng xung quanh cũng giống như đạo lý, kinh phan treo ở ngoài thiên nhiên, quanh năm tích góp bị gió lay động, mỗi lần lay động cũng là một lần niệm tụng

kinh văn, từ đó khu Tạng không phân năm tháng bất kể ngày đêm, tiếng tụng kinh văn lưu truyền không dứt, cũng coi như là công đức vô lượng.

Bàn tay xinh xắn xoay chuyển kinh luân, bên trong đương nhiên là kinh thư Tạng liên miên không dứt, trục xoay dường như có chút rít, cứ quay được mấy vòng, lại phát ra thanh âm ken két cực nhỏ, Nhạc Phong ngồi xuống tấm thảm da dê, ngây ngẩn nhìn cô chăm chú, ánh sáng của đèn bơ rất yếu, cả nửa người cô đều chìm trong bóng tối, hai mắt khép chặt, lông mi run run, có mấy lần, Nhạc Phong phát hiện chuỗi gỗ chuyển động trên tay cô luôn không theo khống chế co rút với biên độ nhỏ, rất lâu sau mới khôi phục lại.

Một buổi chiều dài đằng đẵng, trong tiếng ken két của chuỗi gỗ chuyển kinh luân cứ như vậy trôi qua, thẳng đến khi thủ lĩnh Cách Liệt từ Khúc Trát trở về vén tấm rèm ở cửa lều nỉ ra, Nhạc Phong mới phát hiện bên ngoài đã tối đen không khác gì trong này.

Quý Đường Đường không động dậy, giống như là đối với tất cả xảy ra xung quanh mắt diếc tai ngơ, Nhạc Phong đứng dậy đi ra bên ngoài lều nói chuyện với Cách Liệt, Cách Liệt đại khái là người duy nhất trong bộ lạc Đa Mã biết nói tiếng Hán, tuy phát âm không chuẩn lắm, hẩn tự hào nói với Nhạc Phong mình đã từng đi qua thành phố Xingazê lớn thứ hai Tây Tạng, lại nhiệt tình mời anh đến lều của mình uống rượu.

Nhạc Phong không đi, khoa tay múa chân nói với Cách Liệt là một mình Lạp Mỗ ở đây, anh phải ở bên cạnh, đợi cô niệm xong rồi, sẽ mang cô cùng đi.

Cách Liệt cười rộ lên, nói, Lạp Mỗ à, luôn kì quái như vậy đó.

Cô niệm không xong đâu, lúc cô bắt đầu niệm, cậu ngẩng đầu có thể nhìn thấy Ni Mã (Mặt trời), lại ngẩng đầu lần nữa, cũng nhìn thấy Đạt Ngoã (Mặt trăng) rồi, mà cô vẫn còn chưa niệm xong cơ.

Lúc không niệm kinh, cô một mình lên sườn núi ngắm mây, buổi sáng lúc vắt sữa bò yak, ai nha, cô đứng ở đó, mặt trời xuống núi rồi, lúc bên

lông bò, cô vẫn đứng ở đó, không đói cũng không mệt, nhưng cậu không thể dọa cô ấy được, còn chưa đi đến phía sau cô ấy, cô ấy đã nói là anh à Cách Liệt.

Cô không quay đầu lại mà có thể biết là ai tới, ai nha, con mắt của Lạp Mỗ mọc phía sau ót đó.

Có thể Cách Liệt ở Khúc Trát đã uống rượu rồi, nói đến không ngừng lại được, vừa nói vừa ra sức vỗ lưng Nhạc Phong, sau đó nói cái gì cũng quên mất, huyền thuyên với Nhạc Phong mấy câu đều dùng tiếng Tạng, hình như là liên tục hỏi anh có muốn đi uống rượu không, cuối cùng duỗi tay ra, vắt áo lên vai quay về, đi chưa được mấy bước, đột nhiên loạng choạng, rồi tự nhiên hát lên.

Hát bằng tiếng Tạng, Nhạc Phong nghe không hiểu, giọng hát khàn khàn thô kệch, âm điệu kéo dài, trong hoàn cảnh như vậy nghe được, thật có một loại tư vị đặc biệt.

Nhạc Phong bỗng nhiên cảm thấy thích người Đa Mã rồi.

Vui vẻ như vậy, tấm lòng trong sáng vô tư, thẳng thắn nhiệt tình lại tốt bụng khoan dung, hoàn cảnh cuộc sống khó khăn gian khổ thế nhưng cũng không thể khiến họ mất đi tiếng cười, tiếng hát.

Nhạc Phong nghĩ đến lời Phật sống Tang Châu từng nói.

— Người Đa Mã hào sảng hiền lành chất phác nhiệt tình, cô sống trong đó, từ trước đến nay lại không bị ảnh hưởng.

Nhạc Phong thấy vui mừng thay Quý Đường Đường, người Đa Mã dùng một trái tim lương thiện như vậy để thu nhận và bao dung cô gái người Hán mà họ vốn không quen biết này, bọn họ không cô lập cô, khó hiểu về sự cô độc và lạnh lùng của cô, thậm chí sợ hãi một số năng lực không thể lý giải trên người cô, nhưng vẫn tiếp nhận cô, quan tâm cô, vào lúc anh chưa kịp đến, cố gắng hết khả năng chăm sóc cho cô.

Có lúc, ở nơi hoang vắng tận cùng của thế giới, bỏ đi những thứ phồn

hoa hư ảo che đậy hai mắt, trái lại có thể gạt hái được tình yêu thuần phác nhất, một năm ở Tạng Bắc, với Quý Đường Đường mà nói, không chỉ là một lần tu hành, là tu thân cũng là tu tâm, từ từ tìm về sự tịch mịch đã mất từ rất lâu trước đây, còn có cả như trong lời Phật sống Tang Châu nói nữa, sự cân bằng.

* * *

Buổi tối, Nhạc Phong cùng Quý Đường Đường ngủ trong lều nỉ, Cách Liệt cầm thêm hai cái chăn tới để Nhạc Phong trải xuống đất, đến đêm, gió ở Tạng Bắc nổi lên ào ào, tiếng gió giống như tiếng gào thét bị mắc trong cổ họng, một khắc sau là có thể kéo tung đỉnh lều nỉ lên, Nhạc Phong sợ Quý Đường Đường lạnh, ngủ một lúc thấy không yên lòng, lại chồm dậy bò đến cạnh giường chỉnh chăn giúp cô, khi góc chăn bị xô dịch cô đột nhiên mở mắt, Nhạc Phong cười cười, vuốt tóc cô, lại cúi đầu hôn lên mí mắt cô, nói: “Ngoan, ngủ đi.”

Quý Đường Đường hơi hốt hoảng, khẽ hỏi một câu: “Anh có đó không?”

Nhạc Phong chỉ chỉ tấm chăn trải trên đất: “Anh ở đây Đường Đường, anh ở bên cạnh, em chỉ cần duỗi tay ra, là anh có thể nắm tay em.”

Bố trí cho cô ổn thoả rồi, Nhạc Phong mới yên tâm đi ngủ, ánh sáng của ba ngọn đèn bơ lay động trong góc lều, Nhạc Phong trần trọc rất lâu mới có chút buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được sâu, mơ thấy đủ sắc đủ loại, có một lần hoang đường nhất, anh vậy mà lại mơ thấy Quý Đường Đường và Diệp Liên Thành, hai người đều chỉ khoảng 4 5 tuổi, ngồi cạnh nhau cầm một cái xẻng nhỏ đào cát xây lâu đài, Quý Đường Đường nói với Diệp Liên Thành: “Em là công chúa, em bị yêu quái bắt đi rồi, anh mau tới cứu em đi.”

Anh lại nhìn thấy chính mình, cũng chỉ khoảng 4 5 tuổi, ngồi bên cạnh hâm mộ nhìn hai người, sau đó tội nghiệp nói: “Đường Đường, em cũng chơi với anh một lúc đi mà.”

Quý Đường Đường hung dữ giơ xẻng lên uy hiếp anh: “Có đi không? Còn không đi tôi đánh anh đấy.”

Nói xong liền đâm cái xẻng lên chân anh.

Đau như kim châm muối xát, Nhạc Phong mồ hôi nhễ nhại tỉnh lại, cái chân từng bị đánh gãy chuột rút, như thể ngay cả xương tủy cũng co rút lại, anh vẫn xem nhẹ Tạng Bắc này rồi, mặt đất nơi đây không phải là dung nham nóng chảy cuộn cuộn, mà là tuyết vực cao hàn tích tụ qua nhiều năm, cho dù cách hai lớp thảm lông dê, khí lạnh vẫn dễ dàng xuyên qua, giống như con rắn độc thò đầu ra, hung ác cắn anh một cái.

Nhạc Phong cắn răng chống tay từ từ ngồi dậy, duỗi tay đem cái chân kia gập sát vào người, từ xương bánh chè trở xuống đã tê cứng lạnh lẽo đến không còn cảm giác, gần như không giống một bộ phận trên cơ thể anh nữa, Nhạc Phong kéo quần áo đặt bên cạnh quần hai lớp lên chân, lại cách lớp quần áo xoa bóp mấy cái, cảm giác vẫn không tốt hơn chút nào, nhớ ra hành lý trong xe có túi giữ nhiệt, trước tiên nghĩ đến việc đi ra lấy, nhưng chân không đứng lên được, lại sợ làm ồn đến Quý Đường Đường, đành phải cong người duỗi hai cánh tay ôm lấy cẳng chân, muốn mượn nhiệt độ trong ngực để chân có thể ấm hơn một chút.

Nín hơi miễn cưỡng ngồi đó một lúc, cảm giác đau đớn không còn dữ dội như trước nữa, cơ thể hơi dịch chuyển, đúng lúc muốn nằm trở lại, tầm mắt nhìn đến, đột nhiên sống người.

Không biết từ lúc nào, Quý Đường Đường đã ngồi dậy, cứ như vậy nhìn anh.

“Đường Đường, anh làm em tỉnh à?”

“Anh, mẹ, còn có A Thành.”

Đầu tiên Nhạc Phong còn chưa phản ánh kịp, chừng năm giây sau, trong đầu đột nhiên nổ tung.

Cuối cùng, cô vẫn nhớ lại.

Nhạc Phong không biết nên nói cái gì: “Đường Đường...”

“Nhạc Phong, em đã gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại...”

Quý Đường Đường chỉ nói một câu xong không thể nói tiếp được nữa, cô có chút hốt hoảng, nước mắt bất giác chảy ra, Nhạc Phong đuổi tay đưa cô: “Đường Đường, em qua đây.”

Quý Đường Đường đưa tay qua, Nhạc Phong nắm lấy, tay của cô lạnh ngắt, cánh tay run run, anh vẫn luôn lo lắng thời khắc này sẽ xảy đến, nhưng nó đã thật sự đến rồi, Nhạc Phong ngược lại trở nên bình tĩnh.

Anh ra hiệu Quý Đường Đường cúi xuống, lúc Quý Đường Đường khom người, tay Nhạc Phong vòng quanh eo cô, ôm cô từ trên giường xuống, nhẹ giọng nói: “Đường Đường, nếu như muốn khóc, thì cứ thoải mái khóc một trận đi.”

Quý Đường Đường không nói gì, nước mắt của cô không kìm được, nhưng từ đầu đến cuối đều không phát ra tiếng, Nhạc Phong siết chặt lấy cô, lại kéo chăn quấn quanh người cô, khóc ra mới tốt, tích tụ lâu như vậy, cô cần một lần phát tiết hết những cuồng loạn trong lòng.

“Đường Đường, muốn khóc thì cứ khóc lớn lên, sẽ không ai cười em đâu.”

Quý Đường Đường khóc không ra tiếng, cô có thể nói chuyện, cũng có nước mắt, duy chỉ có khóc là không phát ra thanh âm, sau khi đột nhiên tỉnh táo lại, đại não trong nháy mắt tiếp nhận vô số thông tin, cảm xúc thay đổi rất nhanh, đủ loại vấn đề liên tục kéo đến, hiện thực xen lẫn ảo tưởng, sợ hãi là mơ hay không phải mơ, lúc cô mở miệng, vốn muốn hỏi: “Nhạc Phong, em đã gọi cho anh rất nhiều lần, tại sao luôn không có ai nghe máy?”

Nhưng trong khoảnh khắc mở miệng, cô đột nhiên cảm thấy, những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Nhạc Phong, anh trở về rồi.

Trở về là tốt rồi.

* * *

Một màn khóc lóc nhức đầu như trong tưởng tượng cũng không hề xuất hiện, khi khoảnh khắc này thật sự đến, hai người đều yên lặng khác thường, gió ở bên ngoài vẫn rất lớn, có lúc sẽ phân phát thổi tung thứ gì đó, mờ mờ ảo ảo, không biết bò yak trong lều nỉ nào đó khó chịu, nếu cẩn thận nghe là có thể nghe thấy tiếng rên rỉ nặng nề.

Nhạc Phong cúi đầu nhìn Quý Đường Đường, thấy rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt cô, anh duỗi tay xoa lên mặt cô, nước mắt vẫn chưa khô hoàn toàn, hai má thấm ướt, trước đây Nhạc Phong cảm thấy, khi gặp lại Quý Đường Đường, sẽ có hàng nghìn hàng vạn câu muốn nói với cô, nhưng khi thật sự gặp lại, vậy mà lại chẳng muốn nói gì cả.

Có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng một cái ôm an tĩnh như vậy.

“Đường Đường, đều đã qua rồi.”

Cao nguyên Thanh Tạng được gọi là nóc nhà của thế giới, Ali lại vinh dự trở thành nóc nhà của nóc nhà, ban đêm yên lặng như vậy, là nơi gần với bầu trời nhất, qua lại tới lui, tựa như đã mấy đời.

Những người vĩnh viễn ngã trên con đường này, Thịnh Trạch Huệ, Thịnh Thanh Bình, Diệp Liên Thành, dì Song, Tần Thủ Thành, còn có Tần Thủ Nghiệp, bất hoà lâu như thế, oán hận sau như thế, nhưng khi bức màn hạ xuống, gió thổi xương trắng, sóng đánh cát vàng.

* * *

Trước bình minh, Quý Đường Đường thức dậy trong lòng Nhạc Phong, cô nhẹ nhàng chui ra khỏi chăn, lại giúp Nhạc Phong chỉnh góc chăn, những ngày này Nhạc Phong đã quá mức mệt mỏi, sau khi ngủ say, như vậy mà cũng không nhận ra, Quý Đường Đường cúi đầu nhìn anh rất lâu, mặc Tạng bào vào, nhẹ tay nhẹ chân đi ra khỏi lều.

Sáng sớm một mảnh thanh tịnh, những tia nắng ban mai len lỏi qua màn đêm, phủ lên đỉnh núi phía xa một vệt sáng màu vàng nhạt mà mắt thường khó có thể phân biệt.

Quý Đường Đường đi liên tục, thẳng đến khi leo lên gò đất cao nhất mới dừng lại, kinh phan trên cao bay phần phật, những sợi dây thừng treo cờ phủ đầy tuyết trắng, khi có gió thổi qua, liền rơi xuống lả lơi, lất phất giống như sương mù.

Lần cuối cùng ngắm mặt trời mọc nghiêm túc như vậy, là khi, trèo ra khỏi nhà Tần Thủ Nghiệp.

* * *

Chuyện sau đó, Quý Đường Đường cũng từng nghĩ đến vô số lần, một người đã nảy sinh ý muốn chết, vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Chỉ bởi vì nụ cười không dễ nhận ra đó của Tần Thủ Nghiệp.

Sau khi cô hao hết sức lực mở toàn bộ van khí gas, bỗng hai chân mềm nhũn tựa vào bình gas ngồi bệt xuống, cúi đầu nhìn mặt đất, điên cuồng khóc lớn một trận, khóc xong lại cười lên khanh khách, cô thật sự cảm thấy nực cười, mỗi người đều rất nực cười, bận bận rộn rộn khẩn khẩn trương trương, cuối cùng thì sao, ai có kết cục tốt?

Không rõ là ma xui quỷ khiến hay gì, cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tần Thủ Nghiệp một cái, cũng chính là bởi vì cái nhìn này, cô mới may mắn không bỏ lỡ nét cười lạnh trên khoé miệng Tần Thủ Nghiệp.

Con người này đến chết cũng không ăn năn, đến chết cũng không cảm thấy có lỗi, nét cười lạnh này giống như môi nhử dụ dỗ nhất, gợi lên ý nghĩ độc ác nhất trong lòng cô.

Dựa vào cái gì chứ, mình mất bố mẹ, mất A Thành, mất Nhạc Phong, đến cuối cùng còn phải bồi cả tính mạng, nhưng Tần Thủ Nghiệp thì sao?

Ông ta đã chịu hành hạ gì? Không có, cô thậm chí còn nhất thời mềm lòng mà thả Miêu Miêu đi.

Tần Thủ Nghiệp nên bị róc xương lột da, Tần gia nên bị tan nhà nát cửa.

Tiếng cười của Quý Đường Đường không kìm được mà trở lên lạnh lẽo, Tần Thủ Nghiệp nhạy cảm nhận ra sự khác thường của cô, kinh ngạc

ngẩng đầu, đôi con ngươi nhìn cô giống như mũi băng.

Sau khi biết ý định của cô, Tần Thủ Nghiệp mới từ trong hoảng sợ lúc đầu mà trấn tĩnh lại: "Cô chạy không thoát đâu, cảnh sát đang ở bên ngoài, trước sau đều có người canh gác, giết hay giết tôi, cô đều xong đời rồi."

"Tôi chạy đi."

Tần Thủ Nghiệp cười rộ lên: "Chạy đi? Cô cho rằng cảnh sát đều là người chết à? Trừ phi cô bay lên trời, hoặc là giống như con chuột đào một cái động..."

Ông ta đột nhiên không nói nữa, sắc mặt trong phút chốc xám như tro tàn.

Quý Đường Đường giơ bàn tay phải lên nắm đầu ngón tay phát ra ánh sáng xanh đậm, cô nói: "Cảm ơn Tần gia các người đã tặng cho tôi một con đường sống, già trẻ lớn bé, tôi một người cũng sẽ không bỏ sót!"

Tần Thủ Nghiệp cực kỳ kinh hãi, đột nhiên kích động gào lên, điên cuồng vặn vẹo cơ thể bò về phía cô, Quý Đường Đường cười rộ lên, sự sáng khoái ác độc trả thù sung động trong lồng ngực, khoảnh khắc này, cái gì mà Nhạc Phong, cái gì mà Diệp Liên Thành, cô đều ném tất cả ra khỏi đầu, không có chuyện gì làm cho cô vui sướng hơn so với việc khiến Tần Thủ Nghiệp đau thấu tim gan.

Nền gạch nhà Tần Thủ Nghiệp trước mặt vuốt quỳ cũng nát như bột mịn, cô biết uy lực của vụ nổ sẽ rất lớn, cho nên liên tục đào sâu xuống, sau khi cảm thấy đủ sâu rồi lại đào một cái động trên tường, bẻ cong cốt thép dưới móng nhà như bẻ cành trúc, mùi bùn đất ẩm ướt sâu trong lòng đất phả vào mặt.

Đoán chừng đào được xấp xỉ rồi, cô quay đầu trèo lên mấy bước, đợi trèo tới cửa động liền truyền đến tiếng hỗn hển thở gấp kịch liệt, còn có gương mặt mà cả đời này cô cũng không muốn nhìn thấy kia.

Quý Đường Đường cười với ông ta, dùng khẩu hình nhẹ nhàng nói với

ông ta một câu: “Tạm biệt.”

Dùng sức mạnh của vuốt quỷ bắn chiếc bật lửa vừa mới đánh lửa kia ra, ngọn lửa sạt qua gương mặt Tần Thủ Nghiệp, phản chiếu ánh sáng tối đen trong mắt ông ta, cô thấy ông ta kinh hoàng ngẩng đầu, tầm mắt nhìn theo chiếc bật lửa bị vuốt quỷ bắn lên rất cao.

Mọi thứ giống như thước phim quay chậm, kèm theo sau đó là một tiếng nổ cực lớn.

Sóng khí nóng rục lao vào trong động, ngọt ngọt, tối tăm cùng ngăn trở phủ lên đầu, Quý Đường Đường gần như ngất đi ngay lập tức.

Khi tỉnh lại, tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay, vụ nổ mạnh đã tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất, mà sóng khí mạnh mẽ lại lấp kín cửa động lại, Quý Đường Đường lẳng lặng nằm xuống, cô cảm thấy kì lạ: Ở dưới này không có không khí, tại sao cô không chết?

Một giây sau cô liền hiểu rõ: Sau chuyện Đôn Hoàng, cô đã có thể hít thở bình thường ở dưới đất, sắp xếp của ông trời thật khéo léo, vuốt quỷ Tần gia và dị năng đổi lấy tính mạng gần như bị mất đi của cô, vào thời khắc cuối cùng liên thủ đẩy cô đến ánh sáng của cuộc sống.

Nhưng có thể làm gì đây, lần trước có Nhạc Phong cứu cô ra ngoài, còn lần này, người đó đã bị chôn ở nơi sâu hơn tối hơn so với cô, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nước mắt của Quý Đường Đường từ từ chảy xuống, khi bình tĩnh lại, cô vậy mà có thể nghe thấy tiếng người truyền đến từ trên mặt đất, bên trên nhất định có rất nhiều người, là cảnh sát ư? Có giống như trên TV đeo găng tay trắng, bận rộn kéo hàng rào canh gác hiện trường phạm tội không?

Cô mê man nghĩ, lại mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, lần nữa tỉnh dậy là do bị đói, khi con người đói đến mức váng đầu, sẽ chỉ còn lại phản ứng bản năng cơ bản nhất, cô dùng vuốt quỷ một lần nữa.

Dù sao cũng không thể gặm đất cho đỡ đói được, cô muốn ăn.

Cô đào rất lâu rất lâu, đào đến khi gặp phải rễ cây mọc thành chùm đâm sâu dưới lòng đất, cô nhớ là xung quanh tiểu khu có một hàng cây xanh, như vậy rất thích hợp, so ra thì vẫn kín đáo hơn là đột nhiên lộ đầu ra giữa đường lớn.

Tình huống thực tế còn tốt hơn một chút so với cô tưởng, đúng thực là ở hàng cây xanh, nhưng xa hơn, cách tiểu khu đó gần một con phố, sắc trời ảm ảm tối, trên đường không có người, cô khó khăn trèo ra khỏi động, lại kéo mấy nắm đất bên cạnh lấp cửa động lại, vuốt vuốt mái tóc dài tán loạn, phủi bừa bãi trên người, mờ mịt đi sang phía bên kia đường.

Đến gần, dần dần có tiếng người, hoá ra đây là con phố mua bán, rất nhiều gánh hàng rong lục tục bày sạp hàng từ sớm, Quý Đường Đường đứng đợi trước một chiếc xe đẩy bán bánh jianbing*, chủ sạp là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, vừa bày hàng vừa nói với cô: “Khai trương làm ăn, đây là lần sớm nhất trong tháng này.”

Quý Đường Đường không lên tiếng, bánh jianbing được xếp chồng cất ra rồi nhét vào trong túi giấy dầu, mùi dầu ngây ngây, nhưng rất thơm, cô cầm lấy rồi ngồi xuống bậc thềm cạnh đường, cắn từng miếng từng miếng một, cắn một cái lại nhai rất lâu, nước mắt xuôi theo gò má trơn nhẵn chảy vào trong miệng, khoảnh khắc ngẩng đầu lên, cô đột nhiên nhìn thấy mặt trời mọc.

Trên nóc nhà phía xa xa, dần lộ ra một góc màu vỏ quýt.

Lúc nhỏ làm bài tập văn, cô viết: “Ông mặt trời lộ ra nửa gương mặt, mỉm cười hiền từ với em”, khi học Anh văn thời trung học, giáo viên nói: “Mặt trời của mỗi ngày đều là một mặt trời mới, tomorrow is another day, bất cứ khi nào cũng phải tràn đầy hy vọng vào ngày mai.”

Cô hồi sinh rồi không phải ư, Tần gia theo dõi sát sao, Thịnh gia xa xôi mịt mờ, bất hoà, giết hại, liên lụy đến người thân, phát nổ cùng Tần gia, toàn bộ đều biến thành tro bụi, bọn họ tưởng rằng cô đã chết, mà cô lại lặng lẽ sống lại ở đây, bắt đầu cuộc sống của người bình thường, đây

không phải là chuyện mà cô đã mơ ước bấy lâu nay hay sao?

Nhưng còn sự hi sinh của cô thì sao? Cô mất đi nhiều như vậy, những người mà cô yêu thương là cái giá phải trả ư? Quá hoang đường, cô có thể từ chối không? Chỉ cần đổi lấy bình an của họ.

Lúc trước ở Tần gia, cô từng ác độc nói ‘một người cũng không bỏ qua’, nhưng bây giờ, trong lòng bỗng nhiên nguội lạnh.

Chiếc bánh jianbing còn chưa ăn xong, cô nắm chặt lấy túi giấy dầu, không kịp được mà bật khóc ngay trên phố.

Có một cô bé đứng bên cạnh tò mò nhìn cô, sau đó đột nhiên chỉ vào cô rồi kêu lên: “Mẹ ơi, chị gái này đang khóc.”

Quý Đường Đường ngẩng đầu lên, mẹ của cô bé hơi luống cuống, khẽ quở mắng con gái mình: “Con gái, không được nói lung tung.”

Cô bé có chút oan ức, bàn tay mập mạp ngậm trong miệng, lùi ra sau lưng nắm chặt ống quần mẹ mình, Quý Đường Đường cười với cô bé một cái, lảo đảo đứng dậy, đi ra ngoài.

Cô đi lang thang dọc theo con đường, ra khỏi trung tâm thành phố, đi qua vùng ngoại ô không có người sinh sống, đi đến con đường nhựa ra khỏi thành phố, phía sau có một chiếc xe tải chở hàng nặng nề, Quý Đường Đường dừng bước, vô thức giơ tay lên vẫy.

Chiếc xe đi lên phía trước cô khoảng mười mét thì dừng lại, tài xế thò đầu ra, nói bằng giọng Tứ Xuyên: “Em gái, định đi đâu đây?”

Đây là xe chở hàng đường dài đến Tân Cương, Quý Đường Đường giẫm lên bàn đạp chân chồm người chui vào trong buồng lái, lấy hết số tiền có trong người ra, mấy tờ mệnh giá lớn, còn lại đều là tiền hào, cô đem tiền đẩy hết đến trước mặt tài xế, nói: “Tôi cũng đi.”

Tài xế cảm thấy cô rất kì lạ, còn muốn hỏi thêm cái gì đó, cô đã cởi áo khoác đắp lên người, nói: “Bác tài lái xe từ từ, tôi muốn ngủ một lúc.”

* * *

Xe chở hàng đi rất chậm, dọc đường liên tục dừng lại ở các trạm dừng, cứ dỡ hàng, rồi lại thêm hàng, tài xế là một người quê mùa, mỗi lần nhìn đơn ký nhận đều vò đầu bứt tai, những lúc như vậy Quý Đường Đường sẽ đi đến giúp anh ta xem xét, tính toán số hàng hóa dỡ ra là bao nhiêu, còn thừa bao nhiêu, tài xế vô cùng cảm kích, dần dần quen thuộc, cũng bằng lòng giúp đỡ cô, biết cô không có chứng minh thư, lúc gặp kiểm tra sẽ để cô trốn trong đồng hàng hoá, hoặc là xuống xe trước, đi tắt đường nhỏ đến trạm phía trước đợi, sau đó đón cô khi xe đến.

Cũng sẽ khuyên cô: “Em gái, nhận sai với gia đình đi thôi.”

Quý Đường Đường nói: “Ông ấy bảo tôi rút đi, ông ấy nói tôi không cần mặt mũi, một xu cũng không cho, chứng minh thư cũng bị ông ấy bẻ gãy rồi.”

Cô đem câu chuyện của Thập Tam Nhận biến thành của mình, chủ động kể ra sẽ dễ dàng giành được sự tín nhiệm và đồng tình, tài xế chạy đường dài từng thấy qua không ít chuyện đời, sau khi thổn thức một hồi, ngược lại càng lo lắng cho cô hơn: “Em gái à, một mình ở bên ngoài không phải là giải pháp đâu.”

“Tôi có bạn ở Tân Cương, đến đó là được rồi.”

Tài xế thở dài, cảm thấy cô cũng rất đáng thương, sau đó bèn tìm cơ hội trả lại tiền cho cô.

Có một lần chạy xe lúc nửa đêm, hơn ba giờ sáng dừng lại trước cửa một cửa hàng tiện lợi, tài xế đi vào mua thuốc lá, lúc ra nhìn thấy Quý Đường Đường đang ở trong booth điện thoại gọi điện, anh ta quay về buông lái đợi, lúc cô lên xe, tài xế hỏi cô: “Gọi về nhà à?”

Quý Đường Đường có chút hốt hoảng: “Gọi cho bạn.”

“Nói cái gì? Bố mẹ cô có tìm cậu ta hỏi thăm về cô không?”

Quý Đường Đường không lên tiếng, lúc xe khởi động, cô nhẹ giọng nói một câu: “Không có ai nghe máy, chắc là ngủ rồi.”

* * *

Xe chạy thẳng đến Kashgar, Quý Đường Đường nán lại ở đó mấy ngày, bắt một chiếc xe nội địa chở vật liệu xây dựng từ Ali đi đến Tây Tạng, dọc đường tài xế luôn miệng nói với cô sự đáng sợ của phản ứng cao nguyên, cực lạnh, khí hậu rất tệ, thiếu hụt vật tư, còn cả nhân khẩu thưa thớt.

Quý Đường Đường lắng lắng nghe.

Đây không phải là nơi mà cô muốn tìm hay sao, một nơi yên tĩnh, không ồn ào, không có nhiều người, cực khổ một chút cũng không tính là gì, cơ thể chịu đau nhiều, trong lòng cũng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Xe đi đến Tang Trát thì thả cô xuống, tài xế nói: "Xe phải đi thẳng đến công trường, phía sau không có thôn trấn nào lớn, cô cứ ở lại chỗ này đi."

Tang Trát rất nhỏ, nhưng vẫn có đường để xe đi qua đây, cô cảm thấy nên tìm một nơi yên tĩnh hơn mới được, cô hỏi thăm người dân địa phương, dân Tạng nghe không hiểu tiếng Hán, chỉ có thể dẫn cô đến chùa Tang Trát.

Tiếp đón cô là một vị Lạt Ma trẻ tuổi có khuôn mặt tròn tròn, gọi là Ương Tông, câu nói đầu tiên của cô là hỏi: "Tôi nghe nói Tạng Bắc là khu không người, quanh năm không có người ở, có phải là từ Tang Trát đi về phía tây không?"

Ương Tông bị dọa nhảy dựng, lần đầu tiên cậu nhìn thấy có cô gái muốn một mình đi đến khu không người, cậu hỏi cô: "Cô là du khách?"

"Không phải, tôi muốn ở lại."

Ở lại, ở lại khu không người? Như thế thì làm sao mà sống?

Ương Tông mắt tròn tròn dẫn cô đi gặp Phật sống Tang Châu.

* * *

Những chuyện đã qua, tựa như rõ ràng ngay trước mắt, mặt trời từ từ nhô lên, Quý Đường Đường ngồi xổm xuống, nhặt một cục đá đào bùn đất dưới chân dây thừng treo cờ.

Phật sống Tang Châu từng đến Đa Mã thăm cô, hỏi cô: “Lạp Mỗ, lều quá tối, vì sao không để ánh sáng chiếu vào?”

Cô nói: “Lều nỉ quá dày, ánh sáng không chiếu vào được.”

“Lạp Mỗ, lều nỉ cũng giống như lòng của cô, lòng không mở ra, ánh sáng vĩnh viễn không chiếu vào được.”

“Tôi quen rồi.”

Phật sống Tang Châu cười lên.

Ông nói: “Tôi từng đến Thanh Hải và Tứ Xuyên du học, kết bạn với rất nhiều người Hán, người Hán thường so sánh ánh sáng với hy vọng, có ai lại quen với những ngày tháng không có hy vọng chứ? Lạp Mỗ, trong lòng của cô không có hy vọng sao?”

“Không có.”

“Thật sự không có?”

“Không thể trở thành hiện thực.”

“Đó chính là có rồi.”

Có, không có, không có, có, đây là đang chơi chữ à?

“Hy vọng không thể trở thành hiện thực, cũng gọi là hy vọng ư?”

“Cũng gọi là hy vọng. Phật Tổ sẽ biết.”

“Nhưng Phật Tổ sẽ không giúp tôi đạt được hy vọng.”

“Làm sao cô biết là không? Cô cảm thấy chuyện không thực hiện được, Phật Tổ chưa hẳn cũng như vậy, chúng ta đều là người phạm, ngài mới là Phật Tổ.”

Trước khi đi, Phật sống Tang Châu dẫn Quý Đường Đường đi chôn một túi cờ Phong Mã dưới chân dây treo cờ.

“Lạp Mỗ, cô phải tin là Phật Tổ đều có thu xếp cho mỗi người.”

“Tôi không tin Phật, Phật Tổ vẫn sẽ thu xếp cho tôi sao?”

Phật sống Tang Châu lại cười: “Sẽ, những người lương thiện đều được

Phật Tổ sắp xếp. Lạp Mỗ, khi hy vọng thành hiện thực, quay lại chỗ này, tung cờ Phong Mã lên, cảm tạ Phật Tổ đã ban phước."

"Vậy cả đời này của tôi cũng không cần dùng đến chỗ cờ Phong Mã này rồi."

Phật sống Tang Châu bỗng nhiên chớp mắt: "Làm sao cô biết sẽ không chứ?"

Làm sao cô biết sẽ không chứ?

Quý Đường Đường bỏ cục đá trong tay xuống, lôi ra một túi cờ Phong Mã bị cột chặt lại, xấp dày đầy màu sắc, in hình vẽ con ngựa mạnh mẽ cường tráng mang Tam Bảo Phật giáo, bốn góc là Garuda, rồng, hổ và sư tử tuyệt.

Khi gió nổi lên, Quý Đường Đường lặng lẽ niệm Lục tự Chân ngôn, sau đó tung cờ Phong Mã lên, đón gió bay lên trời cao.

Cờ Phong Mã rất mỏng rất nhẹ, mượn sức gió, bay lượn ra ngoài, lại chậm rãi hạ xuống, nửa sườn dốc tuyết trắng xóa, trong thoáng chốc điểm xuyên vô số hoa văn đầy màu sắc.

Làm sao cô biết sẽ không chứ?

Trát Tây Đức Lặc.

* * *

Quý Đường Đường trở về theo đường cũ, cô cúi đầu nhìn cờ Phong Mã trên mặt đất, cẩn thận không giẫm lên, trong lúc vô tình ngẩng đầu, đột nhiên ngăn người.

Nhạc Phong đứng cách cô hơn mười mét, mỉm cười nhìn cô.

Cũng không biết là đứng ở đó bao lâu rồi.

Thấy cô không động đây, Nhạc Phong bèn gọi cô: "Đường Đường, qua đây."

Qua đó?

Quý Đường Đường nhìn trên mặt đất, nơi đó chỉ có một hàng dấu chân, là dấu chân khi cô đi lên núi, nho nhỏ lún sâu vào trong lớp tuyết, cô đi

chậm chậm theo hàng dấu chân tới chỗ Nhạc Phong, chân giẫm lên lớp tuyết phát ra tiếng sần sạt, cô giống như đi cầu độc mộc, cẩn thận lại lao đảo, lúc đến gần, Nhạc Phong nắm tay cô giúp cô đứng vững, Quý Đường cười khanh khách.

Nhạc Phong niết cằm cô: "Có ngốc không cơ chứ?"

Nói xong, một chân từ từ quỳ xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.

"Đường Đường, em có biết anh sắp làm cái gì không?"

Quý Đường Đường không lên tiếng, cô có chút luống cuống, bàn tay bị Nhạc Phong nắm lấy vừa run vừa nóng, nhiệt độ từ từ lan đến gò má.

Cô tránh né ánh mắt của Nhạc Phong, lúng túng thì thầm một câu: "Nếu anh không nói, ai biết được anh muốn nói cái gì."

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET